
IO. BAPT. MORGAGNUS PRIMAR. ANATOM. PATAV.
A. ÆT. XXXVI.
PRIMUS EGO IN PATRIAM.
Præceptori Suo Celeberrimo.
Quod communem Patriam Forum Liuij
Eximijs cæterarum Doctrinarum Scriptoribus Ornatissimam
Rei quoque Anatomicæ Gloria Primus illustrauerit;
Josephus Carolus Auezzanus Patricius Foroliu.s Almæ Vniuersit. Patauinæ Consiliarius
F.C. A.D. MDCCXVIII

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI

P. P. P. P.

Tho: Howell. 1832.

DE SEDIBUS, ET CAUSIS MORBORUM

PER ANATOMEN INDAGATIS

LIBRI QUINQUE.

Diſſectiones, & Animadverſiones, nunc primum editas, complectuntur propemodum innumeras, Medicis, Chirurgis, Anatomicis profuturas.

Multiplex præfixus eſt Index rerum, & nominum accuratiſſimus.

TOMUS TERTIUS

TERTIUM CONTINENS LIBRUM

QUO AGITUR DE MORBIS IMI VENTRIS.

NEAPOLI MDCCLXII.

EX TYPOGRAPHIA RAYMUNDIANA

SUMPTIBUS DOMINICI TERRES

SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIO.

WELLCOME HISTORICAL MEDICAL LIBRARY

AMPLISSIMO VIRO

PETRO SENAC

POTENTISSIMI GALLIARUM REGIS ARCHIATRO MERITISSIMO

JOANNES BAPTISTA MORGAGNUS S. P. D.

CUM REGIÆ iſti Scientiarum ACADEMIÆ anno 1731. placitum fuerit (id quod, Vir Ampliſſime, qui vel ante id tempus magno Tuo merito jam eras ex eo Illuſtri Cœtu, minime ignoras) ut me, honorem tantum non modo non ſperantem, ſed ne cogitantem quidem, REGI Maximo proponeret, quem inter Vos in Summi Anatomici Ruyſchii locum ſubſtitueret, neque ego niſi obſequioſi animi officiis unquam potuerim eximiæ illi Veſtræ erga me Liberalitati reſpondere, quippe hic aſſiduis occupationibus diſtrictus meis, quas, ſiqui alii, hi præſertim libri teſtantur de Sedibus, & Cauſis Morborum per Anatomen indagatis; nunc tandem in mentem venit ab Humanitate Tua petere, ut hos ipſos velles,

tanquam meos veridicos excuſatores, Academiæ offerendos curare. Nec dubium quidem erat, quin benigne eſſet auditura, ſi per Te mitterentur, ſicque ipſis daretur locus teſtificandi, quot, & quanta ab illa didicerim, & quoties Experientiſſimorum Academicorum, quos nominatim perſæpe laudo, bene meritis de Medica Anatome laboribus meos illuſtraverim. Sed altera ex parte a primo verebar, ne viderer minus verecunde facere, ſi primis, quas ad Te darem, litteris, adeo magnis in me Tuis, nullis meis in Te promeritis, non pro illis gratias agerem, ſed ut illis alia adderes orare auderem. Egiſſem vero cumulatiſſime vel multo antea, imo & retuliſſem, ſi voluntati par eſſet in me facultas, ſicuti eſt ad gratiam habendam, quam certe, quantam maximam poſſum, & habeo, & ſemper habebo. Ea enim ultro in me contuliſti, propter quæ ſera poſteritas (ad illam enim Tuus de Cordis Structura, Actione, & Morbis immortalis perveniet Tractatus) eum hoc Sæculo fuiſſe me credet, quem ipſemet, hujus meæ conſcius mediocritatis, non eſſe me fateor. Dediſti, opinor, hoc noſtræ, cui tantum ipſe faves, Italiæ, quantum certi quidam homines adverſari videntur; neque enim reapſe adverſo animo eſſe poſſe exiſtimo, quos Italia, aut certe Gymnaſium hoc noſtrum nunquam provocaverit. Quod interea contentum erit Tuo, & aliorum, Tui ſimilium, Magnorum Virorum, & Regiæ in primis Academiæ iſtius judicio honorificentiſſimo, neque a poſteris reticendo, quæ cum lege cautum ſit, ne de exteris Nationibus univerſis plures ſibi optet Socios, quam octo; binos ex uno hoc Gymnaſio optavit, me benigne, liberaliterque, ut dixi, meritiſſimo autem Amicum meum ſummum Marchionem Celeberrimum Joannem Polenum. Verum, ad Te ut redeam (quanquam de Academia loquens a Te minime digreſſus ſum) ea ipſa, quæ ſponte pro Tua ſingulari Humanitate tribuere mihi voluiſti, ea, inquam, ipſa faciunt, ne, ſiquid Te rogem, vereri debeam, ne Tibi videar rogaſſe parum prudenter. Quin animum adderent, ut præter id, quod ſupra expoſui, alia peterem, niſi excellens Tuus, de quo dicebam modo, Tractatus meas omnes ante occupaſſet petitiones.

Scilicet ſuperiore extremo Sæculo Medicus floruit, quem ſi

dili-

diligentem morborum Obſervatorem fuiſſe inficiaremur, non minus in ipſum injuſti eſſemus, quam ipſe in Anatomen fuit, ad quædam de ea pronuncianda decurrens, quæ, evidenter a me convicta, ne illius quidem amantiſſimi alioquin Admiratores defendere potuerunt. Imo cum forte animadvertiſſent, ex præcipuo ejus pronunciato in imperitorum animis conſequi poſſe, ut vel morbis confectorum diſſectio ad morborum cauſas indagandas prorſus inutilis videretur; pronunciatum quidem illud eſſe veriſſimum faſſi ſunt, conſecutionem autem eſſe injuſtiſſimam oſtenderunt, jure utrumque, & merito. Erat enim illud pronunciatum, ut ſanitatis, ita & morborum, plerorumque ſaltem, cauſas eſſe noſtris ſenſibus omnino inacceſſas, quippe in occultis inviſibilium particularum conformationibus, & nexibus, & motibus, & viribus, eos motus, & nexus efficientibus, poſitas. Quod ut verum ſit, non inde tamen ſequitur, effecta quoque illarum cauſarum ſenſus fugere; cadunt enim in partes manifeſtas, ſuntque eæ ipſæ, quas in his deprehendimus, pravæ mutationes, evidentes internæ cauſæ plerorumque morborum. Itaque non injuria adverſus illum Medicum, ejuſque Conſiliarium, & quicunque cum iis diligentiorum Anatomicorum labores credunt inutiles ad medendum, idem ferme dici poſſe vel ipſi illi Admiratores concluſerunt, quod generatim, ut commemoravi etiam alias, contra ejuſmodi rerum utiliſſimarum contemptores juſte Fontenellius Veſter dixerat inter ea, quæ ad Regiæ Scientiarum Academiæ Hiſtoriam A. 1699. præfatus eſt, & ante omnes antiquæ illius Epiſtolæ Auctor, quæ cum Hippocraticis libris circumfertur, ad Dionyſium ſcriptæ, *unuſquiſque ex his, quæ ipſe non habet, judicat id, quod in alio abundat, ſuperfluum eſſe*. Quæ omnia, ut in Italia non plurimis ante annis acta, noſtroque ſermone edita, hic Tibi memorare volui, Vir Doctiſſime, ut continuo intelligeres ſiquis mihi forte ex magni illius Medici ſententia exiguus ſcrupulus ſuperfuiſſet, hunc penitus evulſura fuiſſe, quæ Tuis in Scriptis animadverti, cum, ſecuturus abditiſſimarum illarum cauſarum, quas nullo pacto aſſequi homines poſſunt, internas iſtas evidentes, quas in morbidis cadaveribus perſpicere licet, attendis, & quæ conſecutiones ex ipſis proxime fluant acerrimo judicio conſtituis.

Ex

Ex iiſdem quoque Scriptis ſimul cognovi quid reſpondendum aliis cenſeas , qui cum iſtas evidentes internas morborum cauſas per corporum diſſectiones inveniri fateantur , illud objiciunt , morbos tamen haud pauciſſimos non ſanari . Neque enim ſemper verum eſſe ajunt , quod vetuſtiſſimus Auctor tradidit ejus, qui *de Arte* inſcriptus eſt , libri , *Medicum , ſi quidem ſufficiat ad cognoſcendum , ſufficere etiam ad ſanandum* , itemque is, qui inde videtur ſumpſiſſe , M. Tullius libro *Tuſcul. Quæſt.* 3. *Medicos , cauſa morbi inventa , curationem eſſe inventam putare* . Quæ utinam falſa eſſet objectio , nec ſæpe adeo ægri , vel cognita cauſa , morerentur . Veruntamen nonne cenſores hi ſimiles ſunt priorum ? Illi , quia cauſæ inviſibiles cognoſci nequeunt , fruſtra alias quæri contendebant ; hi , quia cognita cauſa , non omnes morbi ſanari poſſunt , inutilem eſſe cauſarum perquiſitionem contendunt . Quæ , malum , hæc utrorumque injuſtitia eſt ? Aut præſta , inquiunt , per Anatomen , quæ ſupra hominum ſunt vires ; aut ſi id non potes , cætera nihili facimus , quæ potes . Hoc enim denique ii Medici dicunt , qui illa dicunt . Nihili igitur facient tunc etiam cum Anatome famam ipſorum tuebitur, oſtendendo , revera inſanabilem fuiſſe morbum , quem vituperantium malevolentia , aut inſcitia falſo dictitet fuiſſe ſanabilem , aut cum morborum quorundam vulgata ſigna Anatome vel dedocebit ; vel dubia reddet , vel alia minus dubia indicabit , vel quæ nova , minuſve ſint nota , ſuggeret ad obſcurum morbum, aut ad certam quandam , inter multas , morbi cauſam , ſedemve dignoſcendam . Quæ omnia , aliaque ejuſcemodi , ſiquis forte ad curandum nihili faceret , haud ſcio , an non ipſe potius nihili eſſet faciendus . Quod ſi nihil utile ad ſanandum cadaverum ſectiones docerent , quæ complura ad id neceſſaria docent , & ſolum qui morbi inſanabiles ſint patefacerent , non levem tamen , præter veræ diagnoſis , & prædictionis honorem , afferrent utilitatem , ne ægros videlicet tot ſupervacuis , & fortaſſe noxiis , remediis fatigantes , eorum obitum accelerare mus , ſed contra , levaremus ſymptomata palliativa , ut vocant , curatione , morbique incrementum , quo ad liceret , tardaremus , nec temere pronunciantes committeremus , ut cadaveris inciſio errorem detegeret noſtrum . Hæc autem cuncta , ſummopere gaudeo ,

deo ; vidiſſe a Te , Vir Doctiſſime , confirmata , cum Tui Tractatus locis aliis , tum maxima ex parte extremo capite 5. libri 4. Huc merito addo , ex diſſectionibus ipſis Tuis , præter cætera, monitum poſſe colligi pertinens ad caute prædicenda illa, quæ poſt certos morbos deberent ſecundum plerorumque expectationem in corporibus deprehendi . Nimirum ſicuti olim præcellens Medicus Ballonius Veſter ſcite adnotavit (*a*) , poſt terrifica, graviſſimaque ab affecto cerebro ſymptomata , *magno medicorum dedecore , ſæpe capita hominum morbo capitis conſumtorum aperta eſſe , in quibus nihil commemorabile repertum eſt , quod mortem intentaſſet , quum alioquin medicus aut abſceſſum , aut ſimile quid repertum iri pronunciaſſet* ; ſic Tu quoque libro 4. capite 3. in malignis febribus , & peſtilentibus veriſſime admones , veneni illius ſubtiliſſimi , a quo præcipites mortes ſunt, in nonnullis quidem caſibus viſibilem effectum in viſceribus occurrere ; at ſæpius nullum , quod ſub ſenſus cadat , ejus veſtigium apparere .

Me Tuum eximium attente , ut par erat , perlegiſſe Tractatum ex his intellexeris ; id quod ,vel magis intelliges , ſi Tibi per graviſſimas occupationes otii aliquid interdum erit ad hos meos libros inſpiciendos . Utinam quod ex me habent , probare ita poſſis, ut Præfatio Tua oſtendit , probaturum fuiſſe meam Inventorum Anatomicorum Hiſtoriam . A qua præſcribenda plures abduxerunt me cauſæ , quarum non poſtrema fuit mihi ſatis cognita hinc mediocritas , atque adeo tenuitas mea , inde vero natura plerorumque hominum, qui , ſi alium alii præferas , aut ſiquid forte vel juſte non ad eorum voluntatem pronuncies , continuo iraſcuntur , & fremunt ; quapropter in his etiam libris, quibus alicubi attingo quædam ad Pathologicorum potius , quam ad Anatomicorum Hiſtoriam , ſed nonnunquam tamen ad horum quoque pertinentia , morem tueor meum , ne viventium , ſicubi forte diſcrepo , quenquam nominem ne eorum quidem , a quibus nominatim provocatus eſſe videor , ſed ita reſpondeam , ut , niſi ſe ipſi indicent , non omnes continuo intelligant . Verum præcipua cauſa , pro eo ac debeo , mihi fuit , quod magis quam illam Hiſtoriam , haſce crediderim morborum , & diſſectionum hiſtorias ſtudioſæ noſtræ , pro qua potiſſimum ſcribo , Juven-

(*a*) L. 3. Conſil. 71.

Juventuti profuturas : hujus enim utilitas mihi commendata eſt a Munificentiſſima, eademque omnium, ut jure ipſe appellas, Sapientiſſima REPUBLICA, cui mea, qualiſcumque eſt, obſequentiſſima deſudat induſtria. Quod reliquum eſt, ſi Tua mihi Humanitas, id quod initio oſtendi, & majorem in modum rogo, præſtare voluerit; magna ad merita erga me Tua, Vir Ampliſſime, fiet acceſſio. Vale.

D. Patavii Prid. Kal. Septembr. A. CIↃ IↃCC LX.

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI

A D A M I C U M

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXVIII.

Quædam de Fame præter naturam, & de morte ex Inedia ſcribuntur: reliqua de Læſa Deglutitione.

DE quatuor Libris, in quos Sepulchretum Anatomicum diviſum eſt, multo longiſſimus eſt Tertius, qui nimirum vitia complectitur Partium omnium, quæcunque peculiariter ad Ventrem attinent, nec virilem modo, ſed etiam muliebrem. Quo magis a me opera jam danda erit, quomodocunque potero, brevitati, ſi quidem velim ſuſcepti hujus pro te laboris aliquem finem reperire. Dare autem eam operam poſſe videor in iis maxime argumentis, quæ ſingula in ſingulis primis quatuor Sectionibus proponuntur, *Inappetentia*, *Fames Præternaturalis*, *Sitis Morboſa*, *Deglutitio Læſa*. Neque enim, ſi ultimum demas, ulla eſt a Valſalva, aut a me inſtituta diſſectio, quæ potiſſimum ad hæc attineat argumenta. Quod ne mireris, fac cogites, quam raro accidat, ut aliquis moriatur, quem, nullo graviore conjuncto, aut inſequente morbo, dejectus ciborum appetitus, aut nimia fames, ſitiſve conſumpſerit. Quamobrem ubi de graviore illo egimus, aut agemus morbo, ſi ibi ea etiam vitia ſimul invenies commemorata; quid opus eſt, ut alibi neceſſario dicta, aut dicenda, hic inutiliter repetantur? Verſa, quæſo, has tres primas Sepulchreti Sectiones. Languentem, aut nullum appetitum cum magnis viſcerum læſionibus, ideſt cum magnis morbis; ingentem autem ſitim cum febribus, cum inflammationibus, cum hydrope, fere conjunctam videbis. Itaque Bonetus paſſim eaſdem Obſervationes alio loco proferri ab ſe indicat, & nonnullæ etiam, de quibus non indicatum eſt, alibi proferuntur. Quod minus mirandum eſt, quam in una, eademque Sectione iterari Obſervationes eaſdem. In Sectione enim I. haud aliæ ſunt Obſervationes III., & IV., quam quæ in IX. Obſervatione eſt §. 7., & in X. §. 1. Neque aliæ in III. Sectione Obſervationes pariter III., & IV., quam quæ in V. ſunt §. 7., &

3., ut unâ, eademque eſt, quæ Obſervatione VII. §.2., & quæ in Additamentis legitur Obſervatione IV. §. 1, præter alias, quas ipſe fortaſſis animadvertes.

2. De II. autem Sectione hæc quidem non dico. Illud tamen dico, nimiam famem ipſam quoque fuiſſe cum graviore aliquo morbo conjunctam, ut varia paſſim aut in vivis incommoda, aut in mortuorum viſceribus mala commonſtrant. Præterea ſi certas quaſdam excipias quam rariſſimas, eaſque jam inde à primordiis inditas conformationes, putà deficientem pylorum, aut latiorem, eundemque multo breviorem, minuſque in gyros contortum inteſtinorum tubum, ad quas miror non eſſe additas duas illas adeo vulgatas, quarum alteram adventitiam vidit Ruyſchius (1), alteram congenitam Dioniſius (2); ſi illas, inquam, excipias; in pleriſque aliis Obſervationibus erit cur dubites, vera, an falſa inſolitæ famis cauſa proponatur, ut cum in liene, quaſi aliquid in ventriculum immittente, eâ cauſâ quæritur (3), aut cum in ventriculi amplitudine (4), quam potius nimiæ ingeſtorum copiæ effectum dixeris, quam cauſam, non ſecus atque in Sectione I. (5) in eo, qui nihil jam diu comederat, exiguam contracti ventriculi capacitatem males effectum credere intermiſſæ comeſtionis, quam cauſam cur nihil ederet. Sed de liene, & de ventriculi magnitudine eo magis dubitabis, cum mox Appendicem legeris poſt Obſervationem VII, ipſamque X. Obſervationem. Hepatis vero inſolitam magnitudinem, an famis inſolitæ cauſam credes (6), ſive quod ventriculum magis foveret, ſive quod plus bilis ſepararet? an effectum; quod aucta ex copia molle viſcus haud aliter, ac in faginatis anſeribus, amplificaſſet? Quod ſi de hepate illud cenſes; num de pancreate quoque (7) cenſebis? quaſi vero quia ductu erat præditum duplici, diſtinctoque loco inteſtina adeunte (id, quod in aliis, etiam non famelicis, haud ſemel deprehenſum eſt) ideo multo plus ſecerneret ſucci, quæ res non ex ductuum numero, qui modici eſſe potuerunt, ſed ex viſceris, quod alioquin ſanum erat, ampliori, ſi forte erat, magnitudine omnino fuerat deducenda. Denique, ut alia omittam, dicendane *erat pica a ventriculo* σφακελωδῶν *exorta*? Non certe; nam lethalis hæc ventriculi diſpoſitio, ut in muliere fuerit jam morti proxima; tum procul dubio eſſe non poterat, *cum carbones illi in delitiis fuerant*.

3. Sed nihilne, inquis, in tota hac Sectione probas? Ego vero plura, tametſi in aliis meliorem delectum, in aliis acrius judicium deſidero. Alia quoque ſunt, quæ non ſine dubitatione aliqua accipere poſſim; alia contra, quæ confirmare etiam poſſim. Vides, exempli cauſa, quæ de pediculis aliquot a puero icterico devoratis Obſervatione IX. propoſita ſunt, ut in ventriculo in *monſtroſam magnitudinem*, & in *numeroſiſſimam multitudinem* excreverint, ut *famem inſatiabilem*, ſumptum *alimentum abſumendo*, intulerint. Num iidem illi, quibus homo, gaudent alimentis? num his adaugentur felicius? num ea ſedes ſatis idonea eſt, ut in ea vivant, neque potionibus obruantur, indeque ſimul cum iis, quibus avide inhæreant, cibis ad inteſtina abripiantur; imo ut ſe ſe adeo propagent? Denique, ſi in ea ſede vixiſſent, nonne cito intolerabilem, ut in ejuſmodi viſcere, eroſionem, eroſioniſque ſenſum potius fecisſent, quam famis? Sed nulla, quæ in mortuo tandem conſpecta ſit, memoratur eroſio. Itaque non una de cauſa aliquanto minus incredibilis videri poſſit Obſervatio, quæ in Scholio adjungitur, alibi autem (8) ſub hoc titulo proponitur *Ventriculi dolor a veſiculis, pediculis plenis, illi affixis;* quanquam eo inclinat animus, ut ſuſpicer, in utraque corpuſcula, &, ſi mavis, animalcula conſpecta eſſe quadantenus pediculorum ſimilia, præſertim quando eum, qui hanc alteram narrat, non affuiſſe ipſum conſtat; ille vero, qui primam ſcripſit, diſerte ſe affuiſſe non dixit; neuter autem an pediculi etiam tum viverent, ut ex motu ſaltem, animalcula fuiſſe pateret. Sed quoniam non uni ex Doctis amicis meis

(1) Obſ. Anat. Chir. 74. (2) Anat. de l'homme Demonſtr. 2. (3) Obſ. 4., & ſeqq. (4) Obſ. 1.; & 8. (5) Obſ. 5. (6) Obſ. 2. (7) Obſ. 13. (8) l. hoc 3. S. 6. Obſ. 38.

meis rem viſam eſſe credibilem, poſtquam hæc ſcripſeram, animadverti; idcirco eo magis velim, ut ſcripta memineris non tanquam a pernegante, ſed potius tanquam a dubitante. Contra, ubi in Appendice, quæ Scholiis Obſervationis ſubjicitur, de humanis lumbricis ſermo eſt, ſingulari ſua magnitudine, aut numero famem rabidam afferentibus, nihil eſt cur hæream. Sua hi in ſede, ſuoque pabulo verſantur: quod ſi eorum magnitudini, aut certe multitudini par non ſit, manifeſtum eſt, animal, in quo inſunt, nutrimento fraudatum ſuo, incredibili fame, & ſæpe etiam ſiti vexari oportere. Utramque enim inde cum alii ſæpenumero, tum ipſe animadverti, & præſertim in eo catello, quem poſt illas mortuum cum diligentiſſime perſecarem, nihil uſquam morbidi invenire potui, præter ingentem vermium numerum, ſicuti in Epiſtola ſcripſi, quæ a Valliſnerio noſtro (1) olim vulgata eſt. Sic etiam cum Bontii obſervationes indicantur (2) *boulimi*, *ac appetentiæ*, *caninæ* dictæ meſenterii infartus conſequentium, in memoriam redeunt quæ mihi quondam narravérat Albertinus, ſe in quibuſdam, hoc mali genere laborantibus, præcipue autem in puero adeo famelico, ut hinc ſæpe capere tur animi defectionibus, reperiſſe glandulas, quæ in ventre ſunt, tartarizatas, uti loquuntur, ſic, ut duritie cultri aciem eluderent. Alvi autem fluxus, & qualis, interceptо videlicet per meſenterium chyli commeatu, in his fuerit, an nullus fuerit; apud Bontium (3) enim leges fuiſſe lienteriam; pro certo non memini.

4. Diſſectiones quoque illæ placent, quæ extremo loco productæ ſunt (4) hominum duorum, quos diuturna cibi, potuſque abſtinentia confecit, placituræ etiam magis, ſi quemadmodum *venas*, & *arterias mirabiliter inanitas* oſtendunt, ut *ex vena cava vix duo*, aut tria *cochlearia ſanguinis efflue rent*; *ex aorta* autem *nihil*; ita alia pariter, quæ adnotatione ſunt digna, oſtenderent, puta eorum virorum annos, temperamentum, habitum, vires, abſtinentiæ dies ad unum omnes, ſymptomata, quæ mortem anteceſſerunt, conſtitutionem viſcerum, & ſiqua alia ſunt ejuſmodi. Quæ diligentia perutilis fuiſſet præſertim in primo, quippe qui *corpore* erat *alioqui ſano*, cum ſe per inediam interimendi conſilium cœpit. Nam quos aut morbus cogit, aut morbi cruciatus eo adducunt, ut nihil ſumant, nec vivi, nec mortui quidquam certi docere poſſunt, cum ignores videlicet, quot dies ipſe fortaſſe morbus de vita detraxerit, & quid inſoliti ipſa per ſe inedia viſceribus attulerit. Sic apud Cl. Peyerum, filium dico, (5) viri, ac mulieris diſſectiones habemus, quibus cauſa mortis inedia fuit; ſed in utraque vitia ejuſmodi legimus internarum Partium, ut, cum ad morbos hæc attinuiſſe agnoſcamus, cætera illa, quæ paulo ante commemoravimus, non magnopere deſideremus. Contra, a Præſtantiſſimo Fantono (6) illorum pleraque adnotata ſunt diligenter in muliere, quæ ad quinquageſimum, quo obiit, diem cibum pertinaciſſime repudiavit. Sed cum pauxillum tamen bis ſumpſerit, & quod pluris faciendum eſt, aquæ potu, quamvis *pauciſſimo*, uteretur; non eſt cum eo viro, de quo primo loco mentionem fecimus, comparanda. Aquæ enim potus quantum, humorum inopiam minuendo, & acrimoniam temperando, quæ duo famelicis maxime nocent, juvare poſſit ad eorum vitam producendam, Redii (7) experimenta comprobant, qui plures ſine ullo cibo capones ſervans, eorum quibus potum quoque negavit, nullum ultra nonum diem vixiſſe animadvertit, cum ille, cui quantum aquæ voluit, præbuit, quam diebus primis ſexdecim avidiſſime, ſæpiſſimeque bibebat, vigeſimum ſuperaverit diem. Nec facile credo, cum Pomponius Atticus (8) vitam ſimul cum morbo graviſſimo finivit intra quinctum inediæ diem, primum futurum fuiſſe, ut *ſubito febris decederet*, leviorque morbus eſſe inciperet, ſi ut *biduum cibo*, ſic potu quoque *ſe abſti-*

(1) Confideraz. int. alla generaz. de' vermi.
(2) Obſ. 12.
(3) Vid. Sepulchr. l. 3. S. 10. Obſ. 1.
(4) Obſ. 18. §. 1., & 2.
(5) Obſ. Anat. 1., & 7.
(6) Diſſert. Anat. Renov. 1.
(7) Oſſervaz. int. agli animali viventi &c.
(8) Vid. ejus Vitam apud Corn. Nepot.

ſtinuiſſet. Cæterum breve illud Attici levamen num forte ſit ex Hippocratis Aphoriſmo 47. Sect. 2. explicandum, quaſi pus tunc confici deſiiſſet, quod *per lumbos* poſtmodum *erupit*, an potius abſtinentiæ a cibo ſit tribuendum, quando Redius (1) incredibile eſſe affirmat, quam pulchra inveniantur viſcera eorum animalium, quæ fames extinxerit, arbitrium tuum eſto. Ego aliud tibi Redii dictum, quod ad ea pertinet, quæ ſupra in hujuſmodi obſervationibus requiſivi, Valſalvæ quodam experimento confirmabo. Multum, Redius inquit (2), robur, atque ætas poſſunt in animalibus ad famem diutius ferendam. Experimentum autem Valſalvæ ea, quam requirimus, diligentia ſcriptum, ſic habet.

5. CANIS paulo poſtquam editus fuerat, a maternis uberibus ablatus eſt, omnique alimento prohibitus. Tertio inediæ die convulſivis motibus toto corpore tentari cœpit modo vehementioribus, modo remiſſioribus. Die quarto interiit. VENTRE aperto, veſicula fellis inventa eſt bile abundans. Thorace recluſo, pulmones in latere dextero nigerrima oblonga macula tincti: cordis auriculæ multum dilatatæ a concreto ſanguine, quo & ventriculi erant pleni. Sed in omnibus quoque ſanguiferis vaſis, præſertim autem in venis, quidquid erat ſanguinis, erat concretum, ut nuſquam inventus ſit fluidus. Denique, cranio exſecto, cerebrum compertum eſt molle, & flaccidum, idemque necdum ſatis in duas ſubſtantias diſtinctum, vix ut corticalis internoſci poſſet a medullari. Utrumque auris Tympanum, pellucidæ *gelatinæ* plenum, Oſſicula habebat exacte quidem conformata, ſed membranaceam etiam tum mollitiem ſervantia.

6. Qui mortem præceſſerant motus convulſivi eorum quadantenus ſimiles ſunt, quos Valſalva animadverterat ante mulieris illius (3) obitum, quæ ſex dies cibo, potuque ſe abſtinuerat. Quæ vero in mortuo catulo ſunt animadverſa, pleraque ſunt fœtus magis, quam animalis propria, quod jejunium interemerit, nonnulla tamen utriuſque communia, ut fellis copia, quippe veſicula a flaccido ventriculo, proximove inteſtino haud compreſſa. Sed & quidquid bilis ex jecinore ad inteſtina defluit, eo magis in his apparet, quod aſſumptorum miſcela non tegitur. Nec ratio ſolum, ſed obſervatio quoque hoc confirmat tum in illis ferme omnibus animantibus, quas fame necaverat Redius, ut ex Caldeſii (4) teſtimonio cognoſcimus, tum in hominibus inedia abſumptis, quod Peyeri (5), Fantoni, (6) Halleri (7) conjunctæ Obſervationes oſtendunt. Ratio quoque indicat, quoniam ab diuturna omnis potus, cibique abſtinentia, corporis humores acerrimi fiunt, & ad putredinem tendunt, facile fore, ut eorum, qui inedia pereunt, cadavera graviſſime oleant, quemadmodum a Celeberrimo Scriptore cum de hominibus, tum præſertim de canibus traditum eſt: quod indicium, ad alia additum, haud inutile profecto eſſet non ſolum ſcire aventibus, an aliquos homines jejunium magis, an morbus ſuſtulerit; verum etiam interdum, ut video, dubitantibus, an canes quidam ex inedia, an ex inſtitutis experimentis ſint mortui. Sed nos hæc aliis, periculum facturis, modo relinquentes, aliaque inſuper prætereuntes, in eo, quod promiſimus, inſiſtamus. Canes, quos Redius (8) omni prohibuerat cibo, & potu, quandiu ſic vixerint, ex eo intelliges, quod aliqui ad triginta quatuor, aliqui ad triginta ſex pervenerint dies, parvus autem catulus, niſi vigeſimo quincto die ſe ex altiſſima feneſtra præcipitaſſet, plures alios videbatur eſſe victurus. Verum hic ut parvus eſſet catulus, non erat tamen modo natus, ut is, qui, Valſalva obſervante, quartum ſuperare non potuit diem. Equidem miras eſſe poſſe in his rebus varietates eo libentius fateor, quo magis tot, & tam varia exempla attendo longæ inediæ, quæ ab Doctiſſimo Viro Beccario (9) & erudite producta ſunt, & diligenter penſitata. Illud tamen, ſi quam rariſſimas quaſdam excipias

(1) Oſſerv. cit. (2) Ibid. (3) Epiſt. 17. n. 25. (4) Oſſervaz. int. alle Tartarughe.
(5) Obſ. 7. cit. ſupra ad n. 4. (6) Diſſ. ibid. cit.
(7) ad Boerh. Prælect. §. 98. not. 2., & Opuſc. Pathol. Obſ. 24.
(8) Oſſervaz. cit. ſupra ad n. 4. (9) Vid. de Bonon. Sc. Acad. T. 2. P. 1. inter Medica.

cipias rerum, & corporum conſtitutiones ſatis cum vero conſentire crediderim, quod ab Hippocrate (1) traditum eſt, *minus* facile *adoleſcentes*, *omnium* autem *minime pueros* jejunium ferre, quod contra facilius ferant, qui *ætatem conſiſtentem habent*, *ſenes* autem *facillime*, niſi forte ſint ætate confecti, ut ſapienter Celſus (2) Hippocratem interpretatur, ſic ejus ſententiam latine reddens: *inediam facillime ſuſtinent mediæ ætates, minus juvenes, minime pueri, & ſenectute confecti: .... maxime vero is cibo eget, qui increſcit*, quod diſerte Hippocrates quoque in proximo (3) docuerat aphoriſmo.

7. Hippocratis autem ſententiam mirifice una confirmaret hiſtoria, ſi ea quidem, ut perperam Cardanus (4), & Zambeccarius (5) credidere, hiſtoria eſſet, non poeticum Dantis (6) commentum de Hugolino Comite, & quatuor ejus filiis, inedia mori coactis (quod unum certum eſt) ſic, ut omnes vixerint aliquot dies, triennis autem puer quarto, reliqui aliquanto majores pueri, aut adoleſcentuli quincto, aut ſexto die, pater denique, ut conſtanti erat ætate, aut cruda certe, viridique ſenectute, octavo deceſſerit: quæ omnia a Poeta, ut erat ea tempeſtate doctiſſimus, facile ſecundum Hippocratis aphoriſmum, certe ſecundum veri ſimilitudinem eſſe excogitata, Poeta ipſe, quod Clari illi Viri non attenderunt, ſatis eo loco indicat, ubi Hugolini animam hæc ſibi narrantem inducit, quæ aliunde, ut diſerte ait, *non poſſet intellexiſſe*, quippe quæ in tenebricoſis acciderant turris penetralibus, cujus claves ſtatim poſt illos incluſos, adverſarii in flumen abjecerant. Quod ſi igitur ad multiplices Hippocratiæ ſententiæ partes, ut a Celſo expoſitæ ſunt, comprobandas forte plures hiſtorias quæris, nonnullas, quæ ſcribenti ſuppetunt, ex Romanis commemorabo. Ægrum Pomponium Atticum ſupra (7) diximus die quincto inediæ mortuum. Sextius autem Baculus, ut eſt apud Cæſarem (8), cum ita ægrotaret, ut *diem jam V. cibo caruiſſet*, adeo a morte procul erat, ut arma caperet, hoſteſque arceret, quippe ætate ea, ut non ita pridem munere functus eſſet primipili; Atticus vero VII., & LXX. annos compleverat. Sic mirari non oportet, Suetonium (9) cum Tiberium ſcripſit, *cibo per quatriduum abſtinuiſſe*, non modo quid noxæ inde retulerit non adjeciſſe; imo ut *confeſtim Oſtiam deſcenderit* docuiſſe; Tiberius enim tunc erat maxime conſtanti ætate. His alia ipſe juniorum exempla addes: nec facile, opinor, reperies, ubi ad pueros, infanteſque perveneris, qui iſtiuſmodi jejunia ſic tulerint. Nec vero ex Fernelii (10) obſervatione mihi fœtum objicias, qui mirando ſane exemplo bimeſtre jejunium videtur pertuliſſe. Nam etſi mater, quæ, *adſtantium omnium judicio, nihil cibi, potuſve bimeſtri tempore voraſſet*, tandem in extrema, qua confecta eſt, febre *edidit partum, quem vitæ ſuperſtitem reliquit*; tamen quotieſcunque cibum, potumve ad infimam uſque œſophagi partem detrudebat, inde vero mox retrahebat, rejiciebatque, credibile eſt, ſemper aliquam ingeſtorum portionem ultro, citroque commeantium abſorbentia oſcula oris, faucium, œſophagi ſubiiſſe; ſicque hanc non ſecus quadantenus, ac alia gravida apud Hildanum (11) per ſolos fere clyſteres nutrientes ſpatio ſex hebdomadum una cum fœtu ſervatam eſſe. Quin credibile etiam eſt, tuberculum, quod ventriculi oſtium claudebat, ut in mortua conſpectum eſt, in vivente, niſi forte extremo tempore, non tantum fuiſſe, ut orificium illud omnino obturaret; increſcunt enim jugiter ejuſmodi vitia, ut demum eo ſe extendant, quo paulo ante non perveniebant.

8. Redigit in memoriam hæc Fernelii obſervatio Quartam, in qua & ipſa eſt, (12) Sepulchreti Sectionem, de qua ita initio (13) mentionem fecimus, ut non deeſſe nobis indicaremus, quæ ad ipſam, id eſt ad læſam deglutitionem, attinerent. Nec

(1) Sect. 2. Aph. 13. (2) De Medic. l. 1. c. 3. (3) 14.
(4) Comment. in cit. Aph. 13. (5) Experim. circa diverſa e viventib. exſecta.
(6) Infern. cant. 33. (7) n. 4. (8) De Bello Gall. l. 6. c. 38.
(9) De duodecim Cæſarib. l. 3. c. 10. (10) Pathol. l. 6. c. 1. in fin.
(11) Cent. 4. Obſ. 30. (12) Obſ. 21. (13) n. 1.

Nec deeſſent utique, ſi quod in Sectione quoque hac fit, imitari placeret. Videbis enim, Obſervationem in ea IV. non niſi verbis aliquanto paucioribus differre ab XVII, idemque multo magis miraberis in XIX. collata cum ea, cui proxime ſubjicitur XVIII. In ipſis autem Additamentis nonne altera pars Obſervationis II. totidem verbis iterat quod ſatis jam fuerat Sectione eadem in parte altera Scholii propoſitum ad VIII? Nos vero ne illa quidem hic repetemus, quæ in aliis Epiſtolis ex Valſalvæ, aut noſtra obſervatione protulimus. Sed quidquid reſtat huc afferemus; cætera illa vix indicabimus. Reſtant autem ex Valſalva hiſtoriæ duæ. Quarum prima ad hunc modum ſe habet.

9. VIR annos quinquaginta natus queri incipit de impedita deglutitione. Impedimentum paulatim augetur: vox amittitur: in deglutiendo non levis dolor: cibi portio in faucibus remanebat, quæ ſenſim poſtea in os redibat, interdum, ut videbatur, corrupta: maceſcit corpus: nihil exterius præter naturam conſpicitur; ſiniſtra dumtaxat Maxillaris Interna glandula percipitur indurata. Repente, quaſi ſuffocatus, moritur. GLANDULA modo memorata, dura, habebat ad latus internum materiam albuminis ſimilem. Plures autem in pharynge, & ad ſummam laryngem tumores conſpiciebantur, qui carcinomatis habebant naturam.

10. JUVENIS quoque poſt conſimilia morbi ſigna, eodem ferme pacto mortuus, ejuſdem naturæ tumores oſtendit, præſertim ad ſupremam laryngis partem, & proxima pharyngis latera. Sed tumores nonnullis in locis jam erant exulcerati: ipſamque epiglottidem ulcus perforaverat.

11. Quod ad utriuſque repentinam attinet mortem, hinc confirmare poteris, quod Valſalvam, hos duos fortaſſe ſpectantem, mihi dixiſſe alias (1) ſcripſi, ex gravi laryngis vitio ſe bis ejuſmodi mortem obſervaſſe. A me quoque in Virgine obſervata eſt, de qua ibidem commemoravi; & fortaſſe etiam in Cantore præſtantiſſimo, quem manifeſtum in faucibus ulcus vexabat, ſummam afferens difficultatem deglutiendi. Sed quoniam id ulcus ad quas uſque partes ſe extenderet, neque in vivo definiri, neque in mortuo quæri licuit, idcirco rem pro certa, compertaque non poſui, præſertim quoniam iſtiuſmodi ulcera aliquando eo non perveniunt, quo putares, eademque perveniunt, quo non putares. Quod præclare oſtendet caſus viri, eodem mortis genere abrepti: quem caſum etſi ex parte attigi in Epiſtolis Anatomicis (2), ex parte in alia, quam ad te miſi (3); nuſquam tamen totum expoſui, ſed conſulto huc diſtuli, tanquam ad læſam deglutitionem pertinentem.

12. VIR erat, cui inter deglutiendum potionum pars redibat per nares. Huic palatum oſſeum erat integrum; at molle, ſimul cum uvula, non recens ulcus abſumpſerat, ad cicatricem, quantum oculis perſpici poterat, jam perductum; ſed qua perſpici non licebat, etiam tum perſtans, ut vel ea, quæ ſcreatu reddebantur, ſignificabant. Cum his tuſſis aliquando, & alia ejuſmodi, quamvis levia, & ambigua, ſuſpicionem movebant ulceris ſe ſe deorſum extendentis. Quam auxit ſubita mors ſuffocati inſtar. PHARYNGIS tamen inferior pars, & quæ hac intercipitur larynx, & huic ſubjectus arteriæ Aſperæ canalis erant omnino illæſa: quanquam ſiniſtri pulmonis ſuperiorem lobum, cum attrectarem, durum, cum ſecarem, magna ex parte peſſime corruptum offendi. Ulcus autem ad altiores pharyngis partes, & ad poſteriora naſi foramina ſe perduxerat, ibique perſtabat. Cæterum, Ventre aperto, jecur, & inteſtina quibuſdam locis, intimoſque abdominis muſculos inveni quaſi ex prægreſſa inflammatione lividentia, & grave olentia.

13. Ubi, & quo tempore id cadaver ſecuerim, in iis Epiſtolis reperies, quas paulo ante (4) indicabam, ibidemque, & Epiſtola quoque ad te XXII. (5) quæ de origine, & cauſis attigi illius pulmonum vitii. Quæ vero ad cauſas, modumque attinent, quo deglutitio in eo viro, aut in duobus, quos a Valſalva diſſectos propoſui, læde-

(1) Epiſt. 22. n. 25. (2) Epiſt. 9. n. 9., & 10. (3) Epiſt. 19. n. 59.
(4) n. 11. (5) n. 26.

lædebatur, adeo manifeſta ſunt univerſæ pharyngis, & laryngis neceſſarios in deglutiendo motus non ignoranti, ut minime opus ſit declarare. Huc ſpectant in Sectione hac IV. Sepulchreti Obſervationes XVII., quæ in duabus ſunt. Appendicibus, quæ XX. Obſervationi ſubjiciuntur. Et quamvis ego, cum in ſenibus plures, ut alias dixi, laryngis cartilagines ſæpenumero offeas factas inveni (1), epiglottidem nunquam offeam deprehenderim; tamen quin minus flexilis, minuſque obſequens fieri interdum poſſit non dubito: quæ res alioquin ciborum magis, quam potionum deglutitioni videtur adverſari. Potiones enim ubi ad epiglottidem pervenerunt, hinc, & hinc, qua ad laryngis latera quaſi ſulcus eſt, defluunt, & ad pharyngis imum labuntur: neque tunc quidem accidit, ut laryngem ſubeant, niſi aut nimia copia e ſulcis redundent, aut hi inflammatione, & intumeſcentia deleantur, aut ab irritatione excitata convulſio quædam, aut impar ob reſolutionem officio ſuo muſculus aliquis facilem potionum defluxum turbent: quorum hoc in Fœmina Principe poſt inſultum apoplectici generis, illud vero in nobili Comite animadverti, cujus ad te alias (2) permoleſtam, & convulſivæ, ſed breviſſimæ, anginæ ex parte ſimilem, affectionem perſcripſi. Hic autem nolim, epiglottidis conſiderationem, ubi de læſa deglutitione agitur, a te ſuperfluam credi poſtquam Cl. Targionius (3) in cadaver incidit viri, cui, quanquam epiglottis omnino deerat, fortaſſe ab ulcere olim exeſa; non defuerat tamen in acuto ſaltem, ex quo noviſſime interierat, morbo loquendi vis, & deglutiendi ſine ulla difficultate. Nam etſi Arytænoidæi muſculi, qui craſſiores in illo erant, & validiores, potuerant adeo glottidem exacte occludere, ut inſolito in hominibus quidem exemplo, epiglottidis ſupplerent officium; ſicut aliæ partes nonnunquam uvulæ, nonnunquam linguæ aut ab ortu, aut a morbo deficientium munus ſuppleverunt (4), ſive accuratæ, dum ille viveret, obſervationes, & interrogationes aliud fuerant fortaſſe oſtenſuræ; cavendum certe eſt nobis, non quid monſtroſe in uno aliquo, ſed quid ſecundum naturam in cæteris fiat, ſpectantibus, ne illuc decurramus, ut epiglottidem in deglutitione quaſi inutilem exiſtimemus. Non ſum neſcius, eſſe hoc tempore Cl. Viros, quibus adeo aliter, ac aliis deglutitio explicanda videatur, ut ſi cum iis facias, eam, quam paulo ante attigimus, diſcriminis, quo fluida, & ſolida ex ore tranſeant in fauces, explicationem haud requiras. Mihi vero, quamvis hic neque locus, neque tempus ſit totam, ut res poſceret, eorum ſententiam conſiderandi, certe in ea non unum eſt, quod accipere non poſſim. Nec me præterit, quod hic etiam in Sepulchreto (5) legitur, a Paulo Barbetta adnotatum, minime cum ea, quæ ſupra expoſita eſt, explicatione conſentire. Verum ſi *loquelæ* ſimul erat *abolitio*, vitia alia fuerint neceſſe eſt, præter epiglottidis in potionum tranſitu laryngem *non ſatis claudentis*, rigorem, ſive *indurationem*, cui uni omnia Paulus tribuit. Quid vero præter epiglottidem in alia quadam Obſervatione peccaret, in qua deglutitionem *tam ſolidorum*, *quam liquidorum*, impeditam fuiſſe lego, conjicere fortaſſe poſſem, ſi quod in cadavere deprehenſum eſt intelligerem. Deprehenſa autem ſcribitur *epiglottis per ſpaſmum catarrhalem verſus œſophagi orificium adeo retracta, ut aſperæ arteriæ orificium maxime apertum exiſteret, ac neque liquida, neque ſolida propter metum ſuffocationis ingeri potuerint*. Nimirum aſſequi non poſſum, quomodo epiglottide illuc verſus adeo retracta, laryngis orificium eſſe poſſet maxime apertum, cum maxime opertum eſſe debuiſſet. Atque hoc fortaſſe modo ab Auctore ſcriptum putaſſem, niſi tunc non de glutiendo, ſed de reſpirando unice ægrum cogitare oportuiſſet.

14. Quod vero, ut ad Pauli Obſervationem redeam in Sepulchreto propoſitam, illa deglutitionis læſio in Scholio, quod con-

(1) Adverſ. I. 2. 23. (2) Epiſt. 14. n. 37. (3) Prima Raccolta di Oſſerv. Med. verſo il fine. (4) Ephem. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 212., & Slevogt Diſſ. de Gurgul. §. 61. 63. (5) Obſ. 6.

continuo additur, explicanda ſuſcipitur per *convulſos muſculos hyoideos*, *quia tunc ſurſum erigitur larynx*; id clarius exponi oportebat, præſertim cum muſculi, qui eo poſſint nomine deſignari, & plures ſint, & ex iis aliqui contrarium quoque præſtent officium. Neque tamen dubium eſt, quin non modo os hyoides, & larynx, ſed & quæ ad ipſa attinent, ſi gravius quid forte patiantur, deglutitioni afferre poſſint impedimentum. Hoc enim ortum memineris a luxatis appendicibus illius oſſis ſuperioribus, ut a Valſalva (1) proditum eſt, itemque a luxatis laryngis cartilaginibus, ut Boerhaavius (2) ſcribit ex obſervatione Cowperi, Thyroide puto a Cricoide dimota; nam librum, in quo Cowperus id doceat, in manibus non habeo; quorſum an illa pertineant, quæ legere potes in Actis Cæſareæ Academiæ (3), cogitabis; at modus tamen curationis ad Valſalvæ modum ſatis accedit. De muſculorum autem, vel ipſius etiam œſophagi convulſione, aut paralyſi nihil ferme attinet dicere, quando primæ exempla in hyſtericis perſæpe occurrunt, hujus autem rarioris quidem, ſed, ut paralyticæ affectiones ſolent, longe diuturnioris Obſervationes haud deſunt, ægris propterea aut fame abſumptis, ut apud Williſium (4), Helwichium (5), alios videre licet, aut nonnunquam per alimenta, chirurgici inſtrumenti ope in ventriculum compulſa, duodecim, aut quatuordecim menſes, alias ſexdecim ipſos annos ſervatis, cujuſmodi caſuum hunc habet idem Williſius Pharmaceut. Ration. Parte quidem I. Sectione vero 2. cap. 1. non, ut eſt in Sepulchreto (6), Sect. 3. cap. 3., illum autem, natura tandem vincente morbum, Jobus Baſterus A. 1682. cum Stalpartio (7), idemque raro exemplo vividus Senex A. 1744. cum Cæſarea Academia (8) communicavit. Et minus diuturnam quidem paralyſim, at ſine moleſta illius inſtrumenti in gulam intruſione, ſuperatam vidit Ramazzinus (9), cum ægram abſque ullo prorſus cibo, aut potu per clyſteres nutrientes, quorum diuturniorem uſum, utilioremque legiſſe non memini, dies ſex, & ſexaginta ſervaſſet, auxilii genus in deglutitionis, non modo ex paralyſi, ſed etiam ex quacunque alia cauſa, impedimento, ſemper vel quod facile, vel quod innocuum eſt, a Medicis tentandum. Porro ad levem quandam paralyſim referendum mecum, ut opinor, exiſtimabis, quod a Cel. Heiſtero narratum leges in Diſſertatione quadam Joh. Caroli Spies (10). Scilicet Vir nobilis, iſque jam ſenex, a longo tempore hoc patiebatur, ut cum deglutire omnia poſſet, ultimum tamen bolum non poſſet; qui propterea ab uno ſæpe paſtu ad alterum in faucibus remaneret, donec in ſubſequenti deorſum protruderetur, niſi forte prius ſcreatu, aut levi tuſſi opitulante rejiceretur. Nimirum haud aliter id contigiſſe credidi, quam in ſenioribus urina omnis, alia aliam urgente, extruditur donec ad ultimas guttas ventum ſit, quas infirma vis muſculorum jam nequit, ut in validiore ætate, prorſus expellere. Sic etiam in illo Viro priores boli inſequentium pondere propellebantur, donec ultimus eo auxilio carens, a pharyngis autem muſculis non ſatis adjutus, cogeretur ſubſiſtere.

15. Sed ut hoc, & pleraque, de quibus hactenus dictum eſt, vitia ad pharyngem, & proximas huic partes attinebant, ſic alia in œſophago ipſo, viciniſve ei partibus occurrunt. De convulſione, & paralyſi nihil eſt opus iterare. Sunt autem alia duo, inter ſe pariter contraria, vitia, quæ difficilem poſſint facere deglutitionem, glandularum œſophagi ariditas (11), & œdematoſa turgentia (12). Præterea exulceratur gula aliquando: cujus rei habes in Sepulchreto (13) memorabile exemplum.

(1) De Aure Hum. c. 2. n. 20. (2) Prælect. ad Inſtit. § 806. (3) Tom. 6. Obſ. 90.
(4) Pharm. Rat. P. 1. S. 1. c. 2. (5) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 147.
(6) Sect. hac 4. in Addit. Obſ. 2. in fin. (7) Cent. Poſt. P. 1. Obſ. 27.
(8) Act. T. 8. Obſ. 21. (9) Conſt. Epidem. A. 1691. n. 22. (10) De Degl. c. 2. n. 9.
(11) Eph. N. C. Cent. 1. Append. n. 10. Obſ. 162.
(12) Earund. Cent. 5. Obſ. 59., ubi I. M. Hoffm., & Benedict. Sylvatic. citantur.
(13) in Additam. ad hanc Sect. Obſ. 1.

ſum. Et quanquam ipſum per ſe ulcus ſi dolorificum, aut ſaltem ſi amplum ſit, aut prominentibus labris, cujuſmodi erat a Brunnero (1), hic tibi perlegendo, conſpectum, deglutitionis uſum prohibet; tamen vel ſi nihil eorum eſt, ulcuſque ipſum ad ſanitatem ſpectare incipit, aut ex parte etiam pervenit; exiſtere haud raro ex eo poſſunt, quæ obſtent deglutitioni, ut caruncula, callus, anguſtia, aut coalitus denique, a Franciſco Sylvio (2) memoratus. Et carunculam quidem ad gulæ finem indicaſſe olim videtur Galenus (3), cum ſcripſit, *accidere aliquando, ut etiam carnoſum aliquid (qualia ſæpe foris videmus) in ſtomacho naſcatur, quod vel omnino ciborum viam obſtruat, vel aliquatenus impediat*. Certe autem carunculam ex ſanato œſophagi ulcere ſubortam, vides hic in Sepulchreto (4) obſervatam. Gulæ autem calli etſi non omnes ab ulceribus ſunt repetendi, puta ubi apud Cælium (5) legitur *initia, atque ſummitas ſtomachi calloſa*, ut neque omnis anguſtia, velut illa, quæ Sectione hac (6) poſt febrem ardentem, niſi forte in ea aphthæ, aut internæ variolæ (7) fuerint, propoſita eſt; tamen ubi ulcus præceſſit, aut adhuc perſtat ex parte, velut in milite (8), qui magnam in degluriendo difficultatem, nullum autem prorſus dolorem ſentiebat, *coarctationem* œſophagi, & *calloſitatem* eroſioni, quæ in hoc ſimul deprehenſa eſt, non ſublatæ undique, tribuemus. Nec dubium eſt, quin eadem cauſa, ut anguſtiam, ita & coalitum poſſit inducere, quo nomine cum Docto Viro Maucharto (9) hic intelligo eam coarctationem, quæ viam aut nullam, aut vix aliquam relinquat. Et ſane coalitus, quem vidit ipſe (10) calloſum, & vix admittentem ſtylum tenuem, non fuit ſine ichore purulento. Veruntamen & ab aliis cauſis interdum coalitus fit, ut ille ex parte fortaſſis eſt factus, quarum alias infra (11) dicemus, aliæ autem ad tumores attinent in ipſis gulæ tunicis increſcentes, cujuſmodi obſervationes Sectio hæc Sepulchreti (12) exhibet, additque aliam lectu dignam Cl. Widmannus (13). Memorabile autem præ cæteris illud coalitus genus eſt, quod fit per cartilaginem, cujus tria Sepulchretum profert exempla (14): tu autem duo præſertim adjunges, quorum alterum diligenter a Vallisnerio noſtro (15) deſcriptum, alterum eruditiſſima inſuper Diſſertatione (16) a Cel. Trillero eſt illuſtratum. Sunt Viri Præſtantiſſimi, quibus id vitii *oriri videtur a potu aquæ fervidæ*, hoc ævo adeo frequenti: quod ego omnino inficias non eam. Sed mirabor tamen, cum ſæpe etiam Veteres, & certe cum Sinæ, ſuarum conſuetudinum retinentiſſimi, potu ſint uſi, utanturque ferventi, non ſæpius apud eos inventos eſſe, & inveniri qui læſa, aut impedita laborent deglutitione, ſed nec ſæpius apud nos, imo raro adeo cartilagineum œſophagum deprehendi, ut in Italia non meminerim qui adhuc repererit præter Vallisnerium, qui tamen in eo homine, & loco, & tempore id reperit, ut abs theæ, aut coffi abuſu repeti poſſe non videatur: omitto autem, Trillerum in ſuo a contraria omnino cauſa repetiiſſe (17). Ut ut eſt; coalitum dixi per cartilaginem, quia hic quoque œſophagum a cartilagine, ſi non omnino obturatum, ut in Stoffelii Obſervatione (18), at certe ſic impeditum in cæteris exemplis animadverto, vix ut exiguum reſtaret foramen. Quid vero ſi cartilago non introrſum extuberaret, ſed patentem naturali amplitudine viam relinqueret? num putas, illæſam futuram deglutiendi facultatem? Mecum certe Victorius Gornia Medicus Experientiſſimus diſſectionem communicavit, in Germania habitam, cadaveris Celſiſſimi, & Emi-

(1) Gland. Duoden. c. 10. (2) Prax. Med. l. 1. c. 5.
(3) De Sympt. Cauſ. l. 3. c. 2. (4) Obſ. 21. (5) Morb. Chron. l. 3. c. 2.
(6) Obſ. 14. (7) Vid. Act. Hafn. T. 1. Obſ. 109., & Eph. N. C. Dec. 2. A. 9. Obſ. 45.
(8) Commerc. Litter. A. 1741. Hebd. 25. n. 1. (9) Diſſ. de Struma Œſoph. §. 18. 22.
(10) §. 11. (11) n. 16. (12) Obſ. 22. §. 1., & in Addit. Obſ. 2.
(13) Act. N. C. T. 6. Obſ. 149. (14) Obſ. 8. 9. 20. (15) Opere T. 3. Obſerv 36.
(16) De Fame lethali ex calloſa oris ventric. anguſtia. (17) Ibid. §. 42.
(18) 20. hic in Sepulchr.

nentiſſimi Principis, cujus œſophagus exterius membraneus, interius autem erat cartilagineus, imo ſtomachum verſus ad pollicis latitudinem oſſeus. Princeps tamen ille non modo ultimo biennio quotidie duabus a prandio horis vomuerat; ſed de nulla unquam in deglutiendo moleſtia, aut difficultate conqueſtus fuerat. An igitur non ſecus ac ſanguis per oſſeam arteriam cordis vi, & retro poſitarum arteriarum propellitur, cibus quoque a validioribus pharyngis muſculis impelli poteſt per gulam non conniventem, neque explicandam, ſed patulam a rigidis parietibus perpetuo ſervatam? Tu ergo hoc videris, ſimulque Obſervatione hac ad quinque addita, quas ſuperius memoravimus, rurſus tecum reputabis, num fervidæ aquæ abuſui illud ſit vitium imputandum, quod non linguam, non fauces, non ſuperiorem gulæ tractum, ſed infimum maxime occupaſſe de ſex iſtis exemplis quatuor oſtendunt. De duobus autem reliquis alterum a clavicularum regione incipiens proponit; ut unum ſit, in quo cum pharyngis fine œſophagi initium cartilagine occluſum legatur: quapropter Stoffelius id, quod cæteri ne cogitare quidem potuiſſent, quærebat, an ad laryngotomiæ, quam vocant, imitationem, inſtituere liceret pharyngotomiam, ſeu potius ſummi œſophagi inciſionem, per quam fiſtula, alimentum invehens, immitteretur, certæ morti, ut ait, præferendo incertum remedium; ſed ſimul, quod dolendum, difficile adeo, & periculoſum, ut omnes intelligunt, qui cum obvia Aſpera arteria, ſedem comparent ſummi œſophagi profundam illam, & tot muſculis, nerviſque; & vaſis inſignibus ſtipatam.

16. Partes autem œſophago proximæ ut non uno modo poſſint deglutitionem impedire, vel eæ oſtendunt Obſervationes, quas cum alias perſcripſerimus, hic ſatis erit, ut promiſimus, indicare. Neque enim eæ Partes nocere dumtaxat queunt ita comprimendo, ut via intercipiatur, quemadmodum tumefacta illa in octogenaria muliere glandula (1), aut dilatata in Tubicine arteria Magna (2), aut ambæ etiam facile in Viro, a Valſalva adoleſcente diſſecto (3); ſed & abſterrendo a deglutitione, quando via etiam aperta, compreſſæ ipſæ a deglutitis alimentis, ſuffocationis periculum afferunt, ut dilatata Aorta in fœmina, ab eodem ſecta (4), in Marchione Pauluccio (5), & in Medico Ferrarinio (6). Sed ad glandulas œſophagum comprimentes ut redeam, quid thymus poſſit tumefactus, & Sepulchreti hæc Sectio (7) indicat, & Verdrieſii Obſervatio (8) confirmat. Aliæ autem ſunt glandulæ, quæ, nulla re interpoſita, gulam ſua diſtentione prementes anguſtiam, & coalitum quoque efficiunt, in primis quæ Dorſales appellantur: idque intelliges ex eadem Sectione (9), magiſque ex quibuſdam tot Profectorum Obſervationibus, quas a me in Epiſtolis Anatomicis (10) indicatas, Sepulchreto poteris adjungere, ſecurus Maucharti (11) hæſitationis, cum eas ſaltem, quæ ex Laurentio, & Diemerbroeckio ſunt; cæteras enim ſatis accepit; in ſuis eorum exemplaribus non occurrere mirabatur, haud miraturus, ſi animadvertiſſet, cum poſt A. 1595. Laurentius; poſt A. autem 1679. Diemerbroeckius ſua uterque Scripta recenſuiſſent, auxiſſentque, par fuiſſe, me non illis prioribus, ſed poſterioribus uti editionibus; in quibus, ſi quæres, illa ipſa verba occurrent, quæ a me ex utroque producta ſunt. At Mauchartus, ut pote Vir non minus hic cautus, quam humanus, ſaltem id dixit, quod negari, ut puto, non poteſt, ſe in ſuis illis exemplaribus ea verba non reperiſſe. Alius autem Vir, cæteroquin Doctiſſimus, cum in Diſputatione ſua de Fiſtula Lacrymali inter alia, quæ ex me ſumpſit, in locum Ariſtotelis forte incidiſſet ex libro II. de Generat. Animal. C. V. a me obiter in Adverſariis VI. (12) prolatum, eaque, ut a me producta ſunt, verba deſcripſiſſet; ſatis fidenter pronunciavit, verba

(1) Epiſt. 15. n. 15. (2) Epiſt. 18. n. 22. (3) Epiſt. 17. n. 19. (4) Ibid. n. 25. (5) Ibid. n. 26. (6) Epiſt. 18. n. 17. (7) Obſ. 10. (8) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 90. (9) Obſ. 16. (10) Epiſt. 9. n. 46. (11) Diſſert. ſupra ad n. 15. cit. §. 6. (12) Animad. 65.

ba hæc loco quidem citato haud reperiri, minime cogitans, alios aliter diviſis, ac ſua forte eſſent, exemplaribus uti poſſe. Et ego quidem cum Sylveſtro Mauro tum *communem* Operum Ariſtotelis *in libros*, *& capita diviſionem*, tum *communem* pariter *verſionem*, vel potius ipſa Ariſtotelis verba ſecutus, ſperabam, ſiqui vellent conferre, ſecundum communem diviſionem quæſituros, aut, ſi forte ea carerent, in ſuis libri illius ſecundi editionibus locum facile, in quo de fœcunditatis probationibus agitur, in eoque eadem verba, aut certe eandem ſententiam reperturos. Sententiam dixi, ne forte in verbo illo uno hæreas *colorent*; id enim Ariſtotelem voluiſſe, & ratio indicat, & Medici affirmant, in iiſque Niphus (1), qui centum viginti ante Mauri paraphraſin (2) annis eundem Ariſtotelis & librum, & locum explanaverat. Quin imo cum græco in textu, ut par erat, verbum, quo uſus eſt Ariſtoteles, inſpicerem χρωματίζωσι, quod *colorent*, *tingant*, *inficiant* certe ſignificat; minime dubitavi, ſic eſſe reddendum, & facile, errore Operarum eſſe factum, ut in verſione pro *inficiant* inepte legatur *perficiant*. Quæ interjicere hic volui, nequando ejuſmodi hæſitationes, aut cenſuras in laudatis, nec ſemel excuſſis Diſſertationibus legentes, ex meo perpetuo ſilentio, magiſque ex eorum, qui utramque ſcripſerunt, auctoritate, juſtas illas eſſe exiſtimarent. Nam quod aliquis, cujus ne nomen quidem volui quærere, ſed illud tantum, num forte a me, quod negarunt, provocatum ſe poſſet dicere; quod, inquam, aliquis neſcio ineptus magis, an iniquus, annis ſuperioribus mihi dictus eſt quiddam aliter ac Summi Viri, Judiceſque idonei cenſuerunt, de mea olim in quoſdam libros neceſſaria, neque inutili, ſcribendi ratione temere, injurioſeque effutire; nunquam uſque adeo ineptiam, ut ſapientes homines credam quidquam expectare, quod reponam: itaque ipſum, ejuſque ſimiles, ſiqui ſunt, ſuis ſomniis, quorum illum ridiculis audio delectari interpretationibus, relinquam. Dignis autem, quibus reſpondeam Viris, ſi humaniter aliqua mihi objiciant (atque utinam ne multa eſſent, quæ objici poſſent) libens ſemper, ſi non aliter, at modeſtia certe reſponſionis ſatisfaciam.

Nunc ad propoſitum revertens, præter glandulas Dorſales, a quarum turgentia Mangetum quoque coalitum gulæ vidiſſe, Mauchartus (3) memorat, alias eſſe dico non ſemper Anatomicis occurrentes; quanquam nec Dorſales ſemper occurrunt; imo potius, aut ſaltem ſæpius morboſas, quæ facere idem poſſent, ut quæ ab eodem Maucharto (4) propius œſophagi ſinem, & ad ipſum finem conſpectæ ſunt, facturæ erant, ſi magis intumuiſſent, ut illæ intumuerant, quas Valliſnerius (5) ſimul cum ea in cartilaginem mutatione deprehendit. Idemque in fine ipſo œſophagi factum eſſe a tumore ſive ſcirrhoſo, ſive e dura pinguedine compacto, Boneti (6) præ cæteris, & Chirurgi a Mauchar-to (7) laudati Obſervationes oſtendunt. Porro alia, & ea quidem in omnibus, Pars eſt, quæ infimam gulam præter modum conſtringens, impedimentum afferat deglutitioni. Ea Pars diaphragma eſt, cujus inter lacertos extrema gula trajicitur. Quamobrem vides, cur in ſervo illo, cujus diaphragma Cel. Heiſterus (8) *valde inflammatum* conſpexit, fuerit *deglutitionis impotentia*, & cur hyſtericæ aliquæ mulieres in loco modo deſignato obicem deglutitioni oppoſitum ſentiant, velut illa (9), in qua id deduxi a convulſis iis ipſis diaphragmatis lacertis, quos inter foramen eſt infimam gulam tranſmittens; ea enim mulier cum cibum jam prope ventriculum detruſerat, obſtaculum ibi percipiebat. Id ego foramen cum in nonnullis multo brevius, ut in ſene quodam bajulo (10) invenerim, in alio autem ſene, de quo alias (11) ſcribam, non ſecus atque œſophagum, qui ad eam ſedem multo latior erat, & rubicundior, am-

C 2 plif-

(1) Expoſ. in l. 2. Ariſtot. de Generat. Animal. (2) ejuſd. l. 2. c. 5. art. 3. ad n. 11.
(3) Diff. cit. §. 12. (4) §. 11. (5) Obſ. ſupra cit. ad n. 15.
(6) Sect. hac Sepulchr. Obſ. 22. §. 2. (7) Diff. cit. §. 9. (8) Differt. ſit. Obſ. Med. Miſcell. Obſ. 15.
(9) Epiſt. 23. n. 4., & ſeq. (10) Epiſt. 19. n. 19. (11) Epiſt. 37. n. 30.

pliſſimum in latitudinem præſertim, of-fenderim; ægre tuli de neutro fieri me potuiſſe certiorem, num quid ibi moleſtiæ, aut difficultatis in deglutiendo perceptiſſent.

17. Præter ea, quæ dicta ſunt, animadverti aliam eſſe Partem, quæ gulam poſſit, & infimam quidem, comprimere. Ea jecur eſt. Cum enim in poſteriore hujus margine excavatio fit, a Cel. Winslowio (1) commemorata, quæ locum cedit tum Spinæ, tum extremo œſophago jam in ventriculum ſe explicaturo; facile poteſt intelligi, ſi hepar ad eam potiſſimum ſedem prætumidum fiat, ac durum, Spinæ apprimere œſophagum poſſe. Et video quidem in Sectione hac Sepulchreti (2) inter cauſas læſæ deglutitionis memorari jecur, ſed non hac ratione officiens: quamquam ad hanc aliquanto propius accedere videtur Ballonius (3). Vera quidem, ſed in parte, longe alia ratio eſt, qua Cl. Fantonus (4) docet, cur ingenti hepatis mole, & pondere ventriculo in umbilicalem regionem detruſo, ejuſque orificio ſuperiore compreſſo, alimenta difficile, præſertim liquida, deglutirentur. Ait enim, *œſophagi, ita per vim elongati, cavitatem evaſiſſe anguſtiorem*, ipſumque compreſſione arctatum ſtomachum ingreſſuris cibis obſtitiſſe. Explicationis autem hujuſmodi priorem partem ad cætera addi poſſe cenſeo, ut tanto facilius intelligatur in Sectionis hujus Obſervatione I. cur miles *opiſthotono correptus, nihil poſſet deglutire*. Cervice enim ad poſteriora reflexa, diſtenditur gula, & ſic quanto longior, tanto etiam anguſtior fit, anteriore ejus pariete ad poſteriorem accedente. Idemque explicationum genus habere in parte locum poteſt ubi Hippocrates (5) de ſuperveniente *colli perverſione* loquitur, ut æger *vix poſſit devorare*.

18. Non me fugit, proferri alias poſſe cauſas læſæ deglutitionis, quarum aliquas in Sepulchreto ipſo invenies. Non facile tamen inter has illam pro certo referes, quæ Obſervatione promittitur XIII. hoc præfixo titulo *Deglutitio difficilis ob Oeſophagum diviſum*. Hunc enim Blaſius in eo puero deſcribit quidem intra thoracem, ita diviſum, ut aliquanto inferius in unum rediret, ſive ut Anatomici nunc loquuntur, inſulam faceret. Sed de ulla deglutitionis difficultate ne unum quidem interjicit verbum; ut ea conformatio magis inſolita videatur fuiſſe, quam noxia. Longe aliter de illa cenſendum eſt, quam Egregius Vir Joannes Graſhuis (6) deprehendit, nempe œſophagi circa medium thoracis morboſam in ſaccum lateralem dilatationem, a qua ſubinde variantia deglutitionis pendebant ſymptomata, quæ nunquam ſine diſſectione intelligi potuiſſent. Litteras quamprimum, pau-lo fortaſſe longiores, expectabis, & valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXIX.

Perpauca de ſingultu, & de hominum Ruminatione attinguntur. Cætera attinent ad Ventriculi Dolorem.

De proximis etiam Ventriculi vitiis, *Singultu*, *Concoctione Læſa*, & *Dolore* etſi in Sepulchreto tres Sectiones invenies, in ſingula ſingulas; noli a me totidem Epiſtolas expectare. Duo enim priora, gravia cum ſint, ejuſmodi ſunt, ut alterum cum febribus, inflammationibus, vulneribus, aliiſque ejuſdem-

(1) Expoſ. Ant. tr. du bas ventre n. 259.
(2) Obſ. 26. §. 2.
(3) in Schol. ad Obſ. 25.
(4) in Schol. ad Patris Obſ. Anat. Med. 24.
(5) Sect. 4. Aphor. 35.
(6) Act. N. C. T. 6. Obſ. 73.

demmodi., alterum cum aliis, quos aut ſequatur, aut fecerit., majoribus morbis ſi-cuti conjuncta reperiuntur, ita ſint a nobis, eaſdem repetere hiſtorias nolentibus, ſimul cum illis proponenda. Quod tu præclare intelligere ſtatim poteris ac duas iſtas Sectiones inſpicies, quæ de ipſis conſcriptæ ſunt. In VI. enim, quæ de Concoctione Læſa eſt, pleræque Obſervationes quem ad morbum magis attineant, & quo loco fuſius productæ fuerint, diſerte indicatum leges. Ex reliquis autem quæcunque ſcriptæ ſunt accuratius, ſatis per ſe oſtendunt, an alio ſint referendæ. Sunt etiam aliquæ, in quibus ne unum quidem de læſa concoctione verbum invenias, velut quæ ſub numero VIII. habetur §. 2., & quæ in Additamentis ſub numero I. Quid? quod aliqua, ut quæ proxime ſequitur, cum ad eos pertineat, qui *concoquere, nedum continere cibum, & appetere ad extremum fere vitæ potuerunt*, cur iſtuc relata ſit, non apparet.

2. Sectionis autem V. quota demum quæque Obſervatio eſt, de qua ad Sectionem aliam non rejiciaris? aut ſi aperte non rejiceris, id fieri potuiſſe, ne dicam debuiſſe, non ſentias? Et tamen vel ſic quoque univerſæ denique Obſervationes non ſunt plurimæ; quanquam aliqua (1) non ſemel poni videatur. Quamobrem ne præter modum brevis eſſet tota Sectio, interjectas fuiſſe crediderim Appendices quatuor, in quarum nulla inſpectum cadaver memoratur, eandemque ob cauſam diſſectiones adjectas duas, quæ minus mirarer, ſi ubi de Vomitu agitur, propoſitæ eſſent, hominum ruminantium: neque id ſatis eſt; noviſſime ex Peyero tam longus de ruminatione ſermo eſt additus, ut Sectionem ſuperet univerſam. Ne tamen hæc a me notari credas quaſi omnino improbarem, fac tibi mei propoſiti veniat in mentem. Quin accipe nonnulla, quæ cum Appendices illas de Singultu, & ruminantium hominum Obſervationes perlegerem, aliud ex alio, ut fit, ſuccurrebant.

3. In ſecunda Appendice cum Thomas Bartholinus inter ſingultus cauſas tumorem memoret, nervos, qui ſtomachum adeunt, comprimentem; *qualem*, inquit, *illi adfuiſſe ſuſpicio fuit, quem Patavii perpetua ſingultiendi moleſtia novimus*: in memoriam rediit Jo. Rhodii Obſervatio (2) ad eundem pertinens caſum, quæ, ut ſubobſcura ſit, inſpici tamen a te poterit. Idem Bartholinus in Appendice tertia quærit, *cur ſola brachii vena ſecta* juvaret in quodam raro ſane, quem deſcribit ſingultu? Quid? ſi Phrænica Superior vena, comes, ut noſti, Phrænici nervi, repente imminuta copia ſanguinis, illuc, quo ea vena influit, rediturì, & quod conſequitur, ipſa quoque parte oneris ſui levata, aut ſocium nervum minus premebat, aut aliquid unde hic irritaretur, abſorbebat? Et quando in his omnibus Appendicibus mentio ſit auxiliorum adverſus ſingultum, neque externa in prima, atque altera reticentur; Valſalvæ memini facile, obviumque remedium in Nobili Comite reſpondiſſe, lac videlicet, quo fovebat abdomen; quamdiu enim lintea lacte madebant, tandiu ſingultum, ægro moleſtiſſimum, ſiſtebant: in quo tamen nec inutilis fuerat theriaca impoſita. Quod vero in Scholio quodam (3) tertiam inter, & quartam Appendicem interjecto, adnotatum eſt de ſingultu, qui cum febri cuidam, peſſimis ſignis ſtipatæ, ſuperveniſſet, lethalis non fuit, raræ quidem eſt obſervationis, negantibus inter cæteros duobus nobiliſſimis Medicis Franciſco Valleſio (4), & Hieronymo Mercuriale (5), ſibi unquam in ejuſmodi caſu aliter obſervare contigiſſe, atque Hippocrati in ea muliere, quæ decumbebat in foro mendacum. Quin pariter in malignis febribus, quas noſter deſcribit Ramazzinus (6), quotquot fuerunt ſingultuoſi, omnes periere; quorum uno diſſecto, *ventriculus nigris notis ſparſim compunctus* repertus eſt: quid autem in ſingultuoſi cujuſdam ventriculo deprehenſum ſit, diſces ex Cel. Halleri Opuſculis Pathologicis (7). Ledelius (8) tamen, poſtquam Epi-

(1) Confer Obſ. 6. eum §. 6. Obſ. 7. (2) Cent. 2. Obſ. Med. 61. (3) ad §. 6. Obſ. 7.
(4) Comment. in Hippocr. Epidem. l. 3. S. 2. Aegr. 12.
(5) Prælect. Piſan. in eand. hiſt., quæ ibi 26. (6) Conſtit. A. 1692., & duor. ſeqq. n. 22.
(7) Obſ. 14. (8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 7. Obſ. 127.

Epiphanium Ferdinandum produxit, *Deum teſtantem*, ſingultum *in febribus malignis, & ardentibus ad mortem prædicendam ſe nunquam decepiſſe*, ſapienter monet, *ægrotum non* eſſe *derelinquendum quouſque animæ adeſt, quia multoties monſtra fiunt in curationibus morborum*, velut in pannifice quodam ipſi accidit. Neque ei ſolum, ſed & aliis, ut Lanzono (1), Cl. Delio (2), & mihi in Forolivienſi illa Conſtitutione A. 1711., quæ a me tibi alias (3) deſcripta eſt. Duo enim ægri, quos in ea primo loco nominavi, cum hæc ſcriberem, adhuc vivebant; tametſi eos quicumque tunc viderat, & Garavinum præſertim, mortui, quam vivi, dies jam aliquot ſimiliorem, & crebrum inſuper utriuſque ſingultum audiverat, continuo ſpem omnem eorum ſalutis abjecerat.

4. Quod vero ad homines attinet ruminantes, quorum exempla, quotquot potuit, collegit Peyerus (4), & alia ad ruminationem quaſi ingenitam, atque connatam, alia ad excitatam a morbo retulit; ſingulas ad ſingula hæc genera idem cenſuit attinere Obſervationes duas Viri nobilis, & Monachi, quarum utramque hic vides in Sepulchreto (5). Ambæ Patavii habitæ ſunt, primæque ſunt omnium; & ſolæ præterea, quæ cum diſſectione conjunctæ ſint. Unum hic perperam additum eſt, *Monachum illum duo habuiſſe cornua*. Nam neque Rhodius (6) id ſcribit, in quo hallucinatur Peyerus (7), merito alioquin reprehendens Bartholinum, qui (8) addidit, & qui Bartholinum ſecuti ſunt. Certe Fabricius ab Aquapendente (9) cum eundem illum Monachum commemoraret, illud minime omiſiſſet, ut qui modo ſibi *addendum omnino* putaſſet, nobilis illius Viri ruminantis Parentem corniculum in capite geſſiſſe. Inter cæteros autem, qui eam Bartholini hallucinationem deſcripſerunt, Ettmüllerus fuit (10), qui ſuam alteram inſuper addidit, nempe *in his ruminantibus obſervatum fuiſſe ſtomachum ſolito fibroſiorem, & carnoſiorem, quaſi veſtimento muſculoſo eſſet indutus*. Utinam ſic tueri poſſemus, quaſi ſtomachi nomine œſophagum intellexiſſet; hunc enim in illo ſaltem Monachó revera *undequaque carnoſum inſtar muſculi* reperit Plazzonus (11), id eſt non modo qualem habent *omnes plane homines*, ut Peyerus (12) credi vellet; nam niſi multo magis fuiſſet carnoſus, Anatomicus haud ignobilis non id unum adnotaſſet, cum *reliquas univerſi corporis partes ſe recte habuiſſe*, pronunciavit. Sed pro Ettmüllero, ſi tamen ipſe illa ſcripſit, hac uti defenſione non poſſumus; quippe qui, ut omnia, quæ eo capite præfatus erat, oſtendunt, ſtomachi appellatione ventriculum deſignabat. Gravior tamen ea Bartholini hallucinatio eſt, qua ſcriptum reliquit in Anatome quartum renovata (13): *quin* ventriculus *duplex fuerit in* homine *ruminante apud Salmuthum, & alios, dubitare non licet*. Quod relatum miror in Sepulchretum eo in Scholio, quod duabus ſubjectum eſt obſervationibus, contrarium docentibus, de quibus hactenus locuti ſumus, præſertim cum præter has, nullam, quod ſciam, ruminantis hominis diſſectionem, ne ex Salmutho quidem, proferre poſſet Bartholinus, cumque inſuper lepores, & cuniculi ruminent, neque duos tamen ventriculos habeant.

5. Ut vero nec Valſalvæ, nec mihi unquam contigit, ut ruminantes homines videremus, nedum ut eorum cadavera incideremus, ita haud raro utrique accidit, ut hominum corpora diſſecaremus, quos gravis afflixerat Ventriculi Dolor, de quo Sectionem inſcribi VII. ſupra indicavimus. Quarum Obſervationum illas, quæ in hanc magis Epiſtolam, quam in alias convenire credidimus, continuo accipies. Et has primum tres ex Valſalva.

6. VIR ſexaginta annos natus, temperamenti bilioſi, a multis jam annis de ventriculi debilitate, & dolore conqueri cœperat, cum circa eam regionem durities acceſſit, infra quam nonnulli præterea duri glo-

(1) Earund. Cent. 1. Obſ. 61. (2) ex Act. T. 8. Obſ. 108. (3) Epiſt. 7. n. 16. (4) Merycol. l. 1. c. 6., & l. 3. c. 3. (5) Obſ. 10, & 9. (6) Cent. 2. Obſ. 59. (7) c. 6. cit. (8) Cent. 5. Hiſt. Anat. 61. (9) De Ventric. Inteſt. &c., ubi de Variet. Ventric. in fin. (10) Prax. l. 1. S. 4. c. 1. (11) Vid. Rhod. Obſ. cit. 59., quæ 9. in Sepulchr. (12) c. 6. cit. (13) l. 1. c. 9.

globuli, ſed hi quidem facile mobiles, percipiebantur cum aliqua totius ventris tenſione. Agitatus venter effuſum intra ſe humorem manifeſtabat. Crebri erant inteſtinorum rugitus, crebræ flatuum eructationes. Vomitus, aliquot ab aſſumpto cibo interjectis horis, non ſemel redibat, qui alioquin primis morbi annis raro accidebat. Homo interim parum mingebat; multum ſitiebat, & de linguæ ſiccitate querebatur: pulſus debilis, & parvus erat. Tandem multo ſero per urinarias vias amandato, & detumefacto ventre, cum tamen cætera incommoda in dies magis ſævirent, vomituſque menſe vitæ ultimo eſſet quaſi feri fuligine infecti, & grave olentis, ut æger ipſe referre diceret putridæ carnis fœtorem, ſenſim diminutis viribus, & balbutienti ore defecit. VENTER libram etiam tum unam, aut alteram ſeri continebat, aquæ ſimilis, in qua caro recens lota eſt. Totum omentum contractum erat in quaſdam varii coloris extuberantias, quæ, ipſo moto, movebantur. Ventriculus ſero ſcatebat ejuſdemmodi, ac vomitu reijcciebatur: durus autem erat factus parte circiter tertia: hæc ad pylorum pertinebat, ipſumque adeo coarctaverat, vix ut tranſire confecta alimenta poſſent. Quamvis autem tota ea dura pars ſecta, albam intus, ſolidamque, ex qua conſtabat, ſubſtantiam oſtenderet; ea tamen facie, qua cavum ventriculi ſpectabat, putridam carnem & colore, & fœtore omnino referebat, quibuſdam ſanguineis punctis diſtinctam.

7. Duros illos, mobileſque infra regionem ventriculi globulos extuberantias fuiſſe vides, in quas omentum ſe contraxerat; duritiem autem ſuperiorem fuiſſe ventriculi ſcirrhum, qui donec incremento ſuo non ſe extendit ad pylorum coarctandum, vomitus non ita frequens accidit. Dolor quoque primis temporibus levior fuit, quippe ab ſcirrhi pondere dumtaxat aliquo, & a repugnantia tunicarum, quas obſidebat, ne cum opus eſſet, juſta extenſio ventriculi fieret, aut ſi fieret, ne pars earum, quæ ſana erat, ſola omnem diſtentionem pati ipſa poſſet ſine moleſtia. Verum ubi ſcirrhus & auctus eſt, & in cancrum tandem, huncque exulceratum, degeneravit, magis, magiſque dolores increſcere debuerunt. Sic autem affécto ventriculo, vitiataque concoctione, & natura ſanguinis, mirum non eſt, ſi cætera contigere, cum præſertim & durities illa ventriculi, & extuberantiæ, in quas ſe omentum huic alligatum contraxerat, libero humorum curſui obſtarent. Ex his rugitus, flatus, vomitus, aſcites, debilitas, mors intelliguntur.

8. MULIER quadraginta annorum, carnoſa, colore ſubflavo, cum cæpam aceto, & ſale conditam, ſimulque panem comediſſet ex caſtanearum farina confectum; illico de ſtomachi dolore queri cœpit. Quo magis, magiſque ſæviente, tribus ab eo cibo horis, cum ſudoribus frigidis lethali ſyncope ingruente, mortua eſt. VENTRE ob veneni ſuſpicionem inciſo, omnia reperta ſunt ſecundum naturam ſe habentia, niſi quod ventriculus majorem in modum diſtentus erat, & nonnihil inflammatus; ſanguis autem fluorem quaſi naturalem ſervabat.

9. Et Valſalvæ quidem videbatur ſic conijciendum, excitata ab ejuſmodi cibis incongrua efferveſcentia, conſecutam eſſe tantam illam ventriculi diſtentionem, quæ hujus ſanguifera vaſa comprimendo, ſanguini injecerit moram, unde inflammatio, & ab hac ſtomachicorum nervorum irritatio, unde ſyncope. Verum ut de caſtaneis, earumque inflandi vi experientia comprobet, quæ Diphilus, & Mneſithæus ajunt apud Ludovicum Nonnium (1); eaſdem tamen multis Alpinis gentibus in frequentiſſimo uſu eſſe, neque idem negat, & vulgo non ignoratur; imo parari etiam ex illarum farina panem, quo veſcantur *ubi* ipſarum, ut Avantius quoque (2) ſcribit, *copia ſuppetit*. Num igitur cæpa ad ejuſmodi panem addita, dum acrimonia ſua craſſas caſtanearum particulas incidendo, nimiam aeris copiam educit, hic nobis accuſanda eſt? quaſi vero non iidem in alpibus ruſtici cæpas, ut res fert, cum eo pane manducarent. At enim mulierculæ huic, ut videtur, inaſſuetus, & infirmior fortaſſe ſtomachus; illis vero *dura*, ut Horatius (3) loquitur, *meſſorum ilia*. Credo equi-

(1) Diætet. l. 1. c. 45. (2) Not. ad Fieræ Cœnam, ubi de Pane non frumentac. (3) Epod. 3.

equidem hæc multo iis magis, qui mulierem norant, quam nobis cognita fuiſſe. Unde ergo veneni ſuſpicio, cum hæc omnia non ignorarent? Quod ſi mulier ſaltem immodica ejus cibi copia ſe ingurgitaſſet, minus de veneno ſuſpicati eſſent. Vides enim in VII. hac ipſa Sepulchreti Sectione (1) puellum quoque ab immoderato uvarum eſu *trium horarum ſpatio extinctum*. Sed tamen alia ſimul apparuit cauſa cur puellus ſic interiret. *Ventriculus enim perforatus copioſum ichorem viridem continebat*, *qui proculdubio*, inquit Obſervationis Scriptor Rhodius, *erat bilis ærugi- noſa*, cujus ingens erat acrimonia. Quid ergo eſt? In hac etiam meliere peculiare aliud aliquid, quanquam ſub oculos non cecidit, ſubfuiſſe, omnino crediderim, ut diſpoſita jam eſſet, ſi modo cauſa accederet aliqua, velut inſolitus cibus iſte, & flatulentus, diſpoſita, inquam, ita eſſet, ut quod inde tot alii minine ſolent, ipſa pateretur, ſive illud in iis eſſet ſuccis, quos in ventriculo is cibus invenit, ſive in nervis quoque exquiſitiore ſenſu præditis ad irritationem ſuſcipiendam, & alio, id eſt ad cor potiſſimum, cui iidem ac ventriculo nervi inferviunt, transferendam. Sic igitur, aut ad hunc fere modum intelliges quod Valſalva conijciebat: quanquam pravæ diſpoſitionis in hac muliere vix indicium aliquod habemus ex colore cutis ſubflavo. In duabus certe aliis fœminis, quas poſt cucurbitæ comeſtionem ſive *cæpatæ piperatæ*, *& in clibano aſſatæ*, mox epota frigida, ſive *in lacte coctæ*, *atque pipere bene conditæ*, mox bibita cereviſia frigida, acidulaque, cita mors abſtulit; in iis, inquam, mala diſpoſitio magis patebat, cum alteri menſtruorum trimeſtris eſſet ſuppreſſio, alteri præter ſeptuagenariam ætatem, diuturna ventriculi debilitas, viriumque imbecillitas. Sed nimirum gravio- ra quoque in alterius cadavere ante ſectionem, & in utriuſque, aut ſaltem in alterius ventriculo per ſectionem Chriſtophorus Seligerus (2), & Michael Erneſtus Ettmüllerus (3) adnotarunt.

10. BONONIENSIS Patricius, unum ſupra ſexageſimum annum agens, cum multos jam annos modo hemicrania, modo arthritide interdum vaga, alias fixa, modo renum calculis eſſet vexatus, noviſſime arthritide corripitur in manu dextera ſine ullo tumore, dolore autem miti, & qui, mox ſentiendi vi hebetiore facta, vix percipitur. Sana omnino fit manus, ſed interea ren dexter dolet. Hic quoque dolor, inani ſæpius recurrente vomitione, ſedatur: at ceſſante vomitu, arthritis dexterum pariter inferiorem artum prehendit, ægrumque ad ſuram, & ad cruris, tarſique articulum valde torquet. Uno, aut altero interjecto die, is totus extremus pes ſentiendi, movendique facultate omnino privatur. Poſtridie tamen reſoluto pedi aliquis redit doloris ſenſus, ægro autem bonus & animus, & pulſus, qui intermittens alias, & inæqualis plerumque erat in brachio dextero. Tandem pridie quam moreretur, cibum reijcit aquoſa materia permiſtum, levemque dolorem cum pulſatione, atque ardore ad ſtomachi regionem perſentit; Paulo poſt humorem flavum bis evomit. Inſecuta nocte parum dormit. Mane humili voce de tribus, quæ a morbi initio aſſidue moleſta fuerant, valde conqueritur, ſiti, pravo oris ſapore, amiſſo appetitu: & febris, quæ aliquoties ſe ſe ante ex pulſu tantummodo prodiderat, manifeſta fit. Stomachi autem dolore, & pulſatione perſtantibus cum ingenti ad dorſum calore, pulſus, qui veſpere jam erat languidus, ex multa ſanguinis dejectione aboletur. Sanguini erat admiſta materia graviſſime olens, & quæ liquatæ picis inſtar, immiſſum bacillum, ſi retraheres, ſequebatur. Interea pes multum dolet, reique ſenſus per crus aſcendentis habetur, ſenſuſque poſtmodum quaſi ponderis in imo ventris. In brachio autem dextero movendi vis ſenſim deficit, liventibus unguibus: idque brachium mox plane paralyticum redditur. Non paucis ante mortem horis crebri ad præcordia tremores percipiuntur. Poſtremo ſanguinis dejectione redeunte, ejuſdemque materiæ vomitu fortaſſe imminente, ut nauſea, & ſimilis ex ore quaſi fæcum graveolentia indicabant, æger ſuffocari ſe dicens, poſt ſextam, & trigeſimam a ſtomachi dolore ine-

(1) Obſ. 7. (2) Eph. N. C. Dec. 2. A. 1. Obſ. 139. (3) Earund. Cent. 9. Obſ. 66.

ineunte horam decedit. ABDOMINE diducto, omnis inteſtinorum ſubſtantia invenitur a ventriculo uſque ad Recti finem dira inflammatione occupata, ut ne minima quidem eorum pars illæſa relinqueretur. Inteſtinis autem materia ſanguinolenta, dejectæ ſimilis, continebatur. Ventriculus, & renes ſani erant. In Thorace, poſteriora pulmonum, ſiniſtri præſertim, leviter erant inflammata. In pericardio mediocris aquæ copia. In corde polypoſæ concretiones nullæ.

11. Hippocratis aphoriſmus (1) *Quibus ex morbis acutis, aut diuturnis, vel ex vulneribus, ſive alio quovis modo extenuatis, atra bilis, ſive uti ſanguis niger infra exierit, poſtridie moriuntur*, niſi quod paulo citius videtur expletus, vel magis quadrat in hunc caſum, quam in eum ad quem a Ballonio, ut hic vides in Sepulchreto (2), traductus eſt. Ejus enim æger, quem dolores pariter ad ventriculi regionem vexaverant, pridie quam e vita excederet, *atrabilarium* quidem *excrevit ſanguinem*; ſed *per os*. Cæterum nec Ballonius quidquam vitii in ipſo ventriculo, & Valſalva hunc ſanum propoſuit. Uterque prope ventriculum illa indicavit, unde hic ſimul affici poſſet. Pulſatio autem, quæ a Valſalva adnotata eſt, facile & reſtitantis ſanguinis in proximorum inteſtinorum parietibus, effectus erat, & ejuſdem exitus cauſa in eorum cavum. Urgendo enim uſque, & uſque aliqua demum ex infarctis vaſculis ruperit. Quo trahi fortaſſe poteſt, ut ad Hippocratem redeamus, pars quædam ejus prædictionis (3): *circa ventrem palpitationes . . . . ſanguinis eruptionem ſignificant*. Utcumque hæc ſunt, illud certum eſt, pene omnem vim tam longi, & tam varii morbi, in vaſa denique inteſtinorum repente incubuiſſe, & conjunctum per vaſa, imo continuatum per ſubſtantiam ipſam ventriculum in conſenſum rapuiſſe. Sic in alio videbis in conſenſum tractum, qui toto morbi tempore nigra dejecerat, itemque in alio, in quo inteſtinorum ſuperna pars liveſcebat. Hiſtorias habes has duas in ſuperiore Sectione V. (4), quæ ad ſingultum attinet. Habereſque facile in hac quoque tertiam (5), ubi inteſtina omnia ex inflammatione valde rubentia proponuntur, ſi ut diſſectio, ita morbus indicaretur, ſine quo illam, & fortaſſe alias, miror quomodo inter cæteras, quæ de Ventriculi Dolore ſunt, relatas legamus. Certe autem in Cæſareæ Academiæ Voluminibus (6) tum laborantis ventriculi in vivis, tum non hujus, ſed inteſtinorum aut inflammationis, aut malæ conſtitutionis haud unam in mortuis Obſervationem reperies. Sed de ea potius, quæ modo ex Valſalva deſcripta eſt, ſi forte illud quæras, cur inteſtina ipſa, tam graviter affecta, dolore igitur non cruciarentur, quo conſentiens ventriculus tentabatur; a veri ſimilitudine non longe abhorrebo, ſi quo in homine tam crebro, tam facile tot nervi reſolvebantur, in eodem conjiciam eos quoque nervos reſolutos fuiſſe, qui ad inteſtina pertinebant. Jam vero huc quaſdam ex noſtris etiam, ut promiſimus, Obſervationibus adſcribamus.

12. FOEMINA annorum ad quadraginta, quæ ſalſa plerumque comedere, vino autem generoſo uti conſueverat, a pluribus jam annis obnoxia erat ventriculi doloribus, quos dejectus ciborum appetitus, & nauſea, mox etiam iteratæ ſanguinis vomitiones cum febre continua, vigiliis, ſiti ſequebantur. Et quamvis contrectatus venter nihil uſquam duri obſervandum præberet; ab regione tamen ventriculi etiam tum cum gravior aberat dolor, vel nulla preſſione adhibita moleſtus aliquis ſubinde ſenſus non aberat. Querebatur etiam de lumbis; ſed tunc ſolum, cum aut aliquem majorem ſolito laborem ferebat, aut onus attollebat. Acceſſerat inſuper aliquando capitis dolor pertinaciſſimus. Adverſus omnia, quæ memorata ſunt, ventriculi incommoda, quotieſcumque gravius recurrebant, levamen ſemper attulerat ſanguinis miſſio: valde etiam profuerant copioſæ potiones aquæ, in qua nihil, niſi panis bulliret: ab diuturno autem lactis uſu non

(1) 23. §. 4. (2) Obſ. 19. (3) Prædict. l. 1. n. 20. (4) Obſ. 1. & 6.
(5) Obſ. 50. (6) Dec. 3. A. 9. Obſ. 222., & Act. T. 2. Obſ. 108. 2. loco.

non ſemel convaleſcere viſa eſt, animumque addebat ſanguis, qui ſemper ſingulis menſibus per uterum ad mortis uſque tempus reſpondit. Hæc lente ad hunc modum advenit. Non ita pridem ſupra claviculas qua Externa jugularis vena decurrit, tumor utrinque apparuerat durus, dolorem creans, nec remediis cedens ſic, ut in dies augeſceret, & reſpirationem jam difficilem redderet. Huc acceſſit febris aſſidua, veſpere increſcens, quacum aliquando rigor aliquis adnotatus eſt. Caput dolere querebatur, præter ſtomachum, qui perpetuo dolorem faciebat: quocum tamen nunquam hoc tempore ſanguinis vomitus fuit. Aſſidue ſitis moleſta erat, & ſenſus maximæ in ore amaritudinis, ex quo noviſſimis diebus gravis exiſtebat nidor; pus autem, quod animadverſum fuerit, nunquam exiit. Per hæc diutius vitam traxit, quam pulſus ex parvis, & imbecillis minores ſæpe, & infirmiores facti promittere videbantur, præſertim cum ultimis diebus quindecim nil, niſi jus, & vini pauxillum ſumeret, nullum præterea alimenti genus, nedum remedii, jam ferens. CADAVER macilentum in Gymnaſium illatum eſt, ubi cum Anatomen docerem Februario menſe A. 1744., & jam Virilia demonſtraſſem, Muliebria ex ordine requirebantur. Ventre igitur aperto, omentum vidi ſurſum revolutum, & extenſum, ut ſtatim in oculos incurreret tranſverſus Coli inteſtini tractus, qui infra ventriculum eſſe ſolet, hic autem erat infra umbilicum. Quam in ſedem etſi non omnino detrudi, tamen quadantenus urgeri potuiſſe a ventriculo videbatur, quippe cujus fundi ſiniſtra pars inferius, quam ſolita ſit, deſcendebat. Erat autem ventriculus vel exterius lividus non modica præſertim ex parte, idemque craſſioribus, & durioribus tunicis, niſi qua jam fracidæ adeo erant factæ, ut tangendo rumperentur, effunderentque materiam cinereo colore, & graviſſime olentem, quæ pulticulæ inſtar fluidioris, ventriculi cavo continebatur. In hoc erupe- rat ex ventriculi pariete poſteriore, præter modum craſſo magnum ad tractum, & introrſum tumente, ibique inæquali, fœdo, fracido, gangrænoſo, & eodem, quo materia illa, colore lurido, ut peſſimi generis tumorem, aut abſceſſum ibi fuiſſe diſruptum conſtaret. Sanus erat pylorus, & inteſtina omnia, ex quibus Colon fuit, ut par erat poſt longam cibi abſtinentiam, ab initio ad finem uſque contractum. Lien quoque ſanus, niſi quod proportione erat major, intuſque pallidulus. Sed jecinoris pars dextera albos aliquot oſtendebat ſcirrhos ſubrotundos inſtar mediocrium uvæ acinorum. Erant ii disjecti per ſuperficiem ſic, ut ex parte intra viſceris ſubſtantiam conderentur; ſed aliquem vidi, jecur incidens, penitus conditum, cætera prioribus ſimilem. Bilis multa fuit in ſua veſicula, & valde flava, quo colore viciniam infecerat. Renis ſiniſtri poſterior facies lineam obliquam habebat longam, & ſubalbam ex ſubſtantia quaſi tendinea, quam alte, cum renem ſecarem, productam perſpexi, ut ad tubulos perveniret, quibus papillæ excipiuntur. Credidiſſes facile antiquam vulneris cicatricem; adeo erat hujus ſimilis: verum nuſquam apparebat quærenti in proxima Adipoſa tunica, & muſculis ventris læſionis indicium. Parvus, humiliſque uterus, & dextrorſum valde inclinatus, eique lateri multo vicinior, quam ſiniſtro. Sed & ab illo brevius, quam ab hoc latere Rotundum erat ligamentum. Uteri cervix, & magis oſculum qualia in virginibus fere inveniuntur; ita erat illa introrſum extantibus obliquis lacertis, hoc vero foramine anguſto, & rotundo. Neque hymenis annulus, quamvis valde humilis, deerat, nullumque ruptionis oſtendebat veſtigium. Nihil tamen poſt illum ſubrotundarum caruncularum, & paucæ omnino, leveſque in vagina rugæ, & cutis, quam ad imum abdomen animadverteram quaſi ex ſubalbo maculoſam, cum iis, quæ dixi, non ſatis conſentiebant. Teſtes pro ætate, & mole uteri magni, anfractuoſi exterius, intus autem ſiniſter quidem parvas inanes cellulas, craſſiuſcula alba membrana comprehenſas, alter vero in cellula non paulo majori nigrum ſemiconcretum ſanguinem continebat. Tubarum dextera ad teſtem pervia, cætera occluſa; contra, ſiniſtra ad uterum dumtaxat aperta. Mirum in cadavere macilento, niſi

niſi muliebre eſſet, pinguedinem in meſaræo fuiſſe non modicam, neque in omento defuiſſe, in dorſo autem, & artubus inter muſculos, qui eleganter rubebant, multo plus pinguedinis, quam voluiſſent, eos, qui appararunt, inveniſſe. Sub ea flava pinguedine, qua meſaræum lumborum vertebras, & his adhærentes operiebat magnorum vaſorum truncos, latebant glandulæ valde amplificatæ, arcteque adeo iis truncis annexæ, ut non ſine magno labore ſeparari potuerint. Erant eæ omnes glandulæ intus albæ, non prædurae, ſed purulento ichore ſcatentes. Cæteræ per meſaræum non tumebant. At prope ventriculum unam ex lymphaticis animadverti craſſiorem factam, & duriorem, eaque erat colore lurido. Pancreas quoque tunc vidi craſſius totum, & ſimul aridulum, ac duriuſculum factum, ſi quandam ejus partem excipias, quæ excreverat in albam, & propemodum thymi ſimilem ſubſtantiam.

Thoracem recludentes, primum omnium duas infimas Jugulares glandulas vidimus albicantes, & ad duos ſaltem tranſverſos digitos in omnem dimenſionem amplificatas. Hæ tumorem illum, de quo dictum eſt, utrinque faciebant durum; nam duræ ipſæ quoque inventæ ſunt; licet intus purulentum ichorem, cujus pars effluxit dum claviculæ, ſub quibus, & proximo ſterno ſubibant illæ, detraherentur. Erant his ſimiles colore, duritie, & ichore glandulæ reliquæ Jugulares. Hæ tamen multo minus excreverant. Axillares vero nec creverant, nec ullam aliam paſſæ erant mutationem. Contra, quæ ad primam locatæ ſunt diviſionem Aſperæ arteriæ, ex nigris albæ, ex parviſque factæ erant mediocribus uvæ acinis haud minores, firmiores præterea, & eodem, quo tot alias glandulas dixi, purulento ichore ſcatentes. Sana tamen, vel ad jugulum arteria Aſpera, ut totus pariter ab imo ad ſummum œſophagus. Neque in pulmonibus, qui erant aere turgiduli, quidquam vitii animadverſum eſt: neque in corde, ſi tubercula exciperes ſubrotunda, depreſſa, ex duriuſcula, compactaque ſubſtantia, crebra adeo, ut fere contingerent inter ſe, quæ totis limbis inſidebant Mitralium valvularum; in una autem Semilunarium quandam, quæ accreverat, quaſi ſquamulam, necdum tamen oſſeam. Cerebrum denique non modo non laxum, ſed ad durum vergens, ſecundum naturam ſe habuit, niſi quod in Lateralibus ventriculis copia erat aliqua pellucidæ aquæ, & plexus Choroides pallebat. Pinealis autem glandula fuit aliquanto magis, quam ſoleat, & firma, & globoſa, & magis ad album inclinabat. Quod, tametſi ipſam nunc plerique pro glandula non habeant, placuit tamen non omittere in eo corpore, in quo tot glandulas vitioſas animadvertimus.

13. Animadverſio eadem facit, ut initium diuturni, & qui mulierem tandem confecit, morbi, in aliqua fuiſſe ventriculi glandula ſuſpicemur, ſenſim aucta, & duriore, ac tumore ſuo obſtaculum ſanguini afferente, ut ex dilatatis propterea vicinis vaſculis non ſemel erumperet, in fœmina præſertim, quæ generoſo vino, & ſalſis cibis abuteretur. Qua intemperantia poſteaquam glandulæ non moles dumtaxat, & extenſio paulatim adaucta eſt magis, magiſque; ſed & humoris incluſi natura pejor eſt facta, demum purulenta corruptio acceſſit, unde priuſquam dehiſceret tumor, tantum pravi ichoris in venulas, & in vaſa lymphatica ſe conjecerat, ut aliæ, atque aliæ glandulæ eadem labe inficerentur. Si diutius mulier vixiſſet, quid pancreati, quid ſcirrhis hepaticis accidere poſſet, non difficile eſt conjectura proſpicere. Quod autem in veſicula multa eſſet bilis, mirum non eſt, ut ſuperiore Epiſtola (1) ſcripſimus, ubi diutius in ventriculo, proximiſque inteſtinis nihil fuit, quod hæc diſtendendo, illam comprimeret. Quod vero bilis colore tincta vicinia eſſet; id ſæpe adeo in cadaveribus occurrit, ut de noxa inde repetenda aliquanto magis pronum ſit Scholium extremum ſequi, in Sectione hac Sepulchreti adſcriptum Obſervationi XVI., quam ipſam Obſervationem hic præſertim, ubi tanta paſſim certarum læſionum copia eſt. Cæterum ſi forte alia cupis tumorum, aut abſceſſuum in ventriculo exempla; præter ea

(1) n. 6.

ea, quæ in hac, & proxima VIII. Sepulchreti Sectione occurrunt, habebis quæ addas ex Cæſareæ Academiæ Monumentis (1), ex aliiſque præterea, & nominatim Friderici Hoffmanni (2) Voluminibus.

14. ANICULA aliquot jam menſes in hoc Noſocomio decumbebat tumoris cauſa abdomen attollentis, ad umbilicum, & infra, ſed dextrorſum magis. Quamobrem in ſiniſtrum latus cubare non poterat. Magnus erat tumor, eoque major videbatur, quod hypochondria, & pleræque aliæ ventris partes plurimum ob maciem ſubſidebant, univerſum quidem corpus obtinentem, ſed magis ſiniſtrum latus, an quod mulier ſemper in dexterum decumbebat? Si tumorem, manibus interceptum, huc illuc ageres, ſic ſatis mobilem percipiebas. Nihil autem fere dolebat. Contra querela erat perpetua de moleſto quodam in ventriculo ſenſu. Quas ob cauſas non deerant qui conjicerent, in omento eſſe tumorem, qui ventriculum deorſum traheret, eoque male afficeret. Cum moleſto illo ventriculi ſenſu vomendi interdum voluntas fuerat, non vomitus. Nunc autem erat præterea aſſidua quædam febris, quæ cum cæteris, de quibus dictum eſt, omnibus ad extremum uſque perſtitit, id eſt ad Octobris medium A. 1735. VENTRE adaperto, manifeſtum fuit tumorem eſſe in ovario dextero: quod in cellulas excreverat, materia plenas molli quidem, nec tamen fluida, colore autem ex cinereo flaveſcente, odore non gravi. Tumorem augebat adnata proxima Tuba, ipſa quoque multo amplior, & craſſior facta; cum uterus, & quæ ad ipſum attinent reliqua parva eſſent, & ſana. Alligatus erat tumor ad contiguum pelvis latus, ex parte autem quadam ad proxima etiam inteſtina ſic, ut cum his moveri quadantenus poſſet. Ex inflammatione inteſtina livebant: nec male olebant tamen, ut nec ventriculus, quem ad me attulit is, qui cadaver ſecuit, & cætera, quæ hactenus ſcripta ſunt, diligenter narravit, Mediavia noſter. Cauſa afferendi fuit, ut dubitationem quandam ipſi eximerem, poſtquam ventriculum perluſtraſſem. Erat hic contractus, facie interiore paſſim hic illic inflammatus, in ipſoque jugi medio habebat ulcus circuli ferme ambitu, cujus diameter aliquanto erat brevior tribus digitis tranſverſis, profunditate exigua, quippe cum crebræ in eo apparerent lenticulares glandulæ mediocri magnitudine, & adeo manifeſtæ, ut per oſculum, quod in earum centro conſpiciebatur, ſetam immiſerim. Labris tamen paulo craſſiuſculis ejuſmodi ulcus cingebatur: & craſſa erat facta, dura, & magis, quam alibi, etiam illa ventriculi ſubſtantia toto eo ſpatio, quod ulceri exterius reſpondebat. Cum autem eſſet in medio fere ulcere ventriculus penitus perforatus, ex me quærebat Mediavia, num cenſerem, potuiſſe forte id foramen per incuriam cultro fieri, dum ventriculus eximebatur; nihil enim vel diligenti perquiſitione repertum eſſe affirmabat in ventre, præter aliquid ſeri in ima pelvi, quod fortaſſe ex ventriculo dici poſſet effuſum, cum tamen in muliere perpetuo decumbente multum videretur effundi debuiſſe. Ego vero etſi minus veri ſimile exiſtimabam, ſi cultro lædi fortuito ventriculus debuiſſet, in ea potiſſimum ſede læſum eſſe, quæ medio ulceri reſponderet, nec forma, & magnitudo foraminis; quod capax erat propemodum apicis minimi digiti, eæ viderentur, quæ facile ad cultelli mucronem, aut aciem referri poſſent; tamen ut ipſi, mihique ſimul verum dignoſcere cupientibus ſatisfacerem, iterum, ac tertio foraminis oras accurate inſpexi. Quas cum viderem non modo calloſas, ſed inæquales, & quo magis extrorſum foramen pergebat, eo minorem ambitum complectentes, quæ duo certe ab exterioribus introrſum illapſus culter minime facere potuiſſet; non huic, ſed morbo imputandum eſſe foramen cenſui. Nam quod nihil effuſum eſſet in ventrem, inde fieri potuiſſe, quod paulatim quidem extenuata eſſet membranula extima, nec tamen penitus niſi extremo tempore eroſa demum, atque pertuſa, cum videlicet moribundæ mulieris con-

(1) Dec. 3. A. 5. Obſ. 175., & A. 7. Obſ. 142., & Cent. 3. Obſ. 13.
(2) Medic. Rat. T. 3. §. 1. c. 7. §. 26.

contractus, & corrugatus ventriculus nihil haberet, quod effunderet.

15. Incidi poſtea in Obſervationem Mercklini, quam hic quoque in Sepulchretum (1) relatam invenies, foraminis videlicet, quod facile pollicis extremum admitteret in elatiori pariter ventriculi ſede, ad quam a multis jam annis continuus fuerat dolor aliquis, non magnus quidem, ſed tamen ſatis moleſtus. Id foramen ab illo quoque Docto Viro creditum eſt poſt antiquam eroſionem apertum eſſe dumtaxat noviſſimo vitæ tempore; cenſebat enim, hanc diu potrahi non potuiſſe, ſi ut quædam pridie comeſta in ventrem effuſa animadvertit, ſic alia etiam antea fuiſſent effuſa. Sic pariter multo recentiorem Obſervationem explicabis, quæ in Commentariis legitur Inclytæ Sc. Academiæ Imp. Petropolitanæ (2), ſciſſuræ ventriculi, per quam nihil in ventrem effluxerat, & quam tamen cultro ſuo factam eſſe ſincerus, expertuſque profector ſacramento pernegabat: erat autem is quoque ventriculus manifeſte eroſus, præſertim in parte, quæ fundo oppoſita eſt, hominiſque fuerat exacte referentis ſpeciem phthiſici, quem vomitus, fere aſſiduus, nulla arte ſedandus, necaverat. Sed neque a Tyſone (3) (qui humanis etiam in ventriculis perforationem ter dicitur inveniſſe) eadem in Marſupiali Americano deprehenſa, quidquam effuſi in ventris cavum repertum eſt. Non hic eas memoro perforationes, e quibus nihil defluere in ventrem poterat, vel quod in agglutinatum ventriculo inteſtinum Colon pertinerent (4), vel quod ab adnata jecinoris parte obturarentur (5). Illas quoque prætereo, in quibus effuſio fuerit, an non fuerit, minime lego (6). Cum effuſione vero mortem aut citiſſimam conjunctam (7) video, aut certe poſt perpaucos dies non raro ſubſequentem (8), ſi a morbi gravioris facti die, perforationis dies numeremus, velut in lectu ſane digna Obſervatione Cl. Baronii (9), qui tametſi octavo die mortem conſecutam refert, admonet tamen, in ſumma anteriore ventriculi parte foramen fuiſſe, ut perdifficile fuerit potiones in ventrem effundi, niſi tandem interjecto tempore, & in quibuſdam ægri motibus. Dixi autem non raro propterea, quod etiam quaſdam extare ſcio perforati ventriculi Obſervationes, in quibus aut illud non liqueat (10), aut contrarium potius apparere videatur (11). Sed hæc tu conferes, & perpendes.

16. Quæ etſi aut omnia, aut pleraque in ventriculo deprehenſa foramina ad ulcera pertinent, quæ citius, aut ſerius cunctas ejus tunicas pervaſerunt; hic tamen habes in Sepulchreto (12) plures alias ejuſdem viſceris tum intus, tum extra ulcerati Obſervationes, tametſi quædam repetuntur, ut V. poſterior; idem enim numerus V. per incuriam bis ponitur; in XLIII. §. 4., & VI. in XXVII. §. 2. Sed cum repetitiones ſint etiam aliarum ad alia ventriculi vitia attinentium, ut ejus, quæ in XXVI. §. 5. eſt, in XXIV; nulla eſt, quæ excuſatione dignior ſit, quam ubi XX. iterata eſt in Additamentis ſub numero II. Quis enim ea, quæ Blancardus tanquam in *Cive* ſuæ *Civitatis* Amſtelodamenſis obſervata proponit, eadem eſſe ſuſpicaretur, quæ Riverius in Aurifabro Monſpelienſi jam propoſuerat; niſi qui Blancardi in hiſtoriis transformandis ingenium edoctus, cum ſimilia ab Riverio tradita eſſe meminiſſet, utramque inter ſe Obſervationem conferret, nec ſimilem modo, ſed unam, eandemque prorſus eſſe evidentiſſime deprehenderet? Verum ut ad eas, quæ ad ulcera ſpectant, redea-

(1) Obſ. 48. (2) Tom. 7. (3) Vid. Act. Erud. Lipſ. Suppl. T. 3. S. 4.
(4) Sepulchr. S. hac 7. Obſ. 13. S. 1., & Brunner Gland. Duoden. c. 9., & Haller. Opuſc. Pathol. Obſ. 23.
(5) Sect. ead. 7. Obſ. 5. ſecunda, & in Addit. Obſ 3., & Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 13.
(6) in Schol. ad Obſ. 3. modo cit. primo, & tertio loco, & Sect. ead. Obſ. 7. §. 1.
(7) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 43.
(8) Earund. Cent. 3., & 5. Obſ. 120., & Sepulch. l. 3. S. 21. Obſ. 25.
(9) Memoir. preſent. all' Acad. R. des Sc. Tom. 1. (10) Sepulchr. l. 3. S. 8. Obſ. 14.
(11) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 91., & Cent. 1., & 2. Obſ. 151.
(12) Adde & ſeq. VIII. Sectionem.

redeamus; inter cæteras digna eſt, quæ legatur XLVIII., quæ ſi ante centum viginti annos extare potuiſſet, feciſſet, ut opinor, ne tam facile, ut de aliis taceam, a Geſnero ederetur quæ hic eſt XXXVI. de lacertis videlicet, ac ſerpentibus intra viſcera obortis, & per ſæviſſimos dolores *circiter tria hominum millia*, ſi Superis placet, enecantibus. Namque, ut Valliſnerii noſtri (1) rationes, & monita prætereamus, quæ utinam ab pluribus eorum, qui ejuſdem generis Obſervationes poſtea tradere ſine ulla dubitatione perrexerunt, lecta fuiſſent, atque perpenſa; certe in ea quoque XLVIII., quam modo laudabamus, hiſtoria vir ab Hartmanno deſcribitur, qui lacertam ſibi in ventriculo ineſſe, firme adeo credebat, ut ejus formam delineare non dubitaret, alius autem apud Lucam Antonium Portium (2) ſe ibidem ranam habere aſſeverabat, coaxantem aliquando, & in aquis, ſiquas ipſe potaſſet, natantem, &, ne multis, apud Brunnerum (3) mulier propter ſtomachi morſus, aliaque vivum animal in ventre alere credebatur. Hæc tamen pro eo animali, & ille pro rana, & primus pro lacerta, ventriculi tumores, & pleroſque exulceratos habuerunt. Fac igitur ad Sepulchretum addas duas ex his tribus recentiores hiſtorias cum ſuis quamque & ſignis, & diſſectionibus. Sunt autem cum aliæ aliquæ addendæ ex minus recentibus, ut puta quam apud Freherum (4) legeris de famigeratiſſimo Cardinali Baronio, quem tria ulcera in ore ventriculi per inſuperabilem nauſeam abſumpſerunt, tum, ex recentioribus præſertim, plures, ut Brunneri altera (5) cum ulceroſo tumore, ut Baſteri (6) generatim non ita diſſimilis, ut Præcl. Planci (7) duæ, calloſi ulceris utraque, item aliæ, in hiſque Illuſtris Halleri quædam; nam præter illam ſcirrhoſi ex aceti abuſu ventriculi (8), binas habet alias, quarum altera (9) in eo tubercula proponit plura paris plena, altera (10) ventriculum ſcirrhis, & abſceſſibus inter membranas deformiſſimum qua Colo inteſtino adhærebat, quocum per ulceroſam patentem viam communicabat. Quas omnes Obſervationes attente relegens, ab illa Hermanni initio ducto, additaque inſuper alia Cl. Goritzii (11), facile animadvertes, perpaucas omnino eſſe, in quibus læſio non eſſet aut in pyloro, aut prope pylorum; ut hac quoque de cauſa Frid. Hoffmanni (12) ſententia plerumque ſaltem a vero non abhorrere videri poſſit, ſcilicet pylorum potius & primario affici in cardialgia, præſertim cum in proxima quoque Sepulchreti Sectione VIII. (13) juxta illud orificium ventriculus intus exeſus, in hac autem (14) orificium ipſum & exterius valde tumens legatur, nec ſine vomicis albo pure refertis, interius autem ſcirrhoſum, & induratis albicantibus glandulis magis, quam ventriculi pars reliqua, obſeſſum. Porro autem cum in laudatis Hermanni, & Baſteri Obſervationibus ita cum pylori ulceribus excreſcentias ejuſdem ſive glanduloſas, ſive fungoſas conjunctas videris, ut hæ quidem crevi poſſint ex ulcerata pylori ſubſtantia procreviſſe, facile quæres, num excreſcentiæ quoque cæteræ, quas alii, noſque ipſi tum ad eam, tum ad alias ventriculi partes aliquando conſpeximus, ſint ex aliquo ejus ulcere prognatæ omnes exiſtimandæ? Vides enim, exempli cauſa, in Additamentis ad hanc Sectionem (15) a Paulino obſervatas in ventriculo *verrucas* duas circa ſiniſtrum orificium *cum radice* ſua *firmiter adnatas*, alteram minoris pomi, alteram grandioris avellanæ magnitudine, nullam autem ulceris unde exiſterent, mentionem fieri; quamvis antea maſſa, glandem æquans, multo cum ſanguine fuiſſet per vomitum rejecta: & ſane cutis verrucas videre ſoliti ſumus ſine ulcere. De ventriculi autem verrucis, quæ Medici Arabes ſcripſerunt, leges apud Mar-

(1) Conſideraz. int. alla generaz. de' Vermi. (2) Vid. Act. Lipſ. A. 1704. M. Septembr. (3) Gland. Duod. c. 9. (4) Theatr. Viror. erud. clar. P. 1. S. 2. (5) c. 9. cit. (6) Act. N. C. T. 8. Obſ. 16. (7) Epiſt. ad Put. A. 1726., & Epiſt. ad eund. de Monſtr. (8) Opuſc. Pathol. Obſ. 21. (9) Ibid. Obſ. 22. (10) Ibid. Obſ 23. (11) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 20. (12) Vid. Commerc. Litter. A. 1731. Spec. 44. in fin. (13) Obſ. 4. (14) in Addit. Obſ. 6. (15) Obſ. 5.

Marcellum Donatum (1), & ex parte etiam habes in Scholio ad Appendicem, quæ a Boneto ſubjicitur Obſervationi XIII. hujus Sectionis: quanquam verruca, quæ ibi ex Avenzoare commemoratur, cum pomi eſſet magnitudine, non facile intelligitur, quomodo ex ventriculo egredi, & per Tenuia inteſtina ejici in Craſſa potuerit; ut proclive ſit ſuſpicari, non in ventriculo, ſed in ea parte Coli (2) enatam, quæ ventriculi fundum contingit, præſertim cum vomitus nunquam, ſed dejectiones ſemper, modo varii coloris, modo ſanguineæ in illo ægro memorentur.

17. Quoniam vero quæ Arabes verrucas nominarunt, ea ſi non polypi inteſtinorum, aut ventriculi (cujus ferme generis fuiſſe crediderim molem iſtam carneam, quæ poſt complures ſanguinis vomitiones rejecta deſcribitur in Appendice, de qua modo indicatum eſt) carneæ excreſcentiæ, ut verrucæ etiam Paulini eſſe potuerunt, quæ pendulas ex radice verrucas quadantenus imitarentur (ſi ipſas quoque exulcerationi cuidam, aut eroſioni ſuam debuiſſe originem velis), non repugnabo. Sed potius quæram, idemne de quibuſdam aliis ſis crediturus, ut puta de illa non parva glanduloſa caruncula per oblongum petiolum ventriculo affixa prope annulum pylori, quam Epiſtola XVI. (3) a me tibi deſcriptam, poteris cum ea conferre, quæ ex Prævotio noſtro in Sepulchreto (4) proponitur ad eandem ventriculi ſedem annexa per oblongam membranam, meæque in eo etiam ſimiles, ut opinor, quod fuiſſet innoxia. Cum enim ſic de ipſa ſcribatur, *hoc corpore in pylorum incidente, facile chyli exitus omnino præpediri, & varia ſymptomata oriri potuiſſent*; non ille igitur præpeditus fuiſſe dicitur, aut hæc orta, ut minime appareat, cur ei Obſervationi hic titulus præfigatur *Tabes a glandula pyloro adnata*. Mihi quidem iſtiuſmodi excreſcentiæ, & quæ ex cute pendula in quibuſdam ſpectantur, ac inter nævos maternos referuntur, originem videntur non valde habere diſſimilem, neque ad ulcera pertinentem. Nec tamen negaverim, poſſe facile, ut nævos illos, ab advenientibus injuriis abrumpi, & exulcerari. Sic in uno, aut altero, & præſertim in Sene, quem tibi alias (5) inter eos deſcribam, qui ex ictu capitis mortui ſunt, vidi a pylori annulo pendere laciniam quandam membraneo nerveam, laceram, ut majorem olim fuiſſe non dubitares, neque extremo limbo adhuc omnino ſanam. Sunt etiam aliæ a me in eodem annulo animadverſæ, non pendulæ, ſed ſeſſiles quaſi verrucæ, ut in Bajulo, quem ex tecto delapſum fractis pene omnibus coſtis alias (6) proponam, itemque in Sene, de quo mentionem injiciam (7), cum in GonorrhϾ tractatione vitia attingam Proſtatæ glandulæ. In utroque enim illi inſidebant annulo bina ſubrotunda corpuſcula ciceris magnitudine, in primo ſublivida, in altero rubentia, ſubſtantia in utroque glanduloſa. Quin etiam in altero ſua ſingula ſubobſcure oſtendebant foraminula, quæ majora, & luculentiora videre licebat in proximis glandulis lenticularibus. Has enim habebat is homo amplificatas in continuato pylori antro, per quod duæ, treſve ducebantur in longitudinem extantes lineæ ad duo illa ſubrotunda corpuſcula deſinentes: iis autem lineis ſingulis binæ, vel ternæ inſidebant glandulæ, intervallo aliquo disjunctæ. Revocant hæ lenticulares ventriculi glandulæ mihi in memoriam Obſervationem earum aliam; huc maxime attinentem, quippe non in viro habitam, in quo nulla, quod ſcirem, ut in modo memoratis, laborantis ventriculi extitiſſent indicia, ſed qui brevibus quidem, ſed acerbiſſimis, ejus doloribus confectus eſt.

18. VIRO annos nato ad quadraginta, lacertoſo, & gravibus diſtento cogitationibus, ante dies aliquot cœperat caput dolere, & ſenſus ardoris eſſe in mingendo, cum poſt cœnam, in qua neque nimium, nec inſalubris quidquam ſumpſerat, ſævis eſt doloribus in regione ventriculi

(1) De Med. Hiſt. Mir. l. 3. c. 5. (2) Vid. etiam Epiſt. 31. n. 21. (3) n. 36.
(4) l. 2. S. 7. Obſ. 138. (5) Epiſt. 52. n. 8. (6) Epiſt. 53. n. 37.
(7) Epiſt. 44. n. 19.

culi correptus. Dolor capitis perſtabat. Dolores ventriculi augebantur. Per alvum, & per os multa viridis materia ejiciebatur. Per hæc, ineunte die tertio deceſſit circa medium Sextilem A. 1707. Venetiis. VENTRICULI aperti pars dextera ſana erat: in eaque confertiſſimas lenticulares glandulas cum Doctiſſimis Amicis ſpectavi ita, uti in III. Adverſariis (1) ſcriptum eſt. Siniſtra in fundo multis erat maculis ſanguineis, & his vividis, diſtincta: quas inter aliquot fœda ferruginea cruſtula obduci incipientes, rem ab inflammatione ad gangrænam vergere oſtendebant. Ab eadem parte, qua nullæ erant maculæ, & ſana interior tunica videbatur, nullo negotio ſanguinem exprimebam. Duodenum, & reliqua inteſtina vel interius ſpectata nihil morbidi habuerunt. Bilis veſicula duorum, aut trium digitorum intervallo ab infimo fundo ſe contrahebat, & rurſus antequam in meatum deſineret Cyſticum, dilatabatur ſic, ut in duas videri poſſet diviſa.

Thoracis parietibus omnibus pulmones per ſe adhærebant, mediaſtino quoque ad eundem modum annexi; ſani tamen; nam quod poſterior eorum pars rubebat, eodem pariter colore dorſum, & poſteriora brachiorum infecta erant. Neque in corde, neque in auriculis quidquam ſanguinis.

In cæteris, quas, cerebro excepto, inſpeximus, partibus nihil adnotatione dignum fuit.

19. Nullum ab hoc Viro in vivendi norma grave peccatum admiſſum fuerat, ut ab illo, cujus ventriculum inflammatum, maculiſque nigris obſitum vidit Cl. Koehlerus (2): nulla erat prorſus aut incongrui medicamenti, ut apud Klaunigium (3), aut, ſicuti non ſemel in hac Sepulchreti Sectione, veneni ſeu fraude, ſeu caſu ingeſti ſuſpicio. Imo quædam, ut animadvertere potuiſti, præceſſerant, quæ ſanguinis acrimoniam indicarent. Tamen ſi quid forte miraris, magis miraberis in muliere, cujus hiſtoriam, a me tibi alias (4) promiſſam, jam accipe.

20. PAUPERCULA ruſticana fœmina, annorum, ut videbatur, circiter quinquaginta, obnoxia erat per intervalla difficultati reſpirationis, cum anguſtiæ ſenſu, & pulſu duro conjunctæ, magnaque arteriarum omnium agitatione, ut harum alternus motus ſub oculos caderet in ipſis manibus, non modo in collo, atque temporibus. Ubi reſpiratio angebat, Noſocomium hoc adibat, miſſoque multo ſanguine, qui erat duriuſculus, liberabatur. Sic annos quatuor vixerat, cum domi ventriculi doloribus correpta, ibi intra horas viginti quatuor mortua eſt. CADAVER nobis ad Anatomen publice tradendam A. 1737. ante Januarii finem conceſſum eſt. Omnia ordine rimantibus, hæc in Ventre viſa ſunt digna, quæ adnotarentur. Ventriculus magnus, & ſemiplenus; cum ipſo aperto, inſpectoque, mirum eſſet, non omnia per vomitum fuiſſe rejecta. Erat enim pluribus, ac variis eroſionibus exulceratus, recentibus, ut videbantur, ſed jam affectis nigredine gangrænoſa. Earum aliæ ad jugum erant creberrimæ, & perminutæ, cujuſmodi in proxima quoque Duodeni inteſtini parte conſpiciebantur: majores aliæ per fundum disjectæ, magiſque ubi ventriculus ab œſophagi fine expandere ſe incipiebat: nec œſophagus ipſe carebat ejuſdemmodi eroſionibus; ut ab ingeſtis, quæ qualia fuiſſent, neque conſtabat, neque ex ea, quæ in ventriculo reſtabat, materia judicari ſatis poterat, illatæ eſſe viderentur. Lien æquo aliquanto major, & laxior, maxima ex parte diaphragmati, ex aliqua ventriculo agglutinatus, an ob hujus magnitudinem? Uterus ſiniſtrorſum valde inclinatus; itaque ſiniſtrum quoque Teres ejus vinculum brevius dextero. Alteri uterinæ cervicis lateri intus ſuo retuſo vertice adhærebat membrana pyramidis forma, parva, craſſiuſcula, alba, quam reliquias eſſe cenſui hydatidis, aqua olim diſtentæ. Veſica urinaria ab oſculis uſque ureterum ſanguifera vaſcula oſtendebat adeo ſuo rubore conſpicua, ut quamvis eſſent perminuta, eorum inter ſe communicationes haud melius perſpici potuiſſent, ſi injecta

(1) Animav. 4. (2) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 5. n. 2.
(3) Eph. N.C. Cent. 3., & 4. Obſ. 145. (4) Epiſt. 14. n. 35.

jecta rubicunda cera fuiſſent repleta. Sic conferta utrinque in urethram pertinebant, cujus interiorem faciem conferta vel magis, eoque non ita pulchra, occupabant. In Meſaræi diſſectione, quod pinguedine, eaque optimæ notæ, ut cæteræ partes, plus quam a primo credidiſſes, abundabat, glandulas vidi ſanas quidem, ſed juſto majores, cum plures earum fabis eſſent vel grandioribus pares. Meſentericæ arteriæ Superioris initium Cœliacæ quoque commune erat. Coronaria ventriculi diametro erat longe ampliore, quam ſolet. Vena autem Cava, dum ſupra, itemque infra jecur, quemadmodum in Theatris Anatomicis fieri eſt ſolitum, inciderетur, ne guttam quidem effudit ſanguinis. Thoracis utrumque cavum habuit aliquantum aquæ nullo colore infectæ, pulmones autem aere turgidos, & pleuræ a tergo, & ab lateribus annexos. In corde, & Jugularibus venis, in quibus plus ſanguinis fuit, quam in venis inferioribus, aliquid polypoſi. Cordis parietes a ſiniſtris evidenter craſſiores, quam par eſſet, cum a dextris viderentur æquo tenuiores. Nulla tamen ventriculorum, aut venarum, aut arteriæ Pulmonaris dilatatio, aut trunci denique arteriæ Magnæ. Erat quidem in hujus valvulis aliquid ſubduri, in ipſoque trunco tum prope cor, tum alibi paſſim initia futuræ olim in os mutationis, flavo dumtaxat quodam colore indicata, quin etiam dura jam facta paulo ſupra diaphragma, ubi ampliora erant, & magis extantia: ſed juſta erat truncus ubique diametro. Non ſic in ramis omnibus hæc ſe habebat. Nam præter Coronariam illam, de qua dictum eſt, cum arterias Carotides inter ſe compararem, evidenter major latitudo occurrebat ſiniſtræ, quam dexteræ. Cumque illa, vix ſeſquipollicis ab origine ſpatio emenſo, in duos, inſolito exemplo, divideretur ramos, ſub ea diviſione aliquanto magis ſe dilatabat, quam in pleriſque arteriæ ſoleant ad ſuas partitiones: idemque ad Subclaviæ utriuſque diviſionem primam in majores ramos animadverti. Cranio denique circumſecto die a mulieris obitu duodetrigeſimo, cerebrum non modo ſine ulla noxa, ſed neque fœtens, neque pejus cæteris, quæ ſimul diſſecuimus, longe recentioribus, inventum eſt.

21. Habes in craſſitudine æquo majori ſiniſtrorum cordis parietum cauſæ illius partem, quæ violentius agitabat arterias, in harum autem nonnullis dilatationibus, pluribuſque mutationis in os initiis effectus ejuſdem agitationis: quæ omnia cum iis conferas, quæ alias (1) ſcripſimus de Spuriis, ut Lanciſius vocabat, Aneuryſmatibus. Habes præterea, quod ad propoſitum in primis attinet, acerbiſſimi doloris ventriculi cauſas in hujus eroſionibus. Quarum non ita diſſimiles cum brevi poſt tempore in ebrii quoque, Epiſtola XIV. (2) deſcripti, ventriculo invenerim; ut illa mittam, quæ paulo ante (3) in Veneto illo Viro a me conſpecta propoſui; animi pendeo, num omnes ingeſtis neſcio quibus, an ſuccis veneficis imputem intus genitis. Quod etſi in aliqua velim facere hiſtoriarum harum; minus in ultima poſſe videor, in qua via quoque ad ventriculum, gula, iiſdem eroſionibus affecta erat. Sed de obſervatis per anatomen, venenorum in ventriculo effectibus cum ipſe malim ſuo loco ſemel agere, quam ibi, atque hic, ut in Sepulchreto factum video; propterea illuc (4) rejiciam, quæ huc addere ſuperſedeo: ut pari de cauſa alio differam, quæ ad dolorem ventriculi ſpectant ex conſenſu cum aliis partibus, & nominatim cum renibus.

22. De iis autem ventriculi doloribus, qui neque a veneno ſunt, neque a cauſis fiunt extra illum hærentibus, ſi quæ ad ea, quæ ſupra legiſti, adjungere forte cupis; adjungas in primis, cenſeo, Obſervationem Illuſtris Viri Heiſteri (5), qua cardialgiam vehementiſſimam deſcribit a magno acervo lumbricorum illatam, qui ventriculum circa ſiniſtrum orificium, ubi hærentes invenit, ita læſerant, ut ſanguinolentus eſſet, & quaſi eroſus: idque in adulta muliere, non in pueris, in quibus minus eſt mirum, a Boneto, & Saxonia no-

(1) Epiſt. 24. n. 35. & ſeqq. (2) n. 34. (3) n. 18.
[4] Epiſt. 59. n. præſertim 21. [5] Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 86.

noſtro, ut in hac habes Sepulchreti Sectione (1) haud diſſimilia fuiſſe deprehenſa. Quamvis autem Sectione eadem complura proponantur exempla (2) doloris ventriculi a calculis in ipſo concretis; tamen nova ex Lanzono (3), ex Contulo (4), ex aliis adjicias licet. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXX.

De Vomitu verba fiunt.

CUM Ventriculi Dolore, de quo ſuperioribus Litteris ſcriptum eſt, ſæpenumero conjungitur Vomitus, de quo hic ſcribendum. Animadvertere id poteris cum illas relegens, tum Sectionem VIII. Sepulchreti pervolvens, & cum VII. conferens. Invenies enim Obſervationes plurimas, in quibus uterque illorum proponitur, nec paucas, quæ in utraque pariter Sectione exhibentur. Nos vero noſtrum tuebimur inſtitutum, nec quas alibi aut protulimus, aut ſumus prolaturi, earum ullam hic producemus. Selegimus igitur ex omnibus Valſalvæ, duas, alteram ad diuturnum, alteram ad brevem, utramque ad funeſtum vomitum attinentes. Quarum hæc prima eſt.

2. VIR annorum circiter quinquaginta quatuor, jam ante quinque, aut ſex menſes nonnihil emaciari toto corpore inceperat, cum ineunte menſe Auguſto A. 1689. moleſtus acceſſit vomitus materiæ, quæ aquam, fuligine infectam, referebat. Ejuſdemmodi materia interdum eodem tempore, interdum abſente vomitu, etiam per alvum, nec tamen ſemper, dejiciebatur. Interea vix ullus in ventriculi regione percipiebatur dolor. Sed cum Medicus ſal abſinthii dediſſet, eas ſtomacho moleſtias creavit, ut nunquam poſtea datum ſit. Tandem ſæviente vomitu cum ejuſdem materiæ excretione, languidis ſenſim factis pulſibus conſecuta mors eſt Idibus Novembris. CADAVERIS omnes articuli flexiles erant: quod in aliis haud ita crebro occurrit. In ventriculo pylorum verſus, tumor erat cancroſus exulceratus, hicque fieri viſus eſt ex glandularum congerie, quæ preſſæ, humorem promebant ſimilem humani ſeminis. Ventriculus autem tres libras materiæ continebat ejuſdem ferme naturæ, ac quæ vomitu ejiciebatur. Inter ventriculum, & lienem erant duo glanduloſa corpuſcula fabæ magnitudine, colore, & ſubſtantia non multum abſimilia tumori, qui in ventriculo deſcriptus eſt. Hæc in Ventre. In Thorace autem pulmo dexter nonnihil a tergo inflammatus: ex omni autem utriuſque inciſi pulmonis parte ſerum prodibat. A cordis ventriculo dextero polypoſæ concretiones in Pulmonarem arteriam pertinebant; minor ab ſiniſtro in venam ejuſdem nominis.

3. Si compares inter ſe tumores ventriculi duos, hunc, & quem pariter ex Valſalva deſcripſimus Epiſtola ſuperiore (5), quorum utrumque in brevibus ſuarum Obſervationum Indicibus cancri nomine deſignavit, & conjunctum vomitum habuiſſe ſcripſit, quaſi aquæ fuligine infectæ; miraberis fortaſſe, cur ſævos ille, hic leves adeo afferret dolores, & cur hic cum preſſus humorem daret non fuliginoſum; hoc tamen colore tantam humoris copiam tingeret. Verum nigerrima rejici ab iis quoque, in quibus nullus hujus generis tumor eſt, tum ex aliis Obſervationibus, tum ex aliqua earum intelliges, quæ infra proferentur; ut minime neceſſe ſit illiuſmodi colores a cancris deducere, in ventriculo exulceratis. Diſcrimen autem illud dolorum niſi ab humoribus repetas in primo ægro magis, quippe ſeniore, & bilioſo temperamento, quam in hoc, irritantibus, qui

[1] Obſ. 14. [2] Obſ. 29. 31., & 32.
[4] De Lapidibus, Podagra, & cæt. c. 9.
[3] Act. N. C. T. I. Obſ. 64.
[5] n. 6.

qui tamen, addito ſale abſinthii, laceſſentes adeo facti ſunt; conjicies, leves dolores, non ſecus atque in illo, primum quidem fuiſſe, verum poſtea quam per ſal abſinthii ſic irritatus tumor eſt, ut demum exulceraretur, multo acerbiores & factos eſſe, & ad finem uſque perſtitiſſe.

4. VIR nobiliſſimus annos natus duos & quadraginta, cum ex Germania in Italiam veniſſet, paucis poſt menſibus Bononiæ in febrem incidit tertianam duplicem, mitioribus, in primis quidem acceſſionibus, ſtipatam ſymptomatibus; ſed in quarta vehementiſſime áffligentem. Nam frigus, quod vigeſima hora invaſerat, vix tertia noctis hora remittebat: moleſtiſſima erat ſitis, lingua aſpera, difficilis reſpiratio, laſſitudo, pulſus parvus, ac debilis, dolor, & plenitudinis ſenſus in ventriculo, anxietas denique, & inquietudo tanta, vix ut pauliſper in eadem lecti parte conſiſteret. Hæc omnia non niſi poſtquam, magis ſæviente calore, ſtillatarum aquarum potio tandem conceſſa eſt, mitiora ſunt facta; ſed paulo dumtaxat, & breve ad tempus. Nam paulo poſt omnia, magis exacerbata, totam illam noctem vexarunt. Diluculo vomitum inſtare ſenſit: nec tamen vel digitis ſæpius ſibi in fauces immiſſis vomitionem primum ciere poterat; mox tamen materiam ejecit ad libras quatuor, colore aquæ ſimilem, in qua *coccolata* ſoluta ſit. Innatabant quædam quaſi membranarum portiones ejuſdem prorſus coloris: odor autem erat qualem ſæpe ſolent febricitantium corpora exhalare. Ab hoc vomitu etſi ventriculi affectio paululum remiſſa videbatur; reliqua tamen non modo perſtabant, ſed vel acrius torquebant incommoda. Mane ſecta vena ſanguinem Medicus detraxit: is in primo vaſculo concrementum æquo mollius, tenuem in ſummo cruſtam, lacteum ſerum oſtendit; ſed in altero minus ea omnia ab naturæ norma recedentia. Hoc, aliiſque præſidiis in uſum tractis, iterum paucas poſt horas tantundem ferme ejectum per vomitum eſt deſcriptæ materiæ: quod paulo poſt iterum, iterumque accidit; ut quæ eo die ſic reddita ſunt, ſexdecim circiter libras æquaverint univerſa. Inſecuta nocte eadem ſæviebant ſymptomata, accedente inſuper ſiniſtri brachii tremore; qui, præcedente delirio, ſæpius recurrens, præſertim dum aeri brachium exponebatur: mane in paroxyſmum quaſi epilepticum degeneravit, quo non brachium modo, ſed & os, oculi, femur quoque ſiniſtrum immaniſſime convellebantur. Hæc longo horarum ſpatio perdurarunt: tandem paralyſis illud corripuit brachium. Redire nihilominus pergebant epileptici inſultus tam crebro, ut intra horam plus viginti numerarentur. Interea crebriores quoque erant vomitiones, & materiæ quidem porraceæ coloris, in qua fragmenta quaſi membranularum innatabant. Singultus inſuper, qui poſt memoratam paralyſim circa meridiem inceperat, jam vehementius torquebat. Et licet omnia nonnihil a prandio ſedata viderentur; tamen cum adveſperaſceret graviora fiebant; ut pulſu, & viribus magis magiſque tota nocte fatiſcentibus cum æger nunc modicis vomitionibus, nunc delirio, & ſingultu, ſæpius autem diris, quamvis brevioribus, ſpaſmodicis inſultibus vexaretur, mane duodecima hora deficeret. ABDOMEN erat tumidum, ut inteſtina quoque. Hæc, & ventriculus, qua facie anteriora ſpectabant, eodem illo erant colore infecta, quo materiam diximus fuiſſe, quæ vomitu ejiciebatur. Ventriculus intus inflammatus, minimis quibuſque vaſculis multum ſanguine turgentibus. Bilis veſicula etſi inanis erat, turgida tamen, aere videlicet, conſpiciebatur. In Thorace pulmo dexter arcte adhærebat ad pleuram: ipſeque, & ſiniſter nigro erant colore tincti, & ichoroſa materia pleni. In dextero cordis ventriculo tenuis polypoſa concretio fuit.

5. Exitium, quod indicaverat quarta, huic Viro dies attulit ſeptima. Quod ſi priuſquam tanta vis morbi ventriculo incubuiſſet, ex indiciis quibuſdam priorum dierum quid immineret ſuſpicatus Medicus, quicunque is fuit, maturo atque apto corticis Peruviani uſu occurrere potuiſſet, fortaſſe ægrotantem ſervaſſet. Verum contigere hæc, quantum ex ſuperiore etiam Obſervatione conjicio, eo tempore, quo necdum febrifugo cortice uti audebant ratione

tione illâ, qua nunc conſuevimus, & qua primus Bononiæ annis poſt paucis feliciter uſus eſt ingenioſiſſimus Medicus Dominicus Gulielminus in generoſiſſimo Viro ex Gente Malvezia, quem proxima alioquin exacerbatio pernicioſæ febris, ut aliis acciderat, interemiſſet. Cæterum unde porracea tinctura eſſet, qua rejectus humor inficiebatur, inanis veſicula fellea oſtendit. Sed alii in ventriculo, & inteſtinis ſucci cum bile convenerunt etiam antea, cum longe alio colore tincta rejiciebantur. Utro autem horum colorum ea viſcera tincta eſſent, cum ſatis Valſalva ſuis in ſchedis non aperuerit; nec mihi diſerte in hiſtoria licuit indicare.

6. Jam vero accipe hiſtorias alias, in duo pariter genera diviſas, vomitionum aut ad diuturnas, aut ad breves attinentium. Ex illis autem prima eſto, quæ exemplum profert vomitus, quo diuturniores non multi reperientur: eademque eſt quam tibi, cum de Palpitatione Cordis ſcriberem (1), a me peculiariter promiſſam memini.

7. NOBILIS Matrona Patavina, quæ ab ortu uſque ſæpe adeo lac rejiciebat, ut nutrix victuram deſperaret, adulta nihilominus, nupta, & jam plurium liberorum parens, cum quartum annum ageret, & trigeſimum, cœpit in puerperio ſæpius vomitu laborare, a quo duobus poſt menſibus ſe liberam fore in poſterum credidit, cum globum rejeciſſet quendam, diametro duos pollices ſuperantem, materiæ tunc mollioris, ſed quæ mox aeri expoſita, duriſſima poſt triduum inventa eſt. Verum ſpei non reſpondit eventus. Vomitio perſtitit, & quamvis a pluribus Medicis diu, multumque modo leniter, alias vehementius oppugnata, ad mortem uſque, id eſt viginti quatuor ipſos annos perduravit. Redibat quotidie duabus a prandio horis. A cœna non redibat, niſi poſtridie mane. Et licet alimenti genera mutarentur, ſemper recurrebat ad eundem modum, materiamque ſemper ejiciebat ſubalbam, craſſam, ductilem. Quam ſi mulier conaretur retinere, magnas in ventriculi regione patiebatur moleſtias donec redderet; reddebat autem non ſine conatibus: ſed a vomitu omnia ſedabantur. Alvus nihil, niſi ſolicitata, egerebat: quod jam diu uno, ſine ægræ noxa, obtineri poterat remedio, pilulis, ut Venetiis vocant, S. Fuſcæ, quarum perpaucæ, noctu retentæ, mane leniter, ut ſolent, alvum ſolvebant, ſed nihil fere præter aquoſa dejicientem. *Coccolata* quoque retinebatur, & ventriculum juvabat. Hujus regionem ſi manu explorares, nihil ibi, ut neque in reliquo ventre, percipiebas, quod eſſet præter naturam. Ad ea, quæ narravimus, acceſſerat biennio ante obitum pulſus intermiſſio. Matrona tamen ſolita vitæ munia domi foriſque obire non deſtitit, donec minus bene ſe habere ſentiens, & debilior facta, noviſſimum vitæ menſem in lecto exigere coacta eſt. Ibi cum omnia, & in his *coccolata* quoque, nauſeoſa jam eſſent, febris animadverſa eſt, quæ horis pomeridianis quotidie, vix aliqua tamen pulſus facta mutatione, increſcebat, noctuque calorem augebat. Pulſus erat potius magnus, ſed, ut ſolebat, intermittens. Cum propter alvi duritiam Medicum exoraſſet, ne obſtaret ſibi conſuetis pilulis uti cupienti, immanis oborta eſt cordis palpitatio; quæ etſi paucis ſanguinis unciis e brachio detractis, ferme ſtatim ſedata eſt; mox tamen iterum ingraveſcens totidem e pede coegit detrahere, unde rurſus imminuta eſt, non ſic tamen, ut poſtea in ſiniſtrum latus cubare ſineret. Nulla miſſo ſanguini cruſta inſidebat. Dies poſt aliquot, duritia alvi rurſus urgente, lene clyſma palpitationem incitavit. Cum adverſus hanc externa remedia nihil prodeſſent, interna autem ab ægra, quæ alimenta vix aliqua, & invita ſumeret, pauca omnino admitterentur, in quibus ſtillata ceraſorum, aut meliſſæ aqua, & compoſitionum caſtoreum habentium nonnihil, quibus ſemel opii granum adjunctum eſt, nec quidquam eſſet, quod aut vomitum averteret, aut palpitationem ſedaret; poſtremis quinque diebus pulſu infirmiſſimo, perexili, & formicante facto, pal-

(1) Epiſt. 23. n. 21. in fin.

palpitatione autem perſiſtente, alvus ſponte ſoluta eſt vel nimium; ut ſæpe, & multa, etiam dura, ejiceret. Itaque perſtantibus cæteris, & paulatim extremis corporis frigeſcentibus, vivendi finem fecit Matrona optima, & ob id etiam vita multo longiori digna, quod mandavit moriens; id quod perpaucæ mulieres facerent, ut diuturni ſui vomitus cauſa per anatomen quæreretur, ſi forte illa inventa, auxilium ferri poſſet filiis, in quibus erat, quæ jam vomitionibus tentari inciperet, adverſus hæreditarium morbum; eodem enim, quo ipſa vomendi incommodo, mater quoque, jam ante plures annos extincta, laboraverat. Itaque cum a me petiiſſet Nobiliſſimæ Familiæ nomine Collega meus Ornatiſſimus Valliſnerius filius, ut diſſectioni præeſſe vellem, cumque a Medico Spectatiſſimo, qui annos poſtremos duodecim, miti, ut decebat, curationis genere Matronæ affuerat, Petro de Marchettis, Petri Equitis nepote, ea omnia, quæ hactenus ſcripta ſunt, accepiſſem; coram ipſo, aliiſque Medicis, in quibus Cl. Vir fuit, auditor olim meus, Dominicus Militia, diſſectionem accurate inſtituendam curavi ſub noctem ejus diei, quo die mane ægra deceſſerat, VI. Idus Aprilis A. 1744. CADAVER macilentum erat, nec tamen plurimum, & ſine artuum œdemate. Venter aquam habuit ſubflavam non paucam: omentum pauca pinguedine inſtructum, magnam inteſtinorum partem obtegens, annexumque ad peritonæum latere ſiniſtro: ventriculum contractum, & ubi accedere incipiebat ad pylori antrum, ibi contractum magis, ut in duos quadantenus eſſet diviſus, parietibus & colore, ſi exterius aſpiceres, ſecundum naturam, ſed facie interiore quaſi ab inflammatione rubentem. Inerat pars aquæ, an juſculi noviſſime ſumpti, cum quibuſdam craſſioribus portionibus viſcidæ illius materiæ, quæ vomitu ejici conſueverat. In pyloro ipſo, & Duodeno inteſtino nihil morbidi præter internæ faciei colorem, ejus ſimilem, qui in ventriculo dictus eſt. Pancreas juſta alioquin magnitudine, quantum quantum erat, adeo candidum fuit, lobulis autem, cum diſſecari juſſiſſem, diſtinctis adeo, & exſuccis, ut ſi aliquanto duriores fuiſſent, erant enim duriuſculi, non modo ad ſcirrhi naturam accedere, ſed in ſcirrhum jam prorſus converſum pancreas eſſe pronunciaſſem. Lien, & jecur interius ſana, etſi ille exteriore tota facie, hoc inferiore a dextris pallebant. Sed fellis veſicula parietibus cunctis tam craſſis erat, ut nunquam ſic vidiſſe meminerim: itaque etſi bile erat plena, quippe in ea, quæ tot dies tam pauca ſumpſiſſet, eaque bilis nigra erat adeo, ut interiorem veſiculæ faciem atro colore infeciſſet; facies tamen ejuſdem exterior albicabat. Ob illam, quam modo attigi cauſam, ut ventriculus fuerat, ſic inteſtina omnia, & Tenuia præſertim, valde erant contracta, ut ea etiam, quæ nuperrime præceſſerat, nimia alvi evacuatio requirebat. Una ex omnibus inteſtinis Appendicula Vermiformis paulo erat turgidior: eademque exterius rubebat. In meſenterio, & reliquis Ventris Partibus nihil non ſecundum naturam animadvertimus. In Thorace autem utrinque erat aqua, nec pauca, nec parum ſanguinolenta. Utrinque pariter pulmones, alioquin ſani, per crebra, craſſa, longiuſcula membranea filamenta ad latera alligabantur. Pericardium arctiſſime adhærebat omni cordis ſuperficiei, & auriculæ dexteræ, & magnorum vaſorum ad cor pertinentium. Cor tamen juſta fuit tum parietum craſſitudine, tum capacitate ventriculorum. Quorum uterque plenus erat pariter ſanguinis, qualis ex inciſa quoque vena Cava multus extitit, atri, & magna ex parte in grumos coacti, ſine ulla vel minima polypoſa concretione. Valvulæ, quæ cordis orificiis venoſis præficiuntur, etſi albicare viſæ ſunt, non duriores tamen fuerunt. Ex reliquis autem eæ, quæ ad initium appoſitæ ſunt Arteriæ Aortæ, ſummos limbos & craſſiores, & cartilaginea duritia habuerunt. Arteria ipſa bene intus, extraque conſtituta: neque ulla omnino præter ea, quæ dicta ſunt, in Thorace vitia apparuerunt. Caput cur attingeremus, cauſæ nihil fuit.

8. Quæ vitia in pericardio, & corde reperta ſunt, quatenus ad palpitationem, & in-

& intermittentem pulſum attineant, aliis a me locis (1) eſt indicatum. Quæ vero in fellis veſicula, & pancreate, illa ad vomitum ſpectare exiſtimo. Crederem fortaſſe illam etiam ventriculi contractionem, per quam in duos quadantenus videbatur diviſus; niſi eandem tibi ſtructuram in duabus aliis mulieribus (2) deſcripſiſſem, quarum neutra vomitioni obnoxia fuerat, ut neque Fœmina Princeps, neque aliæ præterea (3), in quibus ita ſe ventriculum habuiſſe memini. Mihi enim forte accidit, ut conformationem iſtam cum vidi, in mulieribus, ſicuti & Valſalva (4), viderem: unde ſuſpicari cœpiſſem, an hæc quoque annumeranda eſſet detrimentis cæteris, quæ ſibi illæ creant per conſtrictos ſummum ventris thoraces duros, & quæ duriora his addunt ad umbilicum ferme producta; niſi animadvertiſſem, in cujuſquemodi fortis fœminis illam fuiſſe, nec in fœminis ſolum, ſed & in viris ab Riolano (5), & a Celeberrimis Auctoribus Heiſtero (6), & Fantono (7) eſſe deprehenſam. Horum autem nemo, ut neque Cl. Viri Petſchius (8), & Amyandus (9), qui in fœminis viderunt, ullam cum poſſent, & aliqui, ſi ita accidiſſet, etiam deberent, ullam, inquam, de vomitu in iis viris, fœminiſve mentionem injiciunt. Quod ſi in VIII. hac Sepulchreti Sectione Obſervationem (10) invenies Blaſii, qui ventriculum duplicem offendit in viro, creberrimis vomitionibus diu vexato, has illum videbis non ab ea duplicitate, ſed a magna anguſtia repetere ejus foraminis per quod alter ventriculus cum altero communicabat: cujuſmodi anguſtia in iis, quas ego obſervavi, nunquam fuit. Quid? quod ſi Obſervationem illam apud Blaſium (11) legas; conjunctam cum altera animadvertes ejuſdem generis, in qua etſi anguſtia inter ventriculum utrumque non modo magna, ſed *maxima*, & *ſumma* fuit, homo tamen, niſi quod valde famelicus, erat *bene ſanus*, & quod conſequitur, vomitionibus haud obnoxius. Quod ſi nihilominus in propoſita Matrona iſtam ventriculi ſtructuram ipſam quoque aliquid ad vomendum feciſſe, malueris, quippe a primordiis facile junctam cum prava illa veſiculæ, & pancreatis diſpoſitione, quæ, creſcente ætate, manifeſtior facta vomitum induxerit inſanabilem, non pertinaciter repugnabo. Certe autem craſſitudo tanta in veſiculæ tunicis minus obſequentem hanc reddebat ventriculi, primorumve inteſtinorum preſſioni, ut fortaſſe non ſatis ex ea bilis, quæ erat inſuper adeo vitioſa, exprimeretur. Pancreas vero exſuccum, & ad ſcirrhi naturam vergens, quanto minus ſucci, minuſque ad ſuos uſus apti ſecerneret, facile potes exiſtimare, ſimulque colligere, quam imperfecta ob utriuſque illius humoris defectum, ac vitium in Duodeno inteſtino fieret chyli elaboratio, quantumque ibi reſtitaret craſſi, viſcidique, & ejus inteſtini tunicas in diurnis præſertim corporis agitationibus ſic irritantis, ut in motum denique inverſum cieret. Quo ſi tibi liceat addere ſtructuram illam ventriculi minus fortaſſe idoneam ad alimenta, ſi non conficienda, at ſatis expedite in id inteſtinum compellenda; tanto erit proclivius cauſas intelligere vomitus iſtius tam diuturni.

9. Verum ut de una earum dumtaxat, id eſt de pancreatis vitio, brevitatis gratia, verba faciamus; videſis hic in Sepulchreto non modo Obſervationem LIII, & quæ ſequuntur, ſed alias etiam cum ſupra, tum præſertim infra ſub num. LVII. (12), & LVIII. (13), aliiſque indicatas; & cum pancreatis vitiis conjunctum vomitum reperies. Equidem ex iis non ſum, qui neſcio quos non morbos, & vomitus vel ſanguinis, a *ſolo pancreate* deducendos arbitrabantur (14): imo hoc viſcus, nec ra-

ro

[1] Epiſt. 23. n. 21, & 23., & alibi.
[2] Epiſt. 16. n. 38., & Epiſt. 26. n. 31.
[3] Epiſt. 37. n. 28.
[4] Epiſt. 36. n. 2.
[5] Anthropogr. l. 2. c. 20.
[6] Diſſ. ſiſt. Obſ. Med. Miſcell. Obſ. 6.
[7] De Obſerv. Med., & Anat. Epiſt. 3.
[8] Syllog. Anat. Obſ. §. 84.
[9] Vid. Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 25. in fin.
[10] n. 26.
[11] P. 4. Obſ. Med. 9.
[12] §. 5. 7.
[13] §. 2. 4.
[14] Vid. Ibid. Obſ. 74. in fin.

ro, ſine vomitu male affectum fateor a me, ab aliiſque deprehenſum. Ejuſdem tamen morbos a vomitionibus non ſejunctos & me conſpexiſſe, & ab aliis ſæpe conſpectos audiviſſe, negare non poſſum. Sed meis quidem Obſervationibus erit alibi opportunior locus. Hic vero nonnullas aliorum commemorabo. Et primum accepi a Malpighii Aſſecla, Præceptore meo, docto, cum viveret, Bononiæ Medico, Jacobo Sandrio, plures ſibi adnotatas eſſe diſſectiones eorum, qui vomitionibus obnoxii fuerant, humoris præſertim colore *tabaccum* referentis; in iis autem omnibus male pancreas habuiſſe. Heraclitus autem Manfredius, is quem tibi alias merito laudavi, cum ex Patria, in quam ad menſes aliquot ſeceſſeram, Bononiam rediiſſem anno, opinor, 1704. hanc ſuam mihi narravit Obſervationem: quam hic tecum magis quia ad ſuſceptum de pancreate ſermonem, quam ad ordinem promiſſum attinet, communicabo.

10. VIR robuſtus, nulla manifeſta cauſa præcedente, conatu vomendi aſſiduo angebatur, ſed præter remédia, & alimenta, quorum retinere nullum poterat, pauca, & raro, & hæc aquea, ac fere amara evomebat. Ad hæc, torquebatur magna ſiti, crebris quibuſdam animi defectionibus, & dolore præſertim non ſecus ac ſi a canibus diſcerperetur, ad communes fines thoracis, & ventris: quem ſi tangeres, duri, aut renitentis percipere nihil poſſes. Cum his, humilique pulſu, intra undecimum circiter diem eſt mortuus. VENTRE aperto, jecur maximum conſpectum eſt, ſed ſanum. Sana quoque inteſtina, & ventriculus. Et meſenterium quidem non ſine aliqua obſtructione. Sed pancreas æquo majus, totumque & tuberculis ſubrotundis, neque exiguis, inæquale, & duritie ad cartilagineam accedente. In Thorace multum, in pericardio autem plurimum aquæ, ejus ſimilis, in qua caro recens lota eſt. Cor valde parvum, in ejuſque auricula dextera quidpiam albicantis polypoſæ concretionis.

11. Cur tumores pancreatis, niſi forte & ipſi maximi ſint, & ægri valde macilenti, difficillime tactu percipi queant, retruſa viſceris ſedes facit, & quidquid manui ſe interponit, præſertim vero turgens flatibus ventriculus, aut jecur, ut in hoc viro, ampla, & dilatata magnitudine. Qua in difficultate, quibus aliis ſignis uti liceat, cum indicaret Riverius (1), in iis petenda a proximi ventriculi dolore, aliiſque ſymptomatibus non omiſit. Cæterum pancreas multifariam poteſt vomitum concitare, ut cum ventriculum contiguum, qui ſenſu præſertim ſi exquiſitiore, duritie, aut aſperitate irritat ſua, aut adaucta etiam magnitudine obſtat, ne ſatis poſſit dilatari. Aſſumptorum enim omnium vomitus impeditam ventriculi dilatationem conſequitur, ſive ipſe dilatari ſe, non patiatur, quippe craſſis ſcirrhoſiſque factis ejus tunicis, ut in Cel. Virorum Obſervationibus Laubii (2), & Halleri (3): ſive, nam perinde ſe res habet, oppoſita ſint obſtacula ejus dilatationi, velut ingentia ſteatomata, quæ juxta ventriculum conſpexit Cl. Verdrieſius (4), aut maximum illud corpus, quod ibi pariter in duabus fœminis inventum, deſcriptum leges apud Præſtantiſſimum Heiſterum (5). Obſtacula autem eſſe poſſe etiam ipſa ventriculo contigua viſcera, ſi præter modum tumida, & dura ſiant, annis ſuperioribus comprobavit immaturus interitus doctiſſimi, amiciſſimique Archiatri, cujus inſanabilem vomitum fuiſſe accepimus, ab jecinore, & pancreate, quæ ſua & mole, & duritie interceptum ventriculum comprimebant. Sed pancreas, ut de eo potiſſimum loqui pergamus, præſertim cum facile adeo ſit, quæ de eo dicuntur, ad jecur quoque transferre, tunc etiam provocare vomitum poteſt, cum eum ſecernit ſuccum, qui aut acrimonia moleſtus ſit Duodeno inteſtino, aut inertia, aliove quopiam vitio faciat, ut in eo inteſtino male abſoluta alimentorum confectio relinquat ibi, quæ ſint incommoda, aut denique paucitate impar ſit cæteris uſibus, & in

[1] Prax. Med. l. 13. c. 4.
[2] Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 41.
[3] Opuſc. Pathol. Obſ. 21.
[4] Eph. cit. Cent. 6. Obſ. 16.
[5] Epiſt. de Pilis, Oſſib. p. n.

in his illi, quo fellis ſimul influentis, præſertim acrioris, vim temperat, ne acrius afficiat eas tunicas, motumque invertat: qua de re conſulere etiam poteris Frid. Hoffmannum (1), cenſentem, iſtam ipſam fuiſſe cauſam, cur uno eodemque oſculo & bilis, & pancreaticus ſuccus inteſtinum illud adire ſoleant, & cur Brunneri canes, dempto pancreate, vomitibus bilioſis finem vivendi fecerint. Itaque ubi humanum pancreas eo redactum ſit, ut nihil prorſus humoris ſeparet; quanto facilius ſequi illa poſſint, quæ diximus, præclare vides. Sed & aliter induci a pancreate vomitio poteſt, ut ſi memoratum inteſtinum, ad quod latiori extremo ſe pancreas affigit, ſua aſperitate & duritie, aut aucta magnitudine ad eundem modum irritet, aut premat ad quem de ventriculo indicatum eſt. Secundum hæc, aut alia ejuſcemodi, licebit tibi pleraſque omnes, huc attinentes, hiſtorias explicare, multoque illas magis, quæ ſimul pancreatis, ſimul Duodeni inteſtini vitium conjunctum habeant, velut hanc, quam continuo ſubjiciam, ab exercitatiſſimo Profectore Mediavia noſtro ſub initium Octobris habitam A. 1733., & mecum ab eo uſque tempore communicatam.

12. MONACHUM genere, & moribus nobilem, ex ſacra Capuccinorum, ut vocant, Familia, multiplex morbus, hydrops præſertim, vomituſque confecerant annum agentem trigeſimum tertium.

CADAVERIS univerſæ cuti aquæ aliquid ſuberat; itaque & pedes œdemate tumebant aliquantum. Venter autem nec valde tumebat, nec plus aquæ intus habuit, quam libras circiter duas. Jecur, & lien æquo majora: illud præterea ſubalbum, lobulis conſpicuis, durum. In ventriculo nihil adnotatione dignum fuit, ſi plexum excipias digitos latum ad duos, longum ad quatuor, ex glandulis confertiſſimis, lente quidem minoribus, ſed manifeſto oſculo præditis: is plexus erat in ventriculi fundo prope antrum pylori. Digiti autem intervallo infra pylorum Duodenum inteſtinum nigricabat, & paulo inferius ſcirrhoſum erat. Pancreas quoque durius fuit. In Thoracis utroque cavo aqua non pauca. Pulmones contracti. Cor non ſine concretionibus polypoſis: & ejus valvularum aliqua non ſine oſſea portione. Oſſis autem olim futuri initia in facie interiore apparebant arteriæ Magnæ ab ramis ſuperioribus uſque ad Emulgentes. Ea arteria, in procero alioquin corpore, vix digitum craſſitudine ſuperabat: erantque cætera ſanguifera vaſa ipſa quoque proportione anguſtiora.

13. Ut hæc vaſorum, in ejuſmodi præſertim corpore, magna anguſtia initium fortaſſe fuerat morborum omnium, ita pancreatis, magiſque Duodeni inteſtini duritiem vomitionum fuiſſe cauſam, non dubito. Sive enim id inteſtinum a compreſſione ſtringatur, ut olim animadvertit Riolanus, quem hic in Sepulchreto laudatum videbis (2), ſive ob ſcirrhoſas tunicas ſe minime poſſit conſtringere, oppoſitas haſce cauſas idem effectus ſequitur, ut illapſura ex ventriculo cum minus facile aut excipiantur, aut ulterius promoveantur, nempe in ventriculo reſtent pleraque, ibique corrupta, aut mora ipſa gravia, & moleſta impellant ad vomitum: cujus rei luculentum exemplum etiam protulit Cl. Molinellius (3). Idem contingat neceſſe eſt, cum pylorus vitiis afficitur ejuſdemmodi. Plurima autem hic in Sepulchreto habes exempla, ut Obſervatione XI, & XVII, & pleriſque aliis inſequentibus ferme uſque ad XXVI, & rurſus in LVI. §. 13. in Additamentis autem Obſervatione I. & VIII. quin etiam alibi, ut libro I. Sect. IX. Obſervatione non ſolum XXXIV, ſed inſuper, ſi *ſubverſiones* illas attendas, XXXIII. Inter illas autem, quas Sectione VIII. hac leges, cum ad Obſervationem perveneris XXI. non ita diſſimilem alterius, quæ a Joanne Bohnio (4) eſt, in illaque vomitionem ciborum omnium, & mortem denique intra decimum diem conſecutas invenies pylori occluſionem a nummo devorato exiguo argenteo; veniet pro-

[1] Diſſ. de Pancreat. Morb. §. 4. [2] Schol. ad Obſ. 23.
[3] Comment. de Bonon. Sc. Acad. T. 2. P. 1. inter Medica Obſ. 1.
[4] Eph. C. N. Cent. 3., & 4. Obſ. 121. in Schol.

procul dubio in mentem nummi illius argentei tanto majoris, quem ſolers Chirurgus *du Luc* (1) inde, atque adeo extra corpus cum aliis auxiliis, tum hydrargyri præſertim & pondere urgentis, & *amalgamatione*, ut Chymici loquuntur, imminuentis feliciter deturbavit, cum jam lævi ad pylorum dolores incepiſſent cum vomendi voluntate. Sed ne longius ab iis pylori impedimentis, quæ non caſus, ſed morbus facit, abeamus; præter Obſervationes illas, quas in Sepulchreto indicavimus, aliæ ſunt, nec paucæ, quas adjicias, ut quæ in Voluminibus extant Cæſareæ Academiæ (2), in Actis Eruditorum Lipſienſibus (3), in Commercio Litterario (4), & ſiquæ præterea aliæ ſunt inter multas ab Eruditiſſimo Trillero commemoratas (5). Ex quibus omnibus Obſervationibus reperies aliquot ſimul ea confirmantes, quæ paulo ante attigimus cum de Pancreate, & Duodeno inteſtino dicere-mus, & nonnullas etiam ad Epiſtolas nuper ad te miſſas attinentes. Hujus generis ſunt duæ quoque Cl. Fantoni (6) hic neutiquam prætermittendæ. Nec denique nobis deſunt, quamvis non ita mirabiles, ut ejus ſecunda eſt, quædam aliæ: quarum unam cum Epiſtola ſuperiore ſcripſerimus (7), non hic iterabimus: alteram autem, quam in Epiſcopo Brixienſium habuimus, ad eas differimus, quæ ſpectant ad Ventris Tumores (8): tertiam, nobiſcum ab laudato alibi Mariano communicatam, in qua calculi, & callus arcte adeo pylorum obturabant, ut ne a mercurio quidem pervadi potuerit, cum abſolutam acceperimus, ad te mittemus. Una eſt, quæ non incommode proferri hic poſſit, Bononiæ habita A. 1703. ſub initium Decembris, conſulto autem ad hunc locum ſervata, cum alio etiam ex parte aliqua conveniſſet, ut ex pulſuum obſcuritate intelliges conjuncta cum ſumma fibrarum cordis laxitate.

14. SACERDOTI ex Inclyto Ordine S. Auguſtini, cujus nomen inter Sacros Oratores non erat obſcurum, aliquot annos nato ſupra quadraginta, poſt ſtudia, itinera, labores alios cœperat non ita multis ante menſibus tenſio quædam percipi ad dexterum hypochondrium. Acceſſit deinde frequens vomitus quarta a ſumpto cibo hora. Alia deinceps addita ſunt. Noviſſimis denique morbi hebdomadis ita res ſe habebant. In ventre magna durities; in dextero autem hypochondrio maxima; ſed nullus, ſi premeres, dolor, qui contra per ſe oriebatur, & acerbus quidem, in altero hypochondrio hora confectionis ciborum. Rejiciebatur humor aliquando colore infectus quaſi *tabacci*, alias multo magis fuſco, atque atro, alias vario, & maxima ex parte ab his diverſo: nec deerant qui dicerent, ſe non mucoſa tantum, ut alii, ſed & quædam quaſi ramenta membranularum in eo humore animadvertiſſe. Hi ob hanc etiam cauſam ab reſina terebinthina non eſſe temere diſcedendum, ajebant, quæ una ab ſtomacho retinebatur, cum remedia cætera rejicerentur. Pilulas autem improbabant, aloem, gummi ammoniacum, & tartarum, ut vocant, vitriolatum habentes, quas alter Medicus proponebat, æger autem, in dejectionibus, ut plerique ſolent, magnam ſpem ponens, præoptabat. His igitur ſumptis, immanes ſecutæ ſunt vomitiones, atque inde ex malis res fieri multo deteriores cœperunt. Nam pulſus obſcurus antea, obſcuriſſimus factus, febris lipyriæ ſimilis: urinæ velut ictericorum. Itaque intra paucos dies, pedibus œdemate nonnihil tumentibus, pulſu jam nullo, ſine gravi ſpirandi difficultate, ullave mentis perturbatione, æger vivendi finem fecit. ABDOMINE diducto, jecur longe maximum inventum eſt, ſteatomatibus plenum, & ſubſtantia his interjecta, thymi excocti inſtar, alba, & lobuloſa, ſed dura. In fellis veſicula cum livida bile novem calculi, alii alia forma, qui omnes pri-

 mum

[1] Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1740. Obſ. Anat. 4.
[2] Cent. 7. Obſ. 87., & Cent. 8. Obſ. 20., & Cent. 10. Obſ. 10., & Act. T. 4. Obſ. 107., & 135., & T. 6. Obſ. 151.
[3] A. 1711. M. Sept. ex Dionis Diſſert.
[4] A. 1743. Hebd. 16. n. 2. cum Hebd. 17. n. 2.
[5] Diſſert. de Fame Lethali &c. §. 29.
[6] De Obſ. Med.; & Anat. Epiſt. 2., & 3.
[7] n. 6.
[8] Epiſt. 39. n. 21., & ſeqq.

mum ad viridem colorem vergentes, poſtquam ſiccati ſunt, flaveſcebant. Lien perpuſillus, ut nummi argentei, quem ſcutum vocant, magnitudinem non ſuperaret. Pancreas extenuatum adeo, ut deeſſe a primo videretur. Ventriculus intus fuit nigris maculis diſtinctus: flaccidus alibi, ſed in pyloro calloſus, ut cedere opportune, & ſatis dilatari non poſſet. Thoracis quoque viſcera flaccida, & laxa; ut cordis caro, ſi diſtraheres, facillime ſequeretur. Præter hæc, nihil animadverſum eſt morbidi; ut ne humoris quidem eſſet in thorace, aut ventre effuſi quidquam.

15. Sive lien a primordiis uſque, ut credibilius fortaſſe eſt, huic Sacerdoti exiguus obtigit, ſive per Hepaticam arteriam averſus a Splenicà in amplificatum jecur ſanguinis curſus lieni ſimul, & pancreati extenuationem attulit, ſive hanc demum magis magiſque præter omnem modum adaucta hepatis moles, durities, pondus induxerunt; vides utique, nec ſatis auxilii ad bilis ſecretionem ab ejuſmodi liene hepar, neque ſatis ſucci ad bilem contemperandam a tali pancreate Duodenum inteſtinum habere potuiſſe. Mutata igitur cum ob eam cauſam, tum magis ob jecinoris vitia, bilis natura, quod vel hujus color, & concreti in veſicula calculi oſtenderunt, & quod conſequitur, mutato chylo, & ſanguine, & ſecretis ab hoc tum alibi, tum in ventriculo, inteſtinis, pancreate humoribus, minime difficile eſt eorum perſpicere originem, quæ homini acciderunt, præſertim vero tantæ illius, quæ in rejectis apparuit, colorum varietatis. Ex humoribus enim ab naturæ modo recedentibus non mirum eſt, ſi colores præter naturam exiſtant, ut neque ex varia, quippe in ejuſmodi morbis, & conatibus, eorum tum omnium, tum ſingulorum ſecretione, miſtura, mora, ſi modo hi, modo illi magis colores exoriantur. Mirum eſt potius, ſiquando in iis, qui nullum pravarum iſtiuſmodi ſecretionum indicium dedere, vomitus repente fiat ſucci alicujus, eo infecti colore, quem minime expectares. Cujus generis Obſervatio eſt quam A. 1718. ad me ſcripſit idem, quem ſupra (1) nominavi, Doctiſſimus Vir Manfredius. Ea vero ad breves attinet vomitus, ut continuo perſpicies.

16. FABER ferrarius mane domo egreditur cum perlevi ſtomachi dolore. Quo poſtea graviſſimo facto, homo ex ore ejicere humorem incipiens atramenti ſimillimum, ante veſperam moritur. VENTRICULUS æque atrum, inodorum, grumoſumque humorem continebat ad libras duas. Inteſtini Duodeni interior facies pene tota, ventriculi autem tota eodem colore infecta erat. Extima quoque hujus tunica in ea facie, qua reſpicit diaphragma, nigerrimam habebat maculam, digitos quatuor amplam quoquoverſus: mirumque erat, intermedias tunicas non alio uſquam colore, quam *tabacci*, tinctas eſſe vel qua illi ſuberant maculæ, ut ibi non nigræ ipſæ, nigerrimo tamen utrinque colore interciperentur.

17. Macula hæc gangrænoſa fortaſſe fuit. Nigredinem autem internam ventriculi, & Duodeni inteſtini ne gangrænoſam tantummodo credam, humor facit, qui ſic tingere per ſe poterat, in ventriculo repertus, & ex parte ejectus, atramenti ſimillimus. Quem ſi bilem atram fuiſſe putes; miraberis paulo minus hominis mortem, cum Hippocratici aphoriſmi (2) memineris, hanc illi prænunciantis, *cui protinus in recenti morbo, bilis atra vel infra, vel ſupra ſe oſtendit*, ut Celſi (3) verſione utamur. Sed undenam tanta iſta nigredo? An ab effuſa in illud inteſtinum bile, quæ per ſe eſſet nigerrima? Videre enim potes in Cl. Virorum Budæi (4), & Schoberi (5) Obſervationibus fellis veſiculam magnam, eadem illa materia nigricante turgidam, quam ægri vomitu ejiciebant. An bilis cum antea eſſet ſubnigra, ab admiſtis in eo inteſtino certis quibuſdam aliis humoribus, tanto nigrior facta eſt? An atri aliquid etiam a ſanguine acceſſit, ex eroſis in graviſſimo illo dolore vaſculis effluente? Cave enim credas, eum omnem humorem ſanguinem fuiſſe. Nam neque cadere iſtiuſ-

(1) n. 9. (2) 22. S. 4. (3) De Medic. l. 2. c. 6.
(4) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 105. (5) Earund. Cent. 3., & 4. in Append. n. 12. c. 1.

iſtiuſmodi hallucinatio poteſt in ſolertem adeo, ac peritum Obſervatorem: neque ea demum fuiſſet effuſi ſanguinis copia, quæ tam cito poſſet ejuſmodi virum interimere. Sane etiam Hoffmannus (1) juvenem deſcribens a nigris vomitibus, & dejectionibus mortuum, etſi in ventriculo diſrupta apparuerunt ſanguifera vaſa, non tamen a ſanguinis effuſione, quippe quæ vel major tam cito non occidat, ſed a ſanguinis putredine, cerebrum inficiente, mortem deduxit: ſecuta autem hæc erat non, ut in noſtro, intra paucas, ſed intra viginti quatuor horas, neque inodora, ſed intolerabili fœtore tum ejecta, tum in ventriculo reperta materia fuerat. Nec Matrona Budæi, nec Mercator Schoberi, quamvis multo citius hic, quam illa, interiit, celeri adeo ac is, de quo loquor, Faber, letho abrepti ſunt, & tamen corrupta, & fœtida ejecerant, eaque copia ut ſanguinis parum in vaſis reſtaret. Sed qualis, dum viverent, hic fuiſſet tum prægreſſa, tum internæ in mortuis gangrænæ, aliaque oſtenderunt. De ejuſmodi autem ſanguine, humorem nigrum, quem Veteres atram bilem vocabant, aut præ cæteris augente, aut in ipſum degenerante legere poteris, quæ Doctiſſimi Archiatri duo ſcripſere, nempe laudatus Schoberus (2), & multo fuſius, ac luculentius Illuſtris Swietenius (3). Et nomine tenus ab iis differre cre- des Hoffmannum, cum juvenis, de quo dictum eſt, & mox fœminæ (4) caſum, diſſectionemque attente legeris. Nigras enim utriuſque vomitiones, & dejectiones ex ſanguine quidem, ſed putrido, fœtidoque deducit, explicatque juvenis citiorem mortem *eodem modo ac* eorum, *qui ſphacelo partium tantum externarum afficiuntur*; infectis enim ab ejuſmodi ſanguine cerebri, nervorumque ſpiritibus, *vitam cum viribus ſubito perdunt*. At ſiquis alius, is certe peſſimus, & pernicioſus, quocunque appellemus nomine, in Fabro humor, aut ea potius humorum miſtura fuit, & cum veneno ingenito comparanda. Neque enim quivis niger ſuccus tantos inferre ſtomacho cruciatus poteſt, neque tam præcipiti letho abripere: quod ex ſuperiore quoque cognoſces Sepulchreti Sectione VII. cum poſt dolorem ventriculi, hunc inventum leges *nigro ſucco ex dimidio plenum* (5), aut in ejus fundo *atramento ſimilem materiam*, (6) aliave ejuſdemmodi.

18. Injecta ſanguinei vomitus, & veneni mentione, fortaſſe ex me quæres, cur exempla proferam nulla vomitus veri ſanguinis, neque ulla ejus, qui pleraque hauſta, aut devorata venena conſequitur; cum præſertim in VIII. hac Sepulchreti Sectione tot utroque ex genere producantur? Sed venenorum effectus quo differant in extremis ferme ſuperioribus Litteris (7) indicatum eſt. Vomitus autem ſanguinei Obſervationes, præter illam, quæ iiſdem Litteris (8) eſt propoſita, reſtant quidem aliæ, ſed commodiorem aliis in Epiſtolis locum habituræ. Ibi fortaſſe quid de pluribus ſentiendum ſit, non ſilebimus quæ in Sectione hac ſanguinem vomitu rejectum ab liene deducunt. Nam quæ a pulmonibus repetunt (9), illæ ſaltem cum ea confeſſione proponuntur, unde intelligatur, in hanc Sectionem non conveniſſe: quæ tamen confeſſio ibi deſideratur, ubi puris vomitus ex ingenti derivatus eſt pulmonis vomica (10). Eſt contra, ubi qui vomitus verus fuit, ut ſimiles circa idem tempus dejectiones oſtendebant, ſanguinis videlicet *cum fruſtulis carnoſis*, id eſt polypoſis, repetitur, ſi Superis placet, *ex corde per pulmones, & aſperam arteriam!* (11) nempe quia cor *repletum* inventum eſt *materia tali*, qualis vomitu ejecta fuerat. Nec vero expectabis, ut opinor, in hac Epiſtola eas a me Obſervationes, quæ etſi vomitum conjunctum habent, proprie tamen aut ad Iliacam Paſſionem ſpectant, & ad Hernias, quas vocant *incarceratas*, aut ad Vulnera certarum Partium, ipſiuſque in primis ventriculi, aut ad morbos alios quorundam viſcerum, quibuſcum ventriculus conſentit. Nimirum ejuſmodi omnes

(1) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 1. c. 3. Obſ. 2. (3) Comm. in Boerh. Aphor. § 1091., & ſeq. (5) Obſ. 23. (6) Obſ. 26. §. 1. (9) Obſ. 75. §. 1., & 2. (10) Obſ. 65.

(2) Append. cit. c. 2. §. 5., & 6. paſſim. (4) c. 3. cit. Obſ. 3. (7) n. 21. (8) n. 12. (11) in Additam. Obſ. 19.

omnes Obſervationes quo ſint a nobis differendæ, præclare intelligis: quin etiam pleraſque de hoc genere ita in hac Sectione produci, animadvertes, ut ad alias, in quibus fuſius conſcriptæ ſunt, diſerte rejiciamur. Sed ad ſatis magnum harum numerum aliæ inſuper accedunt, quæ bis in hac ponuntur Sectione: quod intelliges, XXIX. comparando cum LIX. §. 5; XXXVIII. cum XLIII. §. 1; LVII. §. 9. cum VI. earum, quæ in Additamentis leguntur, & fortaſſis alias. Idemque de Scholiis dictum puta; in quibus eadem iterantur, ut oſtendent quæ I, & quæ III. Obſervationi ſubjiciuntur, cum iis collata, quæ XIII, & quæ item V, & aliis fortaſſe adjecta ſunt.

19. Cum I. illam, quam modo commemoravi, Obſervationem relegerem, & quæ de rejectis polypoſis fruſtis, & quæ de vomitu ſunt morbos conſequente Partium cum ventriculo conſentientium; redii in memoriam quarundam rerum, quas ſi huc addam, legas fortaſſe non invitus. Williſius igitur in ea Obſervatione affirmat, *ſi bilis conſtans ſuffuſio in partibus vicinis, aut contiguis* ventriculo, *accidat*; quia tunica hujus extima propterea multum, ac crebro irritatur, *frequentem vomitionem excitari*, idque ſe *in pluribus poſt obitum diſſectis obſervaviſſe*. Quæ ego non modo a Præſtantiſſimo Viro conſpecta credo, ſed etiam fateor, eam aliquando eſſe fellis acrimoniam, & irritandi, ac penetrandi vim poſſe, ut vomitus inde fortaſſis accidat in hominibus præſertim exquiſitiore ſenſu præditis, & ſi bilis tinctura late ſe expandat, & ad ventriculi interiora pervadat: quod Platerus, ut in ſuperiore VII. Sectione (1) eſt, in iis maxime animadvertit, *quibus viventibus perpetui ventriculi ardores moleſti erant*. Non una tamen cauſa eſt, quæ me ab aſſenſu nonnihil tardet. Nam primum dubito, num viciniam inficientes bilis particulæ, vivo adhuc homine, e veſicula elabantur, an poſt mortem dumtaxat, cum tunicarum vis ſe remittit, & quæ inter fibras, & fibras ſunt, interſtitia laxantur. Deinde ſæpe adeo, quod proximis quoque Litteris (2) ſcripſi, veſiculæ vicinas partes in cadaveribus flavere conſpicimus, ut inde non peculiares quorundam noxæ, ſed pleriſque, dum viverent, communes repetendæ eſſe viderentur. Denique niſi conſtet; id autem non conſtat; cum eam ibi tincturam animadverterunt Egregii Viri, nihil aliud in iis corporibus fuiſſe, cui aut ardoris ſenſus, aut vomitus poſſet imputari; dubitare fas eſt, num ei cauſæ hi ſint effectus adſcribendi. Exemplum juſtæ hujus dubitationis in catella dabo, quam juvenis Bononiæ perfecui. Huc enim attinet maxime, & Obſervationes, in canibus quoque habitas, tum alibi haud raro proferri video in Sepulchreto, tum in hac ipſa etiam Sectione (3).

20. CATELLA junior poſt magnos vomitus repente erat mortua. PYLORI antrum, qua bilis veſiculam contingebat, flavedine infectum reperi, quæ ab exterioribus ad interiora pervaſerat, in tunica tamen ſubſiſtens intima, ut materia, quæ ventriculo continebatur, ovi albumen referret etiam colore. Dum quæro, ſitne aliud adnotatione dignum, flavam pariter eſſe video in diaphragmate centri ejus tendinei partem, quod cum pertenue ſit, ea præſertim ætate, flavedinem in thoracis cavum tranſmiſerat ſic ut contigua aliqua particula, quamvis leviſſime, flaveſceret. Cunctis Partibus jam inſpectis, & ſanis inventis, ſubiit animum inteſtina ſecundum longitudinem perſecare. Multus erat in iis mucus, in eoque prope ultimam Tenuium partem lumbrici teretes decem, ſinguli paris ferme craſſitudinis, & longitudinis quoque; hæc autem erat digitorum tranſverſorum ſeptem.

21. Num igitur flavæ illi tincturæ, quamvis non ventriculum modo, ſed & tendinem iſtiuſmodi inficienti, an lumbricis tot, ac talibus, ſive in ventriculum irrepſerant, ſive ubi erant, perſtiterant, eas tribuere males irritationes, quæ convellendo, magnos illos vomitus, & repentinam demum mortem intulerint? Hærebis ſaltem, nec primum illud pro certo affirmabis. Sed longe magis hæreres, ut ad alterum tranſeam, ſi forte crederes, quæ

(1) Obſ. 16. (2) n. 13. (3) Obſ. 68.

quæ in Additamentis ad hanc Sectionem (1) poſita ſunt de Altemburgenſi ancilla, quæ lacertas, bufones, ranas, aliquando etiam non mortuas, ſed in *ſextum diem*, ſi Superis placet, *viventes*, ex ore, ano, aut etiam, quod ajebat ipſa, genitalibus ejiciebat! Factum bene, quod Viri Docti, qui hæc primi ſcripſerunt, non ajunt, ſe cum vivæ iſtæ beſtiæ excluderentur, affuiſſe; ne ſub ipſis eorum oculis fucum iis factum a fœminis præſtigiatricibus inviti dicere cogeremur. Equidem nihil veri fuiſſe exiſtimo in rebus iſtiuſmodi, quas reapſe mulier excerneret, niſi extimam quandam, & fortuitam eorum animalium ſimilitudinem: corpus autem, materiamque illarum ex polypoſis concretionibus, viridi bilis colore infectis coaluiſſe. Accidit forte multis ante annis, ut optima Virgo, & honeſto loco nata, extremis ſolemnium jejuniorum diebus queri inciperet de moleſto quodam angoris, & ponderis ſenſu, quo ventriculus hora potiſſimum confectionis ciborum afficiebatur. Acceſſit deinde faciei pallor, & manifeſta corporis macies. Exactis denique a querelarum initio menſibus circiter duobus, corripitur paulo ante meridiem tribus immanibus, & cum ſumma virium, animique defectione conjunctis, vomendi conatibus, quorum primo nihil quidquam, altero non multum amariſſimi, & ſubflavi humoris, tertio autem, cum adeſſet is, qui hæc ad me ſcripſit Medicus, in puram argenteam pateram id rejicit, quod ut mihi ab eodem accurate deſcriptum eſt, ſic a me tibi deſcribetur. Parva planta, ſeu mavis herbula, digitum circiter longa, radiculis, caule, & tribus in ſummo foliis prædita, quorum unum erat denticulatum, reliqua ſemicirculum plane referebant, viridia omnia. Caulis autem ſuperius albus, inferius viridis, niſi quod ſanguinolentis quibuſdam ſtriis perexilibus diſtinguebatur. Poſt tres, quatuorve horas jam ſicca herbula ſe quidem contraxerat; colorem tamen retinuerat. A multis, & in his ab nonnullis rei Herbariæ peritis, priuſquam crebra contrectatione decreſceret, & prope friabilis fieret, cum diligenter inſpecta eſſet; nemo omnium fuit, qui cujus eſſet generis diceret. Cæterum Virgo, illa ejecta, nullam poſtea ventriculi moleſtiam ſenſit; quin colorem, & corpus, cum hæc ad me non multis poſt diebus ſcriberentur, jam manifeſto reparabat. Ex me autem quærebatur, quid de inaudito hoc vomitus genere ſentirem. Nec vero erat, cur hic cogitarem, idem forte potuiſſe accidere, quod in quorundam Obſervationibus, ut puta Lentilii (2), qui vidiſſe ſe ait, *vomitu rejectas lactucas, cum floribus naſturtii Indici, borraginis, roſarum, colore ſuo parum, aut nihil immutatis, quos ante dies quatuordecim, & ultra* mulier Illuſtriſſima *comederat*. Ut enim cætera prætermittam; ea Virgo ab herbarum eſu, & ab acetariis natura adhorrebat. Alterutrum igitur relinquebatur, ut herbiformem aut excreſcentiam, aut polypum e ventriculo ejeciſſet. Hujus præcedentia incommoda, & immanes in evomendo conatus, & ejecti corporis ſanguinolentæ ſtriæ, & albus color; nam quidquid viridis erat, id a bile induci potuerat cum acidis ſuccis commiſta; ea, inquam, omnia conjecturam alterutram confirmare videbantur: Utram autem ſequi præſtaret, id vero aut novæ quædam ſtomachi moleſtiæ, aut nullæ, ut tunc quidem ſe res habebant, eſſe a me quidem putabantur indicaturæ. Huc igitur ſumma rediit eorum, quæ conſulenti ſtatim reſcripſi: neque poſtea quidquam audivi amplius de hac Virgine.

22. Utilius tibi fortaſſe erit quod ultimo adjiciam loco de vomitu ad Partium morbos ſpectante, quibuſcum ventriculus conſentit. Id ne, ut cætera, ad morbos differam earum Partium, hoc unum facit, quod nulla eſt, quam adjiciam cadaveris diſſectio. Collega fuit noſter Vir Nobiliſſimus, celebris Scriptoris nepos, & ſua ipſe quoque laude dignus. Qui cum annos eſſet natus ad ſexaginta, vomitibus cœpit vexari crebris, & permoleſtis, quamvis uno interdum die quieſcentibus. Rejecta peculiare nihil habebant. Medici pro Viri dignitate aderant tres, qui tunc periotiores exiſtimabantur, & facile erant; certe

(1) Obſ. 5.

(2) Vid. Append. ad A. 1. Dec. 3. Eph. N. C. in Parall. ad Obſ. 92.

te erant ſeniores. Hi cum mali ſedem in ventriculo eſſe non dubitarent; quæ ad ſanandum hunc facerent, & plurima, & varia, & diu ſatis adhibuerunt, ſed incaſſum omnia; donec æger, macilentior jam factus, remediorum pertæſus, conſilium per ſe cœpit hæc cuncta abjiciendi, & rus ſecedendi. Unde, neque ita multo poſt, in urbem regreſſus, ecce tibi magno ſine cauſa frigore toto corpore ſub noctem corripitur, eaque ipſa nocte multum cum urina ſanguinem reddit. Hunc eadem via mox conſequitur multum puris. Itaque ſanguineis, & purulentis urinis alterne ſe excipientibus, cito dejectæ vires ſunt, & intra dies quam pauciſſimos vivendi finis eſt factus. Ex hoc morbi exitu proclive fuit intelligere, vomitûs cauſam non in ventriculo, ſed in iis Partibus fuiſſe, quæ ad lotium pertinent, renibus præſertim, qui nempe illum ſolent facile adeo in conſenſum trahere, & ad vomitiones concitare. Simulque intellectum eſt quid ſignificarent crurum non ſtupores quidem, ſed dolores tamen, de quibus jam inde ab initio morbi plurimum queri ſolebat æger, quid inſolitus mingendi ſtimulus, ut urinam vix, ac ne vix quidem retinere poſſet dum matulam ſumeret, noctu potiſſimum, quid denique duritia quædam circa regionem, ut Gliſſonius (1) vocabat, epicolicam dexteram. Hæc utique, etſi de lumbis conqueri æger non ſolebat, indicii aliquid dare poterant, cum inutilibus præſertim curandi ventriculi experimentis conjuncta, alibi quam in hoc, vomitus cauſam hærere, & in renibus, dexteroque potiſſimum, congeſtum fortaſſe aliquem materiæ morbificæ eſſe factum. Cui ſuſpicioni pondus addi aliquod ex eo potuiſſet, quod tu ſemper in obſcuris ægrotationibus quæres, & curationi pertinacius reſiſtentibus, nimirum cui morbo obnoxii fuerint Majores. Hac enim interrogatione compertum eſſet, in Generoſiſſima hac Familia frequentia fuiſſe renum mala. Atque hæc, quæ audito Collegæ caſu, & prægreſſis indiciis cognitis, mecum ipſe reputavi, non ut quenquam, mortuum præſertim, inſimularem, cujus rei cauſas procul habeo, ſed ut tua adjuvarem ſtudia, ſcripta putabis, & valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXI.

De Alvi Profluviis agitur Incruentis, & Cruentis.

Quæ in Sepulchreto Anatomico ſunt in Sectiones quatuor diſtributa, *Cholera Morbus*, *Alvi Profluvia Incruenta*, *Dyſenteria*, & *Excrementa Alvi præter naturam*, ea omnia malumus his unis Litteris complecti. Noſtri autem hujus conſilii ſic cauſas accipe. Primum Cholera *commune ſtomachi*, *atque inteſtinorum vitium videri poteſt*, ut recte ait Corn. Celſus (2); *nam ſimul & dejectio, & vomitus eſt*. Nos autem de ſtomachi vitiis agentes, aut de inteſtinorum acturi, non poſſumus in iſtud utriſque ſimul commune vitium non incurriſſe, aut incurrere; ut minime neceſſe ſit hic ſeorſum de eo verba facere, perpauca præſertim; nam Bonetus ipſe, qui Sectionem de eodem IX. conſcripſit, vix tres paginas, quarum multo maximam partem Scholia faciunt interjecta, complevit. Deinde nihil, ut noſti, iterare nos volumus. Ipſe vero longe aliud conſilium ſecutus, adeo non dubitavit iiſdem quoque hic uti, quas alibi habet, Obſervationibus, ut vel in Sectione iſta breviſſima aliquam earum poſuerit, Sectionem autem XII. non modo pluribus earundem, ut duas reliquas, reſperſerit, ſed pene totam ex iis concinnaverit. Huc accedunt Scholiorum partes non ſolum in diverſis Sectionibus repetitæ, ut quod ex Graa-

(1) Tract. de Partib. Continent. c. 2. n. 10.

(2) De Medic. l. 4. c. 11.

Graafio in X. (1) exhibetur, in XII. (2) repetatur, ſed in una etiam eademque Sectione, ut puta cum in X, & quæ ex Williſio, & quæ ex Ballonio Obſervationi VII. ſubjiciuntur, illa in Appendice (3), quæ Obſervationem ſequitur XXVIII. hæc vero huic ipſi Obſervationi continuo adſcribantur. Præterea, ne ab eadem Sectione X. recedamus, tot ſunt quæ de Sanguinis Transfuſione, & de Chirurgia, ut vocant, Infuſoria adjecta ſunt ad Obſervationem VI, ut ſuperent totam Sectionem IX. Denique ad Dyſenteriam, de qua inſcripta eſt XI. Sectio, illæ profecto non attinent ſanguineæ dejectiones, quæ vulnus cito conſequuntur inflictum ventriculo, aut jecinori. Binas tamen allatas huc video ſub num. XXV. iſtiuſmodi Obſervationes. Quorum cum mihi imitari nihil liceat; propterea nec tanta eſſe rerum copia poteſt, ut nequeat una Epiſtola comprehendi. Alvi igitur profluvia in ea, quæ Incruenta ſunt, & in ea quæ Cruenta, dividens; de primis duas continuo proferam Valſalvæ Obſervationes.

2. ADOLESCENS, cui toto vitæ ſpatio vel cum egregie valeret, lubrica alvus fuerat, ad vigeſimum accedebat annum, cum in tormina, & crebras ſanguinis dejectiones, id eſt in dyſenteriam incidit. Hæc poſt duodecim, aut quindecim dies in flavam diarrhœam, ſine torminibus, mutata eſt: quæ cum remediorum ope nonnihil remiſſa videretur, febris tertiana ſimplex acceſſit, quæ intra menſem finiebatur. Dejectione perſiſtente, improviſo acuta febre correptus eſt, quæ manifeſtas acceſſiones habebat. Pulſus erant frequentes, celeres, molles, parvi, debiles. His ſe addidit mentis ſtupor, non levis ſurditas, peculiaris quædam intumeſcentia anterioris ſiniſtræ partis thoracis. Ita obiit circa diem ab acuti morbi initio XIV, cujus morbi tempore qualia eſſent, quæ dejiceret, aſſidentes non adnotarunt.

VENTER, etſi nullo modo tumere videbatur, tamen multum continebat ſanioſi ichoris, qui ex inteſtinis prodibat, pluribus in locis ad quendam tractum perforatis. Is tractus Ilei finem, & proximum inſuper Colon, ad duorum palmorum longitudinem comprehendebat. Erant ibi hæc inteſtina eroſa, exulcerata, & facie interiore etiam gangræna affecta, ut facilius perforari potuiſſe intelligeres. Prope hunc tractum nonnullæ meſenterii glandulæ excreverant in tumorem, in quo ichor non abſimilis ejus, qui in ventris cavum eruperat: ipſa autem tumoris ſubſtantia mollis, ac flaccida erat, & ad corruptionem inclinare videbatur. Lien triplo major quam ſecundum naturam. Thoracis cutis, & muſculi, qua intumeſcentia erat, cum ſecarentur, multum ſeri emittebant; præſertim ad ſterni ſuperius latus: inde enim a finibus Pectoralis muſculi, & Subclavii ſerum, quaſi rivulorum in modum ſcaturiebat. Cæterum pulmones ſani. Intra pericardium, ſerum, aquæ ſimile, in qua caro recens lota eſt. Cor ſi tangeres, molle adeo, laxumque inveniebas, ut non muſculoſum, ſed membraneum videretur. In ejus ventriculis ſanguis fluidus, atque ita ſpumoſus, ut agitatum Tonſorum lixivium referret. Sed & omnes venæ tantam concludebant aeris copiam, ut tametſi paucum ſanguinem continerent, valde tamen eſſent turgidæ, in primis ramus quidam major earum venarum, quæ attinent ad lienem; ille enim ramus cum magis dilatari non poſſe videretur, vix ullum ſanguinis veſtigium ſervabat. Intra Cranium paululum ſeri inventum eſt: cerebrum ipſum nullum uſquam læſionis oſtendit indicium.

3. Magna vis putredinis, ut a poſterioribus incipiamus, ad priora illa ſtatim reverſuri, in hoc cadavere apparuit ex tanta aeris, qui ſe evolverat, copia. Summa cordis laxitas cum parvis illis, ac debilibus pulſibus conveniebat. Lienem magnum haud raro alias poſt non breves, eaſdemque multiplices febres fuiſſe, adnotavimus.

Sed, ut miſſis aliis, ad ea veniamus, quorum potiſſimum gratia hanc tibi hoc loco Obſervationem retulimus; vides primum, quanto demum ſteterit ei adoleſcenti alvum perpetuo lubricam habuiſſe, id eſt non jam moderate humidam; neque enim Hippocratis aphoriſmum (4) ignoramus;

(1) ad Obſ. 25. (2) ad Obſ. 15. (3) §. 2. (4) 53. S. 2.

mus; ſed æquo demum, & facile etiam ab incongrua vivendi norma, humidiorem effectam. In laxa itaque inteſtina is ab redundantibus, vitioſiſque humoribus factus eſt impetus, ut ferendo paria non fuerint. Dyſenteria primum vexata fuerant. Hæc exulcerationum, ut videtur, reliquit initia, minus animadverſa, quia tum inteſtina jam magis laxata, doloribus non ita acriter percellebantur, tum ſanioſus ichor a flavo occulebatur, quod ſucceſſerat, alvi profluvio. Hoc autem ſucceſſerat, relata in ſanguinem ex inteſtinis vitiatæ in ipſis vel magis, deterioris materiæ parte. Qua reduce iterum in inteſtina ſimul cum bile, aliiſque ſuccis, quorum conceptacula, & ſedes hæc irritabat admiſta, non profluvium modo ſervabatur, ſed & eroſiones augebantur; ut infirmiſſima demum ubi erant hæ facta inteſtina & gangræna prehenderentur, & peſſimo ichore pertunderentur. Relatam autem, ut paulo ante dicebam, in ſanguinem pravam illam materiam non tam conſecutæ febres, quam proximus exulcerato inteſtinorum tractui meſenterii tumor oſtendit. Mali enim ichores cum ex eo tractu ad vicinas glandulas per chyliferos ductus aſſidue traducerentur, earum denique intimam ſtructuram depravarunt, ut ſibi intercepto tranſitu, jam in iis manifeſto ſubſiſterent, eaſdemque in tumorem attollerent.

4. Hinc autem cauſa accedebat alia, quæ profluvium augeret, videlicet reſtitantes in canali inteſtinorum ichores illi, qui antea per vias, nunc intercluſas, efferebantur. Cujuſmodi cauſa cum in pleriſque eſt earum viarum, non modo auget alvi profluvia, ſed facit, illudque in primis, quod appellant cœliacum: quocum vide ne cœliacum, qui a Celſo (1) deſcribitur, morbum confundas. In hoc enim *alvus nihil reddit*; in illo autem ipſe quoque chylus profluit, permiſtus nimirum cum recrementis, ut cinereo ferme colore ſint ea, quæ egeruntur, non candida, ut putant, qui chylum minime animadvertunt, non niſi intra ſua vaſcula ſecretum haberi a cæteris inutilibus alimentorum partibus. Nec qui alba egeri ſe vidiſſe ſcripſerunt, aliud ſignificarunt quam albicantia, ſi videlicet cum recrementis naturalibus conferrentur, aut ſi alba voluerunt, vel pus illud fuit, vel puris ſimilis mucus, vel res alia ejuſmodi; ut puta ſi quis non tam cœliacus, quam liéntericus, ingeſtum lac dejiceret non mutatum. Neque enim ut in cœliaco, ita in lienterico profluvio conficiuntur alimenta, ſive inepti ſint ad id, quibus confici deberent, ſucci, ſive accepta, præpropero motu ejiciat ventriculus, ſive laxus ipſe, aut reſoluto, minuſque conſtricto pyloro elabi ſinat; quanquam lienterici nihil fuit in Sene illo, cujus pylori orificium tibi alias (2) deſcripſi, cum ipſum per ſe multo, quam ſoleat, amplius, tum præſertim nullo extante annulo inſtructum majori ex parte. Sed neque cœliaci quidquam erat; quo tamen etiam in morbo ſunt Viri Doctiſſimi, qui *nimis amplum* pylorum credant. Ego vero tunc in ventriculo nihil deſidero; ſed aliquando in tubo potius inteſtinorum, ſive accelerato motu antea deturbet excepta, quam ſatis chyli ſecedere ab his poſſit, ſive retardato, & languido eum, qui ſeceſſit, ulterius non impellat; ut reſtitans in primis ſuorum vaſculorum radiculis, ſeceſſuro non ſecus obſtet, ac quando obſtructarum, ut paulo ante dicebamus, glandularum meſenterii vitio porro pergere prohibetur: ne de cicatricibus, radicularum oſcula occæcantibus, quidquam addam; cujus tu rei, ut obſtructionis quoque earum glandularum in cœliacis, exempla reperies in Sepulchreto (3). Lienterici autem fluxus, vel ad ipſum accedentis Obſervationes habebis, quas addas ex Cæſareæ Academiæ Voluminibus (4) non ſine illarum quidem, aliarumque glandularum obſtructionibus, ſed cum ventriculi ſimul, omni robore orbati, alias & ejus, & inteſtinorum prope omnium parietibus ad papyri tenuitatem redactis. Verum ab his, in quæ forte incidimus, & quæ nihilominus hic attigiſſe haud inutile prorſus fuerit, ad Valſalvæ Obſervationes redeamus.

5. INFANS menſes natus XVII. diarrhœa

(1) l. 4. c. 12. (2) Epiſt. 21. n. 15. (3) Sect. hac 10. Obſ. 2., & 4., ac 5.
(4) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 65., & Cent. 6. Obſ. 94.

rhœa tentabatur. Huic febris acceſſit cum tuſſi; & quodam gingivarum, ac narium pruritu, quem crebra digitorum ad eas partes affricatione ſignificabat. Creſcere interim diarrhœa, & cum dejectiones antea flavæ, aut virides fuiſſent, primum ſanguinea tinctura infici, tandem, idque circa diem ſeptimum, & cum ſingultu, in nigerrimas commutari. Nono ineunte die, ſponte, an vi adſtrictorii cujuſdam remedii, de mulierculæ conſilio ad pedes appliciti, omnino ſubſtitere. Verum ſeptem, aut octo vix horis interjectis, præcordiorum anguſtiis preſſus, & aſſidua totius corporis jactatione concuſſus, nono eodem moritur die. INTESTINA aere turgida paucam nigerrimam, qualem antea excreverant, materiam continebant. In meſenterio multi adipoſi ſacculi, etſi hora a morte jam tranſierat vigeſima quarta, minimas tamen pinguedinis oſtenderunt particulas, quæ tumultuario inter ſe motu agitabantur. Pulmones ad dorſum nonnihil nigricabant, dexter præſertim: ſani erant tamen. In pericardio aquæ parum: in corde autem nullum polypoſæ concretionis indicium. In Cerebro paucum ſerum inventum eſt.

6. Diarrhœa cum tuſſi, & narium pruritu conjuncta, lumbricorum in hoc puello ſuſpicionem movere poterat: qui nulli tamen ſunt deprehenſi. Sed gingivarum pruritus reapſe dentitionem ſignificabat. Sic enim is, qui hæc vidit, Valſalva cenſuit cum Obſervationem hanc in ſuo parvo Indice ſic deſignavit, *Diarrhœa cum dentitione difficili, atque convulſivis motibus*. Dentitio autem quam facile convulſiones excitet, neque ignotum eſt, & nos alias (1) duobus ad te ſcriptis funeſtis infantum caſibus confirmavimus, ſimul indicantes ubi oſtenderimus, qua ratione alvi fluxus etiam moveat, & qua hi, ſi intra modum ſint, convulſiones arceant. Hinc intelligis, eoſdem fluxus, qui ſemper alioquin non ſine periculo repente ex toto ſubſiſtunt, quanto majori ſubſiſtant eo tempore, quod ſi quæ dejiciuntur, ſint, nſuper deterrima; ea vero cohibita, non mortem ſolum, ſed celerrimam, acerbiſſimamque poſſunt afferre. Hic autem maligna, atque exitiali fuiſſe natura, & eorum color, & ſingultus, & quicunque is fuit in pinguedinis particulis motus, inſolitus adeo, ut paucis præter Valſalvam id credere, ſatis ſuperque commonſtrant. Sed ut de colore tantum dicam; noli credere, quia ſanguineæ tincturæ nigerrimus ille ſucceſſit, egeſtorum color, nihil hæc fuiſſe niſi ſanguinem. Neque enim is erat Valſalva, qui aut ejectum, aut reſiduum in mortui inteſtinis ſanguinem, ſi quidem ſanguis fuiſſet, facile agnoſcere neſciret. Igitur aut tinctura illa, quæ ſanguinea a mulierculis credita eſt, aliqua peſſimi humoris portio fuit, tunc primum erumpere, & quæ inteſtinis antea continebantur, inficere incipientis, aut ſi revera ſanguinea fuit, ex vaſculis quibuſdam ſtillavit, quæ deterrimi humoris acrior quædam pars eroſerat. Is autem humor recens additis ſive in cyſti fellea, ſive in cavo inteſtinorum ſuccis aliis, qui cujus generis eſſe potuerint, Graafii experimentum, in Sepulchreto quoque (2) deſcriptum, quadantenus indicabit, nigerrimum illum colorem adſcivit, & peſſimam Veterum bilem atram, pernicioſis effectibus repræſentavit. Quam acerbam, & celerem mortem illi quoque Fabro ferrario attulerit, de quo proxima Epiſtola (3) ſcriptum eſt, certe meminiſti. Nonnunquam tamen, ſed perraro, & difficillime accidit, ut aliquis ſervetur. Quod in altero Fabro ferrario cum videre mihi contigerit A. 1710; ſumma ejus obſervationis capita huc tibi adſcribere non gravabor.

7. Gracilis, ſed ætate, & viribus validus Juvenis, nec arte minus ſua, quam temperatura aduſtus, hæmorrhagiis per nares obnoxius; cum diutius iis caruiſſet, primo vere febri mali moris prehenſus fuerat. Primarii in mea Patria Viri, qui fabrum hunc ingenioſiſſimum diligebant, a me petierunt, ut vellem me ſocium addere ſeniori, id non abnuenti, illius Medico. Petendi cauſa fuit res in anguſtum redacta. Ad cætera enim acceſſerat eo die tantus ſanguinis e naribus curſus, ut cum intra horas quinque ad libras ſeptem effluxiſſet,

(1) Epiſt. 9. n. 4. & Epiſt. 10. n. 9. (2) ad Obſ. 15. Sect. 14. (3) n. 16.

xiſſet, neque ulla hactenus arte tardari poſſet; vires jam hominem, ipſique propemodum pulſus deficerent. Data communiter ab utroque noſtrum opera eſt, ut his omnibus occurreretur. Sed vix ſanguis ſubſiſtere inceperat, cum id accidit, quod metuebamus, ne exacerbata, uti ſub meridiem fieri conſueverat, febris ſanguinis fluxum renovaret. Dum rurſus opem ferimus, ecce tibi, nigræ dejectiones incipiunt. Quas cum proclive eſſet credere partem eſſe ſanguinis, quæ per poſteriora narium foramina in fauces, & ſtomachum defluxiſſet; negabat æger quidquam ſibi perceptum ſanguinis in gulam ex faucibus deſcendentis: idque confirmabant ea, quæ interim per vomitum forte rejecerat, in quibus ſanguinei, aut atri nihil fuerat. Tunc vero inſpectis linteis omnibus, quibus dejecta exceperant, cum atrum quidem, at ſanguineum nuſquam colorem cernerem; non modo vulgatarum Hippocratis prædictionum venit in mentem, ſed & Juvenis illius apud Ballonium (1), qui noſtri admodum ſimili caſu cum poſt nimiam per nares hæmorrhagiam, dejeciſſet nigricantia; decimo ſeptimo interiit febris die. Eoque major erat metus, quod cum Ballonius in ſuo nihilominus ſuſpicaretur, ſanguinem in ventriculum e faucibus defluxiſſe; in noſtro minus id licebat, ut diximus, eoque minus, quo magis omnia perpendebamus. Cum enim Veteres Medici, quibuſcum facit Sennertus (2), nigras dejectiones in eas dividant, quæ ſunt ex ſanguine, & quæ ex humore melancholico naturali, & quæ demum ex atra bile, duaſque primas minori cum periculo eſſe doceant, ultimas vero omnium peſſimas, quæ videlicet *nigræ* ſint, *ſplendentes*, *atque acres*; nigerrimæ erant certe, quas nos videbamus, eædemque ſplendidæ, atque, ut æger querebatur, etiam acres. Inſecuta nocte eadem egeſſit, niſi quod fluida erant paulo minus. Poſtea vero non amplius talia: ſed lac, quod clyſteribus injiciebatur, primum quidem colore *tabacci* infectum reddidit, proximis autem diebus ex fuſco ſubflavum: nihil autem, quod non graviſſimo eſſet odore. Verum quanquam hæc ita ſe omnia habuere, Dei tamen benignitate evaſit æger, priſtina omnino ſanitate reſtituta; ſed non ante diem vigeſimum quartum a nigris dejectionibus, quæ ſexto circiter contigerant febris die, nec ſine multis, variis, gravibus incommodis, quibus poſt illas eſt conflictatus. In iis fuere ventris dolores, ſitis, lingua aſpera, nigra, &, quamvis ſæpe biberet, arida; dum biberet autem, ſonus quaſi potionem in profundum dejiceret, vox rauca, & humilis, manuum tremores, & tendinum ſubſultus in carpis, pulſuum inconſtantia, ſæpe autem parvitas, & magna, ſi premeres, infirmitas, nonnunquam ſumma, & vix explicanda inæqualitas, frequentia autem ſemper, maxime vero cum febris, id quod ſæpenumero accidit, vehementius urgebat, reſpiratio varia, ut aliquando alta fuerit, aliquando etiam non ſine difficultate, ſomnus primum laborem faciens, deinde nimia, & prope aſſidua dormitatio, ſopor etiam palpebris concidentibus, & oculis tamen non omnino opertis, nonnunquam mens haud ſatis conſtans, tarditas in reſpondendo, & difficultas in conformandis vocibus, & oblivio monendi, cum alvus, aut veſica erant exoneranda, auditus gravitas, ſupinus decubitus, quaſi ſublata eo tempore ſe in latus convertendi facultate, quando alias muſculorum vires, & promptitudo ad alimenta capienda majores plerumque in toto hoc morbo fuere, quam ejus gravitas, & ea, quæ memoravimus, ſinere poſſe videbantur. Quorum cum plura, & peſſima omnium præſertim, non ſemel, nec breve ad tempus ſimul ſe oſtenderent; diu fecerunt, ut nos quidem metui eſſemus, quam ſpei, propiores, cæteri vero, quicunque ægrotantem videbant, jam deſperatum pronunciarent. Nihil vero æque adjuviſſe nobis viſum eſt, atque urinæ, quæ ubertim profluxerunt; nam ſudores pauci, & rari, neque unquam toto corpore apparuerunt, alvus autem nec multa, nec quæ prodeſſe poſſent, fere egeſſit, quanquam in his aliquis interdum lumbricus eſt animadverſus.

8. Sed nigræ iſtiuſmodi dejectiones peſſimæ ſunt non tam copia, quam effectibus ſæpe

(1) l. 1. Conſ. 98. (2) Medic. Pract. l. 3. P. 2. S. 2. C. 10.

ſæpenumero, ſignificatione autem cauſæ, deterrimi videlicet humoris, ſemper.

Aliæ vero pariter incruentæ, ut flavæ, virides, aqueæ, alievæ hujuſmodi interdum non doloribus tantum, ſed & copia ipſa exitiales ſunt. Hæ autem omnes plerumque originem debent irritamento cuipiam inteſtina vellicanti, undecunque in ipſa deſcenderit: perinde enim ut a medicamentis violentiſſime purgantibus immodicam humoris copiam dejici videmus, ita ab ingenito, aut demiſſo illuc ex arteriis ſucco aliquo ſtimulante idem contingere credendum eſt. Nam præter pancreas, jecur, & hujus veſiculam, exiguæ quidem, ſed. propter ampliſſimam inteſtinorum ſuperficiem innumeræ viæ ſunt, per quas in hæc quidpiam inſoliti ex ſanguine venire poſſit. Eædemque innumerabiles viæ, ubi diu, atque acrius inteſtina inceſſantur, ſeri incredibilem vim convehunt. Neque enim cum vulgo putandum eſt, quidquid flavi, aut viridis humoris egeritur, id omne eſſe bilem, præſertim poſtquam ex Diemerbroeckii experimento, quod in Sepulchreto etiam habes (1), ſatis intelligi licet, quantillo bilis quantum aquæ tingatur. Nec quod tormina tunc affligant, id copiæ imputare admiſtæ bilis neceſſe eſt; quando diarrhœas *aquoſas, & fere limpidas* Williſius (2) deſcripſit, quas tamen ob adjuncta *ventris tormina* dyſenterias maluit appellare. Et illæ quidem Londini autumno præſertim A. 1670. plures, pridie ſanos, & valde robuſtos, adortæ, intra XII. horas eo redigebant, ut jam jam morituri viderentur, non ob maximam egeſti humoris copiam; nam *tanta*, inquit, *meri ſanguinis effuſio non id parere* potuiſſet. Contra autem copia ipſa immanis dejecti ſeri cum mulieri, de qua narrat Marcellus Donatus (3) ſtatim attulit animi defectionem, tum Notarium, de quo Poterius (4), ad mortem propemodum perduxit: neuter enim Auctor de doloribus quidquam memorat; ſed ille *tantam aquæ claræ quantitatem*, ait, *unica excretione expulſam*, *ut ſubjectum vas multæ capacitatis repleverit*, hic vero *per integrum diem ſupra 40. libras materiæ ſeroſæ ejectas*. Neque tamen aliquid irritamenti in his fuiſſe negaverim, cum ſeri in ſanguine redundantia, &, aliqua fortaſſe inteſtinorum laxitate conjunctum. Hoc tantum ajo, neque dolores videri fuiſſe ea acerbitate, quæ commemoratione dignæ eſſet, neque poſt effuſam tam cito ſeri tantam copiam, quidquam præterea requiri, ut ea, quæ utrique acciderunt, intelligantur. Tam cito enim vaſa ſanguifera ſe contrahere non poſſunt, ut adeo immi-nutum ſanguinem arcte contingant, quantum opus eſt, ut juſtum in motum agatur, orbatus præſertim magna ex parte humore ſuo, ideoque magis reſiſtens, ne quid dicam de ejuſdem humoris neceſſitate, ut prompte, ac rite ea ſecernantur a ſanguine, ſine quibus vita ſtare non poteſt, nec quæram, pejuſne igitur ſit, ubi de ingenti, & celeri e vaſis effuſione agatur, ſerum ſolum, an ipſum quoque ſanguinem ſimul exiiſſe; nam etſi citius, ac facilius reparabile ſerum eſt, ſanguis tamen, qui non ſine ſeri neceſſaria portione in vaſis reſtet, neque ſecretionibus ineptus eſt, nec magis, quam antea, reſiſtit cauſis in motum adigentibus.

9. Atque utinam mihi hæc potius diſputando agitare, quam ulla ex parte unquam contigiſſet experiri. Sed A. 1733. dum permotus, ut par erat, litteris Ampliſſimi Cardinalis Annibalis Albani, conſilii cujuſdam medici cauſa Forolivio Piſaurum, & Piſauro Forolivium mutatis ad celeritatem equis eo, & redeo, alvi fluxu aqueo corripior tanto, ut intra horas duodecim egeſſerim libras, minimum, ſexdecim aquæ propemodum limpidæ. Leves erant dolores: non creberrimæ, ſed magnæ egeſtiones: quæ neſcio quem habituræ fuiſſent finem, niſi me quædam moleſta nauſeola admonuiſſet, ut tepido jure hauſto experirer vomitionis auxilium. Quæ, etſi ad eam minime natura proclivis ſum, prompte adeo, feliciterque ſucceſſit, ut ſubviridi rejecto corpuſculo, quod parvum coctæ herbæ folium videbatur, ſimul nauſea, ſimul alvi fluxus omnino conquieverint.

(1) in fin. Schol. ad Obſ. 3. §. 1. S. 9.
(2) Pharmac. Ration. S. 3. c. 3.
(3) De Med. Hiſt. Mir. l. 4. c. 20.
(4) Obſerv. Cent. 2. c. 62.

rint. Sed verumne folium eſſet, &, ſi erat, quando, aut ubi comediſſem, invenire non poteram, niſi forte in via, cum quidpiam, dum equi mutabantur, cito, ut fit, in diverſorio caperem, illud, quidquid erat, non animadverſum devoravi. Quanto autem in periculo fuerim, tunc magis intellexi, ubi poſtridie mihi corpus vidi, & faciem præſertim, ac manus haud ſecus ſubſediſſe, quam ab diuturno, graviſſimoque morbo, tantam vero oris, & faucium ariditatem ſenſi, ut quamvis identidem colluerem, nihil proficerem, aquam autem, qua ejus rei gratia uſus eſſem, cum ex ore in pelvim ejicerem, ſubnigram in ipſo ore factam ſpectarem. Hæc autem, & laſſitudo duos treſve dies ita durarunt, ut ſenſim minuerentur. Sed dejectus ciborum cujuſquemodi, &, quod in tanta ariditate magis mireris, etiam potionum appetitus perſtiterunt aliquanto diutius, donec aſſus piſcis, & vini quoddam genus ſuapte natura ſubamarum ab ſtomacho appeti, & bene ferri cœpta ſunt. Quæ volui omnia minute perſequi, & ad te ſcribere, quippe non ab alio accepta, aut in alio animadverſa, ſed a me in me ipſo percepta, eaque, ſi cuncta diligenter contuleris, apud eos, qui de Diarrhœis ſcripſere, minus obvia, ne Carolo quidem Piſone excepto, qui *perfectam hujus diarrhœæ (aquoſæ) deſcriptionem* dicitur *dediſſe* (1). Ut enim totum, quod ſimul citatur, caput perlegas *de Diarrhœa Seroſa* inſcriptum (2), cauſam, quem cum meo compares, non reperies.

10. Cujus ſi forte cauſas quæris, primariam in ventriculo fuiſſe vides: nec dubita, quin poſſit ab irritamento, ventriculum afficiente, motus & irritatio, unde ſeri expreſſio eſt, ad inteſtina propagari. Inſpice præ cæteris Jo. Riolani, parentem dico, Obſervationem, quam hic etiam habes in Sepulchreto (3): Matronam videbis intra horas circiter quatuordecim extinctam dejectionibus *ſimilibus aquæ albæ, chyloſæ quidem, ſed liquidæ* ea copia, ut *impleret magnam pelvim quoties dejiciebat*, cauſam autem hanc eſſe repertam, *ventriculum in ſuo fundo ulceratum*. Sed undenam tanta aquæ copia? Quod ad meum quidem attinet caſum, hoc primum dicam, ea proxima æſtate uſum eſſe me ad temperanda generoſa illa vina, quorum dumtaxat copia eſt in mea Patria eo tempore, majori quam pro conſuetudine, aquæ portione, cujus pars aliqua, etſi cum eo fluxu correptus ſum, egregie valere mihi, & aliis videbar, fortaſſe aliquanto plus quam opus eſſet, in meis ſubſtitiſſe humoribus poterat. Deinde iis, qui ante biduum præceſſerant, tribus diebus, eoque ipſo, quo fluxus cœpit, magnos fuiſſe imbres, & prope aſſiduos, ut multum aquæ ex pluvio aere combibere pulmonibus, & toto corpore potuerim. Denique id mihi accidiſſe ineunte Octobri; vidiſti autem aquoſa profluvia, a Williſio deſcripta (4), & videre poteris quod a Poterio deſcriptum indicavi (5), autumno contigiſſe, & prope idem anni tempus, illud etiam quod a Marcello Donato (6), nec alio tria prima, quæ a Piſone (7) memorantur. Scilicet cum refrigerari aer incipit, is aqueus humor, qui per æſtivos calores e corporibus cum per ſudores, tum per inconſpicuam perſpirationem ubertim manabat, retinetur. jam, & ad eum additur, quo certis de cauſis certorum hominum corpora tunc magis abundant, ut minime mirandum ſit, ubi accedat inteſtinorum irritamentum, ut in me acceſſit cum magna præterea ob celerrimum itum, & reditum; nec via brevi, corporis, & humorum concuſſione, minime, inquam, ſit mirandum, ſi nonnunquam accidat quod tunc mihi.

11. Quod ſi pluribus, quas attigi, cauſis non contentus, aliam inſuper aliquam inquirendam putas; ſatius id erit, quam ſi in illarum una, tempore videlicet autumnali, acquieſceres. Idem enim tempus, idem annus, eadem Londinenſis Civitas incruenta quidem, & conjuncta cum torminibus, alvi profluvia graſſantia per popu-

(1) Vid. Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 42. poſt num. III.
(2) Obſerv. de prætervif. hacten. Morbis ab Aqua ortis Sect. 4. c. 1. (3) Sect. 10. Obſ. 18.
(4) ſupra, n. 8. (5) (6) Ibid (7) c. 1. ibid. cit. n. 9.

populum habuere; ſed adeo tamen diſcrepantia, ut ſi Williſii (1), & Sydenhamii (2) deſcriptiones inter ſe conferas; mireris plurimum, cum profluvia uterque proponat, quæ autumno A. 1670. Londinenſem populum vexavere, alterum *aquoſa*, alterum *mucoſa* deſcribere, neque illum aliqua ſaltem mucoſa, hunc aquoſa commemorare. Quid ergo eſt? Equidem crediderim, in Urbe, ſiqua alia, tum ampliſſima, tum frequentiſſima utrique accidiſſe, ut nulla fere alia profluvia viderit, quam quæ deſcripſit. Diſcrimen autem inde fuiſſe, quod ut in variis magnæ Urbis partibus varia eſſe aeris conſtitutio, ac miſtura poteſt, & variæ hominum artes, aliaque ejuſcemodi, ita alia hominum corpora ſero abundaverint magis fluido, alia autem magis lento, ac mucoſo; ut licet commune eſſet omnibus ad inteſtina irritamentum; idem tamen haud eſſet, quod in omnibus exprimeretur. Quod ſi mucus, aut ſerum colore etiam ſubinde aliquo infecta egerantur, ſive hunc bilis addat, ſive ita per ſe prodeant; plures jam diu ſunt Medici, qui Anglorum illorum exemplum ſecuti, modo crebræ, nec ſine acerbis torminibus ſint dejectiones, minime dubitent profluvia ejuſmodi, quamvis incruenta, dyſenterias appellare. Sic memini, cum Bononiæ olim degerem, epidemica iſtiuſmodi profluvia, quæ Mutinæ graſſabantur, fuiſſe a Mutinenſibus Medicis Dyſenterias vocitata in litteris, quas dabant ad Bononienſes, his illam appellationem haud improbantibus. Quales præ cæteris litteras apud Albertinum legebam, miſſas ab eo, quem tibi alias (3) laudavi, Jo. Franciſco Bernardonio, in iiſque inter alias hiſtoriam hic minime prætermittendam, quippe cum diſſectione conjunctam. Cum enim ob eadem, quæ in dyſenteriis, tormina ſuſpicio orta eſſet ſanguinis ſub aliis coloribus deliteſcentis; Bernardonius per anatomen voluit eam aut tollere, aut comprobare. Rem autem, ut præſens quoque mihi poſtea confirmabat, ad hunc modum invenit.

12. SACERDOS, alvi profluvio laborans, varios cum acerrimis inteſtinorum doloribus humores egerebat, in quibus tamen nec ſanguinei, nec purulenti apparuit quidquam. Is decimo tertio obiit morbi die. INTESTINA omnia diligenter, nec ſemel, intus perluſtrata, nuſquam eroſionem ullam, nedum exulcerationem, oſtenderunt. Imo, quod mirabilius viſum eſt, illo quo oliniuntur muco, uti vocant, non carebant.

13. Sed num ſic pariter in cruentis dyſenteriis? Cruentas enim hic dicam, ut ab incruentis ſecernam, de quibus proxime dictum eſt; dyſenterias alibi, & mox quoque ſine alterius vocis adjunctione eas appellaturus, ut Græci ſolebant Medici, quæ ſunt cruentæ; *tormina* antiqui Latini Medici vocitare conſueverant. Utrumque ex Celſo (4) in primis eſt notum. Hic vero non dubitat, in dyſenteria *intus inteſtina exulcerari*, cruoremque ex his *modo cum quibuſdam quaſi mucoſis excerni, interdum ſimul quædam carnoſa deſcendere*; vetuſtiores Medicos, & in iis Hippocratem (5) ſecutus, qui tamen *velut caruncu-las* dixerat. Et ſæpe quidem exulcerantur inteſtina: non tamen ſemper. Quorum utrumque oſtendendum eſt. Sunt enim primum nonnulli, quales audivit etiam Cl. Fantonus (6), qui vix unquam id fieri ajunt. Quibus ut ipſe proprias Obſervationes oppoſuit duas, ſic tu alias addes tum ex Sectione hac XI. Sepulchreti, tum aliunde petitas, & nominatim ex Brunneri Commentario (7). Hic enim in Dyſenterica oſcula glandularum Duodeni inteſtini *arroſa* vidit: quin & in aliis diuturno alvi fluxu laborantibus *ulcera ceu cancroſa* inteſtinorum conſpexit (8), in alio autem (9), quem fluxus cœliacus, & in alio (10), quem lienteria male habuerat, *ulceroſam* in hoc Coli inteſtini *diſpoſitionem*, in illo per totum inteſtinorum tractum *ultra ſexaginta* numeravit *ulcuſcula*: quæ commemorare hic volui ſimul ut noſceres

(1) Vid. c. cit. ſupra ad n. 8. (2) Obſ. Med. circa Morb. Acut. Sect. 4. c. 3. (3) Epiſt. 23. n. 2. (4) De Medic. l. 4. c. 15. in princip. (5) Sect. 4. Aphor. 26. (6) De Obſerv. Med. & Anat. Epiſt. 4. (7) in Pancr. ſecund. c. 7. (8) c. 10. (9) c. 7. (10) Exercit. de Glandulis in Duodeno §. 6.

ſceres, quæ cauſæ interdum accedant, ut irritatis, ubi ulcera ſunt, inteſtinis conta-ctu eorum, quæ illac tranſeunt, tanto ci-tius hæc propellantur, chylo nec perfecto, nec extracto, ſimul autem ut intelligeres, ſi in hujuſmodi fluxibus inteſtina ulceribus interdum corripiuntur, quanto facilius cor-ripi iiſdem poſſint ubi dolorum acerbitas indicat, tanto majorem eſſe acrimoniam, nempe in dyſenteria. A qua ne recedere videamur, duas attende Valſalvæ Obſer-vationes, id eſt non eam modo, quæ ſu-pra (1) deſcripta eſt, adoleſcentis, in quo poſt dyſenteriam diarrhœa ſine torminibus ſuccedente, ultimam partem Ilei inteſti-ni, & primam Coli invenit exulceratas; ſed & hanc quam protinus ſubjiciemus.

14. VIR annos triginta natus, dyſen-teria corripitur. Diu hæc durat donec ac-cedit ſanguinis ſputum, & mors. IN VENTRE Tenuia quidem inteſtina illæ-ſa reperta ſunt: at Craſſa nonnullis in locis atro colore infecta, glanduliſque aliis penitus eroſis, reliquis omnibus cruen-to humore in ipſo excretorio oſculo imbu-tis. In hepatis veſicula pauca bilis.
In Thoracis cavo inferiora verſus non pa-rum ſanguinis effuſi. Ad inferiora quoque pulmones infarcti erant, arcteque adhære-bant ſuis lateribus pleuræ, quæ & ipſa evidenter læſa. Ventriculus dexter cordis polypoſam concretionem habebat.

15. Quæ in thorace ſpectata ſunt, alio attinent. Quæ autem in ventre, ſunt hu-jus loci. Sed quoniam ea, quæ de inteſti-norum glandulis Valſalva adnotavit, cum iis conſentiunt tum quæ in Sectione hac Sepulchreti (2) videbis ex Peyero produci, tum quæ in prima vidiſti ex paulo ante (*) indicatis Brunneri Obſervationibus; id tantum quod de pauca in cyſti bile, Spi-gelio adverſaretur, ſi hic, quod aliqui Do-cti Viri ajunt, cyſtim *magnam in dyſen-tericis* eſſe, pronunciaſſet, cum *ſæpe* dum-taxat ſe vidiſſe, tradiderit (3). Quod, ſi totam hanc Sectionem excutiamus, ab aliis ſemel obſervatum videbimus. Unus enim Cummenus (4) in fœmina *follicu-lum fellis maximum, & bile repletiſſimum* animadvertit. Nam Bontius (5), & La-monjerius (6) diſtentum quidem invene-runt; ſed hic pure, ille *albo* humore *in-ſtar pultis ex amylo*, ut *bilis ne veſtigium* quidem *relictum* eſſet; cum Spigelius a *co-pia bilis qua impleatur*, adeo grandem in-dicaverit. Sed Franciſcus Platerus (7) non modo bile non diſtentum, ut neque alii videntur, qui ſilent, ſed *plane vacuum* invenit. Porro æger Plateri, ulcerata habuit inteſtina poſt *dierum aliquot* dyſen-teriam; ne forte putes, non niſi in diu-turna hoc accidere. Innumera autem erant ulcuſcula, quippe in toto Ileo inteſtino, eaque *trium digitorum latitudine* inter ſe diſtantia, ut conferri hæc quadantenus poſ-ſint cum Obſervatione Cl. Baſſii (8), qui poſt dyſenteriam idem inteſtinum diſtin-ctum vidit ulceribus *ad diſtantiam pene tranſverſi digiti, nonnunquam pollicaris ar-ticuli uno fere tractu ſeu ſerie procedenti-bus*, quemadmodum pictura quoque (9) expreſſit; niſi quod Jejunum magis, quam Ileum videtur repræſentare; deſcriptionem confirmante, in qua eadem, quæ paulo ante indicavimus, Peyeri placita compro-bantur veriſimili conjectura, quod cum il-lius dicti glanduloſi plexus deeſſent, ho-rum autem ſedes ſingulas occupare vide-rentur ſingula ulcera, credibile fieret, ini-tia eroſionum in iiſdem plexibus, qui tan-dem omnino conſumpti eſſent, extitiſſe. Quin Brunnerus in ea Obſervatione (10), in qua plus ſexaginta numeravit ulcuſcu-la, *non alibi* hæc, *quam in ipſis plexi-bus, ſedem habuiſſe* teſtatus eſt. Sane autem in alvi fluxibus per has potiſſimum, aut alias glandulas irruere humores in in-teſtina, ipſarum etiam magnitudo oſten-dit, ut in aliis quibuslibet dum plus ſe-cernunt, adaucta. Ita in quo poſt diutur-num alvi fluxum idem Brunnerus (11) cir-ca finem Jejuni inteſtini ulcera deprehen-dit, non modo ibi pariter *tubera* vidit *glanduloſa*; ſed & inteſtinorum tunicam in-

(1) n. 2. (2) Schol. ad Obſ. 4. (*) n. 13. (3) De hum. corp. fabr. l. 8. c. 13.
(4) Obſ. 1. (5) Obſ. 6. (6) Obſ. 19. (7) in Addit. Obſ. 3.
(8) Obſ. Anat. Chir. Med. Dec. 3. Obſ. 7. (9) Tab. XI. Fig. 1. (10) ſupra ad n. 13.
(11) c. 7. ibid. cit.

interiorem craſſam factam, & quæ *a principio uſque ad exitum tota quanta glanduloſa, glanduliſque luxurians videretur*. Et de ſuis Duodeni glandulis (1), *ſolent*, inquit, *craſſiores eſſe in iis, qui ex morbo inteſtinorum, diarrhœa, aut dyſenteria moriuntur*: eaſdemque *induruiſſe* etiam, ait (2) in dyſenterica illa, in qua earum oſcula *arroſa* vidiſſe diximus.

16. Cæterum hæc ultima Brunneri Obſervatio, & duæ, quas paulo ante (3) ex Platero, & Baſſio retulimus, & pars illius, quæ ſub initium hujus Epiſtolæ (4) ex Valſalva propoſita eſt, vel ſolæ ſatis oſtendunt, præpropere ſcriptum eſſe a Panarolo, ſicuti hic in Sepulchreto (5) habes, *in ſuperioribus* dyſentericorum *inteſtinis non poſſe fieri excoriationem, & corroſionem, ut accidit in craſſis, præcipueque in Colo*. Video quidem in pleriſque Obſervationibus, quas inter duæ illæ etiam ſunt Cl. Fantoni (6), ſic eſſe repertum, & facile Panarolo crediderim, ſic pariter *in ſectione* fuiſſe *quamplurimorum*, quos indicat: ejus quoque rationi aſtipulabor, humorem corrodentem in Tenuibus inteſtinis facillime fluere; in Colo autem ob cellulas reſtitare: quin etiam addiderim, in Tenuibus ſæpe chyli, ſæpius remediorum aquea, & mucilaginoſa portione admiſta temperari; in Craſſa autem inteſtina, poſtquam illa ſeceſſit maxima ex parte in vaſa chyliſera, tunc ipſum deſcendere. Hæc, inquam, omnia & video, & fateor. Attamen, ut rationes alias omittam, quibus oppoſitum interdum accidere poſſe oſtenderem; nulla non dico rationum vis, ſed ne Obſervationum quidem tanta multitudo eſſe poteſt, qua id quod reapſe aliquando conſpectum eſt, fieri non poſſe evincatur.

17. Sed ſive in Tenuibus, ſive in Craſſis inteſtinis ſint ulcera; ſatis ex his cunctis Obſervationibus apparet, in iis dyſentericis, in quibus habitæ ſunt, exulcerata fuiſſe inteſtina. Num vero in iis quoque dyſentericis, quorum non liceat diſſectionem inſtituere, ideo exulcerata credenda ſint, quod cum cruore quædam quaſi mucoſa, ut ait Celſus (7), & carnoſa interdum egeſſerint, operæ pretium eſt diligentius conſiderare. Et olim quidem non dubitabant, quin ab ipſo hujus morbi initio corpora quædam pinguia excernerentur, quæ intimam eſſe pinguedinem inteſtinorum cenſebant. Quorum errorem illi rejecerunt, qui non ad intimam, ſed ad extimam inteſtinorum faciem pinguedinem eſſe demonſtrarunt; & cum ipſis Caſparus Hoffmannus (8), qui etiam alvo egeſtum, quoddam corpus albicans, quod exſiccatum afferebatur, pro pinguedine perperam haberi oſtendit, quia flammam, ad quam admovebatur, nullo modo conciperet, fumumque prorſus inodorum emitteret. Nunc autem, quæ indidem egeſta, facto hujuſmodi periculo revera adipoſa deprehenderunt Tulpius (9), ac Stalpartius (10), non deſunt Viri Docti, qui *procul dubio* proveniſſe doceant ex ea pinguedine, quæ in celluloſa eſt exteriore inteſtinorum tunica. Mihi vero ubi nulla, ut in iis caſibus, aut tabificæ colliquationis ſuſpicio ſit, aut profundæ inteſtinorum exulcerationis; minus diſplicebit cum Stalpartio, & quem hic citat (11), Riverio ejuſmodi pingues dejectiones a pinguibus largius devoratis, neque confectis repetere; tunc a celluloſa illa uſque tunica repetiturus, cum ulcera eſſe agnoſcam, quæ pinguedini aditum in cavum inteſtinorum aperiant, ſi modo hæc in puris tunc, aut ichoris modum non prodeat. Sed quia multo rarius, ac tardius in dyſenteria inteſtina exulcerantur, quam alba iſta, quæ pinguedo credebatur, materia appareat; quid igitur ipſam eſſe, aut unde dicemus? Nimirum mucoſam, ut Celſus quoque, ſicut paulo ante dictum eſt, appellavit, & vocitant recentiores, ſi minus craſſa ſit, aut ſi magis, etiam polypoſam. Scilicet ut irritatæ veſicæ glandulæ, ſic glandulæ quoque inteſtinorum plus ſecernunt humoris ſui, eumque non qualem ſolent, cum recte valent. Itaque mucoſa, & albida

(1) in ear. demonſtratione anatomica. (2) ibid. (3) n. 15. (4) n. 2.
(5) Obſ. 15. (6) ſupra, n. 13. (7) ſupra, ibid.
(8) Apolog. pro Gal. l. 2. S. 4. c. 122. (9) Obſ. Med. l. 3. c. 18. (10) Cent. 1. Obſ. 61.
(11) in Schol. ibid.

bida utrobique apparet materia. Quod ſi inſuper ea in ſanguine diſpoſitio ſit, ut facile in polypos coaleſcat; erit ille humor magis ad concreſcendum pronus, eoque magis ubi ejuſmodi ſanguis, in cavum inteſtinorum aut exſudans, aut effuſus, ad illum ſe addiderit. Sic enim dum ſanguinis pars in Coli inteſtini cellulis reſtitabit, ſecedente aquea, & ſubſidente rubra portione, eæ, quæ relinquentur ſanguinis, ut vocant, fibræ facile poterunt in concretiones polypoſas compingi, quæ ſua albedine, ut toties olim in corde, aut vaſis fucum fecerunt, & pro pinguedine acceptæ ſunt, ita mox cum recrementis detruſæ, hic quoque pro pinguedine haberi poterunt.

18. Alterutra igitur, vel utraque, vel aliqua etiam ratione alia ex iis, quas indicavit Lanciſius (1), poterit pro varia ægrotantium conſtitutione, & pro varia morbi natura, & tempore, ac loco denique, & modo quo lentæ retineantur, diſponanturque materiæ, non ſolum origo intelligi pinguium iſtorum, ut videbantur, corporum, ſed & ramentorum, imo & grandium, quæ egeri dictæ ſunt, membranarum, facillime autem quorundam ex illis aliis corporibus, quæ carnoſa a Celſo ſunt appellata, ſi videlicet non tota rubra ſanguinis portio ſit ex ejus albis coaleſcentibus fibris expreſſa. Unde etiam intelligas licet, quam caute uti oporteat illa Hippocratis (2) prædictione: *A dyſenteria habito ſi veluti carunculæ exeant, lethale eſt:* nec ſane is, qui de polypis præclare egerat, illud prætervidit Doctiſſimus Paſta (3). Cæterum, quam nunc mucoſam, aut polypoſam materiam dicimus, eam Majores pituitoſam fere, ac viſcidam vocitare conſueverant, & aliqui in his etiam, quæ hic explicamus, agnoſcere. Sic, ne multo vetuſtiſſimos quæram, animadverto, Jacobum Berengarium (4) hæc ſcripſiſſe: *& ego vidi in inteſtinis meis generari coria ex flegmate, & carnem flegmaticam aliqualiter rubeam ad quantitatem notabilis nucis.* Nec aliam Fernelius (5) materiam credidit firmi illius corporis, medioque ductu pertuſi, quod pedis longitudine egeſſit Caroli V. Imper. Legatus, ſic priſtinæ valetudini reſtitutus. De Gabucino, & Platero ſileo, quorum ſententiam commemoravit Sennertus (6), nec Lanciſius ignoravit, cum utrumque ultro faſsus eſt (7) ante ſe tænias inteſtinorum quaſdam vermes non eſse, docuiſſe. Ipſum autem Sennertum (8) vel magis laudo, quod ejectas a dyſentericis, qui convaleſcant, membranas *mucoſum eſse excrementum*, cenſuit, *quod in inteſtinis hanc formam accipiat:* neque neceſsarium eſse, ut ipſum ſeu ſua, ſeu ſanguinis admiſti forma ſemper excernatur; ſed poſse aliam induere; nam *videmus quotidie*, inquit, *fibras ſanguinis in aquam calidam effuſas albeſcere.* Vides ut propius ad id acceſſerit, quod magis diſerte anno demum 1685. indicavit Zollicoferus (9), cum videlicet de iis polypis verba faciens, qui extra alveos ſanguinis reperiuntur, & in illis de polypo tunc reperto a Sponio in pelvi renali, *quo forte*, ait, *etiam referri poſſet concretio illa pituitoſa, quam Juſtus Lipſius per alvum, inteſtinorum forma, & illa ipſa eſſe autumans, excrevit.* Quod ipſum denique diſertiſſime, nec dubitantis in modum, præclare ac multifariam illuſtravit, & confirmavit Lanciſius.

19. Apparet igitur, poſſe in dyſenteria pinguia ad ſpeciem corpora, & carnoſa, & membranea quoque dejici, nullo ulcere inteſtina afficiente: quanquam Sennertus (10) neget, ſo, & Cratonem *talia ramenta, & membranas, quas deſcribunt alii, videre potuiſſe*, etiam ubi eſſent ulcera. Hæc enim fuerant certe in iis, quorum ipſi minus credibiles videbantur ſanationes a Meichſnero (11), & Saxonia propoſitæ. Illius enim æger cum pure ſæpe excreverat membranas *ſpithamæ longitudine*; hujus autem ægra *ulnæ longitudine* membranam ex Recto inteſtino exulcerato. Equidem in Pantheo, quod citat Sennertus, quid

(1) Diff. de tripl. inteſt. polypo. (2) S. 4. Aph.26. (3) in Not. ad hunc Aphor.
(4) ſuper Anat. Mundin. Comm. 7. (5) Pathol. l. 6. c. 9.
(6) Medic. Pract. l. 3. P. 2. S. 2. c. 7. qu. 3. (7) Diff. cit. Epiſt. 2. ad Bianciard.
(8) qu. cit. (9) Diff. de Polypo cord. §. 6. (10) qu. cit.
(11) apud Schenck. Obſ. Med. l. 3. ubi de Dyſent. Cur. Obſ. 4.

quid Saxoniæ nomine editum ſit (1) minus attendendum crediderim poſt juſtas hujus de Panthei editore Uffenbachio querelas (2), præfertim cum in Prælectionibus Saxoniæ Practicis, quæ hic poſtea editæ ſunt, nihil a me quidem iſtiuſmodi reperiatur, ſed hoc tantum (3), quod & ipſum Sennerto diſplicet, Saxoniam *quatuor vidiſſe dyſentericos, in quibus in dies excernebantur portiones inteſtini tam magnæ, ut ſæpe excederent menſuram trium vel quatuor digitorum;* ex quibus duæ mulieres ſanatæ ſunt. Harumque una fortaſſe fuit, quam ſibi Patavii a Præceptore Saxonia Caſparus Hoffmannus (4) ſcribit oſtenſam, quæ in dyſenteria excreverat *partem inteſtini palmum longam*, videlicet, ut opinor, ſi univerſæ illæ excretæ portiones conjunctæ intelligerentur. Illud tamen ibi egregie fecit Sennertus, quod ultro faſſus eſt, *multa fieri poſſe, quæ* ipſe *non vidiſſet*. Sane ſi perpauci anni additi eſſent ejus vitæ, Tulpii (5) legiſſet Obſervationem, qui ab acribus inteſtinorum torminibus, eorumque exulceratione accidiſſe vidit, ut tota inteſtini Recti interior membrana ita ex hoc prodiret, ut inde pendula ab ipſo, & pluribus Medicis duos, treſve dies ſpectari potuerit, prohibente illius firma ad podicem adhæſione celeriorem delapſum. Sed & mihi hic obtigit Kalendis Juniis A. 1729. ut ob conſimilem caſum enixe rogarer ut Hebræum Mercatorem Jacobum *del Vecchio* conſilio juvarem meo. Huic in febris malignæ declinatione dolor ad Rectum inteſtinum moleſtiſſimus obortus erat cum ponderis, & impedimenti ſenſu: & denique cum ſanguine exire nuper ex ano inceperat, quam inde pendentem conſpexi, craſſa quædam, ut videbatur, membrana, ad ſex digitos tranſverſos longa, pollice latior, colore ex cinereo lívida, ut gangræna tentatæ membranæ ſolent: neque excidebat tamen, quippe intra inteſtinum continuata, eique annexa, quantum animadvertere Chirurgus poterat, leniſſime explorans; nam etſi ab ejus exitu dolor factus erat mitior, ſanguis tamen ſubinde prodibat, febris autem eà hora major erat, quam mane fuerat. Itaque iis, quæ viſa ſunt convenire, cum ſeniore ægri Medico tunc conſtitutis, diſceſſi. Hic autem inſecutis diebus certiorem me fecit, excidiſſe membranam, per ſphincteris potius conſtrictionem, ut videbatur, abruptam, quam integram: ſanguinem iterum, & pravum ichorem exiiſſe; ſingultum, qui omnes perterreret, acceſſiſſe: Sibi tamen aliquam propterea ſpem ſupereſſe, quod meminiſſet ægri patrem, cui jam grandævo, ſimilis, ſed brevior, membrana e podice excideret, ſe medente, evaſiſſe, cum hoc quidem, ut recrementa continere poſtea non potuerit: hunc autem filium, etſi in parente neque maligna febris præceſſerat, neque ſingultus acceſſerat, annum tamen vix agere quadrageſimum quinctum. Nec ſpes fefellit probabilem illum Medicum, cognomento *Marina* quocum iterum ſtatutis iis, quæ, ut res tunc ſe habebant, ad priora addi poſſent, factum eſt ut pure dejecto, nec pauco, ægrum extra lectum viderim pridie Nonas Julias, jam vires, & corporis habitum, coloremque manifeſto reparantem, nec fæces modo, ſed & ea, quæ injiciebantur retinentem. Dolor quidem aliquis tum etiam erat; ſed is plane levior, neque in ea ipſa ſede amplius, in qua antea fuerat moleſtiſſimus. Itaque hic etiam, ut æger Tulpii, atque alii quos, brevitatis gratia, ſciens prætereo, ſanatus eſt, atque adeo ſanus adhuc vivebat, cum hanc hiſtoriam ex ſcripto dictarem ſub finem A. 1747. (6)

20. Etſi vero hos evaſiſſe conſtat; tamen ſi ex me quæras, an æque conſtet, veras membranas dejeciſſe, facile negabo. Neque enim video ſatis earum naturam quæſitam eſſe, quod fortaſſe, ut mihi, ita aliis quoque non licuit in corruptis fracidiſque corporibus. Video autem, etiam ubi ulcerata inteſtina ſint, imo ibi facilius polypoſas formari poſſe concretiones; ſive teretes, quales trium aut quatuor palmorum longitudine ſe vidiſſe a dyſentericis excretas, affirmavit Lanciſius (7), ſive pla-

(1) Panth. l. 3. c. 23. ut citat Sennert. (2) Vid. Saxon. Præf. ad libros 3. de Pulſib. (3) P. 2. c. 19. (4) c. 122. cit. ſupra ad n. 17. (5) Obſ. Med. l. 3. c. 17. (6) imo Vid. etiam Epiſt. 65. n. 6. (7) Diſſ. cit. Epiſt. 1. ad Bianciard.

planas membranæ forma, qualem unum ferme palmum longam, egeſtam a Matrona conſpexit ulcere inteſtini Recti laborante, ejuſdemque eſſe generis ſuſpicatus eſt Vir Cl. Joſeph Ant. Pujatus (1). Sed priores illas ut conſtare nego fuiſſe membranas, ſic conſtare nego non fuiſſe, eaſque præſertim, quæ inteſtino magis adhærere, quam polypi ſoleant, viſæ ſunt. Atque ut meam tibi opinionem aperiam; credo poſſe interioris tunicæ inteſtinorum partem aliquam morbi vi ſeparari, atque excidere haud aliter ac ſæpe videmus, idem contingere a fervidiorum alimentorum contactu ei membranulæ, que oris partes conveſtiuntur. Quod certe fit ſine ulla, nedum ſine plurima ſanguinis effuſione, ſine convulſionibus, aliiſque perniciofis incommodis, quæ timent nonnulli ab innumeris vaſculis, nervuliſque ad intimam tunicam inteſtinorum pertinentibus, ſi quidem hæc ſeparari credatur; cum tamen ad intimam quoque oris tunicam maximus pertineat vaſculorum numerus, & nervulorum. Nec dicas eam, quæ tunc in ore abſcedit, membranulam cuticulæ eſſe continuationem, aut certe ei proportione reſpondere. Nam idem, qui in prolabiis, & buccis hanc *epitheliam* vocavit, ejus ſimilem *epitheliam* in gula quoque, ſtomacho, & inteſtinis oſtendit Ruyſchius (2), itaque me, ſi de alia parte non vis, de hac ſaltem loqui credito, quam humorum acrimonia, aut poſt inflammationem ſuperficiaria gangræna ab reliqua interioris tunicæ parte ſolvat, & recrementis ſecum abripiendam, & devolvendam relinquat. At enim aliquando membranæ dejiciuntur, inquies, ut Saxonia (3) loquitur, *ſatis craſſæ*; cuticula autem eſt tenuis. Utique, niſi humore plurimo imbuatur; hinc enim fieri, cenſuit Cl. Fantonus (4), ut ſæpe eam videamus ex *veſicantium* uſu *craſſeſcere* adeo, ut inde in plures laminas eſſe diviſibilem, aut conſtare ex ſpongioſa ſubſtantia conjecerit. Quod ſi rem ne ſic quidem ſatis a me explicari contendas; at tu viciſſim mihi explica Benevoli Chirurgi Experientiſſimi Obſervationem (5) detracti ex ano canalis membranei longi digitos tranſverſos ad ſex, lati quantum ſolet inteſtinum Rectum, craſſi autem adeo, ut ani ſphincter aut totus, aut pene totus cum eo canali excidiſſe videretur: & ſane cum ad inteſtini ulcus, & cætera, quæ ab eo pendebant incommoda, tum ad aſſiduam, quæ ab illius canalis exitu relicta fuerat, retinendorum excrementorum impotentiam medicis, & chirurgicis præſidiis tollendam anno propemodum opus fuit. Qua igitur ratione tam craſſam inteſtini partem ſalva vita excidere potuiſſe intelliges; eadem intelliges multo facilius; qui tanto minus craſſa interior tunica nonnunquam exciderit. Si hoc autem vel in iis, qui evaſerunt, facile agnoſcis; quanto in illis magis, qui perierunt? Et vero ſi militi affuiſſes, de quo Bontius, aut ægris illis, de quibus Sylvius in hac XI. loquuntur Sepulchreti Sectione (6), & membranas, quas facile in lethali dyſenterico fluxu egerebant, vera eſse interioris tunicæ fruſta dixiſses; num inciſis eorum cadaveribus, te tui dicti pœnituiſſet? Minime gentium. Cum Sylvio enim *abraſam hinc inde* eam tunicam, cum Bontio autem *plane abraſam* inveniſſes. Num undique? Quod ſatis diſerte Bontius non dicit, Piccolhominus (7) dicit in Obſervatione, quæ quocunque modo intelligatur, digna erat certe, quæ in Sepulchretum referretur. In *dyſenterico* enim *immaniter cruciato*, *qui primos cibos capiens levi quodam horrore quatiebatur*, vidit *totam & ventriculi, & inteſtinorum tunicam interiorem, a ſummo ad imum* (*mirum viſu, auditu, & creditu*) *abraſam*; *quod* autem *reliquum erat, & apparebat, carnoſum videbatur*, inquit, *ab ore ventriculi ad podicem uſque, ut diceres, eſſe veluti faſciam latam totam carnoſam; ventriculum item tanquam veſicam quandam totam carnoſam*. Sed de hac Obſervatione, in qua, ut ea, quæ mox ſubjicit, oſtendunt, carnearum fibrarum inflammationem Auctor ipſe agnoſcebat, in-

fra

(1) Dec. Medic. Obſ. n. 6. Obſ. 1. (2) Theſ. Anat. 7. n. 40. (3) c. 19. ſupra ad n. 19. cit. (4) Anat. corp. hum. Diſſ. 2. (5) 18. delle Quaranta. (6) Obſ. 6., & 16. (7) l. 2. Anat. Prælect. 15.

ſra quoque (1) mentio fiet.

21. Nunc quando ſatis ſuperque oſtenſum eſt, quæ a dyſentericis ejiciuntur membranæ forma, ſæpe falſas, nonnunquam veras eſſe membranas, nec niſi cum veræ deprehenduntur, inteſtina exulcerata ſignificare; eadem proportione oſtendenda eſſent de iis pariter, quæ ad ſpeciem carnoſa egeruntur, niſi jam ſupra (2) ſatis eſſet indicatum, quomodo polypi hæc quoque referre poſſint abſque ulla inteſtinorum exulceratione. Unum igitur commonſtrandum relinquitur, non ſemper ex falſa carne ea corpora omnino compingi, cumque id ex eorum conſtabit examine, ulcus aliquod inteſtinorum eſſe ponendum, ſi modo in ventriculo indicium ulceris nullum ſit: quod ob verrucas illas, ut Arabes vocabant, excipio, de quibus Epiſtola ſcriptum eſt XXIX (3). Ibi autem etſi carneas excreſcentias eſſe poſſe diximus ſine exulceratione; cum abrumpuntur tamen, & excidunt, ulcus fieri debere in eo unde abruptæ ſunt, loco, id vero neque negavimus, & per ſe manifeſtum eſt. Porro tunc ita de ventriculo verba faciebamus, ut eadem transferri poſſe ad inteſtina appareret, imo quandam Avenzoaris verrucam ob magnitudinem, quam in ventriculo, ſi epigaſtrium tangeres, habere videbatur, non in iſto, ſed in attiguo potius Colo natam eſſe ſuſpicabamur. Quam ſuſpicionem juvat hic exemplis ejuſdem in univerſum generis ita confirmare, ut ſimul denique id, quod propoſuimus, oſtendamus. Jo. Baptiſta Corteſius (4) locum Galeni proferens, ex quo intelligatur, non modo indurata ſtercora, ſed & *moles alicujus corporis præter naturam in inteſtinis exiſtentes*, jam ab eo recenſitas fuiſſe inter cauſas, quæ alvum obſtruant, Galenicum dogma hac ſua Obſervatione confirmavit; habita in cadavere Comitis de Caldarinis Patricii Bononienſis. Scilicet *in cavitate Coli inteſtini reperta fuit ingens portio carnis, quæ ſua mole erat impedimento, quo minus excrementa deſcendere poſſent, & ex hujuſmodi morbo malæ inteſtinorum compoſitionis interemptus eſt*; Quam ego cauſam *maximæ*, ut ipſe ait, *conſiderationis* hic tibi volui Auctoris verbis ob id etiam deſcribere, quod in eorum Catalogo, quorum Obſervationes in Sepulchretum ſunt relatæ, ut Piccolhomini, ita & Corteſii nomen fruſtra quæſivi: itaque nec Obſervatio hæc in Sectione XIII, quæ *de Adſtrictione Alvi* inſcribitur, uſquam invenitur; ſed ejus loco alia quædam (5) memoratur Williſii quaſi conſtaret, *excreſcentias quaſdam carneas, quæ inteſtinis majoribus inſtar auricularum muris adnaſcebantur plurimæ ex utroque inteſtinorum Coli, & Recti latere ad certæ quaſi ſtadia inſtar ramorum arboris gemellæ prodeuntes*, quaſi, inquam, conſtaret, non exterius has, ut mihi quidem videtur, fuiſſe, nec fortaſſe aliud quam Adipoſas Coli, Rectique Appendiculas, in quibus, abſumpta pinguedine, ſanguifera vaſcula ruberent; in tabido enim Viro hæc obſervabat Williſius, qui *ſimile quiddam in alio tabido* conſpexiſſe ſe ait. Sed perinde ac ſi certum eſſet interiora tenuiſſe, & ſic alvi adſtrictionem feciſſe, caſus puelli in Scholio ſubjicitur, qui egeſta maſſa carnea ingenti, & notam ſervante, qua inteſtinis adhæſerat, a pertinace alvi obſtructione liber evaſerat. Tu vero aut Williſio inſpecto, aut alio Sepulchreti libro (6), in quo fuſius Viri ejus hiſtoria propoſita eſt, cum ea, quæ dixi, recognoſces, tum illud in primis intelliges, qui *ſpuria paralyſi* teneretur *totius corporis membra quævis occupante*, ut nullam fere ſe movendi facultatem haberet, in illo alias præterea cauſas alvi, niſi irritaretur, adſtrictæ, magnopere non fuiſſe quærendas. Verum ut ad excreſcentias, quæ certe in cavo eſſent inteſtini Coli redeamus; præter *carnoſam* illam, quam in Sepulchreto fruſtra quærimus, *inteſtinum colon intercipientem*, ab Joanne Rhodio (7) in Monacho adnotatam, qui *colicis doloribus cum vomitu chyli vexatus, clyſteres ſine excrementis reddebat*; unius, ſed maxime huc attinentis, exemplum eſt in altera

(1) n. 26. (2) n. 17., & 18. (3) n. 16., & 17.
(4) Miſcell. Med. Dec. 4. c. 8. (5) Obſ. 1. §. 4. (6) L. Sect. 15. Obſ. 1.
(7) Act. Hafn. Vol. 4. P. 1. pag. 86.

tera de duabus illis Cl. Fantoni Obſervationibus, quas ſupra (1) tantummodo nominavimus. In viro, quem gravis dyſenteria tandem interfecerat, *non procul a Cæco ulceratum Colon* invenit, *unde purulentus, & ſanguine permiſtus humor manabat; ibique præterea carnoſum, craſſum, & rotundum corpus, tranſverſos fere octo digitos longum, quod tenui principio extortum, eoque uno tanquam pediculo alligatum ulceroſæ tunicæ, cæterum in tubo inteſtinali pendulum non modicam ejus partem occupabat: magnum*, inquit, *inteſtini polypum diceres; id enim totum corpus libræ unius medicæ pondus ſuperabat*. Excreſcentiam hanc cum ulcere, & facile, ut in longa dyſenteria, ab ulcere fuiſſe vides: nec dici ideo magnum polypum potuiſſe, quod polyporum, de quibus ſupra dictum eſt, naturam haberet, ſed quia naſi polypum, a cujus ſimilitudine ſunt illi appellati, non figura modo referret, ſed natura quoque; hanc enim ſolers ille, cautuſque Anatomicus *carnoſam* pronunciavit.

22. Nec tamen dubito, quin excreſcentiæ inteſtinorum interdum poſſint ex utraque natura conſtare, ut ſi carneis fimbriis, & inæqualibus, impolitiſque ſuperficiebus adhærere incipiant viſcidæ puris, aut ſucci inteſtinorum, aut ſanguinis effuſi particulæ: hiſque aliæ deinceps, aliæque, ut radix, & nucleus ex vera ſint carne, circumjectum autem, adjunctumque molis corpus, hujuſque appendices ex non vera. Conſultus ſum A. 1736. pro Nobili Viro, qui poſt ſæpe repetitas ſanguinis dejectiones, mox cum bilioſo alvi fluxu, & aſſidua, primum levi, deinde acuta febre conjunctas, cum hæc, & gravia ejus ſymptomata ab remediorum maxime convenientium uſu nihil remitterent, imo illud eorum, quod erat præ cæteris grave, nempe ventris dolor, ex acerbo repente factum eſſet acerbiſſimum, poſt multum ſanguinem egeſſerat, Chirurgi manu adjuvante, corpus quoddam longitudine propemodum palmi unius, & ſemis, craſſitudine autem, & figura aliis in partibus alia. In ſummo enim informe caput referebat quaſi ranæ grandioris, ore hiante; reliquum corpus exterius ferme teres, intus cavum, erat tranſverſos duos digitos craſſum donec paulatim gracileſcendo in caudam defineret, ſemipalmum longam, & prope extremum bifidam. Qui memineris, quid in extrema ferme cenſuerim Epiſtola ſuperiore (2) de ranis, bufonibus, lacertis ano ejectis, facile exiſtimabis quid crederem cum ea legerem, quæ modo referebam: nec vero occaſio hic ulla erat ſuſpicandi, quod de Molitore quodam (3) ſcriptum leges, cujus diſſectio ob recrementa ſemper chyloſa per ſeſquiannum egeſta, digna alioquin eſt, quæ inſpiciatur, & cum iis, quæ de Cœliaco fluxu ſupra (4) attigimus, pro veri ſtudio conferatur. Dicebatur autem per dormientis os bufo irrepſiſſe, multumque intus nocuiſſe, donec per alvum deturbatus eſt obeſus, & mortuus: quem utinam Præcl. Obſervationis Auctor teterrimo, noxioque fœtore minime prohibitus eſſet per ſe attente inſpectare, & ſcalpelli ope examinare. Certe autem, quod ad noſtrum attinet, doctus quoque Medicus, a quo conſulebar, ſpretis vulgaribus opinationibus, ad Lanciſianos polypos ejuſmodi corpus attinere arbitrabatur. Attamen cum præter fibroſa exteriora ligamenta, per quæ inteſtino videbatur annexum fuiſſe, mollem, & diſtractilem ſubſtantiam atri fere coloris deſcriberet, ex qua conſtabat, eamque ex ſat validis fibris, quibus variæ glandulæ interjicerentur, compactam; cum ſanguinem, qui antea effluxerat, nec ſemel ad libras, eo detracto corpore, deſiiſſe memoraret, purulentas autem albicantes, ſubcinereas, graviſſime olentes ſucceſſiſſe materias, quæ recrementorum exitum modo præcedebant, modo ſequebantur, & maximo ſemper cum dolore, haſque, & acutam febrem perſtitiſſe donec vulnerariis datis remediis, quæ deinde balſamica exceperunt, ipſæ, & incommoda reliqua primum minuerentur, & denique tollerentur; ut nulla a me ferme, niſi quæ ad præſervandum facerent, æger (qui multos

(1) n. 13., & 16. (2) n. 21. (3) Eph. N. C. Cent. 3., & 4. Obſ. 163.
(4) n. 4.

tos poſtea annos vixit) poſtularet ; eo inclinavi animum, ut conjicerem, initium, & radices iſtius corporis excreſcentias fuiſſe prope extremum inteſtini Coli obortas. Hanc enim ſedem dolor ille acerbiſſimus indicabat, qui nimirum ubi Colon priuſquam in Rectum deſinat, quoſdam ſolet habere flexus, infra umbilicum incipiebat, illinc autem Meſocoli adhæſiones ſecutus, ad dorſum uſque extendebatur. Eas igitur radices cum erodi, exulcerari, abrumpi cœperunt, ſanguinem effudiſſe, cum vero profundius, & circumcirca, dolorem inſuper, & cætera creviſſe: interea autem ſanguinis deſtillantis fibroſas, aliaſque viſcidiores partes excreſcentiis adhæſiſſe, eaſque auxiſſe, conjunxiſſe, in eamque ſpeciem, qua penitus denique avulſæ exierunt, conformaſſe. Quoniam tamen ex ejuſmodi corporibus, quæ per anum ejecta legi, vix unius modo venit in mentem, a Peyero (1) memorati, quod *vaſis ſanguineis* fuerit *præditum*; ſicuti ubi aliquod his præditum vaſis præclare videam, pro certo ad excreſcentias referendum eſſe pronunciabo; ſic contra, probe conſcius, quam facile a polypoſis concretionibus fieri fucus, & imponi multifariam poſſit, non niſi ſuſpicando, & conjiciendo, aliquid ejuſmodi, de reliquis reſpondebo, quæ aut veris illis vaſis careant, aut cauti, experientiſque Chirurgi judicio pro certiſſimis excreſcentiis non agnoſcantur. Sic Valſalvæ olim credidi, cum mecum ſanguineos ichores inſpiciens a dyſenterico deſperato egeſtos, in iiſque fruſtulum quoddam, ſi colori dumtaxat crederes, nihil niſi grumum ſanguinis repræſentans, ille ubi perattente examinavit, penituſque perſpexit, pro ulcerati inteſtini excreſcente particula ſine ulla dubitatione agnovit. Sic etiam Viro peritiſſimo Molinellio (2) credidiſſem, ſi cavum corpus, ſpithamam longum, quod homo diu multumque dyſenteria cruciatus, ipſe ſibi ex ano eduxerat, ex *fungoſa ulcerum carne* eſſe pronunciaſſet, id quod, ut eſt prudens in primis, cautuſque, minime voluit, ſed ei carni *haud abſimile* tantum dixit. Neque aliud ſpectavit fortaſſe Cl. Struvius (3), qui cum æque longam, & pollicem latam *membranoſo-carneam*, ut diſerte ait, *quandam maſſam* cum *multa pinguedine intertexta*, fortiſſimo niſu indidem detruſam, proponeret; dubitationem, ut opinor, oſtendere voluit ſuam, hunc Obſervationi titulum præfigendo *De maſſa polypoſa per alvum excreta*: & præceſſerant tamen ea, quæ non ſecus ac dyſenteria, potuerant excreſcentiæ carneæ juſtam ſuſpicionem movere.

23. Dum hactenus oſtenderem poſſe in dyſenteria egeri cum ſanguine adipoſa, membranea, carnoſa corpora, nec inteſtina tamen eſſe exulcerata propterea quod ea corpora ſæpenumero non ſunt reapſe, quæ videntur; ſubinde veritus ſum ne forte ipſe mirareris, non videre me, vel ſolum ſanguinis exitum ſatis indicare eroſa, aut rupta ejus vaſa; ut exulceratio aut jam facta, aut inchoata ſaltem, neceſſario ſit agnoſcenda. Verum ſi forte miratus es, mirari continuo deſines, cum hæc, quæ paucis perſtringam, attenderis. Eſt Cl. Wagneri Obſervatio (4), in qua cum alia in dyſentericæ viſceribus a ſe conſpecta proponit, in hiſque illud pro Spigelio adnotandum (5), *veſicam bilis* fuiſſe *turgidam*, tum hoc præſertim, nihil uſquam inteſtina habuiſſe vitii, niſi quod cuncta pariter *tenuia*, *&* *craſſa omni humore mucoſo deſtituebantur*, & Rectum erat gangrænoſum. Quod ſi ullum in ipſis adnotaſſet ulcuſculum; tum vias ſanguinis, quem ægra dejecerat, quærere non debuiſſet in extremis ipſis venarum oſculis, quippe quas ſcirrhoſæ in meſenterio glandulæ, ſpaſmique conſtrinxiſſent, ut ſanguis *immediate* per ea oſcula in inteſtina *regurgitaret*, non ſecus ac cœruleus in eaſdem venas injectus humor, *cœrulei ſudoris indicium* tunc ipſi exhibuit intra inteſtina *manifeſtiſſimum*. Præterea eſt Obſervatio Whartoni, a Gliſſonio propoſita

(1) Exercit. I. de Gland. inteſtin. circa finem.
(2) Vid. Comment. de Bonon. Sc. Acad. T. 2. P. 1. inter Medica Obſ. 2.
(3) Act. N. Cur. T. 1. Obſ. 195.
(4) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 171.
(5) Vid. ſupra n. 15.

poſita in Tractatu de Ventriculo, & Inteſtinis, quæ cum aliquanto aliter in Sepulchreto (1) ex Tractatu eodem deſcribatur; nullo certo hujus indicato loco; ſi a te legetur cap. 23. n. 11. oſtendet, poſt *enormem*, a pharmaco, ſanguinis vomitum, *nullam in ventriculo*, qui nonnihil ſanguinis vel poſt mortem continebat, *comparuiſſe venam ſive ruptam, ſive exeſam*, ſed *dorſo cultri interiore tunica deterſa*, tunc *innumera ſanguinis punctula in superficie deterſa ſenſim comparuiſſe*. Num vero deterſione iſtiuſmodi, ut cenſet Gliſſonius, quaſi cuticula quædam abraſa fuerit, neque aliter in vivente pharmacum egerit, cum ipſa quoque interior tunica non ſecus ac cutis deraſa cuticula, cruenta cerneretur; an potius ſanguinis copia, quam pharmaci violentia acciverat, dilatatæ extremæ arteriolarum viæ & ſanguinem paulo ante effuderint, & tunc dorſo cultri quidquid ſanguinis habebant reliquum exprimente, protulerint, malim te ex iis, quæ Boerhaavius (2) non uno loco de anaſtomoſi ſcripſit, exiſtimare, quam ipſe dicere. Exempla attende, quæ ibi profert, & alibi etiam, ut puta cum de retento menſtruo ſanguine per alias vias emiſſo verba faciens, (3) *vidi*, inquit, *hujuſmodi hæmoptoen, quæ in conſuetudinem abierat, ut ſanguis floridus ſingulis menſibus, abſque detrimento ſanitatis, cum levi tuſſicula excrearetur. Vidi ubi evomebatur ſanguis: vidi per alvum deponi, & per ſudorem*. Confer inſuper exempla alia, quæ bene multa addit ad ſingula iſta Eruditiſſimus Hallerus (4): & in quocunque invenis id factum *abſque detrimento ſanitatis*, abſque exulceratione pariter factum credito, non ſecus atque cum per ſudorem ſanguis exibat, cutem ibi integerrimam viſurus fuiſſes, neque aliud in hac deterſa, quam *innumera illa ſanguinis punctula*, quæ in deterſa ventriculi interiore tunica conſpexit Whartonus. Transfer hæc a ventriculo ad inteſtina, & ſine horum exulceratione ſanguinis fluxum intelliges. Aut ſi adhuc nonnihil hæres; ſepone jam Obſervationem iſtam Whartoni, & præter exempla, quæ dicta ſunt, fac tibi ſanguinis fluentis e naribus veniat in mentem. Num ruptæ ſemper, aut exeſæ venæ, arteriæve? num exulcerata ſemper narium tunica? Si illæ ruptæ, aut exeſæ; qui fit ut ſanguis ſæpe nullo prorſus remedio adhibito, per ſe ſubſiſtat? Si hæc exulcerata, quomodo nihil, non dico puris, ſed ne doloris quidem conſequitur? Nunc quod in narium tunica fieri intelligis, idem cogita fieri poſſe in tunica intima inteſtinorum, præſertim cum injecti per arterias humores facile adeo per utramque tunicam in narium caveas, & inteſtinorum trajiciantur (5). Pone igitur auctam ſanguinis copiam, auctum impetum, latiores autem factas in iis præcipue, qui natura laxas antea haberent, arteriarum ad intima inteſtinorum ultimas vias aut reſolutione quadam, aut cauſa alia aliqua, ut puta nimia in alvi profluviis humectatione; nec difficile cum Boerhaavio ſanguinem illinc effluere per anaſtomoſim intelliges.

24. Vide autem ne unum dumtaxat, ſed plura ſimul eorum ponas, quæ dicta ſunt. Nam cum Boerhaavius ſic docet (6): *quando ſanguis per portarum venam, ejuſque ramos nequit tranſire, tunc ipſe purus ſanguis per anaſtomoſin ex vaſis meſentericis effundi poteſt*; niſi hæc continuo adderet, *quorum oſcula dilatata ſunt*; dubitare aliquis poſſet, qui Ortlobium (7) legiſſet, conſtricta vinculo in vivis canibus illa vena, *ſanguinem ad inteſtina ſincerum prorumpere, nunquam ſe obſervare potuiſſe, quamvis tota inteſtinorum tunica coccineo quaſi colore imbueretur*. Nimirum in ſanis iis canibus vaſorum oſcula non erant dilatata. Erant autem vel maxime ob circumjectarum fibrarum laxitatem in Comitis illius, de quo ibidem loquitur Ortlobius, *inteſtinis ſphacelatis; in his enim venas meſaraicas orificiis apertis, ſanguine grumefacto, quaſi cera refertis, hiaſſe* vidit. Hæc autem attigi propterea quod *aliquando* in dyſenteria *vera inflammatio adeſt, & funeſta gangræna ſequitur*, ut paulo poſt

(1) l. 3. S. 8. Obſ. 7. in Additam. (2) Prælect. ad Inſtit. §. 707. 775. 814. &c. (3) ad §. 667. (4) in not. ad cit. modo §. (5) Vid. not. Haller. ad §. 497. earund. Prælect. (6) ad §. cit. 814. (7) Hiſt. Part. & Œcon. hom. Diſſ. 8. §. 7.

poſt illa, quæ retulimus, ſcripſit Boerhaavius (1). Et ſane vera ſcripſiſſe oſtendunt in Sectione hac Sepulchreti XI. complurium Obſervationes (2), Valſalvæ autem præter eam, quæ ſuperius (3) allata eſt, hæc quoque altera confirmat.

25. MULIER ex dyſenteria moritur.

INTESTINA reperiuntur inflammata. Huic mulieri ren ſiniſter omnino deerat; ſupplebat autem dexter, duplo quam ſecundum naturam major, duplici pelvi, ac duplici uretere inſtructus. Ureter autem uterque ad dexteram tendebant veſicæ partem.

26. Sepoſitis iis, quæ a primordiis fuiſſe intelligis, ad dyſenteriam attinet inteſtinorum inflammatio. Revoca nunc ad memoriam, & cum hac Obſervatione, aliiſque conjunge, quam ex Piccolhomino ſupra (4) deſcripſi. In ea namque ſive abraſio tanta fuit, quæ Obſervatori ipſi uſque adeo mira viſa eſt, ſive potius cum abraſione, ſi vis, non modica, inflammatio ejuſmodi, ut quemadmodum in Ortlobii canibus (5), tota inteſtinorum tunica multum ruberet, certe Piccolhominus quoque inflammationem agnovit. Cum autem hæc eſſe non poſſit quin ſanguinis tranſitus per illos venæ portarum ramos impeditus intelligatur; quid hinc conſequi poſſe dixerimus (6), ſi aliquid aliud accedat, jam noſti, vel prius quam inteſtina, impetu ſanguinis adhuc perſiſtente, vergere incipiant in gangrænoſam laxitatem. Sic Brunnerus (7) in milite, quem diarrhœa laborantem ſupervenientes ſæviſſimæ convulſiones occiderant, ſimul per totum inteſtinorum, Tenuium præſertim, tractum, inſignem, qua nec ventriculus carebat, inflammationem, ſimul in hoc grumos ſanguinis, in illis mucum rubicundum deprehendit, indicio manifeſtiſſimo, diarrhœam jam incepiſſe in dyſenteriam degenerare, quamvis nihil adhuc gangrænoſi in iis viſceribus appareret. Facile autem in gangrænam, atque adeo, ut dixi, in ſphacelum tranſire poteſt inteſtinorum inflammatio: unde factum fortaſſe eſt, quod adoleſcenti mihi Medicus exercitatiſſimus narrabat, ſibi aliquando accidiſſe, ut in dyſentericis, poſtremis ante mortem diebus febris abiiſſe videretur, ut ſi cætera non attendiſſet ſigna, turpiter falli potuiſſet. Verum de inteſtinorum morbo fallaciſſimo ſphacelo erit alias (8) opportunior ſcribendi locus. Nunc de membranis dejectis ſive cum ſanguine, aut pure, ſive abſque his, ſive in dyſenteria, ſive extra ipſam aliquid ad ea, quæ ſcripſimus ſupra, addendum eſt. Deſideravimus certe nonnullarum naturam diligentius examinari potuiſſe. Lentilius (9) puta, quodnam eſſet inteſtinum egregie ſtatuit, unde membranæ provenirent, quæ per intervalla cum, vel ſine cruore plures, paucioreſve per alvum ſecederent. Quod autem has cenſuit valvulas eſſe conniventes, liberum cuique eſt credere, aut non credere; imo vel hoc ipſum, fuiſſe membranas. Ut enim ab ægra quantum apparet, ille aberat; nihil aliud videre potuit, niſi eas fuiſſe *diverſæ magnitudinis, & quæ ſiccatæ pelliculas e veſica ſuilla retorrida mentirentur*. At Jo. Mauricius Hoffmannus (10) cum ab alia excretas attentius examinaret, quas pro intima tunica inteſtinorum alii acceperant, mucum eſſe agnovit viſcidiorem *ſupra valvulas conniventes coagulatum, & in ſpeciem membranæ condenſatum*: neque ab eo diſcrepat, Actor. N. C. Volumine V. (11), Cl. Treylingii judicium de examinata, ab ipſo quaſi membranacea vagina quadam, ab Ruſtica dejecta, *quamvis figuram inteſtini Coli cum valvulis conniventibus adæquaret*. Contra in alio Apinus (12) minime dubitavit, quin egeſtæ membranæ eſſent fruſta intimæ tunicæ inteſtinorum: & plura quidem vel ex earum inſpectione protulit cur id crederetur: quanquam illud, quod primo loco poſuit fuiſſe *tubuloſa forma exactiſſime præditas*, tum ea, quæ modo laudata eſt, tum Obſervatio quoque infirmat Cl. Verdrieſii (13), qui alio in

(1) ad §. 815. (2) 3. 9. 19. §. 1., & 2. (3) n. 14. (4) n. 20.
(5) ſupra, n. 24. (6) Ibid. (7) Exercit. de Gland. Duoden. §. 4.
(8) Epiſt. 35. (9) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. in Append. n. 6. ad Obſ. 68.
(10) Dec. ead. A. 9., & 10. Obſ. 60. (11) Obſ. 126. (12) Dec. cit. A. 9., & 10. Obſ. 179.
(13) Ephem. earund. Cent. 1. Obſ. 90.

in viro penitius contemplatus, non aliud eſſe, quam *fiſtuloſam pituitam* manifeſtiſſime deprehendit, quæ *concreſcens, ad continentis inteſtini figuram ſe accommodaverat*. Sed num dicemus, inquies, idem accidiſſe intra Cæcum inteſtinum, quod olim Beckerus (1) pene affirmabat, ſe vidiſſe dejectum, quippe *corpus membranoſum, digiti majoris longitudinem, & latitudinem adæquans, patulum, & eroſum ab una, ab altera vero parte clauſum?* Hæc enim continuo ſubjecit, *triplici tunica, tenui, carnoſa, ac rugoſa conſtans*. Imo quid dicemus, ajo ego ad tres alias Obſervationes, in quibus non Vermiformis Appendix, quæ a latere eſt videlicet, ſed ipſius inteſtinorum tubi non brevis pars per anum ejecta propenitur? Utinam Georgio Franco (2); nam ejus æger non, ut Beckeri, aliorumque, ſuperſtes fuit, ſed paucis ab ejuſmodi egeſtione horis deceſſit, permiſſum fuiſſet in cadavere ſedem recognoſcere, unde *integra tenuis inteſtini pars, ſpithamæ longitudine & ultra cum annexa meſenterii adhuc portione*, avulſa eſſet, quam ipſe ob conniventes, quibus intus prædita erat, valvulas, ex Jejuno eſſe ſuſpicabatur: quanquam ſi hujuſmodi avulſio miranda eſt, coalitus eſt longe magis mirandus, quem inter eas inteſtini partes, unde intermedia portio avulſa eſt, concipere oportet in duobus aliis ægris, quorum neuter, ſi ex inteſtinis apertus aditus in ventris cavum relictus eſſet, ſuperſtes eſſe potuiſſet. Verum Jo. Petrus Albrecht (3), & Andreas Weſtphal (4) cum eorum hiſtorias protulerunt, ingenioſe excogitarunt, præceſſiſſe intuſuſceptionem, ſive prolapſum inverſæ ſuperioris inteſtini partis intra proximam ſequentem, ſic ut per inflammationem, & gangrænam abruptio prolapſæ partis non ante contigerit, quam aliqua eſſet in abruptionis loco inter excipiens, exceptumque inteſtinum conglutinatio. Nam quod ea, quæ dejecta eſt, vera fuerit inteſtini portio, etſi *non pauci*, quod ad primam attinet Obſervationem, *dubitarunt*, Bruchmannus autem, & Hoffmannus, quod ad ſecundam, aut inteſtini dumtaxat tunicam, aut mucum, tunicæ ſimilem crediderunt; tamen nec primæ teſtes defuerunt, & Docti alii Viri, in primiſque Magnificus Ordo Medicorum Gryphiſwaldenſium, ad quos miſſum fuiſſe dicitur examinandum, quod in ſecunda egeſtum eſt, pro hujus veritate pronunciarunt. Unum animadverti, quod excogitatæ intuſuſceptioni in neutra ſatis reſpondere videri poſſit. Nam valvulæ, ut in inverſo, quemadmodum ponunt, inteſtino non *interiori* in facie, ſed in exteriori occurrere debuiſſent, neque *exterius* adhærens omenti, aut meſenterii quædam portio, ſed interius: quanquam dici poteſt, non ut tunc erant eæ facies, ſed ut ante ſecundum naturam fuerant, eſſe indicatas, aut inteſtinum ex inverſo fuiſſe in ſtatum priſtinum revolutum ſive dum per reliquum ad anum uſque canalem, inter acerbiſſimos dolores multifariam ſe agitantem, devolveretur, ſive dum per ani anguſtias exiret, ſive tandem poſtquam exierat, per manus ipſas examinantium. Utcunque id eſt, ubi cuncta perlegeris, quidquid hiſce Obſervationibus dandum exiſtimaveris: per me enim tibi liberum eſt ſive cum accipientibus, ſive cum dubitantibus, ſive cum aliquid concedentibus facere, minus, opinor, miraberis, ſi quos dyſentericos vel poſtquam veras ex inteſtinis aut membranas, aut carunculas egeſſerint, poſthac audiveris evaſiſſe.

27. Etſi de Dyſenteria multo plura ſcripſi, quam initio conſtitueram, tamen priuſquam finem facio, aliquid placet addere de Teneſmo, non ut in Sepulchreto (5) hic fieri video, ab aliis cauſis, de quibus alibi dicetur, ſed ab dyſenteria dumtaxat illato. Credo equidem in hujuſce fluxus fine, id, quo inteſtinum Rectum ad egerendum irritatur, ſæpe in vitio ejuſdem inteſtini non conſiſtere, ſed ab reliquiis provenire acrium mucorum, & ſanguinis, ſi hujus præſertim obſoletus in mucis ſit color, in cellulis proximi inte-

(1) Earund. Dec. 1. A. 4. Obſ. 68.

(2) Earund. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 177.

(3) Dec. ead. A. 3. Obſ. 129.

(4) Diſput. quæ partem inteſt. Jejuni &c.

(5) Obſ. 29., & ſeqq.

inteſtini Coli reſtitantibus, ab iiſque paulatim, & identidem per Rectum ad partem hujus imam, & irritationis minus patientem demiſſis. Mirum dictu eſt, quam diu quædam, non pauca etiam, nec per ſe viſcida, in Coli cellulis ſubſtitiſſe videantur. Quæſitum eſt ex me A. 1744. docti, atque ingenui Medici nomine, ubinam cenſerem comeſta piſa quinque ipſos menſes in hominis ventre morari potuiſſe? Affirmabat enim ſua in civitate virum eſſe, qui cum Junio menſe multum, ac ſæpius illa ediſſet, correptus Octobri dyſenteria, & ſingultu, non ante ſanari potuerit, quam, Decembri ineunte, piſa ad duas libras dejecit integra adeo, ut a pluribus mirantibus Medicis plura ſint eorum ſervata. Idem autem ejus viri patri olim, ſed ad pauciores menſes, accidiſſe narrabant. Reſpondi, ſi hæc vera eſſent (neque enim rem in ea civitate, multis teſtantibus, pervulgatam, negare honeſte poteram, præſertim qui multo difficiliora creditu apud idoneos Auctores legiſſem) & ſi duobus illis hominibus eadem eſſet, quæ cæteris, ventriculi, & inteſtinorum ſtructura, non videre me, ubi minus difficile hærere illa potuiſſent, quam in Coli inteſtini cellulas: complures diſpertita: conjuncta enim viam ejus inteſtini, nedum Tenuium, obſtruxiſſent, ventriculo autem oneri graviſſimo, & moleſtiſſimo fuiſſent, quippe ad id pondus, nec manſa, ut res often-debat, nec ſatis fortaſſe antea cocta, nec ex viridibus, & tenerioribus, ſed ex flaveſcentibus jam, & dureſcentibus. Eſſe forſitan iis hominibus illas cellulas naturā aliquanto ampliores, & laxioribus fibris; ſed certe propemodum iis eſſe in tubo inteſtinorum viſcidiſſimas, tenaciſſimaſque materias, ut pote qui parum adeo cibos mandere conſueſſent; per eas igitur irretita piſa, & quaſi agglutinata ad cellularum parietes, tandiu ſubſtitiſſe, donec dyſenteriæ torminibus, & dejiciendi conatibus deturbarentur.

28. Verum etſi in teneſmo illo explicando, qui dyſenteriam excipit, ſæpe, quemadmodum vidiſti, cum Sydenhamio (1) ita faciam, ut ulcus in Recto inteſtino minime agnoſcam; noli tamen credere me ejus dogmati ſic adhærere, ut interdum non verear, ne ulcus, aut aliud ibi grave vitium dyſenteriam conſequatur, jam uſque ab adoleſcentia edoctus exitu cujuſdam poſt dyſenteriam in illo inteſtino doloris, de cujus cauſa alia alii meorum Præceptorum ſententia fuerat. Cum enim in Fœmina Primaria poſt dies circiter quindecim per ſe deſiiſſet dyſenteria, quereretur autem illa de infimi inteſtini dolore, ſemper quidem cum recrementa egereret, ſed tamen ſubinde etiam punctionibus quibuſdam moleſto; credebat alter hunc eſſe, ut in delicata muliere, ab levi dumtaxat intimæ tunicæ abraſione; alter autem, id eſt Albertinus, qui animadverteret, cum eo dolore conjungi præter febrem, aſſiduum ponderis ſenſum, non ſine quodam ad femora, imoſque lumbos conſenſu, teneſmum autem nullum, aut fere nullum; gravius aliquid verebatur, donec aucta febri cum rigore, aperte jam abſceſſus manifeſtationem prædixit. Quam prædictionem cito comprobavit exitus, dejecto pure ad uncias duas, & eo, qui diſſenſerat, ut Senex erat ingenuus, non ſatente modo, ſed, id quod pauci faciunt, veram alterius prædictionem laudante. De graviori autem, & minus in vulgus noto ejuſdem inteſtini vitio ſermonem injiciendi occaſio dabitur Litteris proximis (2). Vale.

(1) Obſ. Med. circa morb. acut. S. 4. c. 5.

(2) n. 6. & ſeqq.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXII.

Sermo eſt de Alvi Adſtrictione, & de Hæmorrhoidibus.

Contrarium illi, de quo nuper ad te ſcripſimus, vitium *Alvi Adſtrictionis* in multis quidem animadvertimus tum ſine manifeſto valetudinis detrimento, etſi ad hebdomadas, atque adeo (quod & Cl. Zevianus noſter (1) adnotavit) ad menſem nonnulli dejicere ſolerent nihil, tum, idque ſæpius, cum evidenti læſione, quam mors ipſa conſequeretur, ſociatum. Tamen ejus vitii Obſervationem, cum diſſectione conjunctam, vix unam habemus, quam hic tibi deſcribamus; nam cæteras, quippe vomitionibus, volvulo, aliiſque ejuſmodi affectibus adjunctas, ab his ſejungere non eſt viſum. Quod ſi in Sepulchreto quoque factum eſſet; ad multo minorem numerum hujus XIII. Sectionis Obſervationes redirent. Videbis enim ad pleraſque adnotatum, quanam in Sectione alia legendum id ſit, quod ab iiſdem avulſum eſt. Sed & alias eſſe, ad quas idem fuerat adnotandum, tres dumtaxat, quas inſpicias, paginæ præclare demonſtrabunt, 193. 197. 203. Lege enim in prima, Obſervationis III. §. 2. Credes huc unice attinere. Sed continuo §. 3. indicium dabit, idem ibi eſſe bis poſitum, & quod utrobique deeſt, alibi quærendum, id eſt hujus III. Libri Sectione VIII. Obſ. XV. Similem repetitionem indicabit in altera illa pagina, Obſervationis IX. §. 2. cum §. 8. collatus; neque enim quia in hoc, turpi errore, typographus ſcripſit *in latere ſiniſtro ſub regione hepatis!* res non eadem eſt, quæ in illo bene ſcribitur *in latere dextro*, quod perſpicue oſtendet tibi, quæ ibi deſignatur proxima Sectio XIV. paulo fuſius hanc hiſtoriam proponens Obſ. 8. §. 1. Tertia demum pagina quid iteretur, & quid nihilominus omittatur, continuo ſignificabit, ubi Obſervationis XII. §. 9. cum §. 3. comparaveris, utrumque autem cum indicata ab hoc Sectione VII. ubi rem fuſe deſcriptam leges Obſ. XXXIII.

Sed repetitiones has, adeo inter ſe vicinas, monſtraſſe ſatis eſto. Ex magis diſſitis, quas tibi inquirendas relinquo, unam prætermittere non poſſum, difficilius ob ſolitum Blancardi fucum agnoſcendam. Legas, quæſo, Obſervationis I. §. 6. & quæ de Sutore narravit Formius, conferas cum iis, quæ in Additamentis, Obſ. III. de Bajulo ſcripſit Blancardus: eamdem utrobique rem eſſe intelliges; ſed Formii Sutorem, ne facile agnoſceretur, in Bajulum a Blancardo mutatum. Cujus talia artificia ſi ad te ſcribens ſæpius retego, ideo facio, ut aſſenſum ſuſtineas cum apud doctum alioquin Scriptorem leges, Blancardum *in Anatomia quidem ſua Reformata plagii vix excuſandi reum ſe ſe feciſſe .... Majorem vero laudem mereri ejuſdem Anatomiam Practicam Rationalem*, eum videlicet librum, ex quo illa, quæ tibi exempla produco, in Sepulchretum ſunt relata.

2. Nec tamen aliæ hiſtoriæ deerant, quæ ad hanc attinerent Sectionem; ſive aliunde, ſive ex Sepulchreto ipſo petendæ. Exempli enim cauſa, fabrum in hac Urbe viderat Saxonia noſter (2), *poſt longam alvi ſuppreſſionem, & ingentes ventris dolores, partim uſu clyſterum acrium, partim aliorum remediorum multos ejicientem lapillos magnitudine nucis avellanæ, coloris flavi, uſque adeo duros, ut vix infringi potuerint*. Cui Obſervationi non incommodus in Sectione hac locus, aut ibi fuiſſet, ubi (3) alvi adſtrictio a calculis deducitur bilariæ veſiculæ, aut ſi duriores

(1) Del ſtato &c. l. 2. c. 11.

(2) Prælect. Pract. P. 3. c. 19.

(3) Obſ. 12. §. 2. 3. 7. 8.

riores illi, majoreſque viderentur, quam ut inde poſſent repeti; quamquam bilis canales nonnunquam multum dilatati inveniuntur; ibi ſaltem, ubi (1) ejuſdem adſtrictionis cauſa proponitur calculus, caſtaneæ magnitudine, Colo inteſtino adhærens. Vel cum aliæ plurimæ, aliis Sectionibus jam fuſius expoſitæ, Obſervationes in hac iterentur; cur hic omittitur admiranda illa Maniaci hiſtoria (2), qui cum omnia, quæ offendebat, ingurgitaret; nonnunquam ad quindecim, & ſexdecim hebdomadas ex prætumida alvo nihil dejiciebat? aut, ne hinc longius abeamus, cum inter exempla hic prolata infantum, qui occluſo podice nati, ea via egerere nihil poterant, Obſervatio Holtzachii (3) in uno eorum habita, qui ſtercus per colem reddebant, ex proxima Sectione (4) repetatur; cur altera conſimilis prætermittitur, quæ ibi (5) ex Hildano producta fuerat, aut duæ Mœbii (6), quarum prima perſimilis earum eſt, ſecunda autem ad puellulam ſemeſtrem attinet, quæ alvi fæces *per vulvam* excernebat?

3. Ex genere hoc ultimo eſt Mercurialis Civis mei (7) Obſervatio, quæ maxime, ſiqua alia, celebris eſt apud Medicos ſcriptores Danielem Sennertum (8), Thomam Bartholinum (9), Joannem Rhodium (10), alios. Sed ab Rhodio, quippe annos triginta ſeptem Patavii commorato, & hic Obſervationes ſuas colligente, atque edente A. 1657. mirum eſt, non quæſitum, quid accidiſſet iſti eidem *puellæ Hebræi, Theutonici dicti*, quam clauſo podice natam Mercurialis *in hac Urbe* viderat fæces *per vulvam emittentem*, & nihilominus contra atque *dubitari* a quibuſdam poterat, *ſuperviventem*. Verum cum minime ignoraret Rhodius ex ſimili, & æque celebri Benivenii (11) Obſervatione, puellam alteram non ultra ſextum decimum annum vixiſſe; facile crediderit, hebræam quoque iſtam non plurimis poſtquam Mercurialis viderat annis, viderat autem ante A. 1583, mortem obiiſſe fortaſſe eandem, ex inteſtinorum cruciatu videlicet, induratis, puta, & craſſioribus aliquando factis recrementis, quam ut via non naturali prodire poſſent, nec idoneæ fortaſſe ut emollientes lubricanteſque clyſteres commode tranſmitteret ad inteſtina. Sed ſive in puella Benivenii id facilius accidit, quod non niſi octavo quoque die alvum exonerabat, ſive hebræa Patavina felicior fuit; certe, ſi Rhodius quæſiviſſet, vivere etiam tum anno exacto ſeptuageſimo (non modo ut Herbomenſis quædam (12) vigeſimo) deprehendiſſet: quin etiam fuit Rhodio ſuperſtes annos multos, ut quæ raro vel in ſaniſſimis exemplo, centum ipſos annos vixit, ſicut mihi teſtabatur is, qui illi anni nonnunquam fuerat Medicus, Iſaacus Cantarinus, cum de Mercuriale, ut erat doctus Senex, mecum forte verba faceret A. 1719. Semper autem ſuum illa pertulerat malum, probe memor conſilii, quod parens acceperat a Mercuriale. Et ſane ubi alia via ab natura ipſa aperta eſt, per quam ſatis amandare liceat recrementa; incommoditas præferenda eſt multis, variiſque periculis, quæ, niſi neceſſitas ipſa cogat, minime ſunt, de prudentis quidem hominis conſilio, ſubeunda. Nam niſi podicis foramen membrana dumtaxat opertum eſſe intelligatur, ut facili, tutaque inciſione parari exitus poſſit urgentibus deſuper excrementis, quemadmodum in puello, quem Cl. Baverus deſcripſit (13), potuiſſe, oſtendit anatome, temere inſtituta ſectio accelerabit haud raro infantis mortem, & infamia horrendum faciet auxilium, pluribus, ſi prudenter adhibeatur, profuturum. Quid enim? ſi Rectum inteſtinum, quantum quantum eſt, nullum habeat meatum, ſed inſtar funis ſolidum ſit, ut hic in Sepulchreto, XI. proponit Obſervatio (14), aut ſi, ut alia aliorum vitiorum omittam exempla, ſi, inquam, totum illud deſit inteſtinum, cujus rei ibidem (15) reperies Ob-

[1] Obſ. 9. §. 4. (2) l. 1. S. 9. in Addit. Obſ. 1. (3) Obſ. 11. §. 6.
(4) Obſ. 24. §. 1. (5) §. 2. (6) Obſ. 22. (7) De Morb. Puer. l. 1. c. 9.
(8) Medic. Pract. l. 4. P. 1. S. 1. c. 1. in fin. (9) Cent. 2. Hiſt. 63.
(10) Cent. 2. Obſ. 91. (11) De abdit. morbor. cauſ. &c. c. 86.
[12] Eph. N. C. Dec. 2. A. 10. Obſ. 75. [13] Act. eorund. T. 4. Obſ. 147.
[14] §. 4. [15] §. 17.

Obſervationem. Nonne inciſionis idem eſt exitus, quem ibi leges, aut apud Schenckium (1), cum in Sichardi pharmacopolæ puella ſectionem quidem aggreſſus eſt Chirurgus, ſed *Rectum inteſtinum minime invenit?* ut neque ille alter, qui perforavit *ad longitudinem fere minimi digiti* in uno videlicet de duobus infantibus, quos carentes toto illo inteſtino vidit Ruyſchius (2). Nec vero hujuſmodi exempla quam rariſſima ſunt, cum etiam Cel. Vir Heiſterus (3) ſemel, atque iterum ſibi viſa confirmaverit, unumque (4) plene deſcripſerit: nec deeſt præterea quod alibi legas, quamvis obiter a Cl. Hoyero (5) memoratum. Quin aliquando illud quoque accidit, quod decipere facilius poſſit, nempe ut Recti inteſtini pars infima non deſit, quæ immiſſo per anum digito ad ſpatium perbreve ſatis patens, ſpem faciat felicis inciſionis, quaſi nihil niſi interjecta aliqua membrana communicationem intercluderet cum ſuperiore inteſtini parte, & tamen pars hæc reliqua nuſquam ſit; ſed Rectum alterum ſit inteſtinum, quod fæcibus plenum, longius ab ano ad ſummum Sacrum os ſe infle&at, occluſumque ibi, & firmiter concreſcens finiatur, quemadmodum a Cl. Petro Chriſtophoro Wagnero (6) conſpectum eſt. Equidem Chirurgum non ſemper culpaverim, ſi recens natus poſtridie quam ſectus eſt, intereat, ut ille cujus duo fraterculi ipſi quoque imperforato podice nati fuerant (7). Ut enim tot alios, eodem vitio affectos, vixiſſe legi ſeptem, decem, duodecim, pluresve dies ſic etiam legi, aliquos, cetera ſanos, nulla pariter ſectione vexatos, triduum non ſuperaſſe. Veruntamen niſi per anatomen conſtet, Chirurgi opus mortis cauſam non attuliſſe; omnem accelerati interitus ſuſpicionem non effugiet is præſertim, qui, non cunctis rite perpenſis, præceps, quaſi ad minime periculoſum auxilium, ad ſectionem decucurrerit. Quamobrem cum via alia, quamvis incommoda, ſatis patet, non conſtat autem, Rectum inteſtinum ad interfemineum uſque ſic deſcendere, ut cute, aut membrana non craſſiſſima ejus canalis operiatur; non eſt ibi per ſectionem quærendum quod fortaſſe in ſupremam, exempli cauſa, vaginæ partem finitur. Nam niſi eo uſque perveniat inciſio, nihil efficitur; ſi vero eo uſque perveniat, præter hæmorrhagiæ, aut nervorum diſtentionis periculum, duo alia reſtant; ne via ab natura in vaginam aperta nihilominus claudi prorſus non poſſit; itemque ne altera ab arte patefacta, propter ſphincteris defectum, incommodum non tollat, ſed duplicet.

4. Quod ſi nullus omnino exitus pateat alvi fæcibus, certæ infantis morti anceps curatio eſt præferenda. Neque enim ita a natura cum cæteris animantibus actum eſt, ut cum inſecto illo, quod Gallis dicitur *Formica-leo*, cui ſecundum obſervationes Hiſtorici inſectorum incomparabilis, Reaumurii (8) nec podex eſt, nec ſenſibilia alvi excrementa. Quod ſi vacca, de qua Ariſtoteles (9) ea, quæ acceperat, memoriæ tradidit, clauſo podice fuit Perinthi, *cui cibi excrementum extenuatum, per veſicam tranſmittebatur, diſſectuſque anus denuo propere coaleſcebat, nec reſecando evincere vitium poterant*; nempe ultimum inteſtinum fortaſſe, ut ego ſuſpicor, in veſicam deſinebat; inutiles autem ſectiones ea, quæ, paulo ante dixi aut de perveniendi illuc, quo opus eſt, aut de viæ ab natura apertæ occludendæ difficultate confirmant. Neque alia mihi ſuſpicio olim fuit, cum Bononiæ eſſe Virginem audivi, quæ nihil per inteſtina, ſed omnia, diſſoluta lotio, redderet per veſicam. In quam non ſemel illud inteſtinum ſe inſeruiſſe, tres, quas in Sepulchreto (10) conjunctas habes, Obſervationes teſtantur; aut certe duæ, ſi tertia eadem ac prima eſt, quod citata in illa Sectio hæc XII. (11) videtur indicare. Quod ſi nemo eorum, qui in his deſcribuntur, infantum ſuperſtes fuit; cauſa fortaſſe rejicien-

[1] Obſ. Medic. l. 3. ubi de Inteſt. Recto Obſ. 6. [2] Adverſ. Anat. Dec. 2. c. 10.
[3] Inſt. Chirurg. P. 2. S. 5. c. 163. n. 1. [4] Eph. N. C. Cent. 3., & 4. Obſ. 193.
[5] Earund. Cent. 6. Obſ. 59. [6] Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 46. n. 4.
[7] Eph. cit. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 282. [8] Memoir. pour l'Hiſt. des Inſect. T. 6. Mem. 10.
[9] De Generat. Animal. l. 4. c. 4. in fin. [10] l. 3. S. XI. Obſ. 24. §. 1. 2. 3.
[11] Vid. Obſ. XI. §. 6.

ienda eſt, ſi minus in arctam nimis in-
er Rectum inteſtinum, & veſicam com-
nunicationem, qualis a Cl. Sandenio (1)
lelineata proponitur; at in anguſtiam,
ongitudinem, flexus urethræ virilis, im-
aris propterea craſſiſſimo ob admiſta inte-
tinorum excrementa lotio diutius emitten-
lo (2). Ut ut eſt, quotieſcumque con-
tat, nullum exitum patere alvi fæcibus,
non eſt cunctandum donec hæ retentæ in-
antem gravius lædere incipiant, eoque
pſo curationi minus opportunum reddere;
ed ancipiti hujus exitu omnibus indicato,
ieceſsario audendum eſt, ſemper tamen
aute, ac perite audendum, ne forte ab
Anatomes ignaro veſica, aut in fœmellis
agina convulneretur, præſertim ubi altius
errum adigendum eſt. Nam præter craſſiſ-
imam membranam, ſpongioſa interdum
aro, & adeps ad duos digitos interjecta
ſse poteſt, ut ex Sepulchreto (3) intelli-
es, imo aliquando, ut ibidem (4) leges,
d *duos auricularis digiti articulos* medio-
ris viri, intimus coalitus aſcendit; &
uer tamen *exigua* in perforando *cruenta-
ione*, & congrua ſuccedente curatione,
ervatus eſt, ut ex longe alio morbo *anni-
ulus* demum, ut videtur, interiret, quod
x perlecto alibi (5), qui male ibi omit-
itur, ejus Obſervationis fine cognoſces.
Quarto autem jam anno, & fortaſse ad-
uc vivere, intelliges alterum, quem per
ncifionem, *articulo pollicis* longiorem, ſa-
navit ſupra laudatus Hoyerus (6): ut il-
lum prætercam, quem ſervari potuiſse
oſtendit Cl. Huberus (7), ſi *carneo-pin-
guedinoſam* maſsam, quam in mortuo
conſpexit, jam in vivo *ad duos fere di-
gitos latos* ferro inciſam infantis pater ſi-
viſſet paulo altius perfodi; ſic enim in ca-
vum proxime deſinentis inteſtini perventum
eſſet.

5. Verum ut hoc vitii genus aliquando,
etiam cum vix ſperabilis videtur curatio,
ſanari poteſt; ſic inſanabilia ſunt plura,
uti cum occluſio, aut adſtrictio eſt in ali-
quo ſuperiore inteſtino, cujus rei tum hic
in Sepulchreto, tum alibi a me quoque
habebis exempla. Quibus adjicies non mo-
do indicatam ſuperiore Epiſtola (8) car-
neam magnam excreſcentiam intra Colon
a Corteſio repertam, ſed & annulum ex
glandulis ſcirrhoſum, quem ibidem Præcl.
Haaſius (9) deprehendit, vix tenui ſtylo
patentem, itemque ejuſdem inteſtini cal-
lum, ferme cartilagineum, quem ejus ca-
vum valde coarctantem ex Fratris Obſer-
vatione propoſuit Cl. Chriſtianus Wencke-
rus (10), tum Coli antequam ad Rectum
accederet, magnam partem contractis adeo
tunicis, ut mirum non fuerit, fæces de-
ſcendere non potuiſſe, qualem adnotavit
Laubius (11), & multo magis idem vi-
tium, ſimul ad majorem Recti partem
extenſum, quale Vir alter, dum viveret
Experientiſſimus Waltherus (12) conſpexit.
Et ne ab hoc ultimo inteſtino recedamus;
ſæpe in ipſo inſanabilis coarctationis cauſa
eſt externa compreſſio. Ita in Sectionis
hujus Sepulchreti Obſervatione XI. (13) tu-
mor quidam velut glanduloſus, utrinque
Recti ſuperiorem partem comprimens, a
quonam bene internoſci, nedum curari
potuiſſet? A tumore autem ejuſmodi po-
tius, quam a ſumptis *pharmacis quibuſdam
calidiſſimis* (14), quæ, non ſecus ac igni
membranas ſolet, arefacerent, & contra-
herent inteſtinum, hujus coalitum dedu-
cendum fuiſſe non dubito; ſi modo coali-
tus erat in Recto, cum ceræ candelæ
portio ad cubitalem longitudinem intromiſſa
eſt, ut ait Donatus, quod niſi candela in-
flexa retracta eſt, aut niſi inteſtina erant
aliter ac ſolent diſpoſita, non video quo-
modo ullo in homine fieri potuerit. Sed
coalitum, ubi ubi is fuerit, inde potius
fuiſſe unde diximus, repetendum, altera e-
juſdem coalitus indicabit hiſtoria ex Tul-
pio huc (15) relata. Scilicet hic vidit a
duobus veſicæ calculis depreſſum adeo illud, de
quo

[1] Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 194.
(2) Vid. tamen Epiſt. 65. n 6. [3] Obſ. cit. XI. §. 14. [4] Ibid. in Schol. ad §. 4.
[5] Eph. N. C. Dec. 1. A. 3. Obſ. 257. [6] Obſ. 59. cit. ſupra, ad n. 3.
[7] Act. N. C. T. 8. Obſ. 24. [8] n. 21. [9] Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 45. n. 2.
[10] Diſſert. ſiſt. Virgin. ventric. perforatum §. 5. [11] Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 41.
[12] Diſſert. de Inteſtinor. anguſtia §. 20. [13] §. 2. [14] Vid. Schol. ſubject.
[15] Obſ. 14. §. 5.

quo loquimur, inteſtinum, *ut coarctatum produxerit plurima membranoſa filamenta, intertexentia tam arcte interiorem ipſius fiſtulam, ut nihil excretorum potuerit amplius tranſmittere*, qua plane ratione conſpexerat alias (1), *ſimilia filamenta obſtruxiſſe gulam, a carcinomate coarctatam*. Sed & hic Recti inteſtini coalitus erat non una de cauſa inſanabilis, ut perlecta apud Tulpium ipſum (2) illa Obſervatione cognoſces. Porro vel ſine parietum nexu arctatum Rectum inteſtinum quantum alvi exonerationi obſtiterit, aliæ, quas ad Sepulchretum adjunges, docebunt Obſervationes, ut Riedlini (3), qui in mortuo ex alvi obſtructione *maſſam* invenit *carnoſam partim*, *partim glanduloſam*, pugno majorem, inteſtinum prope veſicam urinariam comprimentem, in quo etiam *excreſcentiæ carneæ* erant plures: ut Jannellii, & Lancisii (4), qui Matronæ inſuperabilem alvi adſtrictionem inductam videre a Coli ima præſertim parte ita dilatata, & gravi, ut Rectum verſus urgeret uterum, illudque in anguſtias redigeret: denique ut Cl. Haſeneſtii (5), qui plurimas adipoſas appendices ad Recti latera exterius pendentes, & pyri minoris figuram referentes, non alvi quidem obſtructionem, quippe molles, attuliſſe, ſed ejus tamen exonerationi *multum obfuiſſe*, animadvertit.

6. Eſt præterea ejuſdem inteſtini aliud vitium, de quo nullam in Sectione hac Sepulchreti video fieri mentionem. Ruyſchius in Obſervationibus Anatomico-Chirurgicis (6), itemque in Adverſariis (7) deſcribit nomine *ſcirrhoſæ inteſtini Recti incraſſationis*, & *miræ coarctationis*, tunicis videlicet, pollicis craſſitiem ferme ſuperantibus, & adeo induratis, ut anceps hæſerit, carneæ, an cartilagineæ eſſent dicendæ, cavo autem ad eam anguſtiam redacto, ut vix tenue ſpecillum immitti nonnunquam poſſet, nec niſi ſummis conatibus recrementa extrudi, eaque aut guttatim, aut culmo gramineo vix craſſiora. Hunc affectum *raro obvenire*, ait, eoque *paucis innotuiſſe*: nec ſane apparet ab eo viſum eſſe in pluribus, quam duobus; ut inter ea numeraverit, quæ a Bidloo nunquam conſpecta exiſtimabat (8). Ego Valſalvam accerſitum Faventiam memini, me comitante, ad Ampliſſimum Virum, quem eadem ſigna eodem teneri morbo, aut certe qui ad hunc propius accederet, demonſtrabant. Qualem & in aliis antea, mihi dicebat, a ſe obſervatum, per anatomen quoque, ut puto; nam in ejus diſſectionibus nihil ejuſmodi inveni; ſed tantum in aliis chartis quidquid ad ægros attinet duos, quos annis aliquot poſt vidit, ut Conſilia pro iis ſcripta demonſtrant. In utroque eorum difficultatem, & dolorem in egerendo ad glandulas refert in Recto inteſtino craſſiores factas, & in parte exulceratas, ex iiſque in altero illorum tumorem, annuli inſtar circumcirca prominentem intra inteſtinum percipi, ſcribit, tribus circiter ſupra imum podicem digitis. Ipſe quoque ſuperiore æſtate conſultus ſum pro Nobili Matrona, cui plures jam menſes alvi fæces non niſi in modum inſtitarum compreſſas dejicienti, & nullo, niſi hæmorrhoidum, vitio ſe laborare exiſtimanti, inventum nuper fuerat inteſtinum circum ſuperiorem partem ſphincteris ani undique ad ſpatium duorum digitorum tumens, arctumque adeo, ut digiti apex ſine vi, & moleſtia immitti non poſſet. Huic cum tumores antea fuiſſent alii ad inguinum, & axillarum glandulas, & puſtulæ, atque exulcerationes, cumque etiam tum pus, quamvis non multum, ante fæces dejiceretur; idem facile, quod Valſalva in illis ægris digito perceperat, in hac quoque eſſe cenſui, & quærentibus reſcripſi; præſertim cum me meæ quoque nonnullæ Obſervationes moverent. Quarum, quæ ſimul cum diſſectione a me adhuc ſervata eſt, eo libentius ad te ſcribetur, quod affectum hunc, aut certe ejus ſatis ſimilem, *inter variores*, *merito* deſcribi quidem in Commercio Litterario (9) video quantum in viven-

(1) Vid. ejus Obſerv. Medic. l. 3. c. 2. in fin.
(2) c. cit.
(3) Vid. Act. Erud. Lipſ. M. Jul. ubi ejus Curæ Med. referuntur.
(4) Eph. N. C. Cent. 10. in Append. n. 4.
(5) Commerc. Litter. A. 1740. Hebd. 30. n. 1.
(6) Obſ. 95., & 96.
(7) Dec. 2. c. 10.
(8) Reſponſ. ad Bidl.
(9) A. 1742. Hebd. 35. §. 3. n. 1.

vente obſervari potuit; ſed ægri, ex paſſione Iliaca alibi mortui (1), nullam anatomicam inſpectionem reperio. Et quamvis alio in libro (2) legam, fuiſſe in puello *inteſtini Recti eam labem, qualem Ruyſchius Obſervationum Anatomicarum Obſ. 95. & 96. duplici ſpecimine refert, ſcilicet ad ſphincterem tendens magna ſcirrhoſitate circum circa obriguiſſe*; tamen cum idem vitii genus commune fuiſſe reliquis etiam inteſtinis animadverto, tum illud præfertim, *alvum ab initio ſegnem, temporis autem progreſſu admodum lubricam, & cibos crudos vix ingeſtos inanimadvertenter ut plurimum egerentem*. Itaque meam Obſervationem ſubjicio, quæ ad hunc modum ſe habuit.

7. FŒMINA annos nata plus quinquaginta, ex affectione, ut ipſa ajebat, hæmorrhoidum inciderat jam ante triennium in multo gravius inteſtini Recti vitium, propter quod denique excepta eſt in Bononienſe Incurabilium Noſocomium circa anni finem 1704. Hanc Valſalva fœminam cum dumtaxat interrogaſſet; ne digito quidem ad explorandum immiſſo, ſtatim deſperato morbo teneri pronuntiavit, & ad me, qui proximus aderam, converſus, hoc ejus ſimile vitii genus eſt, inquit, quod menſibus ſuperioribus Faventiæ, cum mecum eſſes, deprehendi (3), nempe hic quoque Rectum inteſtinum circumcirca tumor intus occupat glanduloſus. Hæc autem mulier etſi cum aliis morbi hujus indiciis nullum percipiebat dolorem; multum tamen fœtidæ, & tenuis, & craſſioris materiæ egerebat. Itaque ad ſummam maciem adducta, intra unum aut alterum, ex quo advenerat, menſem, poſt febres cum frigore ingruentes, mortua eſt. INTESTINUM Rectum ſecundum longitudinem inciſum, & explicatum cum ipſe inſpicerem, ſic reperiebam. Sex ſeptemve ſupra anum tranſverſis digitis incipiebat durius, & craſſius fieri, & in conferta corpora figura, & magnitudine maximarum fabarum, introrſum undique extuberare. Levi erant ſingula ſuperficie, ſubſtantia autem ſolida, & compacta. Durities ac craſſitudo inteſtini, & moles corporum eorum, quæ nihil magis, quam Conglobatas glandulas colore quoque referebant, eo magis augebantur, quo magis deſcendebatur. Infima tamen pars inteſtini quanta tranſverſo digito operiri potuiſſet, cum ſana eſſet, ab ipſo demum extremo ano pendebant excreſcentiæ duæ, eratque circum anum cutis leviter exulcerata.

8. Nunc ut intelligas, Valſalvæ, & noſtras Obſervationes minus, quam a primo fortaſſe apparet, ab Ruyſchianis differre, comparando invenies, ægrum quoque Ruyſchii primum (4) alvi fæces cum *ichoroſa, & purulenta materia* excreviſſe, alterius autem (5) morbum a quibuſdam Medicis creditum *hæmorrhoides eſſe*: quorum utrumque in pleriſque etiam accidit ægrotantium noſtrorum. Quin credo, inter cauſas cæteras, quare hoc vitium, quamvis fortaſſe non ita rarum, paucioribus innotuerit, nec fere niſi ſerius, immiſſo tandem digito, agnoſcatur præcipuam illam eſſe, quod ægri, & Medici nihil plerumque ſubeſſe mali, niſi hæmorrhoidum, arbitrentur. Itaque in illo altero Ruyſchii caſu eas eſſe per inciſiones auferendas ſtatuerunt, idque etiam incaſſum, ut neceſſe erat, tentatum eſt. Et ſane ſi vel ejuſmodi eſſet id, quod deſcripſimus, morbi genus, ut Chirurgi ferro adimi poſſet; ipſa tamen, ſicut ab Ruyſchio, & a nobis conſpecta eſt, ſæpe altiſſima morbi ſedes nullum ei curationi locum relinqueret. Non me quidem fugit vetuſta illa, quæ inter Hippocratis libros circumfertur, ſententia (6) *Rectum inteſtinum & ſecans, & reſecans, & conſuens, & urens, & putreſaciens, etiamſi graviſſima hæc eſſe videantur, nihil læſeris*. Sed neque illud fugit, hoc dogma a peritiſſimis Chirurgis ad eam ferme inteſtini partem referri, a cujus profundiore inciſione plerique olim ne ſphincterem ani diſcinderent, ejuſque in perpetuum tollerent vim, & officium abſtinebant. Quem metum niſi aliorum Obſervationes magna ex parte ſuſtuliſſent; poſ-

(1) A. 17?? Hebd. 2. §. 3. n. 2. (2) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 65.
(3) Vid. n. proximo ſuperiore. (4) Obſ. ibid. cit. 95. (5) Obſ. 96.
(6) l. de Hæmorrhoid. n. 4.

poſſem tibi confirmare, audiviſſe me Valſalvam cum diceret, ſe periculo facto in canibus, deprehendiſſe, ſpincterem illum, quanta quanta erat, craſſitudine diſſectum, iterum ſuas recuperaſſe vires, ſuoque munere, quamvis non ita valenter ac antea, functum eſſe, idemque in homine, occaſione data, animadvertiſſe. Quin etiam in ſcheda ejus quadam, poſt id tempus ſcripta, hæc legi, perſanatum ab eo eſſe virum A. 1708., cui abſceſſus, & huic adveniens gangræna partem alterius natis corroſerat cum tota ea ſphincteris portione, quæ illi reſpondebat, ut fæces præter voluntatem redderet: hunc igitur, ad vitæ extremum addûctum, evaſiſſe, & ulcere perfecte conglutinato, ſphincterem in priſtinum ſtatum rediiſſe. Verum etſi hæc vera ſunt, tamen quo magis a ſphinctere altius receſſeris, eo periculoſior inciſio accidet, ſive craſſiore aliquo ſanguifero vaſe læſo, ſanguinis effluxum coercere non poſſis, ſive nervum pungas, unde lethalis is dolor, quem obſervavit Fabricius noſter (1), videtur proveniſſe, ſive etiam neutro vulnerato, inteſtinum dumtaxat perfores, ſicque fæcibus exitum aperias in ventris cavum: quæ pericula in cæcis atque abditis inciſionibus vitare quis poſſit?

9. Ob has igitur, aliaſque cauſas ſatis per ſe manifeſtas cum efficaci curationi non ſit locus, relinquitur, ut cum Ruyſchio (2), & Valſalva, quam *palliativam* appellitant, neceſſario amplectamur. Laudabat ille emollientia, & dolorem lenientia enemata. Nec improbabat alter, niſi continuo refluerent: quamobrem modicas injectiones potius, & inſeſſus commendabat, addito etiam, quo ad æger ſine moleſtia perferre poſſet, apto, & perforatis lateribus tubulo, per quem humorem illum, in quo inſideret, ad morbi ipſam ſedem admitteret, admiſſumque interea, dum inſeſſu uteretur, ſervaret. Humorem autem varium pro varia morbi conſtitutione laudabat, modo calcis, quam vocant, aquam, plus, minuſve, at ſemper dilutam; modo thermalem illam, quæ ſupra Bononiam eſt, diciturque Porrectæ Veteris, quam interdum quoque potui dabat; alias, cum exulcerationem minine adjunctam eſſe cenſebat, communem aquam incoctis, quæ magis ex uſu futura crederet, medicabat. Sic varia etiam aſſumenda præbebat, in his reſinam terebinthinam, cui aqua ſuperbiberetur medicata herbis vulnerariis (quacum aliquando reſinam illam, vitello ovi ſolutam, commiſcebat, & ad injectiones utebatur) nonnunquam autem, cum anni tempus eſſet calidius, reſina omiſſa, aquam in qua eædem, aut aliæ pro re nata incoctæ eſſent herbæ, ſed pro aquæ copia pauciores, ut quam largiſſimus prope inſtar thermalium aquarum eſſe poſſet earum uſus, bibi volebat: hyeme vero vinum, in menſa quidem, idque domeſticum, in quo, autumni tempore, cum in dolio ferveret, radices, ligna, folia, quæ magis convenire crederet, fuiſſent macerata. Utriuſque ego conſilia, & exempla hactenus ſecutus ſum, ut alia aliis magis commendans, fere quæ adverſantur lui Venereæ admiſcerem, ut pote quam ejuſmodi affectus præcedere plerumque ſolitam animadverti, multoque minus omitterem, quæ in duris tumoribus reſolvendis magnam interdum tuliſſe opem cognovi. His enim ſæpius quam iis, quæ proprie emolliunt, utendum credo, ne forte nimium laxatis fibris, partes ingruenti materiæ cedant, & tumor increſcat, omnemque exitum fæcibus intercludat: itemque dandam quidem operam, ut hæ molles ſint, ne duræ, craſſæque ſibi ipſæ anguſtiorem jam viam obſtruant, aut, ſi tranſeant, nimia vi in tumorem facta dolores moveant, & ulcera, ſiqua ſint, augeant; nec tamen ad illud obtinendum, ob has ipſas cauſas, utendum pharmacis, quæ aut ipſa acria ſint, aut acres, multoſque humores illuc verſus concieant.

10. Alvi Adſtrictionem, de qua breves has ad te Litteras ſcripſi, duo conſequuntur morbi, alter ſæpius, id eſt Hæmorrhoidum affectio, alter haud ita raro, id eſt Ani Prolapſus. De hoc, credo quod ſcires nullam eſſe in Sepulchreto Sectionem, jam pridem longum Conſilium quoddam flagitaſti, quod a me ſcriptum inaug-

(1) De Chirurg. Oper. c. de An. Fiſt. in fin.

(2) Obſ. cit. 95. in fin.

inaudiveras, ego vero, quale id cunque eſt, mittam Epiſtola proxima. De Hæmorrhoidum autem affectione Sectio quidem extat in Sepulchreto (1); ſed brevis adeo, ut ſi Scholia demas, vix dimidium paginæ impleat. Quapropter malumus de Hæmorrhoidibus nonnulla huc addere, quam cum eo pervenerimus, Epiſtolam ſcribere, præſertim cum diſſectiones, quæ ad earum morbos proprie attineant, neque inter Valſalvæ Obſervationes, neque inter noſtras ferme inveniamus. Quod igitur durum alvum ſæpe, ut paulo ante dictum eſt, conſequantur hæmorrhoides, neque dubium eſt, & a Boerhaavio (2) ſic explicatur, quod in nixibus ad egerendum neceſſariis *comprimuntur inteſtina, ſanguis arterioſus promovetur, venoſus retardatur, adeoque ſtagnat in vaſis inteſtini recti, putreſcit, ſicque diſpoſitionem ad hæmorrhoides inducit*. Non ſum neſcius, ob alias etiam cauſas ſtagnare ſanguinem in venis ejuſdem inteſtini. Cum enim harum intimæ ad Portarum denique truncum pertineant; ſi forte accidat, ut eæ ſive in via, ſive in termino, aut hic circumjectarum partium convulſione, diſtentione, obſtructione diutius ſtringantur, premanturve, proclive eſt intelligere, ſanguinem facile iis in venis remoraturum: Sic meſenterio convulſo, ſic inteſtinis flatuum copia nimis tumentibus, ſic obſtructo jecinore, id non difficulter fieri poſſe. Quo ſpectat Veſalii Obſervatio, quæ prima, eademque præcipua eſt de tribus, quæ in perbrevi illa, quam paulo ante indicavimus, Sectione leguntur. Neque enim in eo, qui ſanguinis ex hæmorrhoidibus fluxu per intervalla laboraverat, lien ſolus durior fuit, ut fortaſſe credes quintum libri III. de Fabrica Corporis humani caput inſpiciens, quo ex uno ea Obſervatio in Sepulchreto deſcripta eſt; ſed & *jecur fuit mira duritie*, quod ex XV. capite cognoſces libri V. ubi Veſalius paulo minus preſſe eundem caſum propoſuit, veramque ſimul, quam iis temporibus ille non poterat, ex parte ſaltem cauſam intelliges, cur interna hæmorrhoidalis vena *ſub coli inteſtini fine, & tota recti longitudine pollicis fere craſſitiem æquaret*. Nimirum haud ſatis facile erat, ſanguinem per jecur ejuſmodi tranſire. Sed cur igitur, inquis, non ſubſitit in aliis pariter venis ad Portarum truncum pertinentibus? Nempe ob hoc dixi, te cauſam illam ex parte ſaltem eſſe continuo aſſecuturum. Adde igitur, ut alia omittam, maximam, quæ inter cæteras illas venas huic uni peculiaris eſt, longitudinem, ut multo ex hac, quam ex illis, difficilius ſit ſanguinem promoveri ſurſum, præſertim ut humani corporis requirit ſitus, quæ una haud dubie ex cauſis eſt, quare alia animantia hæmorrhoidibus non ſint obnoxia. Quod ſi quibus in corporibus expedito ſurſum ſanguinis motui quodpiam eſt impedimentum, in iis quæras, cur in tibiis potiſſimum venæ in varices ſe dilatent, eandem præcipue invenies cauſam, quam hæmorrhoidibus aſſignamus. Hæmorrhoides autem *nihil aliud eſſe, quam varices venarum ani*, diſerte vel in Sepulchreto (3) habes docentem Walæum: idemque alio loco leges confirmantem Boerhaavium (4), ubi aliquanto fuſius, nec ulla putredinis injecta mentione, eadem, quæ paulo ante ex eo retulimus, declaraverat. Quantum autem eæ venæ ſe expandant, in viro quodam (5) animadverti bono corporis habitu, & ad plenum accedente, quem ex vulnere ſub axilla mortuum Boniæ ſecui A. 1706. Huic extremum inteſtinum, quod hæmorrhoidibus obnoxium fuiſſe apparebat, cum eſſet intus variciſis venarum nodis inæquale; majorem ex his peratte nte inſpiciens, miratus ſum, cum ipſo, qui non modico alioquin diſtendebatur ſanguinis grumo, non niſi tenuiſſima ſanguifera vaſcula communicare, ut evidens eſſet, aliquam perexilem venam in eam fuiſſe amplitudinem dilatatam.

11. Ne igitur hæc contingant, quæ aut ſine

(1) l. hujus 3. Sect. 15. (2) Prælect. in Inſt. §. 774. in fin.
(3) in Schol. ad 1. Obſ. Sect. cit. (4) Prælect. cit. ad §. 1124.
(5) De hoc Vid. Epiſt. 44. n. 22.

ſine acerbis plerumque, & præſertim in egerendo, cruciatibus minime fieri notum eſt, ſi quidem varices iſti turgeant, nec rumpantur: aut ſine profluvio ſanguinis, ſi rumpantur, immodico interdum, & ea poſt ſe relinquente, quæ hæmorrhoides non magnopere eſſe optandas, ſatis ſuperque docuerunt; primum plenitudo vitanda eſt; neque enim ut mulieribus, in quibus neceſſarium id erat, ita viris apparatæ ab natura viæ ſunt, per quas opportune ſanguis minuatur; ſed a morbo aperiantur oportet, tunc aliquando ſalutari, ſæpe autem periculoſo, ſemper incommodo. Deinde illa fugienda ſunt, quæ alvum præduram faciunt; nec ea tantum dico, quæ perminuta oſcula adſtringendo glandularum, inteſtina, & quæ his continentur, humectantium, non ſatis humoris prodire ſinunt, ſtyptica videlicet, atque acerba crebrius, aut largius ingeſta; ſed conſuetudinem etiam dico multo parcius edendi, & præſertim bibendi, quam ferre poſſit natura. Sic in Sarpii Vita legimus, cum ipſe junior parciſſime ederet, nihil autem vel plures ad dies biberet, in diuturnam alvi adſtrictionem incidiſſe, qua non modo ante triduum fere, interdum ante dies ſeptem nihil dejiceret, verum ut dejiceret tandem, iis uti nixibus cogeretur, unde multos ob hæmorrhoides dolores, & moleſtum ani prolapſum pertulit annos plurimos. Quod ſi iis, quæ diximus, aliiſque ejuſcemodi vitatis, nihilominus æquo durior eſſe alvus pergat, neque uſus crebrior adjuvet mollientium ciborum; nulli alii ſubſidium illud poſtpones, ne hæmorrhoides ob nixus oriantur, quo claros Medicos uti video, ne ortæ, ſint adeo inter nitendum moleſtæ. Injiciunt hi ante dejectionem unciam lenis cujuſpiam olei, in primiſque ſeminum lini: quo nos quoque cum duriora recrementa mollienda ſunt, imumque inteſtinum lubricandum, ſæpe uti ac feliciter conſuevimus, eodem fere pondere, aut certe non multo majori, ne continuo refluat, imo ut diutius retineatur: quanquam ſic olivarum quoque oleum interdum præſcripſimus ab eo uſque tempore, ex quo narrabat Ramazzinus, in puerpera Matrona ſeptem jam dies nil dejiciente, cum multa, ac varia nihil proficerent, rediiſſe in memoriam, quod legiſſe dicebat, ſi recte memini, apud Martinum Rulandum, ut binas horis ſingulis uncias communis olei injiciendas curaret, eaque ratione alvum ſolviſſe.

12. Matrona hæc ad memoriam redigit, quod ab Illuſtri alia Fœmina remedium adhiberi audivi, quæ tumentibus hæmorrhoidibus a longo jam tempore vexabatur. Quas, ut me conſulendi cauſa huc venerat, cum oſtendiſſet, ipſe autem quærerem, qua ratione tumentes adeo reponere ſine intolerabili moleſtia poſſet, continuo reſpondit, ſe multa & varia expertam, nihil utilius inveniſſe pinguedine, quæ circa renes ſit canis rufi. Ea igitur rite præparata inungere ſe egreſſas inter dejiciendum hæmorrhoides, eaque ratione aut ſine dolore, aut certe cum multo leviore, jam diu reponere, ex quo ab aliis, qui periculum antea fecerant, id ſecum pro arcano fuerat communicatum. Equidem canis pinguedine interius, non modo exterius, uſos interdum Medicos antea noveram: ad eum autem uſum, & ex certi canis certa parte acceptam, non videor meminiſſe. Longe facilius cauſa agnoſci poteſt utilitatis duorum, quæ dicam; ſunt enim magis, quamvis non eundem ad morbum, aut non eundem ad modum, pleriſque ſaltem uſitata. Nempe Albertinum vidi tumentium hæmorrhoidum cruciatus in Procere quodam lenire admotis cucurbitarum interaneis, aut injecta aqua, in qua hæc fuerant decocta. A Procere autem altero generoſiſſimo, atque ampliſſimo, quippe Proregis munere nuper functo, cum medica a me pro ſibi cariſſimis conſilia quæreret, injecto forte de hæmorrhoidibus ſermone, accepi, ipſi quidem in harum doloribus ita prodeſſe linteola, ſubinde admota, quæ maderent tepida, in qua lini ſemina, & conciſæ radices althææ decocta eſſent ad tertias, ut cruciatus non modo ſedarent, verum etiam, ſi ſtatim atque hi inciperent, admoverentur, increſcere hæmorrhoidum tumorem non ſinerent, nec, quod conſequitur, diſrumpi, & ſanguinis profluvium fieri. Ubi autem hoc

hoc nimis urgeret, Valſalva, ut ad Medicos redeam, tria præ cæteris laudabat, a quibus videlicet acciderat ut mirabiles effectus videret: primum, theriaca recenti, pondere ſex circiter drachmarum, admiſtis quatuor, aut ſex etiam, in magno fluxu opii granis, regionem umbilicalem linire. Alterum, vitriolum in calcem redactum, quod Chymici appellant *colchotar*, parti unde ſanguis profluit adhibere. Tertium, curare ut æger imum inteſtinum extrorſum premat, ſi forte, ut nonnunquam accidit, apertum vaſis ſanguiferi foramen in conſpectum veniat: tunc autem vitrioli fruſtulum, ſicut hæmatitem pictores ſolent, in extrema quapiam fiſtula aptatum, ei foramini tantiſper apprimere, dum cruſtam inducat. Hoc autem, quo proponebat, ordine aliud poſt aliud adhiberi volebat, ubi nimirum priora non reſpondiſſent.

13. Et quoniam non de novis remediis hic agitur, aut de inuſitatis curandi rationibus, ſed de iis, quæ proficua ex ipſo Illuſtrium Ægrotantium, aut gravium Medicorum teſtimonio comperta ſunt, in primiſque de Valſalvæ noſtri conſuetudine; hanc tibi pernoſcere cupienti illud quoque adjiciam: Si forte in hominem incidiſſet, chirurgicam opem non temere flagitantem, ne immodico in poſterum curſui ſanguinis per hæmorrhoides obnoxius eſſet; non ſecuturum fuiſſe, niſi forte in recenti morbo, & curandi quidem ratione alia, non, inquam, ſecuturum fuiſſe Auctorem libelli *de Hæmorrhoidibus* inſcripti (1), *oportere* docentem *nullam hæmorrhoidem ſine uſtione ſinere*, *ſed omnes exurere*; ſed Auctorem potius Sectionis VI. Aphoriſmorum (2) admonentem, *a diuturnis ſanato hæmorrhoidibus*, *ſi una non ſervetur*, *periculum eſſe*, *aquam intercutem*, *vel tabem advenire*. Hoc enim vel in ulcerum ani curatione diligenter cavebat. Sic quendam, qui ſexdecim, jam annos iis ulceribus laboraverat, cum mihi octavo a curatione anno ſatis bene etiam tum valentem oſtenderet; unum enim ulcus, inquit, idque minus quam cetera moleſtum, conſulto intactum, reliqui. Hæmorrhoides autem, an ulcera eſſent, quæ primarios duos Equites male haberent, cum in controverſia foret, memini, continuo ipſum in utroque ulcera eſſe oſtendiſſe. In altero enim cum digitum altius immiſiſſet, certam indicavit cæteris ſedem ulceris, in cujus videlicet orificium digiti apex exceptus, annulo quaſi quodam conſtringi videretur; ſic enim ſæpe Recti inteſtini, ac vaginæ ulcera ſe habere, ut os anguſtius in capaciorem ſinum ſe dilatet. In altero, ne digito quidem immiſſo, tum ulcus eſſe, tum non ita altum eſſe oſtendit; erant enim inter alios quidam cenſentes, id quod excerneretur, mucum eſſe a glandulis Recti inteſtini etiam altioribus expreſſum. Quos facile convicit ipſo ægri teſtimonio, qui cum fateretur, id ſibi jugiter effluere, conſequebatur, ejus materiæ ſcaturigines ſupra ſphincterem non eſſe. Ea autem materia cum purulenta a Valſalva ipſo, cujus in ejuſmodi præſertim re ſpectatiſſimum erat judicium, procul dubio pronunciaretur, atque adeo oſtenderetur, jam nulla relinquebatur dubitatio, quin ab ulcere eſſet deducenda. Tanto autem pluris illud ejus judicium faciebant, quod nemini erat obſcurum, præclare ipſum, ſi quis alius, nota ea habere atque perſpecta, quæ in Scholiis quoque commemorantur ad Obſervationem illam (3) I. Sect. XV. de mucoſis quibuſdam, & ſubalbis ſordibus, e podice interdum prodeuntibus, quæ, ut nonnullis pro pure impoſuerint, a Medicis tamen Doctiſſimis agnitæ ſunt non ſecus ab hæmorrhoidalibus venis excerni, quam ſæpe albus fluor (quæ comparatio erat Plateri, in iiſdem Scholiis laudati) ab uteri vaſis abſque ulla ulceris ſuſpicione excernatur. Quod a te facile eadem ratione explicabitur, qua ejuſmodi uterinum fluorem a nobis in IV. Adverſariis (4) explicatum videbis, nimirum ſi, qui vaſorum hiatus effundebant, ſanguinem, cum magis patebant, eoſdem, non prorſus, ſed magis tamen adſtrictos, ſinere, intelligas, non ſanguinem amplius, ſed ejus dumtaxat ſerum, viſcidum per ſe in quibuſdam, aut mora mucoſum factum, ſenſim deſtillare, aut a recrementis expreſſum tranſire. Hæc habui, quæ de Hæmorrhoidibus adjungerem. Vale.

(1) n. 1. (2) Aphor. 12. (3) ſupra ad n. 10. (4) Animad. 27.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXIII.

Agitur de Recti Inteſtini Prolapſu.

DE Prolapſu Recti inteſtini non modo nulla in Sepulchreto Anatomico Sectio eſt; ſed ne ullæ quidem uſquam extant, quantum ipſe in præſentia memini, anatomicæ Obſervationes. Quibus, tanquam firmis fundamentis, cum inniti ſoleat quidquid ſolidi circa plerorumque morborum internas origines, & continentes cauſas Medici ratiocinantur; propterea haud mirum eſt, de eo morbo necdum prodiiſſe, aut certe meas ad manus perveniſſe Tractatum, qualem de nonnullis vel rarioribus, levioribuſve vitiis habemus, qui ſatis videlicet prælucere, & minuere laborem poſſit his, quibus ſuper illo prolapſu verba ſint non temere, inconſultoque facienda. Quo nos Tractatu carere nunquam magis intellexi, quam cum illud a me Conſilium quæſitum eſt, cujus exemplum tibi, jam diu petenti, cum his Litteris me ſum pollicitus eſſe miſſurum. Mitto autem quale tum fudi, niſi quod hic tibi latine reddidi. Quæ vero ſic, ut Conſilia, aut ſtatim fere, aut intra perpaucos dies ab Ægrotantium Amicis flagitata, a me quidem funduntur, nullam ſcio habere gratiam poſſe, niſi celeritatis. Quamobrem nemini, præterquam iis, pro quibus ſunt, illorum copiam facio: ab iiſque exierint neceſſe eſt, quæ te legiſſe plurima ſcribis meorum Conſiliorum exempla; niſi forte quædam, ſicut interdum accidiſſe perſpexi, mihi temere a deſcribentibus ſuppoſita ſunt. Quanquam autem neque hoc ſatis probem, quod hic habebis, imo aliud aliquod libentius fuiſſem miſſurus; hoc tamen, ſi non inſervire poterit, ut quæ Conſilia revera ſint a me internoſcas, indicabit ſaltem pleraſque ex iis rebus, quas de hoc morbo vellem ab Anatomicis fuiſſe quæſitas. Scriptum erat igitur in hanc ſententiam.

2. Utinam quantum evidens morbus eſt, & cauſa, quæ morbum auxit Generoſi, & Doctiſſimi Viri, tantum mihi notæ eſſent internæ cauſæ, a quibus initio ille eſt factus, & a quibus adhuc ſervatur, & quod multo plus intereſt, quæ magis efficaces rationes ſint ejuſdem bene curandi. Morbus quidem Prolapſus eſt Recti inteſtini: Cauſa autem, qua auctus eſt, nimii, ac diuturni egerendi conatus. Sed quo ab his modo auctus fuerit, unde, & quod initium habuerit, & quibus a cauſis adhuc ſervetur, ſive, ut loquuntur Medici, contineatur; hæc vero omnia in tanto præſertim temporum, & locorum intervallo, mihi ſubjicere eſt difficillimum, ſcire autem propemodum impoſſibile. Quod ſiquis eſset, qui ſymptomata, & criſes obſervare potuiſſet pertinacis illius, moleſtæque febris, cui ſucceſſit initium morbi hujus; & tunc, & cum poſtea auctus eſt, & hoc quoque tempore diligenter perſpicere, quale ſit ſuperius, & inferius extremum tubi prodeuntis, & quæ hujus ſit *conſiſtentia*; illi forte minus difficile eſset veras morbi cauſas conjicere.

3. Hæ, ſi vel *conjunctarum* dumtaxat genus ſpectetur, multæ eſse poſſunt, multumque inter ſe diſcrepantes. Eruditiſſimus Civis meus Hieronymus Mercurialis (1), & Ambroſius Paræus (2) unam præcipue afferunt, nimirum ſphincteris ani relaxationem, quæ inteſtinum exire ſinat. Sed neque medica experientia patitur, ut facile aſſentiar, quippe ea edoctus, ne veræ quidem ſphincteris illius paralyſi ſtatim ſuccedere ſolitum eſſe inteſtini exitum, ſed tempore demum interpoſito: & in noſtro præſertim ægro intelligo, quam robuſtus adhuc is muſculus ſit, utque alii omni, etiam violento, reſiſtat motui. Joannes autem Riolanus (3), parentem dico, ad ſphincteris relaxationem Levatorum quoque ani relaxationem adjungit: hancque pars ma-

(1) De Morb. Puer. l. 1. c. 10. (2) Oper. Chirurg. l. 7. c. 18.
(3) Meth. Med. Sect. 3. ubi de Ileoſi.

magna Medicorum agnoſcit. Ego vero ſitne hæc, & ab initio fuerit in hoc caſu, neque audacter negare velim, neque pro certo affirmare poſſim. Hoc tantum ajo, ſi forte etiam ſit, certe amplius ſolam non eſſe. Ex Anatome enim ſcio, inteſtini partem, quæ extra podicem reſtare poſſit ob hanc tantum cauſam, quod ab iis muſculis non relevetur, eſſe infimam, & paucorum digitorum; non eam, quæ ſupra hanc eſt, & octo, aut decem circiter digitos longa, imo ſexdecim, aut viginti, ſi duplicata, ut eſt ſe extrorſum invertendo, ſpectetur.

4. Alias igitur cauſas hic cogitare neceſſe eſt, illamque inter cæteras, quæ ab Docto Medico conſulente attingitur, id eſt inteſtini divulſionem a meſocolo, aut aliam aliquam cauſam, quæ eodem redeat, & facilior ſit, ut puta relaxationem, ſenſim factam, ultimæ ejus meſocoli partis, quæ vinculi loco eſt tum Recto, tum proximo illi, in quem hoc deſinit, flexuoſo, & mobili tractui inteſtini Coli. Non me fugit, recentiſſimis quibuſdam Medicinæ Magiſtris veri ſimile non videri, totum inteſtini corpus prodire, ſpectantibus hujus vinculorum firmitudinem, arctumque nexum cum uteri vagina in fœminis, cum veſicæ autem collo, & vicinis partibus in viris, & Obſervationem præterea, quam ex Cowpero (1) proferunt, hominis, qui poſt diuturnum ani prolapſum, hujuſque tandem ex nimia intemperantia ſphacelum, cum propendentium corruptarum partium exſtirpationem ſuſtinuiſſet, non modo priſtinam recuperavit valetudinem, ſed etiam ab ani prolapſu immunis omnino vixit. Credunt itaque ipſi, & Cl. Junckerus (2), non totum inteſtini corpus, ſed internam dumtaxat tunicam relaxatam, & craſſam factam ſe ſe invertere, atque exire: quibus illud favere non negaverim, quod ad eundem hunc modum accidere in uteri, id eſt in vaginæ frequentioribus prolapſibus creditur, quos multi cum raris utique ipſius uteri prolapſibus male confundunt. Verum etſi neque id me præterit, nec quantum membranæ poſſint relaxatæ, & humore imbutæ longiores fieri, & craſſiores; tamen cum relego, quod ſe in quibuſdam vidiſſe ſcribit Fabricius noſter ab Aquapendente (3), ani videlicet *procidentiam ita longam, ut cubiti menſuram æquaret, atque ita craſſam, ut ambos cubitos ſimul junctos metiretur*, (qui locus exciderat forte Junckero (4), cum a Muralto (5) memoratum, pari longitudine prolapſum *fidem fere ſuperare* cenſuit) cum igitur talia relego, eo mihi in certis quibuſdam caſibus inclinare videtur animus, ut credam cum Viro Cl. Polycarpo Schachero (6), neque prima illa, neque ſecunda hac ratione rem accidere, ſed tertia potius, quæ ab ipſo propoſita eſt. Scilicet immota infima Recti inteſtini parte, quam firme adeo cum vicinis connexam diximus, ſuperiorem hac partem reliquam intra eam cum recrementis prolabi, inverſamque extra anum prodire. Satis enim eſt meſocolon ibi relaxari, ubi Rectum continet; aut, ſi prolapſus longior ſit, ibi præterea, ubi ad proximum illum pertinet mobilem, & flexuoſum Coli tractum, qui ſicuti aliis longior contigit, aliis brevior, ut in Adverſariis III. (7) diximus; ita plus minuſve extendi, & deſcendere poteſt, & Rectum prolabi ſinere. Quod ſi ne additamentum quidem hoc meum ſatis eſſet; tum vero de alio inſuper cogitarem, ut ſi præter illas tres ſuperiores, quarta proponi poſſet ratio, ſecundum quam & id fieret, quod modo in tertia diximus, & præterea interna tunica, ut in ſecunda dictum eſt, relaxata, & inverſa procidens, per infimum exeuntis inteſtini extremum prodiret, ipſumque, ſe addendo, longius faceret.

5. Non eſt quidem meæ conſuetudinis longiore oratione uti in theoretica medicorum Conſiliorum parte; neque enim ignoro, ægrorum pleroſque eſſe Empiricorum ſimiles, non dubitantium, ut ait Celſus (8), *has latentium rerum conjecturas ad rem non pertinere, quia non interſit, quid mor-*

(1) Anat. of hum. 601. T. 39. F. 7.
(2) Conſp. Medic. Tab. 110.
(3) De Chir. Oper. c. de Ani Procid.
(4) Tab. cit.
(5) Eph. N. C. Dec. 2. A. 1. Obſ. 113. in Schol.
(6) Diſp. de Morb. a ſitu inteſt. p. II. c. 2. §. 3.
(7) Animad. 6.
(8) De Medic. in Præf.

morbum faciat, *ſed quid tollat*. Hic tamen aliter mihi agendum exiſtimavi, non modo quia doctiſſimus is Æger eſt, qui conſilium requirit meum, verum etiam quia tametſi quædam animadverſiones, quas ex iis deducam, quæ hactenus dixi, non oſtenſuræ eſſent adverſus Empiricorum opinationem eorum, quæ dixi, utilitatem; certe cum prolapſus, quo de loquor, cum una poſſit, aut cum altera, aut cum pluribus ex variis, quas attigi, cauſis eſſe conjunctus, mihi autem ob ea, quæ initio (1) ſunt indicata, non liceat ſine maxima difficultate, & quod conſequitur, ſine maximo errandi periculo, quacum illarum reapſe conjunctus ſit, definire; oportet ſaltem ut per quandam *inductionem*, id quod facio, colligam, ſive una, ſive altera, ſeu plures hic ſint earum cauſarum, veri ſemper eſſe ſimile, ut in relaxatione quadam conſiſtat, & hac quidem, ſicut ejus oſtendit effectus, viginti ab hinc annis, eoque amplius inchoata, paulatim autem poſtea adaucta.

6. Ex quo ut Indicatio exiſtit relaxatis partibus reſtituendi primum illum juſtæ arctitudinis modum, nexum, ſitum, vigorem; ita nemo eſt vel leviter in Re Medica verſatus, qui non continuo intelligat, difficillimum, ne dicam impoſſibile eſſe id aſſequi. Quod ſi, ut generatim Galenus docuit (2), ſedis vitia, & affectus *difficilem curam accipiunt*; quæ cauſa fortaſſe fuit, cur quidam olim Medici in eorum dumtaxat curatione ſuum omne ſtudium locarent (3); quanto difficilius hoc poterit contumax adeo, & vetuſtum ſanari? Multo quidem majorum prolapſuum, velut is erat, quem ex Muralto commemoravi (4), ſanationem legiſſe memini. At antiquorum, & qui a viginti jam annis affligerent, certe non memini. Itaque ſatis nobis hic eſſe deberet, ſi cum tolli relaxatio nequeat; palliativa ſaltem, ut vocant, curatione aut prohiberetur, aut minor, & levius ferendus redderetur quotidianus illius effectus, qui gravis eſt adeo cum propter moleſtiam, tum quia morbum auget, tum etiam quia in ſummum aliquando periculum poteſt adducere, vel nimis aucto eo, quod procidit, vel ſerius repoſito, vel ab aeris injuriis vitiato, vel denique minus cohibito a ſphinctere, qui temporis decurſu relaxari poteſt tunc præcipue cum fractum ætatis robur minus huic relaxationi poterit, & ei, quæ jam adeſt, ne magis augeatur, obſiſtere.

7. Sed quemadmodum ad hanc tollendam fruſtra adhibita eſſe, intelligo, medicamenta quæque validiora; ſic pariter video, adverſus relaxationis effectum in palliativa curatione incaſſum tracta fuiſſe in uſum inſtrumenta multa, & varia, ideoque alia a me requiri, illiuſque in primis deſcriptionem, quod fuiſſe olim dicitur a Monacho ingenioſiſſimo Paulo Sarpio excogitatum. Ego autem vereor, ne ad iſta, quæ jam ſuſſt adhibita, ea tandem referri poſſint omnia, ſi quod præcipuum eſt ſpectemus quæ mihi quidem cognita ſunt, interque hæc illud quoque Sarpianum, quando ejus nullam deſcriptionem invenio præter hanc, quæ apud Rhodium (5) legitur: *Hæmorrhoides in ſuum repoſitæ locum, ne denuo procidant, annulo ferreo dextre cohibeantur: quem ſummi ingenii Viro Paulo Servitæ Veneto plures magno commodo acceptum referunt. Annulum vero aluta utrinque continet, quæ perinæum, & clunes verſus, faſciis quatuor ejus capitibus adſutis, lineo cingulo innexis firmatur.* Ad annulos igitur, jam in uſum tractos, inſtrumentum Sarpii attinet: ad eundemque, nedum ad *tabulas* Hippocratis (6) *anguſtiſſimas* id redit, quod ab Riolano (7), duobuſque aliis Gallis Blegnyo (8), & Dioniſio (9), & ante hunc etiam a Muralto (10) laudatur, nimirum tabula, foramine pertuſa ejuſmodi, ut egerentis inteſtinum tranſire ne ſinant: quam tabulam Muraltus veſtiri jubebat panno cæruleo ex *Indigo*, non *terræ Madagaſcar*, ſed *inſularum Antillidum*. Eodemque tandem recidit quod, nullo inſtrumento adhibito, ſua-

(1) n. 2. (2) De Comp. medic. ſec. loc. l. 9. c. 6.
(3) Vid. l. Gal. adſcr. de Partib. Art. Med. c. 2. (4) n. 4. (5) Cent. 2. Obſ. Med. 94.
(6) De Fiſtul. n. 4. (7) Sect. cit. ſupra, ad n. 3.
(8) L' Art de guerir les hern. P. 2. S. 2. c. 8. (9) Cours d'Oper. de Chir. Dem. 4.
(10) Schol. cit. ſupra ad n. 4.

ſuadebat Paræus (1) ſcribens, *rectus, ſtanſque ſi alvum exonerare poſſit, nunquam egerendi contentione inteſtinum excluſum iri*. Verum cum Æger, nobis propoſitus, exonerare alvum nequeat, niſi, omni artificio amoto, inteſtinum exire ſinat; terere mihi tempus videar, ſi alia ejuſdemmodi excogitare coner, nec potius cauſam quæram, cur inutilis hic uſus ſit ejuſcemodi inſtrumentorum, ut hac cauſa cognita, aut ſolertis Chirurgi alicujus excitetur ingenium ad longe aliud, quod utile eſſe poſſit, inveniendum, aut ſi hoc omnino fieri non poſſe intelligatur, pars affecta nullis in poſterum inſtrumentis vexetur.

8. Et primum credibile ſane hic non eſt, ideo exire inteſtinum neceſſario eſſe ſinendum, quod recrementa nimis craſſa, & dura tranſire nequeant per inſtrumenta illa, quæ ſunt memorata; id enim ſi eſſet, jam pridem fuiſſet proviſum, & ne accideret, opportuna aut vivendi norma, aut modici aptique humoris injectione perfectum. Itaque relinquitur ut totius inteſtini, aut internæ ejus tunicæ relaxationem tantam eſſe credamus, ut illud, aut hæc, detrudentibus excrementis, deſcendens, multis, magniſque rugis, quarum aliæ aliis imponantur, valvulæ inſtar efformet, quotieſcunque artificio præſertim aliquo cohibitum, ſe prorſus extendere, & explicare non queat, ſicque apertum recrementis exitum dare. Quod ſi eſt, omnia ejuſmodi artificia ſunt removenda, per quæ cum ea inteſtini pars inter deſuper adactas fæces, & inſtrumentum comprimatur; nulla inde ſperari utilitas, imo vel major noxa timeri aliquando poteſt. Illorum loco novum quoddam requireretur inſtrumentum, quod non ſolum exterius, ut illa, infimam ſuſtineret inteſtini partem, ſed ſimul eo perveniret, ut fulcire interius, ac opportune dilatare poſſet parietes relaxatos, ne rugarum, & valvularum inſtar, ſe ante fæces invertendo, his, cum exituræ ſunt, intercluderent viam. Oporteret hoc inſtrumentum eſſe ejuſmodi, ut facile immitti poſſet, atque intra modum dilatari ſtatim ac inciperet naturalis neceſſitas poſcere, neque ullum ſive lateribus, ſive præſertim ſumma ſui parte inteſtino læſionis periculum afferret: ad quod avertendum ſumma quæque illius partium, priuſquam immitteretur, molli aliquo ac recenti conveſtiri poſſet parvi animalis inteſtino. Notum ſpeculorum, quæ vocant, artificium, quibus Chirurgi utuntur ad vaginam uteri, ipſumque adeo Rectum inteſtinum dilatandum, poſſet fortaſſe prudenti, ac ſolerti inſtrumentorum excogitatori facilius ſuppeditare multo meliorem, minuſque incommodam ideam hujus inſtrumenti, quo ſatis eſſet extenſam ſervare eam inteſtini partem, quæ facile dilatatur, illam videlicet, quæ eſt ſupra ſphincterem; per hunc autem, qui magis dilatationi reſiſtit, non plus viæ apertum relinquere, quam quod tranſituris mollibus, & quaſi fluidis excrementis ſufficeret; talia enim ut ſint, per vivendi normam, uti dicemus, nihilominus curandum eſt. Sed cum probe ſciam machinarum pleraſque, ubi ad uſum trahuntur, ſpei, & cogitationi minus reſpondere ſolitas eſſe, in hoc autem ſpeciatim caſu præclare videam, quæ oriri detrimenta poſſent non modo ſi inexperta manus inſtrumentum immitteret, ac dilataret, verum etiam ex ipſa frequenti immiſſione, ac dilatatione, atque adeo ab ipſo inteſtini, dum fæces expellerentur, motu, & compreſſione, cumque tandem ne illud quidem ſcire pro certo queam, relaxationem haud altius incipere, quam quo pervenire inſtrumentum poſſit, profiteor, de hoc me non alia mente ſermonem inſtituiſſe, niſi ut alios ad commodiorem aliquam, faciliremque ideam quærendam excitarem: quam ſi tuto, & ſine ullius periculi ſuſpicione ad uſum deduci poſſe conſtaret; tum vero experimentum ejus capere, neque ab re profecto, neque inutile fortaſſe foret.

9. Quando autem, id quod propter modo indicatas cauſas plurimum vereor, pro explorato haberent omnes, in palliativa curatione nullum hic reſtare cuivis inſtrumento locum; tunc nihil negotii Medicinæ relinqueretur, niſi ut videret, num forte in curationibus, quæ ad tollendam iſtam

(1) cap. cit. ſupra ad n. 3.

iſtam relaxationem jam pridem inſtitutæ ſunt, prætermiſſum fuiſſet remedium ullum, quo ſi non vinci, at aliqua ſaltem ex parte imminui morbus poſſet.

10. Ex Chirurgia quidem multa olim adverſus hunc morbum trahebant auxilia. Laudabat Riolanus (1) cucurbitulas duas, ſingulas ad latera ſingula imi Sacri oſſis admotas, ſive ad clunes, ut memorat Schacherus (2), inde aliquid commodi tunc expectans, cum princeps mali cauſa hæret in languidis ani muſculis. Ego non multo plus hinc ſpero, quam a cauteriis duobus ad infimam Spinam adhibitis; quæ, Arabum aſſeclas ſecutus, Mercurialis (3) propoſuit, Marcus autem Aurelius Severinus (4) confirmavit; niſi in eo forte adhibenda eſſent, cujus habitus longe alius eſſet ac Ægri noſtri, & prolapſus ab nimia humoris copia aut factus, aut ſervatus. Quod vero ad famoſum auxilium attinet antiqui illius Chirurgi Leonidæ, quem Vir Cl. Daniel Clericus (5) eundem credit ac Leonidem Medicum Epiſyntheticum, a Cælio Aureliano (6) memoratum; nec varia aliorum judicia omittam, nec meum reticebo. Igitur cum diæta nihil profeciſſet, neque medicamenta contuliſſent, malo jam inveterato, cenſebat Leonida, & neceſſarium eſſe, & minime periculoſum externam ſedis partem extremam cauteriis aliquot inurere; ſic enim cicatrice ſolida ſuccedente anum in ambitu conſtringi, & prolapſum tolli. Apud Actium (7), qui hanc, aliaſque Leonidæ nobis curationes ſervavit, legi hæc aliquanto diſtinctius poteſt: quam Fabricius quoque ab Aquapendente (8), & Riolanus (9) commemorarunt. Severinus (10) autem non * modo ipſam memorat; non modo ſuis multis obſervationibus confirmat, ignem huic parti, in aliis morbis tamen, adhibitum, ſibi feliciter ceſſiſſe; ſed ignavos Medicos vocat, per quos ipſi non licuit eodem ignis præſidio Virum curare ex Equeſtri Surgentiorum Familia, cujus prolapſus, ut Ægri noſtri, vicennalis erat, nullamque pariter ex omnigenis medicamentis opem retulerat. Contra, Nicolaus Blegnyus (11) ejuſmodi curationem abjicit, ut non minus moleſtam, quam noſtris temporibus inuſitatam. Petrus autem Dioniſius (12) a ſe unquam negat eſſe viſam, ejus Auctores crudeles vocat, ipſam vero vel audientibus horribilem; creditque, ſi quis forte eſſet, qui eam tentare vellet, neminem fore, qui non adverſaretur, idque merito propterea quod ſine illa ſanari poſſunt hæc mala: quanquam hoc qua ratione probare ipſe poſſet non apparet, quando nullum proponit auxilium, quod ſanando huic noſtro par eſſe videatur. Mihi vero minime neceſſe hic eſt aut ignavis Severini, aut crudelibus Dioniſii aſtipulari. Nam etſi non nego, Leonidæ curationem eſſe poſſe utilem in humili, & parva relaxatione, idque obſervatione Cowperi, quæ ſupra (13) indicata eſt, quadantenus confirmari; in relaxatione tamen hac noſtra, quæ tanta eſt, & tanto altius videtur incipere, multum vereor, ut ſatis, atque adeo ut quidquam omnino eſſet profutura.

11. Interea melioribus me Judicibus ulteriore examine relicto harum curationum, quibus Chirurgi olim utebantur, ad conſiderandum tranſeo inſtrumentum recentius, cujus uſum pluribus in prolapſibus fuiſſe proficuum, Auctor teſtatur. Is Blegnyus eſt (14), quem paulo ante memorabam, vir ſane ingenioſus. Accipiebat hic galli indici ingluviem, ejuſque orificium arcte ad extremum alterum brevis, tenuiſque argentei tubuli circumligabat; per alterum autem extremum bacillum, in ſummo obtuſum, immittebat ad fundum uſque ingluviei illius, ſicque hanc primum, tum deinde tubuli juſtam partem, adſtringentibus remedis illitam, in podicem inducebat; partem reliquam extra ſervabat ita factam, ut cum bacillum detraxiſſet, hujuſque loco extremam fiſtulam parvorum ſol-

(1) Sect. cit. ſupra ad n. 3. (2) §. 9. cap. cit. ſupra ad n. 4. (3) cap. cit. ſupra ad n, 3.
(4) De effic. Medic. l. 2. P. I. c. 50. (5) Hiſt. de la Medec. P. 2. l. 4. S. 2. c. 1.
(6) Acut. Paſſ. l. 2. c. 1. (7) Medic. Tetrab. l. 4. Serm. 2. c. 8.
(8) c. cit. ſupra ad n. 4. (9) Sect. cit. (10) Part. cit. c. 95.
(11) cap. cit. ſupra ad n. 7. (12) Domonſtr. ibid. cit. (13) n. 4.
(14) cap. paulo ante indic.

follium in eandem tubuli partem inferuiſſet, atque aeris tantum intruſiſſet, quantum implendæ ingluviei ſatis eſſet, redire aer priuſquam æger vellet, non poſſet, itaque retentus partes relaxatas fulciret, efficeretque, ſubinde, ac diu repetito uſu, ut eæ priſtinum ſitum, vigoremque, quo ad ejus fieri poſſet, recuperarent. Sed inſtrumenti hujus accuratam deſcriptionem, ac delineationem, firmandique modum apud Auctorem videre præſtat. Equidem Dioniſio (1) facile in eo aſſentior, quod neque incommodo careat inſtrumentum hoc, neque uſum præſtet retinendi in ſua ſede inteſtinum eo tempore, quo maxime opus eſſet, id eſt cum alvus exoneratur; quandoquidem eximi tunc debet, & mox, repoſito inteſtino, reponi. Illud tamen nego eundem, ut ipſe ait, præſtare effectum, quem faſciæ, & cætera exterius adhibita. Quin, excepto incommodo non adeo gravi, & quod manu opus eſt cauta ad inſtrumenti repoſitionem, non prorſus inutile hoc crediderim inter initia præſertim hujuſmodi relaxationum. Cogitari etiam poſſet, an pro ingluvie illa, inteſtino uti præſtaret molli, ac tenuibus tunicis prædito bruti alicujus, ea longitudine, & latitudine, qua liceret, ac opus eſſet, arcte intus clauſo ad ſuperius extremum, illito autem exterius eo remedio, quod poſt alvi exonerationem infra (2) commendabo: quod inteſtinum ubi ſic ſatis immiſſum eſſet, injecto mox aere, aut etiam interdum humore aliquo, ab re non alieno, penitus diſtendi poſſet, aut certe hactenus, ut dejiciendi cupiditatem non moveret. Non hoc facilius, ſimulque innocentius invenire auxilium proclive fortaſſe eſt ad reponendam, retinendamque in nativa ſede relaxatam tunicam, ipſumve inteſtinum, ut hac ratione levamen illius vinculis afferatur, unde quantum poſſunt, ſe reſtituant, vireſque recipiant. Cæterum ſicut inter initia, ut dixi, aliquid utilitatis inde ſperari poſſe crederem, & plus certe, quam a turundis, quas alii eadem ſpe adhibent, remediis corroborantibus imbutas, & illitas; ſic quantum expectari iniidem poſſet in morbo inveterato, non video me, fateor.

12. Quod ad Pharmaceuticen attinet, tanto me decet eſſe breviorem, quanto conſulentis Medici litteris certior fio, uſurpata jam fuiſſe remedia, quæ poterant, omnia de genere glutinantium, vulnerariorum, adſtringentium, & nervos juvantium, & quanto pleniores ejuſmodi remediis video omnes Medicorum, & Chirurgorum libros. Quamvis autem iiſdem litteris commemorari tantum videam fotus, ſemicupia, injectiones, cerata, ſuffitus, aliaſque ejuſcemodi formas, exteriorum omnes remediorum; non tamen dubito, quin ſimul in uſum venerint, quæ iis reſpondent, interiora. Equidem præclare intelligo, quod his præſidiis obtineri hactenus non potuit, id multo minus in poſterum eſſe ſperandum, cum factus interea ſit gravior morbus, magiſque ejus cauſæ ſint confirmatæ. Verumtamen donec ætas, & robur vigent, repetenda fortaſſe eſſet, certe repetita caute, prudenterque nihil noceret, diuturna, & valida curatio. In qua optima quæque corroborantia medicamenta propinarentur, quæ potius tamen ex iis eſſent, quæ nervos juvant, quam, quæ adſtringendi vi pollent; his enim adſtricta alvus majoribus, ac pluribus ad egerendum nixibus opus haberet, quibus magis magiſque augeretur morbus. Quam etiam ob cauſam abjicienda omnino illa ſunt, quæ purgantia nuncupantur; ad læſam enim partem ducunt, in eaque permoleſta, & noxia relinquunt irritamenta. Quod ſi alvum ſolvere neceſſe ſit, iis, quæ mox in Diæta memorabuntur, aut eorum conſimilibus plane innocuis, utendum eſt. Ex illis autem remediis, quæ exterius adhibentur, ſummopere mihi placerent, ſi formam ſpectes, ſemicupia, atque injectiones; ſi materiam, thermarum aquas corroborantes.

13. Diætetica reſtat, cujus rectus uſus omnino neceſſarius eſt, cum & vires adjuvet præſidiorum, quæ a Chirurgia, & Pharmacia deſumuntur, tum etiam quia, ſi hæc aut nequaquam, aut fruſtra repetantur, nulla præter illam jam ratio ſupereſt, qua, & facilius quidem, innocentius, frequentius, cu-

(1) Demonſtr. paulo ſupra indic. (2) n. 12.

curare poſſimus, ut minus moleſte ſaltem, minorique cum periculo feratur morbus. Victum proponit Mercurialis (1), qui ſiccandi vim habeat: nec dubium eſt, quin is victus faciat ad roborandum. Verum ſi recte perpendantur gravia, & crebra detrimenta, quæ ab alvi fæcibus provenirent ea victus ratione induratis, facile videbitur eſſe a nobis, præſertim poſtquam repetita fuiſſent incaſſum medicamenta corroborantia, victui, qui ſiccandi vim habeat, eum, qui humectandi vi polleat, anteponendum, qui nempe victus ſimul excrementa mollia ſervaret, ſimul eorum acrimoniam corrigeret. Medicus cautiſſimus Franciſcus Redius (2) in Conſilio adverſus dolorem, & fluxum hæmorrhoidum, cum inteſtini prolapſu in alvi exoneratione conjunctum, jubebat mane bibi ad ſelibram jus carnis non ſalitum, in quo bulliiſſent ſatis multæ violæ martiæ, & poſtquam hæ non niſi ſiccatæ haberi poſſent, earum loco aut cichorea, aut borrago, aut bugloſſa, aut ſonchus, aut prunus recens, ſiccuſve, appianum malum, aut ejuſcemodi aliud. Seri uſum commendabat depurati, edulcatique *julapio* ſive ex *tinctura* violarum martiarum, ſive ex appianis malis. Uſum quoque lactis aſini, aut caprini laudabat. In prandio, cœnaque inter alios cibos pultem ſemper, ſed hanc ſimplicem, & jure plurimum abundantem, in qua poma bulliiſſent, aut herbæ aliquæ ex iis, quæ ſupra dictæ ſunt, interdum hordei quoque, aut orizæ aliquid. Carnes elixas ſæpius malebat, quam aſſas. Omiſſiſque aromatibus, & mero, prandium, cœnamque ſemper claudi cocto pomo, vel pyro, aquam ſuperbibendo ad uncias tres, *julapio* ex cortice citrei mali edulcatam. Ab his, quæ ex Redii Conſilio retuli, non multum recederem in hoc caſu, aut tantum dumtaxat, quantum ſatis eſſet, ne alvus nimis forte lubrica fieret. Quod ſi Rediana iſta vivendi ratio non ſufficeret, ſufficere autem diuturno uſu deberet, alvo hactenus molli reddendæ, ut ad eam exonerandam neque nixibus opus eſſet, nec longa mora, tunc vero ne in eo quidem Redium imitari diſpliceret, ut interdum pulpæ caſſiæ drachmas darem binas, mane ante jus, de quo dixi, ſumendas, totidemque iterum paulo ante cœnam, ſi necdum quidquam egiſſent priores duæ. Si vero nihilominus dura, & ſicca recrementa fieri pergerent, non ea per nixus, & conatus, ſed ope enematum excludenda eſſe cenſerem. Hæc autem ſelibræ pondo, haud amplius, quo facilius retineri poſſent ad juſtum tempus, ex ſolo autem carnis jure, aut ex emulſione, ut appellant, hordei, aut orizæ, quæ ſemuſta antea, & cocta eſſent, & id quoque ad Redii imitationem. Qui denique multis effert laudibus unguentum quoddam (*manteca* vocitatur) flavum ex roſis, quale a Seplaſiariis conficiebatur Magni Etruriæ Ducis, affirmans, prolapſum inteſtinum multo facilius, citiuſque reponi, ſi ejus extremum liniatur unguento illo, quo præterquam quod dolor leniri, humorum autem acrimonia retundi poterit, inquit, læſa, ac debilitata pars non parum corroborari. Cæterum inteſtini repoſitionem minus difficilem reddent præſcripta vivendi ratio, & in cibo parcitas. Sic enim neque in proximo Coli tractu copia excrementorum cumulabitur, quæ res illi obſtare ſolet repoſitioni, nec ſanguis gignetur, qui aut redundantia ſua, aut vitio alio infirmam partem faciat craſſiorem. Quod cum accidere etiam queat a violentis motibus, & exercitationibus, has quoque omittere oportebit, nec minus, ut paucis complectar omnia, quidquid longo adeo tot annorum ſpatio, multo experientia ipſa melius, quam poſſit Medici cujuſve conſilium, noxium eſſe, demoſtraverit.

14. Hæc, multis ac variis occupationibus, ſtudiiſque diſtentus, habui, quæ in difficillimo caſu animadverterem, ac reſponderem, optans ab Nobili, Eruditoque, pro quo ſcripta ſunt, Viro, ut qualiacunque ſint, grata habeat, ab Experientiſſimo autem, qui me conſuluit, Medico, ut iis hactenus utatur, quoad pro ſua prudentia, rebuſque circumſtantibus licere credet, ab Deo tandem immortali, ut quidquid decretum, actumque fuerit, propitius fortunet.

15. Habes Conſilium, quale tum ſcripſi, anno

(1) cap. cit. ſupra ad n. 3.

(2) Opere dell' ult. Ediz. T. 4. verſo il fine.

anno videlicet 1725. poſtridie Idus Sextiles. In quo præter ipſam prolixitudinem, alia quoque ſunt, quæ ne mihi quidem nunc ſatis placeant. Verum in res incidens minus tractatas, neque hæc, neque illam vitare potui. Atque utinam ab eo tempore extitiſſet aliquis, cujus anatomicæ obſervationes optatam huc attuliſſent lucem. Sed ex, ut Schacherum, doctiſſimum Virum (1), & me tunc latebant, ſic adhuc latent. Quæ autem in cadaveribus quærenda ſint, eorum præſertim, quorum inteſtinum procidere conſueverit ad miram longitudinem, Conſilium tibi indicabit noſtrum, nec tamen fortaſſe omnia. Quis enim ſciat, num aliquando aut nimio humore laxata, aut congeſtorum recrementorum copia, aut violentis, diuturniſque in egerendo nixibus diſtracta, ac divulſa ea vincula, quæ ex ſupremo Recto in proximum Colon ducuntur, faſciolas tres referentia, non ita ſinant tum aliquot ex ultimis Coli cellulis tum plurimas ex iis, quæ intra has ſunt, tranſverſis rugis extendi, ut prolapſi inteſtini longitudo augeatur. Videndum igitur erit, ubi illiuſmodi cadavera, quæ adhuc deſidero, incidenda obvenient, quomodo illa etiam vincula, illæque cellulæ ſe habeant, aut ſi utraque perſiſtant, an interiores ſaltem rugæ magna ex parte ſint explicatæ, ac deletæ, quæ res una maxime interiorem tunicam, in qua illæ ſunt, deorſum extendi ſineret, trahente videlicet continuata interiore tunica Recti inteſtini, quam ſe invertere, & ſic prodire, ſecuti recentes in primis Rei Medicæ Scriptores, in Conſilio (2) poſuimus. Quæ tamen ipſa inverſio quatenus fieri, agnoſcique poſſit, nunc in iiſdem cadaveribus pariter quærendum cenſemus. Neque enim hic, ut alibi (3), agitur de parte dumtaxat aliqua, eaque cum quadam quaſi cuticula, quæ abſcedat, comparanda, ſed de tota ipſa interiore inteſtini Recti tunica: quam a muſculoſa ſic diſſolvi, ut tamen non emoriatur, nec graviſſima habeat conjuncta ſymptomata, difficile eſt creditu apud eos, qui innumeras, mitto fibrillas, & nervulos, arteriolas tantummodo, ac venulas, utramque tunicam jungentes, animadverterint. Hæc igitur vaſcula an adeo laxari ſenſim, extendique poſſint, ut magnæ præſertim inverſiones tunicæ interioris requirunt, quas non pauci hic fieri cenſent; an tumorum exemplum, in quibus conſtat immanem accidere vaſorum extenſionem, hic locum habeat, ubi craſſeſcere quidem interior tunica dicitur, ſed flexilis tamen plerumque, & apta ad repoſitionem ſervari; an denique inverſiones hæ, quæ non ſecus in Recto inteſtino, ac in vagina uteri, proponi ſolent, cum re ipſa, & quatenus conveniant, non aliunde certius, quam ex accuratiori cadaverum inciſione addiſcetur. Nec vero in magnis præſertim Civitatibus rariſſima eſſe poteſt ejuſmodi cadaverum diſſecandorum occaſio. Non paucis enim hic morbus funeſtus eſt, inflammatione videlicet, gangrænaque inteſtinum corripientibus, cujus repoſitio negligenter nimis dilata ſit. Sed in iis etiam, quos aliud mortis genus ſuſtulerit, aliquando accidit, ut quædam ſe offerant, quorum ad hanc rem utile eſſe poſſit examen, ſive Recti inteſtini prolapſui obnoxii fuerint, ſive quacunque ex cauſa, ut in milite quodam gregario (4) *Coli in inteſtinum Rectum prolapſus*, *ſeu devolutio* occurrat, quæ in illo quidem *ad ſpithamæ longitudinem* fuit. Non Rectum autem dumtaxat, verum etiam Colon ipſum procidere non dubitavit Salmuthus (5), cum lactentis puelli Obſervationi (6), qui in gravioribus epilepſiæ paroxyſmis inteſtina extrudebat *ſatis magna longitudine*, hunc titulum fecerit *Procidentia inteſtini Coli ex Epilepſia*. Atque utinam perſecuiſſet puellam (7) annos natam circiter quatuordecim, cui ex neglecto acriore teneſmo *totum tandem inteſtinum Rectum cum parte Coli ad longitudinem ſpithamarum duarum*, *& amplius fuit protruſum*. Cum enim ſatis reſtitui in ſuam ſedem non poſſet, gangræna autem Recti extremum jam occupaſſet, mortua eſt, ipſo mirante, quomodo tanta inteſtinorum portio excidere e meſenterio potuiſſet. Quod ſi plura, &

L 2 varia

(1) §. 3. cit. ſupra ad n. 4. (2) n. eod.
(4) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 103.
(7) Obſ. 30.
(3) Epiſt. 31. n. 20.
(5) Obſ. Medic. Cent. I. (6) 31.

varia cadaverá diligenter perſecari; tandem potuerint ſive eorum, qui ex prolapſu tunc primum, aut non ſemel antea perlato interierint, ſive eorum, qui cum eidem, & ad magnam quidem longitudinem (1) ſenſim adaucto obnoxii eſſent, aliique alio inde incommodi, & moleſtiæ modo affecti, ex quocumque morbo deceſſerint, non dubium eſt, quin proclivius futurum ſit de illius cauſis, & curatione conſulentibus reſpondere.

16. Sed me caſus tunc propoſiti conditiones ſicuti in theoretica parte ad quædam minus fortaſſe veriſimilia adduxerunt, ita in parte etiam reliqua impulerunt facile ad nonnulla, quæ optari queant potius, quam ad fieri. Quod ſi ægrum non ea peculiaris neceſſitas tenuiſſet, ut artificia amoveret omnia, & procidere inteſtinum ſineret; ſi quidem recrementa vellet ejicere, non defuiſsent auxilia, quæ proponerem, ut cum ea ejicerentur, in ſua illud ſede perſtaret. Erat primum Sarpii annulus: quo de annulo præter ea, quæ retuli ſupra (2) ex Joanne Rhodio, hæc etiam in Sarpii Vita legiſſe memini; cum ipſe hoc morbo diu laboraſſet, plura autem ſubinde, ſed fruſtra omnia tentaſſet, quærere demum inſtrumentum aliquod cœpiſse, quo inteſtinum contineret, itaque poſt multa unum denique inveniſse ad id aptum, adeo, ut tametſi ad finem uſque vitæ morbum pertulerit; nullius tamen actionis propterea impedimentum ſenſerit, haud ſecus ac ſi illo careret morbo, idemque ita facile, & prompti uſus, ut aliis pariter, quibuſcum ipſum communicaverat, eadem præſtiterit. Quod ſi Vita illa ob Auctoris (quicunque is nunc ab laudando alibi Summo Viro fuiſſe credatur), ſi ob Auctoris, inquam, aut veram quarundam rerum, aut verſute ſimulatam inſcitiam, ut in Epiſt. Anatom. (3) haud aliter illa uti voluerim, niſi refellendi gratia per ipſam, ut loquuntur, *ad hominem*, qui illam objecerant, ſi forte igitur hac quoque in re ſuſpecta eſſet, alterum non defuiſſet inſtrumentum, quod a Valſalva noſtro videram in quodam Conſilio memorari. Scilicet cum æger ad exonerandum ventrem ſellam peteret, præſto eſſet hujus operculum in medio perforatum, ibique firmiter tubo inſtructum plumbeo, cera exterius, & in ſumma ora circumlito, non latiore duabus tertiis unciæ Bononienſis partibus, & longo quidem uncias circiter duas, ſed non ultra ſemunciam intra podicem admittendo, nec ſine cauti Chirurgi ope, cum prima ejus fierent experimenta, ut ſi feliciter cederent, neque in tubi dimenſionibus aliquid eſſet variandum, hac ratione ejici excrementa poſsent, nec tamen inteſtinum emitti. At ſi neutrum inſtrumentum ſpei reſpondiſſet (intelligis enim vel ex iis, quæ in Conſilio attigimus, quæ noxæ poſſent, nedum quæ moleſtiæ interdum ex ejuſmodi præſidiis exiſtere) alia erant præterea, quæ poſsent excogitari. Vides enim, exempli cauſa, qualem Cl. Baſſius (4) invenerit annulum, qui *nullum fæcibus egerendis ponens obſtaculum*, facile, uti ſcribit, & geſtetur, & poſtquam morbum ſuſtulit, extrahatur; ſuſtuliſſe enim, ait, vel diuturnum, brevi; atque adeo intra menſes duos. Sed de prolapſu Recti inteſtini hæc attigiſſe ſatis ſit. Proximis Litteris ad alios morbos pergemus. Vale.

EPI-

(1) Vid. Epiſt. 65. n. 6. (2) n. 7. (3) 15. n. 68. (4) Dec. 1. Obſ. 4.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXIV.

Sermo eſt de Inteſtinorum Dolore.

ETSI pars maxima Obſervationum, ex quibus Sectio conſtat XIV. tertii libri Sepulchreti Anatomici, ad Dolores ſpectat Inteſtinorum; tamen multæ etiam in ea ſunt, quæ ad alia Ventris attinent viſcera, ex utriſque autem nonnullæ, in quibus non internæ, ſed extrinſecus accidentes cauſæ, ut ictus, & vulnera dolorem fecerunt. Quod mihi exemplum ſequi non placet, ut qui aliarum ventris partium dolores alibi ſuo quemque loco tibi aut propoſui, aut ſum propoſiturus, & de ictibus, ac vulneribus ſeorſum pariter ſcripturus. Moleſtus autem repetitionibus eſſe nolo: quæ adeo non vitantur in Sepulchreto, ut in hac ipſa Sectione bis poſitas offendamus Obſervationes plures (1), in Additamentis autem ad eandem, non agnito Blancardi fuco, tres ſub hujus nomine repetitas XV, XVI, & XXIII, quarum duæ poſtremæ in Sectione ipſa (2) jam fuerant, ut prima in præcedente Sectione VIII (3), veris Auctoribus adſcriptis, propoſitæ. Sed neque in eo mihi ſatis placet Sepulchreti Auctorem imitari; ut Obſervationes in eas dividam, quæ ad Colicum dolorem attineant, & quæ ad Iliacum; non quod omnino improbem hanc diviſionem; quanquam Diocles Caryſtius, ut Celſus (4) docet, non tenuioris, ſed plenioris inteſtini morbum εἰλεὸν nominabat, Alexander autem Trallianus, ut apud Salium (5) eſt, *non aliud eſſe ileon cenſuit, quam colici affectus intenſionem, ac incrementum*, & Salius (*) in utroque illorum inteſtinorum eſſe poſſe ilei primariam ſedem, & cauſam oſtendit; ſed quia non adeo facile eſt, ut multi putant, dolores internoſcere utriuſque inteſtini, nec, quod conſequitur, per animadverſa in ægris ſigna ſatis luculente hujuſmodi obſervationes dividere.

2. Nam quod dolores dicuntur eſſe acerbiores Iliaci, quam Colici, & facile etiam ſunt, ſeu vaſorum copia id fieri cenſeas, ob quam multo quoque ſæpius Tenuia inteſtina, quam Craſſa, inflammata reperiantur, ſive potius nervorum numero, præſertim ſi villi, quibus prima uſque adeo abundant, ad papillarum genus ſunt referendi; certe quidem alius alio doloris impatientior eſt, & alia in alio, ac magis, minuſque gravis doloris cauſa; ut minime proclive ſit, uter revera majori torqueatur cruciatu, ſtatuere: unde etiam fortaſſe fuit, cur Galenus, cujus adverſos inter ſe locos conciliare ſtudet Ballonius, ſicut in Sepulchreti Sectione hac (6) vides, alibi Iliacos, alibi Colicos vehementiſſimos eſſe ſcripſerit. De vomitu autem, quem in illis magis violentum, atque aſſiduum eſſe docuit; recte in Sepulchreto (7) eos Colicos dolores excipi invenies, quorum ſedes ſit in eo Coli tractu, qui ventriculi fundum contingit. Et ne longius ab Sepulchreto te abducam; ex eodem (8) pariter admoneri poteris, quam ſæpe exceptionibus obnoxium, & propterea fallax illud quoque ſignum ſit, quod videtur alioquin præcipuum, quippe a ſedibus ipſis petitum tenuioris, pleniorifque inteſtini. Franciſci enim Sylvii verba reperies docentis, *ſæpe ad umbilicum uſque, & quandoque uſque ad veſicam inſigni anfractu per medium abdomen volvi Colon*. Quod ſi verum eſt, cum ſuum hoc locum deferat, Tenuium autem inteſtinorum occupet, intelligis plane, quam falli poſſit is, qui ſedibus hac in re plurimum tribuat. Nimirum non illi ſolum tunc decipientur, quos redarguit Sylvius; verum ii præterea, qui Sylvium

(1) Confer Obſ. 1. §. 2., & Obſ. 20. §. 14. Obſ. 1. §. 13., & Obſ. 24. §. 2. Obſ. 1. §. 14, & Obſ. 19. §. 4. Obſ. 2. §. 1., & §. 2. Obſ. 5. §. 2., & Schol. ad §. 8. Obſ. 19. Obſ. 8. §. 11., & Obſ. 14. §. 3. Obſ. 28., & Obſ. 30. §. 4.

(2) Obſ. 20. §. 12. Obſ. 3.

(3) in Additam. Obſ. 5.

(4) De Medic. l. 4. c. 13.

(5) De Affect. Particul. c. 11.

(*) Ibid.

(6) Schol. ad §. 5. Obſ. 5.

(7) Schol. ad §. 2. Obſ. 25. in fin.

(8) Schol. ad Obſ. 41.

vium ſequantur. Cum enim ea Coli pars, quæ ſubeſſe in tranſverſum ventriculo ſolet, non ibi fuerit, ſed deorſum adeo ſe incurvaverit; tunc errabunt certe, qui idcirco eam dolore correptam eſſe negent, quod ventris ſuperiora tranſverſus, cinguli inſtar, dolor non torqueat; ſed & illi hallucinabuntur, qui in ventris *ambitu, ac circumferentia exortum dolorem vere colicum dicendum* eſſe cum Sylvio credant; nam dolor, qui tunc in ſuperiore ventris ambitu exoriatur, in Colo, quod illinc abſit, eſſe non poterit.

3. Verum autem id eſſe, quod Colo ſæpe accidere Sylvius admonuit, non paucæ, tum Valſalvæ, tum noſtræ, tibi aut jam propoſitæ, aut proponendæ Obſervationes confirmabunt: quanquam non omnia, in quibus id vidimus, corpora in his Epiſtolis commemorandi occaſionem habebimus; diu enim eſt, ex quo id cœpimus animadvertere vel priuſquam in eum incidiſſemus Sylvii locum, ut II. noſtra Adverſaria (1) oſtendunt. Sed in III. quoque Adverſariis (2) aliam infimi Coli ſedis varietatem adnotavimus, hic minime prætermittendam: quamvis ibi pariter ob eandem cauſam eos more noſtro laudare non potuimus, qui ante nos illam animadverterant, Spigelium (3), & Riolanum (4); quibus tamen contra ac Valſalvæ, & nobis videtur ſæpius Colon occurriſſe valde in fine flexuoſum, rarius ductu ſimpliciore. Verum utcunque id eſt, cum ii flexus in quibuſdam non modo verſus inguen dexterum Colon extendant, ſed interdum, ut vidimus, ad umbilicalem regionem attollant flatibus præſertim turgidum; hinc certe apparet, quam facile dolor, qui in eo ſit, temere tunc ad Tenue inteſtinum, cujus illæ ſunt ſedes, referri poſſit. Hoc igitur varietatum utrumque genus minime infrequens eſt, ſive a primordiis, ſive a morbo etiam, quod Riolani (5) verba ſubindicant: *vidi*, inquit, *Colum inteſtinum inter jecur, & ſplenem non directe protenſum, ſed in S Romani modum inflexum, & ad umbilicum uſque PROLAPSUM*: Spigelius autem (6) vel clarius, & magis univerſe ſcribens, idem inteſtinum, ait, *præter naturam in colicis doloribus, dum flatibus diſtenditur, e ſua ſede naturali abire*. Quod ſi ob hanc cauſam accidiſſe velis, ut in apoplectica Muliere (7), quæ iis fuerat doloribus obnoxia, Colon invenerim non modo cum paucis, rariſque cellulis, ſed etiam amplioribus, quam ſoleat, gyris extremam ſui partem umbilicum verſus contorquens, non repugnabo, præſertim cum Franciſcum Sylvium intelligam ex Obſervatione, quæ in Sepulchreti Sectione hac eſt XV, fuſius autem deſcripta legitur in IX. Sectione libri I. ubi eſt XLVIII, intelligam, inquam, iiſdem cruciatibus laboraſſe aliam fœminam, cenſuiſſe non tam quia omentum *non omnia* inteſtina tegens, aut hæc *nonnihil* loco mota adnotaſſet (hoc enim haud raro, illud vero ſæpiſſime occurrit) quam, niſi plurimum fallor, quia utrumque paulo ante expoſitum varietatum genus in eadem fœmina, ut videre poteris, deprehenderat. Quod ſi ob ejuſmodi tantum cauſam ſedes mutarentur inteſtini Coli, eſſet tamen errandi periculum eo magis timendum, quod illis de ſedibus in iis potiſſimum ſermo ſit, qui ei ſolent eſſe cauſæ obnoxii. Verum in iis etiam, quorum eſt ventriculus amplior, aut jecur grandius, tranſverſa illa Coli pars, quæ his ſubjicitur viſceribus, tanto inferior eſt, quanto hæc majora. Huc cauſæ accedunt, quæ ventriculum deprimunt, & cum eo Colon, ut in Veneto Juvene accidiſſe vidimus (8) ex abnormi Spinæ inflexione. Sed præter morbos, conſtitutiones quoque ſunt corporum ſecundum naturam, in quorum aliis aliæ ſunt Coli ſedes. Nam etiam ab ortu, ut paulo ante indicatum eſt, aliter poteſt eſſe locatum, & gravidis aucto utero ultimis menſibus tranſverſa illa Coli pars altior eſt, ſicuti Spigelius (9) animadvertit.

4. Quæ cum ita ſint, cumque ex his ſatis appareat quamobrem dolorum, quibus inteſtina torquentur, Obſervationes non ita dividam, ut alias ad Iliacos, alias ad Co-

(1) Animad. 2. (2) Anim. 6. (3) De hum. corp. fabr. l. 8. c. 5. (4) Anthropogr. l. 2. c. 14. (5) Ibid. (6) c. cit. (7) Epiſt. 3. n. 2. (8) Epiſt. 4. n. 16. (9) c. cit.

Colicos referam; qua malim diviſione uti, indicandum eſt. Primum igitur eas affe-ram, in quibus dolores erant a cauſa non extrinſecus quidem adveniente, ſed tamen ſub oculos cadente; deinde vero illas, in quibus cauſa omnino intra corpus latebat. Prioris autem generis has duas ex Valſal-va accipe.

5. VIR quadraginta annos natus, ſan-guineo-bilioſi temperamenti, qui levem aliquando ad inguina herniam patiebatur, a carduorum eſu in Iliacam incidit Paſſio-nem. Levis quidem ad inguina apparet tu-mor: ibi tamen ullo ſe torqueri dolore æger negat; in ventre fatetur, ob fæcum retentionem valde indurato. Remediis ir-ritis, die morbi ſeptimo lethali vomitioni ſuccumbit. VENTRE aperto, inteſti-na aere turgida conſpecta ſunt, & ad eam partem livida, ac nigra, qua ſe haud ita procul a Cæco duplicabant, & cum anne-xa meſenterii portione, quæ quaſi carnea videbatur, in herniæ ſacculum immitte-bant, digitos quatuor longum, orificio au-tem anguſtiore, ut per hoc redire non poſſent in ventrem poſtquam ab illapſa materia diſtenta fuerant. Erat hic ſaccu-lus in dextero inguine, ex peritonæo qui-dem factus producto, & dilatato, ſed non ex hujus proceſſu, ut plures olim credide-runt qui vas ſemen deferens, vaſaque Spermatica comitatur: imo huic proceſſui, & his vaſis, ſanguine valde tumentibus, ab anteriore parte incumbebat: eratque intus, ut intercepta inteſtini portio, colo-re nigricante, ſive potius ex atro viridi infectus, quaſi a vitriolo tinctus eſſet. In ſiniſtro autem inguine alter erat ſacculus, ejus, quem deſcripſi, ſimillimus, niſi quod eam, ex qua fiebat, membranam, & fi-bras, & vaſa colore, ac cæteris conditio-nibus habebat a naturalibus non diſcrepan-tia. In Thorace ſana omnia. Erant tamen cum grumoſo ſanguine polypoſæ concretiones ſubluteæ, major in dextero, minor in ſiniſtro cordis ventriculo; ſed neutra extra ventriculos ſe producebat.

6. Manifeſta erat cauſa doloris hujus, videlicet *incarcerata*, ut loquuntur, hernia. De qua in his Litteris crebra quidem erit commemoratio; ſed tantum quatenus com-preſſa inteſtini parte, hujus, & proximæ ſanguifera vaſa ſtrangulat: ex quo ut do-lor, inflammatio, ſphacelus fiant, non ne-ceſſe eſt explicare. Cetera de herniis, & de portione peritonæi, quæ comitatur vaſa Spermatica, alibi (1) attingemus. De Ilia-ca autem Paſſione ſcribetur ſubinde in hac Epiſtola quantum propoſito erit ſatis. Jam vero facile intelligis, cum ea oritur, ut plerumque, ob interceptum inteſtinum, tunc acervata ſupra interceptionem mate-ria diſtendi inteſtina ſuperiora, ab hac au-tem diſtentione alteram exiſtere doloris cauſam, quam auget ipſa quoque acervatæ materiæ corruptio ex mora. Verum unde factum eſſe dicemus, ut in propoſi-ta hiſtoria ibi æger dolorem eſſe negaret, ubi vitium erat maximum? An quod nul-la inflammatione prævia, ſphacelus inter-ceptum occupaſſet inteſtinum? Id autem an fieri poſſit, alias (2) videbimus. An potius quia cum æger illud negabat, jam inflammatio degeneraſſet in ſphacelum? Sunt enim alia quoque in ea hiſtoria, ut a Valſalva ſcripta eſt, quæ non accuratiſſi-me mandatam chartis fuiſſe indicent. Sed neque in proxima ullam doloris men-tionem injecit, qui tamen num abeſſe po-tuerit, ſatis ipſa per ſe monſtrabit.

7. VIR annum agens quinquageſimum, laborans enterocele, ardenti febre corripi-tur, & nonnullos poſt dies vomitione hu-morum, qui fuligine infecti videbantur. Urinam primum difficile, deinde nullo modo reddit. Catheter a Chirurgo in-caſſum immittitur; namque ubi prope ve-ſicam pervenit in obicem incidit. Itaque his vexantibus incommodis, æger mori-tur. VENTRE, ac ſcroto diſſectis, inteſtina in hoc illapſa, inflammatione af-fecta inveniuntur: & quanquam nulla in ipſis eſſet exulceratio, tamen paululum ſa-nioſi ſeri in eorum interſtitiis conſpicitur. Indicium quoque ſanioſi ejuſmodi humoris in ventris pelvi animadvertitur. Veſica erat urinæ plena, quamvis nullam intus haberet læſionem. Obex autem, qui prope veſicam Chirurgo ſe obtulerat, nihil erat aliud quam unum ex foraminibus, per quæ ſemen

(1) Epiſt. 43. n. 6., & 7.

(2) Epiſt. 35. n. 19., & ſeqq.

ſemen egreditur, ſic dilatatum, ut in ipſum extremus catheter ſe conjecerit: idem e-nim ſpecillo quoque accidit, per apertam ex parte mortui urethram ad rem explorandam immiſſo.

8. An id foramen Sinus fuit potius, in Seminali caruncula a me poſtea deſcriptus, in eo homine præter modum amplificatus? Nam ſi alter fuiſſet ex ſeminis ductibus, hujus fluxu videtur homo laborare debuiſſe. Certe autem ejus orificium Sinus nunc minus, nunc majus occurrit, quod a Cl. quoque Viro Henrico Baſſio (1) adnotatum eſt. Sed mihi, ex quo Sinum A. 1719. vulgavi (2), quotannis in Theatro, nec uno interdum in cadavere, oſtendenti, nunquam amplius obtigit, quod nunc meminerim, ut ſeminis ullum ductum, qui in illum influeret, deprehenderem, multo autem minus ut videretur, quemadmodum ipſi, *hicce hiatus eſſe aliquando levis inciſura, ſeu ſulcus poſt flacceſcentiam harum partium demum apparens.* Num vero, quemadmodum Sinus ille, ita quoque caruncula, intra quam eſt, amplificata eſſet, ſicque & Sinus orificium tenuiori fortaſſe catheteri objicere, & urinæ ſuppreſſionem facere poſſet, tametſi veri ſimile eſt, tamen cum Valſalva nihil præterea addiderit, eo libentius in medio relinquam, quod, ut cauſam prætercam a Walthero (3) memoratam, graviter affectis vicinis partibus, adeo non inſolitum eſt veſicam in conſenſum trahi, lotiumque non expellere, ut Sennertus (4) inter ſigna inflammatorum inteſtinorum hoc recenſuerit: quin etiam olim Cælius Aurelianus (5) inter cætera Ileon comitantia mala *veſicæ, & officii ventris perfectam abſtinentiam* poſuit. Verum de ſuppreſſione urinæ alibi. Nunc iſtis duabus Valſalvæ Obſervationibus aliquot ex noſtris ſubjiciamus.

9. JUVENI agricolæ cum ante annos ſeptem inteſtinum delapſum eſſet in ſcrotum dexterum, hinc autem in ſuam ſedem repoſitum, ſubligaculi ope retentum, nullam, donec hujus non omiſſus eſt uſus, attulerat noxam. Omiſſo autem denique, accidit, ut cum duos jam circiter menſes teneretur intermittentibus febribus, & ſe nuper laganis, aliiſque ejuſmodi craſſis ex ſubacta farina eduliis impleſſet, inteſtinum eodem relaberetur. Ex eo die, qui fuit pridie Kal. Novembres A. 1705. vomitione corripi cœpit amaræ materiæ. Hunc die morbi quarta ſingultus acceſſit, & ſcroti dolor. Hunc impoſita mataxa, calente lixivio imbuta, levare viſa eſt. Sed cum vomitus, & ſingultus perſtarent, & ventris inſuper dolores, ac ſitis affligerent, illatus eſt die ſexta in Bononienſe Noſocomium S. Mariæ de Morte. Ubi nec Chirurgi manus quidquam profuit, & Medici auxilia vix levamen aliquod attulere. Singultus enim ſublatus eſt, ut vomitus quoque; ſed hic breve ad tempus, cum emplaſtrum, quod vocant de cruſta panis, regioni ſtomachi fuiſſet adhibitum, enema autem injectum ex oleis ſeminum lini, & violato. Die ſeptima primum vidi. Dolor in ſcroto erat levior. Pulſus minus quam heri fuiſſe audiveram, frequens: ſed humilior, & infirmior quam ejuſmodi juveni conveniret. Sitis perſtabat. Neque alvus, niſi injectis, quæ dicta ſunt, oleis, fæces reddebat. Quin cum hodie enemate uſi eſſent ex carminativa, ut vocant, decoctione, cui deſpumatum mel additum cum drachmis duabus electuarii, quod dicunt benedictam laxativam, vomitus rediit amarorum, in quibus teres lumbricus; injecta vero vix tandem multas poſt horas reddita ſunt. Die octava lumbricus alter ejectus eſt. Abdomen cum tenſum eſſet, id quod etiam pridie adnotaveram, & ſub manu reſonans quaſi ut in tympanite, non erat tactus vel paulo rudioris impatiens: ne in epigaſtrio quidem, ubi quoſdam quaſi morſus æger ſentiebat. Cum quærerem, an etiam calorem? negabat. Pulſus heſterno in cæteris ſimilis, ſed tamen multo frequentior. Lingua ſicca. Urinarum color ſaturus. Sub oculis livor, & vel ſine hoc facies, quæ minus placeret. Nox inquieta.

Die nona omnia eadem: imo facies, & pul-

(1) Dec. 1. Obſ. Anat. 5. §. 9. (2) Adverſ. 4. Animad. 3.
(3) Diſſert. de Collo viril. Veſicæ, &c. §. 3. (4) Medic. Pract. l. 3. P. 2. S. 1. c. 2.
(5) Acut. Paſſ. l. 3. c. 17.

& pulſus pejores. Hi enim vel magis e-rant frequentes; cum autem premeres, mi-nus reſiſtebant, aut nihil. Illa ad eam ac-cedebat, quam vocant Hippocraticam. Et cum anxius ſuperioribus diebus æger eſſet, ac voce flebili, & corporis, membrorum-que ſitum mutaret identidem; hæc cuncta magis animadvertiſses hac die. Nam præter dolorem in toto ventre aſſidue perſtantem, morſuum ſenſus per intervalla hic illic re-currebat cum ubique, tum in epigaſtrio præſertim. Nullus erat, nam quæſivi, pul-ſans dolor, nulla uſquam pulſatio. Nec dolor, quem in ſcroto, aut proxima ventris parte ſentiebat, erat his ulti-mis diebus præcipuus. Cæterum cum pul-ſum tentarem, ſiccam quidem, & aſpe-ram cutem, nec tamen æquo calidiorem animadvertebam. Cibo ſumpto, meliuſcu-le habebat. Levari quoque ſe dicebat enemate illo ex oleis, & pridie, cum in-ditum eſset, confirmaverat. Hac autem die cum alterum injectum eſset ex jure, in quo ſemina coriandri bullierant, & ſac-charo, dum redderet, cibum vomuit. Sub veſperam dormivit. Poſtmodum ut ſe ha-beret interrogatus, in epigaſtrio neſcio quid pulſare, & aliquem in ventre eſse caloris ſenſum reſpondit. Interea vomi-tus fluidioris, quam hactenus, materiæ, hu-juſque ſubflavæ per intervalla vexabat. Quo totam noctem, & cæteris, quæ dicta ſunt, perſiſtentibus, mane, die morbi de-cima, vivere deſiit. VENTER ma-gnam vim effuſam habuit ejuſdem, quæ vomitu rejiciebatur, materiæ: eademque & ventriculus, & Tenuia ad herniam uſque inteſtina valde erant diſtenta: in eoque univerſo tractu unus, haud amplius, lumbricus fuit, duorum ſimilis, qui inter vomendum ejecti fuerant. Craſsa autem inteſtina erant vacua, & alba, & ſana. Sanus quoque ventriculus. Sed proximum huic inteſtinum qua bilarium, & pancreati-cum ductum excipit, ibi ad ſex circiter digitos, erat adeo ex inflammatione livi-dum, ut jam gangrænam oleret. Levior inflammatio, & nondum liveſcens, hic il-lic tenebat Jejunum, & Ilei partem mul-to maximam. Reliqua enim pars, quæ propius videlicet accedebat ad Colon, gangræna potius, quam inflammatione, oc-cupabatur, quemadmodum herniæ oſtendet deſcriptio. Erat ſacculus pyri forma, ex tunica factus non minus craſſa, & firma, quam arteria Pulmonaris. Is non ſcroto ſolum, & darto, ſed & Cremaſtere mu-ſculo, eaque cui hic incumbit membrana communiter cum teſte, & vaſis ad hunc pertinentibus operiebatur. Teſtis autem ſacculo ſuberat, vaſa ab interno latere exterius adhærebant, & prope orificium ſacculi, non per hoc ipſum, ventrem adi-bant. Erat id orificium annuli inſtar craſ-ſioris, quem peritonæum, & circumjectus tendo efformabant: admittebatque præter Ileum inteſtinum, & annexi huic meſen-terii particulam, omentum quoque, cujus propterea nullam ferme partem videram, quæ a ſiniſtris inteſtina obtegeret, quia dextrorſum erat ad herniam tractum: nec modo ad ſacculi fundum perveniebat, ſed inde in teres corpus ſe conformans, quod niſi incidiſſem, ex compreſſa omenti ſub-ſtantia factum eſſe, non cognoviſſem, ſur-ſum redibat, & ad Ileum interceptum, haud procul ab orificio ſacculi, ſe anne-ctebat. Ad ſacculum autem quidquid in eo omenti erat, annexum paſſim inveni per interjectum quoddam corpus rubens, & flaccidum, ut facile poſſet ab omento, & ſacculo ſeparari, nec aliud quam mem-braneæ cellulæ eſſe videretur, ſeri, & ſanguinis plenæ. Ileum vero nec ſaccu-lo annexum erat, neque ad ejus fundum perveniebat; ſed paulo infra orificium, in arcus modum ſe curvans, eadem, qua venerat, orificii via redibat in ventrem; ut, ſi explicares, non plus ex eo inteſtino, quam ad quatuor, aut quin-que digitos interceptum eſſe, invenires. Id omne gangræna affectum nigricabat; ſed multo ibi magis ubi in orificio ſacculi conſtringebatur: cujus orificii annulus non minus niger, ac fœtens erat; quemadmo-dum & proxima ſuperior Ilei pars; imo hæc adeo fracida erat, ut diſtendentis hu-moris vim ferre non potuerit, ſed forami-ne pervia non ita parvo, illac in ventris cavum effuderit. Ex reliquis ejus viſceribus, quæ, ut inteſtina, non parum adhuc cale-bant, cum XIII a morte hora cadaver inci-

inciſum eſt, jecur quoque vitium contraxerat; in limbo enim erat nigrum, in cava autem facie, cum cyſti, quæ medio-cris erat, ſubnigrum. In Thorace ſana omnia, tametſi in dextero cordis ventriculo polypoſa fuit concretio ſubflava, & mollis, quæ inde albidas appendices ſuas in venas uſque Jugulares extendebat.

10. De multis, quæ adnotari huc poſſent, quædam infra opportunius, nonnulla etiam attingemus ſtatim ac Obſervationem alteram adſcripſerimus, quam menſibus circiter quatuor poſt priorem in eodem Noſocomio habuimus.

11. MULIER annos nata plus quinquaginta, quæ duos jam & triginta hernias pertulerat binas, a ſiniſtris ambas, alteram ad umbilicum, alteram ad pubem, cum forte ab loco non ita alto cecidiſſet, nihil inde mali, niſi contuſionem retulerat ad alterius ſcapulæ, & humeri fines. A qua cum facile convaleſceret, cœpit interea jam aliquot a caſu diebus adſtrictam alvum habere, & paulo poſt fluidam ſubflavam materiam evomere, idem quod recrementa alvi ſolent, omnino olentem. Vomitus cum alias, tum præſertim duabus, aut tribus poſtquam cibus ſumptus fuerat horis ingruebat. Pulſus nec frequens, nec digitorum preſſioni minime reſiſtens, parvus erat valde, præcipue a vomitu, minorque fiebat in dies. Cum enemata nihil proficerent, bis datus eſt mercurius ad drachmas duas, primum fruſtra, ſecundo autem eo cum effectu, ut alvus ter ſolveretur, ſemel quidem atque iterum ſolidis recrementis dejectis, tertio autem fluidis. Nec detrimentum afferri eo remedio viſum eſt. Mulier tamen hora circiter duodecima, ex quo mercurium ſecundo ſumpſerat, mortua eſt, quarta, an quincta poſtquam vomitus inceperat die, ſemi hora autem, ex quo noviſſime vomuerat; cum toto morbi tempore neque manifeſta febri, neque convulſione laboraſset, dolores autem ventris moderate adeo tuliſſet, ut de his nihil habeam adnotatum. ABDOMINE inciſo, ac diducto, odor gravis extitit. Jejunum inteſtinum, & Ilei proxima pars eadem, quæ vomitu ejiciebatur, materia, tota erant diſtenta. Ilei autem pars reliqua, & Craſſa contracta. Jejunum quibuſdam in locis diſtinctum ſecundum longitudinem ſtriis vividius rubentibus, in cæteris rubebat ex fuſco, ut Ileum quoque ferme ubique. Sed hoc non ita procul ab Jejuno multo gravius affectum invenimus ad digitos tres, aut quatuor; quam videlicet ſui partem cum annexo meſenterio in herniæ inferioris ſacculum immittebat curvatum in arcus modum. Hæc enim etſi neque ad ſacculum, neque ad hujus orificium, quod referebat annulum quaſi quendam, alligabatur, gangræna tamen correpta, ex ſanguineo colore nigricabat, feroque cruento diffluebat. Nullum autem inteſtinum, ſed pars omenti dumtaxat, ſuperiorem herniam ſubibat, quæ exterius inſpecta, in duos erat quaſi monticulos diſtincta; interius autem uno ex ſacculo fiebat, in quem ſe laxaverat peritonæum. Præter inteſtina, cum cætera Ventris viſcera inſpiceremus (Thoracem enim, & Caput non reſeravimus), hepar duriuſculum, lienem laxum, & quibuſdam tantum locis exterius lividum animadvertimus, Uteri vincula nigricabant: ipſe autem valde parvus, & tenuibus parietibus. Quibus inciſis, apparuit eorum ſubſtantia in medio livens adeo, ut ad gangrænam inclinare videretur. Cum uterum paulo inferius, quam ſoleat, locatum animadvertiſſem, ſubiit vaginam inſpicere, ut quantum in hanc procideret, perſpectum haberem. Accidit autem, ut labiis vix diductis, & vaginæ orificio detecto, per hoc propendens appareret quoddam corpus, quod a primo accipere aliquis pro uteri oſculo potuiſſet. Verum cum haud ita inferius poſitum uterum modo vidiſsem, ut ſi vel maximus eſset, pervenire illuc poſset, ipſum cum vagina protinus e cadavere detractum perſecui, invenique adeo craſſius factum glanduloſum urethræ corpus, & vaginam, laxam alioquin, rugiſque omnibus carentem, deorſum trahens, ut extremo ſuo, quod urethræ orificio pertuſum eſt, propendens oſculum uteri mentiri poſset, minuſque perito chirurgo, nedum obſtetrici, facile imponere.

12. Sed hæc ultima alio attinent. Quæ huc ſpectant, nunc attendamus. Quod fœmina iſta de ventris doloribus vix que-

rere-

feretur, eademque ſine febre eſſet, num inde repeti poſſe credis, quod *Ileos* in ea fieret *ratione abolita virtutis expultricis*, ut Salius (1) loquitur, ſive ab *atonia* ob *nervos inteſtinorum obſtructos*, ut Ruyſchius (2)? Ille certe fieri tunc, ait, *nullo præſente dolore*; hic vero non dubitabat, quin ob eam cauſam in muliere quadam *ſine notabili dolore*, & *ſine febri* fuiſſet. Verum ne quæramus nunc quod infra (3) videbimus, num inteſtinis ita ſe habentibus, materiæ ex his in ventriculum retrudi, & compelli poſſint, ut vomitu rejiciantur, & ne ſigna cætera iſtius conſtitutionis, quæ Salius enumerat, num fuerint in deſcripta a nobis fœmina, diſquiramus, profecto neque Salius, neque Ruyſchius tunc inflammationem eſſe putant inteſtinorum; ſed hanc ſeorſum uterque memorat, & primus diſerte in eadem *febrem* ponit, & *una cum ea dolores vehementes*, & *qui multum ægros diſtorqueant*. Num igitur in hac fœmina, in qua inteſtinorum fuiſſe inflammationem manifeſtum eſt, ſimul erat eorum atonia? Verum nullam ex tot hujus cauſis, quas Salius commemorat, præceſſiſſe conſtabat. Sed de febre an inflammatis inteſtinis abeſſe nonnumquam poſſit, rurſus erit alibi (4) videndi locus.

13. Jam vero ſi quæ inflammationem conſequuntur propoſitis duabus hiſtoriis ſpectemus, proclive erit intelligere, quam feſtinare oporteat occurrere volentes huic morbo, & quæ auxilia, ubi jam multum proceſſerit, ſuſpecta habere, globos puta plumbeos, & mercurium. Nam ſi ſphacelo fracida inteſtina, ut in Juvene illo agricola (5), ne materiæ quidem reſiſtunt, quam continent; cavendum hoc ipſum eſt, ne aſſumptis, niſi quantum neceſſitas cogat, illa augeatur, non modo ne rebus graviſſimis deglutitis, aliam quam quæ oporteret, viam aperientes, interitum acceleremus. Quod multo ibi facilius accidit, ubi ea ſimul conſtrictio eſt, quæ nihil, niſi repoſito inteſtino, tranſire ſinat. Eadem enim conſtrictio tum proximum ſuperius inteſtinum vitiando, impar reddit diſtentioni, & ponderi ſuſtinendo, tum quæ illud diſtendant, & gravent, eo ipſo in loco remoratur, ubi inteſtinum maxime infirmum eſt. At enim, inquies, Hoffmannus (6) tamen in volvulo ex intercepto in bubonocele inteſtino fœminam ſervavit dato ad ſelibram argento vivo; quanquam non deſunt quibus hic caſus ferme incredibilis videatur. Mihi vero eo credibilior videtur, quod jam ante Alphonſus Khonius (7) idem mali ex intercepto in oſcheocele inteſtino in viro ſuſtulerat dato eodem argento ad uncias novem. Sed quamvis gravia erant utroque in caſu ſymptomata, minor inteſtini conſtrictio eſſe potuit, nec certe res adhuc ad ſphacelum acceſſerat: ut neque in tot volvuloſis acceſſerat, quos paſſim legimus vel majori aſſumpti remedii illius pondere fuiſſe ſanatos. De his igitur, quibus firmæ adhuc ſunt inteſtina, nunquam is mihi metus fuit, quippe tunc ortus cum in diſſecto illo agricola quam male haberent, conſpiciens, quomodo in aliis quoque, multum progreſſo jam morbo, infirmata eſſe poſſent, conjeci. Miratuſque ſum ab eo tempore ad hunc diem, quo hæc relegebam, in nullum *Practicæ* Medicinæ Scriptorem, quod meminerim, incidiſſe, qui cum de eo auxilii genere adverſus hunc morbum, quod plerique omnes fecerunt, ſermonem haberet, de juſto hoc metu quidquam moneret, præter unum, cujus Opuſculum (8) noviſſime legi, Medicum eximium Meadium, ſerio admonentem, *non diu* in Ileo argenti vivi uſum, ſi nihil cetera proficiant, *tardare oportere; quoniam metus eſt, ne, quod non raro fit, inflammationi ſuperveniat gangræna, qua corruptis inteſtini tunicis, in abdomen effunditur ponderoſum metallum*. Non puto autem a te nobis objectum iri Cl. Wahrendorffii (9) Obſervationem, quæ Ileoſum proponit, cui ſelibra mercurii data in Colon uſque pervaſerat, neque ta-

(1) c. cit. ſupra ad n. 1. (2) Obſ. Anat. Chir. 91. (3) n. 30. (4) Epiſt. 35. n. 29.
(5) n. 9. (6) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 2. c. 4. Obſ. 3.
(7) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 79. (8) Monita Medic. c. 7. S. 2.
(9) Act. N. C. T. 3. Obſ. 131. ante fin.

tamen fracidum ventriculum, aut Duodenum inteſtinum ſphacelo contaminatum perruperat. Cum enim æger *poſt triduum* ab hauſto mercurio deceſſerit, facile intelligis, eo ſpatio temporis inflammationem, quæ in Jejuno, & Ileo adhuc erat, in Duodeno, & ventriculo in ſphacelum, qui antea non eſſet, degenerare potuiſſe. Nec valde abſimili reſponſione uſurum te credam, ſi quis Schroekium (1) objiciat, qui in diuturna alvi obſtructione libras argenti vivi circiter duas ad initium, & finem Ilei inteſtini deprehendit, & in minutiſſimas disjectum particulas adhæſiſſe vidit Ilei tunicis, neque has perforaſſe, etſi inteſtina non inflammata quidem, ſed infirmata eſſent adeo, ut paulo durius contrectata *aliquibus in locis* rumperentur. Dies enim inter ultimam remedii exhibitionem, & mortem interceſſerant plus viginti, ut diſtenta aere, & fæcibus inteſtina fraceſcere extremo demum potuerint tempore, neque conſtat an ita fracida eſſent ad ea quoque loca, in quibus ſubſtiterat argentum vivum.

14. Quæres fortaſſe, cur ægris a me deſcriptis repoſitum non ſit inteſtinum? & cur non repoſito, in nonnullis tamen materiæ pars a Tenuibus ad Craſſa tranſierit? Quod ad primum attinet, puta, alios ſerius, quam oportuiſſet, in Noſocomia eſſe delatos, alios tempeſtive quidem, ſed eo tempore cum fere omnes in pleriſque Italiæ Civitatibus Chirurgi necdum ſatis auderent ferro uti ad referandas anguſtias, inteſtini repoſitionem aliter prohibentes. Quod vero has materiæ pars in nonnullis trajecerit, primum animadvertas velim, quæ per clyſteres educta diximus (2), jam antequam inteſtinum conſtringeretur, infra conſtrictionis locum fuiſſe; poſſe autem in volvuloſis non modo artis, ſed etiam naturæ ope, quæ infra eum locum ſint, educi, & ratione, & experientia cum ſua, tum Hippocratis (3) in muliere, quæ cubabat apud Tiſamenum, adverſus communem eo tempore doctrinam confirmavit Salius (4), niſi quod id accidere, ait, dum fit morbus, non vero dum factus eſt. Sed in propoſita a nobis (5) fœmina id contigiſſe in fine lethalis morbi, manifeſtum eſt, nec ea tantum, quæ infra conſtrictum inteſtinum eſſent, ſemel atque iterum fuiſſe dejecta, ſed denique etiam eorum fortaſſe partem, quæ ſupra, præſertim autem mercurium, niſi forte exiſtimas, hujus & ſimplicis, & ſine ullo dejectorio remedio, & doſi perexigua dati eas fuiſſe vires, ut per inteſtini interceptos parietes, necdum quidem ſphacelo, ſed gangræna tamen correptos propagare potuerint neſcio quam irritationem. Quod cum facile credi nequeat, veri ſimilius videbitur, minus arcte in hac fœmina, quam in juvene agricola (6), conſtrictum fuiſſe inteſtinum, ut mercurii pondus, mutatione ſitus corporis, & vomitus coagitatione, ac preſſione adjutum, potuerit brevem illum inteſtini tractum emetiri, & ea deinceps, quæ infra erant, ſanis inteſtinis adjuvantibus, ad exitum promovere. Sed & quodpiam ex iis exemplis proferre juvat, in quibus aliquid dejici toto morbi tempore non eſt deſitum.

15. MARIA, uxor Antonii Franciſcati, aurigæ Patavini (fecit enim rariſſimus, quem in illius arteria Pulmonari offendi, valvularum numerus, ut nomen, & cætera, quæ ad eandem attinerent, diligenter perquirerem) annos nata undequadraginta, mediocri corporis habitu, colore non malo, multoque minus icterico, plurium viventium liberorum parens, quorum ultimum jam ſex menſes lactaverat, cum morbo hoc noviſſimo correpta eſt, nulli unquam alii obnoxia, ſi parvam herniam excipias, unde hic demum originem habuit, cruralem, id eſt femoralem, ex qua cum per ſe reponere conſueviſſet quidquid illud erat, quod e ventre illabebatur, nunc autem aliquot jam dies conata, non poſſet, febri, & vomitu, & cæteris, quæ accedere ſolent, afflicta eſt, niſi quod aliquid tamen dejicere ſemper potuit. Serius quam opus fuiſſet, in hoc eſt denique Noſocomium illata, ubi cito moritura ſimilis, vitam traxit complures dies, quorum ultimis ſe habere meliuſcule videri poterat, & ab enematibus injectis levari, donec

(1) Eorund. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 299.
(4) c. cit. ſupra ad n. 1.
(5) n. 11.
(2) n. 9.
(3) Epidem. l. 3. S. 2.
(6) n. 9.

nec XII. Kal. Decembris A. 1740. mortua eſt. VENTRE poſtridie adaperto, ſimulque herniæ ſacculo retecto, craſſo, & in plures quaſi tunicarum laminas non difficillime dividendo, animadverſus hic eſt a Terete quidem ligamento uteri omnino ſejunctus, ad Cruralia autem vaſa, quibus a latere interno adjacebat, annexus: neque anguſto eſſe orificio; ſed anguſtias omnes ab impoſito infimo eſſe limbo muſculi abdominis Obliqui Externi, quem limbum vocant ligamentum Poupartii, vel potius Falloppii; cum revera tendo ſit muſculi illius (1), qua in re mecum faciunt Solertiſſimi Viri, in his Heiſterus (2), &, ſi attente legas, etiam Platnerus (3). Sub eo igitur limbo intercipiebatur pars aliqua proximi Coli inteſtini ſic tamen, ut per hoc via ſatis pervia reſtaret, paries tantum intercluderetur, qui ſacculi orificium ſpectaverat. Is paries, cum ſacculo cohærens, erat niger, & fracidus; proxima extra ſacculum inteſtini pars viridis. Virebant quoque, & grave olebant pleriſque in locis interiores ventris parietes. In hujus tamen viſceribus nihil morbidi adnotavi, niſi in hepatis veſicula, quæ æquo aliquanto major, cum bile non atri coloris, ſexdecim calculos habebat vix diſpari inter ſe magnitudine, parvos quidem omnes, nec tamen minimos, ſuperficie autem flava, & ex pluribus faciebus planis confecta. Quorum unum ita, ut erat, humidum cum flammæ admoviſſem, comburi non ſine ſcintillis, ac liquari vidi, flammam vero alere non vidi. Corpus reliquum cum diligenter eodem, & inſequentibus diebus perſecaremus (erant enim cætera viſcera idonea & ad obſervandum, & ad docendum), muſculique omnes egregie rubebant) nihil uſquam ſe obtulit nobis quod ad hunc locum attineat, niſi forte in cerebri medullari ſubſtantia crebra puncta ſanguinea, & quæ horum cauſa erat ſanguinis multitudo, ſicut eo diſtentæ vena utraque Cava, & venæ influentes, præſertim Azygos, ſignificabant; ſiniſter autem pulmo totus hinc pleuræ, inde mediaſtino annexus, & denique Thyroideæ glandula aliquanto craſſior quam par eſſet: cum plura alioquin occurrerent non indigna, quæ alibi memorentur. Ex quibus illud unum hic minime prætéribo, quod antea non modo non videram, ſed neque audiveram, aut legeram a quoquam viſum, ut neque poſtea ab exteris Viris Eruditiſſimis, humaniter me inviſentibus, audivi. Quæ videlicet cauſa fuit, cur meas quaſdam obſervationes Cl. Morando (4) quam pauciſſimis, ut fit, verbis indicans, cæteras quippe alias a me, ab aliiſve etiam habitas diſerte prætermittens, hanc unam exciperem. Scilicet in fœmina, quæ nulli morbo ad circumitionem ſanguinis attinenti obnoxia, ad eam, quam ſupra dixi, ætatem pervenerat; & cujus cordis, adjectorumque vaſorum particulæ quæque, a me accurate perſpectæ, nihil vitii, nihil præter conſuetudinem habuerant, in oſtio arteriæ Pulmonaris, trium valvularum loco, quatuor deprehendi, & frequentiſſimæ, quæ aderat, Doctorum Virorum, & Juvenum ſtudioſorum coronæ demonſtravi, cæterarum, quæ ibi ſpectari ſolent, conſimiles, niſi quod una ſecundum omnes dimenſiones erat, nec paulo, major, quemadmodum huc veniens, nam etiamnum in apto humore aſſervo, aliquando conſpicies: ea ſedem inter cæteras anteriorem, ac ſiniſteriorem obtinebat. Verum, cum hæc recenſerem, gaviſus ſum: hanc Obſervationem rariſſimam quidem, ſed non unicam, a me ſupra dictam fuiſſe. Nam tandem inter tot illas, & tam varias, quas cum Præceptore Caſſebohmio habitas, edidit Cl. Jo. Zacharias Petſche (5), in quandam incidi alterius fœminæ, cujus *arteria pulmonalis quatuor valvulas habebat, nempe tres majores, quartam vero minorem*. Ejus Aortam fœminæ duos, haud amplius, ramos ſurſum miſiſſe, legimus; ſed quot annos, & num ſana vixerit, & quo ex morbo deceſſerit, non eſt additum.

16. Nunc rem alibi quam in corde, ubi natura ſibi adeo conſtare ſolet, non ma-

(1) Adverſ. Anat. 3. Animad. 1. (2) Compend. Anat. not. 4. (3) Inſtit. Chir. §. 793.
(4) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1741. Obſ. Anat. 7.
(5) Diſſert. qua Sylloge Anat. Obſ. &c. §. 47.

magnopere attendendam, relinquens, ad herniam redeo parvam quidem, ſed lethalem. Et ſane quanto ab ægris ob parvitatem magis herniæ negliguntur, tanto ſæpe fiunt demum periculoſiores, ut illa fuit, cujus ſacculus *vix extremitatem digiti indicis recipiebat* (1). Cum ſacculo enim exiguo facilius conglutinatur, arctiuſque in eo conſtringitur inteſtinum. Accedit ob neglectam parvitatem, ægrorum ſilentium tunc etiam cum ventris doloribus torqueri incipiunt; ut ſcite Cel. Werlhofius (2) medentes admoneat, *ne prætermittant in colicis pathematibus inquirere in hernias, quæ ſæpe vel exiguæ ſunt, & ab ægrotis inſuper habentur, vel pudore occultantur;* & ſibi certe, quamvis iterum, iterumque inquirenti, accidiſſe non ſemel, refert, ut id ægrotantes ad extremum fere uſque inficiarentur. Mihi vero in æque pio, ac nobili, doctoque Juvene, nunc autem Ampliſſimo Viro accidit, ut cum a cæteris Medicis, & a me pariter quo magis inquirebatur, eo minus ulla deprehendi poſſet cauſa recurrentium identidem ventris dolorum, accidit, inquam, ut ex hac ipſa cæterarum cauſarum abſentia ſuſpicarer, eam, qua de agimus, forte ſubeſſe. Quam ſuſpicionem minime vanam eſſe cognovi, interrogans, an forte juvaret ſupinus corporis ſitus. Affirmante enim ægro, & tumore, quem ipſe ob parvitatem ne animadverterat quidem, reperto, moxque inteſtino ſuam in ſedem repoſito, in eaque conſtanter ſervato, nulli amplius redierunt dolores. Sed hi moleſti potius, quam graves fuerant. Colicos autem, ut dicere inceperamus, ab herniis ſæpe dolores fieri, cum frequens experientia oſtendit, tum fœmina confirmat a Præcl. Weiſſio (3) diſſecta, iis doloribus ſæpe vexata ob herniam in eadem ſede, in qua noſtræ quoque mulieri fuiſſe diximus, ſed non Coli modo, verum etiam Ilei portionem, omentique concludentem, fellis pariter veſicula calculis, ſed multo pluribus, onuſta, quam in muliere a nobis deſcripta. Cujus herniam raram, ut ait Littrius (4), vocare poſſumus, ſi cum frequentiſſimis, quas Tenuia faciunt inteſtina, comparetur. Deſcribit ipſe in nobili fœmina huic noſtræ ſimilem, ſive id ſpectes, quod in mortua ſecando invenit, ſive dejiciendi facultatem, quam in vivente obſervaverat. Sedes dumtaxat altior fuit. Memoratur altera ejuſdem generis apud Palfinium (5), qui iſtam Littrii, iſtam, inquam, anni 1714. non videtur legiſſe. Legerat autem Hildani (6) Obſervationem, quam auctor ipſe cum attentius perpendiſſet, ad eundem, ac Littrius, modum explicaverat (7): imo aliam, etiam Pariſiis jam A. 1671. ſic explicaſſe invenio Bienaiſium, ut is, qui aderat, inſequente anno ſcriptis tradidit J. H. Lavaterus (8). Cur enim bubonocele laborans ægra *excrementa liquida toto compreſſionis tempore* (*ad diem uſque ſeptimum*) *per alvum dejeciſſet*, ejus *rei*, inquit, *cauſam* laudatus *Operator inteſtinum ex parte conſtrictum reperit*. Sed & Ballonium (9) animadverti cum ſcripſit, *in inguen prolapſa cæci inteſtini apophyſi*, etſi hæc computreſcat, *non eſſe neceſſe ea ſequi ſymptomata, quæ conſequi ſolent in aliorum aut tenuiorum, aut craſſorum inteſtinorum affectu*, cum hæc, inquam, ſcripſit, non obſcure indicaſſe, ſive ex Craſſis, ſive ex Tenuibus inteſtinis propendens pars quæpiam inſtar appendicis illius, in hernia aliqua intercipiatur, poſſe alvum reſpondere ſecus ac cum totus intercipitur inteſtini cujuſpiam tubus. Eſſe autem interdum præter naturalem illam alias aliquas appendices, quas & diverticula vocant, herniæque ſacculum ſubire, certum eſt, ſive illæ ſenſim præter naturam producantur, ſive a prima origine quibuſdam corporibus ſint datæ. Cave enim credas, eſſe omnes præter naturam, præſertim vero ex inteſtini latere in herniæ ſacculum prolapſo omnes fuiſſe efformatas; nam interdum, ut infra (10) dicetur, ad ea pertinent

(1) Vid. Act. Lipſ. Suppl. T. I. S. 12. in Relat. libelli Launay.
(2) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. I. n. 3.
(3) Commerc. cit. A. 1745. Hebd. 24. n. 2.
(4) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1714.
(5) Anat. du corps hum. tr. 2. ch. 8.
(6) Cent. I. Obſ. Chir. 55.
(7) Cent. 6. in Obſ. 71.
(8) Diſſert. de Inteſtinor. Compreſſ. theſ. 6.
(9) L. 3. Conſil. Medic. 103.
(10) n. 12.

tinent inteſtina, quæ ab ſedibus abſunt, in quibus herniæ contingunt. Itaque cum Littrio (1), & Meryo (2) cenſebis quidem, eas appendices, quas ipſi viderunt, illo fuiſſe modo formatas, aut certe auctas: quin ſi tres illas, quas Schrockius (3) vidit in adoleſcentulo, ventris doloribus, ſed non ob hernias, quæ nuſquam erant, ſæpius cruciato, eas quoque a morboſa aliqua cauſa ortas, adauctaſve eſſe volueris, non multum fortaſſe adverſabor. At ſi alias quaſdam, ut puta, quæ a Weitbrechto (4) in muliere deſcribitur, ibris eodem modo ac in aliis inteſtinis, conſpicuis prædita, non a prima origine uiſſe dicas, certe non potero adſtipulari. Hujus autem generis illam fuiſſe non lubito, quam in Vetula deprehendi, quippe eadem parietum ſubſtantia, & craſſitudine ex Ileo, qua propius Colo erat, quam Jejuno, ad perpendiculum pendentem: quæ addas velim ad breviſſimam pſius in Adverſariis (5) deſcriptionem, quando Hunauldius (6) aliam, a ſe viſam, leſcribens, id cupiit minime prætermitti. Neque alterius generis fortaſſe erat, quam n Lanario (7) vidi, ab illa in his diſcrepantem, quod brevior erat, & hemiſphærica, & contra meſenterii infertionem poſita ubi Ileum ſe ita flectebat, ut angulum faceret; vel abſciſſo meſenterio perſtantem; in illa enim ipſa prominentia anguli extuberabat haud aliter, ſi poſitum dumtaxat ſpectes, ac quæ ab Ruyſchio eſt in Muſæo Anatomico (8) delineata. Quas præterea vidi, deſcriptas non habeo; perpaucas autem omnino vidi, cum tot cadaverum inteſtina examinaverim.

17. Hinc fit, ut quo magis confidero, eo magis cenſeam, Ruyſchii verba in Theſauro VII (9): *ejuſmodi diverticula, ut plurimum, ſi non ſemper, in Ileo occurrunt*, aliter eſſe, ac a primo videtur, accipienda, nimirum cum ſunt, in eo ut plurimum eſſe inteſtino. Certe in eo viderunt, qui a me aut nunc, aut alias (10) memorati ſunt, & præter illos Henricus Meibomius (11) olim, deinde autem alii, & in his Experientiſſimi Viri Waltherus (12), & Schlichtingius (13), & Cl. Bonazolius (14) nuper; ut de me in parte ſileam, qui tamen (ne hoc omittam ad ipſius attinens Obſervationes) in quibus vidi, ii maniaci non fuerant, neque in maniacis, quos incidi, vidiſſe memini. Conſpexi etiam ſemel atque iterum in anſeribus, in uno præſertim ea latitudine, ut pro reliquiis ejus ductus haberi non poſſet, qui olim ad vitellum attinuerat. In his quoque cum eo inteſtino communicabat, quod Ileo reſpondet, imo cum illa hujus parte, quæ Craſso inteſtino propior eſt; id quod in homine & mihi, & cæteris accidiſse video, qui locum quidem Ilei, ad quem attineret, diſerte ſignificarunt. Unde confirmatio accedit cauſæ a Præcl. Fabricio (15) indicatæ, cur morboſæ Appendices in Ileo potiſſimum inteſtino contingant. Si enim quæ ad Ileum ex ſuperioribus inteſtinis deſcendunt, ob maximam chyli partem in vaſa Lactea jam dimiſſam, eam *ſpiſſiorem conſiſtentiam* nanciſci incipiunt, quæ tenues urgere tunicas poſſit, atque diſtendere; ea certe erit ſpiſſior, quo magis per Ileum progreſſa fuerint, ſicque plus chyli, & reliquæ fluidioris partis dimiſerint. Itaque diverticulum, quod & ipſe vidit, ad duos, haud amplius, palmos a fine Ilei diſtabat. Quid ergo eſt, inquis, cur ita Ruyſchium intelligamus, quaſi nonnunquam ad aliud quoque inteſtinum diverticula pertinerent? Scilicet cum meas relego Obſervationes, aliquid illi aliquando accidiſse credo, non abſimiliter ac mihi accidit, qui in Recto ſemel, iterum in Duodeno ejuſmodi quidpiam vidi. In Recto quidem, ut in Adverſariis (16) propoſitum eſt; in Duodeno autem viri apoplectici duobus ferme digitis infra pylorum cellulam, non multum ex-

(1) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. (2) Mem. A. 1701. Obſ. 1.
(3) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 50. (4) Comment. Acad. Imp. Petropol. T. 4.
(5) III. Animad. 5. (6) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1732. Obſ. Anat. 2.
(7) de quo Epiſt. 36. n. 22. (8) Fig. 3. ad Thec. C Repoſ. 3. n. 11. (9) n. XV. 3.
(10) Adverſ. III. Animad. 5. (11) Epiſt. de Vaſ. Palpebr. (12) Progr. de Aneur.
(13) Act. N. C. T. 6. Obſ. 20. (14) Comment. de Bonon Sc. Acad. T. 2. P. 1. inter Anatom.
(15) Progr. Helmſtad. editum Janu. 1750. (16) Animad. cit. 5. in fin.

exuberantem, ſed orificio digitum admittente, nulla cinctam tunica præter extimam, ſic tamen ut nullum omnino ſive præſentis, ſive præteritæ exulcerationis ibi, aut in ventriculo, totove inteſtinorum tubo extaret indicium. Sed cum diverticula hæc, quando ſunt, Ileo, ut diximus, plerumque obtingant, longiſſimo omnium inteſtino, ibique locato ubi herniæ fieri ſæpius ſolent, non mirum eſt, ſi ex Ileo potiſſimum, hernias ſubeant. Tunc autem contingere poſſe, ut nulla ſequantur herniæ ſymptomata, Ruyſchius cenſuit (1). Littrius autem antea (2) diſerte docuerat, ejuſmodi herniæ cuncta ſymptomata lentius ſe prodere, & minus violenta eſſe, quam in herniis cæteris, in quibus totus ſtrangulatur inteſtini tubus, in primis autem hinc internoſci, quod nunquam dejectio impeditur. Addit alia, in quibus hoc etiam, abdomen neque tumere, neque tendi, neque flatibus oppleri, ut in herniis communibus. Quæ etſi rationi, ob liberam tunc inteſtinorum viam, eſſe videntur conſentanea, & approbatione ſunt Palſinii (3), aliorumque non immerito confirmata; tamen ut intelligas, nihil bene adeo eſſe in Re Medica conſtitutum, ut nonnunquam fallere non poſſit, Obſervationem huc addam meam, in Adverſariis (4) indicatam quidem, ſed non perſcriptam, ex qua apparebit, quanto aliter res in ægro ſe habuerit, cujus hernia ſic inteſtini partem intercipiebat, ut per hoc tamen apertam relinqueret viam.

18. BAJULUS Bononienſis, aſſiduis laboribus fractus, ut cum quinquageſimum annum ageret, multo ſenior appareret, herniam habebat ad inguen dexterum, digiti pollicis magnitudine, quæ aliquando evaneſcere videbatur. Is circa medium Martium A. 1706. nulla prævia cauſa, niſi forte quod poſt mediocres tempeſtates repente ingruerat nivoſa dies, ventris dolore prehenſus eſt, vago quidem, ſed acerbo, quaſi a canibus, ſic enim ajebat, morderetur. Qui dolor etſi, ventri neſcio qua inunctione adhibita, remittere viſus eſt; recruduit tamen, nec unquam poſtea eſt imminutus. Ob hunc cum in Noſocomium illatus eſſet S. Mariæ de Morte ſexto jam morbi die, non calentibus quidem carnibus, nec pulſu valde frequenti, ſed parvo tamen, & qui prementibus digitis parum reſiſteret, eoſque inæquali ictuum vi percuteret, toto abdomine tympani inſtar diſtento; magis autem infra hypochondrium dexterum, ubi quædam quaſi Coli inteſtini cellulæ manu percipi videbantur, hernia autem duriore facta, quamvis negaret, præcipuam in ea eſſe doloris ſedem. Cibum vomebat. A quatuor jam diebus dejicere nihil poterat. Flatus ipſos fruſtra egerere conabatur. Datum eſt oleum e dulcibus amygdalis recens expreſſum; e ſeminibus autem lini injectum clyſtere ad uncias decem. Hoc quale injectum eſt reddidit; illud vero evomuit, conqueſtuſque eſt ſe ab eo turbatum, atque agitatum. Quærentibus quid os ſaperet, toxicum, inquit. Multum ſitiebat. Vomitus perſtabat. Diebus ſingulis inſequentibus ſeptimo, & octavo ſingula enemata injecta ſunt, alterum compoſitum cum *benedicta laxativa*, alterum ex lacte, & vitello ovi; ſed nihilo plus præſtiterunt, quam illud prius. Cum recrementorum nihil unquam dejiceretur, & cætera, quæ ſunt dicta, manerent, pulſus autem, quamvis poſt diem ſextum non amplius inæqualis, debilior, ac minor fieret ſic, ut die nono mane percipere vix poſſemus, & jam cute corrugata, frigeſcente corpore, æger neque palpebras attollere valeret, & vix amplius loqui, petiit tamen vinum, paulatimque deficiens, proxima tandem nocte placide obiit. CADAVER ſquallidum, & ſiccum, cute rigida, nec ſine ſcabie aliqua, inſequenti nocte diſſecuimus. Ex aperto Ventre fœtor, qualis ex gangræna ſolet. Omentum in herniam uſque extenſum, totum ex inflammatione rubebat, ſi latas quaſdam quaſi lineas exciperes in tranſverſum ductas. Lien aliqua ex parte morboſo livore infectus erat; introrſum quoque, tametſi ad parvam altitudinem propagato. Ventriculus dextrorſum multo magis, quam ſoleat, ſe

(1) n. 3. cit. (2) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. [3] c. cit. ſupra ad n. 17. [4] Animad. ibid. cit.

ſe porrigebat, diſtentus totus materia ſubflava, nihil magis quam ſtercus fluidum referente, qualis inteſtina etiam Tenuia a ventriculo ad herniam uſque impenſe diſtendebat. Quidquid autem ex Ileo ad Craſſa uſque reſtabat, reſtabat autem multum, & Craſſa ipſa omnia valde erant contracta, atque alba; ut manifeſtum eſſet, nihil per Ilei partem tranſiiſſe, quæ ad herniam pertinebat; quamvis non ipſe inteſtini tubus herniæ orificium ſubiret, ſed extra hoc prætervectus, nihil aliud immitteret, niſi parietis ſui portionem, in ſemiovalis cavitatis modum laxatam. Erat ejus cavitatis, qua ſenſim ab inteſtino incipiebat, major axis trium circiter digitorum ſecundum inteſtini longitudinem; minor axis multo brevior, quippe per anteriorem inteſtini faciem digituli intervallo a meſenterii inſertione ad inferiorem faciem ſe extendens. Illis ex initiis paulatim civitas magis, magiſque, ut ſemiovalis requirit figura, ſe contrahebat, donec ad pollicis profunditatem in medio deſcenderet. Hanc igitur ſive cavitatem malis, ſive diverticulum appellare, hernia ſolam intercipiebat, non reliquum inteſtini tubum, ſimulque cum omenti extrema parte concludebat. Quorum neutrum poterat ex ipſa retrahi, quippe non modo interclufum orificio ſacculi quaſi nervoſo, verum etiam néxibus, minus quidem validis, ſed creberrimis, ſacculo alligatum, intus, qua erant ii nexus, ſubaſpero, cætera lævi. Hunc peritonæum faciebat, extrorſum laxatum prope externum latus Spermaticorum vaſorum: aſſidebant autem hinc, & hinc glandulæ Inguinales tumentes duæ, quarum altera, ſacculo propior, albam in parte ſubſtantiam oſtendit. Inteſtinum ſacculo proximum, & multo magis inteſtini diverticulum ex rubro nigricabant. Illinc inteſtinum ſuperiora verſus, nam ad inferiora, ut dixi, album erat, magnum ad tractum ex rubro ad lividum inclinabat: quidquid autem inde ad ventriculum uſque pertinebat, ob conferta pleriſque in locis evidentia ſanguifera vaſcula plane rubebat. Idemque color meſenterium obtinebat. Thoracem quoque recludere placuit. Pulmones undique, ſi dexteram anteriorem excipias faciem, pleuræ, præſertim ad latera, & dorſum, ubi hæc erat craſſior, adhærebant, nuſquam autem magis, quam ad ſummam dexteram thoracis partem, ad quam pulmonis ſubſtantia, velut ex antiqua læſione, erat prædura, inferius autem, a dextris pariter, non paulo compactior, quam ſoleat. Cæterum pulmones multo, ubique ferme, humore imbuti erant. In pericardio aquæ nihil, cor autem flaccidum, & in ſingulis orificiis polypoſas habens concretiones, ut in ventriculo etiam dextero, & ſiniſtra auricula, leviter compactas omnes, & pleraſque mediocres; minima enim erat, quæ in illa auricula; longiſſima, quæ in arteriam Pulmonarem, ejuſque ramos pertinebat.

19. Non dubito, quin ex me quæras, cur tametſi via per Ileum inteſtinum reſtabat aperta, nihil tamen illac tranſiiſſet? Equidem plures ſuſpicari cauſas poſſum; veram pro certo affirmare nullam poſſum. Erat ibi inteſtinum ab inflammatione maxime læſum, ſimulque ob ſui portionem diſtractam, atque interceptam irritatum. An ibi igitur periſtalticus ceſſabat motus, quo materiæ ulterius promoverentur? An convulſio erat aliqua per quam ea tubi pars in vivente magis, quam in mortuo contracta eſſet? An denique hoc ipſum inflammatio præſtabat, vaſa, & parietes magis, dum vita maneret, turgida reddendo, quæ poſt mortem laxata ſint? Certe aliquid ad cauſam hanc tertiam attinens indicat Littrius (1), ubi a nobili illa fœmina, cujus hernia Coli portionem intercludebat, conjicit, cur plura, & ſæpius interdum, alias vero pauciora, & rarius dejicerentur. Neque hoc objicias, in illa tamen, quamvis inflammatum eſſet inteſtinum, & hujus portio intercepta, plura ſemper, aut pauciora illac trajici potuiſſe, ut in ea quoque muliere, cujus hiſtoriam propoſui n. 15. Nam ut omittam, alium in aliis eſſe poſſe læſionis gradum, aliamque inteſtinorum vim, alium ſenſum; certe in illis fœminis de Colo ſermo eſt, in hoc autem viro de Ileo,

(1) Vid. ſupra, n. 16.

Ileo, quod, ne quæram an acutioris ſit ſenſus, anguſtius profecto eſt multis partibus, quam Colon; ut ſi vel major hujus, quam illius, ſecundum latitudinem intercipiatur portio, amplior in Colo via reſtet, ampliorque parietum, in quibus promovendi vis eſt, extenſio, & cum his ligamenta illa tria, id eſt faſciæ muſculares, quas intra ejuſmodi hernias intercipi, tanto minus veri ſimile eſt, quanto difficilius eſt, ibi laxari Coli parietem, ubi earum aliqua munitur exterius: quæ exterior ſedes, & magis compacta faſciarum ſubſtantia illud quoque præſtare poſſunt, ne ipſæ facile adeo vitium contrahant. Ex his intelliges non modo cur propoſita a Littrio iſtiuſmodi herniarum diagnoſis facilius poſſit in Colo, quam in Ileo, reſpondere; verum etiam cur in ipſo Ileo, ubi diverticuli orificium anguſtius ſit, quale ab eodem Auctore (1) delineatur, non cum ita amplum eſt, uti mea in Bajulo proponit deſcriptio: facilius, inquam, neque enim præſtare auſim, ubi anguſtius ſit orificium, ſemper nihilominus reſponſuram.

Atque hæc, ut noſti, ad te ſcripſeram, cum a Cl. Benevolo miſſum accepi librum (2), quo herniam, ſecundo loco, deſcribit factam, ut ipſa cadaveris confirmavit diſſectio, ab Ilei Appendice in ſcrotum ſe extendente. Quæ tametſi cum eo inteſtino per orificium communicabat in mortuo quidem non majus, quam ut mediocris avellanæ æquaret diametrum; æger tamen quindecim primis morbi, ejuſque ſæviſſimi, diebus nihil per alvum, omnia per vomitum, & cito quidem ſtercoris ſimilia, ejecerat. Præterea inteſtinum Ileum, qua parte herniæ reſpondebat, erat ad ulnæ dimidium colore non prorſus naturali, valde autem corrugatum, & anguſtius; unde proclive erat conjicere, a diſtenta, inflammataque Appendice vehementer tractum, hinc inflammatione tentatum, & depreſſum, convulſumque fuiſſe. Hiſtoriam hanc conjungas velim cum propoſita Bajuli hiſtoria, conjecturas autem, adnotatis in diſſectione ſubnixas, ad ea adjungas, quæ de cauſis ſuſpicabar, cur Littrianæ ejuſcemodi herniarum diagnoſi res aliquando non reſpondeat. Quod ſi non Appendix ſolum, ſed ipſum quoque Ileum intra herniam intercipiatur, & inflammatione, gangrænaque vitietur, ut in Meryii Obſervatione (3); manifeſtum eſt, alvum tunc ſupprimi, & cætera fieri, quæ in iſtiuſmodi Ilei affectionibus accidere ſolent: ſolent, inquam, nam etſi pleriſque hæc contingunt, ſunt tamen quibus nec alvus quidem prorſus adſtringitur, nedum recrementorum, aut his ſimilium vomitus non fiunt, ut puta iis, quos Cl. Viri Wolffius (4), & Cohauſenius (5) deſcripſere, ut minus oporteat mirari quod non aliter acciderit illis, quorum morbus, & diſſectio a Cl. Storchio (6), & Bajero (7) propoſita ſunt, cum in hernia eſſet pars Coli intercepta, non Ilei, quod tamen erat totum cum magno Jejuni tractu in altero ea inflammatione affectum, qua Colon carebat.

20. Iis allatis, indicatiſve Obſervationibus, in quibus inteſtinorum dolores a cauſa erant ſub oculos cadente, ad eas tranſeo, in quibus cauſa penitus intra corpus latebat. Ab iis autem incipiam, quæ propter vomitum, & inflammationem ad eas magis accedunt, quæ hactenus deſcriptæ ſunt. Duæ primæ ad Valſalvam ſpectant.

21. VIR gracilis, annorum quinquaginta, ob plures in venationibus labores, de magno ad guttur, & pectus calore queri cœpit. Hic eas deferens partes, ſe ad lumbos prodidit, itemque in ventre, ubi pungente adjuncto dolore hominem adeo vexabat, ut ne tactum quidem ferret. Primis ægrum diebus frigidus rigor invadebat crebrius. Diebus autem quinque, aut ſex ante mortem, Volvulus acceſſit cum fæcum rejectione: qui ſenſim ægri vires atterendo, ad interitum perduxit circa trigeſimum ab decubitu diem.

VENTER plenus ſanie inventus eſt totus, quæ omentum, & inteſtina inter ſe colligaverat. Erant hæc valde inflammata, ut jecur quoque, & lien, quem altius ſane, quam jecur, inflammatio occupaverat.

Ren

[1] Mem. de l'A. 1705. [2] Due Relaz. Chirurg. [3] cit. ſupra ad n. 16.
[4] Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 68. [5] Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 26. n. II. ad 3.
[6] Act. cit. T. 7. Obſ. 101, [7] Commerc. cit. A. 1745. Hebd. 40. n. 2.

Ren ſiniſter ſub interna membrana, non omni tamen ex parte, effuſum ſanguinem continebat. In omento, & in limbo meſenterii, præſertim ubi cum inteſtino Colo nectebatur, multi parvi abſceſſus, & ulcuſcula animadvertebantur.

22. Cum primum abſceſſus fieri cœpti ſunt, incommoda non ventrem modo, ſed & lumbos, quo ſe meſenterium alligat, afficiebant. Ubi illis ſuppuratio accidit, crebri hanc indicabant frigidi rigores. Effuſa autem ſanies ulcuſculà ibi reliquit; ventrem implevit. Cum, mora acrior facta, tunicas viſcerum, & inteſtinorum præſertim irritavit, omnium inflammationem concivit, horumque præterea motum invertit. Hinc Volvulus. Tu cum Virorum Clariſſ. Maucharti (1), & Verdrieſii (2) Obſervationibus, non propter Volvulum, qui vix in una indicari videtur, ſed propter ventris dolores hanc poteris comparare, præſertim cum in earum utraque meſenterii pariter abſceſſus fuerint, in altera aperti, ut ſanie refertus eſſet venter, in altera clauſi, inteſtinis autem, quæ hic illic ſphacelus infecerat, inter ſe, & cum omento arcte cohærentibus.

23. VIR alter eadem qua prior ætate, eodemque habitu, colore autem pallido, cum ante biennium ardenti febre correptus, ab ea denique ſine ullo ſenſibili criſis veſtigio eſſet liberatus; magna poſtmodum ſiti, capitis, & ventriculi ſumma debilitate, & virium languore afficiebatur. His quotidie vexatum ingens interdiu cordis oppreſſio invadebat, quam noctu, dum ſomnum capere vellet, univerſi corporis tremor excipiebat. Phthiſi aliis Medicis, Valſalvæ autem aqua intra cranium redundante laborare cenſebatur, qui & ea præſcripſit remedia, quæ hydropicis ſolent eſſe communia. Ille vero interea multum cum combibonibus meri ingurgitans, magno ventris dolore corripitur, vago tamen, cum flatibus, cum materiæ biliofæ vomitu, & cum pulſus celeritate conjuncto. Poſtridie mane cum dolor non modo ſævior, verum etiam certa in parte fixus eſſet, quæ tacta, vehementer dolebat, inflammationem Valſalva veritus, ſecari venam imperavit. Omnibus tamen præſidiis irritis, die quarto ineunte æger moritur.

IN VENTRE ſana reliqua inventa ſunt, ſed magna Ilei inteſtini pars inflammata. In Thorace permagna polypoſa concretio in dextero cordis ventriculo, quæ inde in venam Cavam producebatur. Intra Cranium tandem Seri multum, quo & ventriculi cerebri erant pleni. Prægrandes erant, multoque ſcatebant ſero glandulæ plexus Choroidis: & compages cerebri laxa erat.

24. Quam periculoſe magnæ ſolvantur febres ſine ulla criſi, prima hujus hiſtoriæ pars confirmat. Quam verum autem fuerit Valſalvæ utrumque judicium, quæ per diſſectionem in capite, & ventre comperta ſunt, monſtrant. Quod vero in hoc ægro, non Volvulus, ut in priore, ſed vomitus dumtaxat fuerit, ne quæres quidem, ubi hujus ſectionem cum prioris, aut cum inſequentis cadaveris ſectione comparaveris. Quam, ſi recte memini, in Bononienſi Incurabilium Noſocomio habuimus A. 1705.

25. SENEX annos natus quatuor & ſeptuaginta, gracilis, vinoſus, ante menſem incedere ſic inceperat, ut ſiniſtro potiſſimum cruri incumberet. Quod domeſtici magis, quam ipſe, animadverterant; nihil certe ipſe de hoc dicebat, aut uſpiam dolere ſe oſtendebat. Duodeviginti poſt diebus dolore ventris correptus eſt vago, nullaque eum febre conjuncto, quem ipſe, nemine conſulto, theriaca ſumpta expulit. Sed duodecim interjectis diebus ortus circa meridiem dolor eſt ad ſummam regionem iliacam dexteram ſimul gravans, ſimul ei ſimilis, ut ajebat, quem mordentes afferrent canes. Tumebat is locus, ſed nec colorem mutaverat, &, ſi tangeres, mollis erat: manu autem profundius appreſſa, durum percipiebas. Pulſus, cæteroquin laudabilis, celer, & frequens erat. Oculi intra orbitas ſubſidebant. Lingua ſicca. Nox mala. Die morbi altera pulſus major, & vibratus. Dolor, & tumor ſe ad ventris medium extendebant, qui demum ſiniſtrorſum quoque perrexerunt. Sanguis e dextero brachio miſſus ad un-

N 2

(1) Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 14.

[2] Act. cit. Tom. 1. Obſ. 87.

uncias ſeptem, nihil feri; craſſam autem, & flavam habuit cruſtam. Nauſea erat quidem, non ea tamen, ut cibus reſpueretur. Alvus ſine moleſtia exonerabatur. Nox peſſima. Die tertia pulſus humilis: ructus crebri, amari, acidi: loquela quaſi a convulſione vitiata: mens ſubinde non conſtans, ut inania, & nugæ, quas æger narrabat, oſtendebant. Die quarta artus identidem convellebantur, totumque corpus rigidum ad quadrantem horæ permanebat: quæ dum fierent, nulli erant pulſus: & viciſſim, ſoluta convulſione, hi quoque redibant, & ſanorum quidem in cæteris ſimiles; ſed humiles, & prementibus digitis non reſiſtentes. Poſtea difficili facta reſpiratione, etſi lingua demum erat jam humida, neque homo amplius delirabat, fæces vomuit, & paulo poſt ad veſperam diei ejuſdem convulſus mortuus eſt. ABDOMINE diducto, ſiniſter jecoris lobus inventus eſt laxus, & ſphacelo prorſus vitiatus. Ventriculus, & inteſtina, Tenuia præſertim, hic rubra, iſtic livida, illic nigra. Coli autem initium, qua muſculos contingebat, cavam oſſis ilii faciem operientes, ſimul cum ipſis & gangræna omnino occupatum erat, & ſic connexum, ut ſine laceratione ſeparari non potuerit. Illinc videbatur effuſum eſſe quod in ventris cavo conſpectum fuerat ſerum lividum, & puri admiſtum, cui nempe ſimile inteſtina continebant.

26. Quod ad initium attinet hiſtoriæ hujus, a veri ſimilitudine non valde abhorret, natum ſenſim fuiſſe in iis, qui modo memorati ſunt, muſculis vitium aliquod, unde proximi Crurales nervi dexteri comprimerentur, inde autem fuiſſe, cur homo ſiniſtro magis cruri inter ambulandum incumberet. Quod ad vitium inflammatione, & corruptela poſtea accedentibus, peſſimi ſucci ita nervos illos vellicaverint, ut corpus univerſum convelleretur. Nec fortaſſe in puero, quem Iliaca paſſio, arroſis putrido inteſtini tabo iiſdem muſculis, interfecit, aliunde magis repetendæ erant convulſiones totius corporis, & crurum præſertim, quas in hac Sepulchreti XIV. Sectione (1) leges ſic ut ipſe quoque convulſus tandem moreretur. Quem autem ad modum Senis inflammatio proreperit in contiguum inteſtinum, & cætera, quæ deſcripſimus, explicare non eſt opus.

Itaque ad Obſervationem tranſeo, quam iſta Coli pars inflammata ad memoriam revocat, biennio ante quam ſuperiorem haberem, mecum a Viro Doctiſſimo, humaniſſimoque M. Antonio Laurentio Archiatro, cum hæc ſcriberem, Pontificio communicatam.

27. MULIER, quæ anno ante in dorſum ceciderat, ingenti nuper, clamoſo, profundoque in ventre dolore, cum vomitionibus conjuncto, dies aliquot conflictata, deceſſerat. VENTRICULUS repertus eſt mire contractus, Cæcum autem Veterum inteſtinum a ſemifluidis flavis ſtercoribus ita dilatatum, ut ventriculum mentiretur. Id inteſtinum prehenderat inflammatio, quæ per vicina quoque viſcera ſe ſe diffundere incipiebat.

28. Si caſus ille ad cauſas attinuit, quæ hunc mulieris morbum fecerunt; credibile eſt, ita in dorſum cecidiſſe, ut dexterum tamen ventris latus, & Coli partem in eo latentem afflixerit. Quæ propterea vi ſua, qua ſtercora ſurſum propellit, magis in dies magiſque imminuta, ab iis denique omnino reſiſtantibus in eum modum cum ſubjecto præſertim Cæco expanſa fuerit, & ob tunicarum diſtractionem acerbiſſimo dolore affecta, ob vaſorum autem compreſſionem inflammata. Quod ſi mulier aliquanto diutius vitam traxiſſet; fortaſſe ipſa quoque, ut aliquot ex iis, de quibus ſupra dictum eſt, fœdum in modum, & miſerandum ſtercora vomuiſſet, vel potius ſtercorum quam ſimillima. Hac enim ſimilitudine decepti, plerique in Volvulo ea rejici crediderunt, quæ jam in Craſſa inteſtina tranſiiſſent, id quod rarius, quam ipſi putant, accidere, interjecta oſtendit Bauhini valvula, oſtenduntque alia, quæ ſunt a nobis in Adverſariis (2) commemorata. Similitudine autem decipi, non difficile eſt demonſtrare pluribus in medium prolatis ejuſmodi vomitus Obſervationibus vel in iis, quibus a Craſſis inteſtinis ad os via erat omnino intercluſa. Vide

(1) Obſ. 21. in Additam.

(2) III. Animad. 9.

de enim, ut cæteras omittam ubi hanc arctiſſima hernia viam, aut obſtructio, aut coalitus intercipiebant, vide, inquam, exempli cauſa, hic in Sepulchreto (1) Henrici ab Heers Obſervationem. Puero hernioſo ſimul cum omento Ileum inteſtinum agyrta ferreo conſtrinxerat filo, ut tranſire nihil poſſet. Puer autem *per os ejectis ſtercoribus* mortuus eſt. Huc adde Cl. Haguenotii (2) complura in felibus, & canibus experimenta; qui vinculo injecto eidem inteſtino ſtercora vomebant. Quis a primo e Craſſis hæc rediiſſe non exiſtimaſſet, qui Tenuia fuiſſe occluſa neſciret? Nempe quæ ex ventriculo detruduntur ad inteſtina, illius, & mox horum ſuccis, & pancreatico, & bile admiſtis, pluribus autem in chyli ductus particulis amandatis, ſi quam in Craſſis deberent, eam in Tenuibus, inflammatis præſertim, habere moram cogantur; eandem in his referent, quam in illis, odoris fœditatem, & ſtercora etiam, ſi quis velit, non injuria poterunt appellari, ut docuit Piccolhominus (3), negans propterea neceſſarium eſſe, reliquias cibi in Craſſa pervenire, ut ſtercoris acquirant naturam. Verum ut minime in hoc homines fallantur; ex hoc tamen ipſo in errorem rapiuntur, cum e Craſſis ea redire exiſtimant, quæ redeunt e Tenuibus.

29. At enim e Craſſis uſque inteſtinis provenire poſſe, demonſtrant ſuppoſitoria, & clyſmata ab ileoſis per os ejecta. Ego vero de ſuppoſitoriis ſatis in Adverſariis (4) dixiſſe videor quid ſentirem, ut de clyſteribus quoque. Sed quoniam horum per vomitum rejectionem legi poſtea apud non ignobilem Auctorem, *frequenter* accidere, apud alium autem hanc eorum rejectionem ſine inverſo inteſtinorum motu nova quadam ratione explicatam; nonnulla tibi ſuper utraque re hic addere conſtitui. Et quod ad primam attinet; Galenus quidem cum inverti in Iliaca paſſione; imo & extra ipſam, inteſtinorum motum non uno in libro (5) docuit, tum inſuper III. de Symptom. Cauſis (6) ſemel, iterumque affirmavit, *clyſteris aliquid nonnullis in ventrem* (id eſt ventriculum) *ſubiiſſe, ita ut vomerent: præterea ſtercus in lethalibus ileis*. Sed ab ejus tempore uſque ad ætatem Jo. Matthæi de Grado (7), id eſt a ſecundo ad decimum quinctum Æræ Chriſtianæ ſæculum, qui id confirmarent non memini legiſſe. Extitit deinde ſæculo decimo ſexto, qui id vidiſſe ſe ſcriberet Julius Alexandrinus (8), ſed *non tam ſæpe, aliquando tamen*, ut bis Jo. Francus Hildeſius (9). Sæculo autem proximo, & hoc ipſo non pauci utique; Legere enim potes Abelis Roſcii (10) Obſervationes tres, Danielis Sennerti (11), ut videtur, & Joannis Henrici Lavateri (12), & Lucæ Schröckii patris (13), & Joannis Meryi (14) ſingulorum ſingulas, plures autem Collectorum Bibliothecæ Anatomicæ (15): & præterea ſine Iliaca, aut Colica paſſione, unam Petri Borelli (16), alteram Friderici Loſſii (17), tertiam Georgii Segeri (18), quartam Gabrielis Clauderi (19), quinctam denique Petri Rommelii (20); tot enim erant quarum in præſentia recordabar. Alias ipſe facile invenies. Verum ſi vel totidem reperies, non rariſſimàm, opinor, clyſterum per os rejectionem diceres; frequentem non diceres. Plerique enim Medici, etiam exercitatiſſimi, nunquam viderunt; quod eorum Scripta oſtendunt, ubi de hiſce Obſervationibus mentio incidit, aliorum quidem teſtimonium, non ſuum, proferentium.

30. Videamus nunc, qua nova ratione clyſmatum per os rejectio explicata ſit. Po-

[1] Obſ. 24. §. 3. [2] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1713.
[3] l. 2. Anat. Prælect. 11. [4] Animad. cit.
[5] De nat. facult. l. 3. c. 13., & in Hipp. de Vict. in Acut. Comm. 3. n. 33. [6] c. 2.
[7] apud Donat. de Hiſt. Mir. l. 4. c. 3.
[8] apud Schenk. Obſ. Med. l. 3. ſub tit. Variar. rer. Vomit. [9] Ibid.
[10] apud Hildan. Cent. 6. Obſ. 70. [11] in hac 14. Sepulchr. S. Schol. ad Obſ. 20. §. 13.
[12] theſ. 6. cit. ſupra ad n. 16. [13] Eph. N. C. Dec. 2. A. 5. Schol. ad Obſ. 195.
[14] Obſ. 1. cit. ſupra ad n. 16. [15] Tom. 1. P. 1. in adnot. ad Peyer. Exercit. 1. de Gland. Inteſt.
[16] Cent. 1. Obſ. 17. [17] Vid. Schol. modo cit. in Eph. N. C.
[18] Earund. Dec. 1. A. 9. Obſ. 94.
[19] Earund. Dec. 2. Obſ. cit. [20] Earund. Dec. 3. A. 7. Obſ. 39.

Poſitum eſt ; inteſtina omnia in Volvulo plena eſſe, aut ferme plena humorum tum in ipſa jugiter influentium, tum ab ægris ingeſtorum ; eſſe autem ad podicem obſtaculum quodpiam, illorum quidem impediens exitum, ab immittentibus autem clyſmata ſuperabile. Tunc igitur ſic injecta, plenitudinem inteſtinorum, & diſtentionem augentia, accedente muſculorum abdominis, & diaphragmatis alterna compreſſione, quo minor reſiſtentia eſt, illuc urgeri, & commiſta cum iis humoribus per vomitum denique extrudi. Non reſiſtere autem Bauhini valvulam, quippe quæ, poſita inteſtinorum omnium plenitudine, aperta ſervetur. Nec inverſo horum motu opus eſſe, præſertim cum in beſtiis ob injectum Ileo vinculum jam vomitu correptis, non potuerit is motus animadverti ; imo ne periſtalticus quidem, ſi quæ ad finem ſunt hujus Explicationis attendas, ſatis in vivis, ſaniſque animantibus agnoſci amplius videatur. Hæc omnia cum primum legi, etſi quædam erant, quæ non facile probari poſſe intelligerem ; tamen, quod nunquam in veri inquiſitione omittendum eſt, id cœpi facere, ut non modo quæ contra, verum etiam quæ pro iſta Explicatione afferri poſſent, attenderem. Itaque nonnulla eorum, quæ ſuis tum rationibus, tum experimentis confirmaverat ingenioſus Auctor, animadverti meis quoque comprobari. Nam quod ad inteſtinorum ab obſtaculo ad ventriculum uſque plenitudinem ſpectat, hæc meis quoque humanorum cadaverum, quibus ipſe caruiſſe queritur, Obſervationibus in ejuſmodi morbis comperta eſt, ut tibi propoſitæ oſtendunt Agricolæ (1), Bajuli (2), & magna ex parte Mulieris cujuſdam (3) hiſtoriæ. Poſita autem non Tenuium modo, ſed & Craſſorum inteſtinorum plenitudine, ultro apparere *impedimentum* illud videbam, quod in Adverſariis (4), generatim, quærendum eſſe indicaveram, quo impedimento *ad tempus interjecto* Bauhini valvula *rite occludi non poſſet* ; ad tempus, inquam ; nam ſi perpetuum ſit, non intelligetur, qua ratione poſt trajectos per illam clyſteres, ad officium ipſa vel continuo redierit, ut in quibuſdam ex iis caſibus viſum eſt, qui paulo ante (5) ſunt indicati. In illis enim non ſatis faceret eorum explicatio, qui in ileoſis valvulam rumpi, aut paralyticam fieri conjecerunt. Quam ego ultimam conjecturam ne tunc quidem habere locum credo, cum initium Coli plurima congeſta materia dilatatum ponitur præter modum. Nam etſi valvula ob reſolutas duorum, ex quibus componitur, inteſtinorum carneas fibras eam, qualiſcunque eſſet, vim amitteret ſe conſtringendi ; duo tamen, quæ nos addidimus, Fræna ita ſunt hinc, & hinc in tranſverſum per internam Coli faciem locata (6), ut admirabili uſu quanto magis hoc dilatatur, tanto ipſa magis rimam valvulæ adſtringant, quam utilitatem perſæpe in vita præſtare cenſeo ; cum multa forte in ea Coli parte materia eſt, muſculi autem abdominis conatu magno contenduntur : quæ autem de hujus ſtructura valvulæ, de ejuſque Frænis in Adverſariis ſcripſi, & pinxi, ut accipi a te, non dubito ; ſic ea, & quædam alia, quæ ad me attinent, vellem ab nonnullis paulo attentius fuiſſent ſpectata : ſed de his alibi. Denique, ut alia omittam ; quod abdominis muſculis, & diaphragmati illa tribuatur actio, quæ inverſo motui inteſtinorum tribui ſolet, non ſine ratione hoc fieri, ii poſſunt caſus comprobare, in quibus Ileon contingere ob vim expultricem abolitam, ſive ob atoniam inteſtinorum, de Salii, & Ruyſchii ſententia ſuperius (7) indicatum eſt. Quo loco, Boerhaavii (8) quoque auctoritas produci poteſt, aſſeverantis, ſe *in Craſſis inteſtinis nunquam, in numeroſis vivorum animalium ſectionibus vidiſſe motum periſtalticum*, ideoque mirantis, *rejici* tamen per os *ex Craſſis clyſmata* ; hoc enim *aliquando accidere*, *teſtibus graviſſimis viris*, non dubitabat.

31. Verum cum hæc propoſitæ Explicationi favere animadvertiſſem ; alia ſe objicie-

[1] ſupra, n. 9. [2] n. 18. [3] n. 11. [4] III. Animad. 9.
[5] n. 29. [6] Adverſ. 3. Fig. 1. [7] n. 12.
[8] Prælect. ad Inſtit. §. 816. in fin.

jiciebant, quæ evidentiſſime adverſarentur. Ne longior ſim; illud in primis, quod ſi plena, aut fere plena inteſtina omnia ponuntur non poteſt intelligi, quomodo non commiſti, ut dicuntur, cum aliis humoribus, ſed ſinceri clyſteres vomitu rejiciantur, iique non longo interpoſito tempore, neque præcedente, poſtquam injecti ſunt, immani humorum, qui a Recto ad ventriculum inteſtina impleant, aut quaſi impleant, rejectione. Lege enim Roſcii, Schröckii patris, Collectorum Bibliothecæ Anatomicæ, quas ſupra (1) indicavimus; Obſervationes, in Volvulo habitas: lege etiam quas ex Loſſio, Segero, Claudero, Rommelio memoravimus (2), ubi nec Volvulus erat, ut validiores muſculorum compreſſiones credi poſſent, nec præter levem in uno, aut altero alvi adſtrictionem obex ullus, qui humores in toto pene inteſtinorum tubo coercuiſſet. Invenies paſſim clyſteres *totos*, *integros*, eoſque *ſinceros*, *ut fuerant applicati*, *nihil prorſus immutatos*, per os ejectos, poſtquam *per horam* fuerant *in inteſtinis retenti*, *poſt horæ circiter ſpatium*, *poſt horæ quadrantem*, *horæ quadrante vix elapſo*, *momento temporis*, nulla uſquam commemorata inter clyſmatis injectionem, & rejectionem, humoris vomitione, nedum tanta, quantam intelligis, ſi plena fuiſſent inteſtina omnia, eſſe debuiſſe. Cum igitur nec plena hæc, nec quaſi plena eſſent; profecto appareret, aliam eſſe explicationem quærendam, ex qua eluceat, tum quæ cauſa ab Recto ad ventriculum clyſteres compelleret, tum quæ Bauhini valvulam apertam ſervaret. Videndum eſt autem nunc præſertim quando non deſunt, qui diaphragmatis, & muſculorum abdominis ad vomitum ciendum vires in dubium vocant; Videndum eſt, inquam, ne quod ad primam attinet cauſam, præpropere abjecta illa ſit, quæ in motu inverſo inteſtinorum ab antiquis uſque temporibus reponebatur. Ut enim is motus ubi ligata, diſtenta, inflammata, reſoluta ſint inteſtina, non facile eſſet agnoſcendus; cur ibi negandus ſit ubi nihil iſtorum eſt? nihil autem eſſe poterat in iis Obſervationibus, quæ, nullo præſente Volvulo, habitæ ſunt, neque erat, etiam hoc præſente, aut certe neceſſe non erat ſemper, ut eſſet in magna inteſtinorum parte, in eaque nominatim, quam hic potiſſimum ſpectamus, id eſt in Craſſis inteſtinis. Cur igitur omnino, & ſemper cauſam illam rejiciamus, nullaſque illi partes tradamus? Num forte quod periſtalticus motus vix amplius ſit agnoſcendus? Quid ergo? Adeone mutata eſt natura animalium, ut noſtra ætate vix amplius id appareat, quod vetuſtiſſimi illi Obſervatores perſpexerunt; quos ſecutus Cicero (3) *tum aſtringere ſe ſe inteſtina*, *tum relaxare* ſive ad terendum cibum, & conficiendum, ſive ad ejus depellendas reliquias, diſerte ſcripſit? Sed ne cuipiam forte ex iis, quos in prope extrema ad II. Adverſaria Præfatione deſignavi, hic quoque Ciceronis locus *in acerbam ſatis exprobrationem* a me *allegari* videatur, præſtat multa, quæ hic reponere liceret, negligere, & a Priſcis ad Recentiores venire. Num igitur tot obliviſcemur Obſervationum, non aliorum modo, ſed & noſtrarum in canibus, ovibus, cuniculis vivis diſſectis, cum ſæpe in oculos ne quærentium quidem incurrit, is motus, atque adeo etiam, ut præſertim in cuniculo accidit, alterne antiperiſtalticus. Sed in hominibus quoque fuiſſe alterum, aliquando utrumque perceptum, oſtendere jam nihil attinet, quando exempla protulit Cel. Hallerus (4): quibus tamen illud addere, ſi volueris, potes Matronæ, immanem omphalocelen habentis, viſæ a Collectoribus Bibliothecæ Anatomicæ (5). Idemque Hallerus (6) vel antequam tot ederet experimenta (7), præſtitit, ne quia magno Præceptori ipſius acciderat, ut nunquam, ſicut dixi, in Craſſis inteſtinis videret periſtalticum motum, idcirco nemini viſus exiſtimaretur; ſiquidem Wepferum nominatim laudavit, qui in his quoque evidenter perſpexit, nec periſtalticum modo, verum etiam antiperiſtalticum, ut cogno-

[1] n. 29. [2] Ibid. [3] l. 2. de Nat. Deor. [4] Ad Boerh. Prælect. §. 93. not. 6.
[5] Tom. 1. P. 1. adnot. penult. ad Warthon. de Meſent.
[6] Ad cit. Prælect. §. 107. not. 3., & 109. not. 30. [7] De Reſpir. P. 3.

gnoſces ex Wepferi loco, huc pariter in Sepulchretum (1) relato.

32. Ex his, quæ in utramque partem expendimus, licebit tibi intelligere, ad ea, quæ in Volvulo contingunt, ardua præſertim, nec ſatis adhuc perſpicua, explicanda, non facile ullam probabilem cauſam omnino eſſe abjiciendam. De cauſis autem, quæ obſtaculum faciunt materiæ per inteſtina deſcendenti, ſi forte ex me quæris; utrum illam celebrem olim horum contorſionem unquam invenerim, aut ſaltem intus, ut vocant, ſuſceptionem, quæ vel ſæpius eſt etiam ab Recentioribus confirmata; ingenue reſpondebo, in neutram ſic quidem, ut poſtea (*) explicabo, adhuc incidiſſe. Non tamen propterea, quod ad primam attinet, ullum ex deſcriptis ejus generibus ſuſpectum mihi eſt, niſi quod ſalva meſenterii cum inteſtinis connexione intelligi non poteſt. Altera autem, ſive inteſtini intra inteſtinum ſuſceptio non modo ſalva meſenterii connexione intelligitur; verum etiam ob iſtam ipſam connexionem maxime noxia eſt. Cum enim inteſtini pars proximam ſubit, ſimul annexi meſenterii portio ſubeat, neceſſe eſt. Itaque ſi paulo ibi diutius inhæreat, & cauſa aliqua conſtringens accedat, retardato per ejus vaſa motu ſanguinis ſic turgebit, ut ingreſſi inteſtini exitum, & per hujus cavum deſcenſuræ materiæ tranſitum impediat; ne quid dicam de ſphacelo ob circumitionem ſanguinis prorſus interclusam demum ſuperveniente, ut laudatus Hallerus (2) vidit, & hominem extinguente. Eo autem magis omnia ibi conſtipantur, quo major inteſtini complicata portio in proximam ſe conjecit; tanta enim aliquando fuit, ut ex inteſtini ſpatio ſemipollicem longo educta, duos fere palmos æquaverit (3). Tanto autem major ſubit, quo majores, aut diuturniores cauſæ ſunt, quæ ſubeuntem impellant, & quæ excipientem dilatent. Inter has cauſas plerumque eſt flatus; inter illas autem nonnunquam eſt pondus, ut in Obſervatione eorundem, quos ſemel, iterumque laudavimus, Bibliothecæ Anatomicæ Collectorum (4) rara non ob id tantum, ſed etiam quia in colo ſuſceptio acciderat, in quo qui viderint, perpaucos legiſſe memini præter Ruyſchium (5), idque, ut fatetur, ſemel; cum in Tenuibus inteſtinis toties vidiſſet, ut ſæpius nemo. Cæterum nulla frequentior cauſa creditur, quam convulſi vi motus: quos id poſſe, Peyeri monſtrat experimentum laceſſitis non uno in loco viventis ranæ inteſtinis: leges illud in Sepulchreto (6). Idem confirmare mihi videntur Obſervationes cum Peyeri ipſius (7) tum præſertim Ruyſchii (8). Ille enim in puellæ Ileo, in quo ſuſceptiones tres lumbricos *alicubi* vidit *velut conglomeratos*. Ruyſchius autem ipſam ſuſceptam Ilei virilis portionem *repletam vermibus circulariter poſitis*, iterumque *ſuſceptionem* ejuſdem inteſtini *verminoſam* oſtendit *e puero*. Inteſtina autem a vermibus poſſe vehementer laceſſiri manifeſtum eſt. Quin eximium Medicum Heiſterum (9) cum in Tenuibus duodecennis pueri inteſtinis duplicem ſuſceptionem inveniſſet, eademque inteſtina *lumbricis repletiſſima* animadverteret, *in praxi notatu dignum* exiſtimavit *præſertim ſi juniora tractamus ſubjecta* paſſionem Iliacam a lumbricis quoque oriri poſſe. Et hinc fortaſſe fuit, quod ſuſceptionum pleraſque in pueris viderim adnotatas. Eorum, quæ hactenus commemoravi, dum quædam paulo diligentius attendo non poſſum facere quin Obſervationem huic addam meam, quam legens, ſi mirari forte incipias, me paulo ante negaſſe, inteſtini ſuſceptionem mihi eſſe conſpectam; at mirari defines ubi ea perpenderis, quæ poſt Obſervationem adſcribam.

33. VIRGO ad quinque & quadraginta annos nata, capite ob lapſum graviſſime icto, non modo inter initia, ſed ſemper vomuit; dies autem in hoc Noſocomio vixit plus XXI, ſic quidem ut ſæpe jam jam moritura videretur. VENTER hujus enim dumtaxat viſcera, neque hæ mort

[1] Schol. ad §. 2. Obſ. 1. hujus Sect. [*] n. 34. [2] Strena Anat. n. 9.
[3] Vid. Sepulchr. §. 2. modo cit. [4] Adnot. cit. ſupra ad n. 29.
[5] Adverſ. Anat. Dec. 3. 5. [6] Schol. ad §. 8. Obſ. 20. [7] §. modo cit.
[8] Theſ. Anat. 4. n. 14., & Theſ. Nov. n. 57. [9] Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 198. n.

morbi cauſa, inſpexi, tepida etiamtum inteſtina habebat; tametſi non paucis a morte horis tangebam, & una certe, ex quo abdomen apertum, diductumque fuerat, cum aliud interea expedirem, tranſacta, tempore anni frigido, quippe circa medium Decembrem A. 1724. tempeſtate autem frigidiſſima. Inteſtinorum Tenuium pars flatu erat diſtenta, ea præſertim, quæ Cæco ſuberat, itaque hoc cum Appendicula antrorſum verterat: pars reliqua non ſine fœtore aliquo ſubrubra erat. In hac ſuſceptionem vidimus, de qua loquimur, non minus evidentem, imo etiam longiorem aliquanto, quam ab Ruyſchio eſt delineata (1). Sed dum qua in ſede inteſtinorum eſſet, & quam arcta, aveo diſtinctius cognoſcere, ideoque ut ab altero Tenuium capite incipiam, inteſtina leviter, ut fit, hinc illinc dimoveo, hoc quidem præclare intellexi, illud vero dignoſcere amplius non potui. Nam Tenuibus cunctis ab uno capite ad alterum, & ab hoc rurſus ad illud accurate percurſis, nuſquam ſuſceptio illa apparuit, & ne veſtigium quidem, indicio manifeſtiſſimo, minime arctam fuiſſe. Tunc, quod reliquum erat, Tenuia inteſtina aperiens, in Duodeno materiam conſpexi liquidis fæcibus ſimilem; in proximo autem Jejuni tractu lumbricum teretem, in eodemque tractu, & vicina Duodeni parte ſanguineas hic illic maculas, quibus intus utrumque, quaſi ab inflammatione, quæ irritationem conſequi inciperet, diſtinguebantur. In cæteris autem inteſtinis, ventriſque viſceribus complura quidem animadverti, oſtendique, ſed non ad morbos attinentia; ſi nonnulla excipias adnotata in muliebribus, & in veſica, vel potius in urethra. Hac enim ſecundum longitudinem inciſa, ex vaſis ſanguiferis, quæ parallela per interiorem ejus faciem apparebant, nigra quædam hic illic prominere videbantur quaſi corpuſcula, ut a primo pro exiguis varicibus acceperim. Sed cum mane in ſolis lumine inſpectarem, varices non eſſe intellexi; quin etiam num in iis vaſis eſſent, plane dubitavi. Nam duo majora, quæ in ipſis erant communibus veſicæ, & urethræ finibus, peculiaria eſſe vidi fuſca, & ſubrotunda corpuſcula, eaque cum tangerem, dura ſenſi; ut calculos ſui generis eſſe crediderim, ſub intima illa tunica concretos, eamque attollentes; reliqua autem, quæ infra erant, ut minora, ita minus dura, nec ſubrotunda, ex ejuſdemmodi materia, ad eundemque modum fieri, ſed necdum eſſe perfecta. Cum hoc, novum fortaſſe, morbi genus, urethram procedente tempore coarctaturum, & jam facile nonnihil lædentem, animadvertiſſem, uterum ſecui, ſi forte manifeſtius ſcaturigines invenirem ſubalbi, & craſſiuſculi humoris, quo nimis humectatam vaginam conſpexeram. Sed præter conſuetudinem nihil vidi, niſi prominentem veſicularum acervum parvulum, ut ejus area ambitum unguis non excederet digiti minimi. Erat in facie anteriore caveæ ipſius uteri dexterius, propiuſque ſupremam partem ejuſdem caveæ, quam cervicis; ut ſuſpicatus ſim primum, eſſe inchoamentum excreſcentiæ, cujuſmodi a me ſæpe alias in cavo uteri deſcriptas legiſti. Et prominentia quidem id confirmabat: ſed non conveniebat natura veſicularum, quæ prominentiæ faciem tegebant; erant enim ipſæ, & mucus, quem continebant, ejuſdem omnino generis, & ad eundem naturalem modum ſe habentis, cujus erant infra in cervice aliæ plures, olim a me verbis, & pictura ſatis expreſſæ (2); non hydatides, quales hic quoque non deerant ad tubas, & prope ovaria, alba, dura, ſtrigoſa. Sed veſiculas, mucum limpidum, & in fila ductilem continentes, tam alta ſede, quam in hac Virgine, collocatas, ibique in acervum collectas, non niſi raro vidiſſe memini. Quæ ſi ſemper ad hunc modum ſe ſe habuiſſent, una ex magnis difficultatibus Nabothi ſententiæ defuiſſet.

34. Verum hæc alias. Nunc ad inſtitutum ſermonem redeamus. In Virgine hac vides inteſtini partem in proximam ſe conjeciſſe: ab hac parte fuiſſe flatum, qui dilataret; ab illa autem lumbricum, qui laceſſendo contrahere, inflammationemque ciere poſſet: pertinacem vomitum non defuiſſe, ut neque in Duodeno jam ma-

(1) Obſ. Chir. Anat. Fig. 74.

(2) Adverſ. Anat. I. n. 32., & Tab. 2.

materiam liquidarum fæcum ſimilem. Hæ res omnes fecerunt, ne hiſtoriam hic prætermitterem. Graviſſimus autem ictus capitis, qui per ſe concitare vomitum ſolet, in Tenui inteſtino levior, & quæ noviſſime inchoata videretur, inflammatio, neque aliter fortaſſe quam XIX. Epiſtola (1) indicata eſt, explicanda, præſertim vero laxa adeo ſuſceptio, ut facillime, nulloque ſui relicto veſtigio, evanuerit, eo me impulerunt, ut hanc neque pro vomitionum cauſa habuerim, neque inter eas connumerem, de quibus in præſentia verba facio. Neque enim hic ſpecto quas facile evolvendas, neque ita raro, invenimus, quales fuiſſe puto tres illas, quas ſine ullis Volvuli ſignis in Jejuno puellæ inteſtino vidit Abrahamus Vaterus (2), qualeſque fortaſſe erant, quando nulla de iis ſignis mentio injicitur, propoſitæ in eodem trium cadaverum inteſtino ex obſervatione Cl. Hommelii (3), & ne longior ſim, quales erant certe, quæ plures, & varia in ſede, ut aliqua etiam ex infimo Colo in ſummo eſſet Recto inteſtino, a Cel. Hallero, non in Strena Anatomica, ex qua unam ſupra (4) laudavi, ſed in Opuſculis Anatomicis (5) deſcriptæ ſunt. Quin etiam nonnullæ occurrunt non æque facilis evolutionis, ut quæ a Cl. Jo. Phil. Burggravio (6) *ſatis arcta* reperta eſt, nullo tamen, quod moveret, conjuncto ſigno Iliacæ paſſionis, an quod nulla acceſſerat inflammatio? quanquam hæc neque ad alteram acceſſerat ab eodem (7) conſpectam, & fuerant tamen ſaltem quædam tormina, & vomitus remediorum, an quod duplo altius in hac altera ſe ſe immiſerat inteſtinum? Sed neque Hartmannus (8) parum alte intruſum, idque tribus locis, inteſtinum deprehendit, neque ex iis omnibus æque facile educendum, quin ibi *exterius turgidulum*, *& ſanguinolentum*, *tumoris etiam in extracta* portione *manente veſtigio luculento*, nec lumbricus deerat prælongus in iiſdem Tenuibus inteſtinis: nulla tamen Volvuli memorat indicia; imo *alvum ſuum officium feciſſe* adnotat, *nimirum* quia *non prorſus omnem viam* ſuſceptiones *obſtruxerant*. Multo quoque longiorem, quippe ultra pedem geometricum, Jejuni inteſtini portionem in proximam ſui partem & illapſam, & *multum* ibi *coarctatam*, *& compreſſam*, & *livido colore tetram* invenit Jo. Guil. Widmannus (9) poſt dolores quidem acerbiſſimos, & vomitus fere continuos, nec tamen fæcibus ſimilium, neque cum alvi, quod ajat, ſuppreſſione, nempe quia illapſa ea portio, quamvis anguſte, etiamtum *pervia* reperta eſt. Itaque multo magis pervias binas illas ſuſceptiones, non modo breviores, minuſque compreſſas fuiſſe crediderim, quas in Ileo inteſtino cum incipiente gangræna offendit Vir Cl. Jo. Rod. Zuingerus (10), alioquin notas aliquas, ſi præceſſiſſent, Iliacæ paſſionis non omiſſurus: contra autem minus pervias totidem fuiſſe, quas ibidem reperit Valentinus (11), eadem, quæ Widmannus, ſigna referens, nec dubitans, quin ſtercoreus vomitus, ſi diutius vixiſſet puellus, acceſſurus fuiſſet: quem acceſſiſſe in altero, intelliges, deſcripto ab Hoffmanno (12), ſuſceptione, quæ in eodem inteſtino erat, ſimul flatibus, ſuperiora inteſtina diſtendentibus, ſimul putrido humori viam intercludente, qui eodem ac per vomitus ejiciebatur, colore, in ventriculo conſpectus eſt. Ad has, Obſervationem præſertim addes Cl. Weiſſii (13), qui in mortua poſt atroces ventris dolores, cum pertinaci alvi obſtructione, & tandem cum Volvulo conjunctos, invenit Ileum extremum in Colon illapſum, cum hujuſque membranis concretum, ac contractum adeo ut tranſitum occluderet *liquamini fœtido*, *& ſemiſtercoreo*, quo inteſtina Tenuia *mire diſtenta*, & inflammata conſpiciebantur. Nec denique omittenda eſt, quamvis in cane habita, Obſervatio, quam

(1) n. 18. (2) Progr. edito A. 1727. M. April.
(3) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 42. in fin. (4) n. 32. (5) Obſ. 27.
(6) Act. N. C. Tom. 7. Obſ. 3. (7) Eorund. T. 5. Obſ. 80.
(8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 207. (9) Earund. Cent. 6. Obſ. 89.
(10) Earund. Cent. 7. Obſ. 3. (11) Earund. Cent. 3. Obſ. 1.
(12) Medic. Rat. T. 4. P. 1. S. 2. c. 4. Obſ. 4.
(13) Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 24. n. 1. ad II.

quam Cl. Wahrendorffius (1) propoſuit. Cum aliquot jam hebdomadas nihil omnino dejeciſſet, ſed aſſumpta quælibet, vehementer ejulans, vomuiſſet, tandem mortuus, nullam inteſtinorum inflammationem, nullumque in his obicem oſtendit, niſi quod *circa inteſtini Recti principium mutuus ingreſſus ad longitudinem duarum unciarum apparebat, omni meatu hinc adeo arcte clauſo, ut ne flatum quidem tranſmitteret*. Ex his omnibus Obſervationibus, quas ego, ſicut ſoleo, ut haberes, quas Sepulchreto adderes, commemoravi, facile intelligis, plus ad Volvulum inducendum viæ occluſionem, aut magnam, perſtantemque coarctationem, quam inflammationem valere; itaque *intuſuſceptionem*, quæ illam non faciat, qualis ſolet eſſe levis, & facillime ſolvenda, hic a nobis attendi non oportere. Quod ad genus eas refero, quas mihi hactenus videre contigit, ex eoque genere, ultro fateor, quod Rei Anatomicæ, & Chirurgicæ Auctor noſtro ſæculo haud ignobilis ponebat, occurrere in multis ſine ullo dolore, naturali morte ſublatis. Sed dum hujuſmodi Obſervationibus tantum tribuit, ut commentitiam omnino crederet aliorum doctrinam, qui inter cauſas Volvuli ſuſceptionem inteſtinorum proponunt; cum ipſo facere non poſſum, ni tot contrariis aliorum Obſervationibus, atque adeo rationi ipſi velim adverſari. Ut enim agnoſco, minime neceſſe eſſe, gravioris mali quidquam oriri ubi laxior ſuſceptio ſit, & quæ viam non valde coarctet; ita ſi laxa non ſit, viamque diutius occludat, aut fere occludat; hinc vero Volvulum fieri, aut dolores, inflammationes, aliave generis hujus, contendo, quemadmodum in hiſtoriis vides, quæ in Sectione hac Sepulchreti ſub num. XX. in aliiſque, & nominatim in Ruyſchianis (2), & quibuſdam præterea illarum, quæ hic, aut ſupra (3) indicatæ ſunt.

35. Cæterum non a ſuſceptione tantum, aut hernia, aut inflammatione inteſtinorum, verum etiam a cauſis aliis, hæc aut occludentibus, aut ſtimulantibus Volvulum fieri, tum aliorum Obſervationibus, tum noſtris quoque, tecum alias communicandis, manifeſtum eſt: & ab occludentibus quidem cauſis neceſſario, modo cum his paulo diutius vita duret; ab ſtimulantibus autem, aliquando. Et occludentes quidem cauſæ interdum ad ipſas inteſtini alicujus tunicas ſpectant, ut puta annulus ille ſcirrhoſus, XXXII. Epiſtola (4) indicatus; nam eum denique vomitus ſtercoracei ſunt conſecuti: alias autem ad ea pertinent, quæ inteſtinis continentur, nec ſcybala tantum, ut in exemplo, quod refert Hoffmannus (5), cum ad pondus librarum circiter viginti congeſta, Colon totum adeo diſtenderant, ut demum rumperent in Ileoſo quodam Celſiſſimo Principe; ſed & calculoſa materia modo circum felleos lapillos, modo circum aureos deglutitos nummos, per diuturnam intra inteſtina moram ſic adaucta, ut via interclusa eundem attulerint morbum, quarum rerum, ut aliarum prætereaam, exempla in Cæſareæ Academiæ libris (6) invenies.

Porro & quæ ad cauſas ſtimulantes referre poſſis, in iiſdem (7) reperies, ut cum Juvenis, in abdomen cadens ſic, ut intus rupta veſica effuſoque lotio in ventris cavum, inſolita acrimonia laceſſita inteſtina, quod eorum inflammatio, & hanc conſecuta gangræna oſtendit, ſuum periſtalticum inverterunt motum, aut cum ex ſimili matris caſu contuſum fœtus jam maturi abdomen in cauſa fuit, ut ſubſiſtens, putreſcenſque in vaſis inteſtinorum ſanguis pares in his effectus, irritando, induxerit, infante nihil omnino per alvum, omnia autem, ipſumque meconium per os reddente, miſereque intra octavum ab ortu diem obeunte. Quod ſi convulſiones ſtimulus cieat; quid eæ poſſint, non ſolum ſuſceptiones, ut ſupra (8) diximus, producendo, verum & ſine his, inteſtinorum

O 2

(1) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 132.
(2) Obſ. Anat. Chir. 91. & Adv. Anat. Dec. 3. 5. & Theſ. Anat. 10. n. 62. & alibi.
(3) n. 32. (4) n. 5. (5) c. 4. paulo ante cit. §. 13.
(6) Act. T. 7. Obſ. 100., & Cent. 1., & 2. Obſ. 154.
(7) Cent. 7. Obſ. 30., & Act. T. 3. Obſ. 131. (8) n. 32.

rum motum invertendo, monſtrabunt experimenta Brunneri (1), nepotis dico, Avo digni, per quæ apparet, excitatis in beſtiarum inteſtinis convulſionibus, recrementa, quæ jam per alvum exire non poterant, in ventriculum, & gulam aſcendiſſe. Morbum autem, proxime ad Volvulum accedentem ob tormina vehementiſſima, & continuum vomitum, & inteſtina Craſſa præter ſolitum coarctata, cum Tenuia valde eſſent turgida, & rubentia, & inſigni copia ſanguinis effuſi, fluidique referta, non ſine ſpaſticis contractionibus explicavit Cl. Kulbelius (2). Quarum identidem, recurrentium an reſiduum effectum ſervarint eadem inteſtina, partes inæquales habentia, & per intervalla inæqualia præter naturam anguſtas in Anatomico Jo. Wilhelmo Albrechto, Ileo hæmatiti, dum viveret, perſæpe obnoxio (3) ipſe exiſtimabis.

36. Sed inter cauſas, quæ ſtimulando, Iliacam paſſionem interdum afferunt, vermes recenſendi ſunt. Aliquando enim, ut ſupra (4) indicatum eſt, convulſiones movendo, intuſuſceptiones, & Volvulum faciunt: quem & ſine his excitare poſſe non eſt dubitandum. Alias inteſtinorum dolores tantum creant. Interdum ne hos quidem. Imo nonnunquam accidit, ut plurimi in iis ſint, in quibus, dum viverent, vix ullum vermium indicium fuerit: quod relegens noſtram mulieris ruſticanæ hiſtoriam, Epiſtola deſcriptam XVI. (5), aut quæ olim de cane illo venatico ſcripſimus (6), in quo erant tæniæ ad ſexaginta, ſatis confirmatum videbis. Et contra, ſigna interdum ſunt lumbricorum; neque ulli inveniuntur tamen, ut puellus docet, quem tibi ex Valſalva deſcripſi Epiſtola XXXI. (7), & ne in re obvia longior ſim, alter quoque, cujus hic in Sepulchreto (8) hiſtoria eſt. Sed de vermibus, ventris dolores cientibus, alias incidet fortaſſe ſcribendi occaſio, quærendique fuſius, num ut viventium ſæpe inteſtina laceſſunt, ita in cunctis, quæ proferuntur, hiſtoriis ad oſtendendum, inteſtina perforaſſe, ante mortem, an poſt mortem perforaſſe credendi ſint, &, ſi illa ante mortem pervaſerint, an qua abſceſſus, aut ulcus aliquod ipſis viam ex inteſtinis aperuerit. Multæ enim, & variæ producuntur Obſervationes: quarum ſaltem aliquot hic tibi indicare ſatis fuerit ex iis, quas addere Sepulchreto poſſis. Videſis in Actis Cæſareæ Academiæ (9) primum duas. Quarum altera quanto magis inteſtina ab ſummo ad imum copia lumbricorum incredibili referta proponit, tanto fortaſſe videatur credibilius reddere, ipſos, præſertim amari elixirii copia inſtigatos, in vivo perforare inteſtina cœpiſſe, e quibus parte jam dimidia extabant. Parem, imo majorem lumbricorum numerum Molinettus noſter (10) deprehendit; nam præter eos, quibus plena; & infarcta erant inteſtina omnia; alii ex his, cribri inſtar perfoſſis, exierant, qui ventris ſpatium undique repleverant. Sed hæc in mortuis conſpecta, ut quæ a me quoque (11) in gallina. Quid cum in vivis? Extat quidem antiquiſſima Hippocratis (12) Obſervatio in Dinii puerulo, e cujus umbilico *aliquando* exibat *lumbricus magnus*. Sed cum ibi ex vulnere prægreſſo *fiſtula* relicta eſſet, per eundemque locum & lumbricus, & bilioſa prodirent; perforatum utique Tenue inteſtinum eſſe conſtabat; a vulnere tamen; a lumbrico enim, ne ſuſpicabatur quidem gravis Interpres Valleſius (13). Extat etiam, ne ab iis, quæ cum diſſectione cadaveris juncta ſunt, præter propoſitum longius digrediamur, extat, inquam, in Actis paulo ante laudatis (14) exemplum quindecim lumbricorum, ex hypochondrio dextero, & reſpondente huic lumbo egredientium, per tumores tamen utrobique ortos, & ſuppuratos, quorum origo tumorum tribuitur quidem vermibus, Colon inteſtinum rodentibus, at ſimul congeſtæ in eodem vitioſæ, corruptæ, erodentique ſaburræ.

(1) Experim. circa ligat. nerv. §. 31.
(2) Commerc. Litter. A. 1737. Hebd. 20. n. 2.
(3) & A. 1736. Hebd. 12. n. 1.
(4) n. 32.
(5) n. 38.
(6) Epiſt. Anat. 14. n. 48.
(7) n. 5.
(8) Obſ. 1. §. 2.
(9) Tom. 1. Obſ. 172, & Tom. 5. Obſ. 68. prope fin.
(10) Diſſert. Anat. Pathol. l. 6. c. 4.
(11) Epiſt. Anat. 14. n. 44.
(12) Epid. l. 7. haud ita procul a fine.
(13) Comment. in eum l. n. 105.
(14) Tom. 6. Ob. 93.

ræ. Cum leges igitur in Centuriis ejuſdem Cæſareæ Academiæ I. (1), & VII. (2) alias iſtiuſmodi Obſervationes; etſi in altera, ob brevitatem fortaſſe, nullius tumoris, aut abſceſſus mentio fit; quid ſuſpicari aliquis poſſit, conſiderabis. Mihi enim hic, ut dixi, propoſitum eſt exempla indicare, ad varias cruciatuum inteſtinorum cauſas ſpectantia; non quo modo, ac ratione ea contigerint, quærere. Hoc cum quæremus, illud quoque erit inquirendum, quod Plateri, ad Volvulum etiam attinens, Obſervatio (3) perquirendi anſam præbet, nimirum an lumbrici ſint vivipari. Conſpexit ille convoluta, intorta, implexa, mireque diſtenta pueri, vel potius adoleſcentuli inteſtina, non modo recrementis, & flatibus, *ſed & vermibus vivis, oblongis, quamplurimis repleta, qui rurſum aliis minoribus referti erant*. Obſervationem hanc in Sepulchreto quoque leges tum Sectione circa quam verſamur XIV. (4), tum etiam XXI. (5), eoque magis attendes, ſi in Diſſertationem incideris, qua Solers Medicus Zamponius deſcribit Cl. Planco dejectum ab alio puero lumbricum, mox ſuis ſub oculis parientem minutos vivos vermiculos ad duodetriginta. Sed hæc ad Teretes vermes attinent omnia.

37. Nam quod de Tæniis, & Aſcaridibus legiſſe memini, ſingula illarum internodia multis aſcaridibus fuiſſe repleta non ſecus ac ſi pro his ovariorum officio, vel potius uteri fungerentur; aut ego quidem plurimum fallor, aut ejuſmodi eſt, ut de eo mihi non putem eſſe quærendum, ut neque num *tæniæ aſcarides ſint, quæ ſe mutuo retineant*, præſertim cum qui id docent, *aſcarides in ſolo eſſe recto inteſtino* fateantur, itemque num aſcarides *vermes ſint corporis humani quaſi proprii; aliæ vermium ſpecies rariores ſint*, aliaque de hoc genere, quæ aliter, ut puto, deceat interpretari, atque a primo ſignificare videntur. Certe Vallisnerius (6) non aſcarides, ſed *cucurbitinos*, quos cum aliis vocabat, vermes ſe ſe mutuo retinere, & ſic tæniam facere non dubitabat, uſus inter cætera ſimilitudine, qua ad aliam rem vel Homerum (7) olim uſum eſſe video, veſpertilionum, qui in antri magni receſſu pendentes a petra, mutuo tenentur. Sed eam, quam Vallisnerius tuebatur, ſententiam ego ſæpenumero ſum miratus in tot a me diligenter inſpectis, examinatiſque tum quadrupedum, tum piſcium, tum avium quoque tæniis confirmari non potuiſſe: quod facile agnoſces, ſi attente legeris obſervationes, quas ipſe Epiſtola Anatomica XIV. (8) vulgavi, imo illam etiam, quam cum mea ad ſe ſcripta Epiſtola edidit olim Vallisnerius (9): quibus ex obſervationibus potius colligi tibi videbitur, eas ſingulas tænias ſingulos prælongos vermes, quam plurium catenas fuiſſe. Jam vero mirari deſii, ex quo cognovi, Cel. Winslowii induſtria repertum denique eſſe ductum, & per fluidiſſimæ materiæ injectionem confirmatum, qui unus per omnem tæniæ longitudinem pertineret. Qui ductus ſi quo ego, aut quo Vallisnerius ſcribebat, tempore notus fuiſſet, vulgataque eſſent experimenta, per quæ conſtat, aquatiles vermes, in partes plures diviſos, tres circiter menſes ſine alimento vixiſſe, & nova obſervatione in altera quoque tæniarum ſpecie credibilius factum eſſet, in extremo illo tenuiſſimo, quod cauda videbatur, eſſe tæniarum caput; cum ipſe facilius, quæ videbam, intellexiſſem, tum ille, aut argumenta alia pro ſua ſententia quæſiviſſet, aut eam potius, ut Vir erat veri ſtudioſiſſimus, abjeciſſet. Verum hæc, quæ dixi, poſt illud tempus producta ſunt, ut ex Diſſertatione cognoſces Experientiſſimi Bonneti ſuper Tænia accurate, erudite, ſolerterque ſcripta, Regiæque Pariſienſi Academiæ Scientiarum oblata (10). Ea Diſſertatio quærendi alia nobis fortaſſe occaſionem dabit, alio tempore proferenda. Nunc inſtituti memores, ab his, in quæ obiter incidimus, illuc revertentes, cum quædam reſtare videamus, eaque conſide-

(1) Obſ. 39. (2) Obſ. 7. (3) l. 3. Obſerv. ubi de Extuberantia.
(4) ſub n. XXI. §. 1. (5) ſub n. XXII. §. 4.
(6) Conſideraz. int. alla generaz. de' vermi &c. (7) Odyſſ. l. 24. ſub initium.
(8) n. 47 uſq. ad 55. (9) in calce modo cit. libri.
(10) Memoir. preſentés à l'Acad. R. des Sc. Tom. 1.

ſideratione, & ſcitu digna, ex iis, quæ ad Dolores attinent Inteſtinorum, hæ autem Litteræ longiores ſint, reliqua in proxima rejiciemus. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXV.

Abſolvitur ſermo de Inteſtinorum Dolore.

PLura quidem Inteſtinorum Doloris, & hunc conſequentium Inflammationis, & Gangrænæ exempla noviſſimis Litteris complexus ſum. Tamen reſtant alia tanto digniora, quæ a te, cæteriſque junioribus Medicis attendantur, quanto aut breviore tempore, aut fallaciore remiſſionis ſimulatione abreptos ægros conſpicies. A primo genere incipiamus, atque adeo ab Juvenis, qui nobis, cum Bononiæ eſſemus notiſſimus fuerat, caſu tam præcipite, ut pene prius mortuum audiverimus, quam ægrotantem. Res, ut diligenter a Valſalva non ſcripta quidem, ſed tunc narrata nobis eſt, ad hunc modum ſe habuit.

2. LÆLIUS Lælii Forocornelienſis, Medicinæ ſtudioſus, ſolitudinis amans, & natura facile iraſcens, cum optime, ut ſolebat, valeret, nulla omnino prævia cauſa, niſi quod patrem animam agere tunc ſciebat, triſtemque ejus mortis nuncium ægro animo expectabat, circa medium Novembrem A. 1705. hora noctis quarta, an quincta, repente acerbo corripitur dolore umbilicalis regionis, modo quidem hic, modo illic magis urgente, ſed nunquam extra certum quoddam ejuſdem regionis ſpatium egrediente. Ad ejus clamores excitus hoſpes, de conſilio vicini cujuſdam Medici philonium exhibet Romanum. Hoc vomitu rejicitur; jam enim vomitus cœperant bilis porraceæ, quæ deinde æruginoſa facta eſt, & demum prope mortem atra ſic tamen, ut ad ferrugineum vergeret. Mane, hora ab doloris initio decima, advocatur Valſalva. Qui facie, quæ minime placeret, abdomine tenſo, & ad tactum dolente, pulſu humili, & quaſi ligato, & qui percipi ſatis non poſſet, urina ex rubro fuſca, & maxime turbida, aliiſque hujus generis animadverſis, cum tantum tam brevi tempore factum detrimentum videret, aliarumque, hujus non ita abſimilium, Obſervationum ſuarum recordaretur; intra horas viginti quatuor moriturum pronunciat. Tamen ne id æger continuo intelligeret, oleum dari jubet e dulcibus amygdalis recens expreſſum, oleo autem violarum, addita camphora, abdomen inungi, & ſeniores duos Medicos accerſiri. Cum hi, quatuor poſt horis, ægro jam Sacris expiato, veniſſent; optimum, inquit, adoleſcentem, civem meum, ea vi morbi prægravatum videbitis, ut niſi quid in vobis auxilii ſit, verear, ut ferre diutius poſſit; nam quod ad me attinet, ingenue fateor, quo juvare poſſim, non videre. Simul rem narrat, & ad ægrum introducit. Illi vero convulſione opprimi cenſent, ideoque e pede ſanguinem eſſe mittendum: magnam quoque abdomini cucurbitulam eſſe affigendam. Modeſte repugnante Valſalva, vincit de miſſione ſanguinis ſententia duorum Senum. Bis vena pertunditur: primo ex vulnere nihil exit; ex ſecundo ſanguis quidem profilit; ſed continuo impetum amittit, languideque adeo exit, ut tametſi vena mox clauſa ſit, pulſus amplius percipi non potuerit. Acceſſit poſtea leve delirium: oculi aliquid convulſivi oſtendebant: reſpiratio difficilis facta eſt: & mors denique ea, quæ proxime ſecuta eſt, nocte ingruit ſecundum Valſalvæ prædictionem.

CADAVERIS abdomen, cum attrectaret, ſenſit is, aliquid effuſi humoris ſubeſſe. Sanguis erat fluidus, effuſus, ad ſeſquilibram: ſed & in bronchia aliquid ſanguinis effuſum fuerat. Cæterum in ventre gravis odor; nec tamen graviſſimus. Inteſtina magnam partem, præſertim quæ ſuperiora tenent, hic illic rubebant; Ileum vero

vero jam livere incipiebat. Peritonæum cum alibi, tum præcipue qua diaphragma conveſtit, nigris erat maculis diſtinctum. Sed qua ventriculum, hic intus ſecundum naturam ſe habentem, exterius amicit, nigris tuberculis potius, quam maculis, erat inæquale. Quæ tubercula etſi a primo glandulas mentiebantur; re tamen vera, nam & ipſe oſtendente Valſalva illorum aliquot mox vidi, nihil erant aliud niſi ſtagnans ſanguis, aut, ſi mavis, gangrænæ initium.

3. Ea cum mihi oſtenderet, ſimulque omnia, quæ tibi deſcripſi, narraret, quæſivi, cur venæ ſectionem nec ipſe imperaſſet, nec, cum imperarent alii, probaſſet? Rationem, inquit, in promptu non habeo, qua tibi dilucide ſatisfaciam: ſed habeo tamen obſervationem. Sic enim animadverti, inflammatis inteſtinis miſſionem ſanguinis male cedere: quin ſæpe etiam obſervavi, vel per ſe ægros in eo morbo repente, præterque opinionem in præceps ruere, ut quocumque uti remedio verear ejuſmodi, in quod ea culpa conferri poſſit, quæ in morbi naturam eſt conferenda. Hæc tu legens, quid ergo? ajes. Si copia quis boni ſanguinis propemodum laboret, ſi viribus vigeat, acerrimo autem prehendatur dolore inteſtinorum, huic ſanguinem, auctore Valſalva, non mittemus? quid aliud hoc eſt, niſi inflammationem, quam prohibere poſſes, permittere? Quid? ſi dolor is a convulſione ſit non huic per ſanguinis miſſionem occurremus; imo eo periculoſius conſtringi vaſa finemus, quo erunt pleniora? Pedetentim, quæſo; nam iſti, quem deſcribis, homini quis tibi ait, Valſalvam ſanguinem non continuo fuiſſe miſſurum? Longe enim aliud eſt antequam fiat inflammatio, aut etiam dum fieri incipit in iſtiuſmodi præſertim homine, venam ſecare; aliud, cum facta eſt, & vires languent, & omnia in præceps feruntur, ſubire; ut Celſi (1) verbis rem eloquar; *ſpeciem ejus ut occiſi, quem ſors ipſius interemerit*. Scilicet hujus morbi curſus ſæpenumero opinione celerior eſt, ut ſi horas ſpectes, incipere tum etiam cenſeas, cum, ſumma jam illata noxa, ad finem properat exitialem: itaque, ſiquo in alio, in hoc certe morbo verum eſt illud Hippocraticum (2) *occaſio præceps*. Fuerat hæc in Lælio iis primis horis cum perperam, nedum fruſtra, philonium datum eſt. Præterierat, cum Valſalva, nedum cum ſeniores Medici, accerſiti advenerunt.

4. Nam quod illi ex iis ſignis unde Valſalva victum morbi vi, inſuperabili jam facta, Juvenem, oppreſſum ipſi convulſione adhuc ſolubili exiſtimarunt; nempe venæ ſectionis exitus utri verum pervidiſſent, oſtendit. Negari utique non poteſt, magnas in hoc morbo ſæpe convulſionis eſſe partes, eo autem majores, quo acrior eſt dolor, ſive hic convulſionem moveat, ſive a convulſione moveatur, & quo item citius ad lethalem terminum decurrit. Sic intelligo, cur Boerhaavius (3) cum exquiſitum inteſtinorum ſenſum ab ingenti numero papillarum nervearum deduxit, tum hæc continuo ſubjiciat: *quare homines celerrime pereunt ab inflammatione, & excoriatione inteſtinorum, & ſi ſumma doloris ſit vehementia, intra unicam horam hominem validiſſimum interimit*. Sed & ſæpe in vehementi inteſtinorum dolore manifeſta convulſionis indicia vel magis, quam in Lælio (4), ſe produnt. Sic, ne horrendas convulſiones hic memorem, quæ in Obſervatione (5) proponuntur, ſive ſymptomata, ſive diſſectionem ſpectes, huc attinente, ſic, inquam; memini in Patria mea grandem natu, ſed viribus firmis Virginem, cuidam ventris dolori obnoxiam, quem ſenior ejus Medicus Colicum eſſe non dubitabat, cum ſub finem A. 1709. eodem, ſed graviore, prehenſa eſſet, nullis tamen; ſive pulſus, ſive urinas, ſive alia ſpectares, comitantibus febris indiciis, cumque per elyſterem, qui bilioſa eduxerat, valde eſſet levata, morboque in dies magis, magiſque remiſſo, a Medico amplius non inviſeretur; memini igitur, cum domeſticæ mulieres loco enematis, quod alternis diebus ad veſperam injiciebatur, ſuppoſitorium

(1) De Medic. l. 5. c. 26. (2) Sect. 1. Aph. 1. (3) Prælect. ad Inſtit. §. 91.
(4) de quo ſupra n. 2. (5) Eph. N. C. Dec. 3. A. 7. & 8. Obſ. 145.

rium ex melle indidiſſent, ſtatim ani dolore tam atroci correptam eſſe, ut mane inveniri pulſus non poſſent: fuiſſe autem eo cum dolore tantam conſtrictionem ani conjunctam, ut clyſma nulla ratione immittere liceret: mox vero cum ei contractioni, & dolori per emollientia anodyna mederi ſtuderent, repente ejuſdem partis relaxationem non ſecus ac ſæpe ſolet in cadaveribus, ſuperveniſſe, & circa meridiem, ipſam mortem. Igitur fac, eſſe convulſionem. Num ſanguine emiſſo, facile tolles? Quid, ſi ea cauſa nervos convellat, quæ perdifficile vinci poſſit; aut ſi forte ad tempus breviſſimum vinci, mox, ut in convulſivis affectibus perſæpe fit, vehementius inſurgat? Accipe quid, me degente Bononiæ, acciderit. Monachus erat, ſenex quidem, ſed quam robuſtiſſimus. Hunc nulla ex manifeſta cauſa, niſi forte ex frigore, & labore, ventris dolor de improviſo invadit tantus, ut hominem nec ſtare loco ſinat, & clamare cogat. Fruſtra oleum amygdalinum datum eſt, fruſtra injecta enemata, fruſtra ſanguis e pede miſſus. Nullo auxilio quidquam juvante, intra horas haud amplius duodecim, cum dentes bis terve inter ſe colliſiſſet, mortuus eſt. Non adverſus utiliſſimum, ſi tempeſtive utaris, auxilium, ſanguinis miſſionem hæc ſcribo. Sed quid cito accidere vel poſt hanc in morbis ejuſdemmodi poſſit, ubi prævaleant convulſiones violentiſſimæ, admoneo, ut & ſcias ipſe, & ante docere alios queas, non eſſe temere magnum auxilium culpandum, ſi forte ejus uſum continuo exitus infelix conſequatur. Quoniam vero, quidquid præmoneas, turpis ſemper apud pleroſque calamitas eſt, ſi cita mors auxilium magnum excipiat, intelligis ſane, cur Valſalva ejuſmodi remediorum uſum in his morbis vereretur.

5. Quid vero, ſi cadaveris diſſectio omnem Medico excuſationem eripiat? Poteſt enim convulſio, ut non redeat, eam tamen, intercepto in conſtrictis vaſculis ſanguine, inteſtinis noxam cito, & præter opinionem intuliſſe, qua præſente, ſanguis mitti nequeat ſine culpa. Vidiſti in Lælio quam cito inteſtina non modo inflammationem, ſed & livorem contraxiſſent. Pars nulla fortaſſe facilius, & citius, quam inteſtina, nihil ejuſmodi ſuſpicante Medico, abit in gangrænam, & nigra fit. Quod etſi productis alibi hiſtoriis, aut in hac Epiſtola (1) producendis vel aptius monſtrare poſſem; hic tamen placet Obſervationibus duabus oſtendere, quarum ſingulas ab ſingulis Præceptoribus accepi meis, eodem Valſalva, & Jacobo Sandrio. Hanc igitur a Valſalva.

6. VIR erat, qui ab aliquot ſaltem menſibus quotidie hora a cibo quinta, an ſexta ventris doloribus capiebatur, quaſi tot dentibus laceraretur. Huc acceſſerant flavæ materiæ fluxus, & macies, cum repente apoplexia invaſit, levis quidem, & quæ poſt diem unum, aut alterum remitti viſa eſt, manibus aliquam movendi facultatem recuperantibus, mente autem paulo minus oppreſſa, tamen quinto die lethalis. CADAVERE perluſtrato, ſana omnia inventa ſunt, ſi cerebrum, & Ileum inteſtinum excipias. In illius enim ventriculis ſerum fuit non paucum, a quo Choroides plexus pallebant. In Ileo autem ſeptem, an octo annularia ſpatia, eaque nigricantia: quibus in ſpatiis glandulæ ciceris magnitudine, materia alba pleræque oppletæ. Hæ glandulæ non collectæ erant in acervos, neque interius locatæ, ſed disjectæ, interque inteſtini tunicas extrorſum potius prominebant.

7. Apoplexiæ cauſa, quippe huc non attinente, ſepoſita, dolorum cauſam quotidie certa hora illa recurrentium vides, nimirum glandulas in Ileo amplificatas, ſive illæ, quod Valſalva, quarundam aliarum exemplo edoctus, cenſebat, cibariæ materiæ per Ileum devolutæ preſſionem ferre ſine dolore non poterant; ſive ab novo chylo earum in parte obſtructarum anguſtias eluctari nequeunte diſtendebantur: quod & ipſarum natura, quæ Valſalvæ non ita diſſimilis viſa eſt earum, quæ in meſenterio ſunt, indicabat, & alba illa, qua pleræque infarciebantur, materia

(1) n. 16., & 18.

teria quadantenus confirmabat. Cæterum hic prælertim attendas velim, quam faci-le, & quam cito ea ſpatia omnia, in qui-bus erant illæ, nigredinem contraxerint. Sed inertiam, inquis, fibrarum inteſtini apoplexia auxerat, quo minus per vitia-ta glandulis ea ſpatia ſanguinem poſſent promovere. Fateor; ſed non propterea vi-tiatas alias partes occupare gangræna ſo-let tam cito cum accedit apoplexia. Quæ nulla certe præceſſerat in Obſervatione alte-ra, quam Sandrius habuit ad hunc modum.

8. N. CUPELLINIUS Colica laborans affectione, cum ſedens emulſionem bibe-ret, adſtanti famulo, cape, inquit repen-te, cyathum porrigens; quem manu tene-bat, & hoc dicens, retrorſum cecidit mor-tuus. CORPORE toto confecto, nihil aliud vitii repertum eſt, quam inteſtini Coli inflammatio, quæ ad nigredinem vergebat.

9. Ex hac Obſervatione tum quod pro-poſui, intelligis, tum etiam, quæ facile noxa in eodem inteſtino eſſe poſſet in Vir-gine quoque Forolivienſi, de qua paulo an-te (1) dictum eſt. Nec te moretur, quod nulla prævia fuerint febris indicia; quan-doquidem in his ipſis Litteris (2) viſuri ſumus, an ſine febre inflammatio eſſe poſſit; imo an ſine inflammatione ſpha-celus. Verum alia antea expedienda ſunt, quæ ad celeritatem ſpectant, qua inteſtina lethalem inflammationem concipiunt.

10. SERVUS quidam a pedibus, nem-pe is, quem Epiſtola etiam Anatomica XV (3) commemoravi, alia de eo ſcribens, quæ hic minime iterabuntur, ſtatura bre-viore, habitu pingui, cum famulari am-plius non poſſet, annos jam aliquot men-dicabat; vinoque, cum poterat, uteba-tur paulo uberius. Itaque etiam poſtre-mo vitæ die cum domum rediiſſet, ac male habere ſe diceret; nihil ut ſe cu-raret, niſi vinum, & panem ſumpſit, mox de ventris doloribus queſtus, cum his circa mediam noctem eſt mortuus. Cada-ver poſtridie in Gymnaſium illatum eſt, ubi ſub initium Februarii A. 1736. Ana-tomen docebam. ABDOMINIS mu-ſculis, qui laxi erant, inciſis, & ventre, unde gravis exiſtebat odor, patefacto, vi-di Tenuium inteſtinorum non modicam partem altius intra imam pelvim ſe de-mittentem, ut ad veſicæ uſque cum Re-cto conjunctionem perveniret, quidquid ibi ſpatii eſt, complens. Sed hæc a pri-mordiis, aut certe non recentia. Illud re-cens quod & ea, cæteræ inteſtinorum Te-nuium partes nonnullis locis valde erant arctæ, ibidemque fuſcæ; alibi autem ru-bicundæ, vel minimis vaſculis a remoran-te ſanguine ita diſtentis, ut ſi rubens ce-ra fuiſſet injecta. Nec Craſſa inteſtina ali-ter hic illic ſe habebant, præſertim vero ad Coli initium. Jecinoris erat crepido ſubnigra. Lien æquo major. Arteriæ Ma-gnæ truncus non ſine quibuſdam parvis oſ-ſiculis per ventrem ferebatur. Cava autem vena multo nigro, fluidoque ſanguine re-ferta erat.

11. Non adeo quidem breve ſpatium fuit, quo inteſtinorum inflammatio mulie-rem, de qua proxime ſcripturus ſum, in-teremit: breve tamen fuit; & fortaſſe bre-vius quam videatur, ſi non tam ægrota-tionis, quam inflammationis conſtaret ini-tium. Quod etſi minus certum eſt; ta-men cætera, quæ de hac fœmina nota ha-beo, non ſunt mihi prætermittenda, quip-pe pollicito, cum de Cordis Palpitatione (4), & de Pulſibus (5), imo & de Ocu-lorum Affectibus (6) ſcriberem. Hæc enim Anicula illa eſt, cujus oculi dumtaxat, quemadmodum ſe haberent, eo loco pro-poſui; reliqua in alium diſtuli.

12. ANUS paupercula, oculis capta, parvo corpore, & exili, a tertio jam die ægrotans, in Patavinum Noſocomium illa-ta eſt, quaſi thoracis inflammatione tene-retur. Nam ex ipſa nihil certi elici pote-rat, ut pote quæ viribus erat tam deje-ctis, pulſibus autem infirmis adeo, & exi-guis, ut eodem illo, quo illata eſt, die mortua efferretur. Cadaver anni tempore opportuno, videlicet ſub initium A. 1742. utilius fuit, quam a primo ſperaſſem, ad plura Studioſis adoleſcentibus oſtendenda. Quod

(1) n. 4. (2) n. 19., & ſeq. (3) n. 70. ad fin. (4) Epiſt. 23. n. 21. (5) Epiſt. 24. n. 12. (6) Epiſt. 13. n. 17.

Quod dum agerem, in hæc, quæ adnotabo, morboſa incidi. IN VENTRE inteſtina erant inflammata, ut jecur quoque. Eodem attinebat, quod utero aperto, fundi interior facies colore eſſet non minus rubicúndo, quam ſi nuper fœmina in menſtruis fuiſſet. Qua autem fundus ſe contrahebat in cervicem, facieſque internæ anterior, & poſterior ad angulum in latere dextero conveniebant; ab ipſo angulo membranula profecta, non minima, in tranſverſum ducebatur ad faciem poſteriorem, limbo toto inferiore cum hac cohærens, cætera ſoluta atque extans, ut contra ac valvulæ cervicis ſolent, cavum ſurſum, nón deorſum, converſum haberet: itaque ſuſpicatus ſum, non eam a primordiis, ſed fortaſſe a difficili partu aliquo, peperiſſe enim mulierem conſtabat, uterum autem dextrorſum videram inclinatum, originem habuiſſe.

In Thorace ſani, & prorſus illæſi pulmones. Sed pericardium undique annexum cordi perpetua quidem ſed non firmiſſima cohæſione ſic ut nullo negotio digitorum ope, ſine ulla ipſius, aut membranæ cordis laceratione, disjungi potuerit. Ad magna vaſa non adhærebat: facie autem, qua cordi adhæſerat, albam quamdam oſtendit maculam, uno tantum in loco, eamque mediocre ad ſpatium ſe extendentem. In cordis ventriculis niger, ut ubique, ſanguis; nullæ autem polypoſæ concretiones. Sed hæ teretes, albæque, & nonnullæ craſſæ, & firmæ, longæ etiam, ut quæ ab auricula dextera ad Internas Jugulares venas pertinebant, a cordis orificiis in vaſa, arterioſa quoque, productæ paſſim reperiebantur. In oculis denique quid deprehenſum ſit, in ea Epiſtola ſcriptum eſt, de qua noviſſime indicavi.

13. Etſi propoſitæ hactenus hiſtoriæ docent, quam cito interdum afferre exitium poſſint dolores inteſtinorum ſive inflammationis vi, ſive etiam convulſionis, & quod conſequitur, quam cautum Medicum eſſe deceat, & ſuſpicioſum ſæviente hoc morbo; tamen ut multo magis ſuſpicari, & cavere debeat, ne morbo ſe remittente, & quaſi abeunte, inani ſpe nonnunquam fallatur, tibi inſequentes Obſervationes oſtendent.

14. ADOLESCENTULUS vino, & vini, quos vocant, ſpiritibus deditus, non ita pridem cum febre laboraret Intermittente, ventris dolore correptus fuerat, quem flatus, per inferiora emiſſi, ſuſtulerunt. Verum poſt dies aliquot rediit dolor: quem cum domi tollere non poſſet; die tandem a reditu doloris ſexta exceptus eſt in Noſocomium Bononienſe S. Mariæ de Vita. Erat dolor in hypogaſtrio aſſiduus, ſed levis, niſi quod ſubinde increſcebat; & tunc ſæpe venter ibi magis intumeſcebat, &, ſi manum admoveres, plures ibi duros, quaſi globulos percipiebas. Sed cito hæc evaneſcebant omnia doneo iterum per intervalla redirent. Stomachus quoque condolebat, & jam alimenta vomitu rejiciebat cuncta, non modo medicamenta, in his opium ipſum. Itaque cum alvus niſi per clyſmata non reſponderet; inſtitutum eſt ſimul id curare, ſimul medelæ aliquid, & nutrimenti per clyſteres immittere ex jure, & mollientibus herbis paratos, nullo tamen doloris levamine, ut ne antea quidem cum per injectum non ſemel oleum e lini ſeminibus expreſſum recrementa educerentur. Inutiles quoque ex eodem oleo, aliiſve, abdominis inunctiones fuerant. Levius æger in lectulo ſedens, quam cubans, dolorem ferebat; quamobrem vel cum dormiret, ſedebat. Melius quoque habebat, & facilius capiebat ſomnum inani ſtomacho, quam ſi quid forte retinuiſſet: quæ res, & quarundam aliarum, quæ ſæpius ſignificant vermes, notarum abſentia, faciebat, ne a lumbricis dolor eſſe exiſtimaretur, tametſi unum teretem longiorem nudiuſtertius ore ejeciſſet. Poſtremo quædam ex alimentis cœpit retinere, atque adeo prandium quoque. Genæ rubebant, quod ipſe ex defluxione in faciem eſſe, ajebat, cui videlicet erat obnoxius. Sitiebat. Abdomen univerſum diſtentum erat. Quincto jam die, ex quo in Noſocomio eſſe cœperat, allocutus ſum, ut ſolebam, circa horam XVI., bruma enim inſtabat A. 1703. Meliuſcule ſe habere dixit: idque confirmabat vultus, & ſermonis alacritas, & firmior, ut in ſedente, corporis vigor; nam pulſus neque unquam

quam habuerant, neque tunc habebant quod diſpliceret : febris certe nulla tunc erat, neque unquam toto eo tempore, quo in Noſocomio fuit, a quoquam, niſi forte ſemel, potuit animadverti. Cum hæc ita eſſent ; quis tunc crederet quantum monſtri aleret ? Attamen duæ vix erant horæ, ex quo ſic ego, & cæteri, qui inviſebant, ſtudioſi Juvenes, & Viri obſervaveramus, cum repente præ doloris acerbitate clamare cœpit, idque aſſidue ad noctem uſque noctis horam. Vomuit interea, & ad veſperam jam pulſus ſibi non amplius percipi admonuit ; nec revera ab iis, qui aderant, percepti ſunt. Ubi ea, quam dixi, hora fuit, continere ſe non poſſe, ait, quin e lectulo ad alvum exonerandam deſcenderet. Dum exonerat, animo linquitur, ſicque intra ſemihoram mori- tur. CADAVER poſtridie dum lavant, magna vis ex ore effluit quaſi ſanguinis putridi, ſtercore fluido diluti, *tabacci* colore, & graviſſime olentis. Itaque abdomen factum eſt in hypogaſtrio nonnihil flaccidum : & quanquam in epigaſtrio, quod livebat, cæteriſque partibus durum eſſet adhuc, atque diſtentum ; minus tamen erat, quam in vivo. Ubi cultro ventum eſt ad ventris cavum, illico exſiliens prorupit multus humor, ejus perſimilis, qui ex ore effluxerat ; ſic autem prorupit, ut illi ipſi, qui ſecabat, non modo nobis, qui aderamus, dubium fuerit, an ex ventris cavo extiterit, in quod antea eſſet effuſus, an ex inteſtino diſtento, ideoque ſimul cum peritonæo facile convulnerato. Mox certe cum abdomen diductum eſt, eo humore plenus apparuit venter. Tenuia autem inteſtina omnia tam atra, quam carbo eſt. Eodemque ſphacelo lien quoque, ſaltem ex parte, vitiatus erat. Ventriculus tamen, quantum extrinſecus judicari potuit, ſanus fuit, & quidquid pariter de Craſſis inteſtinis ab extremo Ileo ad ſiniſtrum uſque hypochondrium pertinet: cætera enim inquirere prohibuit incredibilis odoris fœditas, eo etiam major quod per incuriam, & feſtinationem perforato inteſtino aucta interea proluvies fuerat, quacum teres mediocris lumbricus prodierat.

15. Vidiſti, cum Adoleſcentulus jam melius habere videretur, quantum vitii eſſet in Tenuibus inteſtinis omnibus. Sed putaſne factum priuſquam in Noſocomium veniret, an poſtquam venit ? Si primum ; quinque igitur dies tantum mali ſine iis notis, quæ comitari ſphacelum ſolent, delituit. Si alterum ; quomodo ſine inflammationis ſignis, & ſine aſſidua præſertim febre ortum eſt ? Atque eadem fere te a me interrogari poſſe, credito, cum eas, quæ inſequuntur, Obſervationes producam, aut cum illam Segeri legeris, quæ in hac Sepulchreti XIV. Sectione (1) extat. Nimirum Senex poſteaquam dies jam aliquot de ventris doloribus, quibus erat obnoxius, conqueſtus fuerat, non tamen adeo gravibus, ut decumberet ; tandem circa veſperam ex horto ſuo domum rediens, tam acerbos paſſus eſt, ut nullis remediis proficientibus, obierit poſtridie circa horam quartam matutinam : & inventa quidem ſunt alia in pancreate, jecinore, liene antiquiora vitia ; ſed illud recens, quod *inteſtina, præſertim tenuia, cum colo nigerrima* fuere. Num ergo hoc intra paucas horas factum eſt, ex quo Segerus juſto celeriorem deprehenderat arteriæ motum ? Sed de his videbimus etiam infra (2). Nunc ut ad noſtrum Adoleſcentulum redeamus ; ſi conſtitiſſet, non ex temere vulnerato, ſed ex antea diſrupto inteſtino putidiſſimam illam proluviem effuſam eſſe in ventris cavum, tunc animi defectionem, & conſecutum hanc obitum fortaſſe accidiſſe, conjiceremus, cum in alvi exonerandæ conatibus fracidam aliquam diſtenti inteſtini partem ipſe ſibi perrupiſſet. Sic enim Wepferus quoque, ut pariter in Sectione hac Sepulchreti (3) leges, in atrociſſimis doloribus *inteſtina diſrupta* commemorat, *ac ſordes omnes in cavum effuſas cum repentina ægrorum interemptione*. Quam illico tamen non ſemper neceſſario ſequi, duæ in Sectione eadem Obſervationes (4) Fernelii, & Riverii, commonſtrant : nec diſcrepat una ex noſtris Epiſtola

P 2

(1) Obſ. 6. (2) n. 19., & ſeq. (3) in Additam. Obſ. 3.
(4) 23., & 21. §. 4.

la superiore (1) deſcripta. Ad has, an ad illas attinere credas, quæ in Commercio Litterario (2), & in Actis Cæſareæ Academiæ (3) leguntur, arbitrium tuum facio. At certe ad illas attinet, quæ nuper a Cl. Galeatio (4) propoſita eſt; adeo ſubito virum necaverant tormina, cujus venter plenus pariter recrementorum inventus eſt, quæ e rupto irruerant inteſtino.

Jam vero funeſtam hiſtoriam, quamvis dolores non modo remiſerant, ſed omnino abierant, proferamus.

16. MULIER gracilis, ſtatura brevi, bilioſo, ut vocant, temperamento, annos nata ad quadraginta, a tribus circiter vidua, ab octo line menſtruis, & propterea, ut credebat, ſubinde ſanguinem exſpuere ſolita, ſic tamen, ut mihi de pharynge potius, quam de pulmone, prodiiſſe videretur, noviſſime ex ira, & animi ægritudine in dolorem incidit, ob quem in Bononienſi S. Mariæ de Morte Noſocomio decumbere coacta eſt ſub initium Martii A. 1706. Erat is dolor quaſi a cultris ſcindentibus, primum infra ſiniſtram mammam, quam ſedem non relinquens, ſe poſtea extendit etiam infra dexteram, ſed levior, ut in hoc latus cubare ſineret. Ad tactum enim creſcebat: difficilemque faciebat reſpirationem. Invaſerat cum febrili rigore: qui diebus ſingulis recurrebat, nec febris tamen intermittebat. Rubebat facies: moleſta erat ſitis; ſed tuſſis magis, ut quæ exaſperabat dolorem. Sputa ſæpe cruenta; alias alba, craſſa, ſpumoſa. Senſus aliquando quaſi rei ad jugulum aſcendentis. Dolor denique circa umbilicum non ſecus ac ſi canes morderent. Alvus erat laxa. Miſſus eſt ſanguis e pede: & alia, quæ utilia fore credita ſunt, adminiſtrata. Diebus poſt paucis, nulla prævia critica evacuatione, adeo remiſere omnia, ut Medicus fœminam jam bene habere pronunciaverit. Surgit ipſa: ſed fatiſcentibus viribus, mox ad lectulum redire cogitur, ubi in ſe contracta, ut a frigore ſolemus, & ſine pulſibus invenitur. Quærentibus, an thoracis, an ventris dolore conflictaretur, neutrum amplius ſentire ſe, ait. Eodem die fœtidum dejicere ſanguinem cœpit. Deliravit poſtea: & tendinum, qui ad carpos ſunt, convulſivi ſubſultus ſeſe oſtenderunt. Per hæc debilior facta, ut loqui amplius non poſſet, die ab ineunte morbo XVI. vivere deſiit. ABDOMINE, quod ſubſidebat, inciſo, & diducto, fœtor, qualis ex gangræna ſolet, cum odore illo miſtus, qui ubi lumbrici ſunt, quaſi ex acida materia videtur emitti. Nec ſane lumbrici teretes deerant in Tenuibus inteſtinis, quæ fere omnia ex rubro colore ad lividum, nigreſcentemque inclinabant. Idem morboſus livor ſimam lienis faciem inferius occupabat, in ejuſque ſubſtantiam nonnihil pergebat. Pancreas craſſius factum, ex induratis quaſi globulis conſtabat. Duriuſculum quoque erat jecur, cujus veſiculam calculi ad centum viginti in bile pallidula diſtendebant. Horum qui maximi, viginti circiter, avellanæ magnitudinem æquabant. Cætera, quæ ad hos attinent, in Adverſariis (5) primo loco deſcripſi. In quibus (6) de ſitu quoque uteri hujus Viduæ indicatum eſt, ob brevius Rotundum vinculum ita in dexterum pelvis latus retracti, ut medium pelvis ſine utero eſſet. Porro qua ſiniſtra Tuba ex utero emergebat, prominebat puſtula albo pure turgida, lupinum æquans; ſubſtantia autem uteri, quam puſtula excavaverat, hac pertuſa, & educto pure, nigreſcebat. Tubæ non albam, ſed ex colore carneo flaveſcentem continebant materiam. Teſtes contracti, cum paucis intus veſiculis: & alterius tunica quaſi cartilaginea. Thoracem aperiendo, pulmones anteriore facie perpaucis in locis ad pleuram per membranulas alligatos invenimus, cætera ſolutos: ſanos quoque, ſi dexteri anteriorem excipias partem, cujus compacta, ſed non maxime, erat ſubſtantia. Nihil in pericardio humoris: in flaccidi autem cordis ventriculo dextero, & ad omnia orificia polypoſæ mediocres concretiones. Quibus autem e pharyngis ſedibus cruenta ſputa proveniſſent, in Epiſtolis

(1) n. 9. (2) A. 1742. Hebd. 45. n. 2. (3) Tom. 8. Obſ. 47.
(4) Comment. de Bonon. Sc. Acad. Tom. 3. inter Medica. (5) III. Animad. 28.
(6) IV. Animad. 25.

ſtolis Anatomicis (1) ſcriptum eſt.

Caput denique cum a cervicibus abſcinderetur, per maximum occipitis foramen aquæ non exigua copia prodiit: quæ, cranio referato, ſub Tenui quoque meninge, a ſiniſtris præſertim, inventa eſt. In Lateralibus cerebri ventriculis ſubrubrum ſerum, & plexus Choroides multis hydatidibus inæquales, quæ tactu facile diſrumpebantur. E medullaris ſubſtantiæ ſectionibus, qua puncta ſanguifera ſe oſtendebant, plus ſanguinis, quam ſæpius ſoleat, exprimebatur. Ex hoc cerebro, ut etiam ex lingua, pharynge, ipſiſque adeo, quos diffui, oculis idem ille, de quo in Ventre dixi, vermium odor exiſtebat.

17. Si quæ ad delirium, ad convulſiones, ad cruentum ſputum, ad pectoris dolores, ad aliosque affectus, quos hic non attendimus, ſeponas, & dolores tantum inteſtinorum reſpicias, facile intelliges, cum hi, ut cætera, nulla præcedente critica evacuatione, ſe adeo remiſerunt, ut valere mulier crederetur, nec ipſa amplius dolorem ullum ſentiret; tunc inteſtina livere jam, & nigreſcere cœpiſſe, quod dejectio fœtidi ſanguinis illo ipſo die orta, ut de aſphyxia nihil dicamus, commonſtrabat. Omnino nihil ſuſpicioſius eſt, quam repente, & præter rationem dolores evaneſcere. Recentem mihi ſuam narrare in hanc rem Obſervationem memini ſagaciſſimum, & experientiſſimum Medicum, quem in Valſalvæ Vita laudavi, Petrum Molinellium. Melancholico temperamento præditus adoleſcentulus febre acuta cum faucium inflammatione, & deliriis corripitur. Circa XIV. diem cætera abeunt, febris aſſidua perſiſtit; & quamvis ſudet æger, & plurimum mingat, febris tamen, niſi quod uno tandem die abfuiſſe viſa eſt, ad diem pervenit XXXV. Cum ex tanta febris vel poſt ſudores, & urinarum copiam diuturnitate non leve quoddam ſubeſſe vitium ſuſpicaretur Molinellius; ecce tibi, nullo prævio aſſidentium, aut ægri errore, improviſa æruginoſa diarrhœa, quam dolor paulo ſupra veſicæ regionem comitabatur. Quæ ut repente advenerant, ſic repente quoque, & cito evanuerunt. Tunc enimvero graviora Medicus, nec ſine cauſa, timere. Univerſum enim abdomen incredibilem in modum induruit, cum interni caloris ſenſu, & ubi tangeres, etiam doloris: ſimul pulſus jam nulli, deliria, tandem difficilis reſpiratio, & ſine convulſionis ſignis, mors intra tertium, ex quo abdomen induruerat, diem. Quamquam autem mirabatur, ex effœto, ut poſt diuturniorem, nec levem, ægrotationem, ſanguine oriri inflammationem potuiſſe, tamen quin orta eſſet, non dubitabat; ego vero, quin gangræna quoque. Sed quod ob negatam incidendi cadaveris facultatem, pro certo ſciri in adoleſcentulo illo non potuit, potuit in fœmina Principe, cujus mecum ab uno ejus Medicorum communicata hiſtoria, quippe earum ſimilis, quæ ſuperius deſcriptæ ſunt, hic minime prætermittetur.

18. CELSISSIMA PRINCEPS annos nata quatuor & quinquaginta, artubus non pinguis, ventre pinguiſſima, cujus pulſus poſt duos quoſque laudabiles ictus continuo totidem humiles, & diſparis celeritatis exhibebat, cum ex graviſſimo inteſtinorum dolore, veſicam in conſenſum trahente, & lotii reddendi facultatem intercipiente, evaſiſſe videretur; paucis omnino, poſtquam is dolor ſiluerat, diebus interjectis, nigra dejectione, & poſt hanc morte correpta eſt. VENTRE adaperto, inteſtina quædam, & ventriculus gangræna affecta deprehenſa ſunt; fellis autem veſicula exſucca, & in ea calculus parvi pyri magnitudine: in renibus arenulæ potius, quam calculi. In Thorace cor, & pericardium pinguedine prægravata.

19. Sive hæc prægravans pinguedinis copia, ſive etiam hæreditarii aliquid, ut ea indicant, quæ de Rege, ejus Parente, olim memini legiſſe, illas pulſus inæqualitates faciebat; gangrænam certe inteſtinorum prægreſſæ potius, cum dolor urgeret, inflammationi, quam atræ bilis, ut vulgo dictum eſt, dejectioni tribuendam putaverim. Neque enim dejectio etiam ventriculum infeciſſet, & in Vidua, de qua paulo ſupra (2) ſcriptum eſt, nigra quidem, ſed putridi ſanguinis, non atræ bilis, egeſtio obitum anteceſſit. At enim non

(1) IX. n. 14. (2) n. 16.

non veriſimile eſt, inquis, plures, & exercitatos in primis Medicos, quales ad Principum curationem ſolent advocari, non cognoviſſe inflammationem, neque hujus in gangrænam degenerationem. Ego vero de aliis, præſertim in morbo, quem ipſe non viderim, non ſecus ac de me vellem, judicare ſolitus, conſuetudinem hic quoque tuebor meam neminem temere inſimulandi, & niſi tu diſſentis, hanc, nulla prævia inflammatione, gangrænam ajam acceſſiſſe. Magno auctore id faciam, Fernelio (1), qui poſt dolorem immaniſſimum, *extremum pedem aliquando repente ſphacelatum* vidit, *ſine rubore conſpicuo*, ut denique *miſer extingueretur ſine febre*, *ſine ſymptomatis admodum gravibus*. Etſi igitur ſphacelum *indivulſam magnæ inflammationis pediſequam eſſe*, *plurima Medicorum turma cenſet*; tamen haud raris, Fernelianæ haud abſimilibus, Obſervationibus ſpectatis, diſerte ſcripſit Fridericus Hoffmannus (2), *quare quin etiam interne in viſceribus idem ſine prævia inflammatione*,.... *fieri poſſit*, *non eſt quod dubitemus*. Quod ſi forte in ipſis inteſtinis requiris exempla, Segeri poteris Obſervationem relegere (3): vel potius, quando in illa quam acerbiſſimus erat dolor, & celerior arteriæ motus deprehenſus eſt; ſi alteram Friderici Ortlobii (4), quæ pariter in Sepulchreto (5) etiam eſt, leges; inteſtina a dextris *livida*, *nigricantia*, *ſphacelata* fuiſſe, invenies, idque, ut in Scholio ipſe miratur Ortlobius, *ſine præviis doloribus abdominis*, & *ſine prævia febre manifeſta*.

20. Quoniam tamen in ipſo Ortlobii ægro *obſcuri* ventris *dolores* præceſſerant, neque, ut in illo, de quo ex Fernelio paulo ante dictum eſt, pede, aliiſque exterioribus partibus, ita in viſceribus quoque *ruborem conſpicuum* non eſſe prægreſſum, quiſquam eſt, qui teſtificari poſſit; ſphacelum quidem inteſtinorum accidere interdum poſſe nulla præcedente inflammatione, non negabis; ſed quæres ſimul, poſſitne aliquando ejuſmodi inflammationi ſuccedere, cujus præcipua, & pervulgata ſigna non extent? Ut a Sepulchreto non recedamus; vide, quæſo, in hac ipſa XIV. Sectione (6) Obſervationem Riverii. Ileum inteſtinum circa finem, cum adjuncta meſenterii portione, *gangræna*, atque adeo *ſphacelo* affectum reperies in eo, qui cum laboraſſet ex inteſtinorum dolore primo die morbi, protracti uſque ad XIII; *nullus* autem *dolor adeſſet*, *neque ulla febris* ſecundo die, magnam die tertio, & ſequentibus dubitationem injecerat Medicis, cum *inflammationem teſtari videretur febris*, *quæ tertio* illo *die ſupervenit*, *ſitis*, *& linguæ ariditas*; *ſed quomodo inflammatio inteſtinorum adeſſe poſſet citra dolorem*, *concipere non poterant*. Num ſphacelum primo jam die factum credes? Duodecim ergo dies ſic homo vixerit? Deinde quomodo ſphacelo facto, febris, quæ antea non erat, acceſſit cum linguæ ariditate? Certe ſuperiore Epiſtola videris, in Sene (7) pulſus ex febrilibus factos demum ſanorum ſimiles, linguam autem ex ſicca humidam, quo in Sene inteſtinorum partem adhuc rubram, partem vero lividam, nigram, gangræna occupatam deprehendimus, indicio non obſcuro, noviſſime hanc ex inflammatione in gangrænam tranſiiſſe. Sed quod ad dolorem attinet, aliæ noſtræ Epiſtolæ ſine illo fuiſſe inteſtinorum inflammationem, commemorant. Namque ut ſileam, in XXIX (8) nullo inteſtina dolore vexata legi, quæ omnia maxime eſſent inflammata; illud enim propter eorum paralyſim accidiſſe conjeci; certe non erant in aliis ægrotantibus reſoluta, ut puta in duobus, Epiſtola XXI (9) propoſitis; & tamen, etſi inflammata reperta ſunt, nulla audita fuerat de eorum dolore querela. Atque ut ægram memorem, de qua recordari facilius poſſis; mulier ſuperioribus Litteris (10) deſcripta eſt, cujus Tenuia inteſtina maxima ex parte rubebant; eademque doloris ferme expertia viſa fuerant. Sed nec ſignum alterum inflammationis præcipuum febris, toto morbi

(1) de abdit. rer. cauſ. l.2. c.15. (2) Diſſert. de Morb. hep. ex anat. deduc. §. 19.
(3) Vid. ſupra, n. 15. (4) Eph. N. C. Dec. 1. Obſ. 143. (5) l. 3. S. 1. Obſ. 11.
(6) Obſ. 21. §. 4 (7) n. 25. (8) n. 10. 11. (9) n. 9. & 17.
(10) n. 11.

bi tempore in ea muliere unquam fuerat: in Bajulo autem, paulo poſt illam propoſito (1), febris, ſive non valde frequentes pulſus, ſive non calentes carnes, attenderes, levis erat; inflammatio tamen non levis; ut locus in eo non eſſet, multoque minus in muliere, laudandæ alioquin Ballonii (2) ſententiæ. Qui poſtquam dixerat, *videri æquum eſſe ut febris inſignis internas inflammationes conſequatur*; tamen continuo Galenum ſecutus *volentem magnas eſſe inflammationes in partibus internis, ut acuta febris ſequatur*, ſic, inquit, ſi ſit *phlogoſis mediocris, ad manum mordax febris non inſequitur*.

21. Quæ omnia cum ita ſint; quando cum aliis inflammatorum inteſtinorum ſignis, vehementem dolorem, & acutam febrem in ægrotantibus deprehendes; jure quidem meritoque credes Rei Medicæ Auctoribus hæc duo inter præcipuas notas magnæ inteſtinorum inflammationis ponentibus. Nec tamen ſiquando alterum, vel utrumque horum aut abeſſe, aut vix eſſe, invenies, continuo putabis, aut nullam eſſe inflammationem, aut levem, neque gangrænam, & ſphacelum in eorum eſſe inteſtinis non poſſe, in quibus duo illa præceſſiſſe non videris. Optandum ſane fuiſſet, ut Medici cum ſigna hujus inflammationis, & conſequentis ipſam gangrænæ propoſuerunt, hoc monitum non omitterent in morbo, qui per fallaciam ejuſmodi, nec raro, præceps, ac repentinum affert exitium. Nec raro, inquam. Nam memini, cum Adoleſcentuli tibi ſupra (3) deſcripti, caſum mirabundus narrarem Valſalvæ, atque Albertino, continuo utrumque confirmaſſe, non abſimilia occurriſſe ſibi, nec ſemel. Quo tempore cum mihi inculcaret Albertinus, vigilandum, & cavendum eſſe in doloribus inteſtinorum: ſe enim poſt leves dolores, aut certe cum minime magnis, nulla manifeſta febre, nulla convulſione, nullo vomitu, animo, ac corpore ſatis vigentibus, de improviſo vidiſſe ægros in præceps ruere, & cito eripi ab latente inflammatione, & ſphacelo nec opinato inteſtinorum; cum hæc, inquam, mihi inculcaret, quæſivi ex perattento illo Medico, & diligentiſſimo Obſervatore, quibus igitur ex ſignis proximum intelligere periculum, & prænunciare ſaltem poſſemus. Ille vero ex pulſu, inquit, abdomine, facie. Pulſus enim humilis, & debilis potius, & qui, ſi bene attendas, ſibi ſubobſcure diſſimilis ſit: abdomen autem tenſum, & durum, & cum dolore quodam: facies denique inſoliti aliquid, ſed in aliis aliud, oſtendens, ut interdum oculos quaſi exterrefactos, alias livorem quendam circum labra animadverterim; hæc, inquit, fere; nam aliquando linguam etiam adnotavi haud bene ſe habentem, & quamdam ſitim; mihi accidit, ut in ejuſmodi caſibus ſe obſervanda præbuerint. Sic ille ingenue, ut ſolebat, quæ requirebam, ſigna indicabat. Quorum mihi veritas cum in aliorum, tum præſertim Thomæ Aleotti caſu perſpecta eſt, probi æque, ac nobilis Civis mei. Cum enim poſt dolores quoſdam ventris, quibus erat obnoxius, cubaret, nec eadem, qua ſolitus erat, celeritate convaleſceret, me autem per eos dies, autumnus erat, ſi recte memini, A. 1711. incommoda valetudo domi retineret, miſſuſque ſub veſperam ejus Medicus, qui me conſuleret, nonnulla ex iis ſignis narraſſet, quæ modo commemorata ſunt, ipſe autem, interrogando, quædam alia ex iiſdem non deeſſe intelligerem, reſpondi nihil tale opinanti, ad ægrum rediret, quem ſi vel tantillo interea pejorem factum animadverteret, continuo admonendum curaret, poſſe magnum inſtare periculum; ut ſibi, & poſteris conſueta religione, prudentiaque proſpiceret. Quid quæris? Perpaucis poſt horis æger manifeſto in pejus ruere cum cœpiſſet, atque ea, de quibus tunc demum admonebatur, ſtatim perfeciſſet, intra illam ipſam noctem Vir optimus præcipiti caſu ereptus eſt.

22. Verum cum ea ſit natura Medicinæ, ut eadem non ſemper ad eundem modum reſpondeant; hæc, quæ diximus, ita accipe, ut ſiquando pleraque eorum indiciorum videas convenire, ſuſpiceris ſaltem, cauteque deinceps, & perattente cætera obſerves. Interea autem haud prorſus inu-

(1) n. 18. (2) l. 1. Conſil. Medic. 112. (3) n. 14.

inutile fortaſſe erit, ſi cum iis, quæ ſuperiore, & hac quoque Epiſtola ſcriptæ ſunt, Obſervationibus hinc pleraque Albertini ſigna conferas, inde vero, quæ a Medicis tradi ſolita ſunt, ut inteſtina eſſe inflammata, cognoſcamus. Pulſus ille humiles, ac debiles potius animadverterat, quales fere Epiſtola ſuperiore agnoſces num. 9. 11. 18. 25. hac vero num. 2; ne quid dicam de aſphyxia ibidem, & num. 14. & 16. demum adnotata. Animadverterat quoque abdomen tenſum, & durum, faciem autem, oculoſve inſoliti aliquid oſtendentes: quibus de rebus, niſi quod num. 11. & 16. nihil ſcriptum eſt; ſub cæteris omnibus, qui modo memorati ſunt, numeris quid obſervatum ſit reperies. Medici autem Scriptores in abdominis quidem tenſione conveniunt. Sed plura addunt alia, quæ inteſtinorum proculdubio inflammationem ſignificant, illam tamen evidentem, & quam cuncti facile agnoſcant; non hanc, qua de loquimur, obſcuram, & de qua vix pauci ſuſpicentur. Inter ea ſunt in primis acuta febris, & dolor vehemens: ſine quibus tamen hanc inflammationem fuiſſe, ſupra (1) eſt a nobis oſtenſum. Præterea quod ad febrim dumtaxat pertinet, legeſis Obſervationem a Cl. Roſa (2) perſcriptam: *univerſum inteſtinorum ſyſtema* fuiſſe *inflammatione corruptum*, *ac ſideratum* reperies; & tamen *in toto morbi decurſu ne minimam quidem pulſus intenſionem, aut motus febriles obſervari potuiſſe.* Et hic quidem peculiarem caſum deſcribebat A. 1745. Sed ante ipſum, non ante meorum Præceptorum, meique ipſius Obſervationes, ea ediderat Cel. Simſonus, quæ Illuſtri Archiatro Swietenio (3) juſtam occaſionem præbuerunt ejus laudandi, & confirmandi verbis illis, quæ etſi apud non unum ex noſtris Italis hiſce annis poſtremis repetita videris; tamen hic quoque juvat exſcribere: *ſaluberrimum in Praxi Medica monitum poſuit Simſonus, ne decipiantur Medici, credentes, nullam inflammationem adeſſe, ſi febris abſit. Cum ſæpe fixos dolores inteſtinorum, & ventriculi inflammatio producat, licet nulla febris obſervetur, pulſu explorato.* Viden, ut Vir Graviſſimus hoc contingere *ſæpe*, dicat; ut *ſaluberrimum in Praxi Medica* id *monitum* eſſe, non dubitet. Nempe id erat, quod anno ipſe 1703. (4) omiſſum ab iis, quos hic intelligo, Medicis fuiſſe, mirabar, qui ut ſingulorum morborum, ſic etiam inflammationis inteſtinorum ſigna docuiſſent. Sic igitur quod ab febrim. Quod vero ad dolorem attinet; hic addendum eſt, proponi ab iiſdem Medicis cum pulſationis, & non modici caloris ſenſu conjunctum, qualem in nulla invenies noſtrarum Obſervationum; imo aliquam (5) leges, in qua cum de pulſationis, & caloris ſenſu nominatim quærerem, diſerte utrumque negatum eſt. In pluribus (6) potius reperies ſic ab ægris dolorem deſcriptum, quaſi canes morderent. Ponuntur etiam ab iiſdem Scriptoribus alvi adſtrictio, & aſſidui vomitus, præſertim ſi inflammata ſint Tenuia inteſtina, ut recrementa denique per os reddantur. Sed nihil horum certe invenies relegens, quæ ſupra (7) ſaltem de Servo, de Anu, de altera Muliere propoſita ſunt: quin huic ultimæ laxa erat alvus. Sitim quoque, non levem hanc dico, quam aliquando animadvertit Albertinus, ſed moleſtam illam, quam ajunt, & acutæ febri convenientem, in pluribus fruſtra perquires. Mitto cætera, neque enim mihi propoſitum eſt Scriptores, quos magni facio, redarguere; ſed tantummodo quæ præcipua inflammatorum inteſtinorum ſigna traduntur, ea non ſemper adeſſe oſtendere.

23. Cæterum laudare eoſdem pro eo ac merentur, ſatis non poſſum, cum admonent, facile, ac ſæpius eorum viſcerum inflammationem in gangrænam, ac ſphacelum deſinere, ejuſque rei indicium eſſe, ſi omnis ſubito evaneſcat dolor. Nimirum ex eadem illa cauſa eſt, quod ſi hoc accidat in dyſenteria, cito ægri pareant, cum minus id ipſi, & cæteri timent. Habes in Sepulchreti libro hoc III. Sect. XI (8) ingenuam, & Hippocrate dignam; Dre-

(1) n. 20. (2) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 47. (3) Comment. in Boerh. Aph. §. 371.
(4) n. 14., & 21. (5) Epiſt. 34. n. 9. (6) Ibid., & n. 18., & 25., & in hac Epiſt. n. 16.
(7) n. 10. 12. 16. (8) in Addit. Obſ. 4.

Drelincurtii confeſſionem, qui dyſenterici cruciatibus continuo ſilentibus cum *triumphum ceciniſſet*, tribus poſt diebus *detriumphavit*, ægro ſine doloribus pereunte ob viſcera mirum in modum *ſiderata*. Noſque alias (1), ad te ſcribentes, ſphacelo inteſtinorum factum conjecimus, ut poſtremis dyſenteriæ, & vitæ diebus viſa ſit aliquando ipſa quoque febris abiiſſe; in his autem (2), & ſuperioribus (3) Litteris unde eſſet, & quid portenderet in ventris doloribus, horum, aliorumve ſymptomatum non ceſſatio modo, ſed & remiſſio, quæ præter rationem accidiſſet, oſtendimus. Cave tamen viciſſim credas, in quibus ſphacelus inteſtinorum ſit, in iis ſemper dolores ceſſare, edoctus Adoleſcentuli hiſtoria (4), qui cum ultimas quindecim vitæ horas ob immane dolorum tormentum jugiter clamare coactus eſſet; tamen inteſtinorum partem multo maximam tam nigram habuit, quam qui nigerrimam. Scilicet reliquam integram hactenus partem interea poteſt aut dira inflammatio, aut cauſa alia aliqua torquere, ut puta convulſio, aut, quod in eo Adoleſcentulo, in aliiſque (5) ejuſmodi morbo laborantibus haud raro obſervavimus, inteſtinorum lumbrici. Num vero fortuito acciderit; an quod bilis vitium pravæ irritanteſque chyli reliquiæ conſequantur, ut in quorundam ex illis cyſti fellea calculos alii (6), & nos (7) offenderimus, in medio relinquimus. Inter peſſima autem ſigna, & proximam mortem indicantia jure meritoque reponimus nigras dejectiones cum dolorum ceſſatione conjunctas, quas ſupra (8) commemoravimus: ad quas illa quoque addenda eſt, quam cum omnium inteſtinorum non dolore quidem, qui ob paralyſim nunquam fuerat, ſed magna inflammatione tibi in alia Epiſtola (9) deſcripſimus. Proximam de Hypochondriorum Tumore, ac Dolore expectabis, & valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXVI.

Verba fiunt de Tumore, & Dolore Hypochondriorum.

OB eas cauſas, quæ XXXII. Epiſtola (10) ſunt indicatæ, quam breviſſimam, quæ ſequitur in Sepulchreto, de Hæmorrhoidibus Sectionem tranſilientes, ad duas ei proximas XVI, & XVII. confeſtim venimus, utriuſque argumenta Hypochondriorum Tumorem, & Dolorem, his unis Litteris complexuri. Ii enim duo affectus haud raro conjuncti ſunt, velut ex illis, unde incipiemus, Valſalvæ Obſervationibus proclive erit tibi intelligere.

2. MULIER quadraginta annorum, coloris flaveſcentis, duritiem in dextera ventris parte diu tulerat, ad os uſque ilium, & infra deſcendentem. Dolebat eam partem ſi tangeres. Sitiebat. Per menſem circiter ante obitum de ventriculi dolore poſt cibum aſſumptum querebatur, & difficile reſpirabat. Poſtremis aliquot diebus, vomitus: duobus autem ultimis, acerbiſſimus dolor acceſſerat.

VENTER aqua plenus inventus eſt flava, amara, & ad ignem concreſcente. Ventriculus in medio anguſtus, ut ibi pylori arctitudinem æquaret, ſicque duos quodammodo repræſentaret ventriculos. Hepar in molem ingentem excreverat. Nam lobo dextero quaſi ad ventris fundum perveniebat. Hujus lobi ſubſtantia tota indurata,

(1) Epiſt. 31. n. 26. (2) n. 14. 16. 18. (3) n. 15. (4) ſupra, n. 14.
(5) ſupra, n. 16., & Epiſt. 34. n. 9., & 33. (6) Vid. Obſ. 47. cit. ſupra, ad n. 22.
(7) Epiſt. 34. n. 15., & ſupra n. 16. 18. (8) num. iiſd. (9) 29. n. 10.
(10) n. 10.

ta, multiſque in locis diſtincta corporibus albicantibus, quorum nonnulla majora avellanam adæquabant; cum diſſecaretur, alicubi eroſionis oſtendebat initium, ſuccorumque imminentem putrefactionem. Siniſter autem hepatis lobus itidem induratus, ſibi ventriculum premebat, ubi hunc arctiorem fuiſſe diximus. Veſiculæ fellis tunicæ craſſæ erant factæ, cavum autem valde anguſtum, quo atra, craſſa, viſcida bilis continebatur. Lymphæ ductus nullo modo ſe prodebant in hoc ventre. In Thorace pulmones ſubalbi, maculis ſubnigris variegati: quorum ſiniſter nonnihil ad dorſum alligabatur; dexter undique erat ſolutus. Ventriculi cordis fluidum ſanguinem continebant; ut vix in dextero leve eſſet polypoſæ concretionis initium.

3. In aliis etiam Epiſtolis (1), tribus productis Obſervationibus ventriculum quaſi duplicatum deſcripſi, non tamen quanta hic conſtrictione diviſum; quamvis vel hac majorem in viro, niſi quod famelicus erat, cætera ſano, ex Blaſio commemoravi (2). Nec dubium mihi fuit, quin hujuſmodi ſtructuræ ventriculi eſſent a primordiis (3): itaque in jecinore, quantumvis in duabus primis Obſervationibus ſiniſtrorſum ultra æquum extenſo, neque ibi tamen duro, earum conſtrictionum cauſam non quæſivi, præſertim cum in tertia jecur eſſet intra naturales fines: neque in eadem tertia ab ea potiſſimum ventriculi conſtrictione vomitus, & ventriculi dolores deduxi, ut qui in prioribus nequaquam fuerant. Hic tamen eoſdem a conſtrictionis illius anguſtiis repetam, quippe magis poſtremo tempore, magiſque, ut videtur, præter conſuetudinem auctis a creſcente in dies jecinoris duritie eam ipſam ventriculi partem peculiariter comprimentis. Nam & ratio, & multiplex Obſervatio confirmant quantum ventriculi munia perturbet ipſius compreſſio, & depreſſio ab adaucta jecinoris mole: ut videbis ex Bartholini (4) in ſexenni puella, Fantoni autem patris (5) in Sacerdote Obſervationibus, quorum hic hepatis molem habebat *totum* implentem *epigaſtrium*, illa vero *univerſum* fere occupantem *abdomen*. Jecur quidem vel minime morboſum tenuiorem ſui partem nonnunquam ad lienem uſque protendit, ut alibi (6) commemoravimus: morboſum autem aliquando nullos propemodum extenſionis per ventrem ſuæ habet terminos. Quorum neutrum ignorare Medici, & Chirurgi debent, ne ab eo, quod plerumque eſt, nonnullis in caſibus decipiantur. Sed ubi ſanum jecur fuerit, ſuſpicioni tantum eſt locus, ut puta ſi tunc forte inflictum ſiniſtro hypochondrio vulnus cum aliis ſit conjunctum ſymptomatibus, quam quæ viſceribus ſolent, quæ ibi omnes locari ſciunt, vulneratis. Cum vero ægri jecinoris ſigna non deſunt, ut in propoſita muliere flaveſcens color, & durities ex hypochondrio incipiens dextero; minus difficile tunc eſt illuc quoque extenſum jecur agnoſcere, quo ſe eadem continuata durities extendit. Num vero in muliere altera, cujus hiſtoria ſequitur, doloris, ſi manu premeres, continuatio eo uſque aſcenderet, ut idem doceret, cum Valſalva, qui tunc junior obſervata in vivente preſſius ſcripſit, id reticuerit, a nobis conjici magis poteſt, quam affirmari.

4. SEXAGENARIA Mulier diu queritur de dolore ſupra umbilicalem regionem: ſitit, tuſſit, exſpuit catarrhalem materiam. Poſtremo difficile reſpirat: pauciſque ante mortem diebus, repente multum intumeſcit venter, œdemate pedes occupantur. Tandem, ſenſim illo deficiente dolore, fit vivendi finis. IN VENTRE magna limpidæ aquæ copia: nullum vaſorum lymphaticorum veſtigium. Lien naturali duplo major. Hepar durum, cui annexa fellis veſicula plena erat calculis lævigatis. Alia autem in parte veſicularum congeries hepati inhærens cernebatur, quibus laceratis, ſerum effluebat. Intra ſubſtantiam autem ejuſdem viſceris eam partem verſus, qua diaphragma ſpectabat, cavum abſceſſus inventum eſt, plus tertia jecinoris parte occupans. Eruperat, diaphragmate perforato, materia abſceſſus in dexteram Thoracis caveam,

(1) Epiſt. 16. n. 38. Epiſt. 26. n. 31. Epiſt. 30. n. 7. (2) Ibid. n. 8.
(3) Epiſt. 26. n. 32. (4) Sepulchr. l. hoc 3. Sect. 1. Obſ. 4. (5) Obſ. Anat. Med. 24.
(6) Adverſ. 2. Animad. 2.

veam, quæ tota ſanioſo pure plena erat. Pulmo tamen ſanus fuit.

5. Nunc quando abſceſſus hepatis in quam partem eruperit intellexiſti, non dubito quin mecum optes, potuiſſe a Valſalva diligentius perſcribi ſigna omnia, poſtrema præſertim, ejuſmodi caſus, qui fortaſſe ante ipſum occurrerat nemini. Stalpartius (1) enim cum de quodam ſcriberet, cui pus ex jecoris abſceſſu non affatim, neque in thoracis caveam, ſed modice, & in pulmonem per fiſtulam diaphragma perforantem, utrique viſceri connatum, tranſibat; nullum contra, ac pro ſua multiplici lectione ſolitus erat, exemplum addidit rerum ejuſmodi, quas alius per anatomen conſpexiſſet. Poſt illum autem, ſi quidem fidei non incertæ Obſervatores quærimus, ut ſane debemus, neminem legiſſe nunc memini, qui idem, nedum quod Valſalva, deprehenderit. Qui ſymptomata quidem, quæ colligere potuit, ſcripta reliquit. Sed inter ea vides, quo tumor ventris, & pedum œdema ſint referenda. Difficilis autem reſpiratio ſic affecto hepate, integro autem diaphragmate eſſe poteſt, ut tuſſis etiam, cujus in iſta muliere tanto magis ambigua erat ſignificatio, quod materiæ catarrhalis excretionem conjunctam habebat. Extant hic in Sepulchreto (2) abſceſſuum hepatis hiſtoriæ ad viginti. Sed nulla fere eſt, in qua non majorem curam deſideres in ſignorum obſervatione, ſi illam (3) excipias Norimbergenſis viri, quæ a Coitero deſcripta eſt. Verum in illo vomica ſimam hepatis tenuerat partem, ut appareat, in ventris cavum ſe *aperuiſſe*. In eademque ſima parte juveni fuerat, quem ſecuit Paawius (4); ſed hæc pus non effuderat; ut foramen *duos pugnos admittens*, quo diaphragma *exeſum* erat *qua parte in ſiniſtro latere jecoris accumbit*, non a puris eruptione factum intelligatur: præterea nihil indicatur eorum, quæ obitum anteceſſerant, ut neque in altero (5), in quo idem Paawius duo in jecoris gibba parte invenit ulcera introrſum penetrantia. Nec peculiaria ſigna leges in Blaſii Obſervatione (6) hepatis ita ſuppurati, ut ſola ejus tunica pus a diaphragmate ſejungeret arcte adnexo. Hæc commemoravi, ut magis intelligeres, quanto optabilius eſſet, id a Valſalva potuiſſe præſtari, quod cæteri non præſtiterant, nimirum quod ad ſigna attinet jecoris abſceſſibus fere communia, quæ deſuerint, aut non ex iis ſaltem, quæ adnotavit Coiterus, præter tuſſim, & ſitim, quas Valſalva quoque memoravit: ex ſignis autem rupti abſceſſus num ea fuerint, quæ a Coitero ſunt in hunc modum indicata: qui in dextero hypochondrio, ſubjectaque regione fuerat, *tumor deſiit*, *durities evanuit*; *eodem die aliquot animi deliquiis correptus animam dedit*. Nam Valſalva nihil memorat, niſi dolorem, qui ſupra umbilicalem regionem fuerat, *ſenſim defeciſſe*, materia videlicet abſceſſus magis magiſque ex hoc in thoracem traducta. Cujus actioni quid tum detrimenti acceſſerit, ne indicat quidem; nihil videlicet attingens de difficiliori facta reſpiratione, ut nihil de animi deliquiis.

6. Hæc ultima, ſi hiſtorias illas tot perleges, quæ ſunt in Sepulchreto paulo ante deſignatæ, non magis quam citam mortem adnotari invenies in iis, quibus ſe vomica hepatis in ventris cavum exoneraverat (7), ſi virum excipias, cujus caſum a Coitero deſcriptum (8) commemoravi: & contra, piſtorem leges (9) *interdum leipothymia tentatum*, cujus ſuppurati hepatis *intacta*, *ac integra membrana* erat. Attamen utrumque eorum, quæ in hiſtoriis illis minime ſcribuntur, ſæpe adeo Medicis, & in his Præceptori meo Albertino, occurrit, ut ſolicite moneret, ne cum ſigna eſſent abſceſſus in hepate jam perfecti, æger moveretur; non quod ignoraret, motum ab egregiis alioquin Auctoribus tunc eſſe præceptum, quod & memoria noſtra feliciter ceſſiſſe nonnunquam legimus; ſed quod hinc cenſeret fortuna fieri, ſi pus ſic diſrupti abſceſſus, illæſa hepatis membrana, per bilarii ductus ramos ad inteſtina derivaretur; inde autem perſpiceret, quam facile ea potius perrupta membrana, in ventris cavum effundi poſſet, ægrumque

Q 2

(1) Obſ. rar. 46. Cent. 1. (2) Sect. 17. Obſ. 2. (3) §. 6. (4) Ibid. §. 7. 8. (5) §. 8. (6) §. 16. (7) §. 2, & 5. (8) §. 6. (9) §. 14.

que illata ſyncope confeſtim necare. Hoc enim, ſe adoleſcente, meminerat Bononiæ accidiſſe, cum præſtans Medicus, idemque nobilis Chirurgus, illos ſecutus Auctores, motum imperaſſet virgini, cui jecur erat ſuppuratum; profuſo enim in ventrem pure ægram mox inter mulierum, quibus innitebatur, manus interiiſſe. Poſtea autem vel ſine motu, aut certe ad levem motum, ut fit, in lecto, aut dum e lecto ſurgitur, idem contigiſſe animadverterat cum in aliis, tum præſertim in Marchione generoſiſſimo, cujus erat abſceſſus in ſima jecinoris parte. Quibus Obſervationibus adductus ſuſpicabatur, non ita abſimile mortis genus in nobili alio Viro, cujus morbi ſigna omnia alias (1) tibi diligenter perſcribam, ab non adeo abſimili cauſa eſſe repetendum. Eo autem minus probabat motum, quod abſceſſus, tantus aliquando, aut ejus generis eſt, ut tametſi caſu per bilarios ductus exitum inveniat; ſanari tamen ægri non poſſint ea felicitate, quæ ipſi obtigerat in primaria Matrona, itemque in famula, quarum utramque diuturna quidem diligentia, ſed non aliis medicamentis, quam reſina terebinthina, & ſero, deinde ſuccis hederæ terreſtris, & conſolidæ mediæ, mihi affeverabat, ſe percuraſſe. Namque ubi jecinoris vomica ſibi ipſa exitum aperuit per abdominis muſculos, cujus rei exempla duo Bononiæ proferebantur, vel tunc etſi non internis modo, ſed & externis, ipſi apoſtematis cavo adhibitis, remediis data opera eſt, ut jecur ſanaretur; tamen in altero dumtaxat id fuerant conſecuti: in altero autem, ex quo materia aliquando exibat aquæ ſimilis, in qua caro recens lota eſt, aliquando flavi aliquid, conſequi idem non potuerunt, ſed æger denique mortuus eſt: quanquam huic tumorem non tam naturæ vis, quam artis error aperuerat. Medicus enim, quamvis nominis haud obſcuri, ſociuſque Chirurgus, minime attendentes, icterum anteceſſiſſe, itemque alia hepatis labem indicantia, tactu ſe decipi, ob eandem forTaſſe cauſam paſſi fuerant, quæ a Fantono patre (2) in extenuatione impoſitorum muſculorum abdominis deprehenſa eſt, ut in his eſſe tumorem, qui in hepate erat, exiſtimarent; itaque mollientibus adhibitis ſuppurationem importuniſſima ſedulitate concitaverant. Intelligis quid improbem. Neque enim is ſum, qui ubi natura ipſa ſuppuratum jecoris tumorem ad abdominis urgeat muſculos, pus ibi diutius ſinendum cenſeam, quod in dies augeatur, & mora pejus factum, ſanguinem inficiat, viſceris partes alias, aliaſque erodat, ſibique viam, quo minus expedit, aperiat, ut puta in ventriculum; in hunc enim quoque per amplum foramen irrupiſſe, Cl. Vogelius (3) deprehendit, aut in thoracem, ut ſupra oſtendimus, aut, quod minus raro accidit, in ventris cavum, unde miſera, & lenta mors, ſi periculum effugiatur citiſſimæ, ut Albertinum vidiſſe diximus (4), & Illuſtris confirmat Swietenius (5): *Periculum eſt*, inquit, *ne animi deliquium, & ſubita mors ſequantur illo tempore, dum abſceſſus* jecinoris *rumpitur: venæ portæ enim rami antea a vomica preſſi, nunc pure elapſo liberi, a ſanguine impetuoſius irruente rumpi facile potuerunt, præcipue cum a pure acriori tam diu accumbente macerati fuerint, & quaſi ſemi exeſi*. Igitur hunc ipſum, alioſque graves Auctores ſecutus, priuſquam hæc acciderent, ægram, ejuſque neceſſarios docerem, quanta, & quam varia pericula imminerent, ſi puri exitus quantocyus non daretur: eoque tamen caute, ut par eſt, dato, ſalutem non ſemper, ſed interdum ſperari poſſe, idque Hippocratis aphoriſmis (6) ſignificari; imo, nec ſemel, eos quoque hepatis abſceſſus fuiſſe perſanatos, e quibus apertis longe alia fluxerint, ac quæ optabat Hippocrates, cujuſmodi exemplis etiam illud addes, quantumvis longa, & difficilis curatio fuerit, quod a Cl. Jo. Petro Albrechto (7) propoſitum eſt.

Sed jam illuc, unde divertimus, redeuntes, ab iis, quæ in ſexagenariæ Mulieris hiſtoria Valſalva non attigit, ad ea, quæ ad-

(1) Epiſt. 40. n. 28. (2) Obſ. Anat. Med. 13. (3) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 90. (4) n. 4. (5) Comment. in Boerh. Aphor. §. 939. (6) 44., & 45. S. 7. (7) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. Obſ. 22.

adnotavit, veniamus.

7. Congeriem hepati inhærentem veſicularum, quas cum laceraret, ſerum effluebat, noli credere aliud fuiſſe, quam hydatides, ut ipſe diſerte adſcripſit ſeorſum, quæ morboſo hæpati non ita raro ſolent exterius inhærere. Plurium, & facile majorum, a ſeri copia diſſilientium effectum ex aliqua ſaltem parte fuiſſe, puta, eam limpidæ aquæ copiam, quæ in ventre effuſa inventa eſt. Noli igitur haſce ejuſdem naturæ cenſere, cujus erant peculiares illæ veſiculæ, flavoque humore plenæ, quas ex Valſalvæ obſervatione in III. Epiſtola Anatomica (1) deſcriptas legeris. Eas autem hiſtorias, tametſi omnes ad hepatis morbos, quædam autem ad ejus abſceſſus pertinent, non hic iterabimus, propoſitum ſervantes noſtrum, longe abhorrens ab ea incuria, qua in his Sepulchreti XVI, & XVII. Sectionibus complura invenies repetita. Ut enim in illa omittamus eandem eſſe Obſervationem XII, ac XVIII, in hac certe eædem ſunt, quæ in II. Obſervatione §. 10. & §. 20. indicantur, itemque IV, ac quæ in XI. §. 4. & quæ in proximo §. 8., ac quæ in II. §. 15., & in eadem illa XI, quæ §. 2., ac quæ §. 6., ne quid de iiſdem dicamus, quæ totidem iterantur verbis in Scholiis ad XVI., & ad XVIII. Obſervationem. Nos autem nihil ex iis, quæ tunc ſcripſimus, hic repetentes, tria dumtaxat ad illas Valſalvæ hiſtorias adjiciemus.

8. Et primum ad eam, quæ ibi num. 8. propoſita eſt, illud quod eo loco neceſſe non erat, addere hic decet: ſerum quo venter redundabat, nidoroſum halitum emiſiſſe ejus ſimilem, qui ſæpe ex febricitantibus, nec raro etiam ex eorum urina percipitur: igni autem impoſitum, brevi ex limpido ita factum eſſe turbidum, ut vaccinum ſerum non recte depuratum referret: tandem vi caloris totum in auras abiiſſe. Neque hoc omittendum eſt, circa lumbares glandulas leve ſe prodidiſſe indicium vaſorum lymphaticorum, quæ multum erant exinanita.

9. Ad eam autem, quam proximam illi hiſtoriam ſubjecimus (2), nihil quidem ad ejus complementum ex Valſalvæ obſervatione addendum ſupereſt, poſtquam hoc tibi in alia Epiſtola (3) ſatis deſcripſimus. Illud potius a me fortaſſe expectas, ut quoniam veſiculæ, in ea hiſtoria deſcriptæ, intra unam maximam, quaſi intra marſupium continebantur, Valſalvæ de iis judicium adverſus complures tuear, quorum ab annis præſertim aliquot augeri numerum video, cenſentium, veſiculas cyſticis tumoribus, qui in jecinore, aliiſque viſceribus interdum occurrunt, comprehenſas, nullo modo ad amplificatos glanduloſos folliculos attinere. Mihi vero neque placet, neque neceſſe eſt in eum relabi ſermonem; quando Valſalvæ judicium non ea dumtaxat hiſtoria, nec qualiumcunque veſicularum obſervatione nitebatur. Videre etiam potes, ut Valliſnerius, qui pariter diu ante illos veſicas, veſiculis aliis fœtas, conſpexit, in eo ipſo Scripto, quod tunc indicavi, non veſiculas qualeſcunque pro glanduloſis folliculis dilatatis acceperit. Nec vero in cyſticis dumtaxat jecoris tumoribus veſiculas Valſalva offendit; namque in ea certe, quam tibi paulo ante complevi, hiſtoria hepar totum ex veſiculis compactum deprehenderat: quanquam ne in ipſis quidem cyſticis ejuſdem viſceris tumoribus extra omnem dubitationem poſitum eſt, ad glanduloſos folliculos nullo modo attinere poſſe concluſas veſiculas. Quid enim, ſi harum non diſſimiles aliquando externi cyſtici tumores oſtenderunt? Num quia partes externæ ſunt, idcirco glanduloſis carent folliculis? Sed enim, ut dixi, his nolo iterum diſputationibus immorari.

10. Præſtat ut in ultima ex illis Valſalvæ hiſtoriis (4) id quoque attendamus, quod in ea Malpighius diſerte laudabat, bilarium videlicet ductum ingenti orificio cum abſceſſu hepatis communicantem, reliqua autem tota parte dilatatum, ut manifeſto appareret quomodo veſiculas ex abſceſſu potuiſſet excipere, & in Duodenum inteſtinum traducere. Quo minus dubitandum eſt, quin ſæpius per corroſos ramos ſanguinem, & pus, ex hepatis vomicis exceptum tranſvehat ad inteſtina, quemadmodum ſupra (5) commemo-

(1) n. 8. 9. 10. (2) n. 9. (3) XXI. n. 55. (4) n. 19. (5) n. 6.

memoratum eſt, & bilarii ductus juſto ampliores, oſculum vero per quod bilis in Duodenum influit, minimi digiti facile capax, evidenter confirmarunt in quadam puella (1), quæ cum per alvum plures libras puris per vices excreviſſet, pus in pluribus hepatis abſceſſibus, in iiſque ductibus, & in illo inteſtino multum habuit. Quæ cum ita ſint, reique conſimilis manifeſtum, & crebrius in renibus habeatur exemplum, unde ureteres pus, & ſanguinem transferunt ad veſicam; mirari ſubit, Doctiſſimos tamen Viros interdum uſque adeo videri oblitos patentis illius ex hepate viæ, ut alii per venas meſentericas, quaſi hæ non ab inteſtinis ad jecur, ſed ab jecore ad inteſtina humores conveherent, *purulentas diarrhœas ſæpe fieri, atque ipſum corruptum hepar egeri*, doceant; alii autem intelligere ſe poſſe negent, quomodo illæſo ventriculo ſanguinem vomere, & dejicere potuiſſet is, in cujus ſingulis longe amplificati jecinoris lobis ſingula magna apoſtemata inventa fuiſſe non ignorent. Verum ad eas, quas necdum edidimus, Valſalvæ Obſervationes redeuntes, duabus, quas ſupra deſcripſimus, ad hepar attinentibus, totidem ad lienem ſpectantes addamus.

11. JUVENIS annorum circiter viginti, quod ex nativa corporis ſalubritate valetudinarius jam quaſi a biennio fieri cœpiſſet, cauſam rejiciebat cum in venationem, ſaltationem, aliaque ejuſmodi, quibus indulſerat plurimum, tum in proprium artificium; linum enim carminabat. Pallidus autem factus erat, & hypochondriacorum more, de levibus ventris, thoraciſque affectionibus identidem querebatur. Tandem æſtate A. 1688. magnus, duruſque in ſiniſtro hypochondrio ſe ſe prodidit tumor, cum ponderis ſenſu, difficilique inter ambulandum reſpiratione. His repente acceſſit largus ſanguinis vomitus cum magna virium jactura, tumoris incremento, & febre. Remediorum ope primis diebus a vomitu, deinde etiam a febre liberatus, cum per tres menſes proximos chalybeatis uſus eſſet, tumoris quoque durities ſublata eſt: ejuſdem tamen magnitudo perſtitit, cum pallido, & quaſi citrino faciei colore. Januario autem menſe bis terve redeunte ſanguinis vomitu, in vehementem incidit febrem cum pulſu celeri, duro, ac parvo, utriuſque hypochondrii dolore, pondere, tenſione, ſitique inextinguibili. Placidiſſimo tamen obitu ſublatus eſt nono, an undecimo febris die. CADAVERE diſſecto, mirum fuit, quam modica in vaſis omnibus ſanguinis portio ſupereſſet. Itaque Ventris viſcera inſueto pallore, & quaſi candore ad ſe oculos alliciebant, ſi ſplenem exciperes, qui naturalem ſervabat colorem, ſed auctus adeo erat, ut hepar mole ſuperaret, penderetque libras quatuor cum ſemiſſe. Nec erat æquo durior, niſi quod ad convexam faciem uno aut altero in loco ſolidiorem alte recondebat ſubſtantiam majoris nucis magnitudine. In Splenicæ venæ trunco polypoſæ concretiones latebant, quæ cum ejus venæ ramis perbelle ſe vel intra ſplenem dividebant. Hepar valde pallidum, rubris dumtaxat hic illic maculis diſtinguebatur. Fellis veſicula hepate pallidior, atque adeo albicans, bilem continebat paucam coloris maxime diluti, cui ſimilis in ventriculi fundo non deerat. Cætera in ventre ſana. In Thorace pulmones, qua anteriora ſpectabant, pallidi; qua dorſum, ex atro purpurei, & inflammati apparuerunt: diſſecti autem multum ſeri emiſerunt ſpumoſi. In dextero cordis ventriculo parva concretio polypoſa; in ſiniſtro ejus tantummodo inchoamentum.

12. Permulta quidem ad hiſtoriam hanc poſſent adnotari. Sed brevitatis ratio habenda eſt, nec multa attingenda. Largus in hoc Juvene, nec ſemel iteratus, ſanguinis vomitus faciles explicatus habuiſſet eo tempore, quo per venam, vas breve dictam, ex liene aliquid mitti in ventriculum non dubitabant. Sed poſteaquam circumitio ſanguinis, & experimenta aliter docuere, aliter quoque eſt res explicanda; ut puta, ſi dicamus, quanto minus ſanguinis in obſtructum ſplenem per cœliacam arteriam inferri poteſt, tanto plus per alios ejuſdem arteriæ ramos ad ventriculum importari, aut ſanguinis a ven-

(1) Eph. N. C. D. 3. A. 4. Obſ. 73.

ventriculo reditum per vas breve impediri a tumido ſplene, vas illud inter ſe, & turgentem ſæpe ventriculum valde premente; ut alterutra, aut utraque, aut alia aliqua, harum non abſimili ratione intelligi poſſit, ſanguinem ſibi ex vaſculis nimis diſtentis exitum in ventriculi, ad id præſertim diſpoſiti, cavum aperire.

Nec tibi id forte obſtare videatur, quod Juvenis hujus ventriculum ſanum fuiſſe indicetur; nam ſanguinem per oſcula plurima quidem, ſed tenuiſſima, intra illum, laxioribus fortaſſe inſtructum fibris, fuiſſe effuſum putabis. Quod ſi Veteres ipſos, aut qui illos ſequi aliquandiu perrexerunt, diſſectioneſque inſpicias ab ipſis habitas, & in Sepulchreto (1) collectas, eorum qui ſimul lienis vitio, & vomitu ſanguinis laboraverant; nullam præter unam (2) invenies, quæ in ventriculo vas aliquod manifeſte apertum oſtendat. Scripſit illam Riolanus libro Anthropogr. 2. ibi indicato, nec tamen *cap.* 15. ſed 17. ſub finem. Cui quidem rem, ſed ut paulo ante explicabam, facile credam quod ad vas breve attinet ad minimi digiti craſſitudinem dilatatum: credam etiam, ſi vis, deprehendiſſe in ventriculum idem vas adapertum; quanquam ibi procliviorem eſſe video ad ea augenda, quæ ſuam iſtam confirment ſententiam. Mitto enim, quod ex V. Epidemiorum libro ei, quem ſanguinis vomitus ſuffocaverat, cum refert *ad ſplenem & deorſum multum ſanguinem prodiiſſe*, nihil addat de congrua horum verborum interpretatione, quaſi mallet, de ſanguinis intra ventrem exitu (quem perantiquus ejus libri Auctor, quippe tunc inuſitata hominum anatome, vidiſſe non poterat) quaſi hæc, inquam, ſic mallet intelligi, quam de perrubris in cute maculis, ut Valleſius (3) explicat, ad lienis regionem, & infra apparentibus. Hoc igitur mitto. Sed mittere nequaquam poſſum quod in Cardinali Cibo, poſt eundem vomitum mortuo, *notaviſſe*, ait, *Valuerdam lib. ſexto, capite quinto*, videlicet *compreſſo liene ventriculum repleri ſanguine, qui per vas breve derivabatur*. Neque enim Columbus, qui cadaver ſecuerat, quidquam de experimento illo attigit, ut qui non plura de ea ſectione verba ſcripſit, quam quæ in Sepulchreto (4) leguntur: & Valuerdus, qui attigit, iis verbis uſus eſt, ut compreſſo liene, ventriculus interius, an exterius *ſanguine turgeſceret*, ſatis aſſequi non poſſis; quin Sanctorius, qui utrumque Auctorem inſpexerat, ſic intellexit, ut quod in Scholio videbis, ei Columbi Obſervationi ſubjecto, ſcripſerit: *dum comprimebatur ſplenis regio, ad orificium ventriculi ſanguis reſtagnabat*. Sed & plures, cum poſt immanes, lethaleſque cruenti humoris, aut ſanguinis ipſius vomitus diſſecti eſſent; nullum quærentibus aperti, aut eroſi vaſis indicium in ventriculo oſtenderunt; imo vas breve, etſi lien æquo eſſet longe major, nimis exile, & cujus radices ad ventriculi exteriores quidem, minus vero interiores tunicas pertinerent: cujuſmodi Obſervationes poteris vel in Sepulchreto (5) invenire. Itaque ſanguis aut ab inteſtinis, in quæ erupiſſet, deductus eſt. aut per vaſa bilaria ex hepate, quod maluit Cel. Swietenius (6), cum in ſic mortuo luſtrans magna cum cura omnia ventris viſcera, nec ullum vas ruptum, nec ullam inſignem labem uſquam potuit deprehendere. Et ſane Præcl. quoque Budæi (7) extat Obſervatio, a me alias indicata, in fœmina, quæ materiam plurimam cum vomuiſſet inſtar ſanguinis congrumati, & corrupti, quamvis ejuſdemmodi materia vas breve plenum, & craſſitudine digitum fere æquans haberet, ventriculi tamen ſubſtantiam ſine ullis venis conſpicuis exhibuit, veſiculam autem fellis magnam, eademque materia turgidam, ut proclive ſit intelligere, unde hæc in ventriculum, qui multam etiam tum continebat, veniſſet. Quæ nolim a me dicta credas, quaſi nunquam e vaſe brevi, mutata ad tempus, præter naturam, ſanguinis directione, poſſet hic in ventriculum irrumpere. Neque enim me fugit, poſt ſanguinis vomitum quid in Matrona Georg. Wol-

(1) l. 3. S. 8. Obſ. 71., & ſeqq. (2) Obſ. 73. (3) Comment. in eum loc. n. 37.
(4) Obſ. cit. 73. §. 2. (5) in Addit. ad cit. Sect. 8. Obſ. 11., & 13.
(6) Comment. in Boerh. Aph. §. 950. (7) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 105.

Wolffg. Wedelius (1), in Puella Jo. Dan. Dolæus (2), Stangio, & Hillero ſociis, in Juvene autem Hoffmannus (3) repertum ſcripſerint: quarum ego Obſervationum ultimam alias tibi commemoravi, duas autem primas eſſe eaſdem cenſeo, quas apud Stahlium (4) memini legiſſe. In ſingulis iis cadaveribus lien aut æquo major, aut durior fuit: vas quoque breve aut craſſius, aut ſanguine ex parte turgidum, aut nigro ſaltem colore in ventriculi interioribus conſpicuum, ibique ramis aut diſruptis, aut eorum aliquo ſic in ventriculum pervio, ut illuc ſtylum, aut flatum, aut etiam ſanguinem leviter compreſſo illo vaſe, admitteret. Etſi vero aliquis minime ignorans, quam non difficile per laxas in cadaveribus diſtentorum ramulorum tunicas aut ſtylus, aut impulſi flatus, humoreſve viam, quæ antea non pateret, ſibi poſſint aperire, dubius forte hæreat in quapiam harum Obſervationum; tamen per me eas tibi probare licet, dummodo memineris, paucas eſſe, ſi cum cæteris comparemus: nec facile cum Wedelio ſtatuendum eſse (5), *frequentius vomitum cruentum oriri reſerato p. n. vaſe brevi*. Nec quamvis reſponderet in omnibus, quod in ſtudioſo Juvene animadvertit, tunc potiſſimum vomitum ſanguinis redire, cum æger in dexterum cubat latus, ideoque decubitum, ut ipſe jubebat, in ſiniſtrum eſse neceſsarium, inde ſequeretur, prorumpere ſanguinem e vaſe brevi, quaſi nulla alia præter ipſum vaſa ad ſiniſtram ventriculi attinerent partem. Verum ſive iſtæ, ſive aliæ tum manifeſte in ventriculo pateant ſanguinis viæ, ſive, quod plerumque accidit, minime pateant; nam etiam in Petropolitanæ Inclytæ Academiæ Commentariis (6) hominem leges repentina morte ſublatum pleno omnino ſanguinis concreti ventriculo, & hoc *perfectæ integritatis*, cum *in liene e contra putredinis notæ deprehenſæ* fuerint; ſive igitur manifeſtæ ſanguinis viæ in ventriculo pateant, ſive non pateant; tu ſemper ad aliquem ex iis, qui a me, ab aliiſve indicati ſunt, modum, aut ad confimilem tum quas memoravi Obſervationes, tum illas quoque explicabis, quæ in Sectione hac Sepulchreti XVI. (7) occurrunt lienis non ſemel intumeſcentis, ſed poſt largiſſimum cruenti ſeri, aut ſanguinis vomitum detumeſcentis, quibus adjungere poteris quam ex paternis Scriptis edidit Jo. Mauric. Hoffmannus (8): quanquam ubi per diſſectionem quod viſcus ægrum, aut quod ſanum ſit, pro certo non conſtet, ea poteſt culpa immerito in lienem conferri, quæ in proximam aliam partem, ipſumque ventriculum ſit rejicienda.

13. Quærere hic potes, cur igitur in propoſito Juvene, cujus lien culpa procul dubio non carebat, non modo hoc viſcus a largo ſanguinis vomitu haud detumuerit, ſed & increverit? Nimirum ad laxi viſceris jam nimis infirmatum robur cum acceſſiſſet a magna ſanguinis profuſione virium univerſi corporis ſumma jactura; ægrius potuit per illud traduci, & promoveri ſanguis, præſertim ab ea profuſione inertior factus; itaque magis reſtitare in eo viſcere coactus eſt, ipſumque magis magiſque laxare. Multo autem mirabilius videri poteſt, quomodo cum rediit noviſſime bis terve ſanguinis vomitus, conſequi potuerit febris illa vehemens, iiſque ſignis ſtipata, quæ inflammationem aliquam in hypochondriis (cujus indicia fortaſſe rubræ eæ maculæ fuerunt, hepar hic illic diſtinguentes) ſignificare videbantur. Sanguis enim reliquus in vaſis omnibus, copia erat adeo modica, inertia autem ejuſmodi, ut ex diſſectione intelligi licuit. Nam paucitatem, præter rem ipſam, pallor quoque viſcerum, & quaſi candor indicabat, idemque inertiam ſimul, præſertim cum pauca bile, & coloris maxime diluti conjunctus. In cachecticis quidem ſæpe cerebri corticem valde pallidum, medullam autem ſolito candidiorem animadverti, quippe ſanguiferis vaſculis tum quæ plurima ad illum pertinent, tum quæ rariora per hanc trajiciuntur, aliis inanibus, aliis ſemipel luci-

(1) Eurund. Dec. 1. A. 9. Obſ. 20. (2) Eurund. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 257. (3) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 1. c. 3. Obſ. 2. (4) Diſſert. de Vena Port. porta malor. S. 3. (5) Obſ. 20. cit. (6) Tom. 1. (7) in Schol. ad Obſ. 13., & 14. (8) Eph. N. C. Cent. 9., & 10. in Append. n. I. Obſ. 6.

lucidis, eoque nihil ferme officientibus etiam exterius inquirenti ſedes, unde ex medullæ trunco nervorum radiculæ egrediuntur, ut ad res haſce facilius ſpectandas, aut oſtendendas, interdum ejuſmodi cerebra præoptaverim. Attamen ipſa bilis paucitas, ipſeque adeo dilutus color an acriores particulas in ſanguine retineri ſignificarent, exiſtimare tu poteris. Ego interim quæram, quid illud eſſet, vel potius quid non eſſet, quod lien iſtius Juvenis ad convexam faciem uno aut altero in loco alte recondebat ſolidioris ſubſtantiæ, majoris nucis magnitudine.

14. Habes in altera de duabus, quas initio nominavi, Sepulchreti Sectionibus, id eſt in XVII. Obſervationem (1) lienis *ſteatoma* recondentis, *adipoſa materia conſtans nucis magnitudine*. Habes in Sectione eadem Obſervationes complures lienis ex parte cartilaginei, aut oſſei facti, aut etiam, ut Pechlinus (2) aſſeverat, lapidoſi, ad quas adjungere alias poteris tum ex præcedente Sectione (3), tum ex I. ſuperioris libri (4). Sed ego, quod in hoc Juvene deprehendit Valſalva, neutrius generis fuiſſe credo; perfacile enim utrumque fuiſſet cognitu: nec certe ipſe cum in Anu, de qua ad te ſcripſi Epiſtola XX. (5) intra extimam lienis partem os invenit, affirmare dubitavit, ſe corpus quoddam oſſeum figura ſphærica reperiſſe. Igitur aut alterius cujuſdam generis fuiſſe putaverim, aut ſi illorum, quæ diximus, alterutrius; ſecundi potius, id eſt oſſis, lapidiſve inchoamentum, quam primi. Eſt enim illud multo in liene frequentius, ut non ſolum tot in Sepulchreto indicatæ Obſervationes oſtendunt, ſed & aliæ paſſim apud Anatomes Scriptores facile reperiendæ confirmant. Itaque ex noſtris quoque non pauciſſimas in Epiſtolis, alias aut miſſis (6), aut mittendis, invenies. Non illud quidem negaverim, id ſæpius in ſenibus, quam in juvenibus, animadverti, itemque in tunica potius, quam intra hanc. In tunica enim, aut certe exterius poſt primos illos, Andernacum (7), Veſalium (8), Columbum (9), id plerique adnotare perrexerunt. Tamen & in juvenibus hoc aliquando conſpectum eſt, ut a Cl. Fantono (10), & a me ipſo (11): neque Obſervationes deſunt, quæ oſtendant intra tunicam quoque. Carolus enim Stephanus (12) olim admonuit, lienem ob id etiam eſſe alte incidendum, ut *ſiqui ſint in ejus ſubſtantia calculi* (*ut nonnunquam reperti ſunt*) *videamus*: & tu hic leges in Sepulchreto (13), inventum in ſplene formoſæ fœminæ, & hujus juvenis, *lapidem caſtaneæ magnitudine*: Sectione autem XVIII. (14) lienem ſupra modum magnum *lapidibus plenum albiſſimis*; in alio (15) *multos continentem calculos*; ut cæteros, & in his *binos ſatis grandes*, *pluribuſque aliis ſociatos*, quos commemorat Lentilius (16), omittam: & ipſe alias deſcribam tibi, in quo ab oſſea lienis tunica oſſeum corpus introrſum pertinens deprehenderim, quo & illud pertinuiſſe crediderim, quod a Valſalva in anu viſum paulo antea dicebam. Quid? quod non *membranam* ſolum *exteriorem*, ut quidam ſcribunt, ſed totum ſenis cujuſdam lienem lapideum factum Regiæ Scientiarum Academiæ oſtendit Littrius (17): noſque hic in Gymnaſii Muſæo alterum habemus, ante hujus initium ſæculi ex cadavere depromptum, quod publice in eodem Gymnaſio diſſecabatur.

15. Quem lienem cum hactenus deſcripſerit nemo, haud tibi ingratum fore ſpero, ſi id ipſe præſtem, qui, annuente Muſæi præfecto Cl. Valliſnerio filio, diligenter, quo ad ejus fieri exterius licuit, examinavi. Longus eſt ſeptem tranſverſos digitos; latus, qua eſt latiſſimus, quatuor, ad alterum autem extremum plus duobus;

(1) 17. (2) in Additam. Obſ. 2. (3) in Addit. Obſ. 1. & Schol.
(4) in Addit. Obſ. 31., & Schol. (5) n. 41.
(6) Epiſt. 7. n. 9., & 11. Epiſt. 10. n. 19. Epiſt. 24. n. 18.
(7) apud Bauhin. Theatr. Anat. l. 1. c. 43. in adnot. (8) De Fabr. hum. corp. l. 5. c. 9.
(9) De Re Anat. l. 15. (10) De Obſ. Med. Anat. Epiſt. 8. n. 10. (11) Epiſt. 24. n. 18.
(12) De Diſſect. part. corp. hum. l. 3. c. 40. ubi de Liene. (13) Sect. 16. Obſ. 20.
(14) Obſ. 22. (15) Obſ. 25. §. 9. (16) Eph. N. C. Dec. 2. A. 7. Obſ. 136.
(17) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. Obſerv. Anat. 7.

nam altero in angulum deſinit: craſſus uno in loco ut minimus digitus, alibi dimidio minus, pluribus autem in locis, ad oras præſertim, multo tenuior. Figura eſt abnormi, & curvus ſecundum longitudinem: ſuperficie inæquali, & tuberoſa, magis tamen in cava facie, quam in convexa. Circum oras ferme undique exſiccatæ reſtant membraneæ tunicæ reliquiæ: hæ illinc in faciem utramque pergunt, ſed manifeſtius in cavam, quæ membrana adhuc evidenter conveſtita eſt, ideoque flavo colore apparet, ſed valde fuſco; at convexa ex flavo albicat, ſi quædam excipias loca, in quibus, non ſecus atque in cava, membrana ſupereſt. Veri autem ſimile eſt, cum ab diaphragmate, ad quod arctius adhæreret, lienem avellerent, ita a convexa hujus facie membranam divulſiſſe, ut ad illud pene tota affixa reſtaret, nonnulliſque ex locis etiam tota, ſimulque cum ea ibi cohærentes lamellæ indurati lienis; unde hiatus quidam oblongi, & foramina orta ſint, quorum in cava facie vix ullum eſt, ut nullum prorſus eorum, per quæ olim ſubibant vaſa, locorum indicium. Per eos hiatus ſi introſpicias, non ſolidum ubique eſſe hunc lienem intelligis, imo cavernoſum, & inanem multis in partibus eſſe vides; ut mirum non ſit, decem, haud amplius, drachmas pendere: quamvis lapis ille, quem paulo ante (1) memorabam in ſplene inventum, caſtaneæ magnitudine, *pondere* eſſet *unciarum duarum*, *& ſemis*, *& drachmæ unius*. Is enim *laminis*, *ovorum putaminibus invicem cruſtatim involutis*, *ſimilibus concretum* erat; ut inania minime interjicerentur ſpatia, ſicut in liene hoc Patavino, & fortaſſe etiam in Pariſienſi illo, cujus pondus unciæ unius & ſemis fuiſſe ſcimus, dimenſiones autem ignoramus. Idem quo in homine repertus ſit, nempe morbis, qui ad lienem referrentur, non obnoxio, & qua ex ſubſtantia conſtare videretur, lapidea videlicet, notum eſt. De noſtro autem hoc dubium; illud vero, quantum accepi ab eo, qui diſſectioni interfuerat, Deceſſoris mei filio, longe aliter ſe hubuit. Cadaver enim erat bajuli, necdum ſenis, quem diri, atque inſanabiles in regione ſplenis dolores non ſolum debilitaverant, ſed etiam in hoc, ubi mortuus eſt, Noſocomio cubare coegerant. Quod autem ad lienis hujus ſubſtantiam attinet, tametſi Valliſnerius pater, cui noviſſime donatus fuerat, ſua manu hæc inſcripſit *Milza oſſeſſatta d'uomo*, & quædam particulæ, in facie cava extantes, videntur oſſeæ; tamen ubi alteram faciem inſpectes, facile males, ut quo verbo ſæpe in bovis cerebro lapideo credito (2) uſus eſt, eodem hic quoque eſſet uſus, & oſſeo-lapideum inſcripſiſſet, facturus, ut opinor, ſi potuiſſet quantum in illo operæ, & temporis, tantum in hoc quoque collocare. Expeditius autem eſſe potuit Lanzoni (3) judicium, qui in Fabro ferrario annos nato quinquaginta quinque, natura melancholico, & prævia quartana febre mortuo, cum inter alia durum adeo lienem offendiſſet, ut cultro non cederet, ſed *malleolo percuſſus*, *in tres diviſus partes*, *uti ſaxum*, *frangeretur*; non dubitavit quin *petrefactum* pronunciaret.

16. Equidem ſæpe antea inſpectavi, & nunc maxime, hæc ad te ſcribens, membranam inſpecto quatuor tranſverſos digitos longam, duos latam, a convexa humani lienis facie, me præſente, jubenteque detractam. Converſa illa pene tota videtur in planas, & tenues bracteas, quas ſive ab externa, ſive ab interna facie contempleris, oſſeas omnino, & ſine ulla dubitatione, ſtatim agnoſcas. Sed inter illas, & in parte ex illis, tubercula excreſcunt parvula exterius; interius autem majora incumbunt, ſuperficie inæquali, & granoſa, quæ intra lienis ſubſtantiam ad ſemidigiti altitudinem ſe immittebant: hæcque excreſcentiæ quædam videntur quaſi ex effuſo ſucco', medio inter oſſeam, & calculoſam naturam, concreto. Cujus ambigui generis magna ex parte ea mihi videtur ſubſtantia, unde lien, ex Gymnaſii Muſæo deſcriptus, induruit. Quem examinans, didici, aliquando fortaſſe, certe non ſemper, id eſſe verum, quod ex ea, quam modo

(1) n. 14. (2) Conſideraz. int. al creduto cervello di bue impietr.
(3) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 7.

modo dicebam, membrana, ex aliiſque conjeceram, videlicet ſplenis converſionem in oſſeam lapideamve naturam in tunica incipere, & in hujus quidem ut plurimum illa parte, quæ convexam, ideoque alternæ diaphragmatis preſſioni obnoxiam, inveſtit. In ea enim parte, quotieſcunque id mihi videre accidit, vidi, videruntque alii, quicunque fere certam quandam, in qua id deprehenderint, tunicæ ejus partem deſignarunt; rarum enim eſt quod in oppoſita ſede Pechlinus (1) invenerit: illucque referendum credebam Boſchi monitum, in Sepulchreto quoque (2) productum, de *ſuperiore tunica lienis, verſus abdominis muſculos vergente, ita dura reddita, ut ſcirrhus intra lienis ſubſtantiam* falſo eſſe *videatur*: ut tu quoque eodem referendum facile credes quod in nobili Sene adnotavit Præſtantiſſ. Plancus (3) videlicet *in membrana Lienis*, qua ad peritonæum arcte adhærebat, oſſificationem, aut quod alii (4) in fœmina trium & triginta annorum, *dimidiam externæ ſuperficiei* ejuſdem viſceris *portionem penitus in cartilaginem verſam*. Nam quod ejuſdemmodi converſionis initium, nempe *in dorſo lienis, ejuſque media ſuperficie, oblique tranſverſim, albam, tendinoſam, & duriuſculam ſubſtantiam* Solertiſſimus deprehendit Weiſſius (5), aut quod vetus Anonymus apud Cl. Targionum (6) *duobus locis, quibus coſtis adhæſerat, tantam duritiem* lienis, *ut ea pars oſſea, ad minus cartilagea, ſed duriſſima, videretur*, illuc quo dicebam attinuiſſe, minus, ut puto, dubitabis. Ex illa igitur parte tunicæ, quæ convexam lienis faciem operit, vitium deinde in reliquam tunicam propagari conjiciebam, & ſic denique ſplenem univerſum complecti, quemadmodum Bauhinus (7) reperit, &, ſi recte intelligo, Columbus (8) pariter, iique præterea, qui hic in Sepulchreto Obſervatione XVI. indicantur. Tum vero magis magiſque excreſcentem undique introrſum ex tunica duram illam materiam, totam viſceris ſubſtantiam comprimere, delere, ejuſque locum occupare. Quod ut interdum, ſicuti dicebam, fortaſſe accidat; profecto in deſcripto a me (9) ſplene non accidit, quando ejus tunicæ quidquid ſupereſt, magna autem pars ſupereſt, non modo oſſeum, aut lapideum non eſt; ſed ejuſmodi etiamnunc eſt, ut exterius humectatum, id quod non uno loco expertus ſum, non ſecus ac reſiccatæ membranæ ſolent, ipſum quidem dumtaxat non ita multo poſt remolleſcat. Sed hactenus hæc. Nunc ad alteram Valſalvæ Obſervationem ex iis, quæ ad lienem attinent, tranſeamus.

17. MULIER duodetriginta annos nata, gracilis, nupta quidem, ſed infœcunda, chronica olim febre vexata, quæ ſplenis molem auctam adeo reliquerat, ut tumor ſub tactum manifeſto caderet, ſubpallidum ſervabat colorem, & febre interdum, cum rigore invadente, ad dies aliquot tenebatur. Cum ante biennium ſanguis menſtruus fluere deſiiſſet; mox cutaneo, ſed contumaci, ulcere ſiniſtri cruris laboravit: cujus ad ulceris latus, intumeſcente poſtea crure, abſceſſus eſt factus. Hic etſi abunde expurgatus ad cicatricem accedere videretur; tamen cum tempus inſtabat, quo ſanguis ex utero effluere debuiſſet, exacerbabatur, augebatur, & ſeroſi ichoris multo plus emittebat, ac viciſſim quo longius ab eo tempore dies procedebant, eo minus. His igitur ipſis diebus cum pridie non modo paucus, ſed & graveolens, ichor prodiiſſet, neque ulla præterea nova imminentis fati acceſſiſſent indicia, ecce diluculo in lecto ſedere cogitur, de præcordiorum anguſtia, & de ſumma pectoris anxietate, ſe huc illuc verſans, ſic queritur, ut aliquando verbum proferre vix poſſit, multam ſpumoſam, & ſanguine tinctam materiam exſpuit: atque ita intra horam moritur.

VENTRIS cavum a ſiniſtris ferme totum lien implebat, mole, in longitudinem præſertim, auctus, ut libras octo cum ſe-

R 2 miſſe

(1) Obſ. cit. ſupra ad n. 14. (2) Sect. hac 17. Obſ. 21. (3) Epiſt. de Monſtris. (4) in Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 29. (5) & A. 1740. Hebd. 35. (6) Prima Raccolta di Oſſervaz. Med. (7) (8) locis ſupra indicatis ad n. 14. (9) n. 15.

miſſe penderet. Interiora viſceris ab naturali conſtitutione diſcrepare non videbantur: exterius amplificata vaſa tum ſanguifera, tum lymphatica apparebant, ut hæc paſſim per lienis tunicam pulchro ſpectaculo ſe proderent. Spermatica vaſa violacei coloris ſanguinem continebant, ut ibi diutius remoratum eſſe intelligeres. Teſtes pene toti ſcirrhoſi erant; ne quis infœcundam fuiſſe juvenem mulierem miraretur. Nulla inerat veſicula, ſi unam in ſiniſtro excipias, quæ dimidiatam avellanam æquabat. Hæc teſtis ſubſtantiæ tenaciter adhærens, & ſanguiferis diſtincta vaſculis, non limpidum, ſed ſubfuſcum continebat humorem: quo effuſo, corpus in conſpectum venit lutei coloris, lentis magnitudine, & quaſi forma, ſed veſiculæ intus adnatum, ut vix promineret: ipſum aggeris inſtar minimi quidam cingebant globuli. Erant etiam alia in eodem teſte, eodemque colore quædam corpora, ſed neque ea figura, neque eo aggere prædita.

Quod ad Thoracem attinet, ſana erant omnia, niſi quod pulmones rubore ſuffuſi, multam, cum ſecarentur, materiam emittebant ejuſdemmodi, qualem noviſſime exſpuiſſe mulierem ſcripſimus.

18. De ſterilitate a vitio ovariorum, & de ſuffocatione a pravis humoribus, repente in pulmones incumbentibus, non eſt hic ſcribendi locus, ut neque de nuptis, nec prolem edentibus fœminis, magno tandem cuidam morbo ſæpius obnoxiis, neque de mulierum quibuſdam abſceſſibus ad cicatricem ſpectantibus, & ad hanc tamen, nec raro, difficile perducendis, propterea quod redeunte eo tempore, quo illæ per uterum purgari ſolent, abſceſſus jam propemodum percurati, humorum turgentia, & motu in corpus univerſum, & præſertim in partes infirmiores nitentibus, importune recrudeſcunt, id quod in crure nobiliſſimæ in primis Matronæ pluribus continenter menſibus accidiſſe meminimus. Ad alia igitur hujus loci magis propria tranſeuntibus, febres occurrunt diuturnæ, quæ magnos lienes relinquunt, & crurum ulcera, quæ magnos lienes conſequuntur. Et cum his ſane ulcera illa conjuncta quædam etiam ex noſtris ad te miſſis Litteris (1) oſtenderunt. Sed ab antiquiſſimis uſque temporibus idem fuiſſe adnotatum, locus docet libri II. Prorrheticorum (2): quem cave legas, ut hic (3) in Sepulchreto productus eſt in Scholio ad Obſervationem XVI: *quibus ſplenes magnos habentibus ſanguis prorumpit, nec os olet, horum tibiæ prava ulcera habent*; in græco enim autographo ſcriptum eſt μήτε αἱμοῤῥαγίαι γίνονται, id eſt *neque ſanguinis eruptiones contingunt*, ut fidelius alii converterunt: itaque ad fœminam iſtam, cui ſanguis per uterum non erumpebat, accommodari quadantenus ſententia hæc poterit. In eandemque, ut gracilem, id quoque conveniret, quod in eodem Scholio ex Spigelii obſervatione continuo ſubjicitur, *macilentos facilius, quam pingues, in tumidos lienes incidere*. Quod vero hi tumores diuturnas febres conſequantur, non una ad te noſtra oſtendit Epiſtola (4), nec una in Sectione hac Sepulchreti Obſervatio (5) commonſtrat. Quibus addeſis Chriſtiani Vateri (6) Obſervationem in Studioſo, qui febribus intermittentibus diutius conflictatus, lienem exhibuit auctum ad humani capitis magnitudinem, & quod adnotatum eſt ab Egregio Anatomes Profeſſore Weiſſio (7), *quotieſcunque* cadavera ſecando, in prægrandes lienes incidit, fere ſemper comperiſſe, eos homines laboraſſe aliquando febre graviore, *eaque vel intermittente, vel ſynocha continua*; ut hic omittamus, quæ de ſcirrhis, & quæ de infarctu lienis poſt intermittentes chronicas febres, & quartanam præſertim; ex Viris Cl. Hoyero, & Kramero alias (8) memoravimus, quorum obſervata utinam ne apud nos quoque crebris ejuſmodi febrium, ſed male curatarum, confirmarentur exemplis. Quæ a priſcis etiam Medicis fuiſſe ani-

(1) Epiſt. 4. n. 30. Epiſt. 12. n. 2. (2) n. 42. (3) Sect. 16.
(4) Epiſt. 16. n. 6. Epiſt. 20. n. 2. 30. 51. Epiſt. 31. n. 2. (5) 11. 13. 17.
(6) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 165.
(7) Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 24. n. I. ad 7. (8) Epiſt. 20, n. 52.

animadverſa, Hippocratis, vel potius Polybi hæc verba teſtimonio ſunt (1): *Morbus*, id eſt ſplenis tumor, *fit*, *cum ex febribus*, *&* *mala curatione*, *bilis*, *aut pituita*, *aut ambo in ſplenem incubuerint*. Laxum enim per ſe viſcus, & celluloſum, & ex quo lentus eſt ſanguinis reditus, quippe hepar antea, quam venam Cavam ſubeat, trajecturi, maxime opportunum eſt tumoribus, præſertim ſi diuturno morbo exiguis ejus viribus infirmatis, ſanguine autem inerti facto, quædam in hoc relicta ſint, quæ aut corrigi, aut extra corpus ejici debuiſſent. Segnitie enim motus ſanguinis ob has cauſas adaucta, dum is, quaſi limoſa aqua extra alveum, in lienis cellulas divertit, in iis, ſi quid habet graviorum, quam natura ferat, corpuſculorum, deponit, ſicque reditum ſibi ex parte obſtruendo, magis ipſas, magiſque diſtendit. Quarum diſtentione quanto magis totus lien diſtenditur, tanto infirmior fit, magiſque propterea obnoxius iis, quæ deinceps influunt, magna ex parte retinendis. Itaque incredibilem aliquando in modum excreſcit, ut vel olim Ætius *inguina contingere* in quibuſdam ſcripſerit, ſicut in Scholio leges paulo ante deſignato, niſi quod cum id ſcripſiſſe dicatur *lib.* 7. ipſe vero contractæ ex Veteribus Medicinæ libros confecerit omnino quatuor, ſingulos in quaternos Sermones diviſos, illud tibi inquirendum eſt Tetrabibl. 3. Serm. 2. cap. 16. Hic autem, & gravior ille in Prorrheticorum ſententia error, dum verba Diemerbroeckii deſcribuntur, nec laudati ab eo Auctores inſpiciuntur, in Sepulchretum traductus eſt. Interjecit is poſtea (2), ut opinor, exempla maximorum lienum, in eo ſubſiſtens, qui pendebat libras viginti tres. Verum Boſcus (3), ſi recte quidem ipſum intelligo, a parente ſuo inventum ſcripſerat, qui *pendebat libras triginta & tres*. Inter recentiores autem, quam illæ ſunt, Obſervationes etſi legiſſe non memini, quæ lienis pondus proponerent ad illud accedens; tamen haud comtemnendæ ſunt, quæ ex Henrico Alb. Nicolai (4), anteaque ex Mauricio Hoffmanno (5) editæ fuerunt. Hic enim pondere librarum quindecim, ille vero ſelibra inſuper graviorem ſplenem invenerunt, uterque ita, ut diaphragma in ſiniſtro latere ad coſtas ſuperiores compelleret, Henricus autem ut ſimul ad regionem uſque iliacam propenderet. Sed in infante Preuſſius (6) a ſiniſtro hypochondrio per univerſum illud latus ad pubem uſque magnitudine ſua extenſum vidit; vel longius autem Vercellonus (7), ad imum nempe abdomen uſque protenſum, ut cum ulterius progredi non poſſet, ſurſum ſe reflectere, & pone uterum, in maſſam pugno æqualem terminaretur. Non eo quidem ſe extendebat quem reperit Jo. David Mauchartus (8) in coni formam mutatum; magnus erat tamen, ut qui baſi diaphragmati annexa virile caput non mediocre æquabat: pondere quoque non ſuperabat libras quatuor cum unciis totidem; ſed id continebat, quod Obſervationem hanc rariſſimam facit, nimirum tantum aquæ intra tunicam quandam, hydatidis inſtar, opinor, quæ ejus viſceris interiora omnia occupaſſet, ut Mauchartus *lienis hydropem* vocare hunc affectum non dubitaverit; aquæ enim eruperunt libræ quatuor. Sic empyematis latiorem ſignificationem ſpectans, poteris lienis empyema dicere ab Antonio de Haen [9] repertum, cum id viſcus, quod inflammatione ſua pleuritidem antea mentitum fuerat, *pure albo*, *craſſo*, *copioſo plenum* deprehendit.

19. Nunc priuſquam a Valſalvæ Obſervationibus ad alias tranſeam, nolo quandam ex ipſo omittere, unde intelligas, quæ interdum viſcera præter ea, quæ in hypochondriis ſunt, poſſint ibi ſummas, atque adeo lethiferas moleſtias creare, præſertim ſi ad illorum, quantumvis leves ad ſpeciem, læſiones convulſio accedat, quam in Obſervatione hac non dubito acceſſiſſe.

20. VIR-

(1) De Affection. n. 21. (2) Anat. l. 1. ſ. 16. Edit. Patav.
(3) De Facult. Anat. Lect. 2. (4) Commerc. Litter. A. 1732. Hebd. 33. n. II. ad 5.
(5) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. in Append. n. I. Obſ. 5.
(6) Earund. Cent. 3. Obſ. 11. (7) Earund. Cent. 7. Obſ. 9.
(8) Earund. Cent. 9. Obſ. 41. (9) apud Swieten Comment. in Boerh. Aphor. §. 958.

20. VIRGO corripitur ingenti vomitu, & febre. Ille ſedatur, hæc remanet. Vehemens ſub nothis ſiniſtris coſtis accedit dolor, a quo intra biduum interficitur.

IN VENTRE ſerum limpidiſſimum inventum eſt. Ventriculus, & inteſtina ab incluſo aere valde turgebant. Ren uterque naturali triplo major: ſiniſter vero inter propriam membranam, & huic ſubjectam ſubſtantiam paululum ſanioſæ materiæ continebat, ab ea præſertim parte, qua lienem ſpectabat. In Thoracis cavo aquæ pauxillum. Pulmones ſani, niſi quod nigris maculis, ſed pauciſſimis, diſtinguebantur. Pericardium erat ſero plenum. E cordis ventriculis fluidior ſanguis effluxit: erat tamen in dextero polypoſæ concretionis inchoamentum.

21. Renis ſiniſtri aucta moles, & vitium non ſemel in ejuſdem lateris hypochondrio tumorem, doloremve excitarunt. Docent id aliquot hiſtoriæ in Sepulchreti has duas Sectiones relatæ, ut in XVI. illa, quæ §. 2. exhibetur Obſervationis XXII. & in XVII. Sectione duæ, quæ §. 9. leguntur Obſervationis XXX. ubi hæc ait Ballonius: *non credebant, dolorem eſſe nephriticum; & tamen erat. At ſitus doloris, & partis decipiebat.* A dextris etiam id poſſe nonnunquam accidere hiſtoria indicat, quæ primo loco proponitur in eadem Obſervatione XXX. Sed quæ ultima in hac legitur, idem poſſe fieri oſtendit, non a ſubjectis modo, ut renes ſunt, ſed a ſuperioribus etiam partibus, ut puta a ſepto tranſverſo, puris copia prægravato, & deorſum compulſo; ſic enim potius, quam per conſenſum quendam, & cognationem hiſtoriam illam explicandam eſſe conjicio, quemadmodum ab eodem ſepto, vi aquæ, aut craſſioris ſeri depreſſo, tibi alias (1) monſtravi duritiem, aut dolorem in ſuperioribus ventris regionibus creatum eſſe. Nunc autem ne ab renibus, ab aliiſve, quæ hypochondriis ſubjectæ ſunt, partibus recedamus, huc tibi addendam cenſemus Cl. Bonſiglii (2) Obſervationem, quam ſi attente legas, facile intelliges, inveteratum, qui olim in hypochondrio dextero percipiebatur, tumorem nil aliud fuiſſe, quam renem, qui magis magiſque augeſcendo, e ſua demum ſede in iliacam regionem prociderat, ubi quintuplo naturali major repertus eſt. Quod vero ad alias attinet Partes, Cl. Gœkelius (3) oſtendet, ab omento ſcirrhoſa pinguedine aucto lienem totum ſic involutum fuiſſe, ut propterea in viventis hypochondrio ſiniſtro is tumor, eaque renitentia fuerit, ut lienis *ſcirrhum exacte mentiretur*. Schrockius autem (4), Hurterus (5), Gerbezius (6) in altero hypochondrio adnotarunt tumorem, & dolorem ab ſcirrho, qui inteſtinis Ileo, & Colo arctiſſime adhærebat, aut a Colo ipſo in eam molem elato, ut vi facta in jecinoris ligamenta, hoc e ſua ſede ſiniſtrum verſus hypochondrium compulerit, vel dolorem dumtaxat, qui eidem jecinori falſo imputabatur, cum a meſenterio eſſet, quod erat *mox* ſub eo viſcere *exeſum* fere ad palmæ latitudinem. Sed ad proprias viſcerum, quæ in hypochondriis ſunt, noxas revertamur.

22. Quoniam vero tibi multo ſæpius Obſervationes deſcripſi tumentis aut hepatis, aut lienis; idcirco ad eas, quas hactenus ex Valſalva protuli, hic paucas adſcribere ſatis erit, tumoribus viſceris utriuſque communes.

23. LANARIUS, quadraginta circiter annorum, venerat in Noſocomium Patavinum propter hypochondriorum, ut ipſe dicebat, obſtructiones. Vera dicere, cum malus faciei color, & infirma totum jam annum valetudo, & febricula, qua ſæpe tentatus fuerat, nec eo ipſo carebat tempore, indicabant, tum præſertim admota hypochondrio utrique manus, dextero potiſſimum, confirmabat. Cum ibi jam remediorum ope aliquid profeciſſe videretur, ecce acuta prehenditur febre, ſignis ſtipata internæ thoracis inflammationis, eaque intra decem, an duodecim dies conficitur.

CADAVER, unde Anatomen inchoarem A. 1746, in Gymnaſium illatum eſt;

(1) Epiſt. 16. n. 26., & Epiſt. 30. n. 30., & 31. (2) N. C. Cent. 9. Obſ. 4.
(3) N. C. Cent. 6. Obſ. 94. ad n. 7. (4) & Cent. 1., & 2. Obſ. 186.
(5) Ibid. Obſ. 184. (6) & Dec. 3. A. 7., & 8. Obſ. 186.

eſt; quod inſpiciens, candidum, neque omnino macilentum, neque tumidis pedibus eſſe vidi. Abdominis muſculi cum vix biduo poſt mortem ſecarentur, idque Januario menſe, laxi erant, imaque parte ad colorem ſubviridem inclinabant. Tamen quæ Ventre continebantur, ſecundum naturam ſe habebant; ſi hæc excipeſes. Jecur amplum præter modum, ut ejus nimia magnitudo in omnium oculos ſtatim incurreret, & quamvis non malo exterius colore, interius tamen ex ſubpallido fuſcum, totumque præterea ſive intus, ſive extra, attentis oculis inſpectares, fuſcis quibuſdam punctis diſtinctum, & durius, quam ſoleat, quod & digitis, & cultro, dum multifariam ſecundum omnes plagas inciderem, animadverti. Id dum facerem, illud quoque adnotavi, nuſquam cum ullis venarum ſectionibus punctum aliquod flavum apparuiſſe, quod nimirum indicio eſſe ſolet ramulorum, quos ſimul tranſverſos incideris, hepatici ductus, ſive illi ob parciorem in hepate hoc bilis ſecretionem in ſe quadantenus concidiſſent, ſive potius quod hæc pallidior, & minus apta ad tingendum eſſet: & ſane in cyſti, pro mole hepatis, parva, & exili, pauca erat bilis, & colore quaſi ad cinereum vergente. Lien duplo major fuit quam ſolet, ſecundum omnes dimenſiones; cætera, quantum judicare potui, non improbandus. Splenica arteria ab origine ad finem, contra ac videre conſuevimus, nihil uſquam tortuoſi habens, nihil, ut ſi dicam, varicoſi, uno, haud amplius, excepto loco circa longitudinis medium, in quo vix nonnihil inflectebatur. In meſaræo durum corpus increverat mediocris ceraſi magnitudine, & pene figura, ſed inæquali, & granoſa facie, natura inter oſſeam, & lapideam media: cujus alterum latus arterioſus, venoſuſque ramus arcte in tranſitu perſtringebant, non ſubibant; inde ad inteſtina pergentes, quæ duobus circiter ab eo corpore diſtabant digitis. Ileum appendicem, ſeu mavis diverticulum illud habuit, quod cum Epiſtola XXXIV. (1) deſcripſerim, hic ſatis fuerit memoraſſe. Præſtat adnotare alia, quæ in hujus hominis ventre conſpexi. Vena Iliaca Exterior ſiniſtra prope Interioris confluxum dura erat, nec tamen oſſea, quippe tunicis ibi ad brevem tractum craſſioribus dumtaxat factis: quibus apertis, extare vidi in venæ cavo ab uno latere, qua nullis oſculis erat pertuſa, chordulas, & quaſdam minores quaſi valvulas. Sed longe magis attendendum eſt, quamvis fuit præter conſuetudinem potius, quam præter naturam, quod in renibus vidi, & eorum arteriis. Longi illi erant ad novem circiter digitos; ſed pro hac tanta longitudine anguſti, niſi quod paulo erant in ſuperiore extremo latiores. Inſolita quoque erat Sinuum longitudo, vaſa excipientium, & emittentium, eoque facilius animadvertenda, quod tota ea pars deerat ſubſtantiæ renum, quæ anteriorem Sinuum parietem faceret: itaque majores ex iis ramis, qui lotium in pelvim convehunt, toti patebant, patebantque ſanguifera vaſa omni ea parte, quæ intra Sinus condi ſolet. Sed cum ad renes ſingulos binæ, id eſt ſuperior, & inferior pertinerent arteriæ, & totidem venæ; hæ quidem e Sinibus ita exibant, ut in ſuperiorem tranſverſam venam oblique aſcenderet inferior. Arteriæ vero neque jungebantur inter ſe, & tam inferior, quam ſuperior, ſine obliquitate in tranſverſum ferebantur, itaque inferior non Sinum petebat, ſed infra Sinum, infimum propemodum renis latus. Ex his intelligis, inferiorem utramque arteriam multo inferius, quam renum arteriæ ſoleant, oriri debuiſſe: & ſane ex Aorta vix pollicis intervallo ſupra diviſionem in Iliacas oriebantur: & quod fortaſſe multo rarius eſt, non ex Aortæ lateribus, ſed ex ipſa media anteriore ejus facie, ita propinquæ inter ſe, ut earum orificia vix ſepto tenuiſſimo ſepararentur. Inde profectæ, utrinque ſimiles, & æquales, in nulloſque ante inſertionem diviſæ ramos, eo quo dixi, inferebantur; cum ſuperiores arteriæ aliquanto, ſed non multo, his craſſiores, neque origine, neque ramis ab iis diſcreparent, quas ut plurimum videre ſoliti ſumus. Cætera, melius cadaver interea nacti, pari diligentia perſequi non potuimus. Ita-

(1) n. 16.

Itaque Caput non attigimus. In Thorace demum pulmonem dexterum annexum pleuræ, durumque deprehendimus: in pericardio cruentam aquam ad aliquot cochlearia: in corde venas duas, quæ per faciem ejus poſteriorem ſecundum longitudinem decurrebant, ſanguine turgidas, & quaſi varicoſas.

24. Sepoſitis quæ ad præſens inſtitutum non attinent, ſi ea dumtaxat, quæ ad tumentem lienem ſpectant, & ad tumens, obſtructumque jecur, attendamus; lienis arteria, ſi forte a primordiis ſine flexibus non fuit, videri alicui poterit hos amiſiſſe, dum impedito in durum jecur arterioſi ſanguinis curſu, major hujus copia in Splenicam illam arteriam influere coacta eſt. Quantum autem, obſtructo jecinore, arterioſi intra ipſum ramuli compriman-tur, minuſque ſanguinis admittant, cum ratio indicat, tum evidens obſervatio nonnunquam oſtendit. Confirmavit enim mihi Cl. Vir Jo. Baptiſta Vulpius, bis ſibi accidiſſe, ut hepate obſtructo, arteriæ Hepaticæ truncum dilatatum adeo inveniret, ut in eum poſſet immittere digitum pollicem. Cæterum ſic affecto jecinore, quam facile res ad cachexiam ſpectet, in propoſito homine, præter alia, pauca illa, & decolor bilis non obſcure commonſtravit. Quod ſi gravius vitium hepar occupet, ſæpius non ad cachexiam modo, verum etiam ad hydropem gradum fieri, frequentiſſimæ docent Obſervationes. Quas inter vel propter reperta in ſcirrhoſo hepate, vel propter ejus pondus, dignæ ſunt lectu, a Cl. Roſtio (1), & Uſenbenzio (2) propoſitæ. His potes eam quoque addere, quam continuo ſubjiciam.

25. BAJULUS conſiſtentis, ut videbatur, ætatis, nullo unquam tentatus morbo, dum gravius attollit onus, illico non levem ad lumbos moleſtiam ſentit, quæ tunc biduum cubare cogit, in reliquum autem tempus ita debilitat, ut ne viginti quidem librarum pondus ſine lumborum incommodo jam poſſit tollere. Menſe interjecto, ſibi viſus eſt, dum in lectulo ſe converteret, aquæ in ventre agitationem audire, mox quoddam quaſi corpus percipere, quod ex hypogaſtrio in ſcrobiculum, ut appellant, cordis aſcendens, ibique ſubſiſtens, initium faceret tumoris præduri, nec modici; quo ſimul & febricula afflictus, quincto jam menſe, ex quo grave illud onus ſuſtulerat, in Noſocomium hoc venit, & ea quæ dixi, narravit omnia. Id erat certum, aſſiduam tunc eſſe febriculam, & noctu exacerbari, tumorem eſſe in ſcrobiculo illo, & infra imas coſtas quoque, præſertim dexteras, & in ventre eſſe aquam effuſam. Crevit hæc interea; ut cum mihi forte occaſio eſſet in Noſocomium aſcendendi, uno exacto circiter menſe, ex quo ibi decumbebat, & rogatus, ventrem hominis contrectarem; vix alibi, quam in ſcrobiculo, tumorem perciperem, abdomine videlicet aqua diſtento. Erat is tumor prædurus, nonnihil inæqualis, & ſi vel premeres, doloris expers. Quæſivi, num pondere moleſtus eſſet? num dolore aliquo ad jugulum uſque producto? num tuſſis aliquando vexaret? Diſerte negavit hæc omnia. Cum autem quærerem, an tum etiam increſceret tumor? imo, ait, ſubſedit, minorque eſt factus; credo, quod creſcens aqua obſcuraret: & ſane qui alias tetigerant, minorem eſſe factum, non agnoſcebant. Subpallida erat hominis facies, non flava; non lurida: ne album quidem oculorum, a me perattente inſpectum, ullo modo flaveſcebat. Supinus plerumque cubabat, quanquam poterat in utrum liberet latus. Sitiebat quidem, ſed non valde. Spiritumque ducebat incommode, nec tamen incommodiſſime. Quibus eo diligentius adnotatis, quod hominem haud longo poſt tempore interiturum, & rimandi viſcera copiam nobis factum iri proſpiciebam, incerto ex parte, ſuſpenſoque de univerſa tumoris ſede judicio, diſceſſi. Ille vero exileſcentibus demum pulſibus, ſana uſque ad extremum mente, & loquens, placide obiit initio Aprilis A. 1745. decimo quarto, poſtquam videram, die. CADAVER autem cum poſtridie ſecaretur; graviori negotio impeditus, adeſſe non potui. Pro me tamen diſſectioni præfuit

(1) Act. N. C. Tom. 2, Obſ. 178.

(2) & Cent. 9. Obſ. 27.

fuit Mediavia noſter : a quo hæc accepi eodem die. Corpus macilentum, & nuſquam, niſi leviter ad ſcrotum, multo autem levius ad pedes, œdemate affectum. Venter multam effuſam aquam habuit, non graveolentem, non craſſam, non a quibuſdam quaſi membranulis innatantibus turbidam, ſed pellucidam, vergentem tamen ad eum colorem, quem in oleo amygdalino videmus. Omentum, retractum in hypochondrium ſiniſtrum, integrum quidem fuit; ſed ex ſubviridi fuſcum. Ventriculus parvus, & contractus. Lien duplo major, quam æquum eſſet, ſubalbus exterius, intus alba quædam habens, nec tamen dura. Hepar autem longe maximum; ut eorum, qui aderant, aliqui libras pendere ad quatuordecim, judicaverint. Certe, etſi non multum infra coſtas ſe extendebat, ventris univerſam regionem ſuperiorem, & proximæ huic partem, anterius occupabat: ſiniſtrorſum autem adeo excreverat, ut Suſpenſorio ligamento, quod craſſius alioquin factum erat, plurimum in eam partem curvato, fiſſura umbilicalis ad ſiniſtrum latus eſſet cartilaginis enſiformis. Totum erat hepar durum, & extuberantibus maculis, digito pollice non anguſtioribus, paſſim diſtinctum, iiſque ſubflavis, cætera pallidum. Hæc exterius. Interius autem, ſi paucas exciperes hic illic intermiſtas hepaticæ ſubſtantiæ portiones, totum viſcus conſtabat ex ſubſtantia, quæ non facilius poſſet, quam mammaria glandula, diſſecari: ea ex albo flaveſcebat, & preſſa ichorem quaſi purulentum emittere videbatur. Denique Cyſtis erat prorſus exigua.

26. A niſu in extollendis oneribus cum faber ferrarius, itemque mulier, de quibus loquitur Cl. Schmidius (1), quiddam ſibi intus rumpi, non ſine aut magno, aut urente dolore in regione hepatis ſenſere; neutrum eſſe deceptum apparuit ex iis, quæ in fabri cadavere inventa ſunt, & ex iis, quæ mulieri acciderunt. Sed quid noſter Bajulus ſibi ad lumbos læſerit, cum illud onus attollere conatus eſt, quidque aſcendentis inſtar corporis impoſuerit, etſi vera fortaſſe conjectura aſſequaris, demonſtrare tamen haud facile poteris. Illud certum, creſcente jecinoris vitio, & tumore, in ventre aquam, ſive ex parte antea fuiſſet, ſive non fuiſſet, creviſſe. Nempe tumor ipſe hepatis, & pondus in perpetuo ſupino decubitu venarum Cavæ, & Portarum truncos, plurimoſque ſimul lymphæ ductus premebat, ut ex horum quibuſdam ruptis, aut, ſi integri hi erant, ob ipſam moram ſanguinis, plus aquæ in ventrem effunderetur. Accedebat cauſa, quæ lentum, & inertem ſanguinem faceret, tantum videlicet ſcirrhoſi hepatis vitium, ut bilis neque idonea ad ſua munera, & pauca certe, id quod cyſtis confirmabat parvitas, ſecerneretur: quamobrem bonus neque chylus, neque ſanguis conficiebatur. Huc lienem adde & mole, & conſtitutione peccantem: qui tametſi quid agat peculiariter definire non poſſumus; in univerſum tamen quin utrumque tandem, aut alterum illorum humorum juvet, non dubitamus. Cur vero in hoc, & priore viro, & in tot aliis, in quibus numerare poſſem tum infantem illum Preuſſi (2), tum mulierem apud Portium (3), niſi idem ſæpe adeo in diſſectionibus conſpiceretur; cur, inquam, lien ſimul, & hepar tumida reperta ſint, te quæſiturum non exiſtimo, probe memorem unde ſanguinem utrumque viſcus accipiat. Cum enim arterioſum quidem ab eadem Cœliaca arteria habeant; utrolibet primum tumente, eoque minus accipiente, plus in alterum influet. Sanguinem autem venoſum cum jecur recipiat in parte ex ſplene, eumque, ut cenſemus, ſecretioni bilis profuturum, utique ſi jecur tumeat, plus ſanguinis in ſplene reſtitabit: ſi vero ſplen ineptior ad tranſitum per jecoris anguſtias ſanguis ab ejuſmodi mittetur ſplene, minuſque idoneus ad optimæ bilis ſecretionem, ut ſi craſſior, ac viſcidior ſecernatur, ex parte in hepate remoretur, ejuſque & ipſa adaugeat molem.

27. Cæterum hæc, & quædam alia in hac Epiſtola ad non abſimilem modum propoſita, ſic accipias velim, ut ſi juſtum tem-

(1) Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 34.

(2) Obſ. Cit. ſupra ad n. 18.

(3) Act. Erud. Lipſ. A. 1704. M. Septembr. in Relat. ejus Opuſculor.

tempus datum ſit actioni cauſarum harum, nihilque ſit quod ipſam impediat, effectus, quos diximus, conſequantur; ſæpe enim, ut paulo ante indicatum eſt, conſequuntur, non ſemper. Exemplis juvat rem illuſtrare. Latomum ſecuit Jacobus Sylvius (1), qui hepar habebat magnum, & coctì inſtar pallens, ac tenerum; lienem vero cinerei coloris, & cum ſcirrhis duobus parvis exterius, intus autem velut excoctum. Cur non magnum quoque? Ne forte credas ob teneritudinem dumtaxat, quæ aucto jecoris ponderi æquipollens, facilem per hoc viſcus tranſitum ſanguini conſervaret; ſcias, raro exemplo, fuiſſe in illo homine *ramos tres inſignes*, qui *ab* ſiniſtra *vena Emulgente ad lienem ferebantur*, id eſt, ut nunc circumitio ſanguinis docet, per quos magna ſanguinis pars, quæ per jecur difficile tranſitura, ſplenem reſtitando diſtendiſſet, in Emulgentem venam diverteret. Num vero iidem tres rami ſanguinem citius, quam ferat lienis natura, ex ipſo aſportantes, jecur autem parte ejus auxilii, quod illius munus ab liene requirit, orbantes, longo temporis decurſu aliquid contulerint ad ea vitia, quæ utroque in viſcere ſunt animadverſa, ipſe exiſtimabis. Secundum ea, quæ paulo ante dicta, aut nunc indicata ſunt, procli ve erit tibi exempla alia explicare, ut Riolani (2), ut Fantoni patris (3), quibus in exemplis indurato, auctoque jecinore, lien non modo non major quam ſoleat, ſed exiguus, ut vix unciam penderet, aut ſola ferme ejus veſtigia apparerent, inventus eſt. Pone enim, quæcunque ejus rei cauſa fuerit, imminutum ſplenem: jam intelligis, quanto plus arterioſi ſanguinis, & quanto minus auxilii ad ſecernendam probam bilem in jecur perveniet. Aut pone viciſſim, ex qualibet cauſa, mole, & pondere auctum jecur, ut totum occupet epigaſtrium, quemadmodum in exemplo Fantoni, & ventriculum in umbilicalem regionem detrudat: jam conjectura facile aſſequeris, quam comprimi una poſſit tum lien molle viſcus, ac laxum, tum Splenica arteria unde ſanguinem accipit, quo nutritur, & quo juſtum ad modum extenſus, explicatuſque ſervatur: quæ arteria cum ſub pancreate feratur, huic ſecundum longitudinem affixa; vides profecto, quantum premi in Riolani exemplo debuerit, in quo pancreas totum ſcirrhoſum, amplitudine ſua, & pondere jecur ipſum æquabat. Nam quod in alio cadavere lienis veſtigium unguis latitudine invenerit; fortaſſe ex majore, aut diuturniore Splenicæ arteriæ compreſſione fieri potuit; cum pancreas non ſolum ibi quoque ſcirrhoſum deprehenderit, ſed & cartilaginis inſtar durum.

28. Verum pancreate ſepoſito, ut ad lienem, & jecur redeam; ſane tanta eſt inter utrumque hoc viſcus commercii viciſſitudo, ut ſi altero vitiato, in altero quoque vitium ſit, id nullam habeat admirationem: habeat vero, ſi vitium in alterutro dumtaxat occurrat, velut cum in Sepulchreto (4) legis: *hepar grande, & multis in locis durum; .... reliquis viſceribus ventris naturalis erat conſtitutio*: aut (5) *hepar fere exſuccum, & pallidum; .... Lien autem, & Renes naturaliter habebant*. Attamen vel longo in morbo, ubi majus in aliis viſceribus, quam in jecinore, vitium deprehenditur, minime neceſſe eſt, ut in hoc quoque a longo tempore vitium fuerit: id quod de altera præſertim ex modo indicatis Obſervationibus dictum volo. Cavendum præterea, ne quædam interdum, quæ a natura ſunt, pro morbi effectibus, cauſiſve accipiamus: cujuſmodi fuiſſe crediderim, *aliquot* illas ſplenis *inciſuras*, quæ in hac Sepulchreti XVII. Sectione, Obſerv. XIX. videntur inter morboſa connumerari, non ſecus ac *rimas* iſtas, *ſive fiſſuras jecoris*, quæ in præcedente Sectione Obſerv. XVII. tanquam cauſæ *doloris* nonnunquam *hypochondrii dextri* proferuntur. Satis ejuſmodi hallucinationes convincit crebra, atque attenta ſiſſurarum utriuſque, aut alterutrius viſceris obſervatio, ſæpius in cadaveribus cujuſquemodi, nec ſine aliqua utilitate, occurrentium, ut alibi (6) a nobis ſcriptum eſt. Sed etſi non omnium reddi poſſet ratio,

(1) Obſerv. adject. Iſagogi Anat. ... (2) Anthropogr. l. 2. c. 16. (3) Obſ. Med. Anat. 24. (4) l. 3. S. 14. Obſ. 36. §. 4. (5) Ibid. Obſ. 20. (6) Epiſt. Anat. 1. n. 35.

tio, quæ de alterius viſceris integritate cum alterius vitio conjuncta legimus; non eſſent demum hæc ſola, quæ præter ratio-nem interdum accidere viderentur. Nam-que, ut a propoſita Bajuli hiſtoria haud diſcedamus, certe non ſatis apparet, cur tanti illius ponderis, quo jecur erat, mo-leſtiam non ſentiret: neque cur inter ſi-gna, quæ abfuiſſe adnotavi, quædam præ-ſertim, læſo adeo jecinore, abeſſe poſſent. Nimirum hæc documento ſunt, ne præ-propere quibuſdam in caſibus negantes, aut affirmantes, quidquam pro certo pro-nunciemus. Et ſane interdum in Medici-na quædam occurrunt, quanto iis, quæ mo-do attigimus, rariora, & mirabiliora, tan-to magis cautum reddituræ Medici judi-cium in dignoſcendo, & quod conſequi-tur, in agendo. Ex illis duo, ut ab aliis accepi, tecum hoc loco, non ab re futu-ra, communicabo; ad tumorem enim, læſionemque attinent viſcerum duorum, quæ in hypochondrio ſiniſtro ſunt, lienis, & ventriculi. De liene Mediavia noſter in vivente primum, deinde & in mortuo ſub finem A. 1735. hoc obſervavit.

29. VIR macilentus, inter alios, quo-rum cauſa in Noſocomio hoc cubabat, morbos, tumorem etiam habebat in lum-bo ſiniſtro, qua hic ſub ipſa infima coſta vergere incipit ad externum latus. Is tu-mor inſpectantium oculis alias quidem ma-gis, alias minus, nunquam tamen non ſic ſatis patebat; contrectantium autem ma-nibus ita cedebat, quaſi humorem conti-neret. Homo tandem ſuis morbis ſuccu-buit. VENTER apertus quid faceret eum tumorem oſtendit. Scilicet tumidi ſplenis, & præmollis pars ima eo quo di-ximus perveniens, a ventriculi autem, & inteſtinorum flatibus modo magis, alias minus illuc compulſa, in macilento, ut dictum eſt, corpore id efficiebat, quod in-conſiderato alicui, & temerario Chirurgo, magno cum ægri detrimento, imponere facile potuiſſet.

30. Libro Prædictionum II. (1) poſt-quam alia de habentibus magnos lienes dicta ſunt, tum hæc continuo ſubjiciun-tur: *ſi vero etiam in pedibus tumores ac-ceſſerint; aquam etiam habere videbuntur. Verum & ventrem, & lumbos inſpicere oportet.* Apud illos igitur, qui ſunt oracula Hippocratis interpretati, videas velim, num ſit aliquis, a quo lumborum inſpectio ad magnos ipſos lienes, quorum alia pro-xime præcedunt ſigna, referatur. De ventriculo autem quod ſcribam, legit mi-hi A. 1730. laudatus alias Petrus de Mar-chettis ex litteris vicini Medici, utrique noſtrum ſpectati, cui probe cognita erant ea omnia, quæ nuperrime ibi unde ſcribe-bat, accidiſſe in hunc modum narrabat.

31. Mulieri ad ventriculi regionem tu-mor increverat, quem contrectans Chirur-gus cum ad ſuppurationem perducendum cenſuiſſet; quantumvis iis, quæ ad id ſunt idonea impoſitis, ad illam perducere ta-men non potuerat. Denique eum tum res finem habuit, ut tumor evaneſceret, cute, ubi is fuerat, qui nihil quidquam humoris emiſerat, quaſi in cicatricis modum ſe contrahente. Poſt hæc mulier concipit, uterique geſtatione, & partu, & puerpe-rio feliciter exactis, cum recte valeret, lactantique optime lac proveniret, tertio jam præterito, ex quo pepererat, menſe, repente ſibi ex ea cicatricula aliquid humo-ris ſtillare ſentit. Inſpicit: vinumque eſ-ſe videt, quod modo biberat. Aliquid etiam ex ſumpta pulte illac, ſi conaretur, extrudere poterat. Is rei tamen exitus fuit, ut mulier perſanaretur, integraque eſſe pergeret valetudine, ſicut aliis quo-que litteris, a Marchetto, ut mihi pro ſua humanitate gratum faceret, interroga-tus Medicus confirmavit.

32. Exempla quidem perforati ventri-culi foramine ſive intra ventris cavum la-tente, ſive extrorſum aperto, non ita pau-ca legere poteris in Hiſtoria Virginis per viginti ſeptem annos hoc morbo laboran-tis, edita a Cl. Chriſtiano Wenckero (2), eademque Sepulchreto adjungere; ut enim eorum ægrotantium neminem ſanare licuit, ſic omnes licuit poſt obitum diſſecare. Fe-licem tamen, nec ejus abſimilem, quem modo tibi deſcribebam, caſum reperies in Programmate, quod Ettmüllerus filius ad Diſſertationem adjecit ſuam, *de prægran-*

(1) n. 42. (2) Argentorati A. 1743.

di pedis inflammatione inſcriptam. Quo in Programmate cum ea ſimul videre poſſis, quæ ad perfectam attinent ſic læſi ventriculi ſanationem, ita ut nihil ex eo in ventris cavum exciderit; huic ego Epiſtolæ jam ſatis longæ nihil addam, niſi ut me, quod facis, ames, & bene valeas.

EPIST. ANATOMICO-MEDICA XXXVII.

De Ictero ſermo eſt, & de Calculis Bilioſis.

SÆpe adeo cum hepatis vitiis, de quibus potiſſimum proximam ad te Epiſtolam ſcripſi, conjungitur Morbus Regius, ut recte in Sepulchreto duabus de illis vitiis Sectionibus continuo ſubjecta ſit XVIII. Sectio, quæ de hoc Morbo inſcripta eſt. Ad eum ſpectat hæc Valſalvæ noſtri Obſervatio.

2. SACERDOS juvenis, paulo poſt quandam animi perturbationem, regio correptus morbo decubuit, cum dolore ad regionem ſtomachi, & vomitu, quo cibum ſæpe, & medicamenta rejecit. Interim alvo dejecta albeſcebant. Uno aut altero exacto die, inquietus æger, & quodammodo hebes animadvertitur, ut narratorum oblivifceretur. Medici febrem, niſi tertio exeunte die, non adnotarunt: quo tempore ſe prodidit magno impetu cum delirio, & convulſionibus ejuſmodi, ut æger dentibus omnia rodere cogeretur, & ingenti niſu propemodum ſuperaret adſtantium vires: cum his vomitus urgebat ſubobſcuræ materiæ. Mane vena ſecatur, unde ſanguis cum impetu exſilit: cujus ſerum, ubi a concreta ſeceſſit parte, immerſum linteolum flavo inficiebat colore. Ceſſat convulſio: ſed æger quaſi ſoporoſus jacet, vix ſe movet, admotaſque cucurbitulas ſentire, vix oſtendit. Reſpiratione, niſi quod interdum ſuſpirioſa, quaſi naturali utebatur. Quarto tranſacto die obiit. VENTRE aperto, jecur inventum eſt flaccidum, & ad ſubpallidum vergens: in ejus veſicula bilis ſubobſcura. In ventriculo materia ejuſdemmodi ac noviſſimis diebus, ut dictum eſt, evomuerat: in tunica ejus interiore circa orificium ſiniſtrum disjecta quaſi puncta rubentia. Multæ autem hic illic per ventrem minimæ glandulæ a ſtagnante ſanguine inflammatæ. Thorace recluſo, pulmones aere tumentes, a pleura ſoluti, ſi quoſdam per ſejunctas membranulas nexus excipias, quæ ſiniſtrum ad pleuram alligabant. In pericardio parum aquæ. In cordis ventriculis ſanguis concretus. Cranio circumſecto, inciſaque Dura meninge, ſeri nonnihil prodiit: in vaſorum ſanguiferorum, quæ per Tenuem meningem repunt, interſtitiis *gelatinoſa* quædam, ſed levis, concretio adnotata eſt: cerebrum autem valde laxum, neque omnino naturali colore, quem fortaſſe bilis tinctura vitiaverat. Dum ad cerebrum eximendum, intra ſummum vertebrarum tubum Spinalis medulla ſecabatur, ab externo hujus medullæ pariete, quaſi ex diſſecto lymphæ ductu, ſeroſa materia, nec breviſſimum ad tempus, emanavit.

3. Quid poſſint animi perturbationes in regio morbo inferendo, cum crebræ in Medicina exercenda obſervationes oſtendunt, tum propoſita evidenter confirmat. Neque id mirum attendentibus, quantum cum animi perturbationibus nervi conſentiant; & quantum iidem valeant nervi in afficiendis ſanguiferis, & excretoriis vaſis, & in ſecretorio ipſo intimo, quale id cunque ſit, organo, & quod conſequitur, in humorum ſecretionibus, & excretionibus vitiandis, & impediendis. Cogita, in quibuſdam magis conſentire nervos hepaticos, aut ſi alii etiam nervi conſentiant, facilius tamen in certis corporibus hepatis vaſa, & ſecretorium organum nervorum actioni cedere; & cur in iis oriatur icterus ab animi affectibus, continuo intelliges. Sic apud Hoffmannum (1) de fœmina leges, cui *quoties ob prægreſſam animi commotionem .... novi* dege-

(1) Medic. Rat. T. 4. P. 4. c. 12. Obſ. 5.

accedebant *inſultus febriles*, *protinus ictérus cum omnibus revertebatur ſymptomatibus*. Quod ſi addas certas ſanguinis, aut materiæ bilis ab eo ſecernendæ, aut viſcerum cæterorum diſpoſitiones, tanto magis & rem intelliges, & originem ſymptomatum graviſſimorum, quæ interdum ad ictérum accedunt, & mortem afferunt opinione celeriorem. Hæc ferme omnia, ut in propoſita Sacerdotis Obſervatione agnoſcimus, ita exemplis magna ex parte non abſimilibus illuſtremus. Quorum primum nobis Bononiæ degentibus, ibi enim nec multis ante annis id contigerat, ab doctis, gravibuſque Viris narratum eſt, & a Valſalva ipſo, qui ſectioni affuerat, confirmatum.

4. JUVENI peringenioſo, Sacris, & litteris addicto, truculentus, & minax vir *ſclopetum* nec opinanti ad pectus intentat. Magno ille terrore perculſus, poſtridie ictericus fit, mox delirus, ut notorum agnoſceret neminem, ſed identidem clamaret, oh facinus indignum! tum convulſivis agitationibus tantis correptus, vix ut retineri poſſet multorum manibus, intra horas a delirii initio viginti quatuor extinctus eſt.

CADAVERIS ſectio nihil oſtendit, quod videretur magnopere adnotatione dignum, ſi vaſa excipias ſanguifera per Tenuem meningem repentia, quæ nigro ſanguine plurimum diſtenta reperta ſunt.

5. Poterat a nobis hoc exemplum inter ea referri, quæ ad Deliria attinent, aut etiam ad convulſiones. Sed quoniam a terrore primum omnium malorum apparuit ictérus, hic maluimus recenſere. Hunc contractio feciſſe videtur hepaticorum nervorum: bilis autem materia, magna ex parte in ſanguine retenta, acrior, ut in Juvene, & cerebrum, ut in Litterato, maxime afficiens, cætera attuliſſe.

6. Exempla apud Medicos Auctores alia, cum Valſalvæ exemplo (1) in multis comparanda, non quæremus, cum duo hic in Sepulchreto (2) habeamus. Ballonii unum in adoleſcentulo, Comitis Chaulnei filio, Guarinonii alterum in Cardinali Sfortia. Huic icterico cum febris eſſet primum lætens, ut Medici, niſi poſtquam acrior eſt facta, non agnoſcerent, levi deſipientia correptus, poſtea febre acriori facta, jactatione ſumma corporis, dein ſubita epilepſiæ bis exagitatus, denique tribus ante mortem diebus convulſiones varias ſuſtinens, tamen leniter conſumptus eſt, jecinore, & reliquis prope omnibus corporis partibus luteo colore majorem in modum infectis, pulmonibus autem quales in iis offendi ſolent, qui diu inter moriendum ſpiritus difficultate cruciati ſunt. Adoleſcentulus vero ex facili, & lepidulo, moroſus factus, & ſubtriſtis, repente ictero occupatus; poſt dies quindecim, cum nil tale cogitaretur, ſtridebat dentibus, convellebatur nocte, velut ecſtaticus erat, & poſt ejulatus magnos, & convulſiones mortuus eſt, cerebro ejuſmodi ut in eo non fuiſſe mortis cauſa videretur, pulmone valde vitiato, ſed hepate vitioſiore, quod erat velut ὑπόχλωρον; ſic enim ſcribendum eſt, & ſcribitur a Ballonio, ut videbis, librum ejus inſpiciens, qui citatur, Epidemiorum II (3) pagina, non quæ indicatur 244., ſed 258., quæ vox cum ſignificet ſubviride, aut ſubpallidum, ſane perſpicis, in hoc quoque hepatis colore Adoleſcentulum cum Valſalvæ Sacerdote conveniſſe. Convenerunt autem omnes in illa mentis hebetudine, quam Ballonius quaſi ecſtaſim, Guarinonius levem deſipientiam, Hippocrates autem, vel certe Prædictionum (4), & Coacarum Prænotionum (5) Auctores μώρωσιν vocarunt, *malamque* eſſe *ex morbo regio*, docuerunt, *fatuitatem* reddunt Interpretes, & hos ſecutus Zacchias in Obſervatione id confirmante, huc in Sepulchretum (6) relata. Quod ſi ut in cunctis illis convulſiones, ita non in cunctis furioſum delirium fuit; nempe alia in aliis ætas, temperatura, & diſpoſitio ſanguinis, bilis, & viſcerum fuit. Sic in Cardinali ſanguis liquidus, & nihil uſquam habens concreti inventus eſt, qualem in ictericis eſſe, affirmat Boerhaavius (7), ut *ex vena miſſus minime cogatur*: in Valſalvæ autem Sacerdote & miſſus concreverat, & concretus in cordis ventriculis fuit; quamobrem circa iſo-

(1) ſupra, n. 2. (2) Obſ. 6. & in Additam. Obſ. 5. (3) Edition, quæ una tunc erat, & diu fuit, Pariſien. (4) l. 2. n. 4. (5) n. 2. (6) Obſ. 7. (7) Prælect. in Inſtit. §. 773.

ſtomachum rubentium punctorum forma, & hic illic per ventrem ſtagnans, multarum exilium glandularum inſtar, quæ inflammatæ eſſent, apparuit: cujuſmodi ſanguinem aliquando in aliorum ictericorum corde eſſe ab Anatomicis deprehenſum, indicata Zacchiæ Obſervatio, itemque altera Bartholini, hic quoque in Sepulchreto (1) producta, ſatis oſtendunt; ne meam in Figulo, magna ex parte icterico, aliaſque (2) tibi deſcripto, hic memorem, aut Valſalvæ in Puella illa icterica (3) alteram, hoc magis attentione dignam, quod, præter mucoſam in corde concretionem, cum ſanguis reliquus eſſet fluidus, aeri tamen expoſitus concreſcebat. Sed ad illam ſanguinis ad concreſcendum diſpoſitionem, aliæ tum in ipſo, tum in cerebro accedant oportet, ut grave delirium fiat. Nec tamen refert, ſi cerebrum ne tum quidem, neque cum immanes convulſiones fuerunt, magnopere læſum appareat. Fugere enim oculos poteſt id, quod in illo erat delirii cauſa: irritatis autem vel extra cerebrum nervis, aut, quod in Sacerdote illo ex diſſectione conjiciendum eſt, Spinali medulla, horribiles poſſunt convulſiones exiſtere.

7. Non inventum eſt tamen in eo cerebrum omnino illæſum, ſive id, quod in meningum ſectione animadverſum eſt, ſive colorem ipſum cerebri attendas, qui non prorſus erat ſecundum naturam, & tinctura bilis facile inductus a Valſalva credebatur. Cerebri enim ſubſtantiæ, quamvis ipſa quoque aliquando in hoc morbo flava inventa eſt; non multas tamen ſic inventæ Obſervationes legiſſe memini, fortaſſe propter vaſorum, intime cerebrum pervadentium, exilitatem primum, deinde raritatem. Et certe non ita pridem cum ad tradendam cerebri anatomen plura, ut ſoleo, in Theatro capita haberem, cumque in uno faciei, & reliquæ cutis, & Conjunctivæ oculorum membranæ flavedine animadverſa, cujus eſſet hominis quæſiviſſem, & aſthmatici, regio morbo affecti, & pridie mortui eſſe audiviſſem; per exteriorem quidem Tenuis meningis faciem cellulóſa hic illic non modica ſpatia vidi ex ſubviridi flaventia, mox tamen cerebro diſſecto, non alium ac natura fert, in hoc colorem deprehendi. Et rurſus cum poſtea ſimilis oblata eſſet occaſio, etſi in Lateralibus ventriculis paucam, quæ inerat, aquam ſubflavam conſpexi, plexuſque Choroides ad eum colorem nonnihil vergentes, & Pinealem ipſam glandulam, breviorem alioquin, minuſque mollem, & cui ad baſim anterius pauxillum adhærebat, non arenoſæ, nec flavæ, ſed albæ ſubſtantiæ, verſus ſummum autem quidpiam intus inerat quaſi ſanguinis, vaſiſve ſanguiferi; etſi, inquam, eam glandulam vidi ex ſuo cinereo colore inclinantem ad ſubflavum obſoletum, reliqua tamen (nam perſecui) omnia nativum ſervabant; ut quidquid medullare eſſet, offenderim candidiſſimum. Sic etiam hic in Sepulchreto (4) poſt diuturnum ictetum, cerebri ſubſtantiam videbis ſatis albam fuiſſe; quamvis non meninges modo, Craſſa præſertim, ſed & cranium extra, & ex parte intus quoque eſſet flavum. Nam & oſſa ipſa interdum hic morbus inficit flavedine, ut quidam monent, nunquam e ſceletis eluenda. Ut flava eſſent oſſa in fœtu icterico, Kerckringii oſtendit Obſervatio, hic quoque in Sepulchreto (5) legenda: nec mirum, cum pro ſanguine humorem, fellis inſtar, flavum invenerit, qualem a Veſalio pariter in Patricio Florentino Martello fuiſſe repertum, ex Sectione hac eadem Sepulchreti cognoſceres, ſi ejus diſſectio, ut bis (6) proponitur, ita ſemel tota, ut alibi (7), exhiberetur. Tu vero in iis omnibus locis, non Marcellum, ſed Martellum legito: & Helmontium (8) ipſum credito in Obſervationes haud abſimiles incidiſſe, cum in meſentericis duorum ictericorum venis id vidit, unde *virus excrementoſum, ſeu cruorem flavum, & ſtercoreum, ſive ſtercus liquidum flavum, ſecundæ digeſtionis prolem, ſurſum p. n. raptum in venas, & totum corpus diſperſum*, icteri auctorem eſſe, commentus eſt; cum bilis ſit, quæ non proportione, aut propter copiam, aut propter jecoris, ut in Martello,

(1) Obſ. 24. (2) Epiſt. 7. n. 13. (3) Epiſt. 10. n. 7. (4) Obſ. 3.
(5) Obſ. 34. (6) Obſ. 8. §. 4. & Obſ. 20. (7) l. 2. S. 11. Obſ. 36. §. 4.
(8) Vid. in hac Sepulchr. 18. Sect. Obſ. 26.

tello, vitium a ſanguine ſecreta ; ſic denique in hoc abundat aliquando , ut miſſus ſanguis, & urina , quæ tunc redditur , ſimillima appareant (1), idque non in moritu-ris ſolum , ſed & in iis interdum , qui ſunt evaſuri (2). Quod & illis , aut certe illi icterico accidit , *cui* , ut Baglivus (3) refert, *loco ſanguinis, e naribus, & e cucurbitulis ſcarificatis aqua flava ſolummodo prodibat* , non ſecus atque , ut habemus apud Lowerum (4) , is evaſit adoleſcens , cui ſanguine per magnum , & diuturnum profluvium e naribus emanante , & juſculis interim large refecto , humor jam effluebat juſculis , quam ſanguini , ſimilior.

8. Ex Partibus autem , quæ a flavo ſanguine ſæpius , ac facilius infectæ animadvertuntur , membranæ præſertim ſunt adipoſæ , & quæ in oculis conjunctivæ appellantur. Pinguedinem Valſalva aptiſſimam omnium credebat ad croceum colorem trahendum , ubi ſerum ſanguinis paululum modo flaveſcat. Croceam enim in multis regio morbo non affectis deprehenderat , & præſertim in tribus , quos eodem ferme diſſecuit tempore , nimirum in hydrocephalo , in vulnerato , & in alio , quem ardens febris conſumpſerat. In oculi autem albo flavedo in hoc morbo tam obvia eſt , ut inde Veteres permoti videantur ad credendum , arquatis lutea omnia apparere. Quod vocatum eſſe in dubium a Mercuriali meo *in prælect. Bononienſibus* ſcribit Hoffmannus (5) , qui *in Patavinis* (6) fortaſſe , vel potius *in Variis Lectionibus* (7) voluit ſcribere. In his enim cum Varronis , Lucretii , Sexti Empirici , Caſſii Medici , Galeni ipſius teſtimonia id affirmantium protuliſſet , cæterorum , qui de Medicina ſcripſerunt , ſilentium , ſuique ipſius in ictericis innumeris contrariam obſervationem oppoſuit. Poterat autem & aliorum frequentiſſimas obſervationes cum ſua conjungere , nec dubitare quin etiam poſteros habiturus eſſet multo maxima ex parte aſtipulatores. Certe vel nuper cum poſt Sydenhamium (8) , Boerhaavius quoque (9) idem , quod Veteres illi , ſcripſiſſet ; diſerte falſus eſt Vir Eruditiſſimus Hallerus (10) , ſe *non evidentia* ejus rei *experimenta invenire* , nec legiſſe , *Corneam* in ictericis *flavam fuiſſe* inventam : in humoribus autem oculi non levem , ſed magnam omnino coloris mutationem requiri , ut puta cum ab effuſo in Aqueum ſanguine , ex Yveſii obſervatione , rubrum apparuit lumen. Et ſane videtur mihi Boerhaavius cum illud iterum (11) ſcripſit , & Obſervationem alteram ſuam , Yveſianæ ſatis ſimilem , produxit , exiſtimaſſe , *aliquid bilis ſe humori Aqueo admiſcentis* , cum ſanguine in hunc effuſo comparari poſſe. Verum ob vaſorum oculi humoribus inſervientium exilitatem fortaſſe , ut de cerebro quoque intimo dictum eſt (12) , non ſæpius accidit , ut bilis tinctura ad hos perveniat. Mihi ſaltem , ictericæ mulieris oculos diligenter olim diſſecanti , nihil prorſus flavedinis in ullo de tribus humoribus inventum eſt : nec vero magis in Cornea tunica , quam unam , ut in ictericis aliis , & nominatim in eo quoque Figulo , de quo ſupra (13) commemoratum eſt , cum accuratius inſpicerem in magna proximæ Adnatæ flavedine , nunquam flavam videre potui. Aliquando tamen , ſed rariſſime , fieri poteſt , ut flava in hoc morbo objecta appareant , nimirum ſi Corneæ tunica bile tota ſaturata ſit , neque *tum ſolum* , quod & Mercurialis concedit , verum etiam ſiquando oculorum humores ſumma flavedine infecti ſint : quorum alterutrum , aut ſi mavis , utrumque in binis exemplis fuiſſe credito , quæ pro Veterum ſententia ſe vidiſſe , teſtatur Hoffmannus (14) , itemque in tertio , neque enim plura legiſſe memini , quod a Cl. Scardona (15) additum eſt.

9. Eſſe autem poteſt in nonnullorum oculis major aut numerus , aut diameter vaſculorum ad Corneam tunicam , & ad humores pertinentium , ſimulque in eorundem hominum ſanguine materia bilis aptior ad

(1) Vid. apud Hoffman, ſupra ad n. 3. cit. cap. 12. §. 4. (2) Ibid.
(3) De Experim. circa Bilem. (4) Tract. de Corde c. 2. (5) §. 4. modo cit.
(6) l. 1. c. 32. (7) l. 6. c. 12. (8) Proceſſ. in Morb. curand. ubi de Ictero.
(9) Prælect. ad Inſt. §. 544. (10) Adnot. ad eum locum. (11) Prælect. modo cit. §. 849.
(12) n. 7. (13) n. 6. (14) §. 4. cit.
(15) Aphor. de cognoſc. , & cur. morb. l. 3. c. 10. Comm. ad n. 8.

ad ea vaſcula pervadenda, & ad tingendum; ſive hoc pendeat ab ejus materiæ natura, ſive a copia. Videmus enim, poſteaquam ſecreta eſt, & in veſicula ſua depoſita, in aliis magis, in aliis minus facile per hujus membranas tranſire, itemque ſaturatiore in aliis flavedine, in aliis leviſſima, aut nulla contiguas partes inficere. Scilicet ſanguis unde provenit, in aliis eſt; ſi cum Williſio loqui malis, cujus verba hic vides in Sepulchreto (1) producta, *ad dyſcraſiam ſulphureo-ſalinam nimis evectus*, in aliis autem *ſulphur* habet *nimis depreſſum*: quam etiam ob rem ut illi ſunt ad icterum maxime proni, ita hi, inquit, *morbi iſtius* gaudent *immunitate*, ut vidit in pluribus cachecticis, & phlegmaticis, quantumvis *hepatis*, *quoad plurimos ejus ductus, obſtructione, & induratione laborantibus*. Quæ tamen caute oportet accipere, aut tempora diſtinguere, & mutationes; quas icterus ipſe inducit; attendere; ne poſtea cum ibidem legeris Hildani (2), aut Graafii (3) Obſervationes, mireris. Ille enim *pituitoſum*, *& cacochymicum*, ſcribit, *interdum etiam Ictéritia annis aliquot laboraviſſe*; Graafius autem Icterici bilem fuiſſe *plane ſeroſam, & tam levi flavedine imbutam, ut immiſſa in eam lintea vix ulla flavedine tingerentur*. Quod vero ad ejus materiæ, cujus de natura dixi, copiam attinet; mirum quanta hæc eſſe in quibuſdam poteſt, ſi ad eam, quam nativa corporis conſtitutio, anni tempus, cibi, potioneſque, aliaque ejuſdemmodi in unum forte conveniendo, accumulaverint, alia inſuper accedat, ut ſi febris, ſi immoderatus ſub ſole motus, ſi venenum, etiam a mordente beſtia immiſſum, ſi denique ejuſmodi aliud eas quoque ſulphuris particulas, quæ magis in ſanguine conſtrictæ, & depreſſæ erant, ſolvat repente, atque evehat, ut tot jam ſint, quot ſecernendis jecur par eſſe non poſſit. Eſt alius præterea vel notior modus, quo bilis materia in ſanguine augeatur, ut ſi ex ea, quæ ineſt, parum vel nihil ſeparetur ſive ob aliquod ipſius ſanguinis, aut intimi ſecernentis organi vitium, ſive ob complurium Hepatici ductus ramorum, aut ejus ipſius trunci, aut Communis impeditam viam. Hac enim impedita, etiamſi bilis, jam ſecreta, in ſanguinem, ut plures exiſtimare pergunt, non redeat, nova immitti in plenos diſtentoſque ductus non poterit, ideoque cum quantum jugiter ab alimentis materia bilis in ſanguine augetur, tantum ex ea non dematur, creſcat ipſa in dies, abundetque neceſſe eſt.

10. Ea autem, quam diximus, via impediri poteſt a rarioribus, aut frequentioribus cauſis. Ex rarioribus ſunt, quæ hic in Sepulchreto leguntur, Communis ductus ad capillarem anguſtiam redactus (4), aut inſtar chordæ ſolidæ in ſe contractus (5), induratuſque (6), aut plane ac ſolide oſſeus (7), aut a circumjectis aliquot glandulis compreſſus (8). Ad frequentiores autem cauſas primum convulſiones attinent, & hinc ortæ *criſpaturæ*, ad initia uſque ramuſculorum ductus Hepatici propagatæ, eoſque utpote anguſtiſſimos, conſtringentes, atque occludentes. Quarum hic effectus etſi propterea ſub ſenſum cadere non poteſt; tamen rationi eſt adeo conſonus, ut a nobis facile ad ictéros illos explicandos ponatur, qui aut a vehementibus animi affectibus, aut a doloribus originem habeant. Sunt quoque Doctiſſimi Viri, qui ſic eum explicant icterum, quem viperæ venenum fecerit, non diſſentientibus nobis, ſi modo tunc alvi recrementa albeſcant, ut valida, quam ex convulſione ponunt, orificii Communis ductus conſtrictio omnino requirit; quod ſi magis flava eſſe pergant, & nos ea ratione rem intelligere pergemus, quæ paulo ante (9) priuſquam ullum memoraretur viarum impedimentum, expoſita eſt. Porro inter cauſas frequentiores, ſunt obſtructiones recenſendæ cum in aliis, tum in bilariis, quæ præſertim hic attendere placet, vaſis accidentes, ſive horum obſtructionem faciant ſecretæ cum bile particulæ quædam æquo craſſiores, & viſcidiores, ſive geniti ex

(1) Schol. ad Obſ. 1. (2) Obſ. 8. §. 13. (3) Obſ. 10. (4) Obſ. 14. (5) Obſ. 17. (6) Obſ. 25. §. 7. (7) Obſ. 16. (8) Obſ. 11. (9) n. 8.

ex his, & bile calculi, unde Hepatici ductus rami, aut truncus ipſe, aut ductus Communis infarciantur. Cyſticum non dixi propterea quod hujus obſtructio per ſe non poteſt bilis iter ab hepate ad inteſtina impedire; quamvis multi ſuperiori tempore, & nonnulli hoc noſtro fuerint, qui, fruſtra monente Wepfero (1), *obturato collo veſiculæ bilariæ non ſequi Icterum, niſi ductus Communis quoque obſtruatur*, ipſi quidem a calculo in cyſti, non modo in Cyſtico ductu, hærente arquatos homines fieri exiſtimaverint. Qua de opinione ut præclare intelligas quid cenſendum ſit, quidquid ex hac Epiſtola reſtat, reſtant autem quam plurima, circa bilarios verſabitur calculos, quando ea, quæ hactenus attigi, ſatis eſſe tibi poſſunt ſimul ad cæteras morbi regii pleraſque cauſas perſequendas, ſimul ad aperiendum ad ea aditum, quæ de bilariis ſive in hepate, ſive extra hepar calculis ſunt proferenda.

11. Qui calculi in hepate gignuntur, *ſæpenumero* in diſſectionibus reperiri, auctor eſt in Sepulchreto (2) Platerus, Henenius autem (3), *ſæpe tantos, ut vix credatur*. Quorum utrique ſic accidiſſe non negavero. Quod vero Matthiolus (4), rationibus quibuſdam ſubnixus, credidit, lapides *in jecore, ut in renibus frequentiſſime* gigni; ſane ſi innumeras propemodum Valſalvæ, & meas humani jecinoris diſſectiones attendam, non facile ejus opinioni poſſum aſſentiri. Cum enim calculos pluribus in renibus uterque invenerimus; vix uno in jecinore mihi olim accidit ut invenirem, Valſalvæ autem in nullo, quod ſciam. Quæ cum dico, nihil aliud, niſi iſtam inter hepatis, & renum calculos comparationem ſpecto, minime ignarus vel ex Sepulchreto ipſo, a quot præclaris Viris ſint in jecinore inventi, aut commemorati. Nam præter tres illos, quos nominavi, Falloppium etiam noſtrum (5), Scaligerum (6), Trincavellium (7), Dodonæum (8), Camenicenum (9), Peucerum (10), Blaſium (11), Heerium (12), Dobrzenskyum (13) [ſic enim hujus nomen ſcribendum fuerat] produci video: quibus addere alios poſſim, in his Columbum (14), Foreſtum (15), Reverhorſtium (16): quorum tamen nemo pro frequentibus iſtiuſmodi Obſervationes proponit. Hos ſi inſpicias ſingulos, fortaſſe mirabere, præter Dodonæum, Camenicenum, & Dobrzenskyum, neminem eſſe, qui icteri in iis ægris mentionem faciat, eos autem, qui faciunt, aut Communem inſuper ductum calculo occluſum, aut jecur lapillis plenum deſcribere. Sed mirari deſines, ubi animadverteris, ad omnem bili viam intercludendam non ſatis eſſe paucos, & parvos in hepate calculos increviſſe, nec vero etiam magnos, niſi ibi hæreant ubi majores Hepatici ductus ramos obſideant, & omnino aut comprimendo, aut obſtruendo occludant, id quod parci, ſed innumeri, & totum jecur *undequaque*, ut loquitur Dodonæus, *implentes*, non *ſparſim*, ut Foreſtus vidit, per illud disjecti; cum in minoribus quibuſque ejus ductus ramis faciant, idem nempe efficiunt, ac ſi ipſum obturarent truncum.

12. Dixi autem comprimendo, aut obſtruendo, bili viam a calculis intercludi. Neque enim ſi quis calculos aliquando ajat in ipſis glanduloſis hepatis acinis creſcere, eoque facile attinuiſſe *minores* illos, quos *in externa hepatis ſuperficie* vidit Riedlinus (17), adverſari velim; quanquam ſæpius credo in ipſis gigni Hepatici ductus ramis, ut qui diligentius perſecuti ſunt invenere. Ruyſchio (18) certe ut nihil frequentius, in bobus quidem, & ovibus, acciderat, quam calculos in poris bilariis deprehendere, ſic nihil *rarius* contigit, quam eoſdem *in ipſo hepatis parenchymate* reperire; ut quamvis jecinora plus centum per-

(1) in Additam. ad hanc 18. Sepulchr. Sect. Obſ. 4.
(2) Sect. 17. l. hujus 3. Schol. ad §. 1. Obſ. 13.
(3) Obſ. cit. §. 2.
(4) Sect. hac 18. Schol. ad §. 12. Obſ 8.
(5) Obſ. 13. cit. §. 6.
(6) §. 4.
(7) §. 7.
(8) Sect. 18. cit. Obſ. 4.
(9) ibid. Obſ. 8. §. 12.
(10) cit. Obſ. 13. §. 3, & 8.
(11) 9.
(12) 10.
(13) Sect. 16. Obſ. 5.
(14) De Re Anat. l. ult.
(15) l. 19. Obſ. Med. 14.
(16) Differt. de Mot. Bilis §. 52.
(17) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 45.
(18) Obſ. edit. cum Dilucid. Valvular. in Lymphat. 24.

perquam attente *excarnaverit*, in uno dumtaxat calculum offenderit *in parenchymate abſconditum*, *poro bilario nullo modo affixum*. Nec alio quam ad eoſdem bilarios ramos antiquas referre poſſum Plateri (1) Obſervationes calculorum hepaticorum, *tophum coralloidem ramoſum*, ... *cavum intrinſecus* repræſentantium, præſertim cum Gliſſonium (2) lego perſimiles in bovinis jecinoribus Obſervationes *tubulorum tantæ longitudinis*, *ut ſi modo integri eximi potuiſſent*, *plurimas pori bilarii ramificationes continuata lapidea ſerie*, *coralli inſtar*, *retuliſſent*, diſerte ab ſe habitas fuiſſe intra eundem porum, ſive ductum, docere. Cujus ramos Reverhorſtius quoque (3) in hominis cadavere calculoſa cruſta intus obſeſſos deprehendit. Nec ipſe alibi, quam in iis ramis, calculos in jecinore humano (4) inveni. Sed neque alibi eos quoque fuiſſe lapides opinor, qui a Columbo (5), & Cameniceno (6) in Portarum vena credebantur inventi: cujus opinionis meæ rationes, quamvis non ſatis a gravibus quibuſdam Auctoribus animadverſas, cum alias (7) propoſuerim, hic minime iterabo. Hi igitur calculi cum denique ex canaliculatis, accreſcente uſque, & uſque ſimili materia, ut contingit in aquæductibus, ſolidi facti, eas, quas dixi, vias omnino occupaverint, nihil dubii eſt quin bili iter intercludant.

13. Illud etiam dixi, jecoris calculos, quamvis magnos, niſi ibi ſint, ubi eas vias poſſint occludere, mirum non fore ſi morbum regium non inducant. Quem fuiſſe equidem credo, nam pro certo nunc ſcire non poſſum, in quodam homine, cujus hepar in faciei cavæ centro lapidem habuit forma, & magnitudine ovi columbini, quemadmodum ante multos annos Amicus ad me Anatomicus, qui cadaver diſſecuerat, ſcripſit. Minime autem miror, quod is morbus non fuerit in mulieribus tribus, quæ etſi multo majorem lapidem, aut plures, gravioreſque intra hepatis membranam habebant, ibi tamen habebant, ut potius extra id viſcus, quam in eo, eſſe viderentur: quæ cauſa fuit cur ſupra non memoraverim. Ea enim membrana, incluſo pondere diſtracta, & deorſum extenſa, ſacculum in duabus effecerat palmi longitudine; nam in tertia non niſi pendulus deorſum folliculus deſcriptus eſt. Obſervatio hæc ultima eſt Benivenii (8) omnino alia, ut conferendo intelliges, ac ſecunda, quæ ex tertio capite ejus libri in Sepulchreto (9) proponitur. Ejus autem ſimilis [niſi quod in ſacculo non plures, ſed magnus unus calculus cum multo glutinoſo humore concluſus erat, nec mulier unquam, niſi de calore hepatis conqueſta eſt] Obſervatio ſubjicitur Georgii Greiſelii (10). Quorum ego exemplorum memor; cum animadverterem pendere igitur infra jecur poſſe præter cyſtim ipſam fellis amplificatam, aliam interdum quaſi cyſtim, humore etiam diſtentam, quæ etſi omnino præter naturam eſſet, illam mentiretur tamen; idcirco in icterico Laurentio Bacchetto, Medico olim Patavino, cujus morbi, & diſſectionis hiſtoriam, poſt Cl. Dominicum Militiam (11), duo alii Docti Viri ediderunt, ita me geſſi, ut opinionem quidem indicarem meam, ſed nihil pro certo affirmarem. Pendebat illi infra jecur tumor, quem manu abdomini admota ſtatim perciperes globoſus, mobilis, ut manu, qua comprehendebas, facile poſſes dextrorſum, aut ſiniſtrorſum compellere. Cum aliis aliud, quemadmodum apud Militiam leges, ſingulorum opiniones indicantem, eſſe videretur; mihi ſemel, poſt alios inviſenti, eſſe cyſtis fellea viſus eſt, ab humore præter modum diſtendente amplificata, deorſumque producta, quod Medico, ægri Amico, qui me domum humaniter reducebat, Dominico Stephanellio ſolicite ſciſcitanti ita dixi, ut tamen pro certo non affirmarem. Quod ſic deſignaveram, evidenter adeo confirmavit diſſectio, ut rei deſignatio prætermitti a quibuſdam, res vero ipſa ab nemine reticeri potuerit. Vide-

(1) Schol. cit. ad Obſ. 13. (2) Anat. Hep. c. 7. (3) §. 52. cit. ſupra, ad n. 11. (4) Epiſt. Anat. I. n. 43. (5) (6) locis cit. ad n. 11. (7) Epiſt. I. cit. n. 49. (8) De abdit. nonnull. &c. c. 94. (9) Sect. 17. Obſ. 13. §. 1. (10) Ibid. §. 11. (11) De Morb. Exitial. Nob. Virgin.

deram id alias, & nominatim in Sene, ex quo in Epiſtola I. Anatomica (1) jam deſcripſeram. Memineram autem multo ſæpius legiſſe, nec modo apud Veteres, ut cum Veſalius (2) in Martello eandem cyſtim invenit *duorum pugnorum magnitudine*, aut cum Fernelius (3) a bile exuperante *in ingentem* nonnunquam *diſtendi magnitudinem* ſcripſit; ſed apud Recentiores quoque, ut puta Swingerum (4), qui *ſextuplo circiter majorem* vidit, præſertim vero juniorem Verneyum (5), & Yungium, cujus vel monſtroſioris amplitudinis Obſervationem commemorat Abr. Vaterus (6); ut poſt illam non credam eſſe operæ pretium alias, quæ deinceps productæ ſunt, indicare, nec quærere amplius quanta cyſtis reperta ab Lanciſio fuerit, quam propter inſignem longitudinem deſcribere Pacchionus in animo habebat, ſicuti eſt in hujus litteris A. 1710. ad me datis: quanquam minime negligendæ ſunt Obſervationes duæ, quas nuper apud Ampliſſimum Swietenium (7) legebam, Illuſtr. Edimburgenſium altera, qui cyſtim octo libras bilis continentem, idque in duodecenni puero, deprehenderunt; ipſius alteram, qui in muliere cyſtim eandem comperit diſtentam adeo, ut ad os uſque Ilium dexterum perveniret, quod inter os, & coſtas imas vel antequam macilentiſſimum cadaver incideretur, ſua ipſa mole protuberaverat. Sed & in Polono Senatore (8) *mirum in modum* extenſam invenere, ut in vivo *manibus palpari poſſet*. Verum ut ad illa redeam, quæ eo tempore, id eſt A. 1732. jam edita fuerant, etſi eorum probe memineram; non oblitus tamen trium illarum, quas primo loco indicavi, propendentis ab jecinore ſacculi Obſervationum, neque moniti quod in extremo eſt libro VI. de Morbis popularibus vel *bonis Medicis*, nedum aliis, *ſimilitudines parere errores*, imitari Baglivum nolui, quem, ſi viveret, ac quæ ſunt apud Valliſnerium noſtrum (9), & Scheffelium (10) legeret, pœniteret ſane, dum quaſdam, non omnes, quas poterat, Obſervationes attendit, præpropere ſcripſiſſe (11), *cum ictero s videris pertinaces, vel ſanatos, ſed recidivantes; pro certo habeas, eos a calculo veſicæ felleæ progigni, atque proinde inſanabiles prædicito*.

14. Cujus de veſicæ calculis, quippe extra hepatis ſubſtantiam poſitis, ut, quemadmodum promiſimus, verba faciamus, ipſorum quidem in hominibus tam crebræ Obſervationes habentur, nullo ut modo poſſit harum numerus cum illarum, quæ ad calculos jecinoris ſpectant, comparari. Hujus ſi diſcriminis cauſam quæras, non unam invenies, ubi cauſas attenderis, quæ tam frequentis calculorum in cyſti generationis redduntur. Veslingius noſter (12) cyſticæ bilis craſſitiem, & diuturniorem in cyſti moram, & hanc augentes Cyſtici meatus anguſtias, & valvulas indicavit. Quas cauſas ita peculiares cyſtis invenies, ut peræque ad Hepaticos ductus transferre non poſſis, mirandumque ſit graviſſimum, inter Recentiores, Medicum has ipſas propoſiti diſcriminis cauſas agnoſcentem, minus animadvertiſſe, bovino quoque generi eſſe communes, in quo ut ibi fatetur hepaticos calculos eſſe frequentiores, ita cauſam aliquam indicare ſimul debebat hujus alterius inter humanum, & bovinum genus diſcriminis. Sed quæ Veslingius præmonſtraverat, ab aliis interea illuſtrata, atque aucta fuerant, ſive majorem craſſitiem bilis in quibuſdam hominibus, & diſpoſitionem ad concreſcendum adnotando, ſive æquo diuturniorem moram ob Cyſtici ductus ſpaſmodicas criſpaturas, & conſtrictiones, aut ob infirmatam in laxatis veſiculæ tunicis ſe contrahendi vim agnoſcendo. Quæ tunicarum infirmatio tanto deinceps major fit, quanto plus bilis retinetur, non ſecus atque in urinaria veſica accidit, cum ab lotii retenta copia ejus reſolvuntur vi-

T 2 res:

(1) n. 43. (2) Epiſt. de Rad. Chin.
(3) Pathol. l. 6. c. 5.
(4) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 78.
(5) Mem. de l'Acad. R. des Sc. 1701.
(6) Differt. qua Calcul. in veſ. fell. &c. theſ. 5.
(7) Comment. in Boerh. Aph. §. 950., & 935.
(8) Commer. Litter. A. 1733. Hebd. 11. n. 2.
(9) Opere T. 3. P. 6. Lett. 37. Annot. 1.
(10) Differt. de Lithief. fell. §. 28.
(11) De Experim. circa Bilem.
(12) Synt. Anat. c. 4.

res: qua ſimilitudine & Galenus (1) olim, & Verneyus junior (2) hac noſtra ætate uſus eſt: unde cauſam intelligis fere præcipuam cur immanes illæ fiant cyſtis amplificationes, de quibus paulo ante dictum eſt. Huc alia inſuper addidit in primis Abrahamus Vaterus (3), cujus nomen haud erat ab iis, qui eadem poſtea ſcripſerunt, reticendum. Is enim ob fundi cyſtis declivitatem cum difficilem bilis aſcenſum, ob ductus autem obliquitatem non expeditum tranſitum animadvertiſſet, utraque hac cauſa ſpectata, cenſuit, compreſſa a ventriculo cyſti, non niſi tenuiorem, & maxime fluxilem bilis partem extrudi, ſpiſſiorem autem ſemper in ſanis quidem relinqui, quæ facile concreſceret, niſi mox novo hepaticæ bilis affluxu inſtaurata dilueretur. Hæc autem inſtauratio ubi æquo paucior, aut etiam viſcidior bilis ſecernitur, cum rite fieri non poſſit, hinc tanto facilius ſpiſſiorem illam in calculos abire. Vatero autem, quin etiam Veslingio quadantenus Fernelius (4) præluxerat, cum *originem* his calculis *eſſe* ſcripſit, *e flava bile, quæ proprio conceptaculo diutius coercita, nec tempeſtive vacuata, nec novæ influxu renovata, mirum in modum obdureſcit*.

15. Cum igitur tot, & tam faciles in tanta humanæ vitæ infirmitate, & intemperantia præſto ſint cauſæ, ob quas cyſtici calculi producantur; mirari non oportet, quod ſæpe adeo a' Veteribus, & Recentioribus inventi ſint. Nam poſtquam Gentilis (5), & Nicolus (6) lapidem hic in veſica fellis, ille autem in hujus meatu ſe vidiſſe teſtati ſunt, Benivenius (7), Veſalius (8), Curtius (9), Falloppius (10), Fernelius (*), Stephanus (11), Columbus (12), Coiterus (13), ut minus clari nominis Auctores prætercam, Obſervationes protulerunt ſuas: ex quo autem humana cadavera multo ſæpius incidi cœpta ſunt ad hunc uſque diem, nemo fere de Re Anatomica, aut Medica ſcribens, de ea veſicula paulo fuſius loquendi occaſionem habuit, quin calculos ibi ab ſe viſos commemoraverit; ut jure ajat Cl. Profeſſor Fabricius (14), fere ſæpius felleæ, quam urinariæ veſicæ calculos eſſe adnotatos: quibuſdam autem in regionibus vel longe frequentius occurrere, ab Ill. Hallero (15) oſtenſum ſit. Quamobrem noli mirari ſi dixero, cum hæc ſcriberem, ante oculos habuiſſe Obſervationes minimum ducentas, ex quibus undeviginti meæ ſunt: mireris potius, quod non legerim, aut non meminerim multo plures. Nec tamen quas dixi tam paucæ ſunt, ut ſecundum illas ſi quærenti tibi reſpondeam, quid frequentius aut rarius in cyſticis calculis occurrat, temere videar reſpondere. Potes autem illud in primis quærere, in quibus crebrius reperiantur? Scripſit enim olim Carolus Stephanus (16), eſſe *potiſſimum in mulieribus provectioribus* a ſe conſpectos, hoc autem ſæculo Fridericus Hoffmannus (17), *rarius in hominibus ætatis florentis, frequentius vero in ſenibus*, itemque *in fœminis crebrius, quam in viris, reperiri*. Multo igitur verius eſt Hoffmanni pronunciatum primum, quam ultimum. In memoratis enim obſervationibus video, marium ferme parem, ac fœminarum eſſe numerum. Senes autem, quantum ab Obſervatoribus indicatum eſt, cum promiſcue utriuſque ſexus inveniam unum, & ſexaginta, juniores amplius octo non invenio; ex his autem nullum infantem, unum puerum; minorque in his octo ætas eſt annorum duodecim, major undetriginta. Nimirum tenuiores, vividioreſque, florente ætate, ſunt ſucci, quam inclinata, & celerius quoque in gyrum acti, id quod vidit Hoffmannus, quam in minus operoſa præſertim, ſeniorum, & mulierum vita. Quapropter a muſculorum otio repetit laudatus Hallerus (18) *frequentes calculos veſicæ felleæ, quos in reis diu carceri incluſis repe-*

(1) De loc. aff. l. 5. c. 7. haud ita procul a fine. (2) cit. ſupra ad n. 13.
(3) Obſ. rariſſ. calcul. 3. §. 1. (4) c. cit. ad n. 13.
(5) (6) apud Donat. de Med. Hiſt. Mir. l. 4. c. 30. (7) (8) cit. ſupra ad n. 13.
(9) Comment. in Mundin. Anat. ubi de Hepate in fin. (10) Obſ. Anat.
(*) cit. ad n. 14. (11) De diſſect. part. corp. hum. l. 3. c. 42. (12) De Re Anat. l. ult.
(13) Obſ. Anat. (14) Propempt. ad Diſſert. Jo. Barth. Hoffman.
(15) Opuſc. Pathol. Obſ. 33. (16) c. 42. modo cit.
(17) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 2. c. 3. § 12. (18) Experim. Anat. de Sangu. mot. c. 6.

reperit. Eodemque referes quod in minime agitata bile contingere vidit Ill. Swietenius (1). Eam enim *cum in vaſe vitreo puro reliquiſſet, ut putreſceret; in fundo vaſis grumos calculoſos invenit*. Media tamen ætas, licet actuoſa ſit, non habet ſuccos cum florente comparandos, quo fit, ut non æque poſſit intemperantiæ, & animi affectionum injuriis reſiſtere, quarum utriſque vel magis, quam ſenilis, obnoxia eſt. Huc ſi addas plebejarum mulierum magnam partem non ita deſidem vitam agere: & ſi hæc omnia cum iis conferas, quæ ſupra (2) de cauſis, cyſtis calculos gignentibus, ſcripta ſunt, nempe Obſervationes cum ratione convenire, facile intelliges.

16. Quod ſi jam quæras, verumne ſcripſerit Reverhorſtius (3), cum adnotandum eſſe monuit, hos calculos, *quo ſint e corpore juniore, eo quoque eſſe remiſſioris, id eſt pallidioris coloris, & in media ætate eſſe coloris flavi, in provectiore autem obſcurioris coloris, imo nigricantis*, multo facilior reſponſio erit. Neque enim quid frequentius ſit hic quæritur, ſed quid perpetuum; ut vel meis dumtaxat inſpectis Obſervationibus affirmare poſſim, præpropere id ſcriptum fuiſse. Nigerrimos enim calculos, non modo nigricantes, in pluribus etiam mediæ ætatis deprehendi; in Juvene autem annorum viginti quinque, & in Anu ſeptuaginta quinque (quorum ille junior, hæc ſenior fuit inter eos omnes e quorum cyſti hactenus exſecui calculos) fuerunt hi non ita diſſimili inter ſe colore, ut neque nigricarent in Anu, nec valde pallerent in Juvene, præſertim ſi cum cineraceo conferam, quem reperi in muliere annos nata undeſexaginta. Sed ne mei unius ſtes Obſervationibus; juniorem certe non legi fœminam, in qua cyſtici calculi inventi ſint, quam Virginem illam annorum undeviginti, quæ ſuperiore libro a Boneto (4) deſcripta eſt. In ea tamen lapilli omnes *flavi* fuerunt, *& bilem colore referentes*. Contra, provectioris ætatis erat mulier illa annorum trium & ſexaginta, cujus hiſtoriam accurate propoſuit Cajetanus Tacconus (5), & nigro inſuper ictero affecta. Attamen cuncti hujus calculi non modo *ad albidum, ſive dilute croceum colorem accedebant*; ſed & corticibus, cum intus crocei eſſent, inſtructi erant *albicantibus, lucidis, argenteam matris perlarum interiorem faciem ſimulantibus*. Scilicet non tam ætas, quam materia ſpectanda eſt, ex qua fiant, aut facti fuerint; neque enim ſemper ejus, in qua reperiuntur, bilis colorem imitantur; hæc autem pro vario aut ſanguinis, aut organorum vitio, in pari etiam ætate diſpar interdum eſſe poteſt, vel fuiſſe, aut ſub eodem etiam colore non ejuſdem generis illas particulas, ex quibus potiſſimum calculus fieret, abſcondiſſe. Sic Abr. Vaterus (6), ſic Cl. Trewius (7), ut alias & noſtras, & aliorum Obſervationes prætereamus, in bile *craſſiſſima, & nigricante calculum* ille *candicantem* invenit, alter in bile *vitellina* calculum exterius *maxima ex parte albidum, reliqua brunnum*, qui *leviſſima frictione candidiſſimus* reddebatur, intus autem, ſi *rufeſcentem quandam maculam* exciperes, *pallidum*, & in viro quidem ille, hic in ſene, non in aliquo adoleſcentulo.

17. Nec magis Reverhorſtio favent, qui *ordinario* hos calculos *atros, ſubnigros, aut fuſcos deprehendi* generatim ſcripſerunt: quanquam ut ſæpe coloris ejuſmodi calculos a Majoribus, ab aliiſque inventos ſcio, & ipſe fateor ſæpius annis poſterioribus mearum Obſervationum, quam prioribus, inveniſſe; ita non paucæ aliæ meæ, & multo plures aliorum Obſervationes memoria excidant neceſſe eſt, antequam *ordinario* occurrere iſto colore facile credam. Kentmannus, ut eſt apud Schenckium (8), cum de iiſdem calculis univerſe ſcriberet, *omnes* ſunt, ait, *colore ad flavum accedente, qui cum ipſis augeſcentibus paulatim in croceum mutatur*, & ſane exempla mox profert *quaſi ſubluteorum*, & *lutei*, a Fallopio

(1) Comment. in Boerh. Aph. §. 950. (2) n. 14. (3) Diſſert. de motu bilis §. 57.
(4) Sepulchr. l. 2. S. 4 Obſ. 35. (5) De raris quibuſd. hepat. Affect. Obſerv.
(6) Diſſert. qua calcul. &c. theſ. 4., & 5.
(7) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 32. n. 3., & Hebd. 36. n. 4.
(8) Obſ. Med. l. 3. ubi de veſic. fell. lapid. Obſ. 1.

pio noſtro hic deprehenſi. At enim multo plura apud eundem Schenckium ſubjiciuntur alterius coloris. Utique: ſed his alia opponenda ſunt, ut Joannis Franei (1), qui lapillos *crocei coloris* vidit, ut Cæſalpini (2), qui colore eodem conſpexit, ut Boſchi (3), qui *citrino*, ut Panaroli (4), & Dobrzenskyi (5), qui *flavo* repererunt. Nec vero prætermittendi ſunt Hoechſtetterus (6), Schelhammerus (7), Steinius (8), Bierlingius (9), a quibus *lutei*, *flaveſcentes*, *crocei*, neque Horſtius (10), neque Helwigius [11], a quorum utroque cum inventi eſſent immani numero; ab illo ex parte, ab hoc omnes *ſubflavi* conſpecti ſunt. Huc addes Platnerum [12], & Bezoldum [13], quorum alter *fulvos*, alter *ex luteo albicantes* deprehendit, tum alios complures, & in his laudatos Edimburgenſes [14], qui in duodecenni illo puero *flaveſcentes*, Cl. Trewium [15], qui vel poſt exactum annum quartum & ſeptuageſimum *extrinſecus leviter flaventes* viderunt, multo autem magis Cel. Hallerum [16], ut qui vel in fœmina *centum annos*, ut ajebant, *nata* calculos fortaſſe omnes, quendam certe *flavum* eſt conſpicatus. Idem in altera Vetula [17] cum ſexdecim inveniſſet; tredecim *flavos* fuiſſe ſcribit: *albo* autem *luteos* in ſuſpenſo [18]. Sed & Weitbrechtus [19] in ſene *flavos* offendit. Obſervationes, præter has, alias aut paulo ante memoravi, aut memorabo poſtea: alias vero, nec ita paucas, ſciens præteribo; neque enim in animo eſt omnes, ſed tot dumtaxat indicare, quot ſatis ſint ad oſtendendum, non *ordinario* igitur atros, fuſcoſve cyſtis lapillos inveniri. Imo Vaterus [20], Hoffmannus [21], Bezoldus [22] cum de horum calculorum coloribus generatim verba facerent, inter eos, qui *communiter*, aut *frequentius* obſervantur, duo primi *flaveſcentes* poſuerunt, Bezoldus autem *ſæpiſſime ad flavedinem inclinare* diſerte ſcripſit.

18. Quamquam autem ex iis, qui lapillos cyſticos memorarunt, bene multi quo eſſent colore, ſiluerunt; tamen qui non ſiluerunt tot ſunt, ut ſatis appareat, plerumque aut flavos, aut nigros occurrere. Plerumque diximus, quia cærulei quoque conſpecti ſunt, ut a Coitero (23), Neretio [24], & Goritzio [25], qui & *punctula rubra* adnotavit, an ex adhærentibus lacerataæ hic illic cyſtis particulis? ea enim calculus arcte adeo includebatur, ut vi debuerit extrahi: Rubri, ut a Cameniceno [26] & Bartholino [27]: Cineracei, ut a Fabricio noſtro [28], & Boſco [29]: Albicantes, ut ab Reverhoſtio [30], Vatero [31], Hallero [32], Swietenio [33], atque adeo colore argenteo, ut a Platero [34]: Colore aureo, ut ab eodem [35], ab aliiſque in parte; neque enim omnes hic nominandos ſuſcepimus: denique Colore viridi, aut ſubviridi, qui multo quam noviſſime dicti, aut alii brevitatis cauſa omiſſi, frequentior eſt, ut eundem ſæpius, cineraceum aliquando; aureum ex parte nonnunquam; cæteros necdum viderimus. Vidimus tamen & variegatos ita, uti Epiſtola ad Schrockium data [36] deſcripſimus, Gerbezius [37] autem ex fuſco & albo, Baeumlinus [38] ex albo luteo alios virideſcentes, alios, eoſque in eadem illa cyſti plurimos, puniceis, & luridis maculis diſtinctos conſpexerunt. Ex quibus quidem, & ex aliis coloribus

(1) Ibid. (2) Quæſt. Med. l. 2. in ipſo fine. (3) De Facult. Anat. Lect. 2.
(4) Jatrol. Pent. 5. Obſ. 22. (5) Eph. N. C. A. 1. Obſ. 129.
(6) Obſ. Med. Dec. 10. Caſ. 9. (7) (8) apud Scheffel. Diſſ. de Lith. fell. §. 10.
(9) Sepulchr. l. 4. S. 1. in Additam. Obſ. 12. (10) Ibid. l. 2. S. 7. Obſ. 125.
(11) Ibid. l. 3. S. 7. in Addit. Obſ. 1. (12) Progr. edit. 17. Mart. A. 1746.
(13) Diſſert. de Cholelitho Caſ. 1. (14) cit. ſupra, ad n. 13.
(15) Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 6. n. 5. in fine. (16) Opuſc. Pathol. Obſ. 33. Hiſt. 4.
(17) Ibid. Hiſt. 11. (18) Ibid. Hiſt. 13. (19) Commerc. Litter. A. modo cit. Hebd. 9. n. 2.
(20) Diſſert. ſupra ad n. 13. cit. theſ. 3. (21) c. 3. ſupra ad n. 15. cit. §. 2.
(22) Diſſert. modo cit. §. 5. (23) Obſ. Anat.
(24) apud Schenck. Obſ. cit. ſupra ad n. 17. (25) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 20.
(26) Epiſt. ad Matthiol. (27) Cent. 3. Epiſt. Med. 86. (28) apud Schenck. Obſ. cit.
(29) De Facult. Anat. Lect. 2. (30) §. cit. ſupra ad n. 16. (31) Diſſ. ibid. cit. theſ. 4.
(32) Obſ. cit. ad n. 17. Hiſt. 1., & 6. (33) Comment. cit. ſupra ad n. 15. §. 935. ad 2.
(34) Obſ. l. 3. ubi de Terreſtr. Excret. (35) Ibid. (36) in Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 147.
(37) Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 57. (38) Commerc. Litt. A. 1743. Hebd. 28. n. 2.

ribus modo commemoratis nullum proprie nigrum dixeris. Huc inſuper calculos addito, qui omnis, aut omnis propemodum coloris expertes ſunt; qualis erat magnus ille, ut cyſtim non modo repleret, ſed etiam diſtenderet, a Sculteto (1) repertus, *inſtar cryſtalli pellucidus*, aut quos Regius olim Chirurgus Tamponettius (2), & Manchius (3) deprehenderunt, hic *pellucidum, utcumque friabilem, avellanæ magnitudine*, ille autem *magnitudine ovi columbini, gummi inſtar concreti lucidum, & mollem* (ut ad memoriam reducat a Cel. Heiſtero (4) deſcriptum, qui ſub rugoſa ſuperficie *ſubſtantiam, & colorem fere habebat gummi arabico paulo ſolidioris haud abſimilem*), aut qui a Bezoldo (5) pingitur, *cryſtalliformis plane pellucidus* ab Henrico Alberto Nicolai inventus, & Obſervatione V. (6) indicatus. Sed & candicans ille, atque albicans, quem ſemel, atque iterum memoravimus ex Vatero (7), *pellucidus*, & *tranſparens* fuit: cui, ſi colorem minus attendas, adjungere ex Sepulchreto (*) triginta illos poteris a Scharpio repertos, *carbunculi inſtar pellucidos*, & fortaſſe octoginta quoque ab Sanctorio noſtro (8) inventos, *ſimiles lapidibus chryſolitis*, credo, ut Plinius (9) chryſolithos dixit *aureo colore tranſlucentes*. Quod ſi nihil, niſi ſplendorem in cyſtis calculis ſpectare vellemus, commemorandi hic eſſent alii, ut ex Griſelio (10) ille, qui ovo gallinæ paulo minor, confractus *reſplendeſcebat ac ſi nitro plenus fuiſſet*, aut ex Jo. Theodoro Schenckio (11), & Jo. Rhodio (12) multis partibus minores, qui diffracti pariter, *inſtar cryſtallorum tartari*, aut talci *modo* ſplendebant, ut *talci* quoque inſtar quem primum ex Trewio memoravi (13): quin & mihi (14) quorundam nucleus ſplendentibus hic illic diſtinctus quaſi punctis apparuit. *Cæruleos* autem illos *ſplendidos* Neretii (15), aut Plateri (16) illos *nunc argenteo, nunc aureo colore ſplendentes*, exterius videlicet dumtaxat, diffractos enim non lego, minus ad eos attinuiſſe exiſtimo, de quibus modo dicebam. Ad quos attinere magis potuiſſe illos credo, quos deſcripſit Baglivus (17) *ſcintillas veluti emittentes, quaſi eſſent congeries nigri ſalis cryſtallizati*. Certe autem, & præcipue attinent duo, quos propoſuit non ita pridem Cl. Morandus (18), alterum ex Præcl. Viri Geoffroyi, alterum ex ſua obſervatione, illum intus ex parte, hunc vero exterius, intuſque etiam maxima ex parte ſplendentem, & propemodum omnino pellucidum: attinentque alii ab aliis, & nominatim a Præſtantiſſimo Hallero (19) deſcripti, quos non ſine illo *cryſtallino*, ſi interea apud Hildanum uſquam reperire potuero, infra cum de ſtructura lapillorum cyſtis ſcribetur (20), opportunius memorabo.

19. Nunc enim pauca antea de varia eorum magnitudine, numero, figura, ſede attingenda ſunt. Fuit igitur aliquando cum unus cyſtim non implens modo, ſed & diſtendens repertus eſt, ut paulo ante dicebamus, imo diſtendens etiam *admodum*, ut videbis in Sepulchreto (21). Fuit cum illam æquans, cujus ibidem (22) non unum habebis exemplum. Alias *ſemiovum gallinaceum*, ſicut invenit Falloppius (23), alias ovum columbinum (interjectos enim ut primo, & ſecundo, ita ſecundo, & tertio magnitudinis modos tranſilio) æquaſſe compertum eſt, quomodo poſt Coiterum (24) viderunt plures, & in his Valliſnerius noſter (25) in ultimo

(1) Armam. Chir. Obſ. 61. (2) Zodiac. Med. Gall. A. 1. April. Obſ. 7.
(3) Ibid. Maj. Obſ. 8. (4) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 181.
(5) Diſſ. de Cholelitho §. 5. Fig. 4. (6) Dec. Obſ. Illuſtr.
(7) theſ. 4. hic cit., & 5. (*) l. 3. S. 17. in Addit. Append. ad Obſ. 2. §. 1.
(8) Comment. in I. Fen. I. Can. Avic. Qu. 76. (9) Nat. Hiſt. l. 37. c. 9.
(10) Vid. in modo cit. Sect. 17. Obſ. 13. §. 11.
(11) Vid. ad Sachſii Gammarolog. Epiſt. addit. 7. ad c. 14. (12) Cent. 3. Obſ. Med. 45.
(13) ſupra, n. 16. (14) Obſ. cit. 147. (15) (16) locis paulo ante cit.
(17) De experim. circa Bilem. (18) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1741.
(19) Opuſc. Pathol. Obſ. 33. (20) n. 23., & 24.
(21) l. 3. S. 10. in Addit. Obſ. 1. (22) Ibid. S. 13. Obſ. 12. §. 7. & S. 18. Obſ. 8. §. 14.
(23) apud Schenck. Obſ. 1. cit. ſupra ad n. 17. (24) Obſ. Anat.
(25) Epiſt. ſupra cit. ad n. 13. Adnot. 2.

imo ex Gente Gonzaga Mantuanorum Duce, ratus, hunc etiam morbum hæreditarium eſſe propterea quod Bartoletus (1) quoque calculum ad cyſtis orificium offenderat in Ferdinando Gonzaga, Mantuanorum item Domino, argumento non improbabili, ſi ab hoc Ferdinando, qui nullos reliquit filios, Dux ille ultimus proveniſſet. Multo autem infra eam magnitudinem plerumque inveniuntur: quin ſunt nonnunquam adeo exigui, ut Veſalius (2) in Martello cum *milii ſeminibus* comparaverit. Cujus cyſtis, duorum pugnorum magnitudinem, ut ſupra (3) etiam dixi, facile adæquans, cum eſſet ejuſmodi lapillis *quodammodo plena*; hinc quantus ſit interdum eorum numerus potes æſtimare. Qui reapſe numerarunt poſt Fallopium (4), qui *centum viginti tres* cum grandiore illo invenit, non modo *trecentos*, ut Bartoletus (5), aut *ſex* & *trecentos*, ut Plateri (6) Frater, quibus vel ipſe plures deprehendi, ſed ultra *ſeptingentos*, ut Mentzelius (7), imo *ultra mille*, ut Graſeccius (8) olim repererunt; ut mirum ſit, quoſdam de numero cyſticorum calculorum in univerſum loquentes, in Joach. Camerarii (9) numero, id eſt 143. ſubſtitiſſe. Quid? quod exemplum jam proſtat ex Cl. Storchio (10) nobilis Senis, in quo eorum *ultra duo millia numerabantur*, itemque alterum ex Faſchio (11), qui in cyſti ingenti cujuſdam Gladiarii 3646. *granula bilis concretæ reperiit, quæ curioſis etiam oſtendere ſolebat*. Quanquam vero aliquando, ut paulo ante indicatum eſt, uno plures non ſunt; multo ſæpius tamen uno plures inveniuntur.

Quod ad figuram porro attinet; ſunt quidem aliqui ad ſphæricam, ad ovalem, ad aliamve minime anguloſam accedentes, ut vel ſimilitudines monſtrant, quibus tunc Obſervatores ad deſcribendum utuntur, nu cis alicujus, aut oleæ, aut ovi, aut alii ejuſcemodi: ſed plerumque ſunt anguloſi Illos veſiculæ ipſius figura aut vitio con tracta, magiſque globata, aut naturalis cum eam implent, ita conformat, ſiv uno plures non ſint, ſeu plures quiden ſint, ſed ita adhuc molles (nam vel ma juſculi interdum (12) caſei recentis molli tiem ſervant), ut in ejuſmodi forman compingi poſſint univerſi, quemadmodum in Sepulchreto (13) vides loco bilis *orbi cularem unum ex novem aliis figuræ trian gularis, ſibi invicem incumbentibus, facili que manu ſeparabilibus, lapillis conſtanten lapidem*, cui ſimilis, niſi quod ob ponde ris exacte æqualem, eoque propemodun incredibilem, partitionem multo admirab lior, Obſervatio extat (14) *globi calculo uncias duas & ſemis ponderantis*, qui e cyſti, nihil aliud includente, detractus *in ſexaginta minores calculos obſcure fl vos, friabiles, ſingulos pentaedros, & ſcru pulum unum ponderis æquantes, diſceſſi* Sed & alia proſtant cyſticorum calculorui exempla, qui ovum columbinum referei tes (15), *ex minoribus concreti videbantu* aut etiam *ex meris granulis compacti* (16) ſive *compoſiti* (17) erant. Num vel ejuſmodi granula prima eſſe dicemus in tia calculorum cyſtis omnium? Haud ra certe in veſicula reperta ſunt; nam ad e potes, quas hic producimus, alias atqu alias eorundem Obſervationes adjunger ut in Virgine, de qua Verneyus juni (18), ut in Viro, de quo Cl. Jo. Seba Albrechtus (19), cum in illa bilis eſſet i tot parvos grumulos concreta, in hoc a tem *inſtar ſacchari granulati, ſeu ſemin milii excorticati formata*, & ne longi ſim, ut in tot aliis (20) in quibus calc cum eſſent *ſuperficie granoſa*, ſive *m*

forn

(1) Vid. Rhod. Cent. 3. Obſ. Med. 2. (2) Epiſt. de Rad. Chin. (3) n. 13.
(4) Obſ. 1. modo cit. apud Schenck. (5) Obſ. 2. Rhod. modo cit.
(6) l. 3. cit. ſupra ad n. 17. (7) Eph. N. C. Dec. 1. A. 9. Obſ. 181.
(8) apud Schenck. in fine Obſ. 1. modo cit. (9) in ead. 1. Obſ.
(10) Commerc. Litt. A. 1735. Hebd. 59. n. 4. (11) Vid. in Obſ. 68. Tom. 5. Act. N. C.
(12) Eorund. T. 3. Append. n. VIII. App. 1. ad Ob. 10. (13) l. 3. S. 17. Obſ. 14. §. 5.
(14) Act. modo cit. T. 5. Obſ. 129. (15) Commerc. Litt. A. 1745. Heb. 24. n. 1.
(16) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 20. (17) Halleri Opuſc. Pathol. Obſ. 33. Hiſt. 13.
(18) cit. ſupra ad n. 13. (19) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 49.
(20) Eorund. Act. T. 1. Obſ. 20. cum Tab. 3. Fig. 3., & 4., & Eph. Cent. 5. Tab. 1. Fig. 3. 4. & 6., & Halleri Obſ. cit. Hiſt. 5.

forma undique tuberculoſi, videntur granula ad ſuperficiem adhæſiſſe, cum eaque concreviſſe. Qui igitur calculi ex concretæ bilis granulis conſtant, illorum hæc eſſe initia non eſt dubitandum. Atqui in cyſti ſimul cum calculis multa quoque *areноſa mucoſaque materia* (1), & *larga quantitas ſabuli* non ſemel reperta eſt, ut *tanquam matricem calculorum procul dubio conſiderandam eſſe* cenſuerit idem, qui reperit, Cl. Bergenius (2). Itaque ſi ſabuli grano, tanquam nucleo, bilis accreſcat, vides aliud initium horum quidem calculorum eſſe dicendum. Huc adde alia, a me alias animadverſa, & commodius infra (3) commemoranda: facile intelliges non omnium eſſe initium poſſe granulum concretæ bilis. Sed quoniam calculos plerumque anguloſos eſſe diximus, unde angulorum originem repetemus? Si molles adhuc plurimi, iique rotundi, in unum ſive ovalem, ſive ſphæricum, ut in duobus paulo ante productis exemplis, ita compingantur, ut ex cujuſque ad alium appreſſione novas illas acquirant formas, dein vero ex cauſa aliqua ſecedant, unde orti ſint anguli proclive eſt aſſequi. Verum quia perraro ejuſmodi occurrunt exempla, plerumque angulos ab rotundorum inter ſe affrictu repetemus. Affrictum enim quis neget, ubi facierum lævorem animadvertat, aut magnos duos illos cyſticos calculos, qui apud Hildanum (4) extant delineati aſpiciat? Eorum alter *tantum excavatus eſt, ut tertiam fere partem alterius excipere poſſit, quod a continua frictione unius contra alterum factum eſſe certum eſt*, inquit ille, qui in veſicæ quoque urinariæ calculis videre interdum a ſimili cauſa haud abſimilia potuerat. Magnum quoque illum aſpice, qui ex tribus conſtans partibus cyſtim extenderat, a Cl. Bechmanno (5) deſcriptum, & delineatum. Cum videris quantum media præſertim pars inferiorem ſubiret, exactamque ſuperficierum inter ſe contiguarum polituram attenderis; affrictui certe id deberi confirmabis.

20. Quot autem angulis cyſtici calculi, & qualibus, & quemadmodum poſitis, ſeu qua figura ut plurimum præditi ſint, haud facile eſt ex aliorum Obſervationibus conſtituere non ſolum ob magnam ſæpe in iis etiam, qui una eademque veſicula concluduntur, varietatem, verum inſuper ob neglectam ſæpius vel ab iis, qui minus debebant, in deſignandis figuris propriam vocum ſignificationem, aut, eam, quæ ad intelligendum ſatis eſſet, illarum deſcriptionem. Veſalium (6) quidem cum lego in Senenſi J. C. duodeviginti calculos deſcribentem *trianguli imagine æquis undique coſtis, ac ſuperficiebus formatos*; tetraedrum proprie dictum mihi videor intelligere. Sed cum plures alii *triquetros*, aut *triangulos*, aut *triangulares* dicunt, neque ſcio, priſmatis, an pyramidis forma viderint, neque, utralibet viderint, æqualibus, an inæqualibus planis comprehenſos. Contra ubi Greiſelius (7) repertos ſcribit lapillos quatuor majores *cubicos*, una cum innumerabilibus pene aliis minimis, etiam, quantum videre licuit, *cubum referentibus*; non dubito quid ſibi velit: dubito autem, cum alii, nec pauci, *quadratos* ajunt, aut *quadrangulos*, aut *quadrangulares*; vides enim, quam varia parallelopipeda his poſſint vocibus ſignificari. Attamen cum eos omnes calculos, qui apud me ſunt, ſunt autem quamplurimi, diligenter inſpicio, primum perdifficile eſſe intelligo, ut *regularis* omnino figura in anguloſis calculis reperiatur, & Veſalium ipſum, ac Greiſelium credo, formam illum, quæ ad tetraedrum, hunc quæ ad cubum accederet deſignare voluiſſe: deinde exiſtimo, qui triangulares, aut quadrangulares dixerunt, figuram indicaſſe ad tetraedrum, aut ad cubum quomodoliber accedentem: denique arbitror, cum utraque hæc forma, quippe, ſi ita intelligas, imperfecta, facies quaſdam plerumque offerat, quæ a primo hujus, aut illius ſimiliores videantur, multos ad illam, & mul-

(1) Commerc. Litt. A. 1733. Hebd. 45. poſt n. 6. (2) & A. 1739. Hebd. 39. n. 1.
(3) n. 22. (4) Cent. 4. Obſ. 44.
(5) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 32. n. 1. cum Tab. 2. Fig. 10.
(6) Epiſt. de Rad. Chin. (7) Eph. N. C. Dec. 1. A. 3. Obſ. 45.

multos quoque ad hanc retuliſſe; at ſi lapilli in omnem partem diligentius verſentur, eam ut plurimum figuram agnoſci, quæ a me olim in Epiſtola I. Anatomica (1) indicata eſt. Eſſe autem perſæpe plurium, quam utraque illa figura poſtulat, angulorum, ſatis illa quam ibi, ut dicebam, indicavi, commonſtrat: multo autem plurium, & eo plurium, quo plures in una cyſti ſunt calculi, Kentmannus (2) quidem olim docuit; ego vero ut illud primum interdum ſic eſſe fateor, ita num & alterum, haud ſatis ſcio; imo ſi Greiſelii, & meas quaſdam Obſervationes attendo, verum eſſe non ſemper ſcio.

Sed quotcunque anguli ſint; ubi aliqui ſunt valde acuti, aut ſuperficies calculorum aſperior, poſſunt hi, ſi majus ſimul pondus accedat, cyſtim non modo irritare, ſed nonnunquam etiam perrumpere. Cujus ruptionis rariſſimum quidem in Sepulchreto (3) exemplum habes. Irritatio autem phlogoſes poteſt, & ulcera, & excreſcentias, a me quoque viſas (4), & ſi cum Wepfero (5) urinæ, & fellis veſicam inter ſe conferamus, tunicarum ſaltem craſſitudinem facere. Urinaria enim veſica *a calculis ob continuum attritum ſæpe quadruplo craſſior evadit*, quod ait ille, & nos in loco (6) videbimus. Deprehendit ipſe ab eadem, ut putat, cauſa *craſſiores debito* cyſtis tunicas, ut alii interdum, in his non ſolum Diſcipuli quidam noſtri (7), ſed & Doctiſſimus Trewius (8), qui non ſine purulenta materia invenit, præſertim autem Cl. Bezoldus (9), qui tunicas illas *duriores, craſſioreſque, & quaſi cartilagineas* deſcribit, licet aliunde, quam ab iis, quos in ſuo, & modo indicatis exemplis continebant, calculis cauſam quærat, & certe alias aliunde eſſe poteſt (10). Cæterum ſæpe eſt eorum ſuperficies lævis, ut Veſalius in Juris Conſulto illo vidit, præſertim ſi ex flaveſcentibus ſint, quos præterea vel ſiccos cum tangimus, non ſecus ac ſi ſapone obliti eſſent, percipimus, cujuſmodi quaſi unguinoſum lævorem in quibuſdam etiam ſubviridibus vel magis adnotavimus (11).

21. Quod vero de irritatione diximus, tunc quoque cum inter cyſtis increſcunt tunicas, modo aſperi, aut majores ſint, locum habere non dubitamus. Sic autem explicari poſſe credimus, Gendrotſii (12) Obſervationem dyſenteriæ ortæ ex jugi bilis in Duodenum inteſtinum eructatione, cum duo majuſculi, & inæquales calculi in cyſti eſſent, membrana ſingulari obvoluti. Genitos autem exiſtimabis in cyſtis glandulis, in iiſdemque auctos, ſedem ſibi inter eas tunicas, quas inter eæ quoque glandulæ ſunt, extendiſſe. Memineris enim parvos bilarios calculos a me (13) fuiſſe iis in glandulis manifeſto orificio patentibus, eoque minus in dubium vocandis, repertos olim, & demonſtratos. Quos et iam a Cl. Galeatio in meæ perſimili, nisi quod orificia illa non apparebant, Obſervatione ſolerter fuiſſe inventos, & agnitos, perlibenter poſtea cognovi, cum Volumen editum eſt primum Commentariorum de Bononienſi Scientiarum Academia (14). Sed & alium ſic a me inter cyſtis tunicas animadverſum exiguum calculum infra (15) indicabo. Tuum nunc erit diſpicere, num in ea, quam ſupra (16) memoravi, Greiſelii Obſervatione, illa cyſti *in fundo adnata alia tunica, quæ alium alii omnibus majorem talem cubicum lapidem continebat*, ad eundem ſit modum intelligenda. Mihi certe minus dubium eſt quin explicari ſic poſſit Cl. Elleri Obſervatio, quam, ſi recte memini, legi ante aliquot annos in IV. Miſcell. Berolinenſium Volumine. Parvum enim calculum rotundum, & ſubflavum, quem in cyſtis fundo concretum, & membrana, ex pelluci-

(1) n. 44. in fin. (2) apud Schenck. Obſ. 1. cit. ſupra ad n. 17.
(3) l. 3. S. 14. Obſerv. §. 4. (4) Epiſt. Anat. 1. n. 43.
(5) in Auctar. ad Obſ. de Apopl. hiſt. 13. in Schol. n. 5. (6) Epiſt. 42.
(7) Epiſt. ad Schrock. de qua ſupra n. 18. (8) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 140.
(9) Diſp. de Cholelitho §. 6. (10) Vid. Sepulchr. l. 3. S. 21. Obſ. 4. §. 11.
(11) Epiſt. modo cit. ad Schrock. (12) Zodiac. Med. Gall. A. 1. Maj. Obſ. 6.
(13) Epiſt. Anat. 1. n. 56. (14) Vid. in Opuſc. (15) n. 29. in fin.
(16) n. 19. 20.

liculis veſicæ illius producta, circumdatum deprehendit, facile crediderim, in aliqua ex ejus glandulis concreviſſe. Quin eo quoque inclinat animus, ut fieri poſſe exiſtimem, ne alibi concreverit calculus, ut indicia omnia oſtendunt, bilarius, cujus pars craſſior in ſacculo quodam latebat inter cyſtis tunicas comprehenſo, pars autem altera cervicem cyſtis obturabat (1): tantum abeſt, ut Obſervatione illa pervinci credam, nullas cyſti glandulas obtigiſſe. Et ſane ab duro ejuſmodi, craſſoque corpore non poteſt cervix illa obturari, quin alia facile premantur cyſtis actioni-bus neceſſaria, aut univerſa ipſa ab irritatione ſe ſe contrahat, & criſpet; ut mirari poſtea non oporteat, ſi ejus glandularum ſecretio aut prohibeatur, aut vitietur. Atque eadem ferme a nobis dici putato de illorum quoque experimentis, qui in vivente beſtia cyſtis meatum injecto vinculo conſtrinxerunt. Hujus igitur glandulas non comminiſcuntur Anatomici, ſed ex certis agnoſcunt obſervationibus, cujuſmodi plures ſunt a nobis in I. Epiſtola Anatomica (2) memoratæ. In qua tamen non tantum *aliquas*, *cervici proximas* glandulas commemoravimus; niſi forte Vir Doctus, quæ ibi de veſica urinaria diximus num. non 96. ſed 63. ea, ut fit, memoriâ lapſus, ad fellis veſiculam attinere, inter ſcribendum exiſtimavit.

22. Nunc quando de cyſticorum calculorum magnitudine, numero, figura, ſede plura attigimus, quam in animo habebamus, etſi non pauca inter ea ſcripſimus, quæ ad illos internoſcendos, cum per alvum egeruntur, eſſe poſſunt haud inutilia; jam de cæteris, quæ ad id multo utiliora cenſentur, ſtructura, levitate, & ad flammam concipiendam proclivitate verba faciamus. Quod ad ſtructuram attinet, ex quo Kentmannus (3) docuit, hos calculos, ſi frangas, intus apparere *plenos anguſtis circulis ſe invicem ambientibus, ita ut videre ſit cuivis ſaltem obiter advertenti, quomodo lenta, & viſcoſa bilis a centro aduſque ſuperficiem ſenſim adhæreſcens accreverit*, nemo fere extitit, qui de eorum ſtructura, & creſcendi modo ſermonem habens, non Kentmanno aſtipularetur. Erant tamen aliqua, ſæpius, & in variis calculis repetitæ obſervationis ope partim corrigenda, partim addenda. Nam quod in ſectionibus circuli concentrici appareant, verum eſſe id poteſt in rotundis calculis, ſive ii ſint ſphærici, ſive etiam aut cylindrici, aut ovales, modo in his utriſque ſectio ad axis perpendiculum fiat, ut in partibus quoque calculi, quæ hemiſphærii, coni, aut cylindri ſint forma, quemadmodum, exempli gratia, in majori illo vides de duobus, quos pinxit Hildanus (4). Anguloſos autem calculos ſi bifariam feces, ſtrata ex quibus compinguntur exteriora a circulorum forma longe abeant neceſſe eſt, quæ interiora pariter, quantum hactenus vidi, imitabuntur: nec tibi aliter icon oſtendet, ab ſæpius laudato Trewio (5) propoſita. Itaque rectius locutos exiſtimo qui, figura omiſſa, ſtrata ſtratis tantummodo impoſita deſignarunt, ut Boſcus (6), qui *cortices concretos unicuique* ex novem calculis, *quemadmodum ſunt cæpe*, fuiſſe dixit, ut Hildanus (7), qui ſuos *per laminas concretos*, & ne longior ſim, ut Malpighius (8), qui *tot involucris ſe ſe amplexantibus conflari* ſcripſit; locutos, inquam, rectius, quam qui de anguloſis verba facientes, circulos nobis memorarunt, quod feciſſe Ottonem Heurnium, ex Sepulchreto (9) cognoſces, ubi calculum deſcribens *figura triquetra in pyramidale faſtigium extenſa*, in eo *apparuiſſe*, *ait*, *circulos corticales*, *ſibi inſidentes*. Neque hæc in Kentmanno corrigere ſatis eſt. Ex nigris enim calculis tum ſphæricis, tum anguloſis, qui apud me ſunt, nunc plerique ſtrata nulla prorſus oſtendunt: vix aliqui, ex anguloſis firmiores, habent extimum, idque ſubobſcurum; reliqua ſubſtantia ejuſmodi eſt, ut Veteribus, quicunque in hos forte incidérunt, & nominatim Picolhomino (10) indul-

(1) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1735. Obſ. Anat. 1. (2) n. eod. 56.
(3) apud Schenck. Obſ. 1. ſæpius cit. (4) Obſ. 44. cit. ſupra ad n. 19.
(5) Commerc. Litt. A. 1734. Tab. 1. Fig. 5. (6) De Facult. Anat. Lect. 2.
(7) Obſ. modo cit. (8) Op. Poſth. (9) l. 2. S. 1. Obſ. 74.
(10) l. 2. Anat. Prælect. 20.

dulgendum ſit, quod *in cyſti bilem exuſtam carbonis inſtar, in calculos ſubnigros* (imo nigerrimos, ſi hos vidiſſet meos, vere dicere potuiſſet) *converti* ſcripſerit. Quam veniam in tanta ſæculi hujus luce pervellem dari iis poſſe Doctiſſimis alioquin Viris, qui obliti, poſt tot morbos, immani cum calore conjunctos, nullos ut plurimum in cyſti lapillos deprehendi, arbitrati ſunt, quoſdam horum, ſine ulla bile forte inventos, magnæ prægreſſæ febri imputandos, quæ omni bilis parte aquea abſumpta, reliquum in lapides convertiſſet. Sed nec ſatis eſt excipere hos nigros calculos, ut cætera, quæ Kentmannus docuit, vera ſint, videlicet ſaltem reliquos *plenos* eſſe aut *circulis*, aut aliuſmodi ſtratis *a centro aduſque ſuperficiem*, ſeu, quod alii generatim dicunt de omnibus hactenus cognitis, ex ſtratis concentricis fieri, ad minimum nucleum applicitis. Tu enim quæ in Adverſariis [1], quæ in Epiſtola I. Anatomica [2], & quæ in Epiſtola ad Schrockium miſſa [3], a me de nuclei natura, mollitie, magnitudine præſertim, in tot, & tam variis calculis obſervata ſint vide; nolo enim hic iterare. Intelliges certe, non parvum pro horum mole meditullium, & eo majus, quo aucti erant magis, idque molli, humidaque bile plenum offendiſſe, & quod conſequitur, non modicam interius ſingulorum partem ex ſtratis illis adeo non conſtare, ut quærendum ſit, quomodo per illa jam firma ſtrata permeare bilis introrſum queat. Alia quoque intelliges, quæ hic conſulto prætermittuntur, ut puta cuboidæos, quos nos quidem ſecuimus, calculos non ex minimis aliis fieri ejuſdem figuræ, ſed ut cæteri, de quibus loquimur, ex bile ſtratis circumveſtita: hæc ſæpe vario eſſe inter ſe colore, & interdum alterne vario: nec raro denique facta conſpici ex confertiſſimis lineolis, centrum verſus contendentibus.

23. Qui lineolarum ductus quandam horum calculorum ſtructuram nunc mihi ad memoriam revocat, ab ea, quam Kentmannus propoſuit, diſcrepantem. Neque enim ſolum confertiſſimæ iſtæ, quas modo dicebam, in ſingulis ſtratis lineolæ, ab aliis quoque ante me, ut puta a Mauricio Hoffmanno [4] cum *ex laminis ſtriatis quaſi concretos* calculos deſcripſit, facile animadverſæ, verum etiam multo evidentiores lineæ, aut a centro ipſo ad ambitum perpetuo ductu pertinentes, interdum conſpectæ ſunt, ut a Baeumlino [5], qui in calculis, quod ad colorum ordinem ſpectat, cum quibuſdam a me deſcriptis maximam, ut ait, partem convenientibus, *ſpiculas quaſi ſalinas* a centro ad peripheriam *ſtriatim* decurrentes perſpexit, *ut minus ex lamellis*, quam ex ſtriis facti viderentur. Sic etiam Trewius [6] in alio calculo *nullam deprehendi potuiſſe*, teſtatur, *ſtructuram lamellatam*, cum *radii potius a centro quaſi ad peripheriam, ſed confuſe, excurrentes cernerentur*, quod addita delineatio [7] confirmat. Sed Mauritius Reverhorſtius [8], ne illos, qui antea ſcripſerunt, omittam, ubi ex plurimis calculis, quos e Senis veſicula extraxerat, ſectiones unius, an duorum delineat, in altera quidem corticem ad circuli modum adumbrat, in utraque autem non tenues lineas a centro ad peripheriam radiatim contendentes. Joannes autem Baptiſta Contulus [9] cum Icones, qualeſcunque ut cætera, exhibeat lapidum in eadem cyſti repertorum, in iiſque unius, ab ſe inventi, *in extremitatibus diaphani*, ſectionem quoque, ut videtur, alterius exhibet neſcio unde ſumptam, in qua plura quidem circularia ſtrata, ſed multo plures lineæ conſpiciuntur a centro ad ambitum pertinentes. Porro a Malpighio [10] deſcriptam memini peculiarem ſpeciem calculorum, quos credebat *e mucoſa quadam concreviſſe ſubſtantia*, *quæ ſaponem æmuletur*, *vel magis camphoram*. Eos igitur *mira* ait *eſſe compage; lapidem namque judaicum figura æmulari, & interius elegantibus lamellis a peripheria ad centrum deductis compaginari, quæ de facili ab invicem ſeparantur*.

(1) III. Animad. 28. (2) n. 47. (3) Vid. ſupra ad n. 20.
(4) Eph. N. C. Cent. 9., & 10. Append. I. Obſ. 35.
(5) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 28. n. 2. (6) Ibid. Hebd. 36. n. 4.
(7) Tab. 1. Fig. 26. (8) Diſſ. de Mot. Bil. Tab. 2. Fig. 3. (9) De Lapid. &c, c. 11.
(10) Op. Poſth.

tur. Quanquam autem arbitrabatur *in hepate* gigni, & *in ejus poro*, credo quia ejuſmodi lapidem, quem Amicus Bonfilio-lus ſervabat, repertum audiverat apud Germanos *in jecore* Viri Nobilis; tamen ejuſcemodi alterum, quem vidiſſe ſe ſcribit, a Matrona ſibi nota *poſt ingentes dolores*, & *longam icteritiam per alvum excretum*, ibidem genitum fuiſſe pro certo ſcire non poterat. Namque & ex fellis veſicula procul dubio fuiſſe quoſdam calculos per ſedem ejectos, infra [1] oſtendetur, & in ipſa quoque concreſcere nonnunquam aliquos ſtructura haud abſimili, cum ex dictis non obſcurum eſt, tum continuo aliis Obſervationibus comprobabitur. Ille enim Vateri pellucidus calculus, qui ſupra [2] a nobis eſt memoratus, non modo in ſuperficie ſtrias ſalinas tenuiſſimas micantes habebat, ſed & *ſtriatim concretus* erat: aut ſi quid in hoc forte dubii eſt, nihil certe erit in deſcriptione, & imaginibus illorum duorum, quos ex Morando indicavimus [3]. Eorum enim uterque ſplendidas, pellucidaſve lamellas habet, alter quidem cum ſtratis circumjectis, alter vero ſine his, radiatim a centro ad ambitum contendentes. Et nuper Ill. Hallerus [4] alios propoſuit *cryſtalli modo micantes*, & *ſemipellucidos*, quorum unius, ſponte rupti, ſubſtantia interna *ſelenitica quaſi*, *micans*, *ex centro flavo radiatim extrorſum porrecta ad corticem*, *in cruſtas*, & *laminulas facta erat*. Reliqui minores *ſimiliter intus ſelenitæ modo laminoſi*, *ſplendidi*.

24. Hæ Obſervationes omnes cum aliis junctæ, quas de ſplendidis, pellucidiſque cyſtis lapillis antea (5) commemoravimus, te ad ſuſpicandum facile inducent, calculos plures ex iis, qui alvo dejecti ſunt, non cyſtis, ſed ventriculi, & inteſtinorum fuiſſe præpropere exiſtimatos, propterea quia a magis vulgata cyſticorum natura, ſtructuraque nimis abeſſe viderentur. Occurrit in primis quem ex Cornelio Gemma deſcripſit Donatus [6] *intus ſubſtantiam* oſtendentem *inſtar vitri purioris*, *aut cryſtalli pellucidam multis ſtriis*, *atque radiis in unum centrum confluentibus*. Illud ſuſpicioni videtur obſtare quod eſſet *prægrandis*. Sed præterquam quod infra (7) indicabitur, quantum poſſint bilarii ductus dilatari, imo quantum inventi ſint dilatati; tu cum Gemma credito ex diuturni doloris, & tenſionis ſede in dextero illo ſub coſtis ſpuriis, in Cæco inteſtino, non concretum quidem, ut ipſe arbitratur, ſed mora auctum ſubſtantia illa alia exteriore partim fuſca, partim atra, in eam molem excreviſſe. Ita & magnum alterum, quem deſcribit, pingitque Bezoldus (8) ſtratis auctum in via putato, quæ multo pauciora eſſent ubi concreverat *nucleus quaſi cryſtallinus*, quem videntur Icones non ſine quibuſdam ſtriis, ad ejus ambitum a centro ductis ſic ſatis adumbrare. Hujus autem calculi dejectionem multo longiores dexteri hypochondrii dolores præceſſerant: nec Bezoldus [9] fieri poſſe non cenſet, quin a veſicula fellis provenerit. De duabus, quas ſubjicit, Obſervationibus dejectorum lapidum alterius magni, alterius minoris, ipſe quod maluetis ſtatues. Prima enim certam nullam antiqui in ventre doloris ſedem, ſecunda nullum dolorem indicat. Cum tamen proponi in illa calculum legeris, cujus *rutilans interna ſubſtantia meros oſtendebat circulos ſtriis interſectos*, & Obſervatoris, Scroeckii patris, delineationes [10], ab deſcriptione hac non abhorrentes, inſpexeris; fortaſſe ne hunc quidem calculum a ſuſpicione rejicies tua. Minorem autem, de quo apud Auctorem Brechtfeldium (11) non plura quam apud Bezoldum invenies, quærens forſitan, num quando is, ut tres priores, & ille inſuper a Malpighio [12] viſus, a fœmina dejectus fuit, eſſet illa, ut de tribus iſtis novimus, vetula; hunc, inquam, minorem ſatiſne erit tibi fuiſſe *interius inſtar cryſtalli albicantem*, & *rutilantem*, arbitranti in nimis preſſa deſcriptione, potuiſſe facile ſtructuram omitti, quæ ut in pel-

(1) n. 46. (2) n. 18. (3) Ibid. (4) Opuſc. Pathol. Obſ. 33. Hiſt. 7.
(5) n. 18. (6) cap. 30. cit. ſupra ad n. 15. (7) n. 46.
(8) Diſp. de Cholelitho Caſ. 2., & Fig. 2., & 3. (9) Ibid. n. 7.
(10) Eph. N. C. Dec. I, A. 9. Obſ. 90. Fig. 3., & 4. (11) in Act. Med. Hafn. Vol. I. Obſ. 100.
(12) ſupra, n. 23.

pellucidis etiam aliis, ſupra [1] a me commemoratis, ſi diffracti fuiſſent, apparuiſſet fortaſſe qualis in poſtremis deſcripta eſt. Verum ne forte ſuſpicionibus liberius indulgeas, fac tibi viciſſim Cl. Chomelii Obſervationis (2) veniat in mentem: qui in decrepita Matrona ſacculum deprehendit, in quem ſe tunicæ inteſtini Duodeni laxaverant, bene multos calculos continentem, quorum ſi exterius inſpectorum deſcriptionem legas, ſimulque ſcias, interius ex circumjectis ſtratis compactos, & propius centrum ex ſtriis radiatim pergentibus, quas inter disjectæ erant albæ ſplendentesque particulæ; facile pro bilariis habeas. Et tamen genitos in eodem inteſtino cum Chomelio agnoſcas neceſſe eſt, niſi forte de duobus, quæ dicam, alterutrum malis. Scilicet aut eum ſacculum cum bilis Communi meatu, qua inter ejus inteſtini membranas oblique fertur, communicaſſe, ab illoque calculum primo unum, deinceps alios, qui membranas aucto ſuo pondere laxaverint, accepiſſe; aut primum illum calculum ſtatim atque e meatu inteſtinum ſubierat, in hoc quacunque de cauſa ſubſtitiſſe, & tunicas gravando, urgendoque extrorſum, deorſumque, ſibi, & inſequentibus aliis calculis ſacculum paraſſe. Sed etſi utramque explicationem confirmare fortaſſe poſſes, illam quidem exemplo ſacculi, in quo ejuſdemmodi lapilli erant ac in cyſti, qui ſacculus Solertiſſimo Galeatio (3) ibi eſſe viſus eſt ubi Communis bilis meatus jam prope finem pervenerat ſuum: alteram autem explicationem non alio auctore, quam Chomelio ipſo, quippe ſacculi efformationem haud aliter repetente a calculo in Duodeno inteſtino genito, quam tu a calculo in hoc illapſo: etſi, inquam, hæc poſſes fortaſſe dicere, nolim tamen, te nimis videri ſuſpicacem.

25. Atque utinam ad cyſticos ab inteſtinorum calculis internoſcendos, ut ſane utilia ſunt, ita ſatis omnino eſſent, quæ cenſuit Reverhorſtius (4). *Proba horum calculorum*, inquit, *id eſt, an revera calculi ex veſica fellea ſint, necne, eſt quod hi calculi igni admoti, flammam non tantum concipiant, ſed & in aquam projecti minime fundum petant, ſed eidem ſupernatent propter bilis particulas oleoſas, hos lapillos componentes*. Verum ut de cæteris bilariis calculis hic non quæram, an ſic a cyſticis diſtinguantur; certe Bidlous (5) cum paucis poſt annis ſcriberet, *calculos ex bile oriundos aquis innatare, atque igne, cujuſcunque ſint coloris, figuræ, & magnitudinis, comburendos exiſtere*, continuo hæc addidit, *ut plurimum autem*: quam additionem an quiſquam de multis illa ejus verba producentibus, aut indicantibus animadverterit, haud ſatis ſcio; me quidem fateor non ante hoc tempus animadvertiſſe. Præterea, ut de levitate prius dicam, de *inflammabilitate* poſtea dicturus, Scheffelius (6) admonet, Reverhorſtium a Valentino *refutari tum calculo ſimili aquæ non innatante, tum ægagropilis aquæ innatantibus, licet non in cyſtide generentur*. Sed & plurimis ante hos omnes annis Ottonem Heurnium (7) tradentem lego, tres in cyſti fellea inventos ab ſe calculos *aquæ injectos non nataſſe, ut multi ſcribunt, ſed ſubſediſſe*. Scilicet alias (8) a me nominatos deſignabat Fernelium, Riolanum, alioſque, in quibus etiam fuit Hollerius (9). Quos, & Reverhorſtium nihilominus ſequi homines vel Præſtantiſſimi diu perrexerunt, quos inter ſatis eſt Ruyſchium (10), & Bergerum (11) nominaſſe: nec deſunt adhuc qui ſequantur, hos calculos, ſine ulla exceptione, innatare in aqua, ſcribentes. Et ſane experimenta illis ſic reſpondebant: quemadmodum & aliis vel tunc, vel poſtea, ut Cunrado (12), Tremelio (13), Trewio (14), Edimburgenſibus (15), aliis. Quibuſdam vero minime reſponderunt, ut Jo-

(1) n. 18. (2) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1710. Obſ. Anat. 3.
(3) Comment. de Bonon. Sc. Inſt. T. 3. inter Medica. (4) Diſſ. de Mot. Bil. §. 57.
(5) Vindic. contra Ruyſch. (6) Diſſ. de Lithiaſi Fell. §. 14.
(7) Obſ. cit. ſupra ad n. 22. [8] Animad. ibid. indicata.
[9] De Morb. Int. l. 1. Schol. ad c. 48. [10] Theſaur. Anat. 5. n. 32.
[11] Phyſiol. Med. l. 1. c. 14. [12] Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 171. ad n. 7.
[13] Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 10. ad d. [14] loco indic. ſupra ad n. 23.
[15] cit. ſupra ad n. 13.

Jo. Conrado Fabricio (1), aut partim non reſponderunt, partim reſponderunt, ut Lanciſio (2), qui decem *aqua*, & *vino ſubſidentes* vidit, eoſdemque *aceto innatantes*, ut Weitbrechto (3), qui totidem e cyſti *exemtos*, *ſtatimque aquæ injectos*, *aqua ſpecifice graviores*, *ſiccatos autem leviores* deprehendit. Ego vero cum primum nonnullos (4), deinde plures in aqua deſcendere animadvertiſſem; quærere inſtitui, num ad certa quædam capita exceptiones poſſent revocari. Sed cito intellexi [5] exceptionem a colore non poſſe repeti. Quæſivi igitur num aliunde. Verum ex illis obſervationibus, quas cum Schroeckio communicavi (6), proclive tibi erit perſpicere, quam difficile id ſit in tanta non ſolum inter diverſos, ſed inter eoſdem calculos, ſi modo tempus, aut aliud aliquod mutes, varietate. Tamen cum ea, quæ ſemel, atque iterum hac de re ſcripſi, perlegeris, quædam non inutilia cognoſces ad præpropera de ſede, in qua oblati calculi concreverint, judicia coercenda; nonnulla quoque invenies, quæ poſtea ab illuſtri etiam Medico, ſive is mea legerit, ſive non legerit, ad eundem fere modum ſunt adnotata. Quærenti autem tibi, unde ſit, ut alii ex his calculis innatent, alii ſubſidant, non quia plus illis, his minus inſit oleoſarum particularum, quæ ſive ob certam figuram plura inter ſe ſpatia relinquendo, ſive aliam quamlibet ob cauſam ſolent, ut olea paſſim, refinaſque videmus, ſupernatare, an quia primi, quacunque ex materia fiant, plura quam alteri, interſperſa habeant ejuſmodi intervalla, aere videlicet plena, cujus immanem ſane copiam cyſticis lapillis contineri, Cel. Hallerus (7) credit ex Haleſii obſervatione; id tibi igitur quærenti non diſplicebunt fortaſſe quæ de emiſſis, aut ad eos adhærentibus in aqua bullulis obſervavi, ſi quid forte ad illorum præſertim reditum explicandum facerent, qui primum delapſi, mox ſe in ſupremum locum reſtituunt, aut reſtituere nituntur. Obſervationes autem meas cum iis conferre juvabit, quæ de bullis ad immerſa alia corpora adhærentibus, earumque ad attollendum vi attigit olim Stancarius meus [8], multo autem copioſius Petitus Medicus [9] eſt perſecutus. Quem dum leges, illud etiam diſces, quid calor additus aquæ poſſit ad efficiendum, ut quæ alioquin ſupernatarent, deſcendant: quæ res, ad felleos calculos tranſlata, oſtendit aliam inſuper cauſam, unde experimenta variare poſſint, faceretque adeo, ut ſuſpecta mihi eſſent illa, quæ frigidis anni temporibus fere habui poſt editam Epiſtolam Anatomicam I, niſi in tepida hubuiſſem, non in fervente.

26. Cur vero inflammabiles ſint maniſeſtius eſt, quam ut inquiri nunc debeat. Qua de eorum proprietate mentionem factam eſſe non memini, ante Corteſii (10) tempora, qui *experientia*, inquit, *compertum eſt*, *lapillos in folliculo bilis enatos*, *pinguedinis inſtar cremari*. Quis deinde id commune eſſe illis omnibus affirmaverit, quod nonnulli etiamnum credere videntur; quis *ut plurimum* dumtaxat verum eſſe admonuerit, indicatum eſt paulo ante (11). Quæ autem mihi varia ſint in variorum combuſtione obſervata, & quos concipere, alere, & ſervare flammam; quos ſecus viderim, cum in Adverſariis (12), & Epiſtola illa Anatomica (13), tum in extrema altera, quam ad Schroeckium dedi (14), perſcriptum eſt. Ex quibus cum alia, tum illud præſertim intelliges, quæ circa *omnes*, certæ etiam ad ſpeciem naturæ, a Celeberrimo quodam Medicinæ Scriptore tradita ſunt, de omnibus, in quibus is fecit periculum, non de omnibus, in quibus ego, aliique fecimus, eſſe accipienda. Scilicet ſub eadem externa ſpecie alia in aliis calculis particularum, ex quibus conſtant, natura, & numerus latere poteſt: imo aliquando ne latet quidem, ſi diligentius inſpicias. Viro Illuſtri Hallero (15), cui tot, & tam varios exemtos e cyſti calculos

[1] Propemptic. cit. ſupra ad n. 15. [2] De Subit. Mort. l. 1. c. 20. n. 4. [3] cit. ſupra ad n. 17. [4] Epiſt. Anat. 1. n. 43 [5] Ibid. n. 45. 46. [6] Obſ. indic. ſupra ad n. 20. [7] ad Boerh. Prælect. §. 250. not. r. [8] Vid. Valliſner. Oper. T. 1. P. 6. [9] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1731. [10] Miſcell. Med. Dec. 2. c. 9. [11] n. 25. [12] III. Animad. 28. [13] n. 49. [14] Obſ. indicata ſupra ad n. 20. [15] Opuſc. Pathol. Obſ. 33.

los noſtr in aquam conjicere, ſed flammæ placuit admovere, accidit, ut præter eos, quos calcarios vocat, reliqui omnes flammam conciperent, in his nigri quoque. Sed num etiam intus nigri? Certe nigros Hiſtoria II. X. XI. deſcribens, in hac, itemque in X. non niſi *exteriorem cruſtam*, non niſi *corticem* memorat, quæ *nigra* fuerint; in II. autem *decuſſo cortice extremo*, *tenui*, *nigro*, *ſucceſſiſſe*, ait, *biliofam flavedinem*. Aliam igitur ex accurata deſcriptione fuiſſe intelligis naturam eorum, qui, experiente ipſo, flammam conceperunt, aliam illorum, quos non modo exterius, ſed interius quoque, aut præſertim interius nigerrimos, flammam ſcripſi aut non concepiſſe, aut non ſervaſſe, per quæ potiſſimum experimenta vulgo notum factum eſt, eſſe cyſticos quoſdam calculos non inflammabiles. Hiſque alios, quamvis non nigros, poſtea adjeci, quos hic non eſt opus commemorare.

27. Poſt longum adeo ſermonem de his calculis factum, præſertim ut quando e corpore ejecti ſunt dignoſcantur, jam verba de iiſdem habenda ſunt cum intra ſuam latent veſiculam, ſi fieri poteſt, cognoſcendis; ne forte oblitum me credas, unde nobis in hanc tractationem ingreſſus fuerit. Scilicet fuit ab ejus reprehenſione, qui pertinacem icterum, aut recidivum, *certum* eſſe illorum ſignum pronunciaverat, Quanto cautius Fernelius (1), qui nihil aliud ait, niſi tunc *ſuſpectos eſſe debere*; & ponebat tamen illud in primis, ſi ductus uterque cyſtis, id eſt Hepaticus, & Communis (2) fuiſſet obſtructus. Quod ſi ne ejuſmodi quidem icterus certum lapillorum cyſticorum eſt ſignum; dici non poteſt, quantum decepti ſint ii, qui ſine ictero eſſe illos non poſſe exiſtimarunt. Quam opinationem, in quorundam Medicorum animis adhuc ſuperſtitem, ut penitus convellamus, confirmare pro certo poſſumus, cum omnes quorum in cyſti calculos ipſi deprehendimus, undeviginti fuerint, quatuor autem in quibus Valſalva, ne unum quidem ex his omnibus regio morbo fuiſſe infectum. Quoniam autem tres Valſalvæ, & totidem noſtræ Obſervationes ad Epiſtolas poſtea ſcribendas (3) attinent; interea poteris quatuordecim illas, quarum alias aliis in Litteris (4) ad te antea miſimus, rurſus videre, & cum iis tribus conjungere, quas continuo ſubjicie-mus.

28. ANUS paupercula cadendo graviter percuſſerat caput. De quo uno ejus omnes querelæ erant quoad vixit; vixit autem non paucos dies donec ſenſim deficeret. Nulla huic pulſuum inæqualitas, nullum icteri veſtigium fuit. Quæ duo cur adnotem, indicabunt illa, quæ in corde, & fellis veſicula, cum aliud agerem, animadverti. Neque enim ut detrimenta ab ictu illata cognoſcerem, cadaver incidi.

CORPUS erat pingue, & cutis tamen prædura. In Thorace nihil mihi quidem occurrit animadverſione dignum; nam eorum, qui forte aderant, nonnullis ſecus viſum eſt de concretione polypoſa, quam in cordis auricula dextera offendimus albidam, & ſi diſſolvere manu tentares, non leviter reſiſtentem, quaſi non ejuſmodi cruſtam ſæpenumero ſpectaremus inſidentem miſſo, concretoque ſanguini, aut huic fœminæ inæquales, quos ex polypis repetere illi conſueverant, fuiſſent pulſus. In Ventre geminus propemodum apparebat ventriculus; adeo priuſquam ad pylori antrum perveniret, ſe ventriculus repente contrahebat. Cyſtis fellea ſemiplena bile, non ſecus ac auripigmentum, vivide flava, hoc colore tinxerat vicina quæque. In ea bile decem erant calculi diſpari quidem magnitudine, ſed nullus parva. Cætera, quæ ad eos attinent, leges in Epiſtola ad Schroeckium (5); hæc enim ea mulier eſt, de qua ibi tertio loco verba fecimus, ubi, & quando eam ſecuerimus, indicantes. Indidem cognoſcere ſimiliter poteris de fœmina altera, cujus

[1] Patholog. l. 6. c. 5. [2] Vid. ejuſd. Phyſiolog. l. 1. c. 7. Vid. etiam infra n. 33.
[3] Vid. Epiſt. 38. n. 20. Epiſt. 49. n. 2. Ep. 56. n. 7. 9. 31. Ep. 57. 10.
[4] Vid. Epiſt. 3. n. 4. Ep. 4. n. 13. Ep. 5. n. 6., & 19. Epiſt. 21. n. 2. 30., & 36. Ep. 24. n. 16. Ep. 26. n. 21. Ep. 27. n. 2. Ep. 30. n. 14. Ep. 34. n. 15. Ep. 35. n. 16. Ep. 36. n. 4.
[5] Vid. in Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 167.

cujus protinus huc adſcribemus hiſtoriam reliquam: eſt enim illa, de qua primo loco iiſdem in Litteris ſcriptum eſt.

29. MULIER ſuperiore paulo minor, annos tamen nata ferme ſexaginta, colore non modo non ictérico, ſed optimo prædita, biboſa, & ſepties nupta, non alio de morbo, niſi de eo, quo confecta eſt, thoracis inflammatione queſta, cum a nobis non ob morbum, ſed ut ventris rimaremur viſcera, conſecaretur, nonnulla in genitalibus, ſed magis in bilis veſicula oſtendit non indigna, quæ huc tranſcribantur. UTERUS exterius in ſummo fundo tuberculum habuit figura, & magnitudine minoris avellanæ, ex parte prominens, ex parte intra uteri ſubſtantiam latens, ſcirrhoſa duritie, colore intus extraque albo, ex particulis conſtans multiplicibus, quæ contractas in ſe cellulas quodammodo referebant. Intra uteri autem cavum ex media fundi anteriore parte quædam extabat mollis, & pene *gelatinoſa* excreſcentia. Etſi vero teſtes, ſicut ætas ferebat, ſtrigoſi erant, & peranguſti; cervix tamen uteri, & vagina aliter apparuere, quam in ſeptem virorum uxore expectaſſes. Nam multæ in hac etiamtum rugæ & extantes vel ad ipſius longitudinis medium; in cervice autem figura ad virgineam accedens, & valvulæ in altero latere conſervatæ, ut perpaucorum liberorum parentem fuiſſe crediderim, quod exiles ad imum abdomen rugæ confirmabant. Quod vero ad fellis veſiculam attinet, etſi multo hæc erat brevior, quam pro jecinoris, ſani alioquin, magnitudine; neque enim ad hujus limbum illius fundus perveniebat, imo duos ferme diſtabat digitos; tamen cum bile pauca, & flava continebat calculos ſaltem trecentos triginta, quos multo maxima ex parte fuiſſe exiguos, propoſita cyſtis brevitas ſatis per ſe ipſa indicat. Reliqua de his calculis obſervata, qua in Epiſtola ſcripſerim, paulo ſupra (1) dictum eſt: quanquam cum plura, nec levia in ea deſcribenda peccaverint operæ typographorum, tum in ea potiſſimum parte plus verſu integro omiſerunt. Præter tot quot diximus calculos, cyſtis cavum occupantes, unum inter tunicas latentem ſcalpello retexi, nigro colore, & parvitate eorum ſimillimum, quos in cyſtis glandulis alias a me inventos ſupra (2) commemoravi; hic tamen glandulæ oſculum non ita evidenter patebat.

30. SUTORIS perſenis, eoque jam propemodum omnino edentuli, ætate, & catarrho intra biduum, aut triduum, ſine febre, ut ajebant, confecti, ſine ictero certe, ut ex cute candida manifeſtum erat, cadaver illatum eſt in Gymnaſium ſub Januarii finem, me Anatomen docente A. 1744. Cum igitur ibi totum fuerit diligenter confectum; quidquid præter naturam vidi, hic referam, ab iis orſus, quæ noviſſime obſervata ſunt. CRANII fornice difficulter avulſo ob Craſſæ meningis arctiſſimam adhæſionem ſic ut lamina hujus exterior affixa ad os frontis remaneret, cerebrum inventum eſt, ut cerebellum quoque, mollius, & in ſubſtantia medullari ſubfuſcum: ejus tres ventriculi aqua pleni pellucida, & pura: Choroides plexus pallidi: Pinealis glandula in mediocris uvæ acini formam, & magnitudinem ab aqueo, ut videbatur, humore, a quo molliſſima erat, diſtenta: Pituitariam autem, ſi deſuper inſpiceres, contractam, & ſubſidentem videres. Arteriarum, quæ per cerebri baſim feruntur, & trunci, & rami, quanquam non ut ſanguifera intra ventriculos vaſa, diſtenti ſanguine, imo inanes erant; tamen æquo latiores conſpiciebantur. In Thoracis cavo aquæ turbidæ, & fuſcæ copia modica. Pulmones ad dorſum concidentes, quippe omnino fere a pleura ſejuncti. Ut cor æquo amplius, ſic & truncus Aortæ latior. Huic autem præfixæ valvulæ ad aggeres, ut Valſalva appellabat, oſſeæ factæ; quin unius ipſum alterum latus ex oſſea conſtabat ſquama. Cum vero interius per univerſum Aortæ truncum, ramoſque ipſius Iliacos albedo multo ſæpius hic illic, quam oſſeæ bracteæ, propagaretur, harum unam vidi in curvatura, alteram prope Lumbarium par tertium, utramque non parvulam, & membrana hinc arteriæ intima, inde carneis annularibus fibris interceptam: quin ve-

[1] n. 28. [2] n. 21.

rum ;os; etiam; fuit ad Iliacæ alterius in Externam, Internamque diviſionem. Præterea cum ipſæ Aortæ truncus infra Emulgentes inciperet ſiniſtrorſum ſe flectere, prius autem quam Iliacas promeret, dextrorſum iterum redire; idem vitium in Iliacas adeo pergebat, ut crebris flexionibus Splenicam propemodum arteriam referrent. Sed & Carotides, & Vertebrales eodem hoc vitio non omnino erant immunes. Quæ ramorum quoque flexiones fecerunt, ne deſcriptam modo trunci incurvationem prorſus imputarem contiguis lumbarium vertebrarum exoſtoſibus, quæ ſe ad hunc modum habebant. Craſſa illa ligamenta, quæ inter earum vertebrarum corpora ſe interponunt, omnia, ſi infimum excipias, anteriore facie, ad utrumque præſertim latus, aereæ inſtar bullæ ita prominebant, ut tranſverſum minimum digitum eæ dexteræ, ſiniſtræque prominentiæ ferme æquarent. Siniſtræ omnes prominentiæ (an quod prius quam dexteræ cœpiſſent?) erant oſſeæ. Dexterarum autem ea tantum, quæ intervallo reſpondebat inter vertebram tertiam, & quartam, oſſea eſſe videbatur; nec erat tamen, ſed lamina oſſea, quæ ſuperficiem faciebat corporis vertebræ quartæ, extabat, ſeque ita extans, ſurſum producebat, eamque prominentiam cruſta oſſea operiebat: ſub qua cruſta ſervabatur prominentis ligamenti natura. Siniſtrarum prominentiarum cum unam ſcalpro, continuatum autem ligamentum, cultro in tranſverſum diſſecuiſſem; lineæ quidem illæ concentricæ ubi ſolent, ſed luride, & quaſi cinereo colore infecta omnia apparuerunt. Ad Ventrem tandem quæ pertinent reliqua, nobis hæc obſervanda præbuerunt. Omentum annexum erat a dextris, tum ei parti inteſtini Coli, quæ proxima hujus initio eſt, tum vicinis ei parti inteſtinis Tenuibus, & peritonæo. Ventriculus non ſolum anguſtior, ſed minus bona figura præditus. Pylori autem annulus duobus in locis nonnihil tumebat. Prope alterum orificium intus in ventriculo ſubrotunda quædam, & parva quaſi glandula extabat, quæ diſſecta pro tumore cyſtico agnita eſt; ut pote qui ex ſubſtantia fiebat quidem alba, firma, & in unum corpus ejuſdem figuræ compacta; ſed id corpus a continente membranula facillime ſejungi potuit. Proximum autem tumori illi orificium ventriculi, id eſt ſtomachus, erat ampliſſimum, ut continuata quoque gula ad quatuor ſaltem ſupra ventriculum digitorum altitudinem, quo toto ſpatio intus erat, quam reliquo, rubicundior. Quin etiam foramen, in ſepto tranſverſo ad eam tranſmittendam apertum, multo quam ſoleat, in latitudinem præſertim, amplius vidi, & ſuperiore extremo recta in tranſverſum linea, non angulo, terminatum. Cum eam omenti partem, quæ ventriculo adnata eſt, diligentius inſpectarem, animadverti a ſiniſtris haud procul ab hujus fundo, glandulæ inſtar, exiguum quendam lienem, ab omento, in quo erat, ſanguifera vaſcula accipientem, colore, tunica, ſubſtantiæ modo, niſi quod hæc erat paulo humidior, lienis ſimillimum, ea autem figura, & magnitudine, ut cum mediocris gallinæ ſplene poſſet comparari. Præter hunc non deerat alter lien, ſanus, & ſani pariter hepatis magnitudini reſpondens, quæ juſta erat, vel potius paulo minor. In fellea cyſti cum pauca, & viſcida bile calculi inerant ſex, ſeptemve non exigui, quorum maximus mediocris uvæ acino haud minor fuit, fere ſubrotundi, inæquali tamen quaſi ab adhærentibus minimis aliis ſuperficie. Si tenuiſſima quædam puncta excipias ſubſtantiæ coloris per hanc disjecta; omnes intus, extraque pernigri, nec colore modo, ſed ipſa quoque ſubſtantia carbonem referentes. Hi poſtquam ſiccati ſunt, per ſe plerique in fragmina abierunt. Antea autem etſi leves eſſe videbantur, qui in aquam conjecti ſunt, fundum continuo petierunt; qui vero ad flammam admoti, neque hanc ullo modo conceperunt, neque ulla ex parte liquari potuerunt. Minorum unus illic fuerat ubi ſe veſicula in ductum jam contrahit; neque tamen bilis egreſſui obſtiterat, ut veſicula, priuſquam incideremus, compreſſa, animadvertimus. Denique cum in renibus nil eſſet adnotatione dignum, aperta veſica urinaria, in poſteriore ejus facie ſupra orificium alba quædam apparuit, exigui inſtar inverſi pyri, pro-

protuberantia aliquanto major, quam erat caruncula ſeminalis; ad quam uſque ſe producebat, in exilem tamen, humilemque lineam contracta, ima illius protuberantiæ pars, quæ intra urethræ initium prominens; cum Proſtata glandula continuabatur; ut cum ex eadem, ex qua hæc eſſet, ſubſtantia, quin Proſtatæ excreſcentia eſſet, nemini ex illis, qui in earum partium diſſectionibus magis exercitati aderant, eſſe dubitandum videretur.

31. Utinam ſicuti, quæ in toto erant hujus Senis corpore præter naturam ob id ſaltem ne quædam te fugerent, quæ nonnunquam occultæ eſſe poſſunt non levium fortaſſe morborum cauſæ; ſicuti, inquam, illa adnotavimus, ita quinam in vivo plerorumque eorum effectus præceſſiſſent, nos minime lateret. Sed illud in præſentia ſcire ſatis eſt, cum eos calculos in cyſti haberet; icτericum tamen non ſecus ac deſcriptæ mulieres, & tot alii ſupra (1) indicati, non fuiſſe. Quod ſi uni mihi ſic obſervare contigiſſet, facile ſinerem, qui contrariam adhuc fovent opinationem, illud negligere, aut diſſimulare. At præter ſimiles, quas alias (2) produxi, Hominum Graviſſimorum Obſervationes, & Valſalvæ illas, quas indicavi (3), tot ſuperſunt aliæ, ut omnes me enumerare poſſe diffidam. Quaſdam igitur ſatis ſit ad priores illas addidiſſe. Lælius a Fonte (4) ſenis Epiſcopi *veſicam felleam repertam fuiſſe levibus lapidibus repletam*, ſcribit, *& tamen nunquam icteritia fuiſſe detentum*. Eadem prorſus de Vetula quadam teſtatur Pechlinus (5), & de muliere, quæ Lipſiæ capite mulctata eſt, Ettmüllerus (6), cum *in folliculo fellis copioſos gereret lapides majores, & minores*. Valliſnerius autem noſter (7) ſe nunc plurimos felleos calculos, nunc unum magnum in plurium cadaveribus deprehendiſſe, qui *nunquam* fuerant arquati. Baeumlinus (8) quot cyſtis calculos in ea repererit, in qua *icterici quid* non apparuerat; quot Fabricius (9) in ea, quæ *ad ſenſum* erat *ſana*; quot denique Hallerus (10) in alia, quæ *ſaniſſima videbatur*, itemque in vetula, in qua *icteri nulla ſigna*; videre per te poteris: nec vero ſuſpicaberis, in tot aliis ipſius hiſtoriis, in quibus nulla icteri mentio eſt, hunc fortaſſe non defuiſſe, quando animadverteris, ubi illarum ſummam colligit (11), ſcribere, hos calculos *plerumque abſque ictero eſſe, per experimenta ſua conſtare*. Cæteros, & in his Vaterum (12) ſciens omitto, cum ad eos, quos nominavi, non illos tantum addere oporteat, quos infra (13) adducam teſtantes, ſe cum iis calculis nullam prorſum noxam conjunctam vidiſſe, ſed illos etiam, qui cum incommoda reliqua deſcribant, aut memorent eorum, in quibus cyſtici fuerunt lapilli, icterum, quod vitium in oculos ultro incurriſſet, omnino prætermiſerunt, in quibus noli credere tantummodo eſſe Reverhorſtium (14), Contulum (15), Riedlinum (16), Hoffmannum (17), Baſſium (18), alioſque ex magis recentibus. Sepulchretum dumtaxat verſa. Invenies Bonetum (19), Mortonum (20), Greiſelium (21), Kentmannum (22), Huldedreichium (23), Gnoffelium (24), alios; neque enim tempus mihi eſt ad omnes ſingillatim indicandos, quos cum legerem, non potui exiſtimare, morbum regium, ſi ſuos infeciſſet ægros, fuiſſe facile prætersituros.

32. Quid ergo eſt, inquis, quod plurimi viciſſim teſtes, vel in Sepulchreto ipſo producuntur, qui cum cyſticis lapillis hunc conjunctum morbum viderunt? Non ideo certe quod his poſitis, hic quoque neceſſario poni debeat. Sic enim vidiſſent omnes. Igitur ob cauſam aliam aliquam. Exempli enim gratia, ne a Sepulchreto recedamus,

X 2 habes

[1] n. 27. [2] Epiſt. Anat. 1. n. 50. 51. [3] ſupra, n. 27.
[4] Conſult. Med. 139. in fin. [5] Apud Scheffel. Diſs. ſupra ad n. 13. cit. §. 16.
[6] Prax. l. 1. S. 17. c. 3. art. 4. [7] Adnot. cit. ſupra ad n. 13.
[8] [9] loc. indicat. ſupra ad n. 23. [10] Opuſc. Pathol. Obſ. 33. Hiſt. 7., & 11.
[11] Ibid. Hiſt. 10. [12] Diſſ. ſupra ad n. 16. cit. theſ. 9. [13] n. 38., & ſeq.
[14] Diſſ. ſupra cit. ad n. 16. [15] loco ſupra ad n. 23. cit. c. 25.
[16] Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 45. [17] cap. ſupra ad n. 15. cit. Obſ. 1.
[18] Dec. 4. Obſ. Anat. 9. [19] l. 2. S. 4. Obſ. 35. [20] S. 7. Obſ. 43.
[21] S. 11. Obſ. 46. [22] l. 3. S. 7. Obſ. 33. [23] S. 14. Obſ. 36.
[24] S. 17. Obſ. 14. §. 5.

habes in Helwigii Obſervatione (1) icte-rum cum iis calculis, ſed etiam cum hepate marcido, & putreſcente: habes illos quoque in Veſalii (2), & Verzaſchæ (3) Obſervationibus; at ſimul jecur magnum, durum, & viride, aut ſcirrhoſum, flavum, exſangue. Eſt alias pro hoc vitiorum genere aliud vitium, ut cum Beckerus (4) calculos non modo in veſica fellea, ſed pariter in poris choledochis repertos proponit. Alias vero utrumque eſt. Sic Deodatus (5); & Dobrzenskius (6) tum durum jecur, tum calculos ſimul in cyſti, ſimul in iis ductibus fuiſſe, referunt. Mirum autem non eſt, materiam bilis ad regium morbum faciendum in ſanguine remanere, cum illam jecur aut ſecernere, aut ſecretam, ne reliquæ ſecretionem prohibeat, extra ſe mittere non poteſt. Huc autem referendam eſſe illam quoque veterem Obſervationem (7) in matre habitam Profeſſoris Bononienſis, facile intelligeres, ſi integra proferretur. Tu vero hanc, ut illam Veſalii, quam paulo ante indicabamus, bis in una eademque Sectione legas oportet; eſt enim (quis a primo crederet?) iſta ipſa, quæ infra (8) etiam ponitur: quod facile cognoſces, utramque inter ſe, & cum ea conferendo, quæ in Sectione alia (9) propoſita fuerat, vel potius cum illo, a quo habita eſt, Coitero (10); etſi enim toties repetita eſt in Sepulchreto, ſemper tamen neglecta fuit Auctoris dubitatio, minime alioquin prætermittenda; neque enim ſcripſit *regio morbo laborarat*; ſed *regio*, *ni fallor*, *morbo laborarat*. Vides igitur producta teſtimonia infirmari, ſi quis recte attendat, eorumque ſimul numerum minui, cum quæ erant ſingula, bis, quaſi gemina eſſent, in medium allata eſſe oſtenditur. Sic & Timæi iteratam Obſervationem (11) deprehendes, non ſecus ac Guarinonii (12), & aliorum fortaſſe: verum in nulla magis mireris, quam in ea Fontani [13], quæ cum modo eſſet prolata ſub numero XXII, continuo una eademque, vix aliquot mutatis verbis, ſub XXIII proponitur. Sed tamen ultimæ duæ Obſervationes alio, non ad lapillos cyſticos, ſpectant cum ictero quidem, ſed cum gravi ſimul aut jecoris vitio, aut bilariorum canalium obſtructione conjunctos, quo attinent priores illæ, atque aliæ quædam multo recentius vulgatæ. Quarum aliqua ſi proferatur, facile alia etiam ratione infirmari poſſit, ut cum Vaterus (14) Matronam ſcribit, cujus in cyſti triginta calculos invenit, ictero laboraſſe. Hoc enim fatemur; ſed illud quod continuo ſubjicit, ſimul attendimus, ab ictero liberatam annos tres circiter & viginti integra uſam eſſe valetudine, & tandem apoplexia interemtam. Nam ſi ob id tantum, quod calculi jam tum in cyſti laterent, ictero illo prehenſa eſſet; tam longum poſtea trium & viginti annorum ſpatium, quo non modo latebant illi, verum etiam augebantur, ſine ictero non exegiſſet. Ejuſcemodi & illis reſponſum dabis, qui objicerent Weitbrechti (15), & Galeatii (16) Obſervationes. Uterque enim poſt regium morbum, olim prægreſſum, calculos in cyſti deprehenderunt: quanquam illud quoque reſpondere potes, a primo ſimul jecur ſubdurum eſſe deprehenſum; ab altero durius, multiſque tuberculis refertum; ut ea ſileam, quæ ſupra (17) attigi, unde intelligas, alios lapillos alio olim fuiſſe loco, ut bilem tunc ſubire inteſtinum facile prohiberent. Ad illa autem exempla, in quibus non modo prægreſſus, verum etiamtum præſens icterus cum cyſticis calculis erat conjunctus, ut Lanzoni (18), Verneyi (19), Swietenii (20), Halleri (21), aliorumque Cel. Virorum, ſiquis forte opponat, ſatis ex iis, quæ paulo ante dicta ſunt,

[1] Ibid. S. 7. in Additam. Obſ. 1. [2] S. 18. Obſ. 8. §. 4. cum Obſ. 20.
[3] Ibid. in Addit. Obſ. 6. [4] Sect. ead. Obſ. 8. §. 1. [5] Ibid. §. 10.
[6] S. 16. Obſ. 5. [7] S. 18. Obſ. 8. §. 5. [8] Ibid. Obſ. 25. §. 6.
[9] S. 8. Obſ. 36. [10] Obſ. Anat. [11] S. 18. Obſ. 8. §. 11., & Obſ. 25. §. 4.
[12] Ibid. Obſ. 33., & in Additam. Obſ. 5. [13] Sect. ead.
[14] theſ. 9. cit. ſupra ad n. 31. [15] cit. ſupra ad n. 17.
[16] cit. ſupra ad n. 24. [17] Ibid. [18] Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 36.
[19] cit. ſupra ad n. 13. [20] ad §. 950. cit. ſupra ad n. 15.
[21] Opuſc. Pathol. Obſ. 33.

ſunt, habes quod referas. Primus enim ſimul *multis hydatidibus* obſitum conſpexit jecur; alter dimidia ex parte adeo exſiccatum, ut pollicis craſſitudinem non æquaret; tertius *luridum*, *durum*, *exſuccum*, ... *ſcirrhoſis tuberculis aſperum*; quartus denique cum in tot hiſtoriis duas tantum exhibeat ictericorum, ſecundam, & nonam, in illa idem viſcus proponit *morbidum*, & *ulceroſum*, in hac *magna ex parte putridum cum veſicula fellea tota conſumpta*, ut *in media putrilagine calculus repertus ſit*. Suſpicor autem, ſi quorundam aliæ, quæ proferuntur, Obſervationes non obiter ſcriptæ, ſed pari diligentia & habitæ, & traditæ eſſent, futurum fuiſſe, ut præter cyſtis calculos, ſæpe alias ſimul in vicinia, & præſertim in hepate, intra quod, niſi perquiras, latere etiam poſſunt, læſiones compertas legeremus. Producuntur etiam aliquando Obſervationes minus recentes, ſed vel minus, ut verum fatear, ad rem facientes, ut puta Dominici noſtri de Marchettis (1), quaſi icterum a cyſtis calculis vidiſſe ſe diceret. Ille vero cum ait, *obſtructa veſicula ab aliqua materia aut lapide* (*aliquando enim inveni in ipſa veſicula tres, aut quatuor lapides magnitudine ciceris*) *icteritia flava excitatur*; lapides quidem ab ſe ibi inventos dicit, ſic autem ut tunc veſiculam obſtruerent, & icterum propterea facerent, profecto non dicit.

33. Verum ſepoſitis ob animadverſiones illas, quas hactenus indicavi, his omnibus Obſervationibus, aliiſque earum ſimilibus, cum quædam reſtent, ad quas nihil fortaſſe poſſit iſtorum dici; quæres ex me, qua ratione aliquando calculi veſicæ felleæ arquatos facere homines queant, & num illa, qua Marchettus, aliique exiſtimarunt, ſi veſicam, aut potius ejus proprium, id eſt Cyſticum ductum obſtruant. Nam ſine ictero obſtructam ipſam fuiſſe conſtat vel ex iis Obſervationibus, quas ſupra (2) commemoravimus, cum videlicet plena erat lapillorum. Quanquam autem cum plena his eſt, nihil bilis poſſit emittere, &, quod conſequitur, res eodem redeat ac ſi ejus meatus eſſet occluſus; tamen ut tibi ſatisfaciam, occluſi illius meatus Obſervationes ſine ictero infra [3] proferam; hic autem illud dumtaxat, quod ſupra (4) indicatum eſt, ad memoriam revocabo, non Cyſticum, ſed Hepaticum, & Communem ductum illas eſſe vias, per quas bilis ab ipſo jecinore ad inteſtina amandatur; ut niſi hæ viæ aut excreſcentia, aut conſtrictione aliqua, aut viſcida, craſſaque materia, aut calculis ſive in ipſis viis, ſive in hepate, ſive etiam in cyſti genitis, ſed in eas vias extruſis, impediatur, non poſſit bilariorum quidem meatuum cauſa bilis in hepate, ideoque ejus materia in vaſis ſanguiferis ad regium morbum efficiendum retineri. Cavendum autem eſt, nequando in veterum Obſervatorum vocibus, quibus ad Hepaticum, aut Communem ductum ſignificandum utebantur, erremus, non hunc, ſed Cyſticum intelligentes. Ipſi enim utrumlibet illorum ductuum pro cyſtis meatu, ut antea (5) quoque indicavimus, Fernelii locum explicantes, quemadmodum ferebant dogmata eorum temporum, accipiebant, Cyſticum autem ductum, quantum apud Mundinum (6) videre eſt, *colli* veſiculæ, non pori, aut meatus, aut ductus vocabulo deſignabant. Itaque cum apud Donatum (7) leges, Albucaſim docuiſſe, & confirmaſſe Nicolum, *in meatu veſicæ fellis oriri carneam excreſcentiam*, *quæ illam obturando inſanabilis icteritiæ eſt cauſa*, tametſi a me quoque olim fuiſſe dixi (8) in ipſa veſicula deprehenſam; noli tamen facile credere, in hac, aut in Cyſtico ductu ortam ab illis eam intelligi, de qua loquuntur, quippe quæ aliud quam veſiculam, ſi reapſe erat icteri cauſa, obturabat. Sic cum Gentilis, quemadmodum ſupra [9] indicatum eſt, ſe lapidem ſcripſit *in poro veſicæ fellis*, *ſeu meatu adinveniſſe*, quid hoc nomine accipias vide. Te cautum reddet Sepulchreti ipſius lectio, ubi (10) Camenicenus ſic ad Matthiolum ſcribit, *meatus ille*, *qui ex folliculo fellis in hepar eſt*, *liberrimus erat*, id eſt Hepaticus ductus. Dixerat autem paulo

[1] Anat. c. 4. [2] n. 31. [3] n. 39. [4] n. 10. [5] n. 27.
[6] Anat. ubi de Kyſti fell. [7] de Med. Hiſt. Mirab. l. 5. c. 3. [8] ſupra n. 20.
[9] n. 15. [10] l. 3. S. 18. Obſ. 8. §. 12.

lo ante , *ille meatus*, *qui ex folliculo fellis in inteſtinum deſinebat* , *lapide obſtructus erat :* quem non Cyſticum fuiſſe, ſed Communem , præter ea, quæ dicta ſunt, illud quoque tibi indicabit, quod *folliculus fellis* in illo icterico *pleniſſimus erat bile* . Neque aliter accipies in Coiteri Obſervatione (1) verba illa , *in meatu a veſica bilis ad duodenum* ictericæ *magnus* calculus , *qui eum meatum undequaque obſtruxerat* , præſertim cum ab ipſo (2) folliculum felleum alibi ita deſcriptum animadverteris, ut nulla Cyſtici mentione facta , *duos* dicat *obtinuiſſe poros* , *alterum* , *per quem ex hepate bilem trahit* , *alterum* , *per quem ex ſe ſe bilem in duodenum inteſtinum tranſmittit*. Scilicet præceptoris Falloppii (3) dogmata in eo quidem ſecutus eſt , ut Cyſticum ductum, non ſecus ac Veteres illi, pro veſiculæ cervice haberet ; non in eo tamen ut ab hepate ad inteſtinum uno, eoque recto, meatu deferri bilem agnoſceret , cui *meatui medio in ductu* natura *veſicam cervice implantaverit*.

34. Non Cyſticum igitur , ſed Hepaticum ductum , quem unum agnoſcentes, clarioris dumtaxat doctrinæ , & conſuetudinis gratia in Hepaticum , & Communem dividimus, ſive excreſcentia , ſive calculo, a Falloppio (4) quoque ibi ſæpius obſervato , ſive craſſa , viſcidaque materia, ſive alia ratione impeditum requirimus, ut viarum bilis majorum vitio ortum icterum fateamur . Nam & craſſa obſtrui materia, & bile ipſa poſſe non dubitamus, qui olim in cane male affecto non Pancreatici ſolum , ſed & Communis ductus finem concreta materia quaſi gypſea , & ſubflava occluſum invenimus, Ettmüllerum (5) autem legimus in Lipſienſe Icterico deſcribentem *infimum porum viſcida pituita penitus obſtructum*, *adeo ut poſt abſciſſionem hujus meatus biliarii ne gutta quidem bilis proflueret*, *quia bilis ibi contenta craſiſſima*, *atque tenaciſſima erat* . Sed me hoc loco a te interpellari poſſe ſcio , quærente , cur igitur Nobilis Gallus , quem Scultetus (6) diſſecuit , cum *porum bilarium ea parte* , *qua duodeno inſeritur* , *lapillo* , *piſum magnum adæquante adeo obſtructum* haberet , *ut ne tantillum bilis per eum expurgari potuerit* , regio tamen morbo infectus non eſſet ? Ego vero in ſingulari adeo caſu , niſi ad eas confugere velim ſanguinis conſtitutiones [7], in quibus materia bilis , atque adeó bilis ipſa vix ulla flavedine poteſt inficere ; ſingularem quandam bilariarum viarum diſpoſitionem ſubfuiſſe dicam neceſſe eſt : qualem videlicet Falloppius [8] bis terve a ſe viſam teſtatur , Communi videlicet ductu paulo ſupra inteſtinum Duodenum *in geminum canalem diviſo* : quam diviſionem , ſed inter ejuſdem inteſtini tunicas *in duos ramos inſignes* , *ſeparatis oſculis intra inteſtinum biantes* ſemel quoque vidit Abrahamus Vaterus [9] . Sic enim oſculo altero obſtructo , via bili aperta reſtat per alterum ad inteſtina . Eſſe etiam potuit alius aliquis præter conſuetudinem ductus ut quem in muliere *bene habita* , *& pingui & ſic ſatis valida* , cum cyſtis infarta eſſet calculis & occluſa , Bartholino (10) inſpectante , offendit Veslingius *ab hepate prodeuntem* , *poro bilario* , *a calculis quoque conſtipato* , *vicinum* , *qui in jejunum inteſtinum terminabatur* , aut quem Bezoldus (11) ab ſe viſum deſcribit , & pingit Veslingiano ſimilem , modo non ad Communem ſed ad inteſtina perveniret , aut quos ſemel atque iterum a Diemerbroeckio oſtenſo idem commemorat [12] ſeorſum a Communi inter veſiculam , & inteſtina porrectos ut magna pars bilis vel recta , vel per illum ferri ad hæc poſſet . Quas vero continuo ſubjicit Andreæ a Lacuna Obſervationes , ad eas ex parte attinentes , quæ ſupra (13) a nobis indicatæ ſunt , lapidum ſine ictero in cyſti concretorum , eoque nomine productas in Epiſtola I. Anatomica (14) , ſi apud Auctorem ipſum potius quam apud Riolanum legere potuiſſet ; illiu[s] maluiſſet verbis , quam hujus uti , qu[o]me

[1] Ibid. S. 8. Obſ. 36. [2] Tab. Intern. hum. corp. Part. [3] Obſ. Anat.
[4] Ibid. [5] art. ſupra cit. ad n. 31. [6] Obſ. cit. ſupra ad n. 18.
[7] Vid. ſupra n. 9. [8] Obſ. cit. [9] Differt. qua nonum bilis diverticulum &c. theſ. 7.
[10] Cent. 2. Hiſt. Anat. 54. [11] Diſſ. de Cholelitho §. 6. , & Fig. 1. litt. f.
[12] §. cit. [13] n. 31. [14] n. 59.

memoria lapſus, tribus in verſibus tria retulit cum iis, quæ Andreas tradiderat, non congruentia. Sed his miſſis, ad alia pergamus.

35. Cum ſupra (1) genera quatuor propoſuerim cauſarum, Communem, aut Hepaticum bilis canales impedientium, trium autem ſolummodo exempla protulerim; miraris fortaſſe cur quarti, id eſt conſtrictionis illorum nullam produxerim Obſervationem. Sed mirari deſines ubi has Litteras adeo prolixas relegendo, id, quantum licuit, antea (2) factum per exempla quidem ex Sepulchreto indicata, animadverteris. Quod ſi alia forte aliunde quæris, minime deſunt. Illuſtre eſt, ob ægri perſonam, quod de Andrea Mauroceno, Senatore, & Hiſtorico Veneto nobiliſſimo doctus ejus Medicus, tradidit Aurelius Palazzolus (3). Icteri enim, quo Maurocenus confectus eſt, inſuperabilis cauſa fuit viarum conſtrictio; quippe *occalluerat ductus, qua bilis in primis ad inteſtina fertur*. Meadius autem (4) poſt icterum pertinacem, eundem meatum vidit, qua cum Cyſtico in unum coit, quaſi injecto vinculo ita contractum, ut *ſtylum non caperet*; neque ulla bilis portio, qua cyſtis, & jecur diſtendebantur, poſſet ad inteſtina pervenire: ea autem contractio ab ſcirrhoſo, atque adeo cancroſo proximi pancreatis tumore inducta eſſe videbatur. In Actis quoque (5) Cæſareæ Academiæ Icterici extat Obſervatio, cui propter ſcirrhoſum pancreas, erat Communis ejuſdem Canalis exitus non ſine *firma concretione* præclauſus. Rariorum igitur cauſarum, quæ ſive ex tubo ſolidum corpus efficiendo, ſive extrinſecus premendo Communem bilis ductum conſtringunt, exempla neque ſupra, neque hoc loco reticui, idem facturus in conſtrictionis cauſis frequentioribus, ſi harum effectus ut rationi ſunt maxime conſoni, ſic poſt mortem facile caderent ſub ſenſum. *Criſpaturas* dico ſpaſmodicas, ob quas orificium ſaltem ductus Communis, aut tenuiorum Hepatici ramuſculorum pars maxima conſtringantur: niſi forte huc credimus Cl. Jo. Georgii Maureri (6) Obſervationem ſpectare. Vir Illuſtris poſt vulnus, minime penetrans, in regione hepatis acceptum, bilioſa tertiana febre, & regio morbo, aliiſque deinceps correptus, cum evadendi ſpem præbuiſſet, & quod ad icterum attinet, ferme jam bene ſe haberet, mox vehementi, iterata, & longa animi commotione accedente, quam cito repentina faucium, & pulmonum inflammatio excepit, non ſine *metu, & anxietatibus ob mortem imminentem*; hanc intra triduum obiit. Habuit autem, ut cætera omittam, intra cyſtim quidem calculos tres, eoſque non parvos, ſed & *orificium ductus choledochi, totumque hunc canalem ita obliteratum, vel conſtrictum, ut ne minimo cuidam ſtylo, multo minus bilis guttulæ amplius concederet tranſitum*. Fuerit ſane ejus ductus cavum ita conſtrictum quando cutis flavebat, alvi autem recrementa *albicabant*, & *tarde*, ac *difficile* detrudebantur. At certe non erat amplius eo tempore, quo cuti erat *prorſus naturalis, floriduſque color* reſtitutus, fæceſque *in magna copia, & naturaliter tinctæ* prodibant. Veri igitur ſimile videri poteſt, ſpaſmodicam conſtrictionem, quam animi quies, & curatio nuper laxaſſent, per novas animi ejuſcemodi commotiones, & lethalia ſymptomata intra illud triduum rediiſſe. Utcunque id fuerit, ſi tu interea, quæ de *criſpaturis* dixi, quas ſpaſmus faciat aut certos animi affectus conſequens, aut (7) ab irritamentis, & doloribus cum aliarum, tum proximiorum præſertim jecinori Partium excitatus; ſi hæc, inquam, cum veri ſimilitudine congruere agnoveris, & quod ad irritamenta potiſſimum ſpectat, pauliſper attenderis, facile rationem illam invenies, quam ex me quærebas (8), cur poſitis in veſicula calculis, regius morbus aliquando naſcatur, etiamſi nulla alia ſimul cauſa ſit de tot illis, quas ſupra indicavimus, a qua repeti is morbus queat. Agnitum id olim eſt a nobis cum ſcripſimus

[1] n. 33. [2] n. 10.
[3] Vid. in Adnot. a Cathar. Zeno additis ad Vitam hujus Mauroceni ab Nic. Craſſo ſcriptam.
[4] Monit. Med. c. 9. S. 1 [5] Tom. 8. Obſ. 30. [6] Ibid. Obſ. 70.
[7] ſupra n. 10. [8] n. 33.

mus (1), *ſive calculi, a me reperti, nondum ea fuerint magnitudine, aut pondere, aut figura, qua ſatis lædi cyſtis poſſet, ſive eo nunquam compulſi fuerant, ut bilis exitum prohiberent*, fieri ob has rationes potuiſſe, ut in quibus illos inveneram, *nullam peculiarem, quæ quidem manifeſta eſſet, noxam, ſed ne ictericum quidem colorem inducerent*. Irritata videlicet cyſti aut magnitudine, aut pondere, aut figura præſertim calculorum tunc maxime cum in cervicis anguſtias coacti, a bile quam ſic in cyſti retineant, dum hæc a ventriculo, aut inteſtinis comprimitur, uſque & uſque magis urgentur, ſpaſmum inde oriri, & contractiones, ac *criſpaturas*, quæ per continuatos bilis majores ductus hinc ad inteſtinum Duodenum, inde vero ad jecur propagentur, viiſque ſic contractis, icterum poſſe fieri non dubitabamus, ut diſerte poſtea ab Hoffmanno (2) expoſitum eſt. Itaque icterus cum tunc ſolum poſſit conſequi lapillos cyſticos, & quod hi tunc irritando faciunt, id facere aliæ, alibique poſitæ cauſæ, ipſique animi affectus queant; non erit igitur ille perpetuum, neque proprium horum lapillorum indicium.

36. Verum ſi icterus non eſt; num eſt eorum aliud aliquod peculiare, & perpetuum ſignum? Perquam vereor, ne quod Fernelii (3) tempore, id noſtro, & poſterorum futurum ſit, id eſt ne *manifeſtæ* inveniantur *notæ*, *quibus* illi *certo*, *ac facile detegi poſſint*; ſed, ut de ictero vidimus, in *ſuſpicionibus* hæreamus. Non me quidem fugit Cl. Viros fuiſſe & veteres, & recentes, qui has notas laudabili induſtria animadvertere, cunctiſque approbare conati ſint. Coiterum (4) namque in primis video ſuas aliquot horum calculorum Obſervationes edidiſſe, ut *ex* iis *addiſcerentur ſymptomata*, *hoc malum ſequentia*. Verum hæc ad diuturnum icterum, & in una, in qua Communis etiam canalis obſtructus erat, ad continuum ciborum vomitum reducuntur. Quorum de primo ſatis ſuperque dictum eſt. De altero autem, ab aliis quoque commemorato, quam ſæpe abſit, & a quot præterea cauſis, & quam variis effici poſſit, eſt certe omnibus manifeſtum. Alii alia addiderunt poſtea, quæ non ſum ſingula perſecuturus, quando id quod de vomitu dixi, de colico dolore, aliiſque ejuſmodi facile apparet eſſe dicendum. Quid? quod oppoſita ſigna proferri video, ut puta alvi, & adſtrictæ, & fuſæ. Nec me quidem id movet, quod in Sepulchreto (5) hoc alterum *vix concipi* tunc *poſſe* dicitur; bilem enim, lapide totam veſicam implente, omnem ab hepate jugiter ad inteſtina defluere intelligo, eaque, ſi acrior forte ſit, vehementius ſtimulare. Sed illud dumtaxat noto, ſi modo unum, modo alterum, id quod non diffiteor, verum eſt; neutrum igitur perpetuum, & peculiare horum calculorum ſignum eſſe poſſe.

37. Sed communibus his miſſis, ſi quæ per ſe calculus facere poſſit, quæramus; ad ea ferme redibimus, quæ ſcripta eſſe a nobis in I. Epiſtola Anatomica paulo ante (6) memoravimus. *Calculus ex ſe ipſo*, ut ait Boerhaavius quoque (7), *dum quieſcit, nihil mali facit, niſi ponderis ſenſum, ſed irritat mole, pondere, aſperitate*. Hæc, quæ ipſe de urinario dicit, ſi ad felleum transferamus, crediſne ponderis ſenſu ſe proditurum, qui levior urinario ſit, & ſenſim augeatur? Diu igitur expectandum erit, dum majus denique pondus acquirat. At ſignum, quo tandiu, & pleriſque in caſibus ſemper carebimus, eritne tandem tunc ſaltem ſenſibile, & extra dubitationem poſitum? Senſibile profecto erat in Comite, de quo Hildanus (8), quippe *a multis annis, quotieſcunque in lecto ſe ſe ex una in alteram partem circumvolveret, pondus magnum, moleſtum, & ex una in alteram partem delabens, e regione hepatis percipere poterat*. At calculi ejus ingentes pendebant duodeviginti drachmas cum ſemiſſe, idque exſiccati; nam recentes multo erant graviores. Num tamen

[1] Epiſt. Anat. I. n. 50. (2) c. 3. ſupra ad n. 15. cit. §. 69. & P. 4. S. 12. c. 12. §. 10.
(3) c. 5. ſupra ad n. 13, & 27. cit. (4) Obſ. Anat.
(5) l. 3. S. 10. Additam. in Schol. ad Obſ. 1. (6) n. 35.
(7) Prælect. ad Inſtit. §. 790. (8) Obſ. ſupra cit. ad n. 22.

men graviores fuiſſe putas, quam tot illos ſimul inventos a Greiſelio (1), qui univerſi drachmas pendebant triginta? Virum autem illum, in quo invenit, id pondus unquam percepiſſe non adnotavit.

At enim eum ſenſum obſcurabat fortaſſe immanis in illius ventre pinguedinis copia. Num ergo omnes fuerunt pinguiſſimi, in quibus grave calculorum pondus repertum eſt? Præpinguis ſane haud fuiſſe videtur mulier (2), in qua calculorum pondus æquabat drachmas viginti quatuor, ut neque Sacerdos (3), in quo viginti; nec Vir Illuſtris (4), in quo pendebant ferme tantundem. De horum tamen nemine legitur; imo de nemine eorum, quibus veſicula calculis prægravata eſſet, quod de illo Comite legiſſe memini, dum ſe in lecto circumvolveret. Ad quem reſpexiſſe, temporum ſpectata ratione, Stieberum (5) crediderim, cum ejuſmodi Obſervationi alteram objecit *lapillorum pluſquam ducentorum* in viri ejus cyſti, *qui de dolore gravativo dextri lateris nihil unquam conqueſtus fuerat*. Sed fac, plures de eodem illo ſenſu, de quo Hildani Comes, fuiſſe conqueſtos. At fac ſimul, illorum tibi ſacculorum veniat in mentem, qui calculis graves a jecinore pendebant (6), aut ipſius etiam felleæ veſiculæ, quæ ingenti copia bilis craſſiſſimæ non ſemel reperta eſt mirum in modum diſtenta. Intelliges ſane, ad eundem locum eundem ſenſum non a calculis ſolum, & ſi a calculis, non ab iis tantum, quos fellis veſicula includat, aliquando eſſe poſſe. Iiſdem autem, aliiſque exemplis etiam diſtentionem, quam non æger modo, ſed & Medicus, admota ad eum locum manu, percipiat, & quod conſequitur, molis calculorum effectum, horum notam ambiguam præbere, manifeſtum eſt. Aſperitas reſtat. Quam primum dico, ut de pondere jam dixi, & dicere poteram de mole; non eam ſemper eſſe, quæ irritare poſſit, & irritando ſe prodere. Deinde dico, vel cum ejuſmodi eſt, alias copia, alias craſſitie interjectæ bilis, veſiculam ab irritatione defendi; multo enim rarius hic accidit quod ſemper fere in urinaria veſica, ut omni humore ejecto, nihil niſi calculus reſtet, a quo veſicula compungatur, præſertim cum hæc non ad eundem modum, atque illa ſe poſſit contrahere, & circa lapidem conſtringere: quod etiamſi poſſet, non videtur tamen veſicæ utriuſque ſenſus pariter exquiſitus; ne forte ad turgentiam, quæ tamen non ſemper eſt, ventriculi, aut inteſtinorum confugias, qua cyſtis ad calculum apprimatur. Denique dico, in iſtis ipſis viſceribus, qua parte contiguam premere veſiculam queunt, eſſe ab alia cauſa eundem punctionum ſenſum poſſe, qui a calculo eſſet in veſicula; imo eſſe in hac poſſe aut ab retentæ bilis acerrima vi, aut a ſpaſmo aliquo; ut irritamenta aut credi in veſicula poſſint, quæ in ea non ſint, aut ſi forte ſint, aliunde ſint quam a calculis.

38. Quæ hactenus diſputavi eo redeunt, ut intelligas, nullum ſignum horum calculorum eſſe perpetuum, nullum peculiare. Sed ne forte ſuſpiceris, errorem aliquem, ut ſæpe fit, ſubeſſe rationibus, experientia ſtemus. Sepono meas omnes, & Valſalvæ Obſervationes (7), in quarum nulla ſignum ullum fuit eorum calculorum, quos tamen in veſicula invenimus. Sepono quæ alias (8) ex Gerbeſio, & Loſpichlero produxi, aſſeverantibus, cum cyſtis calculis homines *citra querelam diu ſanos vixiſſe*, & *incolumes valuiſſe*. At ſi alii præterea idem teſtantur; æquum eſt, ut eorum quoque omnium recorderis, quæ nunc ſeponimus. Rolfincius (9) igitur, Medicus ſua tempeſtate graviſſimus, ubi quales in cyſti calculos invenerit ipſe deſcribit, generatim ait, lapides *in veſicula fellis ſæpius per aliquot annos ſine noxa latere, nonnunquam ſine dolore, nonnunquam dolorem inferentes*. Lemeryus pater (10) notum eſſe confirmat,

(1) Obſ. ſupra cit. ad n. 19. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 7., & 8. Obſ. 123.
(3) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 129. (4) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 28. n. 1.
(5) Sepulchr. l. 3. S. 17. Obſ. 14. §. 3. cum Schol. (6) Vid. ſupra n. 13.
(7) Vid. ſupra n. 27. (8) Epiſt. Anat. 1. n. 51. (9) Differt. de Gutta Ser. Coroll. 4.
(10) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1703. Obſ. Anat. 1.

eos lapides non ſolum non mortem, imo „ ſæpe vel nullum incommodum afferre „. Vaterum in ea, quæ triginta illorum gerebat, diuturnam, & *integram* uſque ad finem *valetudinem* obſervaſſe, jam ſupra (1) dictum eſt. Galeatius (2) pariter affirmat, diſſectæ a ſe mulieri *nihil accidiſſe aut in eo, ex quo mortua eſt, morbo* (hydrope), *aut antea, quantum quidem novit, quod* fellis veſiculam *affectam eſſe indicaret*, cui tamen quatuor inerant calculi, quorum major, & *anguloſior cyſtici canalis orificium obſtruxerat*. Themelius (3) quoque cum *quoſdam* felleos *notatu dignos lapillos* in meretrice ab ſe repertos commemorat, geſtatos *abſque ulla ſanitatis læſione* fuiſſe indicat. Roncallus (4) denique (nolo enim alios, quam qui ſcribenti occurrunt, hic nominare) ſeptem refert parvæ nucis juglandis magnitudine in ejus cyſti, quæ octavo jam menſe uterum ferens, & toto eo temporis ſpatio, & jam pridem *bonum habitum*, *bonamque nutritionem*, & *colorem præſetulerat*; ut manifeſtum eſſet, niſi puncto temporis, id quod credibile non eſt, illi concreviſſent, *ſanitatem* vel iis præſentibus *perdurare poſſe*. Satis igitur, niſi quid me fallit, oſtenſum eſt, nullum cyſticorum lapidum perpetuum eſſe ſignum, &, quod conſequitur, nullum plane proprium, & peculiare.

39. Quid ergo eſt, inquis, quod Medicus Experientiſſimus Wepferus (5) hæc ad Verzaſcham ſcripſit: *nec collum veſiculæ biliariæ obturatum exiſtimo, quia de cardialgia, ſeu dolore tenſivo, qui aſſe tegeretur, juxta cartilaginem enſiformem, altum eſt ſilentium?* nonne ſaltem hoc ſignum, ubi calculus obturaſſet collum veſiculæ, inſeparabile exiſtimabat? Tu vero attendas hic velim, neque de calculo nominatim verba feciſſe, & præter calculum eſſe alia (6), quæ ut cæteros, ita etiam Cyſticum bilis ductum poſſint obſtruere. Deinde, etiamſi calculus hunc obſtruxerit, non modo non icterum, quem unum tunc abfuiſſe videre potuit Bezoldus (7), exempliſque evicerat Pechlinus (8); ſed nihil, quod affectam cyſtim oſtenderet, eſſe confecutum adnotavit, ut paulo ante dictum eſt, Galeatius: neque aliter fere obſervavit Reverhorſtius (9): nec in duobus Phil. Jac. Hartmannus (10): nec in tribus quidquam, contra ac diximus, habet Hallerus (11): nec denique is, qui accurate ſymptomata ægri omnia recenſere potuit, Trewius (12). Et quanquam Tacconus (13) adjunctos quartanæ febri immaniſſimos dolores in hypogaſtrica regione fuiſſe, ſcribit; tamen non modo non ſimul regium morbum, ſed ne dolores quidem illos fuiſſe ait, ad enſiformem cartilaginem pertinentes, ut paulo ante in alia muliere, calculis in Communi ductu poſitis, diſerte ſignificaverat. Vides igitur, ne tum quidem cum meatus Cyſticus, ut erat in cunctis cadaveribus indicatis, a calculo obſtructus eſt, conſtans, & perpetuum ejus ſignum eſſe illum dolorem, qui a Wepfero deſcriptus fuit.

40. Etſi vero hic a nobis indicia quærebantur calculi, non in eum dumtaxat meatum intruſi, ſed in univerſum in fellea veſicula exiſtentis; non tamen inquirere pigebit, an Wepferi ſignum calculi proprium ſit in Communem ductum illapſi; quando ipſius, in veſicula ſubſiſtentis, eſſe non poteſt, ut ſupra (14), cum de diſtentionis ſenſu aliquid attingeremus, ſatis indicatum eſt. Nam quod in Sepulchreto (15) Obſervatio occurrit, cui hic præfigitur titulus: *Dolor circa cartilaginem xiphoidem a calculis in ventriculo, & veſica fellea*; cave credas titulo Obſervationem reſpondere, quam ſi perlegas, ventriculi quidem fundo, ac ſubſtantiæ pertinaciſſime adhærentes plurimos calculos invenies; in veſica autem fellea, aut alibi ullum fuiſſe

(1) n. 32. (2) cit. ſupra ad n. 21. (3) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 10. propius fin. (4) in Epiſt. addit. ad Hiſt. Morbor. (5) Sepulchr. l. 3. S. 17. in Schol. ad Obſ. 6. in Additam. (6) Vid. ſupra n. 33., & 34. (7) Diſſ. de Cholelitho Caſ. 1. n. 6. (8) Vid. Act. Erud. Lipſ. A. 1691. M. Maj. in recenſ. l. ejus 1. Obſ. 58. (9) Diſſ. de Mot. Bil. §. 57. (10) Eph. N. C. Dec. 2. A. 5. Obſ. 72., & 77. (11) Opuſc. Pathol. Obſ. 33. hiſt. 4. 13. 14. (12) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 32. n. 3. (13) cit. ſupra ad n. 16. (14) n. 37. (15) l. 3. S. 7. Obſ. 32.

ſe non invenies . Ex hac potius Obſervatione diſces , non eſſe igitur proprium calculorum in Communi ductu exiſtentium indicium illud , quod calculos ventriculo infixos ſignificabat . Quin etiamſi præter hos , alii in Communi extitiſſent ductu , eſſet tamen dubitationi locus , utris eum adſcribere dolorem oporteret , non ſecus ac cum in aliqua doloris ejuſdem hiſtoria , ſimul in eo ductu calculi , ſimul in jecinore pene toto prava materia , & vitia graviſſima proponuntur , in altera autem multi per hepar tumores , & ab horum uno meatus ille valde compreſſus : quanquam ſi compreſſio , aut obſtructio Communis Canalis ipſa afferre credatur cauſam ejus , de quo loquimur , doloris ; non erit hic igitur peculiaris nota lapillorum in illo hærentium , cum ſine calculis poſſe & comprimi , & obſtrui , ſupra (1) ſatis oſtenſum ſit , nihilque prohibeat exiſtimare , interclusam in eo bilem adeo & multam , & acrem interdum eſſe , aut mora fieri , ut æque ac calculi , & diſtendere canalem poſſit , & laceſſere . Noli credere , induſtriam , ſolertiamque verum quærentium , & Rem Medicam juvare nitentium minoris a me duci , quam a Cl. Viro , qui propoſiti doloris explicationem probat per Suſpenſorii hepatis ligamenti firmam ad peritonæum , qua enſiformem cartilaginem obducit , alligationem : ſed mox eodem , quo & ego , veri ſtudio , & amore permotus , hæc ſubjicit : „ non in calculoſis „ jecinoris affectibus tantum , verum & „ in phlegmonibus , aliiſve ejuſdem viſce„ ris tumoribus , qui non procul ab huju„ ſce ligamenti radicibus conſiſtunt , op„ portuna hæc ſunt ad varia hujuſcemo„ di inde ſuborta ſymptomata explicanda , „ & præcipue dictum cartilaginis mucro„ natæ dolorem , qui in ſimilibus circum„ ſtantiis hepatis inflammationes non raro „ comitari conſueſcit . „

41. Non modo autem hoc ſignum commune eſt morbis aliis ſive extra jecur , ſive in jecinore , ſive in Communi ipſo ductu commemoratis : ſed ne tum quidem occurrit ſemper cum in eo ductu lapilli ſunt . Quicunque enim bilarii calculi per alvum ejecti ſunt , per illius meatus anguſtias ad inteſtina pervenerint neceſſe eſt : & tamen cum dejectorum ejuſmodi lapidum tot extent Obſervationes , in quot tandem harum præceſſiſſe dolorem legimus ad cartilaginem enſiformem ? Non me præterit , haud omnes dejectos lapides a jecore eſſe repetendos . Quin ultro fateor , ex quo ante Galenum (2) cœpti ſunt adnotari , cum prope innumeræ ad hoc uſque tempus collectæ ſint a Donato (3) , a Schenckio (4) , a Rhodio (5) , a Schröckio patre (6) , ab aliiſque eorum Obſervationes , magna ex parte videri mihi in ipſis inteſtinis , aut in ventriculo genitos . Nam in ventriculo quoque gigni antiqua indicant exempla , quorum primum recenſet Donatus (7) cum civis meus „ Magi„ ſtér Jo. Juliani de Furlivio miſit Gen„ tili lapidem in quantitate unius nucis „ vomitu expulſum poſt dolorem ſtoma„ chi , cujus lapidis durities erat ſupra du„ ritiem gypſi , figuraque ejus erat ſicuti „ figura ovi : „ cui ſimilem , niſi quod jujubæ magnitudinem non ſuperabat , colore autem ſubalbo , nec ſtratis evidentibus præditum , in Patria olim vidi , quem fœmina , pariter poſt diuturnos ventriculi dolores vomuerat . In ipſis autem inteſtinis concretos cum alii nuper , nec ſatis fortaſſe idoneis exemplis , ſe probaſſe crediderint ; mihi illud præ ceteris huc aptum videtur , quod ex Ballonio (8) petes , *lapidis in Peronii inteſtinis perforati , ut liquidiori materiæ via pateret* ; ex terreis enim , viſcidiſque particulis inteſtino circum adhærentibus videtur paulatim creviſſe , ceteris per medium tranſeuntibus , viamque apertam ſervantibus . Sed & lapides omnium maximos , & totos ex ejuſmodi una eademque materia factos , ut certe in inteſtinis augmentum , ſic & initium cœpiſſe , quis neget ? Quin etiamſi quoſdam fuiſſe , legam aut magnitudine , aut colore ,

(1) n. 10. , & 34. (2) Vid. apud Schenck. Obſ. Med. l. 3. ubi de Inteſtin. Lapid. Obſ. 1.
(3) cap. ſupra ad n. 15. cit. (4) Obſ. 1. modo cit.
(5) Cent. 2. Obſ. Med. 74. (6) Obſ. ſupra ad n. 24. cit. (7) cap. modo cit.
(8) l. 2. Conſil. Medic. 24.

re, aut figura ejuſcemodi, ut ad cyſticos facile aliquis referre poſſet, ut puta (1) qui *alias majores*, *alias minores piſis* erant, aut *avellanis*, *qui coloris fulvi*, aut *majori ex parte flavi*, qui *triangulares*, aut aliter *anguloſi*, qui denique, ut uno exemplo plura complectar, *& colore*, *& magnitudine*, *& forma meſpilorum ſeminibus aſſimilabantur*; hos tamen omnes libenter omittam, præſertim cum quæ præceſſerint, aut non ſatis diligenter, aut nullo modo adſcripta ſint. Ad illos veniam, quos qui deſcribunt, aut Viri alii graves pro cyſticis, aut certe pro bilariis, nec ſine cauſa, habuerunt. Sed Fernelius, quem ipſe alias (2) nominavi, haud plura habet, quam *poſt diuturnum icterum*, *oborto alvi profluvio*, *hujus naturæ innumeros calculos inſtar piſi*, *aut hordei in pleriſque exturbari* ſe deprehendiſſe. Coiterus (3) pariter ſibi notam fœminam ſcribit *moleſtiſſima*, *ac admodum diuturna icteritia per calculi cum alvi recrementis excretionem liberatam*. Salomonem Alberti *ſæpe ab ictero diuturniori calculos per alvum dejici obſervaſſe*, ex Præcl. Hallero (4) ſcio; an plura autem dixerit neſcio, quippe ejus *Orationе*, quam hic citat *II.* careo, non illa quidem, quæ in tribus eſt editis A. 1585, ſed quæ eſt in quatuor vulgatis A. 1590 hanc enim deſignari; non dubito, quam inſcriptam eſſe video apud Lindenium (5) *de felle ad inteſtina reſtagnante &c.* Malpighium lapidem a Matrona dejectum *poſt ingentes dolores*, *& longam icteritiam* ſcripſiſſe, dictum eſt ſupra (*). Ruyſchium (6) aſſervaſſe *calculum e veſica fellea per anum ejectum* legi; non quæ dejectionem anteceſſiſſent. Alios autem ſciens omitto, qui aut non plura quam Ruyſchius, aut ne tot quidem quot Malpighius, de prægreſſis indicarunt.

42. Præſtat igitur ad eos tranſire, qui doloris ſedem tunc præcedentis memorarunt. Hoffmannus pater, ut filius (7) refert, *acutiſſimos* fuiſſe ſcripſit *dextri hypochondrii dolores*. Dillenius (8) poſt dolores idem hypochondrium *bene diu* occupantes, ſucceſſiſſe *colico-nephriticos*. Bartholinus (9) ex Tinctorii Obſervatione *multas querelas de dextri lateris dolore protenſo ad inteſtina*. Lentilius (10) *circa regionem hepatis dolorem ſummum*, *cum tumore*, *de quo tamen dolore jam per decennium conqueſtus æger fuerat*. Wolfſtrigelius (11), qui fuſius quam cæteri deſcripſit, prægreſſos *ſæpius dolores*, *colico-nephriticos æmulantes*, *ſæviſſime* demum *recruduiſſe*: recidivo, ut ſæpe ſolet, hoc morbo *dolorem lumborum*, *& lancinationem circa hypochondrium dextrum*, *ubi locus inſertionis cholidochi ductus in duodenum eſt*: iterum recidivo *dolorem*, *qui quidem colicum potius æmulabatur*, *cum non circa lumbos*, *& hypochondrium dextrum*, *ſed potiſſimum verſus umbilicum perſentiretur*. Valliſnerius tandem noſter (12), qui omnia ipſe quoque diligenter eſt perſecutus, cum in Patria ſua primum, deinde hic etiam Patavii conſimiles caſus obſervaſſet; quod ad dolores attinet, nihil aliud ſcripſit, niſi „ fæviſſimos in regione hepatis fuiſſe, & ſe umbilicum verſus extendiſſe. „ A Vatero (13), & tanto magis a Bezoldo (14) propoſiti caſus a me conſulto ſunt præteriti ob calculorum magnitudinem, qui ut facile in veſica fellea initium habuerint, cum incrementum tamen accepiſſe in inteſtinis videri poſſint, ab his potius, quam a Communi bilis Canali tunc proveniſſe dicerentur. Et Vaterus quidem *vehementiſſima ventris tormina* fuiſſe ſcribit, *quæ primum regionem umbilici occuparunt*, *tandemque in regione lumborum ſubſtiterunt*. Bezoldus autem poſtquam *per ſex & ultra annos doloribus hypochondrii dextri* ægra *mirum quantum* fuerat *defatigata*, lapidem tandem fuiſſe dejectum *non abſque torminibus*. Nullum igitur in his cunctis Obſervationibus indicari dolorem vides, qui ad cartilaginem enſifor-

(1) Vid. apud Schenck. Obſ. 1. modo cit. (2) Adverſ. 3. Animad. 28.
(3) Obſ. Anat. (4) ad Boerh. Prælect. §. 348. not. *m**.
(5) renovat. de Script. Med. l. 1. (*) n. 23. (6) Præf. ad Theſ. Animal. I.
(7) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 2. c. 3. in fin. (8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 246.
(9) Cent. 4. Hiſt. Anat. 49. (10) Eph. N. C. Dec. 2. A. 7. Obſ. 136.
(11) Earund. Dec. 1. A. 2. Obſ. 89. (12) Epiſt. ſupra ad n. 13. cit.
(13) Diſſert. qua Obſ. rariſſ. calcul. Obſ. 3. (14) Diſſ. de Cholelitho Caſ. 2.

ſiformem pertineat. Sed neque indicatus a duobus Hoffmannis Jo. Mauricio, & Friderico. Ille enim (1) *anteriora* quidem memorat; ſed ita memorat, ut *diuturnum dolorem tenſivum, & vellicantem* fuiſſe dicat, *ſub hypochondrio dextro anteriora verſus moleſtum*. Hic vero (2) præter *intolerabilem in dextro latere, & ſub coſtis ſpuriis dolorem*, etſi hæc addit, *circa ſcrobiculum cordis perſiſtebat dolor vehemens preſſorius, qui etiam ad umbilicalem uſque ſe extendebat regionem*, tamen neque ſcrobiculus cordis cartilaginem enſiformem comprehendit, aut ſi hic velis comprehendere, meminiſſe oportet, in ea Obſervatione non de *lapide* verba fieri, ſed de *amurca biliofa*, *ductum choledochum obturante*; ut ſic potius confirmari poſſent illa, quæ ſupra (3) diſputavimus de ambiguitate hoc ſignum conſecutura, quæ certe alia quoque conſequitur ſigna in proxima Hoffmanni Obſervatione (4). Cæterum in ultima (5), ubi de calculis ipſis agitur, ductum illum obſtruentibus, *acutus* proponitur, & *vix tolerabilis hepatis regioni firmius inſiſtens dolor, intercurrentibus inteſtinorum doloribus, qui per intervalla remittebant*. Denique ſcripta a peritiſſimo Archiatro Swietenio (6) inſpice, ubi quæ tunc accidant, a ſe obſervata proponit; de dolore ad enſiformem cartilaginem reperies nihil. Cum autem, omnibus, quas protulimus, Obſervationibus penſitatis, extenſum dolorem ad cartilaginem illam nunquam, ad umbilicum autem, ſive ad umbilicalem regionem haud ſemel animadverteris; ſi forte velis explicationem petere non ab Jejuno inteſtino, in quod Duodenum ſe producit; ſed ab Suſpenſorii hepatis ligamenti illa parte, quæ Euſtachio (7) melius quam Reverhorſtio (8) nota, comitatur Umbilicale vinculum, aut etiam ab hoc vinculo; per me non minus licebit, quam ab Suſpenſorii parte reliqua, cum ſe nonnunquam, ut ab aliis obſervatum eſt, ad enſiformem cartilaginem extendet dolor.

43. Si ergo bilarii calculi, ut hactenus oſtenſum eſt, & mox (9) confirmabitur, ne tum quidem cum molientes exitum, uſque adeo moleſti ſunt, peculiari, conſtanti, perpetuo quopiam ſigno ſe ſe indicant; quanto minus id poterunt in ſua veſicula quieſcentes? At enim calculorum quoque in renibus, & urinaria veſica inhærentium ſigna, inquis, perſæpe ambigua ſunt, nec tamen a Medicis in tantâ rei obſcuritate contemnuntur. Ego vero neque illa, quæ de cyſticis proferuntur; contemno; ſed ad ſuſpicandum potius; quam ad eos pro certo cognoſcendos aptæ eſſe conqueror (10). Quod ſi in ſuſpicionibus ſubſiſtendum eſt, non ſolum commendo, qui his pondus aliquod addere nituntur augentes numerum indiciorum; ſed inter illos nomen ipſe quoque profiteor meum. Itaque etſi cyſtis lapillos non ſemper cum bile conjungi ſcio, quæ amurcam imitetur, nec ſemper cum urinariis calculis; tamen neque Sylvii ſuſpicionem, quam in Sepulchreto (11) etiam habes, omnino ſpernendam eſſe credo, verentis ne, qui ejuſcemodi bilem vomunt, in eorum cyſti lapilli concreſcant, neque meam alteram tibi ſuſpicionem reticendam. Ipſe enim cum præter illos, quos ſimul felleis, ſimul urinariis calculis obnoxios alias (12) a me viſos memoravi, alios quoque viderim, alios legerim, inter verſandum autem eas, quarum parte in his Litteris ſubinde uſus ſum, Obſervationes quamplurimos pariter invenerim, non fortuito hæc accidere facile intellexi. Ex iis, quos ſic affectos legi, unum haud omittam, dignum præ cæteris qui ob ſua in Medicam Facultatem merita commemoretur, Michaelem Mercatum (13). Hic nephriticis cruciatibus confectus, cum lapides duos, nec parvulos, in ureteribus, in renibus autem ſexaginta tres aut minores omnes, aut quoſdam ſaltem, ut Præceptor ejus ſcripſit Cæſalpinus, *ingentes* haberet; in cyſti etiam fellea, quamvis ictero, quod me-

(1) Eph. N. C. Dec. 2. A. 7. Obſ. 244.
(2) paulo ante cit. capite 3. Obſ. 4.
(3) n. 40.
(4) c. eod. 3. Obſ. 5.
(5) Ibid. Obſ. 6.
(6) Comment. ſupra ad n. 15. cit. §. 950.
(7) Tab. Anat. II. Fig. 3. & 4.
(8) Diff. de Mot. Bil. Fig. 1.
(9) n. 44. & ſeq.
(10) Vid. n. 36.
(11) l. 3. S. 18. Obſ. 9.
(12) Epiſt. Anat. I. n. 48.
(13) Vid. ejus Vitam, & Teſtimonia, Metallothecæ ejuſd. Vaticanæ præfixa.

memorent, nunquam tentatus, habuit ſex & triginta, obſcuri coloris, & angulares, ciceris magnitudine. Quis autem cum hæc de Mercato, tum in illis inſuper tot Obſervationibus legens, Epiſcopum illum Lælii a Fonte (1) ex renum quoque lithiaſi laborare conſueviſſe, Hoechſtetteri (2) Comitem arenulas, & lapillum in renibus habuiſſe, Wepferi (3) Vietorem in papillari caruncula alterius renis lapilli fruſtulum, Borrichii (4) fœminam ex veſica utraque calculos effudiſſe, Mortoni (5) aliam renem alterum iiſdem refertum geſſiſſe, Reverhorſtii (6) ſenem eoſdem in renibus, & veſica urinaria, & ne forte hæc non niſi in ſenibus animadverſa fuiſſe credas; Boneti (7) Virgini duodeviginti annos natæ a lithotomo exemtum eſſe lapidem ovi anſerini magnitudine: ad hæc Bergerum (8) in Juris Conſulti utraque veſica inveniſſe, Lanciſium (9) in rene quoque Viri Exc. Horatii Albani & magnum lapidem, & puſillos, Hoffmannum (10) denique in Viri generoſi rene non parvum, in veſica urinaria multo majorem; omittam enim ſciens alios quamplurimos, & in his Jo. Bapt. Contulum (11), Chriſtoph. Cunradum (12), Vitum Riedlinum (13), Tob. Ferd. Pauli (14), Jo. Caſparum Grimmium (15), Jo. Sebaſt. Albrechtum (16), Jo. Jacobum Treylingium (17), Chriſtoph. Jac. Trewium (18), qui in duobus adnotavit, Jo. Storchium (19), & Iſr. Cregutum (20); hos, inquam, alioſque (21) omittam, quando præter Baglivum (22), hoc adeo inter conſueta pónentem, ut rationem quæſiverit, *cur exiſtentibus calculis in veſica fellea, germinent quoque in urinaria, & contra*, unus pro multis eſſe poteſt Abrahamus Vaterus (23) diſerte confirmans, *ſæpiſſime certe in veſica fellea calculos obſervatos eſſe in iis, qui calculo ſimul viarum urinariarum laborarunt*; Quis igitur talia legens, & tot conſimiles attendens caſus, non continuo intelligat id quod Vaterus, *manifeſtum eſſe, cauſas* utrorumque calculorum magna ex parte *eſſe communes*? Quod cum poſueris, mecum facile arbitrari incipies, ubi ad cæteras felleorum calculorum notas hæc quoque acceſſerit, ut homo urinariis calculis obnoxius ſit, aliquid ponderis eſſe ad reliquas ſuſpiciones acceſſurum, præſertim ſi juxta ea, quæ ſupra (24) adnotata ſunt, is homo neque infans, neque puer ſit, imo ætate ſit jam media, aut ſenili: quæ animadverſio ab ætate deſumpta, ſi cum aliis jungatur, juvare etiam poterit ad dejectos inteſtinales calculos ab iis, qui in cyſti geniti eſſent, diſtinguendos. Sic Cl. Carlius (25) cum quendam calculum, qui inter cyſticos referebatur, ab adoleſcente dejectum annorum XVIII. ob id *præſertim* ad hos pertinere non credidiſſet, quod *illa ætas non ferat iſtiuſmodi morboſam diſpoſitionem* (nec certe niſi quam rariſſime; in eoque minime inter ſe conveniunt fellei calculi, & urinarii) cognovit poſtea, ejuſdem Juvenis ex dyſenteria mortui jecur inventum eſſe *tam ſanum, quam vituli ſaniſſimi eſſe poteſt*: calculus autem, ut ille fuerat, *duarum unciarum & dimidiæ* ſi vel multum incrementi cepiſſet in inteſtinis, aliquod ſuæ priſtinæ moræ, tranſituſque ſaltem veſtigium in affixis jecori veſicula, & ductibus reliquiſſet.

44. Etſi vero, quaſcunque commemoravi, felleorum calculorum notæ ſunt, ut ex iis apparet, quæ hactenus dixi, & Hoff-

man-

(1) Conſ. cit. ſupra ad n. 31. (2) Caſ. cit. ſupra ad n. 17.
(3) Hiſt. cit. ſupra ad n. 20. (4) Vid. Bartholin. Act. Hafn. Vol. 5. Obſ. 65.
(5) Phthiſiolog. l. 3. c. 14. hiſt. 5. (6) Diſſ. ſupra ad n. 42. cit. §.56.
(7) Sepulchr. l. 2. S. 4. Obſ. 35. (8) Phyſiolog. l. 1. c. 14. (9) Oper. Tom.2. Diſſ. 10.
(10) cap. 3. ſupra ad n. 42. cit. Obſ. 1. (11) De Lapidib. c.25.
(12) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. in Obſ. 171. (13) Earund. Cent. 3. Obſ.45.
(14) Earund. Cent. 9. Obſ. 76. (15) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 20.
(16) Eorund. T. 4. Obſ. 49. (17) Eorund. T. 5. Obſ. 129.
(18) Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 6. n. 5., & A. 1743. Hebd. 32. n. 3.
(19) Commerc. Litt. A. 1735. Hebd. 52. n. 4.
(20) Differt. de Calc. in corp. hum. generat. &c. §.31. in fin. (21) Vid. Epiſt. 57. n. 12.
(22) De Experim. circa Bilem. (23) Diſſ. ſupra ad n. 16. cit. theſ. 8. (24) n. 15.
(25) Commerc. Litter. A. 1731. Specim. 51. n. 1.

mannus (1) admonet, *collective ſumendæ*, *&* *conſiderandæ*, & quoniam omnes in omnibus eſſe non poſſunt, pleræque ſaltem, & in his præcipuæ, attendendæ (præcipuas autem voco, quæ crebrius ſolent animadverti, ut puta cum lapides in Communem ductum deſcendunt certa a dextris doloris ſedes, icterus, vomitus, anxietas, recidiva; ſic enim fere animadverti in pluribus earum Obſervationum, quæ ſupra (2) ſunt indicatæ) etſi, inquam, ita ut dicimus, faciendum eſt; tamen oblivisci nunquam decet, quam facile ſubeſſe poſſit deceptio. Confer enim cum pleriſque ex his vel præcipuis notis Obſervationes illas duas, quas etiam antea (3) indicavi, ejuſdem Hoffmanni, vera intelliges a me dici. Idemque intelliges, cum poſtquam ſcripſit (4), *eſſe quædam ſigna haud fallacia, quæ calculorum in ductibus biliariis indicant præſentiam*, & præcipua ex illis enumeravit, paulo poſt (5) ſigna profert maximi calculi in cyſti fellea inhærentis, præſertim autem cum ſymptomata deſcribit (6) icteri non ab ullo calculo, ſed a ſpaſmodica dumtaxat *ſtrictura* illati. Accidit tamen haud raro, ut quemadmodum in urinariis calculis, ſic in bilariis quoque habeamus ſignum longe omnibus anteferendum, videlicet cum eorum aliquis, aut fragmentum ſaltem quodpiam ejicitur. Quod quidem ſignum, ab naturali ipſo rationis lumine præmonſtratum, cum alii antea, & in his Vaterus (7), præcipue autem, & fuſius Valliſnerius (8) memoraſſent, mirari quis poſſit, cur inter ſigna iſta *haud fallacia* ſit ab Hoffmanno prætermiſſum, præſertim cum ante quinquennium hæc ipſe quoque (9) docuiſſet: „ inter hæc vero omnia, quæ „ jam monuimus, ſigna, nihil datur cer„ tius vehementes a calculo felleo progna„ tas dijudicandi paſſiones, ac ſi ipſi cum „ excrementis per alvum ſecedant; & „ tum non ſecus ac in calculis renalibus, „ quando hi ex ureteribus in veſicam fue„ runt delati, omnes ſimul & ſemel do„ lores cum reliquis gravibus afflictioni„ bus ceſſant, atque exſpirant, ictero ſal„ tim excepto, qui non ſimul, ſed ſenſim „ tandem evaneſcit. „ Præcedentibus igitur indiciis calculorum, qui in bilarios ductus intruſi, exitum ſibi in Duodenum inteſtinum moliantur, ſi inter alvi recrementa, quæ tum diligenter ſunt a miniſtris eluenda, & per cribrum aliquod, ſicuti Valliſnerius monebat, trajicienda, bilarius aliquis calculus inveniatur; non eſt dubium, quin hoc ſignum eam lucem afferat, quæ non niſi incerta, & ſubobſcura a tot aliis notis ſperari poterat.

45. Sed cautione opus eſt, nequando inteſtinalem forte calculum pro bilario, ſive ut vocabuli ambiguitas omnis hic declinetur, pro hepatico, id eſt in hepatis canalibus, aut cyſti ejus genito, accipiamus. Eſt quædam Hoffmanni Obſervatio (10) viginti lapidum vomitu ejectorum, quos etſi non plane incredibile exiſtimabat ex bilariis ductibus proveniſſe; conjiciebat tamen, *in ipſius* potius *duodeni flexura a bile craſſiori, & terreſtriori ſucceſſive concreſcere, & progigni potuiſſe*; erant enim angulosi quidem, & colore ex flavo viridi; ſed ea magnitudine ut ſine ventris in dextera parte torminibus, quæ nulla præceſſerant, Communem ductum permeare potuiſſe non viderentur. Icterus tamen horum anteceſſerat ejectionem, & *ſtatim* ab hac, quod permirum videri debuit attendentibus Hoffmanni exceptionem, paulo ante (11) memoratam, *ſublatus* eſt. Si ergo ut bili exitum, in Duodeno obſtantes, præcludebant, ita bilis aut per ſe, aut mora acrior facta eſſet, aut ipſi acutioribus fuiſſent angulis, facile vides, non modo icterum, ſed & dolores a dextris, & quæ hos alia conſequuntur, prævia habere, & ſua ejectione etiam tollere potuiſſe. Verum illa ſimul conjungi poſſibile magis, quam frequens eſt: & nulli in propoſita Obſervatione prægreſſi a dextris dolores ſatis cautum Medicum facere potuiſſent. Quorum, aut icteri, & ma-

(1) cap. 3. ſupra ad n. 43. cit. §. 15. (2) n. 42. (3) n. eod. id eſt Obſ. 4., & 5.
(4) Ejuſd. Tom. 4. P. 4. c. 12. §. 11. (5) §. 17. (6) Obſ. 1.
(7) Diſſ. ſupra ad n. 16. cit. theſ. 12. (8) Epiſt. ſupra ad n. 13. cit. Adnot. 1.
(9) Tom. 4. paulo ante cit. P. 2. c. 3. §. 18. (10) Ibid. Obſ. 2. (11) n. 44.

magis utrorumque abſentia cautum pariter facere debet, ubi calculi, qui cyſtici alioquin videri poſſent, ex alvo dejiciuntur velut in iis, quæ protinus indicabuntur, exemplis. Et primum calculi tres (1) (2) (3) dejecti occurrunt, quorum five globoſam, aut ovalem figuram, five colorem exteriorem, aut interiorem, & alia quædam attendas; non facile perneges cyſticos eſse potuiſſe, præſertim ſi nonnullos in veſicula aliquando repertos eſſe non ita diſſimiles recorderis; ſed tormina quidem, & ventris dolores fuiſſe legens, nec tamen in dextero hypochondrio, imo iliacam regionem in uno exemplo gravantes, lapides inteſtinales fuiſſe credes, idque eo facilius, quod non icterum, ſed volvulum in his ſingulis tribus caſibus videbis commemorari. Succedunt exempla alia tria. Quorum primum (4) ſi ullam de regio morbo mentionem haberet, neque dejectos *abſque ullis doloribus* lapillos proponeret, horum deſcriptio tanto magis faceret, ut pro cyſticis agnoſceremus, quod magnitudine cum iis minime comparandi erant, qui tribus ſuperioribus, & totidem inſequentibus exemplis memorantur. Horum alterum (5) dolores quidem colicos, ſed non ad dexterum hypochondrium, neque cum ictero conjunctos exhibet. Quamobrem calculum, quamvis concentricis, ut Icon oſtendit, corticibus præditum, & intus, extraque flavum, libentius cum ejus Obſervatore crediderim in aliquo inteſtino genitum bilis ingreſſui propiore. Sic in tertio exemplo (6) aſſentior Cl. Albrechto, in Colo inteſtino ortos exiſtimanti calculos, quos alioquin deſcribit figura triquetra, in aqua natantes, flammamque concipientes; aſſentior, inquam, non tam quia ſub obſcura exteriore flavedine albiſſimam, quæ tamen *inſtar durioris ſaponis* ſolida erat, materiam continebant, quam quia in dextero quidem hypochondrio vehemens dolor non defuerat; ſed, ut *ſevi impurioris* ex combuſtis *odorem*, aliaque prætercam, nihil uſquam ad icterum pertinens video adnotatum. De quatuor denique exemplis, quæ juvat adjicere, ſi calculum, quem Cl. God. Guil. Mullerus (7) ſic in tranſitu memorat, ut *felleum* vocat, & ex ſtratis aliis alia complectentibus conformatum pingit, ſic plenius potuiſſet deſcribere, & quibus præviis, aut comitantibus ſymptomatibus ejectus fuiſſet, adjungere; fortaſſe abſque ulla dubitatione acciperem: ut certe accipio quos Præcl. Jo. Phil. Burggravius (8) poſt atroces, eoſque recidivos, dexteri hypochondrii dolores, nec ſine ictericо tum in facie, tum in lotio colore proponit dejectos. Sed & quoſdam a Cl. Brunnero (9) viſos, quamtumvis ſine ictero fuerint, accipiamus neceſſe eſt: propterea, quia jam in jecinore inchoatos per anatomen deprehendit. Nempe vir, annos ferme decem perpetuo ventris, dextrique potiſſimum hypochondrii, dolore vexatus, premente primum, tendente, & obtuſo, poſtea vero interdum lancinante, dein acerbiſſimo, neque dexteri hypochondrii ſedem mutante, noviſſime intolerabili calculos dejecit leves, flavos, lamellata compage, anguloſos. Is poſt triduum mortuus habuit in cyſti, quæ magna erat, maſſam ex fulvo obſcuro cæruleam, & virideſcentem, eamque mollem, in medio autem ductus Cyſtici, & in Communi ubi oblique hiat in Duodenum inteſtinum, hærentem materiam paulo quidem minus mollem, ſic tamen ut ab iis ductibus in globulos conformata eſſet duos *oblongo-rotundos* in Colo denique calculos quindecim in unum globum compactos, ſed facile ſeparandos, nondum adeo duros, ut qui fuerant dejecti. Itaque negari non poterat hos fuiſſe in bilariis ductibus inchoatos & per gradus minus molles factos, mora demum in inteſtinis duratos. Quod ſi per *totum morbum nullum ſignum icteri ſe manifeſtavit*; aut credito, materiam in vivente facile molliorem, quam altero poſt mortem die cum in ductibus reperta eſt non

(1) Commerc. Litt. A. 1740. Hebd. 19. n. 2.
(2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 21.
(3) Act. N. C. Tom. 7. Obſ. 100.
(4) Eorund. T. 3. Obſ. 82.
(5) Eorund. T. 8. Obſ. 121.
(6) Eorund. T. 3. Obſ. 57.
(7) Eorund. T. 6. Obſ. 69. circa medium.
(8) Eorund. T. 5. Obſ. 78.
(9) Commerc. Litter. A. 1738. Hebd. 18. n. 1.

non omnino bilis exitui obſtitiſſe, & dolores ſua fortaſſe acrimonia magis, quam obſtaculo, creaſſe; aut reminiſcere eorum, quæ in ſingulari aliquo ejuſmodi caſu indicavimus ſupra (1), ut vel obſtructo Communi ductu poſſe nonnunquam abeſſe icterum intelligeres. Quod cum ſpectarem, paulo ante dixi, icteri quidem, ſed magis & icteri, & dolorum a dextris abſentia cautum Medicum fieri oportere; ut magis reliqua ſimul omnia prius quam pronunciet quidquam attendat. Quamobrem ut exemplum quartum ſubjiciam non ita facile ab hepaticorum numero eos calculos excludam, quos olim Fr. Slare (2) ab nobili fœmina *valde cruciata doloribus hepaticis* vix aliquot poſt hos horis bis vidit excretos: etſi enim preſſe, ut fit, reſcribens, forte omiſit, quæ ad arquatum morbum attinebant, lapillorum tamen odorem, combuſtorum videlicet, colorem, ſaporem felleis convenientem, præterea in aqua levitatem, & *combuſtibilitatem* non omiſit. Quæ utinam duæ ultimæ notæ aut nunquam prorſus in inteſtinalibus, aut ſaltem ſemper in hepaticis calculis adnotarentur; certe eſſet Medicis multo proclivius cavere, ne hos temere, ut olim verebatur Matthiolus (3), pro illis acciperent. Verum duo illa ſigna, quibus cum Reverhorſtio (4), plerique utebantur, haud raro fallere oſtenſum eſt. Quod ſi Valliſnerius (5) cavendum admonuit, ne calculi quidam, propterea quia neque arderent, neque innatarent, præpropere ex hepaticorum numero rejicerentur eo tempore, quo perpaucis dumtaxat experimentis illa cœperamus ſigna infirmare; quanto id nunc magis cavendum eſt, cum ea nobis adeo creverint experimenta, ut exceptiones ad certa capita reduci poſſe non videantur [6]. Sed & quantum cyſtici calculi variare poſſint non colore tantum, & forma, verum & ſtructura ipſa externa, internaque, & ſubſtantiæ etiam modo, ut vel pellucidi nonnunquam ſint, ideo ſupra [7] diligenter eſt adnotatum, ne ſi forte aliqui interdum occurrant ab iis, qui plerumque ſolent, vel plurimum diſcrepantes, continuo hepaticos non eſſe pronuncies; ſed proprietates antea cæteras ſingillatim, & quæ præceſſerint, quæ ſint comitata, quæ ſubſecuta ſigna perpendas.

46. Nec vero ipſa, ne de immani numero quidquam dicam, lapidum magnitudo abſterrere te ſemper debet, ne propterea hepaticos eſſe cenſeas. *Inſignis* certe illum fuiſſe *magnitudinis*, quem fœmina quædam per ſedem excreverat, teſtatur Vaterus [8]: & tamen fœmina, paulo poſt ejus excretionem mortua, in veſica fellea quinque alii minores inventi ſunt *ita figurati*, *ut videri poſſet*, *quomodo majori* illi, corculum referenti, *adhæſiſſent*. Cum iis igitur ipſum quoque in cyſti fuiſſe intelligis, neque magnitudine prohibitum ſua quo minus inde exiret, atque in cavum inteſtinorum perveniret. Magnus quoque erat is, quippe *pollicis articulum æquans*, quem Cel. Swietenii [9] Socrus, periodicis icteri paroxyſmis obnoxia, poſt acerbiores in ipſa Duodeni inteſtini ſede cruciatus, biduo interjecto dejecit, foveis duabus in ſuperficie excavatum, binos reſtare ſignificantibus, qui ipſi quoque poſtea prodiere non multo priori illo minores. Cui tamen ſua non obſtiterat moles, ne ductuum eluctaretur anguſtias. Nec mirum; nam etſi anguſtus ſit Choledochos ductus, etſi anguſtior, & valvulis impeditus Cyſticus; membranei ſunt tamen, eoque ferre poſſunt prope incredibilem dilatationem. Itaque Cyſticum *ordinario octuplo majorem*, *ut pollicis craſſitiem adæquaret*, invenit Bezoldus (10), in *ejuſque tractu medio calculum notabilis magnitudinis*. Et ipſe, ut alibi (11) ſcriptum eſt, *Communem*, *Cyſticum*, *& Hepaticum intra hepar uſque*, *dilatatos adeo* conſpexi, *ut perimetrum duobus tranſverſis digitis æqualem haberent* in ſene, cujus in cyſti, præſertim vero in Hepatici ductus ramis, calculos deprehendi. In muliere autem, cujus fellea veſicula magnum cal-

Tom. III. Z

(1) n. 34. (2) Vid. Commerc. Litt. A. 1735. Hebd. 5. in adnot. ad n. 2.
(3) l. 5. Epiſt. Medic. 3. (4) Vid. ſupra n. 25. 26. (5) Adnot. 1. cit. ſupra ad n. 44.
(6) n. 25. 26. (7) n. 16., & ſeqq. (8) Diſſ. ſupra ad n. 16. cit. theſ. 3.
(9) Comment. ſupra ad n. 15. cit. §. 950. (10) Diſſ. de Cholelitho Caſ. 1. n. 5.
(11) Epiſt. Anat. 1. n. 43.

calculum, quamvis necdum induratum illum quidem, continebat, Communis canalis, qua in Duodenum influit, peranguſtum alias, orificium dilatatum adeo conſpexit Heiſterus [1], *ut parvum digitum facile immittere in illud potuerit*. Et Henr. Albertus Nicolai [2] cum *inſigniter* ad veſiculam uſque expanſus eſſet idem canalis, ejus orificium non minus, quam Heiſterus, patens invenit. Sed vel amplius viderat junior Verneyus (3). Laxius autem Trewius (4) cum bilariis ductibus pariter dilatatis. Quorum diametrum triplo, quam ſolet, majorem deprehendit Kniphofius (5). Aliis hujus generis, quæ in promptu eſſent, Obſervationibus ſuperſedeo; nam & hæ ſatis ſunt, & mox (6) quaſdam, in quibus una erit multo maximæ dilatationis, ſum producturus. Cum igitur adeo canales iſti & dilatari poſſint, & dilatati inveniantur, non eſt cur lapides vel grandiuſculos per eos tranſire potuiſſe dubitemus, niſi cum in hypochondrio dextero non ii præceſſerint dolores, qui dilatationem illam ſignificarent. Itaque ut Hoffmannum laudo, quod de viginti illis magnitudinis inſignis lapidibus (7) verba faciens, non plane incredibile cenſuerit, in ductibus de quibus loquimur, *minimos felleos calculos primum poſſe hærere, ſenſim a præterlabente bile augmentum capere, & ſucceſſive horum ductuum ingenti dilatatione facta ibi diutius ſubſiſtere*; ſic eundem iterum vel magis laudo, quod dubium ſe, imo in alteram ſententiam proniorem oſtenderit, propterea quia *ſine præcedentibus lateris dextri torminibus* lapides illi ejecti fuerint. Bezoldo (8) quoque id in laude pono, quod vel præviis per ſexennium, & eo amplius hypochondrii dextri doloribus cum denique lapis dejectus eſſet, licet ipſe, nec ſine rationibus, e bilariis ductibus extitiſſe arbitraretur, profeſſus eſt tamen, ſe nolle *mordicus* iſti *inhærere ſententiæ*; credo quià pro tanta lapidis mole non ibi tunc demum fuiſset inſolita quædam, & maxima omnium doloris atrocitas cum pervictis tandem orificii Communis ductus anguſtiis, ſe repente lapis in Duodenum inteſtinum effudit: quibus in anguſtiis ſi diutius ſubſtitiſſet, non poterat certe, niſi rara quædam ponatur bilariorum ductuum diſpoſitio, non regium morbum, de quo altum ſilentium, intuliſſe. Pervellem æque commendare poſſe Abrahamum Vaterum (9), doctum alioquin, & ſagacem Medicum, qui dejectos duos *inſignis magnitudinis* calculos e cyſti uſque fellea veniſſe non dubitat, quamvis *nec dolor*, nec *aliud incommodum ab ipſis antea perceptum eſſet*, & vel tunc ventris cruciatus non dexterum hypochondrium, ſed *primum regionem umbilici occupaſſent*, *tandemque in regione lumborum ſubſtitiſſent*. Nec tamen ſuis ipſe caret rationum momentis. Sed dum inter has exempla profert maximæ oſculi uteri arctiſſimi in partu dilatationis, tantæque exilium ureterum diſtentionis in calculoſis, mirum eſt non illi occurriſſe, neque illud tamen, neque hos acerbis carere doloribus, cum dilatantur.

47. Verumtamen quid pro Vatero dici poſſit videamus. Extat apud Schenckium (10) Traffelmanni Obſervatio, in qua Viri Principis *meatum bilis Duodeno inſertum* nobis, ut ipſe invenerat, *latum, & ventriculi inſtar inflatum*, ac *calculis undequaque refertum* majoribus, minoribuſque deſcribit. Si forte quæris proximam mortis cauſam; vigil coma fuit in lethargum degenerans. Si quæ antea moleſta fuerint, præter incredibilem ſitim, qua perpetuo, dum viveret, ille torquebatur, nihil quidquam invenies. Num Medicum, ut appareret, diligentem, qui hoc adnotaverit, ſi forte icterus, ſi quis ad dexterum hypochondrium dolor, ſi aliud quod ad meatum calculis adeo diſtentum attineret, Principem proprium male habuiſſet, aut ignoraturum, aut in non breviſſima Obſervatione præteriturum fuiſſe credis? At ſi non credis; præter ductum alterum, qui bilem ad inteſtina deferendo, icterum prohibe-

(1) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 181.
(2) Commerc. Litt. A. 1732. Hebd. 33. n. 11. ſub 4.
(3) loco indicato ſupra ad n. 13.
(4) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 140.
(5) Eorund. T. 8. Obſ. 30.
(6) n. 47.
(7) Obſ. ſupra ad n. 46. cit.
(8) Diſſ. modo cit. Caſ. 2., & §. 7.
(9) Obſ. 3. ſupra ad n. 42. cit. §. 2., & ſeqq.
(10) Obſ. Med. l. 3. ubi de Cholidocho Meatu Obſ. 3.

hiberet, agnoſcas neceſſe eſt, poſſe aliquando Choledochum meatum increſcentibus intra eum ſenſim & numero, & magnitudine perpaucis antea calculis, & perminutis, præter modum quidem, ſed paulatim adeo, lenteque diſtendi, nihil ut de ipſo homo conqueratur. Verum ut ut credas, illud ſemper mecum exiſtimabis, perrara hæc eſſe, ſimulque animadvertes, aliud de quieſcentibus calculis, aliud de Cyſtici totius, & de Communis ductus ad finem anguſtias vi ſuperantibus ferendum eſſe judicium. Equidem id non requiro, ut quemadmodum in Tinctorii (1) Obſervatione poſt dextri lateris dolorem protenſum ad inteſtina, cum calculis excernatur *materia cruenta, & purulenta*; ſatis mihi eſt, ut Bartholino (2), *ſola ductus cholidochi*, ab ipſo alias viſa, *dilatatio*; quæ ſicuti nonnunquam calculis ad extremas anguſtias hærentibus, eaſque, ubi dimoveri incipiunt, ſuis angulis lædentibus non ſine ſic inducti abſceſſus diſruptione demum fit, & puris ac ſanguinis dejectione, ita plerumque cum multo minori violentia fit; ſed fere nunquam ſine dolore. Deſcripta eſt a me alibi (3), & ſuperioribus etiam Litteris (4) commemorata Valſalvæ Obſervatio, in qua cum ingenti hepatici abſceſſus cavo ſuperior pars ductus ejuſdem communicabat, pars autem reliqua ita erat amplificata, ut digitum admitteret, ſicque oſtenderet, quomodo, vivente homine, veſiculas plures quam ducentas, qualibus etiamtum ille ſcatebat abſceſſus, ad inteſtinum tranſmitteret. De multis, qui olim per eum meatum ejecti fuerant, ſanguinis grumis nonnullos ad anguſtias ſubſtitiſſe, eaſque urgente deſuper coercita bile, ipſoque ſanguine, dilataſſe veriſimile; eſt. Illud certum, & morbum regium, & vomitiones, & dolores præſertim anteceſſiſſe, qui hypochondrium dexterum adeo laceſſebant, ut ſæviſſimas excitarent ſæpenumero nervorum diſtentiones. Quæ, atque alia, ibidem propoſita, ut magna ex parte in tantum hepatis morbum rejicias, aliquam tamen partem ſi quis referat ad Choledochi meatus dilatationem, facile pernegare non poſſis. Quam ſi in ductu non ab anguloſis, aſperis, magnis lapidibus laceſſito, imo a perfluentibus ſæpius ſanguine, & ichoribus laxato, ſine doloribus factam eſſe non negas; vide, num ſine doloribus tunc fieri dicturus ſis, ubi infimæ illæ anguſtiæ non ante laxatæ eſſent, imo a calculorum irritamentis contractæ?

48. Noli expectare, ut has nimis jam longas Litteras, multa de Curatione hujus morbi addendo, longiores faciam. De qua ſatis erit perpauca attingere. Diximus (5), id mali ſæpius eſſe recidivum, nec certius cognoſci, niſi cum aliquis dejectus fuerit calculus, quem ex hepate proveniſſe, dolores ad hujus regionem prævii commonſtraverint. Igitur Curationis pars una erit dare operam, cum ejuſmodi acerbiſſimi dolores redierint, ut calculus ex anguſtiis illis ſe expediat. Altera poſtquam ſe inde expedierit, ut ſi quis alius reſtat calculus, ſi fieri poſſit, diſſolvatur. Tertia, ne procreetur novus. Sunt autem hæ ſingulæ Curationis partes ita, uti poſuimus, diſtinguendæ, nec tempora cuique debita, ut quidam facere videntur, qui remedia promiſcue congerunt, temere confundenda, ſed rei natura, & analoga urinarii calculi ſimiliter diſtincta Curatio, præ oculis habenda eſt.

49. Cum igitur ſæviſſimi urgent dolores, ſatagendum eſt, ut hi conſopiantur, non ſolum ne æger torqueatur, & in periculum inflammationis, aut nervorum diſtentionis conjiciatur, verum etiam ut calculus anguſtias ſuperet. Quo enim hic magis ductus irritat, eo magis ad calculum ſe contrahunt ductus, itaque & ſuos augent cruciatus, & illi tranſitum intercludunt. Ergo etiam atque etiam laxandum eſt: & ad ea, quæ per ſe laxant, atque emolliunt, ſunt eundem ad finem adjicienda diluentia, demulcentia, anodyna, & temperatiſſima antiſpaſmodica, &, ſi intolerabilis dolor cogat, etiam opiata. Nec ſolum interius datis, ſed etiam exterius adhibitis, quantum per hæc licet, laxandum eſt, clyſteribus dico, inunctionibus, fotibus, balneis. Quibus omnibus, ubi plenitudo ſan-

Z 2

(1) Vid. ſupra n. 42. (2) in ead. Obſ. (3) Epiſt. 3. Anat. n. 10. (4) n. 10. (5) n. 42., & 44.

ſanguinis ſit, non video cur non hujus miſſio proponatur, non modo ne forte inflammatio fiat, verum etiam ne vaſculorum turgentia anguſtiæ viarum augeantur. Porro ut quæ laxant commendo omnia, ita quæ irritant vehementer ſuſpecta habeo. Detrimentum enim quod inferunt, ductus ad coarctationem adigendo, certum eſt; utilitas autem, quam ab impulſione, & extruſione calculi plures expectant, incerta. At enim exempla, inquis, calculorum circumferuntur, quos valida pellentia, aut fortiora emetica, & purgantia eduxerunt. Fateor. Sed felicem caſus temeritatem quis conſulto imitari audeat, qui non ſciat (quis autem pro certo ſciat?) vias ſatis jam eſſe laxatas, ut nihil niſi ultima impulſio, & agitatio deſideretur; non vero adhuc rem contra ſe habere, & in eas anguſtias conjectum præpropere iri calculum, unde nil poſſit expedire, quo magis & cruciatus creſcant, & pericula augeantur. Et ſane video Hoffmannum (1) docentem, emetica *ſæpe deprehendi ſumme perniciofa, ... ſi ductui cyſtico inhæreſcens calculus graviores circa præcordia efficit anxietates*; Reverhorſtium (2) autem, quemcunque ductum calculus obſtruat, vomitoria *anceps eſſe remedii genus*, *libenter fatentem*; Scheffelium (3) denique, ut alios brevitatis ſtudio ſciens omittam, quod ad purgantia remedia attinet, diſerte ſcribentem: *nollem id facile imitari, metuens, ne ſimul calculi ſic conſtituti, ut expelli non poſſint, moveantur, ſicque dolores exaſperentur*, quos vel ira dumtaxat, ſicuti continuo oſtendit, in ejuſmodi ægris, non modo purgantium ſtimulus, facile concitat.

50. Intelligis, ipſum de purgantibus medicamentis etiam tum loqui, cum dolores, ejecto calculo, conquieverunt: quæ pars altera eſt Curationis. Vel tunc igitur ob eas, quæ modo indicatæ ſunt, cauſas a purgantibus abſtinerem, & leniori̇bus potius remediis inteſtina abſtergerem, ne forte ejectus in ipſa calculus aliqua in eorum ſede ſubſiſtens, ea incrementa caperet, quæ ægro eſſent aliquando nocitura. Cave autem, ne me propterea timidiorem voces, aut ſi forte vis, etiam vocá; id enim minus vereor, quam ſi audaciorem vocares in eo videlicet morbi genere, in quo ſupra (4) oſtenſum eſt, quieſcentibus calculis nihil ſæpenumero moleſtiæ percipi. Quapropter in hac quoque altera Curationis parte noli mirari, quod miſſis pellentibus, id ſolum faciendum propoſuerim, ut ſi quis forte reſtet calculus, diſſolvatur, dummodo hoc poſſit fieri. Neque enim me fugit quam parum ſpei, & promiſſionibus reſpondere ſoleant, quæ ad id laudantur, ſive innoxia ſint; quæ libenter acciperem, ſeu nimis acria, aut quocumque modo irritantia; quæ vitarem. Nec illud mirum; quando vel extra ipſum corpus diu ſervatos in iis humoribus calculos, quibus diſſolvi intra corpus creduntur, minime ſolutos conſpicimus, niſi ex mollioribus forte ſint, quales Borrichius (5) vidit *in aqua calida pene totos colliqueſcere*, & poſt illum Hoffmannus (6), noſque etiam in non calida, ductis fiſſuris, ut ad Schroeckium ſcripſimus (7), in fragmenta abire. Quin & per ſe interdum in fruſtula abeunt quidem, ut in nigris nonnullis animadvertimus; aut etiam in humorem, ut quem Lanzonus (8) *in viridem liquorem ſponte eſſe diſſolutum* adnotavit. Nam etſi ut iſtum calculum deſignet, *totum ſuccum felleum ſaxeum reperiſſe* ſe dicit; aut *ſaxei* vocabulo, ut converſum in calculum diceret, abuſus eſt, aut cruſta magna ex parte ſaxea viſa eſt, cum ſubſtantia interior molliſſima eſſet. Contra poteſt junctura eſſe mollior; ſubſtantia autem valde compacta. Sic Platnerus (9) calculi, qui *parum preſſus, mox dilapſus eſt*, *fragmenta* vidit *nec calida, nec vini ſpiritu, quamvis loco calido per plures dies ea contegerent, ſolvi potuiſſe*. Sic etiam Bezoldus (10) cum fruſtula tum in illa, tum in vini ſpiritu etiam *rectificato per tempus* reliquiſſet, *plane diſ-*

ſo-

(1) c. 12. ſupra ad n. 44. cit. in Cautel. §. 1.
(2) Diſſert. ſupra ad n. 16. cit. §. 66.
(3) Diſſ. ſupra ad n. 13. cit. §. 30.
(4) n. 37. 38.
(5) apud Bartholin. Cent. 3. Epiſt. Med. 85.
(6) cap. 3. ſupra ad n. 44. cit. §. 6.
(7) Obſ. ſupra indic. ad n. 20.
(8) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 62.
(9) Progr. ſupra ad n. 17. cit.
(10) Diſſ. de Cholelitho §. 5.

ſoluta fuiſſe non vidit. Nec vidit Hoffmannus (1) eos quidem *lapides cyſticos*, qui *ſolidioris fuerant texturæ*, & *ſaturatioris coloris*. Valliſnerius (2) contra nullo humore melius diſſolvi expertus eſt, quam calefactis ſpiritibus vini rectificato, & reſinæ terebinthinæ. Et de vini quidem ſpiritu conſentientem habuit Auctorem, quem laudat Hallerus (3); de ſpiritu autem altero diſſentientes alios, & in his Tacconum (4), qui de utroque ſpiritu plane diſcrepat. Idem (ne nimius ſim, cum poſſis apud eos, quos nominavi, & alios quoque, hæc, in aliiſque humoribus facta pericula per te videre) idem, inquam, cum ex iis, de quibus primum locutus eſt, calculis unum, quem in ſpiritum nitri injecerat, *tenerrimum* viderit *evaſiſſe*; eos de quibus noviſſime verba facit, ab eo ſpiritu *nihil mutatos eſſe* affirmat, quod & Valliſnerius (5), & Bezoldus (6) pariter animadverterant. Ex his varietatibus illud inſuper addiſces, ignorari a nobis quo potiſſimum lithontriptico in hoc, aut illo caſu uti deberemus, ſi conſtaret, hos calculos, ut plerumque minus duri ſunt, magiſque friabiles, quam urinarii, ita per ſua lithontriptica facilius diſſolvi: quanquam in utrorumque comparatione non ſubſtantia ſolum, & junctura ſpectandæ ſunt, verum etiam quanto citius, & quanto plus diſſolventis humoris ad urinarias vias, quam ad bilarias, feratur. Quam ob animadverſionem factum eſt, ut in prima hujus Curationis parte cum largiſſimus calidæ potus a pluribus proponatur, ſiluerim, non pariter taciturus, ſi hærente in renibus, aut ureteribus calculo idem proponeretur. Si tamen quæras, ex tot, & tam variis, quæ in hac altera Curationis parte a pluribus promiſcue laudantur, remediis quænam præcipue seligerem, non alia magis reſpondebo, quam quæ magis mihi videntur innoxia, ut puta aut taraxaci ſuccum, quando hoc Boerhaavius ab diſcipulo Scheffelio (7) dicitur *ſæpe calculum hepatis feliciter curaviſſe*, aut recentis graminis, nemini poſt Gliſſonium (8), & Sylvium (9) ad hunc uſum non celebrati. Certe autem hæc una herba quid ad id poſſit, oſtendit in quodam paupere Ill. Swietenius (10). Qui cum morbum hunc in aliis quoque per graminis, & taraxaci decoctiones, perque alia, diuturno, & conſtanti uſu ingeſta, averruncarit, *ſemper in facibus tunc inveniſſe ſe*, ſcribit, *calculos*, *vel grumos ſaltem calculoſos magna ſatis copia*. Quamvis autem non propterea ſe certum habere fateatur, fuiſſe illos *calculorum comminutorum partes* potius quam exigua novorum calculorum inchoamenta, qualia in cyſti, nec ſemel, reperta eſſe, jam ſupra (11) demonſtratum eſt; tamen Gliſſonii obſervata, quæ & ipſe agnoſcit, ſatis oſtendunt calculoſos illos tubulos (12) in bilariis boum meatibus hyeme innatos, recentis graminis paſtu diſſolvi; neque enim *tempore circiter quadrageſimæ*, *aut Paſchatis*, *imo antea* eos *ſæpe* tubulos, ſed & poſtea reperiſſet.

51. Denique Curationis pars tertia nos vos gigni calculos prohibebit, primum ſi quæ vitia ſint in jecinore, itemque in ſanguine emendare poterit, unde calculorum productio pendeat: deinde ſi ea removeat, a quibus vitia illa induci conſueverunt. Sunt ea vitia in jecinore quidem infirmum robur, obſtructio, alia hujus generis; in ſanguine autem viſcidarum, terrearumque particularum copia, & æquo lentior, per jecur præſertim, motus. Porro inducuntur hæc vitia ciborum, potionumque inſalubrium crebriore uſu, prava eorundem digeſtione, non reſpondente ciborum copiæ in diluentibus parſimonia, nimio ſomno, vita ſedentaria inclinato præſertim antrorſum corpore, graves animi affectiones, & quæ alia per te vides a Medico eſſe removenda. Sed nimirum hæc pars Curationis ſatis eſt a pluribus pertractata. Quoniam tamen aut ægri non diuturna obedientia, aut jecinoris in integrum reſtituendi difficultate, perſæpe accidit, non ſecus atque in

(1) §. 6. paulo ante cit. (2) Epiſt. ſupra ad n. 13. cit. (3) nota *r* ſupra ad n. 25. cit. (4) ſupra ad n. 16. cit. (5) Epiſt. cit. (6) Diſſ. cit. §. 6. (7) Diſſert. ſupra ad n. 13. cit. §. 31. (8) Anat. Hepat. c. 7. (9) Prax. Medic. l. 1. c. 45. n. 13. (10) §. cit. ſupra ad n. 46. (11) n. 39. (12) Vid. ſupra, n. 12.

in urinariis videmus calculis, ut novi nihilominus progignantur; utile ſaltem erit dare operam, ut quoad ejus fieri poſſit, molles, & laxi bilis canales conſerventur, ne novis tranſituris calculis valde reſiſtant, ſed facilius obſequantur, id quod per aſſiduam, moderatam tamen diluentium conſuetudinem erit curandum.

52. De lithotomia, quæ in veſica quoque fellis nuper excogitata eſt, noli mirari quod ſupra non fecerim mentionem. Nam primum dolores, qui ab lapillis exitum molientibus excitantur, non ab iis dumtaxat moventur, qui a cyſti, ſed etiam ab iis, qui ab Hepatico proveniunt ductu. Deinde qui maximi in cyſti lapides ſunt, quorum præcipue cauſa lithotomia hæc quibuſdam videtur optanda, illi nec exitum moliuntur, nec magnopere, ſæpius ſaltem, moleſtiam creant. Huc illud accedit, quod niſi veſiculam cauſa aliqua arcte cum peritonæo connectat; ejus eſt ſectio pernicioſa; ea autem connexio ut vi morbi in nonnullis fuerit, in quibus caſus, velut ſæpe alia, ſic & novam hanc lithotomiam excogitandi occaſionem præbuit; tamen quam raro vel in morbida harum partium conſtitutione occurrat, norunt Anatomici; & cum eſt, quam non facile ſit pro certo internoſcere, ſciunt Chirurgi. Noviſſime etſi in ſecando nihil eſſet periculi; num in perſanando nihil erit difficultatis? Sunt ante oculos exempla fœminarum trium, Bononienſis (1), Francofurtenſis (2), Gottingenſis (3), quibus tumore in epigaſtrio oborto, eoque arte, aut ſponte aperto, illac cyſtici calculi prodierunt. Primam perſanatam lego: alteri fiſtulam relictam, per quam tenuis, & chymoſus quidem, ſed *flavus* humor deſtillat: tertiæ ulcus, quod cum ſanie *calculos ſubinde felleos* emittit. Quæ ultima hiſtoria Chirurgos poteſt in dubitationem adducere, claudendumne poſtea vulnus ſit, an propter novorum lapidum metum non omnino claudendum. Non me quidem fugit, antequam tumor omnes antepoſitos occupet muſculos, & ſuppurationem late moveat, & cuniculos ſibi pus faciat, tanta diligentia, induſtriaque, ut in Francofurtenſi muliere; curandos; non me, inquam, fugit, rem tunc cedere felicius debere veſiculam ferro aperientibus, quæ jam arcte cum peritonæo concreverit: hujuſque concretionis ſigna ab ſolerti Chirurgo fuiſſe indicata. Veruntamen ut in re nova, licet magnam interdum poſſit utilitatem habere, mihi expectandum potius dum tempus pluribus iteratis exemplis dubitationes, pericula, difficultates tollendo, confirmet, quam feſtinandum in ea perinde ac ſi jam undique perfecta eſſet, proponenda exiſtimavi.

53. Habes de bilariis calculis non eam tractationem, quam cupiebat Valliſnerius (4); ſed quantum mihi curſim licuit ad illa addere, de quibus minus fuſe antea ſemel, iterum, ac tertium ſcripſeram. Quod ſi Soſigenes, ut eſt apud Plinium (5) *trinis commentationibus, quanquam diligentior eſſet cæteris, non ceſſavit tamen addubitare, ipſe ſemet corrigendo;* noli mirari, me hominem quidem non negligentem, ſed tamen cum pleriſque eorum, qui hactenus de iiſdem calculis ſcripſerunt, minime comparandum, tribus illis prioribus quartam hanc commentationem adjeciſſe. Vale.

EPI-

(1) Vid. Taccon. ſupra ad n. 16. cit.
(2) Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 69.
(3) Haller Opuſc. Pathol. Obſ. 33. hiſt. 8.
(4) Epiſt. ſupra ad n. 13. cit. Adnot. 2.
(5) Nat. Hiſt. l. 18. c. 25.

EPIST. ANATOMICO-MEDICA XXXVIII.

Agitur de Hydrope Aſcite, Tympanite, Peritonæi, & de aliis, quos Saccatos vocitant.

LOngiſſimis, quæ ad te nuper a me datæ ſunt, Litteris vereor ne multo longiores ſuccedant, cum proli-[x]am adeo in Sepulchreto eſſe video Sectio-[n]em XXI, cujus nunc ſequi argumentum [d]ebeo, de *Ventris Tumore*, *Hydrope*. Nam [i]n XIX, quæ *de Scorbuto*, aut in XX, [q]uæ *de Cachexia*, *Anaſarca*, *Leucophlegma-[t]ia* inſcripta eſt, non eſt cur morer; quan-[d]o iis in Civitatibus ubi vitam duxi, per-[r]aro, ſi unquam, a Scorbuto aliquis con-[f]ectus eſt, alibi autem confectorum diſſe-[c]tiones paſſim reperies, & ſingulares quaſ-[d]am apud Poupartium (1), & Meadium (2), tres autem iſti alii morbi ejuſmodi [ſ]unt, ut longe melius, aut certe commo-[d]ius alio referantur. Itaque iſta, quæ ipſis [t]ribuitur, Sectio, ubi Scholia detrahas, [e]t Obſervationes, quæ ut diſerte admone-[b]nur, ad febres, phthiſim, ventris dolores, [t]umoreſve, melancholiam, paralyſim, dy-[ſ]pnœam, ſyncopem, aliove attinent, & [q]uarum aliqua interdum repetitur (3); ad [p]on ita multas reducitur, quarum plures [i]lio pariter, & nominatim ad ventrium [h]ydropes ſpectant. Quorum qui nobis tra-[d]andi ſunt, Aſcites, & Tympanites ſi ſo-[l]i materia eſſent XXI. Sectionis; fortaſſe [n]on longior ſuperiore hæc eſſet Epiſtola. [V]erum cum præter illos, plerique inſuper [e]x reliquis tumoribus ventris in ea Sectio-[n]e proponantur; hos conſtituimus in Lit-[t]eras proximas rejicere; has autem non de [a]liis ferme quam de utroque illo hydrope, [e]t Peritonæi, & aliis, quos Saccatos voci-[t]ant, exarare. Nec tamen Obſervationes [i]llas, huc quoque attinentes, quæ alibi, [e]t præſertim cum de Thoracis hydrope [ſ]criberemus, traditæ ſunt, hic iterum ex-[ſp]ectabis; ſed alias ſive ex Valſalva, ſive ex nobis. Ejus ſunt igitur, quæ continuo ſequuntur.

2. VIR annorum ſexaginta, hernioſus, difficultate ſpirandi, ſitique corripitur. Venter, pedeſque intumeſcunt. Siti tandem remiſſa, moritur. ABDOMINIS adipoſa membrana, & muſculi cum ſecarentur, feroſa in interſtitiis materia apparuit: quæ in ventris etiam cavo occurrit. Cum hujus ima ſiniſtra parte ſacculus ex peritonæo factus communicabat, inteſtinorum portionem continens. In Thorace pericardium fero ſcatebat. Fluidus in ventriculis cordis ſanguis fuit.

3. Quæcunque hydropis in hoc viro cauſa fuerit; nam etſi irruentibus in herniam inteſtinis, aliquem interdum diſrumpi in diſtracto meſenterio lymphæ ductum poſſe, non eſt negandum; tamen id quam rariſſime accidere, &, cum accidit, ſimul cum lympha chylum effluere non ignoramus; quæcumque igitur cauſa fuerit, ad aſcitem duos alios hydropes acceſſiſſe vides, anaſarcam, & pericardii. Rarum enim eſt, ut ſimplex ſit: quod & inſequentes fere omnes comprobabunt hiſtoriæ.

4. JULIA Bonetti annos nata quinquaginta quinque, gracilis, & utrinque gibba, cum paucis antea menſibus de minus facili reſpiratione queri cœpiſſet, denique III. Kal. Decembres A. 1688. in Bononienſe S. Mariæ de Morte Noſocomium ægra illata eſt. Laborioſe reſpirabat, idque magis in ſiniſtrum latus cubans, quam in dexterum. Quod ſi in lecto ſederet, tum vero ſpirandi difficultas adeo ingraveſcebat, ut quaſi ſuffocaret. Omnibus irritis auxiliis, augeſcente in dies ſpirandi labore, debili, & languido pulſu, leviuſculis, ſed crebris animi defectionibus tentata, facie tu-

(1) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1699.
(2) Monit. Med. c. 16.
(3) Vid. Obſ. II. §. 6., & 9.

tumida, & quodammodo liveſcente, obiit Idibus Decembris. VENTRIS caveam aqua limpida opplebat. Omentum ſine pinguedine quibuſdam veſiculis refertum erat. Thoracis cavum dexterum quatuor circiter aquæ uncias; ſiniſtrum autem quantum poterat, continebat, ut in ſterni exſectione efflueret. In hoc cavo pulmo nonnihil tumefactus, & purpureus, ut ſi inflammatione correptus eſset; in altero parum, aut nihil ab naturali conſtitutione recedebat. Cordis ventriculus dexter cum multo concreto ſanguine concretionem quoque habuit polypoſam digiti craſſitudine, quæ tum in venam Cavam, tum in arteriam Pulmonarem producebatur. In ſiniſtro ejuſcemodi concretionis tantummodo inchoamentum apparuit.

5. Uter præceſſerit hydrops, thoracis, an ventris, non eſt facile in ejuſmodi hiſtoriis pronunciare. In hac tamen ſi propter illius depravatam adeo ſtructuram, ipſum quoque velis primum aquam collegiſſe, non repugnabo. Cæterum ob eandem ſtructuram illa accidiſſe crediderim, quæ contra ac fieri ſolet, in hac fœmina obſervata ſunt, ut difficilius ſpiraret in id latus cubans, in quo pulmo tumens, & plurima aqua erat, utque in lecto conſidens, propemodum ſuffocaretur.

6. VETULÆ cœpit autumno intumeſcere corpus univerſum, reſpiratio fieri difficilis, & ſitis moleſta. Ad hæc, niſi quod ſitis ſub finem deſiit, acceſſit tuſſis cum ſputis catarrhalis materiæ, & difficilis in ſiniſtrum latus decubitus, ut propterea in dexterum fere ſemper cubaret: in quo decubitu & mortua eſt, cum pulſus jam ſe ſe adeo contraxiſſent, vix ut amplius perciperentur. CADAVERIS cutis, & muſculi dum inciderentur, ſerum manabat multum. Serum etiam Ventrem implebat, qui ingenti, ſed tamen molli tumore protuberaverat. Hoc ſerum, vitreo vaſe exceptum, lotii referebat colorem, unoque, aut altero circiter interjecto die, concrementum innatans oſtendit adeo firmum, ut ne agitato quidem vaſe in partes divelleretur. Reliquus humor, igni impoſitus, paulo poſt turbidus, & craſſior factus, mox levem concretionem in lateribus vaſis exhibere cœpit: progrediente autem evaporatione, pelliculam in ſummo efformavit: ſed poſtquam ſic infra dimidium decreverat, ſimilis omnino evaſit cremoris hordeacei. Hepar maculis ſubalbis hic illic diſtinctum majoribus exterius, minoribus intus, pallebat. Lien prædurus. Lymphæ vaſa circa lumbos, infraque per interiora ventris, ſatis manifeſta per ſe occurrebant. In Thoracis ſiniſtra cavea undique ſolutus erat pulmo; at in dextera toto ambitu ad pleuram multis iiſque implicitis, membranarum nexibu alligabatur: quas ſi membranas contrecta res, multum ſeri, in earum interſtitii concluſi, prodibat. Cordis ſinibus magn copia ſanguinis continebatur, fluidi, dilu teque rubentis, ut in vaſis omnibus: e ratque cor intra ſerum, quo pericardiun non oppletum modo, ſed & valde fuera dilatatum. Hoc pericardii ſerum, etſi co lore, & firmo per ſe producto concremen to ſeri ſimile viſum eſt, quod ventre con tinebatur; ad ignem tamen non concre vit, ſed perpetuo liquidum, ſenſim avo lans, levem dumtaxat in fundo vaſis cru ſtam reliquit. Utriuſque ſeri ſalinæ parti culæ inſpectæ, nec certæ figuræ invent ſunt: particularum tamen illius ſeri figu ræ ab hujus figuris nonnihil diſcrepabant. Concrementum autem illud, quod in peri cardii ſero innatavit, forma erat propemo dum ſphærica, & ex parvis quaſi veſiculi in unum congeſtis effici videbatur.

7. Solebat Valſalva cum aquam in co poris caveas effuſam inveniebat, qual ipſa eſſet, non modo attendere, ſed & per varii generis experimenta quærere, ſa pe igne utens, nonnunquam certarum re rum admiſtione. Solebat quoque lymph ductuum ſedes inſpicere, & ſive ii turge rent, ſive nullo modo ſe proderent, a notare. Utramque hanc ejus conſuetud nem cum in pleriſque aliis, quas reliquit, hujus generis Obſervationibus, tum in e præſertim animadverteris, quam modo pr poſuimus. Quærebat, ut credo, ration utraque, unde aqua extitiſſet, an a diſru ptis iis vaſculis, an aliunde; ſi forte po longam Obſervationum ſeriem eo perven ret, ut ex aquæ portione e vivente h dr

dropico eductæ hanc ex iis vaſculis efflu-xiſſe, dignoſcens, morbum inſanabilem pronunciaret. Poſita enim illa diagnoſi, ut puta in exemplo alias (1) tibi commemorato, hæc prognoſis conſequitur, priſcis æque incognita, ac vaſa illa: quorum inventione *non mutatam* eſſe in hoc morbo *prognoſim*, inconſulto quidam contendebant diligentioris Anatomes reprehenſores; illa autem ſic mutata, medendi quoque rationem mutari, quod iidem negabant, manifeſtum eſt; cur enim Medicus fortioribus eos vexet remediis, quos debet dumtaxat qua ratione diutius in vivis ſervet, non qua ſanet, cogitate? Sed Valſalvæ longa opus fuiſſe ejuſmodi Obſervationum ſerie, idcirco dicebam, quia lympha ipſa in variis, & vario tempore varia eſt. Quin Reverhorſtius (2) addebat inſuper loci unde provenit, varietatem, a læſis hepatis vaſis lymphaticis eum aſcitem eſſe ſcribens, in quo aqua extrahitur flava, & amara. Quem ut ſequi auctorem minime neceſſe eſt; ita haud ſatis tutum arbitror iis adſtipulari, qui cum Boneto (3) docent, a lymphæ ductibus eſſe eam aquam hydropicorum, quæ *limpida* ſit, *coloris expers*, *aut levicule tincta*; a venis autem, quæ *feri inſtar ſit modo ſinceri*, *modo aliis humoribus commiſti*, *urinæ colorem referentis*. Etſi enim in ægro, de quo ipſe loquitur, cujus urinæ lixivium nigrum potius, quam nigricans, eſſe videbantur, non niſi ex lymphæ ductibus effluere in ventrem potuiſſet aqua limpida illa, quam deſcribit; at in aliis quorum aliter urinæ ſe habeant, aliunde poteſt proveniſſe.

8. Deinde quæ prius lympha erat limpida, ſi mora, & viſcerum, quæ vel ipſa denique corrumpat, putrilagine admiſta mutetur, num propterea a lymphæ ductibus non exiiſſe credenda eſt? Huc fallacias adde, quæ ſæpe, niſi quis diligenti attentione caveat, imponere poſſunt in cadaverum diſſectione: Nam quæ aqua primum effluit, erit aliquando limpida, non quod in ægro ſic eſſet, ſed quod in mortuo ſubſidentibus craſſioribus particulis, quæ in ſummo eſt aqua purior eſt facta. Contra aliquando pura cum eſſet, ab ipſa fit diſſectione impura. Sic olim animadverti, cum in hydropica quadam a ſterno coſtas dividere cœpiſsem, limpidam prorupiſse: cum omnes diviſiſsem, ſterno ſublato vidiſse ſubrubentem: denique cum viſcera contrectaſsem, & incidere vix inciperem, quidquid reſtabat aquæ colorem rubrum contraxiſse. Quæ tanto magis attendenda ſunt, quanto minus aquæ ineſt, aut ſupereſt, ut vel pauco ſenſim, & quaſi clam admiſto ſanguine poſſit infici. Sunt & quæ ab læſo viſcere aliquo, vel ante Sectionem, ut indicabam, admiſcentur, minus deceptura ubi & viſceris læſio magna eſt, & major eorum copia. Sic apud Schacherum (4) cum eſset conjunctum aſciti ovarium plurimum auctum, & vitiatum, mirum non fuit, aquam ſatis alioquin, ut videbatur, limpidam, per evaporationem *mox in ſubſtantiam pinguem coaluiſſe ita, ut partem unam aqua evaporatione abacta, tres vero partes reſidua portio ſebacea efficeret*. Sic etiam Albertinum memini audiviſse cum diceret, quorundam hydropicorum aquas, evaporatione adhibita, ex minima parte avolaſse, ex maxima (credo ob aliquam ejuſcemodi cauſam) concreviſse, cum aliorum, eodem adhibito ignis gradu, ex maxima avolaſſent, ex minima concreviſsent. Tunc vero maxime cavendum eſt, cum viſceris læſio eſt adeo parva, ut facile poſſit oculos ſecantis effugere; ne ſi quidpiam vi ignis concreſcat, non veram ad originem id referatur. Ex his, atque aliis, quæ conſulto prætereo, intelligas velim, cur iſtiuſmodi Obſervationum, quas non contemno, ſed cautiſſima diligentia habitas requiro, magno numero Valſalvæ opus fuiſſe dixerim, ut, in quibus fallacia aliqua ſubeſſe poſſet, iis neglectis, cæteras comparatas cum ſimilibus in lympha, & in ſero ſanguinis experimentis, ad eos fines, quicumque illi eſſent, quos ſibi propoſuerat, utiliter adhiberet. Ad ejuſmodi comparationem hortatur Cl. Phil. Frid. Gmelinus (5), ubi ſua in tenaci Aſciticæ cujuſdam aqua propo-

(1) Epiſt. 16. n. 5. (2) Diſſ. de Mot. Bil. §. 21. (3) Sect. hac 21. Schol. ad Obſ. 18.
(4) Diſſ. de Virgine Aſcit. (5) Commerc. Litt. A. 1745. Hebd. 52. n. 3.

nit experimenta. Alia leges, in humore, quem *ſaccati* hydropis veſiculæ continebant, habita a Cl: Jo. Chriſtoph. Pohlio (1). Minus multiplicia, quippe evaporatione dumtaxat adhibita, habet Ill. Senacius (2). Peculiaria reperies quædam, nimirum ad lacteum hydropem attinentia, ortum quidem, ut videtur, non ex chylo tantum e diſruptis chyliferis vaſculis effuſo, quemadmodum in Littrii (3) Obſervatione, ſed ex illo cum multa communi aſciticis aqua miſto, reperies, inquam, in Hiſtoria Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (4). Quales autem plerumque ſint eductæ ex hydropicis aquæ, & quam variæ, alias in ejuſdem Academiæ Commentariis (5) docuit junior Verneyus ſimplicius certe, quippe nulla addita externa ope, ſenſibus dumtaxat fretus, ſed multo commodius, & ad prognoſim utilitate latius patente.

9. Verum ne Vetulæ, cujus propoſita hiſtoria eſt (6), obliti eſſe videamur; ſi hanc cum illa, quæ proxime præcedit, gibberæ hiſtoria (7), & cum prima viri (8) comparaveris; intelliges vetulæ decubitum haud alium fuiſſe, ac quem thoracis latus magis laborans requirebat. De ſiti autem ante mortem remiſſa in viro, ſublata in vetula, ſic fortaſſe poteris exiſtimare, quod aut ſentiendi vis prope obitum jam hebeſceret, aut, diſtento jam ventre, quod humoris in ſanguine ſupererat, ejus pars ad fauces madefaciendas tunc iret, catarrhali materia, quam vetula exſpuebat, id indicante. Neque enim neceſſe eſt, ut in hydropicis omnibus ſerum ſanguinis ad ſitim tollendam ineptum ſit, id eſt muriæ ſit, ut interdum ab nonnullis guſtando perceptum eſt, multo ſimilius, quam aquæ.

10. VIRI quinquaginta annos nati, qui univerſali hydrope laboraverat, VENTER, etſi nulla exterius apparebat tenſio, aqua erat plenus. Hepar coloris atri, lien aliquantum auctus, reliqua ventris viſcera ſana erant. Lymphæ ductus valde turgebant; & cum multæ eſſent glandulæ infra Emulgentia vaſa juxta venam Cavam, & arteriam Magnam circumjectæ, ii ductus ex meſenterio ad has glandulas, ex his in Thoracicum ductum ferebantur.

In Thorace aqueus humor: pulmoneſque nigris maculis variegati. Pericardium hydrope proprio uſque adeo erat expanſum, ut aere diſtentam urinariam bovis veſicam magnitudine æmularetur. Ut omnia hujus corporis vaſa proportione magna erant, ſic & cor magnum; ſiniſtra autem ejus auricula ita erat dilatata, ut dimidiatum cor quaſi æquaret. Cor vero exteriorem membranam a ſiniſtris eroſam, vaſa intorſionibus varicoſis ſpectanda habebat: in ventriculis autem ſanguinem continebat fluidum ſine ullo concretionis indicio.

11. Creditu difficile eſt, Valſalvam, cum pericardium uſque adeo aqua diſtentum, auriculam autem ſiniſtram ita amplificatam inveniſſet, ut hinc fortaſſe, quemadmodum retardatus ubique ſanguinis motus, ſic univerſalis hydrops magna ex parte ſit conſecutus; creditu, inquam, difficile eſt, non quæſiviſſe diligenter omnia, de quibus æger conqueſtus eſſet, aut ſi peculiare quid audiviſſet, non adnotaſſe. Quod tamen ad pericardii hydropem attinet, cum Vetula quoque, de qua ſupra (9) diximus, pericardium aqua haberet valde dilatatum, videre potuiſti inter ſigna, quæ in ea hiſtoria ſunt recenſita, num ullum eſſet pericardii potius hydropis, quam cæterorum, quæ præter naturam ſimul inventa ſunt, peculiare. Decubitus certe neque antea difficillimus, nec extremo tempore neceſſarius, nec humili capite fuiſſe dicitur: quæ cum iis conferes, quorum a nobis ibi mentio facta eſt, ubi illius hydropis alia ab aliis propoſita ſigna pro veri ſtudio examinavimus (10). Ne vero ex proxima, quam ſubjiciam, Obſervatione ſuſpicari incipias, ejus peculiare ſignum eſſe ſupini decubitus neceſſitatem, cum tot aliæ faciunt, in quibus alter ſine altero fuit, tum illa præſertim faciet, quæ pro-

(1) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. III. (2) Traité du Coeur l. 4. ch. 3. n. 4., & ch. 9. n. 2. (3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1710. Obſ. Anat. 7. (4) A. 1700. (5) A. 1703. (6) n. 6. (7) n. 4. (8) n. 2. (9) n. 6. (10) Epiſt. 16. n. 45.

proximam continuo ſequetur.

12. ANUS ſeptuaginta annorum diffici-le reſpirabat, multum ſitiebat, ſicca tuſſi vexabatur; non niſi in dorſum cubare po-terat. Cum hæc diu perduraſſent, tume-rentque pedes œdemate, mortem obiit. VENTER aqua plenus erat. Lym-phæ ductus circa arteriam Magnam, qua Emulgentes promit, turgebant; in meſen-terio, atque alibi vix apparebant. Renes parvi, nec ſine hydatidibus. In Tho-race pulmones ſani, & mediocris feri co-pia. Hoc autem plenum erat pericar-dium; in quo cor duplo majus, quam ſe-cundum naturam, flaccidam concretionem polypoſam continebat: auriculæ autem ſanguinem, a quo valde turgebant. Cæte-rum naturalem ſanguis fluorem, colorem-que in hoc cadavere ſervabat.

13. SENEX annorum totidem, pedum œdemate, magna ſiti, & tuſſi corripitur adeo interdum dolorifica, & vehementi, ut ſuffocari videatur. Catarrhalem mate-riam exſpuit: difficile reſpirat: decumbe-re, niſi ſupinus, non poteſt: humili, & debili eſt pulſu. Moritur. IN VEN-TRE aqua ſtagnabat: & lymphæ ductus ad Emulgentium vaſorum diviſionem adeo tumebant, ut tres quatuorve eorum, ſin-guli anſerinæ pennæ craſſitudinem æqua-rent. Lien prægrandis, exterius nonnulla corpuſcula oſtendebat granorum milii in-ſtar. In Thorace pulmo uterque ad dorſum, ad latera, ad ſternum adhære-bat, interſtitiis inter ſe, pleuramque reli-ctis, aquam continentibus. Contra in pe-ricardio nihil humoris: & ipſum per fi-bras multas membranaceas cordi ſe anne-ctere jam incipiebat. In cordis ventriculis concretus ſanguis, & in auricula quoque dextera, in qua primo aſpectu placentæ uterinæ portionem referebat. In ſiniſtro ventriculo polypoſa concretio, ab omni parte ſeparata.

14. Vides igitur utraque hac collata Obſervatione, cum ſupinus decubitus utro-bique eſſet neceſſarius, non utrobique pe-ricardium ſero plenum fuiſſe; imo in Se-ne humoris nihil habuiſſe. Quod ſi viſce-rum inter ſe compares vitia, gravia quidem reperies in utroque, ſed non eadem. Nec ſanguinis utrique eadem conſtitutio; imo, quod in ſuperioribus etiam hydropicis ani-madvertere potuiſti, alii prorſus alia. Anui enim fluidus fuit; Seni concretus: & quod polypoſi habuit, in illa flaccidum laxumque, in hoc compactius, & quod raro a Valſalva adnotatum eſt, in ſiniſtro ventriculo, non in dextero. Ejuſdem igi-tur decubitus variæ ſunt cauſæ, nec raro difficiles habent explicatus, ut alias (1) oſtenſum eſt, & duabus, quæ ſequuntur, Obſervationibus inter ſe, & cum proxima ſuperiore collatis, oſtendetur.

15. FŒMINA gracilis, annum agens circiter duodetrigeſimum, quæ jam an-te menſes quatuor vulnus acceperat ad umbilicum, difficile ſpirabat, valde ſitie-bat, nonnihil exſpuebat, de dolore querebatur in ſiniſtra thoracis parte, in quam, ut neque in dorſum, cubare non poterat. His omnibus ingraveſcen-tibus, moritur. IN VENTRE ſana erant viſcera omnia; ut vel in ipſis inte-ſtinis, qua umbilico reſpondebant, nihil vitii animadvertere licuerit præter colorem quaſi nigricantem. Ventris tamen cavea ſubflavæ aquæ libras tres, quatuorve con-tinebat. Thoracis quoque ſiniſtrum cavum aqua erat plenum omnino ſimili, niſi quod in hac concretiones quædam innatabant, pellicularum inſtar. Hac in aqua pulmo erat ſaniſſimus, & ab omni adhæſione li-ber. Pulmo autem dexter cavum ſuum exacte implebat, quippe ad pleuram undi-que adhærens arcte adeo, ut ſeparari vix poſſet: eratque aliquantum induratus, ut phlegmone quodammodo tentari videretur. Uterque cordis ventriculus laxam concre-tionem polypoſam continebat; dexter ta-men majorem, quam ſiniſter. Cæterum lymphæ ductus in hoc cadavere nullo mo-do turgebant.

16. ADOLESCENS annorum circiter ſeptemdecim, corripitur difficili reſpiratio-ne, ſicca tuſſi, maxima ſiti. Parum min-git. Latere dextero nonnihil dolet, in hoc aſſidue cubat. Tandem interit. VEN-TER aqua plenus: inteſtina, & ventri-culus albida: totum hepar durum: lien, niſi

(1) Epiſt. 20. n. 25., & alibi.

niſi quod paulo major erat, cætera ſanus. Lymphæ ductus non turgebant, ut aliquoties in quibuſdam hydropicis, ſanis viſceribus, eſt obſervatum. Thoracis cavum dexterum aqua redundabat. In eodem pulmo induruerat: & tota ea facie, qua diaphragma, & qua mediaſtinum ſpectabat, his adhærebat. In pericardio parum, aut nihil ſeri. In omnibus vaſis, etiam quæ ſunt in viſceribus, ſanguis fluidus.

17. Cur in latus dexterum hic aſſidue decumberet, ſtatim intelligis ſimul ac cogitas, aquæ copiam, quæ in eodem erat latere, niſi in hoc cubaret, fuiſſe alterum, quod ſanum erat, prægravaturam. Sed Mulier (1) cum a ſiniſtris aquæ copiam haberet, cur in ſiniſtrum decumbere latus non poterat? Nempe etiam pulmonum rationem habeas neceſſe eſt, quorum ſiniſter ſanus erat Mulieri; dexter non ſanus Adoleſcenti. Veruntamen cur Mulier cubare in dorſum non poterat? Sic enim neutrum latus alteri aut aquæ pondere, aut mole pulmonis, phlegmone tentati, offeciſſet. Senex (2) certe cum utrumque pulmonem ſic undique ſimul alligatum, ſimul aqua in circumjectis interſtitiis collecta circumpreſſum haberet; in dorſum non modo cubare poterat, ſed debebat. Vides igitur, cur decubitus dixerim non facile interdum poſſe explicari. Præſtat autem hac de re non plura iterum hic verba facere; ſed Valſalvæ reliquas Obſervationes ſubjicere, in quibus cum hydrope conjunctam lymphæ ductuum turgentiam non vidit, id quod in duabus quoque deſcriptis modo hiſtoriis animadvertere potuiſti: etſi facile neque tu, ut puto, neque ego certe ſatis perceperim, cur in poſtrema dixerit, turgentiam illam aliquoties in quibuſdam hydropicis, ſanis viſceribus eſſe obſervatam: quod profecto haud potuit ad Vetulam (3), ad Virum (4), ad Anum (5), ad Senem (6) referre, in quibus ut illa turgentia fuerit, ſana tamen viſcera non fuerunt. Alias igitur ſuas Obſervationes reſpexerit neceſſe eſt, exempli gratia illam, tibi alias (7) a me deſcriptam, in qua cum hydropicæ cuncta ventris viſcera bene ſe haberent, ſimul turgebant vaſa lymphatica: nec fortaſſe aliud hic voluit, niſi in illis etiam hydropicis, quorum ſana ſint ventris viſcera, turgentia interdum ea vaſcula reperiri.

18. JUVENIS annos natus circiter duodetriginta, magnopere edax, & potulentus, cum aliquot jam annos aliqua reſpirationis difficultate laboraſſet, tandem in hydropem incidit univerſalem. Huic ſeptem ferme ante mortem diebus acceſſit major ſpirandi difficultas, cum tuſſi, ſputo, & dolore in thorace. IN CADAVERE Venter, & Thorax ſubfuſco ſero pleni inveniuntur, eodemque colore infecta viſcera omnia, ſi inteſtina excipias, & ventriculum. Hic naturalis magnitudinis modum valde ſuperabat. Lien quoque triplo, quam par eſſet, major. Bilis erat pallida. Lymphæ ductus nulli in conſpectum venere. Siniſter pulmo erat multum inflammatus, ex quo accelerata mors jure credita eſt, & ad pleuram per membranas annexus, quarum interſtitiis deſcriptum ſerum concludebatur.

19. Hypotheſis vi potius, quam Hippocratis auctoritate, aut hydropicorum diſſectione, adductos olim pleroſque fuiſſe Medicos, ut jecur primum, deinde & ſplenem hydropis auctores facerent, vel ex Sepulchreto cognoſces ſive ubi (8) in Hippocraticis libris non unum, aut alterum, ſed plura hic culpari viſcera oſtenditur, ſive ubi (9) bene multis productis hydropicorum extiſpiciis, inſons fuiſſe utrumque illud viſcus demonſtratur. Et certe quæcunque Pars, imo quæcunque cauſa diutius poteſt ſanguinis, aut lymphæ curſum morari, aut humoris, quo caveæ corporis madent, præter modum aut ſecretionem augere, aut exitum deinde imminuere, morbo huic poteſt originem præbere. Venter autem præter hæc, peculiares habet Partes, e quibus humor in ejus cavum effunditur aliquando. Fuit, inquit Piccolhominus (10), qui plurimum bibens, & nihil, vel cathetere immiſſo, urinæ reddens, ventre ſenſim mirum in modum intume-
ſcen-

(1) n. 15. (2) n. 13. (3) n. 6. (4) n. 10. (5) n. 12.
(6) n. 13. (7) Epiſt. 16. n. 4. (8) Sect. hac 21. Schol. ad §. 4. Obſ. 7.
(9) Sect. ead. Obſ. 1., & ſeqq. (10) l. 1. Anat. Præl. 23.

cente, denique mortuus, calculis penitus ilaceratos renes oſtendit, ut manifeſtum fſet, ex his lotium in ventrem defluxiſſe, umque diſtendiſſe. In Sepulchreto, ubi anc Piccolhomini Obſervationem fruſtra uæſivi, habes alias Plateri (1), & Dodo-næi (2) aſcitis, ſalvo hepate, & liene, b urina facti effluente ex rene, aut ex eſica, quæ exulceratio perforaverat. Quod utem præterea indicat Dodonæus (3), ninime dubium eſt, idem eventurum, ſi orte ureteres perrumpantur, aut erodan-ur, præmonſtrante Galeno (4), & confir-nante inter alios Euſtachio (5), præciſis llis in viva beſtia, & abdomine conſuto, nventum iri ventris caveam *totam lotio plenam, veluti ſi aqua intercute laboraret animal*: idque ruptis iis canalibus in viris duobus accidiſſe, Abr. Vateri (6), & Winharti (7) docent hiſtoriæ. Quod ad genus Obſervationum referenda illa eſt Cl. Berneri (8) in ſexenni puero, cujus urina cum e renibus egredi non poſſet, hos ita diſtenderat, ut per ipſorum ſuperficiem via ſibi aperta, in ventris cavum deſtillaret, inteſtinaque circumfunderet. Quin etiam huc pertinent ulcera, ventriculum eo loco perforantia, ut potionibus magis, quam cibis, exitum præbendo, aſcitem vel facere poſſint, vel augere. Sic accidit in Obſer-vationibus Doctorum Virorum Samuelis Gratſii (9), Ad. Chriſt. Thebeſii (10), Rud. Jac. Camerarii (11), & Jo. Georg. Hoyeri (12). Porro ad illa, quæ ex Se-pulchreto indicata ſunt, hepatis, & lienis in hydropicis inſontium exempla, nova mi-nime deſunt, quæ addantur. Videſis, ut alia, in iiſque illud, quod paulo ante me-morabam, Vateri, nam huc quoque, imo præcipue, attinet, ea, inquam, vide, quæ a Cæſarea ſuppeditantur Academia (13), inter quæ eſt quoddam (14) ubi jecur peſ-ſime affectum eo facilius omnes credidiſ-ſent, quod ægra nulla de re magis, quam de ejus viſceris dolore conqueſta erat. In eo tamen, ejuſque cyſti labes nulla; ſed in proxima meſenterii parte deprehenſa eſt eroſio tanta, ut palmæ latitudinem ferme æquaret. Quæ omnia ut vera ſint; non erat tamen a quibuſdam in contraria adeo decurrendum, ut jecur, aut ſplenem con-tenderent perraro, ſi unquam, eſſe culpan-dum. Leges, exempli gratia, in aliqua ex ſuperioribus proximis Sepulchreti Sectioni-bus (15), *Medicorum vulgo quidem nil ſo-lennius eſſe, quam lienem contumeliis affi-cere, quaſi omnium prope malorum eſſet pancrene*. Certe illos in hoc erraſſe, fa-tendum eſt. Verum cum id continuo ſubji-citur, *Exta autem a fato conſulentibus ra-rius nihil, quam vitii quicquam in eo de-texiſſe*; ſi hoc ab aliquo generatim, aut ut in aſcite præſertim, accipiatur, quantum a vero abſit, cum ingens in Sepulchreto ipſo (16), Obſervationum oſtendit numerus; tum de novem, quas ex Valſalva produxi, quinque (17) confirmant, in quibus aut prædurus inventus eſt, aut æquo major, imo, ut in noviſſima, unde hæc ſcribendi data nobis occaſio eſt, triplo major. Quod ſi de jecinore ſermo ſit; videbis in illarum quatuor aut pallens, & maculoſum, aut atrum, aut omnino durum, aut cum bile pallida fuiſſe. Nec mirum, ſi morbus, quem in primis a retardato motu ſangui-nis oriri diximus, a vitio haud raro pro-veniat viſcerum, per quæ tarde lenteque ex inſtituto naturæ ſanguis traducitur, ut ſiqua nova accedat remorans cauſa, non niſi tardiſſime moveri queat. Itaque ad Valſalvæ Obſervationes, & ad eas, quæ in Sepulchreto extant, paſſim occurrunt, quas adjungas, ut cum haud paucas ubi quæras indicavero, nullus dubitem, plures alibi ſupereſſe. Vide, exempli cauſa, quæ in aſciticis duabus Virginibus per diſſectionem conſpexerit junior Verneyus (18), itemque in plurimis eodem morbo affectis Naturæ

Cu-

(1) Sect. cit. Obſ. 8. §. 2. (2) Ibid. Obſ. 25. §. 23. (3) Ibid.
(4) De natural. Facult. l. 1. c. 13. (5) Tract. de Ren. c. ult.
(6) In Progr. edito Witemberg. Januar. A. 1720. (7) in Append. Tom. 2. Act. N. C. ſub n. III.
(8) Eorund. Actor. T. 1. Obſ. 219. (9) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ 40.
(10) & Cent. 3., & 4. Obſ. 120. (11) & Cent. 5. Obſ. 43. (12) & Actor. T. 4. Obſ. 124.
(13) Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 13., & 168., & A. 6., & 8. Obſ. 186.
(14) Obſ. ead. 186. (15) Sect. 18. Obſ. 3.
(16) Vid. quot ſub Obſ. 6., & 7., & alibi congerantur. (17) n. 6. 10. 13. 16. 18.
(18) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701., & 1703.

Curioſi (1): nec omitte, quæ in Viro illuſtri Cl. Bechmannus (2). Ex his omnibus aſciticorum diſſectionibus ne unam quidem perleges, quin jecur male ſe habuiſſe cognoſcas. Simul autem in earum aliquot diſerte adnotatum animadvertes, ut male ſe quoque lien habuerit. Nec aliæ deſunt, ex quibus intelligas, cum in eodem morbo *hepar non admodum a naturali ſtatu diſceſſiſſet*, *lienem magnum* fuiſſe, *& duriuſculum*, aut cum hepar *prorſus naturaliter* eſſet *conſtitutum*, lienem *ſolito majorem*, *& totum quantum ſcirrhoſum*, *tamque durum* fuiſſe, ut *non ſine difficultate ſcindi*, *& dividi novacula potuerit*. Quorum exemplorum alterum eſt Lentilii (3), alterum Cl. Cohauſenii (4). Non tamen diffiteor, quæ vitia his viſceribus, aut pancreati, meſenterio, aliiſve Partibus ventre concluſis, initio non eſſent, ea poſſe, hydrope diutius protracto, aliquando induci. Sed indicia ſæpe ſunt, ea vitia anteceſſiſſe, ſive omnia ſpectentur, quæ ægrum ante hydropem male habuerint, ſive quædam attendantur, quæ occurrunt in mortui diſſectione, velut proxima indicabit hiſtoria.

20. MULIER hydrope aſcite laboraverat. CADAVER incidendo, nulla, niſi Ventris, cavea inventa eſt, quæ eſſet aquæ plena. Inteſtina aere non erant diſtenta. Hepar autem erat durum, ejuſque veſicula lapidem, omne ejus cavum occupantem, continebat. Lymphæ ductus nullo modo apparebant.

21. Hæc una eſt ex reliquis illis Valſalvæ Obſervationibus, quas tibi Epiſtola ſuperiore (5) pollicitus ſum, ut plene intelligeres, non magis ab illo, quam a me, regium morbum ſimul cum cyſtis felleæ calculis fuiſſe adnotatum. Porro minus veri ſimile eſt, tantum lapidem non a longiſſimo antea tempore fuiſſe inchoatum, ut demum ad totam cyſtim opplendam perveniret: nec, quod conſequitur, ſine antiquo vitio fuiſſe id jecur, in quo tandiu bilis ſecreta eſſet idonea ad ejuſmodi lapiden perficiendum. Quod vero diſerte interjectum eſt, inteſtina aere non fuiſſe diſtenta, eo attinet, ut intelligatur, etſi poſſin Aſcites, & Tympanites cunjungi; no ſemper tamen, ut videntur quidam crede re, id fieri. Quin ut rarius accidit, aſci tem, quemadmodum in propoſita fœmina nullum alibi hydropem conjunctum habere ſic minus ſæpe fit, ut in aſciticis concluſ ventriculo, & inteſtinis magna vis fla tuum, in tympaniticis autem aqua mult præſertim, & necdum inveterato morbo effuſa in ventrem occurrat. Et ſane pauc fuit in muliere, de qua protinus dicetur.

22. FŒMINA annum agens circite trigeſimum, poſt diuturnos artuum dolores multa ſcabie, eaque humida, correpta eſt Quam ut abigeret, de conſilio Empiric unguento quodam eſt uſa. Sic brevi quidem ſiccata eſt ſcabies: ſed acuta febri oborta eſt, ingenti calore, & ſiti, ac ſæviſſimis capitis doloribus ſtipata. His poſtmodum acceſſerunt delirium, ſpirandi nor modica difficultas, totius corporis levis tumor, ventris tamen non levis, magna inquietudo, mors denique ſexto, ex quo febris lecto affixerat, die. IN CADAVERIS diſſectione animadverſum eſt, ſcalpello cuti, & carni impreſſo, nihil aquoſi humoris prodire, ut manifeſtum eſſet, univerſalem illum, de quo dictum eſt, tumorem non œdematis inſtar, ſive anaſarcæ fuiſſe: quod & digito preſſi pedes oſtendebant, nullum preſſionis veſtigium ſervantes. Venter quoque tumidus, & valde tenſus, cum aperiretur; non aqua, ſed inteſtina, & ventriculus erupere, nihil niſi aerem continentia, quo uſque adeo diſtendebantur, ut ventriculus plus quam dimidium caveæ ventris impleret. In hanc tamen caveam effuſa inventa eſt libra una, aut altera limpidi ſeri: quod ignis vi primum quidem leviter concreſcere viſum eſt; ſed poſtea, ferme inſtar aquæ pericardii, totum in auras abiit, niſi quod in fundo vaſis

(1) Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 276., & A. 7., & 8. Obſ. 153., & A 9., & 10. Obſ. 239. 241. 248., & Cent. 1. Obſ. 3. in Coroll. 3., & Cent. 3. Obſ. 12., & Cent. 8. Obſ. 27., & Cent. 9. Obſ. 64., & Cent. 10. Obſ. 86., & Act. Tom. 6. Obſ. 13.

(2) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 32. n. 1.

(3) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 168.

(4) Cemmerc. Litter. A. 1743. Hebd. 25. n. 2. Caſ. 3.

(5) n. 25.

afis flavam quaſi pelliculam reliquit.
n Thorace pulmones reperti ſunt ad pleu-
im annexi per quaſdam quaſi membranas,
elatinoſum corpus referentes, quæ tot
rant, ut appareret, minus libere ſe dila-
are potuiſſe pulmones. Eas ſi ſecares, pel-
icidus humor prodibat. Cor ad dexteram
um pericardio connectebatur per fibras
onnullas membraneas: ejus ventriculis
nguis inerat fluidus; ſed tamen in dexte-
o tenuis polypoſæ concretionis inchoamen-
um eſt animadverſum. Caput ſecare
on licuit.

23. Multa, atque humida ſcabies, quæ
nulierem a diuturnis artuum doloribus li-
eraverat, importune retropulſa, mortem
ttulit. Scilicet acres particulæ, quæ artuum
nembranas antea compungere ſolebant,
am per ulcuſcula in cute producta, ſalu-
riter ejiciebantur. His autem ulcuſculis
iccatis, in ſanguine reſtitantes, internaſque
artes irritantes, & acutam febrim, &
nala cætera, quæ hanc comitabantur, gra-
iſſima invexere, in iiſque tympanitem.
Quæ hydropis, ſic enim Majores vocarunt,
ſpecies etſi diuturnis morbis, ut ait Lit-
rius (1), ordinario ſuccedit; nonnunquam
tamen fit in acutis, velut hic; imo etiam
n multo acutioribus, ut ipſe vidi, &
alias perſcribam. Et poſt diuturnos qui-
dem, magnoſque morbos proclive eſt cum
pſo intelligere, ex effœto ſanguine tot,
taleſque ſpiritus non poſſe exiſtere, quot,
qualeſque inteſtinorum, & ventriculi requi-
runt fibræ, ut aeri, qui in utrorumque ca-
vo eſt, ſatis renitantur, ſi præſertim ille
multus ſit, multumque rarefactus; ne vi-
ſcerum eorum parietes incredibilem in mo-
dum diſtendat. Sed in acuto hoc morbo
erat aer utique ad rarefactionem pronus;
ut vel in vaſculis, quæ ſub cute ſunt, &
per quæ fortaſse minus meabat libere, ſe
quadantenus expandere videretur, & leve
quaſi emphyſema inducere. Effœtum ta-
men ſanguinem, & hinc debiles eorum
viſcerum tunicas num credemus fieri po-
tuiſse, ſi non ab longitudine, a vehemen-
tia ſaltem morbi? quanquam ut erat hic
acerbiſſimis capitis doloribus, & inquietu-
dine, ac delirio ſtipatus, nón tam ſpiri-
tuum inopiam, & languorem, quam co-
piam, abnormeſque motus indicabat. Nec
tamen propterea in Williſii ſententiam
tranſibimus, fuſe, etiam in Sepulchreto (2)
relatam, qui contra ac poſtea Littrio placuit,
a copioſo, inordinatoque ſpirituum influxu
in fibras viſcerum illorum, tympaniticam
ipſorum diſtentionem repetebat; quaſi ve-
ro fibræ circa membraneos tubos diſpoſi-
tæ, cum ipſæ inflantur, non horum ca-
vum potius conſtringerent, diſtentionique
reſiſterent. Equidem præſtare credidero,
ut hic ex utraque ſententia tertiam quan-
dam conflatam ſequamur, exiſtimantes,
abnormi ſpirituum influxu contractas hic
illic, & convulſione adſtrictas fibras, na-
turales horum tuborum motus, &, quod
conſequitur, multi, & multum rarefacti
aeris expulſionem intercepiſſe, qui propter-
ea fibras cæteras in iis, in quibus conclu-
debatur, tractibus tanto magis urgens,
quanto magis & copia, & vi augebatur,
harum quidem primum, deinde & illarum,
quarum prægreſſa convulſio robur infra-
ctum reliquerat, perviciſſe renixum, ſicque
infirmatis denique, laxatiſque omnibus,
univerſos hoſce tubos dilataſſe. Adeo au-
tem convelli poſſe carneas inteſtinorum fi-
bras, ut omnem intercepto aeri exitum
intercludant, repertæ haud raro in diſſe-
ctionibus arctiſſimæ hic illic inteſtinorum
conſtrictiones oſtendunt. *Obſervatores non
pauci enarrant*, inquit Cl. Corn. Henr.
Velſe (3), *& ipſi in cadaveribus ſæpiſſi-
me vidimus: quum inteſtinum hic laxum,
molle, diſtenſile, flaccidum, illic durum,
contractum, rugoſum, non ulterius digitis
coarctandum, nec liquidis eſſet patulum,
ſed maſſam fere referret ſolidam.* Hæc
autem poſtquam dixit *per totam inteſtino-
rum longitudinem interdum alternari*, ut
in cadavere infantis vidit; quid interclu-
ſus elaſticus aer, ob calorem loci magis
magiſque expanſus, efficiat, hac ſua com-
probat Obſervatione (4). *In puella bien-
ni vidi*, inquit, *portionem inteſtini Coli
adeo violenter* ab incluſo aere *amplifica-
tam, ut referret veſicam conſtantem tunicis*
ob

(1) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1713.
(3) Diſp. de mutuo inteſt. ingreſſ. P. 1. §. 14.
(2) Sect. hac 21. in Schol. ad Obſ. 22.
(4) Ibid. §. 15.

ob ſummam elongationem quam pellucentiſſimis, reliquo ejuſdem inteſtini tractu & ſupra, & infra hunc tumorem, per ſummam contractionem extrinſecus ſulcato, & prorſus impervio. Huc addas velim pariter imperviam contractionem, quam inter ſuperiorem, & inferiorem virilis Coli partes, aere maxime diſtentas, vidit Præcl. Baſſius (1). Laxatis autem, ut in iis, qui victuri ſunt, neceſſe eſt, iſtiuſmodi conſtrictionibus, jam infirmiſſimas ſub tanta preſſione factas eſſe fibras, a me tibi non opus eſt inculcari, ut neque tractus illos certos, in quibus aut preſſio, aut aer fuerant, totis hujus viribus expanſum iri, idque eo magis, quo fuerint hæ, aut eſſe perrexerint validiores. Itaque non miraberis in Laubii (2) Obſervatione, ſi ventriculus eſſet corrugatus, Colon vero adeo diſtentum, *ut vir robuſtiſſimus facile totum brachium intrudere potuiſſet*, aut quod Littrius (3) ſæpe viderit Cæcum, & Colon femoris virilis craſſitudine, imo quod Platerus (4) vel in puero inteſtina conſpexerit, quæ eandem craſſitudinem *certis in locis adæquare* videbantur. Viciſſim eſt alias (5) immanis adeo præ cæteris ventriculi diſtentio, ut contiguam jecinoris partem, & diaphragma non modo altius compuliſſe, ſed & deſcendere prohibuiſſe, ægrumque in id periculum propterea conjeciſſe interdum credita ſit, ut præſentaneum, intentatum adhuc, auxilium expoſceret, quo aeri confeſtim exitus pararetur ope acus oblongæ per ſiniſtrum hypochondrium in ventriculum demittendæ. Sed de hoc infra (6). Cæterum quam diſtentus eſſet ventriculus in propoſita (7) quoque Valſalvæ fœmina animadvertere potuiſti. Unde nacti occaſionem ſumus tympanitis certis in caſibus non ſine præviis convulſivis adſtrictionibus explicandi. Quod ſi in omnibus forte malueris Littrii explicatione uti; eo minus pertinaciter repugnabo, quod in omnium progreſſu ad ipſam nihilominus, ſi vera ſunt, quæ paulo ante dicebam, eſt redeundum.

24. Et ſic quidem tympanitis cauſa tum poſt diuturnum morbum, tum ir acuto intelligentur, cum rarefacti aeri copia, & vis inteſtina, & ventriculum & quod conſequitur, his appoſitum abdo men diſtendet. Sed eſt alia tympanitis ſpe cies, cum idem aer, extra eorum viſce rum cavum rarefactus, ipſum dumtaxa extendit abdomen. Hujus muſculi, ob i etiam creati, ne rebus ſecundum naturan ſe habentibus, ea viſcera præter modun diſtendantur, ubi juſto, quæcunque ſi cauſa, laxiores fuerint, non modo eorun diſtentioni non obſtant; ſed inter cauſas cur hæc facilius, majorque contingat, vi dentur eſſe reponendi. Ubi vero aer extr illa viſcera laxius abdomen urgebit, tant hoc citius, magiſque extendetur, quod ae ris viribus non inteſtinorum etiam, a ventriculi parietes, ſed nihil tunc ni unum diſtendendum objicietur abdomen Nec tamen hæc ſpecies frequens eſt, ſe ſola, ſive cum priore conjuncta; imo ade rara eſt, ut nec Williſius (8), nec Lit trius (9) viderint, atque adeo alter ſcrip ſerit, non poſſe ab ſe intelligi, alter pe ſua experimenta omnino refutari. Ego ve ro neque ideo aliquid negaverim, quo ſatis intelligi non poſſit, neque credide rim, quod in plurimis non ſit, id in qu buſdam non eſſe: nec fortaſse alia egre giis illis Viris mens fuerit; ſed tantur haud ſatis aperte indicata. Alii autem mi nime dubitant, quin ex humoribus i ventrem effuſis, ibique corruptis poſſit ae præſertim in iis corporibus, in quibus v morbi non fuerit bene, *intimeque com mixtus*, ſe ſe explicare, aut pariter e quopiam corrupto viſcere, aut deniqu (id quod facillimum eſt) ex inteſtini parte aliqua pertuſis prodire. Id auten facillimum eſse dixi propterea, quia Ce Hallerus (10) in maxime diſtentis huju morbi vi inteſtinis aerem animadvertit ſ bi viam feciſse per eorum parietes in ce lulas uſque ſub extima tunica ſitas: qui memini, Cl. Spoeringium in Reg. S Sue

(1) Dec. 3. Obſ. Anat. 9. (2) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 20. (3) Mem. cit.
(4) Sect. hac Sepulchr. 21. Obſ. 22. §. 4. (5) Act. cit. Tom. 1. Obſ. 49. cum Schol.
(6) n. 25. (7) n. 22. (8) (9) locis indicatis n. 23.
(10) Opuſc. Pathol. Obſ. 26.

Suec. Academiæ Commentariis ad Annum, opinor, 1742. (neque enim, cum hæc ſcriberem, in manibus erat liber) tradidiſse, in viro cujus inteſtinum Colon duris ſtercoribus erat plenum, aerem ſupra hoc obſtaculum inteſtinum adeo expandiſſe, ut ejus membranis vi illata, non amplius, niſi extima ipſarum contineretur; ut proclive ſit intelligere, quantillum tandem reſtaret, ut ex inteſtini cavo in ventris cavum erumperet. Sed non aer modo, verum etiam exeſio, aut gangræna inteſtina perforando, flatibus exitum dare poſsunt, ut ex ventriculo non ſemel fecerunt. Sic in duabus, quæ ſupra (1) memoratæ ſunt; Camerarii, & Hoyeri Obſervationibus cum ille eſset perforatus, non mirum fuit, quod vix leviter inciſo tumente abdomine, primum omnium, non ſine ſono, & fœtore, flatus proruperint. Idem tamen accidere etiam cum inteſtina non ſunt pertuſa, aliæ oſtendunt Obſervationes, ſive ea ſint gangræna affecta, ut apud Meadium (2), ſive ſimul ad gangrænam inclinent, ſimul exterius pravo ſint humore perfuſa, intus autem flatibus turgida, ut apud Cl. Gullmannum (3), ſive nihil ſit ejuſmodi rerum, niſi quod & ipſa, & ventriculus immanem ſint in modum inflata, ut apud Mercklinum (4), ſive demum ne hoc quidem, ſed inteſtina *prout alias in ſanis ſe habeant*, ut apud Cel. Heiſterum (5). Sed in his duobus, in aliiſque, ſiqui forte occurrant, ejuſmodi caſibus, quibus viis aerem in ventris cavum perveniſse dicemus? Eſse quaſdam poſse, aliaſque alias, quas mente non aſsequamur, fatendum eſt. Sed tamen cum flatulentos quoſdam tumores interdum certis in viſceribus conſpiciamus; cur non poſſit aer, ut alibi, ſic in ventris cavo interdum coire? Fellis veſicu-lam, exempli cauſa, aere, ſub exteriore tunica concluſo, turgidiſſimam invenit Jo. Bapt. Fantonus (6). Cl. autem ejus Filius (7) non ſemel vidit, quod & alii, ſub extimis hepatis, lienis, & meſenterii præſertim, membranis innumeras, variæque amplitudinis quaſi veſiculas aere diſtentas: conjecitque, ut ex hydatidibus diſruptis aqua deſtillare pergens in ventrem aſcitem facit, ſic ex diſſilientibus his bullis erumpentem aerem, ſi ſecedens a ſanguine in ventris cavum irruere non deſinat, tympanitem eſſe facturum. Verum etſi rei cauſas intelligere non liceret, certe res ipſa negari non poſſet. Nam ſe plane ſimile in adoleſcentula vidiſſe confirmat, ac in puella conſpexit Ballonius (8), id eſt tumefactum ventrem, cum poſt mortem denique pungeretur, magno edito ſono, totum ſubſediſſe. Idem autem quod Ballonio, aliis quoque accidiſſe, & in his Valleſio, ex Sepulchreto ipſo (9) cognoſces, & ſimul qui, cum diſtenta aere eſſent inteſtina (10), aut cum aqua effuſa eſſet in ventre (11), in hujus cavo offenderint aerem: his autem, quos poſſis adjungere, ex paulo ante commemoratis recentioribus Obſervationibus ſatis intelligis.

25. Quæ ne forte ideo contigiſſe ſuſpiceris, quod ſimul cum peritonæo inteſtinum aliquod compunctum ſit, quippe huic ob diſtentionem omnino attiguum, & pertenue factum in ſuo pariete; animadverte, ubi ſimul aſcites fuit, aquam inter peritonæum, & inteſtina fuiſſe interjectam; ubi vero aſcites non fuit, difficile factu fuiſſe, ne tunc aut poſtea indicia ſe prodiderint pertuſi inteſtini; quorum nullum, cum illud idem mihi aliquando obſervare contigiſſet, diligenter attendendo perſpicere potui. Huc adde quod plures Sepulchreti Obſervationes (12) docebunt, & ratio confirmabit, leviter perforato inteſtino, aerem quidem foramini proximum erumpere, eum autem qui procul, cætera inteſtina diſtendit, aut non protinus exſilire, aut ſi exſiliat cito, non ea tamen celeritate effugere, ut totius ventris ſubſidentia ad eundem modum ſe-

(1) n. 19. (2) Monit. Medic. c. 8. (3) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 89.
(4) Earund. Dec. 3. A 3. Obſ. 142. (5) Earund. Cent. 5. Obſ. 84.
(6) Obſ. Medic. 18. (7) in Schol. ad eam, ult. Edit.
(8) hic in Sepulchr. Obſ. 23. §. 2. (9) Ibid. §. 1.
(10) Ibid. Obſ. 22. §. 4., & in Additam. Obſ. 75. (11) Ibid. Obſ. 24. & in Addit. Obſ. 26.
(12) Obſ. 75. cit, & Obſ. 22. §. 2. & cæt.

Qui, atque in diſploſa veſica, uno puncto temporis videatur, quemadmodum magnis illis, quos laudavimus (1), Viris viſum eſſe, eorum bene perpenſis verbis, facile agnoſces. Vel ſi id non concedis, & plane vis, eodem temporis veſtigio, quo leviter aliquod compunctum ſit inteſtinum, ex inteſtinis omnibus aerem prorumpere; dic igitur, quomodo Gullmannus (2) ea mox viderit flatibus *turgentia*, vel quomodo Mercklinus (3) poſtquam aer magno cum ſono ex leviter inciſo abdomine erumperat, & hoc *confeſtim totum conciderat*, *inſtituto extiſpicio* conſpexerit *ventriculum una cum omnibus omnino inteſtinis immane quantum inflatiſſimi utriculi adinſtar diſtentum*. Huc adde Obſervationem ad hanc dirimendam controverſiam ab Heiſtero (4) propoſitam. In muliere, quæ *ventrem habebat valde diſtentum*, cum ſubito eſſet mortua, idem accidit, quod vidiſſe Mercklinum diximus; *ſimulac exiguum vulnus peritonæum perforaverat*; ſed non inteſtina ab aere occurrerunt expanſa; imo hoc fuit illud cadaver, in quo *inteſtina prout alias in ſanis, ſe habebant*. Hic non dicam, ſi antea ab incluſis flatibus adeo fuiſſent diſtenta, eorum aliqua indicium hujus diſtentionis ſervatura fuiſſe, ſive craſſitudinem, ſive ſedem ſpectares. Hoc unum dicam, cum tot rogati & Medici, & Chirurgi Amſtelodamenſes adeſſent, in iiſque Anatomicus eximius Ruyſchius, præter ipſum, juvenem quidem, ſed jam tum præſtantem in eadem Facultate, Heiſterum; non poſſe me adduci, ut credam, ſi quidpiam ultra peritonæum fuiſſet inciſum, non continuo eorum aliquem fuiſſe agniturum. Hic autem a te expectari non puto, ut in hac, aliiſque hujus generis Clariſſimorum Auctorum Obſervationibus ſuſpicio altera tollatur, id eſt aerem, quo abdomen erat diſtentum, poſt mortem denique in ventris caveam ſe effudiſſe; ventris enim tumor in iis, dum viverent, jam ante fuerat, de quibus loquuntur. Veſiculas autem illas aeris plenas, quas cum Fantono (5) commemoravimus, vel in viventibus eſſe poſſe, flatulenti externi tumores docent, qui in ægrotantium ſcroto, aliiſque partibus a Chirurgorum pleriſque agnoſcuntur, & a Gorgia olim inter umbilici hernias, ut apud Celſum (6) leges, propoſiti ſunt. Non me fugit quid noviſſime dubitatum ſit. Verum ex pauco inter tunicas ſtagnante humore multum aliquando rarefacti aeris ſe poſſe extricare non dubito, & cum Venetiis degerem, aut omnia non modo me, ſed experientiſſimos Chirurgos, & Medicos fefellerunt, aut qui in Tonſore quodam ſub communibus abdominis tegumentis non anguſtus circulari ambitu increverat tumor, quem poſtea perſanatum vidi, ab incluſo aere efficiebatur. Nec facile video, quomodo ſine aere tumores illos explicarem, quos Vir Cl. Daniel Hoffmannus (7) in puerpera adnotavit interdiu ſub ipſa abdominis ſuperficie varia magnitudine diſcurrentes, nec ſine ſtrepitu ſe dilatantes, ſub veſperam autem evaneſcentes, idque per hebdomadas aliquot. Certo autem ſcio inflationem, quam in extremo puellæ morbo junior Verneyus (8) conſpexit undatim creſcentem donec omnem corporis truncum occuparet, & ſicubi premeres ſenſum præbentem velut aeris ſub digitis non ſine crepitu diffugientis, hanc, inquam, certo ſcio ab aere ſub cutem ſe expandente extitiſse; cute enim abdominis vix inciſa, intolerabilis fœtor erupit, ſicque tumor ille univerſus evanuit. Tu vero, quod ad ventoſos tumores attinet, perlegas velim, quæ de eorum productione ab Littrio edita ſunt in Hiſtoria Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (9). In Commentariis autem ejuſdem Academiæ (10) ab eodem Verneyo quædam propoſita invenies ad Tympanitis ſecundam ſpeciem, cum Aſcite interdum conjunctam, internoſcendam, tum ad cavendum, ne quando aut propter ſimilitudinem fluctuationis aliquam, Aſcitem potius, quam primam

(1) n. 24. ad fin. (2) (3) n. eod. (4) Ibid. (5) Ibid.
(6) De Medic. l. 7. c. 14. (7) Commerc. Litter. A. 1737. Hebd. 11.
(8) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1704. (9) A. 1714.
(10) A. 1703.

mam Tympanitis ſpeciem eſſe pronunties, aut contra, propter nullum fluctuationis ſenſum Aſcitem neges: quod ut caveas quædam etiam ex noſtris facere poteſt Obſervationibus (1). Quibus de rebus utilia quædam attigit Medicus quoque Præſtantiſſimus Werlhofius (2) indicans, quomodo Tympanites, præſertim ubi inveteraverit, ſenſum ponderis non excludat. Quod vero ad curationem attinet, cum tympaniticam abdominis inflationem, octo jam annos perſtantem, larga dumtaxat ſanguinis e pede miſſione ſublatam leges a Cl. Chriſtiano Michaele Adolpho (3), fatente, *a flatibus non fuiſſe*; unde igitur fuerit cogitabis. Flatulentam autem Tympanitis utramvis ſpeciem quam ſit difficile curare, nil magis oſtendit, quam remedium, quod Præclari Viri coacti ſunt excogitare, paracenteſim. Sed quis acum illuc immittere voluerit, quo non videret, nemo adhuc, quod ſciam, ex cautioribus Chirurgis inventus eſt. Qualis certe is olim non fuit, qui tympanitici, pro aſcitico habiti, cum abdomen, ſpectante Helmontio (4) tum juvene, perforaſſet, fruſtra expectavit aquarum exitum. *Extracto enim phlebotomo, repente ſidit abdomen, & quamprimum æger periit; editus autem flatus immenſe putidus, & cadaver olens.* Etſi vero mortui corpus non eſt diſſectum; nihil tamen fieri facilius poteſt, quam ut acu educta, aer prodiens breve quidem levamen afferat aliquando; ſed mox alia quoque exeant, quæ in ventrem defluentia, non multo poſt viſceribus lethiferam invehant labem. Quid? quod in eam inteſtini partem defigi acus poſſet, in qua cum aeris plurimum ob immanem ibi diſtentionem eſſe crederetur, revera minimum eſſet; neque enim ut Littrio (5) obſervare contigit, multum aeris ineſt ſemper tympaniticorum inteſtinis; parum autem materiæ, hujuſque fere viſcidæ. Nam contra, hac plena ex dimidia parte inteſtina reperiebat junior Verneyus (6). Cl. autem Leonhardus Hurterus (7) in tympanitico puero cum miraretur Craſſa præcipue inteſtina diſtenta adeo, ut Colon ſua mole jecinori vim attuliſſet, & ſiniſtrorſum compuliſſet; materiam intus invenit tanta copia quanta id facere potuerat, pultiformem, ſpumeſcentem, & ex albo flaveſcentem: quæ res in morbo, quem adſtricta alvus comitatur, tunc, opinor, maxime conjicienda eſt, cum aut paulo ante quam morbus evidenter inciperet, multa ægri ingeſſerunt, aut non perpauca poſtquam incepit, porro ingerere perrexerunt. In abdominis autem perforatione ad alteram tympanitis ſpeciem ſolvendam, quid periculi eſſe poſſit, ſi forte prima ſpecies cum ea jungatur, aut pro ſecunda prima imponat (internoſcere autem perdifficile eſt) ex iis intelligis, quæ paulo ante dicta ſunt. Sed de hoc, & de univerſo curationis genere in tympanite, & de una ab altera ſpecie per conjecturas, quo ad ejus licet, internoſcenda, & de morbi hujus natura, & cauſis fac legas, quæ erudite, ingenioſe, peritєque ſcripſit Cl. Zevianus (8), qui ſi, ut pro ſuo erga me ſingulari amore ſcripta illa in meo, quale id cunque eſt, nomine apparere voluit, ſic antequam hanc ad te Epiſtolam darem, mittere potuiſſet; nonnulla, quæ me fugerunt, in hac minime deſiderares. Apud illum igitur reperies. Ego enim illuc jam tranſeo, ut ad multas, quas tibi ex Valſalva deſcripſi, hydropis Obſervationes, non multas, ne hæ nimium excreſcant Litteræ, ex meis attexam.

26. VIR quidam cum aſcite, tum præſertim anaſarca ingenti laborabat, quæ eo videbatur major, quod cum emaciatam faciem, & reliquum caput non occuparet, membra cætera, ſi cum hoc conferrentur, & præcipue inferiora, ſpeciem monſtroſiſſimæ craſſitudinis præ ſe ferebant. MORTUUM anno, ſi recte hoc memini, 1704. in Bononienſi Incurabilium Noſocomio diſſecui magis ut anaſarcæ, quam ut aſcitis naturam inquirerem. Inquiſivi autem, nam crura jam corrumpi incipiebant, in ſe-

(1) n. 30. (2) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 36. n. 4. (3) Act. N. C. Tom. I. Obſ. 244.
(4) Ignot. Hydrop. n. 44. (5) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1713.
(6) A. 1703. (7) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 184.
(8) Del Flato &c. l. 2. c. 28. & l. 1. c. 27. 28.

femoribus, & in ſcroto. Femorum cuticula hic illic a ſubjecta aqua in veſicas attollebatur, quarum aliqua erat pugni magnitudine. Adacto uſque ad os cultro, cum ſectiones inſpicerem, Adipoſam membranam craſſiorem factam; ejus autem Malpighianas cellulas aquoſa pinguedine refertas deprehendi, vel potius aqua maxima ex parte, quæ propter creberrimas interjectas cellularum membranulas, *gelatinam*, ut in Adverſariis (1) ſcripſi, mentiebatur. Atque ut Adipoſa membrana ſe ſe propagat non modo inter muſculos, ſed inter faſciculos quoque fibrarum, ex quibus muſculi compinguntur, ita in locis hiſce omnibus eandem *gelatinæ* ſpeciem referebat. Nec alia mihi ſe obtulit ſpecies prætumidum ſcrotum incidenti. Cellulas enim in primis, quæ darton efficiunt, quippe Adipoſæ membranæ continuatas, aqua diſtenderat. Aqua igitur ex his, illiſque cunctis ſectionibus prodibat, & ſi velles, facile exprimi etiam poterat, ſed non tota; plurima enim inter cellularum membranulas reſtitabat. Itaque cum ſcalpellum ad abdomen tranſtuli, etſi inter ejus tegumenta nullam fere aquam offendi; non tamen defluxiſſe tam cito per femorum, & ſcroti ſectiones credidi; ſed potius ab ingenti, quæ ventrem implebat, & abdomen diſtendebat, aquarum copia ex hujus integumentis detruſam, dum homo viveret, ad inferiores artus fuiſſe exiſtimavi, aut, ſi mavis, cum ab his porro aſcenſura eſſet, ob eandem, quæ modo indicata eſt, integumentorum abdominis a ſubjectis aquis preſſionem, inter ipſa non eſſe admiſſam. Ventris autem viſcera quemadmodum ſe haberent (neque enim id mihi, ut paulo ante dixi, tunc propoſueram) diligenter non adnotavi.

27. Vides igitur tumoris, quem anaſarca facit, ſedem, & cauſam non ſub cute dumtaxat in Adipoſa membrana eſſe; verum etiam, ubi tumor præſertim non modicus eſt, in omnibus ejuſdem membranæ appendicibus, ut cum præter ipſam hæ quoque tum inter exteriores muſculos, & his ſubjectos, tum inter muſculorum faſciculos diſtendantur, magnus tumor efficiatur. Vides ſimul, quid ſit quod *gelatinæ* ſpecie non raro imponat; nam & pinguedinis oleum eædem interjectæ membranulæ ipſæ etiam faciunt, ut in ſanorum cadaveribus minus quam in viventibus revera eſt, appareat fluidum. Nec tamen negaverim, ſive ob ejus reliquias olei plures interpoſitas, ſive quod viſcidior ſit aqua incluſa, ſive quod mora, & anni tempore craſſior fiat, eſſe præter membranas aliquid interdum quod eam nobis ſpeciem objiciat. Glaſero hoc ultimum unice placuiſſe, ex Sepulchreto (2) cognoſces: cum idem quod ego, alii, & in his Peyerus (3), & Wepferus (4) maluiſſe videantur.

28. VETULAM, quæ ex hydrope aſcite, ſed non ita magno, deceſſerat, cum in Noſocomio Patavino ſecaremus ſub finem A. 1716. hæc obſervavimus. VENTER, ubi exhauſta fuit effuſa aqua, jecur oſtendit multis albis, nec tamen præduris, tumoribus intus, extraque obſeſſum; in pancreate autem ſimilem unum, ſed duriorem, multoque majorem, ut quod totam illam hujus viſceris occupabat partem, qua ad Duodenum inteſtinum ſe annectit. Renis alterius (nam alterum non inſpexi) membrana propria craſſior facta, trahentem facillime ſequebatur: canaliculi quoque craſſiores, quam ſolent, eoque multo evidentiores. Uterus interius non male habebat. Sed exterius altero in latere conſpicuam quaſi ex vulnere cicatricem oſtendebat, cum in ventris cute nulla eſſet: in latere autem oppoſito haud procul a cervice in ſubrotundum tumorem protuberabat, qui cum ſubjecto fundi pariete, ipſum magna ex parte concludente, diſciſsus, ſubſtantiam exhibuit ex rubro lividam, neque tamen reliqua uteri duriorem. In teſtibus veſicæ craſsæ, albæ, quarum in cavea nihil erat: multo major una aquoſum continebat humorem. Thorax ſanus, niſi quod effuſam, ſed non multam, habebat aquam. Cerebrum egregie conſtitutum, & firmum ne hanc quidem habuit.

29. Satis erat cauſarum, ut cætera nunc omittamus, in pancreate, & jecinore, tum

(1) II. Animad. 16. (2) Sect. hac 21. Obſ. 21. & Schol.
(3) Ibid. Obſ. 3. §. 1. & Schol. (4) Ibid. Obſ. 17. §. 5.

tum ut chylus, & ſanguis minime ex naturæ inſtituto conficerentur, tum ut lymphæ, & ſanguinis motus in ventre tardaretur. Forte accidit, ut cum aliquando animi, & ſtudiorum cauſa adoleſcens ruſticarer, in ovium gregem inciderem, ex quo laniones alias juſto, alias vili pretio mercabantur. Sciſcitanti mihi diſcriminis cauſam, illæ enim, dixerunt, ſanæ ſunt, hæ vero durum habent jecur, & in ventre aquam. Cum venter non his magis, quam illis, tumeret, neque aliud morbi appareret indicium; vana eos dicere crediidiſſem, niſi fidem feciſſent ipſæ mox, inſpectante me, occiſæ, & apertæ. Signo autem hoc uſi fuerant. Superiorem ovium palpebram attollentes, & eorum, quæ ſunt oculo circumjecta, colorem animadvertentes, ex rubro ſanas, ex albido morbidas internoverant; ſic quoniam corpus reliquum pili operiebant, nuda ab his loca non ſecus ac Medici faciem ſolent, contemplabantur, idque eo utilius, quo plura ibi, & conſpectiora vaſcula luculentius ſanguinis naturam oſtendunt. Non hæc ego narrarem tibi, niſi Boerhaavium (1) nuper vidiſſem, idem, ut opinor, ſignum indicantem, & diſerte a veterinaria Medicina ad humanam traducentem ſic ut tunicæ adnatæ, & carunculæ oculi pallido colore *ſignificari*, doceat, *aquoſam cacochymiam*, & cum *ſanguinem rubrum deficere*, ex illo ſigno cognoſcimus; *adeſſe vitia omnia, quæ hunc defectum ſequuntur*. Certe plura horum adeſſe poſſunt, aut non multo poſt conſequi. Sic inter eas oves, quas a me eo tempore inſpectas dixi, una fuit, quæ etſi non meliori jecinore, quam cæteræ, nec minus hydropica, præpinguis erat tamen, alboque, & ſolido adipe, omentoque pulcherrimo. Scilicet recentior huic erat morbus: quod ſi cum illo tandiu vixiſſet, quam cæteræ; minus pulchro omento, atque adipe fuiſſet prædita. Ad prima enim vitia ſubinde alia, atque alia accedunt; ut in hominum, ad quos redeo, cadaveribus videre eſt; quæ viſcera tanto vitioſiora plerumque oſtendunt, quanto illos diutius aut hydrops, aut morbi hydropem præcedentes maceraverint. Utriuſque caſus exemplum afferam: & primum ſecundi.

30. CASPARUS LOMBRIA Patricius Venetus, bilioſo, ut vocant, temperamento, amplo corpore, atque robuſto, eoque magis, in omni vivendi genere, præceptionum medicarum ſecurus, poſtquam annum exceſſit quadrageſimum, longo, & vario morbo correptus, in eoque refrigerantibus potionibus præter modum uſus, e morbo quidem evaſit, ſed ventre aliquanto tumidiore. Qui cum remediorum ope detumuiſſet, nihil magnopere habuit animadvertendum, donec alvi quidam fluxus recurrere per intervalla, nec ſine violentia aliquando, cœperunt. Ab his ſitis, quæ alioquin ipſi quaſi innata erat, augebatur, urinæ autem, quæ magna copia reddi ſolebant, tunc ſaturatiſſimæ factæ, minuebantur. Vires tamen nihil detrimenti capiebant donec circa extremam hyemem anni 1722, qui erat ætatis ejus quadrageſimus ſeptimus, diarrhœa, qua antea multa flava, & fluida egerere octo, aut decem diebus conſueverat, menſem pene totum detinuit, prodeunte variorum colorum materia, plerumque autem cruda, & ſeroſa, nec ſine ſpuma. Quæ diarrhœa cum aptæ curationis ope deſiiſſet; mox, neglecta vivendi norma, vel gravior reverſa eſt. Conquieverat iterum, cum tremor jam ab ineunte uſque ætate leviſſimus, deinde poſt primam illam ægrotationem toto corpore manifeſtior, ſubinde autem ab alvi fluxibus gravior factus, ſocias ſibi novas quaſdam capitis affectiones adſcivit. Cum propter illum tremorem jam olim Medici, quibus diligentius parendum fuerat, generoſis vinis interdixiſſent, ob has autem novas affectiones parcam ſanguinis miſſionem permiſiſſent; in ſummo hujus concremento cruſtam, &, hanc ex dimidia parte colore viridi, conſpexerunt. Curatione tamen opportuna adhibita, jam vires, color, cibi appetitus, urinarum copia ſic ſatis reſtitui videbantur, cum pertæderé ægrum cœpit, neque ultra diem trigeſimum uti non inutilibus remediis voluit. Ad horum omiſſionem mox acceſſerunt violenti corporis, & ani-

(1) Prælect. ad Inſtit. §. 868.

animi motus. Quos, intra quindecim ab omiſſione remediorum dies, initium repente excepit funeſti morbi. Abdomen, quod ſæpe antea a multis flatibus tumeſcere, ſed mox detumeſcere conſueverat, aſſiduo moleſtiſſimoque tumore tendi cœpit, & manu percuſſum, tympani inſtar reſonare: tumere etiam nonnihil pedes: urinæ flammeo colore fieri, multumque imminui: ſitis urgere. Cum hæc animadverſa eſſent extremo jam Majo, & Michelottus, qui adverſus hunc tympanitem incaſſum pugnare cœperat, ante medium Junium in Galliam cum Viris Ampliſſimis Venetis Legatis eſſet profecturus, mihi ægrum, eodem tempore Patavium tranſeuntem, maximopere commendaſſet, ut niſi aſſidue cum ejus Medico inviſere poſſem, at ſæpius ſaltem, cum per alias liceret occupationes, conſilio juvarem meo; ego, necdum ægro viſo, ex attenta dumtaxat eorum, quæ ſummatim nunc ad te perſcripſi, lectione aliorum viſcerum labem, aliorum infirmitatem conjiciens, de ægro ſanando deſperavi: neque id Affinibus reticui probe conſciis, toto illo ſeptennio nunquam propemodum morbo aliquo vacaſſe, & interroganti mihi illud confirmantibus, quod in calce eſt librorum de morbis *ex alio morbo corpus liquefactum ad hunc deveniſſe*. Igitur quæ ibi continuo ſubjiciuntur, diſerte iiſdem enunciavi: *ſi quidem igitur ſubito occupaverit hic morbus hominem, moritur nempe alio morbo diutiſſime jam affligente*. Neque alia mihi, poſtquam ægrum vidi, ſententia fuit: in quam deinceps venerunt ad unum omnes quotquot ea tempeſtate Patavii magis florebant Medici. Nam etſi flatibus ſupra, infraque interdum prodeuntibus, abdomen amplius, ſi manu percuteres, non reſonabat; tamen hujus tumor, & cætera, quæ dicta ſunt, non modo non decreſcebant, ſed quamcunque iniret aliquis medendi viam, in dies augebantur, ut non jam tympanitem æger huc attuliſſe, ſed præcipitem aſcitem videretur; cui mox thoracis, & denique cerebri hydrops ſe adjunxit, quemadmodum ex iis, quæ adſcribam, ſignis cognoſces. Principio, ſi abdominis latus ſiniſtra complectens, latus alterum repetitis dexteræ modicis ictibus impelleres, alliſæ ad ſiniſtram aquæ fluctuationem percipiebas. Sed haud multis interjectis diebus, venter non modo aqua plenus, ſed præter modum tumidus, ac diſtentus, impellenti manui reſiſtebat: & ſimul œdemate non pedes ſolum, aut crura, ſed femora quoque valde turgebant, facie, & artubus ſuperioribus macescentibus. Inter initia tuſſis quædam, deinde nulla; ſed cum primum æger poſſet in utrum liberet latus cubare, non potuit poſtea, niſi in dexterum: & licet toto morbi tempore decumbere potuerit, bis tamen ante poſtremas hebdomadas e lecto exſilire ab imminentis ſuffocationis ſenſu coactus eſt, qui ſenſus ut repente venerat, ſic illico abibat. Tandem ultimis ferme decem diebus quodam quaſi ſopore tenebatur, & ſæpe aliquo, ſed leviſſimo, delirio. Tunc etiam cordis vires, quæ fuerant diu validæ, ſubinde infirmiores fiebant: cæterorum autem muſculorum vires prope uſque ad ultimum non defecerunt. Si febres excipias duas, quæ multis ante mortem diebus ingruerant, altera non ſine longis horroribus, & tremoribus, intra biduum tamen finita, altera autem & levior, & brevior; ſi harum, inquam, tempus excipias, pulſus nihil vitii habuerant, niſi quod ſæpe, ſub veſperam præſertim, frequentiores ipſi, & carnes calidiores deprehendebantur. Initio moleſtior ad epigaſtrium ſenſus, imo dolor inter enſiformem cartilaginem, & umbilicum: qui poſtea non ibi, ſed hic, illicque per ventrem percipiebatur; punctionis autem ſenſus ad hepatis regionem manebat. Somnus, & cibi appetitus, qui principio mediocres fuerant, ſæpius, procedente morbo, deficiebant: ſitis autem magis magiſque torquebat. Alvus per ſe multa, liquida plerumque, & flava; alia nonnunquam, & hæc viſcida, dejiciebat. Contra, urina ſemper quam pauciſſima fuit, eaque flammea, & ſaturata. Cum æger, Affines, Medici nihil magis optarent, quam ut uberius hæc proveniret; dicere non poſſum, quot, & quæ ad eam promovendam ſumpſerit. Nullum eſſe credo levius, validius, ſimplex, compoſitum medicamentum, quod ullo ex regno, ut loquuntur, ad id pertinere exiſtimetur, quod

quod a' tot Medicis propoſitum, aut ab ægro captum non fuerit. Verum, ut ſolet reluctante natura, incaſſum omnia; nunquam urina vel minima ex parte aut increvit, aut mutata eſt, niſi quod diebus ante mortem circiter quindecim, & noviſſimis iterum diebus pauxillum quid tabacci colore in imo depoſuit, quod cum diligentius examinarem, ſanguinem eſſe cum ichore miſtum deprehendi, & iis, quorum intererat, ut diureticorum finem tandem aliquem facerent oſtendi. Eorum aliqua, ſed minus importuno tempore, minuſque ſuſpecta, non ſanandi ſpe, ſed ne æger intelligeret me deſperaſſe, ipſe quoque laudaveram, in his levia quædam ex reſina terebinthina. Sed cum animadvertiſſem, ne odorem quidem illum, quem ſolent, violarum martiarum ab his urinas traxiſſe, iiſdem, atque adeo renum viæ vel magis quam antea, diffiſus, ad inteſtinorum potius viam eſſe redeundum cenſui, præſertim cum tartarus, ut vocant, purificatus, quo per intervalla utebamur, nullo cum incommodo multa, & ſæpe aquoſa per alvum deturbaret, & aliquot horarum levamen ſemper afferret adverſus moleſtum quendam ſenſum, qui ad ventriculi regionem percipiebatur. Verum nec via hæc proficua fuit. Audiverat æger ex Michelotto, juvencæ urinam ſibi feliciter, nec ſemel, adverſus anaſarcam ceſſiſſe. Itaque experiendi cupido, etſi neque anni tempus, neque alia aliqua ejuſmodi erant ac malebat Lemeryus (1), indulſi tamen in remedio ejuſdem generis ac *urina ovium*, *aut urina aſinorum*, quas apud Avicennam (2) legeram a quibuſdam olim adverſus hunc morbum fuiſſe laudatas, & quod denique non per renes tantum, ſed & per alvum movet aſciticorum aquas, ut Lemeryi obſervationes docent; ſed ea lege indulſi, ut ne plus unciis ſeptem primo die biberet, ſingulis deinceps diebus binas additurus. Et primo quidem die quidpiam paſſus eſt, quod Lemeryus, cum alia recenſeat, non adnotavit. Nam paulo poſtquam biberat, caput quaſi ebrietate quadam tentatum eſt, ſed quæ non multo poſt evanuit, nec diebus inſequentibus rediit, quamvis plus biberetur. Cum eſſet quincto die perventum ad uncias tredecim, neque æger plus mingeret, ſed plus dejiceret, ſic ut eo die aquam ad quatuor, aut quinque libras alvo redderet nullo virium detrimento; non aliud tamen hinc levaminis, quam quod a tartaro, obſervatum eſt, ventre nihil prorſus detumeſcente, imo artubus inferioribus magis tumentibus. Quamobrem tunc id remedii intermiſſum eſt. Aliquo poſt tempore ad idem voluit redire æger. Bibit quinque continenter diebus octonas ſingulis uncias. Nihilo plus profecit. Quin altera, de qua ſupra indicatum eſt, ingruente febre, prorſus omittere eſt coactus. Fruſtra quoque, utinam innoxie in morbo, quem augere facilius eſſet, quam minuere; fruſtra, inquam, remediis aliis eſt uſus de eodem genere ſive deglutitis, ſive in alvum injectis, ſive etiam abdomini impoſitis. Nam cum ſenior quidam Medicus ebuli, & abſinthii ſuccos imponere juſſiſſet, nihil inde niſi inanis egerendi cupiditas accidit, & pruritus cutis ad hepatis regionem, ubi lividæ venulæ apparuerunt. Itaque ſuccos illos abjecit: neque aliud abdomini, ſiquando mulcendi eſſent ventris dolores, cum utilitate adhibuit, niſi vervecis omentum oleis delibutum violarum, abſinthii, & amygdalarum dulcium. Verum hæc antea. Nunc ad morbi finem, & ad diſſectionem veniamus. Suffocati inſtar mortuus eſt prælivida facie, & humeris, aqua autem & ſanguine ex mortui ore, & naribus prodeunte. CADAVER poſtridie, qui dies fuit III. Nonas Sextiles anni, quem ſupra memoravi, ut condiretur, diſſectum eſt. Artus ſuperiores quibuſdam nigris quaſi peticulis diſtincti erant. Ab inferioribus autem œdema per dorſum ad ſcapulas uſque ſe producebat. Venter aquæ fœtidæ ex viridi flavæ copiam habuit quantam maximam præter omnem modum diſtentus habere potuit. In ea fruſta quædam, omenti opinor, natabant quaſi ex mucilagine purulenta. Ventriculus, & inteſtina, nil fere turgida, nigricabant, ut meſenterium quoque. Jecur durum, intus, extra-

(1) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1707.

(2) Canon. l. 3. Fen. 14. tr. 4. c. 13.

extraque totum conſtans ex tuberculis, id eſt glanduloſis lobulis evidentiſſimis, & evidentiſſime diſtinctis: nec tamen naturali majus. At lien magnus, ſubſtantia compacta, ex qua inciſa nihil ſanguinis effluebat. Renum alter ichorem in pelvi habuit. In Thorace, a dextris præſertim, aquæ plurimum ejuſdemmodi atque in ventre. Sic etiam in pericardio, in quo tamen non multa. Pulmones turgidi, & nigricantes. Cor ſine ſanguine, nedum ſine concretionibus polypoſis. Caput, quoniam cadaver condiebatur, ut non longiùs quam Venetias in paternum ſepulchrum inferretur, nobis attingere nec neceſſe fuit, nec licuit.

31. Ex quo Joannes Poſthius, ut hic habes in Sepulchreto (1) ſubſtantiam hepatis in aſcite *interius totam granuloſam* offendit, *granis nimirum quantitate piſorum ubique apparentibus*, plures aliæ ſimiles Obſervationes in eodem morbo habitæ ſunt. Extant ibidem aliæ quatuor, Wepferi una (2), cui hepar *ceu corpus ex plurimis glandulis conglomeratum apparuit*, Ruyſchii altera (3), Brownii tertia (4), Hartmanni quarta (5), quibus idem viſcus *totum e meris glandulis magnis*, aut *e glandulis*, aut *ex lobulis* conſtare viſum eſt. Non poſſunt autem minimæ jecinoris partes adeo amplificari, quin aut interjectas alias, aut vaſcula ſaltem ſanguifera comprimendo, hepatis muneri, & ſanguinis per ventrem motui plurimum officiant. Itaque Poſthius, & Brownius fruſtra aquam eduxerunt, quæ *vitiato jecinore ſubinde renata eſſet*, ut Eraſiſtratus apud Celſum (6) monebat. Nam quod hic reſpondet, *emiſſo humore medicinæ locum fieri* ad jecur ſanandum; profecto ejuſmodi non eſt hoc hepatis vitium, ut medicinam admittat. Quod etſi non niſi per diſſectionem apparet; tot tamen alii ſunt illius, & aliorum viſcerum morbi, qui curationem non recipiunt, ut cum læſorum viſcerum indicia ſunt, non ſit temere ad aquarum emiſſionem decurrendum. Quamobrem hanc Nobili, de quo dictum eſt, ægro nemo tot Medicorum propoſuit. Cæterum quod plures cum Ballonio (7), & Sanctorio noſtro (8) verentur, ne peritonæi, & inteſtinorum inflammatio, ac gangræna aquæ eductionem conſequantur, non injuria facere videri poſſunt perlegentibus exempla eorum, quibus educta aqua fuerat, quorum multa ſunt in Sepulchretum (9) relata. Quibus celebre illud in primis addes, quod Cl. Scherbius (10) deſcripſit viri, cui calculus in Receptaculo chyli concretus, hujus, & lymphæ expedito in Thoracicum ductum aſcenſui ſe opponens, ejuſmodi aſcitem attulerat, ut ſeptics aquæ a Chirurgis fuerint eductæ, quippe novis ſemper ſuccreſcentibus donec ſexdecim poſt ultimam eductionem horis vivere deſiit. Etſi vero non a viſcerum labe, ut præclare vides, hydrops hic originem habuit; tamen *omentum totum fere conſumtum inventum fuit, reliquaque viſcera gangræna obſeſſa; nec mirum*, inquit Scherbius, *dum tractu temporis id in omnibus hydropicis ſit conſpicuum*. Sed me veri ſtudium non ſinit reticere, quæ pro paracenteſi dici poſſunt, verbis iſtis ultimis ne ipſis quidem omnino repugnantibus, imo ex parte aliqua, ſi recte attenderis, adjuvantibus. Igitur, ne quæram, num ſemper id aquæ emiſſionis, quocunque hæc inſtrumento, modoque, aut quotquot vicibus peragatur, & intrudentis ſe aeris effectus ſit, quod haud raro morbi ipſius eſſe, cadavera oſtendunt hydropicorum, quibus, licet aqua emiſſa non ſit, tamen inteſtina, ut in noſtro, nigricant; certe non paucæ feliciter ratione hac abſolutæ curationes eandem tuentur, tuenturque ipſæ diſſectiones, quæ, ægris ob aliam cauſam intereuntibus, patefecerunt *bene ſatis conſtituta* inteſtina, *nullum* autem in abdomine, nedum in peritonæo, qua pertuſum fuerat, *veſtigium inflammationis, nedum ſphaceloſæ corruptionis*, ut verbis utar Polycarpi Scacheri

(1) §. 21. Obſ. 4. §. 21. (2) Obſ. 32. (3) in Additam. Obſ. 34.
(4) Obſ. 49. (5) Obſ. 50. (6) De Medic. l. 3. c. 21.
(7) in Schol. ad §. 1. Obſ. 5. hujus Sect. Sepulchr. (8) Ibid.
(9) Obſ. cit., & 2., & 4. §. 1., & 6. §. 1., & 11.; & 11. §. 1.; & in Additam. Obſ. 49, & 64.; & 76., & 86. (10) De Calculo Receptac. chyli, hydr. cauſa.

cheri (1), Virginis jam diu aſciticæ ſectionem, mortuæ *octavo poſt operationem die*, multaque per vices educta aqua, proponentis.

32. Sed rara adeo apud nos ſunt, aut certe erant felicis hujus curationis exempla, ut Bononiæ diu moratus neminem unum audiverim Medicum, qui ea ſe vidiſſe affirmaret, cum infelicia, externis Chirurgis, nec vulgaribus, eam inſtituentibus, & ipſe ibi viderim, & ab omnibus acceperim. Quin memini, Albertinum phthiſim, & aſcitem inter ſe comparantem, illam ter ab ſe, quantumvis confirmata eſſet, perſanatam fuiſſe dicere; ventris autem hydropem, qui confirmatus eſſet, etiamtum nullum. Aqua enim, ajebat, ſi a Chirurgo emittatur, ægros mori video: ſi a Medico ad renum, aut inteſtinorum vias validius urgeatur; quæ remedia ad has compellunt, non tam illam, quæ in ventrem effuſa eſt, quam quod ſeri in ſanguine adhuc reſtat, non magis in illas vias, quam in ventrem, qua jam data porta eſt, ejiciunt. Sic nuper accidiſſe narrabat generoſo in primis Viro, cui data ab Empirico ejuſmodi remedia urinarum quidem copiam, ſed ventris ſimul tumorem auxiſſent ita, uti in mortui ſanguiferis vaſis nihil ferme potuerit inveniri. Neque tamen quas audiverat, aut legerat admirabiles aſciticorum curationes diſſimulabat, quarum Bononiæ vel quinque per ſcroti punctionem perfectæ eſſe ferebantur. Sed cum alios crederet anaſarca potius laboraſſe, quam aſcite, alios aſcite, ſed nondum confirmato, alios hydrope peritonæi; non multos ſane relinquebat, quorum ſanatio naturæ potius, ut putabat, quam arti deberetur. Et magnæ ſunt certe cum in aliis ſæpe, tum in hoc morbo nonnunquam ſanando naturæ vires. Accidit in mea Patria, ut cum puer nobilis ſemel, atque iterum ardenti febre correptus, aquæ plurimum tum in prima, tum in ſecunda ægrotatione bibiſſet, utramque exciperet aſcites ingens, uterque autem aſcites ſolveretur, magna vi aquæ ſponte dejecta; ſponte, inquam, nam & vulgo id notum erat, & ejus mihi confirmavit Medicus, non ſibi facile earum curationum honorem detracturus. Eaſdem nimirum vias ſatis ſibi referaverat natura, per quas humorem in ventre ſtagnantem reſorberet, alioque amandaret, quibus in Mercatore illo Meadii (2) uſa eſt, cum aquas omnes, poſtridie per abdominis perforationem educendas, nocte ipſa una in vaſa iterum recepit, in iiſque retinuit. Verum cum eadem natura neque per ſe, neque blandis invitamentis, neque paulo acrioribus ſtimulis excitata quidquam molitur, num, ipſa adverſante, acerrime, & periculoſe agendum eſt? an potius, ubi omnia permittant, aquæ emiſſione utendum eſt, auxilio primum, ut exiſtimare licet, ab eadem natura indicato?

33. Quod enim umbilico immani aquæ vi aperto, egrediens hæc aſcitem ſolverit, non id primo, opinor, Benivenius, & alii, quos Donatus (3), & Gabelchoverus (4) laudant, viderunt; ſed priſci olim homines, iidemque adnotarunt, quibus ſimul omnis prorumperet, eos mori; quibus vero paulatim, partiteve exiret, eorum aliquos convaleſcere. Itaque naturam recte operantem Medici, ut ſolent, imitari potuerunt, & Hippocrates (5) deinde, ac Celſus (6) monere, ne omnis ſimul aqua emittatur; mortiferum enim id eſſe: cujus rei cauſas Viri Docti noſtra hac ætate complures expoſuerunt, & in iis Verneyus junior (7), Werlhofius (8), Meadius (9), copioſius autem Ill. Senacius (10). Quorum explicationes ea quoque confirmare videtur Obſervatio (11) omnis, ſine animi defectu eductæ materiæ, ſed ob hujus tenacitatem lente adeo, ut tres ferme horæ ſint impenſæ: quod minus tibi mirum accidet, ubi ex Cl. Targionio (12) noveris, fuiſſe hydropicum, cui tam denſa *gelatina* ventrem implebat, nulla ut arte ab ex-

(1) Diſſ. ſupra ad n. 8. cit. (2) Monit. Med. c. 8. in fin.
(3) De Med. Hiſt. Mirab. l. 4. c. 21. (4) Sect. hac Sepulchr. in Schol. ad §. 1. Obſ. 6.
(5) Sect. 6. Aph. 27. (6) De Medic. l. 2. c. 8. (7) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1703.
(8) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 37. n. 2. (9) c. 8. ſupra ad n. 32. cit.
(10) Traité du Coeur l. 4. ch. 12. n. 3. (11) Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 52. n. 3.
(12) Prima Raccolta di Oſſerv. Med.

experientiſſimo Chirurgo educi potuerit. Sed nulla res magis illas confirmavit explicationes, quam ſecundum ipſas feliciter excogitata ratio omnis ſimul aquæ innoxie emittendæ, nimirum, abdomen non modo poſtquam emiſſa eſt, quod & laudatus Verneyus (1) poſt uberiorem eductionem jubebat, faſciis adſtringendo, verum etiam, idque præſertim, magis magiſque dum educitur. Qua ratione is, qui primus & excogitavit, & adhibuit Medicus eximius Meadius (2) cum alios, tum præcipue mulierem a ſe perſanatam memorat, cui *ſimul & ſemel* aqua omnis emiſſa eſt pondo librarum *ſexaginta*, alteram autem annos ſex, & ſeptem menſes ſervatam, ex qua toto illo temporis ſpatio, incredibili, niſi res inter omnes Londini conſtaret, copia educta eſt, *libræ* nimirum *mille nongentæ & viginti*. Sed quam cautæ hæc ſint & ſuſcipienda, & facienda, nobiles, quos nominat, inter Anglos Chirurgi propoſuerunt: quanquam & ipſi nota eſſet hydropica, quæ, diſrupto per ſe abdomine, & plurima aqua effuſa, ſuperſtes fuit, cui ſimilem alteram leges a Nebelio (3) deſcriptam. Utrique nimis diſtentum abdomen prope umbilicum crepuerat. Porro extant aliæ per ipſum umbilicum ſponte erumpentium aquarum, ſed fere nunquam ſimul omnium, felices Obſervationes, non ab illis modo, quos ſupra diximus, ſed & ab aliis (4) productæ. Nec tamen Medici, ut aſcitem ſolverent, aperire umbilicum perrexerunt, contrariis alii Obſervationibus permoti, experientia autem plerique edocti, quanto ibi facilius abdomen, diſtendente aqua, extenuatur, tanto difficilius & vulnus poſtea, nec raro, conſaneſcere, & minus commode in præſentia obturari, ne plus aquæ prodiret, quam ferre ægri vires valerent, neque eam demum totam, niſi perincommode ægro in ventrem cubante, poſſe detrahi. Nam quod emitti per umbilicum præſtaret, quia ſic recluſa vena Umbilicali aquoſus ex hepate humor per illam non in ventrem effunderetur, ſed e corpore ejiceretur, opinio fuit, quæ ſerius nata ex hypotheſibus, & ex ſententia quorundam, cujus meminit Avicenna (5), nonnullis demum Obſervationibus confirmari viſa eſt. Extiterunt enim, ut in Sepulchreto (6) hic vides, qui venam illam, jam olim in ligamentum contractam, aſſidua dixerunt aquarum alluvione emollitam, recludi iterum, & tum ſerum ab hepate exſuperans per umbilicum excernere, ſeque dilatatam adeo tunc inveniſſe, ut catheterem, & pennam anſeris admitteret, eſſetque aqua ſatis copioſa plena. Ego vero ut in nonnullis apertam, ut eſt a primordiis, ſervari potius, quam rurſus facile reſerari concederem, neque poſt ortum in omnibus, quemadmodum Schultzius (7) tradidit, ab umbilico ſurſum retrahi ad jecur, ut ad illum amplius non perveniat; non viderem tamen, quomodo ex Sinu venæ portarum ſerum dumtaxat acciperet; ſanguinem relinqueret. Quæ non tam propter Platerum, & Hildanum dico, quam propter Rolfincium, utroque recentiorem. Nec tamen Obſervationes eorum nego: ſed tantum ſuſpicor, non venam ipſos Umbilicalem, ſed thecam ſolum reperiſſe patentem, & aqua plenam, qua theca a duplicato peritonæo illa vena augetur. Laxantur enim facile in hydropicis membranæ, earumque intercapedo redundante aqua impletur. Adjuvat hanc meam ſuſpicionem Obſervatio, quæ non Riolani eſt, ut Rolfincius putabat, ſed tamen apud Riolanum (8) extat. *In quadam muliere hydropica vena Umbilicalis*, inquit, *inventa fuit fiſtuloſa, & per eam aqua inter peritonæum, & abdominis muſculos effundebatur.* Sed diuturnioris hydropis caſum, ut ſumus polliciti (9), ſubjiciamus.

34. VIRGINI annos viginti natæ cum ſanguis per uterum reſpondere deſiiſſet ante annos duos, dolores ad hypochondria primum orti ſunt, tum deinde venter intumuit. Hunc tumorem, variis incaſſum re-

(1) Mem. cit. (2) c. 8. cit. (3) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 122.
(4) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 79. (5) tract. ſupra ad n. 30. cit. c. 5.
(6) Obſ. 13. cum Schol., & Obſ. 14. (7) Diſſ. de vaſis Umbilic. nator. & adultor.
(8) Anthropogr. l. 2. c. 12. (9) n. 29. in fin.

remediis uſa, annum circiter jam tulerat, cum in Noſocomium hoc Patavinum excepta eſt. Ingens ventris erat moles: ægra tamen hæc quoque, totum menſem, quo ibi fuit, cubare potuit uſque ad extremum; cubabat autem plerumque in ſiniſtrum latus. Sitiebat, ſed non multum, niſi cum febricula, qua tenebatur aſſidue, interdum augeſcebat. Paucas quidem reddebat urinas, nec tamen valde rubentes. Subinde querebatur de iis, de quibus indicatum eſt, ad hypochondria doloribus, qui convulſivi, non tamen acerrimi, eſſe videbantur. Non unis adhibitis auxiliis, nihil profectum eſt: lotium auctum eſt nunquam. In illis quædam erant, quæ moleſtiam crearent, ut gummi ammoniacum cum reſina terebinthina: quamobrem & omiſſa ſunt. Noviſſime cum alvus ex dura facta eſſet laxior; fœtida liquamina cœperunt effluere, ſed non purulenta. Horum perſiſtente fluxu cum venter non decreſceret, vires in dies frangerentur; nimirum id accidit, quod in extremo libro IV. *de Morbis* prænunciatum de hydropico eſt: *at ubi etiam alvus valde fluida fuerit, citiſſime moritur & ſentiens, & loquens*. Itaque conſtante uſque ad ultimum mente, vivendi finis eſt factus circa medium Decembrem A. 1744. Poſtridie, cum hæc accepiſſem, & frequentiſſimis Auditoribus expoſuiſſem, nonnulla ex iis prædicens, quæ mox ſub eorum oculis inventa ſunt; diſſectio ibi ſtatim incepta eſt. CADAVER macilentum erat, ſuperioribus præſertim artubus, nec tamen plurimum. Inferiores artus levi adeo affecti erant œdemate, ut vix, niſi digito appreſſo, dignoſceres, idque ne ad ſumma quidem femora perveniebat. Venter ampliſſimus, ſed non tenſus, ut neque umbilicus, quamvis promineret. Pertuſo ad alterum latus Abdomine, paulatim vis aquæ ingens emiſſa eſt, in manibus relinquentis eundem ſenſum, quem lixivium, in quod eas immiſiſſes. Quæ prima effluxit, ſubflava fuit, & tenuis; reliqua minus tenuis, & quaſi albida. Utramque in maximo quodam vaſe relictam cum poſt horas viginti quatuor inſpicerem, viſa univerſa eſt albida; ſed cum paulatim de vaſe in vas effunderetur, ſubflava potius apparuit: neque multum pro aquæ copia in fundo ſubſederat humoris ſubalbi, craſſiuſculi, riſque ab admiſtis etiam omenti fruſtulis, ab aliiſque, de quibus poſtea indicabitur. Cæterum neque aqua, neque cadaver fœtebat, etſi Tenuia inteſtina tribus in locis nigricare inceperant, non ultra latitudinem tamen tranſverſi digiti. Eorum inteſtinorum pleraque tumebant aere, ſed non ita multum. Craſſa, ut ventriculus, prorſus inania connivebant. Si omenti partem exciperes modicam, quæ ventriculo adhærens, reliqua erat, partes ejus cæteræ quaſi in fruſta diſcerptæ erant, ab illa, & inter ſe omnino ſejuncta, quorum unum ſe conformaverat in teres, rubicundum, & molle corpus ulnæ propemodum longitudine. Jecur tota convexa facie, ipſoque imo anteriore limbo cum diaphragmate cohærebat: a quo ubi diviſum fuit, magis extuberantem illam faciem habere conſpectum eſt; quam ipſi, & Virginis ſtaturæ, ad parvam vergenti, conveniret. Perfectum, paulo ubique, præterquam in Spigelii lobulo, & pallidius, & durius inveni: bilem autem in ejus veſicula paucam, ex flavo ſubfuſcam, turbidam, viſcidam. Lien, niſi quod æquo major, intus ſanus fuit: ut ſanus erat lien alter, multis partibus minor, quippe diametro digiti tranſverſi, qui ſubrotundus inter vaſa hærebat, membranaſque ad majorem alligatas, huic vicinus, ſed omnino ſejunctus, interna ſtructura eadem prorſus, eodemque colore. Sed in majoris lienis tunica, præter aliquot hydatides, corpuſcula paſſim prominebant ſubrotunda, alba, & dura, magnitudine varia, pleraque tamen milii granis aliquanto majora. Extabant eadem hic illic in facie interiore peritonæi, & in exteriore inteſtinorum, Tenuium præſertim, in qua erant pariter hydatides. Harum maxima parvum pomum rotundum æquabat, diametro digitorum duorum, vaſis ex inteſtino ſanguiferis per illius membranam ſe producentibus, & in ramos dividentibus. Aquam continebat nullo ferme colore præditam, ex parte autem mucoſam. Pancreas ſubdurum fuit. Glandulæ autem, quibus ultra naturalem modum auctis quaſi plenum erat meſaræum, duritie, & al-

& albedine fuerunt omnino ſcirrhoſa. Præcipuum tamen, & peculiare vitium in teſtibus, tubis, ipſoque utero deprehendi: quod in utero non niſi per ſectionem ſe prodidit; in teſtibus autem, & tubis ultro in conſpectum venit. Hæ enim partes utroque pariter in latere una cum alis veſpertilionum inter ſe ita coaluerant, & craſſefactæ in unam quandam tuberoſam, informem, non modicam maſſam concreverant, ut nullo prorſus modo alteram ab altera internoſcere liceret, nedum ſejungere. Utriuſque maſſæ ſuperficies non parvo ſpatio lacera, ac per ſe aperta inventa eſt non ſecus ac ſi magnum quoddam ſteatoma ſe diſrupiſſet. Quocum propterea comparavi, quia ex materia fiebat nihil magis, quam ſemiſiccatum ſebum referente; ita erat alba, & ſi contrectares, unguinoſa, & ſpecillo immiſſo facile cedens. Eam ſi diſcerperes, quaſi ex tot fruſtulis conſtare perſpiciebas. Erat autem omnino inodora. Ut partes, quas nominavi, in ſebum converſæ videbantur; ſic ubi uteri fundum, qui ſanus exterius, & parietum quoque majori portione fuit, altius incidiſſem, reliquam totam interiorem eorundem parietum ſubſtantiam in materiam converſam vidi ejus ſimilem, quæ modo deſcripta eſt, niſi quod colore nonnihil ad cinereum inclinabat. Eademque materia fundi cavum refertum erat, ex eaque quod minus ſolidum eſſet, per cervicem, quæ a materiæ ipſius reliquiis, facile abſtergendis, albicabat, excidere in vaginam conſueviſſe videbatur. Cæterum cervix intus, extraque integerrima erat, ejuſque, ut fundi etiam, magnitudo haud amplior, quam ejus ætatis Virginem deceat, niſi quod oſculum internum uteri paulo amplius viſum eſt. Ventris partes reliquæ, & renes in primis, erant ſanæ. Magnæ tamen arteriæ truncus minori, quam par eſſet, latitudine apparuit. Diaphragma autem altius in thoracem aſcendens, multoque id magis a dextris, quam a protuberantia, ut diximus, hepatis urgebatur. Quod cum, venam Cavam incidendo, a diaphragmate detraheremus, non plurimus ex ea ſanguis, & is niger, nec concretus, effluxit. Thoracis parietibus omnibus; id eſt inferioribus quoque, pulmones ubique erant arctiſſime annexi. Siniſtri pars ſuperior quodam loco erat aliquanto durior, nec tamen evidenter vitiata. In pericardio aqua multa ejuſdemmodi ac in ventre. Cor laxum, in eoque & vaſis Magnis non multum ſanguinis, nigri quidem, ſed minus fluidi, quam in Cava Inferiore vena, quamvis ſine ulla polypoſa concretione. Caput dum a cervicibus abſcinderetur, aliquantum aquæ tum e vertebrarum, tum e cranii cavo defluxit. Sed & Laterales cerebri ventriculi aquam non omnino paucam habuerunt ſubfuſcam, & turbidam, plexus autem Choroides pallidos maxima ex parte. Cerebrum tamen fuit ſic ſatis firmum: cerebellum permolle.

35. Multa ſunt in propoſita Obſervatione, quæ ſi perſequerer ſingula, Epiſtola hæc longe quam ſuperior, prolixior eſſet. Intelliges id ex iis, quæ de hydatidibus tantum ſcribam. Nam etſi rarum illud uteri vitium perquam dignum eſt, de quo ſcribatur; erit tamen in aliis, & fortaſſe proximis Litteris (1) id faciendi opportunior locus; hydropis enim, de quo in his ſermo eſt, proxima certe cauſa non illud fuit, ut fuerunt, quantum exiſtimo, diſruptæ hydatides. Nempe ut in exteriore inteſtinorum, & lienis facie aliquot extabant, quæ necdum diſſilierant, ſic prope innumeras tum in illis, tum in aliis Partibus fuiſſe arbitror, quæ diu antea perruptæ, ſuum in ventris caveam humorem effudiſſent. Et ne multis te detineam; meæ me in Albuginea, & Vaginali teſticulorum tunicis perſæpe habitæ Obſervationes [2] illuc adducunt, ut credam hydatidum, ſive tunicarum, in quibus increſcunt ipſæ, membraneas laminas earum humorem complectentes, poſtquam diſruptæ hunc effuderunt, ſe ſuaque vaſcula in carunculæ formam primum contrahere, & niſi novus illac humor effluere pergat, indurari, & exſiccari denique ſic, ut alba illa, & dura ſubrotunda tubercula repræſentent alia aliis, ut hydatides fuerant, majora, aut minora, qualibus in deſcripta Virgine intima peritonæi facies; ejuſque

(1) Epiſt. 39. n. 36.

(2) Vid. Epiſt. 43. n. 16., & ſeqq.

ejuſque productio per extimam lienis, & inteſtinorum exaſperabatur. Legeſis in Sepulchreto [1] Obſervationem Jacobi Wolffii, ubi aſciticæ *inteſtinis adhæſiſſe ſparſim*, ait, *carunculas, quæ apertæ fundebant ichorem*. Lege quæ de altera aſcitica ex Bilgero [2] producuntur, *univerſa inteſtina quaquaverſum, & ambo latera circa diaphragma multis millibus granulis, inſtar ſuum grandinoſarum, referta*. Cum his junge editas poſtea in aliis hydropicis Obſervationes, ut puta Cl. Anhornii (3), qui peritonæum vidit in adoleſcente *nodulis glanduloſis, limpidam, ſi preſſi eſſent, plorantibus conſitum*, in muliere autem *hinc inde* habens *plura tubercula glanduloſa, fabæ adinſtar majora, & minora, extuberantia, quæ preſſa limpidam lympham plorabant*, itemque Clariſſimorum Stegmanni (4), & Goetzii (5), quorum ille in viro pancreas animadvertit *veluti ſemine milii conſperſum*, hic vero in Virgine, ſacco, qui humorem continuerat, *ſparſim adnata intus varia tubercula diverſæ magnitudinis, a piſi majoris ad minoris ſeminis cannabis magnitudinem accedentia, nunc ſolitaria, nunc racemoſa, ſcirrhoſa, dura, diſciſſa nihil liquoris, aut gelatinæ plorantia*. Relege demum, quæ de duris granulis, aut tuberculis in peritonæi, aut pleuræ interiore facie extantibus, alias [6] ad te a nobis ſcripta ſunt, cum effuſa aqua in magnis cavis, quas illæ comprehendunt membranæ, etiam tum eſſet; facile propoſitam ſuccedentium mutationum ſeriem agnoſces. Annis ſuperioribus accidit, ut in fœmina, quam aſcites ſuſtulerat, tunica exterior inteſtinorum omnium inveniretur creberrimis tuberculis ſubrotundis diſtincta. Pars ad me Teꝛnuium allata eſt, ut quid illa eſſent tubercula judicarem. Lenticulares turgidulas glandulas, cum primum aſpicerem, referebant: at ſine oſculo erant, & ſolidæ, neque ex glanduloſa, neque ex carnea ſubſtantia factæ, ſed inter utramque mediæ quadantenus videbantur. Cenſui, nihil veri ſimilius a me poſſe ſtatui, quam ſi diſruptarum hydatidum reliquias eſſe conjicerem, in ſe contractas, ſed necdum ſatis, ut ſiccæ eſſe poſſent, & duræ. Nec me deterruit tantus, quantum ſic fuiſſe oportebat, hydatidum numerus, probe memorem innumerarum, quas in Profeſſore Bononienſi Peregrino olim Coiterus [7] deprehendit. *Ubique*, inquit, *meſenterio, peritonæo, inteſtinis, lieni, hepati, denique omnibus viſceribus veſiculæ inæquali magnitudine, eæque aqua limpida plenæ, adhærebant*. Et ne ab aliorum Veterum Obſervationibus, imo ne ab Sepulchreto, in quo & iſta Coiteri non prorſus omittitur [8], te longius abducam; vide, ut Philippus Perſius [9] in fœmina, quæ, ut noſtra Virgo, ex ſuppreſſis menſibus inciderat in hydropem, ejuſmodi veſicis pendulis (*numerus exceſſiſſet nongentas*) *ſcatentes* invenerit *renes, uterum, ventriculum, inteſtina, cor, pericardium, hepar, & lienem*: itemque ut in altera Mauritius Cordæus [10] iſtas omnes, aliaſque Partes, mitto intus, *tectas hiſce oppreſſaſque foris* cyſtibus *pendulis* variæ magnitudinis, & formæ, *aqua citrina opple-tis*, quæ *octingentarum numerum facile* ſuperaſſent; ne tertiam memorem, quippe necdum effuſo in ventrem humore, quæ cum uterum ferre putaretur, *totum corpus internum* habuit, *Epiploum, Meſaræum, Hepar, Lienem, Pulmones, Cor quoque ipſum, & Peritonæum obſita veſiculis aqua puriſſima plenis*, ex Ballonii [11] Obſervatione.

36. Vides igitur, quæ paſſim in noſtra Virgine tuberculis aſperæ erant Partes, in aliis hydropicis, hydatidibus confertiſſimis fuiſſe obſitas, inteſtina, lienem, peritonæum. Quin hoc aliquando tot obducitur, ut ipſum *vix in conſpectum veniat*, ſicuti reperit, pinxitque Ruyſchius [12], aut in filamenta, & veſiculas reſolvatur aquæ plenas, quemadmodum in ventris cavo reſolutum agnovit Paawius [13] ſimul cum omento, cum utrumque ſuis in ſedibus deſideraretur. Sed omentum, quamvis peritonæi

(1) in Additam. ad hanc Sect. 21. Obſ. 65. (2) Sect. ead. Obſ. 20. §. 16.
(3) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 100. n. 2., & 7. (4) Earund. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 168.
(5) Act. N. C. Tom. 2. Obſ 208. (6) Epiſt. 16. n. 30., & Epiſt. 22. n. 18.
(7) Obſ. Anat. (8) Sect. hac 21. Obſ. 21. §. 8. (9) Ibid. §. 6. (10) Ibid. §. 14.
(11) Sepulchr. l. 3. S. 37. Obſ. 3. §. 12. (12) Theſ. 7. n. 37., & Tab. 2. F. 3.
(13) Sepulchr. S. hac 21. Obſ. 3. §. 8.

tonæi productio ſit haud ſecus ac lienis, & inteſtinorum tunica extima, & hydatides in ipſo quoque, nec raro, innaſcantur, ut plures oſtendunt Obſervationes, & in his Boſchii [1], Malpighii [2], Valſalvæ [3], & Goekelii (4); tamen adeo tenui ſtructura eſt, ut illas ſæpius coercere inter ſuas laminas diu non poſſit: quamobrem creſcendo citius plerumque idſiliunt, ipſumque ſimul diſcerpunt, & vitiant; hancque ego unam ex præcipuis cauſis exiſtimo, cur aſciticis plerumque, id quod noſtræ quoque acciderat Virgini, minime integrum omentum maneat. Indeque Hippocrati (5) occaſionem datam puto ſcribendi: *quibus hepar aqua plenum in omentum eruperit, iis ventrem aqua impleri*. Qui enim in brutis animantibus hydatides, ut ad te alias ſcribentes commemoravimus (6), pulmonum vidit, idem in iis illa animadverterit, quæ modo dicebamus, videlicet omenti nonnunquam hydatides, ſæpius vero illam, quam Galenus (7) requirebat, *exeſionem*; aquam autem a vicino hepate in omentum deduxerit, ut a viſcere *aptiſſimo* ad hydatides, ſicuti Galenus ait, *in ea, quæ ipſum ambit exterius, membrana generandas*, quippe cum *videatur & in jugulatis animalibus hepar his aliquando plenum*. Priſcorum autem Præceptorum in beſtiis habitas Obſervationes, poſtquam humana incidendi cadavera facta copia eſt, Medici ut horum inſpectione confirmarunt, ſic illorum cogitata retinuerunt de hydropis cauſa ſæpius ex aqua effuſa e diſruptis veſiculis, in quocunque tamen hæ ſint viſcere, deducenda: quanquam vel poſtea identidem ad brutas animantes redierint, ſi forte nonnulla, quæ ad hydatidum examen attinent, loculentius conſpicerent: quod nec me, quo ad licuit, prætermiſiſſe, ex his, quæ ſubjiciam, intelliges.

37. Ex maximis certe hydatidibus illa fuit, quam in bubulo jecinore vidit Caldeſius (8); novem enim libras pendebat tota; tunicæ autem ſolæ uncias ſexdecim. Quæ tunicæ cum eſſent tres; ſingulæ ferme & ex aliis pluribus conſtabant laminis, & robuſtæ erant, atque carnoſæ, exterior præſertim magis quam cæteræ, firma, & muſculoſa, ex fibris conſtans inter ſe maxime implicitis; cum interior eſſet infirmiſſima, & tenuis: media autem colore aureo, & rugoſa, affixa habebat fruſta quædam ex gypſea, vel potius oſſea materia. Aqua, his tunicis comprehenſa, limpida, & ſubſalſa, variis admiſtis liquoribus nihil prorſus mutata eſt: ut neque bulliendo magis concreverat, quam cæterarum, in quibus fruſtra id tentavit, hydatidum. Si cum ſtructura deſcripta eam conferas, quam in ſuis illis tot veſicis animadvertit Cordæus, (9) (nam Perſius (10) nil habet de ſtructura, ut neque Ballonius (11) niſi quod *triplicem* ſingularum *tunicam* adnotavit) intelliges facile, quantum Caldeſio profuerit ſuæ hydatidis magnitudo. Cordæus enim hæc tantum vidit, *ut binæ* illas *membranæ conficerent, valde candicans interior, altera tunicæ ventriculi ſimillima, tenuior aliquanto tamen, ſed ei quidem concolor*. Mihi vero; quanquam dubium eſſe non poteſt, quin eorum, quæ conſpexit Caldeſius, quædam fuerint illius hydatidis peculiaria; nedum contigit, ut in tam magnas inciderem, quam voluiſſem, & cum incidi, ut liceret aliter quam exterius ſpectare. Vel ſic tamen nonnulla adnotavi non indigna fortaſſe, quæ in aliis ejuſmodi ſedulo inquirantur. Unam enim vidi olim in vitulo dierum quindecim, rotundam, diametro ſex, ſeptemve digitorum, pendentem a ſima, ſupremaque jecinoris parte, in quam ſe aliquantum inferebat, arcte affixa ad duorum, aut trium digitorum tractum: ab eaque parte ſanguifera accipiebat vaſa, ſed pleraque ea ratione, quam ut firmiter memoria teneo, ſic tibi ſignificabo. Namque ut per ejus veſicæ membranam, alioquin ut inter digitos arripiendo percipiebam, non tenuiſſimam, licebat tranſpicere, non aquam modo, quam continebat, ex ſubviridi leviſſime flaveſcentem; ſed etiam, quoniam aqua illa erat pellucida, quidquid in ipſa innatabat; ita ex hepate per medium veſi-

(1) Ibid. Obſ. 21. §. 2. (2) Exerc. de Omento. (3) ſupra n. 4.
(4) Eph. N. C. Cent 6. Obſ. 94. (5) S. 7. Aph. 55. (6) Epiſt. 16. n. 33.
(7) Comment. in Aphor. cit. (8) Oſſervaz. int. alle Tartarughe.
(9) (10) (11) ſupra ad n. 35.

veſicæ cavum ferri videbantur quidam vaſorum trunculi, qui oppoſitam aſſecuti veſicæ partem, ſe in hujus exteriorem faciem reflecterent, per eamque in ramos, ramuloſque diviſi, rete quaſi quoddam efficerent. Verum ut hoc rete, eoſque ſanguiferos ramos certe quidem conſpiciebam, & tenuiſſimas quaſi pinguedinis ſtrias, eoſdem ſtipantes; ita incluſos illos, natanteſque trunculos, quos ſtriæ ejuſdemmodi comitari videbantur, cum tantummodo tranſpicerem; fruſtra ab illis petii, qui eam mihi veſicam oſtenderant, ut incidere liceret, cum aliis porro oſtendere ſe velle dicerent, quibus paulo ante polliciti eſſent. Ab iis vero, aut incluſos trunculos non ſatis attendentibus, aut quid ex illa eorum per veſicæ cavum traductione conſequeretur, non bene animadvertentibus, nihil reſcire aliud potui, niſi aquam, ſubſalſam fuiſſe, & minime ad ignem concreviſſe. Non multo poſt vitulinam, hydatidem alteram vidi, ea quidem minorem; neque enim ovum gallinaceum ſuperabat; ſed pro animalculo, in quo deprehendi, multo maximam. Erat id columba vetula, ova tamen etiam tum edens, quæ cum ſaniſſima videretur, de improviſo in nido mortua inventa fuerat. Repentinæ mortis cauſam, cum exterius nulla appareret, interius quærens, cerebrum, pulmones, cor ſana offenderam, niſi quod hujuſce ventriculi omnino erant vacui, & ipſum exangue; cum denique ad jecur perveniens, & hujus rei, & mortis cauſam perſpexi. Jecur enim erat lividulum, & in ſummo nigricans, & æquo mollius, ruptoque ibi magno vaſe ſanguifero, plurimum ſanguinem profuderat, circa illud ipſum viſcus, interque inteſtina concretum. Acceleratam eam vaſis diſruptionem credidi a preſſione ingentis hydatidis, de qua dicere jam cœperam. Extremum alterum hæc intimæ ovarii ſubſtantiæ infixum habebat, ut minores aliæ, de quibus mox dicetur: per ſuperficiem autem diſcurrentia ſanguifera vaſa, intus vero ſubflavam aquam, non una, quantum exterius judicari poterat, cavea comprehenſam, ſed in multas, quæ tranſpiciebantur, cellulas diviſam. Membranæ ipſi, hydatidem efficienti, ad illud, de quo dixi, extremum vitelli aliquot minuti inhærebant, cæterorum, quibus ovarium ſcatebat, perſimiles: his tamen duriores aliquanto erant, magiſque ad albedinem inclinabant. Ex ovario præter vitellum unum majorem, & jam jam caſurum, nonnullæ aliæ pendebant hydatides, omnino conſimiles deſcriptæ, niſi quod triplo circiter minores erant, nec per ſe ovario, ſed per longum petiolum annectebantur. Erant denique nonnullæ aliæ, minima faba non majores, inter ipſos vitellos conſitæ, ſed hæ cæteris multo magis albæ, & aqua limpida plenæ. Coctione tamen neque hæc, neque ſubflava cæterarum aqua concrevit: vitelli autem, qui maximæ illius extremo inhærebant, ut minus molles antea fuerant, ſic magis quam reliqui, induruerunt. Cum cellulas, quas intra majores hydatides tranſpexeram, mox recognoſcere intus vellem, pauliſper forte avocatus ſum: famuli autem intempeſtiva ſedulitas, qui me ſatis omnia perſpexiſſe credebat, interea, ægre me ferente, illuc abjecerat, unde recipi non poterant.

38. Noli mirari, ægre me tuliſſe quod ea, quæ in vitulo, & columba tranſpexeram, perſpiciendi copiam non habuerim. Quæ enim hydatides aut ſanguifera vaſa per medium cavum traducta, aut hoc in cellulas, multipliciter diſtinctum oſtendant, earum originem haud ita facile repetes aut a ſimplici glanduloſa veſicula, cujus ſit oſculum obturatum, aut ab uno aliquo vaſis lymphatici utrinque demum occluſo interſtitio, quod inter binas, & binas valvulas intercedit. Ex quo Warthonus his lymphæ ductuum iterſtitiis ad hydatidum efformationem explicandam uſus eſt ea ratione, quæ in Sectionem hanc (1) Sepulchreti fuit non ſemel tantum, ſed bis relata, non pauciores fortaſſe, quam qui ſimplici glandula uſi ſunt, aſſeclas habuit, & nonnullos etiam, qui ad eam explicationem quædam addendo, probabiliorem ut redderent, elaborarunt. Quorum ego omnium induſtriam laudo: imo pro Warthoni ſententia tot illas facere veſicas credidero, quas Perſius (2) viderat *duplicatas*, *velut in* car-

(1) Schol. ad §. 8. Obſ. 10., & ad §. 2. Obſ. 21.

(2) Ibid. §. 6.

carpionibus eximuntur, quippe bina, necdum ſejuncta, interſtitia repræſentantes, ut *funiculos* quoque illos *pellucidos*, *ex tenuibus veſiculis quaſi concatenatis conſtantes*, quorum multos in aquis aſciticorum interdum conſpexit Meadius (1). Verum ut hydatides alias ex ſimplici glandula, alias ex ejuſmodi interſtitiis certa quadam ratione poſſe repeti non diffiteor; at omnes quomodo repeti poſſint non video. Diu enim eſt ex quo Ruyſchius (2) admonuit, plurimas interdum hydatides in uteri placenta, ut nos quoque conſpeximus, deprehendi, aliiſque item in Partibus, in quibus lymphæ ductus nulli inveniuntur. Itaque cenſuit, *hydatidas eſſe extremitates vaſorum ſanguiferorum, quæ priorem ſuam mutaverint naturam, atque in vitioſam degeneraverint fabricam*. Sunt & qui, ſi aquoſus humor non modo ex lymphæ ductuum parietibus nonnihil læſis, verum undecunque effluat intra circumjectas membranulas, attollere has, & in hydatides conformare exiſtiment. Quorum ſententiam ſi quis paulo ſtudioſius illuſtret, aptam reddet fortaſſe ad pleraſque hydatides explicandas, nec difficile intelliget ob interjectam membranis celluloſam fabricam, & vaſa ſanguifera per hanc traducta, unde ſit cur hydatides aliquæ (3) appareant in cellulas diviſæ, & cur (4) per medium aliarum cavum vaſa trajiciantur: ad quæ *exiles* illas *duas fibras* ſi forte referat, quas in tot hydatidibus animadvertit Tyſonius (5) ab altero harum extremo *procedentes*, *ac fluctuantes intra* ipſarum *liquorem*; veri paulo ſimiliora dicere videri poterit, quam cum ille ejuſmodi hydatides inſecta eſſe conjiciebat, quæ alimentum ſibi exſugentia per duos illos quaſi tubulos in ventrem demitterent. Quod ſi pendentes ex tenui longoque petiolo hydatides incidant explicandæ, quales Ruyſchius (6), qui etiam pinxit (7), aliique, & nos ſæpe vidimus ab ovariis potiſſimum, proximiſve mulierum partibus, non modo ex columbæ illius ovario pendulas; ſuſpicari eidem licebit, abruptis a ſanguifero trunculo cæteris hydatidis cujuſpiam cellulis, aut effuſo, quem continebant, humore concidentibus, extremam aliquam annexam reſtare, quæ humorem adhuc retineat ſuum. Et ſane cum filamento, per quod aliqua ejuſmodi pendebat, manifeſto interdum ſanguiferum ſimul vaſculum ferri vidimus (8).

39. At ſunt aliæ, & majoris quidem momenti cum ob viſcerum, quibus innaſcuntur, læſionem, tum ob faciliorem ejus, quo de hic agitur, morbi productionem attendendæ. Hactenus de iis fere diximus, quæ in ſuperficie extant viſcerum, aut ab ea propendent. Latent autem ſub ipſa aliæ, aut plerumque non multum prominent, veluti præſertim in renibus. Grandiorum cellularum nomine deſcripſi olim in Adverſariis (9), & ſæpe ad te ſcribens (10), ut in variis cadaveribus non ego modo, ſed & Valſalva conſpexerit, ſignificavi. Sed & alias vidi, nec tantum in ſue unam, quæ nucis ferme capax fuiſſet, verum in corporibus item humanis ſatis magnas. Harum tamen nulla, ſi quam ex Stabulario quodam (11) indicavi, unam excipias, ultra renis ſuperficiem ſe attollebat, ut ne illa quidem in Sene (12) a Valſalva conſpecta, quæ renis dimidium occupabat. Et alias tamen prominentes vidi, præſertim in Vetulis duabus, quarum alterius ob hanc unam dumtaxat cauſam, brevem hic tibi Obſervationem adſcribam.

40. ANUS gibbera, & clauda obierat in Noſocomio Patavino poſt medium Martium A. 1747; illuc nuper illata ob affectum de genere apoplectico, nihil manifeſte lædentem, niſi linguam. Quamobrem cum cætera mulieris mala ſatis ſciri non potuiſſent, ipſe vero aliis Partium ſecundum naturam ſe habentium obſervationibus tunc diſtinerer, quæ ad eas ſpectabant, in ejuſdem quoque cadavere cum inquirerem; vix hæc, quæ præter naturam eſſent, animadverti. In VENTRE arteriæ Magnæ

(1) Monit. Med. c. 8. (2) Adverſ. Dec. 1. o. 2. Vid. & Theſ. 6. Tab. 5. F. 3. & ſeqq.
(3) (4) n. 37. (5) in Additam. ad hanc Sepulchr. Sect. Append. ad Obſ. 49.
(6) c. 2. cit. (7) Obſ. Anat. Chir. Fig. 68. (8) Vid. Epiſt. 43. n. 19.
(9) III. Animad. 33.
(10) Epiſt. 4. n. 19. Ep. 10. n. 19. Ep. 17. n. 14. Ep. 21. n. 15. Ep. 24. n. 6., & Ep. 25. n. 4.
(11) Epiſt. 4. n. cit. (12) Epiſt. 17. n. cit.

gnæ truncus ab Emulgentibus ferme inci- piebat paulatim quo magis deſcenderet, eo magis ſe dilatare, donec paulo ſupra divi- ſionem ſe totum expanderet in aneuryſma diametro quoquoverſus digitorum duorum. Inde ſenſim rurſus contrahebatur ſic tamen, ut Iliacæ ipſæ ad magnum tractum, multo quam par ſit, apparerent latiores. Inæ- qualis harum, ſed magis aneuryſmatis erat interior facies, ubi concretiones haud dee- rant non modo polypoſæ, ſed & in tuni- carum parte aliqua oſſeæ. Horum Aortæ vitiorum magna ex parte cauſam fuiſſe crediderim in diſtorta Spinæ figura, quæ convexitatem cum in thorace haberet ad partem dexteram, in lumbis habebat ad ſiniſtram, eoque ſecum rapiebat Aortam. Quo minus miratus ſum, in ſiniſtro fuiſſe rene vitia illa, quorum gratia hanc tibi Obſervationem deſcribo. Nam ex ejus re- nis inferiore extremo hydatis protuberabat, mediocris pomi magnitudine. Aquæ erat plena rubellæ, etſi per tunicas tranſpecta nigricare videbatur. Eæ tunicæ exterius e- rant duæ, quarum extima nihil erat aliud, niſi renis membrana adipoſa, hic ob ſum- mam maciem carens omni pinguedine, al- tera erat membrana renis propria, quam non copia tantum, ſed & pondus diſtraxe- rat aquæ incluſæ, quippe in ea ſede, & ſitu illam deſuper urgentis. Itaque cum eſſent alibi in eodem rene minores hyda- tides aliæ duæ; membranam illam ultra ſuperficiem renis non extulerant, ſub ea videlicet concluſæ, ut cæteræ frequentiores cellulæ, & ſuam ſibi ſedem in renis ſub- ſtantia excavantes. In qua major quoque hydatis ſuperiori ſuæ parti ſedem in hemiſ- phærii pene modum excavaverat; ut non alterius ac illæ generis eſſe intelligeres: ejus hemiſphærii diameter unius erat digi- ti pollicis.

41. Alterius Vetulæ diſſectionem alias (1) habebis, in qua ren itidem ſiniſter, extremo tamen ſuperiore, in hydatidem, ſibi innatam, valde extendebatur, ut quæ aquam, leviter ſubflavam, continebat ad uncias quatuor. Ad majores hujuſmodi hydatides *magnum* illum facile referes *a- queum*, ut Harveius (2) vocabat, *abſceſ- ſum, inſtar ovi gallinacei, flaveſcente aqua repletum, quæ orbicularem cavitatem* in re- ne altero *impreſſerat*, cum minores alii eſ- ſent pariter in facie anteriore utriuſque re- nis hominis maxime grandævi, non ſine urinæ ſuppreſſione demortui. At certe re- feres *veſicam inſtar nucis juglandis grandio- ris, aqua limpidiſſima diſtentam, & di- midia parte renis ſubſtantiæ inhærentem*, quam Doringius (3) in Bucretio invenit, cujus idem ren multum ſabuli, alter au- tem calculum habebat. Veſicæ illi æqua- les duas, humore quodam aqueo oppletas colorem lotii referente, memini olim re- periſſe in virili cadavere, quod Boncn'æ, abſentis Valſalvæ loco, in Theatro Ana- tomico diſſecui, ejuſdemque renis, in quo ipſæ, & calculi erant tres albidi grano- rum viciæ magnitudine, dilatatam pelvim: hominem autem mortuum cum urinæ qui- dem in ſua veſica ſuppreſſione; ſed non ex hac tamen, cum aliæ eſſent multo gravio- res cauſæ, quas hic memorare neceſſe non eſt (4). Verum hæ duæ hydatides ſub propria renis membrana, ut pleræque, co- ercebantur. Nec aliter ſe habuiſſe viden- tur, quas *in hydropicis ſæpenumero a ſe com- pertas* ſcribit Williſius (5), ubi in Viro Illuſtri fuiſſe, ait, *in medio dextri renis cavitatem ingentem a pelvi diſtinctam, ea- que multo ampliorem, aqua limpida imple- tam*; renem autem ſiniſtrum *plures hydati- das, & cavitates aqua limpida repletas continuiſſe*. A ſero autem in ſubſtantia re- num alicubi remorato conjicit exiguas pri- mum cavitates fuiſſe efformatas, quas de- inde paulatim auctum, magis magiſque di- lataverit: & vides profecto, aquam *limpi- dam, limpidiſſimam, rubellam* in illis ca- veis eſſe inventam. Nec vero mihi (6), quamvis ex colore, atque odore ſæpius u- rina eſſe viſa ſit; dubium tamen ſæpius quoque defuit, quin potius *humor* eſſet *uri- næ ſimillimus*, non ignoranti, ſerum ſan- guinis perſæpe aut eſſe per ſe ſubflavum, aut mora in viſceribus fieri; certe haud raro

(1) Epiſt. 60. n. 6. (2) Sepulchr. l. 2. S. 1. Obſ. 17. (3) Ibid. l. 3. S. 14. Obſ. 48.
(4) Vid. Epiſt. 41. n. 10. (5) Sepulchr. l. 3. S. 13. Obſ. 1.
(6) Vid. Animadv. ſupra ad n. 39. indicat.

raro humorem, undecunque is ſit, in hydatidibus ſic inveniri (1); ex renibus autem, ubi diutius retineatur, poſſe trahere lotii odorem, ſimulque animadvertenti, hujus quidem generis caveas ſua intima, undique uniformi, tunica eſſe concluſas, ut nullam unquam aut mihi, aut aliis, quod ſciam, cum renis pelvi, aut tubulis manifeſtam communicationem reperire licuerit. Igitur quod longe aliter ſe res haberet in Obſervatione Plateri (2), ubi diſſectis, quæ renum corpori adnatæ erant, veſicis aqua plenis, *aqua profluebat, foraminaque patebant*, ut non iis veſicis hoc eſt tribuendum, ſed ulceribus multis, quæ ut renes ab interioribus ad exteriora uſque perforaſſe dicit; ſic nihil vetat quin ad veſicarum uſque cavum quædam ſibi foramina aperuiſſent. Qua ex Obſervatione modus quidem alius, & ratio apparet, qua poſſint hæ renum hydatides multo citius, ac certius aſcitem facere, ubi ſint ulcera cum pelvi communicantia; citius enim hæc ad magnas illarum caveas, quam ad renum ſuperficiem pervenient, illaſque invecto acri ichore, multoque lotio perrumpent, & hoc jugiter in ventrem effundent, non ſecus ac per ſe effundere debuerunt in alia Plateri Obſervatione (3), effuderantque in ea, quam ex Piccolhomino cum priore illa Plateri ſupra (4) indicavimus. Cæterum vel abſentibus ulceribus, ſi hæ hydatides eo ſint numero, aut magnitudine, ut renis utriuſque ſubſtantiam multam deleverint, aut conſtipaverint; minime dubium eſt, quin valde imminuta lotii ſecretione, hydrops facile contingat. Quod ſi inſuper diſſiliant, effuſoque humore, excernere aſſidue alium pergant, hinc aſcitem fore manifeſtum eſt.

42. At ſi id facere non pergant, ſed nova circum exinanitas ſuccreſcente renis ſubſtantia coaleſcant; hydrops quidem non oritur, pauco, quem effuderant, humore, haud ſecus atque is, quo interiora ventris madent, per abſorbentium vaſorum oſcula abſumpto; in rene tamen cicatrix reſtat varia magnitudine, & profunditate, ut diſrupta hydatis plus minuſve de renis ſubſtantia excavaverat. Relegeſis quam Epiſtola XXIX. (5) in muliebri deſcripſimus rene longam, & ſubalbam quaſi ex tendine lineam, non per ſuperficiem modo, ſed etiam alte intra corpus ipſum renis perductam, antiqui vulneris cicatrici adeo ſimilem, ut veſtigia inflicti vulneris, ſed fruſtra, in proximo ventris pariete quæſiverimus. In aliis autem Epiſtolis deſcribemus tibi alias renum cicatrices minus profundas, ſed depreſſas tamen, eaſque circuli ambitu comprehenſas, qualis ea fuiſſet, quæ coalitum majoris illius hydatidis ſecuta eſſet, quam in Vetula, paulo ſupra (6) propoſita, obſervavimus. Ex his intelligis, quomodo ex hydatidum obſervatione cicatrices, in renum ſuperficie haud raro obvias, explicemus. Ad idem autem exemplum, aliorum quoque viſcerum cicatrices explicari poſſe credito, cum exteriores ſunt, neque eas vulnera, aut ulcerum ſigna præceſſerunt, velut erat, quæ in uteri latere aſciticæ Anus his ipſis Litteris (7) memorata eſt. Habet enim etiam uterus hydatides ſuas eo interdum numero, quem ſatis indicant Obſervationes Adolphi Occonis (8), & Cl. Adami Chriſtiani Theſii (9), ea autem magnitudine, ut unam, ſicut alias (10) tibi indicavi, viderit Coiterus (11), *ex matricis colli dextero latere prognatam, naturali veſica duplo quaſi majorem*, *lotio*, ſive, ut verius infra loquitur, *aqua tenui, lucidaque pleniſſimam, & duabus tunicis, ut naturalis veſica, præditam, ſed nullo meatu aquam vel immittente, vel emittente*. Sed & jecinoris, & lienis hujuſcemodi cicatrices, ut puta quam in Nob. Virgine deſcripſit Hæchſtetterus (12) (cavendum enim eſt, ne fiſſuræ quædam nos decipiant, quæ ſæpe a primordiis extant) tales, inquam, cicatrices conſimili modo explicari poterunt. Nam utriuſque viſceris hydatides vel frequentiores occurrunt,

(1) Vid. ſupra n. 35. 37. (2) Sepulchr. S. hac 21. Obſ. 8. §. 2.
(3) Ibid. Obſ. 11. §. 4. (4) n. 19. (5) n. 12. (6) n. 40. in fin.
(7) n. 28. (8) Sepulchr. S. hac 21. Obſ. 55. §. 9.
(9) Eph. N. C. Cent. 3., & 4. Obſ. 117. (10) Epiſt. 16. n. 33. (11) Obſ. Anat.
(12) Sepulchr. S. cit. Obſ. 12. §. 2.

ſunt, ſive omnino exterius adſitæ, qualem in ſuſpenſo Coiterus (1) *ſub liene* depre- hendit *duorum pugnorum magnitudine aqua pleniſſimam*, & *a vicinis partibus abſque læſione ſeparavit*, ſive protſus in profundo abditæ, quæ in hepate a Glaſero (2), Diemerbroeckio (3), aliiſque memoran- tur. Quo facile referes Lyſeri (4) Ob- ſervationem *aquæ citrinæ*, *quæ ad tres & plures libras prorupit* ex alte pertuſo He- bræx viventis jecinore, & Maucharti alias (5) tibi deſcriptum, ut ipſe vocabat, *lienis hydropem*, ſicque animadvertes, ubi forte viſcera ab intus collecta humoris co- pia demum perrumpantur, quantum auge- re eum poſſint, qui antea faciebat hydro- pem, & quantum videri poſſint ab eo cor- rupta, qui circum ſtagnabat, cum ab illo fuerint, quem continebant. Sive igitur hujus ſecundi generis, ſive primi hydatides fuerint, ſive denique inter utraſque has mediæ, quales hic potiſſimum attendimus, id eſt ita in viſcere innatæ, ut in ejus tamen ſuperfi- cie quoque ex parte ſe oſtendant; ſunt, ut dicebamus, in jecinore, aut liene vel frequentiores. Sic ultimi hujus generis duas nuper vidi in cujuſdam Vetulæ jeci- nore, alioquin ſano, quod oram anterio- rem, figura nunquam antea a me conſpe- cta, circa medium falcatam habebat, lo- bumque ſiniſtrum non minus propemo- dum, quam dexterum, ſe ſe deorſum pro- ducentem. Sub membrana, faciem conve- xam operiente, ambæ hydatides ex parte aliqua apparebant, reliqua intra hepar conditæ, parva una, haud modica altera (6). Sic plures in ſuis liene animadverti, inſipidæ, aut leviter ſubdulcis aquæ ple- nas. Sic in alterius jecinore haud procul a crepidine unam ceraſi magnitudine. Sed in alio magnitudine varia, numero ingen- ti, nec tantum, ut in prioribus, ſemiſe- pultas, ſed & plures omnino intus condi- tas: omnium aqua craſſiore, alboque fol- liculo comprehendebatur. Valde amplifica- tum erat id jecur, craſſiuſque habebat, eoque multo quam ſoleat, magis in ocu- los vel minus attentos incurrens albidum rete, quo lobuli intercipiuntur, ſive extra, ſive intus ſpectares. Hi ſani, ut cætera viſcera, eſſe videbantur: ſed cyſtis, con- tracta plurimum, pro felle non multas continebat guttas muci cujuſdam nullo fe- re colore præditi, ut illum bilis *albican- tem propemodum colorem* in memoriam re- digeret, quem Veſalius (7) ſe vidiſſe te- ſtatus eſt, antequam Diemerbroeckius, & poſt ipſum alii, qui pariter in Sepulchreto laudantur, aliique deinceps *candidum*, *la- cteſcentem*, *lacteum* pro bile humorem con- ſpicerent. Verum ne ab iis, de quibus lo- quimur, lienis, & hepatis hydatidibus re- cedamus, ad ipſarum genus ſpectare for- taſſe credes, quas in hominibus Huner- wolffius (8) deſcribit præter *adnatas*, *he- pati*, & *lieni etiam innatas*, aut quæ Hor- ſtio (9) *in puelli hepate*, & *liene foveæ aqua plenæ apparebant*. Quod ſi quæ in vivo præceſſerant ſcire cupis; in altera Sepulchreti Obſervatione (10) leges, in qua diſſectio eadem repetita eſt: quod in longa adeo Sectione hac XXI. minus, quam in pleriſque aliis, mirandum eſt; nec ſe- mel (11), accidiſſe: eamdemque ob cau- ſam, & ſimul ob fucoſas Blancardi deſcri- ptiones venia danda eſſet, quod in Ad- ditamentis, tanquam novæ hujus Obſerva- tiones (12), eæ reponantur, quas Bonetus antea in Sectione hac ipſa (13) produxe- rat, veriſque Auctoribus Jodono, & Pa- reo attribuerat (14); niſi, quod ne Blan- cardus (15) quidem fecerat, una Jodoni Obſervatio diſcerpta eſſet in duas XXIX, & XXX. vel potius ex Blancardi Scholio in primam, altera facta eſſet Obſervatio. Sed & Eggerdeſi Obſervationi (16), quæ ad Thoracem attinet tota, nullus hic eſſe debebat locus, ubi agitur dumtaxat de

Dd 2 Ven-

(1) Obſ. Anat. cit. (2) Sep. S. cit. Obſ. 4. §. 11. (3) Ibid. Obſ. 19.
(4) apud Barthol. Cent. 2. Epiſt. Med. 73. (5) Epiſt. 36. n. 18.
(6) Vid. Epiſt. 65. n. 8. in fin. (7) Exam. Obſ. Fallopp. (8) Sepulchr. Obſ. 4. cit. §. 14.
(9) in Additam. ad eand. 21. Sep. Sect. Obſ. 82. (10) Sect. ead. Obſ. 3. §. 12.
(11) Ibid. Obſ. 6. §. 7. (12) Confer Obſ. 4. §. 8. cum Obſ. 6. §. 12., Obſ. 20. §. 11. cum §. 17., Obſ. 21. §. 2. cum §. 7. Obſ. 55. §. 2. cum §. 17., & §. 13. cum §. 16., & cæt.
(13) Obſ. 29. 32., & fortaſſe aliæ. (14) Obſ. 48., & 38.
(15) Anat. pract. Rat. Obſ. 84. (16) in Addit. ad hanc Sect. 21. Obſ. 61.

Ventre; aut certe quod in duabus (1) huc pariter haud ſpectantibus factum eſt, minime omittendum, ut eſſe *extra proprium locum* ſignificaretur.

43. Mihi vero longe alia ratio eſt, cur hic tibi de Thoracis viſceribus perpauca verba interjiciam. Neque enim ſola Ventris viſcera illiuſmodi hydatidibus, & quod conſequi mihi videtur, cicatricibus obnoxia ſunt: Pulmonibus, atque adeo cordi hydatides illas increſcere, ex Veterum, Recentiorum, & meis quoque Obſervationibus tibi alias (2) oſtenſum eſt. Si ergo aliquando aliqua earum, quæ a nobis definitæ ſunt, cicatricum in alterutro occurrat viſcere, ut certe mihi in exteriore cordis facie cujuſdam leporis occurrit, quod animantium genus quam crebro hydatidibus tentetur, vel ex unius Redii (3) lectione ſatis conſtat; quid vetat, ne qua in parte ſemiconditam hydatidem viderim, in eadem ex hydatidis inanitione, & coalitu cicatricem deducam? Igitur ut in Ventris, ſic etiam in Thoracis viſceribus earum, quas dixi, cicatricum originem ab hydatidibus deduces. Quarum ſecundum quoque genus (4) eſſe in pulmonibus fortaſſe agnoſcendum, conjicies ex aqua intra ipſos in quibuſdam quaſi ſaccis collecta, ut bis quoque conſpexit Ampliſſimus Senacius (5).

44. Sed aliam hic a me facile expectas originis, non cicatricum, ſed hydatidum quarundam explicationem, quales videlicet in leporibus conſpexit Redius (6) non modo intra jecur acervatim conditas, & inter ſe colligatas, ſed & ſub ejus, & totius alimentorum canalis extima tunica, interque meſenterii membranas ſine ulla cum his cohæſione, imo & liberas plures, ac omnino ſolutas in ventris cavo animalculorum inſtar, quæ ſe huc illucque conferre poſſent, degentes; ut in mentem ipſi venerit, quod & Tyſonio poſtea, ut ſupra (7) dixi, perquirere, an infecta quædam, vel potius embryones eorum eſſent: quarum conjecturarum hanc jure a Tyſonio rejectam video; primam autem, ut cætera omittam, haud ſatis cum experimentis congruere, quæ limpidiſſimam, qua plenæ erant, aquam ignis vi nunquam concreviſſe oſtenderunt. Tyſonius vero, quamvis primæ iſti conjecturæ addictus cum propter alia, tum quia ſuarum hydatidum, quæ ex aliis ſumptæ erant beſtiis, intima tunica nullam cum extima, qua undique cingebatur, cohæſionem habebat; falſus eſt tamen, hanc extimam *vaſis ſanguineis inſtructam eſſe*, neque hydatides cunctas eſſe hujus generis, ſpeciatim quæ in ovariis hydropicarum mulierum ſæpe inveniuntur, factæ videlicet ex amplificatis veſiculis, ſive ut ipſe credebat ovulis, quæ ſecundum naturam in iis ſunt, itemque eas, quas ex aperto latere dextero paulo infra coſtas ſpurias fœminæ tunc ægrotantis, poſtea autem perſanatæ, erumpere vidit cum multa aqua limpida ad quingentas, ejuſmodi pariter aqua turgidas. Repertæ deinde ſunt ab Hunerwolffio (8), & Hartmanno (9), ab illo in muliere hydatides, quæ *præter liquamen gummoſum album, in ſe continebant alias tenuiores veſicas, lymphæ plenas*, ab hoc autem in cane intra unam, eandemque membranam, quæ omenti erat, plurimæ ſimul comprehenſæ, ut illa membrana divulſa, *ad levem preſſuram* hydatides *proſilirent*, quarum liquor coctione non concreſcebat, *coagulum* tamen *quoddam* ſecum habebat, tunica autem ſingularum propria ex pluribus aliis membranis compacta, denſa erat adeo, ut diſciſſa non collaberetur, eademque lævem pinguedinem tangenti offerebat, cujus *multum* hydatides coctæ *exudaverant*. Minime quoque connexæ erant inter ſe, quas Vir Cl. Alexander Camerarius (10) bene multas deprehendit, aquam continentes limpidam, comprehenſas autem membraneo ſacco, quo ſimul ſteatoma virilis jecinoris concludebatur. Cum mihi necdum contigerit, ut in ejuſmodi inciderim hydatides, aliorum tibi Obſervationes, quas facile conferre

(1) Ibid. Obſ. 76., & 79. (2) Epiſt. 16. n. 33., & 44.
(3) Oſſervaz. int. agli anim. vivent. &c. (4) n. 42. (5) Traité du Coeur l. 4. ch. 3. n. 4.
(6) Oſſervaz. cit. (7) n. 38. (8) in Additam. ad hanc Sepulchr. Sect. Obſ. 82.
(9) Ibid. Obſ. 83. (10) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 120.

poſſes, indicare hic malui, quam eorum, quæ perſcrutari ipſe non potui, explicationem afferre. Tentavit id Hartmannus in ſuis, eo adſcripto Scholio (1), quod ut tibi placeat, plurimum vereor. Quæres potius, an ſint quæ magis probes apud Viros alios Doctiſſimos, præſertim vero apud illos, qui de inorganica tumorum cyſticorum efformatione ſcripſerunt, aut qui natantes veſiculas in tumorum eorundem humore ſæpe his temporibus memorarunt. Ego vero etſi in quibuſdam hydatidibus ea tranſpexi, quæ ſupra (2) indicavi, imo in fœmina, tibi alias (3) deſcripta, tenuem intimam hydatidum tunicam inſtructam vidi albicantibus vaſculis, in ſue autem in quaſdam quaſi cellulas conformatam; veſiculas tamen, quæ Anatomicis occurrunt, aquæ plenas, haud omnes unius generis eſſe exiſtimo, ideoque aliarum originem eſſe alia ratione, aliquarum vero non una, ſed pluribus in unum junctis rationibus fortaſſe explicandam. Speciatim autem de iis veſiculis, quæ plures ſub una tunica aut inter ſe colligatæ, aut ſolutæ, & in humores ejus, quem continent, ſimili natantes, aut in ventris cavum effuſæ inveniuntur, quæ viderit, & quæ conjecerit Cl. Morandus (4) perlege.

45. Et hujus præſertim generis eas veſiculas, fuiſſe crede, ex quibus ſingularem quendam hydropem fieri, ſcripſit Aretæus (5). Scilicet *veſiculas quaſdam puſillas, crebras, humoris plenas, ex loco ubi aſcites fieri ſolet*, prodeuntes vel in homine videre potuit, cum ventris parietes ad aquam educendam pertuſi eſſent, non ſecus ac Tyſonium aliunde prodeuntes ingenti numero vidiſſe diximus (6), & Morando (7) ex parte aliqua accidiſſe leges. Nam quod Aretæus addit, fuiſſe qui *affirmarent, hujuſmodi ampullas per inteſtina in ventris cavum tranſiiſſe*; nimirum hoc illud eſt, niſi quid me fallit, quod negat, ſe *unquam vidiſſe*, non hunc, cujus ſignum profert, hydropem, quemadmodum cum aliis credidit Petrus Petitus (8), qui ut ipſe non conſpexerat, ſic neque Aretæum conſpexiſſe putavit. Qui vero ex inteſtinis in ventris caveam eas veſiculas tranſiiſſe dicebant, ea fortaſſe, quæ Redium vidiſſe retuli (9), in bruto aliquo animante offenderant: quorum narratione paulo aliter, ut fit, ab iis, qui audiiſſent accepta, quaſi ex inteſtinorum cavo eæ veſiculæ provenirent, impelli potuit Aretæus ad ea continuo ſubjungenda, quibus narrationem illam, ſic acceptam, improbabilem eſſe oſtenderet. Cæterum ſignum quod protulit hydropis hujus, ſic videlicet ſcribens, *ſi abdomen perforaveris, parum admodum humoris effundes; ab interiori namque parte veſica occluſit: at ſi in veſicam inſtrumentum impuleris, iterum ſuccus emanabit*; inſuperabilem monſtrat tollendi ejuſcemodi morbi difficultatem, niſi ſi forte uno in loco poſitæ, atque ita diſpoſitæ eſſent veſiculæ, ut in illa Tyſonii fœmina (10), itémque in Ruſtico hydropico apud Riverium (11): quanquam in univerſum ubi ex hydatidibus, aut cum hydatidibus hydrops eſt, cujuſquemodi hæ generis ſint, modo multæ ſint, aut magnæ, fruſtra abdomen perforatur. Nam præterquam quod quæ jam diſſilierunt, pergere poſſunt humorem effundere; *aperta una veſica*, ut Tulpio (12) præeunte, recte admonuit Thomas Bartholinus (13), *reliquas non evacuat, quanquam cohæreant racemorum uvæ in morem*; non modo ſi aliæ ab aliis disjunctæ ſint. Itaque ad alias cauſas cur ea chirurgia vel tunc etiam cum cætera omnia viderentur favere, ſæpenumero non reſponderit, hanc quoque addito, quod, ut Ruyſchii (14) utamur verbis, *cum* hydatides *ſæpiſſime* eſſe *contingat in hydropicis, raro, ſi unquam, evadunt, paracenteſi in abdomine inſtituta*. Hoc autem dixit occaſionem præbente hydropica, cujus tum peritonæum, tum meſenterium hydatidibus referta erant. Quod aſci-

(1) ad cit. Obſ. 83. (2) n. 37. (3) Epiſt. 21. n. 47.
(4) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1722., & Hiſt. A. 1723.
(5) De Cauſ., & ſign. morb. diut. l. 2. c. 1. in fin. (6) n. 44. (7) Mem. cit.
(8) Comment. in cit. locum. (9) n. 44. (10) Ibid.
(11) Obſ. hinc ind. decerpt. 15. (12) l. 2. Obſ. Med. c. 34. (13) Act. Haſn. Vol. 1. Obſ. 8.
(14) Theſ. Anat. 7. n. 37.

aſciticorum meſenterio perſæpe accidere, cum tot aliæ veteres, tum recentiores quoque in Voluminibus Cæſareæ Academiæ Obſervationes (1) oſtendunt. De cæterarum autem Partium, quæ in ventre ſunt, hydatidibus cum ſatis ſuperque exemplorum hactenus produxerim, unum de ventriculo addam ex Jacobo Yongio (2) in ea muliere, cujus mirabilem caſum explicare nequeas, niſi ad eam cauſam, ad quam in diabete ſolent, forte reſpicias. Cum enim per totum morbi decurſum tantum fere urinæ redderet, quantum potulenti ingerebat; non facile apparet unde aqua exiſteret, cujus ducentos & quatuordecim ſextarios, undetrigeſies intra octo menſes inſtituta paracenteſi, emiſit. Huic igitur mulieri hydatides plurimæ in ventriculo erant, ac inteſtinis.

46. Quæ mihi Obſervationes ſunt ad Tympanitem ſpectantes, cum propter complicatos morbos alibi locum vel commodiorem ſint habituræ, pro iis duas præſtabit ſubnectere, ad Peritonæi Hydropem attinentes, morbum, ut de eo quædam præfemur, a vetuſtiſſimis quidem non deſcriptum, nec tamen primum a Tulpio (3), aut Bogdano (4), ut credere ipſi videbantur, & plerique crediderunt, propoſitum. Id non eo dico, quod Stratenus ſimillimum, a ſe conſpectum, Tulpio, ultro hoc fatenti, narraverat, nec quod Stalpartius (5) aliquid ejuſmodi a Marcello Donato ſcriptum affirmat. Marcellus (6) enim ut adverſus Fernelium oſtendat, hydropicorum aquas per inviſibiles meatus in ventris cavum traduci, etſi, inquit, hoc cavum proprius eſt earum aquarum locus, *nihilominus & intra peritonæum, ac reliquas partes inferiorem ventrem conſtituentes, aquæ portionem pluries reperiri ex ſectione comprobatum eſt*. Ne dubites, quæ ſint eæ partes reliquæ; illud continuo addit, quod male a Stalpartio omiſſum eſt: *ita ut nonnulli Arabum ſectatores locum aquæ proprium in Aſcite inter ſiphac, & mirach* (id eſt inter peritonæum, & quæ huic exterius apponuntur) *eſſe contendant; nec non etiam videmus in hoc morbo detentis aquam ad coxas, tibiaſque pervenire, & cæt.* Ex hoc igitur exemplo vides quam portionem aquæ ipſe intelligat illis etiam in partibus fuiſſe inventam, qualis videlicet ubi anaſarca conjungitur cum aſcite. Nam quod ad eam attinet opinationem nonnullorum longe ab ſuis Haly (7), & Avicenna (8) diſcrepantium, neque ad eam comprobandam illa idonea eſt Obſervatio, neque alia ulla a Donato profertur, quamvis Stalpartius ajat, Donatum poſtquam ſcripſit, hydropem nonnunquam fieri a copioſo frigidæ potu, ſi *humidum in peritonæum delatum ſit*, Donatum, inquam, *ita pergere: Jacobus Camenicenus, epiſtola ad Andr. Matthiolum lib. 5. epiſtolar. ſcripta, refert de quodam, cui aqua inter tunicas peritonæi, nec non inteſtinorum adinventa fuerit*. Donatus (9) enim poſtquam ex Aretæo (10) diſerte laudato ea deſcripſit verba de humore tunc in peritonæum deducto non ut ibi colligatur, ſed ut inde *in ilia guttæ effluant* aſcitem facturæ, *quæ prius in aërem verſæ per tranſpirationem digerebantur*; poſtquam igitur hæc quoque deſcripſit, & alia, atque alia addidit minime ad peritonæum attinentia, ſed ad viſcerum in aſciticis imbecillitatem, & ad venarum hepatis obſtructionem; ut hanc probet, tum denique illa Cameniceni Obſervatione utitur lapillorum eas venas impedientium in hydropico, *cui aqua inter peritonæum, & inteſtina adinventa fuit*. Sic enim ipſe ſcribit Donatus, recte, ut Matthiolus quoque in reſponſione ad Camenicenum, illa hujus interpretans verba, *cum tranſiiſſemus muſculos abdominis, invenimus aquam illam citrinam vocatam, intra peritonæum, & inteſtina: de quo ab aliquibus dubitatum tamen fuiſſe video;* id eſt ab iis, de quibus paulo ante dictum eſt, Arabum ſectatoribus, non inter peri-

to-

(1) Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 239., & Cent. 3., & 4. Obſ. 117., & Act. Tom. 2. Obſ. 34., & cæt.
(2) Vid. in Act. Erud. Lipſ. A. 1713. M. Jul. (3) l. 4. Obſ. Med. c. 44.
(4) Obſ. Anat. Chir. 11. (5) Part. 1. Cent. 2. Obſ. rar. 28. in Schol.
(6) De Medic. Hiſt. Mirab. l. 4. c. 21. (7) Theor. Medic. l. 9. c. 31.
(8) c. 5. ſupra ad n. 33. cit. (9) c. 21. cit. (10) c. 1. ad n. 45. ſupra cit.

tonæum, & inteſtina, ſed inter peritonæum, & exteriores partes aquam aſcitiorum eſſe, opinantium. Quæ eo fuſius perſecutus ſum, quo plures vidi, Cameniceno, & Donato minime inſpectis Obſervationem hydropis peritonæi cum Stalpartio, quem innominatum ſecuti ſunt, tribuiſſe, in quibus Nuckius (1) fuit, & is, qui cum Donati obſervatione, quæ nulla eſt, ſe ſuam hujus morbi comparaſſe ſcripſit.

47. Quis igitur, inquis, hunc ante Nicolaum Tulpium deprehendit? Joannes Acholzius, Medicus, & Profeſſor Viennenſis Primarius. Hic enim A. 1581. coram Cæſareis Medicis, ac Chirurgis cum diſſectioni præeſſet mulieris hydropicæ, aquæ inſtar lixivii obſcuræ ingentem copiam non in ventris cavo reperit, ſed inter peritonæum, & ventris integumenta, quippe muſculis uſque adeo a ſubtus diſtendente aqua extenuatis, ut quod non raro ſolent, *quaſi nulli conſpicerentur*, aut ex parte etiam mutatis in corpus quoddam continuum ex veſiculis, aqua, mucore, glanduloſa materia refertis, quod ampliſſimi illius ſacci anteriorem parietem faciebat, cum interiorem membrana faceret, qua viſcera omnia ſic operiebantur, ut antequam hæc incideretur, nulla eſſe viderentur. Lege, quæſo, Obſervationem, fuſius in Sepulchreti hac Sectione (2) deſcriptam, quamvis cum alio attinentibus confuſam; & præclare intelliges fuiſſe illum peritonæi hydropem ex aqua de glanduloſis illis tumoribus effluente, quorum & ejus vitio miſerandi illi dolores facile ſunt adſcribendi, qui aucto jam morbo, fœminam aſſidue torſerant. Nec vero hæc hiſtoria primum in Sepulchreto edita eſt; ſed jam ab A. 1598. extitit inter *Conſilia Medic.* (3) a Scholzio vulgata, in libro videlicet non ſemel typis impreſſo, & omnium manibus, ſuperiore præſertim ſæculo, ſubinde verſato. Sed & alias in Sepulchreto Obſervationes animadverti ante illam Tulpii habitas, quæ ad hunc morbum referri aut poſſint, aut debeant: quanquam nemo adhuc, quod ſciam, cum cæteras commemoraret, harum fecerit mentionem. Poteſt fortaſſe illa Spigelii noſtri, qui cum in Moravia eſſet, *hydropem ſpurium* in fœmina adnotavit, *inter abdomen proprie dictum, & muſculos, qui introrſum quaſi incurvantur* (an incurvabantur? an res ſe habuit, ut in Acholzii Obſervatione?) Inde (quod in Sepulchreto (4) deeſt) *humoris nigri libræ decem promanarunt*. Id factum A. 1614, tametſi ab Rhodio (5) tertio & quadrageſimo poſt anno editum eſt. Sed, niſi prorſus fallor, huc ſpectat quod Hoechſtetterus (6) in Nob. Virgine obſervaverat A. 1628. quamvis paulo pluribus interjectis annis ab Nepote vulgatum, & quamvis Auctor ſacci, in quo ingens vis craſſi fœtidique humoris incluſa fuerat, anteriorem partem peritonæo, alteram autem, in qua plures glanduloſos, & in his majores quatuor, invenit tumores purulentos, omentum crediderit. Cum autem partem hanc ſacci interiorem ajat *membranoſum corpus* fuiſſe *expanſum, quo omnia viſcera, & inteſtina tegebantur*; omentum quidem habere potuit agglutinatum, ipſum vero, ut credo, peritonæum fuit. Sed hoc tu melius diſpicies; habes enim & Obſervationem, & Scholium, in quo aliquæ ipſius hiſtoriæ partes ſunt, in Sepulchreto (7).

48. In eodem velim inſuper attente perlegas Obſervationes Paawii duas (8), Dodonæi unam (9), &, cum perlegeris, animadvertas, ullane tibi ſuboriri incipiat ſuſpicio, earum aliquam ex aliqua parte ad hæc attinere, de quibus loquimur. Scilicet Paawius in duabus hydropicis, altera anno 1601, altera inſequente diſſectis, lienis, renum, jecoris ipſius *ne veſtigia quidem* invenit, niſi quod hujus ultimi viſceris in altera *venoſi ſolummodo ductus, iique per-pauci, erant ſuperſtites*. Quanto minus mirum, ſi peritonæum ſuſpicemur magna aquarum copia diſtentum, introrſum quibus locis forte erat magis attenuatum, minuſque viſceribus quibuſdam adnatum, cre-

(1) Ade. Cur. c. 9. (2) Sect. 21. Obſ. 21. §. 16. (3) Conſ. 339.
(4) Sect. cit. Obſ. 12. §. 6. (5) Cent. 3. Obſ. Med. 6.
(6) Obſ. Med. Dec. 10. Caſ. 7. cum Schol. (7) Obſ. cit. 12. §. 2,
(8) Sect. cit. Obſ. 70. & 71. (9) Ibid. Obſ. 20. §. 10.

crepuiſſe ; quibus contra erat, ſubſtitiſſe, itaque nonnulla viſcera ex parte aliqua ſe oſtendiſſe, alia autem delituiſſe, paucaſque illas venas pertinuiſſe ad ipſum peritonæum (1): nec vero Paawium in appoperata, quippe in peſſimæ notæ cadaveribus, *ventris*, ut ait, *apertione* diligentius rem quæſiviſſe. Dodonæus autem in ea, quæ duos jam annos ventrem prætumidum geſſerat, cum haud aqua ex hoc aperto, ſed inteſtinales ſordes nigræ, quales in cloacis ſunt, effluxiſſent ad libras amplius ſexaginta, ultro fatetur, in tantis ſordibus non licuiſſe inquirere ex quonam læſo inteſtino proveniſſent; viſcera tamen omnia, ſi omentum excipias, quod in putrida abierat fruſta, prorſus integra fuiſſe; at peritonæum aliquot locis a ſuperioribus partibus ad inferiores uſque fiſſum. Hic, fateor, ex læſo demum inteſtino fæces profluxiſſe, & hydropicæ jam diu collectas aquas coinquinaſſe, nihil habet admirationis. Sed plurimum habent hæc, ventris tumorem tantum *cum facie optime colorata*, *& nullis morbi notis in urina apparentibus*, & nullo pedum tumore, tandiu mulierem tuliſſe. Indicia hæc ſunt, ut infra (2) videbimus, hydropis peritonæi, quocum illud quoque multo facilius congruit, quod viſcera tam longo tempore integritatem ſervarint ſuam. Porro introrſum compulſum peritonæum poſſe ad aliquod inteſtinum adhærere, & læſionem ita communicare, ut fæces in humorem demum, quo peritonæum diſtenditur, tranſeant, indicat Cl. Chomelii (3) Obſervatio, pariter in muliere habita, cui non ſecus ac illi, de qua ſermo eſt, a partu venter tumere cœperat. Facile igitur ſuſpicari te poſſe crediderim, diſciſſo tandem, ut viderunt, peritonæo, ex diuturno hujus hydrope aſcitem repente eſſe factum (4), auctaque dum illud diſſiliret, annexi inteſtini læſione, fæces plurimas diebus illis ultimis in ventris cavum profluxiſſe. Hæc autem Dodonæi Obſervatio edita cum aliis ab ipſo eſt anno eodem, quo ſuam habuit Acholzius, 1581. Ev[idens] enim erratum eſt operarum, ubi *Lindenio Renovato* prodiiſſe illius Obſerv[a]tiones ſcribuntur A. 1518. cum Auctor n[a]tus agnoſcatur Anno 1517: quod minim[e] hic adnotaſſem, niſi eundem animadve[r]tiſſem errorem in *Bibliothecam* quoq[ue] *Scriptorum Medicorum* tranſiiſſe. Obſe[r]vatio etiam apud Riolanum (5) extabat, neque in ultimis dumtaxat Anthropogr[a]phiæ Editionibus, *aquæ inter peritonæum & abdominis muſculos effuſæ*. Verum r[e]forte diceres ſic explicandam, ut verba i[l]la Donati explicavi (6); hoc loco mal[ui] prætermittere.

49. Anno denique 1651. a Tulpio mo[r]bus, de quo loquimur, conſpectus eſt, & mox ſub novo *Hydropis Peritonæi* nomin[e] promulgatus (7), diſerteque affirmatur eſt, & *omnem aquarum congeriem delituiſſe inter duas peritonæi tunicas, quæ induerant craſſitiem digiti annularis*. Eandem hiſtoriam, ne forte aliam, ut quidam credas, edidit poſtea is, qui cadaver inci[d]erat, Jobus Meekrenius (8), ſed fuſiu[s] edidit, nec reticuit, unum ex tot Medicis Walæum veram illius hydropis ſedem vivente adhuc ægra, conjeciſſe. Habet tamen & Tulpius aliquid, in fuſiore ea deſcriptione non reperiendum: quamobrem hujus quoque poterat deſcriptio in Sepulchretum referri, & ſeorſum quidem potius, quam ut ex utraque una fieret, quod apud Stalpartium (9) factum videbis ſic, ut ſæpe ignores, quæ Tulpius ſcripſerit, & quæ Meekrenius. Bogdanus (10) quoque in muliere, ab ſe diſſecta, peritonæum adnotavit *pollicaris digiti craſſitie*, *rugoſum*, *& rigens*; id quod, & quæ de viſceribus continuo ſubduntur, perperam in Sepulchreto (11) ſunt prætermiſſa. Sed humorem, amurcæ ſimilem, non inter tunicas peritonæi, ſed *intra abdominis muſculorum tunicam, & peritonæum contentum* fuiſſe ſcripſit. Nimirum quod Tulpius, & plerique deinceps alii pro exteriore peritonæi lamina acceperunt, ipſe pro muſculo[rum]

(1) Vid. infrà n. 56. in fin. (2) n. 58. (3) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1728.
(4) Vid. infra n. 52. (5) Vid. ſupra n. 33. in fin. (6) ſupra n. 46.
(7) Obſ. ſupra ad n. 46. cit. (8) Obſ. Med. Chir. c. 52.
(9) in Schol. ſupra ad n. 46. cit. (10) Obſ. ibid. cit. (11) Sect. hac 21. Obſ. 12. §. 4.

ſculorum tunica accepit cum Berengario (1) ſic olim docente: *veritas eſt, quod ad ſenſum apparet una pellicula ſubtilis valde inter verum ſiphac* (peritonæum), *&* *muſculos latos* (Tranſverſos) *ventris, maxime in parte carnoſa muſculorum, quæ pellicula eſt panniculus circumvolvens muſculos, &* *cæt.* Ex hac etiam pellicula a multis conflari ex parte nunc, video contextum cellulofum peritonæi, quibus cellulis ab diſtendente aqua diſruptis, cavum fiat *inter peritonæum, &* *tendines muſculorum tranſverſorum*, ſive, ut melius alii, *&* *muſculos tranſverſos*. Sed num peritonæum præter iſtum contextum, exteriorem laminam habet nullam, numve contextus ipſe laminam vocari non poſſit, haud opportunus hic eſt ad quærendum locus. Satis eſt indicaſſe, ante hæc ultima tempora non defuiſſe, qui hujus hydropis ſedem inter peritonæum, & muſculos collocaverit. Equidem Bogdanus quo anno illa ſcripſerit neſcio; at certe A. 1665. ipſa edidit Bartholinus (2). Sed & duodecim ante annis Olaus Rudbeckius (3) non dubitaverat, quin *inter muſculos abdominis, &* *peritonæum* poſſet *tumor hydropicus procreari*. Anno autem 1677. in Virgine aquam deprehendit Gerardus Blaſius (4) *intra muſculos abdominis, &* *peritonæum*. Hic tamen inter duas quoque peritonæi laminas idem contigere poſſe cenſuit. Quod & contigiſſe dicendum eſſet in pleriſque Obſervationibus, niſi qui contextum cellulofum diſrumpi ajunt, reſpondere poſſent, exteriorem hujus partem; ad muſculos adhærentem, tunc ſæpe craſſam adeo, ac denſam fieri, ut pro altera peritonæi lamina imponat, imo nonnunquam pro toto peritonæo: quod Hoechſtettero (5), aliiſque videtur accidiſſe, in his Paulo Mothio, cujus in Matrona Obſervatio ſic propoſita eſt a Bartholino (6), quaſi aqua plurima congeſta fuiſſet inter peritonæum, & membranam denſiorem, viſcera omnia operientem, venis copioſis, & amplis refertam, cui ad hepatis regionem magnus abſceſſus erat adnatus, cum tres minores inferiorem membranæ partem prope inguina occuparent. Quæ Obſervatio edita eſt A. 1657. Annum autem indicavi, quo eſt quæque memoratarum Obſervationum vulgata, ut pleraſque intelligeres in omnium fuiſſe manibus ante A. 1668, quo Drelincurtius Publicus Profeſſor ibi eſt creatus, ubi aliquis ejus Diſcipulorum cum illam fuſe hiſtoriam ſcriberet hydropis peritonæi, a Drelincurtio acceptam, quæ in Additamentis ad hanc Sepulchreti Sectionem adjecta eſt (7), illud ſane haud dignum eruditiſſimo Præceptore interjecit, *parilis eventus nec volam, nec veſtigium exſtare vel apud Veteres, vel apud Neotericos, uno excepto Cl. Tulpio*.

50. Jam vero cæteras indicare ſatis erit Obſervationes ejuſdem hydropis, quæ poſt annum illum 1668, ad annum uſque ſunt editæ 1692, quo Drelincurtii ſucceſſor Nuckius (8) ſuam ipſe vulgavit, communicatam antea cum Stalpartio, & ab hoc editam (9). Fuerunt autem præter eas Hoechſtetteri, & Blaſii, de quibus ſupra (10) dictum eſt, tres illæ, quas, ut pleraſque alias, videbis in Sepulchretum (11) relatas ex Sculteto, Helwigio, & Sponio: quibus addes Kniſelii (12) unam, quam in Sepulchreto deeſſe non miraberis, cum animadverteris deeſſe Nuckianam! Ex quo autem Nuckius (13) ſolertia, ac induſtria ſua hunc morbum illuſtravit, extiterunt primum Obſervationes tres, in Sepulchreto deſcriptæ, Gahrliepii una (14), Drelincurtii altera, quam paulo ante (15) commemoravi, & Simonis Zylii tertia, quæ cum eadem conjuncta eſt. Non potuerunt autem in Sepulchreto locum habere, quippe poſt ſecundam ejus editionem vulgatæ, Obſervationes reliquæ omnes, quas ſinguli ſingulas propoſuere Littrius (16) primum, qui morbi explicationem, ſigna,

(1) Comment. 5. in Mundin. Anat. (2) in 2. edit. Cultri Anat. Lyſer.
(3) Exerc. Anat. exhib. duct. hep. aquoſ. c. 9. (4) P. 1. Obſ. Med. 18.
(5) Vid. ſupra n. 47. (6) Cent. 4. Hiſt. Anat. 25. (7) Obſ. 41.
(8) (9) cit. ſupra ad n. 46. (10) n. 47, & 49.
(11) Sect. hac 21. Obſ. 12. §. 1., & in Addit. Obſ. 25., & 48.
(12) apud Zeller. Diſſ. de vaſ. lymph. admin. c. 1. n. 13. (13) c. ſupra ad n. 46. cit.
(14) in cit. Addit. Obſ. 81. (15) n. 49. in fin. (16) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1707.

ſigna, prognoſim, curationem diligentius, quam alii ad id tempus, adjecit, deinceps vero Hieronymus Laubius (1), Lucas Schröckius (2), Joannes Palfinius (3) ex Faveletii communicatione, tum Cl.alii Viri, Jo.Georg. Hoyerus (4), Jo. Hermannus Furſtenavius (5), Jo. Chriſtoph. Pohlius (6), denique Jo. Henr. Reſpingerus (7). Horum igitur, & eorum omnium, qui ſupra nominati ſunt, mihi erant in manibus Obſervationes, ad te ſcribenti, nec dubitanti, quin aliæ præterea extare poſſent cum Veterum, tum præſertim Recentiorum. Quas inter noli credere, oblitum me eſſe recenſere hic quam non ſine ſolertiæ, & dexteritatis laude Chomelius (8) propoſuit, addens & alteram, ſed utramque in viventibus dumtaxat habitam. Ego vero in hac quidem ſecundum temporum ordinem recenſione cum aliis adnumerare conſulto omiſi, non ſecus ac duas, quarum alteram ex Bartholino, quaſi hujus, non Brechtfeldii, eſſet, alteram ex amico Medico produxerat Nuckius (9), non quod de hoc morbo agentibus non perutiles cenſeam (nam & ipſe earum aliqua tum ſupra quo ad licuit uſus ſum, tum infra fortaſſe utar) ſed quia nulla ipſarum eſt anatomica inſpectione comprobata. Cæterum & hæ quatuor, & ejuſdemmodi aliæ infra proferendæ, in fœminis habitæ ſunt, ut reliquæ etiam non modo, quæ indicatæ ſunt ab Rudolpho Jacobo Camerario (10), qui id ipſum animadverterat, ſed & omnes inſuper aliæ, quæ a me hactenus memoratæ fuerunt, aut poſt memorabuntur; ut necdum, ubi vix unum exceperis (11), niſi in ſequiore ſexu, peritonæi hydrops ſit obſervatus. Qua de re, ac de aliis, quas, tot hiſtorias inter ſe conferens, peculialiter adnotavi, mox aliquid ſcribam poſteaquam primus, quod ſciam, Italorum, duas, quas pollicitus ſum, adjecero; ne forte credas, cum de tot illis mulieribus nulla fuerit ex Italia, noſtrates fœminas huic morbo obnoxias non eſſe, rariori quidem, ut nec Valſalva, nec ipſe adhuc in eum diſſecando inciderim, non ſic tamen raro, ut Mediavia noſter in Noſocomio hoc bis non viderit, qui mecum utramque Obſervationem ſuam in hunc modum communicavit.

51. MULIERI necdum inclinata ætate, colore laudabili, venter univerſus tumebat. Narrabat, priuſquam id ſibi accideret, tumorem quendam percipi potuiſſe ad ſiniſtrum umbilici latus, inæqualem, eaque magnitudine, ut impoſitam manum ferme æquaret. Cum alii vel ob id aſciticam crederent, alii ob naturalem faciei colorem aſſenſum ſuſtinerent, mortua eſt. ABDOMINIS muſculis Tranſverſis inciſis, aqua erupit plurima putidiſſima, quam a ventris cavo peritonæum ſeparabat. Ea exhauſta, tumor, de quo mulier dixerat, in conſpectum venit, innatus peritonæo, factuſque ex magnis duabus, tribuſve quaſi veſicis quarum parietes craſſi erant adeo, ut aqua educta quam continebant, minime ipſi ſubſederint.

52. MULIER altera duodecim circiter poſt priorem annis, id eſt A. 1725. in Noſocomium venit, ipſa quoque morbo non minus, imo vel magis inveterato. Ajebat enim, ſibi quadrageſimum annum agenti, tunc autem agebat quinquageſimum, tumores quoſdam in ſuperiore ventris parte obortos, diſpertitos, nec dolore, ſi quis tangeret, carentes: hos, multis, & variis cum interius, tum exterius incaſſum adhibitis, increviſſe, & ſe pejus ſemper habuiſſe. Etiam tum, quamvis totum eſſet abdomen diſtentum, licebat oculis, non modo manu, tumorem internoſcere; in unum enim, disjuncti antea, tumores coaluerant inæqualem, dolorem, cum tangeres, afferentem, poſitum inter cartilaginem enſiformem, & umbilicum ſic tamen, ut neutrum attingeret. Non alius, quam alibi, erat ibi cutis color: eamque ſi digitis arripere, & attollere velles, non poteras; ut propterea in ipſis abdominis muſculis quidam tumorem eſſe crederent. Alii vero faciei colore ſpectato, qui ad fla-

(1) Eph. N. C. Cent. 4. Obſ. 162.
(2) Earund. Cent. 5. Obſ. 23.
(3) Anat. du corps hum. P. 1. tr. 2. ch. 4.
(4) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 32., & Tom. 5. in Obſ. 68.
(5) Eorund. T. 8. in Obſ. 78.
(6) Ibid. Obſ. 111.
(7) Act. Helvet. Vol. 1.
(8) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1728.
(9) l. cit.
(10) Biga Obſ. Med. c. 1.
(11) Vid. n. 59.

flavum inclinabat, & maximo, de quo mulier præcipue querebatur, reſpirationis incommodo, ad viſcerum aliquod attinere tumorem cenſebant. Nullum tamen erat læſi ventriculi, aut inteſtinorum indicium. Interea cum ad levem, qua tenebatur, febrem nigræ vomitiones acceſſiſſent; mors vitæ miſeræ finem impoſuit. VENTRIS, qui minus quam in vivente fuiſſet, tumidus animadvertebatur, integumentis, & muſculis diligenter ſeparatis, & cum his tendine ipſo Tranſverſorum, ſubjecta apparuit horum muſculorum & tendini, & carni membrana tenuis, quam inter, & alteram, cujus craſſitudo unam æquabat lineam unciæ Bononienſis, cavum comprehendebatur non modo tumorem continens lunatum membranæ exteriori, verum etiam deorſum, & ad latus utrumque ſe extendens, ut plurimam concluderet aquam, colore ei ſimilem, in qua caro recens lota eſt, odore teterrimo, craſſitie autem, qua parte ſubſederat, purulenta: cujus aquæ copia æſtimari potuit ad libras triginta non tam ex ea, quæ in illo cavo reperta eſt, quam ex illa, quæ, eroſa ferme e regione ventriculi, inferiore cavi membrana, in ventrem ſe effuderat, idque circa extremum, opinor, tempus, indeque minus tumidum abdomen apparuiſſe. Cæterum peculiaris ille epigaſtrii tumor e firma compactus erat, duraque ſubſtantia, ex albo flava, in qua paucæ alicubi cellulæ adnotatæ ſunt. Membranæ autem cavum complectentes, non uno loco erodi jam cœperant, & nigreſcere ea quidem facie, qua inter ſe reſpiciebant, eædemque erant inæquales. Sed qua facie membrana inferior ſpectabat ventrem, lævis erat, niſi qua pars aliqua omenti, & Craſſi inteſtini ad illam, nec firmius tamen, ſe annectebant. Erat quoque hinc cum eadem membrana, inde cum infima lumborum vertebra connexus quidam quaſi funiculus, qui diſſectus, ſanguinem fudit. Porro inteſtina quaſi inflammata; omentum vero, & ventris cætera erant ſana, ſi jecur excipias pallens, & aliqua ex parte ſub cultro ſtridens, ut ſi arenoſæ particulæ inter ejus ſubſtantiam admiſtæ eſſent.

53. Nunc quando hydropis peritonæi Obſervationes, ut ſeponantur quæ dubitatione aliqua non carent, ſatis multas habemus, quas inter ſe conferamus, aliquanto minus difficile eſt de illius cauſis, natura, ſignis, curatione quædam ſubjicere. Quod igitur ad cauſas attinet, ubi Nuckius (1) lymphæ ductuum ramos inter muſculos abdominis, & peritonæum repere, quod & Rudbeckius (2) dixerat; imo inter duplicem peritonæi laminam, luculentius demonſtravit, illiuſque cogitatum ſecutus eſt, quod iis ramis obſtaculo aliquo intercluſis, hydatides, his autem ruptis, hydrops peritonæi oboriatur; continuo illud quoque adjecit, eſſe illius interclusionis periculo helluones ſpeciatim obnoxios, & mulieres uterum ferentes. Utriſque enim hinc muſculos abdominis præter modum extenſos, reniti, inde vero aut ventriculum, & inteſtina, aut uterum ſua plenitudine extrorſum urgere, ut interceptis inter hanc preſſionem, & illum renixum lymphaticis vaſculis, proclive ſit nobis intelligere, proximos aliquos ipſorum ſurculos retardata lympha, diſtendi aliquando adeo poſſe, ut diſſiliant. Et ſane in pluribus ex laudatis Obſervationibus legimus, accidiſſe eum hydropem complurium liberorum matribus, imo nonnullis paulo poſt abortum, vel partum difficilem, ut in Obſervatione Kniſelii (3), quin etiam ſtatim, aut fere ſtatim a partu, ut in Obſervationibus, ſi plane attinere huc credas, Dodonæi (4), & Chomelii (*). Verum ut geſtationem uteri inter hujus hydropis cauſas facile admittimus; ſic tamen intelligere haud poſſumus, cur hic morbus vix ſemel in aliis, quam in fœminis, ſit obſervatus. Neque enim eæ omnes gravidæ fuerant, & ſterilis certe illa erat, de qua Furſtenavius (5), imo non paucæ Virgines, ut hiſtoriæ monſtrant Hoechſtetteri (6), Strateni (7), Drelincurtii (8), Schröckii (9), Palfinii (10), Hoyeri (11), imo etiam Tulpii (12);

(1) c. 9. ſupra ad n. 46. cit. (2) c. 9. ſupra ad n. 49. cit. (3) cit. ſupra ad n. 50. (4) (*) cit. ad n. 48. (5) ad n. 50. (6) ad n. 47. (7) ad n. 46. (8) ad n. 49. (9) (10) (11) ad n. 50. (12) ad n. 46.

deſcripta enim ab hoc mulier vel antequam nuberet, *a primis* uſque *annis* ſemper vixerat *cum* ventris *intumeſcentia magna*, ut narrat Meekrenius (1). Num igitur ad cauſam illam alteram redeuntes, has omnes Virgines voraciſſimas fuiſſe comminiſcemur? Sed neque hoc vitium, niſi raro, in fœminas cadit, neque marium, in quorum complures cadit, vix unus adhuc, quod ſciamus, inventus eſt, qui hoc hydrope correptus ſit.

54. Conjicies fortaſſe cauſam eſſe addendam aliam, mulierum peculiarem, præſertim quam Camerarius (2) indicat, cum *in pleriſque omnibus* hujus morbi hiſtoriis legiſſe ſe, ait, utrem, quo aqua continebatur, cum uteri potiſſimum latere, ejuſve appendicibus fuiſſe connexum, itaque ſe in ea, quam deſcribit, fœmina inde utris originem deduxiſſe, qui non alibi æque nexus eſſet, quam in ſede alterius ovarii, & tubæ, quæ duo videlicet deſiderabantur. Sic etiam poſtea ejus Filius (3) alterius utris deſcripſit initium cum dexteris ligamentis uteri, dexteroque ovario obliteratis, id eſt cum eorum ſede, reliquiiſve connexum. Antea autem Meekrenium (4) video idem ovarium deficiens adnotaſſe, imo ejus tubam in peritonæum, utrem faciens, ſe producentem, in illudque degenerantem pinxiſſe: eodemque hoc verbo uſum fuiſſe Gahrliepium (5), cum eaſdem particulas, interjectumque tubæ ligamentum abſumpta in continuatum peritonæum, quod plures complectebatur utres, ſignificaret. Omitto alios, in his Laubium (6), a quo deſcriptus peritonæi ſaccus, aliunde vel ſolis digitis ſeparabilis, firmiſſimam habuit circa fundum uteri connexionem: imo etiam Littrium (7), cujus ſacci membrana interior nullo alio fuit cum viſcere connexa, niſi cum extremo ſiniſtræ tubæ, quam ſibi firmius affixam ita diſtraxerat, ut longiorem duplo reddidiſſet. Sed prætermittere Sponium (8) nequeo, a quo communicata Obſervatio ſaccum exhibet, non modo ab omnibus viſceribus ſine laceratione ſeparandum præterquam ab eadem tubæ, quacum erat continuatus, verum etiam ita cum uteri cavo communicantem, ut ex ægræ naturalibus aliquid aſſidue deſtillaverit ſeri ejuſdemmodi ac ſaccus ipſe ad libras centum & quadraginta continebat; itaque communicatione per ſpecillum quoque confirmata, veri ſimile viſum eſt, tubam ſuos in ſacci parietes produxiſſe. Et Camerarius quidem pater, qui pleroſque horum nominaverat, modum quoque attigit, poſt aliquem ex noſtratibus, quo modo ſi reditus ſanguinis ex ovario in vena Spermatica præpediatur, poſſit ex hac, quippe inter duas peritonæi laminas repente, ſerum inter ipſas ſecedere juxta Loweri (9) experimentum, atque ita eas ſejungendo, ſaccum ichoare. Quas Obſervationes etſi veras agnoſcamus, cauſam autem, ſi paulo quam nunc fecimus, accuratius exponatur, & probabilem fateamur, & ad alias etiam aliquando venas per eandem ſedem diſcurrentes transferri poſſe videamus; tamen ovaria, tubas, uterum in hoc hydrope ſine labe fuiſſe, aut intelligimus, aut ſcimus in Helwigii (10), Kniſelii (11), Pohlii (12), & Mediaviæ (13) Obſervationibus: & quod magis ad ſuſceptum ſermonem attinet, in nulla ex memoratis Virginibus, ſi unam excipias, vitium habuiſſe conſtat; imo in pleriſque non habuiſſe, cum ſana ventris omnia fuiſſe dicantur viſcera, ſatis apparet. Cum igitur hæ nec gravidæ fuerint, neque in utero, ejuſve appendicibus quidquam geſſerint, quod huic morbo originem, quæ peculiaris mulierum eſſet, præbere potuerit; manifeſtum eſt ad duas, quas protulimus, cauſas alias aliquas addi oportere aut ſequioris ſexus proprias, aut in eum magis, quam in noſtrum, cadentes.

55. Interea dum tu cæteras quæres, nonnullas ipſe annumerabo, ſanguinis videlicet in ventris inferiores partes ſingulis menſibus confluxum, vitam ſedentariam, ad ejus reditum promovendum minus idoneam, debiliorem muliebris corporis adverſus internas externaſve inſalubres cauſas

(1) Ibid. (2) ad n. 50. (3) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 160.
(4) cit. ad n. 48. (5) (6) ad n. 50. (7) (8) Ibid. (9) Tract. de corde c. 2.
(10) (11) (12) cit. ad n. 50. (13) ſupra n. 52. in fin.

cauſas renixum, & cum hoc tamen conjunctum peſſimum morem, & nunquam ſatis improbatum, ventrem thoracibus, præſertim durioribus, ac rigidioribus, adſtringendi. Namque ut ad cætera, ab his illata, detrimenta, a Cel. Winslowio (1) animadverſa, hoc inſuper adjungamus; dum inferior illorum pars aſſidue, atque arctius premit quidquid abdominis inter pectoris fines, & ſumma ilium oſſa interjicitur, proclive eſt intelligere quid obſtaculi tum lymphæ, tum ſanguinis motui in iis quoque vaſis, quæ inter muſculos ſunt, & peritonæum, objiciatur, præſertim ubi ventriculus, & inteſtina, ſi non cibis, potionibuſque, at certe flatibus diſtenta, ab interiore parte urgeant, & ad thoraces illos apprimant. Quod ſi non propterea lympha, aut ſerum ea, quam indicavimus (2) ratione in eam intercapedinem effundatur in iis potiſſimum, quarum fluidæ, aut firmæ partes ad id præ cæteris ſint diſpoſitæ; at accidere iiſdem poteſt, ut retardatæ lymphæ, aut ſanguinis pars aliqua, initia ibi efformet tumorum, qui longo poſt tempore aucti, ſic peritonæum a muſculis diducant, ut avulſæ, diſruptæque vaſorum lymphæ propagines eum hydropem faciant, quem per ſe conſtrictio non effecerat, iidemque ad ſuppurationem demum perducti, purulentis ichoribus hydropem augeant. Eos ego tumores parvos adhuc, atque disjectos in Matrona generoſiſſima, quam a puellari uſque ætate eo arctioribus, & rigidioribus thoracibus uti coegerant, quo magis ne diſtorta fieret, metuebant, manu epigaſtrium explorando percepi, atque ut thoracibus aliis, aliterque uteretur, continuo ſuaſi. Iidem autem tumores, jam grandes facti, qua in abdominis regione eſſent duarum mulierum, quarum noviſſime propoſui hiſtorias (3), videre potuiſti. Nec vero in alia regione tumores erant, ſive abſceſſus omnino ſex, quos Laubius (4), nec major de quatuor illis, quot Mothius, ut ſuperius dictum eſt (5), ſacco adnatos invenere. Sed & qui inferiora ſacci occupabant in eadem Mothii, aut in Nuckii (*), & Littrii (6) Obſervationibus quomodo ab iis thoracibus fortaſſe potuerint originem trahere, non difficulter intelliges, ubi infimæ thoracum partes, & ejus præterea, quæ anterius ſecundum longitudinem in medio ipſarum adjicitur, aſſulæ, quam urgeant, ſedente muliere, abdominis regionem, & quæ huic ſubſint tum lymphæ, tum ſanguinis vaſa, in memoriam revocabis.

56. Cum inter hydropis hujus cauſas tumores peritonæo innatos acceperimus, qui non ſolum divellendo, ut poſt alios modo dicebamus, aut lymphæ, & ſanguini obicem ponendo, facere illum poſſunt, ſed & ubi ſuppurati ſunt, pravis ichoribus augere; hinc facile illud etiam ſequi intelligitur, ut ad explicanda quæ in collecta aqua ſæpe ſunt, putredinem, fœtorem, erodendi vim, & dolores creandi, haud ſemper neceſſe ſit diuturnam aquæ ipſius moram incuſare, ob quam denique ſalinæ ejus, ac ſulphureæ particulæ ab aliis ſe expediant, eaque efficiant. Quod ſi mora ſemper id poſſet; certe poſt annos quatuor, poſt decem, poſt multo plures, ut in Camerarii patris (7), in Schröckii (8), in Meeckrenii (9) Obſervationibus ea omnia ut maxime attuliſſet, quorum aut nihil fuit, aut fere nihil. Sed neque tumor, ſive abſceſſus fuerat. Cæterum tumores ſæpius apparent aut ex glanduloſa materia, aut in cellularum, veſicarum, globulorum formam diſpoſita, uti ab Acholzio (10), Hoechſtettero (11), Bogdano (12), Kniſelio, (13), Mothio (14), Littrio (15), Reſpingero (16), Mediavia (17) adnotatum videbis, iique aut creberrimi, ut a primis quatuor, aut etiam alicubi in unum adeo coacervati, ut Acholzio obſervante, *latam manum craſſitie æquaverint*. Et Malpighius quidem (18) ubi Littrianæ explicationi quadantenus præivit, ibi inſuper ex natura glanduloſa membranæ peritonæi illud deducebat, quod in hoc

(1) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1741. (2) n. 54. (3) n. 51., & 52.
(4) cit. n. 50. (5) n. 49. (*) (6) cit. n. 50. (7) (8) Ibid.
(9) n. 49. (10) (11) n. 47. (12) n. 49. (13) n. 50. (14) n. 49.
(15) (16) n. 50. (17) n. 51. 52. (18) Reſp. ad Epiſt. de Recent. Medic. St.

hoc morbo *non obſtante dilatatione*, *naturali craſſius fiat*; eam enim eſſe *proprietatem folliculorum glanduloſorum morbo affectorum*: & ſane ſi Schröckium (1), Laubium (2), Sponium (3), Drelincurtium (4), Nuckium (5), Littrium (6) leges, quanto craſſius ſit inventum cognoſces, at multo magis, ſi Kniſelium (7), qui alicubi *dimidii digiti craſſitie* vidit, multoque adhuc magis, ſi eorum, quæ ex Tulpio (8) retuli, & Bogdano (9), recordaberis. Igitur ſi craſſitudinem hanc cum Malpighio explicare malueris; ex adauctis ſecretoriis organis quantum ibi augeatur concluſi humoris ſecretio intelliges, præſertim cum magnam vaſorum ad ipſa ſpectantium dilatationem attenderis. Præclare enim hic vidit Bogdanus venas epigaſtricas internas, earumque *extremitates*, *tubercula ſimilia nuci avellanæ habentes*, *ac ſi papillæ forent*, *etiam ſciſſa*, Kniſelius (10) autem *venas extenſas admodum*, *ad globulos terminantes*. Eandemque dilatationem, præter Mothii hiſtoriam ſuperius (11) propoſitam, indicant venæ mammariæ, & hypogaſtricæ (an epigaſtricæ?) ad auricularis digiti craſſitudinem amplificatæ apud Palfinium (12). Quantum vero inter ipſum peritonæum, & abdominis muſculos dilatare ſe poſſint vaſa ſanguifera, nihil magis oſtendit, quam inter hos, illudque inventæ ſanguinis nigerrimi libræ octoginta ab Antonio de Pozzis (13) in plethorica, eademque hydropica Virgine.

57. His ita additis, atque explicatis humoris fontibus, minus admiranda accidet immanis aquæ copia, quæ in peritonæi hydrope a pluribus reperta eſt: cujus hic maximam ſummam non indicamus, veriti, ne aliæ apud alias Gentes menſuræ, in errorem aliquem nos adducant. Organorum autem ſecernentium variæ, quippe affectorum præter naturam, diſpoſitiones, cum varia ſanguinis conſtitutione conjunctæ, admirationem minuent, ſi pro limpido, & fluido ſero alium in aliis humorem ſæpe hic deprehenſum legemus, imo in nonnullis, ut a Gahrliepio (14) & Camerario filio (15), *gelatinæ* inſtar aut glutinis: aut ſi in aliis minus pravum in aliis autem peſſimæ naturæ humorem ichoreſve ad exulcerandum, atque adeo ad partes ipſas abſumendas idoneum, ſi quidem revera in Acholzii (16) fœminæ nulli ferme erant amplius abdominis muſculi, nec potius in aliam quaſi formam converſi, aut macie, ut apud Nuckium (17), aut nimia ipſa diſtentione, ut apud Gahrliepium (18), & ex parte apud Littrium (19) videtur, extenuati.

58. Ad hæc, quæ circa hujus morbi cauſas, & naturam curſim attigimus, præſtat quædam de ſignis addere. Ab Aſcite per hæc internoſces: primum quia multo lentius quam illa, primis præſertim temporibus, plerumque increſcit, ut fermè omnia oſtendunt exempla, quæ inter neſcio cur hic ſpectaverint aliqui Blaſii (20) Obſervationem, de tempore nihil habentem: plerumque autem dixi, ne errare tibi videar, ſi forte huc attinere non dubites Amici Nuckii (21), & Chomelii (22) hiſtorias, quorum illa *menſtruo ſpatio*, hic vel breviore jam nimium auctum ventris tumorem viderunt. Deinde naturalis hic perſiſtit faciei color, ut Drelincurtii (23), & Littrii (24) Obſervationes docent, Chomelii (25) autem altera indicat: quin Nuckius (26) diſerte hoc primus inter ſigna propoſuit; quanquam ab Dodonæo (27) olim video fuiſſe deſcriptam Virginem, cui *toto*, *quo* ventris tumorem geſſit, *tempore*, *facies perpetuo elegantis*, *& vividi*, *ut in ſanitate*, *perſtitit coloris*; tumor tamen a lotio erat, quod pertuſa ulceribus veſica in ventris cavum effuderat. Tertio vires, & actiones cum colore conſentiunt, eodem teſtante Nuckio, & comprobantibus exemplis, non illis dumtaxat tribus, quæ modo dicebam, ſed & aliis pluribus, Meekrenii (28) in primis agilitatem cum eo pondere prope incredibilem adnotantis, imo etiam uteri geſtationem, & partum, quem & Laubiu

(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) cit. ad n. 50. (8) (9) ad n. 49.
(10) ad n. 50. (11) ad n. 49. (12) ad n. 50.
(13) Eph. N. C. Dec. 1. A. 4. Obſ. 41. (14) cit. ad n. 50. (15) ad n. 54.
(16) ad n. 47. (17) (18) (19) ad n. 50. (20) ad n. 49. (21) (22) ad n. 50
(23) (24) (25) (26) Ibid. (27) Medicinal. Obſ. c. 34. (28) cit. ad n. 49.

bius (1) ſic ut viveret infans, retulit; tres autem partus Scultetus (2) *cum de-centi ſemper evacuatione*. Vel crebrior Obſervatio fuit ſervatæ purgationis in ſingulos menſes, ut apud tres illos, quos de colore laudavi primo loco: quibus addes Camerarium patrem (3), & Shcröckium (4); ſed aliæ poſt illam purgationem aut ab ætate jam ceſſantem, aut, quod ſæpius ſuppreſſam, riteve non reſpondentem, in hunc hydropem inciderunt ſic ut nuptæ ſe gravidas eſſe exiſtimarent, virgines male audirent. De ſiti, & urinis tametſi Nuckii (5) mulierem lego, *quamvis urgente ſiti, ut plurimum mul-tum biberet, non niſi parum urinæ excre-viſſe*; in aliis tamen aut altum de his ſilentium animadverto, aut generatim ſcriptum, recte, ac certe ſine inſigni moleſtia, tanto illo excepto ventris onere, vixiſſe, aut diſerte etiam, ut ex Drelincurtio (6), *urinam immutatam per-ſtitiſſe excretionis tempore, conſiſtentia, co-lore, & hypoſtaſi*, & ex altera Chomelii Obſervatione, Matronam ſine ſiti, naturalibus autem urinis fuiſſe: & has præterea in illa Nuckii muliere *pallidiuſ-culas*, non, ut in aſciticis, ſaturatas fuiſſe video; earum autem paucitatem, & ſitim multum progreſſo jam morbo, & cum aliis, calculis præſertim renum implicito, adnotari. Nam diutius progreſſo morbo; hunc enim ad annos fere, imo (quæ res ipſa faciet ut tunc ſaltem imo (quæ res ipſa faciet ut tunc ſaltem ab aſcite internoſcas) imo, inquam, non ſolum ad annos quatuor, ut Littrius (7), aliique, ad ſex ſeptemve, ut Laubius (8), ad octo, ut Bogdanus (9), & Kniſelius (10), ad novem, ut Scultetus (11), ad decem, ut Nuckius (12), & alii viderunt, atque ad his plures, ut ſupra (13) indicatum eſt, perferri poſſe conſtat; diutius igitur progreſſo morbo, rarum eſt, pleraque de indicatis bonis ſubſiſtere. At ſatis eſt ad internoſcendum, pleraque diutius fuiſſe: quod & de aliis, quæ addenda ſunt protinus, verum eſt. Nam quarto, nullus initio, ſi Gahrliepii (14) caſum excipias, nullus niſi prope extremum tempus, nec tamen in omnibus, pedum tumor: nulla cæterarum partium, & corporis macies, nulla ſpirandi difficultas, nulla febricula, nullus dolor. Sed morbo progrediente, accedere plerumque ſolent hæc omnia, præſertim ſi cum aqua tumores inſint, qui ad ſuppurationem veniant, & ſaccus exulceretur: quanquam ſummæ, vel ſine his adjectæ, maciei deſcriptionem ex Drelincurtio (15); aſſidui autem, & intolerabilis, noctu præcipue, doloris ex Acholzio (16) habemus. Quincto medicamenta nihil proficiunt, nec ſive per alvum, ſive per veſicam deducere coneris, ventris tumor imminuitur; ſed ægræ potius vires, ſi præſertim quis acrius urgeat, deſcreſcunt, ærumnæ augentur; ut nullius exemplum legiſſe meminerim, quæ datis remediis in hoc hydrope non modo ſanata ſit, ſed, quod in aſcite haud raro contingit, ſit breve ſaltem ad tempus nonnihil levata.

59. Verum hæc ſigna ut ad utrumque hunc hydropem internoſcendum adjuvent; ita haud ſcio, quantum eadem valeant ad diſcernendum hunc, de quo agimus, a peculiari quodam alio hydropum genere. Scilicet animadverti, eundem Nuckium, cum pleraque enumeratorum ſignorum proponit, ut ſi bona adhuc ſint, a Chirurgo aqua e peritonæo eliciatur, non videri ſatis meminiſſe quid aſſeveraſſet capite proximo ſuperiore (17). Ego, inquit, *experientia didici, illas, quarum facies colore grato eſt roſea, quæ ſatis bene comedunt, bibunt, alvum deponunt, urinamque ſine notabili moleſtia excernunt, quarum corpora nec purgantibus, nec diureticis, nec diaphoreticis multum auſcultant; illas, inquam, ordinario affectu uteri, tubarum, vel ovariorum laborare hydropico, lymphamque peculiari ſacculo incluſam, nulla arte* (chirurgica etiam intelligit) *curari poſſe*. Cætera autem, quæ non attigit ſigna, ratione ipſa duce facile perſpicis, ea quoque & harum Partium, & pe-

[1] [2] [3] [4] [5] [6] ad n. 50. [10] [11] [12] ad n. 50. [13] n. 56. [16] ad n. 47. [17] S. Adenogr.

[7] [8] Ibid. [9] ad n. 49. [14] cit. ad n. 50. [15] ad n. 49.

& peritonæi hydropis eſſe poſſe communia. Videamus igitur hydropis peritonæi ſigna reliqua. Sunt enim, quæ ex inſpecto, & contrectato abdomine deſumuntur. Facillimum ſane illud eſſet, quod memini legere a Clariſſimo quodam Viro propoſitum, videlicet hoc in hydrope minimam ſemper eſſe abdominis circum umbilicum prominentiam, quia ibi peritonæum non poteſt a muſculorum tendinibus ſeparari. Verum ſe res aliter videtur obtuliſſe Hoechſtettero (1), Drelincurtio (2), Nuckio (3), quorum primus umbilicum vidit in hoc morbo *expanſum, & plane dilatatum*, alter *projectum*, tertius ita *prominentem*, *ut pugni magnitudinem facile ſuperaret*. Quid? quod ruſticæ mulieri, a Cl. Brehmio (4) deſcriptæ, umbilicus non modo ad ovi anſerini magnitudinem prominebat, verum etiam ſponte diſruptus eam ſeri limpidi inodori per exiguum hiatum alternis ſemper diebus copiam effudit, ut ingenti ventris tumore penitus ſublato, ægra convaluerit. Sed quoniam Auctori hunc hydropem fuiſſe peritonæi, *magis veroſimile* videtur; æquum hic eſt, ut certius, & per anatomen, quemadmodum fere ſoleo, confirmatum exemplum proferam, idque ex Præcl. Anhornio (5). Adoleſcenti, qui eo facilius aſciticus credebatur, quod non ſemel antea ex anaſarca laboraverat, cum ad pugni altitudinem excreviſſet umbilicus, eoque per ſe ruptus ſeri plurimum profudiſſet, ut jam ſanitas rediiſſe videretur, rurſus autem poſt duos menſes collecto humore extaret umbilicus, eumque effunderet, tertium denique tumor, qui bis evanuerat, abdomen diſtendit; ſed jam tabeſcenti profuſus ſimiliter latex adverſus mortem auxilio non fuit. Diſſectio nihil ſeri in ventris cavea; ſed quidquid ex illo reliquum erat, *inter duplicaturam peritonæi* deprehendit, ubi & illius fontes, *plures* videlicet *tubulos lymphaticos*, *ceu nodulos glanduloſos*, *qui limpidam preſſi plorabant*, oſtendit. Quæ fuſius retuli propterea, quia hoc illud unum hydropis peritonæi exemplum eſt, quod hactenus mihi quidem licuit in virili ſexu reperire. Nam quod tibi in mentem venire fortaſſe poſſet caſum legenti eximii Viri (6), cui poſt febrem cum Colica gravi, his declinantibus, intumuerat venter, detumuit autem cum ſponte ruptus, jam antea prominens, umbilicus *triginta & multo amplius libras puris veri*, *& fœtidiſſimi*, & deinceps quoque non paucum effudit, ſuperſtite fiſtula umbilici cum duobus ad hujus latus ſcirrhis quaſi glanduloſis; quod igitur ſuſpicari fortaſſe poſſes, referendum eſſe caſum hunc ad hydropem peritonæi, primum conſideres velim, quam a tua ſuſpicione diſcrepans opinio fuerit Medici longe peritiſſimi, quanquam *problematis* loco rem propoſuit; tum deinde etſi in eandem ſedem, in qua ille hydrops fit, morboſa materia tranſlata eſſet, aut, ſi mavis, ibi collecta; non hanc ſerum ulla ex parte, ſed pus omnino verum fuiſſe. Ego vero ne Gabriellii quidem (7) ſingularem in muliere Obſervationem auſus ſum inter peritonæi hydropes ſupra connumerare; quamvis aquæ copiam prope incredibilem non in ventris cavo, ſed *inter peritonæum*, *& muſculos* fuiſſe deprehenderit. Neque enim mihi ibi ſecreta videbatur, quæ nonnullis adhibitis medicamentis hydragogis tanta copia tridui ſpatio dejici potuerit, ut ventris tumor immanis prorſus ſubſederit; quod in hac quidem hydropis ſpecie non accidere, ſupra (8) dictum eſt. Et ſane ei mulieri cum hydrops ortus eſſet poſt lienis inflammationem, id viſcus unum ex omnibus male affectum inventum eſt, *ſinibus* in eo *nonnullis ulceroſis* per interjectas membranulas *canaliculum quendam conſtituentibus*, *per quem a liene ſeroſitas tranſmittebatur inter peritonæum*, *& muſculos abdominis*. Verum, ut ad ſignum redeam a ſubſidente umbilico, circumjectave proxime parte deductum, malim cum laudato Reſpinge-

ro

(1) cit. ad n. 47. [2] [3] ad n. 50.
[4] Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 79.
[5] Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 100. n. 2.
[6] Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 37. n. 2.
(7) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5 & 6. Obſ. 279.
(8) n. 58. in fin.

ro(1), cujus quoque Obſervatio ei ſigno adverſatur, malim, inquam, credere, cum propoſitum eſt, caſus quoſdam fuiſſe ſpectatos, in quibus aut necdum progreſſus eſſet morbus, aut certe aqua pauca eſſet. Unde intelligas licet, tametſi huic ſigno ea, quæ paulo ante objecta ſunt, objici non poſſent, inutile tamen ipſum fore, cum hydrops peritonæi ad umbilici regionem non ſe extenderet, itemque eo tempore ad illos alios concluſos hydropes, quippe inter muſculos, & peritonæum minime ſitos, ab hoc, de quo loquimur, internoſcendos. Quod & de aliis ejuſdem ſignis vereor, quæ a Viris, cæteroquin Doctiſſimis proponuntur. Sunt hæc. Si venter eandem fere conſervat figuram, tametſi corporis ſitus mutetur. Si tumor peculiarem habet circumſcriptionem. Si ventris eſt locus aliquis in quo, ſi ab altero latere percutiatur, nullus in oppoſito ictus, nulla fluctuatio percipitur. Verum, ut ab hoc ultimo incipiam, & omittam, Nuckium (2) inter ſigna, aut certe inter bona ſigna morbi hujus id poſuiſſe, *ſi fluctuationem fere nullam perſentiat ægrotans;* Hoechſtetterus (3) de ægra ſua in extremo Scholio adnotavit, magnam ventris molem ſonitum quidem dediſſe pulſam, tympani inſtar; *fluctuationem* autem *aquæ nunquam* fuiſſe perceptam, & Camerarius pater (4) ne in mortua quidem, cum ventrem nimirum & liberius licet contrectare, & validius percutere, viſum eſſe quid potius humidi, quam ſolidi, continere ſcripſit, *nulla* videlicet *percipienda fluctuatione*. Non proderit igitur hoc tertium ſignum, niſi ubi liceat fluctuationem animadvertere. Alterum autem, a peculiari tumoris circumſcriptione petitum, juvare non poterit, cum hic hydrops abdomen totum diſtendet ſic, ut *venter ſatis æqualiter tumidus* ſit, ut idem Camerarius loquitur, ſive, ut Drelincurtius (5) vidit, *æqualis* ſit, *non acuminatus*, *nulliſque hinc inde monticulis extuberans*. Cum vero certa regione tumorem circumſcriptum oſtenderit; neque an ex hydrope is ſit, & ſi ex hydrope, an peritonæi, an earum, de quibus Nuckius ajebat, Partium, ſatis propterea apparebit, ubi tumor inferiora teneat: quanquam vel tubæ unius hydrops quam alte nonnunquam poſſit, lateque ſe extendere, plus ſatis oſtendit illa Munnickii Obſervatio, quæ in *Bibliotheca Anatomica* [6] edita eſt. Poſtremo quod ad primum illud ſignum attinet; utile erit fortaſſe cum aquæ peritonæo coercitæ minor adhuc erit copia. Sed cum hæc adeo increverit, ut venter, quemadmodum in Meekrenii [7] pictura vides, ad media femora, aut ad genua fere, ſicut Helwigius [8] deſcribit, propendeat, imo hinc crura, inde totum pectus, ut Palfinius [9] refert, operiat; tunc certe non eſt credibile, ſi mutetur corporis ſitus, ventris figuram non mutari. Cætera autem, quæ adduntur, ſigna poſtquam aqua educta a Chirurgo eſt, per ſpecillum, per contrectationem, per injectionem quærenda, præterquam ſera ſunt, ejuſmodi etiam ſunt, ut morbum hunc ab aſcite quidem, ſed non ab aliis illis hydropis generibus ſecernant.

60. Cave putes, quæ hactenus examinata ſunt, a me ſigna improbari. Caſus enim dumtaxat excepi, in quibus pleraque inutilia eſſe poſſint. Difficile autem accidet, ut pleriſque in caſibus inutilia ſint omnia, præſertim ſi prima morbi tempora diligentius attendamus, & quæ tum rerum facies fuerit accurate ſpectemus, ut puta ſi ab epigaſtrio tumor inceperit, aut ſi ab hypogaſtrio, immobilis tamen fuerit, dum cubans fœmina in alterum ſe converteret latus, neque ſtanti interni ad pubem ponderis ſenſum, aut mingendi difficultatem attulerit: quanquam progrediente etiam morbo, indicia eſſe poſſint unde certas Partes, exempli gratia uterum, inſontes exiſtimemus, ut ſi rite pergant menſtrua reſpondere, aut ipſum, & tubas, & ovaria hydropico, aliove tumore non gravari conjiciamus, ut ſi mulier nihil eorum ſentiat, quæ modo diximus. In ſumma laudandum eorum

[1] [2] cit. ad n. 50. [3] ad n. 47. [4] [5] ad n. 50.
[6] Tom. 1. in Adnot. ad Graaf. de Mulier. Org. ubi de Oviduct. [7] cit. ad n. 49.
[8] [9] ad n. 50.

rum propoſitum, & ingenium eſt, qui primi nobis tradiderunt morborum ſigna. Noſtrarum tamen partium eſt, ut collatis pluribus, quam ipſi potuerint, & morborum, & diſſectionum hiſtoriis, diſpiciamus, quo ſigno tutius, & quando, quo autem ſecus, nec ſine erroris periculo uti poſſimus.

61. Sic etiam in hujus hydropis, id eſt peritonæi, curatione; ut de hac quoque, uti promiſimus, aliquid attingamus; quid melius a Tulpio [1], & Meekrenio [2] fieri potuit, quam ut paracenteſim, a Walæo, & Coſtero, vivente muliere, commendatam, hujus inſpecta per anatomen morbi natura, & ſede, adverſus peritonæi hydropem unice laudarent? Scilicet hinc inutilia remedia cætera, inde autem illam videbant & expeditius, & tutius inſtitui poſſe, quippe viſceribus ab aqua penitus ſecluſis, eoque integris, unde in hoc hydrope diutius ſervatus, ut diximus [3], corporis vigor cum actionum incolumitate, procul dubio eſt repetendus. Iiſdem rationibus permoti cæteri & Medici, & Chirurgi in eandem ſententiam iverunt, Nukio [4] præſertim non dubitante, quin lymphæ ductus diſrupti, iterum claudantur poſtquam educta aqua, inter ſe contrahentes abdominis muſculos, & peritonæi laminas comprimuntur, quod in aſcite, ſi ab ruptis vaſis lymphaticis ortus ſit, minime habeat locum, & abſolutas hac ratione duas hydropis peritonæi curationes producente, Amici unam, alteram, quam attinere huc cenſuit, ex Thoma Bartholino: ad quas alias porro addidiſſet, ſi tunc extitiſſent, ut quam Cl. Degnerus [5] in dextera inferiore abdominis parte, & vel magis, quam in abdomine univerſo, laudato Brehmio [6] referente, ipſa per ſe natura perfecit, clara in illo caſu aqua, in hoc autem ſero limpido, & inodoro profuſo. Sed poſteaquam animadverſum eſt, non ita ſemper habere ſe peritonæi ſaccum, ut fuit a Tulpio, & Meekrenio conſpectus, ſed tumoribus, abſceſſibus, ulceribus ita affici aliquando, ut detrahi quidem aqua poſſit, at non propterea ejus, & puris ſcaturigines ſiccari, & hanc ob cauſam Matronam, de qua Littrius [7], & mulierculam, de qua ſcribit Laubius [8], ſervari non potuiſſe, licet illi intra biennium tredecies, huic intra decem menſes ſexdecies aqua educta ſit, ut ſumma in hac fuerit librarum ultra ſeptingentas viginti; tum vero non ita expedita ſemper, & ſecura, ut a primo, hæc curandi ratio jure meritoque viſa eſt. Quod tanto magis tibi viſum iri non dubito, quanto plures, ex ſuperioribus etiam temporibus, a me Obſervationes productæ ſunt, in quibus illa peritonæi vitia non defuere. Itaque præter eas fœminas, quas dumtaxat exceperat Tulpius, quarum vires jam fractæ ſint, & quas poſtea, ob cauſas varias quidem excluſerat Nuckius, ſed fere omnes ad idem caput referendas, bene ſapienterque alias inſuper addidit Littrius, admonens, quanto cum metu infelicis exitus curandas ſuſcipiamus eas, in quibus non modo inveteratus valde ſit morbus, & valde extenſus, verum etiam in quibus detracta aqua craſſa, & graveolens ſit, & pravi coloris, & in quibus tumor aliquis, aut durities, emiſſa videlicet aqua, in parte aliqua percipiatur ſacci peritonæi. Quod ſignum poſtea in Laubii fœmina manifeſtum fuit, nec non aliud, huc adjiciendum, ſcilicet puncto dextro latere, nihil niſi pus effluxiſſe, dum ex altero, compuncto eodem tempore, aqua profluebat. Verum ſigna hæc ultima ad præcognoſcendum exitum ſpectant, non ſuſcipiendæ, ſed ſuſceptæ jam curationis.

62. At priuſquam a te ſuſcipiatur, exquiras diligenter velim, num durities, aut tumor aliquis antea fuerit, quem nunc magna diſtentio abdominis occultet; præterea num dolor, non eum dico, quem illa ipſa diſtentio parit, ſed ulceroſus, teſtis eroſionis, ægram torqueat, aut certe aliqua in parte arctius a te contrectati abdominis excitetur. Non me fugit, quam feliciter in magna etiam ſuppuratione, & certa ero-

[1] [2] cit. ad n. 49. [3] n. 58. [4] cit. ad n. 50.
[5] Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 2. [6] Vid. ſupra, n. 59. [7] [8] cit. ad n. 50.

eroſione, utraque tamen recenti, Chomelio (1) res ſucceſſerit, nec quid Littrius (2) adverſus hæc ulcera primum injiciendo, deinde ſcite comprimendo, vinciendoque, imo etiam adverſus tumores, deſuper incidendo, & curando proponat. Scio quoque, levandi, non ſanandi cauſa, ubi tumores, & pus eſſent, a Laubio (3) aquam fuiſſe eductam. Verum hic mihi tecum ſermo eſt non de inchoatis ab natura, aut ab arte curationibus perſequendis, ſed de libere, nec ſine juſta perſanandi ſpe ſuſcipiendis. Igitur has etiam, quas modo addebam, ægras, cum poteris, vitabis. At ſunt præterea in quibus tumores a diſtento abdomine haud prorſus occulantur, ſive quod minor adhuc aquæ copia ſit, ut in altera ex iis, quas ipſe produxi (4), Obſervationibus, ſive etiam quod humor, aut materia quævis alia, craſſior non perpetuo quodam ſacco, ſed in plures caveas diſpertito, contineatur ſic ut aliæ illa magis turgeant, aliæ minus, quales in mortuæ Obſtetricis diſſectione offendit Camerarius Filius (5), qui prudenter paracenteſim, ab alio commendatam, inſtituere noluerat propterea quia *inæqualem abdominis molem*, & *diverſum diverſarum regionum reniſum* animadverterat. Quid enim in hoc caſu, aut in illo etiam, quem Gahrliepius (6) deſcripſerat, paracenteſis facere potuiſſet? Materia enim ſive glutinis, ſive ſpermatis ranarum ſimilis per amplius inflictum vulnus, non modo per conſuetum foramen, haud effluit: & ſi tenuis, imo tenuiſſima etiam ſit; ubi multis, ut in utraque illa Obſervatione, interſeptis diſcluditur; tametſi ex una quam perforaveris, cavea exeat, non propterea ex reliquis prodit, ideoque hic accidat neceſſe eſt, quod in aſcite contingere diximus (7), quando is ex hydatidibus ſit, etiam connexis inter ſe. Quem caſum cum inter varia aſcitis genera videam referri; nolui *ſaccatum* hunc, ut Obſervatores appellarunt, *hydropem* hoc loco prætermittere. Nam etſi materia, & interſeptis diſcrepat ab hydrope frequentiori peritonæi; huic tamen innaſcitur: nec quod rarior ſit, idcirco a nobis omitti, imo vel propterea commemorari debuit, ne ſiquando forte occurrat, temere iterum cum aſcite, aut cum altero magis noto peritonæi hydrope confundatur.

63. Quin juvat alios quoque, ſaccatos pariter dictos, hydropes, antequam finem ſcribendi faciam, commemorare. Quidam ſunt ab iis, qui proponunt, ſic vocati, qui tamen ad frequentiorem attinent hydropem peritonæi, velut is, de quo Diſſertationem edidit Cl. Scheffierus (8), idem quod ego, cenſens (9), quippe ingenti illa ſeri copia *intra duplicaturam peritonæi* collecta, ſaccumque ſic efformante, cui magnum adnatum erat ſteatoma. Alii vero differunt, ut quem deſcribit Cl. Anhornius (10) incredibili propemodum humoris vi inter peritonæum, & craſſius, durumque factum omentum concluſa in ea, cui *facies pro corpore emaciatiſſimo colorator*, & *pedes tumoris expertes*: cujuſmodi ſigna, ut alia quoque, ſubinde non omittam, ut poſſis cum meis ſuperioribus dubitationibus (11) conferre. Sic quoque junior Verneyus (12) fœminam annos ad triginta natam, cui venter ante ſeptem jam annos tumere cœperat, bono colore, appetitu, ſomno, & ſatis adhuc ad agendum expeditam fuiſſe refert, cujus, poſt ſeri alias alius naturæ eductionem, mortuæ aperto ventre, magnum ſaccum vidit, plures cellulas continentem, inter ſe minime communicantes, quarum ſingulæ materiam peculiarem, ab aliis que diverſam concludebant. Idemque aſciticam ſecuit, cujus in ventre ingentem præterea cyſtim deprehendit, ſero ſubrubro plenam. Sunt & hydropes ſaccati, qui ad hos alteros, an ad primos illos attineant, ex anatomica deſcriptione haud ſatis liquet, ut perlectis, quæ de ſacco ſcribuntur, in Virgine quadam (13) inſpecto, citiſſima poſt emiſſam aquam morte abrepta, facile exiſtimabis.

64. Et quamvis Epiſtola proxima quæpiam

Ff 2

[1] [2] [3] ad n. 50. [4] n. 52. [5] Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 160.
[6] cit. ad n. 50. [7] n. 45. [8] Hiſt. Hydr. Saccati. [9] §. 4.
[10] Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 100. n. 7. [11] n. 57.
[12] Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1703. [13] Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 17.

piam de Ovariorum Hydrope ſcripturus ſim; tamen quoniam & ipſe inter ſaccatos hydropes refertur; hinc potius, ne ibi forte ſim aut rurſus æquo longior, aut minus perſpicuus, attingam illa, quæ facile cum iis conjungas, quæ antea (1) de eodem morbo interjicere opus fuit. Sunt & hujus aliæ Obſervationes certæ, aliæ dubiæ. Proferamus utriuſque generis exempla, quæ addere poſſis ad Sepulchretum. Inter certas igitur incipientis, aut parum progreſſi hujuſce hydropis Obſervationes extant habitæ a Camerario filio (2), a Goetzio (3), & a Maggio, ac Dodio (4). Primus humorem ineſſe ovario comperit ad uncias quatuor, alter ad libras tres, ultimi ad libras tres & ſemis, iidemque (nam duo primi nihil ſignorum huc pertinentium quod adnotarent, acceperant) ſciſcitando compererunt, ſæpe fœminam de pondere queſtam eſſe, quod in imo ventre ſic percipiebat, ut quod in latus cubaret, ei lateri pondus incumberet; ſi in alterum ſe converteret, in hoc pondus transferretur. Sed & illæ, de quibus Riedlinus (5), Vacherius (6), Schacherus (7) ſcripſerunt, poſtquam ſingulis ovarium, & venter jam mirum in modum excreverant, narrabant tamen prima quidem abdomen ſiniſtro latere tumere cœpiſſe, quo tempore nihilominus & conceperat, & feliciter pepererat, alacris vel extremo in morbo, & robuſta, quippe quæ præter ventris tumorem, quod ſibi moleſtum eſſet, haberet omnino nihil: ſecunda, ſibi primum omnium ante ſex ſeptemve annos hypogaſtrium a ſiniſtris doluiſſe: tertia ante annos aliquot initium ſibi malorum dolorem ventris fuiſſe, quem verbis explicare neſciret, deinde paulatim increſcente tumore, hujus pondus in id latus, in quod corporis ſitus requirebat, labi conſueviſſe. Hæ duæ, ſicut & prima, nihil levaminis ſenſerant a cujuſquemodi medicamentis: ſed non, ut prima, parum tulerant moleſtiarum, poſtremo præſertim tempore, cum requiem capere in lecto nequirent, niſi genibus flexis innixæ, & corpore antrorſum inclinato, caput ſubſtratæ culcitræ imponerent: cujuſmodi quadantenus poſitum in ſua quoque fœmina ad requiem capiendam neceſſarium adnotavit Schefflerus (8): ea autem peritonæi, tres vero, de quibus loquimur, ſiniſtri ovarii hydrope laborabant, quod in tertia hic illic dehiſcens, aſcitem inſuper ſibi adjunxerat non ſecus ac in Vidua illa accidit, quæ a Cl. Baſſio (9), & in fœmina alia, quæ a Cl. Gutermanno [10] deſcripta eſt. Feliciores in hoc ovarii tumore, quamvis ad ſummum aucto, fuerunt aliæ, ut Virgo, quam Cl. Gullmannus [11] refert quindecim nihilominus annos *gaviſam eſſe ſanitate integra; nam menſtrua erant regularia; appetitus, ſomnus &c. vigebant;* niſi quod ultimis duobus annis ſæpius lipothymiis corripiebatur: itemque ut fœminæ duæ, quas diſſecuit Jo. David Mauchartus [12]. Hæ quomodo ſe habuerint ultra ſeptennium, quo, ſi poſtremas fere excipias hebdomadas, nunquam decumbere coactæ ſunt, ex verbis, quæ præmittit Obſervationi licet conjicere: Quæ hydropicæ „ nec pallent, ſed „ roſeum potius genarum ſervant decorem, „ nec pedes habent tumidos, ut potius, „ aucto licet in dies abdomine, gracile- „ ſcant cum reliquis artubus, & corpore; „ hæ, ſi diu abſque notabili actionum læ- „ ſione, ſarcinam hanc circumferant, ap- „ petitum habeant bonum, non admodum „ ſitiant, nec tuſſiant, alvus autem fa- „ ciat officium, urina naturalis ſit, & mo- „ les abdominis nec purgantibus, nec diu- „ reticis obediat, & præcipue malum a „ partu difficili, puerperio infelici, molæ „ geſtatione, aut abortu ducat originem, „ nec ſigna cachexiæ concurrant, hydro- „ pe ovarii, ſeu ſaccato, vel cyſtico dicto, „ ſemper tenentur. „ Sed his verbis Præſtantiſſimi Viri, ſi ita accipiantur, quaſi de nullo alio, niſi ovarii, hydrope ſcripta exiſtimemus, adverſari intelligis, quæ de non-

[1] n. 58. n. 59. [2] in Obſ. 160. cit. ſupra ad n. 62.
[3] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 207. [4] apud Valliſner. Iſtor. della Generaz. P. 3. c.5., & Tab. 13.
[5] Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 56. (6) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1739. Obſ. Anat. 3.
[7] Differt. de Virgine Aſcitica §. 10. 13., & cæt. [8] cit. n. 63.
[9] Dec. 4. Obſ. Anat. 8. [10] Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 105.
[11] Eorund. T. 2. Obſ. 80. [12] Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 14.

nonnullis aliis tum ſupra (1) oſtenſa ſunt, tum infra oſtendentur. Porro quod ad ſigna attinet illius hydropis, Præcl. Trewius (2), ubi ſuam ejus Obſervationem proponit, fuiſſe, ait, inter illos, qui viventis fœminæ abdomen examinarunt, alios, qui *hydropem ſaccatum ſubeſſe pronunciarent*; alios vero, qui *ex eo quod facta percuſſione, fluctuatio haud ſatis manifeſte percipi potuerat*, *illum in dubium vocarent*: tum ipſe quærit, *quando abdomen in molem præternaturalem expanditur, ſimul ponderoſum, & grave eſt, fluctuatio vero, ventre percuſſo, ſatis accurate percipi nequit*; quærit, inquam, *an inde concludere liceat, ovarii hydropem præ aſcitide morbum eſſe appellandum?* Verum Cl. Targionius (3), qui, ſiquis alius, & immanem ovarii hydropem conſpexit, & diligenter, atque erudite de hoc morbo ſcripſit, cum Matronam proponat, quæ annos a primo initio ad finem triginta quatuor ipſum pertulit, nimio quidem, donec ætas ſivit, menſtruorum fluxu, & crebris denique vomitionibus, & aliqua in aſcendendo ſpirandi difficultate vexata, & ſuperiore parte corporis extenuata, cæterum & bene comedens, & ad ultimam uſque vitæ hebdomadam ſtare potens, ſeque, ut vellet, movere, &, quod mirabilius eſt, in utrum liberet latus, aut ſupina, humilique capite non incommode cubare; eandem, refert, & dum viveret, & mortuam, ventrem habuiſſe, quem aqua eſſe plenum, tactu dignoſcebatur, quippe quo vel leviter manu percuſſo manu altera oppoſito lateri admota, non ſecus atque in aſciticis, fluctuatio perſentiretur. Et ſaccus tamen omne ventris cavum, ſaccum aqua, ad libras centum quinquaginta æſtimata, adeo implebat, ut ipſo vix leviter inciſo, eruperit maximo impetu. An diſcrimen hoc inde repetendum, quod in Trewii fœmina aqua erat plures in cellulas diſpertita; in Targionii autem Matrona cavo uno, ut nihil obſtaret fluctuationis propagationi, comprehenſa? Fortaſſe hoc dicerem, neque ſine aliqua, ut poſtea (4) indicabitur, ad curationem utilitate, ſi Camerarius pater cum fluctuationem, velut ſupra (5) dictum eſt, nullam potuit percipere, cellularum aliquam ſuo in magno ſacco injeciſſet mentionem. Tu diligentius de his quæres tum apud illos, quos nominavimus, tum etiam apud eos, quos facile omiſimus (6), ex quibus Cl. Benevolus (7) tibi eſſet in primis conſulendus, ſi qua diligentia magnum illum, in quem ſe ovarium expanderat, ſaccum deſcripſit, eâdem & cætera deſcribere potuiſſet.

65. Hactenus eas commemoravimus Obſervationes, quæ procul dubio ad ovarii hydropem ſunt referendæ. Nunc, ut promiſimus, & quaſdam addemus, in quibus dubites, an idem liceat. Duas leges Cl. Jo. Mart. Brehmii (8), in quibus magnus ſaccus aquæ plenus alter annos quatuordecim, alter biennium geſtatus, hic cum veſica urinaria *arctiſſime* erat *adnexus*, ille *in fundo uteri verſus latus ſiniſtrum adcretus*, *ibidem variorum ductuum, & canalium ope originem ſumſiſſe*, *videbatur*. Cum ovariorum, tubarumve nulla fiat mentio non ſecus atque in hiſtoria quadam ante hos quinque & triginta annos in Urbibus duabus huic proximis, edita, tanquam hydropis utero incluſi, cum tamen aquam uterus non contineret, ut debuiſſet, tuque in Obſervatione præſertim Henrici Alb. Nicolai (9) videre potes, ingens cyſtis, aqua diſtenta, ab ipſo uterini fundi ſiniſtro latere ad diaphragma uſque ſe extolleret. Nempe hic quoque hæream neceſſe eſt, etſi non ignorem, haud immerito Riedlinum (10) cenſuiſſe, *hydropem, quem Uterinum nominant, plerumque in teſticulis & originem, & ſedem ſuam invenire, unde & ſacci illi ſæpe tam magni, tam inſignem aquæ copiam continentes, & inteſtina contegentes.... derivantur*. Cæterum & junior Verneyus (11) duas magnas ejuſmodi cyſtes ortas ex latere ſiniſtro uteri, & ovarium quidem com-

[1] n. 58. 59. [2] Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 44.
[3] Prima Raccolt. d' Offerv. Med. [4] n. 70. [5] n. 59.
[6] Vid. Epiſt. 65. n. 17. [7] Offervaz. 9. [8] Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 94.
[9] Dec. Obſ. Illuſtr. Anat. Obſ. 9. [10] Obſ. 56. cit. ad n. 64.
[11] Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1703.

complectentes, ſed in altera fœmina non dilatatum, quod ajat, intraque aliam minorem cyſtim concluſum, in altera dilatatum quidem, ſed nihil ad cyſtis, qua comprehendebatur, magnitudinem. Conjeciſſem fortaſſe extimam ovariorum tunicam, ab aqua expanſam, magnas illas cyſtes feciſſe, niſi has ex uteri latere natas dixiſſet.

66. Sunt etiam exempla hydropis ad Falloppii Tubam attinentis, certa alia pariter, alia dubia. Certis accenſeo quod a Munnickio miſſum, *Bibliothecæ Anatomicæ* Collectores ediderunt (1). Satis enim eſt Iconem inſpicias, ut tubam dexteram ſe ipſam dilataſſe intelligas, ad aquæ libras centum & duodecim continendas, quo morbo infelix Virgo duodeviginti annos laboravit. Par ferme, quem propoſuit Siboldus, ſed major, quem Cyprianus, tubæ hydrops fuit, quantum ex Actis Eruditorum Lipſienſibus (2) video; neuter enim illorum, cum hæc ſcriberem, erat in manibus. Nec dubito, quin hydrops cornuum uteri in tubis revera fuerit, cum Tulpii (3) ipſum deſcribentis, Figuram inſpicio, quæ, ut illa Munnickii quoque, & cæteræ, in Sepulchreto deſideratur. Atque utinam Sponius, cujus Obſervationem ſupra (4) laudavi, delineationem cum ea junxiſſet; illum mihi exemiſſet ſcrupulum, quem deſcriptio non poteſt. Suum ipſe ſaccum pro tubæ habet dilatatione, tubam autem ovarium amplexatam, inde *per ſemipedis ſpatium altius* provectam deſcribit, *quam ſitus ipſius naturalis poſtulabat*, cum ſaccus ad cartilaginem uſque enſiformem perveniret. Verum tuba æquo longius produci per ſacci faciem tunc ſolet, non cum ipſa, ſed cum aliud in proximo, ut puta ovarium, hydropicum eſt, quemadmodum Verneyus (5), & ſic ſatis Targionius (6) viderunt, Schacherus (7) autem, & Maggius, ac Dodius (8) etiam delinearunt. Itaque cum Sponius ovarium minime hydropicum proponat, incautum autem Chirurgum præcipiti ſectione ſimul cum muſculis peritonæum incidiſſe queratur, hunc hydropem inter alia hydropis peritonæi exempla recenſeri poſſe credidi (9). Quod ſi tibi ſecus videtur, ut illud, aliudque aliquod, me non adverſante, inde eximas, ſatis ibi exemplorum reſtabit. Sed quo tandem referemus Obſervationem Rolfinckii (10), qui ſiniſtrum uteri ligamentum *ſuperius* aqua adeo diſtentum invenit, ut *totam* ventris *occuparet cavitatem*? Num credemus, exercitatum, ut ille erat, Anatomicum, ſi annexi ovarii, aut tubæ dilatationem vidiſſet, non agniturum fuiſſe? An præter cæteros, ei ligamento proximos, hydropes, peculiarem præterea ab aqua inter duas ejus membranas congeſta illius hydropem ligamenti ponemus? Id vidit in fœmina, quæ, licet abdomen ingentem in molem excreviſſet, nec menſtrua jam toto triennii ſpatio reſponderent, appetitu tamen erat integro, & munia familiaria, quamvis ægre, obibat, donec ſubito extincta eſt, quemadmodum altera Brehmii (11) mulier, cui tamen erat cor prægrande, & Targionii Matrona; neque enim ex tot, quæ commemoravi, hujuſmodi morborum exemplis, alias præter tres haſce nunc memini, quæ inopinato deceſſerint.

67. Nunc ſi quæ inter recenſendum ſingulorum fere horum hydropum Obſervationes, ſubinde ſigna memoravi, attento animo colligas; quantum inter ſe, & quantum cum peritonæi hydrope conveniant, facile animadvertes, intelligeſque, ſi gravis ventris moles jam longum tempus (Verneyus junior (12) plus biennio a primo initio requirebat) perduraverit: ſi tumor, ut in gravidis, paulatim increverit ſine multo incommodo, & ſine ulla, aut ſaltem ſine magna coloris cutis mutatione: ſi purgantia, & diuretica medicamenta nihil levaminis attulerint: ſi artus inferiores non niſi ultimis temporibus intumuerint: ſi hæc, inquam, fuerint, non aſcite fœminam, ſed concluſo aliquo hydrope fere labo-

[1] cit. ſupra ad n. 59. [2] A. 1685. M. April., & A. 1701. M. Febr.
[3] Obſ. Med. l. 4. c. 45. [4] n. 50. [5] [6] [7] [8] cit. ſupra ad n. 64.
[9] n. 50. [10] Sepulchr. Sect. hac 21. Obſ. 61., & 55. §. 24.
[11] cit. ſupra n. 65. [12] cit. ibid.

laborare: nec tamen neceſſe eſſe, ſiqua ex iſtis nota defuerit, tunc eo non laborare. Fuerunt enim & quæ de ventris, exempli gratia, intimis doloribus quererentur, præſ- ſis videlicet viſceribus, & præſertim inteſtinis, ſacci, certo in loco magis affixi, aut prominentis, proximo pondere, & diſtentione, quod in ovarii, aut ſimilis alicujus Partis magis quam in peritonæi hydropem cadere intelligis. Eſſe poſſunt, at longe rarius, etiam nonnullæ quibus levaminis quidpiam afferant data medicamenta, ſi aquam forte educant, non quæ cyſti incluſa, ſed quæ in ventris cavum effuſa ſit; eſſe enim & hanc aliquando, ſed fere paucam, laudatus adnotavit Verneyus, tuncque id contingere cum plus aquæ capere cyſtis non poteſt, & hinc eſſe quod artus inferiores non niſi ſerius, ut dictum eſt, intumeſcant. De ſignis autem per quæ propoſitos hydropes unum ab altero internoſcas, ipſe intelligis, nihil eſſe poſſe, quod a me expectes; ea enim inter ovaria, & tubas, & ligamenta, quibus committuntur, propinquitas eſt, & ea neceſſitas officii eorum omnium ad opus generationis, ut neque a tumoris ſede, neque ab intercepta in muliere gignendi facultate, quodnam eorum hydropicum ſit, liceat deducere. Quin etſi conciplat interea mulier, inſontes eſſe illas Partes, quî credes? quippe cum ſcias, ſatis ad id eſſe, ſi ab altero latere ſanæ ſint. Earum tamen aliquam, ovarium præſertim, ut quod ſæpius ſolet, tumere poſſe conjicies, cum ſe tumoris initium ad illarum ſedem prodiderit. Poſſe, inquam, conjicies; nam vel ibi tumor, nec in illis tamen, eſſe poteſt. Videndum quoque tunc eſt, ne tumor ſit forte alterius generis, ut puta cum Gandolphius (1) ovarium utrumque invenit capitis æquans magnitudinem, & pondus ſuperans librarum quinque, ſed ex una eademque compacta ubique ſubſtantia, aut cum alia in fœmina idem morbi genus in ovario altero conſpexit pondo librarum circiter quatuordecim: ſed & alius modi tumores ibidem haud rariſſime occurrunt, ſteatoma in primis (cujuſmodi & mihi (2) ſe obtulit), quod nonnunquam ovarii hydropem mentiri admonuit Schacherus (3). Tu vero quæ anteceſſerint, & quæ comitentur, ſolerter omnia perpendens, tunc facilius hydropicum eſſe tumorem ſuſpicaberis, cum temperatura corporis, victus, morbi fuerint, aut ſint, quibus mulieres ad hydropem diſponantur. Qua autem ratione conjicere potius debeas aquam inter muſculos, & peritonæum, quam intra hoc eſſe congeſtam, ſupra (4), quantum in ejuſmodi morbis licet, indicare conati ſumus, & ſi quid ad hydropes alios per levem ſaltem conjecturam internoſcendos nobis interea aut legentibus occurret, aut cogitantibus in mentem veniet, proximis Litteris (5) non omittemus.

68. Quod ſi difficile eſt hydropes, quos memoravimus internoſcere; multo eſt difficilius perſanare. Nec vero dicas, ipſam oſtendiſſe naturam qua id ratione faciamus, cum mulieri, de qua Brehmius (6) ſcribit, emiſſo, ut antea diximus, per exiguum foramen alternis diebus humore, ſanitatem reſtituit. Nam hydrops ille videtur fuiſſe peritonæi non ſæcus atque revera fuit, cum ter eandem viam, referente Anhornio (7), utiliter quidem primum, ſed poſtea infeliciter natura tentavit. Nos vero, qui de hydropis peritonæi curatione ſupra diximus, hic de eorum quærimus curatione, qui ſacco incluſi, ventris cavo continentur. Certe autem junior Verneyus (8), Chirurgus, ſiquis alius, in paracenteſi exercitatiſſimus, diſerte negat, ſe ullam, quæ ſaccato hydrope teneretur, vidiſſe ſanatam; quin plures, quæ ſatis bene valentes, nullaque alia, niſi oneroſi ventris, moleſtia preſſæ, cum ab hac per eductam aquam liberare ſe vellent, brevi, ait, periiſſe, diu cæteroquin, imo interdum diutiſſime, ut ſæpe indicata exempla oſtendunt, victuras. Sed & alii paſſim viderunt, paracenteſim in his morbis citam mortem eſſe conſecutam.

[1] Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1707. Obſ. Anat. 4. [2] ſupra n. 34.
[3] Diſſ. ſupra ad n. 64. cit. §. 13. [4] n. 60. [5] n. 49.
[6] [7] cit. ſupra ad n. 59. [8] cit. ad n. 65.

tam. Nec mirum: nihil enim crebrius accidit, quam ut ad aquam non bonæ jam per ſe naturæ, ſicut ejus color plerumque fuſcus oſtendit, aut ad ſacci partes jam laxas, vitiatas, ulceroſas accedens aer funeſtas cito mutationes inducat. Hinc enim potiſſimum eſt, quod etſi a primo plurimum allevatæ & ſibi, & aliis ægræ videantur; tamen pro aqua primum educta non ita pravæ naturæ, ea quæ ſecundo, aut tertio educitur, aut deinceps effluit, viridis, aut nigra, aut turbida, & fæculenta ſit, aut ſubcruenta, aut graviſſime olens, denique non ſine pure, ut laudati Chirurgi Obſervationes relegens in muliere ad triginta, & in virgine ad ſexaginta annos natis, & Riedlini (1) unam, & Anhornii (2) unam, & alteram in fœminis tribus, facile cognoſces. Quid futurum putas, cum aqua jam per ſe purulenta, aut fœtida eſt? In Tubis vidit Tulpius (3) novem aquæ, puriſque libras. In ovario humorem fœtentem Maggius, ac Dodius (4) invenere. Quid? cum ſacci interior facies abſceſſibus plena eſt, ſicuti deprehendit Verneyus. Porro ut aqua nec purulenta ſit, nec fœtida, & ſine abſceſſibus ſaccus; certe ſæpius aut intus affixas habet hydatides, aut aquam, materiamve aliam in plures minores ſaccos diſpertitam: qua ex re fit ut educta aqua ab uno latere, ab altero abdomen non detumeſcat, aut ejus effluxus cito deſinat, & ſi tunc Chirurgus cannulam urgeat, obicem ſentiat: quid tunc, quæſo, agendum eſt? num ſacci ſinguli ſunt aperiendi? Trewio (5) *plus quam decies* membranea minorum ſaccorum interſepta aperienda fuerunt, ut aquam omnem ex majori, qui univerſos continebat, educeret. Num quod in mortua ad perſcrutandum, idem in viva licet ad curandum? aut ſi liceret, num intra abditum ventris cavum videre quis poſſet minores ſacculos, & hos ſingulos pertundere, nullum autem inteſtinum, partemve aliam proximam convulnerare? Præterea quid, ſi innumeræ, ut ſæpe eſſe dicebamus, eſſent hydatides; quid? ſi cellulæ non omnes aquam, ſed aliæ materiam caſei, vel pultis ſimilem, ut in Miegii (6) Obſervatione continerent: quid? ſi magnus inſuper ſcirrhus ineſſet, qualem conſpexit Verneyus. Mitto cætera; nam vel ex hiſce jam ſatis, ſuperque intelligis, cur hic paracenteſis non modo inutilis, ſed & noxia miſeræ mulieri contingat.

69. Fac etiam ſaccum eſſe unum, nulliſque interſeptis diviſum, ut præter Maggium, ac Dodium (7), Vacherius [8], Benevolus [9], Targionius [10] invenere, neque abſceſſibus, neque cellulis variam materiam continentibus, neque tumoribus vitiatum (nam Benevolus quoſdam intus prominentes globos, quorum aliqui vel ovis majores, Targionius autem ſarcoma, renis magnitudine, parvos abſceſſus in ſe condens, adnotarunt), fac denique, non peſſimæ naturæ aquam ineſſe. Quid tum poſtea? Crediſne rem ſic fore expeditam? Negat Targionius. Qui cum illa timet, ne interjectum forte omentum, aut inteſtinum, aut viſcus aliud aliquod vulneretur, & ne aquæ pars ex perforato ſacco in ventris cavum effundatur, quorum hoc tamen vitari poſſe, ait, ſi mulier prona cubet, tum hæc maxime, quæ Schorkopffius (11) olim, veretur, ne ſacci evacuati membrana gangrænam, aut ſaltem ſuppurationem ob aeris præſertim acceſſum contrahat, aut ſi non contrahat, rurſus, ut cæteri *folliculati* tumores ſolent, humore ſuo, id eſt aqua, repleatur. Et mihi certe accidit, ut, dum hæc ipſa recenſerem, ab ſterili fœmina conſulerer, quæ cum diſtentum abdomen ſuperiore anno geſtaſſet, non ſine majori in ejus ſiniſtro latere renixu, & fruſtra medicis uſa eſſet auxiliis, repente circa ver anni hujus cum forte inter ridendum paulo vehementius concuteret ventrem, ecce non ſine crepitu quodam ſentit diſrumpi aliquid in eo, ipſumque continuo molliorem factum, inſolitum autem in imo pondus, cum ſenſu, qui antea nunquam fuerat, fluctuationis, & delabentis cu-

[1] Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 67.
[2] Eorund. Cent. 9. Obſ. 100. n. 3., & 4.
[3] cit. ad n. 66.
[4] ad n. 64.
[5] Ibid.
[6] Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 85.
[7] [8] [9] [10] cit. ad n. 64.
[11] Diſſert. de Hydr. Ovar. th. 25.

cujuſdam ponderis in id latus in quod ſe converteret. Quæ cum remediorum ope multum ſeri per renes, & inteſtina educentium abiiſſent; quindecim, haud amplius, dies ſimiliter ſibi viſa eſt optime valere. Nam poſt illos, iterum priorem ad molem, tenſionemque abdomen rediit, bono, ut ſemper antea, faciei colore, pedibus nihil tumentibus, & præter ventris dolores quoſdam per intervalla moleſtos, gravemque ejus molem, & menſtruorum imminutionem, quæ cuncta etiam antea fuerant, corpore agili, robuſto, egregieque ſe habente. Ne igitur cyſtis vetere emiſſo humore, novo diſtenderetur, opus eſſet, quemadmodum in exterioribus folliculis fit, totam ipſam poſſe aut abſumere, aut exſtirpare. Quorum primum in magno, & inter viſcera abdito ſacco quis proponat, aut ferat? Alterum autem propoſitum quidem ſcio, animos addente notiſſima, ſed æque rariſſima, illa Abr. Cypriani curatione; an vero aliquis intra hos triginta, eoque amplius ex quo propoſitum eſt, annos tentaverit neſcio. Quæ prohibere potuerint, non difficile intelligis: quorum pleraque ut mittam; ſi radice una, cui vinculum facile poſſet injici, cyſtis ſemper niteretur, ut in Maucharti [1], aut in Schröckii [2] Obſervatione; aures fortaſſe præbere inciperes. Sed quid? ſi radix multiplex, aut ſi una, latiſſima; non, ut apud illos, *anguſtior*, aut *pollicis craſſitie*: quid? ſi cyſtis alio, atque alio arctius alligata, & procul etiam ab ea abdominis ſede, quam, Cyprianum imitatus, incideris. Hic tamen ab ulcere per quod ſentire licuit fœtus duodecimeſtre cadaver, quo loco incidendum eſſet, didicerat, non ſecus ac Degnerus [3], ſi hydropicus inter peritonæum, & muſculos ingens tumor diffiliendo, non amplum, ſed anguſtum aditum reliquiſſet, pariter immiſſo ſpecillo ſatis ſcire poterat qua ferro eſſet patefaciendus, ut cyſtis, bubula veſica major, quæ per ſe excidit, a Chirurgo exſtirparetur.

70. Nulla igitur, inquis, in ſaccato interno hydrope curationis ſpes erit, quoniam cyſtim neque abſumere licet, neque exſtirpare? Sperabat tamen aut ſanationem, aut magnum levamen junior Verneyus [4], ſiquando educta aqua, accideret, ut ſe contrahentis cyſtis parietes inter ſe coaleſcerent, ſicque extrema vaſorum clauderent aquam importantium: id quod accidiſſe conjiciebat in Virgine annos nata ad viginti, cui venter jam ferme a biennio tumere cœperat, cutis colore non mutato, itemque in Vidua Matrona, quæ provecta jam ætate ſex ſeptemve annos ventrem tulerat mirandæ molis, quarum utrique detracta aqua, alteram ita perſanaverat, ut nupſerit, filioſque ediderit, alteri levamen longum attulerat, ut quæ plus biennio nihil mali perceperit, donec paulatim venter ad priorem illam rediit magnitudinem. Requirebat autem, ut cyſtis ſoluta etiam tum eſſet, ſicut eſt uterus in prægnantibus, nimirum ne ſi huc illuc eſſet alligata, eo parietes alter ad alterum accedere, & coaleſcere prohiberentur. Requirebat etiam, ut opinor, ne uno plura cyſtis eſſent cava, alioquin coalitum prohibitura. Quod utinam diſerte requiſiviſſet: nam fortaſſe, ut ſolutam eſſe cyſtim, ex ejus ſedis mutatione corporis ſitus mutationes quaslibet ſequente intelligi ab omnibus poſſe, facile credidit; ſic unde cyſtim uno eſſe cavo conjiceremus, indicaſſet. Id unde conjici poſſet, mihi quidem, ut ſupra [5] dixi, venerat in mentem; ſed de eo amplius quærendum eſt, ut de hoc inſuper, quomodo cyſtis parietes non eſſe tumoribus, aut abſceſſibus vitiatos, dignoſcamus. Requiſiverat autem in primis, ne tanta eſſet aquæ copia, ut viſcera altius compulſa nimiæ inter cyſtim, & diaphragma compreſſioni fuiſſent obnoxia; quod tamen in Vidua illa ſua mirum eſt non accidiſſe. Verum difficile eſt mulieres invenire, quæ priuſquam aqua graventur plurima, ſe paracenteſi ſubjiciant: quin fere cum vires amplius non conſtant, & vitiata, aut certe affecta ſunt viſcera, tunc demum quodcunque auxilii genus efflagitant. Eſt tamen, inquis, exemplum fœminæ [6], quæ

[1] cit. ad n. 64. [2] Eph. N. C. Dec. 2. A. 8. Obſ. 233. [3] cit. ſupra ad n. 61.
[4] cit. ad n. 65. [5] n. 64. in fin. [6] Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 100. n. 5.

quæ re eo perducta, ut *vix cutis oſſibus hæreret*, tandem aquæ eductione admiſſa, quamvis mala ſigna primis, & inſequentibus diebus ſe proderent, ſic tamen ſanata eſt, niſi quod ventris fiſtula ſuperſtes fuit, ut filium conceperit, & pepererit, & corpulenta, ac vegeta aliquot annos vixerit, donec febre epidemica ſublata eſt. Hic non dicam, juvenem fuiſſe mulierem, neque dicam, dum venter tumeret, gravem ſpirandi difficultatem, tuſſim, pedum tumorem abfuiſſe: hoc unum animadvertam, ſigna hæc & ſaccato interno hydropi, & hydropi peritonæi eſſe communia, neque ex hiſtoria conſtare, illo potius, quam hoc, laboraſſe mulierem, præſertim cum altera [1] ex iiſdem ſignis tubæ pariter hydrope laborare credita, poſtquam aqua effuſa bene ſe primis diebus habuiſſet, mox autem pravis ſymptomatibus ingruentibus, ſeptima ab aquæ effuſione die mortua eſſet, aquam illam, quod candore omni laude digno minime reticetur, inter peritonæum, & induratum omentum congeſtam fuiſſe, diſſecantibus oſtendit. Quin, ut pro eodem veri ſtudio nihil ipſe quoque reticeam tibi, ſic habeto, ſiquis forte contendat, duas illas Verneyi curationes potius ad peritonæi hydropem attinuiſſe, nil mihi ſuppetere quod reſpondeam, præſertim cum illam, quæ perſanata eſt, Virginem per anatomen inſpectare non potuerit, Viduam autem, quam fortaſſe poterat, non inſpectarit: imo ubi utramque illam curationem primum propoſuit, ibi, ut ſupra [2] dixi, ex iis, quæ ſaccato interno hydrope tenerentur, nullam ſe vidiſſe ſanatam, diſerte ſcripſerit.

71. Interea dum alii certiora doceant, præſtare credidero ſi cautum Medicum Targionium [3] imiteris, & in *palliativa*, quam Schorkopffius [4] quoque *potiſſimum* commendaverat, ſaccati interni hydropis curatione ſubſiſtas. Plura habet Targionius ad id monita, quæ ſeligas, & prudenter ſequaris, ne ultimo quidem illo neglecto, cum ejuſmodi hydropes jam magni ſunt, vitandos eſſe eos corporis poſitus, motus, conatus unde nimium cyſtis viſcera premat, aut ipſa ab his prematur. Quam facile enim interdum vel non ita magnæ cyſtes rumpantur, hiſtoria monſtrat, quæ a me tibi ſupra [5] narrata eſt. Vehementior enim riſus in ea muliere idem fecit, quod in viro fecerat, de quo nobis Obſervationem reliquit Hoffmannus [6]. Ab nimio enim riſu bene arguit, ſaccum in thorace eſſe ruptum, plurimum aquæ continentem, quia ſtatim ſpirandi anguſtia, quæ antea fuerat cum fixo lateris ſiniſtri dolore, in ſuffocationem mutata eſt; hæc vero cum ægrum brevi ſuſtuliſſet, in ſiniſtro thoracis cavo & multa aqua inventa eſt, & plures ibidem *membranæ*, & *veſiculæ dilaceratæ*, *a vertebris*, & *coſtis ſeparatæ*, *quæ non obſcure* ſacci diſruptionem *indicabant*, & repentinam acrioris fortaſſe aquæ effuſionem. Nec vero ſemper ita facile eſt effuſam eliminare per vias urinæ, ut in illa muliere tunc fuit; in viro enim vel tempus defuit. Unde etiam facilius intelliges, quanto in errore verſentur, qui adverſus ejuſmodi præſertim hydropes violentioribus utuntur remediis, vomitus, aut dejectiones moventibus. Et ſane Wepferus [7] in muliere, poſt vomitum enormem aſcitica facta, cum ovarium mole majus, mireque lacerum inveniſſet, ex hoc aquam in ventrem effluxiſſe arbitrabatur. Quod & ipſe de fœminis illis duabus exiſtimabis, quas a Schachero, & Gutermanno ſimul aſciticas, ſimul hydropico ovario hiante, aut diſrupto inventas commemoravi (8) ſi utriuſque hiſtorias (9) perlegens, cujuſmodi pharmaca ſumpſiſſent, & quæ ab eorum ſumptione pertuliſſent, animadverteris. Sed dum tibi gratificari cupio, eo me provectum vix tandem ſentio, quo certe a primo non putabam. Finem igitur ſcribendi facio. Vale.

EPI-

[1] Ibid. n. 7. [2] n. 68. [3] cit. ſupra ad n. 64. [4] theſ. 25. ſupra ad n. 69. cit.
[5] n. 69. [6] Medic. Rat. T. 4. P. 4. c. 14. Obſ. 7.
[7] apud Scorkopffium modo cit. th. 23. (8) n. 64. (9) Schacheri Vid. §. 16. in fin.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XXXIX.

De reliquis internis Ventris Tumoribus præter naturam verba fiunt.

CUM de Aſcite, & cæteris ventris univerſi tumoribus ſatis ſuperiore Epiſtola ſcriptum ſit; nunc ſequitur, ut de iis ſcribatur, qui certas quaſdam illius Partes diſtendunt, ſupremis tamen, & infimis nonnullis exceptis, ut quarum tumores aliis tibi Litteris (1) expoſiti ſunt. Valſalva igitur eorum, qui ad medias, & qui ad infimas Partes attinent, has quinque Obſervationes reliquit.

2. GEORGIUS MARCHESIUS Patricius Forolivienſis, magno interno tumore ventris laborans, ad dorſum, & ad ſiniſtrum lumbum dolebat. Urinam ſæpe, inteſtinorum autem recrementa ſummis cum conatibus reddebat. Cibos appetebat. Tamen omnibus demum corporis partibus macie omnino extenuatis, niſi quod jam diu a duro tubere ſiniſtrum ſcrotum, noviſſimis autem diebus quindecim a magno œdemate pedes tumebant, cum horum ſiniſtrum eryſipelas corripuiſſet, poſtridie generoſus hic Juvenis obiit. VENTRE aperto, ad hujus centrum ingens tumoris moles apparuit, viſcera undique comprimens adeo, ut ſi non prorſus extra ſuam ſedem, at certe eſſent contractiora, pluribuſque in locis ſublivida, cæterum, quantum oculis perſpici poterat, ſana. Pendebat tumor a meſenterio, tota anteriore facie omento opertus extenuato, multiſque partibus lacero. Quo ſeparato, atque amoto, melius aliquanto tumoris figura in conſpectum venit. Hæc abnormis erat: duæ autem parte ſuperiore protuberantiæ hypochondria verſus ſingula ſingulæ extendebantur, ut altera jecur, altera ſplenem non modo obtegerent, ſed & ſurſum vehementer compellerent. Ne ventriculus quidem extra omnem preſſionem erat, nonnihil ipſum urgente medio tumoris corpore, a quo duæ illæ protuberantiæ diſcedebant. Pondus autem univerſi tumoris eſſe poſſe videbatur librarum circiter quinque, & viginti. Sed & aliis in partibus extra tumorem turgebat omne meſenterium eadem ſubſtantia, quæ tumorem efficiebat, quocum tumor etiam alter conjungebatur ejuſdem naturæ, qui in teſticulo ſiniſtro erat. Scilicet utriuſque natura fuit, quæ cancroſorum tumorum, & quorundam præſertim, qui in mammis obſervantur, magna ex parte ſimilis. Corpora, ex quibus conſtabant, pleraque ad glanduloſam ſubſtantiam accedebant, & tubera, ſive, ut noſtrates vocant, *tartuffi* figura repræſentabant. Varia erant magnitudine: aliaque inſtar pinguedinis albicabant, alia carnis inſtar rubebant, multa etiam quaſi a concreto ſanguine ſubnigra erant. In corporum interſtitiis nonnullis pus, ſed in aliis ichor, in aliis flavum ſerum ſtagnabat. Ad nullam autem tumorum partem plus ſeri, quam ad illam, quæ in teſticulo, fuit.

3. Habemus nunc omnia, quæ ad hiſtoriam hanc attinent, cujus particulam alias (2) protuli, reliqua pollicitus cum Valſalvæ Obſervationibus, ex quibus ſelectas, in calce ejus Diſſertationum edere in animo tunc habebam. Et ſane haud inter poſtremas hæc eſt, ſi tumoris ſimul extenſionem, ſimul pondus attendamus. Nam quod ad illam ſpectat, non me quidem fugit, magnos alios meſenterii tumores ſumma parte ita ſe ad jecur, aut ſplenem aliquando extendiſſe, ut alterutrius viſceris in ſcirrhoſam molem converſi ſpeciem Medicis objecerint. Verum hic prætérquam quod ſupremis appendicibus & jecur obtegebat, & ſplenem, inferiorem raro exemplo eo uſque producebat, ut cum tumore conjungeret teſticuli ſiniſtri.

(1) Epiſt. 36., & 38. ex parte.

(2) Epiſt. Anat. 2. n. 67.

Leges quidem a Cl. Viris Hebenſtreit (1), & Matthia (2) propoſitum ſteatoma, quod ad meſenterium ſpectans, teſtem alterum intra ventrem ad ſe retraxerat, non ſe deorſum ad ipſum extenderat, & quanquam in ſecunda Obſervatione ad femur productum, Cruralia vaſa circumveſtiebat; in neutra tamen ad jecur, lienemque aſcendebat. Tumoris autem pondus in hac utraque Obſervatione, magiſque in alia, quæ infra (3) commemorabitur, utique erat majus, quam a Valſalva inventum eſt. Attamen deſcriptum ab hoc tumorem ex magnis fuiſſe, qui in meſenterio reperti ſunt vel ſpectato pondere, quis poſſit negare? quando Whartonus (4), qui plures memorat, non graviores duobus proponit, quorum alter, ab eo obſervatus, pendebat circiter ſeptem libras, alter autem a Paræo, libras decem cum dimidia, quantumvis *mirus*, & *prope incredibilis* dicatur.

4. Quod ad ea attinet, quæ in vivente ægro adnotata ſunt, non expectabis certe, ut dicam, cur tametſi cibum appeteret, toto corpore extabuerit, ſi qua iter ſit chylo in ſanguinem, neque cur adeo intumuerint pedes, ſi qua venæ Iliacæ traducantur, & Cava Inferior, cogitaveris. Porro tumoris pondus, & moles non chylifera ſolum, aut ſanguifera vaſa, ſed & veſicam, & inteſtina urgebant. Quamobrem cum illa extendi, hæc autem facile dilatari non poſſent; lotium ſæpe æger, recrementa autem alvi cætera magnis cum conatibus reddere cogebatur. Quorum hoc alterum, & ob eandem quidem cauſam, in hoc morbo ſæpe fieri, indicatum eſt a Fernelio (5), utrumque autem, vel certe alvum pigriorem, & difficilem mictionem obſervata a Paræo, eundemque ad modum explicata videbis in eo, quem paulo ante (6) commemoravimus, caſu, qui in Sepulchretum quoque (7) relatus eſt. In eo caſu dolor ſimul indicatur, qui, ut in noſtro, dorſum, lumboſve prægravaret; noſti autem, quas ad vertebras ſe alliget meſenterium. Qui dolor, & difficilis mictio in proxima pariter Valſalvæ hiſtoria non defuerunt.

5. MULIER annos nata ad ſexaginta, a multis jam menſibus de tumore quodam in umbilicali regione conqueſta, vexari dolore cœpit gravativo ad dorſum vergente, cui comes erat interdum mingendi difficultas. In dies augebantur & tumor, jam quantus uteri in prægnante eſſe poteſt, & conſequens ex tumoris incremento deſcriptus dolor, præſertim cum ſe mulier cubans ex uno in alterum convertebat latus. MORTUÆ aperto Ventre, tumoris ingens apparuit moles. Hæc baſim habebat in meſenterii centro, & cum renis dexteri Adipoſa membrana nectebatur; ad finem autem Coli inteſtini ſic adhærebat ut ſine laceratione dividi non poſſet. Tumoris ſubſtantia quibuſdam in locis firma, in aliis autem erat mollis, ut ſteatomatis referret materiam. Multis ren dexter ſcatebat arenulis, & valde dilatatam pelvim habebat. Reliqua autem viſcera ſana erant.

6. Et ſi non eſt dubium, quin ad renem quoque iſta in mingendo difficultas, & vergens ad dorſum dolor aliqua ex parte attinerent, cum ille arenulas lotio adderet, membranamque ſuam diſtracta communi altera, id eſt Adipoſa, nonnihil ſimul divulſam non habere non poſſet; tamen & diſtractio illa ab annexi tumoris pondere fiebat, & difficilis ſæpe mictio ultimo tempore prægnantibus accidit ob uteri prætumidi molem, quacum erat, ut diximus, iſta tumoris moles comparanda: quæ ſi forte a dextris, ut annexio illa indicat, magis prope renem protuberabat, hinc facile etiam intelligi poſſet, quomodo ſæpius compreſſo uretere, & impedito lotii deſcenſu, ea contigiſſet pelvis dilatatio. Sed utcunque hoc eſt; illud miraberis fortaſſe in propoſita utraque hiſtoria, præter dolorem illum ad lumbos, & dorſum, qui diſtrahentis tumoris pondus neceſſario conſequebatur, nullum peculiarem memorari, qui ad tumorem ipſum pertineret, aut ad eas ſaltem, quæ hunc in

(1) Diſſert. de Partium coaleſcent. morb. §. 17.
(2) Commerc. Litter. A. 1739. Heb. 48.
(3) n. 8.
(4) Adenogr. c. 11.
(5) Pathol. l. 6. c. 7.
(6) n. 3.
(7) Sect. hac 21. Obſ. 38.

intercipiebant, meſenterii membranas. Verum mirari deſines ubi cum Valſalvæ hiſtoriis conſentire Veterum, & Recentiorum obſervata, & ſcripta, oſtendero. Veterum nomine Benivenio antiquiores hic non intelligo, qui circa initium floruit ſæculi XVI. Nec tamen eo vetuſtioribus hos meſenterii morbos incognitos puto. Nam etſi hominum cadavera incidere non conſueverant; at brutarum animantium haud raro ſolebant, in quarum aliqua non id offendiſſe incredibile eſt, quod ego vel in parvula gallina vidi. Erat ea non minus macra, quam vorax; ventrem tamen æque tumidum gerebat, ac ſi ovum, quod per ætatem necdum poterat, mox eſſet editura. Tumorem hunc faciebant ſcirrhoſa corpora ſubrotunda, plura fabæ, quædam caſtaneæ magnitudine, inteſtinis interjecta, nonnulla etiam affixa, granoſa ſuperficie omnia, atque etiam ſtructura, niſi quod ex majoribus aliquod multam continebat ſubſtantiam, undique iis præduris granis comprehenſam, ſimilem albi, & teneri, ſed exſucci, ſebi, qualem ſuperioribus Litteris (1) deſcripſi in utero, & ovariis cujuſdam mulieris. Sed hic ovarium cum perminutis vitellis ſanum, ut pancreas utrumque, &, ſi valde auctam magnitudinem excipias, jecur quoque, & lien, quin & ipſa inteſtina erant ſana. Mihi igitur non fit veriſimile, nunquam a coquis, a laniis, a victimariis ullum in meſenterio tumorem animadverſum, & Medicis fuiſſe oſtenſum, cum Galenus, ut alias (2) tibi commemoravi, ſcirrhoſum circa cor tumorem in gallo inſpexiſſe videam, & ad homines tranſtuliſſe. Crediderim potius, quæ in libro aliquo priſci Medici ea de re attigerint, longo tempore, ut tot alia, intercidiſſe. Nam ſi Julius Pollux, ut legi apud Ingraſſiam (3), *circa meſenterium etiam ſtrumas fieri voluit*; certe aut a Medico aliquo ipſe Grammaticus id ſumpſerit; aut ſi forte per ſe vidit, creditu difficile eſt, a Grammatico admonitos Medicos, quicunque ab ſæculi II. fine ad XVI. initium ſcripſerunt (Commodo enim imperante, ut Galenum, ita & Pollucem vixiſſe, ajunt) nullum de ejuſmodi meſenterii morbis verbum feciſſe.

7. Benivenius (4) igitur *callum* (durum tumorem intelligo) inter venas meſaraicas pueri invenit, eas premendo obſtruentem. Ingraſſias autem (5) in Nigri ſuſpendio puniti, meſenterio ſtrumas circiter ſeptuaginta offendit, præter totidem ferme tumores, extimæ inteſtinorum tunicæ adhærentes, quorum in tumorum utroque genere cum alii ciceris parvitate, alii ovi gallinacei magnitudine, plurimi inter hos medii eſſent, continebant omnes aut liquidam, & mucoſam, aut gypſeam, lapideamque materiam. Benivenius tamen cum cætera pueri mala commemoret, nullam injicit mentionem doloris. Ingraſſiæ autem quicunque Nigrum illum cognoverant, magno conſenſu retulere, *ſaniſſimum*, quod ſane permirum eſt, *donec ſuſpenderetur*, *extitiſſe*. Nec vero Fernelium (6), cum univerſe docuit, meſenterii tumorem *nullo dolore affligere*, ſine obſervationibus dixiſſe id credo, quanquam hanc ſui dicti cauſam continuo ſubjecit, *quod pars ipſa doloris ſit expers*. Id vel magis de Arantio (7) credo, quippe qui tumores ibi obſervaſſe videtur *nucis pineæ*, *& capitis pueri magnitudinem interdum ſuperantes*, & certe ſigna ita proponit, ut ſtructuram ſimilem ejus, quæ a Valſalva (8) in Marcheſio deſcripta eſt, ante oculos habuiſſe appareat. Eſt enim tumor, inquit, *tuberoſus*, *atque inæqualis eo quod plura glanduloſa corpora connexa*, *& mirifice aucta ſibi invicem cohæreant*, *inæqualeſque tumores tuberis terræ in modum efforment*. Attamen hoc primum omnium ſignum tradit, *tumorem eſſe indolentem*. Fortaſſe hic dices, a Benivenio, atque Ingraſſia duros, frigidoſque, ut vocabant, tumores fuiſſe obſervatos, nec alios facile Fernelium, & Arantium deſignare voluiſſe. Certe autem cum Benivenius (9) alterius generis tumorem deprehendit, qui jam in magnum meſenterii ab-

(1) n. 34. (2) Epiſt. 16. n. 20. (3) De Tumor. tr. 1. c. 1. comm. 2.
(4) De abdit. morb. cauſis &c. c. 37. (5) comm. cit. (6) c. ſupra ad n. 4. cit.
(7) l. de Tumor. p. n. c. 44. (8) ſupra, n. 2. (9) l. cit. c. 33.

abſceſſum degeneraverat, fuiſſe alvi tormina, adnotavit, quæ in dies creſcerent, ægrumque intolerabilia facta occiderent. Pariter legiſſe te vel in Sepulchreto non dubito, dolores colicos, aut colicis ſimiles a meſenterii abſceſſibus, & apoſtematibus, Mermanno (1), Folio (2), Wepfero (3), Sennerto (4) atteſtantibus, inductos. Me vero non fugit, hæc poſſe objici: quorum pars non fugerat Marcellum Donatum (5), quem de meſenterii tumoribus legiſſe video pleraque eorum, quæ hactenus dixi, de quibus quidem ſua tempeſtate jam facta eſſet in libris mentio. Is autem cum aperte, ſiquis alius, contenderet, dolore nullo, effatu digno, tentari meſenterium propterea quia ex partibus ipſum conſtituentibus nullas ſenſu præditas agnoſcebat præter nervos, & membranas, quarum tamen partium ob plurimam adjectam pinguedinem ſenſum valde hebetem fieri, non dubitabat; dolorem a Benivenio adnotatum, non meſenterii, ſed inteſtinorum fuiſſe cenſebat. Scilicet arbitrabatur, in eo potiſſimum inteſtinorum tractu quocum male affecta meſenterii portio jungeretur, multæ abſceſſum facientis materiæ pondere aut comprimente, aut deorſum trahente; ne de acri ejuſdem exhalatione quidquam dicamus, fuiſſe dolorem excitatum.

8. Nobis vero etſi minime neceſſe eſt omnia, quæ Marcellum ſenſiſſe diximus, probare; illud tamen negari poſſe non videtur, *alvi torminibus*, hac enim voce uſus eſt Benivenius, inteſtinorum potius dolores, quam meſenterii, deſignari, aut ſicui forte id dubium ſit quia mox verba hæc adduntur, *omnia viſcera ſana videbantur, jecur, lien, & inteſtina omnia nullam doloris notam oſtendebant:* at certe aliis, quas memoravimus, hiſtoriis diſerte ſcribi *dolores Colicis ſimiles*, aut *Colicam*. Et ne forte putes, hæc tantum contingere, cum abſceſſus eſt; Platerum (6) lege, & Whartonum (7), qui *Colicos dolores* in iis adnotarunt, in quorum meſenterio ille tumores *glanduloſos*, & *duros* invenit, non uno in loco inteſtinis adeo connatos, ut hæc coarctando, impedirent excrementorum deſcenſum, hic vero tumorem unum, ſed tantum, ut in alterum latus inteſtina detruderet, eumque *glanduloſum*, *& carneum magis*, *quam humoralem*. Quod ſi in Valſalvæ (8), & aliorum, quas ſupra (9) attuli, Obſervationibus, a tumoribus hujus generis ii dolores inducti non memorantur; in aliis credibile eſt, inteſtina æque compreſſa non fuiſſe, in aliis autem non æque aut acres, aut multas fæces habuiſſe: quod ultimum de muliere præſertim credes, cujus meſenterium, ut apud Coiterum [10] videbis, erat quidem *ex multis, iiſque ſatis magnis ſcirrhis conflatum*, ipſa autem vix aliquid poterat vel liquidum deglutire. Sic alias aliquas, ſi non eaſdem, ſubfuiſſe cauſas etiam in quibuſdam meſenterii abſceſſibus dices; neque enim omnes legimus cum doloribus conjunctos. Cruciatus quidem apud eundem Auctorem [11] memorantur in magni abſceſſus deſcriptione; ſed qui ad reddendæ urinæ difficultatem, & ad alia, quæ proponuntur, incommoda referri poſſunt, cum de ventris, & inteſtinorum doloribus nulla mentio injiciatur. Quin Donatus [12] Obſervationem profert ſuam non mediocris abſceſſus, ut multa oſtendebat ſanguinolenta, & purulenta dejecta materia, & ulcus ſordidum ad ſpithamæ longitudinem in meſenterio relictum, cum tamen in longa ægrotatione nulla unquam, niſi extremo die, audita eſſet de dolore querela. Sed multo, quam cæteræ, mirabilior eſt Hearnii hiſtoria, quam in Sectione hac XXI. Sepulchreti [13] habes. In ea cum reliqua deſcribantur, ne unum quidem verbum eſt de ventris dolore. Quæ res non tam mira eſt propter duodecim, aut eo amplius libras materiæ fluidæ, quæ in triplici tumore erat, quam propter univerſi tumoris pondus, libras æquans Suecicas quinquaginta quinque, & ſedem, quæ totum

(1) (2) (3) (4) l. 3. S. 14. Obſ. 30. §. 10., & §. 13., & ſeqq.
(5) De Medic. Hiſt. Mirab. l. 4. c. 7. (6) Sepulchr. Obſ. 30. cit. §. 11.
(7) Adenogr. c. 11. (8) n. 2., & 5. (9) n. 7. (10) Obſ. Anat.
(11) Ibid. (12) c. 7. paulo ante cit. (13) Obſ. 36. §. 1.

tam fere meſenterii ſpatium erat. Huc illud accedit, quod tumor inteſtinis arcte annectebatur, ut a Duodeno ad Ilei medium, quaſi cum his in unum coiviſſet, ſine ruptione ſeparari non poſſet, & quod ægri deſiderio, quippe aſſiduo, & ferme canino appetitu affecti, vix ſufficiebat aſſumptorum copia: ut neque pauca hic recrementa, neque inteſtina non compreſſa liceat ponere, ſed omnino alia quæpiam cauſa ſit ab eo excogitanda, qui rationem velit reddere abſentium dolorum, id quod infra [1] facere conabimur. Nunc enim aliæ, in quibus non aberant, Obſervationes ſunt indicandæ, quas Sepulchreto poſſis adjicere. Dolæi [2] eſt una, in qua tumor aliquanto minor, quam a Valſalva [3] deſcriptus, ſtructura autem non abſimili, cum diris tenſionibus, moleſtoque ſenſu quaſi vivi in ventre catelli alerentur, conjunctus erat; ſed tumor a meſenterio quidem oriebatur; cæterum *variis locis inteſtinis tenuibus erat affixus*, *imo inteſtina ipſa illius ſubſtantiam permeabant*. Altera Obſervatio Verdrieſii [4] eſt, qui poſt ventris tormina meſenterium totum *ſteatomatoſum*, nec ſine ingenti abſceſſu; at ſimul inteſtina *arcte invicem cohærentia* proponit. Tertia Laubii [5] eſt in eo, qui ventris doloribus valde moleſtis conflictatus, tubercula in meſenterio quidem habuit; ſed & inteſtina ſimilibus plurimis abſceſſibus *ſteatomatoſis* ſcatebant. Contra in nobiliſſimo Comite meſenterium totum pinguedine multa ſcirrhoſa ſebacea obſitum, & *tormina* tamen *defuiſſe*, adnotavit Goekelius [6]. Itaque, ut concludam, in productis non Veterum modo, ſed & Recentiorum Obſervationibus aut dolor non legitur cum tumore meſenterii conjunctus; aut ſi legitur, non in meſenterio potius ipſo, quam in inteſtinis fuiſſe conſtat. Minuſque conſtat in Jo. Sculteti hiſtoria, quæ in Sepulchreto [7] etiam extat; neque enim ſatis apparet, ventris cruciatus extra inteſtina fuiſſe: & ſi appareret, cum acerrima, quæ in ſex meſenterii tumoribus fuit, materia omnes lumborum vertebras multum dicatur corroſiſſe, non deeſſet Obſervationes cæteras attendentibus altera extra meſenterium aut dolorum, aut originis dolorum ſedes: ut certe non deeſt in eo, quod ſequitur, exemplo.

9. MULIEREM annorum duodetriginta dolores in ventre, cum levi interdum febricula conjuncti, per quadriennium vexaverant: tandem ſæviores facti, e vivis ſuſtulerunt. CADAVERIS Abdomen nullam exterius tenſionem, quæ in vivente circa umbilicalem regionem fuerat; jam oſtendebat. Ad meſenterii tamen centrum duo erant tumores. Quorum alter ovi anſerini magnitudine, renem verſus dexterum vergebat, intus exulceratus, nihil tamen continens purulenti: alter vero multo erat major. Nam & ad ſiniſtrum pergebat renem, ſic inter hujus exteriorem, interioremque tunicam ſe inſinuans, ut renem totum contegeret, nec niſi ſummo cum labore ab eodem poſſet evelli; & ad os uſque pubis ejuſdem lateris ſe extendebat, craſſitudine quibuſdam in locis duos, in aliis tres digitos æquans. Hic primo aſpectu concretum ſanguinem referebat. Sed totus firmis, datis a peritonæo, membranis veſtiebatur: ex ſubſtantia autem conſtabat, multis in locis, fibrarum carnearum ſimillima, niſi quod hic erant infectæ colore atro, & alicubi laxæ adeo erant, ut concretus ſanguis viderentur.

10. Si, ut ſuſpicor, ita pro certo haberem, a Valſalva etiamtum adoleſcente habitam eſſe diſſectionem; facile in tumore hoc altero aneuryſma aliquod deſcriptum crederem. Sed ut nihil aliud fuerit, quam quod tunc ipſi viſum eſt, unus videlicet ex iis, de quibus hic agitur, meſenterii tumor; certe ad pubem uſque, & ad dexterum operiendum renem extendere ſe non potuit, quin urgeret, comprimeretque inteſtina, nec inter renis illius tunicas ſe inſinuare, & ad harum propriam, renemque ipſum arcte adeo ſe affi-

(1) n. 11. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 258. (3) n. 2.
(4) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 87. (5) Eorund. Tom. 2. Obſ. 108. partic. 2.
(6) Eph. N. C. Cent. 6. Obſ. 94. (7) l. 3. S. 14. Obſ. 30. §. 12.

affigere quin longas, graveſque crearet moleſtias, quæ tametſi ad eam ſedem attineant; tamen quam ſæpe ad inteſtina ſe extendant, utque horum potius, quam renis, dolores haud raro eſſe videantur, minime ignoras. Interea nolim credas, eam mihi ſententiam eſſe, ut nullus eſſe poſſit meſenterii tumor, qui ſedes ipſe doloris ſit: tantum velim, non aliter accipias omnia, quæ a me hactenus producta ſunt, atque animadverſa, quam ut ſcias, nullam eſſe ex tot Obſervationibus unde liquido appareat, in tumore ipſo dolorem fuiſſe.

11. Quod ſane mirum eſt ſive nervorum meſenterii copiam ſpectes, ſive ejus glandularum officium. In mammis enim longe minor proportione ineſt nervorum numerus: quarum glandulæ tumores ſi cruciatum ideo acerbiſſimum afferrent, quod *chylus crudus, ad acorem concipiendum aptus, in alias partes glanduloſas ita crude, & copioſe*, ut in mammas, *concurrere non poteſt*; ſane multo magis in meſenterii tumoribus dolor ſæviret (cujus glandulas, cum illa ſcripſit, non videtur attendiſſe Vir Doctus) quippe in quod chylus confluit & omnis, & multo crudior. Dilui in meſenterio lympha diceres, eoque progredi ulterius, non, ut in mammis, immorari; niſi tumor ipſe incipiens & lymphæ, & chylo remoram faceret, mox illam, nimirum tenuiorem, præterlabi ſineret, chylum retineret. An igitur dolor, cum ad meſenterium attineat, in inteſtinis videtur, nervis, qui ad hæc tendunt, compunctis, non ſecus atque in amputato jam pede? An humor, qui poſſit compungere, non omnibus ineſt meſenterii tumoribus? An quibuſdam horum ineſt humor, qui nervorum ſenſum, laxando, hebetet? An interdum tumorum duritie intercepti nervi haud aliter atque ab injecto vinculo, ſentiendi muneri impares fiunt? Sed hoc poſito, illud poſtea non intelliges, quomodo Laubius (1) *circa umbilicum tormina* adnotavit, cum *abſceſſus ſteatomatoſus pugni virilis magnitudinem ſuperans, durus, compactus in parte poſtica meſenterii, ubi vertebris lumbaribus annectitur, ſitus, vaſa majora illius loci circumdaret*. Sic enim videtur impoſitos iis vaſis nervos, meſenterium, & inteſtina adituros, intercipere, & premere debuiſſe. Fac igitur aliud aliquod ad id excogites, cætera autem, quæ modo attigi, diſpicias, aliudque ad alias Obſervationes accommodes. Quarum nullam, earum quidem, quas nos attendimus, ſic explicare te poſſe credas, ut Bierlingius (2) indicavit, qui *per tot ſæcula tot Auctores deceptos*, ſi non ſemper, at *multoties*, cenſebat, dum magnæ illius in centro meſenterii glandulæ verum uſum, & chyli receptaculum ignorantes, ex hoc poſt mortem chylo etiam tum repleto, & diſſecto *plerumque abſceſſum meſenterii feciſſent*; quaſi aut abſceſſus, quos plerique propoſuere, non longe alio ac chylus eſt, humore pleni deſcriberentur, aut magna illa glandula ut in quadrupedum genere, ſic etiam eſſet in humano. Mitto aliam haud raro quorundam abſceſſuum, & tumorum ſedem, & plerorumque aut numerum, aut magnitudinem vel in vivis animadverſam. Nec quod Cl. Hallerus (3) exiſtimat, *aliquando magnas quidem, ſed ex recepta in junioribus lege glandularum conglobatarum*, meſenterii glandulas *pro morboſis habitas eſſe, cum eſſent ſaniſſimæ*, inficias ibo. Sed cum aut multo majores ſunt, quam ea lex requirit, aut duriores, non eſt certe huic ſuſpicioni locus, ut puta in illa pueri, quam ex Benivenio produximus (4) diſſectione. Hic enim *callum* non appellaſſet, neque eo dixiſſet venas meſaraicas obſtructas *omnes* fuiſſe, niſi tumorem *inter* illas venas reperiſſet tum durum, tum ſatis amplum. Cæterum quod ad duritiem attinet, varia in his tumoribus ſpectanda eſt tum natura, tum ætas. Quam ſæpe illa ad ſteatoma accedat, ex productis pleriſque Obſervationibus animadvertere potuiſti. Et alias tamen eſt longe alia. Vide, exempli cauſa, Themata illa Medica egregii Anatomici Salomonis Alberti, quæ cum tribus ejus Orationibus edita ſunt, ad Morbos Meſenterii, & Pancreatis ſpectantia. Cum alia

(1) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 108.

(2) Eph. N. C. Dec. 1. A. 2. Obſ. 152.

(3) not. 2. ad §. 128. Prælect. Boerh. in Inſtit.

(4) n. 7.

alia invenies, quibus nonnulla confirmantur, quæ ſupra (1) ſcripſimus, tum hæc præſertim: Humores in meſenterio putrentes, *nonnunquam ipſum in tumorem attollere, laxum primum mollemque illum, proceſſu temporis vero humoribus ſenſim ſuceſcentibus, adeo durum tactuique renitentem, ut in partibus ad umbilicum, & imum ventrem attinentibus, vel os, vel calculum concreviſſe putes*. Alias vero contra accidit, ut quæ erant dura, putreſcendo remolleſcant. Quo, inter cæteras, Obſervatio etiam pertinet Andreæ Veſtphali (2), qui cum in ægræ ventre, maxime autem circa umbilicum deprehendiſſet *tumores duros multos, qui demum tractu temporis emolleſcebant*; in mortua glandulas meſenterii *pleraſque exulceratas* offendit, *alias vero adhuc induratas*. Sed jam de iis, qui ad infimam Ventris partem attinent, tumoribus videamus.

12. FŒMINA quadraginta annos nata, olim ex abortione fœtus ferme quinquemeſtris, duritiem quandam circa uterum cœpit animadvertere, ibidemque pungente dolore, levi quidem, ſed aſſiduo, tentari. Aliquoties febricitavit. Tumor interea excrevit, ſic tamen, ut eſſet mobilis; nam modo in medio, modo ad latera percipiebatur. Multum capite dolebat: cum labore alvum exonerabat: vomitus interdum moleſtus erat: dolor autem in tumore adeo aliquando excruciabat, præſertim cum ab animi ægritudinibus augebatur, ut ardentem febrem accenderet, ferrique vix poſſet. Hæc, quæ dicta ſunt, intra decennium contigere: quo tempore nunquam concepit. Denique immobili facto tumore, & dolore: ac febre acutiore ſævientibus, e vivis exceſſit. VENTRE adaperto, tumoris ingens moles a Valſalva comperta eſt, ut prægrande hominis æquaret caput. Erat in poſteriore uteri pariete, Rectum inteſtinum vehementer premens, & circumjectis partibus arcte alligata. Carnoſa exterius colore quidem videbatur; ſed ſubſtantia firmior erat; intraque hanc ſinuoſas caveas continebat duas, quarum parietes carnem putridam referebant. Altera inanis erat; in altera ſeroſa materia concludebatur. Ovariorum quoque ſedem hic tumor occupabat. Itaque nullum eorum veſtigium inventum eſt, niſi quod ad tumoris latera veſiculæ ſero turgidæ conſpectæ ſunt, quarum nonnullæ ovo columbino erant pares. Collecta ex iis ſeri pars igni impoſita eſt, pars affuſis acidis ſuccis admiſta. Neutra ullo modo concrevit.

13. Nulla eget hic caſus expoſitione: adeo quæ in mortua reperta ſunt, iis evidenter reſpondent, quæ in vivente fuerant animadverſa. Scilicet abortionem conſecuta durities, & dolor, & manifeſtus demum tumor, & horum ſedes, & nulla intra decennium, quamvis florente ætate, conceptio, ſatis uteri tumorem ſignificabant: nec dolor capitis, vomitus, & cruciatuum in tumente parte ab animi præſertim triſtibus affectibus incrementum alio pertinebant: cruciatuum autem acerbitas, & febres pravam tumoris naturam indicabant, ut exonerandæ alvi potius, quam veſicæ, difficultas cui potiſſimum inſideret uteri parti. Unum erat, ſi Arantium (3) audires, quod non ſatis conveniens videri poſſet. Is enim cum proferret notas, per quas a meſenterii tumoribus uteri tumores diſcernamus, hi *dolent*, inquit, *æquales, ovali forma præditi ſunt, neque loco prorſus moventur*. Noſter diu mobilis fuit, multo diutius, & ſemper fortaſſe futurus, niſi arcte ſe demum ad proximas partes alligaſſet. An igitur in ejuſmodi dumtaxat prægrandes jam factos, & alligatos uteri tumores Arantius inciderat? an verbis uſus eſt, quæ magis fortaſſe, quam in animo haberet, immobiles tumores hoſce ſignificare videantur? Utcunque id eſt; longe facilius erat in propoſita hiſtoria, quam in ea, quæ proxime ſequitur, ante diſſectionem intelligere, quæ pars in imo ventris tumorem faceret: neque hoc tamen ſagacitatem Valſalvæ fugit, quemadmodum protinus cognoſces.

14. MULIER gracilis, annorum circiter quadraginta, cum hyſtericæ affectioni multum eſſet obnoxia, ejuſque præſertim gra-

(1) n. 4. & 7. (2) Differt. de parte inteſt. Jejuni & cæt. c. 3. §. 60.
(3) c. 44. ſupra ad n. 7. cit.

vioribus paroxyſmis, qui convulſivis motibus univerſum corpus, præcipue autem ventris viſcera concutiebant, cumque nonnullos tandem cæterorum graviſſimos paſſa eſſet; animadvertere cœpit manifeſtam quandam cum in epigaſtrica regione depreſſionem, tum in hypogaſtrica extuberationem. Illa nunquam mutabatur; hæc ſæpe intra unum diem. Nam majorem, & prædurum tumorem cum oſtenderet; ſæpenumero hic repente concidebat. Item cum alimenta ſumebantur; hæc eodem uſque præcipitari mulier ſentiebat, eaque pars inde magis attollebatur, graviorque fiebat ponderis ſenſus, qui ſemper ibidem erat: interjectis autem quatuor, aut quinque horis, dolores acerbiſſimi, & tormina, & animi defectiones excitabantur. Ægra ſæpe quærebatur, ſibi omnia viſcera, ſic enim ajebat, e ſuis ſedibus eſſe prolapſa. Coctiones manifeſto vitiatas habebat: febricitabat: erat valde emaciata. Cum tres menſes ſic, ut diximus, affecta vixiſſet, deceſſit. IN CADAVERE id inventum eſt, quod Valſalva in conſilio prædixerat; ventriculus ad hypogaſtrium prolapſus, vix ut quatuor tranſverſi digiti inter ipſum, pubemque intercederent. Hic autem alium habebat poſitum ac Editores *Bibliothecæ Anatomicæ* (1) ex quadam Virgine repræſentarunt. Pars enim illa ventriculi, quæ gulæ reſpondet, hic uſque adeo in longum producta erat, ut fundus totus eſſet in hypogaſtrio.

15. Rara quidem hæc diagnoſis Valſalvæ fuit; ſed non minus rara Obſervatio. Ut ab hac incipiam, animadvertas, velim, multifariam eſſe poſſe ventriculum in hypogaſtrio. Aliquando enim ea eſt amplitudine, ut in muliere quam in Noſocomio hoc ſecui circa medium Decembrem A. 1717. ventriculi fundum non magis ab oſſe pubis diſtare, quam in fœmina modo propoſita, viderim, & iis, qui aderant, oſtenderim tanto id magis admirantibus, quia ventriculus erat inanis. Cum enim aut flatibus, aut humoribus incluſis præter omnem modum diſtenditur, poſſe eo pervenire, ut fœminæ aut pro jam diu prægnantibus, aut pro aſciticis habeantur, notum eſt ex Obſervationibus Moinichenii (2) in primis, & Jodonii (3), quorum hic ventriculum *per medium diſſectum* invenit *ulnam Pariſienſem ſuperare*, ille vero in Theatro hoc noſtro vidit *totam abdominis regionem occupare, ipſaque inteſtina cooperire*. Quam extenſum quoque in eo Cl. Widmannus (4) deprehenderit, qui vix credibili panis, nec minori cereviſiæ copia ſe quotidie implere conſueverat, illius oſtendit deſcriptio. Interdum vero non propter auctam magnitudinem, ut regiones alias ventris, ſic hypogaſtrium quoque, ſui aliqua parte occupat; ſed juſtum ſervans magnitudinis modum, aut altero extremo, ut puta dextero, quemadmodum in memorato (5) exemplo *Bibliothecæ Anatomicæ*, quo & Meryi (6) alterum addas licet; aut totus deorſum ruit. Ruere autem poteſt aut ad inferiora tractus, aut eo compulſus. Trahebatur in Veſalii (7) ægro a graviſſimi omenti pondere *ita deorſum ex ſua ſede*, ut ipſum ventriculi munus deficeret, ortiſque ſingultibus mors ingrueret. Trahebatur quoque a Tenuibus inteſtinis pene omnibus, ut in illa Meryi Obſervatione, in ſcrotum devolutis, aut in prælongum alterum ſaccum, ut in alia Chr. Henrici Papen (8). Deorſum autem compellebatur in aliis corporibus a Valſalva (9), aut a me (10) diſſectis, urgente aut depreſſo diaphragmate, aut prægrandi jecinore: cujus ultimi generis præſertim ſunt duæ Obſervationes Fantoni patris (11): quæ omnia exempla hic commemoro, ut generatim indicem depreſſionis cauſas; non quod revera in hypogaſtrium uſque detruſus eſſet ventriculus. In hypogaſtrio quidem ab Ruyſchio (12) conſpectus eſt, cum mulieris ab aſthmate mortuæ cadaver incideret. Sed neque cauſa indicatur, cur ipſe *cum inteſtinis*,

(1) Part. I. ad Gliſſon. Tract. de Ventric. & Inteſt. c. 2.
(2) (3) Sepulchr. Sect. hac 21. Obſ. 42. & 48. (4) Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 149.
(5) n. 14. in fin. (6) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1701. Obſ. 5.
(7) De corp. hum. fabr. l. 5. c. 4. (8) Epiſt. de Hern. Dorſal.
(9) Epiſt. 17. n. 25. (10) Epiſt. 21. n. 24. (11) Obſ. Med. Anat. 5. & 24.
(12) Obſ. Anat. Chir. 96.

ſtinis, *loco ſuo naturali relicto*, *hypogaſtrium occupaſſet*, nec quæ inuſitatæ huic ſedi incommoda in vivente reſponderent: quas ob cauſas ſciens omitto alias, minoris præſertim, deſcenſus Obſervationes. Quæ autem nuper adnotavit Cl. Vir Molinellius (1), ad conjunctum potius morbum alterum, ut opinor, attinebant, videlicet ad ingentem, durumque tumorem, initium prorſus occludentem Duodeni inteſtini, unde non ſolum difficillimus, ac diuturnus omnium vomitus, & macies ſumma, & ictericus color, verum etiam ventriculi repeti poteſt *magnitudo* illa *tanta*, *ut ad regionem uſque pubis deſcenderet*, & *hypogaſtrium occuparet fere totum*, ut & œſophagi juſto major longitudo, & quod conſequitur, *ventriculi prolapſus*. Namque ut ob illius tumoris pondus annexus pylorus depreſſior erat, ſic ob viæ ab hoc ad inteſtina occluſionem, cibi, potioneſque tum diutius immorando, ventriculum amplificaverant, tum denique ſæpius irritando, & in violentas contractiones, quod difficillima vomitio indicabat, adigendo, connexum cum altero orificio œſophagum diſtraxerant, & longiorem fecerant; ut in hoc caſu ad ventriculi magnitudinem prolapſus acceſſerit, iſque a cauſis deorſum non compellentibus, ſed trahentibus. Nunc Valſalvæ Obſervatio, ſi cum his omnibus Obſervationibus conferatur, quam rara fuerit, apparebit.

16. Valſalva igitur non partem ventriculi aut ob auctam magnitudinem, aut ob mutatum alterius extremi ſitum, ſed totum fundum in hypogaſtrio, non in regione umbilicali, deprehendit. Convulſiones viſcerum, quæ ventre continentur, graviſſime huc illum detraxerant, eam partem extenuando, eoque longiorem efficiendo, quæ gulæ continuatur. Nam etſi Molinellius (2) gulam ipſam factam longiorem vidit, Fantonus autem pater in prima (3) de duabus, quas commemoravi, Obſervationibus crebras adnotavit ægrotantis querelas de lingua, quæ ſibi baſim verſus retrahi videbatur, indicio haud obſcuro, ut Filius Doctiſſimus interpretatus eſt (4), deorſum tracti, productique œſophagi, nec facile tantæ longitudinis, quam Valſalva conſpexit, pars aliqua rapto ad inferiora œſophago neganda eſt; tamen quando illam ipſe agnovit ad ventriculum attinere, inficiari non decet, huic multo maxima ex parte fuiſſe tribuendam. Quod niſi ob hæc, quæ modo animadverſa ſunt a nobis, diſcrimina ſingularis eſſet inter cæteras Valſalvæ Obſervatio; certe ob illud eſſet, quod cum in cæteris ſimul aliquæ aliæ peſſime affectæ erant ventris Partes, ut omentum, jecur, ren alter, pancreas, Duodenum, aliudve inteſtinum, &, ne ventriculi ipſius noxas alias omittamus, aut pylorus pene obſtructus, aut parietes omnes maxime laxati; in Valſalvæ Obſervatione nihil horum, ſed, dempta illa ſupremæ ventriculi partis productione, quidquid erat vitii, in hujus prolapſu viſceris conſiſtebat; ut ad peculiaria hujus morbi addiſcenda ſigna facta eſſe videatur. Quæ ſane ita in ea expreſſa, & perſpicua ſunt, ut difficultas, quæ major a nobis in hoc fuiſſe, quam in dignoſcendo tumore uteri, dicta eſt (5), non ex indiciorum obſcura ſignificatione, ſed ex indicati morbi raritate ſit æſtimanda. Verum nec raritas ipſa poteſt ſagacitati eorum obſtare, qui ſolerter ſigna inquirere ſciant, atque perpendere, quippe *in ſectionibus*, ut Valſalva erat, *ac in operationum*, *atque utilitatum internarum* Partium *inventionibus exercitati*: quæ duo Galenus (6), poſtquam docuerat, quemadmodum ipſe cujuſdam ventriculum parvum, & rotundum, alterius autem veſicam parvam, & prominentem, aliaque his obſcuriora cognoviſſet, in Medicis, qui *facultatem dignoſcendi* talia *conſequi cupe-rent*, omnino requirebat.

17. Idem tamen paulo ante (7) docuerat, *quæ intra corpus ſunt*, *non omnia poſſe cognoſci*, & (8) quæ ſub ſenſum non cadunt, *ea tentare oportere quam maxime fieri poteſt*, *ſi non certiſſima ſcientia*, *artificioſa ſaltem conjectura comprehendere*: cumque hæc, quæ retulimus, omnia de iis in-

(1) Comment. de Bonon. Sc. Acad. T. 2. P. I. in Medic. (2) n. 15. in fin. (3) Obſ. 5. (4) Schol. ad eand. Obſ. (5) n. 13. in fin. (6) Art. Med. c. 74. (7) c. 71. (8) c. 72.

internis conſtitutionibus dixiſſet, quæ ſunt a natura, mox (1) eas, quæ ſunt a morbo, dignoſcendas eſſe indicavit, *ex operationum læſionibus, aut his, quæ excernuntur, aut doloribus, aut tumoribus præter naturam, aut horum quibuſdam, vel omnibus*. Et docte quidem, ut tantum decebat Magiſtrum, monſtrati ſic nobis ſunt loci, & quaſi fontes ſignorum. Sed ea ſæpe implicatio morborum eſt, is Partium conſenſus, atque vicinitas, ut raro *certiſſima* illa *ſcientia* ſperanda ſit; crebrius *artificioſa conjectura tentanda*, & modeſte verecundeque proponenda. Quod cum alias facere conſuevi, tum in quibuſdam non ita pervulgatis caſibus mihi faciendum exiſtimavi, qui inter illos erunt, quos jam tibi eo ordine ſubjiciam, ut iis, qui ex Valſalva propoſiti ſunt, ſi non tumorum natura, & ſede, at regione ſaltem media, aut ima quam in ventre occupabant tumores ipſi, reſpondeant: quanquam is, unde initium ſumam, paulo altiorem ex parte obtinebat locum, neque ab uno (2) eorum, qui ſupra deſcripti ſunt, natura diſcrepabat, ſi modo aneuryſma in illo, & in hoc noſtro agnoſcendum eſſet, in quorum altero ob hiſtoriæ ſignorum brevitatem, in altero ob nullam conſecutam ſectionem rem pro certa affirmare non licet.

18. Honeſta, & pia Virgo annos nata quatuor & quadraginta, cui ſanguis hactenus ſingulis menſibus ubertim per uterum reſponderat, cum fluere uno jam, atque altero menſe omnino intermiſiſſet, queri cœpit de palpebrarum, & oculorum pruritu, & de brevibus quidem, ſed recurrentibus, cordis, ut ipſa quidem ajebat, palpitationibus. Cum hæ repente graviores factæ eſſent, & aſſiduæ, advocamur. Tum ægra, ut earum nobis ſedem indicet, non pectus ſibi, ſed epigaſtrium tangit. Manum huic imponimus, & durum quoddam, ac grande corpus magno impetu vibrari, & manum ferire percipimus. Ingentem dixiſſes aneuryſmatis ſubeſſe tumorem, identidem pulſationes ingeminantem, occupantem autem non modicam in medio partem & ſupremæ, & proximæ ventris regionum. Nec aliter aliis viſum eſt. Mihi vero cum iis conveniebat quidem, nihil ad cor eas pulſationes attinere, quippe cum in pectore nulla eſſet vibratio, nihilque pulſus, utroque in carpo tentati, oſtenderent, quod a naturali modo abeſſet, niſi quod paulo eſſent frequentiores. Sed de aneuryſmate aſſentiri non poteram cum propter alia, tum præſertim quia pulſationum illarum tempora minime cum pulſuum temporibus congruebant. Erant enim valde inæqualia earum intervalla, ut vis quoque; nam ſæpius validiſſimo impetu, interdum & minus valido feriebatur manus, cum interim nihil in pulſibus ad carpos mutaretur. Longe tamen facilius erat dicere quid non eſſe, quam quid eſſe videretur is tumor ingens, & durus, ut antea indicatum eſt, & quaſi circuli ambitu comprehenſus, qui a lumborum vertebris ſubinde ſe attollebat ad feriendam manum, continuo autem ſe ita ſubducebat, ut vel in gracili Virgine haud proclive eſſet deprehendere quo ſe retraxiſſet, donec iterum ſe extolleret, manumque percuteret. Quanquam autem illud erat obvium, in hyſtericarum mulierum ventre quoſdam haud raro quaſi globos percipi, qui ab inferioribus aſcendentes, eas male habeant; ex adverſo non minus erat obvium, cum ejuſmodi pulſationibus illos non conjungi, ut aneuryſmata repræſentent. Attamen & hoc, & cæteris, quæ contra dici poſſent, animo percurſis, & iis ſimul animadverſis, quæ rara ſæpenumero, & præter opinionem illis in mulieribus occurrunt, eo inclinari me ſenſi, ut conjicerem, quidquid illic eſſet, ad affectum hyſterico-convulſivum facile poſſe revocari. Sed mea vix indicata conjectura, omnique, ut ad ægrotantium lectulos conſuevi facere, cum de remedio alioquin convenit, omiſſa controverſia; ſanguinem ut mitterent, ſicuti evidens prægreſſa cauſa requirebat, continuo aſſenſus ſum. Quo facto, ita ægra melius ſe habere cœpit, ut poſtridie nulla amplius ſupereſſet palpitatio. De qua nunquam certe ad menſes quatuor, aut quinque, quibus ego in Patria poſtea manſi donec A. 1711. huc ad tradendam Medicinam venirem, illa amplius queſta eſt. Quo autem mor

(1) c. 75.   (2) n. 9.

morbo aliquot poſt annis ſublata ſit, cum hic eſſem, neque ejus cadaver diſſecuerint, pro certo ſcire non potui.

19. Arteriæ quæ, ſi in aneuryſma dilatentur, pulſationem poſſint nimiam edere in ea ventris ſede, quæ in propoſita hiſtoria indicata eſt, Cœliaca ſunt cum craſſioribus ejus ramis, Meſenterica Superior, Emulgens dextera, & Arteria Magna: ſed hæc multo omnium ſæpiſſime, rariſſime autem reliquæ, ſi excipias Cœliacam. Nam ad cauſas cæteris communes, ut puta eroſionem, conſtrictionem, aliaſque ejuſmodi, peculiarem inſuper Cœliacæ mecum addes, ubi animadverteris crebros illos tortuoſos flexus, per quos in Splenico ejus ramo ut ſanguinis curſus ad lienem retardatur, ſic in ortos ante illa obſtacula ramos, in ipſumque Splenici initium, & perbrevem Cœliacæ truncum tum magna pars ſanguinis, tum hujus impetus reflectitur, ut ſi aliqua ex aliis accedat cauſis, quæ gravius, & diutius agat, facilius aneuryſma naſcatur. Sed etſi tot ibi ſint arteriæ, nec una cauſa, ob quam dilatentur; plura quoque ſunt, quæ cautos reddere nos debeant, ne pulſationem aliquando pro aneuryſmatis jam orti indicio perperam accipiamus. Primum eſt grandis macies, ut ex iis etiam colligimus, quæ olim Berengarius (1) admonuit, ut aliam redargueret quorumdam Medicorum in emaciata muliere deceptionem. *Mediante magna arteria*, inquit, *maxime in corporibus extenuatis, percipitur magna pulſatio in regione ſtomachi, & inteſtinorum*. Nec dubitavit Proſper Martianus (2) vel maximam illam pulſationem ſic explicare, quæ in eadem prorſus ſede, in qua noſtræ Virgini, Eratolai filio fuiſſe ſcribitur libro VII. Epidemiorum (3) his verbis: *in medio umbilici, & oſſis pectoris, circa hanc regionem appoſita manu, talis erat palpitatio, qualis neque a curſu; neque a pavore circa cor generari poſſet*. Hæc autem de Martiani ſententia, *nihil aliud erat, quam motus arteriæ magnæ, qui in aliis a carne interjecta obſcuratur, compeſciturque*; ſed in ægro illo, quippe macie extrema confecto, ita erat eorum imminuta craſſitudo quæ inter manum, & arteriam interjiciuntur, ut hæc *& facilius elevaretur, & perciperetur magis: & quamvis id omnibus arteriis corporis ſit commune, obſervatur nihilominus frequentius*, inquit, *in medio umbilici, ac oſſis pectoris*, nimirum quia nuſquam major arteriæ truncus manui nullo oſſe interjecto ſubjiciatur: eodemque loco aliæ, paulo ante memoratæ, pulſant arteriæ. Alterum unde falli Medici ex pulſatione poſſent, multiplex quidem eſt: ſed ab eodem Martiano (4) ad plenitudinem contrahitur ſive ea ſit in arteriis, ſive in venis, ſive in carne, quæ arteriis appoſitæ, ipſaſque *comprimentes*, efficiant, ut *majori impetu* eleventur, cujus rei exempla affert in magnis inflammationibus, & in iis tumoribus, qui ad ſuppurationem tendunt. Præiverat autem Valleſius (5) in hiſtoriæ enarratione ægri illius, de quo modo dictum eſt. *Fit multis ægrotantibus*, inquit, *eo in ventris loco pulſus quidam inſignis, ejus arteriæ, quæ per ſpinam deſcendit, ob affectum phlegmonoſum ejus loci, qui quidem pulſus aliquando fit in acutis morbis, ... aliquando etiam manet poſt acutos morbos, ... fitque affectio eo loco cancroſa*. Sed etiam ubi durum corpus aliquod arterias premat, pulſationem harum percipi, ſupra (6) docuerat, explicans cur uxoris Gorgiæ, cui multo diutius, quam noſtræ Virgini, ſuppreſſi erant menſes, *quoquoverſus* illa *convertetur, pulſus* in ventre perciperetur, *& pondus*. Nam *duratus uterus*, inquit, *velut alienum pondus, fertur quocunque convertitur corpus, & arteriæ, quæ comprimuntur, nitentes ſe ſe efferre, ſentiuntur pulſare*. Quam doctrinam deinceps ſecuti Medici animadverterunt, ut in Sepulchreto (7) etiam vides, compreſſa ab inſigni pancreatis, aut glandularum meſenterii obſtructione, atque turgentia arteria Cœliaca, aut Magna, violentam percipi, ut ſæpe in hypochondriacis, aliiſve, pulſationem.

20. Quæ, & alia his analoga, ſi ad Virgi-

(1) Comment. 9. ſuper Anat. Mundini.
(2) Annot. ad verſ. 55. Sect. 2. Coacar. Prænot.
(3) n. 3.
(4) Annot. modo cit.
(5) Comment. in l. 7. Epidem. n. 4.
(6) in l. 5. n. 11.
(7) l. 1. S. 9. in Schol. ad Obſ. 38.

ginem transferas, de qua dictum eſt; primum cognoſces, deſcriptam in ea pulſationem non ob maciem (erat enim gracilis, non extenuata) perceptam eſſe. Deinde etſi plenitudo erat aliqua ob menſtruum ſanguinem haud fluentem, non ab illa tamen dumtaxat fuiſſe, neque enim in eo uno fuiſſet loco, nec vero ab inflammatione, aut tumore, qui ad ſuppurationem vergeret, neque demum ab inſigni pancreatis, aut meſaraicarum glandularum obſtructione, quorum omnium morborum nulla erant indicia. Reliquum eſt igitur, cum hæ, aliæque his ſimiles comprimentes cauſæ abeſſent, ut pulſatio eſſet aut ab alia cauſa aliqua, aut ab aneuryſmate. Ut hoc credi poſſet, faciebat a primo ampla moles corporis manum impoſitam percutientis. Quod ſi, ut Albertinus (1) ſcripſit, *pluries ipſe judicavit ex eo quod vaſis diametrum non auctam perciperet, validas, aſſiduaſque arteriæ cœliacæ, vel aortæ in abdomine pulſationes fuiſſe ſine dilatatione, nec ipſius judicium eventus fefellit;* videbatur hic e contrario, dilatatio non deeſſe, quando pulſantis corporis tanta diameter ſentiebatur. Veruntamen fatendum eſt, non æque facile eſſe in hoc altero judicio interdum non falli, cum videlicet latum corpus, quo manus pulſatur, & dilatata arteria eſſe poſſit, & tumor, arteriæ impoſitus minime dilatatæ. Nam ſi arteria grandior ſit, & a comprimente tumore ad vehementius pulſandum coacta, hunc ipſum, quem non æquo graviorem ponimus, attollet ſecum, & contra Medici urgebit manum. Hoc quod omnes ita vident, ut negare poſſit nemo, aliquando in ipſis exterioribus contingens partibus ſuſpenſos Chirurgos tenet, velut hic in puellæ cujuſdam collo tenebat mediocris tumor, adeo contiguus ſiniſtræ arteriæ Carotidi, ut hujus, quam comprimebat, & validiores pulſationes efficeret, & cum ipſa pulſaret. Erat tamen, ut diligentior perquiſitio, & integra ſanatio demonſtrarunt, totus in tumida quadam, & pure intus jam plena, glandula Jugulari. Sic etiam ob pulſationem, quæ ſub bronchocele perſentiebatur, complures eum rumorem aneuryſma eſſe exiſtimaverant, quem Severinus (2) ſicuti ob compreſſas arterias Carotides pulſare crediderat, ita poſt mortem diſſecando, ait, veram ſe opinionem ſuam oſtendiſſe. Quod ſi vel exterius non deeſt errandi periculum; quanto erit magis in iis Partibus, quæ alte inter viſcera conditæ ſunt? Vide, ut ingenuitate nunquam ſatis commendanda Cl. Viri Jo. Phil. Burggrafius (3), & Petrus Tabarranus (4) memoriæ tradiderint, quæ ipſis contigere. Ille pulſationem ab umbilico ad cordis uſque ſcrobiculum pertinentem, & tantam, ut ſæpe ab adſtantibus audiri poſſet, triginta autem & quatuor ipſos annos perdurantem cum non ab legitimo arteriæ, in meſenterio inſignis, aneuryſmate, quippe ejus diametro vix paulo amplificata, ſed ab ſpurio; ut Lanciſius vocabat, fieri poſſe, ſuſpicaretur, idque ob nimiam diuturnitatem inſanabile exiſtimaret; datis poſt tot aliorum, incaſſum adhibita, remedia nonnullis, quæ interea humorum cruditatem ſaltem corrigerent, præter omnem ſpem vidit pulſationem intra non longum tempus feliciſſime ſublatam. Tabarranus vero ſub regione epigaſtrica non pulſationem modo, ſed & tumorem pugni magnitudine cum deprehendiſſet, eaque cum ceteris aneuryſmatis legitimi notis conjuncta; miratus eſt poſtquam hujus loco ſcirrhoſum dumtaxat ad meſenterii centrum tumorem conſpexit, vaſis Magnis tam arcte adhærentem, ut Aortam non comprimere, ejuſque pulſationibus non attolli non poſſet. Hæ te Obſervationes juvare poterunt; me cum de Virgine illa, quam deſcripſi, ageretur, non poterant, non ſolum quia tot luſtris poſt editæ, ſed & quia pulſationes in utraque Obſervatione eodem prorſus tempore, quo in arteriis ceteris, fiebant. Aliis igitur, quas paulo ante attigi, dubitationibus adductus ad cetera inquirenda, nec tantum aneuryſma, quantum eſſe illud debuiſſet, fieri potuiſſe intellexi, tam brevi tempore, ac ſine ullis gravioribus, quæ præceſſiſſent, aut ſubſequerentur, incommodis, & pulſationes

(1) Comment. de Bonon. Sc. Acad Tom. 1. in Opuſc. (2) De recond. Abſceſſ. nat. l. 4. c. 6. (3) Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 131. (4) Obſ. Anat. Edit. 2. n. IX.

nes minime arteriarum motui reſponden-tes, in aneuryſmate eſſe non poſſe. Itaque ad aliam potius cauſam rem cenſui attinere. Scilicet, ut preſſius ſupra innui, ad hyſtericas internas convulſiones, quæ hic illic inteſtina quædam, & meſenteri-cos Aortæ ramos per inæqualia temporis intervalla majori vi conſtringentes, ſimul ex inteſtinis illis quaſi globum quendam efficerent, coercito, rarefactoque aere di-ſtentum, ſimul Aortam, ut pote impedi-to ex ea ſanguinis in meſentericos ramos effluxu, vehementius pulſare ſubinde co-gerent, & impoſitum globum impellere. Sed quoniam per diſſectionem, ut dixi, minime licuit, non ſubfuiſſe ei tumori ullam arteriarum dilatationem demonſtra-re; ad alium tumorem veniam, eadem in ſede poſitum, ſed permanentem hunc quidem, & per anatomen exploratum. Qui cum ex rarioribus fuerit, & in ea Perſona, & iis diſcrepantium opinionum controverſiis agitatus, ut paucis ejus hi-ſtoria nec comprehendi poſſit, nec debeat; non miraberis, ſi hanc fuſius, quam ſo-leo, partite, ac diligenter proponam.

21. FORTUNATUS MAUROCENUS, quem ab Illuſtribus in Veneta Re-publica Muneribus, Ampliſſimaque Do-mo (erat enim Franciſci Ducis, qui ex ſubacta Peloponeſo cognomen invenit, Fra-tris filius), Religionis amor in Venerabi-lem Caſinenſium Monachorum Familiam traduxerat, Merita autem ex hac ad Tar-viſinum, & deinde ad Brixianum Epiſco-patum evexerant; jam inde ex quo pro-pter novum vitæ genus, rarius in publi-cum prodire, ut plurimum autem, cum totus eſſet in Sacrorum librorum lectione, ſedere aſſueverat, paulatim hypochondria-cæ affectioni, & ſanguinis per hæmorrhoi-des fluxui obnoxius factus, tamen, hoc intra modum recurrente, vel magis quam vellet, ſanus vixit, pinguiori videlicet corpore, præſertim autem abdomine, do-nec, ætate increſcente, is fluxus primum minui, deinde jam nullus eſſe incepit. Namque eo imminuto, dolores quidam ventris, quos a flatibus eſſe credebat, moleſtiam interdum creabant, ſæpe repen-tini, & momentarii, nonnunquam paulo longiores. Ubi vero, anno jam ſexageſimo emenſo, nihil amplius fluebat ſanguinis, moleſtiores fieri cœperunt, autumno præ-ſertim, quem ultimum vidit, anni 1726., quo tempore etiam ex febribus laboravit. Sed has cortex Peruvianus compeſcuit; il-los opportune effluens rurſus ex hæmor-rhoidibus ſanguis levavit. Inſecuta hye-me, cum iterum, ac tertio & febres, & dolores rediiſſent; eodem ſuperveniente fluxu levatus eſt ſemper, nunquam perſa-natus: quin ea tempeſtate primum ani-madverti cœpta eſt durities in ventre quæ-dam, & tumor. Ob has cauſas proximo vere Brixia Patavium ſe contulit. Erat cum cæteris incommodis alvi adſtrictio conjuncta. Quem ut primum, & leviter ſolveret, cum ſenior Medicus rhabarbarum mandendum, *paſſulis* admiſtum, interdum daret, indeque æger ſibi paulo melius ha-bere videretur; additis ab ſeniore altero Medico remediis validioribus, pejus ha-buit, quemadmodum & ab aliis, quæ da-ta ſunt ad alvum movendam, ægro clyſ-mata averſante. Sed & quidquid auxilio-rum, alio ſpectantium, exhiberetur, cum vix ſemel, aut iterum ſumpſiſſet, reſpue-bat, videlicet cogente ventriculo, qui jam crebro interea vomitionibus ſubverſus con-tumaciſſimis, & nulli cedentibus remedio-rum generi, cibos, potioneſque rejiciebat, aut cito, aut ſiquid diutius retineret, ut coctum pomum, quod retinuit horas octo & quadraginta, ſæpius tamen evome-bat nihil mutatum. Præter cibum, aquam etiam ejiciebat multam, ut humoris, qui ſumptus fuerat, menſuram ſuperaret, eam-que nullo ſapore, aut colore præditam: neque in tam crebris vomitionibus quid-quam unquam aut amari perceptum, aut colorati, ſi cibos excipias, animadverſum eſt. Cum hæc, atque alia, & tumor po-tiſſimum, de quo mox dicetur, Medicos terrerent; venit huc Venetiis Vir Sum-mus Michael Maurocenus, Præſulis Fra-ter, Eques, & Senator Præſtantiſſimus, treſque alios Medicos, in quibus & ego fui, advocari juſſit, ut ægro inſpecto, conſilia cum hujus Medicis conferrent. In-venimus ab aliquot jam diebus lecto affi-xum, facie, & artubus extenuatum, car-ni-

nibus, ut ſanorum, tepidis, pulſibus autem paulo frequentioribus: quæ duo ita ſemper eſſe, nobis ejus Medici confirmarunt, niſi quod pulſuum crebritas paululum ad veſperam, noctuque augeretur. Præcipue a nobis petitum eſt, ut tumorem accurate examinaremus. Erat is non tactus modo, ſed & viſus, nam ſub hunc quoque cadebat, judicio, circuli fere ambitu, cujus diameter tranſverſos octo æquabat digitos, medius inter Enſiformem cartilaginem, & umbilicum locatus ſic, ut aliquanto ſpatio (ea erat pinguis ventris prominentia) ab utroque diſtaret, modice ab ambitu medium verſus aſſurgens, cute autem ejuſdem ac alibi, coloris obductus. Si contrectares; tuberoſum inæqualiter tota ſuperficie, ambituque ipſo tumorem ſentiebas non ſecus, ac ſi ex glanduloſis corporibus eſſet compactus, quod & renixus, ſi premeres, confirmare videbatur. Cum premeres, itemque cum flatibus æger vexaretur, doloris ſenſus, non tamen vehementis, in tumore oriebatur: præter quos caſus nulla erat de eo querela, niſi tanquam de impedimento quodam, fixaque, ſed levi, moleſtia. Utraque manu tumoris latera comprehendens, facile ipſum huc illucque ducebam. Neque erat difficile cognoſcere non eſſe in ventris parietibus; ſed his tamen eſſe quam proximum. Cum quæ erant ſupra, infra, ad latera tumoris, manu diligenter explorarem; niſi quod infra umbilicum, Medicis, ægroque negantibus, quidquam ibi eſſe præter naturam, explorare non perrexi; nihil, quantum per interjectam abdominis pinguedinem licebat, nihil, inquam, renitens, nihil durum, nihil inæquale, nihil quod preſſum moleſtiam crearet, perceptum eſt. His, & lotio, in quo non erat quod culpares, & aqua, de qua dictum eſt, vomitu rejecta, & ſiquid videbatur præterea inſpiciendum, aut interrogandum, ſatis cognitis, cæteris autem, quæ ſupra tibi expoſita ſunt, a Medicis, & Præſule ipſo auditis, ad conferenda inter nos conſilia coram Senatore illo Ampliſſimo, ac permultis aliis ſive dignitate, & doctrina præſtantibus Viris, ſive Rei Medicæ ſtudioſis, feceſſimus.

22. Ibi ex Medicis, qui curationi præerant, alter de tumoris natura, & ſede multa diſſeruit, quorum hæc ſumma fuit; Tumorem a ſe credi ſcirrhum, ſed illegitimum, quod compreſſus doleret: ſedem autem habere aut in omento, quia & mobilis, & extimus eſſet; aut ſi quis mallet, in meſenterio; nam & hoc mobile, & magna illa præditum glandula, quam Aſellii pancreas vocant, cujus tumor excreſcere poſſet adeo, ut ad ventris anteriora perveniat, quemadmodum ſe vidiſſe in quodam cadavere, ajebat (quaſi vero aut id pancreas in homine eſſet, aut glandulæ tumorem ad immobile meſenterii centrum, ut pancreas illud, poſitæ, ſic totum ducere in alterutrum latus manu liceret). Quod ad pertinaces vomitiones ſpectaret, videri eſſe in pylori annulo excreſcentiam quandam, obſtantem alimentis illac tranſituris; hæc autem retenta ventriculum irritare; certe cauſam vomitus ultra eum annulum non eſſe, quod nullum unquam appareret in rejectis indicium bilis. Itaque ob vomitiones maciem demum ſummam, & lentam mortem vitari non poſſe; ob tumorem autem etiam citam, purulenta ex eo materia una cum ſanguine in ventrem effuſa. Attamen ſi quid a Medico præſtari adhuc poſſet, non auxiliis exterius adhibitis, ſed internis eſſe tentandum. Nam de mittendo ex hæmorrhoidibus ſanguine antequam vires fatiſcerent, ſe cogitante, ægrum abnuiſſe: nunc viribus jam fatiſcentibus, locum amplius non eſſe. Tumori autem quæ antea fuiſſent impoſita, non modo ut inutilia, verum etiam ut gravia, & moleſta, ægrotantem rejeciſſe: quamobrem vitatis omnibus, quæ pus movendi vim haberent, ceratum Noribergenſe ab ſe quidem commodius exiſtimari; ſed omnino internis remediis eſſe nitendum, iis videlicet, quæ validius & inciderent, & diſſolverent, & quæ alvum magis quam rhabarbarum, & multo magis, quæ urinam moverent. Ad hæc præſtanda cum plura, & valentiora, ut ſolebat, laudaret; mercurialia quoque, & chalybeata, ſi ferri poſſent, neque a nobis, quibus conſideranda proponeret, improbarentur, ſibi quidem convenientia videri

deri dixit. Poſt quem ejus Socius, cætera tranſmittens, niſi quod jecur inſuper, & lienem obſtructa credidit, pauca quidem verba fecit; ſed de remediis multum diſſenſit, negans, aliud quam rhabarbarum ſibi proponere licere, quo uno uſus eſſet antea ſine incommodo, cum alia, quæ eſſent addita, omnia magna cum moleſtia, nec ſine detrimento vidiſſet adhibita. Tum eorum, qui mecum venerant, alter aliquanto plura locutus, de tumoris natura, & ſede in omento, & de excreſcentia in pylori annulo, quæ prior dixerat, minatuſque fuerat, diſerte probavit: de remediis ab utroque diſſedit. Rejecit enim purgantia, quæ vocant, omnia, ipſumque rhabarbarum: lignorum, ut loquuntur, decoctum cum modica viperæ portione, niſi forte ob febrim hæc calidior videretur, propoſuit.

23. Ego vero etſi quatuor potiſſimum eſſe dixi, quæ attendi a nobis oporteret, tumorem, vomitum, maciem, febrim; eos tamen, qui ante me locuti eſſent, laudavi, quod tumorem ſpectaſſent præcipue, qui ut reliqua anteceſſiſſet, ita eorum cauſa videri poſſet. Tumoris autem ipſius cauſam a me quidem credi in ſanguinis per venam Portarum minus expedito motu eſſe facile agnoſcendam, quem diuturna ſeſſio, affectio hypochondriaca, ſanguinis per hæmorrhoides fluxus, utilis, cum fuit, aut rediit, noxius cum decrevit, aut defiit, non obſcure ſignificarent. Ab retardato igitur eo motu irritationes ortas, & criſpaturas; & dolores, & tumoris initium denique in aliqua earum Partium, a quibus rediens ſanguis in eam venam eſt excipiendus. Eſſe autem illas, præter omentum, & meſenterium, alias quoque, præcipue autem inteſtina, magis ſane quam meſaræum, vicina tangentium manibus, nec minus, quam iis annexæ meſaræi partes, imo vel magis quam eæ, præſertim quæ centro ipſius ſunt propiores, huc illucque mobilia. Huc illud accedere, quod ſic facilius tum diuturnæ alvi adſtrictionis, tum fortaſſe etiam tam crebri, qui ad hanc acceſſerat, vomitus, poſſemus rationem proferre. Conſtrictis enim iis, quæ in iſta ventris regione ſunt, inteſtinis Tenuibus, non viæ diametrum dumtaxat, & periſtaltici motus vim minui; ſed & irritamenti aliquid ad proximum, continuatumque ventriculum non difficile propagari. Quin dolorem etiam, qui manu premendo, aut ſaltem qui vexantibus flatibus, ibi fiebat, dilucidius intelligi, ſi tumorem ad ipſa inteſtina attinere conjiceremus. Veruntamen non hæc a me dici, quaſi aliorum ſententiæ conjecturam præferrem meam, quam omnium judicio ſubjicerem, nihil ipſe, ut in re ardua, & perobſcura, definiens, ideoque nec quod aliis viſum eſſet, contemnens. Nam etſi magnos in omento tumores ſine doloris commemoratione legere (1) conſueviſſem, imo in Medici uxore, aliis conſentientibus, agnoviſſem optime nutrita, & colorata, omniſque incommodi, nedum, ſi premeres, doloris experte; poſſe tamen aliquando eſſe ejuſmodi in omento tumoris naturam, duritiem, & formam, ut premendo, aut in ipſo, aut in contiguis Partibus dolor excitetur: qua de re non dubitaſſe ſcirem Viros Doctos (2). De grandibus autem meſenterii tumoribus, quod detruſis ad latera inteſtinis, & omento, ſubſint ipſi anterioribus ventris parietibus, hoſque contingant, non una poſſe Medicorum, & Anatomicorum Obſervatione (3) confirmari. Porro augeri difficultatem veræ ſedis tumorum internoſcendæ in hujuſmodi pinguibus, amplis, & inteſtinorum cruciatui obnoxiis ventribus. Nam præterquam quod multa inter manum, & viſcera interjecta pinguedo obſtat explorationi, eſſe in his ventribus haud raro viſcera, & inteſtina præſertim aliqua, extra ſuas ſedes retracta, aut compulſa. Sed ut non una eſſe poſſet doloris ſedes; ſic & contumaciſſimi vomitus varias eſſe poſſe cauſas. Nec me quidem fugere, ex ipſo pylori annulo in- ter-

(1) Wharton. Adenogr. c. 12. Vid. etiam ſuis locis pleraſque Obſerv. indicatas in hac Sepulchr. Sect. 21. ſub Obſ. 33. itemque in Additam. Obſ. 73. 80. 85. 88.
(2) Vid. Sect. modo cit. Schol. ad Obſ. 54. & in Addit. Obſ. 80. verſ. fin.
(3) Vid. River. Prax. Med. l. 13, c. 5. Wharton. l. cit. c. 11. Scultet. Armam. Chir. Obſ. 62. & cæt.

terdum excreſcentiam quandam ſe attollere, qualem & ipſe nonnunquam vidiſſem, quæ ſi ſatis magna ſit, ut in Medico, Amicis noto ſteatoma quoddam fuit, alimentis tranſitum intercludat: ſed tamen non ignorare, tot in eo loco, aut prope eum locum tum intus, tum extra eſſe poſſe cauſas idem efficientes, ut ſi vel multas enumeremus, veram fortaſſe non aſſequamur. Exempli enim gratia, duris undique circa eum locum, & craſſis factis ventriculi tunicis, viam anguſtiorem fieri, alimenta non propelli, quale genus vitii fuiſſet Patavii in pio Sacerdote deprehenſum, non modo in aliis, de quibus cum alibi (1), tum in Sepulchreto (2) legiſſem. Atque, ut ſilerem, eundem prorſus effectum fore, ſi ex commemoratis vitiis aliquod propiorem ventriculo obſideret Duodeni inteſtini partem (3), certe in eodem Sepulchreto extare Obſervationem quandam (4), non valde, ſi probe meminiſſem, diſſimilem ejus, de quo loqueremur, caſus, ut ſermo de tumore omenti habitus eam mihi ad memoriam revocaſſet, quippe cum omentum grandem ex duriſſima pinguedine tumorem in epigaſtrio haberet, ſimili circumjecta materia pylorus adeo conſtringebatur, ut hinc inſanabilis vomitus, pertinax alvi adſtrictio, & macies contigiſſent. De qua non eſſe opus multa dicere in eo, qui non modo alimenta, ſed plus etiam rejiceret humoris, quam ſumeret, ſive ea aqua ex ſaliva eſſet, quæ multa in ventriculum ſæpe inanem deſcenderet, ſive etiam ex hujus tunicis per crebros vomendi conatus exprimeretur: quanquam inſuper chyli, ex perpaucis confecti, quæ inteſtina ſubirent, partem aliquam intercipere poſſet tumor, qui aut ad illa, aut ad meſenterium attineret. Quo ex tumore, aut certe quem ob tumorem quædam in ventre moram trahentia, eoque vitiata, ubi in ſanguinem rediiſſent, ita cor irritare, atque arterias poſſe, ut hac denique, aut ſimili ratione aliqua conjicere liceret febris originem. Ex his, quæ hactenus dixeram de quatuor initio propoſitis, etſi apparebat, in quibus a cæteris diſcreparem; tamen erat facile intelligere, non poſſe me in eo diſſentire, quod morbum ſtatuerant inſanabilem. Idque ultro faſſus ſum: hoc tantum diſerte addidi, timere me, ne alia potius ratione, quam per effuſionem puris, cujus tunc procul eſſent indicia, tumor interitum afferret. In morbo igitur inſanabili dandam operam, ut quæ accelerare mortem poſſent, iis, quo ad fieri liceret, obſtando, vita diutius produceretur. In illis non una ratione eſſe vomitum, maciem afferendo, vires minuendo, tumorem concutiendo. Vomitus autem ſi cauſa præcipua tolli non poſſet; at poſſe alteram minui, quæ ex parte aliqua fortaſſe, ut ſolet, ipſum foveret; alvi adſtrictionem. Exorandum omnino eſſe Præſulem, ut clyſteres admitteret, id præſtituros, aut, ſi inutiliter præſtarent, nutrituros. Quod ſi perſtaret in recuſandi propoſito, & ſi rhabarbarum ſine ullo revera incommodo ſic ſatis alvum antea ſolviſſet; me non quod probarem, ſed quod cætera partim non convenirent, partim manifeſto nocerent, neceſſitate ipſa adductum, atque coactum non abnuere. Cæterum irritantia, & injucunda omnia eſſe fugienda, eaque etiam de cauſa modicam me viperæ portionem haud improbare, quod, inſcio ægro, incoqui in juſculis poſſet, quibus nutriretur; niſi mallent aliquid de illius *gelatina* in his diſſolvere; neque enim donec levis adeo eſſet febris, viperæ calorem, vel ſi tantus eſſet, quantum plerique credere videntur, in parva adeo alterutrius parte nocere poſſe. Atque eadem fere a me dici de tantillo radicis aut ſarſæ parillæ, aut potius chinæ. Quod de mercurio injecta eſſet mentio; primum non eas eſſe ægri vires, ut de eo cogitaremus: quæ ſi eſſent, multo libentius ſecundum ea, quæ de tumoris cauſa dixeram, modicam ſanguinis miſſionem probaturum me eſſe ex hæmorrhoidibus: deinde ſi tumoris natura eo foret, quam ipſi cenſerent, & quam inficiari non poſſem, tactus judicio indicatam videri quaſi ex ſchirrhoſis, ſtrumoſiſve glandulis; minus certe mercu-

(1) Vid. Epiſt. 30. n. 13. (2) l. 3. S. 8. Obſ. 17. & ſeq.
(3) Vid. confirmatum Epiſt. 30. n. 12. (4) l. cit. S. 21. Obſ. 80.

curium, quam millepedes convenire, eoque hos magis, quod movere ſimul lotium poſſent, ſi id quidem e re eſſet, ſicuti propoſitum fuerat. Sed nihil magis e re eſſe, ut dixiſſem, quam vitam protrahere: idque factum iri, ſi ingrata omitterentur, gratiora, eademque nutrientia darentur. Ex his, quæ diutius ſtomachus retineret, aut non tota rejiceret, diligenter attendendum, iiſque potiſſimum utendum.

24. Etſi ita brevis, ut plerumque in Medicis Colloquiis ſolitus ſum, eſſe non potueram; longiori tamen oratione uſus eſt, qui noviſſime verba fecit ſenior Vir, claruſque Profeſſor. Sermo ejus omnis huc rediit, ut tumoris naturam eandem, quam cæteri, agnoſceret; ſedem haud aliam, quam meſenterium ſtatueret, omento; nam de inteſtinis nullam prorſus mentionem fecit; ob id maxime rejecto, quod ſenſu careret, ac ſine dolore incideretur. Cæterum inſanabilem morbum eſſe confirmavit: medicamentoſa probavit alimenta, in his viperam diſerte: purgantia damnavit, & validiora remedia omnia: non ſic millepedes, ut quibus pauperis puellæ ſtrumas ſe perſanaſſe meminiſſet. Habes eorum ſummam, quæ in eo Colloquio dicta ſunt. Noli autem mirari, quod cum preſſe indicaverim ſententiam quatuor Medicorum, qui præ cæteris eo tempore hic florebant, fuerim in mea exponenda fuſior; ſic enim feci, ut in iis explicandis, quæ poſt Præſulis mortem deprehenſa ſunt, poſſim eſſe brevior. Ea contigit duodetrigeſimo circiter a Colloquio noſtro die. Sed inchoatam morbi hiſtoriam pertexamus.

25. Quid poſtea egerint Medici duo, quibus ab initio fuerat commiſſa curatio, non quæſivi; neque enim poſt dictam ſententiam id ſoleo. Audivi tamen quod Patavii omnes, poſtridie rhabarbarum, ſed non intra priſtinum illum modum, ideoque non ſine ægri moleſtia, dediſſe. Ab hoc denique impetraſſe, ut clyſmata interdum adhiberentur: ſic aliquo cum levamine recrementa eduxiſſe. Poſtremo cum accidiſſet, ut biduum ſine ulla vomitione tranſigeretur, ſpem ægri ſervandi, neſcio ex quo fonte, in vulgus emanaſſe: quæ utinam rata eſſe potuiſſet. Verum mox rediiſſe vomitum, & vel pejora, quam prius, omnia. Interea externus huc venit Medicus, populi opinione præſtantiſſimus: quem hic quidem rem deſperatam dixiſſe ajebant; alibi autem addidiſſe, morbum mercurii ope potuiſſe ab ſe vinci, ſi antea veniſſet. Nec defuit qui, illo abeunte, ſe ſuo quodam remedio ſine ulla dubitatione victurum ſponderet. Hoc erat infuſio, ut vocant, ligni nephritici, qua Venetiis quaſdam fortaſſe durities ventris diſcuſſerat. Aliquoties Præſuli dedit; ſed incaſſum. Jamque in dies aucta macie, viribus autem decreſcentibus, morbus ad finem properabat. Certa hora æger lodices poſcebat, quaſi frigeret; alia, non niſi leviſſima ferre poterat operimenta, ob æſtum videlicet, ſed interiorem; exterius enim tepidum ſemper, nunquam frigidum, nunquam calens corpus quiſquam percepit. Reſpiratio ſemper bona. Pulſus neque duri, neque intermittentes, neque ullo modo inæquales fuerant unquam: ſed frequentiſſimi facti erant diebus ultimis, & humiles adeo, ut a Medicorum altero nulli jam amplius eſſe crederentur. Acceſſerunt convulſivi tendinum ſubſultus, & leviſſimum interdum quaſi delirium. Diebus iiſdem ultimis vomitiones perdurabant; ſed amari, & graviſſime olentis humoris, & ſic nigreſcentis, ut ſanguinem aliqui eſſe putarent; ſed immiſſa charta poſtquam reſiccata eſſet, colore ex ſubviridi dilute flavo bilem fuiſſe oſtendit. Per hæc ventum eſt ad VIII. Kal. Quinctiles, quo die pomeridianis horis tam gravi correptus eſt paroxyſmo, ut tunc moriturum crederent. Evaſit tamen. Sed poſtero die ſimili paroxyſmo horis iiſdem redeunte, mente ſibi conſtans, humili autem voce pia quædam verba identidem proferens, cum ſe in alterum latus, quod ſuperioribus diebus facere ſine auxilio non poterat, per ſe convertiſſet, mox placide optimus Antiſtes ex hac vita migravit.

26. CADAVER cum eſſet condiendum prima nocte, ut triduo proximo juſta fierent, omnes, qui conſilia contuleramus, advocati ſumus. Ibi cum ab Antiſtitis

Medicis, & familiaribus Sacerdotibus ea accepiſſem, quæ tibi de poſtremo morbi tempore pro certo retuli, mox inſpectantibus Sociis, & ſtudioſis bene multis, ipſe præfui diſſectioni. Abdomen, etſi macies artus multo magis, & faciem, quam ipſum extenuaverat, hactenus tamen ſubſederat, ut vel ab hac cauſa credi poſſet, tumorem magis quam antea videramus, extrorſum aſſurgere, & protuberare. Nihilominus ſub tota abdominis cute pinguedo erat alta digitos duos. Patefacto ventris cavo, in quod ſerum fuerat ſanguinolentum vix ad tres libras effuſum, duo ſimul omnium oculos in ſe converterunt. Hinc enim tumor, de quo adeo diſputatum fuerat, magni inſtar globi, vel potius hemiſphærii apparuit, ſi colorem, fœtorem, ſuperficiei inæqualitatem attenderes, ſpecie fœdiſſimi carcinomatis. Inde autem novo, & inuſitato ſpectaculo quidquid ſpatii intra ventrem eſt ab umbilico deorſum, id omne, ſi Coli inteſtini ſiniſtram inferiorem partem, Rectumque, & quod ex meſocolo ad hæc ſpectat, & urinariam veſicam exciperes, vacuum prorſus a viſceribus, & inane conſpiciebas. Quæ me res continuo admonuit, quid tumor eſſet: idque & mea primum, deinde & omnium inſpectio confirmavit. Scilicet Ileum totum inteſtinum, & Jejuni proximi pars aliqua, ſuis relictis, quæ infra umbilicum ſunt, ſedibus, ſurſum retracta, & coacervata, & inter ſe arctiſſime conjuncta magnum illum, & prominentem tumorem per ſe fecerant, nulla omnino addita ſcrophuloſa, aut ſcirrhoſa, aut cancroſa ſubſtantia. Nam ſuperficiei inæqualitas ab ipſis erat crebris inteſtinorum flexibus, & inæquali poſitu, ac conſtrictione, ut hic magis, illic minus protuberarent: color autem nigricans ferme ubique, nonnullis videlicet interjectis minoribus ſpatiis, quæ adhuc rubebant, inteſtinorum inflammationi, magna jam ex parte in gangrænam degeneranti, manifeſtiſſime debebatur, eo nimirum intercepto demum in Portarum venam ſanguinis reditu, de cujus retardatione ſupra (1) a nobis dictum eſt: gangrænam denique ſequebatur, ut ſolet, odoris fœditas. Erant inteſtina, quæ tumorem faciebant, plena propemodum materiæ, qualis in Craſſis eſt ſtercus non valde molle, quantum, uno illorum poſtea diſſecto, cognovimus; ut evidens eſſet, remorante materia, quæ in Craſſa cito ſolet deſcendere, & flatibus additis, potuiſſe tumorem ſic ad tactum reniti, ut in vivente perceperamus. Etſi vero ob arctam, quam dixi, inteſtinorum inter ſe connexionem, opus fuiſſet longiſſimo tempore, ut ſcalpello alterum ab altero ſejungeretur; manibus enim hinc, & hinc trahendo nihil proficiebatur; tamen circa medium & ſummum ferme tumorem cum minus difficilis eſſet ſejunctio, hæc ibi ſaltem peracta eſt, & tumoris interiora in conſpectum ſunt data, quæ pariter a ſubtus coacervatis inteſtinis fiebant, & ex parte aliqua a meſaræo, quod neque durum, neque craſſum factum, neque nigrum omnes perſpicere potuerunt, ſed omnino ſanum, & pinguedine refertum, ut ſecundum naturam ſolet, ex albo flaveſcente. Cum omentum hactenus nulla ex parte ſe oſtendiſſet, oculos converti ad ſupremam ventris regionem, ubi inter tumorem deſcriptum, & diaphragma ventriculus ſubſidebat: cumque ne ſic quidem appareret, ſed alba quædam quaſi faſcia, dura, gravis, & craſſa ab uno ad alterum hypochondrium in tranſverſum ducta, ventriculi fundo, & huic ſubjecto inteſtino Colo firmiſſime ſe annecteret, quorum utrumque ſuo pondere, & craſſitudine deprimebat, vix tandem illam eſſe omentum agnovi: quod mox & cæteri, bene perpenſis omnibus, confirmarunt. Scilicet Tenuia inteſtina in tumorem aſſurgentia, illuc omentum olim repulerant, quod in ſe complicatum in unum illud coaluerat corpus, faſciæ inſtar, æquali ſuperficie, ſed non craſſitudine. Alibi enim hæc fuit unius, duorum alibi, alibi trium digitorum, ut ex ſectionibus perſpectum eſt: maxima autem craſſitudo animadverſa eſt potiſſimum prope lienem, ut rigida durities quoque, ſic ut

(1) n. 23.

ut ſub cultro inter diſſecandum ſtrideret: cæterum uniformis erat ubique ad aſpectum ſubſtantia; ſed durities alibi quaſi ligamenti, alibi propemodum cartilaginis. Sic igitur ſe habuit omentum, ſub tactum in vivente non cadens, quippe inter multam abdominis pinguedinem, & cedentia viſcera ventriculum, & Colon, ob depreſſam autem ſedem, & firmiſſimas connexiones neque inter manus comprehendendum, ut prominens ille inteſtinorum tumor, neque in utrum liberet latus movendum. Tum ventriculus inſpectus eſt. Exhauſto plurimo, quem continebat, humore nigricante, & teterrimi odoris, qualis in noviſſimis vomitionibus rejiciebatur, interior facies apparuit ex ſubrubro fuſca, an ab illo humore ſic infecta? an etiam ab inflammatione? In pylori autem Antro quibuſdam quaſi concreti ſanguinis grumulis hic illic fœda videbatur, qui diligentius inſpecti, nihil erant aliud, niſi parva, & depreſſa tubercula, intus quidem alba, & firma, ſuperficie autem gangræna affecta, nonnulla ovali, alia aliis figuris, & poſitionibus, pleraque autem ita ex pluribus efformabantur, ut aſteriſcos quaſi ramoſos, ſive flexuoſis, & bifurcis radiis inſtructos, repræſentarent. Sed quo magis ab Antri initio ad pylorum accedebant, eo fiebant minora, rariora, & demum ſolitaria. Quod maximum ex omnibus fuit, vix ad parvæ fabæ magnitudinem perveniebat. In ipſo pyloro non ſunt hæc, nedum excreſcentia ulla, obſervata: quin via inventa eſt illac non ſic contracta, ut immitti, ſicut juſſimus, digitum prohiberet. Sed erant tamen ibi, & in toto propemodum Antro pylori, itemque in prima, huic proxima, Duodeni inteſtini parte duræ adeo, & craſſæ tunicæ, ut cum minimi digiti apicem craſſitudine æquarent, rigida duritie non multum cederent deſcripto omento, cui alba quoque compactaque ſubſtantia erant ſimiles, & ex hac ipſa nonnihil quibuſdam in locis prominente, illa tubercula efformabantur, de quibus paulo ante dictum eſt. Jecur intus, extraque pallidum, & duriuſculum, ſed naturali figura, & magnitudine. Ejus veſicula bilem nigreſcentis amurcæ ſimilem continebat. Sanus lien, ſana reliqua viſcera, Thoracis quoque, ubi pericardium, & cor pinguedine operta conſpecta ſunt. Unum tamen in Ventre eſt pancreas excipiendum: quod qua ratione ſe haberet, cum inquirere vallemus, Sociis, quia nox jam longius procedebat, & odoris fœditas gravis erat, & firmiſſimæ illæ omenti connexiones citiſſime utique, ad retegendum pancreas, diſſolvi non poterant, viſum eſt ſatis eſſe quæſitum.

27. Et ſane ſi prægreſſa attenderes, & tumorem præſertim, cujus de natura, & ſede, præcipua dum Antiſtes viveret, quæſtio fuerat, ſatis quæſitum videbatur. Atque ego quidem cum a ſectione una cum Sociis rediens, a Viro graviſſimo interrogarer, quid tandem repertum eſſet, continuo pro omnibus reſpondi, nihil quod in Colloquio jam aliquo modo indicatum non eſſet, ac jure inſanabile pronunciatum. Neque aliter narrationem concluſi, ad ſupra (1) laudatum ſcribens Eximium Senatorem, Præſulis Fratrem, cum, pro eo ac debebam, obſervatorum ſummam poſtridie miſi: quam ut gratam habuit, ſic apud ſe retinuit. Nec vero etſi poſtmodum in omnium manibus eſſe audivi, unam, atque alteram eorundem ſummam, emittere propterea volui meam, tum quia multo illæ magis inter ſe, quam a mea, diſcrepabant, tum quia nunquam volui minime neceſſarias controverſias ſuſcipere. Quæ autem minus neceſſaria, quam quæ poſſet ipſorum, qui diſſecuerant, Chirurgorum teſtimonio dirimi? Quod recentiſſima in re quæſivi, non ut tunc proferrem, ſed tantummodo ut in promptu haberem, ſicut habeo, ſiquando tota a me Obſervatione producta, exiſteret forte aliquis, cui dubitationis quidpiam injiceret particula aliqua earum ſummarum. In quibus ne nunc quidem quid deeſſet dicam, aut quid ſuperesset, aut quid denique a vero aberraret: quin nec mentionem ullam de iis feciſſem, niſi a te forte aliquando viſas miraturum credidiſſem, a me diſſimulari.

(1) n. 21.

ri. Hoc tantum dicam, quod tunc cæteri omnes, qui ſectioni interfuerant, ultro dicebant: recte alterum fateri, tumorem, de quo controverſia fuerat, ex Tenuibus fuiſſe inteſtinis in magnum globum conjunctis, & coacervatis; ſed illud non recte, fuiſſe etiam ex *meſenterio duriſſimo*, *eodemque colore* (*nigro* videlicet ac *gangrænoſo*), quo infecta erant ea inteſtina, & denique *tumido*. Sic etiam recte alterum contra affirmare, *album* fuiſſe meſenterium, *ſine ullo tumore*, *&* *duritie*; illa vero non recte ubi oblitus, ſe quoque in Colloquio (1) ſcirrhum meſenterii æque ac omenti conjeciſſe, non ſine acerbitate aliqua eum carpit, qui ſcirrhum in meſenterio conjecerat, itemque ubi de inteſtinorum coalitu, & de omenti ſcirrho verba facit eo artificio, ut qui rem ignoret, ne ſuſpicetur quidem, inteſtina in unum globum coacervata, atque aſſurgentia fuiſſe, eoque tumorem, de quo erat quæſtio, effeciſſe, imo cogitet, nihil hunc aliud fuiſſe, niſi illum omenti ſcirrhum, qui certe non *in ſuperiore umbilici parte*, ſed multo ſuperius incipiebat, neque ullo modo extabat, ſed planus, depreſſuſque jacebat. Quanto magis ſeniores duos illos Medicos decuiſſet, omni prætermiſſa, quæ nulla amplius eſſe jam poterat, de ſede tumoris controverſia, Hippocratis (2), & Galeni (3) illuſtre exemplum imitari, & candide fateri, ſe in ejus conjicienda natura fuiſſe deceptos, quando mihi non tam gratum erat tacite, quod de vera ſede mentionem unus injeciſſem, quam moleſtum palam, de natura communem cæteris deceptionem haud prorſus vitare potuiſſe.

28. Magni enim intereſt eorum, qui Rei Medicæ ſtudio ſunt dediti, tuique ipſius, cujus præſertim cauſa tam longum hunc ſermonem inſtitui, non ignorare, aliquando in ventre tumorem extitiſſe, qui etſi ex inteſtinis ipſis eſſet, inæquali tamen, ac tuberoſa ſuperficie, & renixu quinque Medicis, iiſque, ſi me excipias unum, ſagaciſſimis, & exercitatiſſimis, pro ſcirrho impoſuerit. Hoc, niſi fatentibus ingenue nobis, innoteſcat, quis ad internoſcendum ſigna perquirat? Neque enim apud noſtros facile reperientur Auctores, cum plane ſimilem nuſquam meminerim hiſtoriam legiſſe. Legi quidem in Actis Cæſareæ Academiæ (4), inventa eſſe *omnia inteſtina arcte invicem cohærentia*, aut *præcipue tenuia tam inter ſe*, *quam cum meſenterio ubique tam tenaciter concreta*, *ut* cum ipſo *ceu unam maſſam*, *aut unum glomum* efficerent: quin etiam legi, in adoleſcentula, ventris doloribus ſæpe obnoxia, reperta a Cl. Fantono (5) *cuncta fere inteſtina in unum veluti corpus conglobata*, & inter ſe *arctiſſime conglutinata*: & tu legere poteris in hac Sepulchreti XXI. Sectione (6) *inteſtina omnia conglomerata*, *&* *veluti in globum acta*; itemque (7) *inteſtina ita ad ſuperiora retracta*, *ut vix mediam abdominis capacitatem implerent*. Sed in nulla harum Obſervationum invenies, ita retracta, & conglobata fuiſſe, ut extrorſum in circumſcripti, & peculiaris tumoris formam prominerent: imo in duabus ultimis ne fieri quidem id poterat, quippe interjecta, ut in hydropicis, aqua plurima, qua univerſum abdomen diſtendebatur: ut neque poterat in alia aſcitica, cujus *inteſtina omnia* vidit Th. Bartholinus (8) *ad dextrum hypochondrium detruſa*, *ut initio inteſtinis caruiſſe* apparuerit, aut in milite eodem, quo ea, morbo laborante, cujus inteſtina deprehendit Laubius (9) *mire contorta*, *&* *in unum quaſi globum umbilicum verſus coacta*. Poterat autem fortaſſe id fieri, ſed factum diſerte non adnotatur, in Cardinali Campegio, cujus *inteſtina omnia* (excipienda fuerant Coli pars, & Rectum) *ad hypochondria redacta erant*; *propterea cavitas inferior abdominis inteſtinis deſtituta erat*, *&* *ſpina detecta*, ut vidit Columbus (10), *cujus rei novitatem*, a nobis pariter in Præſule noſtro conſpectam, *non poterat*, inquit, *ſatis mirari excellens Auguſtinus Riccus Lucenſis*. Poſtea in fœmineo fœtu vel

(1) ſupra, n. 22. (2) Epidem. l. 5. n. 14. (3) De loc. aff. l. 2. c. 5.
(4) Tom. 1. Obſ. 87. & Tom. 6. Obſ. 134. (5) De Obſerv. Med. & Anat. Epiſt. 4.
(6) Obſ. 3. §. 8. (7) Obſ. 20. §. 6. (8) Cent. 1. Hiſt. Anat. 2.
(9) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 64. (10) De Re Anat. l. 15.

vel mirabilior nobis apparuit ejuſmodi novitas. Aperto enim ventre, & ſanguine, qui in eo effuſus erat, deterſo, nullum præter ea, quæ modo excepimus, uſquam conſpiciebatur inteſtinum; reliqua enim omnia cum toto propemodum meſenterio latebant ſub hepatis cava facie, erantque ea ratione concluſa, quam tibi opportuniore loco (1) fortaſſe exponemus. Hoc autem ante diſſectionem ſuſpicari potuiſſet nemo propterea quia ob effuſi illius ſanguinis copiam, abdomen infra umbilicum non ſubſidebat: & quamvis ſubſediſſet, quis tandem non hepati potius, ut in fœtibus ſemper amplo, hic fortaſſe ampliori, imputandum exiſtimaſſet, quam inteſtinis ſurſum pone ipſum retractis? Nam Philippus quoque Jacobus Hartmannus (2) in trienni puellâ ingentem quidem tumorem viderat a coſtis ſiniſtris ſpuriis ad pubis confinia protenſum; nec divinare potuerat factum ex *inteſtinis in unum corpus coalitis cum majori parte omnis meſenterii* ita ut *dorſum ſolum liberum conſpectui pateret:* nec addidit quidquam, unde ſi rurſus accideret, illius natura cognoſceretur. Columbus tamen (3) quædam interjecerat, unde notas colligere poſſemus nonnullas ad ipſam internoſcendam. *Quamobrem*, inquit, *Medico licebat abdomen Cardinalis attrectanti magnæ arteriæ motum perſentire, & una cum illa durities perſentiebatur. Illa vero durities nihil aliud erat, quam vertebrarum corpora*. Quibus ego indiciis uti non potui in Antiſtite, cum abdomen ob eam cauſam, quæ ſupra (4) indicata eſt, infra umbilicum non attrectaverim: & ſi attrectaſſem, multa pinguedine impediente, neutrum, opinor, percepiſſem, minuſque arteriæ Magnæ, aut primarum Iliacarum motum, cum pulſus nec validi, nec magni eſſent: quas ob cauſas neque Medici, neque æger videntur animadvertiſſe, non negaturi alioquin, infra umbilicum quidquam percipi præter naturæ conſuetudinem. Verum in quibus minus pinguedinis abdomen habeat, non inutiles erunt hæ notæ, dummodo nec pinguedinis nihil ſit, & ſuſpicio abſit dilatatæ, aut alias ob cauſas præter modum ibi pulſantis arteriæ Magnæ; ſic enim vel interjectis inteſtinis, non hujus tantum pulſatio, ut in hac Epiſtola (5) oſtenſum eſt, ſed & vertebrarum durities, ut in alia (6) diximus, perſentiri poſſet. Igitur in corpore neque obeſo, neque maxime extenuato, neque iis ſuſpicionibus obnoxio, ſi pulſatio, & multo magis ſi durities ſimul illa percipiatur, ſurſum retracta eſſe inteſtina conjiciemus: addetque conjecturæ non leve pondus, ſi abdomen ſimul æquo depreſſius infra umbilicum, ſupra autem turgidius animadvertatur. Quod ſi cum his ſignis in ſuperiore eadem regione peculiaris, & mobilis tumor, qualis in vivente Præſule deſcriptus eſt (7), ſe ſe attollat, non modo cavendum eſt, ne propter renixum, & ſuperficiem inæqualem, ac tuberoſam, ad ſcirrhorum, aut ſtrumarum genus facile referamus; verum inſuper quærendum eſt, quibus indiciis illuc magis adduci poſſimus, ut ex inteſtinis fieri conjiciamus. Erunt ea indicia, ſi ægrum ſæpenumero Tenuium inteſtinorum doloribus, & ſanguinis ex hæmorrhoidibus fluxui, licet poſtea imminutus fuerit, aut ſuppreſſus, obnoxium fuiſſe intellexerimus; ſi tumor, vexantibus flatibus, dolore afficiatur; ſi alvus magis magiſque, ex quo tumor incepit, adſtrictior ſit, aliaque de eodem genere, quæ aut in propoſita a nobis hiſtoria leguntur, aut ex ea in mentem venire poſſunt. Eſſent autem hæc peculiaria magis indicia, ſi tumor gravior interdum, aut levior ab ægro, durior autem, majorve, aut mollior, minorque a Medicis quoque animadverteretur, quemadmodum in herniis accidit inteſtinorum. Et quamvis id rarius in tumore hoc noſtro contingere poſſe videatur ob creberrimos flexus, non levem conſtrictionem, & arctiſſimum præſertim inteſtini cum inteſtino coalitum, periſtaltico eorum motui officientem, quæ videlicet cauſæ materiam unde renituntur, in ipſis, ut vidimus, remorantur, ac retinent; tamen credibile eſt, ſi dili-

(1) Vid. Epiſt. 67. n. 17. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 105.
(3) loc. cit. (4) n. 21. (5) n. 19. (6) Epiſt. 10. n. 12.
(7) ſupra, n. 19.

diligenter, ſæpius, ac variis temporibus illa perquiſitio repetatur, iiſque potiſſimum, quibus jamdiu nihil, & quibus plus nuper recrementorum dejectum ſit, aut quibus major, quibuſque minor flatuum copia vexet; credibile eſt, inquam, aliquod ejuſmodi ſignorum aliqua ex parte poſſe deprehendi. Hæc mihi fere in mentem venerunt de tumore hoc cogitanti. Alii alia, & tu quoque pro tuo mihi ſpectato ingenio potiora adjunges. Quo facilius id facias, alteram, quamvis aliis cum morbis implicitam, neque a me, qui ægrum non vidi, ſatis fortaſſe exacte deſcriptam, Obſervationem ſubnectam, quæ ad ejuſmodi tumores quadantenus, certe autem ad hanc Epiſtolam attinet, ad imamque regionem Ventris, quæ, ut propoſitus ordo poſtulat, jam a nobis ſpectanda eſt.

29. MONACHO ex S. Franciſci Cœnobio, quod in Patria mea eſt, cum aſcitis mediocris indicia eſſent, repente copioſæ vomitiones viſæ ſunt ventrem depleviſſe; niſi quod in hypogaſtrio tumor apparuit ea duritie, ut ſcirrhoſus crederetur. Hoc manibus compreſſo tumore, flatus per inferiora excludebantur. Perſtabat vomitus, ad quem cum aſſidua, & incredibilis nauſea, alvi autem adſtrictio inſuperabilis acceſſiſſent; hujus denique recrementa, aut certe ſimillima iis materia evomi cœpta eſt. Itaque etſi nullus in ventre dolor, nulla inflammationis ſigna adveniſſent, æger morbo confectus eſt. Quo animam agente, cum ejus ad me Medicus, Vir ſpectatus, veniſſet petitum, ut poſtridie, ſi commodum eſſet, diſſectioni præeſſem, mihique ex febricula in lecto cubanti, quæ modo dicta ſunt retuliſſet; tu vero, inquam, præſto; egregie enim potes; & ſicuti, quæ præceſſerunt narraſti, ita quæ reperies fac ſciam: nam quæ de aſcite, de tumore, de flatibus, dum hic premeretur, exeuntibus, & de Ileo demum ex te audivi, cohæſionem, implicationemque aliquam inteſtinorum mihi videntur ſignificare. Poſtero autem die, qui fuit poſtridie Idus Novembris A. 1709. cum ad me humaniter rediiſſet, nos vero, inquit, ſic invenimus: VENTRE aperto, inteſtina lividiſſima, nec tamen marcida. Tenuia certa ſui parte mire inter ſe implicita, & per nexus ex firma denſaque ſubſtantia tendineæ inſtar, & propemodum cartilagineæ inter ſe juncta, illum tumorem efficiebant durum adeo non modo ob hanc interjectam, connectentemque ſubſtantiam, verum etiam ob fæces, quibus illa referta erant, in parvos quaſi globulos conformatas. Ejuſdemmodi globuli non ibi dumtaxat, ſed & in proximo erant Colo inteſtino donec haud multo ante quam in Rectum deſineret, impervium fieret ad aliquem tractum, quo tractu cum incideremus, non ex albidis, ſed ex carneis omnino fibris compactum deprehendimus. Ventriculum autem intus ſublividum, & concoloris humoris plenum.

30. Vides alium quoque non ignobilem Medicum ad eundem modum, ob eandemque cauſam fuiſſe deceptum. Cujus mihi Obſervatio, ut tunc adnotata eſt, ita ſi duodevigeſimo poſt anno in memoria fuiſſet; prodeſſe poterat procul dubio ad ejus, quem fuſius tibi deſcripſi (1) tumoris non ſedem modo aliquanto fidentius, ſed & naturam multo verius conjiciendam: quanquam in Monacho & multo minor, neque ita prominens, nec mobilis fuit, quod ſciam, aut ullo cum dolore, & ejus preſſionem flatuum exitus per inferiora erat initio conſecutus, ſive quod Colon inteſtinum necdum penitus coaluiſſet, ſive ejus, quæ patula ſervata eſt, flexuoſa extrema pars tumori ita ſubeſset ut hoc preſso comprimeretur. Huc alia accedebant diſcrimina, cartilaginea in primis interjecta durities, & prægreſsus hydrops aſcites: ex quo etiam ad cætera indicia adjuncto cui aliquam, ut dixi (2), ſuſpicatus ſim inteſtinorum cohæſionem, hæ fuerunt cauſæ. Nam primum videram A. 1699. cum Valſalva in Bononienſi Incurabilium Noſocomio ventrem aperiret mulieris ex aſcite mortuæ, inteſtina quaſi undique cum peritonæo, præſertim vero inter ſe, prorſus cohærentia, & quaſi connata, pleraque connectente cartilaginea quadam ſubſtantia, quæ alicubi, & ad Colon præcipue, tranſverſi digiti craſſitudinem æquabat. Deinde Ruyſ-

(1) ſupra, n. 19. (2) n. 29.

Ruyſchium (1) legeram in altera, eodem confecta morbo, inteſtina memorantem *non ſolum undequaque peritonæo, verum etiam ſibi invicem connata*. Et ex Valſalva audiveram in eo, qui, ut hic Monachus, prægreſſo hydrope laboraſſet, fuiſſe inter ſe nexa inteſtina, ut in ejus, tibi alias (2) deſcripta, habes hiſtoria. Et in alia, pariter ad te miſſa (3) invenies, ut vidiſſem ipſe in viro, cujus venter multam habebat aquam, inteſtina jam nonnullis in locis per quaſdam flaccidas quaſi membranas inter ſe juncta: eæque fortaſſe erant primordia cohæſionum, quæ, abeunte aqua, firmiores fiunt, perſtantque deinde, ipſa etiam, ut non raro fit, redeunte: materiam autem, ex qua ejuſdemmodi membranæ oriantur, tibi ſatis alibi (4) indicaſſe memini. De qua, etiam inteſtina connectente, etſi idem atque ego, opinari videam Cl. Viros; tamen non per eam ſemper colligari inteſtina cenſeo: ſed & aliis modis, quos cum de pulmonum ad pleuram, aut de cordis ad pericardium adhæſione ad te ſcriberem (5), commemoravi. Et ſane ubi coalitus fit vel ex ſola inflammatione, a qua, ut Ruyſchii (6) verbis utar, *videmus ſæpenumero viſcera ad ſe invicem contrahi, & uniri*; multiplex eſt explicandæ unionis modus, nimirum ſive eos cum pleriſque ſequaris, a quibus ſiccitas contingentium inter ſe ſuperficierum ſpectatur, ſive eos, a quibus earundem viſciditas, ab aucta humorum perſpiratione, quos retardatus (id quod addere poterant) ſanguinis motus reddit viſcidiores. A quorum primis, &, ſi bene attendas, etiam ab alteris cum receſſerit, nec ſine propoſita cauſa, is quem ante diem amiſimus, Crellius (7), rem aliter explicare poſſet neceſſe eſt. Verum ne ab hydrope longius abeamus; proclive etiam eſt, velut idem agnovit (8), coalitum viſcerum in eo morbo intelligere, ſi paulo acrior illa ſit, in qua macerantur, aqua, ut vel leviter ipſorum ſuperficiem erodat. Quid? ubi purulenta eſt, ut erat in altera de duabus, quas ſupra (9) ex Sepulchreto commemoravi, Obſervationibus, in qua inteſtina comperta ſunt ad ſuperiora retracta. Sed nec ſigna deerant eroſionis in altera, in qua hydropicæ inteſtina conſpecta ſunt in unum conglomerata, & veluti in globum acta. Vides igitur, quot Obſervationibus adductus fuerim, ut ubi cum cæteris illis indiciis aſcitem fuiſſe audirem, inteſtinorum aliquam cohæſionem eſſe poſſe ſuſpicarer.

31. Sed quoniam inteſtina cohærere quidem poſſunt inter ſe, neque tamen ſuis relictis ſedibus, ita conglomerari, ut alia aliis impoſita, ex ſe tumorem, & quaſi globum, efficiant; ſi forte quæris conglomerationis cauſas, haud ſcio, an aptiores excogitare poſſim, quam dolores: quorum vi tum ſedes inteſtinorum mutentur, tum cohæſiones fiant. Et mutari quidem primas haud raro in iis, qui inteſtinorum doloribus ſunt obnoxii, aliis Litteris (10) ex ejuſmodi corporum Obſervationibus oſtenſum eſt, ut cum intercluſi flatus diſtentum Colon alio tunc urgent, aut deturbant: quam cauſam ad Tenuia inteſtina ſi transferas, intelliges facile, quomodo dilatatæ quædam eorum partes ſe poſſint illuc attollere ubi non erant, & eas, quæ ibi erant, detrudere; & ſibi ſubjicere. Huc adde earum, quæ convulſivis ob dolores contractionibus torquentur, motus: adde ejuſmodi in meſaræo contractiones, quibus criſpatum annexa Tenuia inteſtina adducat ſive aliquot, ſive pleraque, ſive omnia; & multo clarius apparebit, cur in minores, majoreſve globos cogantur. Quod ſi diutius in novo eo poſitu ab iis, quæ dictæ ſunt, cauſis retineantur, & alterum ad alterum apprimantur, apparebit ſimul, cur ob dolores cohærere ibi incipiant inter ſe, præſertim ſi adjungas expreſſas ab iiſdem contractionibus & plures, & viſcidiores ex eorum ſuperficiebus remorantium tunc humorum particulas, per quas denique in corporibus, præcipue in quibus dominetur viſcidum, quaſi per quoddam gluten eædem ſuperficies

(1) Obſ. Anat. Chir. 45. (2) Epiſt. 17. n. 17. (3) Epiſt. 10. n. 13.
(4) Epiſt. 20. n. 37. (5) Epiſt. 16. n. 15., Ep. 18. n. 15., Ep. 23. n. 17.
(6) Obſ. cit. 83. (7) Diſſert. de Viſcer. nexib. infolit. n. 14. (8) Ibid. n. 12.
(9) n. 28. (10) Epiſt. 34. n. 4.

cies inter ſe conjungantur. Nec vero novum eſt connecti ob dolores, & conglutinari inteſtina. Sic enim, ne ab Sepulchreto longius te abducam, in ea, quæ diuturnis eorum cruciatibus confecta fuerat (1), deprehenſa illa ſunt *multis in locis mutuo connexa*; in altera autem, quæ poſt *ingentes*, & *incredibiles* ventris dolores obierat (2), conſpecta ſunt *inteſtina Tenuia protuberantia omnia arctiſſime inter ſe connexa*. Quod verbum *protuberantia* ſi ita accipias, quaſi in unum prominentem globum coacervata ſignificet, ad eundemque modum, quæ ex Fantoni Obſervatione retulimus ſupra (3) *in unum veluti corpus conglobata*; ſimul ex dolore & connexa, & conglomerata inventa fuiſse intelliges, non ſecus atque a nobis in Epiſcopo reperta ſunt (4): quanquam in his aliis Obſervationibus peculiaris & circumſcriptus extrorſum tumor non memoretur, neque in una earum poterat, in qua ingens copia effuſi cruenti ſeri totum abdomen diſtendebat. Etſi vero non, ut Epiſcopus, ſic etiam Monachus (5) doloribus cruciabatur; tamen his antea caruiſſe, pro certo non ſcio.

32. Quod autem non haberet hic, ut Epiſcopus, inteſtina dumtaxat conglutinata, ſed per ſubſtantiam quaſi cartilagineam inter ſe nexa; id neque mihi mirum eſt, qui pariter poſt aſcitem id viderim, ut dixi (6), cum Valſalva, neque ignorem, peritonæum ipſum, cujus demum pruductio eſt extima inteſtinorum tunica, in hydropicis valde craſſeſcere, imo *temporis ſucceſſu cartilagineam duritiem acquirere* ex obſervatione Pauli Barbette (7), qui id, ut *in paracenteſi abdominis ſcitu neceſſarium*, admonuit. Sed & ſine aſcite per dura ejuſmodi vincula inteſtina aliquando connecti, Saporiti Obſervatio docet apud Valliſnerium (8). *Invenimus inteſtina Craſſa*, inquit, *præcipue ubi in vicinia Duodeni flectuntur, mediis protuberantiis calloſis invicem, & cum adjacentibus conſolidata, ut obſcurum eſſet unum ab altero diſtinguere, &, quod pejus erat, eorum ſubſtantiam ad inſtar duriuſculæ cartilaginis concretam, & craſſam, ut nulla fere cavitas amplius ſupereſſet.* Qualem ſubſtantiam, & anguſtiam in Recto inteſtino deprehendit Ruyſchius (9), cum illud cuneo ferreo, malleoque ligneo ab Sacro oſſe dividere coactus eſt. Sed olim Benivenius (10) inteſtinorum idem, ut videtur, vitium, quod in vivente præſenſerat cum alvum prementi neſcio quid durum reniteretur, poſt obitum invenit. Aliamque ex Hollerio Obſervationem profert Donatus (11), aliaſque ex aliis Stalpartius (12). Apud quem cum (13) exempla indicantur ejuſmodi etiam coalitus, qui referri ad eum poſſit, quem ad extremam Coli partem in Monacho noſtro inventum dixi, aliaque inſuper extent in Sepulchreto (14); non aliud addam, niſi hoc tamen peculiare in Monacho habuiſſe, quod ibi Colon ex fibris omnino carneis conſtare videbatur: an quod ex prægreſſo ulcere ſic ruberet? Quod ſi fuit; inteſtinorum doloribus antea, ut conjiciebamus, carere non potuit. Sed jam ad viſcerum alterius generis tumores veniamus.

33. MULIER annis, ut videbatur, quadraginta non multo minor, jam ante annum profluvio ſanguinis ex genitalibus laboraverat. Hoc uterinus fluor exceperat, quo colore, aut odore, incertum; illud certum, cum acerbiſſimis hypogaſtrii, & huic ſubjectarum partium, nocturnis præſertim, doloribus fuiſſe conjunctum, & cum tumore, in quem unum coaluiſſe dicebat, tubercula quædam, disjecta olim in medio hypogaſtrio percipienda. Erat nunc is tumor in ea ipſa ſede, eo tamen uſque aſcendens, ut ab umbilico vix duobus diſtaret tranſverſis digitis, proportione latus, adeo prominens extrorſum, ut vel eminus in oculos incurreret, ſubrotundus, æqualis, ſi tangeres, & renitens. Acceſſerat urinæ ſtillicidium, dolor ſpaſ-

(1) l. 3. Sect. 14. Obſ. 16. § 4. (2) Sect. 21. Obſ. 41. (3) n. 28.
(4) ſupra, n. 26. (5) n. 29. (6) n. 30. (7) Anat. Pract. l. 4. c. 1.
(8) Opere Tom. 3. P. 3. (9) Obſ. Anat. Chir. 95.
(10) De abdit. morbor. &c. cauſis c. 34. (11) De Medic. Hiſt. l. 4. c. 10.
(12) Cent. 1. Obſ. 56. & in Schol. (13) in eod. Schol. (14) l. 3. Sect. 13.

ſpaſmodicus ad guttur, nauſea, & vomitus aliquando, macies, febris. Quibus malis omnibus ſic debilitata, & fracta ſub initium A. 1741. venit in Noſocomium Patavinum, ut intra ſex, ſeptemve dies defecerit, nemine dubitante, quin ex cancroſo uteri tumore deceſſiſſet. Et cancer quidem uterum ex parte eroſerat; ſed tumor ad ipſum non attinebat, ut per diſſectionem inveni, & magnæ Doctorum, ac Studioſorum Juvenum coronæ oſtendi.

VENTRE enim patefacto continuo apparuit veſicam urina diſtentam, id quod nemo, jugiter lotio, ut dictum eſt, deſtillante, inducere in animum potuiſſet, magnum illum tumorem fuiſſe. Coaluerat illa anteriore facie alte ſupra pubem cum ventris parietibus: & ſi anterioris ejuſdem faciei, ac ſummi fundi non modicum ſpatium exciperes, ſuos reliquos parietes omnes ex dura, albáque ſubſtantia digiti craſſitudine habebat, ut, urina educta, perſpeximus, cujús magnam vim continebat non lixivioſæ, non craſſæ, non grave olentis, ſed ferme aquoſæ. Intima veſicæ facies ſana erat, tenuibus dumtaxat & raris ſanguiferis vaſculis diſtincta nonnullis locis; ut veſicæ orificium, ad quod ſæpe conferta eſſe ſolent, iis vaſculis omnino careret. Ab ejus orificii lateribus ſingulis ſingula intra veſicam prominebant alba corpora, abnormis figuræ, pollicis apicem æquantia, producta ex ſubſtantia urethram ambiente, quæ ſubſtantia hic erat tota facta craſſior, & dura, & alba, quo colore ipſa quoque intus erat urethra. Porro tota illa ureterum pars, quæ inter veſicæ membranas traducitur, magis quam ſolet, intra veſicam prominebat donec in oſcula defineret conſuetis ampliora: valdeque dilatati erant toti ureteres, quorum erat alter lotio, alter aere quaſi plenus. Sed & renum, ſanorum alioquin, & pelves, & pelvium tubuli erant dilatati. Urinariis Partibus inſpectis, genitales perluſtravimus. Et primum teſtes arctius ad parietes Pelvis annexos albo utrumque colore, quorum ſiniſter magnam caſtaneam, dexter minorem nucem æquabat. Et hic quidem aquæ pauxillum, intra aliquam fortaſſe veſiculam, continebat, cætera albus, ut exterius, & durus: at ſiniſter ſub tunica nihil, niſi mollem, albamque ſebi inſtar materiam habebat. Uterus vero, ſi fundum ſpectares, albus exterius, & lævis; itus, & in parietibus ſanus, niſi quod hi erant æquo molliores. Sed cervicis exterior facies inæqualiter a tergo turgebat: ex parietibus autem, & cervix ipſa, & vagina ab ſummo ad imum ferme, fiebant craſſioribus, albiſque, & duris, quorum interior facies, ipſumque uteri oſculum eroſa erant, atque exeſa profundis ulceribus, & diſcoloribus. Erant enim alba quibuſdam in locis, ex atro cruenta in aliis, cinerea in nonnullis. Ex omnibus autem putrida materia, iis coloribus infecta, cultri manubrio facile abradebatur donec ad duram, albamque ſubſtantiam, ex qua parietes conſtare dixi, perveniebatur, qualem in ſubſtantiam converſum quoque erat quidquid a vaginæ lateribus eſſe pingue, & membraneum ſolet. Sed quanquam a cervicis & vaginæ anteriore facie ſic mutatæ fuerant, uti dixi, & veſica, & urethram ambiens ſubſtantia; inteſtinum tamen Rectum a vagina, quæ multo alioquin magis erat exulcerata quam cervix, illæſum potuit ſeparari. In tota autem hac diſſectione gravis odor perceptus eſt nullus. Cætera inſpicere nec neceſſe fuit, nec vacavit. In ventre tamen nihil oculis præterea occurrit, quod morbidum videretur, cum ventriculum maxime contractum, & inteſtina quoque omnia æquo contractiora adnotaverim; quorum neutrum in ea mirum eſt, quæ vix aliquid, ob nauſeam, cibi admitteret, admiſſumque, aliquando, ut dixi, rejiceret.

34. Multiplicem ad cautos reddendos Medicos utilitatem habet hæc Obſervatio. Quis enim qui ex disjectis olim tuberculis unum factum eſſe tumorem, & hunc, ſive prægreſſa, ſive præſentia attenderet, cum uterini cancri indiciis conjunctum audiiſſet; quis, inquam, non uteri ipſius tumorem eſſe exiſtimaſſet? Hic tamen non ad uterum, ſed ad diſtentam attinebat viſicam, quæ dum ſe altius efferre inciperet, proxima inteſtina ſurſum urgendo, & partes eorum ali-

 quas

quas inferiores comprimendo, illam fortaſſe diviſorum tuberculorum ſpeciem ex iis efficiebat. Quis item, qui lotium a veſica non retineri, ſed jugi ſtillicidio effluere intellexiſſet, ſuſpicatus id, quod erat, fuiſſet, magnam tamen lotii partem in veſica reſtitare, quod dextere immiſſo catethere educi ſaltem ex parte poſſet non ſine magno miſeræ mulieris levamine? Nam quod Ruyſchius (1) eam denique veſicæ plenitudinem in puerpera deprehendit, quæ pariter nihil urinæ in veſica, quamvis magna ejus copia diſtenta, ſe credebat habere, haud abſimili, ut videtur, ſtillicidio decepta; ſcilicet nullum omnino ſignum in ea erat puerpera læſi uteri, ad quem tumor ventris poſſet referri. Et ſane in altera muliere (2), cui fœtus indicia erant uterum gravantis, nemo alio, quam ad uterum, retulit ventris tumorem, quem tamen magnus faciebat abſceſſus, qui inter anteriores increverat veſicæ tunicas. Ubi igitur fœminis hypogaſtrium tumeat, etſi læſi uteri non deſint notæ; de veſica tamen, quæ ante uterum ſita eſt, non eſt omnis prætermittenda ſuſpicio: nec quia jugiter ſibi deſtillare urinam, ajant, non propterea habendum pro certo eſt, nihil de ipſa reſtitare: neque demum tametſi conſtet, exulceratam cum utero eſſe vaginam; idcirco lotii adjunctum quandoque ſtillicidium ſemper eſt ab annexæ urethræ, veſicæque exulceratione repetendum. Neutra enim hic erat exulcerata. Sed raro & cauſæ, & effectus exemplo, ſcirrhoſa utriuſque durities ſimul urinæ incontinentiam, ſimul retentionem faciebat. Duri enim urethræ parietes ita conſtringi non poterant, ut veſicæ orificium ſatis occluderetur. Et duri item maxima ex parte veſicæ parietes contrahi nequibant, ut urinæ requirit extruſio: neque hanc adjuvare ſatis poterat eorum pars reliqua non dura, quippe quæ cum anteriore ventris pariete, tota propemodum, coaluerat: impediebant autem aliquantum duo illa craſſa corpora, quæ a lateribus orificii extabant. Quas ob cauſas omnes mirum non eſt, ſi tantum retineretur lotii, quantum non modo amplificatam veſicam impleret, ſed & ureteres, & renum pelves, ac tubulos dilataret.

35. Quæ ferme cum ſuper urinariis Partibus, iis qui aderant, expoſuiſſem; tum de genitalibus quædam eorum, quæ hic habebis, continuo adjunxi: Scirrhis eſſe uterum ſuis cum appendicibus maxime obnoxium, morbo perdifficili, niſi cito cognoſcas; inſanabili, ſi in cancrum degeneraverit. Ex Magiſtris meis alterum, nempe Albertinum, auditum a me eſſe cum diceret, ſe tumorem uteri, qui tangenti videbatur ſcirrhoſus, ſolo chamæpitys uſu, nullo exterius adhibito auxilio, nullaque excretione confecuta, feliciter diſcuſſiſſe: alterum vero, id eſt Valſalvam, in ſcriptis Conſiliis ſive pro uteri, ſive pro mammarum cancroſis tumoribus, affirmare ſolitum fuiſſe, inter magis efficacia ad tardandum utrorumque incrementum præſidia uſu ſibi compertam eſſe venæ ſectionem quotannis quater, bis videlicet Vere, & bis Autumno inſtitutam. Eſſe autem manifeſtum, in his vires, rationi convenienes, in illis ſcirrhi cauſas eſſe attendendas. Nam ut chamæpitys incidendo, abſtergendoque ex Majorum Obſervationibus viſcerum obſtructiones, & mammarum durities tollat; me tamen ut non illis facile, quæ uteri profluviis, quemadmodum in noſtra hiſtoria, obnoxiæ eſſent, ſic libentius iis daturum, quæ ex articulorum doloribus translata ad uterum materia, in levem nuper hujus obſtructionem incidiſſent; menſtrua enim ciet, ſed arthritidis cauſæ, ut noſti, adverſatur. Porro multum diſcrepare inter ſe extenſiones, ſpecies, ſedes, origines ſcirrhorum uteri. Extenſum late hunc fuiſſe ad vaginam quoque, & annexas huic partes, non modo a lateribus, ſed ab anterioribus etiam, urethram videlicet, ac veſicam, qua facie uterum hæc ſpectabat. Fuiſſe totum ex uniformi alba, duraque ſubſtantia, eaque iſtiuſmodi, ut vel in cancrum exulceratum converſa, cujus odor ſolet eſſe fœdiſſimus, nihil grave oleret. Sedem huic, quod ad ipſum uterum attinet, fuiſſe cervicem totam,

(1) Adverſ. Anat. Dec. 2. c. 9.

(2) Vid. Sepulchret. Sect. hac 21. Obſ. 23. ad Additam.

tam, cum ſint quibus cervicis, aut fundi pars, aut fundus totus præbeant ſedem. Origines denique aliis eſſe interius, aliis exterius. Quæ cum preſſe, & ſic etiam quæ ad ſebum attinebant in teſte altero deprehenſum, attigiſſem, finem dicendi feci.

36. Tibi vero eorum, quæ tunc preſſius dixi, ultima nunc paulo fuſius explicabo. Scirrhorum uteri origines, ſive primordia non ſemel tum interius, tum exterius vidiſſe me credo. Et de interioribus quidem alius erit opportunior ſcribendi locus (1); hic exteriora memorabo. In externa igitur uteri facie prominere vidi tubercula, in ejus proxima ſubſtantia defixa, alias ex rubro liventia, alba alias, & ſcirrhoſa duritie, ut meas relegens Epiſtolas (2), aut eas, quas ſum ſcripturus (3), inſpiciens, cognoſces. Ea amplificari, & excreſcere in ſcirrhoſos tumores exiſtimo. Nam puſtulam, quam alias (4) tibi deſcripſi, in eadem ſede a me viſam, & corpuſcula, quæ Valſalva disjecta vidit (5), & tuberculm, quod Santorinus (6), quippe hoc de genere cyſticorum tumorum, cætera vero aut ibi pus jam habentia, aut, quod ſimilia alibi oſtendebant, idem poſtea, aut materiam pultaceam habitura, longe alio pertinere, non dubito. Ulcera enim uterus exterius quoque nonnunquam habet, nec ea dumtaxat, ſed & excreſcentias, ex quibus ingentes duas in Sepulchreto (7) leges deſcriptas, quarum altera conſtabat tunica *veluti lardea*, *aut ſebacea*, altera etiam *pinguedine referta* erat. Quas duas potiſſimum indico, quia ibidem (8) Severini producitur locus fatentis quidem, *in uteri exteriore habitu ſæpenumero meliceride*s, *& atheromata viſenda ſe obtuliſſe*; at ſteatomatum non recordantis, an *ullum unquam* ibidem, ſi recte intelligo, videre *obtigiſſet*. Sed certe in eadem Sepulchreti Sectione, ut exemplum (9) omittam maximi uteri, qui *totus pinguedinem quaſi cartilagineam referebat*; facile enim ad ſcirrhos magis, quam ad ſteatomata, id pertinet; certe, inquam, *in collo uteri abſceſſus*, *ſteatomatis naturam referens* ex Ballonio memoratur (10), *ſteatomatis* autem *uteri fundo adhærentis* diſerte meminit Rhodius (11), alterumque deſcribit Goetzius (12): & nos tibi ſuperioribus deſcripſimus Litteris (13) ipſam fundi uterini ſubſtantiam, non ſecus ac teſtes, & tubas, in ſebum converſam; quod vero intus fit, nihil mirum eſt, ſi etiam exterius fiat, modo ſebaceæ, quibus ſanguis abundet, particulæ, ut in parietum uteri interiora, ſic in exteriora importentur: quanquam rariora uteri, quam teſtium ſteatomate affectorum habemus exempla. Omiſſis igitur, quæ ad ſcirrhos ſpectare non credo, pro eorum primordiis cætera accipio, quæ ſupra commemoravi, & alia ejuſdemmodi, velut illam, quam uteri fundo exterius adnatam Paawius (14) deſcribit *excreſcentiam candidam*, *magnitudine verrucæ*, *quæ diſſecta*, *nihil intus continebat*, *ſed ſolida omni ex parte erat*, & multo magis, quos proponit Ruyſchius (15), *parvos tumores rotundos*, *admodum ſcirrhoſos*, *vel potius ſcirrhos*, *utero* cuidam *non ſolum pedunculi ope*, *verum etiam abſque eo*, *connatos*, qui uterus iiſdem, aliiſque magnitudinis variæ, erat ubique obſitus. Quæ duo ad totidem exempla addes; neque enim plura, hujus quidem generis, protulit Crellius in eo Programmate (16), quo *tumorem* ipſe quoque *fundo uteri externe adhærentem* mori fructus magnitudine, durum, ſolidumque deſcribendum ſuſcepit. Hujus autem generis dixi; nam alterius quoque memoravit, quæ apud ipſum videre poteris; quin etiam oſſeos, aut quaſi oſſeos in Commercio Litterario (17). Nec deeſſent, ſi de his agere hic vellemus, uteri Obſervationes, qui ſcirrhoſo tumore aut

(1) Epiſt. 47. n. 26. & ſeqq. (2) Ep. 38. n. 28. & Ep. 37. n. 29. (3) Ep. 56. n. 20.
(4) Ep. 35. n. 16. (5) Ep. 22. n. 18. (6) Ep. 19. n. 51.
(7) Sect. hac 21. Obſ. 54. §. 1. & 18. (8) Ibid. Schol. ad Obſ. 37.
(9) Obſ. cit. 54. §. 15. (10) Ibid. §. 11. (11) Cent. 3. Obſ. 46.
(12) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 207. (13) n. 34. (14) Sepulchr. Sect. cit. Obſ. 4. §. 32.
(15) Theſ. 6. n. 30. (16) Vittembergæ A. 1739.
(17) A. 1735. Hebd. 51. n. 2. in fin. & A. 1742. Hebd. 45. in fin.

aut affectus videretur ob plurimos lapides, quibus ejus infarciebatur ſubſtantia (1), aut ſcirrhoſus revera eſſet ſive dimidia ex parte (2), ſive totus (3) ita utì pondus æquaret librarum quatuor, & quadraginta: & in promptu etiam eſſent tumorum hiſtoriæ, quorum ſedes Medico attrectanti facile imponeret, ut pro uteri ſcirrhis acciperet, cum ad hunc neutiquam, ſed aut ad veſicæ fundum (4), aut ad aliam aliquam proximam partem (5) attinerent. Verum ne ab ſuſcepto de ſcirrhoſis externis tuberculis ſermone diſcedamus, imo ut eum abſolvamus; ſi forte quæras, qua ratione ſcirrhoſa quædam tubercula inveniri poſſint, quæ per anguſtiorem pedunculum ab utero, ut Ruyſchium vidiſſe diximus, aut a viſceribus aliis pendeant; etſi non uno modo intelligi id poteſt, hic tamen ſatis mihi erit illum tibi in memoriam redigere, quo ſimiliter pendentes hydatides, & harum, effuſo humore, in dura tubercula mutationem ſuperiore Epiſtola (6) explicavi; nam utero quoque ſuas eſſe hydatides, ibidem (7) ſatis oſtenſum eſt. Hic autem ab uteri tumoribus jam ad ovariorum tumores eſt tranſeundum: de quibus tamen nunc tanto pauciora verba faciam, quanto plura facienda fuerunt Litteris ſuperioribus: ad quæ hæc quoque poteris adjungere.

37. MULIER annos nata, ut videbatur circiter quadraginta, gravi intra thoracem morbo oppreſſa, ſero adeo in Bononienſe Noſocomium S. Mariæ de Morte ſub finem Aprilis A. 1706. illata fuerat, ut mox obiens, quibus in vita conflictata eſſet incommodis, neminem docere potuerit. Hujus ego inciſurus cadaver, ut quorundam ventris viſcerum fabricam diligentius recognoſcerem, cum duo adnotaſſem, in habitu non prorſus illaudabili præter areolas, & papillas, nihil mammarum extare, abdomen autem nullis eſſe rugis ſulcatum, ut nunquam geſtatum eſſe uterum appareret; animadverti ſimul tumorem quendam non acuminatum, ſed planum, qui hypogaſtrium, & huic proximam umbilicalis regionis partem nonnihil attollebat. VENTRE igitur aperto, cauſam cur ibi tumeret abdomen eſſe vidi corpus quoddam, maximi pugni magnitudine, a quo impoſita inteſtina extrorſum, & ſurſum compellerentur. Erat id corpus in pelvis medio, ſubrotundum, tuberoſa ſuperficie, nonnullis tamen in locis plana, & lævi, ut a primo nihil aliud eſſe, quam tumefactus uterus videri poſſet. Re autem vera teſtis erat ſiniſter, qui in eam molem excreverat. Ejus denſa tunica parvis quibuſdam abſceſſibus hic illic erat inæqualis, quorum aliqui, per ſe aperti, pus emittebant album, quale continebant eorum plurimi. Ex ipſo teſtis corpore tenuis, nec multus, ichor ſanguinolentus exprimebatur, cum pure miſtus. Cum autem penitus aperuiſſem, & in aqua ſatis agitaſſem, plane perſpeximus, præter aliquot fibras, & vaſa, unamque, aut alteram cellulam mediocri uvæ acini magnitudine, quæ intra nigram tunicam comprehendebat quidpiam ſimillimum concreti ſanguinis; perſpeximus, inquam, reliquam multo maximam, id eſt pene totam hujus corporis ſolidam partem nihil eſſe aliud, niſi conſtipatarum rubeſcentium veſicularum congeriem, ut numero eſſent ob parvitatem incredibili, omnes autem ſordido ſero diſtentæ. Neque tamen fuit odoris fœditas valde gravis: neque tuba proxima oblæſa, quanquam exterius, ut altera, hydatides habuit: neque uterus ipſe, cujus lateri deſcriptum corpus erat annexum, inde quidquam vitii præterquam in extima membrana contraxerat. Nam perſecui, & hoc unum, quod huc minime ſpectaret, adnotavi, fuiſſe in lateribus ejus caveæ parietem anteriorem per interjectas membranulas cum poſteriore connexum. Teſtis alter modicus, ſuperficie inæquali, huic contiguam veſiculam dumtaxat unam habuit majuſculam, ſub craſſa alba tunica paucum humorem continentem: cætera albus erat, & durus ex

(1) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 77.
(2) Cent. 9. Ob. 31.
(3) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1748.
(4) cit. Eph. Cent. 1. & 2. Obſ. 186.
(5) Eph. earund. Dec. 3. A. 7. & 8. Obſ. 123.
(6) n. 38. in fin. & n. 35.
(7) n. 42.

ex aliqua tamen exigua ſui parte, albi puris pauxillum emiſit.

38. Sæpe adeo mulieribus, præſertim ſi cum fœminis conferas cæterorum animalium, accidunt teſtium vitia, tumores præſertim ſive hydropici, ſive alterius generis, ut facilis ſit conjectura, pleraque horum non ſine culpa affectuum animi contingere. Quid enim hi poſſint in humorum curſu retardando, perturbandove, non ignotum eſt. Accedit tamen ſanguinis menſtruus in uterum, adjectaſque huic partes confluxus, quem ſæpius, & multiſariam ab naturæ modo aberrare ſcimus. Huc adde gravidi uteri molem, & pondus, quo ſtanti, ſedentive mulieri teſtes ad pelvis oſſa apprimuntur, multo autem magis in difficili partu vehementiſſime niventi, aut intempeſtive in eo, qui facilis futurus eſſet, niſi plerarumque imperitarum obſtetricum præpropera feſtinatio accelerarct. Ob has igitur, aliaſque cauſas haud mirum eſt, ſi crebro muliebres teſtes vitiantur, & tument, augenturque adeo, ut non rariſſime aſcitem mentiantur, velut in ea Obſervatione, quæ in eodem Bononienſi Noſocomio a Viro Doctiſſimo, ac Diligentiſſimo habita eſt, qui mecum & priorem, & tot alias habuerat, Heraclito Manfredio. Ut ipſe ad me, qui jam Venetiis degebam, illam ſcripſit, ſic ego tecum communicabo.

39. FŒMINA, quæ aſcitica putata fuerat, mortua eſt. VENTER non effuſa aqua, ſed tumore opplebatur teſtis ſiniſtri (1). Erat is tumor pondo librarum quatuor & viginti: refertus pro majori parte viſcido, & nigro humore, quem cum aqua lutulenta, quæ per medias urbis vias lente fluit, poſſes comparare. Cætera veſicæ tenebant, inæquali magnitudine, inter ſe non communicantes, quarum alias flava, & viſcida materia, alias lympha implebat, quæ igni impoſita non concrevit. Etſi nullam ad partem erat annexus præterquam ad ſiniſtrum ſummi uteri latus; immobilis tamen, quocunque corpus verteretur, omnino erat, propterea quia inferiorem quandam ſui appendicem, ex hydatidibus multis conſtantem, cum uterum inter, & inteſtinum defigeret, exacte adeo imam pelvim replebat, ut dum inde vi extrahebatur, non ſecus auditus ſit ſonus, ac cum ſuas a cute cucurbitulas Chirurgi avellunt.

40. Cum in abditis morbis cæteris, tum in hoc ſpeciatim conjiciendo, ob eam etiam cauſam plura oportet indicia conjungere, quod eorum aliquod caſu interdum abeſſe poteſt, velut hic. Nam inter illa, poſita eſt aliqua tumoris mobilitas a Schorkopffio in Diſſertatione, quam *de Hydrope Ovarii Muliebris* Baſileæ edidit A. 1685. (1) non vulgari, ut eo præſertim tempore, laude dignam vel ob acceptas ab nobili Medico, atque Anatomico Wepffero ejus morbi Obſervationes (2), quas non tam miror Nuckio (3) fuiſſe incognitas, quam in iis ad Sepulchretum Additamentis hic prætermiſſas, in quibus (4) Harderi verba deſcribuntur eam Diſſertationem, eaſque Obſervationes diſerte laudantis. Attamen primis fortaſſe morbi temporibus, quæ propterea in ejuſmodi caſibus attendenda eſſe dixi Epiſtola ſuperiore (5), fuiſſe potuit in propoſita fœmina tumoris mobilitas: quemadmodum iiſdem temporibus eſſe poteſt in tubæ hydrope *tumoris figura ſemicircularis* ex Brechtfeldii (6) conjectura, quam ſecutus eſt Schorkopffius (7), ut quo ſigno ovarii, & tubæ hydropem internoſceremus, doceret: ſed progrediente morbo, tumorem non minus hydropis in tuba, quam aneuryſmatis in arteria, ad ovalem, aut ſphæricam figuram accedere non dubito, quod Munnickii delineatio hydropicæ tubæ confirmat, ei Obſervationi addita, quæ a nobis eadem Epiſtola (8) laudata eſt. Cæterum dum plures teſtium muliebrium tumoris cujuſquemodi hiſtorias attenderem, venire in mentem cœperat, fortaſſe ad alia ipſius indicia adjungi hoc poſſe, quod is in hypogaſtrii ſiniſtra parte incipiat. In teſte enim ſiniſtro, non dextero, tumorem fuiſse animadvertebam, non modo quem

(1) theſ. 23. (2) theſ. 16. 17. 23. (3) Adenogr. c. 8. (4) Schol. ad Obſ. 47. (5) n. 60. (6) Bartholin. Act. Hafn. Vol. 1. P. 1. Obſ. 103. (7) theſ. 22. (8) n. 59.

quem Manfredius (1), aut ego quoque obſervaſsem (2), verum etiam quos conſpexiſsent Kerckringius (3), Wepferus (4), Harderus (5), Nuckius (6), Drelincurtius (7), Reiſelius (8), Gahrliepius (9), Verheyus junior (10), hicque in duabus, Rud. Jac. Camerarius (11), Maggius, ac Dodius (12), Riedlinus (13), Schacherus [14], Alexand. Camerarius [15], Gullmannus [16], Gutermannus [17], Baſſius [18], Vacherius [19], Benevolus (20), Targionius (21). Quin etiam ubi teſtis utriuſque tumor fuit; multo major ab Hunerwolffio (22) in ſiniſtro deprehenſus eſt: nec ipſe oblitus ſum, hydatides tibi aut intra ſiniſtrum dumtaxat (23), aut multo majores ad hunc (24) a me conſpectas deſcripſiſſe. Cum tantum in tot Obſervationibus conſenſum attenderem, jamque in eo eſſem, ut diſcriminis cauſam fortaſſe a minus expedito, certe per longiorem viam confecto reditu ſanguinis ex ſiniſtro teſte in venam Cavam repeterem; in memoriam redii, non pauca tamen a me lecta fuiſſe tumorum exempla, qui ad teſtem dexterum attinerent. Hunc enim Veſalius (25) vidit in novem, decemve magnas hydatides excreviſſe. In eodemque poſtea, cum ſero ad novem libras diſtentus eſſet, *hydropis teſticulorum* exemplum a Caſparo Bauhino (26) propoſitum eſt: qui (27) cum Hildano (28) alias dexterum pariter conſpexit ovi anſerini magnitudine, pilis oblongis, & mucoſa materia plenum. Eos Blaſius quoque (29) rebus cum aliis in ejuſdem lateris teſte deprehendit in multo maximam molem aucto. Et cum alii præterea, a me infra (30) nominandi, in teſtium tumoribus pilos invenerint; fuerunt quidem, ut tum dicam, qui in ſiniſtro, nec pauciores tamen, qui viderint in dextero. Ejuſdemque tumorem teſtis, ne multis te detineam, conſpectum leges a Chriſtophoro Hardero (31), a Theodoro Zwingero (32), ab Lebenwaldio (33), a Gandolphio (34), a Klaunigio (35), ab Jo. Dav. Maucharto (36), a Miegio (37), ab Alexandro Camerario [38], a Trewio [39], a Mediavia etiam noſtro, quemadmodum a me tibi alias [40] ſcriptum eſt. Nec vero diſcrimen invenio inter ſiniſtri teſtis, dexterique tumores in una eademque fœmina, ſive olim ab Heintzio [41], ſive poſtea ab Nabotho [42], & ab Laubio [43] deſcriptos: neque ipſe inter eos vidi, quos ſuperioribus propoſui Litteris [44]: aut ſi diſcrimen invenio, in majori eſt dexteri magnitudine ut in Bauhini [45], Gandolphii [46], Goetzi [47] Obſervationibus. Poſtremo ſi de adnati hydatidibus ſermo ſit; quas in infante Kerckringius [48] deprehendit *magnitudine ovi columbini*, non ad ſiniſtrum, ſed ad dexterum teſtem fuiſſe adnotavit. Erant procul dubio utrinque multo plures Obſervationes; ipſe enim quarum in præſentia recordabar, eas tantummodo commemoravi non tam ut caſu factum fuiſſe intelligeres, ut a primo tot mihi ſe objecerint in late

(1) n. 39. (2) n. 37. (3) Specileg. Anat. Obſ. 10.
(4) apud Schorkopff. th. 17. (5) Ibid. th. 15. (6) c. cit. (7) Ibid.
(8) Eph. N. C. Dec. 2. A. 10. Obſ. 27. (9) Earund. Dec. 3. A. 2. Obſ. 61.
(10) Hiſt. de l'Acad. R. de Sc. A. 1703. (11) Biga Obſ. Med. c. 1.
(12) apud Valliſner. Iſtor. della Generaz. P. 3. c. 5. & Tab. 12.
(13) Eph N. C. Cent. 7. Obſ. 56. (14) Differt. de Virg. Aſcitica.
(15) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 160. verſ. fin. (16) Eorund. T. 2. Obſ. 80.
(17) Eorund. T. 3. Obſ. 105. (18) Dec. 4. Obſ. Anat. 8.
(19) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1739. Obſ. Anat. 3. (20) Oſſervaz. 9.
(21) Prima Raccolta di Oſſervaz. Med. (22) Eph. N. C. Dec. 2. A. 9. Obſ. 99.
(23) Epiſt. 15. n. 8. (24) Ep. 21. n. 47. (25) De corp. hum. fabr. l. 5. c. 9.
(26) Theatr. Anat. l. 1. c. 35. (27) Ibid. (28) Cent. 5. Obſ. 48.
(29) Part. 1. Obſ. Med. 9. (30) n. 41. (31) Eph. N. C. Dec. 1. A. 3. Obſ. 180.
(32) Earund. Dec. 2. A. 9. Obſ. 136. (33) Earund. Dec. 3. A. 1. Obſ. 92.
(34) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1707. Obſ. Anat. 4. (35) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 64.
(36) Earund. Cent. 8. Obſ. 14. (37) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 85.
(38) Ibid. Obſ. 160. (39) Commerc. Litt. A. 1734. Hebd. 44. (40) Epiſt. 29. n. 14.
[41] apud Schenck. Obſ. Med. l. 3. ubi de Hydrope Obſ. 6.
[42] Diſput. de Sterilit. Mulier. n. 11 43] Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 21. [44] n. 34.
[45] cit. c. 35. primo loco. [46] cit. Hiſt. primo loco. [47] Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 207
[48] Obſ. cit. 10.

latere omnes ſiniſtro, quam ut plurimas in promptu haberes, ſi forte inter ſe conferens, aliqua ex nonnullis poſſes elicere ad conjiciendum abditum, eundemque frequentem morbum non inutilia.

41. Nec vero quod de pilis diximus intra fœminarum teſticulos a Bauhino, & Blaſio inventis, perrarum eſt. Nam Bauhinus [1] ita illam Obſervationem propoſuit, ut neque unam, neque primam eſſe indicaret: poſtea autem & Blaſius, ut dixi, & alii, in quibus Wepferus [2], & Andreas Veronici [3], ſed hi duo a ſiniſtris, a dextris autem Stalpartius (4), & Cel. Hallerus (5): &, ne plures addam, una in Civitate ſemel, atque iterum, mea memoria, Docti Bononienſes Viri adnotarunt, nuper quidem Menghinus, ac Bonzius [6] ſiniſtro in teſte, ante annos autem tres & quinquaginta is, quem ſupra [7] laudavi, Manfredius in dextero. Huic enim connatum fuiſſe, ad me ſcripſit, globum prægrandis ovi magnitudine, comprehenſum alba, & quaſi cartilaginea tunica, quibuſdam tamen locis tenuiore, & nigricante: intra eum globum delituiſſe pilorum glomerem, ab ea tunica omnino ſejunctum, & quodam quaſi ſebo delibutum: intra glomerem autem nucleum quendam, ex quo vaſa aliquot in continuatam teſtis ſubſtantiam pertinebant. Quæ vaſa, & nucleum ab aliis non memini animadverſa, ut neque a cæteris duo, quæ Bauhinus adnotaverat, pilos videlicet albos, concludenti tunicæ infixos, nullos autem in mulieris illius pube, quanquam puella non erat, imo puerum jam ediderat. Sed dum hæc recenſerem, in Programma incidi *de Ovarii Tumore Piloſo*, Lipſiæ editum A. 1735. a Polyc. Gottl. Schachero, qui non modo alios memorat pilorum, & pinguis materiæ in fœmineis teſtibus, a dextris præſertim, Obſervatores; ſed ab ſe quoque in ampliſſimo ſiniſtro teſte eadem reperta deſcribens, pilos potiſſimum, ſi quis alius, diligenter proponit, nec verbis ſolum, verum etiam Figuris, eoſque ex *interna tunicæ incraſſatæ ſuperficie prodiiſſe* confirmat, quam propterea cum externa capitis cute capillata conferre non dubitat. Quin a Cl. quoque Targionio (8) conſpectos pilos fuiſſe animadverti, craſſæ tenacique tunicæ altero capite haud aliter inhærentes, ac cuti ſolent. Qua vero ex cauſa intra teſticulos pili naſcantur, ſi veri quidem pili ſunt, difficile eſt dicere: nec difficilius tamen quam intra partes alias. Nam & Cornelius Celſus (9) in thyroideæ glandulæ tumoribus *interdum etiam minutis oſſibus pilos immiſtos* includi ſcripſit, & alii, laudati a Cel. Heiſtero (10), alibi, ut nos ipſi (11) intra proceſſum Tranſverſum viderimus Craſſioris cerebri meningis.

Sed hæc quoque Epiſtola jam longior eſt; ut videndum nobis potius ſit, quemadmodum per Obſervationem aliquam, quæ Valſalvæ illi ultimæ (12) reſpondeat, finem faciamus. Erit hæc, ſi non prolapſi ventriculi, at prolapſi lienis, ab ejuſdemque Manfredii accipietur litteris humaniſſimis, quibus A. 1718. ut duas non vulgares alias, alio tempore tibi deſcriptas, ita hanc pariter communicavit.

42. VIR erat cui venter ad utrumque inguen tumebat. Sed tumor ſiniſter, quem herniam eſſe conſtabat, cum mortem, ileo inducto, attuliſſet; occaſionem præbuit ſciendi, quid eſſet dexter. VENTRE enim adaperto, lien ad inguen dexterum inventus eſt, unde, quantumvis concuſſo inter eruendum e ſepulchro cadavere, dimoveri non potuerat. Lien is fuit pondere librarum circiter trium, craſſitudine digitorum tranſverſorum quinque; latitudine duodecim, longitudine totidem. Annexus erat ventriculo per quendam quaſi funem, ſub inteſtinorum parte latentem, craſſum digitos pollices duos, ex vaſis factum ſanguiferis, quæ craſſiuſcula tunica, capſulæ inſtar, complectebatur, ut colore, & quadam vaſorum contorſione ſimilis eſ-

[1] c. cit. 35. [2] Vid. theſ. 17. Schorkopffii cit. n. 40. [3] apud Targion. cit. ibid.
[4] Cent. 2. P. 1. Obſ. 37. [5] Opuſc. Pathol. Obſ. 42.
(6) Comment. de Bonon. Sc. Acad. T. 2. P. 1. inter Medica. (7) n. 38.
(8) cit. ſupra ad n. 40. (9) De Med. l. 7. c. 13.
(10) Epiſt. de Pilis &c. ad Paverum.
(11) Epiſt. Anat. 20. n. 58. (12) ſupra n. 14.

ſet funiculi umbilicalis; quanquam exterius appendices habebat quaſdam, reliquias fortaſſe laceratarum membranarum, quæ primo aſpectu illas adipoſas appendices referebant, quibus inſtructa ſunt inteſtina Craſſa. Rami venarum ad lienem attinentium valde erant dilatati: quæ autem vas breve dicitur, facile digitum indicem admittebat.

43. Etſi Blaſius (1) cum eandem, quam Ruyſchius (2) poſtea, prolapſi lienis Obſervationem vulgavit, aliquanto plura, quam alter, ſcripſit de iis, quæ in vivente, & poſt mortem ſunt animadverſa, & in his *vaſa ſplenica mirum in modum & longitudine, & capacitate aucta*; neminem tamen legiſſe memini, qui in ejuſmodi caſibus diligentius quam Manfredius, funem deſcripſerit Splenicorum vaſorum. Cæterum quod ad cauſas attinet morbi hujus, agnoſco quidem nimis auctum lienis pondus, quo membranea vincula, ad ſeptum tranſverſum annectentia, laxentur, aut difrumpantur, & ſane plerique cum prolapſu id pondus aut memorarunt, aut indicarunt. Attamen cum ingentium lienum, qui minime prociderant, venit in mentem, quales non ſemel tibi deſcripſi (3), aut quales in Sepulchreto (4) legeris; facile intelligo, ad pondus addendas eſſe cauſas alias, ut puta illorum vinculorum majorem laxitatem, infirmitatemve, aut caſum ab alto, aut alia ejuſmodi, quæ inter videto, an transferre placeat, quod de rene cenſuit Riolanus (5). *Cauſa*, inquit *luxationis renis poteſt eſſe violenta, & diuturna tuſſis, quæ perenniter agitans diaphragma*, renum, huic incumbentium, *alterutrum* poteſt *ſua ſede dimovere*.

44. Quibus autem ſignis hic dignoſci morbus, & internoſci ab aliis queat, ex ejus hiſtoriis quærendum eſt: quanquam non omnes, qui in mortuis invenerunt, ea potuerunt indicare, quæ peculiariter affeciſſent viventes. Nam certe peculiaria non ſunt prolapſi lienis, quæ in antiquo præ cæteris exemplo habemus apud Ballonium (6). Neque ex Cabrolii Obſervatione (7), quæ non diu fortaſſe poſt illam priorem habita eſt, colligere aliud poſſumus, niſi lienem, ut in mortuo poterat, ſic facile etiam in vivo percipi potuiſſe *natantem per totam ventris cavitatem*. Quod ſignum non inutile credo, ſed primis temporibus, ut de aliis haud ſemel dixi, magis attendendum. Tempore enim progrediente, poteſt facile deeſſe, quippe liene immobili facto, ut in propoſita Manfredii Obſervatione vidiſti, & apud Ballonium videbis; nam lien, veſicæ incumbens, *ſatis contumaciter adhærebat*. Confirmat hoc Riolanus, ubi hunc ſibi morbum *quater viſum* in Encheiridio (8) dicit: & certe in Anthropographia (9) duo producit exempla, in quorum utroque ſe lien utero, viciniſve partibus tam firmiter alligaverat, ut in altero, vivente fœmina, reponi, quemadmodum antea, in ſuam ſedem amplius non potuerit; in altero diu Medicis pro mola impoſuerit. Ipſe autem has profert (10) notas, ut a prolapſo rene internoſcamus, *tumorem oblongum*, & *vacuitatem hypochondrii ſiniſtri*; quarum hanc nos in jejuno ægrotante quæremus, & ſi percipiamus (quod in eo facile, in quo lien ante prolapſum tumidus perceptus ſit) multo potiorem notam ad internoſcendum a quovis alio duro hypogaſtrii tumore delapſum in hoc lienem habebimus, quam figuram, quæ in morbidis Partibus, & in hac præſertim, ut vel ipſe Riolanus (11) docet, quantum mutari ſæpenumero ſoleat, non ignoramus. Ex Blaſii (12) autem exemplo colligere duo poſſumus, alterum, ut ſi forte quod ipſi accidit propterea, ſicut opinor, quia ſenſim laxatis ligamentis, non cito ruptis, procubuerat lien, contingat nobis gravem tumorem, hypochondrium ſiniſtrum cum aliqua parte epigaſtrii occupantem, primum percipere, interpoſito autem ſpatio temporis hypogaſtrium magis, quam

(1) P. 1. Obſ. Med. 14. (2) Obſ. Anat. Chir. 62.
(3) Vid. præſertim Epiſt. 36. n. 11. & 17.
(4) l. 3. Sect. 16. Obſ. 9. & ſeqq. plurib. & Sect. 21. Obſ. 34. §. 1. 2. 3.
(5) Anthropogr. l. 2. c. 26. (6) Epid. l. 2. Vere A. 1578. (7) 6. in Obſerv. Var.
(8) l. 2. c. 26. (9) l. 2. c. 23. (10) Encheir. c. cit. (11) Ibid.
(12) Obſ. ſupra ad n. 43. cit.

quam illa, tenentem, in conjectura confirmemur; nam alioquin locum dumtaxat, in quo demum ſentiemus, attendere, etſi adjuvare aliquando poteſt, quod ſiniſtrum ſentiamus: poteſt tamen nonnunquam decipere, ſicuti oſtendit Manfredii (1) Obſervatio, qui ad inguen dexterum invenit. Alterum eſt, ut ſi cætera ſigna lienem indicent, non propterea quia tumor *ultra ſemeſtre ſpatium*, quod definiverat Riolanus (2), mobilitatem aliquando retineat ſic, ut mutato corporis ſitu, ſedem mutet; non, inquam, propterea lienem eſſe inficiemur. Ut enim facile alias, quemadmodum diximus, adhærere ſoleat, in Blaſii tamen caſu *ultra annos tres & dimidium* etiamtum pendulus, pro varia corporis agitatione, varie ipſe quoque moveri potuit. Ex eodem, ut ab Ruyſchio (3) narratur, caſu diſcimus, accidere interdum hunc morbum poſt difficilem partum, nec ſine dolore vehementiſſimo: quorum illud ea confirmat, quæ de morbi cauſis addidimus (4), hoc vero admonemur, ne quia dolorem cæteræ hiſtoriæ non memorant, idcirco in omnibus, omnive morbi tempore deeſſe credamus. Antonii de Pozzis (5) hiſtoria docet, quamvis magnus lien, ſede præ pondere mutata, hypogaſtrium occupaſſet annos quatuor & viginti, vixiſſe tamen mulierem, terque uterum interea geſſiſſe, & vitalem prolem ediddiſſe; ut minus oporteat mirari, quod altera illa apud Ballonium (6), ſemel ad legitimum uſque pariendi tempus fœtum retinuerit, in partu demum extincta. Nihil, niſi facilem Medicorum errorem in hoc morbo pro uteri geſtatione habendo, confirmat Drelincurtii Obſervatio apud Schorkopffium (7). Exemplum denique Boneti (8) facere poſſet ad ea comprobanda, quæ de ventris doloribus aliquando torquentibus paulo ante dicebamus, niſi alius præterea in ejus Virginis ventre fuiſſet morbus. Nec plures lienis prolapſi, quam has decem Obſervationes accepiſſe, aut legiſſe, in præſentia memini, ut jure meritoque Ruyſchius (9) potuerit inter ea, quæ rariora adnotaverat, *lienem in pelvim prolapſum* recenſere. Sex illarum ad fœminas attinent, duæ ad viros: ad alterutros autem reliquæ ſpectare potuerunt, quas indicavit, non narravit, Riolanus (10), cum ajat, imperitos, incautoſque ſic falli *ſpecie molæ, vel ſcirrhoſi uteri in mulieribus, & in viris ſpecie tumoris glanduloſi inſtar ſteatomatis in meſenterio latentis*. Mihi necdum contigit, ut per anatomen deprehenderem, cupienti alioquin cum alia, tum præcipue quid annexis pancreati, ventriculo, totiſque Splenicorum vaſorum truncis tunc accidat, diligenter inquirere. Et ſunt quidem in productis Obſervationibus, Ballonii præſertim, & Cabrolii, aliqua ad ventriculum attinentia. Sed quoniam aliunde eſſe poterant, nec Pozzi, & Boneti hiſtoriæ ſatis illis hac in parte reſpondent, conſulto ſunt a me prætermiſſa.

45. Conſulto pariter reticui, quod ab Hildano (11) in muliere deprehenſum eſt, cum immanem lienem ad hypogaſtrium quidem extenſum legam, non illuc prolapſum, ut Viris alioquin Doctiſſimis viſum eſt, in Obſervationis ejuſdem, ab Hildano facta, commemoratione (12), quam ipſi alteram eſſe Obſervationem crediderunt. Sic quoque pro commemoratione habui editæ olim Obſervationis (13), quod Ruyſchius poſuit in Adverſariis (14); neque enim mirum, ſi perſenex quædam in hac commemoratione ſcripſerit, quæ cum ſcriptis triginta annis ante non prorſus congruant, quando nec illa, quæ tum ſcripſerat, viginti nimirum annis poſtquam obſervaverat, ſatis cum iis conveniunt, quæ ſeptem, haud amplius, annis poſt habitam illam Obſervationem tradidit Blaſius (15), qui & a muliere conſultus fuerat, & affuit diſſectioni, quam ab Ruyſchio peractam dicit A. 1670. die 24. Januarii. Hic vero cum annum eundem ponat, tempus quoque anni ſatis indicat, cum eandem hanc

(1) ſupra, eod. (2) Encheir. c. cit. (3) Obſ. 62. cit. ad n. 43. (4) eod. n. (5) Eph. N. C. Dec. 1. A. 4. Obſ. 30. (6) loc. cit. (7) Diſſert. ſupra n. 40. cit. theſ. 22. (8) Sepulchr. l. 3. Sect. 14. Obſ. 37. (9) Reſp. ad Bidl. Vindic. (10) Encheir. c. cit. (11) Cent. 2. Obſ. 45. (12) Epiſt. 55. (13) cit. ſupra ad n. 43. (14) Dec. 2. n. 9. (15) cit. ſupra ad n. 43.

hanc ſuam, ait, recenſeri hiſtoriam *Decad.* III. *Obſ.* 4. Juſti Schraderi, qui ibi ab Ruyſchio *Ann.* 1670. *die* 31. *Mart.* ſibi narratum ſcribit, *nuper* ab ſe eam eſſe habitam diſſectionem. Quod ſi hujuſmodi Obſervatio ex iis eſſet, quæ bis intra duos menſes uni Anatomico facile poſſent occurrere; quomodo inter rariores ab Ruyſchio (1) fuiſſet poſita? At enim quater id vidit Riolanus (2); *bis* autem, ut hæc recenſens lego, Ill. Swietenius (3) in cadaveribus conſpexit *lienem ſcirrhoſum ingentem ad pelvim uſque prolapſum*, qui utinam ad cætera addenda otium habuiſſet. Tu vero memineris, non videri nobis minus veri ſimile, quod aliquis non ſemel offenderit lienem prolapſum; ſed quod intra bimeſtre ſpatium bis offenderit, hoc ſane videri. Attamen ſi verbum illud *nuper* a me forte nimis reſtricte acceptum putas; etſi mihi non ob id unum haud ſatis convenire cum aliorum antea editis deſcriptionibus prima illa Ruyſchii Obſervatio viſa eſt; non repugno, quin ſecundam pro alia habeas, & cæteris annumeres, quæ ſupra (4) ſunt recenſitæ.

46. De curatione tandem quid primo tempore cenſuerit, & quid præſtiterit Riolanus (5), quæ item, liene hypogaſtrii partibus jam affixo, propoſuerit, quæ vetuerit, ex ipſo cognoſces. Nolo enim jam longam Epiſtolam longiorem facere, cujus tu prolixitudinem, non tamen cum ſuperioris Epiſtolæ prolixitudine comparandam, feres æquiore animo, cum animadverteris, hac nos, repetitionum oſores, non modo quæ ad Sectionem ſpectant *de Ventris Tumore*, ſed & quæ ad alteram *de Hypogaſtrii Dolore* attinent, propemodum abſolviſſe. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XL.

Verba fiunt de Lumborum Dolore.

VEntum eſt ad morbos, quorum peculiaris ſedes, & cauſa ſæpe admodum ſunt obſcuræ, ad eos videlicet, qui ad urinas ſpectant. Oſtendet hoc vel ipſe, a quo incipimus, *Lumborum Dolor*. Hic enim haud raro ad renes attinet, quos arenæ, aut calculi male habent: quanquam non minus ſæpe aut alio attinere, aut ad renes quidem, ſed ab aliis cauſis affectos, & ipſe noſti, & planius intelliges ex iis, quas modo tibi deſcribam, Obſervationibus tum Valſalvæ, tum meis. Nam ex utriſque primæ ad renes, calculoſque, poſteriores ad alia aut renum, aut aliarum partium vitia pertinebunt. Initium, ut par eſt, & ſoliti ſumus, ab illius primis capiemus.

2. SACERDOS annorum quinquagintaæ, ab annis jam bene multis, arthriticis, digitorum præſertim, obnoxius doloribus, tandem & nephritico eſt correptus. Vomitus non ſolum bilioſæ materiæ crebro, ſed & ſemel ſanguinis fuit, qui per nares quoque jam ſæpe profluxerat. Poſteaquam urina ex pauca, & aquoſa, majori copia reddebatur cum mucilaginoſa, atque opaca materia, repente convulſivi totius corporis motus acceſſere, qui iterum, ſed vehementius, redeuntes necarunt. VENTRE aperto, omnia inteſtina reperta ſunt colore ad lividum inclinante. Ventriculus autem ſanus, nullo apparente loci veſtigio unde ſanguis prodiiſſet. In renibus minimi latebant calculi, nonnulli nigri, alii albicantes, ſinuoſæ præterea caveæ, in ſiniſtro præſertim, urina plenæ: quæ ſua copia pelvim, & huic continuatum ureterem multum dilataverat. In Capite interna cerebri ſubſtantia quadantenus, hujus autem præcipue ventriculi ſero ſcatebant. Denique ad digitorum articulos, cute ſublata, illico in membrana, tendines obvolven-

(1) Vid. ſupra, n. 43. (2) ſupra, n. 44. (3) Comment. in Boerh. Aphor. §. 958.
(4) n. 44. (5) Encheir. & Antrop. capitib. ad n. 44. ſupra cit.

vente, tartarea materia deprehenſa eſt, quæ ex albo in flavum colorem vergebat.

3. Cum plura poſſint, quod in hac, aliiſque ſæpenumero fiet Epiſtolis, ex propoſita Obſervatione deduci; tum illud præcipue confirmare licet, quod in medicina exercenda ſæpius occurrit, ad articulorum dolores accedere renum dolores, ad hos denique graviſſimos cerebri morbos. Nempe qui arthritidi obnoxii ſunt, quanto minus uti poſſunt corporis motu, tanto minus agitant eos muſculos, quorum motibus renes quoque attigui coagitantur, ne facile in his urina ſubſiſtat, & arenulas, quibus fœta eſt, deponat. Videſis Boerhaavium (1), & Magiſtri ſenſa recte interpretantem, & illuſtrantem Hallerum (2). Vide etiam Littrii (3) Obſervationem in puero, cui ob phimoſim cum vix guttatim deſtillaret urina, eoque inter glandem, & præputium reſtitaret, incredibilem ibi creaverat lapillorum numerum, quorum, ſublata phimoſi, nullus amplius productus eſt. Concreto autem jam in renibus calculo, ſicuti haud raro inde obſtaculum fit lotio, minuſque propterea ſerum inutile e ſanguine eliminatur, ita hoc redundare in cerebrum poteſt; aut etiam aſperitas calculi renes interdum vehementius irritando, convulſiones toto corpore ciere, atque ideo intra cranium quoque. Utra malueris ratione convulſivos motus in propoſito Sacerdote, mortemque ipſam explicare, arbitrium tuum facio: quanquam ſecundam comprobare videtur mictus mucilaginoſæ materiæ, cui mictui illa ſucceſſerunt. Scilicet is mucilaginoſus humor, quo ut veſica, & ureteres, ſic etiam, quippe ex eadem continuata tunica facti, pelvis, & ad hanc pertinentes tubuli, qui excipiunt renum papillas, intus obliniuntur adverſus urinæ acrimoniam, is igitur humor auctus, & craſſior factus a calculi irritatione, hujus vim minuit donec calculo adhæret, interque ejus aſperas facies, & illam tunicam ſe interponit. At quando ſive a perperam datis medicamentis, quæ urinam importune moveant, ſive a cauſa alia aliqua illinc detruſus, tunicam inermem relinquit; tunc vero acriora fiant irritamenta, neceſſe eſt. Prima vero de duabus explicationibus uti malueris, ut opinor, in ea, quam protinus attexam, hiſtoria.

4. VIRO ſexaginta annos nato, obeſiori, qui, dum juvenis erat, difficulter mingebat, ut elevatis pedibus aliquando mingere cogeretur, ex toto urina ſupprimitur cum dolore vehementiſſimo ad lumbos, tamen ſine ullo vomitu. Magna quotidie febris, rigore, & frigore ad duas horas durantibus. Cathetere immiſſo, ſanguinolentam mingit materiam, unaque calculum parvæ amygdalæ magnitudine. Hunc excipit mictus purulentus. Sed poſtmodum clareſcit urina, fitque ſanorum ſimilis, non ſine aliquo tamen fœtore; ſemperque perſtat ad lumbos dolor. Morbo, ſicut diximus, in ſpeciem remiſſo, ea nocte, quæ ad quinctum diem attinebat, quadam ingruente quaſi epileptica totius corporis concuſſione, cum ſanguinolenta ad os ſpuma æger excedit e vita. VENTRE diſſecto, veſica apparuit urinæ plena, niſi quod male olebat, ſecundum naturam, ut videbatur, ſe habentis. Craſſæ factæ erant carneæ veſicæ fibræ, ut cordis lacertulos repræſentarent. Circa ejus cervicem nonnulla arenulæ grana reperta ſunt. Cæterum in veſica nullus inventus eſt obex, quo mictio prohiberetur. Ureteres, & renes omnino ſani. In Thorace pulmones turgebant, atroque erant colore infecti: ſiniſter autem diaphragmati arcte adhærebat. Cordis ventriculus dexter polypoſam concretionem habebat; ſiniſter fluido ſanguine erat plenus.

5. Quæcunque olim fuiſſet cauſa mictus difficilis, a quo veri ſimile eſt, ut alias (4) indicabitur, fibrarum veſicæ craſſitudinem fuiſſe relictam, noviſſimus, quod ad urinarias Partes attinet, morbus a calculo videtur repetendus. Is enim in renum alterutro tanto facilius gigni potuit, quod obeſiori homini pinguedinis pondus minus facilem reddebat corporis

(1) Prælect. ad §. 352. Inſtit., & ad §. 365.
(2) not. e ad primum, & d ad alterum cit. Boerh. locum.
(3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1706. Obſ. Anat. 6.
(4) Epiſt. 42. n. 33.

poris exercitationem (1). Rationi huic, qua Boerhaavius (2) lapidem credidit itidem in rene altero (neque enim ſemper uterque pariter eſt ad hanc rem diſpoſitus) præpinguis hominis concreviſſe, aliam quoque addas licet, quam cum Auctore eodem (3) repetes a pinguedinis copia, renem, & ureterem premente, eoque non ſecus ac rarior corporis motus, lotium morante. Quin etiam in iis, qui ſe multis, ac ſæpius ingurgitantes, ventriculum, & inteſtina plerumque habent nimis diſtenta, ad cæteras cauſas, quibus renum calculis obnoxii fiunt, hanc mecum adjice, quod renes, & præſertim ſiniſtrum, amboſque ureteres, quippe inter poſteriorem ventris parietem, & viſcera illa poſitos, plus juſto comprimant. Quæ cauſa cum ad cæteras illas acceſſiſſet in generoſo Viro, quem deſcribit Scroeckius (4), tanto minus mirum eſt, in uretere altero non exiguum calculum, in rene autem oppoſito magnum cum tot aliis minoribus fuiſſe deprehenſos. Compreſſio autem a copia ſive pinguedinis, ſive ingeſtorum, eo magis in obeſioribus noxia eſt, quod ſupini facile cubant: qui corporis ſitus tum renes, & ureteres magis ponderi impoſito ſubjicit, tum quanto frequentior, & diuturnior eſt, tanto magis deſcenſui urinæ officit. Sed & quandam Cl. Fantoni (5) Obſervationem legens in viro, nephriticis doloribus, a ſiniſtris præſertim, obnoxio, rene autem ſiniſtro, qui duplo craſſior erat, & geminum fovebat calculum, obtecto *concreta quadam materia lardo perſimili, hic tranſverſum minorem digitum, illic pollicem & amplius craſſa*, renem autem alterum non tegente; facile de pingui materia ibi quoque noxia cogitabis. In noſtro igitur, ad quem redeo, Viro genitus calculus, ſive renis alterius ureterem ſummum, ſive urethræ initium claudendo, & lumborum dolorem afferre potuit, & lotii ſuppreſſionem. Nam etſi non ſemper, haud rariſſime tamen contingit, ut uno affecto rene, alter quoque in conſenſum trahatur. Deturbato autem urinæ incumbentis vi calculo, & in imum veſicæ orificium protruſo, lumborum tamen dolor perſtare potuit eadem ratione, qua renum dolor aliquando ſolet veſicam verſus extendi, per ureteres videlicet hinc renibus, inde veſicæ continuatos, & cum plus urinæ jam capere veſica nequit, ipſos quoque urina diſtentos. Quæ etſi per immiſſam fiſtulam educeretur, tamen quam cito rurſus veſicam impleret, hæc poſt ægri mortem inſpecta oſtendit. Quod ſi, quia ſani viſi ſunt ureteres, non putas calculum, niſi cum minor eſſet, eos pervaſiſſe, neque lotium diſtendiſſe; quanquam & parvus erat calculus, & brevis diſtentio fuit; at tu diſtractos ſaltem concipe a calculo, ſummam, in quam ſe intruſerat, urethram figura ſua uſque adeo laceſſente, ut ſanguis primum, deinde pus, fœtor demum, quo lotium infectum erat, inde petenda videantur, quando aliunde non licet, uti ex urethra, quam perfectam fuiſſe non legimus. Ut neque legimus inſpectum cerebrum, in quod credibile eſt, ſuppreſſa urina, impurum ſerum ex ſanguine ſe effudiſſe, & brevi mora acrius factum epilepticam illam convulſionem, mortemque attuliſſe non ſecus atque, ut opinor, duobus attulit, quorum hiſtorias in XXII, quam nos ſequi hic vides, Sepulchreti Sectione (6) habes, a renum lapidibus pariter, & urinæ ſuppreſſione non ſine convulſionibus decedentium: ut exempla alia plurima inductæ ipſius ab urinæ ſuppreſſione, apoplexiæ prætermittam, & nominatim illud Koenigii (7) in Senatore, cujus ureteres calculis erant obſtructi, renes autem, & dexter præſertim, æquo majores, dilatatis tunicis multo ſero tumidis, permultis obhærentibus ſcatebant lapillis.

6. Cum modo indicatum ſit, poſſe a veſica dolorem ad lumbos propagari; attexendæ huc eſſent aliæ Valſalvæ Obſervationes, idem aliunde profectum commonſtrantes, niſi priuſquam a renibus diſcedamus, præſtaret oſtendere, horum, &, quod conſequitur, lumborum dolorem cauſæ

(1) Vid. ſupra n. 3. (2) ad §. 365. ibid. cit. (3) ad §. 387.
(4) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 247. (5) De Obſ. Med., & Anat. Epiſt. 8. n. 14.
(6) l. 3. Obſ. 2., & Obſ. 13. §. 1. (7) Lithogeneſ-human. Specim. Epiſt. 2.

ſæ quidem, quæ in renibus fit, nec tamen calculus ſit, nonnunquam eſſe imputandum. Rarior, ſed non incredibilis cauſa ſunt vermes, quos qui in renibus non caninis modo, ſed & humanis deprehenderint, multos nominat Dominicus de Marinis (1), ad quos magna ex parte in Sepulchreto quoque (2) memoratos, addas alios quoſdam, qui in eodem (3) indicantur, & qui præterea a Valliſnerio (4), aut ab Alghiſio (5) ad Valliſnerium ſcribuntur, præſertim vero poſt Redium, Valliſnerium ipſum, & Carolum Drelincurtium (6). Ex his tamen omnibus perpaucos invenies, neque eos fere in obſervando cautiores, qui intra ipſos hominum renes vidiſſe ſe ſcribant; ut niſi in canibus, martibuſque pro certo ſciremus eſſe deprehenſos, fortaſſe illorum Obſervationes partim in dubium vocaremus, partim aliter explicaremus, minčti poſt nephriticos dolores oblongi, teretiſque polypi, qui Sponio (7) pro lumbrico a primo impoſuerat, non obliti. Quanto igitur certarum in canibus Obſervationum magis augetur numerus; tanto etiam magis credibile fit, poſſe idem in hominibus quoque contingere. Hac mente quod Valſalva conſpexit non multo ſecus ac Illuſtri quoque Swietenio (8) accidit, deſcribam.

7. CANEM ille maſculum, Anatomes ſtudio incenſus, perſecabat, cum, loco renis dexteri, corpus invenit quod exterius quidem renem propemodum æmulabatur, at ſub externa membrana tenuem corticem glanduloſum habebat, ad quem pertingebant ſanguifera vaſa; ſub cortice autem caveam, quam membrana admodum lævigata conveſtiebat, pluribus pertuſa foraminibus ad eum corticem pertinentibus, ut ex hoc per illa defluere in caveam lotium videretur. In cavea vermis latebat tres circiter ulnas longus, craſſitudine autem calami majoris ex iis, quibus utimur ad ſcribendum.

8. Redius (9) quidem hoc verme in rene craſſiores, ſed non æque longos invenit. Ulna ipſe, & Kerckringius (10), Valliſnerius (11) quatuor palmis, Drelincurtius duobus pedibus longiores offenderunt; ut animalis non craſſiſſimi longitudo ulnarum circiter trium mira nimium videri poſſit, niſi cum mortui aucta multum eſt, ut ego (12) in alio vermium genere, in hoc autem ipſe Redius facile accidere adnotavit, aut ſicuti apud Drelincurtium (13) duo fuerunt, quorum alterius roſtrum circa alterius caudam arctiſſime eſſet defixum. Nam & bini aliquando ſunt uno in rene, diſpari quidem longitudine (14), ut Redius quoque (15) obſervavit, at pari a Blaſio (16) picti ſunt, hique ex homine emaciato, qualis alter fuiſſe legitur apud Zacutum (17), in cujus renibus vermes, at multis partibus breviores fuiſſe dicuntur colore albo, cum rubicundo eſſent in Blaſii Obſervatione, quo colore ſemper in canibus & Redius, & Drelincurtius, hic interdum vivos, ille mortuos conſpexere; hic non niſi in maribus, & a dextris, ille etiam in fœmina, & a ſiniſtris. Dolores fuiſſe renum acerbiſſimos, Zacutus ſcripſit: quos etiam in canibus perpetuo ſignificatos eſſe clamore, Kerckringius, & Borrelius (18) teſtantur, cum cæteri, quos nominavi, id omittant. Quod reliquum eſt, de horum vermium origine, ut puta an in canibus ex rubellis iis ſint, quos in tuberculis quibuſdam haud procul interdum a renibus alias (19) deſcripſi, ab illis eroſis in hos nonnunquam tranſeuntibus, in tanta longitudinis imparilitate, non facile affirmaverim, niſi prius de utrorumque ſtructura certiora nobis innoteſcant. Blaſius quidem renales ſuos *quaſi ex annulis plurimis affabre junctis* conſtantes de-

(1) Differt. de re monſtr. a Capucc., & cæt. (2) Sect. hac 22. Obſ. 23. §. 5., & in Schol.
(3) Ibid., & in Additam. ad eand. Sect. Obſ.2. (4) Conſideraz. int. alla generaz. de' Vermi.
(5) Opere del Valliſn. Tom. 1. P. 5.
(6) Experim. Anat. Canicid. 3. n. 10., & 16., & Canicid. 11. n. 36.
(7) Act. Erud. Lipſ. A. 1684. M. Jun. (8) Comm. in Boerh. Aph. §. 1134.
(9) Offervaz. int. agli Anim. viv., & cæt. (10) Specil. Anat. Obſ. 59. (11) Conſider. cit.
(12) Epiſt. Anat. 14. n. 47. (13) Canicid. cit. 3. n. 16. (14) Ibid. n. 11.
(15) Offervaz. cit. (16) P. 6. Obſ. Med. 12. Tab. 9. Fig. 6. & 7.
(17) Sepulchr. Sect. hac 23. Obſ. 23. §. 5. (18) in Additam. ad eand. Sect. Obſ. 2.
(19) Epiſt. Anat. 9. n. 44., & ſeqq.

deſcripſit, pinxitque; ſed ei picturæ Sculptorem & geminum caput, & oculos de ſuo crediderim addidiſſe. Valliſnerius animadvertit, quem ipſe vidit, ex Latorum genere non fuiſſe, qui potius eſſet teres, ſed neque ex ullo alio genere, quod alii, quantum ipſe ſciret, inteſtinis unquam incluſum comperiſſent. Hæc Valliſnerii animadverſio dubiam mihi reddit propoſitam ab Redio ſtructuram, quippe cum Teretibus inteſtinorum vermibus, ut ab Redio ipſo deſcribuntur, ferme communem; ut illa prætereaam, quæ ab deſcriptione hac diſſentientia adnotavit Valliſnerius (1). Verum ut omnia de renalibus vermibus ſatis certa, & conſtantia eſſent, tamen illorum parvitas, qui in iis tuberculis canum ſunt, neceſſariam intimæ fabricæ comparationem perdifficilem redderet. Quem laborem aliis, minus quam nos occupatis, relinquentes, interea ad alias, ut promiſimus, Valſalvæ hiſtorias tranſeamus, in quibus lumborum dolorem a cauſis extra renes poſitis obſervaverit.

9. VIRGO annorum circiter vigintiquatuor, ab alto cadens, gravante ad lumbos dolore, & febre afficitur. Horum utrumque aliquantum miteſcit. Verum aliquot poſt diebus recrudeſcens, accedente ſenſu ponderis in ventris cavo, vomitu, & dejectione modo viridis, modo nigricantis materiæ, tandem ad interitum perducit. DUM VENTER ſecatur, illico ſanies effluit, quæ, ſpongiis collecta, octo circiter libras pependit tota. Inteſtina erant inter ſe per tunicam exteriorem connexa, ſic tamen, ut in eorum interſtitiis craſſior lateret ſanies. Cæterum inteſtina ipſa, & ventriculus nihil in ſe vitii oſtenderunt. Hepar albicabat, exteriuſque adhærentem habebat craſſiſſimam ſanioſam materiam. Sed omentum a ſiniſtris, iliacam regionem verſus, annexum peritonæo ex ea parte ulcus patefecit.

10. Quæcunque ea ratio fuerit cur a caſu illo ſit læſus intimus ventris paries iliacam regionem verſus; ibi certe abſceſſus genitus eſt tantus, unde copia illa potuerit saniei effluere. Pure confecto, id accidit, quod Hippocratis aphoriſmus (2) docet, ut *dolores*, *ac febres* aliquanto mitiores fierent. Abſceſſus autem diſruptionem recrudeſcentes ſignificarunt, ut puris in ventrem effuſionem, in ventris cave ponderis ſenſus. Doloris vero lumborum cauſam non quæres, cum abſceſſus ſedem in ea abdominis parte fuiſſe mimineris quæ in iliacam vergebat regionem; fibræ enim Tranſverſorum muſculorum, quæ in illa ipſa parte ſunt, ab lumborum vertebris, ut noſti, exoriuntur: ad extrema autem muſculorum, firmius præſertim ad os alligata, diſtractis, eroſiſve muſculis acrius dolores percipi, non eſt cur miremur.

11. Additurus huc alias Valſalvæ Obſervationes dolorum ibidem ſævientium a cauſa vel extra ventrem, & abdomen poſita, in memoriam redeo, a me tibi aliis jam Litteris (3) fuiſſe deſcriptas, & ex affixione appendicum diaphragmatis, actionem ad has cauſæ, in thorace latentis, eſſe explicatam: quo fortaſſe Jacotii quoque Obſervatio attinet, in una ex proximis Sepulchreti Sectionibus (4) legenda. Quod ſi cauſa locata extra ventris cavum efficere id poteſt, quanto magis eæ poterunt, quæ aut in lumbis ipſis, aut in ventris parte aliqua ſint, lumbis adſita, aut ad eos alligata? Videbis eas cauſas fuſe, & ſingillatim recenſitas in Riolani Encheiridio eo capite, ex quo relatæ ſunt in hanc XXII. Sepulchreti Sectionem in Scholiis ad Obſ. 38. primam; idem enim per incuriam repetitus eſt numerus: pleraſque autem in eadem Sectione exemplis comprobatas, ut ex rheumatiſmo lumborum Obſ. 29: ex ſero in lumbarium vertebrarum tubo Obſ. 33: ex harum eroſione Obſ. 35. & 40: ex lapillis, aut, ſi mavis, oſſiculis in arteriis lumbaribus Obſ. 31: ex meſenterii vitiis Obſ. 38. ſecunda, 39. & 41. §. 1. 2. 5. 6. 9. & Obſ. 1. in Additamentis: ex uteri malis Obſ. 41. §. 4: ex ſcirrho inteſtini Ilei exulcerato Obſ. 32: atque, ut alia nunc omittam, ex pancreatis morbis Obſ. 25. 38. ſecunda, & 41. §. 3. adderem etiam ex

§. 7.

(1) Miglioramenti d'alcune Oſſervaz. del Redi n. 13.
(2) 47. Sect. II.
(3) Epiſt. 16. n. 40., & 41.
(4) 25. Obſ. 14.

§. 7. niſi eadem eſſet, ſicuti quæ §. 6. & 8. eædem ſunt ac quæ modo ſunt indicatæ 38, & 25. hic per oblivionem repetitæ. Afficit autem pancreas cum per ſe vertebras proximas, tum ſæpius quam Medici plures opinantur, ut recte eſt a Franc. Sylvio (1) animadverſum, per ſuccum, quem, ſicuti & jecur, tunc præter naturam ſe habentem immittit in Duodenum inteſtinum, attiguum, annexumque iiſdem vertebris, & reni dextero, unde ſenſus in pluribus varii, præſertim vero ardentis doloris, renibus haud raro innoxiis attributi.

Sed jam ad renes ipſos, & primum quidem ut calculis affectos, redeundum eſt, ſi noſtras volumus eodem ac Valſalvæ Obſervationes ordine tecum, ut ſumus polliciti, communicare: quanquam cum eæ, quæ illuſtriores ſunt, ad alias Epiſtolas certis de cauſis, ut tum videbis, ſint differendæ; hic unam dumtaxat, & quamvis peculiarium, quæ præceſſerant, ſignorum hiſtoria carentem, tamen haud inutilem, ſubjiciemus.

12. MULIER deceſſerat in Noſocomio Patavino cum ſeptem jam menſes uterum ferret, A. 1708. menſe Martio. VENTER propterea, & uterus ſtatim a morte inciſi fuerant, fœtuſque detractus tum vivus; mox autem mortuus; cum ego, qui tunc forte Patavii eram, uteri cervicem, quæ etiamtum erat integra, & renes, quædam accuratius obſervaturus, accepi. Muci copiam intra eam cervicem, & veſiculas eodem fœtas, numero, & magnitudine valde conſpicuas, & ſuperficiem uterini oſculi obducentes, hic fuſius memorare nihil attinet. Renes vero ſunt digni qui deſcribantur. Cum enim ſiniſter major eſſet, quam corporis magnitudo requireret, ſuoſque oſtenderet canaliculos, magis quam ſoleant, craſſos, eoque omnibus, qui forte aderant, maxime patentes; contra dexter tanto erat minor, ut renis Succenturiati magnitudinem, craſſitudinemque non ſuperaret, ejuſque parvitati ureter, & vaſa Emulgentia reſpondebant. Et ne ſic fuiſſe a primordii crederes, colore erat, qui morbidum ſignificaret, & tubulos quidem adhuc habebat, qui papillas excipere ſolent, ſed contractos, ſubſtantiam autem reliquam pene ad nihilum redactam; ut ſi calculum, minime rubentem, minimeque croceum, reni inſitum, & calculoſam hinc inde materiam demeres, vix aliud ſupereſſet.

13. Quod dixi, hanc Obſervationem haud inutilem fore, ſic accipias velim, quod occaſionem det nobis plura examinandi, quæ de renum calculis, & vitiis agentes Medici tradidere, velut ex iſta ipſa apparet Sepulchreti Sectione XXII.

Et primum licet Coitero (2) acciderit, ut *dextrum renem magis atque ſiniſtrum exulcerationi obnoxium* inveniret, ſicque etiam fuerit in noſtra muliere; tamen, ſi totam hanc percurras Sectionem, ex renibus quorum ſubſtantia exulcerata, aut abſumpta fuerat, longe plures fuiſſe comperies ſiniſtros, quam dexteros: & ſane ſi frequentior renum exulcerationis cauſa in calculis quærenda eſt; hi ſunt, confirmante Boerhaavio (3), rariores in dextero, nec ratio deeſt ab doctis Viris excogitata (4), quod ſanguis videlicet mulſto facilius ob breviorem, ac liberiorem Emulgentem venam revehatur ex rene dextero. Et cum alias alii rationes attulerint; in re tamen ipſa conveniunt, ut Frider. Hoffmannus (5), magiſque is, quem laudat, Carolus Piſo (6), diſerte ſcribens, *ex centum nephritide* (calculoſa) *laborantibus octoginta & amplius renem ſiniſtrum dolere, experientia teſte*, ſive *in omnibus nephriticis fere, ... quæ eſt*, inquit (7), *obſervatio Dodonæi, & noſtra quoque*. Igitur etſi verſans ex Cæſareæ Academiæ Voluminibus illa, e quibus potiſſimum ſoleo in his Epiſtolis exempla petere, in Obſervationes nonnullas incides, quæ aut (8) renes ambos pariter a calcu-

(1) Vid. extrema Scholia ad cit.] Obſ. 38 primam. (2) Obſ. 23. §. 3.
(3) Prælect. ad Inſtit. §. 352. (4) Vid. Haller. not. g ad eund. locum.
(5) Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 2. c. 6. in Theſ. Pathol. §. 6.
(6) Obſ. de Morbis a Ser. colluv. S. 4. c. 2. poſt Obſ. 100.
(7) in Præf. paulo ante Theor. 4. (8) Dec. 3. A. 5. Obſ. 33.

lis intus abſumptos, aut (1) dexterum ſolum iis gravatum, aut (2) ſi utrumque, multo magis dexterum; tot illas tamen habebis, quas hiſce opponas, quin ex iiſdem Voluminibus alias inſuper, quas illis adjungas, ut ubi (3) calculos in ſiniſtro dumtaxat rene deſcribunt, vel ſi in utroque, aut (4) plures, aut (5) majores, gravioremque labem ſiniſtro afferentes, quam dextero, in quarum Obſervationum altera illud obiter adnotabis, fuiſſe eorum calculorum partes quaſdam *cryſtallinæ duritiei, & ſplendoris nitidi*, ſive *pellucidas*. Habebis indidem exempla (6) aucti, quamvis intus exeſi, vel alio vitio affecti aut ſiniſtri tantum, aut multo magis ſiniſtri quam dexteri: hæcque duæ purulentorum renum Obſervationes a Cl. Coſchwitzio (7) propoſitæ ambæ pariter confirmabunt. Verum jam ſatis exemplorum: itaque ſciens mitto cætera, in quibus & illud eſt ex Cl. Fantono ſupra (8) indicatum, uno excepto, quod ex Verneii Obſervatione idem (9) memoravit, quippe non prætereundo, ut rara cauſa intelligatur purulentæ dejectionis. Scilicet pus e Colo inteſtino proveniebat, quod certo loco ulcus viciniæ Partis eroſerat. Ea autem Pars ren erat ſiniſter. Ex his, quæ dicta ſunt, aliquid utilitatis exiſtere poſſe vides, cum renalis affectionis dubia, ut ſæpe, ſigna ſe produnt, Si enim ad illa hoc accedit, ut ſint a ſiniſtris, paulo minus dubia fient, quam ſi eſſent a dextris.

14. Porro Euſtachius (10) cum in Bonifacio Corneo renem alterum offendiſſet magnitudine parvam caſtaneam vix æquantem, alterum autem magnum; ſed illum ſanum, hunc putrem, calculiſque, ac ſanioſa materia turgidum; cenſuit, illius parvitatem ſanguinis penuriæ deberi, quippe copia ejus maxima in alterum confluente, quo vis morbi, ac ſtimulus concitabat. Si revera parvus ſanus erat, neque ejus exiguitas veterum læſionum veſtigia occulebat; non eſt mirandum, quod Vir ſummus ad eam confugere explicationem coactus ſit. Aliis vero ubi ren minor morbidus eſt, contraria placet explicatio, uti & nobis in propoſita muliere. Rene contracto, ejus quoque vaſa, ut vidimus in illa, contrahuntur. Quod igitur ſanguinis in eum jam ferri non poteſt, in alterum per oppoſitam arteriam divertit, ipſumque diſtendit. Credo autem, & contractionem alterius, ejuſque vaſorum, alterius vero diſtentionem interdum poſſe adeo augeri, ut hic immanem in molem excreſcat, ille vero nunquam fuiſſe videri poſſit. Scilicet ſanus, ſi firmus ſit, non magis augetur, quam influxus ſanguinis requirit, uno in rene id, quod antea in duobus, depoſituri. At ſi laxior natura ſit, ad eamque laxitatem morbus accedat; credi vix poteſt quantum incrementi nonnunquam capiat. Oſtendit ren ille, quem Cl. Valcarenghus (11) invenit decuplo majorem, magiſque is, qui in Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis Hiſtoria (12) memoratur librarum pondo triginta quinque; ut nihil hic dicam de altero, duplo, eoque amplius quam iſte ultimus, graviore, quem ex Monginotii Obſervatione Præcl. Fantonus (13) commemoravit. Contracti viciſſim ex morbo, adeoque attenuati, atque abſumpti, ut a primordiis defuiſſe Viri doctiſſimi exiſtimaverint, in illis mihi ſuſpicio eſt, qui renum doloribus a calculis, vitiiſve aliis laborarant, ut puta in muliere, viro, & puella, quorum videſis hiſtorias in Sepulchreto (14). Namque (ut omittam virum, illum videlicet Mercatorem, cujus Obſervatio in hac quoque Sectione (15) ſemel atque iterum per incuriam eſt indicata) in puella ut renis dextri locum ne filamenta quidem, aut membranæ tenerent; tenebat tamen ureter, qui ex venæ Cavæ trunco, ad quem, rene abſumpto, ſe

(1) Act. T. 1. Obſ. 20., & 247. (2) Cent. 1. Obſ. 27., & Cent. 3. Obſ 45. (3) Ibid. in Appen. n. 1.
(4) Dec. 3. A. 3. Obſ. 122. (5) Ibid. A. 7., & 8. Obſ. 122. cum Figuris.
(6) Cent. 8. Obſ. 100., & Cent. 9. Obſ. 64., & Act. Tom 7. Append. n. 10., & eorund. Tom. 8. Obſ. 89. (7) Diſſert. de Valvulis in Ureterib. §. 5., & 7.
(8) Vid. ſupra, n. 5. (9) Anat. corp. hum. Diſſ. 4. (10) Sect. hac 22. Obſ. 16.
(11) Diſſert. de ſaxis, acub., & cæt. (12) A. 1732. Obſ. Anat. 7.
(13) De Obſ. Med., & Anat. Epiſt. 8. in fin.
(14) Sect. cit. Obſ. 23. §. 4. Sect. 27. Obſ. 1. Sect. 28. in Additam. Obſ. 2.
(15) Obſ. 23. §. 12., & Obſ. 27. §. 6.

ſe videtur agglutinaſſe, in veſicam adhuc deſcendebat: in muliere autem pro eodem rene *ſpecies quædam involucri* conſpecta eſt, membrana, credo, quæ marſupii inſtar, abſumpta jam renis ſubſtantia, ſuperſtes a tot Obſervatoribus (1) commemoratur. In iis vero crediderim a primordiis uſque, ut vel olim Ariſtoteles (2) obſervavit, renem defuiſſe, in quibus nulla renum vitia præceſſerint, neque ullum alterius renis, aut Emulgentium ejus vaſorum, aut ureteris extet veſtigium, ut non extabat in puellula a Poupartio (3), neque in Sacerdote, & Muliere, a Valſalva diſſectis; quorum utriuſque hiſtoriam tibi alias (4) propoſui, aut ſiquid forte extabat, certa quædam alia non deerant, quæ nunquam renem fuiſſe indicarent, ut in ea Muliere alterius lateris ren non modo, ut in puellula illa, æquo major, ſed duplo major, & præterea pelvi duplici, dupliciqne uretere præditus; ut initio factus videretur, ut ſui quoque abſentis comparis vices gereret. Ego vero in catella, quam Bononiæ perſecui Februario menſe A. 1702. aliud quidpiam animadverti, unde, etſi neque ureter, neque Emulgentia vaſa deeſſent, renem tamen a primordiis defuiſſe conjicerem. Cùm enim loco renis dexteri nihil niſi pinguedinem deprehendiſſem, quæ mole ipſum, & figura etiam quadantenus referret, ureterem autem cum veſica quidem commiſſum, at ſolidum, & paulo ante, quam ad eam pinguedinem perveniret, repente in tenues diſpertitum pinguedinis ſtrias, quæ ſanguifera vaſcula comitabantur, arteriamque pariter Emulgentem vidiſſem in eo latere non deeſſe, at tenuiorem æquo, & cum ramum quidem non parvulum renem verſus Succenturiatum dimitteret, parte reliqua in ramuſculos abeuntem, qui per deſcriptæ pinguedinis ſuperficiem dumtaxat reptabant: cùm hæc igitur ita conſpicerem, animadverti, venam ejuſdem lateris Emulgentem, etſi craſſitudine oppoſitam aliquantum ſuperabat, nullos tamen, qui ſub ſenſum caderent, ramuſculos a pinguedine illa, quam totam cum cura perſecui, venientes accipere; accipere autem ramum a proximo hepatis lobo craſſum adeo, ut ipſa Emulgens ſiniſtra illo tenuior videretur. Qua ex re proclive erat conjicere, venam Emulgentem dexteram non renis in ea quidem catella, ſed jecinoris cauſa fuiſſe creatam, præſertim cum in ſaniſſima catella ſecundum naturæ conſuetudinem ſe haberent reliqua omnia, niſi quod ren ſiniſter major erat, quam pro corporis magnitudine, ut pote qui ſecernere unus omnem debebat urinam, quamobrem canaliculi quoque ejus erant, ut in muliere deſcripſi, craſſiores, & evidentiores.

15. Ut igitur ab ea conſtitutione, quæ a primordiis, ad eam, quæ a morbo eſt, & ad inſtitutum ſermonem redeam; augeri ob renis comparis abſumptionem, alterius, qui ſanus ſit, magnitudinem non alia ratione crediderim, quam quæ paulo ante expoſita eſt; neque enim in Kerckringii, exempli cauſa, aut Drelincurtii memoratis (5) Obſervationibus cum ren alter eſſet a verme corruptus, alter autem æquo major, eſſe poteſt Euſtachianæ explicationi locus. Cum vero ſæpe adeo fieri videamus, ut rene altero ob corruptionem, aut propter obſtruentes calculos lotium non ſecernente, aut non emittente, alter ſuppleat, idque ipſo hujus incremento confirmari; manifeſtum eſt, jure ſcripſiſſe, ut in Sepulchreto (6) leges, Guidonem Patinum, non ſemper eſſe verum, uno rene obſtructo, alterum ſtatim ceſſare ab officio: quod & ſuis ipſe quoque comprobavit Obſervationibus, & facile eſt ex aliénis pariter intelligere, in hiſque, ut tot alias omittam, Gregorii Horſtii (7), & Thomæ Bartholini (8). Quas Patini, & Bartholini hiſtorias perlegens, ſi forte miraris, cum magnus, & anguloſus calculus eſſet in rene, nullum ibi percipi conſueviſſe dolorem; miraberis magis, ſi alias inſpicias Obſervationes, ex quibus conſtat, neque illum, neque ex tot aliis renalium cal-

(1) Vid. ex gr. Sect. hac 22. omnes §. Obſ. 5.
(2) De Generat. Animal. l. 4. c. 4. art. 2.
(3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. Obſ. Anat. 1.
(4) Epiſt. 25. n. 4., & Epiſt. 31. n. 25.
(5) ſupra n. 8.
(6) Sect. hac 22. in Schol. ad Obſ. 14.
(7) Ibid. Obſ. 19.
(8) Ibid. Obſ. 24. §. 2.

calculorum ſignis ullum toto vitæ curſu in quibuſdam eos habentibus fuiſſe, quarum Obſervationum aliquæ in eodem ſunt Sepulchreti loco (1) ubi illa, quam ex Bartholino indicavi; ſed aliæ præterea addi poterunt, ut quæ in Hiſtoria proſtat Reg. Sc. Academiæ Pariſienſis (2); quanquam in eo tamen viro vomitiones haud deerant, per intervalla ingruentes; & illa item, quam miror non fuiſſe jam additam, quippe in Poſthumo Malpighii Opere (3) vulgatam. Cauſa autem, cur ſignum aliquod, & interdum ullum non appareat, eſſe profecto multiplex poteſt, ut puta cum lapides, quantumvis inſignis magnitudinis, natura, aut caſus *quaſi coronarum orbes medios forat* (ſic enim legenda ſunt Euſtachii verba, male in Sepulchreto (4) relata, ubi præclara ejuſdem Obſervatione comprobantur) urinæ ſuppreſſio non contingit, ut neque continget, ſi via lotio quaſi per canaliculos, in ipſis calculorum lateribus, ſubſtantiaque excavatos, relinquatur aperta, ut in proxima Salmuthi hiſtoria (5), & clarius, quippe adjuvante pictura, in illa patet, quam Lanciſius cum Alghiſio (6) communicavit. Nec moleſtus ſenſus erit ad lumbos, ne gravitatis quidem, ſi calculi ſenſim, & lentiſſime increſcant, retuſiſque angulis ſint, aut firmiſſime renum ſubſtantiæ impacti hæreant, ut commoveri non poſſint, præſertim ſi ea ſubſtantia dura ſit, & calloſa, quemadmodum in Cornelio Cardinali fuiſſe, alibi (7) ſcribemus, fueratque in illo, cujus ex Hiſtoria R. Sc. Acad. paulo ante mentionem fecimus, in quo cartilaginea inventa eſt. Sed & dura fuit in altero, cujus deſcriptionem apud Malpighium extare diximus. In hiſque nec aliæ fere ſunt ejus morbi notæ. Cujus rei quæ cauſa fuerit in eo, cujus Obſervationem tradidit Guarinonius (8) ſatis ex diſſectione non liquet, ut neque in duabus aliis (9), in primaque potiſſimum, quarum tamen utraque calculis infarctos renes ambos exhibet, præſertim vero ſiniſtrum. Quæ autem, qualeſque ut plurimum ſoleant eſſe notæ illæ, ex quarum præſentia proprie renum calculi dignoſcuntur, etſi jam ſatis per te noſti; proderit tamen, ſi apud Cl. Scharſchmidium (10) recognoſcas; exempla enim ſubjicit, quibus confirmet, illarum pleraſque, aut omnes etiam abeſſe interdum poſſe, ut alium morbum ſpectent Medici, calculos autem, qui in renibus ſunt, minime ſuſpicentur.

Porro ſupervacuum eſt admonere, ſupervenire poſſe cauſas, ob quas dolor ceſſet, qui antea in rene vel acerbiſſimus fuerit, nerveis videlicet ſurculis ſive hebetibus factis, ſive conſumptis, ut ex VI. intelligitur hujus Sectionis Obſervatione. Quæ omnia cum ita ſint; patet, quanti referat in ægrotantibus, quæ præceſſerint, inquirere, & ſiquando nullum præcipuum ſignum extet renalis calculi, non propterea contemnere leviora, aut aliis quoque morbis communia. Sed noſtræ id melius docebunt hujus morbi, in cadaveribus deprehenſi Obſervationes, quæ ideo in alias differuntur Epiſtolas, quod in hanc ubi de lumborum dolore agitur, eæ non videntur convenire, in quibus is dolor non ſe prodiderat.

16. Quod vero diximus in deſcripto a nobis fœmineo rene calculum nec croceum fuiſſe, nec rubentem, & quod in rene virili tres albidos a nobis inventos aliis ad te Litteris (11) commemoravimus; nempe diſcrimini illi adverſatur, fere ab omnibus olim recepto, per alterutrum de duobus illis coloribus genitos in renibus lapides internoſcendos eſſe, credentibus, a genitis in veſica. Quibus Euſtachium ſuam oppoſuiſſe Obſervationem, in Sepulchreto (12) vides: ex quo alias addes, ut ex iis, quæ in promptu ſunt, aliam, Euſtachianæ proximam (13), in qua colore marmoris candidi, aliamque (14), in qua nivei candoris in-

(1) Obſ. ead. §. 1. 3. 4. (2) A. 1730. Obſ. Anat. 3. (3) ubi de Renib.
(4) Sect. cit. Obſ. 12. §. 1. (5) Ibid. §. 2. (6) Litotom. c. 4., & Tab. 4.
(7) Epiſt. 57. n. 10. (8) Sepulchr. l. 2. S. 1. in Additam. Obſ. 10.
(9) Act. N. C. Tom. 2. in Append. n. 3., & Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 11. n. 1.
(10) Ibid. A. 1739. Hebd. 31. n. 1. (11) Epiſt. 38. n. 41.
(12) Sect. hac 22. in Schol. ad §. 1., & §. 2. (13) Ibid. §. 6.
(14) l. 1. Sect. 10. in Additam. Obſ. 8. ad fin.

inventi in renibus calculi proponuntur: ubi & conſpectos a Valſalva calculos, alios (non ſecus atque a Schroeckio (1)) albicantes, alios nigros in hac ipſa Epiſtola (2) memoravimus. Apparet igitur, illud diſcrimen aut ex æquo paucioribus Obſervationibus, aut a præjudicata quadam opinione fuiſſe deductum. Certe autem lapidis materiæ id quo rubro, flavo, nigro, aliove colore inficiatur, tum in renibus, tum in veſica admiſceri poteſt. A qua etiam admiſtorum varietate fieri credibile eſt, aliam in aliis calculis facilitatem, aut difficultatem ſolutionis, ſpemque propterea iis præcidi, qui remedium quærunt, quo uno æque omnes diſſolvantur. Quo magis danda opera eſt, ne calculus gignatur, iis vitatis, quæ diximus (3) in renibus lotium remorari, & contrariis in uſum tractis, præſertim ſiqua inchoati calculi ſuſpicio ſit. Ad quem, donec licet, inde deturbandum, mitioribus potius, & anodyni aliquid habentibus, quam acrioribus diureticis uterer, qui hinc meminerim, antequam Boerhaavii (4) monita prodirent, generoſum quendam Civem meum, cui lapis e veſica exſectus fuerat, nephriticis obnoxium doloribus, his rarius tentari cœptum eſſe ex quo tertio, aut quarto quoque die mane haurire inſtituit calidæ uncias aliquot, cochleari addito ſyrupi ex ſucco violarum; inde vero ſciam, diuretica proprie dicta nonnullos quidem liberaſſe, aliis autem vehementer nocuiſſe: neque hoc mirum ſive ea attendentibus, quæ ſupra (5) attigimus de mucilaginoſo humore, quo tubulorum, & pelvis parietes obliniuntur, non temere amovendo, ſive contractiones eorundem parietum, quæ ut acrium medicamentorum irritamentum ſequuntur, ſic quantum & vias importune adſtringant, & dolores augeant, manifeſtum eſt. Utinam radicis ſcillæ vis anodyna, & convulſiones ſopiens, ab Hoffmanno indicata, & in nephritide ipſa, etiam a minoribus calculis proveniente, a Cl. Jo. Gerardo Wagnero (6) expoſita, tot felicibus aliis experimentis confirmaretur, ut non minus apud Medicos nota eſſet, quam vis diuretica perſpecta eſt; ſane Itali quoque noſtri, etſi plerumque ab emeticis, quale pulvis ſcilliticus eſt, remediis abhorrent, hoc opportune uti non dubitarent, ne ibi calculus incrementa caperet, unde poſtea dejici non poſſet. Augetur enim ſubſiſtens, non modo ut expediri, & egredi amplius nequeat, ſed interdum ut renem æquet, imo nonnunquam, ſicut in fœmina Principe fuiſſe ſcribitur (7), pondo ſit librarum quinque. Sed cum in aliis morbis non ſemper eidem remedio idem exitus reſpondet, tum in hoc ſpeciatim. Valſalvam certe ipſum memini de hoc non ſemel querentem, confirmantemque, ſe in Nobili Virgine, quæ per biennium renum doloribus vexata fuerat, remedia mutare in ſingulis paroxyſmis eſſe coactum, cum quæ alias prompte liberaverant, fruſtra in uſum revocarentur.

17. Inter cætera autem detrimenta, quæ mulieribus afferunt cruciatus nephritici, non dubito, quin abortus, aut non infrequens & fœtus, & matris interitus ſit referendus. Cum enim uterus creſcens ureteres premendo, minus per hos facilem reddat urinæ defluxum, &, quod conſequitur, nonnihil in renibus eam moretur; ſiqua forte vitium aliquod in his fovet, ob quod eorum doloribus obnoxia ſit; nempe inde magis irritari ipſorum intimas membranas, & cruciatus excitari, proclive eſt intelligere, ut illud pariter, quod toto corpore, iiſque præſertim Partibus, quæ in ventre ſunt, eo tormento per nervos in conſenſum tractis, facile ante juſtum tempus ex contrahente ſe utero fœtus exigatur, aut certe ita ipſe, aut mater, tunc gravibus morbis perſæpe impar, male mulctetur, ut non raro utrique moriendum ſit. Quod ad abortum attinet, habes in Sepulchreto (8) Matronam, a Platero deſcriptam. Ea *quatuordecies uterum geſtans, toties 8. vel 9. ſemper menſe abortiebat*. Eadem mul-

(1) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 247. (2) n. 2. (3) ſupra, n. 3., & 5.
(4) Prælect. ad Inſtit. §. 365., & 387. (5) n. modo indicato 3.
(6) Obſerv. Clinic. Sect. 2. n. 2. 9., & 10. (7) Vid. apud Pohl. de Proſtat. calcul. §. 7.
(8) Sect. hac 22. Obſ. 4.

multos annos graviſſimis renum doloribus obnoxia fuerat. *Dolorum* autem, *&* *abortus cauſam* Platerus deprehendit in renibus, quorum alter in marſupii modum, abſumpta ſubſtantia, redactus, alter a magno calculo erat prætumidus. Mulier vero a cujus hiſtoria, ut pleraque alia, ita hoc quoque animadvertendi occaſio mihi data eſt, ut ſeptimo graviditatis menſe ipſa primum, mox & proles extincta ſit, & quemadmodum ren ejus dexter ſe haberet, jam docui (1); ut quando mortis illius genus, tunc aliud agens, non quæſivi, nunc ſuſpicer, inter mortis prægreſſas vel proximas etiam cauſas, renis dolorem fuiſſe. Quod & de alia ſuſpicor, cujus diſſectæ Obſervationem, mecum, & cum Amicis cæteris ab Santorino communicatam, huc eo libentius adſcribam, quod & alia aliqua continet tibi, renum fabricam rimanti, minime fortaſſe diſplicitura.

18. FŒMINA, quæ ex renum affectionibus diu laboraverat, denique cum uterum gereret, quinto geſtationis menſe obiit. RENUM alter ſtrigoſus fuit, quippe cavea quidem pelvis aucta, ſubſtantiæ autem craſſitudine extenuata. Alterius quoque, etſi longitudo, & latitudo increverant, exigua erat quibuſdam locis ſubſtantiæ craſſitudo, pelvis autem amplitudo permagna. Hæc vero in ureterem definebat arctum adeo, ut adactus aer vix tranſiret. Qua autem pelvis cum intimo rene cohærebat, latis pertuſus erat orificiis, quæ cum magnis cellulis communicabant. Harum quoque cellularum aliqua parietes habebat aliis orificiis perforatos; in quæ impulſus aer multos canaliculos, ſimulque Emulgentem diſtendebat arteriam. Erant autem ii canaliculi arterioſis ramis in tranſverſum impoſiti. Cæterum eas cellulas urina implebat: renis autem ſuperficies ex vaſis fiebat ſanguiferis, in craſſiuſculum quaſi ſtratum compactis.

19. Qui ad cognoſcendam intimam, ut cæterorum viſcerum, ſic etiam renum ſtructuram, morboſas conſtitutiones omnino aſpernantur, non hanc fortaſſe contemnent, ex qua videlicet renum canaliculos probari credent, cum arteria, nulla re interjecta, communicantes; recte, an ſecus, non eſt mihi hic diſquirendi locus; neque confirmandi excogitati a me olim (2) ad patefaciendam renum fabricam experimenti. Ex hac potius, aliiſque hiſtoriis ſupra memoratis in memoriam redeo alterius, quam ex Williſio reperies in Sepulchretum (3) translatam. In ea nobis Matrona deſcribitur a multis jam annis, potiſſimum vero quotieſcunque conceperat, iis ſpaſmodicis affectibus vexari ſolita, ob quos ſub finem tertii menſis abortum ſemper faciebat, quod noviſſime quoque contigerat, acutis videlicet lumborum præſertim doloribus non ſemel redeuntibus, & poſtea quoque acriter, fere uſque ad extremum vitæ diem, qui trigeſimus quintus fuit ab abortu, cum vomitu divexantibus. Cadavere inciſo, Williſius non dubitavit, quin dolorum cauſa ſtatuenda eſſet in aqua intra cranium deprehenſa, quæ inde per nervos in meſenterii centrum delapſa, membranas diſtraxiſſet, quas ibi interjecto aere non ſecus divulſas invenit, ac ſi lanius inſufflaſſet. Equidem non is ſum, qui aquam, cerebrum inundantem, ſpaſmodicos facere poſſe dolores negem. Sed tamen in cadavere, quod citiſſime, ait, computruiſſe, facilius eſt aerem illum, qui membranis erat interpoſitus, a putredine ipſa recens evolutum concipere, quam in vivente jam fuiſſe. Quid ergo eſt? A renibus fortaſſe petenda altera cauſa fuerat, quæ ad aquam illam adjiceretur. Nam renes ſatis quidem ſanos fuiſſe refert; alterum tamen eorum *inuſitatæ fuiſſe figuræ*, ut pote qui *in plures lobos inſtar renis vitulini findebatur*. Fac enim eorum tibi veniat in mentem, quæ Ruyſchius (4) ſemel atque iterum ab ſe comperta memoriæ prodidit. Poſt intolerabiles lumborum dolores, non calculos, ut ipſe, omneſque expectabant, ſed inæqualem dumtaxat, ut in humanis fœtibus, & in vitulis, bobuſque, renum ſuperficiem eſſe deprehenſam. Fatetur autem ut rem ſibi inauditam, ſic quoque incompertum, quomodo ex ejuſmodi ſtructura tam atrox dolor, & ſanguinis ſæpe

(1) n. 12.
(2) Adverſ. Anat. 3. Animad. 33. Vid. & Epiſt. Anat. 3. n. 15.
(3) l. 1. Sect. 13. Obſ. 7.
(4) Adv. Anat. Dec. 1. n. 9.

pe mictus exiſteret. Qui tametſi a Willi-ſio non memoratur, potuit tamen illud renis intimum vitium, quod inæqualitatem ſuperficiei aut ſequeretur, aut faceret, necdum ad eum perveniſſe gradum, ut ſanguinem eliceret, qui cum urina excerneretur. Quod vitium quale ſit, cum Ruyſchius cohortetur cæteros ad inquirendum; non ante quis facile conjiciat, quam ſciat, num adultos omnes, quibus ea renum inæqualitas ſit, horum cruciatus infeſtet.

20. Igitur ſi quæ ab antiquioribus ſcripta ſunt, attendantur, non eſſe id verum, a primo aliquis exiſtimabit. Etenim cum Ariſtoteles (1) *hominum renes bubulis ſimiles eſſe* tradiderit, *quippe qui tanquam compoſiti ex multis renibus exiguis conſtent, neque æquabiles ſint*; in pleriſque ſaltem ita inventos eſſe, videri poteſt: pleroſque autem homines renum doloribus tunc eſſe vexatos, cuinam, quæſo, credibile ſit? At ſi a fœtuum, & puellorum inſpectione ad id ſcribendum inductum eſſe ſuſpicabimur, quæ ſuſpicio in Adnotationibus indicata eſt ad Euſtachii librum de Renibus (2); Ariſtotele ſepoſito, quot alii, & in quot, quibuſque idem conſpexerint, quæremus. Euſtachius (3), qui multos, ſiquis alius, inſpexit humanos renes, in uno, aut altero dumtaxat id ſe vidiſſe, memoriæ tradidit: qui etſi reticet, an ex renibus laboraſſent, ſubindicare tamen videtur, cum alterius renes *magnitudine quoque*, ait, *fuiſſe valde inſigni, & alios longe ſuperante*, & cum alibi (4) negat, id inventum iri, *niſi aut cadaver nacti ſimus, cujus renes tuberculis ſcateant, aut natura in eis conformandis a lege ſua diſceſſerit*. Quod cum *perquam raro* contingere, Anatomicus adeo exercitatus affirmet; mirum eſſet, ſcriptum poſtea fuiſſe a Veslingio (5), *ſæpius tamen renes e compactis veluti glandulis inæqualem ſuperficiem, quam in fœtu exhibent, in adultis quoque retinere*; niſi æquius foret interpretari, *ſæpius* dixiſſe comparantem cum eo, quod modo dixerat, & certe multo rarius eſt, unum aliquando pro duobus renibus inveniri, quam cum Riolano (6) reprehendere. Adverſus quem id ſe *unquam vidiſſe*, negantem, ſic quidem Veslingium tuetur Dominicus de Marchettis (7), ut confirmet, ſe vero id *bis*, *terve* in hoc Theatro oſtendiſſe. Sed neuter verbum ullum injicit unde intelligamus, ſani, an ægri ii fuerint, in quibus invenere. Nec vero injecit, qui ſemel id vidit Diemerbroeckius (8), neque alii, quos ſciens omitto, ipſo præſertim recentiores, ſi duos excipias, quorum alterius Obſervationem habes in Sepulchreto (9), alterius in Bibliotheca Anatomica (10). Hic *illam renum ex lobulis coagmentationem ſemel in juvene novem annos nato, manifeſtam, atque evidentem, nullo interim hoc viſcus infeſtante morbo* ſibi *intueri licuiſſe* affirmat. Ille vero in *puella decem annos nata*, ventriſque doloribus atrociſſimis, & deinde convulſionibus, ac vomitu denique confecta, etſi alias alibi morborum cauſas animadvertit; tamen renes quoque duriores, eorumque alterum *inuſitatæ figuræ* invenit, *in plures ſcilicet lobos fiſſum*. At ſi hanc propter varias illas cauſas, utramque autem propter ætatem minus adultam ſeponas; neque enim adeo mirum eſſet, ſi paulo tardius in nonnullis renes ambo, aut eorum alter puellarem illam inæqualitatem amitterent; ex cæteris, quas nunc quidem meminerim a me lectas eſſe, Obſervationibus quatuor, haud amplius, ſunt, Ruyſchii una, Petrucci altera, Mauchartii tertia, Trewii ultima. Et ex duabus quidem primis, ſi adjuncta quædam attendamus, urinæ vitiis laboraſſe illos conjiciemus, in quibus ejuſmodi renes inventi ſunt. Nam Ruyſchius olim priuſquam caſus illos duos proponeret, qui nobis hæc pendendi occaſionem dederunt, cum eandem in adulto renis ſtructuram offendiſſet, quanquam nihil de ejus morbis attigit; tamen in renis illius delineatione (11) ſupremum ureteris tractum latiorem nobis delineavit, quam per ſe eſſe in iis ſolet, qui

(1) De Partib. Animal. l. 3. c. 9. (2) ad c. 3. in fin. (3) c. cit. (4) c. 42. (5) Syntagm. Anat. c. 5. (6) Animadv. in cit. Veslingii locum. (7) Anat. c. 5. (8) Anat. l. 1. c. 18. (9) l. 1. Sect. 13. Obſ. 3. in Additam. (10) Tom. 1. P. 1. in Adnot. ad c. 1. Malpigh. de Renib. (11) Obſ. Anat. Chir. 80. Fig. 64.

qui earum partium morbis affecti fuerunt nunquam. Petruccius autem cum Spicilegii ſui (1) Tabula II. renes pingat monſtroſos, id eſt *ex plurimis glandulis conglomeratis conſtantes ad inſtar conceptaculi ovorum*; pelvim dexteri æquo magis latum, atque extantem, ureterem autem ſiniſtri *craſſitie*, *&* *amplitudine*, ut ipſe loquitur, *monſtruoſum* repræſentat. In Mauchartii autem Obſervatione (2) conjectura opus non eſt, ut aſſequamur, Senem, cui *renes maximi*, *bubuli*, *&* *inæquales* erant, pluribus, nec levibus, urinæ, & partium ejus cauſa conditarum vitiis laboraſſe. Nephriticum enim annos aliquot fuiſſe conſtat, deinde iſchuriam fere perpetuam, tum per intervalla urinæ incontinentiam ſucceſſiſſe, illamque ſimilem *lacti ebutyrato* repertam eſſe intra ureteres, inteſtini Ilei inſtar diſtentos, cum pelves unde proveniebant, ovi capacitatem æquarent, intra veſicam denique contractam, craſſam, & quaſi calloſam lapides duos, quorum alter magnus, præter multos, quos olim ejecerat, ſubſtitiſſe. Sic etiam Senex alter, in quo ren uterque a Præcl. Trewio (3) conſpectus fuit *manifeſtis in lobulos diviſionibus*, *uti alias in pueris tantum ſolet*, *notatus*, renum calculis diu obnoxius vixerat, quos, mictu interdum cruento comitante, excernebat, donec ſecunda urinæ in veſica ſuppreſſione confectus eſt. Nunc ſi forte quæras, quid ego obſervaverim; etſi quotieſcunque in renes incidi, qui ad iſtam ſuperficiei inæqualitatem accederent, id in pauperibus fuit plerumque ignotis, qui dum viverent, quibus eſſent obnoxii morbis, ſcire propterea, aut ſatis ſcire non potui; hoc tamen dicam, ex indiciis quibuſdam, non ſecus ac in Ruyſchii, & Petrucci Obſervationibus, conjecturam facere licuiſſe, eorum neminem caruiſſe morbis ad urinæ organa attinentibus. Quod & ipſe, ut ſpero, facile intelliges, ſi has, quas ſubjicio, eorum hiſtorias conſideraveris, ſed univerſas; ita enim diſponam, ut indicia illa magis, magiſque augeri videas, & ex levioribus ordinatim fieri graviora.

21. MULIERIS, in Noſocomio hoc mortuæ, viſcera quædam, & caput in Gymnaſium illata ſunt, cum Anatomen haberem A. 1726. CEREBRI ſuſca erat medullaris ſubſtantia, & crebris ſanguineis punctis diſtincta: laterales ventriculi non ſine aqua intro effuſa: cerebellum præmolle. Ut in Thoracis cavo, ſic etiam in Ventre aqua non defuerat, eaque fœda. Uteri Tubæ majus orificium habebant occluſum, quippe extremo illo ad ovarium firmiter agglutinato. Ren uterque inæquali erat ſuperficie, & maculis albis hic illic, qua ſubſidebat, variegata; ut inæqualitatem illam a natura non eſſe, facile intelligeres. Urinaria autem veſica intus rubebat.

22. SENIS cujuſdam Partes, præſertim Ventris, in eodem Noſocomio ſtudioſis noſtris Adoleſcentibus oſtendebamus ſub finem A. 1742. cum inter illas a conſueta naturæ norma has aberrare adnotavimus. TESTIS alterius Vaginalis tunica aquam continebat non paucam, eamque turbidam: ex Albuginea autem, qua prope globum epididymis ſuperiorem, teſticulum conveſtiebat, corpuſculum ſubrotundum exſtabat, Albugineæ concolor. Arteria magna ubi in Iliacas ſe dividebat, oſſicula inter tunicas condebat ſuas. Sed hoc nihil erat præ arteria Splenica, quæ ab initio ad ingreſſum uſque in lienem tota propemodum conſtabat ex oſſibus: eratque præterea multo, quam ſoleat, latior. Splen tamen, quantum ſenſus judicare poterant, ſanus erat. Fellis veſicula æquo minor fuit. Renes pro ſtatura parvi: & quanquam interius ſani videbantur; exteriore tamen facie inæquali. Urinaria autem veſica magna, & parietibus valde craſſis, quales in iis eſſe conſueverunt, qui ex calculo, aliave cauſa urinæ difficultate laborarunt.

23. SENEX alter, annos natus, quantum æſtimari poterat, ſexaginta, mendicus adeo, ut ſibi victum quæreret vel ex melonum corticibus, & ſi quæ alia ejuſmodi in vias projiciuntur, non ſemel antea in Noſocomium hoc venerat ob febrem, & oppreſſionis ſenſum in thorace, quem

(1) De Struct. Capſular. Renal. (2) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 26.
(3) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 33. n. 3.

quem difficilis reſpiratio, debilis pulſus, & tuſſicula comitabatur aſſidua, ſputa educens, quæ vocant catarrhalia. Ubi paululum ſibi videbatur levatus, in vias iterum exibat, nec multo poſt tempore Noſocomium repetebat. Noviſſime autem circa medium Januarium A. 1747. ita emaciatus, & morbo, frigore, inedia confectus rediit, ut paulo poſtquam venerat, mortem obiret. CADAVERE in publica Anatome uſus ſum, donec melioris copia fieret. Itaque & Ventris, & Thoracis viſcera perluſtravimus. Ut de hiſce primum hic dicam, ex quibus præcipuorum hominis morborum cauſas agnoſcas; Thorax, ut pericardium quoque, effuſam quidem habuit aquam, ſed paucam. At pulmones ad latera, & dorſum valenter annexi erant: quin dexter, cum abſtraheretur, quandam quaſi tunicam opacam, craſſam, firmam, & æqualem reliquit, thoracis parietibus adhærentem, ab imo ultra medium ejus longitudinis, & a Spina ferme ad ſternum uſque extenſam, quæ ab uno extremo, & ab eo deinceps avulſa, integra ſecuta eſt: ea neque ad pleuram, neque ad membranam attinebat pulmonis, quippe cum utraque harum ſua in ſede reſtitiſſet; itaque de eo genere fuiſſe cenſui, quod tibi alias (1) declaravi. Pulmones ipſi non optime ſe habebant: imo intra ſummam alterius partem duri aliquid perceptum eſt. Sed plus in corde malorum fuit. Erat duplo grandius, quam par fuiſſet: nec ſanguinem tamen continebat, ſed concretiones polypoſas dumtaxat, eaſque mediocres, & paucas. Verum cum uterque eſſet ventriculus dilatatus; dexteri, ut auriculæ ejus pariter, quæ & ipſa dilatata erat, parietes erant pertenues; ſiniſtri contra craſſiores omnes, & duriores, quam æquum eſſet. Mitrales valvulæ ipſæ quoque amplificatæ, & valde craſſæ, imis erant oris tuberoſæ. Et Sigmoides quidem minus fuerant molles, quam æquum ſit; ſed iis minus flexiles Semilunares; quin harum aliqua ad inferioris ambitus partem jam oſſea. Arteria Magna ante curvaturam æquo latior; interiore autem facie univerſa, imo in Iliacis quoque, albis maculis paſſim diſtincta. Earum macularum aliquæ introrſum prominebant, quæ duriores erant, & oſſeæ, præſertim ubi una ex inferioribus Intercoſtalibus oriebatur, cujus orificium ut forte erat in maculæ centro, circulari ambitu prominentis, ſic propterea coarctatum fuerat, ut ſimul cum macula a primo referret majorem quandam glandulam lenticularem. Et quoniam de Iliacis mentionem injeci; priuſquam cætera de Ventre attexam, non reticebo, fuiſſe Iliacas arterias omnes, non ſecus ac Splenicam videmus, flexuoſas: Iliacas autem venas, primas tantummodo, id eſt ad earum uſque partitionem, corrugatione quaſi quadam affectas, ut difficile poſſes extendere. Ventris viſcera has labes oſtenderunt. Ventriculus amplus, quamvis pauca continebat, & ſine rugis, fuſcus intus erat hic illic ad magnos tractus a medio ſiniſtrorſum, multo autem magis ad ſtomachum ipſum, ibique aliquanto profundius. Jecinoris tota convexæ ſuperficies, parvo a dextris ſpatio ad imum excepto, firmiter cum ſepto tranſverſo cohærebat: in ſumma autem ea ſuperficie erat hepatica ſubſtantia hydatide excavata, cujus diameter tranſverſum æquabat digitum. Lienis autem convexa facies membranam habuit ſuam quodam loco albicantem, in ejuſque albedinis medio oſſeam factam parvulo ſpatio. Lien ipſe laxior, & potius craſſitudine, quam longitudine, aut latitudine, æquo major, cum tamen arteria Splenica, iſta etiam ſpectata craſſitudine, paulo quam conveniret, latior videretur. Meſaræi glandulæ in homine id ætatis paſſim occurrebant, multæque ad fabæ magnitudinem: quanquam ſive tangeres, ſive, diſſectas etiam, inſpiceres, morbo carere non dubitares. Sed renum magnitudo, quæ, corporis proportione, minor erat, magiſque eorum ſuperficies evidenter ab eo, quod videre conſuevimus, diſcrepabat. Poſteriore enim facie æque erant convexi, atque anteriore, utraque autem inæquali, ſiniſter præſertim, & quadantenus tuberoſa. Accedebant in ſiniſtro depreſſiones quædam quaſi a cicatricibus. Ureterum autem orificia intra

(1) Epiſt. 20. n. 37.

intra veſicam ſpectabantur aliquanto ampliora, & ipſa veſica intus ſubrubra, & ſanguiferis vaſculis paſſim diſcurrentibus ita diſtincta, ut ſi in ea coloratam ceram immiſiſſes; exterius autem rubicundioribus, quam ſolent, fibris inſtructa.

24. ANICULA ruſtica, parva, & præter modum ſtrigoſa, intra biduum ex ſenectute ipſa, ut ajebant, mortua, ſpirandi tamen difficultate, quamvis ſine tuſſi, & ſputorum expectoratione, laboraverat: quod adnoto, ut ſcias, non plura de ejus morbis ſciſcitando cognoſci potuiſſe; non quod alia ferme, quam ventris viſcera examinaverim. Etſi enim hujus quoque cadaver, cum Anatomen docerem A. 1740. in Theatrum ex Urbe importatum eſt; tamen ubi ad thoracem perveni, melioris, aut certe majoris corporis facta copia fuerat, in quo diſſecando occupari præſtitit.

ABDOMINE igitur aniculæ diducto, ſana reliqua; hæc autem dumtaxat inventa ſunt præter naturam ſe habentia. Magna arteria a diaphragmate ad Iliacas uſque omnes tota erat intus a flavis oſſeis lamellis inæqualis, & fœda præterea ab humore craſſiuſculo, fuſco, & ſanguinolento, qui hic illic intimæ tunicæ adhærebat; ex qua per lamellas illas ipſi circumjectas perrupta, & exulcerata diſtillaverat. Ejuſmodi vitium in perbrevem quoque Cœliacæ truncum ſe propagans, cæteris hujus ramis illæſis, hactenus ſe extenderat in arteriam Splenicam, ut cum tota juſto eſſet latior, & craſſioribus tunicis, & flexibus præſertim tot, ac tantis, ut plures, majoreſque in ea vidiſſe non meminerim, ideoque primo aſpectu ea eſſe, quæ erat, non videretur, eſſet præterea ad flexus majores dura, nec ſine oſſe. Lien autem, quem adibat, ſanus, & parvus quidem; ſed jecinori, ac viſceribus cæteris, atque adeo toti corpori reſpondens proportione. At ductus Hepatici truncus amplior, quam ſoleat. Contra uterus, quem in latus ſiniſtrum invenimus valde inclinatum, cavo erat adeo anguſto, ut non facile in adulta viderim anguſtiorem; & tamen vagina erat non exigua, & ſupra pubem rugoſa cutis mulierem peperiſſe indicaverat. Renum uterque ſuperficie inæquali prope ut in fœtu, pelvi autem non modo, & duobus in hanc confluentibus majoribus tubis, ſed & pluribus ex minoribus, qui horum alterutrum adeunt, extra renes exſtantibus. Quæ omnia, ut ureteres quoque, aliquanto erant juſto latiora, a dextris præſertim. Ren autem dexter multo minor ſiniſtro, & quamvis intime quoad viſus, tactuſque judicare poterant, non morboſus; tamen diſſectus male olebat. Sed & ureteris dexteri orificium multo amplius, quam ſolet, & quam eſſet ſiniſtrum, in veſica hiabat; ut ab dextera magis parte ex urinæ vitiis laboraſſe mulier videretur. Tunc etiam intellectum eſt, cur veſica bene diſtendi immiſſo per urethram aere non potuiſſet, quippe hujus parte per amplius illud orificium in ureterem, pelvimque ipſam renis, ut perſpeximus, divertente, & qua pelvis inciſa fuerat, exeunte. Cæterum veſicæ intima facies pene tota vaſculis ſanguiferis, eorumque ramulis tumidis, & nigricantibus diſtinguebatur; quin tota ipſa veſicæ infima pars intus nigricabat.

25. Huc addas velim, quam tibi alias (1) deſcripſi in Stabulario Obſervationem. Hinc enim videbis, quæ veſicæ, & ureterum vitia fuerint, inde vero ut renum inæqualis eſſet ſuperficies. Nec refert, imo fortaſſis juvat potius propoſitum hoc noſtrum, quod certa quædam præterea vitia iis in renibus animadverterim. Neque enim hic quærendum credo, num ſolum ejuſmodi ſuperficiei vitium gravia illa attulerit mala, de quibus ab Ruyſchio (2) traditum eſt. Crederem fortaſſe, ſi quod autumabat Riolanus (3) liceret accipere, ex inæquali illa, quæ infantibus eſt, renum faciem poſt ſeptennium, vel ocyus æqualem fieri, quia ex aſperſione ſanguinis carnoſus cortex circumjiciatur, ſublividus, minimum digitum craſſus, complectens ea tubera, quæ ſola in puello renis ſubſtantiam faciant. Nam in fœtu quoque is proportione cortex eſt, renumque facit ſuper-

(1) Epiſt. 4. n. 19. (2) ſupra, n. 19.
(3) Animad. cit. ſupra ad n. 20., & Anthropogr. l. 2. c. 26.

perficiem; omneſque præterea adultorum renes, quorum eſſet facies tuberoſa, parvi forent, quod neque ego ſemper vidi, & Ruyſchii illa reſpuit delineatio, quæ ſupra (1) indicata eſt. Nec viciſſim tamen hic renes a nobis ponendi ſunt male adeo affecti, ut in quibuſdam Euſtachii (2), & Littrii (3) Obſervationibus, in quibus non modo ren erat tuberculis exterius plenus, ſed & ſubſtantia maxime imminuta, aut prorſus conſumpta, loco ejus a ſabuloſa materia occupato, pelvi autem innumeris lapillis, aut materia illa referto, & ureteris denique initio per calculum non exiguæ magnitudinis prorſus obſtructo. Nam ſi in horum alterutro caſuum jam ea præceſſiſſent, quæ Ruyſchius ſcripſit; in neutro enim erat, quod permirum fuit, poſtremo ante obitum tempore illorum quidquam; nemini certe obſcura fuiſſet cauſa cur accidiſſent, ut contra eſt in Ruyſchii Obſervationibus. Nunc ſi præter exteriora tubera aliquid aut ibi, aut intus ponas, quod attentius inſpectando obſervandoque liceat animadvertere, ut in noſtris fere omnibus hiſtoriis, unde quæ præceſſerit inæqualitatis cauſa conjici poſſit, & hæc ejus generis, ut dolores quoque, & ſanguinis mictum afferre valuerit; indicatum fortaſſe videbitur quidpiam, quod a veri ſimilitudine non abhorreat. Fac igitur, plures extitiſſe antea in renis ſuperficie ex illis caveis ſero plenis, quas aliis Litteris (4) fuſius memoravi, & quarum una etiamtum ſupererat in Stabulario. Pro ſeri illius acriore aliquando natura & laceſſi ren potuit, & vas aliquod ſanguiferum erodi, unde ſanguineus mictus, & dolor, quem a ſeri quoque copia tum diſtendente, tum etiam gravante, augeri contigerit. Sero autem illo diſſipato, cicatricoſas maculas, & depreſſiones relinqui oſtendimus, eaſque in aliqua etiam ex modo productis hiſtoriis (5) non omnino obſcuras: quas inter crebras depreſſiones hic illic prominens illæſa renis ſubſtantia inæqualem faciet ſuperficiem, & tuberum ſpeciem repræſentabit. Itaque habes quid mihi venerit in mentem re in obſcura, & perdifficili. Quod exempli dumtaxat cauſa, & te ad meliora excitandi, propoſitum credito; neque enim mihi ſatis placet cum ob alia, tum præſertim quod vereor, ne alia inæqualitas illa fuerit, quam Ruyſchius vidit, ac quæ a me viſa, &, ut potui, explicata eſt. Nunc quando lumborum doloris cauſam in renibus, primum ut calculo, deinde ut aliter affectis, conſideravimus, age in aliis quoque Partibus, una aut altera propoſita Obſervatione, ſpectemus.

26. CISIARIUS Patavinus, paucos ſupra triginta annos natus, ſanus antea, & robuſtus, niſi quod lue venerea laboraverat, cum forte cecidiſſet, & ſupra jacentis ventrem rota in tranſverſum acta eſſet; acerbis adeo lumborum, dorſique doloribus prehenſus eſt, ut octo ipſos menſes cubare cogeretur, nihil quidquam opis adverſus eos dolores Medicis, quos bene multos advocaverat, afferentibus. Denique cum Cel. Valliſnerius acceſſiſſet, ægrumque de cruciatibus ſiniſtri potiſſimum lumbi querentem animadvertiſſet; manu admota pulſationem, ut ab aneuryſmate, percepit ad ipſum ejus lumbi latus, illaque propterea, quibus diutius forte ſervari poſſet homo, non ſanari præſcripſit. Intumuit deinde is locus, tumore latius ſe extendente, & coſtas ipſas, quæ proximæ erant, attollente. Œdema interea ſubjectum crus, & femur totum occupaverat. Cum æger tamen, vigente appetitu, temere multum ederet, tumorque increſceret, Chirurgus imperitiſſimus auſus eſt longe aliud, ac Valliſnerius, opinari, & non modo quæ pus moverent imponere, verum etiam cum ab horum uſu veſicæ, & rimæ in lumbi cute apparuiſſent, hanc incidere. Quam inciſionem proxima nocte conſecuta eſt tumoris diſruptio, hanc autem larga ſanguinis profuſio, & hanc virium, vociſque defectio; ut intra horæ quadrantem, a diſruptione, vita deſierit. Poſtridie, qui dies fuit Nonis Novembribus A. 1720, hæc mihi narravit Valliſnerius, petiitque, ut ſecum diſſectioni præeſſe vellem, quæ a Vulpio noſtro eſt admini-

(1) n. 20. (2) De Ren. c. 45. (3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701. Obſ. Anat. 5. (4) Epiſt. 38, n. 39., & ſeqq. (5) n. 21., & 23.

niſtrata. ABDOMINE diducto, in conſpectum venit aneuryſma, quo majus nunquam vidi. Nam ventris caveæ dimidium ferme occupabat ſecundum longitudinem ſitum. Ab diaphragmate enim ad pelvim ſe extendens, obtinebat quantum ſpatii eſt ab latere uſque dextero vertebrarum ad ſiniſtrum diſtenti abdominis latus, liene, ventriculo, inteſtinis, meſenterio, vena Cava, rene ſiniſtro dextrorſum adeo compulſis, ut is ren ad regionem eſſet umbilicalem. Figura aneuryſma tunc erat ovali, cum ſanguine oppletum, facile fuiſſet ſphæroidæa; plurimo tamen etiamtum ſanguine erat farctum, circumcirca in cortices polypoſos concreto, ad medium hactenus grumoſo, ut pultem referret. Qui poſtquam omnis detractus eſt, tum vero hæc animadvertimus. Aorta arteria, qua in ventrem primum perveniebat, cum ibi ſtatim inciperet dilatari antrorſum quidem non ita multum, dextrorſum autem haud amplius, quam ut exiguam manum capere in pugnum contractam, ſiniſtrorſum ſe adeo expandebat, ut anteriorem, & laterales parietes facere videretur deſcripti aneuryſmatis; quod ibi inter diaphragmatis appendices cum Aortæ cavo ampliter communicabat. Laterales parietes ubi ad poſteriora pervenerant, finem ibi ſtatim habebant, arctiſſime undique ad partes, quas inde aneuryſma non removerat, agglutinatum: itaque poſterior aneuryſmatis paries peculiaris nullus erat; ſed eæ ipſæ partes pro pariete erant. Quarum illæ, quæ ob oſſeam naturam minus cedere ictibus potuerant ſanguinis irruentis, exeſo perioſtio, ipſæ quoque carie affectæ erant, coſta videlicet infima, & cava facies oſſis ilium: vertebræ autem vel pejus ſe habebant. Lumbarium enim tranſverſi proceſſus in eodem ſiniſtro latere a carie aut rupti jam erant, aut ſolo digitorum appreſſu facile rumpebantur: corpora autem ipſa infimæ thoracis vertebræ, & duarum, quæ ei proximæ ad lumbos ſunt, altiſſime erant excavata, & maxima ex parte abſumpta, quæ res eo magis in oculos incurrebat, quod interjecta corporibus craſſa illa cartilaginea ligamenta ſuis quodque ſedibus etiamtum exſtabant intacta, & pulchre albicantia, ſuoque ſervato amplitudinis modo inter depreſſiones exeſorum corporum prominentia, quantum ex his conſumptum eſſet, aſpicientibus oſtendebant. His igitur omnibus, quæ ablato dumtaxat ſanguine, continuo in conſpectum ſe dederunt, ſatis inſpectis, cum ad ventris viſcera oculos convertiſſemus, ſana cuncta in tanta locorum mutatione mirati ſumus. In Thorace quoque, niſi quod pericardium plus aquæ habuit, quam par ſit, nihil quod peccaret, animadvertimus. Nam quod pulmones albiſſimos haud ſecus ac ſi aqua uſque, & uſque injecta ſanguis ex eorum vaſis fuiſſet elutus, conſpiceremus; nempe id deberi intelligebamus ſanguini, qua nulla reſiſtentia fuerat, in ruptum aneuryſma vitæ extremo tempore confluenti.

27. Quæ ſuper maximo hoc aneuryſmate animadvertere multa poſſem, ſciens omitto, illa præſertim, quæ alibi attigi, cum de aneuryſmatibus aliis ſcriberem. Hic duo potius adnotare juvat, quorum alterum in extrema hac Epiſtola (1) habebis; alterum autem ad ſuſpiciones attinet aneuryſmatum poſt diros pariter, ac diuturnos dorſi, lumborumque dolores alias in viventibus, alias in ipſis, quod mirabilius videtur, ſectis cadaveribus non agnitorum. Ut de his ultimis primum dicam; relege, quæſo, perattente quaſdam in Sepulchreti non unam Sectionem, & in hanc quoque XXII. relatas hiſtorias, nempe Obſ. XXXV. & XL. Videbis poſt ejuſmodi dolores, quos repentina tandem mors excepit, in altera *duas lumborum vertebras corroſas fuiſſe repertas, una cum aortæ, & venæ cavæ, cui ſuppoſitæ erant, ruptura, unde magna ex utroque vaſe facta fuerat ſanguinis* in ventrem *effuſio*: in altera autem *carnem quandam putridam, nigricantem, & corruptam*, quæ in ventre *ad duas ſpithamas longa, & duarum manuum tranſverſarum* latitudine, ſpinam ita eroſerat, *ut ulcus cancro ſimile pugnum capere, & levi ictu tota ſpina dorſi frangi facile potuerit, ultimo denique ipſam etiam venam cavam, qua ſpinam decurrit,*

(1) n. 30.

currit, corroſerat a qua ſanguis per diaphragma ab eadem carne perforatum, pulmonum motum impediendo, mortem intulit. Prima illa affectio *Tabes ſpinea* fuiſſe creditur, ab Hippocrate deſcripta: Hæc altera, pancreatis immanis, & putridus tumor. Quem ut ipſe non negem; non minimam tamen tumoris partem ex dilatatione Magnorum vaſorum fuiſſe ſuſpicor. Nec ſine ejuſmodi ſuſpicione omnino ſum, cum mox lego Obſ. XLII. ſecunda (iteratus enim per incuriam eſt numerus) cum, inquam, lego poſt aſſiduum, ac diuturnum dolorem circa regionem oſſis ſacri, inventum eſſe *circa* eandem *regionem, ea in parte ubi vena cava bifurcatur, abſceſſum magnum, in quo materia fœtida, & ſanguis coagulatus continebatur*, tum etiam *os ſacrum ea in parte ita corroſum, atque exeſum, ut facillime digitis extrahi, atque conteri potuerit*. Sed minus me mea falli ſuſpicione crediderim in Obſervatione, quæ I. eſt in Additamentis ad Sectionem XII. libri quarti. Vir proponitur magnis univerſæ dorſi ſpinæ cruciatibus diu conflictatus, quem a prandio, cum familiaribus ſumpto, elapſa quarta horæ parte hi, qui ſeceſſerant, revertentes humi ſtratum, mortuumque invenerunt, ſpina dorſi diſrupta, id quod ei veriſimiliter contigiſſe crediderunt, dum ad arripiendam matulam ſe inclinaſſet. Ex aperto ventre ingens ſtatim profiluit ſanguinis copia, quo & totum refertum erat ſiniſtrum thoracis cavum. Permagnus autem erat tumor a ſexta dorſi vertebra ad primam uſque lumborum pertinens, qui *refertus apparuit ingenti carnis copia, carcinomate affectæ, imbutæ, & obductæ pauco pure, ac ſanguine in grumos concreto*. Tumorem complectebatur *membrana validiſſima, coronati argentei craſſitiem obtinens*, ſed *lacera juxta primam lumborum vertebram, ex parte perioſtio deſtitutam, adeo ut poſtremæ duæ coſtæ nothæ ſpinæ amplius non cohærerent*. Porro *ſex inferiores vertebræ dorſi, & lumborum prima, carie omnino* erant *corruptæ, quaſi teredine eroſæ, adeo ut ibi loci ſpina*, propterea facile diſrupta, *omni careret ſoliditate, & ſtabilitate*. *Ipſum diaphragma pertuſum, ut duobus digitis conjunctis introitum concederet*. *Renis ſiniſtri vena Emulgens præterea diſcerpta*. Utinam ſicuti venæ hujus, ita Magnæ arteriæ, adhærentis omnibus illis corruptis vertebris, mentio aliqua eſſet injecta; unde meam confirmare poſſem ſuſpicionem, aut abjicere. Vidiſti in mea Obſervatione (1) altiſſime excavatas fuiſſe vertebras, in altera autem ex indicatis Obſervationibus adeo corroſas, ut levi ictu frangi potuerit Spina, in hac autem ultima poſt eroſionem, reipſa fractam. Intelligis quid ex mea ſuſpicer. At illud extra ſuſpicionem, a magno aneuryſmate, Spinæ adhærente, hoc etiam, præter cætera detrimenta, & pericula, afferri poſſe, ut Spina frangatur; non multum enim in Ciſiario noſtro deerat, ut poſſet. Verum ne forte credas, ſuſpiciones omnes meas in Obſervationes dumtaxat cadere, quæ in Sepulchreto extent, inſpice eam ſaltem, quæ inter alias a Viro Clariſſimo multis poſt illud iterum editum annis vulgata, vel potius, quantum ex Actis Helveticis (2), in quibus eadem hiſtoria eſt, intelligere videor, recuſa, tumorem in latere lumborum, & hypochondrio ſiniſtro eminentem fuiſſe docet *a corpore immani, ingenti, globoſo, tenſo, totum fere ſiniſtrum abdominis latus occupante*, quod exſectum, & ruptum *effundebat magnam, qua opplebatur, cruoris fuſci copiam, ſubſtantiæ flaveſcentis, ſpongioſæ, lamellatim ſibi incumbentis*. Quoniam autem ren ſiniſter huic corpori, quod & ipſum pone ſiniſtrum Coli inteſtini tractum locabatur intra duplicaturam peritonæi, externe adhærebat, imo ſui parte *in ipſum bulboſum hocce corpus penetrabat*; viſum eſt hoc idem corpus pars eſſe renis illius, videlicet incredibilem in modum amplificata. Ego tamen, quod veri ex aliis quærendi, non diſſentiendi ſtudio dixiſſe liceat, tum ex ſede, quam obtinebat, tum ex ſanguinis, qui tanta copia inerat, in lamellas, alias aliis incumbentes, concretione, tum denique ex eo, quod in illius hominis ventre *vivum adeſſe animal credebatur*, id quod pulſationis ſenſum aliquem

(1) n. 26. (2) Tom. I.

quem ſignificat, aneuryſma fuiſſe ſuſpicor, quod creſcendo partem proximi renis vitiaſſet. Non abſimile huic meæ ſuſpicioni Cl. Nebelii (1) judicium fuit in tumore ſubrotundo, qui annexus reni ſiniſtro, *intus ex pluribus tunicis conſtare, & cruore materiaque tartarea refertus* eſſe dictus fuerat, pro Emulgentis arteriæ aneuryſmate agnoſcendo. Quin caſum adjecit celebris Medici, magna ex parte cum eo, qui modo a nobis perpendebatur, conferendum. Cum enim idem ſiniſtrum latus affectum dolore, primum nephritico, mox & rheumatico credito, intumuiſſet, dolore autem repente vehementiori facto, mors ſubita Medicum abripuiſſet; ſanguinem, qui multus in ventrem effluxerat, e rupto aneuryſmate exiiſſe compertum eſt, quod in eodem ventris latere ſub annexo Colo inteſtino protuberabat, magnitudine æquans caput triennis pueri. *In diſſecto autem hoc tumore concavo, & internis membranis diſtincto, coagulatoque ſanguine repleto, hærebat ren ſiniſter flaccidus, & putridus.* Quæ cum memoro, nolim propterea putes, ignotos mihi eſſe abſceſſus internos, quibus non modo lumborum dolor, aut Sacri oſſis, aut Spinæ dorſi, ſed & caries ipſa vertebrarum fit imputanda. Novi enim, ut quos legi in recentioribus libris hic indicem, abſceſſus in ea parte meſocoli, quam, indocte composito vocabulo, meſorectum plures appellant, in illis fuiſſe deprehenſos, quorum ſymptomata, & in his *dolores intra os ſacrum* accurate in Commercio Litterario deſcribuntur. Novi pariter ex Actis Cæſareæ Academiæ (2) lumborum, dorſique dolores in iis fuiſſe, in quibus magni interni abſceſſus latebant cum vertebrarum aut lumbarium infimarum nigredine, & carie, quæ dimidium Sacri oſſis in parva fruſtula comminuerat, aut lumbaris primæ, & thoracis ultimæ non diſſimili vitio. Nec tamen oblivisci poſſum aut Mercatoris, qui cum annum integrum dolore ſummo ad Spinam dorſi laboraſſet, aneuryſma, ut Ballonius (3) tradidit, in Aorta habuit, ubi lumborum incumbens vertebris, in Iliacas dividitur, aut Patricii illius Viri, vehementiſſimo dorſi dolore conflictati, in cujus pariter Aorta aneuryſma repertum eſt juxta laudatam alias (4) Veſalii diagnoſim eo tempore admirabilem, nunc facile imitabilem, illudque non ſine proximarum vertebrarum carie, & coſtarum vitio. Donec autem horum, & his ſimilium, quæ non raro aliis, & mihi quoque ſe obtulerunt, exemplorum recordabor, fieri non poterit, quin ubi deſcriptiones abſceſſuum, iis in locis repertorum, ejuſmodi occurrant, ut ſuſpenſum animum relinquant, verear, ne forte ſub abſceſſus nomine aneuryſma delituerit. Hactenus de ſuſpicionibus in diſſectis mortuorum corporibus.

28. Quod vero ad eas attinet, quæ mihi in viventibus inciderunt, ut cæteros mittam, duos ex iis memorabo, quibus ipſe quoque, cum in Patria eſſem mea, conſilium dederam adverſus graves pertinaceſque lumborum, dorſique dolores. Alter fuit ærarius faber, Peregrini nomine. Quem, cum ego poſtea huc ad profitendum veniſſem, accepi, ſuis ſemper conflictatum doloribus, tandem qua minus expectabant Medici, repentina morte ſublatum eſſe, ut mihi ſuſpicio confirmaretur, ab arteriæ Aortæ, ſecundum Spinam deſcendentis, aneuryſmate cruciatus illos fuiſſe, & ex aneuryſmatis diſruptione ſubitaneum interitum. Alter vero Patricius Vir fuit Joannes Antonius Corbiceus, qui cum ſimili obitu ereptus eſt, multo mallem non abfuiſſe, ut diſſecandi cadaveris facultatem obtinerem. Sic enim in eo aneuryſma ejuſmodi ſuſpicabar, ut ſimul vererer, ne vomica lateret in jecinore, qua rupta, mors propera ſequeretur. Et ſane multa, nec obſcura, affecti hepatis erant indicia; ſed cum his tamen aderant, atque adeo magnam certe ipſorum partem præceſſerant, & fortaſſe omnia, ii lumborum dolores, qui cum jecinoris vomica non ſolent conjungi. Operæ pretium fortaſſis eſt totam hiſtoriam, præſertim alias (5) tibi promiſſam, hic diligenter perſcribere. Erat is annos natus

(1) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 59. (2) A. 1742. Hebd. 20. n. 3.
(3) Paradigm. 13. (4) Epiſt. [illegible] n. 3. (5) Epiſt. 36. n. 6.

tus-ad ſexaginta, procero, amplo, lacertoſo corpore, facie rubente a venulis ſubcutaneis, paſſim, ſed præcipue ad naſi inferiora, conſpicuis. Sanguinis per hæmorrhoides fluxus, qui innoxius, & moderatus redire per intervalla conſueverat, cum ab anno jam valde ſe imminuiſſet, moleſtæque animi affectiones acceſſiſſent, nonnihil emaciari corpus cœperat ante initium veris A. 1710. Mox dum rheda, ut tum ſolitus erat, veheretur, ſe dolor prodidit in utroque lumbo, Spinaque interjecta: quibus in partibus jam a longo tempore, ſed obſcurus, fuerat, neque aſſidue, ſed aliquando. Nunc vero non ſolum perſtitit, ſed circa Aprilis initium auctus, ante Majum autem multo acerbior factus ægrum, præſertim ſedentem, aut jacentem, male habebat, eoque magis ubi ſe vel leviter convertere vellet, aut flectere, aut rurſus erigere conaretur, aut ſurgere. Viſum eſt ob ea, quæ de hæmorrhoidum fluxu diximus, itemque ob ſanguinem, qui ſuperioribus menſibus non ſemel e naribus ſponte ſe oſtenderat, laxata, quæ tum adſtricta erat, alvo, ſanguinem de brachio primum, tum ex hæmorrhoidibus eſſe mittendum. Cum alvi laxatio multum, tum prima ſanguinis miſſio plurimum profuit; ut jam ſublatus omnino diuturnus dolor videretur. Sed eum Chirurgus ad hæmorrhoides, quas turgidiſſimas offenderat, nihilominus, Medico inconſulto, hirudines admoviſſet; tanta vis ſanguinis repente profluxit, ut non multo poſt indicia apparuerint habitus in pravum vergentis. Itaque cum rurſus conſilii cauſa accerſerer poſt Junii medium, tum hæc, quæ modo dixi, tum alia accepi: dies jam eſſe plus viginti, ex quo regii morbi ſigna, cum pedum œdemate, ſe ſe oſtenderant: & primum quidem vigilias, appetitus ciborum dejectionem, & ſenſum quendam fuiſſe ſtomachi a prandio languidi, atque, ut æger loquebatur, diluti, nunc vero hunc ſenſum prorſus ſublatum, ſomnumque, & appetitum quoque, ſed hunc ex parte tantummodo, rediiſſe, ex quo ea, quæ adverſus icterum faciunt, adhiberi cœpta fuerant: ex his autem animadverſum eſſe, rhabarbarum, quamvis perparce cum *paſſulis* datum, laſſitudinem auxiſſe non tam quia multa per alvum educebat, quam quia dolorem exacerbabat ad ultimam lumborum vertebram, & proximam Sacri oſſis baſim. De hoc enim æger dolore, ſe delaſſante, plurimum querebatur, huncque moleſtiorem fieri, ſiquando per cubiculum ambularet, aſſerebat. Diſplicuit dolorem, quem omnino ſublatum eſſe crediderant, iterum paulo poſtquam viſus erat quieſcere, & rediiſſe, & graviorem in dies factum eſſe. At cætera vel multo magis diſplicuerunt. Nam frequentem pulſum, & ſubdurum, reſpirationem ſubinde altam, & quaſi difficilem, pedes, & vicina crura, in dextero præſertim artu, ſubtumida, & depreſſum admoti digiti veſtigium ſervantia, cutem, & oculos ſubflavos, urinas denique interdiu, ut oculos quoque, magis flaventes animadvertebam, &, quod omnium graviſſimum fuit, cum ventri manum admoviſſem, a dextris ſub ipſo infimarum coſtarum flexu tumens jecur ad hœdini capitis magnitudinem, durum præterea, at ſine dolore. Quod dum contrectarem, æger jam a triennio, inquit, tumorem hunc, quamvis non tantum, ut & oculorum flavedinem aliquam animadverti; & tamen, ut noſtis omnes, ſemper bona ad hunc uſque annum uſus ſum valetudine. Caute cum ejus Medico iis, quæ eo tempore aptiora viſa ſunt, conſtitutis, ægrum tertio inviſi ante medium Quinctilem, ut cum eodem Medico, & cum Albertino, qui Bononia accerſitus fuerat, conſilia inirem. Tunc vero œdeam inferiorum artuum, credo quod æger plerumque cubaret, omnino evanuerat, ciborum appetitus vigebat, ſtomachus recte fungi videbatur officio ſuo. At vigiliæ noctu vexabant: pulſus magis quidem veſpertino tempore, ſed tamen & matutino frequentes, majori quam antea magnitudine, nec ſine aliquo impetu: ſitis: lingua aridiſſima, & colore ex rubro nigricante infecta: cutis necdum ſine flavedine, quamvis alvi recrementa nec eſſent, nec antea fuiſſent albida: urinæ ſaturo etiamtum colore, ſed tenues: jecinoris tumor, in quo dolor fuerat aliquando ex quo ægrum non viderам,

ram, facile tamen ſedatus, eo tempore contrectari poterat ſine dolore, niſi forte diu, & ſubaſpere quis contrectaret; tunc enim aliquis oriebatur dolor ad imum jecinoris limbum. In contrectando viſus eſt ſibi Albertinus inæqualitatem quandam animadvertere non ſecus ac ſi viſceris ejus ſuperficies quibuſdam quaſi granis craſſioribus aſperaretur; unde tumoris naturam ad ſcirrhum ſpectare, conjiciebat, acinis videlicet hepaticis a concreta bile diſtentis; ob dolorem tamen, ne alicubi alia eſſet tumoris natura, verebatur. Cum ea, quæ in gravi, & ancipiti ejuſmodi caſu cautiſſimum decebant Medicum, nobiſcum probaſſet, Bononiamque rediiſſet, ego vero Lucum ad Cicognini patris curationem profectus eſſem; de improviſo accidit, ut æger, qui per eos dies non modo non pejus, ſed quarto, ex quo conſilia inita fuerant, die vel melius cum cæteris, tum ſibi in primis habere videbatur, cum ad cœnulam prima hora noctis ſurrexiſſet, moleſto quodam ſenſu ſtomachi, & affectæ partis corriperetur, ſimulque ſudore frigido facies, frigore artus inferiores perfunderentur, venter autem valde intumeſceret. In lectum repoſitus jam fuerat, cum propere accerſitus Medicus præter hæc, totius epigaſtrii dolorem, vomendi conatus, humiles, & languidos pulſus, ut & vocem, & mentem, faciem autem qualis cadaveri eſt, deprehendit. Itaque octava, ex qua hæc inceperant, hora mors eſt conſecuta. An ex rupto, ut ſigna quidem indicant pleraque, nec tamen omnia, jecinoris abſceſſu? an ex vaſis ſanguiferi diſruptione? Albertinus ipſe, qui diligentiſſime, ut ſolebat, nuper omnia partim obſervaverat, partim inquiſiverat, nec alia præter ea, quæ modo ad te ſcripſi, fuiſſe ſciebat, cum ex meis litteris hunc hominis exitum accepiſſet, ut facile conjiciebat, aliquid, dum æger ſurgeret, illo eodem motu eſſe diſruptum, multumque in ventris cavum humorem effuſum; ita quid diſruptum eſſet, pariter conjicere ſe poſſe, negabat. Quod ſi quædam ſuppurati tumoris indicia, & in his, quæ potiſſimum requirebat (certe autem nulla unquam fuerant) nempe *horripilationes* præceſſiſſent; tum vero fatebatur, ſe facile ex rupta hepatis vomica rem fuiſſe explicaturum. Igitur ſiqua in particula hepatis lente aliquid, ac latenter ad ſuppurationem forte veniſſet, ſuſpicari ſe, non tam ex ejus particulæ, quam ex attigui vaſis alicujus ſanguiferi, quod pus læſiſſet, diſruptione ejuſmodi mortem eſſe repetendam. Neque tamen ſuſpicione hac vetus, & pertinax ille ad vertebras dolor explicabatur, cujus in tot hepatis abſceſſibus, quorum hiſtorias perpendimus, mentionem factam non recordamur, & is præterea, quem tetigeramus, tumor longe a vertebris diſtabat, longiuſque imus hepatis limbus, ad quem præſertim noviſſime dolorem fuiſſe ſcripſimus. Nec vero eſt cur dolorem ad vertebras infimas præcipue & ad Sacri oſſis baſim extenſum, forte ab hæmorrhoidalis venæ trunco repetas, cujus radices adeo diximus fuiſſe turgentes; nam poſt effuſam tantam illam ſanguinis vim haud certe amplius turgebant, & cum maxime turgerent, vel tum, quamvis breve ad tempus, acciderat, ut dolor videretur eſſe ſublatus. Quod ſi Aortæ arteriæ per vertebras deſcendentis aneuryſma, cujus, præter jecinoris tumorem, nonnulla adhuc mihi ſuſpicio eſt, non is tibi morbus videatur, cujus effectus vel breve ad tempus uſque adeo obſcurari poſſit, nec qui ſine aliis pluribus, gravibuſque ſignis concipi queat; a te peto ne quidquam ſtatuas priuſquam hanc legeris, quæ ſubjicitur, Obſervationem.

29. SENEX, qui olim credebatur ex lue venerea laboraſſe, multos jam dies in hoc cubabat Noſocomio, de aliis omnibus conqueſtus, quam quæ aut ad eam luem, aut ad magnum internum aneuryſma ſpectare poſſet; certe autem, nam diligenter quæſivi, neque de dolore, neque de ponderis ſenſu, neque de ſpirandi difficultate. Paulo poſt prandium repente eſt mortuus circa medium Decembrem A. 1618. VENTRE aperto, & urinaria veſica cum pene detracta (totus enim eram eo tempore in quibuſdam, quæ ad eas Partes attinent, obſervandis) urethra luis illius antiquæ opinionem confirmavit. Erat enim paſſim cicatricoſa, & Seminalis ipſa

ipſa caruncula non ſecundum naturalem conformationem ſe habebat, ut neque perminuta duo oſcula, quibus ad latera pertunditur, neque his interjecti ſinus orificium facile eſſet demonſtrare. Huc accedebant fibræ, inter ſe diſtinctæ, atque exſtantes, ex quibus inſtar parvi trianguli conficiebatur, cujus baſis erat veſicæ proxima, vertex carunculam attingebat.

Amotis deinde viſceribus, ingens Magnæ arteriæ aneuryſma in conſpectum venit, creſcentem lunam repræſentans, cujus erat dorſum ſub annexo diaphragmate in tranſverſum locatum, cornua autem deorſum ſpectabant, ſeque ſingula pone ſingulos condebant muſculos, quos Pſoas vocant, ſiniſtrum quidem eo uſque ut ad tertiam muſculi partem infimam perveniret, dexterum autem non adeo inferius deſcenderet. Hujus quoque aneuryſmatis poſterior paries jam nullus erat; itaque detracto ſanguine, quo replebatur, maxima ex parte in polypoſas laminas alias aliis impoſitas conformato, ſtatim apparuerunt corpora duarum, aut trium vertebrarum, ad imum thoracem, ſummoſque lumbos attinentium, nuda quidem, ſed alte eroſa, extante hic pariter inter corpus & corpus albo ſuo, intactoque, ut videbatur, ligamento cartilagineo. Ruptum autem fuerat hoc aneuryſma ſuprema ſua ſiniſtra parte ita ut ſanguis, qua conceſſerat annexum diaphragma, proruperit ab eodem latere in thoracis cavum, quod pene totum repleverat.

30. Vides igitur, quam obſcurata hic ſigna eſſent tanti aneuryſmatis, quæ olim, & lumborum præſertim dolores quin anteceſſiſſent, non eſt dubitandum. Sed hanc, & quæ in Ciſiario (1) habita eſt, Obſervationem ſi cum aliis conferas Aortæ aneuryſmatum, a quibus proximæ vertebræ erant corroſæ; illud fortaſſe miraberis, ligamenta iis vertebris interjecta, intacta nobis ſe obtuliſſe: quod alii, quantum meminiſſe nunc poſſumus, ejuſmodi Obſervationum Scriptores non memorarunt. Quin eorum aliqui diſerte non minus ea ligamenta, quam vertebrarum corpora, excavata, atque abſumpta ſe inveniſſe ſcripſerunt, ut, exempli gratia, Cl. Vernojus (2), & Auctor penultimæ Figuræ, id præclare oſtendentis, in Commentariis Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis ad A. 1724. Et ſane cartilagines obnoxias tunc eſſe abſumptioni, ſive hæc fiat ab diutius iteratis ictibus ſanguinis, in aneuryſma irruentis, ſive ab erodentibus particulis, ut alibi [3] a nobis expoſitum eſt, Obſervatio oſtendit Cl. Maloetii in iiſdem Commentariis propoſita ad A. 1733, in qua cartilaginea Aſperæ arteriæ ſegmenta aliquot, loco poſterioris parietis aneuryſmati inſervientia, reperta ſunt infirmiora jam facta, & minus convexa, duo autem ipſorum ex aliqua ſui parte abſumpta. Quam Obſervationem cum tibi alias [4] memoravi, ibi quidem ſimul dixi, molliores partes, quippe ictibus minus renitentes, minus atteri, quam firmiores; hic vero illiuſmodi explicationi video non eſſe locum. Nam ſi quia minus quam vertebræ, ligamenta renituntur his interjecta, eo quoque minus atteri dixero; quæres continuo, cur igitur, ſicut in illis, quos deſcripſi, hominibus duobus, ita in reliquis pariter non ſint reperta; ſed in his conſumpta, in illis intacta? Quod ſi illi juvenes fuiſſent ambo, reliqui autem ſenes; fortaſſe reſponderi poſſet, in illis enim minus, in his magis renitebantur. Atqui non modo ex cæteris, ut is certe, qui a Vernojo proponitur, ſed etiam ex duobus noſtris primus erat juvenis; ut minime appareat, cur ſi non huic, illi atteri debuerint, neque cur non atteri noſtro Seni. Obſcura igitur iſtius diſcriminis cauſa ab alia fortaſſe in aliis erodentis humoris natura, an aliunde ſit repetenda, tibi indagandum relinquimus, quando hæc jam ſatis longa Epiſtola eſt. Proximis diebus alteram mittemus, interea autem ſalutem plurimam.

(1) ſupra, n. 26.

(2) Comment. Acad. Sc. Imp. Petropolit. Tom. 6.

(3) Epiſt. 18. n. 27.

(4) Epiſt. 21. n. 48.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLI.

Sermo eſt de Urinæ Suppreſſione.

Eſſi nihil urinæ emitti aut vitio accidit renum, & ureterum, aut veſicæ ipſius, & urethræ: tamen nec Valſalvæ, nec mihi contigit, ut mortuorum ob priorem illam dumtaxat cauſam corpora incideremus. Nec mirum, cum renes, & ureteres gemini ſint, ut ſi forte uno in latere deficiat eorum officium, in altero ſuppleatur. Neque enim quod multi credunt, ſemper verum eſt, otiante rene alterutro, alterum quoque ſimul otiari: quæ opinio rejecta eſt Litteris ſuperioribus [1]: imo ad Obſervationes, quas ibi indicavimus, tot invenies, quæ addi poſſint ex Sepulchreti Sectione huc attinente XXIV, [2] ut ſi cum iis compares, quæ in eadem Sectione ſunt urinæ ſuppreſſæ ex unius dumtaxat lateris morbo, longe rariores primis has alteras eſſe, planiſſime cognoſcas. Nam primi generis paſſim occurrent, nedum ubi Gerardus Blaſius [3], Isbrandus Diemerbroeckius [4], Ludovicus Mercatus [5] id genus ut frequentiſſimum inculcant, & ſi velles addere, quæ poſtea in Cæſareæ Academiæ Voluminibus [6] prodiere; nullam facile invenires, quæ ad idem genus non ſpectaret, renibus videlicet ambobus aut ſphacelo correptis, aut, quod etiam Rudolphus Jacobus Camerarius [7] vidit, inſolita flacciditate, & atonia affectis, aut calculo infarctis, aut ſi alter non eodem laboraret vitio, at conſumptus, inofficioſus, aut ſuo uretere ſabulo, & calculis impedito. Alterius autem generis, id eſt lotii ob unius dumtaxat lateris vitium ſuppreſſi, Obſervationes in citata Sepulchreti Sectione ad paucas redeunt, & eo pauciores, quod aliqua, ut quæ ſub Obſervatione I. legitur §. 19. non, ut a primo videtur, ſpectat ad hoc genus: quod præclare docebit eadem hiſtoria non modo Sectione XXII, Obſ. XIII. §. 1. ſed etiam in hac ipſa Obſerv. I. §. 4. plenius propoſita; ut non fuiſſet opus, præſertim mutilata iterare, ne dicam tertium, & quartum repetere; nam quæ Obſervatione eadem I. exhibentur §. 20. & 22. quantumvis, per incuriam nomine, & dierum numero mutato, aliæ videantur, ipſam tamen eſſe apparet inſpecta libri I. Sectione III, Obſ. XV, §. 1. & §. item 1. Obſ. XIII, Sect. modo citatæ XXII, libri III. Atque utinam hæc una hiſtoria in ea, de qua loqui cœpimus, Sectione XXIV eſſet repetita. Sed tu conferens Obſervationis II §. 11. cum IV. §. 9. itemque Obſervationem VIII, cum X. [8] §. 4. & hujus §. 7. cum Obſ. XI. atque ut ad I. & II. Obſervationem redeam; illius §. 2. cum §. 21. aut §. 3., qui perperam 1. inſcribitur, cum §. 27., itemque cum §. 2. Obſ. II. ſtatim intelliges quot ſatius fuiſſet ſemel ponere, aut ſiquas hiſtorias ſui non ſemel Auctores, ideoque non iiſdem ſemper verbis ſcripſiſſent, alteram ſcriptionem, ſi tanti videretur, alteri continuo ſubjicere. Sunt tamen in Sectione hac quædam ſecundi etiam generis hiſtoriæ, ut ſub Obſervatione I. §. 14. & ſub III. §. 1. 2. & 3. &, ſi vis, inſuper ſub IV. §. 2. Sed quid hæ ad longe majorem cæterarum numerum? quem augent aliæ aliquæ in Additamentis legendæ ad Sectionem XXV; in ea enim exhibitæ Obſervationes multo majori ex parte fuiſſent ad ſuperiorem Sectionem addendæ, &, præter eas, omiſſæ aliæ vel maxime obviæ, ut quæ in Ruyſchii Centuria [9] propoſita fuerat. Conſtat igitur, multo rarius accidere, ut renum, & ureterum, quippe geminorum, vitio urina ſupprimatur,

(1) n. 15. (2) l. 3. (3) Obſ. 1. §. 9. (4) Ibid. §. 10. (5) Obſ. 2. §. 1.
(6) Dec. 3. A. 4. Obſ. 60, A. 7., & 8. Obſ. 147; & A. 9., & 10. Obſ. 95., & Cent. 5. Obſ. 22, Cent. 6. Obſ. 55., & 56., & Act. Tom. 2. Append. n. 3., & Tom. 3. in Obſ. 6.
(7) Specim. Experim. circa Generat. Part. Therapeut. in Reſolut. Hiſt. 3.
(8) primam de duabus intellige eodem n. X. deſignatis. (9) Obſ. 15.

tur, quam veſicæ, & urethræ, quæ unæ ſunt, eoque minus mirari oportere, quod eorum qui, primis illis obſtructis, perierint, corpora necdum incidere potuerimus.

2. Quorum diſſectionis ob id etiam cupidior fueram, ut examinare in iis poſſem eas partes unde, & per quas, & quo alii alias comminiſcuntur peculiares urinæ vias. Etſi enim adverſus has argumentum in Adverſariis [1] propoſui ab iis petitum, quæ ſatis conſtat in lotii ſuppreſſionibus adnotata eſſe ex renum vitio contingentibus, quod argumentum eo gravius mihi viſum eſt, ex quo animadverti, cum aliis poſtea, tum Boerhaavio ipſis [2] perplacuiſſe; tamen Cl. cuidam Viro plenius avebam ſatisfacere, exiſtimanti, vias illas peculiares in renum pelves, ut plures vel antea crediderant, eamque viciniam deſinere; ut tametſi renes dumtaxat, calculis, aliove ejuſmodi impedimento obſtructi conſpiciantur, poſſint tamen ob id ipſum earum viarum oſtia ſimul comprimi, nihilque tum in pelves, aut proximos ureteres tranſmittere. Tu igitur cum ejuſmodi cadaverum incidendorum occaſio dabitur, fac quod ipſe eram facturus, ut diligentiſſime membranas omnes, quæ iis Partibus vicinæ, annexæque ſunt, perſcruteris; fieri enim haud poteſt, ſi earum viarum oſtia ſint compreſſa, quin reliquus earum tractus tanto magis ſit remorante humore diſtentus, quanto magis occluſa ſunt oſtia, quæ emittunt, præſertim cum vias illas non eſſe adeo exiles, & officia, quæ iis adſcribunt, requirant, & ipſi ultro fateantur: quanquam fruſtra hunc te laborem ſumpturum illud indicat, quod nunquam in iſtiuſmodi caſibus cuiquam illas apparuiſſe legimus, cum plurima alioquin fuiſſent ægris ingeſta, quæ ipſas, aut alias, quas alii conjiciunt ad veſicam tendentes, maxime diſtendere debuiſsent, Profectores autem diligentes, & valde exercitati mortuorum corpora ſcrutarentur. Franciſcus enim Plazzonus (ut exemplo utar ejus hiſtoriæ, quam in Sectione hac Sepulchreti ter repetitam fuiſse, oſtendi [3]) aut ſecuit, aut diſsectioni præfuit ejus Monachi, cui inter cætera diuretica ipſæ quoque cantharides datæ fuerant, quæ veſicam, quamvis inanem, exulceraverant, ut illuc perveniſse earum vim per ſanguifera vaſcula, non per ignotos peculiares tramites intelligamus, qui cum ea vi ſimul diureticas potiones tranſmiſiſsent ſive in renum pelves, aut ureteres, ſive recta a ventriculo in veſicam. Hæc enim altera opinio placuit pluribus, an propter illa Hippocratis [4], aut certe vetuſtiſſimi Auctoris verba, *ſi habuerit puer venas de ventriculo ad veſicam tendentes amplas, ac attrahentes*, an potius ob ea, quæ accidere audiiſſent in diabete legitimo, cujus rariſſima exempla poteris legere apud Marcellum Donatum [5], nempe *ut potus nihil omnino mutatus mingeretur, ſervans eundem colorem, conſiſtentiam, ſaporemque, & odorem*. Sed ſi propterea comminiſci oportet ductus a ventriculo ad veſicam tendentes; alios comminiſci oporteret ad cutem, quando exemplis illis hoc quoque ſubjicere non dubitavit Donatus de puella formoſiſſima jam diu febribus conflictata, cui *remotis nondum ab ore poculis, hauſtæ liquidiores potiones a præcordiis .... eadem copia, qua erant abſorptæ, abſque alteratione ulla refudabant ita ut ex rubeo lyæo colore rubeo; ab albo juſculo, albo itidem tunc inficerentur ſubuculæ*, idque *duarum hebdomadarum ſpatio* fuiſſe adnotatum. Verum de ignotis hiſce ductibus quacunque demum e ventriculo ferri in urinarias partes conjiciant, ſcite ad me quondam ſcripſiſſe Cl. Paſtam, memini, ſi revera forent, debuiſſe illis, qui eo tempore in noſtris quoque regionibus ſic argento vivo abutebantur, ut pene quotidie mane ad unciam ſumerent, aliquam ſaltem ejus partem cum lotio exire, quod in illorum nemine Medici noſtrates animadverterant. Quod ſi forte dicas, vix patere eos ductus; ſed in febribus, de quibus illa ſunt Donati præcipua exempla, dilatari; neque Paſtæ objectioni, neque aliis, ob quæ ſunt excogitati, phænomenis ſatisfacies, & certe in primo ex Trincavellio Donati exemplo adſtringere eorum ductuum oſcula potiones debe-

Oo 2

(1) III. Animad. 36. (2) Prælect. ad Inſtit. §. 385. (3) ſupra, n. 1.
(4) De Morbis l. 4. n. 28. (5) De Med. Hiſt. Mirab. l. 4. c. 27.

debebant, quas, *niſi galidæ fere* eſſent, æger recuſabat. Sed quid, inquis, ad recentiorem Obſervationem [1] dicemus, nempe Virginis illius aſciticæ, in qua ren *ſiniſter æque ac dexter . . . . totus ſcirrhoſus, & induratus erat, ac ita coaluerant, ut nec pelvis detegi potuerit*, cum eadem noviſſimo etiam tempore *parciſſime* quidem, & *inſtar aquæ fontanæ limpidam*, non, ut initio, *rubram, & craſſam* urinam reddidiſſet, ſed tamen reddidiſſet? An pauxillum id humoris ex ſero, quod ventrem diſtendebat, *per veſicæ poros foras intro-ſpectantes* tranſiiſſe? an potius ex alterutrius renis, & pelvis particula aliqua necdum, cum poſtremo minxit, penitus indurata, & conſtricta, ſicuti poſt mortem apparuit, per anguſtias, ut inſolita oſtendit limpitudo, proveniſſe? certe non per ductus in ureteres, vaſicamve influentes, ut pote qui ex ventriculo multo plus humoris importaſſent.

3. Utcunque id eſt; quæ in mortuis urina ſuppreſſa veſicæ etiam, aut urethræ vitio Valſalva, & ego viderimus, hic accipies; nec tamen omnia. Habuiſti enim proxima Epiſtola [2], itemque XXXIV. [3] quædam eorum, quæ ille, eorum autem, quæ ipſe conſpexi, nonnulla Epiſtola IV. [4], & X. [5] in aliiſque alia habebis. Quæ igitur huc potiſſimum ſpectare credidi, ex illo quidem hæc ſunt.

4. JUVENIS agricola, cujus duo fratres & ipſi juvenes annis ſuperioribus ex acutis morbis circa vernum æquinoctium interierant, eodem anni tempore ad hunc modum deceſſit. Scabiem ſibi, neſcio quo adhibito unguento, abegerat: paulo poſt urina ſuppreſſa eſt, non ſine vomitu, & dolore interdum ad lumbum ſiniſtrum. Urinam tamen aliquoties poſtea excrevit, ſed paucam, & ſaturati lixivii ſimilem, & cum dolore: cujus exitum cathetere expedire, nequicquam tentatum eſt. Tandem corpus univerſum intumuit: & accedente laborioſa, ac magna reſpiratione, poſtridie, circa vigeſimum primum a ſuppreſſione diem, mors ingruit. VESICA, & renes ſani erant; niſi quod hi aliquanto majores, illa autem libras continebat circiter duas urinæ ejuſmodi, qualem diximus. Sed & in ventris cavo humor ſtagnabat, urinam olens, cæterum limpidæ aquæ ſimilis. Qui in vitreo vaſe aſſervatus, multa divulſa quaſi urinarum *contenta* exhibuit. Igni autem impoſitus, primum turbidus eſt factus, & vaccini ſeri conſimilis, mox lactis ipſius, denique ſic concrevit, ut ovi albumen prorſus referret: cujuſmodi concretionem in nullo morbido humore, qui in corpore ſtagnaret, unquam antea Valſalva viderat. In Thorace pulmones quidem multum aere diſtenti, pleuræque, ad dorſum, annexi; ſani tamen fuerunt. Cordis ventriculus dexter polypoſam concretionem mediocri magnitudine, ſiniſter minorem continebat.

5. Acres ſcabiei particulæ, in ſanguinem repulſæ, quam graves noxas attulerint, alias [6] a nobis in duabus fœminis oſtenſum eſt. Sed in illis alio; in hoc Juvene, lotio admiſtæ, in renes, veſicamque irruerunt. Quorum viſcerum membranas intimas compungendo, utrobique attulerunt dolorem, illas criſpantem, eoque urinæ effluxui jugiter propemodum obſtantem, unde renes ab hac, intus cohibita, majores facti, veſica autem vel quod ſæpe vix ullam haberet, vel quod contrahere ſe rite non poſſet, vel potius quod catheterem non admitteret, hoc in urethram immiſſo nihil reddebat; educto nihil, niſi raro, & cum dolore, emittebat. Cohibita igitur maxima ex parte in ſanguiferis vaſis lotii materia obitus denique cauſa fuit; quamvis alio, & præſertim in ventris cavum redundarit, ut ſignificavit odor ſtagnantis in eo laticis. Se enim illa facile admiſcet humoribus, qui tunc a ſanguine ſecernuntur. Itaque, ut exemplum profeẽram, quod neſcio cur non fuerit Sepulchreto additum, Malpighius [7] in Præceptore ſuo Natali, cujus ureterem, & renem, ob interceptum calculum coercita urina, monſtroſe dilatatos invenit, durante plures dies lethali ſuppreſſione adnotavit,

(1) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 25. n. 2. ad 3. (2) n. 4. (3) n. 7. (4) n. 19. (5) n. 13. (6) Epiſt. 16. n. 34., & Ep. 38. n. 22. (7) Op. Poſth.

vit, ſalivam odorem, & ſaporem lotii retuliſſe, & cutem pariter halitus ejuſdem reddidiſſe. Albertinus autem mihi narrabat, Nobilem illum Juvenem, cujus renum ſtructuram a Malpighio in Epiſtola ad Sponium deſcriptam habemus, in eodem morbo non ſalivam, urinæ odore, & ſapore infectam, ſed propemodum urinam ipſam expuiſſe; quod adjectus odori, & ſapori color quoque teſtabatur, affluente ad ſalivares glandulas urinæ materia ea copia, ut buccæ, & parotides intumeſcerent. Quam ob excretionem fortaſſe tandiu vixit donec, victa ſuppreſſione, magnam vim urinæ mingeret: quanquam nihilominus ei contigit, quod non raro & aliis, retentam longiori tempore urinam tandem reddentibus, ut vitiatis humoribus, & viſceribus, non multo poſt interiret. Excretiones alias, per quas homines, quibus lotium ſuppreſſum eſt, vitam diutius trahunt, aut ſervant, cum Thomas Bartholinus (1) commemoret, iſtam, quam attigi, ſalivæ omittens, dejectiones, vomitus, ſudores enumerat. Dejectionum exemplum in Collega ſuo profert (2). Vomituum, & ſudorum quidem etſi diſerte non protulit, facile eſt ex aliorum Obſervationibus ſupplere. Sic Valliſnerius noſter (3) poſt decimum ſuppreſſionis diem accedente vomitu ſeri, colore, ſapore, odore lotium referentis, Virginem duraſſe vidit donec plurimis intus, & extra incaſſum adhibitis, mercurio tandem & dato, & applicito renum vias reſeravit. Sic Mantuanus Medicus (4) alteram vidit eodem ſimul & morbo, & vomitu dies primum plus quadraginta, nec multo poſt duos ſaltem & triginta vexatam. Sic alius (5) tertiam ad menſes quindecim, ut vix aliter quam per nutrientia enemata ali potuerit, donec ejecto calculo, & iſchuria, & urinæ vomitus defierunt. Sed ubi calculi, renes, & ureteres obſtruentes, dimoveri non poſſunt; fruſtra, ut Gulielminus (6) in duobus obſervavit, lotii vomitiones accedunt, quod & de aliis tum inſuperabilibus morbi cauſis, tum excretionibus intelligendum eſt: itaque in fœmina (7) jam in ore ſaporem lotii, odoremque percipiente, ipſius ſanguinis vomitus, & per nares exitus, ſi profuit, hactenus profuit, ut ad trigeſimum uſque diem vitam protraxerit. Verum ut ad propoſitas a Bartholino excretiones redeamus; dignam in primis adnotatione Caroli Piſonis Obſervationem (8), quod ad ſudores attinet, indicavit; erant autem diuturni, aſſidui, copioſi, & tam olidi, ut vix ferri poſſet graveolentia: mictu itaque demum ſuccedente, æger liberatus eſt. Non ſic felici eſſe contigit Virgini, de qua nobis referebat Petrus Nannius. Illi quoque diu propter calculos urina ſubſtiterat, ut jam deploratam exiſtimaret, cum ſudor immani copia prorupit, urinam olens. Is quandiu duravit (duravit autem ad dies) Virgo melius habuit. At eo ceſſante, intra dies paucos thoracis hydrope abſumpta eſt. Sed hac felicior ad tempus fuit altera olim Patavii Virgo, de qua ex ſpectatæ fidei Medico narrat Marcellus Donatus (9). Scilicet non toto quidem ex corpore, ſed tantum ex *regione ventriculi reſudabat humor ad plurium librarum pondus, colore, & odore urinam referens*, cum hæc non ſolum, ſed & alvi ſuppreſſa eſſent recrementa. Quæ, cum ſex ipſos menſes nihil antea urinæ redderetur, ſuppleviſſe, tunc videlicet *fluente alvo*, credita fuerant. Quin etiam inſenſibilis perſpiratio ſupplere videtur in juvene fœmina, quæ rariſſimo, ſed eodem notiſſimo Veronæ exemplo ne guttam quidem urinæ excreverat duos jam & viginti menſes, cum illud Cl. Zevianus (10) memoravit. In ejus autem cubiculo fœminæ, lotii odor percipitur, quem & exhalare videntur induſia. Pluribus interim ea morbis, quamvis nullo cerebri, conflictatur. Sed & Patavina illa in maraſmum tandem incidit. Quæ attuli, etſi fere attinent ad eos, quibus lotium retentum eſt vitio

(1) Cent. 4. Epiſt. Med. 18.
(2) Ibid. & Epiſt. 21.
(3) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 56.
(4) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1715. Obſ. Anat. 3.
(5) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 6.
(6) Exerc. de Sangu. nat. n. 68.
(7) Eph. N. C. Cent. 6. Obſ. 56.
(8) De Morb. ab aqua S. 4. c. 6. Obſ. 127.
(9) c. 27. cit. ſupra ad n. 2.
(10) Del Flato l. 3. c. 11.

vitio renum ; quæ cauſa ex parte in eo quoque fuerat Juvene, de quo ex Valſalva dictum eſt ; tamen ſatis indicant unde & illi pereant, quibus veſicæ dumtaxat, aut urethræ vitio diutius retinetur; nec tamen ea ſimul veſicæ inflammatio eſt, cui, aut ſubſequenti gangrænæ mortem liceat imputare. Id ad genus ſpectare crediderim hanc alteram Valſalvæ Obſervationem.

6. VIR annorum ſeptuaginta, cum diuturna mingendi difficultate laboraſſet, ut non niſi catheteris ope urinam redderet, aucto in dies morbo, in Bononienſi Noſocomio S. Mariæ de Vita decumbere coactus eſt. Ibi dum a lithotomo per catheterem urinæ exitus, ſed incaſſum, quæreretur, ſubſecuta laborioſa reſpiratione, cum ſtertore mortuus eſt. VESICÆ urinariæ fibræ adeo creverant, ut cordis lacertos figura, & magnitudine referrent. Proſtatæ glandulæ excreſcentia ad pyri formam, vix ullum tranſitum permittens, ex aſſiduo catheteris impetu phlogoſim in ima parte conceperat. Ventriculus cordis dexter polypoſæ concretionis inchoamentum oſtendit.

7. Phlogoſim ejuſmodi non fuiſſe illius mortis cauſam, manifeſtum eſt. Verum in corpore longa ætate, ac creberrima lotii retentione ſic infirmato, ut decumbere cogeretur, quam vitiatus ſenſim eſſet ſanguis, non difficile eſt conjicere. Non mirum igitur, ſi accedente ea retentione, quæ per catheterem tolli non poterat, inter hujus inania irritamenta, inceperint demum, quæ brevi hominem conficerent. Vel ſine illis irritamentis, paulo poſterius fortaſſis, ſed nihilominus interiiſſet, ut tot alii, & in iis Vir quoque, cujus hiſtoriam, ſicut accepi ab eodem Medico, quem tibi alias (1) laudavi, Mariſato, huc adſcribam.

8. VIRO in hoc Noſocomio decumbenti ob lotii ſuppreſſionem, jam bis eductum hoc fuerat, & magna ſemper copia, per immiſſam argenteam fiſtulam. Cum ab hac aut æger, aut alii ne veſicæ cervix nimis irritaretur, timerent, propterea-que abſtinerent; mors non ſine convulſivis ſymptomatibus ingruit. DISSECTI ſana, quantum ſenſus judicare poterat, viſcera omnia, atque adeo veſica ipſa quoque reperta eſt; ſine ullo enim inflammationis initio tantummodo diſtenta erat, ut eam lotii copiam facile contineret, quam vix tria vitrea vaſa continuiſſent, quibus ad ſanguinem e ſecta vena excipiendum, aut ad urinam etiam, noſtris in regionibus utuntur.

9. Ego quam diſtentam, nec tamen inflammatam, veſicam haud ſemel invenerim, cum aliæ alibi (2) ad te ſcriptæ Obſervationes oſtendunt, tum quædam præſertim monſtrabit, quam ubi agam de Claudicatione (3), perſcribam. Nunc ut intelligas, quantum veſica impune extendi nonnunquam poſſit, ſubjiciam quid hic annis ſuperioribus honeſtæ fœminæ acciderit, mihi notiſſimæ, & nunc ſatis bene valenti. Primipara erat, & duos ſupra quadraginta annos nata. Cum propterea nihil cederent pelvis oſſa, hujuſque ima pars eſſet anguſtior, ibi hæſit magnum infantis caput, & compreſſa urethra, & proxima veſicæ parte, lotium cohibuit. Non ſine magna difficultate immiſſa eſt demum argentea fiſtula ex illis, quas ad mulieres habent, ſed incaſſum. Immitti debuit altera ex longioribus, quibus utuntur in viris, ſed minus curva: jamque ad palmum ſubierat, nihil tamen urinæ exibat. Altius itaque adigenda illa fuit, ut hæc exiret; exivit autem ad libras circiter quatuor. Parva erat muliercula: quo magis intelligis, quantum (id quod altius quoque, & peculiariter extumeſcens abdomen indicabat) quantum, inquam, extendere ſe veſica debuerit, imo veſicæ pars ſuperior, quando inferior adeo, ut diximus, erat compreſſa. Attamen infante, qui non modo erat mortuus, ſed & gravius olebat, mox detracto, nihil ex veſica quidem noxæ, aut periculi ſuperfuit. At ſi ejus plurimum diſtentæ exempla quæras, & quem exitum pleraque habuerint, attendas; ut ruptionem ſeponas, quam inde vel in bovis veſica deprehenderunt (4), invenies certe pro alia in

(1) Epiſt. 27. n. 4. (2) Epiſt. 4. n. 19., & Epiſt. 39. n. 33.
(3) Epiſt. 56. n. 14. (4) Act. N. C. Tom. 8. in Obſ. 2.

in aliis ſive partium, ſive ſanguinis, ſive urinæ ipſius diſpoſitione, & natura, longe aliter multis, quam propoſitæ mulieri, accidiſſe. Pervulgatum eſt, haud raro nimis diſtentam veſicam amiſiſſe vim ſe contrahendi, id quod nonnunquam brevi contingere ex Maucharti (1) Obſervatione colliges, qui poſt veſicæ iſchuriam ante quatriduum inchoatam, etſi primo exacto biduo lotium, nec ſemel, educendum curaverat, & veſicam in cadavere invenit prorſus vacuam, *amplam* tamen animadvertit, *non contractam*, *ut ſolet*. Neque minus vulgatum eſt, inflammatione facile corripi, cujus initia & in eo cadavere extabant, ut in tot aliis inflammatio ipſa reperta eſt multo amplior. Poſt hanc, quæ facile ſequantur, Auctores docebunt, quos maximæ diſtentionis veſicæ teſtes citat Henricus Meibomius (2), qui tamen neſcio quomodo unam Hildani Obſervationem pro duabus producat. Eandem enim, quam preſſe libro de Lithotomia cap. 5. memoravit, fuſius Centuria II. Obſ. 65. deſcripſit Hildanus, ibique ulcus e veſicæ cavo in Rectum uſque inteſtinum pertinens in mortuo demum illo Sene ab ſe repertum proponit. Multo autem ſæpius inflammationem id ſequitur, quod ab altero ex citatis a Meibomio Auctoribus Panarolo (3) ter obſervatum invenies, gangræna videlicet, in lethalem ſphacelum tranſiens. Ego poſt inflammationem, quæ diutius diſtentam veſicam corripuerit, nunquam gangrænam ampliorem vidiſſe memini, quam in agreſtis Viri corpore, quod inexploratum in Theatrum Anatomicum Bononienſe temere imperiti juvenes importandum curaverant A. 1706.

10. IS, ut poſtea compertum eſt, renum, veſicæ, ilei inteſtini vitiis obnoxius, aliquot jam dies urinam reddere non poterat. Itaque tumido, & nigreſcente jam abdomine mortuus erat. VENTRIS inferiora præſertim viſcera, & in his veſica, nigricabant, ut ſcrotum quoque, & hoc intercepta inteſtini, quod dixi, portio, nigredine in partes non modo omnes proximas, ſed ad media uſque femora ſe extendente; ut cito cadaver pene totum aſportandum fuerit, ne odoris gravitas Gymnaſium inficeret. Vix ipſe nonnulla curſim in renibus animadverti, quæ cum alio loco (4) tradiderim, non hic iterabo.

11. Ilei interceptio urinæ ſuppreſſionem, an hæc Ilei interceptionem præceſſerit, pro certo ſcire non potui. Illud ſcio, quod & aliis Litteris (5) ſcripſi, ad Ilei inflammationem lotii ſuppreſſionem accedere. Sed & plures aliæ ſunt cauſæ extra veſicam poſitæ, quæ in hac lotium remorantur. De fœtu, in difficili partu ejus cervicem premente paulo ante (6) dictum eſt: quin etiam in geſtatione uteri, poſtremo præſertim tempore, mulieres ſunt, quarum aliquas probe novimus, quæ mingere nequeunt, niſi ſupinæ. Huc adde, ut quæ rarius accidunt, prætereamus, ſcimus enim, muliebri urethræ adnatum exterius corpus glanduloſum *pugni magnitudinem excedens* (7), ſcimus acriora medicamenta, naturali, ut arctius adſtringeretur, adhibita, illud urethram premendo, hæc inflammationem vehementiſſimam concitando, lethalem attuliſſe urinæ ſuppreſſionem, quam etiam a ſanguine, e vulnerati omenti vaſe paulatim deſtillante, in pelvi autem coagulato, & veſicæ collum valde comprimente, inductam fuiſſe (8) non ignoramus; huc, inquam, adde multa, & duriora ſcybala, aut prætumidas hæmorrhoides, quæ idem collum ad pubis oſſa apprimant, adeo ut exire nihil poſſit. Ad has attinet, quod adoleſcenti mihi perſenex, & felix in mea Patria Chirurgus aſſeverabat Joannes Amatorius, ubi circa imam veſicam fibræ ſtagnante ſanguine, aut humore turgent, egregium afferri auxilium ſanguiſugis ad venas illas admotis. Sic in Avo, qui etiamtum vivebat, Nobilis, meique, etiam ob humaniorum litterarum ſtudium, amiciſſimi Viri Petri Scanellii cum per catheterem nonagies immiſſum

(1) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 41. (2) Exercit. de Catheteriſmo theſ. 17.
(3) Jatrologiſm. Pentec. 1. Obſ. 27. (4) Epiſt. 38. n. 41. (5) Epiſt. 34. n. 8.
(6) n. 9. (7) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 201.
(8) Vid. Hoffm. Medic. Rat. T. 4. P. 2. S. 2. c. 7. in ipſo fine.

ſum urinam ipſe educere debuiſſet, illo demum remedio, poſt tot alia incaſſum adminiſtrata, ſublatam eſſe pertinaciſſimam ſuppreſſionem. De ſcybalis autem notiſſima eſt Wepferi Obſervatio (1), ad quam, in Sectionem quoque hanc Sepulchreti relatam (2), ſed non abſque iis operarum erroribus, qui intelligi non ſinunt, adjungere alteram potes, quæ in Additamentis legitur ad proximam Sectionem XXV. (3) Eundem felicem exitum, quem prima a clyſtere injecto proponit, cum alibi plures, tum hic præcipue Hebræus expertus eſt, cui nulla alia auxilia profuerant. Sed tum quæ emolliant, injicere ſatis eſt, præſertim ſiquod periculum ſubſit veſicæ inflammationis, aut ſuſpicio convulſivæ ejus ſphincteris conſtrictionis. Quorum neutrum ſatis mihi attendere viſus eſt ſenior Medicus, qui mihi duas treſve felices curationes narrabat ſuas; datis enim quæ alvum vehementius cierent, hanc ſimul, & ſuppreſſam urinam moviſſe. Sic enim ajebat, tametſi hanc non moviſſem, at ſaltem quanto plus humoris ex alvo eduxiſſem, tanto minus per renes defluxiſſet ad veſicam magis magiſque diſtendendam: movi autem eum ſimul, qui veſicam jam diſtendebat, cum Rectum inteſtinum laceſſendo, non potui proximæ veſicæ fibras non ſimul ad contractionem ſtimulare, iiſque magna ex parte amiſſam vim reddere. Scilicet non ſatis animadvertebat, nullam eſſe arctius cum imo inteſtino Recto conjunctam veſicæ partem, quam infimam, ſeu mavis urethræ initium, nec quid propterea conſequatur, ſi tum forte pars hæc initio aliquo jam teneatur aut inflammationis, aut convulſionis. Equidem inficias non eo, interdum a paralyſi, alias ab ipſa diſtentione veſicam ſe contrahendi vim amittere. Sed hoc ajo, urinæ in veſica ſuppreſſionis cauſas ſolerter eſſe diſtinguendas, nec ſemper facile adeo, ac cito, ut ex Maucharti exemplo ſupra (4) collegimus, ſublatam a diſtentione vim, qua veſica ſe contrahit, eſſe concipiendam. Oſtendit hoc, ut alia præter eam, canis a Boerhaavio (5) diſſectus, in quo etſi urina triduum jam retenta pleniſſima eſſet veſica, hac tamen exiguo vulnere pertuſa, *exſiliit urina ad magnam altitudinem: & veſica ita contracta eſt, ut pene nulla cavitas ſupereſſet.*

12. Sunt & aliæ complures cauſæ, quæ ut lotium poſſunt in veſica retinere, ita eos, quos dixi, alioſque prohibent ſtimulos; ut puta quod domeſtici remedii loco apud quoſdam eſſe ſcio, ut laterem, frigidæ antea immerſum, plantis apponant mingere non potentis: quos felici audacia imitatus eſt, cum junior eſſet, Medicus amicus meus glacie ipſa pedibus pauliſper admota. Quæ ut aliquando hebetem veſicæ vim per ſtimulatos Cruralium nervorum fines potuerint excitare; intelligis certe, quam noxia eſſe irritamenta poſſint, ubi ab acrimonia urinæ inceperit hujus retentio, aut ubi ſecundum Solertiſſimi Pujati (6) conjecturas, & Experientiſſimi Benevoli (7) Obſervationes, quod nudata ſit veſica muco illo, quo adverſus nimios urinæ ſtimulos linita eſt. Sileo, cum ipſa in ſcrotum procidit, etſi hunc caſum ex quo meus ad me ſcripſit Georgius Georgi Medicus nunc apud Piſaurenſes Spectatiſſimus non adeo rarum eſſe cognovi, ut putabat Meryus (8), qui cum bis a ſe viſum deſcripſit, nullum ſibi eſſe notum Auctorem fatebatur, qui ejus feciſſet mentionem. Certe enim ex Platero in hac Sepulchreti Sectione (9) vidi commemoratum, & Sectione proxima ſuperiore XXIII. (10) ex Bartholino, & legi etiam apud Ruyſchium (11), qui vidit non ſemel (12), ut vere eſt a Chriſtiano Andrea Kochio (13) indicatum, ubi alteram Boerhaavii quoque memorat ejuſdem caſus Obſervationem: ad quam, aliaſque, ut analogum (14) in mulieribus hic omittam veſicæ prolapſum, de quo, deque ejus ſignis interea potes Meryum ipſum (15) & Præ-cl.

(1) Auctar. Hiſt. Apopl. 13. Schol. 8. (2) in Append. 1. ad Obſ. 19. (3) Obſ. 5. (4) n. 9 (5) Prælect. ad Inſtit. §. 366. (6) Dec. Obſ. 3. n. 5. (7) Differt. 2. (8) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1713. (9) Obſ. 17. §. 4. in Schol. (10) Obſ. 4. §. 4. (11) Cent. Obſ. 98. (12) Adverſ. Anat. Dec. 2. n. 9. (13) Affect. in libr. & cæt. rar. Deſcr. in Ratiocin. (14) Vid. tamen. & Epiſt. 43. n. 14. (15) Mem. cit.

ct. Baſſium (1) conſulere; illam quoque addes, quam in Viro Nobili habuit Doctiſſ. Valcarenghus (2). Sed ſi rarus hic caſus eſt, qui cum incidit, urinam licet (quod ejus proprium, ſive pathognomonicum indicium eſt) e veſica ejicere, quam æger manibus cum ſcroto attollat, aut comprimat; aliæ ſunt tum frequentes, ut a paulo grandiori calculo, &, ſi Hoffmannum (3) audiamus, qui unam præſertim ſuarum Obſervationum (4), diſſectionumque ſic explicat, a ſpaſmo ipſius veſicæ, tum minus frequentes, ut ab arroſis, velut idem (5) vidit, & valde laceris per fœtidum pus, quod e rene ſiniſtro, ulcere penitus conſumpto, & exeſo, in pelvim deciderat, exterioribus veſicæ tunicis, aut etiam ut a tuberculis; ſunt, inquam, aliæ urinæ in veſica ſuppreſſiones, in quibus ab additis ſtimulis ut nihil auxilii, ſic plurimum detrimenti afferatur. Sunt autem aliquando in veſica, aut ad ejus collum tubercula, tametſi, uti perſpicue a laudato Benevolo (6) demonſtratum eſt, ſæpe Medici vel præſtantes in iis ponendis decepti fuerint. Sunt, inquam. Nam etſi Ruyſchius (7) unum repræſentat exemplum; plura tamen occurrere, in adjecta Obſervatione (8) ſatis indicat. Quæ tubercula viderit Drelincurtius (9), quam excreſcentiam Sylvius (10), quam carunculam Tulpius (11), quam Smetius (12), quam Hildanus (13) invenerint, habes in ipſo, ne longius te abducam, Sepulchreto, ubi & alia facile reperies eodem ſpectantia. Fortaſſe & illius adhuc memineris, quam olim in I. Epiſtola Anatomica (14), a me deprehenſam non ſecus ad urinariam, quam in fellea veſica, propoſui. Et quamvis tuberculorum, quæ in urinario oboriuntur meatu ſupervacuum ſit exempla producere, cum in ipſis Hippocratis Aphoriſmis (15) eorum facta ſit mentio, & ſuppurationis, per quam tolluntur; tamen non futurum tibi ingratum credidero, ſi ad hiſtoriam Sacræ illius Virginis, quæ dies LXVI. clyſmatum nutrientium ope, Ramazzino (16) medicinam faciente, ſervata fuerat, hoc quoque addam, quod ab ipſo accepi, eandem videlicet cum poſtea lotii ſuppreſſione correpta eſſet, catheteris autem recuſaret auxilium, re poſt dies aliquot ad extremum deducta, urinam ſimul cum pure non multo, nec ullo, niſi urethræ, dolore emittere cœpiſſe, atque ita morbi cauſam fuiſſe tuberculum in urethra natum, oſtendiſſe. Cujus ut opportuna ſuppuratio morbum ſuſtulit, ſic remediorum, quæ ſupra diximus, irritamenta adauxiſſent. Sed tubercula tamen ejuſmodi facile in pus abire poſſunt, viamque liberam reddere. At ſcirrhoſos tumores, aut ad ſcirrhi duritiem vergentes, quales ſæpe in Proſtata glandula fieri, aut ex ea excreſcere ſolent, quis facile ab ipſa natura, nedum ab arte, ſperet ſublatum iri? Talem vero fuiſſe credo, illam ejus glandulæ excreſcentiam, quæ ſupra (17) ex Valſalvæ Obſervatione deſcripta eſt. Talis certe fuit tumor univerſæ Proſtatæ in hac, quæ ſequitur, noſtra.

13. CIVIS meus, Vir Patricius H. M. annos natus amplius ſexaginta, quadrato corpore, & robuſto, facie rubente, habitu ad obeſum inclinante, herniofus, adoleſcens virulenta gonorrhœa laboraverat, ſemper vero multum, ſæpe etiam merum biberat. Cum multum quoque, & creberrime mingeret, vix anno ante levi quodam retentionis urinæ principio tentatus fuerat. Anno autem 1710. IV. Nonas Martii quaſi repente omnino ſuppreſſa eſt. Affinis ejus Medicus clyſteribus, balneis, ſanguinis ex hæmorrhoidibus miſſione, remediis etiam, quæ, tunc ſimul adſtrictam alvum moverent, auxilium afferre ſatagebat; ſed incaſſum. Itaque demum catheterem immitti juſſit: quod non ita difficulter & tum, & poſtea peractum eſt. Singulis autem immiſſionibus ſeptem fere uri-

(1) Dec. 3. Obſ. Anat. Chir. 2.
(2) Differt. de Saxis, Acub. & cæt.
(3) c. 7. ſupra ad n. 11. cit. Epicr. Obſ. 1.
(4) Ibid.
[5] Ibid. Obſ. 8.
[6] Diſſ. 2. cit.
[7] Cent. Obſ. Fig. 62.
[8] 78.
[9] Sect hac 24. Obſ. 13. §. 2,
[10] Ibid. Obſ. 10. §. 6.
[11] Ibid. Obſ. 8.
[12] Sect. 25. Obſ. 1. §. 4.
[13] Ibid. in Schol. ad §. 2.
[14] n. 43.
[15] 82. Sect. 4., & 59. Sect. 7.
[16] Conſtitut. Epid. Urb. A. 1691. n. 22.
[17] n. 6.

urinæ libræ, etſi modicum, quod poterat, daretur, primis quidem diebus, ex quo illud cœpit fieri, educebantur. Intermediis, nam dies vixit circiter quindecim, paulo pauciores: ultimis rurſus ad ſeptem. Et primis quidem diebus aliquem ad mingendum ſentiebat ſtimulum, nullum intermediis, rurſus aliquem ultimis. In urinis interdum aliquid ſanguinis conſpectum eſt, interdum quædam parva quaſi membranarum tenuium fruſta. Poſtremis diebus alterius humeri dolor acceſſit: febris penultimo: noviſſimo, cum poſt eductum mane lotium, argentea fiſtula extraheretur, animadverſum eſt tinctam eſſe; id quod antea acciderat nunquam; haud ſecus ac ſi in vitriolico humore fuiſſet. Eo die ad veſperam inclinante, ecce rigor, & tremor, calente tamen cute; hinc pulſus obſcuratio: quo iterum ſe non ſine intermiſſionibus prodente, alter accidit tremor: hora autem quinta noctis mors.

CADAVERIS diſſectioni, rogatus, cum aliis Medicis interfui poſtridie ſub primam noctem, quo tempore ab eo, qui medicinam fecerat, a Chirurgo, ab aliiſque, eadem omnibus confirmantibus, ea, quæ modo ſunt ſcripta, accepi. Peritonæum vidimus, ad hypogaſtrium præſertim, lividens, inteſtina autem ferme ſublivida: in ſummo diſtentæ veſicæ fundo exterius vaſa ſanguine turgida, interiorem tunicam hic illic rubeſcentem: tunicas autem omnes craſſiores multo quam æquum eſſet; itaque vel emiſſo lotio, majorem, quam ſolet, magnitudinem veſica retinebat. In eo priuſquam totum emitteretur, grumum non ita parvum animadvertimus libere natantem, qui nihil magis, quam ſemilaceram hydatidem, referebat; mihi vero attentius examinanti tenuis polypoſa concretio viſus eſt, quæ membranulas in ſe convolutas, & concidentes mentiretur: ejuſdemmodi autem parva illa fuiſſe fruſta, quæ in extracta urina interdum apparuiſſent, ii, qui viderant, affirmabant. Cum igitur cauſam hujus ſuppreſſionis inquireremus, ad imam veſicam ſe ſe obtulit. Proſtata glandula præter naturam tota extumeſcens, eaque duritie prædita, ut quaſi ex cartilaginis, & ligamenti commiſta ſubſtantia conſtare ſecantibus videretur. Alba erat niſi quod locis quibuſdam, præſertim vero in utraque ſuperficie, a ſtagnante in vaſis ſanguine nigricabat, idque a dextris magis, qua ex parte ſcrotum magna diſtendebat enterocele.

14. In hac, quæ modo propoſita eſt, ſuppreſſionis cauſa omnes, qui aderamus, facile conſenſimus, tum quia alias quoque a præſtantibus Viris, ut poſt (1) dicetur, eandem inventam, agnitamque fuiſſe, non ignorabamus, tum quia proclive erat intelligere, cum tumor, & durities Proſtatæ incepit, cœptum quoque ægrum eſſe principio aliquo retentionis urinæ tentari, cum vero demum uſque adeo tumor auctus fuerat, ut repentina accedente ſanguinis per eam glandulam, circumque ipſam majori motus tarditate, meatus per eam ductus, non niſi immiſſo catheteris ſolido corpore, ſatis urinæ patere poſſet, hanc amplius nequiiſſe per ſe ſibi exitum aperire. Nec dicas, ſanguinem, adhibitis ad proximas venas hirudinibus, quod auxilium ſupra (2) laudavimus, priorem motus celeritatem recuperare, & ſic tumorem imminuere debuiſſe. In pleno ſiquidem ejuſmodi corpore non detracto ante omnia e brachiis ſanguine, multo major hujus copia eo unde arceri oportuiſſet, ob minorem factam reſiſtentiam facile influxit. Mitto quærere, an etiam ob balnea tunc in uſum tracta, & an etiam ſtimulus acceſſerit ab iis præſertim, quæ ad alvum ſolicitandam præbebantur. Illud quoque omitto, num ſerius quam decuiſſet, urina educi cœpta ſit, quod præ cæteris, quæ tunc, quippe ſupervacua ægro jam mortuo, ut conſuevimus facere, ſilebamus, vulgo objectum audivimus. Objiciendi cauſa erat, quæ hic memoretur non indigna. Acciderat per eos dies, ut quatuor alii Cives præter eum, de quo dictum eſt, eodem morbo de improviſo corriperentur, & quod poſtea Halæ Magdeburgicæ vere anni 1730. Cl. Baſſius (3) obſervavit *plane inauditum*, ut legitima gonorrhœa epidemice graſſaretur, ſicuti Obſervationibus quatuor prolatis teſtatur, id nos Foro Livii, Urbe non pro

[1] n. 17. [2] n. 11. [3] Dec. 4. Obſ. Anat. Chir. 5.

pro eo ac meretur, fuitque olim, incolis nimium afluente, vere anni 1710. in veſicali, ut vocant, iſchuria, cujus quinque proferre poſſemus, intra paucos dies habitas, Obſervationes, non vulgari exemplo animadverteremus, quas fortaſſe non ita abſimili modo, ac ſuas ille explicavit, magna ex parte explicare liceret. Cum igitur ex quinque noſtris Civibus quatuor, quorum alicui medicinam ipſi feceramus, Civitas evaſiſſe, illum unum, cujus diſſectionem legiſti, interiiſſe videret; providentiam cæterorum in catheteris tempeſtiva immiſſione laudabat, Medici, de quo loquimur, tarditatem, jure, an injuria? redarguebat. Sed ut aliæ in aliis morbi cauſæ, aliæque corporis, & partium, & urinæ conditiones ſunt, ita alia alii Medico in alio ægrotante eſſe eorum, quæ cito agit, aut differt, ratio poteſt. Me quidem in meo, facilioribus cito, ſed fruſtra adhibitis, in catheteris uſu celeritatis non pœnituit; quamvis Chirurgo nimia adeo videretur, ut propter exiguam hypogaſtrii tenſionem nihil urinæ in veſica eſſe aſſeveraret. Quem non tam ſigna, quæ aberant; iſchuriæ renalis, & ſigna cætera, quæ aderant, moleſtiſſimæ veſicalis, quam res ipſa continuo refellit. Immiſſa enim fiſtula, lotium eduxit ad libras tres magno cum ægri levamine, mirantis, unde ſibi, qui parum bibiſſet, tantum urinæ in veſica eſſet, quippe ignorantis, non raro cum ea ſuppreſſione diabeticam quandam affectionem conjungi, quæ mihi interdum occaſionem præbuit dubitandi, an hæc illius cauſa fuerit, veſicam dormiente homine, ita, & tam celeriter diſtendendo, ut mox in experrecto ſe contrahere amplius non poſſet. An vero æger, in cujus veſicam Fabricius noſter ab Aquapendente (1) ſcribit, tantam lotii copiam, natura criſim moliente, influxiſſe, ut cum illud reddere nequiret, fuerit per catheterem extrahendum, an æger is, inquam, ut meus, dormiret, an, ut ex febre continua, & periculoſa decumbebat, hebetibus eſſet ſenſibus, ſicuti pro certo neſcimus; ita alterutrum licet facile ſuſpicari; neque enim alioquin apparet, cur, ex quo urina primum in veſicam paulo copioſius fluere cœperat, non eam reddiderit, & ſic deinceps faciendo, caverit, ne quanta quanta afflueret, omnis in veſica retineretur.

15. Ejus, quæ paulo ante dicta eſt utriuſque morbi conjunctionis, diabetis videlicet, atque iſchuriæ, ne apud alios exempla quæras, cujuſmodi in primis eſſet in Sepulchreto illud Hildani, quod, ad Senem attinens ſupra (2) memoratum, in hanc Sectionem relatum eſt §. 8. Obſervationis X, quæ primo quidem loco proponitur; nam altera, per incuriam eodem numero deſignata, continuo ſuccedit; neve ego alia adjungam recentiſſima, mihique cognita, ſatis eſt hiſtoriam relegas in qua verſamur (3). Videbis, ut modicum tunc æger biberet, quanta nihilominus in veſicam deflueret urinæ copia. Piget ejus renes, & jecur non inſpexiſſe. Neque ideo piget, quod ex eorum inſpectione ſperaſſem me cauſam aſſequi poſſe illorum, quæ in diabete contingunt. Namque ut ſeponam mirabiliora, quæ de legitimo narrantur (4), quorum aliqua ſine cauto examine accipienda non videntur; non minus certe mirabile eſt, quod vel noſtra ætate Venetiis (5), & Bononiæ (6) conſtat in ſpurio, quem vocant, accidiſſe duabus Virginibus, ut altera intra dies 94. urinæ libras reddiderit 3674, altera intra dies 97. reddiderit libras 4171. cum earum utraque non modo aut parum, aut nihil biberet; ſed quaſi eorum inſtar, qui hydrophobia laborant, & ſitiret plurimum, & potionem quamlibet abhorreret. Sane intelligis, quæcunque in renibus, aut in jecinore vitia deprehendantur; Meadius enim (7) *ſemper* in hoc viſcere *ſteatomatoſi aliquid*, diſſectis iis, qui ex diabete interierant, ab ſe repertum eſſe teſtatur; certe, inquam, intelligis, non propterea apparere poſſe, unde, non dico tanta, ſed vel dimidio minor humoris copia ſit repetenda. Itaque coacti ſunt, qui Virgi-

[1] De Chirurg. Operat. ubi de urinæ Suppreſſ. [2] n. 9. [3] n. 13.
[4] Vid. ſupra, n. 2.
[5] Caſo propoſto da Bartol. Barati a Lodovico Teſti con la Riſpoſta di queſto.
[6] Comment. de Bonon. Sc. Inſt. T. 1. ſub tit. Medic. [7] Expoſ. (mechan. Venen. Tent. 1.

ginum illarum caſus explicandos ſuſcepe-runt, idem facere, quod & Meadius deni-que (1) diſerte fecit, & facere jam cœpe-rant Medici (2) ſæculo XV; ut ad aë-rem confugerent, & multo aptius quam illi Veteres, non ex ipſo aere, ſed ex aqueis particulis in eo natantibus, imma-nem illam deducerent vim urinæ. Mihi igitur diſplicet ea, quæ dixi, viſcera haud examinaſſe, non quod in iis cauſam mira-bilium iſtiuſmodi caſuum, ſed quod dia-betis non ita immodici aut cauſæ ex par-te, aut effectus potius veſtigia fortaſſe quæ-dam animadvertere potuiſſem. Idque tan-to magis diſplicet, quanto pauciores extant denatorum poſt eum morbum diſſectiones. Oſtendit hoc brevitas illius ex proximis Sepulchreti Sectionibus, quæ de eo inſcri-pta eſt, XXVI. Cæterum de Obſervatio-nibus, quæ in ea ſunt haud amplius quin-que, tres ſunt, quæ renes exhibent aut am-bos flaccidiores, aut alterum ſaltem collap-ſum in ſe, aut pene abſumptum. Cum his conveniunt Obſervationes, quas additas non fuiſſe miror, Ruyſchii duæ (3); neque enim ſuam tunc vulgaverat, Hoffmannus (4). Quæ & ipſa, quamvis ſupponat, dia-betem a præcedente lotii in renibus, & ureteribus retentione, provenire, unde ex eo multum in ſanguinem regrediatur, mox ſublata retentionis cauſa, affatim pro-dituro; eo tamen redit, ut renum poros ab ea ipſa retentione, & reverſione laxa-tos ſignificet, cum in quodam Comite, qui diabete laboraverat, a dextris & ren du-plo magis, quam a ſiniſtris, amplificatus, & ureter valde, ac farciminis inſtar dilata-tus apparuerit. Ego quoque, ut minime in omnibus explicationem hanc ſequerer, quippe cum in omnibus retentio lotii non præcedat, & copia qua reddunt plures, longe ſuperet quidquid retineri, & in ſan-guine redire potuerit, ſic in propoſito a me Viro, aliiſque ſimilibus non difficile ſe-quar, ut pote qui neque tantum urinæ ſe-cernant, idque fecernant poſt retentionem, in eodemque præterea, cum ante iſchu-riam multum potare, multumque mingere ſemper ſoleret, vel antea renes laxiores fuiſſe videantur. Quid vero acceſſiſſet vitii ab humore, quem noviſſime cum parum biberet, tanta copia renes tranſmittebant, melius conjicere fortaſſe poſſem, ſi urinas omnes examinaſſem. Nam quod primis, ultimiſque diebus aliquem ad mingendum afferrent ſtimulum, intermediis nullum, facilius a copia eſſe potuit, quam ab illa-rum natura, quando copia minori erant intermediis diebus, majori autem primis, & ultimis: niſi forte malis, hebetatum a crebra diſtentione fuiſſe veſicæ ſenſum, ut intermediis diebus haud amplius afficere-tur, donec ob parcum potum, & ingen-tem humoris vim a ſanguine excluſam, urinæ denique tanto acriores factæ ſint, ut vel hebetem veſicam nonnihil per-cellerent, quo tempore etiam cœpe-rint aliquam hic illic in ea phlogoſim ex-citare.

16. Quod ſi ut phlogoſim, eroſionem ullam in veſicæ intima facie conſpexiſſem; minus fortaſſe grumum illum membrani-formem examinaſſem, quem, in mortui urina deprehenſum, polypoſam concretio-nem eſſe cenſui; quippe cum ex lamellis tunc factum credere potuiſſem ex interiore membrana deciduis; neque enim eo tem-pore controverſia erat, quam annis demum ſuperioribus ortam audivi, num ſine hæ-morrhagia non compeſcenda accidere id poſſit. At certe ejuſmodi hæmorrhagia nón contigerat in Matrona, a Willſio (5) memorata, quæ cum longe ante obitum ex urethra ejeciſſet *membranam craſſam, atque latam, materia ſabulo-ſa refertam*; e cadaveris ſectione con-ſtitit, illam *fuiſſe partem tunicæ interio-ris veſicæ*: ut neque poſtea contigit in fœminis duabus, quæ per eundem mea-tum amplam membranam ejecerunt, ab Ruyſchio (6), & Boerhaavio (7) per-ſpectam, harumque alteram *lapillis quaſi conſperſam*. Credibile autem non eſt, ta-les Viros pro vera membrana *pſeudomem-bra-*

[1] Monit. Medic. c. 9. Sect. 2. [2] Vid. Marc. Donat. c. 27. ſupra ad n. 2. cit.
[3] Obſ. addit. ad Dilucid. Valvular. 13., & Cent. Obſ. 13.
[4] Conſult. Medic. Cent. 2. Caſ. 85. [5] Diff. de Urin. c. 5.
(6) Adverſ. Anat. Dec. 2. n. 9. (7) Vid. Kochii cit. ſupra ad n. 12. Deſcript. in Hiſtoria.

branam accepiſſe, præſertim cum Ruyſchius multis ante annis qua ratione ars poſſit, non modo natura, pſeudomembranas efficere, docuiſſet (1), ipſeque effeciſſet. Certe autem pſeudomembrana non erat, quippe ſuis vaſis ſanguiferis prædita, quam eadem via ejectam a Viro conſpexerat antea Rouhaultius (2), qui tres dumtaxat ejus portiones ea amplitudine eſſe comperit, ut internæ veſicæ tunicæ duas ſaltem partes tertias feciſſe non dubitaret; tantum vero abeſt, ut hæmorrhagia eſſet conjuncta, quæ cohiberi non poſſet; lotium ſanguine tinctum apparuit nunquam. Equidem haud contendo, quidquid e veſica exit membranæ forma, veram id eſſe membranam, qui non fuiſſe in meo illo Cive cenſuerim. Sed hoc volo, eſſe tamen aliquando notas membranarum adeo manifeſtas, ut Exercitatiſſimis, qui examinaverint, Viris, & pro veris habuerint, non ſit repugnandum: nec quia non continuo aſſequimur, qua ratione quædam poſſint abſque graviſſimis, atque adeo lethalibus ſymptomatibus accidere, eo decurrendum eſſe, ut facta negemus. Igitur quæ in ſimili controverſia de abſcedente aliquando interna membrana inteſtinorum alias (3) ſcripſi, tu hic quoque magna ex parte locum habere exiſtimato.

17. Nunc venio ad ſuppreſſionis cauſam in prætumida illa, præduraque Proſtata glandula repertam. Hanc cauſam non infrequentem eſſe, ex Obſervationibus eorum didiceram, qui in Sepulchreto laudantur, Riolani videlicet (4), Muralti (5), Dolæi (6), & facile, ut ego intelligo, etiam Reiſelii (7): non dixi aliorum quoque, & in his ejus, qui ante cæteros nominandus fuiſſet, Parei (8), quia non magnitudinem tantum, ſed & ſcirrhoſam hic ſpectamus duritiem. Confirmavi poſtea tum auditis, tum lectis aliis, quæ deinceps habitæ ſunt, ejuſdemmodi Obſervationibus. Audivi in duobus mihi probe cognitis hic Patavii honeſtis Viris. Legi autem tum apud alios, tum præſertim apud Cel. Heiſterum (9), & ſi glandulæ auctam dumtaxat molem attendas, etiam apud duos alios Spectatiſſimos Amicos meos, Valliſnerium (10), & Benevolum [11], quibus adjunges Riedlinum [12]. Verum non ſemper tota Proſtata eſt tumida. Haud raro ejus tantummodo ſuperior ambitus aut undique, aut certa ex parte ſic excreſcit, & tumet, ut urinæ exitum occludat. Excreſcentis adeo, ut id faceret, exempla poſſum, ut puto, ex Sepulchreto indicare: excreſcere autem incipientis plures mihi ſunt Obſervationes: quas, ut parva magnorum morborum initia noſcas, hic illis ordine ſubjicere non gravabor. Senem in hac Sepulchreti Sectione deſcribit Rhodius [13], in quo mictionem fecerat ſenſim difficiliorem, denique autem, muco addito, urinæ viam omnem intercluſerat *ſoli veſicæ orificio appendicula calloſa interius adnata, & verius interior ambitus orificii membranoſus in articuli magnitudinem excreſcens*. Certe clarius potuit rem deſcribere, ut is pariter, a quo Caſauboni, adeo veſicæ morbis vexati, idem orificium in Sectione proxima [14] deſcriptum leges: quam deſcriptionem graves inſuper obſcurant errores typographorum. Sed ſi recte ego, quæ uterque viderunt, aſſequor; illius orificii ambitus, quem ſumma Proſtata facit, a nimia hujus protuberantia attollebatur. Ejuſdem autem glandulæ ſummum illum ambitum undique excreſcere incipientem in Sene vidi, cujus hiſtoriam, ubi de Febribus ſcribetur [15], ad te mittam. Ad partem vero illius ambitus ſpectaſſe credo, quæ in Sectione hac [16] ex Gaſſendo proponitur, *ad veſicæ ſphincterem caruncula, calloſave ſubſtantia, quæ in-*

(1) Theſ. Anat. 7. n. 39. (2) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1714. Obſ. Anat. 1.
(3) Epiſt. 31. n. 20. (4) Sect. hac 24. Obſ. 17. §. 5
(5) Sect. 25. in Additam. Obſ. 16. (6) Ibid. Obſ. 17. (7) Ibid. Obſ. 18.
(8) Sect. ead. Ob. 1. §. 6
(9) Inſtit. Chirurg. P. 2. S. 5. c. 44. n. 1., & Diſſ. de Anat. maj. in Chir. neceſſ. c. 1. S. 4. §. 3. an 4.
(10) Opere T. 3. S. 3. Oſſ. 21. 22. (11) Diſſert. 2.
(12) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 148 (13) Obſ. 12. §. 3. (14) Obſ. 3.
(15) Epiſt. 49. n. 18. (16) Obſ. 12. §. 10.

inferne lunulata, & triente prope digiti denſa, meatus orificium obſtruebat. Cujus incipientis carunculæ etſi alias a me exemplum tum in Epiſtola XXXVII. [1] habuiſti, tum in una ex proximis [2] es habiturus; placet tamen ut tertium, quippe breve, nec ferme alio attinens, huc addam.

18. AGRICOLA annos natus quinque & ſeptuaginta ex hydrope aſcite in hoc deceſſerat Noſocomio, ineunte A. 1741, quo tempore organa, urinæ, & ſeminis gratia condita, ibi ego Studioſis Adoleſcentibus per anatomen præmonſtrabam.

EX CADAVERE igitur ea dumtaxat organa accepta perluſtravi. In quibus cum alia nonnulla minus quidem obvia, ſed tamen haud morboſa, offendiſſem, quæ alias memorabuntur; tum hæc animadverti, quæ ad morbos ſpectarent. Cum ſcrotum, ut ſæpius in aſcite, tumeret, aqua plurima erat in Darti cellulis, vix pauca intra Vaginalem utramlibet tunicam: quanquam ex Albuginea, qua teſticulum veſtit, corpuſcula exſtarent, quæ pro diſruptarum hydatidum reliquiis accipi a me ſolent. Veſicæ autem pariete anteriore ſecundum longitudinem diſciſſo, in oppoſiti ea parte, quæ proxima orificio eſt, in ipſoque hujus partis medio ſe obtulit protuberantia ſubrotunda, mediocris uvæ acini magnitudine, intima tunica veſicæ obducta: quam, ratus quod erat, ſcalpello adacto ſimul ipſam, ac contiguam Proſtatam in longum diſſecui, oſtendique, ejuſdem eſſe atque ea glandula, naturæ, cum eaque manifeſtiſſime continuatam, nihilque eſſe dubii, quin, ſi magis excreviſſet, magno urinæ futura fuiſſet impedimento.

19. Si ea, quæ ex Sepulchreto exempla indicavimus [3], & id quod ſupra [4] ex Valſalva attulimus, & noſtra omnia attente inſpicias, cuncta in ſenibus fuiſſe animadvertes: item noſtra omnia, in quibus carunculæ initium fuit, hanc in medio ipſo poſteriori interni ſummique glandulæ ambitus excreſcentem obtuliſſe, caſune hæc cuncta, an ſecus, futuræ oſtendent Obſervationes. Interea adjungere huc poteris Senem illum Medicum, quem altera ex indicatis [5] apud Valliſnerium Obſervationibus totam quidem Proſtatam habuiſſe tumidam monſtrat, ſed auctam quaſi lobo quodam ex ſua ipſa glanduloſa ſubſtantia, quæ ad nucis juglandis formam, & magnitudinem intra veſicam aſcendebat non ab anteriore, ſed ab ea parte, cui Rectum adjacet inteſtinum. Illa tamen quoque, in Adverſariis [6] memorata, ejuſdem glandulæ ſubrotunda propago, niſi quod ab externo ambitu ſe extollebat, & ſecundum naturam adhuc eſſe viſa eſt, illa, inquam, medium pariter poſteriorem, ſummumque locum tenebat. Cæterum hæ, quæ præter naturam ſunt, interiores hujus glandulæ excreſcentiæ, non ſimplices ſemper, ſed & duplices nonnunquam ſunt, cujuſmodi illa erant a Thoma Bartholino Patavii deprehenſa, ex *ſubſtantia glanduloſa, & candida* intra veſicam *tubercula bina, forma, & magnitudine teſtium, æqualiter ſe ſupra foramen volventia, quæ cedebant ſyringæ immiſſæ, ſed ſtatim recidebant in priſtinum locum, illa extracta*, quemadmodum in Sectione hac Sepulchreti habes XXIV. [7]. Quæ bina tubercula nunquam Terraneus [8] pro Cowperi glandulis, quas ſuas credebat, tumefactis accepiſſet, ſi Bartholinum legens, *in veſica* reperta eſſe, animadvertiſſet. Non legiſſe autem, atque hunc utinam tantum, veriſimile eſt, cum Obſervationum unde unde cogendarum, & tranſcribendarum ſtudioſus, hanc Bartholini haberi, ſcripſerit, *cent.* 1. *hiſt.* 23, quæ cent. habetur 2. hiſt. 52. Verum ſi ea tubercula excreverant, ut eorum natura, color, ſedes indicant, & duo, alias [9] a me tibi deſcripta, proportione oſtendunt, ſi excreverant, inquam, ex Proſtata glandula, mihi recens quoque exemplum eſt glandulæ hujus in duas intra veſicam carunculas procreſcere incipientis. Quod exemplum quoniam alia de cauſa ad proximam attinet Epiſtolam [10], ad eam differemus. Quæ tanto erit longior, quanto hæc brevior fuit. Vale.

EPI-

(1) n. 30. (2) Epiſt. 43. n. 24. (3) n. 17. (4) n. 6. (5) ſupra, ad n. 17. (6) IV. Animad. 14. (7) Obſ. 12. §. 9. (8) De Glandul. c. 5. (9) Epiſt. 39. n. 33. (10) Vid. n. 11.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLII.

Verba fiunt de Urinæ Difficultate, Ardore, aliiſque ejus vitiis.

Litteras ſcribere aggredimur longas, ut pote quibus reliqua omnia, quæ ad mictionis vitia ſpectant, a Valſalva, aut a me obſervata complectemur. Ab illo hæc ſunt.

2. EQUES ſex & quadraginta annos natus, pinguis alias, nunc gracilis, & colore ex flavo palleſcente, ob multa, & varia in cibis, motu, attentione animi, vigiliis, & venereis rebus errata, ante annos octo multis quoque, & variis incommodis vexári cœperat. Primum omnium ex concubitu cum muliere, venerea lue infecta, gonorrhœa correptus eſt, quam ex arte curatam altera, ex eadem cauſa, excepit multo gravior. Nam ſuper mejendi dolorem, urinæ præter voluntatem excretio, purulentum hujus ſedimentum, ventriculi item dolor, ac vomitiones, quibus nonnunquam vitulinas carnes, ante dies quinque comeſtas, omnino immutatas rejiciebat, moleſta erant vehementer. Remediorum ope ab his omnibus liberatus, poſt aliquod interjectum tempus ex ejuſdemmodi concubitu in tertiam incidit gonorrhœam, ſtipatam ſpaſmodicis in mingendo doloribus, & vigiliis aſſiduis. Ad hæc quidam, condylorum inſtar, tumores acceſſerant intra cavum extremi inteſtini, e quibus ad aliquot hebdomadas, atque adeo menſes ſanguis reddebatur quotidie ad quinque, aut ſex uncias, ut jam æger quotieſcunque ambulare vellet, in animi deliquia incideret. Cui ſanguinis fluxui comes erat diarrhœa, qua modo flava, modo aliter colorata ejiciebantur. Hæc nunc remiſſior, nunc aucta ad mortem uſque perduravit, ut purulentum quoque lotii ſedimentum, & mictio ſæpe cum dolore, fere autem ſemper præter voluntatem: quod ſi lotium ob materiæ tenacitatem pauliſper in veſica ſtagnaret, acerbiſſimum, præſertim dum exitum tentaret, dolorem ciebat. Quæ omnia cum plures annos vexaſſent, pulſuſque celer ſemper eſſet, frequens, & turgidus; alia tamen deerant ſigna, quæ febrem adeſſe confirmarent. Diebus dumtaxat ante obitum circiter quadraginta cum aleæ indulgens, vigilaſſet, ægreque tuliſſet inde factam pecuniarum jacturam, decubuit cum vomitu, & febre, quæ levi cum horrore, & cum gravitate capitis prodibat. Interim auctum eſt urinæ ſedimentum, auctique in mingendo dolores, qui magis ſemper magiſque ſævientes, ſingultum excitarunt. Hic tamen poſt multos dies ſedatus eſt, erumpentibus interea poſtulis circa labra, & veriſimiliter ad fauces quoque, ut pungens ad eas dolor, & deglutiendi difficultas, & viſcidum tenaxque ſputum indicabant. Pruritus inſuper in lumborum cute, qui biennium circiter levis fuerat, nonnullas ante mortem hebdomadas ægrum tum ſæpius, tum vehementius exercebant. Denique redeunte ſingultu, & deficientibus in dies viribus, convulſus obiit. THORACE recluſo, quoniam ultimis diebus alterum in latus difficilius cubabat; pulmones ſani inventi ſunt, ſi nonnullas excipias lapidoſas concretiones exiguas, & vix dignas quæ adnotarentur. Ventre autem aperto, renes naturali modo minores conſpecti ſunt, & quadam inſolita figura præditi, plureſque exterius hic illic protuberantias habentes. Hæ diſſectæ ſanioſum oſtenderunt humorem, cui aperta erat in pelvim via. Sed in veſica urinaria, in qua, præſertim circa ejus collum, unanimi plurium Doctorum Virorum conſenſu, radix eſſe morbi exiſtimabatur, nihil uſquam apparuit adnotatione dignum, præter levem quandam abraſionem circa ureterum orificia.

3. Diſſectionem hanc Valſalva inſigni eſſe documento poſſe, nec immerito, cenſebat, ut cauti ſimus in definiendis morbis,

bis, ad partes urinarias ſpectantibus, quippe quorum diagnoſis, ſumma etiam arte quæſita, non rariſſime fallax eſt, velut in hoc caſu fuit, & in alio quoque, de quo ipſum mihi in hunc modum narraſſe memini.

4. QUENDAM urinæ, & partium huic inſervientium vitio laborare, erat omnibus manifeſtum. Sed cum de renibus, aut de regione horum nihil, aut vix quereretur; contra iis ad veſicam doloribus cruciabatur, ut quinque, aut ſex non infimi ſubſellii Medici morbi ſedem in veſica eſſe non dubitarent. MORTUI diſſectio nihil quidquam mali in veſica; magnos autem, ramoſos que calculos in renibus oſtendit.

5. Vidi ego hos calculos, quos Valſalva apud ſe retinebat. Utraque autem hæc hiſtoria ad memoriam redigit tertiam, quam ex Hardero invenies relatam in Sepulchreti Sectionem, ad argumentum hoc noſtrum ſpectantem, XXV. [1]. Erat quidem puer trimulus; ſed ut in mingendo ſummum dolorem geſtibus patefaciebat, ſic ad renes, quod legamus, nunquam indicabat. Mitto, huic quoque, ut Equiti illi [2], perpetuam fuiſſe diarrhœam, puſtulas non multo ante mortem, convulſiones etiam in morte; horum enim alia in alio eſſe alia de cauſa poſſunt. Hoc attendo, *in veſica nihil præter naturam obſervare licuiſſe*; in rene autem altero non modo incluſas carunculis papillaribus arenulas copioſas, ſed præcipue ante ureteris oſtium fuiſſe *calculum oblongum, acuminatum, ſilicis duritie, membranis tenaciter involutum*; ſive, ut ipſe in Scholio Harderus explicat, *renis membranis tenuiſſimis*; quas *lancetta ſeparare neceſſe habuit*. Sive igitur a renibus ad veſicam per continuatas ureterum membranas, ut alias (3) diximus, irritatio ibi ſenſibilior, ubi deſinit, propagetur, ſive potius in his caſibus arenulæ, aut, quod prima hiſtoria per levem circa ureterum orificia abraſionem indicat, acres materiæ in veſicam deſcendant; ibi ſubſiſtendo ita hanc vellicant, ut dolores, præſertim dum ſe ad mingendum conſtringit, acerbiſſimi oriantur. Acerrima ſane materia e corroſis renibus in vaſicam delabens, hanc ita, & proximas partes in viro quodam afficiebat, ut cum dolor in lumbis non ſemper, ut in veſica, perſtaret, *omniaque præſentis* in hac *calculi ſigna* induceret, Medico Cl. Hottingero [4] *de* ejuſdem *calculi exiſtentia nullum remaneret dubium*. Cujus tamen calculi in mortui veſica ne veſtigium quidem fuit. Atque ut magis magiſque intelligas, quam facile in dyſuriæ cauſa dignoſcenda errare poſſimus; duarum Matronarum hiſtorias inſpice, alteram a Schrockio [5], alteram a Bonfiglio [6] ſcriptas. Primam dyſuria torquebat cum teneſmo, doloribus in pube, & urina quaſi lactea; ſecundam dyſuria ab ineunte ætate, cum urina interdum ejuſdemmodi, cui denique *plura fruſtula folia*ta adjuncta ſunt, quæ non ſine graviſſimi ponderis ſenſu, dolore, ac ardore extrudebantur. In neutra tamen ulla veſicæ labes inventa eſt; ſed renis alterius in ſecunda, intus vitiati, & ob auctam molem ex ſua ſede prolapſi; in prima autem ingens ſcirrhus, qui totam fere pelvim occupans, & veſicæ fundo adnatus, hanc ita comprimebat, ut remorati propterea lotii acrimonia lancinaret.

6. Cauſam aliam, qua veſica nonnunquam vellicetur, ſolicite Valſalva quæſivit; ſed per diſſectionem nunquam potuit confirmare, vermes dico in ea ſtabulantes. Hos cum urina ejectos, ut ægri quidem, domeſticique credebant, non ſemel ipſi oblatos fuiſſe, ſcio. Eram enim ego Bononiæ cum Vir Generoſiſſimus poſt renum dolores, & deinde punctionum ſenſum in veſica, denique inter mingendum cum pungi urethram ſentiret, e pene cum urina cadere tenue animalculum quoddam vidit, mox autem quid minxiſſet inſpectans, non illud unum, ſed plura in matula cum arenulis conſpexit ejuſdemmodi animalcula, & Valſalvæ, qui Medicus ipſiu

(1) Obſ. 10. (2) ſupra, n. 2.
(4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 232.
(6) Earund. Cent. 9. Ob. 4.

(3) Epiſt. 40. n. 5.
(5) Earund. Cent. 1., & 2. Obſ. 186.

ipſius erat oſtendit. Dederat is forte aquam, in qua ſaxifragæ radix decocta fuerat: itaque ex urina, ut viva erant, eximi, & in ejus aquæ cyathum injici, voluit, acciditque, ut ſtupida inde fieri, & propemodum mortua viderentur. Poſt biduum tamen cum ſtuporem illum diſcuſſiſſent, & in aliam, atque aliam aquam, periculi faciendi cauſa, conjecta eſſent, in quarum ſingulis varia, quæ vermibus inimica exiſtimantur, incocta fuerunt, aut agitata; nulla animadverſa eſt, quæ ſic noceret, præter unam, in qua cum ea cocta eſſent, quæ arenulas expellunt, tum agitatum fuerat argentum vivum. Erant ea animalcula nigra, & exilibus ſcarabæis quadantenus ſimilia: quæ res Valſalvam denique permovit, ut diligenter inquiri juberet, num alia ejuſcemodi in ægri cubiculo, aut ubi matulæ aſſervabantur, invenirentur. Cum inventa eſſent, experimentorum finem fecit: neque tamen illam primam ſuſpicionem omnino depoſuiſſe videbatur, præſertim cum ipſi animalcula oblata ſunt alia, quæ ab alio cum ſabuloſa materia micta dicebantur. Quorum unum etſi mihi oſtendit, & ad vivum, microſcopii etiam adjumento, delineandum curavit; tamen de iis nihil dicam, quando hinc Alghiſius in epiſtola ad Valliſnerium (1) quid ſentiret, adjuncta ſimul imagine eorum, expoſuit, & ex hac Valliſnerius ſuſpicari ſe poſſe credidit, vermes fuiſſe parvorum quorundam ſcarabæorum, in trabibus nidulantium, ex lacunaribus in matulam forte delapſos; ſic enim ad me ſcripſit pridie Nonas Aprilis A. 1711. Poſtea vero idem Valliſnerius in Adnotatione (2) ad Alghiſii Epiſtolam videtur cœpiſſe permoveri, ut minimos quoſdam, & pene inviſibiles vermes, quos in urina tunc videbat viri, cui medebatur, intra ejus corpus gigni potuiſſe, non pernegaret. Quando igitur hæc ita ſunt, nec Valliſnerius, quod ſciam, quidquam poſtea pro certo conſtituit de iis vermibus, præſtat, ut nos quoque aſſenſum interea ſuſtineamus, donec certiora aut caſus offerat, aut ſolertia Viri alicujus in hiſtoria inſectorum longe verſatiſſimi, qualis hoc tempore eſt Cel. Reaumurius, deprehendat. Cujus hiſtoriæ quanto magis ætate noſtra provectum eſt ſtudium, tanto magis cautos reddidit Medicos in iſtiuſmodi Obſervationibus accipiendis. Vide enim, exempli gratia, quot ab Joanne Rhodio (3), & ab Dominico de Marinis (4) recenſeantur. Ex tanto vermium numero, qui per urethram ejecti olim proponebantur, alios hoc tempore nihil aliud eſſe, quam vermiformes polypoſas concretiones, ſtatim cognoſceremus, alios veros quidem eſſe vermes, ſed extrinſecus, non ex urethra, in matulas illapſos, quippe ex iis, qui intra corpus noſtrum gigni non queunt, nec vivere, aut ſi revera ex urethra exierint, non in urinariis partibus, ſed in pertuſis inteſtinis genitos, indeque in veſicam, aut urethram, viis per abſceſſus præſertim, & fiſtulas apertis, prorepentes. Cujus noviſſimi generis exemplum indicat Valliſnerius (5), alterumque proprium narrat Alghiſius (6), quod per anatomen poſtea melius novit, & penitus confirmavit (7). Habes quidem etiam in Sepulchreto (8) non unum exemplum ejuſmodi perforationum, quibus in ægris ſi teretes lumbrici, aut aſcarides per urethram prodiiſſent, nihil fuiſſet admiratione dignum. Sed cum in Sectione hac XXV. (9) legis, poſt binos emictos aſcarides mortui hominis anatomen, in ejuſque exulcerata veſica unum deprehenſum vermiculum *quales in putridis carnibus reperiuntur*; hæreas neceſſe eſt, dubitans, num ex eo ulcere cuniculus aliquis, minime animadverſus, ad Rectum pertineret inteſtinum, unde aſcarides in veſicam tranſiiſſent, an potius aſcarides illi etſi *vivi ſalientes in ipſa penis glande reptantes* ab ægro inventi fuerant; non tamen ex urethra, ſed ex ano cum recrementorum parte aliqua prodiiſſent, ſicque ad penem prorepſiſſent. Quod vero ad vermiculum illum attinet longe alterius generis, qui in

(1) quam Vid. Tom. 1. hujus Operum P. 5. (2) Ibid.
(3) Cent. 3. Obſ. Med. 35., & 36. (4) Diſſert. de re monſtr. a Capucc., & cæt.
(5) Adnot. cit. (6) loc. cit. (7) Vid. Benevoli Oſſerv. 8.
(8) Sect. 27. l. 3. Obſ. 1. (9) in Additam. Obſ. 20.

in veſicæ ulcere inventus eſt; ſi verus tamen vermiculus fuit, & ſi verus fuit, non illuc forte cum ſpongiis, aut aliter illatus; arbitrari poteris, a matre muſca editum prope urethræ externum orificium, putrido ichore infectum, per hoc in veſicam uſque reptaſſe mortui quidem; non viventis. Neque enim veſicæ ſphincter, niſi omnino laxatus, aditum in veſicam permiſiſſet, neque homo, niſi omnino ſenſu carens, reptantis per urethram motum, indeque ſtimulum non ſenſiſſet ad mingendum, ſicque cum urina protinus vermiculum, vix urethram ingreſſum, ejeciſſet: quod Ruyſchium (1) miror non ſatis attendiſſe, cum vermiculos cenſuit e latrinis per urethram ad veſicæ uſque collum prorepere poſſe, ibique hærere donec nympharum formam; qua in re gravis altera, Vallifnerio (2) judice, ſe ſe objicit difficultas, adipiſcantur.

7. Quid igitur? inquies, tot inter exempla quot Georgius Francus (3), Roſinus Lentilius (4), Mich. Fr. Lochnerus (5) connumerarunt, quædam ſaltem non occurrunt, quæ omnem eximant dubitationem? Non vacat ſingula examinare. Sed hoc tamen poſſumus dicere, eorum plura eſſe eadem ac illa, quæ antea fuerant propoſita, & cum omnia lecta fuerint a Valliſnerio; erant enim ea Volumina, quibus enumerationes iſtæ continentur, multis ante ejus obitum annis edita, & ab ipſo verſata; eundem tamen nullum, quod ſciamus, exemplum inveniſſe, propter quod ſententiam ſibi crederet omnino mutandam. Non fidem ille eorum, qui ſcripſerant, vocabat in dubium; ſed majorem in aliis ſagacitatem, in aliis diligentiam, in aliis ſuſpicandi, dubitandique ſapientem morem deſiderabat, ut niſi quæ præceſſerant, comitabantur, ſubſequebantur, omnia conſideraſſent, ne ſatis crederent eſſe quæſitum. Poſt ejus mortem prodierunt exempla alia, quorum aliquod cum ipſo communicatum fuiſſe, apparet. Illa autem certe legiſſe non potuit, quæ in Commercio extant Litterario (6). At ſi potuiſſet; plurimum quidem, id quod ipſe facio, Illuſtribus, & omni ex parte ſuſpiciendis Obſervatoribus detuliſſet; optaſſet tamen fortaſſis, ne fere omnia in ſexu contigiſſent ad fallendum prono, quod illorum aliquis non diſſimulat, itemque ut in nonnullis vermes fuiſſent deſcripti, in aliis vivi revera conſpecti eſſent, in quibuſdam ne tum deſcriptio, tum pictura polypoſarum concretionum ſuſpicionem injicerent. Noſti enim, quam ipſe eſſet vel in propriis Obſervationibus habendis ſuſpicax, &, ſi vis, difficilis. Attamen in alienis dijudicandis ſuæ cautæ moroſitatis aſſeclas habuit Danielem Clericum (7), ipſumque Lochnerum (8), hujuſque Amicum Godofr. Thomaſium (9). At enim, inquis, aliquos hi excipiunt de tot, qui per urethram dicuntur emiſſi, vermibus. Nec ego omnes præfracte pernego. Aliquem dumtaxat expecto, qui ſuis luculentioribus exemplis nonnullas, in quibus minus hæreo, Obſervationes confirmet. Quæ ſi tibi forte videntur extra omnem dubitationem poſitæ; per me accipias, licet, dummodo fatearis, crebras adeo, & propemodum innumeras illas, quæ traditæ fuerant, nunc ad raras, paucaſque redire. Idque eo magis apparebit, ſi quæ per anatomen examinatæ ſunt hactenus, ſpectare voluerimus. Quid magis lumbricum referebat, quam a Cl. Kellnero (10) deſcriptus, ex urethra poſt atrociſſimos urinariarum partium dolores ejectus? Inſtituto autem accuratiori examine, nil aliud eſſe, quam cruorem coagulatum, & tenui quaſi tunica cinctum, ipſe deprehendit, id quod pro lumbrico habitum fuerat. Sed & ii, quorum bene multos per eandem viam reddebat Vir ampliſſimus, teretes inteſtinorum lumbricos, ſicut exacta Thomaſii (11) deſcriptio oſtendit, *plene planeque referebant*, ut *rumor inſolitæ rei dicto citius per urbem diffunderetur*. Quorum in mor-

(1) Theſ. Anat. 1. in fine. (2) Adnot. cit. (3) Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 2.
(4) Earund. Cent. 1., & 2. Append. n. 11. ad Obſ. 14. (5) Earund. Cent. 8. Obſ. 99.
(6) A. 1731. Spec. 27. n. 5., & A. 1734. Hebd. 39. poſt n. 4., & A. 1735. Hebd. 36. n. 3., & A. 1742. Hebd. 49. n. 3., ut omittatur A. 1745. Hebd. 4. n. 2., & cæt.
(7) Hiſt. Lat. Lumbric. c. 13. ubi de vermib. cum urina excret. (8) Obſ. 99. cit.
(9) Obſ. 100. ſeq. (10) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 75. (11) Obſ. cit. 100.

mortuo nidus cum fruſtra in cæteris urinæ cauſa creatis partibus eſſet perquiſitus; demum ex renis ſiniſtri, ejuſque ureteris conſtitutione intellectum eſt, haud aliud fuiſſe, quam fæculenti, viſcidique ſanguinis, in illis meatibus eam in formam coacti, inanimes concretiones. Cum veri autem lumbrici ex veſica prodierunt; anatome Alghiſium docuit, ut ſupra (1) diximus, docuitque indicatum a Valliſnerio alterum, nempe Cl. Reinholdum Wagnerum (2), per quas vias illuc ex inteſtinis perveniſſent. Sed jam a dubia, aut certe perrara dyſuriæ cauſa, nimirum vermibus genitis in urinariis organis, ad manifeſtam, creberrimamque tranſeamus, ſcilicet ad lapidem veſicæ: quanquam de duabus, quas, haud amplius, in Valſalvæ ſchedis invenimus, eo morbo affectorum diſſectionibus cum alteram, quippe ad apoplexiam magis ſpectantem, alias (3) perſcripſerimus; una tantum ſupereſt, ſimul ad veſicæ calculos attinens, ſimul ad infelicem eorum exciſionem.

8. PUER novennis ex calculo veſicæ jam ſexennium laborabat. Per intervalla multum vexabatur. Urinam crebro præter voluntatem reddebat, cum filamentis quibuſdam, naturali tamen colore, niſi quando a nimio interdum motu fiebat ſanguinolenta. Calculus digito, per anum immiſſo, modo percipi poterat, modo non poterat. Quem Lithotomus cum extrahendum ſuſcepiſſet, poſtquam diu puerum vexavit, magna vi parvum lapidem eduxit. Cum vero ineſſe alterum ſenſiſſet; rurſus puerum adeo torſit, ut in illis cruciatibus ſuffocari ſe diceret: tandem fracti lapidis portionem extraxit. Vix horæ dimidium elapſum erat, cum vomere puer cœpit, aſſidue querens de ingenti dolore in ventris parte infima. His acceſſit abdominis levis tumor, febriſque cum magna ſiti, aliqua ſpirandi difficultate, & totius corporis jactatione. Itaque obiit una & vigeſima poſt eductos calculos exacta hora.

VENTRE aperto, veſica cum circumjectis membranis inflammata deprehenſa eſt, & circa cervicem ab anteriore parte dilacerata. In ejus cavo dimidium ſecundi lapidis relictum erat.

9. Lithotomi aut imperitia, aut temeritas excuſari hic profecto non poteſt. Neque hoc eo dico, quod digito in anum demiſſo, calculos modo percipere poſſet, modo non poſſet: qua de re mox (4) videbimus. Sed eo dico, quod non ſatis viam extrahendo calculo patefecerit, neceſſe eſt, quoniam magna vi parvum lapidem eduxit: quamobrem cum pernicie id accidit, quod Celſus (5) monuit, ut *calculus iter, cum vi promitur, faciat, niſi accipiat*, ſicque etſi in pueris facilius partes dilatationi cedunt, quæ una ex cauſis eſt, cur felicior plerumque in ipſis ſit lithotomia; huic tamen veſica eſt circa cervicem dilacerata. Huc adde vexationem tam diuturnam, & tantam, & calculi alterius, quem magnum fuiſſe, non legimus, diffractionem, minime, ſi via ſatis patefacta eſſet, fortaſſe neceſſariam, ſine neceſſitate autem ſemper fugiendam, ne aut forceps interceptam, aut diſſilientia circumjectam interiorem veſicæ tunicam lædant, aut dum longa perquiſitione indagantur, & protrahuntur, lædendi occaſionem afferant, aut denique nequod ipſorum forte intus relictum, novo calculo initium præbeat. Quod ſi iſtiuſmodi lithotomo, ejuſque ſimilibus interdixiſſet Hippocrates, ne *calculo laborantes ſecarent*; non eſſet adeo vexatus hic ejus locus ex libello, qui *Jusjurandum* inſcribitur. Ille vero id ſuis prohibuit Diſcipulis, imperavitque, ut *viris chirurgiæ operariis ejus rei faciendæ locum darent*; num quod Chirurgiam dedecere Medicum cenſeret? quaſi ipſe non eſſet plurimum in ea exercenda verſatus; an ne illorum, qui unice eſſent in ſingularum partium morbis curandis exercitati, obtrectationi exponeret ſuos? crederem, ſi præter hunc unum, in aliis quoque certarum quarundam partium morbis idem faciendum præcepiſſet. Cur igitur hanc unam curationem excepit? Illuc inclinat animus, ut cum iis potius faciamus, qui exceptam credunt, ut graviſſimo inter cæteras illas periculo obnoxiam eo

(1) n. 6. (2) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 170. (3) Epiſt. 4. n. 2.
(4) n. 10. (5) De Medic. l. 7. c. 26. S. 2.

eo tempore præſertim, quo necdum, ut hoc, tot monita, & præceptiones, & inſtrumenta, acceſſerant, per quæ ad perfectionem proxime adduceretur. Sed ad lithotomum illum, de quo cœptum erat dici, redeamus.

10. Quod is, digito in podicem immiſſo, modo calculos ſentiret, modo non ſentiret, multiplex eſſe ejus rei cauſa poteſt: nec minus peritis, quam imperitis exploratoribus id ſæpenumero accidit. Peritiſſimus is certe erat, & eſt Vir Cl. Jo. Antonius Gallus Medicus, & Chirurgus in primis laudatus, qui annis ſuperioribus Bononia accerſitus Faventiam fuerat eodem tempore, quo ego ex mea, ubi forte tunc eram, Patria ad non vulgarem Virum, pleriſque eorum ſignorum affectum, quæ veſicæ lapidem comitantur. Digito ille immiſſo, calculum, quem antea perceperat, eo tempore nuſquam potuit invenire. Nec tamen propterea nullum eſſe concluſimus, cum ſigna illa perſtarent. Imo ne poſtea quidem, cum viderentur evanuiſſe. Ab ægro enim, menſe circiter elapſo ab eo die, certior factus ſum, cum podagra, cui olim fuiſſet obnoxius, dein vero a longo tempore amplius non erat, tunc ſibi repente rediiſſet, omnia ſimul abiiſſe veſicæ incommoda, itaque non dubitare, quin ego in ſuam, uti optabat, ſententiam tranſirem, non a calculo, ſed ab arthritica, veſicam irritante, materia fuiſſe ea, de quibus, cum adeſsem, uſque adeo conqueſtus fuerat. Ego vero conſtanter reſpondi, quemadmodum ex illis, de quibus antea conquerebatur, non pronunciaveram, calculo ipſum pro certo laborare, quia catheterem unde indubium ex ſonitu ſignum fortaſſe extitiſſet, admittere noluerat; ſic neque ex illorum obſcuratione, quæ lotio fortaſſe ob irritantes particulas, alibi tunc ſubſiſtentes, minus acri facto deberetur, poſſe me pro certo negare, calculum ineſſe, ne ſi cathetere quidem admiſſo nullus perciperetur ſonitus. Neque enim ignorabam, aliquos, me adſtante, lithotomos, imo Cheſeldenum ipſum (1) vel ter immiſſo cathetere lapidem, qui tamen inerat, percipere non potuiſse. Et revera mihi Patavium regreſso, nomine ægri ſignificatum eſt, cum reverſa priora incommoda ferre amplius nequiret, ſibi calculum, cathetere perceptum, feliciter excidendum curaſse. Sane etiam Experientiſſimus Vir Morandus (2) hoc attigit, veſicæ a calculo dolores interquieſcere plures aliquando menſes, imo & annos: & ipſe in præcedentibus Sepulchreti Sectionibus habes ex Tulpio (3), & Naſio [4] exempla eorum, quorum alteri *integrum quinquennium*, alteri a *pueritia* ad *annum ætatis* 35. aut fere nihil, aut nihil ſupererat ex moleſtiſſimis, quibus antea conflictati fuerant, calculorum, qui ingentes inerant, veſicæ ſignis; ut horum primus non ſecus ac Faventinus noſter, crederet, ſibi calculum fuiſſe nunquam. Alios prætereo, qui, nulla unquam de hoc morbo querela emiſſa, cum decrepiti obiiſſent, aut magnos, aut plures calculos in veſica, mirantibus omnibus, habuerunt: ad quorum hiſtorias tres, pariter in Sepulchreto [5] deſcriptas, addere alias poſſem, & nominatim ex Alghiſio duas [6], quarum altera, ob perforatum in medio lapidem, ſimilis eſt illarum tertiæ, quæ Loſſium auctorem habet. Et mihi A. 1752. in Gymnaſio Anatomen docenti, a ſpectato Pharmacopola, cujus taberna Gymnaſio ſubeſt, perforatus lapis, coram pluribus, oblatus eſt, ejus, qui ab Alghiſio pingitur [7], ſimilis, niſi quod foramine erat paulo anguſtiori. Exiiſſe, dicebat, ſuperioribus diebus nulla alia ope, quam naturæ, & manus fœminæ ipſius, in cujus veſica concreverat. Concreviſſe autem conjeci & illum, & ſiqui alii ſunt, præter Alghiſianum, annuli forma, in veſicæ infima parte ubi circum urethræ orificium ſic aliquando ſumma Proſtata, aut in ſequiore ſexu glandoſum, quod vocant, corpus intra veſicam undique prominet, ut proximi hujus parietes circumcirca ſubſidant. Quæ prominentia, & quod conſequitur, ſubſidentia, etſi in corporibus ſaniſſi-

(1) Vid. Morand. Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1740. (2) Ibid.
(3) Sect. 24. Obſ. 8. (4) Sect. 23. Obſ. 7. §. 4. (5) Ibid. §. 5., & 7., & Sect. 24. Obſ. 9.
(6) Lithotom. c. 4. (7) Tab. 3. Fig. 9.

niſſimis, ut alibi (1) ſcripſi, levis, & vix ulla mihi ſe obtulit; nihil tamen prohibet in nonnullis aliis eſſe aliquanto majorem. Reſtitantes igitur ex ultimis urinæ guttis ſabuloſæ, & viſcidæ particulæ nonnunquam poſſunt in iis, qui utriſque abundant, in illa ſubſidentia paulatim concreſcere, & tanquam in forma quadam, annularem ex ipſa figuram accipere, ibique augeri, & ſubſiſtere, donec inſolitus corporis ſitus, aut motus, aut cauſa alia aliqua inde dimoveat atque erigat, & in urethram, quæ latior, & dilatabilis fœminis obtigit, forte compellat, ut huic accidit, eoque facilius, quod lapidis ambitus ad ellypſim accedebat, cujus alterum extremum paulo eſſet anguſtius. Virgo erat, & annos nata octoginta duos, neque ulla unquam noxa, aut moleſto ſenſu admonita, ſe veſicæ calculo, laborare, niſi quod tenuiore quam antea, filo urinam ſe reddere animadverterat; donec calculus in urethram illapſus, dolores ex improviſo concivit, hique ad eos expellendi conatus adegere, ut intra horæ dimidium jam promineret, digitiſque apprehendi, & continuo eximi potuerit, nullo, ut qui hæc narraverat omnia, affirmabat, relicto incommodo. Nec tamen foramen, quamvis urinam tranſmittat, cæteras ſemper arcet moleſtias, neque arcebat certe in lapide rotundo, & lævi, ejuſdemque ponderis ac Loſſianus in Mercatore, cujus, hiſtoriam omnino dignam, quæ in Sepulchretum relata eſſet, & Patavii, & Norimbergæ eodem ferme tempore edendam curavit Carolus Patinus [2], & ne forte credas, id accidiſſe propterea quod canalis non in medio; ſed per anteriorem eſſet lapidis partem excavatus; primum aſpice in Actis Eruditorum Lipſienſibus [3] immanem lapidem, a quo *præter dolorem quendam gravativum in regione inguinali, vix quicquam mali ſenſerat octuagenarius ſenex, quoniam urina ad veſicam translata, per canalem* in lapidis ſuperficie *efformatum, ex ureteribus ſtatim ad cervicem veſicæ fluebat*. Contra autem vide in Actis [4] Cæſareæ Academiæ quid alter pertulerit, quamvis per faciem calculi in veſicæ collo hærentis *ſinus quidam excavati* eſſent, quos *meatuum inſtar* per quos exiret, *lotium apertos ſibi conſervaverat*. Quin etiam ne tantum tribuas viæ per medios calculos relictæ, lege apud Contolum [5] Cardinalis Franzoſii diſſectionem, qui per exactam quidem vivendi normam triginta ferme annorum ſpatio ſervatus, ad octogeſimum ſextum pervenit, ſed *toties* fuit *calculoſis, atque urinæ paſſionibus divexatus*, licet veſicæ calculi *ſimul combinati circulum repræſentarent, rimam per quam tranſibat urina*, ſicuti pictura monſtrat, inter ſe relinquentes. Tum denique accipe quod ex Valliſnerio audivi. Patavii ex Nobili Gente Mantua, cui ipſe intimus erat, Vir fuit, pleriſque morbi, de quo loquimur, indiciis adeo & tandiu vexatus, ut ſi ad illa impedimentum unquam aliquod in mingendo acceſſiſſet, Medici omnes pariter in eo conſenſuri eſſent, ut veſicæ calculo teneri pronunciarent. Sed plures ideo in alia ſententia erant, quod ſemper vel cum ſtans mingeret, ſine ullo obice lotium reddebat. Mortui, ut vivens juſſerat, veſica introſpecta, calculi in hac tres inventi ſunt læves, & ſubrotundi, & ob hanc ipſam figuram triangulare inter ſe juxta poſitos foramen relinquentes: itaque etſi per medium urina tranſibat, etſi calculi erant ea figura, atque lævore, unde in aliis repetitum fuiſſe, video, cur moleſtia ægros non afficerent; huic certe, ut Patini quoque Mercatori, plura, nec levia attulerant incommoda. Sed hos caſus, quos poſt duos illos primos indicavimus, Tulpii, & Naſii, comparationis dumtaxat cauſa memoravimus, quod ſive eſſent cum ægrorum moleſtia, ſive non eſſent, in his tamen fere omnibus cathetere immiſſo deprehendi calculi potuiſſent, non in duobus illis primis, quippe non obvii, ſed in diverticulo veſicæ conditi, ad hujus latera efformato: de cujus origine diverticuli erit infra (6) aptior dicendi locus. Hic vero attigiſſe ſatis eſt, ut vel hinc quæ ægris poſ-

(1) Adverſ. 3. Animad. 41.
(2) Vid. in Lyceo Patav. ejus Vitam, & Eph. N. C. Dec. 2. A. 1. Obſ. 19.
(3) A. 1685. Tab. 5. (4) Tom. 4. Obſ. 49. (5) De Lapidib. c. 23., & in calce libri. (6) n. 30.

poſſint, & quæ lithotomis deceptiones oriri, intelligas, ſi qui antea in veſica erant, in ejuſmodi forte ſacculum recedant calculi, unde poſſint iterum pro vario ægri poſitu, & motu in veſicam redire. Accidet enim non modo ut de pluribus lithotomis alius percipiat, alius non percipiat, verum etiam ut idem lithotomus alio tempore: æger vero, qui antea ex lapidis pondere, ſubjectum inteſtinum duri inſtar ſcybali urgente, de teneſmo querebatur, conſtringente autem ſe inter mingendum veſica a lapidis aſperitate dolores, ab eodemque ſe urinæ curſui opponente importunum obicem ſentiebat; ubi lapis in ſacculum diverterit, ab his omnibus aliiſque ejuſcemodi jam liber omnino ſibi, ac ſolutus morbo videbitur. Sed de calculis inferius plura. Hinc enim ſi ad meas eodem ſubjiciendas ordine, quo Valſalvæ retuli Obſervationes, eſt tranſeundum; ab ea incipiam oportet, quæ ad dyſuriam ſpectet ab renum præſertim vitio inductam. Ejuſmodi autem eſt, quam tibi in extrema ſuperiore Epiſtola (1) pollicitus ſum.

11. VIR annos natus ad ſexaginta ob ſeroſum infarctum femoris, & genu ſiniſtri menſes aliquot in hoc cubuerat Noſocomio: nec poſteaquam diſcuſſus ille fuerat, domum abierat, retentus primum alvi fluxu, poſt hunc autem levi alterius oculi inflammatione, denique cum hæc quoque manendi cauſa ſublata eſſet, reſtitabat tamen ob inopiam eo majorem, quod multi homo erat cibi, ut iis non contentus, quæ convaleſcentibus offeruntur, plura poſceret. Hunc igitur ibi inter comedendum illico repentina mors ſuſtulit ſine ullis ſyncopes, aut ſuffocationis indiciis. Sed neque mora in Noſocomio tam diuturna ſignum unquam dederat vel leviter affecti thoracis, aut cerebri: vixque, cum omnia inquirerem, a famulis accepi, auditum eſſe aliquando de urinæ acrimonia conquerentem. Cujus originem acrimoniæ cum tanto manifeſtiorem in cadavere deprehenderim, quanto improviſi interitus obſcuriorem; idcirco hoc potius, quam alio loco, narranda tibi cenſui quæcunque vidi ſexto circiter a morte die; neque enim ob eas cauſas, quas hic attingere neceſſe non eſt, potui citius: frigore tamen, quippe medio jam Decembri A. 1749. ita cadaver ſervatum erat, ut cum inteſtina, & meſenterium pridie quam adirem, detraherentur, non modo nihil vitii oſtenderent, verum ne gravius quidem olerent. Sed cætera, quæ vidimus, facto initio a capite, ſic habeto. CEREBRI hemiſphærium ſiniſtrum, ut exterius plures habuit vaſorum truncos ex iis, quæ per Tenuem meningem repunt, ſanguine turgidos, ſic in ſubjecto ventriculo aquam oſtendit ſubturbidam non magna quidem copia, ſed multo majori, quam in dextero, in utroque autem Choroides plexus pallentes. Et cum medullaris cerebri ſubſtantia eſſet ſubdura; cerebellum laxiſſimum fuit. In Thorace pulmonis pariter ſiniſtri poſterior facies arcte cum pleura cohærebat: ejuſque, & dexteri crepidines late veſiculas oſtendebant ſuas aere diſtentas. Cæterum neque arteria Aſpera, neque larynx, interius quoque perſpectæ, quidquam vitii habebant, ut neque Magna vaſa, nec cor ipſum: in quo nihil polypoſi fuit. Aqua turbida intra pericardium non multa; in utroque autem thoracis cavo, ut in ventre quoque, pauca adeo, ut omnis uncias aliquot non excederet. Venter denique [ſi genitales quaſdam, & urinarias præſertim Partes, & arterias aliquot excipias] cæteras exhibuit ferme intra naturæ modum; jecur enim, & ventriculus, comeſtis, & epotis ſemiplenus, æquo apparuerunt aliquanto grandiora. Sed Magnæ arteriæ truncus lumborum vertebris inſidens, alba oſſium alicubi habuit inchoamenta, quæ & rami habebant, quin & verum os, ſicut ibi præſertim deprehendi ubi ſe Iliaca dextera bifariam dividebat. Quod vero ad genitales attinet Partes, teſticulus dexter triplo erat major, quam ſiniſter. Sed hoc fortaſſe a natura; uterque enim ſectus repertus eſt ſanus. Illud a morbo, quod ex utriuſque Albuginea tunica, eodemque utrobique loco corpuſculum pendebat exiguum, ſubrotundum, &, cum ea tunica albicaret, rubellum, prægreſſæ hydatidis,

(1) n. 19.

datidis, ut opinor, reliquiæ; quanquam nihil aquæ erat intra tunicam Vaginalem. Renis tandem utriuſque ſtructura intima confuſa apparuit: neque deerant parvæ cellulæ humoris plenæ, quarum aliqua, nam cæteræ aliquanto interiores latebant, ex parte ſe in ſuperficie oſtendebat. Pelvis utraque poſtquam e renibus æquo amplior deſcenderat ad digitos traſverſos duos, in ureterem ſe contrahebat. Ureteres autem medio fere curſu abſoluto, fiebant latiores, ſiniſter præſertim, qui & longior ob flexus erat. In utroque, ſi exterius contrectares, mediocres calculos quibuſdam, ſed raris, locis contineri, crederes. Aperiendo autem, in ſingulis iis locis hydatides ſingulas deprehendimus, quaſdam rotundas, alias ovales, ex intima tunica in ureteris cavum, neque per petiolum tamen, pendulas. Rotundæ minutiorum uvarum æquabant acinos; ovales erant ſecundum longitudinem duplo, quam illæ, majores. Ureteres craſſioribus conſtabant tunicis, quarum intima rubedine perpetua inficiebatur: oblongioribus autem in veſica hiabant orificiis. Hæc eam continebat urinæ copiam, ut in ſupino cadaveris poſitu ad imam ſe extenderet lumborum vertebram. Quin etiam ubi, urina detruſa, aere immiſſo diſtenta eſt, etſi ad eam accedebat formam, quæ a me alibi (1) propoſita fuit; non paulo tamen erat, quam ſoleat, longior: cæterum nec craſſiores habebat tunicas, neque uſquam intus rubebat, quo colore ne urethra quidem erat infecta. Illud demum, quod ſuperiore Epiſtola (2) promiſi, non eſt omittendum. Ex ora poſteriore ejus orificii, a quo urethra incipit, duæ inter ſe contiguæ protuberabant intra veſicam albæ, duræ, hemiſphericæ, modicæ, ac paris magnitudinis prominentiæ: quas ſimul cum ſubjecta Proſtata glandula ſecundum longitudinem perſecans, ei continuatas, ex eademque ſubſtantia factas deprehendi: & quanquam Proſtatæ pars aliqua non ea erat albedine, ac duritie; reliqua tamen, & præſertim quæ utrinque ab lateribus Seminalis caruncula aſcendebat, haud alia erat, quam illius, in quam ſe producebat, geminæ prominentiæ; ut ſi hæ ſcirrhoſæ erant, non minus ſcirrhoſa Proſtatæ quoque pars maxima videretur.

12. Cætera, quæ in ejuſdem cadaveris cerebro, corde, aliiſque viſceribus, in ejuſque vaſis diligenter perfectis oſtendi, non ſunt hujus loci propterea quod ſecundum naturam ſe habebant. Quæ cum ita eſſent; tam repentinæ mortis cauſam non licuit, niſi in vehementiſſima quadam Tenuis meningis convulſione ſuſpicari, quippe ſero, quod diuturna in femore ſtagnatio acrius fortaſſe reddiderat, non ſatis per alvum egeſto; itaque oculi primum, deinque cerebri membranas ſumma cum hominis pernicie adorto. Querelæ autem de urinæ acrimonia multo antiquiores, opinor, fuerant, quam femoris infarctus: illarum certe origo fuiſſe videbitur longinqui temporis, ſi renum, ureterum, veſicæ conſtitutionem ſpectaveris. Calculi olim fortaſſe eas omnes partes male habuerant, renes ortu, & incremento, mora autem varia in ureteribus, & veſica, renes iterum, pelves autem, & partes cæteras, quæ modo dicebantur, lædentes, pleraſque autem retento lotio amplificantes, & ureteribus inſuper noxam peculiarem, quam in iis alias vidiſſe non memini, internarum hydatidum afferentes, quæ & morari ipſæ urinam, & vel ſine calculis pleraque eorum feciſſe, aut ſaltem auxiſſe poterant, quæ modo a calculis repetebamus. Sed quæcunque fuerit cauſa, quæ has læſiones importaverit; ab ejuſmodi certe renibus non mirum eſt, æquo acrius lotium deſtillaſſe; aut ab ejuſmodi ureterum glandulis pro humore idoneo ad illos adverſus lotii ſalinas particulas obliniendos, aut acrem debuiſſe, aut nullum amplius ſecerni potuiſſe. Ab utralibet enim cauſa repetas licet, cur toti pro nativa albedine intus ruberent, ad veſicamque urinam mitterent in ipſis aut acriorem factam, aut ſaltem demulcente illo additamento non temperatam. Quæ preſſius hic attigimus, magis probabis, ſi Amicorum noſtrorum Clariſſ. Pujati, & Benevoli ea Scripta legeris, eaque huc tranſtuleris, quæ ſuperiore Epiſtola (3) indicavimus. Jam enim eſt no-

(1) Epiſt. Anat. 1. n. 61.

(2) n. 19.

(3) n. 12.

nobis, promiſſum ordinem ſervantibus, ad eam dyſuriam, quæ ex veſicæ lapide eſt, tranſeundum.

13. ANDREAS CORTINIUS Civis meus, Reverendiſſimi P. M., qui nunc Religionis Quæſitor Ferrariæ eſt, Parens, Antonii autem Avus, mei amantiſſimi, & Rei Pharmaceuticæ, ac Chirurgicæ peritiſſimi Viri, homo ſubpinguis, parumque exercitatione corporis uti ſolitus, cum annos excederet ſexaginta, alba, & lenta mingere cœpit, nec ſine dolore. Suſpicionem hinc ortam calculi in veſica hærentis, cathetere tandem immiſſo, ſibi quidem confirmavit Chirurgus, non ægro, qui cum ille calculum tangere ſe diceret, ipſe calculi impulſu deceptus, non calculum tangi, aſſeverabat, ſed veſicam. Quam opinionem eo magis fovebat, quod a catheteris immiſſione reddita facilior mictio fuerat. Itaque non jam de hac, ſed de quodam potius dolore querebatur in ſcrobiculo cordis, qui, ſi paulo concitatius ambularet, gradum ſiſtere cogebat. Accedebant arteriarum pulſus turgidi, & vibrantes, quales ſæpe ſolent ab aneuryſmate. Nec vero hæc ceſſarunt, cum poſt longum temporis intervallum rediit urinæ difficultas cum ardoris ſenſu circa pubem. Quin fere aſſiduæ erant querelæ de illo dolore in ſcrobiculo cordis: pulſus iidem. Tres, aut quatuor exacti erant anni a primo dyſuriæ initio, a cæteris autem incommodis menſes ſaltem duodeviginti, cum ego quoque ante Februarii finem A. 1711. ad ægrum ſum accerſitus conſolandum potius, ut ſtatim domeſticis dixi, quam curandum. Mingebat plus multo, quam potabat: urinæ autem ex ſubflavo albicabant, feri inſtar quocum lactis adhuc ſit portio admiſta, materia dein ſubſidente alba, pauca aliquando, & tenui, non pauca alias, & lenta, & gravius olente, eaque majori cum dolore, & difficultate ejecta, id quod circa auroram potiſſimum ſolebat accidere. Dolor autem in cordis ſcrobiculo ſævior factus erat adeo, ut æger perinde eſſe diceret, ac ſi a canibus laniaretur, cum ingruebat acerbior per intervalla: quo tempore ſternum, & proximas utrinque partes condolere, ajebat, ſiniſtrum autem ſuperiorem artum ſtupidum fieri, & inertem, & cor denique, præſertim ſi in lævum cubaret latus, moleſte palpitare. Hæcque fiebant in dies graviora, ut facies haud amplius, uti fere antea ſolebat, in iis doloris exacerbationibus ruberet; imo jam naſus, manus, pedes frigerent, & alvus quam tertio quoque die hactenus ſolvere levi clyſtere oportuerat, nunc poſt ſingulas illas exacerbationes bilioſa effunderet. Ne vero quis forte ſuſpicaretur, eas ex veſicæ irritatione oriri; quanto illæ acerbiores, tanto ſimul leviora ad veſicam fiebant omnia, faciliuſque urinæ reddebantur. Neque tamen, ſi pectori, aut ventri admoveres manum, quidquam præter naturam perciperes: imo venter nullam uſquam duritiem, nullam prorſus tenſionem habebat. Interea ſomno doloribus interrupto, ciborum appetitu dejecto, ſiti vexante, vires magis magiſque fatiſcebant, interni ſenſus quaſi torpere incipiebant, pulſuſque ipſi a prima illa magnitudine, & impetu declinarant adeo, ut parvi, ac debiles, ſiniſter præſertim, nec raro inæquales deprehenderentur; in exacerbationibus vero ultimis etiam nulli. In hoc igitur rerum ſtatu quantulumcunque afferre, ſi non auxilii, at certe levaminis potui, non omiſi. At fuerunt omnia ſine noxa quidem, ſed, ut prædixeram, irrita. Itaque cum poſtridie Nonas Martias duæ treſve ſanguinis guttæ ſponte e naribus excidiſſent, inſecutam autem noctem a crebro in ſcrobiculo cordis dolore omnium peſſimam duxiſſet, & mane tamen, ſilente dolore, ſe ſe ad ſedendum in lecto erexiſſet; poſt horam circiter eodem revertente, & ſæviſſime urgente, prope dicam ſubito confectus eſt. CADAVERIS, pinguedine etiam tum non pauca præditi, Thorace primum diſſecto, pulmones, cor, vaſa Magna omnis vitii expertia deprehendimus.

Venter jecur habuit non naturalis coloris, & cyſti contracta, ac flaccida, quippe ex qua dolores bilem, ut dixi, toties expreſſerant. Ventriculi, cætera ſani, fundus vix aliquid leviter ſubatri oſtendit. Ren ſiniſter, tota ferme ſubſtantia intus conſumpta, maxime flaccidus, inæqualem cal-

calculum continebat, & urinam qualem æger mingebat. Quæ & dextero inerat: cujus exterior facies in tot quaſi globulos, imparis inter ſe magnitudinis, diviſa aſſurgebat. Veſica tres habuit lapides neque magnos, neque aſperos. Ejus interior ſuperficies ex tenuiſſimo quaſi tomento fieri videbatur, excreſcebatque ad cervicis latus in durum tuberculum, faba non majus, veſicæ intus, extraque concolor. Denique in Proſtata glandula ſinus erat, quo tartari ſimilis materia, & ferme jam calculoſa continebatur.

14. Urinæ difficultatis, qua de agimus hiſce Litteris, cauſas in hoc ægro Proſtata glandula, veſica, & renes quidem habebant; ſed dolorum acerbiſſimorum, quibus adeo conflictatus, & denique peremptus eſt, ſoli, quantum ego intelligo, renes habuerunt. Neque enim dolores illos ab infimis ventris partibus excitatos eſſe, veriſimile eſt, præſertim cum magna vitia eſſent in renibus, quibuſcum nemini eſſe poteſt ignotum quantum ventriculus conſentiat, cujus pars dextera ſcrobiculo cordis reſpondet. Ei conſenſui acceptum referendum eſt, quod vomitiones ſoleant cum renum vitiis conjungi: itaque ex illis hæc in perobſcuro quodam caſu (1) nos ſuſpicatos eſſe, memineris. Fuerant etiam vomitiones immanes in Virgine, quam ex renum occulto morbo dolor ſub ſiniſtris coſtis excrucians intra biduum interfecit, ut Epiſtola XXXVI. (2) propoſitum eſt. Fuit tamen aliquando cum ſine vomitu, & ſine ullo, aut certe cum levibus renum morbidorum indiciis non levia horum mala delitеſcerent (3), aut pro veſicæ innoxiæ vitiis imponerent (4). Denique cum renum morbis ventriculi dolorem interdum jungi, certum eſt; ſed non lethalem, neque ab lumborum dolore disjunctum, quorum cruciatus nemo ignorat ut ſoleant renum, ipſis affixorum, mala comitari aut non acerbi, aut adeo nonnunquam atroces, ut in aliis Litteris (5) ex Ruyſchio retulimus, cum renum ſuperficiem non ſecus in globulos diviſam conſpexit, ac nos in dextero ægri hujus rene obſervavimus. Verum in noſtro hoc caſu nulla de lumbis querela, non acerbiſſimus dolor ad veſicam, non hypochondriorum cruciatus, non vomitiones; ſed ad ſcrobiculum dumtaxat cordis dolores intolerandi unum erant ſignum renum peſſime ſe habentium. Quæ res an ab aliis adnotata ſit, ipſe quæres: certe eſt tanto magis digna, quæ adnotetur, quanto magis poteſt morborum aliorum ſuſpicionem injicere, præſertim ſi, ut in propoſita hiſtoria, magnos, & vibrantes pulſus conſequatur, moleſtam autem cordis palpitationem, ſtuporemque ac torporem artuum ſuperiorum, & mortem denique ipſam inducat, eamque etiam cum æger paululum recreatus videtur, pene ſubito ingruentem. Scilicet id alibi admonuimus (6) eſſe timendum, cum graves internæ convulſiones per intervalla recurrunt. Quod ad genus deſcriptas doloris exacerbationes referendas exiſtimamus, ab nervorum in renibus tanta irritatione repetentes, ut per alios colligatos nervos ad illas, quas modo nominabamus, partes propagata, in ſingulis ea, quæ diximus, efficiat. Illud in hac ſingulare erat, ut ventriculum, quem pleræque, uti commemoravimus, petunt a renibus profectæ, non ut illæ, ad vomendum concitaret, cum eam tamen ipſius partem ſæviſſime torqueret, quæ ſcrobiculo cordis reſpondet.

15. ADOLESCENS annos viginti prætergreſſus, a longo jam tempore iis veſicæ doloribus, præſertim cum mingeret, cruciabatur, ut ſine ejulatu urinam reddere non poſſet. Purulenta hæc erat. Acceſſerant macies, febris, & reliqua mala, quæ fere veſicæ lapidem comitantur, & quibus tandem, in hoc Noſocomio decumbens ante finem anni 1742. abſumptus eſt.

VESICA craſſa, exulcerata, & ex parte ſcirrhoſa revera lapidem continebat ſubaſperum tranſverſos digitos tres longum, duos cum dimidio latum, qua erat latiſſimus; ad formam autem accedebat ovalem, utrinque depreſſam: eique multus lentus, cruentuſque alicubi, mucus circum adhæ-

(1) Epiſt. 30. n. 22. (2) n. 20. (3) Epiſt. 40. n. 15.
(4) Vid. ſupra, n. 4., & 5. (5) Epiſt. 40. n. 19.
(6) Epiſt. 10. n. 13.

rebat. Pure autem, & urina pleni erant renes, & ureteres; imo hi tam diſtenti, ut Ilei inteſtini diametrum æquarent.

16. Mucus, quem calculo adhærentem vidimus hujus adoleſcentis, tanta aliquando copia circum aggeritur, ut vel cathetere immiſſo internoſci nequeat lapis a peritiſſimis Viris, quod Falloppio ipſi accidiſſe, teſtis eſt Marcellus Donatus (1). Eodem muco inter calculum, & veſicam interjecto etſi cætera incommoda non tollantur, imo nonnulla etiam augeantur; dolores tamen, ſi craſſior mucus, & magna copia ſit, illi minuuntur, quos calculi creant aſperitates. Hinc dolorum, ut de nephriticis quoque diximus, incrementum a diureticis, quod Sanctorius noſter præclaro exemplo confirmavit, relato in Sepulchreti ſuperiorem Sectionem XXIII. (2), ubi (3) & illud Donati leges. Itaque in Conſiliis, quæ ipſe legi, Valſalva in veſicæ lapide demulcentia quidem, emollientia, anodyna præbebat, & in fomentis, inſeſſibus, modicis clyſteribus adhibebat, mulieribus autem etiam in peſſis, & injectionibus; ſed, ut narcotica, quippe exigua doſi nihil adverſus ejuſmodi dolores agentia, majori vero periculoſa, ita etiam thermalium, aut aliarum aquarum ingurgitationem, ab aliis propoſitam, cum Albertino improbabat, muci abſterſionem veritus. Quibus de rebus cum alias, tum præſertim memini audire ambos in eandem ſententiam verba facientes, cum Præfectus Equitum Nucerinam aquam quotidie mane perpotaret. Quin veſicæ ulcere teneretur, dubium erat nemini, multoque minus Valſalvæ, qui non ſemper neceſſarium credebat, ſanguinem in lotio apparuiſſe, ut urinariis in partibus ulcus eſſe pronunciaret. Illud in controverſia erat, an præter ulcus ineſſet veſicæ calculus. Quod alii affirmabant ob dolorem, qui jam diu in mictionis fine percipiebatur. Sed aſſenſum retinebant illi, non ignari, ut exulceratam manum, ſic exulceratam veſicam contrahi non poſſe, conſtringique ſine dolore, & hinc quoque eſſe, cur ſicuti cæterarum cavarum partium, quas modo dilatari, modo conſtringi neceſſe ſit, ita & veſicæ ulcera difficilius ſanari queant. Nec tamen abeſſe calculum contendebant; quamvis æger aut ſaltans, aut curru vectus illius nulla experiretur indicia, neque donec aquam redderet, acerbum adeo ſub mictionis finem perciperet dolorem, qualem ubi demum quantum potaverat, excreviſſet, rurſus percipere incipiebat. Verum etſi neutrum affirmabant, aut negabant, mihi tamen Albertinus quadantenus eo inclinare videbatur, ut calculum eſſe non crederet, cum tam copioſo aquæ potu mucus a calculo auferri, moleſtiæque propterea in dies augeri debuiſſent; contra autem dum aqua tranſiret, mulceri hac poſſe ulcus, & dolores concipiebat, neque hos antea ad priſtinam acerbitatem redire, quam omni ejecta aqua, urina priſtinam acrimoniam recuperaret. Sed ne talium Virorum, aut ipſis ſimilium in veſicæ calculo affirmando, aut negando hæſitatio tibi nimia forte videatur; fac legas, quæ de ſumma ejus recte dignoſcendi difficultate egregie inter cæteros collegit, & perpendit Helwichius (4): quantum aliorum quorundam præceps temeritas diſplicebit; tantum illorum cautam prudentiam laudabis.

17. Quod alias huc diſſectiones non addam eorum, quibus ſine externa cauſa lapis in veſica concreverit, haud tibi erit mirum, qui ſcias, maximam a me vitæ partem in hac regione ductam eſſe, ei morbo, ut quædam aliæ, in quibus Scaphuſiana (5), & Gottingenſis (6) laudantur, quam rariſſime obnoxia: quod hic alii vinis, alii aquis, alii utriſque eſſe tribuendum cenſent. Et certe vina hic tartarea non ſunt, ut Medici loquuntur, ideſt lapidoſis cruſtis dolia intus non obducunt, quod aliis quibuſdam locis vidi, ubi alba vina faciunt, ut intra ligneum dolium quaſi alterum increſcat lapideum. Rubra autem hic vina ſunt, quibus utimur: qualia vina Brunnerus (7) quidem cenſuit *ſumma & caput petere præ albis*; viciſ-

ſim

(1) De Medica Hiſt. Mirab. l. 4. c. 30. (2) Obſ. 4. §. 11. (3) Ibid. § 4.
(4) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 60 (5) Vid. Eph. N. C. Dec. 1. A. 2. Obſ. 39.
(6) Vid. Haller Opuſc. Pathol. Obſ. 33. (7) Eph. cit. Cent. 9. Obſ. 3. in Not.

ſim tamen ejus Socer Wepferus (1), cujus ſententia ab Hoffmanno (2) laudatur, quod inter Scaphuſianos ſuos rari eſsent calculoſi, *potiſſimum* eorum *vino rubello ſalubri* adſcribebat. Quin certis quibuſdam locis rubra vina provenire, quæ non modo a calculo ſervent, ſed & inchoatum ſolvant, quippe etiam tartarum diſsolventia, quo alia vina incruſtaverint dolium, ſi huic indantur, ex Commercio intelliges Litterario (3). Porro quod ad aquas attinet; fluminum hujuſce regionis aqua, cujus cum parte aut æquali, aut aliquanto, imo, ut ſæpius, multo majori conſervet muſtum, & ſic vina parantur, quibus hic fere omnes utuntur, minus terræ, ut ajunt, fortaſſe continet, aut minus idoneæ ex qua calculi gignantur. Sic autem loquor propterea quia de unoquoque fluvio plura & varia attendere, & examinare antea neceſſe eſt, quam pro certo aliquid pronuncietur: quanquam ſolet plerumque minus terræ in fluvialibus aquis contineri, quam in putealibus, unde eſt quod plura in domeſticis uſibus præſtare illas videamus, quæ hæ non poſſunt, aut non æque, ut puta in ſapone diſſolvendo, & legumibus coquendis; & quod ad ſalubritatem ſpectat, quis in univerſum aquas putet, quæ ad bibendum ab Deo ipſo Opt. Max. oblatæ in fontibus, amnibuſque ſunt, illis eſſe ſalubriores, quas primum homines, longiusa fluviis, & fontibus incolentes, neceſſitate adducti, ſibi effoſſis puteis paraverunt? Quod ſi ſententia quoque Virorum Doctiſſimorum audienda eſt; vide quid de puteorum aquis ſentiat Meadius (4), quid Platnerus (5): eorum ſane judicio, multiplici ratione ſuffulto, facile permotus, puteales fluvialibus, univerſe loquendo, non dubitabis longe poſtponere. De ſingulis autem ſi verba fiant; eſt ubi certo flumini optimum puteum, non modo aliud flumen anteponas. Noſti enim, ut cætera prætereamus, certorum fontium, ex quibus denique fluvii oriuntur, aquas eſſe, quæ ductus ſuos aliæ craſſiſſimis, duriſſimiſque, aliæ tenuibus, mollioribuſque laminis terreis incruſtent. Quæ hic attigimus, ut errori occurreres cum vulgo exiſtimantium, omnes a vino, aut vini ſimilibus potionibus eſſe calculos, quaſi in aqua etiam horum materia non eſſet, nec qui nunquam vinum potaſsent, calculos genuiſsent. Certe *per dies vitæ ſuæ ſolo aquæ potu uſus fuerat* is, qui proxima Sectione XXIII. (6) Sepulchreti memoratur; ejus tamen *veſica lapides continuit* 32. Sed quid in hominibus ejus rei exempla quærimus, cujus, nec rara, obvia ſunt in iis, quæ nunquam utuntur vino, animantibus. Ut enim ſpecioſiora omittam aut ob pondus, ut bilibrem ferme lapidem, quem ex equæ veſica Lemeryus attulit ad Regiam Scientiarum Academiam Pariſienſem (7), aut ob colorem, ut ſeptem, octove, quos ex vaccina veſica mihi olim Valſalva oſtendit parvulos, pilularum forma, ſuperficie minutiſſimis quaſi granulis ſubaſpera, æneo autem colore, ut pro metallicis quiſque haberet, qui eſse leves neſciret, quemadmodum pro aureis longe plures illos, quos intus, aut extra aureo colore infectos, aut ſplendentes & rutilos, omnes autem parvos alii (8) in bubulis pariter veſicis invenerunt; ut igitur hos, & ſuillos (9), alioſque omittam, & in canibus dumtaxat commemorem, & primum a me viſos, in una, quam peradoleſcens exercitationis cauſa diſsecui, non modo calculos deprehendi in rene utroque, ſed horum dexterum ne tertiam quidem partem retinentem ſubſtantiæ ſuæ, cum inter calculos alba purulenta materia eſset. In altera autem quam olim vetulam experimentorum cauſa Patavii incidi, calculum intra alterum renem offendi abnormi, & depreſsa figura, durum, non parvum. Atque ut ad veſicam redeam; tertia canis (forte enim accidit, ut quinque

 hæ

(1) Obſ. 39. paulo ante cit. (2) Medic. Ration. Tom. 4. P. 2. S. 2. c. 11. §. 20.
(3) A. 1735. Hebd. 6. n. 3. & Hebd. 17. n. 4. & Præfat. in not. ad pag. 43. & 132.
(4) Expoſ. Mechan. Venen. Tent. 6. in fin. (5) Progr. quo aquam font. ſalubriorem & cæt.
(6) Obſ. 4. § 2. (7) Hiſt. A. 1700. Obſ. Anat. 14.
(8) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 2. & Sachs Gammarolog. c. 14. §. 8. Vid. & apud Haller. ad Boerh. Meth. Stud. Med. P. 13. c. 2. ad An. 1665. N. 101.
(9) Sachs c. cit. 14. §. 6. & Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 7.

hæ beſtiæ, quarum ſingillatim quidem, calculos memoravi, fœminei eſsent ſexus) duos in gangrænoſa veſica habuit lapides majorem, & minorem, ovali utrumque figura, ſed valde utrinque depreſſa, imo altera minoris facie nonnihil excavata, qua majorem excipiebat. Ea canis undecim annos nata, a longo jam tempore graveolens reddebat lotium, ſine ejulatibus tamen, credo ob lævem, eoque ſaltem non compungentem, calculorum ſuperficiem, donec convulſivis motibus accedentibus extincta eſt. Quæ mihi narravit, dum eos calculos recentes oſtenderet, illius herus Vir Generoſiſſimus ex hoc Sacro Philoſophorum Collegio. Ab aliis autem in tot canibus conſpecti ſunt calculi, ut niſi eos tantum ſeligam, qui aut numero, aut ſtructura, aut pondere, aut ſede digniores ſunt, qui memorentur, haud facile finem inveniam. In cane, qui diu ſtillicidio urinæ laboraverat (1), parvulorum calculorum *aliquot mille in veſica diſtenta* reperti ſunt. Alterius (2) veſica unum habuit, qui, ob minorem intus incluſum, ætitem referebat, pondo ſeſquilibræ. Sed tertii (3), ſæpe cum doloribus, & vehementi ejulatu urinam reddentis, calculum, qui veſicæ inerat aſpera; non lævigata, ut in Patavino; ſuperficie, etſi eſſet paulo infra pondus unciarum trium, miraberis tamen magis, quam ſeſquilibrem; hic enim canis ſuopte genere erat *minimus*. Denique potius ut ſedes, quam ut calculus deſcribatur, prætermittendus non eſt quem probus Juvenis auditor meus annis ſuperioribus mihi narrabat, cum ſe exercendi gratia, canem perſecaret, deprehendiſſe. Ureteres paulo ſupra locum, quo in veſicam influunt, unum in canalem ambo conveniebant, alterutro eorum non latiorem: is raro exemplo unus pro utroque mediam perforabat ad inferiora veſicæ partem, in eamque lotium inferebat. Ad hujus igitur canalis initium, quo ureteres, ut dictum eſt, confluebant, hærentem calculum invenit, eumque non ita durum. Non tamen hæc, multoque minus cætera, quæ Donatus (4) calculorum congeſſit, exempla repertorum in jecinore quoque, aut ejus veſicula, tum ventriculo, & inteſtinis brutarum animantium, omnia, ſicut ille fecit, Ariſtoteli ſunt objicienda, ponenti (5), *nullum animal, niſi hominem, calculoſum fieri poſſe*; id enim continuo ſic explicavit, ut de urinariæ dumtaxat veſicæ calculis præclare appareat ibi quidem eſſe locutum; alio autem loco (6), quem Donatum fugiſſe miror, diſerte ſcripſit, *renes in hoſtiis ſæpenumero calculis, & pannis, & papulis refertos* conſpici, *atque etiam jecur, & cæt.*

18. Ex eo autem, quod alibi (7) tradidit Ariſtoteles, *non ſolum humorem, ſed etiam ſicca quædam concrementa* in veſicam *deſcendere, ex quibus calculi conficiantur*, antiquiſſima origo intelligitur ſententiæ eorum, qui e renibus delabi inchoatos calculos veſicæ omnes, in hiſque propterea peculiarem ſemper nucleum in centro inveniri, tradiderunt. Quorum utrumque etſi in multis verum eſſe, non inficior; aliquando tamen libentius faciam cum Hippocrate (8), qui ex diutius cohibita urina id quidem, quod tenuiſſimum in ipſa eſt, excerni, *quod vero craſſiſſimum, ac turbidiſſimum eſt, coacervari, & concreſcere*, docuit, & *primum quidem parum, deinde majus fieri: dum enim volvitur ab urina, quidquid craſſum compactum fuerit, ad ſe ipſum adaptare, atque ſic augeſcere, & in totum concreſcere*. Quod citius quidem poſſe fieri, Obſervatio oſtendit Joannis Dolæi (9), qui e veſica cujuſdam Equitis emiſſam materiam albam mucilaginoſam ſcribit *ſubito ab aere externo in ſubflavum calculum riguiſſe*. Sed vel ſine aeris externi attactu putreſcere intus remorantem urinam poſſe, experimenta monſtrant Præcl. Brendelii (10), qui ex illa putreſcente calculorum deducit originem, cum

(1) Earund. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 266.
(2) Ibid. in Append. ſub n. 6. ad Obſ. 23.
(3) Dec. ead. A. 9., & 10. Obſ. 170.
(4) c. cit. ſupra ad n. 16.
(5) Sect. 10. Probl. 42.
(6) De Partib. Animal. l. 3. c. 4.
(7) Hiſt. Animal. l. 3. c. 15.
(8) De Aere, Aquis & cæt. n. 22. 23.
(9) Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 64.
(10) Progr. de Calculi veſicæ & cæt. natalib. n. 2.

cum videat (1) & duras cruſtas, & mucoſam pultaceamque materiam dare, granis duriuſculis diſtinctam, quæ mox ipſa quoque dureſcat. Eſſe autem urinas, quæ facilius, ac citius iſta deponant, minime dubitat (2); ubi & duorum infantum meminit alterius vix duos nati, alterius octo circiter dies, qui calculos tum ante mortem excluſerant, tum mortui intus habuere. Qualem autem calculoſam materiam in quinquennis pueri cadavere Meadius (3) viderit, & per quos gradus in lapideam duritiem tranſire, animadverterit, cognoſcere ex ipſo poteris: quemadmodum ex Cel. Hallero (4) qualia credat prima eſſe in renibus calculorum initia.

Sive autem inchoatus calculus, ſive calculi materia e renibus in veſicam deſcendat, aut in hac gignatur; certe calculus incrementum capit ex eadem materia: nec aliena a vero tradere videntur ii, qui firmius inter ſe aptatum iri materiæ illius particulas, ajunt, quo lentius incrementum fiet; infirmius autem, quo celerius: & qui majus illud fore æſtate, quam hyeme, quippe æſtate multo minus diluta materia ab aquea, tunc magna ex parte per cutem prodeunte, urinæ portione: quæ altera mihi videtur cauſa, cur, ſi optio detur, calculi exciſio ab autumno potius ad ver, quam a vere ad autumnum differatur. Sed præter inchoamentum calculi ſive in renibus, ſive in veſica formatum, accreſcit eadem materia circum res quoque alias, extrinſecus in veſicam immiſſas. Cujuſmodi exempla cum a pluribus & ſcripta, & collecta ſint plura; ego iis potiſſimum deſcribendis, quæ ipſe, aut Amici vidimus, nec tamen omnibus, immorabor.

19. Nam illud, quod mihi ſe primum obtulit, jam ante hos tres, & quadraginta annos in Ephemeridibus editum eſt Cæſareæ N. C. Academiæ (5). Quin præter meam, illam, deſcriptio altera extat ejuſdem ipſius caſus, ab eo, qui meam editam neſciret, vulgata ſexdecim poſt annis in Adnotatione quadam, Operibus adjuncta Cel. Vallisnerii (6), qui mecum Chirurgo ſecanti affuerat. Deſcriptiones quidem ambæ in rebus præcipuis ſatis conveniunt inter ſe: in nonnullis autem ſi quid diſcrepant; ſic habeto, me meam certe ſcriptis mandaſſe eodem, ut ſolitus ſum, ſectionis die. Et calculus, qui adhuc cum acu, cui circum accreverat, apud me ſervatur, profecto non eſt *duriſſimus*: id quod primum ejus magnitudo cum pondere collata ſignificat. Cum enim ex duabus conſtet partibus, quarum ſingulæ ad ovalem figuram accedunt, majorque intra quam acus mucro, & tertia ferme, ut proclive eſt judicare, pars latet; longa ſit digitos tranſverſos tres, lata duos, alta unum & ſemis, minor autem, quæ urethram ſimiliter atque in alia Virgine (7) leges, opplebat, alteri prioris partis calculi extremo ſic continuata, ut ad ejuſdem latus extrorſum emineat ad angulum rectum, magnitudine æquet medii digiti articulum tertium; utraque tamen ſimul cum acu infra pondus eſt nummi unius argentei philippei. Friabilem autem magna ex parte externam ſaltem calculi eſſe ſubſtantiam, ſpongioſamque texturam, inſpectio ipſa confirmat. Lamellæ enim quædam tenues nonnullis ex locis per ſe exciderunt, ſubjectaſque cavernulas patefecerunt, albus autem, ut calculus eſt, pulviſculus, qualis ex carioſis ſalignis baculis ſolet, e calculo ultro defluit. Quæ ut non licuit in recenti animadvertere, ſic tempore interjecto obvia, nunc volui ad deſcriptionem illam addere. Eſt igitur hic calculus iis corticibus inſtructus, qui, ſi alii duriores lapides ſimul in veſica fuiſſent, horum occurſu non difficilius potuiſſent abrumpi, & in fragmenta diſſiliendo, qua lotium exibat, cum hoc prodire, quam in ſene illo, de quo ex Tulpii Obſervatione in Sepulchreto (8) relatum eſt. Nec multo durioris naturæ fuiſſe calculum exiſtimabis, quem in Juvene Experientiſſimus Vir Heiſterus (9) cum antea

(1) n. 1. (2) n. 2. (3) De imp. Sol. & Lun. c. 2.
(4) Opuſc. Pathol. Obſ. 34. (5) Cent. 5. Obſ. 26. (6) Tom. 3. P. 3. Off. 12.
(7) Sepulchret. Sect. hac. 25. Obſ. 5. (8) Sect. prox. 24. Obſ. 10.
(9) Diſſert. de Medico nimis tim. n. 36.

tea per catheterem percepiſſet, mox datis paucis, quæ adſcribit, vulgaribuſque remediis, quorum ope calciformis materia plurima emiſſa eſt, intra hebdomadas tres incommoda ſuſtulit omnia a quatriennio moleſta, quod anno poſt felicem illam curationem jam tertio, litteris mandavit. Atque utinam ejuſmodi eſſent calculi omnes, qui veſicæ innaſcuntur. Verum ex Sepulchreto ipſo vides, quot ſilicis duritie fuiſſe dicantur; imo ex Heerſio ibidem (1) proferri grandem quendam *omni ſilice duriorem*, ex Braſavolo (2) autem decem, in Alberto Savonarola inventos, qui *ſi in terram projicerentur, veluti trigonalis pila reſiliebant*, denique apud Lindenium (3) viſum a pluribus unum, quo pauci graviores comperti ſunt, nempe unciarum 32. *duriſſimum, compactum, ſilicis colore, triangularem, ex quo cum ferro, ut ex ſilice, eliciebatur ignis*. Quos pariter memorat Panarolus (4) *tam duros, ut pyritem lapidem æmularentur; percuſſi enim chalybe, flammam evomebant*, conſulto prætereo, ne forte quia a muliere dicit excretos, fucum illi factum ſuſpiceris; quando Bartholinus (5) vel in ipſa lithotomia ſic impoſitum fuiſſe a vaferrimo nebulone Ægro nobiliſſimo, Amiciſque præſentibus, multos hinc conjeciſſe, ſcribit, quod e ſuppoſititio calculo ſcintillæ excuterentur, *impoſſibile autem ſit, talem in homine lapidem generari*: quamobrem vix ſe continebat, quin ſimilis duritiei alterum in dubium vocaret, quem, ut humana ex veſica ſectum, ſibi donatum habebat. Verum illos, quos ex Sepulchreto propoſui, omnes in cadaverum veſica inventi dicuntur: & ne fraudis cauſam fuiſſe dubites, primus certe in Sene deprehenſus eſt, qui nunquam de calculo veſicæ conqueſtus fuerat, ut nunquam de renibus Senex: alter, qui tamen in dextero lapidem habebat inſolitæ magnitudinis, & figuræ, *duritie* autem *quemcunque ſilicem æquantem*, ut Vir Cl. ſcribit, qui ſectioni interfuit, Chriſtoph. Guil. Bajerus (6). Mihi quidem necdum accidit ut veſicæ calculus oſtenderetur cum illis comparandus, niſi fœminarum fraude, & Medici unius, atque alterius, qui his faciles aures præbuerant, credulitate. Hic enim primum unum vidi, qui non modo, ut Ferrandi (7) verbis utar, *fluviatilis potius diceretur, quam veſicalis*; ſed cum revera fluviatilis eſſet, cruore oblitus incautis pro veſicali obtrudebatur. Deinde a Medico alioquin non indocto, qui Venetiis ad me ſcripſerat, ab ægra quadam pene quotidie bene multos, nec parvulos excerni, ut fidem non facile credenti faceret, miſſos plurimos, quos ſtatim ac vidi, miratus, eſſe aliquem potuiſſe, qui non continuo ſilicis, unde ignis elicitur, magna, & rudia fragmenta agnoſceret, nihil aliud reſcripſi, niſi ut chymicæ deſtillationi committeret, & quæ prolicerentur, ſignificaret; itaque ab eo nihil amplius litterarum accepi. Nec tamen hæc eo dico, quaſi alii alibi id, quod ego ubicunque fui, nuſquam conſpexi, videre non potuiſſent. Quin alicui noſtratum, qui ex eo dumtaxat, quod malleo reniteretur, humanum calculum eſſe poſſe, negabat, ut cætera quoque attenderet, ac diligentius inquireret, auctor fui, quando a Viris Doctis Steinium citari videmus, qui humanos lapides mallei ictibus reſiſtentes in Lithographia propoſuit. Certe autem Morando Viro Experientiſſimo credendum eſt ſcribenti (8), calculos, quos vocat *murales*, eandem, quam marmor, polituram accipere: itaque invictos perſtare credidit vel ab eo, in quo tot ſolerter pericula fecit, lithontriptico remedio, quod apud Anglos non ita pridem vulgatum fuerat, cujus ope alios non paucos calculos aut imminutos, aut etiam abſumptos fuiſſe ipſo quoque in ſeptem catheteris indicio perceptum eſt, miraturis, ſi viverent, Franciſco Sylvio, & Boerhaavio, præſtari per alkalicos ſales, imo non per alios id præſtari poſſe; dici, quod alter (9) a *ſalis petræ, aut nitri acido ſpiritu*,

(1) Sect. 23. Obſ. 7. §. 5. (2) Ibid. Obſ. 2. §. 4.
(3) Ibid. Obſ. 1. §. 1. & Sect. 24. Obſ. 10. §. 3. (4) Jatrologiſm. Pent. 2. Obſ. 34.
(5) Cent. 4. Epiſt. Medic. 100. (6) Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 40. n. 2.
(7) Sepulchret. Sect. cit. 23. Obſ. 2. §. 5. (8) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1740.
(9) Prax. Med. l. 1. c. 55. n. 50.

tu, alter (1) a *nullo fere liquido*, *præter ſpiritum nitri*, effici docuerat. Utinam vero idem omnibus, aut ſaltem pleriſque anglici illius remedii uſu præſtitum fuiſſe, mirari poſſent: utinam ſaltem, non nocuiſſe. At ſi tot illas, poſtea additas exceptiones perpenderis, in quibus & eæ ſunt, quas a calculi natura, ab ægri ætate, ab ejuſdemque temperamento petendas Cl. Hazonius (2) expoſuit; quam ſæpe remedium aut inutile, aut noxium eſſe potuerit, non obſcure apparebit: & ſi hiſtorias, & diſſectiones legeris, quas Commercium Litterarium (3) proponit; facile intelliges, quanta inde pernicies interioribus partibus, & præſertim urinariis, & ſimul ut nulla calculorum, aut calculi (id quod urinarum ſedimenta oſtendiſſent) eroſio fuerit. Quod cum dico, noli putare, iſtam calculorum ſive eroſionem, ſive deſquamationem, ſi quoſcunque calculos, & quæcunque lithontriptica in univerſum ſpectemus, ſemper eſſe exoptandam. Potes id, ut alios non verſes libros, ex laudato *Commercio* noſcere. Eſt ubi (4) exempla deſcribuntur, ſectioneſque calculoſorum duorum, attendendus prioris calculus *hinc inde late*, *ac profunde eroſus*; dato enim quodam lithontriptico liquore, cui veriſimiliter id imputandum, exacerbata fuerant omnia, & veſica quidem non eroſa, ſed circa orificium alte inflammata. Alibi (5) commemoratur a Cl. Goetzio caſus Illuſtris Viri, qui neſcio cujus remedii uſu *largam* quidem *arenularum*, & *ſquammularum*, *corticem calculi contriti referentium*, copiam cum lotio reddens, cruciatus ſibi adeo auxit, ut ab hiſce confectus ſit. Scilicet in mortuo calculus repertus, *cortice ſuo viſcoſo*, & *glabro*, *qui veſicæ lateribus impune adjacuerat*, *orbatus*, *duriori*, *inæquali*, & *aſpera ſua ſuperficie cervici veſicæ impactus*, lethales illos dolores videtur conciviſſe, ubi eorum præſertim, quæ ſupra (6) ſcripta ſunt, veniat in mentem. Felicius tamen, quam per anglicum illud lithontripticum, ab non uno Doctiſſimo inter Anglos Medico improbatum, & nominatim a Meadio, (7) cedere hic. ipſe tradidit aquam *rite calcinatis oſtreorum aliarumve concharum teſtis* medicatam, qua calculorum non duriſſimorum *fruſtula*, *nunc arenularum*, *nunc exiguorum nucleorum inſtar ſimul cum urina ejecta ſunt*. De aqua hac Auctoris Cel. toberti Whytt Diſſertationem commendat. Experimenta autem ad ejus naturam indagandam Helmſtadii inſtituta, per quæ alkalino-ſulphuream eſſe apparuit, in alia Diſſertatione leges, quæ Præſide Cl. Krugero (8) ibidem vulgata eſt. Fuerunt etiam qui cum alkalicis acida miſcerent, & in humorem ſic efferveſcentem conjectos calculos aut penitus, aut quadantenus ſolvi, deprehenderent, quamobrem ejuſmodi ferventem humorem in canum veſicam injecerunt, & quatenus hæc ferre illum poſſet, explorarunt. Sed ut ſana toleraret veſica; num a calculis quoque irritata, & exulcerata? Non certe; quando in exulcerata malum augeri a priore anglico illo remedio, quamvis non fervente, & ab urinæ quacum ad veſicam deſcendit, copia diluto, Morandi experimentis (9) compertum eſt. Sed ad calculos, acubus increſcentes, revertamur.

20. PUELLA Agreſtis eadem ferme, qua prior illa a nobis in Ephemeridibus (10) deſcripta, ætate; annum enim agens quartum decimum mortua eſt; cum ante menſes ſexdecim idem, quod prior, factitaret, idem merito paſſa eſt infortunium. Nam crinalem acum ex orichalco, quamvis ad angulum in medio inflexam, cum altius per urethram immiſiſſet, ſibi repente e digitis abripi, & totam intra veſicam condi, ſenſit. Pudore prohibita, non tunc modo, ſed propemodum ad mortem uſque ſiluit veram dolorum, ac moleſtiarum, quas præſertim in mingendo pertulit, cauſam: quæ tot, ac tantæ fuerunt, ut tumor demum in hypogaſtrio, & pro-

(1) Prælect. ad Inſtit. §. 791.
(2) Quæſt. de his edita n. 4.
(3) A. 1740. Hebd. 41. n. 2., & A. 1745. Hebd. 3. n. 2.
(4) A. 1733. Hebd. 21.
(5) A. 1731. Hebd. 23.
(6) n. 16.
(7) Monit. Medic. c. 10. in fin.
(8) Differt. qua exhibentur Experim. cum aqua Oſtrocoderm. inſtituta.
(9) Mem. cit.
(10) Vid. ſupra ad initium n. 19.

proxima ilium parte obortus pus per duo, quæ ſibi ipſum fecerat, foramina effunderet, majus, & minus, quorum illud erat in ile ſiniſtro, hoc in dexteris, proprie dicti cum Laurentio (1), hypogaſtrii finibus. Sic affecta in Noſocomium Patavinum uno aut altero ante obitum menſe excepta eſt. Facile ibi animadverterunt, ſimul cum pure per utrumque illud foramen urinam effundi, per ſiniſtrum autem magis, cui ſuberat cavum non modicum quocum foramen quoque dexterum communicabat. Cum in eo cavo ſpecillum duri quidpiam offenderet; quæſitum eſt ex me, quidnam hoc eſſe exiſtimarem. In memoriam rediit quid in priore puella ſpecillo obſtaret per fiſtulam demiſſo in ilium altero patentem, & lotium cum pure effundentem. Cumque audirem, hanc quoque inter mingendum veſicæ doloribus torqueri, & paucam, eamque purulentam urinam reddere, quærendum, reſpondi, num forte acum, aut rem aliam quampiam in urethram immiſiſſet. Negavit puella donec foramine ſiniſtro per levem communium integumentorum ſectionem amplificato, cuſpis, & magna pars acus intra cavum ab omnibus conſpiceretur. Tunc quod occulere amplius non poterat, nimium ſero faſſa eſt. Neque enim acus extrahi poterat prohibente adnato calculo, quam ſpecillo ſive per cavum illud, ſive per urethram immiſſo ut facile erat percipere, ita non licebat ſine magnis doloribus vel leviter propellere. Idemque, ſi quid per urethram vellent ad demulcendos dolores injicere, ne in veſicam admitteretur, obſtabat. Huc macies acceſſerat ſumma, in dieſque puris augebatur copia, & graveolentia, febriſque ipſa facta erat vehemens. Quam alimentorum omnium faſtidium, vomitus, flavorum liquaminum ex alvo fluxus, tum virium, & pulſuum debilitas conſecuta ſunt, donec mors tot miſeriis, & querelis, inter quas nulla unquam de lumborum dolore ab interrogantibus audita fuerat, optatum finem impoſuit. CADAVER, quod ſceletus cute obductus videbatur, ſub dio, in ampliſſimoque loco ob anni tempus fervidiſſimum inciſum eſt; Quinctilis enim menſis erat initium A. 1738. Primum omnium, ſpecillum juſſi per foramen dexterum in ulceris cavum trajici, totumque eum ſinum patefieri. Erat is inter muſculos abdominis, & integumenta, neque ullam uſquam, niſi cum illo cavo, communicationem habebat. Quod longum latumque digitos tres, a ſiniſtro ile Albam lineam verſus ſe extendens, tenui poſtico pariete, quem reliquiæ muſculorum, & peritonæum faciebant, a ventris quidem cavea ſeparabatur; ſed eodem pariete a dextris patente, cum veſicæ fundo communicabat: illacque magna pars acus in ulceris cavum prominebat. Tunc abdomen ſic inciſum eſt, ut ſectio ad veſicam non perveniret: quæ etſi parva erat, tamen altius, id eſt ſupra oſſa pubis, cum interna abdominis facie coaluerat ea dumtaxat parte, qua in ulceris cavum patebat; ita ut nihil in ventris caveam effundi poſſet, in qua reapſe effuſi humoris non erat quidquam. Sed & omenti, in quo vix aliquid hic illic reſtabat pinguedinis, ora infima ad proximum veſicæ peritonæum arctiſſime annectebatur. His ita perviſis, & diductis pubis oſſibus, veſica tota in conſpectum data, ipſaque cum urethra, quæ ſana erat, aperta, craſſæ quidem illius tunicæ, ſed contractæ adeo repertæ ſunt, ut præter calculum vix poſſent quidquam continere. Calculo hic illic earum intimæ adhærebant, quæ inæquales erant, & pluribus locis exulceratæ, & quemadmodum ulceris cavum fuerat, gangrænoſæ. Erat calculus paulo duobus digitis tranſverſis longior, pollice autem aliquanto craſſior, forma ovulum referens, cujus vertex ſuperiora ſpectabat, ut acus quoque mucro cum tota ea parte, quæ ad angulum uſque, de quo dictum eſt initio, pertinebat, calculo ferme parallela, ab eoque pollicis intervallo ſejuncta: pars acus reliqua & ipſa extra calculum erat, quantum conjici poterat, propemodum tota, capitulo dumtaxat cum portione aliqua proxima in medium calculi ſiniſtrum latus firmiſſime infixo, id eſt ejus concretione obducto: quæ illa facie, & extremo utroque inæqualior eſt, oppoſita ferme lævis, & ſub-

(1) Hiſt. Anat. hum. corp. lib. 6. c. 2.

& ſubalba, niſi qua, ut tota ſiniſtra, ſubflavo colore infuſcatur ; hæc enim deſcribo ut nunc video ; tunc vero quibuſdam locis erat cruenta , cætera fuſci obſoletique coloris. Tunc quoque his medicis ponderibus calculus, ut cum acu eſt, examinatus, paucis granis levior repertus fuerat drachmis ſeptem ; nunc paucis granis ſuperat drachmas quinque , & ſcrupulos duos . Cæteræ ventris pleræque partes ab naturæ modo ſic aberant. Inteſtina ſublivida erant quædam, & flavo illo, qui noviſſime dejiciebatur , homore turgidula : jecur albidum : ſplen lividior, & paulo major, quam æquum eſſet. Ureteres autem , ipſique renes peſſime habebant . Illi enim dilatati, pure erant pleni , quale in cavo etiam ulceris multum fuerat , liquido , & ex ſubflavo albicante , id eſt pure cum urina commiſto . Renes autem æquo majores, dexter præſertim , qui & durior, & cellulis intus excavatus parvis , ſed pluribus, eodemque pure , ut pelvis quoque , adeo diſtentis , ut in ſectione altius profiluerit. Renis ſiniſtri tunicæ adipoſa , & propria inter ſe junctæ , craſſæ , & duræ ejuſdemmodi pus coercebant , quo renis, quibuſdam locis eroſa , ſuperficies, non ſecus ac paſſim interiora , ſcatebat . Odor autem teterrimus, qui ex renibus, & veſica afflabatur, Thoracem porro incidere , cujus vitii indicium extitiſſet nullum, prohibuit.

21. Quæ , ſectione ſic abſoluta , continuo , ut ſolitus ſum , pluribus , qui aderant , Nobilibus Viris , aliiſque Rei Medicæ , ac Chirurgicæ tum magiſtris , tum ſtudioſis audientibus , locutus ſim , ex his, quæ fuſius hic tibi ſubjiciam , facile intelliges . Quæ cauſa hanc , & tot alias puellas incitaverit, ut ſibi acuum capitula in urethram intruderent , non tam in lacunis ſalacis humoris quærenda eſt , quippe & alibi , & extra illam hiantibus , niſi ad idem genus pertinere forte credas eos quoque canaliculos, quos intra mulierum urethram deſcripſi (1) , quam in exquiſito membranæ ſenſu , qua illa intus conveſtitur . Nam niſi hanc altius perfricarent , accidere non poſſet , ut repentina , ac valida imæ veſicæ contractione acus ex earum digitis abrepta , intra veſicam tota, præſertim cum longiuſcula eſt, conderetur. Ab illa enim , ejuſve ſphinctere cum Molinetto (2) infortunium hoc repeto , non a vi quadam , ut ajunt , uteri, quæ , ut exſugeret , in veſicam tamen exſucta non traheret . In quam poſtquam acus attractæ ſunt , paulo poſt nonnullis quidem per ſe excidunt, ut puellis duabus , de quibus apud Valliſnerium (3) , alteri dormienti , alteri autem mingenti , credo quibus ex parte ſolummodo veſicam ſubiiſſent , ut etiam in tertia fortaſſe fuit , nempe intorta acu facilius in urethra parte altera remanente , altera intra veſicam ad menſem retenta . Cui parti nihil tamen accreverat calculoſæ materiæ ; quod neque accidiſſe refertur acui a quarta (4) intruſæ, & poſt dies quindecim inter mingendum ejectæ, quam pariter infima , & acuta parte intra urinæ iter ſubſtitiſſe , illud forſitan indicio eſt , quod de punctionis ſenſu circa veſicæ collum tantummodo querebatur. Sed etſi hæc ex iis , quæ attingentur poſtea (5) de acuum mucrone urethræ infixo , magis illuſtrabuntur ; non tamen inficias ivero , poſſe interdum acus , quas veſica totas receperit , ita ſe convertere , ut pariter per meatum exeant urinarium . Cur vero duabus illis , quas noviſſime dicebamus , intra quindecim dies , imo intra menſem nihil adhæſerit calculoſæ materiæ, quam multo breviori ſpatio aliis adhæſiſſe novimus, haud una poteſt eſſe cauſa . Nam neque omnibus urina æque eſt fœta particulis ad ſubſiſtendum , gignendumque calculum idoneis , & aliæ diutius lotium retinent , aliæ ſecus , & alia aliarum acuum materia eſt , aut ſuperficies . Sic argenteam acum ob id ipſum , quod argentea eſſet, Valliſnerius (6) conjicit ſine ulla calculi addita concretione e veſica fuiſſe eductam: quæ tamen conjectura credibilior fiet , ſi aliis exemplis confirmabitur . Sic ad aſperiorem ſuperficiem facilius videtur concretio adhæſura , quam ad politiſſimam : & hinc forſitan ratio petenda eſt , cur plerum-

(1) Adverſ. I. n. 10., & IV. Animad. 24.
(3) in Adnot. ad Obſ. ſupra ad n. 19. cit.
(6) Obſ. cit.

(2) Diſſert. Anat. Pathol. l. 6. c. 8.
(4) Ibid. (5) n. 25., & ſeq.

rumque unam acuum partem calculus obducat, reliquam nudam omnino relinquat, itaque de duabus quarum cadavera inſpexi, puellis in priore veſicam acus capitulum, in hac altera acumen perforaverit, quod in illa partem infimam fortaſſe aſperiorem, in hac ob eandem cauſam oppoſitum extremum concretio facilius obtexerit. Ex iis autem fœminis, quæ intruſam acum, adnatumque huic calculum non modicum veſica geſſere, nulla, quantum legiſſe memini, diutius geſſit ſic quidem ut acu extracta, ipſa ſervaretur, quam Veneta illa, cujus extat caſus a Molinetto, qui A. 1649. curaverat, editus (1) adjecta acus, calculique icone, quem in Theatro hoc Anatomico ſolebat oſtendere, ubi a ſe viſum teſtatur Moinichenius Epiſtola ad Thomam Bartholinum (2); neque enim hic Bartholinus, ut aliquis Eruditiſſimus alioquin Auctor per incuriam ſcripſit, *teſtis* eſſe potuit calculi poſtea extracti, quam ipſe Patavio, atque adeo ex Italia diſceſſerat (3). Idemque is calculus eſt, qui ab eodem Moinichenio proponitur in Obſervationibus (4): quod ideo attigi, quia in extrema Adnotatione ad Obſervationem Vallifnerii, quarum utramque ſæpe indicavi, non videtur pro eodem agnoſci, quem Vallifnerius ſcripſerat, in hoc Theatro oſtendi ſolitum, nunc in Muſæo ſuo aſſervari; nam quod ex Patavina, non ex Veneta exemptum dixerit, id erroris, ut puto, cauſa fuit, ſed facile vitandi, ſi lectus fuiſſet Molinettus, in cujus libro deſcriptum fuiſſe videtur ignorari, a Lanzono etiam dico, minus alioqui in Scholio ad illam Moinichenii Obſervationem miraturo, *longo tempore acum oſſeam in veſica latuiſſe ſine ulla veſicæ ipſius læſione, nec ullo quidem puellæ incommodo*. Quæ ne Moinichenii quidem verba dicere ſinebant, multo autem minus Molinetti, non modo quæ in extractione, ſed & quæ antea, & poſtea puella tulerit, memorantis. Quod ſi hujus longe minus, quam earum, de quibus a nobis ſcriptum eſt, veſica ab acu læſa fuit, fortaſſe id accidit, quod acus mucro diutius quam in veſica, in urethra hæſit, extra quam demum urgente deſuper calculi pondere detruſus eſt, ut Molinettus invenit.

22. Eas calamitates, mortemque adeo ipſam antevertet is, qui in tempore admonitus, acum priuſquam calculus accreſcat, ea dexteritate educat, ut minime, quo ad ejus fieri poſſit, lædatur veſica. Quod cum ab aliis, de quibus apud Vallifnerium (5), tum præſertim ab Amicis meis duobus feliciter præſtitum eſt, quos alias tibi laudavi, Mariano, & Vulpio. Ille, ut litteris ſcripſit ad me datis pridie Idus Decembris A. 1720. ex agreſti puella, jam ſanguinem mingente, acum exemit, cum induſtrie ex tranſverſo poſitu in rectum traduxiſſet. Erat autem crinalis acus ex oſſe. At quam a Vulpio ex puella quadam urbana extractam vidi, erat ex orichalco. Extraxerat autem paucis ante hebdomadis, quam eas a Mariano acciperem litteras, nullo alio inſtrumento adhibito, quam ferreo filo lævigatiſſimo, cujus alterum extremum ſic in exigui unci, & pene annuli modum incurvaverat, ut neque lædere veſicam, & capere acum poſſet, captæ autem elabi capitulum non ſineret. Quod ſi res multo ſerius, adnatoque jam calculo innoteſcat, neque is ejuſmodi ſit, ut facile adeo per urethram poſſit eximi, oportebit antequam fœmina cruciatibus difficilioris extractionis ſubjiciatur, ſolerter inquirere, num forte non veſica modo, id quod ſuſpicari omnibus proclive eſt, ſed ureteres quoque, & ipſi præſertim renes, quæ ſuſpicio ex noſtris oritur diſſectionibus, tantum jam mali contraxerint, ut vel acu, & calculo detractis, mulieri nihilominus moriendum ſit. Conjectura autem renum male affectorum ducetur non tam a lumborum doloribus (quos abeſſe poſſe vidimus (6), aut ſicuti in propoſita puella (7) fortaſſe accidebat, a multo ſævioribus veſicæ cruciatibus ſecundum Hippocratis aphoriſmum (8) obſcu-

(1) c. ſupra cit. (2) 87. in hujus Epiſt. Cent. 2.
(3) Vid. Cent. 1. Epiſt. 73., & ſeq. (4) Medic. Chir. 22.
(5) Obſ. & Adnot. ſupra ad n. 21. cit. (6) ſupra n. 2., & ſeqq., & n. 13., & ſeq.
(7) n. 20. (8) 46. Sect. 2.

obſcurari), quam ab lotii, quæ longa interdum, nec ſemel præceſſerit, in veſica ſuppreſſione, aut crebriore ad acerrimos dolores vitandos retentione, aut exigua nimis excretione, in qua æſtimanda cavendum eſt, nequando aſſiduo urinæ ſtillicidio decipiamur, memores, cum hoc retentionem poſſe conjungi tantæ illius copiæ, quantum ubi de Claudicatione verba fient (1), a me oſtendetur: quanquam & aliis id Epiſtolis (2) jam ſatis oſtenſum eſt; quin Sepulchretum (3) hiſtoriam offeret, in qua veſicæ collum laxum adeo ex reſolutione inventum legas, ut *digitum facile immitteres*; itaque *urina ægroto non ſentiente, ante obitum prodibat; veſica tamen*, eaque *duplo quaſi major*, erat *nihilo ſecius tota repleta*. Retenta autem urina quantum ureteres amplificaſſet, ex iis Epiſtolis cognoviſti, & quantum etiam renum caveam dilataſſet, ipſamque in uno ſaltem, ſubſtantiam læſiſſet.

23. Quod ſi hæc a retenta lotii parte; quanto magis a longa, & repetita totius intra veſicam ſuppreſſione, aut a crebra & lotii, & puris ipſius retentione? A ſuppreſſione certe habes in Sepulchreto exempla plura, inter quæ Rumleri (4), & Ballonii (5), quorum hic magnam vidit ureterum amplitudinem; ille eoſdem urina plenos, renes autem tantæ in puero magnitudinis, quantæ vix eſſe poſſent in adulto: quamobrem Cl. Fantonus (6) jure cenſuit, cum per catheterem plus urinæ tunc educitur, quam veſica continere videatur, *partim a diſtentis quoque ureteribus, partim ab ipſis nonnunquam ampliatis renibus profluere poſſe*. Nimirum cum plus veſica jam capere non poteſt, quidquid lotii jugiter in renibus ſecernitur, ureteres primum, tum renes quoque ipſos diſtendit. Non id fugit Aretæum (7). *Ubi urina in veſica ſupprimitur, ſuperiores quoque partes*, inquit, *renes videlicet, replentur; urinæ ductus (græci Ureteres appellant) diſtenduntur*. Quæ cum etiam accidant, ubi nullus in veſica eſt, aut antea fuiſſe dicitur calculus, ut in propoſitis exemplis, itemque in eo quod a Commercii Litterarii (8) Auctoribus recenſetur, aut in Cæſareæ Academiæ Actis (9), aut in Helveticis (10) legi poteſt; impedito enim urinæ effluxu e veſica ab hujus abſceſſu, vel a viæ per Proſtatam coarctatione, aut influxu in veſicam ab ſumma hujus capacitatis imminutione, *magnitudo renum*, & *amplitudo ureterum*, vel horum ſaltem dilatatio ut *minimi digiti diametrum ſuperarent*, vel *digiti majoris* æquarent, in oculos incurrerunt; cum igitur hæc etiam ſine calculis accidant; non fuerant ſane a calculorum dumtaxat in ureteribus mora, quæ deſcenſuræ obſtet urinæ, a Viro alioquin Experientiſſimo repetenda, neque ex eo quod cuidam unus in veſica eſſet calculus, ureteres autem ambo dilatati, arguendum fuerat, calculum illum neceſſario ex duobus, quorum ſinguli in ſingulis ſubſtitiſſent ureteribus, coaluiſſe. Cum vero ea, quæ diximus, fiant vel ubi veſica poteſt ad ingentem capacitatem extendi; profecto intelligis, quanto accidere facilius debeant, ſi aut ipſa, ut in uno ex indicatis exemplis, in ſe contracta, aut alieno intus corpore aliquo occupata, minus, & interdum vix aliquid ſpatii urinæ relinquat, ſive iſchuriam inde, ſive ſtranguriam dumtaxat patiatur. Sic poſt iſchuriam, Sylvii Obſervationem habes in Sepulchreto (11) ureterum *pollicem non raro admittentium*, *atque urinam uſque ad renes ipſos in ſe continentium*, ut ſcribit, non 2. ſed 1. Prax. Med. libro cap. 56. tum illam, quæ communicata cum Riolano deſcribitur (12) renum *dimidio majorum ſolito*, *ſero refertorum*, & *turgentium*, atque *ureterum ampliſſimorum*, & *ita ſero diſtentorum*, *ut minorem digitum facile poſſent admittere*. Poſt ſtranguriam autem Cattierum ibidem (13) leges inveniſſe *renes urina diſtentos*, & *turgidos*, *quibus diſſectis copioſa effluxit*, *ureteres ad-*

(1) Epiſt. 56. n. 12. (2) Epiſt. 4. n. 19., & Epiſt. 39. n. 33.
(3) Sect. hujus 3. l. 27. Obſ. 2. §. 5. (4) Sect. 24. Obſ. 12. §. 6.
(5) Ibid. §. 7. (6) Diſſert. Anat. Renov. 7. (7) De Cauſ. & Sign. Acut. Morb. l. 2. c. 10.
(8) A. 1738. Hebd. 32. n. 1. (9) Tom. 1. Obſ. 164. (10) Tom. 1.
(11) Sect. 24. cit. Obſ. 6. §. 8. (12) Ibid. Obſ. 16. (13) Sect. hac 25. Obſ. 8. §. 7.

modum latos: quos etiam poſt dyſuriam ab ejuſdemmodi cauſa laudatus Fantonus (1) *ampliſſimos* deprehendit; quo acerbior autem, ut illa, dyſuria eſt, eo graviorem ſolet ſtranguriam habere conjunctam. Cum igitur in puellis duabus, quarum a nobis ſunt inſpecta cadavera, acerbiſſima fuiſſet dyſuria; veſica autem valde contracta, & calculo pene tota occupata; mirandum non eſt, quod lotium priuſquam via per acum facta, ab illa egredi aliquanto liberius poſſet, ea copia in ureteribus, renibuſque ſubſiſteret, ut illos dilataret, hos autem etiam vitiare adeo valuerit, præſertim cum pure commiſtum, quod ex veſicæ tunicis exulceratis manabat. Euſtachius (2) namque, ut rebus ſecundum naturam ſe habentibus, *nihil ex veſica per urinarios meatus egredi poſſe* confirmabat; tamen *in magna, & longa ſuppreſſione urinæ, contrarium accidere in pluribus ægrotis quandoque* ſe ajebat *obſervaviſſe*. Scilicet valde amplificatis ſimul cum ureteribus ipſorum quoque in veſica orificiis, nulla jam illorum pars ſupereſt, quæ inter veſicæ tunicas oblique trajiciatur: itaque non modo tunc poteſt illac urinæ portio redire; ſed & cedere incipiente, aut ſoluta jam ſuppreſſione, ſe contrahens ad mingendum veſica tanto plus urinæ per amplificata illa orificia ſurſum compellit, quanto minus poteſt deorſum, obſtante ſubinde calculo per urethræ orificium expellere. Quod ſi forte paulo ante calculus minus obſtitit, majorique ideo urinæ copia per urethram ejecta, non multa jam reſtat in dilatatis ureteribus; intelligis certe, ſi mox iterum ſe calculus ad urethram opponat, urinam, cum eaque pus, ſi forte inſit, per ureteres ad renes uſque, cubante præſertim, dum mingere conatur, ægroto, non difficile compulſum iri.

24. Hæc autem, ut vides, maribus æque, ac fœminis communia ſunt, poſſuntque ab iis quoque lapidibus tandem expectari, qui non circum acum in veſica concreſcant, ut præter eam, quam ſupra (*) deſcripſimus, adoleſcentuli hiſtoriam, tot aliæ oſtendunt, quarum aliquot, ut Sepulchreto poſſis adjicere, hic placet commemorare. Henricus Henrici in Diſſertatione de Abſceſſu Meſenterii (3) de quinquenni puella meminit, cujus ureter ex reſtagnante, ob calculum veſicæ, urina, *inteſtinum mentiebatur*, ren autem alterius magnitudinem triplo ſuperabat. Extat in Actis Eruditorum Lipſienſibus (4) Groeneveltii Obſervatio in puello calculoſo, cujus ureteres inteſtinum quoddam Tenue capacitate referebant. Eoſdem in ſene a veſicæ calculo ſæpius ſtranguria conflictato Mauchartus (5) vidit ab urina, quam continebant, lacti ebutyrato ſimilem, *inflatos inſtar inteſtini ilei* cum renibus maximis, & inæqualibus, quorum pelves ad ovi magnitudinem erant diſtenti. In nauta Laubius (6) ab eodem morbo, cum ſymptomate eodem conjuncto, non modo cum pelvibus ureteres valde dilatatos, ſed, & cum renibus, altero magno & ulceroſo, altero contra atrophia laborante. Poſt eaſdem affectiones Loſpichlerus (7) in mercatore ureteres invenit ſtagnante lotio adeo diſtentos, ut *pollicis majoris introitum* facile admitterent: Brunnerus (8) autem in Viro Principe fuiſſe refert minus turgidos, ſed renum dorſo inciſo, *urinam pleno flumine profiliiſſe*. Dices fortaſſe, quæ labes in renibus, & ureteribus eorum ſpectantur, qui laborant veſicæ calculo, huic non quando jam in veſica eſt, ſed quando in renibus, aut ureteribus hærebat, eſſe imputandas, ſicque Butzmannum (9) cenſuiſſe, cum in puero, affectionibus, de quibus loquimur, diu cruciato, renis loco ſacculum deprehendit puris plenum. Sic Rudolpho Jac. Camerario (10) in puello pariter affecto, purulenti renis, & dilatati, eroſique ureteris cauſam viſam eſſe indidem repetendam. Quin duas Coſchwitzii (11), & unam Schulzii (12) extare Obſervationes, in quarum nulla de veſicæ calculo; ſed in omnibus de calculoſis doloribus

(1) De Obſerv. Med. & Anat. Epiſt. 8 n. 15. (2) Tract. de Renib. c. ultimo.
(*) n. 15. (3) §. 5. (4) A. 1685. M. Mart.
(5) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 15. (6) Ibid. Obſ. 22. (7) Cent. 1. Ob. 58.
(8) Cent. 9. Obſ. 2. (9) Dec. 3. A. 7., & 8. Ob. 27.
(10) Specim. Experim. circa Generat. S. 2. c. 3. Hiſt. 3.
(11) Diſſert. de Valvul. in ureterib. §. 5., & 7. (12) Diſſert. de Vaſ. Umbilical. §. 8.

bus mentio fit: in duabus autem primis purulentos renes, mirum in modum dilatatos fuiſſe ureteres, in tertia non ſolum dilatatos, verum etiam *in crebros orbes Tenuium inſtar inteſtinorum tortos* ferme ut in Stabulario (1) deſcripti ſunt; tanta vis lotii fuerat in ureteribus ſecundum longitudinem quoque amplificandis. Quod tamen non ex veſica ſurſum regurgitaſſe, eorum monſtrabant orificia, quippe ambo in hac tertia Obſervatione, alterum autem in prima inhærentibus angulofis lapillis, aut fruſtulis quaſi teſtaceis, ſpaſmodicam ſuis aculeis conſtrictionem inducentibus, occluſa. Ego vero iſta alia quoque ratione renes aliquando, &, ſi vis, ſæpius, vitiari, & ureteres diſtendi, negavi nunquam. Imo hoc ajo, ſi iſta præceſſerit, tum deinde calculis in veſicam illapſis, eamque obſtruentibus, aut compungentibus, ſecunda ratio ſucceſſerit; tanto magis a regurgitante purulenta urina labem renum, & ureterum auctum iri, quanto magis antea prima iſta ratio labefactaverit. Præclare igitur vides, quæ prudentem lithotomum morari debeant, ad calculi extractionem poſt longa, & gravia ægrotantis mala accerſitum: aut ſi forte hujus impatientia exſecare interdum cogatur, quid ſaltem prædicere oporteat vel poſt felicem exſectionem poſſe mali, & periculi ſupereſſe. *Si a calculis*, inquit Aretæus (2), renum *ulcera facta ſint, inſanabiles inde morbi naſcuntur, cita colliquatio, morſque adveniunt*, præeunte Hippocrate (3), qui de ſuppuratis renibus vel in univerſum pronunciavit, *hunc morbum gravem eſſe, & multos ex ipſo ad tabem venalem deveniſſe*: & ſi ætas accedat gravior, non modo (4) *renum, & veſicæ vitia difficulter ſanari*; verum etiam (5) *renum affectiones ſe non vidiſſe ſanatas ſupra quinquageſimum annum*. Haud equidem ignoro, quantum, ut in plerisque aliis rebus, ita in his quoque fortuna valeat, qui hic A. 1708. non una, nec levi de cauſa deſperatam ab Alghiſio Patricii Veneti, annos amplius ſexaginta nati, curationem, mox ſuſceptam, & feliciſſime abſolutam ab Eremita illo Jacobo Beaulieu fuiſſe, meminerim, quemadmodum ſciſcitanti Cl. Viro Morando fuſe olim per litteras ſignificavi, & multo inter initia pleniorem metu, neque infelicis tamen exitus, curationem alteram in Sepulchreto (6) legerim: in quo (7) etiam Fœminæ Principis hiſtoria extat, quæ graviſſimis renum doloribus cum ſanguinis, & puris mictu antea cruciata, deinde ab his libera, morbo denique alio confecta, in rene oſtendit parvum calculum, *circa quem cicatrix pulchra, ſana, & munda dimidii digiti longitudine* inducta erat. Quin perlege, quam paulo ante laudavimus, Brunneri in Viro Principe Obſervationem. Non modo eamdem *palliativam* medendi rationem, qua ſupra (8) diximus Valſalvam uti conſueviſſe, tantum ei Viro profuiſſe intelliges, ut Brunnerus non immerito id ſcripſerit, quod utinam in periculoſis caſibus lithotomi meminiſſent, *ergo lithotomia in calculo veſicæ non ſemper abſolute erit neceſſaria*; verum inſuper, *quod fidem pene ſuperat*, ulcerum, quæ calculus, & contraria medendi ratio antea fecerant, *cicatrices inveniſſe Profectorem in veſica* Viri ejuſdem, quamvis ſexagenario majoris. Sed nimirum longe aliud eſt, quæ rarius contingunt, aliud quæ ſæpius, ſpectare: atque, ut ad puellas regrediar noſtras, aliud in tempore, aliud nimium progreſſo jam morbo accerſi: quod ex Obſervatione apparebit, iiſdem, quas ſupra (9) memoravi, litteris ad me ſcripta a Medico Experientiſſimo Laurentio Mariano.

25. ADOLESCENTULÆ ruſticæ oſſea crinalis acus eodem, quo prioribus, modo in veſicam attracta, etſi dolores, moleſtiasque creabat multas; non antea tamen facti confeſſionem expreſſit, quam calculo acui adnato, intolerabili cruciatu affecta eſt. Tunc denique cum inſpiceretur, acus mucro, urethra prope infimam vaginæ ſedem pertuſa, intra hujus cavum prominens re-

(1) Epiſt. 4. n. 19. (2) De Sign. & Cauſ. Diuturn. Morb. l. 2. c. 3. in fin.
(3) De intern. Affect. n. 16. (4) Sect. 6. Aph. 6. (5) De Morb. Popular. l. 6. Sect. 7.
(6) Sect. ſuper. 23. Obſ. 4. §. 13. (7) Sect. 22. Obſ. 26. §. 8.
(8) n. 16. (9) n. 22.

repertus eſt. Viſum Mariano, ſi nonnihil ſecundum longitudinem urethra incideretur, acumen illud in urethram poſſe retrahi, ſicque acu, & calculo in directum ſtatutis, tentari, an hunc, fragilem fortaſſe, deſquamando ſenſim, & dextere, ad eam redigere tenuitatem liceret, ut cum acu eximeretur. Repugnantia aliorum factum eſt, ut nulla re tentata, ſuæ ſorti miſera puella relinqueretur. Ut tempus, ſic calculus quoque, & cruciatus augebantur, obturatoque jam propemodum toto veſicæ orificio, vix paucæ eæque graveolentes, urinæ exibant. Sic febribus quoque accedentibus, tandem vitæ infelicis factus eſt finis. VENTRE aperto, pus in hujus pelvi conſpectum eſt, creditumque a renibus, qui ſuppurati erant, effuſum. Veſicæ, ſphacelo correptæ, inerat calculus pyri forma; nam quo magis a capitulo, & ſuperiore acus parte deſcendebat, eo magis ſe extenuabat. Cum e veſica, ad quam aliqua adhærebat ex parte, attolleretur, ſquamulas ad eum locum agglutinatas reliquit. Et tamen, cum acu lanci impoſitus, tunc pondere denarios æquavit duodeviginti; cum autem poſtea hæc ad me ſcriberentur, non niſi quatuordecim.

26. Qui puellæ alteri, ut dictum eſt ſupra (1), acum priuſquam lapis accreſceret, feliciter extraxerat, huic quoque inchoato, auctoque jam calculo, eximi poſſe non deſperabat, ſi acus mucrone in urethram reducto, & forcipe firmato, calculum extenuare, ſiqua poſſet, conaretur antea, quam educeret, Benivenium (2), qui in Virginis urethra comminuit, prius quadantenus, tum ſi res non ex voto procederet, Molinettum (3), qui per vim extrahendum curaverat, imitaturus. Et fortaſſe aliquid profici etiamtum poterat. Poſtea vero quam calculus uſque adeo, & cum ipſo mala omnia creverant; quis eſt, qui ſperare quidquam poſſet? Quod ſi calculus tanto fuiſſet tenuior, via autem, per quam urethræ cavum cum vaginæ cavo communicabat, tanto amplior, quanto utrumque in ejuſdemmodi caſu fuerit neceſſe eſt, quem ex Italia miſſum, in Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis Hiſtoria (4) legimus; fortaſſe & ipſe per ſe pariter intra vaginam excidiſſet. Crediderim vero in eo quoque caſu tranſitum e ſumma urethra magis, quam ex veſica in vaginam fuiſſe, quando ſucceſſiſſe legimus non urinæ per vaginam effluxum, ſed urinæ tantum incontinentiam. Sive enim acus e digitis non tota in pluribus intra veſicam abripitur, ut ſupra (5) conjiciebam, ſive mavis, poſtea quam tota abrepta eſt, contrahente ſe veſica, in urethram retruditur, quorum illud veri ſimilius cenſeo, cum acumen, quod digitis tenebatur non capitulum, in Molinetti, & Mariani certe exemplis, & in totidem, quæ continuo proferam, ab urethræ parte fuiſſe ſciam; nihil fieri facilius poteſt, quam ut capitulo a poſteriore veſicæ parte quippe quam annexa vagina tunc libidine turgens antrorſum impellit, antrorſum pariter compulſo, obliquatæ acus mucro retrorſum agatur, ſicque in urethræ poſteriorem parietem, præſertim ſi acutior ſit, ſi defigat, eumque crebris adactus veſicæ contractionibus, denique pertundat. Quod ſicuti factum eſt in agreſti Adoleſcentula quæ hæc me ſcribente, ab noſtratibus Chirurgis opem petebat, ita futurum fuerat in Virguncula annos quatuordecim nata, de qua a Chirurgo, in Re Anatomica a me erudito, non multo poſt tempore narratum eſt, quam illa altera obierat, cujus tibi ſectionem deſcripſi (6). Cum ſedens, idem quod illa factitaret, acus autem capitulum tantæ propemodum craſſitudinis, quanta urethra eſt, in hanc altius intruſiſſet, repentino matris interventu perculſa, ſimul dimiſit, ſimul altiſſime abſorptam ſenſit. Dies vix quatuor moleſtias, doloreſque tacita pertulit; quincto rem matri, hæc ei, quem dixi, Chirurgo aperuit. Qui ex punctionis, de qua ægra maxime querebatur, ſede conjiciens, acus infimam partem circa urethræ medium infixam hærere, veritus, ne inſtrumento aliquo in hanc immiſſo acus in veſicam penitus compelleretur, annuentibus, imo rogantibus & puella, & matre, uno, mox & al-

(1) n. eod. 22. (2) De abditis morbor. cauſis c. 80. (3) c. cit. ſupra ad n. 21. (4) A. 1735. Obſ. Anat. 50. (5) n. 21. (6) n. 20.

& altero digito vaginæ indito acum non majori induſtria, quam felicitate ita decuſſit, ut cuſpis ad urethræ orificium ſe oſtenderet, vulſellaque prehendi poſſet. Sic duabus, haud amplius, ſanguinis guttulis excidentibus, nulloque ſuperſtite incommodo, acus, quam ad me attulit, exempta eſt. Erat illa, aut certe videbatur ſtannea, crinalis, quatuor digitos tranſverſos longa, cuſpide peracuta: jamque hic illic quidpiam adhærere cœpiſſe tartareæ materiæ, mox temere deterſæ, Chirurgus animadverterat.

27. Nolim ægre feras, tot additis a me exemplis illud confirmatum videri, quod ab nonnullis ſcriptum eſt, fœminas, quibus hæc accidunt, *pleraſque eſſe Italas*. Utinam noſtrates omnes ſcirent, quot ex ipſis hac ratione per graviſſimos cruciatus ante diem abſumptæ ſint. Verum agreſtes, plebejæve puellæ, ab ætate quoque ipſa rudes, hæc quî ſcire poſſint? Nec tamen reticenda a nobis exempla ſunt, ut ab horum frequentia admoniti poſſint Medici ſiqua forte illarum de urinæ difficultate queri incipiat, diligentius omnia inquirere, & cauta dexteritate verum exprimere, dum licet adhuc auxilium ferre. Cæterum neque omnibus Italiæ partibus, nec certe quibuſdam ex iis, ubi ipſe, nec brevi tempore, fui, communia hæc ſunt, neque externæ omnes regiones ejuſdemmodi carent exemplis, quæ minime neceſſe eſt hic a me odioſa ſedulitate commemorari: alia, ſi quæris, ex Valliſnerii (1), alia ex Platneri (2), alia denique ex aliorum lectione intelliges. Nec dubito, quin plura extarent, ſi tot ubique cadavera, quot in Italia ſecarentur, aut niſi fœminarum pleraſque pudor cogeret veram morbi cauſam diſſimulare. Aliæ enim, quod vel inter noſtrates, ruſtica puella factura erat. (3), & aliquæ, ut eſt apud Alghiſium (4), & Valliſnerium (5), fecerunt, pertinaciſſimo ſilentio rem totam occulunt; itaque facillime accidit, ut ſimul cum ipſis acus humetur, de qua nemo ſuſpicatur. Aliæ autem deglutitam comminiſcuntur; ut tametſi in vivis, aut mortuis Medici deprehendant, his fucus fiat. Et fuit quidem olim cum fucus etiam in Italia fieret, ut a Veneta illa Virgine, cujus magnum ad crinalem prælongam acum adnatum calculum ſub finem ſæculi XV. memoravit Alexander Benedictus (6): qui tametſi eos rejecit (7), qui per venas a ſtomacho ad jecur, indeque ad cor, ab hoc autem ad renes, veſicamque tranſiiſſe acum arbitrabantur; ipſe tamen *acie ſua paulatim multoque tempore inteſtina penetraviſſe, viamque ſibi feciſſe*, cenſuit, *ad veſicam*, ut in eo probandus, quod ſententiam damnavit, quam aliis minor vel longo poſt tempore placuiſſe, ita in altera proponenda, quæ multo plures habuit aſſeclas, non facile imitandus. Neque enim hic de tenui aliqua acu agitur, ſed de craſſis, altero perſæpe extremo bene capitatis, altero interdum non ita acutis, ſemper autem (in iſtis dico, quæ deglutitas ab ſe ajunt, pudibundis Virginibus) quaſi de induſtria veſicam petentibus, neque iis præviis, & comitantibus doloribus, ac ſymptomatibus, quæ res, & ejuſmodi via poſceret. Itaque rarior, nunc ſaltem, hæc apud doctiores Italos credulitas eſt, cujus in regionibus quibuſdam aliis retentæ vel in nonnullis egregiis libris indicia video non obſcura. Relinquebatur, ut non modo acus, ſed acuum quoque thecam, quam aciarium vocant, eadem traductam via comminiſcerentur, quando eam ex veſica etruſcæ puellæ præſtans Vir Benevolus (8) ſe ſcribit exemiſſe. Hic iterum forſan moleſte feres, Italæ puellæ noxam pene incredibilem attingi. Verum fac legas, quæ ad Platneri Inſtitutionum Chirurgiæ §. 1359. (9) ſunt adnotata; num prima illa fuerit, quæ id molita ſit, intelliges. Attamen ſi via illa Alexandri Benedicti uſi eſſent ad acus alicujus tranſitum explicandum non in muliebrem veſicam, in quam extrinſecus perbrevis, & expeditus aditus patet, ſed in virilem, in quam multo longior, & fle-

(1) Obſ. ſupra ad n. 19. cit. (2) Diſp. de Calc. ad veſic. adhær. §. 10. not. π, & ρ.
(3) n. 20. (4) Lithotom. c. 3. (5) Adnot. ad cit. Obſ.
(6) Hiſt. corp. hum. l. 2. c. 9. (7) l. 5. c. 13. (8) Obſerv. 42.
(9) not. *b*.

& flexuoſus; libentius, ut alibi (1) ſcripſi, in quibuſdam præſertim caſibus, crederem. Quod utinam in eo poſſem, quem tibi protinus perſcribam: minus queſtus eſſem, & adhuc quererer, quanto res certior eſt, tanto eſſe ad intelligendum difficiliorem.

28. RUSTICUS annorum quadraginta, a longo jam tempore gravi urinæ difficultate laborabat: neque ob hanc tamen, ſed ob ſcroti exulcerationem, & febrem in Noſocomium hoc venit uno antequam moreretur, menſe. Ad febrem primum fuſa alvus, deinde adſtricta, & macies in dies major acceſſit, qua ad ſummum perducta, & facie cachectica facta, urgentibus antiquis ad veſicam cruciatibus confectus eſt. Morti jam proximus cupere id, quod pauci ejus ſortis homines ſolent, viſus eſt, ut diuturnæ, moleſtiſſimæque dyſuriæ cauſa per anatomen quæreretur. Itaque Chirurgum appellat, eique aperit, ſe ſibi ante biennium acum crinalem ex orichalco in urethram immiſiſſe, quæ num deinde excidiſſet, an reſtitiſſet, juxta ignoraviſſe, & adhuc ignorare. Qua autem ratione, & cur immiſiſſet, reticuit, nec Chirurgus ab homine jam moriente, & cum pudore quaſi quodam ea narrante quæſivit. Hæc cum mihi retuliſſet tunc forte alia tum ſecundum, tum præter naturam in Noſocomio oſtendenti, continuo afferri cadaver juſſi, hanc etiam, quam brevem credebam, ad cæteras ſtatim additurus perquiſitiones. Et quoniam acum ad urethræ flexum hæſiſſe, aut ſi forte poſtea excidiſſet, magnam ibi labem reliquiſſe exiſtimabam; primum omnium urethram illuc uſque cenſui ſecundum longitudinem eſſe aperiendam. SCROTO igitur, quod ab lotii, ut opinor, ſtillicidio exulceratum adhuc erat, inciſo, cum teſtes æquo majores, planeque tumidi viderentur; facile apparuit, id eſſe a tunicis craſſioribus, albiſque factis; non a diſtenta illorum ſubſtantia. Quæ, etſi Vaginalis tunica ad Albugineam paſſim adhærebat, ſic ſatis ſana fuit, ea parte excepta, quacum inferior connectitur epididymidis globus; hæc enim purulenta erant, & nigricantia. Tunc urethra ab externo ejus orificio per totam penis inferiorem faciem, & perinæum adaperta, intimam ejus tunicam neque exulceratam, neque cicatricoſam, neque rubentem; imo albicantem, & lævem ubique, craſſiuſculam tamen factam inveni. Sic ubi intellexiſſem, ad ulteriora eſſe nobis tranſeundum; reliquas omnes Partes, quæ ad urinam attinent, extrahi continuo juſſi. Erat veſica ſine urina, & in ſe contracta, abnormi autem figura. Nam ad ſummum dexterum latus excreſcebat in quadratum quendam ſaccum mediocrem, jam nigreſcentem. Hic quid eſſet, & quid contineret, apparuit omnibus, inciſa ab anteriore facie primum ſuprema, quæ inſpicienda reſtabat, urethræ parte, tum ipſa veſica. Et in illa quidem urethræ parte uſque ad Seminalem totam carunculam, quæ ſtrigoſa erat, ſuo tamen ſinu ſecundum naturam prædita, nihilo plus vitii deprehendimus, quam in diſſecta antea reliqua urethra. Sed continuo ſupra carunculam, non Proſtatæ modo, ſed & veſicæ interior facies univerſa occurrit exulcerata, & ſubalba quadam quaſi eſchara obducta. Tunicæ autem veſicæ, quod ſecando fuerat animadverſum, craſſæ factæ erant, & in parte lividæ, ac nigricantes, in parte albæ, & quaſi ſcirrhoſæ. Neque aliter is ſaccus ſe habebat, de quo modo dictum eſt, quippe non ſolum orificio æque ac ipſe, amplo cum veſica communicans, ſed ex hujus omnibus productis tunicis factus. Erat intra ipſum calculus, nucis juglandis mediocris, vel potius parvæ magnitudine, & quadantenus etiam forma, humore albumen referente non multo oblitus: ex cujus latere, extremo alteri propiore, acus illa exibat, prominebatque ad digitos tranſverſos duos, parte ſui reliqua, quæ ad capitulum ſpectabat, intra calculum alte, firmiſſime certe, condita, ut digitum tranſverſum alterum æquare, & fortaſſe etiam ſuperare poſſe videretur. Sed pars illa altera, quæ ad cuſpidem, eamque acutiſſimam, pertinebat, rectiſſima, quippe ut in acu, quæ ex firmioribus eſt, neque ex tenuioribus, tantum extra ſacci orificium deorſum ex obliquo ſe demittebat, ut in imum contractæ veſi-

cæ

(1) Adverſar. 3. Animad. 36.

cæ ſiniſtrum latus acumen infigeret, unde nullo negotio extractum eſt. Quo tunc eſſet pondere calculus, non quæſivi: cum autem, quærerem ſeptimo poſtquam repertus eſt anno, ſimul cum acu drachmas duas, totidemque ſcrupulos ſuperabat granis decem, ſive mavis, ut hic ſe habent medica pondera, ſemiſcrupulo. Subflavum autem, ubi aſſervavi, depoſuit pulverem; eſt enim ſuperficie non lævi, eaque maxima ex parte ad illum colorem vergente. Cæterum in veſica ureterum orificia multo, quam ſolent, erant majora: ureteres autem latiores, & pure adeo diſtenti, ut alicubi craſſitudinem æquarent pollicis. Et renes quoque fuerunt æquo ampliores, & turgidi: pallidi exterius, intus autem ſemiputres, & pure cinereo ſcatentes. Reliqua in cadavere examinare nec opus credidi, nec per tempus licuit.

29. Raram hanc, &, ſi attente omnia perpendas, ſingularem fortaſſe Obſervationem, inſpectante frequentiſſima Studioſorum Juvenum, Doctorumque corona habui IV. Kal. Decembres A. 1742, cujus ſummam Quinctili menſe inſequentis anni Cl. Viro Morando per litteras ſignificavi: qui cum Regia illa Chirurgorum Academia ab ſe communicatam eſse, nec de hoc amplius quidquam, quod ad me pervenerit, reſcripſit. Significandi autem cauſa fuerat, ut ſi forte Lutetiæ in Urbe multitudine hominum, & cum ſcientiis aliis, tum arte in primis exſecandi calculos celeberrima, ejuſdemmodi res accidiſſet; certior fierem, & qua ratione id fieri potuiſse crederent, non ignorarem. Ejuſdemmodi rem cum dico, acum intelligo ejuſdem longitudinis, firmitudinis, rectitudinis, ac noſtra eſt; neque enim breviorem, aut flexilem æque mirum eſset per maris urethram in veſicam perveniſse. Legeram quidem apud Paræum (1), calculum e virili veſica exemptum, *nucis juglandis craſſitie, in quo medio acus ei plane, qua ſutores ſuere ſolent, ſimilis depacta viſebatur*. Verum ſi intra calculum condita; brevior erat, quam noſtra: ſi e calculo prominens; qua tamen eſset longitudine ignoramus. Utralibet autem ratione fuerit; nonnihil flexa eſset, an recta; in primis vero num per urethram ſubiiſset, neſcimus. Aliæ enim eſse potuerunt viæ acui præſertim non capitatæ, per quas in veſicam tranſiret. Sic acum ſimilem, ſi recte memini, Tab. 30. a Cl. Cheſeldeno (2) exhibitam, circa quam accreverat calculus e pueri veſica exciſus, Doctiſſimus Vir Meadius cenſuit per perinæum ſubiiſſe: & Valliſnerius (3) ſuſpicabatur, ramuſculum certæ cujuſdam plantæ, quem intra calculum veſicæ aprugnæ deprehenderat, per vulnus ab acuto aliquo duroque denſi nemoris ramo abdomini currentis apri inflictum, illuc perveniſse: qua ratione num aliud pariter *lignoſum quoddam corpuſculum* intra calculum eſse potuerit, qui in ſuis domeſtici veſica inventus dicitur (4), ipſe exiſtimabis. Porro & altera acui eſse potuit via, illa videlicet a Benedicto ex inteſtinis in veſicam propoſita, quam etſi non facile admittendam eſse ſcripſimus ſupra (5), non tamen ſemper rejiciendam cenſemus, præſertim ubi illa objici non poſſint, quæ tunc objecimus. Rem exemplo illuſtrare placet, quod ab iis, qui cætera hujus generis memorarunt, indicatum eſse non meminimus. Habebis illud inter Claudini Reſponſiones Medicinales (6). Puer acum deglutiverat, quam poſt annos aliquot, maximo conatu in mingendo impulſam, ipſe ſibi ex urethra exemit, tenui calculo auctam. Quo illa itinere in veſicam, aut certe in urethram perveniſſet, lumbrici oſtenderunt longi, rotundi, & vivi, quorum aliquos primis ab acu deglutita annis poſt urinariarum partium dolores minxit, poſt eductam autem acum, alterum vivum pariter, & longiſſimum, nec ſive materia fœtente, & nigri coloris. Quod exemplum ut ad illa addendum vides, quæ de vermibus per urethram ejectis verba ſuperius (7) facientes, commemoravimus; ſic

(1) Oper. l. 24. c. 19
(2) The Anat. of the hum. body.
(3) Opere Tom. 1. P. 6. nella Lettera al Giorgi.
(4) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 7. cum Scholio.
(5) n. 27.
(6) Reſp. 40.
(7) n. 6.

ſic intelligis, quamvis pueri iſtius acus duos longitudine excederet digitos, nec capitulo careret, non poſſe ad illas traduci, quæ acus crinales in veſicam ſibi, ajunt, ex ore deſcendiſſe, ſi conſtet nihil eorum eſſe paſſas, quæ viam in illam ex inteſtinis apertam fuiſſe demonſtrent: quod cum de Paræi viro non conſtet, nihil prohibet, quo minus ejuſmodi iter in eo olim acum ſuſpicemur habere potuiſſe. At enim alii ſunt, in quibus locus nullus eſt iſtiuſmodi ſuſpicionibus, quippe, ut noſter, faſſis, altero hordei ſpicam, altero, ſi recte intelligo, præferratæ ligulæ tenue extremum ſe ſibi per urethram in veſicam intruſiſſe. Fateor qui de hoc legerim apud Dioniſium (1), de illo autem apud Platnerum (2). Sed extremum id ligulæ, qua longitudine fuerit, & num inflexum eſſet aliquantum, necdum ſcio; ſpica autem ut flexilis ſit, non eſt qui neſciat. Præterea uterque, ſicuti videtur, alter certe quod intrudere cœperat, ulterius, & in veſicam uſque ſe compuliſſe, faſſus eſt. Noſter vero acum in primam urethræ partem demiſſam, adeo promovere non perrexit, ut excidiſſet, an reſtitiſſet, plane, ut diximus (3), ignoraret. Sed fac, promoviſſe; ubi ad magnum illum, qui in perinæo eſt flexum perduxiſſet; qui tandem, quæſo, illum ſuperare, & ſurſum verti acus iſta longitudine, & rectitudine potuiſſet? cur non ibi hæſit? cur adeo acuto mucrone, ſi hic præcedebat, non ad eum locum ſe defixit? aut ſi, ut veriſimilius eſt, non præcedebat, non eum locum, dum acus ſe converteret, violavit? Nulla enim ibi, ut diximus, cicatrix fuit. Hæc igitur ſunt, quæ me fateor ſatis adhuc aſſequi non poſſe: idemque faſſi ſunt omnes peritiſſimi Viri, & nominatim Cocchius, & Benevolus, qui hac tranſeuntes, & me pro ſua quiſque humanitate inviſentes, rem viderunt, & perattente conſiderarunt. Equidem in minimis, eoque flexilibus aciculis non hærerem, multoque minus in tenuiſſimis candelis cereis. De quibus ſi leges caſum, quantum videtur, eundem, tametſi verbis eſt aliis viginti quinque poſt annis repetitus (4); ut partem dumtaxat aliquam accipias, minus miraberis, fœmineam veſicam repente acus in ſe trahere, cum virilem quoque intellexeris *ſubito candelam abſorpſiſſe*.

30. Quod renes, & ureteres in Ruſtico noſtro ampliores, utrique autem eſſent referti pure, hæc nempe cum iis congruunt, quæ ſupra (5) ſunt poſita, & explicata, Ab eademque cauſa, urina videlicet ob acerbiſſimam dyſuriam ſæpius retenta, eoque debiliorem aliquam veſicæ partem extrorſum urgente, ſacculum repetendum eſſe puto, in quo calculus condebatur. Qua me in opinione tunc etiam fuiſſe cum in Adverſariis (6) primum ſcripſi quid de iſtis ſacculis obſervaſſem, ex iiſdem probe noſti. Eam vero poſtea ab aliis eſſe confirmatam, non ignoro, exempla gravidarum proferentibus, quarum veſica ex graviſſima iſchuria in iſtiuſmodi ſacculos, ſive hernias quomodo ipſe quoque vocaveram, aliqua ex parte laxata fuerat: quæ tamen inter exempla haud ſatis video cur referatur, quod apud Ruyſchium extat Theſauro VIII. n. CII, niſi forte non id deſignatur, quod ibi deſcribitur, ſed illud, quod ejus occaſione ibidem repetitur, Obſervatio videlicet Prima Ruyſchianæ Centuriæ: qua cum Obſervatione tu alteram conferes in Actis Cæſareæ Academiæ (7) propoſitam; & facile intelliges quid in nobiliſſima Matrona eſſet tumor e genitalibus propendens, quo inciſo magnus calculus cum lotio prodiit, hujuſque incontinentia, an potius ex non perſanato inflicto vulnere ſtillicidium ſucceſſit. Hæ tamen duæ Obſervationes, & quædam alia, quæ ejuſdemmodi videri poteſt, Remberti Dodonæi (8) ſaccum indicant non magis ab urinæ impulſu, quam a calculorum pondere effectum, aut certe auctum, eumque in ima veſicæ parte: ubi & Riolanus (9) olim viderat, & a calculis quidem, (10) ſed ad latera, & interdum. Nunc autem ad

(1) Cours d'Operat. de Chirurg. 3. Demonſtr. (2) Diſp. ſupra ad n. 27. cit. §. 11.
(3) n. 28. (4) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 152. & Act. Tom. 4. Obſ. 24.
(5) n. 22. 23. (6) III. Animad. 36. (7) Tom. 4. Obſ. 95. in fine.
(8) Medic. Obſ. c. 45. (9) Anthropogr. l. 2. c. 28.
(10) Encheirid. Anat. l. 2. c. 30.

ad latera, & præſertim ad ſiniſtrum, poni video, in pleriſque, & id ſaltem ab nonnullis quaſi eſſet a natura. Ego, quæ de veſicæ naturali figura viderim, jam alibi (1) indicavi. Num ſinus præterea, ſive appendices, ut vocant, iſtas habeat, non libenter hic diſputabo. Satis mihi eſſet, ſi quæ de ea figura ante Weitbrechtum propoſui, ita ab nonnullis referrentur omnia, ut poſt illum propoſuiſſe, ſi Superis placet, non viderer: quanquam nemo poteſt illam ejus Diſſertationem legiſſe, quin temporis, quo uterque noſtrum ſua protulit, admoneretur per eam ipſam adnotationem, quam Diſſertationi illi ſponte appoſuit non minus juſta, quam docta Petropolitana Imper. Academia (2). Nec defuerunt, qui ſinus iſtos ab Riolano, aliiſque viſos cum iis promiſcue jam confuderint, quos ego non a calculis, ſed ab diutius retenta urina in veſica, obſervaveram. Cujus generis eſſe potuerunt appendices illæ duæ, quas Bertierus (3) ſaccorum inſtar ad veſicam deprehendit; nam & lotio plenæ, & in ſene erant ex lotii ſuppreſſione mortuo; fuiſſe autem ejus generis, planius ſciremus, ſi loca adnotaſſet, ex quibus proſtarent. Sed antea fuerant, qui ſaccorum veſicæ originem aliter explicarent, alii (4) a primæva ipſa conformatione repetentes, alii (5) a calculo, qui inter veſicæ tunicas paulatim creſcens, ex his ſejunctis ſaccum ſibi formet a veſica pendentem, ruptaque demum, vel exeſa interiore tunica, cum veſicæ cavo communicantem: quam communicationis explicationem aliquis non ita pridem ſuam fecit; quanquam tota Diſputatione illa, qua varios calculi ad veſicam adhærendi modos eſt perſecutus, ſacculos iſtos extra veſicam prominentes nuſquam diſerte memoravit. Verum duæ illæ ſacculorum origines ſi, ut in certis quibuſdam caſibus, proponantur; non eſt cur prorſus repugnemus: ſin ut in omnibus; cum aliæ noſtræ Obſervationes, quæ alias, tum ea præſertim, quæ paulo ante (6) deſcripta eſt, apertiſſime refragantur. Vides enim ex Adverſariis (7), cum in ſtrenuo potatore alii facti jam eſſent ſacculi, alii tantummodo fieri inciperent, horum initia ibi dumtaxat apparuiſſe ubi ex areis, quas inter ſe relinquunt carneæ veſicæ fibræ urgeri tunicæ extrorſum poterant: Ruſtici autem ſacculum quis a primordiis potius exiſtimet præextitiſſe, quam acui, calculo, creberrimæ lotii retentioni ſucceſſiſſe? Nec vero calculus inter tunicam, & tunicam increviſſe poterat, qui acui adnatus eſt in veſicæ cavum intruſæ, nec, quod conſequitur, ut ſibi in veſicam aditum aperiret, interiorem tunicam diſrupiſſe. Quin ex iis, in quibus hos ſacculos deprehendi, nemo fuit, in quo ea tunica eſſet diſrupta, cum in omnibus pariter ac ceteræ, laxata, ad faciendum ſacculum ſe expanderet, quod Ruſtici, & Senis cujuſdam, de quo ad te alias (8) ſcripſi, diſſectionibus relectis, cognoſces. Neque calculos, ſi Ruſticum excipias, intra ſacculos illos vidi, aut antea fuiſſe intellexi: neque ſacculos ad ipſa ureterum oſcula, aut infra, ſed ſupra hæc mihi contigit deprehendere, imo & ſuperius multo, ut ex iis, quas indicavi, meis Obſervationibus perſpicies.

31. Aliud igitur ſacculi hi ſunt, ac illi, quos ſibi calculi parant ad illa anguſta ureterum oſcula ſubſiſtentes, ibique creſcentes, quod novit olim Petrus Francus (9); quamvis neque ab Riolano (10), neque a Williſio (11), neque a tot aliis, qui ad hoc uſque tempus idem cenſuerunt, laudatus, uno, quod ſciam, Platnero (12) excepto, qui & rariſſimi ipſius libri huc attinentem particulam deſcriptam propoſuit. Quod autem Platnerus, Littrium (13), & Abr. Vaterum (14) ſecutus, addidit, ni calculi inde excidant, *videri ſibi novam viam facere, dum contracta ſubinde valentius veſica, intra* hujus *tunicas verſus cervicem pro-*

Tt 2 pel-

(1) Epiſt. Anat. 1. n. 61. (2) Comment. Tom. 5.
(3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1704. Obſ. Anat. 22.
(4) Sect. hac Sepulchr. 25. in Schol. ad Obſ. 3. (5) Ibid. in Schol. ad §. 7. Obſ. 8.
(6) n. 28. (7) Animad. cit. (8) Epiſt. 21. n. 15.
(9) Traitè des Hernies c. 31. (10) Anthropogr. l. 2. c. 28.
(11) Diſſert. de Urin. c. 5. (12) Diſp. ſupra ad n. 27. cit. §. 13. & not. ibid. n.
(13) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1702. (14) Diſſert. qua Obſ. rar. Calcul. &c. §. 4.

pelluntur: *& hanc cauſam eſſe, cur ſæpe in locis, qui ab ureterum oſculis remotiores ſunt, reperiantur*; illud quidem tunc facilius crediderim, ubi ab uretere infimo viæ pateant ad ea loca, ut ab Littrio conſpectæ ſunt, quas ſemel a calculis apertas veri ſimillimum eſt, patulas deinde a ſubſequente jugiter urina ſervari debere; remotiora autem ab oſculis ureterum loca, ab iis deorſum tantummodo, verbis etiam, quæ deſcripſi, ſpectatis, intelligenda eſſe, non dubito, quo tum deſcendentis per ureteres lotii pondus urget, tum contractio veſicæ compellit. Quanam igitur ratione tot alias, quas Platnerus ipſe ibidem commemorat, Obſervationes explicabimus veſicæ lapidum membrana incluſorum? num omnes ad ureterum oſcula, aut infra hæc fuerunt? num ſic alii quoque in aliis, præter illas, Obſervationibus in Sepulchreto (1) legendis? una Tulpii (2) in primis (neque enim, cum ibi plures, ex Tulpio ſint, omnes Platnerus, ſed aliam quandam indicavit) qua 39. calculi in veſica deſcribuntur, quorum *latitabat unuſquiſque involutus proprio receptaculo, & quidem tam tecte, ut circa initium crediderit Chirurgus, nihil calculorum illic detineri*. Cum hac junge alteram Holtzappellii (3), calculos proponentem 32. *omnes in propriis tunicis incluſos, & invicem contiguos, ut haud aliter, quam apes in ſuis cavernulis favum, ſic iſti calculi in ſuis quiſque alveolis, totam veſicæ cavitatem replerent, exiguo tantum meatu urinæ relicto*. Num ergo hi omnes infra oſcula ureterum condebantur? Et mihi quidem aliquando venit in mentem, ut quemadmodum intra felleæ veſicæ glandulas bilarios calculos inveni (4), ita ſuſpicarer, num forte per glandularum veſicæ oſcula, quæ ut in ureteribus patentia nonnunquam deprehendi, ſic etiam interdum in continuata veſica patere nihil prohibet, arenulæ minutiſſimæ in glandularum cava irrepere poſſint, ibique in calculos, ſuis alveolis inhærentes augeſcere. Sed donec in veſicam incidere contingat, quæ inter tunicas ibi concluſum habeat calculum, quo ex ureteribus pervenire non potuerit, eamque attentius examinare; malim interea a meo illo cogitato aſſenſum cohibere: & quoniam ex meis ſupra (5) indicatis Obſervationibus didici, ſacculorum orificia ſæpe eſſe ſacculis ipſis multo minora; conjecturæ quoque alteri locum aliquem dabo, ut puta ſi minore calculo ingreſſo, orificium quacunque de cauſa magis arctaretur, & pene, aut prorſus occluderetur. Sunt autem ſacculi unam ad veſicam interdum plurimi, inter eoſque etiam parvi, & non modo inferiores, & medias, ſed & ſummas partes veſicæ tenent: quæ cum ex meis illis Obſervationibus, tum evidentius ex duabus intelliges Iconibus, quas, ut alias quoque dixi, Cel. Heiſterus ad latinas addidit ſuas Chirurgicas Inſtitutiones (6) tanto laudabilius, quanto magis optandum fuerat, ne ab ullo eorum, qui poſtquam de illis ſacculis ſæpius facta mentio eſt, de Lithotomia ſcripſerunt, prorſus omitterentur.

32. Lithotomi enim intereſt ſub oculis illa habere, unde, ni caveat, facillime poſſit decipi. Quod ſi Riolanus (7) docuit, calculos in illis imis veſicæ finibus nidulantes, *cathetere immiſſo non deprehendi*, ſique caſus a Cl. Jo. Chriſtoph. Mayo (8) deſcriptus difficultatem oſtendit ex illis ſinibus calculum eximendi; facile in mentem veniet tot ſacculos in tam diverſis veſicæ partibus ſpectanti, quot ſibi incidere caſus poſſint, in quibus, ut mittam curationis difficultates; in ipſa calculi perquiſitione fallatur. Et ſane, ut apud Cl. Schreiberum (9) video, inde error natus eſt credendi hominem a calculis perſanatum, in cujus veſica nullus amplius catheteri obverſaretur, cum tamen in ejuſdem cadavere inventi ſint novem, quos ſex veſicæ ſacculi continebant. Sed præter lithotomi in explorando calculo deceptiones dum hic modo in veſica eſt, modo in ſacculum ſe ſubducit, qua de re ſupra (10) a me ſatis di-

(1) Sect. hac 25. Obſ. 8. §. 7. 13. 14., & Sect. 24. Obſ. 10. §. 1.
(2) Sect. 23. Obſ. 7. §. 1.
(3) Ibid. Obſ. 4. §. 2.
(4) Epiſt. 37. n. 29.
(5) n. 30.
(6) Tab. 32. Fig. 1., & 2.
(7) loc. indicat. ſupra ad n. 30.
(8) Commerc. Litter. A. 1736. Hebd. 5. n. 2.
(9) Epiſt. ad Haller. de Medicamento Stephens.
(10) n. 10.

dictum eſt; magno inſuper cum illius famæ, & ægri detrimento fieri interdum poteſt, ut qui diebus ſuperioribus lapis in veſica perceptus ſit, ſectione jam facta, fruſtra in veſica perquiratur. Quamobrem iſtiuſmodi ægrotantibus, in quibus modo per catheterem ſentitur calculus, modo non ſentitur, is, qui antea ſenſit, varios, & multiplices motus, & poſitus imperare debet, ſiquando lithotomus alter non ſentiat, multoque etiam magis cavere ipſe, ne ſecet, niſi in veſicæ cavo tunc lapidem percipiat. Hæc vero accidunt cum ſacculi orificium pro calculi mole grandius eſt, velut in Ruſtico noſtro fuit. Grandeſcit autem & orificium, & ſaccus ab urinæ copia, & pondere, ad quod & calculi adjiciendum eſt pondus, quo plus urinæ circum moratur, eo magis unde creſcat, habentis: plus autem urinæ in ſacco moratur, quo hic augeſcit magis; ſic enim magis quoque diſtrahuntur tunicæ ipſum facientes, earumque vires tum muſcularis, tum elaſtica, quibus lotii adjuvaretur expulſio, maximopere infringuntur. Itaque ſacci magnitudo interdum adeo augeri poteſt, ut perperam pro altera veſica accipiatur. Hoc autem non eo dico, quod neſciam, revera geminam a primordiis aliquando veſicam fuiſſe, qui non modo triplicem, ſed & quintuplicem fuiſse, ſciam. Nimirum quinque in muliere publice oſtendit Molinettus (1), totidem renibus, ſex autem ureteribus prædita, quorum bini in majorem, quatuor reliqui ſinguli in ſingulas minores veſicas inferebantur, quæ per ſingulares tubulos in majorem lotium mittebant, rariſſimo certe, & fortaſse unico exemplo, eoque digniori, quod a me commemoraretur, præſertim quando ex omnibus, quos legiſse memini duplicis, aut triplicis veſicæ Obſervationes indicantibus, unus eſt Cl. Fantonus (2), a quo ex Molinetto quintuplicis hujus mentio injecta ſit. Nec me fugit, a primordiis pariter eſse aliquando veſicæ caveam per ſeptum quoddam in duas diviſam, ſive illud ſeptum ſit in tranſverſum, ſive juxta longitudinem poſitum: in tranſverſum quidem, ut in ovibus, & vitulis quibuſdam Ruyſchius (3) vidit, in iiſdemque ad eundem, ut opinor, modum videtur Blaſius (4); quanquam altera cavea magis ad dilatatum urachum attinere videtur, quam ad veſicam, itaque, ut ille indicat (5), fere quadrupedibus accidit ſolis, minimaque eſt, quam ſemel in homine Blaſius (6) deprehendit: ſecundum longitudinem vero, ut idem Blaſius (7) in altero conſpexit viro, in quo tamen per accuratam ſectionem invenit, duas potius fuiſse veſicas inter ſe junctis lateribus conglutinatas, quam unam per ſepimentum diviſam. Quale autem ſeptum, & quomodo ſitum id fuerit, quod in Viro Principe repertum ait Bauhinus (8), mihi quidem non liquet. Illud liquet, quod tot Auctores ſcribunt, a Coitero in Virgine, quam alias quoque commemorandi occaſionem habui, fuiſse inventum, neminem eorum fuiſse ſcripturum, ſi paulo attentius Coiterum legiſsent. Hic enim (9) nulla uſquam ſepti mentione facta, in ea ſe *inveniſſe*, primum quidem tradidit, *duas veſicas urinarias, alteram naturalem, & in ſua ſede collocatam, alteram ex matricis colli dextro latere prognatam, naturali veſica duplo quaſi majorem, lotio pleniſſimam, & duabus tunicis, ut naturalis veſica, præditam: hic nullum meatum aquam vel immittentem vel emittentem conſpectum fuiſſe*. Infra autem, ubi quæri poſſe, dixit, *quomodo generata hæc veſica non naturalis, ac per quas vias urina ingreſſa ſit in veſicam adnatam*, reſpondet, *mirum non eſſe, in hac virgine, utero male affecto, & menſibus male, atque inordinate expurgatis, inter membranas, quæ in ventre inferiori multæ reperiuntur, aquam hanc tenuem lucidamque collectam, atque membranis expanſis, ut in aliis locis factum eſt, hanc veſicam ſibi formaſſe*; ut nemini obſcurum eſse poſ-

(1) Diſſert. Anat. Pathol. l. 6. c. 7. in fine.
(2) Anat. corp. hum. Diſſert. 7.
(3) Cent. Obſ. Anat. Chir. 8. & Muſæi Theca A. Repoſ. 2. n. 1.
(4) Comment. in Synt. Vesling. c. 5.
(5) Obſ. 8. modo cit.
(6) Part. 4. Obſ. Med. 18.
(7) Ibid. Obſ. 19.
(8) Theatr. Anat. l. 1. c. 31. not. k.
(9) Obſ. Anat.

poſſit, non alteram urinariam veſicam a primordiis congenitam, ſed magnam hydatidem vi morbi denique procreatam deſcripſiſse. Quî fieri igitur potuit, ut Riolanus (1) ſcriberet, duplicem veſicam in ea Virgine inveniſse Coiterum, *utramque lotio plenam*, *ſed unicam ureteribus præditam*, quæ *portionem urinæ in alteram exonerabat*? aut etiam, ut Thomas Bartholinus (2) *raro* veſicam cavitates habere *duas membrana ceu ſepto diſtinctas, quales in puella 35. annorum invenit Volcherus Coiter*. Quem niſi in hoc Coiteri ſepto repetendo ſecutus mox eſset Tulpius (3), & qui Bartholinum faltem diſerte nominat, Blaſius (4); non in tot alios, quos ſingillatim indicare neceſse non eſt, vel recentiſſimos libros idem error permanaſset, cujus denique tollendi ſtudium aliquanto plura, quam voluiſsem, me verba facere coegit. Sed illuc revertor. Ubi duæ, pluresve occurrant urinariæ veſicæ, quæ inter ſe communicent, neque ex certo ſtructuræ modo jam inde a primordiis fuiſse omnes videantur, ut puta ſi in aliquam nullus influat ureter, neque ea, in brutis potiſſimum animantibus facta videri poſſit ex uracho dilatato, ea, inquam, præſertim ſi calculus inſit, aut ſtranguria, vel dyſuria, vel crebra, ut ſæpe in potoribus, plurimi lotii retentio præceſſerit, non pro altera veſica, ſed potius pro naturalis veſicæ hernia, id eſt vi morbi producto ſacculo habenda eſt; qualem, exempli cauſa, ipſe quoque fuiſſe puto, quam Bartholinus (5) in Theatro hoc noſtro non ab ſe quidem, ſed a Moinichenio conſpectam refert parvam, majori adnatam, & cum hac communicantem. Contra vero pro gemina veſica aliquanto facilius habebo, quippe ſingulis ſaltem ureteribus in ſingulas cavitates influentibus, quam in Juvene quantumvis dyſuria, iſchuria, & calculo laborante, deſcribit Stegmannus (6). Illud denique priuſquam his de ſacculis finem dicendi faciam, non reticebo: attendendos eos eſſe, qui antequam veſica infletur, apparent, aut ſi jam inflata eſt, imputari nequeunt exteriorum veſicæ tunicarum, quas ſcalpellus forte læſerit, hiatui, per quem intimæ, ab aere immiſſo extrorſum compulſæ, ſacculum, qui in vivente nullus fuerit, mentiantur, & minus cautis, quod factum interdum animadvertimus, non ſolertibus, Anatomicis imponant.

33. Quod reliquum eſt, veſicæ tunicas craſſiores factas, ut in Ruſtico (7), de quo hactenus dictum eſt, deprehendimus, ſic animadvertere potuiſti in Puella quoque illa agreſti (8), & in Adoleſcente (9), quorum utrique ex calculo pariter gravis, ac diuturna fuerat mictionis difficultas, inventas eſſe. Huc veſicam adde, quam Cl. Dethardingius (10) pingendam curavit, imo quas apud Ruyſchium (11) videris, & legeris ab eadem cauſa tranſverſum digitum craſſos parietes habuiſſe, ut propterea in aliqua inter hos, & magnum calculum paucis tantum urinæ guttis relinqueretur locus. Quæ & Riverio (12) fuerunt nota, ſcribenti, in ejuſmodi cadaveribus illam craſſitudinem inventam eſſe *digiti, aut pollicis, ita ut totam veſicæ cavitatem interdum impleat, & ipſum calculum proxime amplectatur*. Et ne ab Sepulchreto longius te abducam; quanquam in eo (13) hæc quoque invenio ex Riverio deprompta; vel in puero (14) leges *mediocrem digitum tranſverſum æquaſſe*, in altero autem calculoſo (*) veſicam *ab extra carnoſam factam*: quod nec Riverio ignotum, qui (15) veſicæ *corpus carnoſum* fieri, adnotaverat. Sed hæc non ſolum tunc accidunt, cum a calculo dyſuria eſt. Ut enim illud prætercam, quod perlegens huc quoque attinentem Hoffmanni primam quandam Obſervationem intelliges, ſuperiore

(1) Anthropogr. l. 2. c. 28. (2) in additis ad Patris Inſtit. Anat. l. 1. c. 20.
(3) Lib. 3. Obſ. Med. c. 5. (4) Comment. cit. in Vesling.
(5) Anat. quart. renov. l. 1. c. 20. (6) Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 110.
(7) n. 28. (8) n. 20. (9) n. 15.
(10) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 31.
(11) Cent. Obſ. Anat. Chir. 89. & Theſ. Anat. 2. Aſſ. 3. n. 5.
(12) Prax. Medic. l. 14. c. 1.
(13) Sect. 28. hujus l. 3. Obſ. 19. & Sect. 23. in Schol. ad Obſ. 1. §. 8. (14) §. eod.
(*) Ibid. §. 3. (15) Obſ. 19. cit.

riore Epiſtola (1) indicatam; vidiſti certe in eadem Epiſtola (2), cum a Proſtatæ glandulæ excreſcentia eſſet dyſuria, veſicæ fibras auctas adeo fuiſſe, ut cordis lacertos figura, & magnitudine Valſalvæ inſpicienti repræſentarent; ne hic Piccolhomini (3) Obſervationem commemorem, quam miror in Sepulchretum non eſſe relatam; puellæ videlicet febre aſſidua, & ſummis doloribus excruciatæ ob exeſionem, & acrimoniam humorum, qui cum veſicam interiore tunica ſpoliaſſent, *exterioris fibras carnoſas adeo inflammatione vexatas reliquerant*, *ut totam eam carnoſam judicares*; ita, inquit, *grandeſcunt interdum*, & *conſpicuæ fiunt* illæ fibræ! Cum hac conjunges Rud. Jac. Camerarii (4) Obſervationem veſicæ *ſimilis maſſæ carneæ*, cujus parietes cum eſſent *duorum pollicum craſſitie*, erat propterea *cavitas vix major nuce juglande*: quod minus miraberis ubi hiſtoriam perlegens, quam ſupra (5) ex Actis Helveticis indicavi, ea craſſitudine fuiſſe veſicæ tunicas animadvertes, ut cum fere infantis caput ipſa æquaret, cavum tamen vix nucem capiens haberet. Et quoniam tunicarum illarum fibras, paulo ante dixi, lacertorum cordis fuiſſe aliquando ſimiles; nolim te ignorare eandem comparationem non Valſalvæ tantum, ſed & aliis poſtea, qui in pares inciderunt, Obſervatoribus (6) placuiſſe. Nec tu ipſe ſi forte veſicam offenderes qualem Cl. Trewius (7) deſcribit, & pingit, quæ, tunica interiore *penitus* abſumpta, pro *fibris tunicæ muſcularis* oſtenderet *varios mirumque in modum collectos lacertos*, *magnis intercedentibus lacunis diſtinctos*; non alia, inquam, uti poſſes comparatione. Et tamen veſica, cujus erat *ſubſtantia* ſic *craſſa* facta, magnos continebat calculos, eoſque aſperos. At ſine calculis, ut illæ, de quibus modo dicebamus, inventa fuit ab Hottingero (8) digitum minorem tranſverſum craſſa, fibriſque *magnitudine chordarum majorum conſpicuis*, idque ob urinæ acrimoniam tantam, ut in Profectoris *manibus pruritum valde moleſtum excitaverit*: a Genſelio quoque (9) *craſſa* ob ulcuſcula, & excreſcentiam in Proſtata, purulentum lotium retinentia: a Bajero (10) denique; ne alios hic addam, *pollicari craſſitie*, quia intus ulceroſa, & hinc irritata adeo, ut crebra ſua contractione ureterum ſimul oſtia conſtringendo, remorandoque in ipſis urinam, omnem reliquam eorum partem ad pollicis amplitudinem, pelveſque etiam renum præter ſolitum dilataverit. Et nos quoque ut in veſica, nullo quidem calculo affecta, craſſitudinem tunicarum haud ſemel conſpexerimus, non modo ex ultimis [11], ſed ex aliis quoque Litteris [12] cognoviſti. Nimirum ſive, ut in bibacibus, crebrius urina veſicam ad ejectionem compellit, ſive quæcunque alia cauſa ſtimuli vices gerit, eo confluit uberius ſanguis, & tunicas adauget. Ab aliis igitur quoque cauſis veſicæ tunicæ craſſeſcunt: quanquam multo ſæpius ab urinæ difficultate. Sed viciſſim ea craſſitudine exiſtimo difficultatem hanc augeri, & interdum fieri, aut ſervari, ut paucis oſtendam poſtquam Obſervationem ſubjecero, quæ ſi perfici potuiſſet, in alias potius, quam in hanc Epiſtolam relata eſſet.

34. NAUTA annum agens quinquageſimum quinctum, ſubpinguis, bibax, non ſine difficultate mingere ſolitus, ob eamque fortaſſe cauſam ſcroti herniæ obnoxius, ob neutrum id vitium in Noſocomium hoc venerat; ſed ob faucium dolorem, nec tamen ejuſmodi ut ſurgere interdum prohiberet. Itaque mane cum per Noſocomium ambulaſſet, mox autem lectulum repetiiſſet, in eo mortuus inventus eſt, nigra, quæ deinde expalluit, facie. Cadaver poſtridie mane etiamtum calens, in gymnaſium illatum eſt ubi Anatomen docere jam cœperam ſub finem Januarii A. 1733. VENTRE, ubi viſum

(1) n. 12. (2) n. 6. Vid. etiam Epiſt. 40. n. 4. (3) l. 2. Anat. Prælect. 24.
(4) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 10. (5) n. 23.
(6) Vid. apud Brendelium n. 2. Programm. ſupra ad n. 18. cit.
(7) Commerc. Litter. A. 1734. Hebd. 6. n. 5.
(8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Ob. 232. (9) Eorund. Cent. 6. Obſ. 84.
(10) Eorund. Act. Tom. 3. Obſ. 122. (11) n. 13.
(12) Epiſt. 4. n. 19. & Epiſt. 10. n. 19.

ſum eſt, aperto, omentum retractum ſupra ventriculum, proximumque Colon inteſtinum, occurrit: hepar quaſi marmor elegans ex ſubrubro, & ſubalbo variegatum, magnum potius, ſed proportione eo major lien, nec tamen prægrandis. Renes, & ureteres ſecundum naturam ſe habebant; veſica tamen grandior, & tunicis valde craſſis. Urethra ſine ullo uſquam vitio, etſi corona glandis ad ſui, & præputii fines ulcuſculis olim tentata ex cicatricibus videbatur. Herniæ ſaccus in ſcroto conſpectus; ſed inanis. Arteriæ Magnæ truncus per lumborum vertebras quodammodo tortuoſus, ut & Iliaci ejus rami, qui nonnullis in locis duritiem oſſeam, albidaſque intus maculas habuere; ſed Aorta maculas tantum. Thorax cor exhibuit æquo majus. In eo Semilunares valvulæ duriores quibuſdam locis; ſed Mitralis anterioris latus non ſine oſſe. Et quanquam ex vena Cava ad ſeptum tranſverſum inciſa ſanguis prodierat plurimus niger, fluidus; in utroque tamen cordis ventriculo concretiones erant polypoſæ, ſatis firma compage, colore autem intus ex albo cinereo: quarum dextera, quæ craſſior erat, longe ſe in Pulmonarem arteriam, altera in Magnam, nec brevem ad tractum, producebat. Magna autem arteria, cujus truncus totus viſus eſt æquo latior, interiore facie albidis, quales dictæ ſunt, maculis a diaphragmate ad cor uſque hic illic diſtincta, eo crebriores has oſtendebat, quo cordi fiebat propior, ita uti qua tribus minoribus Valſalvæ ſinibus excavatur, multo evidentiores, & brevi in os mutandas offerret. Præterea certo loco inter cor, & curvaturam, qui locus tres quatuorve digitos in longum, duos in latum patebat, intus pariter rugis erat craſſis, & quaſi tortuoſis inæqualis; neque deerant ſubobſcura eroſionis indicia. Cæterum per Carotides non propagabantur maculæ, nedum vitia reliqua; ut minus ægre tulerim, dum accurata cæterarum Partium non minus quam earum, quæ dictæ ſunt, perluſtratione Anatome, ut fit, in plures hebdomadas trahitur, aliæque interim Partes ex aliis cadaveribus afferuntur, hujus caput, me inſcio, humatum eſſe, ut repentini obitus cauſam in eo perquirere non potuerim. Pharyngem tantum, quæ depoſita fuerat cum larynge, examinavi. Hæc, ut tota arteria Aſpera, & pulmones, ſana. Illius, qua doluiſſe hominem dixi, latera juſto craſſiora deprehendi, eamque craſſitudinem, ſecando, vidi ipſius pharyngis ſubſtantiæ deberi, quæ magis diſtenta, quiddam inter glanduloſum, & viſcidum quaſi medium referre videbatur.

35. Si quæ ad urinarias Partes, quas hic dumtaxat ſpectamus, in viro iſto pertinebant, diligenter attendas; intelliges ſane nihil fuiſſe, cui difficultas imputaretur mingendi, niſi valde craſſas veſicæ tunicas. Non me præterit quod in Additamentis ad Sectionem hanc Sepulchreti XXV. (1) ex Guarinonio producitur, quaſi craſſitudo, de qua loquimur, *non ſemper obeſſet urinæ excretioni*, ut in argumento quidem poſitum eſt illi Obſervationi præfixo. Sed præterquam quod Guarinonius, ſi recte ex perpaucis verbis ſententiam ipſius aſſequor, non de dyſuria, ſed de iſchuria eſt intelligendus, tunc demum contingente cum ea craſſitudo, & durities ad ſummum pervenere; hoc quoque attendas velim, me dyſuriam ipſam non ab omni craſſitudine repetere, ut puta cum hæc ab amplificata dumtaxat ſecundum naturam fibrarum carnearum ſubſtantia fit, quæ ad contractionem vel magis idoneas reddit; ſed ab ea, quæ cum has alienis interjectis ſuccis enervet, tum quidquid reliquum eſt tunicarum ita infarciat, ut minus flexiles efficiat, eoque contractioni obſiſtentes. Et ſane ſi perleges ex iis, quæ ſupra (2) memoratæ ſunt, Obſervationibus illas præſertim, quas ex Camerario, & Helveticis Actis indicavi; plane cognoſces, craſſiſſimas illas veſicas aut ſubſtantia fuiſſe *fibroſa* quidem, ſed *ſcirrhoſa*, aut dura certe, & calloſa; ut tametſi, velut illa fuit Hottingeri, non eſſent *undique pelvi agglutinatæ*, multum illis deeſſet facilitatis ad ſe contrahendum, unde nixus illi denique, & conatus in mingendo. Quos ab eadem quoque cauſa vel

(1) Obſ. 19. (2) n. 33.

vel ſæpius in calculoſis videre eſt, niſi forte propter ſphincteris infirmitatem urina interdum per ſe defluat. Sic ejus, quem Mauchartus (1) deſcripſit, veſica erat *craſſa*, *& quaſi calloſa*. Sic in Patricio Piſtorienſi vidit Cl. Targionius (2) veſicæ tunicas digitum craſſas, calloſas, ſteatomatibus plenas, ut cum diſtrahi non poſſent, lotium, niſi pauciſſimum, inter ſe, & grandem calculum nequirent continere. Et quoniam cum tunicarum craſſitudine anguſtia fere, & coarctatio veſicæ conjungitur, ut ex Fantoni quoque (3) exemplo in eo apparet, qui poſt diuturnam a veſicæ calculo dyſuriam, ampliſſimos quidem ureteres, veſicæ autem ipſius, *ob nimiam membranarum contractionem, parvulam capacitatem* diſſecantibus oſtendit; hinc eſt, quod ſi curari velint, gravioribus ſæpe & moleſtiis, & periculis obnoxii ſint. Immiſſi enim catheteris neceſſario motu ſic prohibito, aut calculi ſatis perquiri non poſſunt, ut apud Laubium (4) in illo, cujus veſica *craſſa valde*, *& conſtricta* erat, aut ſi vim faciat Chirurgus, nullo modo ferre æger poſſit, ut apud Præclar. Schreiberum (5) alter, cui veſica *contractiſſima*, *magnitudini contenti calculi adcommodata*, *atque multum incraſſata*, *nullum* relinquebat *locum* catheteri *convertendo*. Eadem autem inciſa, accidere aliquando poteſt id, quod vel in mortuo Schrockius (6) vidit, ut *veſica admodum craſſa*, *& circa calculum conſtricta*, *difficulter ille inde loco moveri*, *atque ex pelvi extrahi* queat. Huc illud adde, ſi veſica *ex calculo perquam anguſta reddita fuerit*, ſine gravis erroris periculo non eſſe locum Foubertianæ curandi methodo, ut recte monuit Cl. Keſſelringius (7), optimeque confirmavit Aug. Frid. Pallas (8), quando etiam ea methodus certo quodam adminiculo juvetur. Quod de Raviana quoque methodo vel novo inſtrumento addito animadvertit (9). Sed & in alto, quem vocant, apparatu ſcite admonuit (10) veſicam *ſanam*, & *amplam* deſiderari. Quæ vero hactenus dicta ſunt de conjuncta cum tunicarum craſſitudine, & minori ad ſe extendendum facilitate capacitatis veſicæ magna ut plurimum imminutione, ea ſcire, & animadvertere non tantum Lithotomi, ſed & Medici non parum intereſt. Exempli enim gratia, ſi dyſuriæ obnoxium urinæ in veſica corripiat ſuppreſſio; non facile ſibi, ut Chirurgus alias [11] memoratus, imponi ſinet a minori hypogaſtrii tenſione, ut credat, necdum tempus eſſe lotii per catheterem educendi. Ex levi enim ibi, ſed moleſtiſſima, tenſione conjiciet, jam tantum lotii in veſica eſſe, quantum vix capere anguſta ejuſmodi, & minus extenſilis veſica poſſit, præſertim ſi æger ſenior ſit, ut illius tunicis duritiem, rigoremve ab ætate inſuper eſſe additum, ſatis veri ſimile videatur, ſique ante ſuppreſſionem ſæpius quidem, ſed parum mingere conſueſſet. Hæc mihi ad opportune accelerandam ſuppreſſæ urinæ eductionem perpendiſſe pœnituit nunquam.

36. Etſi jam longius hæc Epiſtola provecta eſt; tamen ſi reliqua etiam volumus, ut initio promiſimus, quæ ad mictionis vitia attinent, his iiſdem Litteris comprehendere, multa, & varia preſſius attingamus neceſſe eſt. Primum igitur ad cæteras, de quibus hactenus ſcripſimus, difficultatis urinæ cauſas, illæ quoque addendæ ſunt, quæ in urethra occurrunt. Hujus canalis initia comprehendens Proſtata glandula ut indureſcendo, excreſcendoque urinæ exitum impediat, non modo difficilem reddat, ſuperiore Epiſtola [12] oſtenſum eſt. Sed cum ab ulcere, incluſoque pure ſimul occalleſcit, & tumet; accidere interdum poteſt, ut effuſo pure ſuperficies interna detumeſcat, imo ulceribus eroſa tanto patentiorem lotio relinquat viam, quod callus, non ſecus ac

(1) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 15. (2) Prima Raccolta di Oſſervaz. Med.
(3) De Obſ. Med. & Anat. Epiſt. 8. n. 15. (4) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 22.
(5) Epiſt. ſupra ad n. 32. cit. (6) Eph. N. C. Cent. 10. Obſ. 100.
(7) Diſſert. de Hiſt. & Meth. Foubert. n. 57.
(8) Diſſert. de variis calcul. ſecandi Methodis §. 39. (9) Ibid. §. 29.
(10) Ibid. §. 18. (11) Epiſt. 41. n. 14. (12) n. 13. 14. 17. & ſeqq.

Proſtatæ ſcirrhus a Præſtantiſſimo Hallero [1] adnotatus; ſphincteri obſtat veſicæ orificium conſtricturo. Tunc igitur fiet urinæ ſtillicidium, ut in Cl. Fantoni [2] Obſervatione, quam ſic explicari poſſe reor. Ubi autem res modo ita ſe habet, modo puri novo e Proſtata intercluditur exitus, & hinc infra ſuperiorem illum callum intumeſcit rurſus interna glandulæ ſuperficies; modo ſtillicidium lotii accidet, modo ejus reddendi difficultas, hæcque interdum tanta ut in ſuppreſſionem degeneret periculi plenam, eo majoris, ſi ejus glandulæ aut inflammatio, aut durities, & tumor catheteris uſum prohibeant. Quæ cum ſæpe aliis, & nonnunquam mihi in medicina facienda occurrerint; tum Valſalvæ in Equite occurriſſe video, pro quo Conſilium ſcribens A. 1714. reſpondit, ſi forte ejuſmodi contingat ſuppreſſio, nec lotio naturalem viam reſerare liceat; quod alii proponebant, ab ſe quoque probari, ut ferro per perinæum ſcite adacto, novam aperirent. Quin illud inſuper addebat, ſi quid forte id facere prohiberet, tum neceſſitate urgente, eadem acu per quam hydropicis aqua emittitur, continuo ſupra pubis oſſa, oblique deorſum ad veſicam demiſſa, urinam poſſe evocari: quod adnotare volui, ut ſcires quid ipſe quoque de utraque hac ſentiret opitulandi ratione, ſi urina aliter educi nequeat, ut ægri interea vita ſervetur dum ars, aut natura priſtinum reſerent urinæ iter. Nam quod ad punctionem attinet in hypogaſtrio; hanc Petropoli in quodam milite inſtitutam, Weitbrechtus [3] Goetzio ſcripſit *a nonnullis laudatam*, *ab aliis* fuiſſe *vituperatam*, ſeque id Chirurgis dijudicandum relinquere, *num hæc methodus vituperium, an laudem, & imitationem mereatur;* & certe multum levamen per decem dies attulerat, donec videlicet aliæ Partes, & in his, quæ urinæ quoque ſuppreſſionis cauſa fuerant, interitus pariter fuerunt, diſſectione ut harum vitia, ſic labem nullam, qua, & quo acus tranſierat, oſtendente, & quod conſequitur, judicium confirmante tot, qui antea commendaverant, ſed tunc ibi fortaſſe non ita omnibus noti erant, Præſtantium Auctorum. Quod vero ad ſectionem attinet in perinæo, non ignorabat, opinor, Valſalva, in ſuo Bononienſi Gymnaſio auctorem, quem ſequeretur, ſe habere, Zecchium dico, Medicum olim nobiliſſimum, qui de ea ſic ad Rotam ſcripſit [4], ut appareat, ſe ejus inventorem felicis auxilii crediſiſſe. Et quamvis Riolanus [5], ubi ut illam ſuperiorem punctionem, ita hanc quoque inferiorem ſectionem dilaudat, hancque, ſi opus eſt, etiam ad perinæi latus, in quo aſſeclas nunc habet, qui & ibi acu eadem, qua in hypogaſtrio, utuntur; quamvis, inquam, Zecchio objiciat, id auxilium *Medicis Pariſienſibus jam a centum annis* fuiſſe uſitatum; Zecchius tamen centum illis annis ante, junior quidem erat, ſed ea ætate, ut id ab natura ipſa diſcere potuerit; ab ea enim *edoctum* ſe dicit, cum in calculoſis *diſrupto* ad perinæum *abſceſſu*, ibi *ſponte nato*, vidiſſet, *dolores moleſtiaſque omnes in urina reddenda ceſſare*.

37. Illud Valſalvæ Reſponſum, de quo modo dicebamus, ad Inſubrem Chirurgum eſt, qui ægri nomine ipſum conſulens, inter cætera hoc quoque ſcripſerat, dignum quod hic non omittatur „ memoria ſe tenere, deprehendiſſe lapidem in „ proſtata glandula, dum cadaver incide„ ret Eminentiſſimi Cardinalis Morigii „. Scilicet hic morbus eſt, de quo egit Jo. Chriſtophorus Pohlius cum Lipſiæ A. 1737. Diſſertationem vulgavit *de Proſtatis calculo affectis*, laudabili ſane conſilio morbum examinans, a quo præter dyſuriam, & crebros ad mejendum ſtimulos, alia oriri poſſunt incommoda, & in his dolores ſive ad affectum locum, ſive etiam urethra tota, quippe adverſus urinæ acrimoniam, ob imminutam oblinientis humoris Proſtatæ copiam, aut vitiatam naturam, non ſatis munita. Optandum fuiſſet, ut ſenex bajulus, in quo Pohlius eos calculos invenit, nullos in renibus, imo hos ſaniſſimos ha-

(1) Opuſc. Pathol. Obſ. 35. (2) Epiſt. ſupra ad n. 35. cit. 8. n. 18.
(3) Commerc. Litter. A. 1733. Hebd. 2. n. 1. (4) Conſult. Med. 58.
(5) Encheirid. Anat. l. 2. c. 30.

habuiſſet, nec ſupra glandulam Proſtatam in ipſa infima veſica haud levem inflammationis notam, præſertim vero ne circa eum locum tumor, ex illa ipſa glandula ortus, intus emineret ceraſi magnitudine, ſcirrho, niſi pure ſcateret, ſimilis. Nimirum ſigna, quæ ſolerter a mortui amicis collegit Pohlius, dubitare licet num omnia iis potiſſimum calculis deberentur: ut jure ac merito dubitares, ſi quædam ſymptomata, a me ſupra [1] in Cortinio deſcripta, ad tartaream illam, & ferme jam calculoſam materiam referrem, quæ in ſinu quodam intra eandem glandulam continebatur. In viro autem altero, cujus mentio alibi a me fiet ob peculiarem præputii, & glandis nativam conſtitutionem, cum flavos quoſdam parvoſque calculos altiuſcule in Proſtata defixos inveni, quid incommodi attuliſſent, ſcire non potui propterea quia peregrinus erat ob thoracis acutiſſimam, lethalemque inflammationem in hoc Noſocomium receptus. Illud tamen intellexi, fieri non potuiſſe ut ſemen emitteret, quippe calculis ibi poſitis, affixiſque, ut ejus exitum omnino intercluderent. Fecit illa Obſervatio, ut aliarum, quas legeram, veniret in mentem. Marcellus enim Donatus (2) virum, in cujus Proſtata lapidem infixum deprehendit, *non potuiſſe*, ſcripſit, *ſemen*, *niſi paucum admodum*, *aquoſumque valde in coitu excernere*. Fridericus autem Loſſius (3) ſterilitatis cauſam refert *calculum exactiſſime meatum illum claudentem*, *qui a proſtatis in urethram dehiſcit*. Quibus accenſendus videtur Nicolaus de Blegny [4], qui impeditam ſeminis ejaculationem in alio pariter fuiſſe narrat, ob tumidam duramque factam carunculam Seminalem, quia ſemen *ibi in lapidem obduruerat*, cum *vaſa etiam ejaculantia lapidibus duriſſimis ſcaterent*, pleriſque piſi forma, & magnitudine. Et qui antea fuerat nominandus, Fabricius Bartholetus in Proſtata, ut Rhodius [5] retulit, obſervavit, *a ſemine retento genitum fuiſſe calculum*, *quo veſicæ orificium comprimente*, *urina fluere deſiit*. Ab Rhodio autem, & Bartholino [6] hanc Obſervationem memorantibus, contra utriuſque conſuetudinem, mentionem omiſſam miror illius, quam primo loco ex Donato indicavimus, nedum alterius, quæ apud eundem Donatum (7) eſt, *lapilli puſilli* in Mantuani Medici Proſtata inventi. Sed & Terraneus [8] in ſene *renibus*, *liene*, *pulmonibus calculoſo*, obſervaſſe ſe narrat, *in tubulis Proſtatarum*, & *Vaſorum Deferentium ad urethræ principium ejaculantibus*, *parvos*, & *inæquales calculos*, *moleſtiam*, & *impedimentum tum urinæ ſuperlapſuræ*, *tum ſemini effluxuro afferentes*. Et ante ipſum in ſene alio Jacobus Douglaſſius [9] inveniſſe ſe retulit *aliquot dura corpuſcula*, *piſis albis ſimilia*, *quo ad conſiſtentiam dicto corpori* (in mulieris videlicet tumore deprehenſo, quod nun oſſeum eſſet, an lapidoſum potius, & tartareum, in medio reliquerat) *dicto* igitur *corpori reſpondentia*, *magis tamen polita*, *quo ad faciem externam*, *quorum quædam ipſi harum glandularum* (proſtatarum) *corpori inſidebant*, *quædam exilibus radicibus membranæ has obtegenti adhærebant*. Has ego omnes Obſervationes hic tibi volui commemorare, non quod haud ſatis vulgatæ ſint; plures enim earum ſunt, quamvis aliæ alio loco, in Sepulchretum [10] relatæ; ſed ut poſſes ad Pohlii, noſtraſque adjicere; tametſi ex nulla adhuc ſatis peculiare ſignum elici poſſit ad Proſtatæ calculos internoſcendos. Nam ut in pleriſque earum, quas protulimus, coercita ſeminis eſſet ejaculatio; hæc tamen neque ab omnibus Proſtatæ calculis, neque ab his tantummodo contigit; neque enim omnes ibi ſunt, ut meatus ſeminis ambos obſtruere poſſint, aut comprimere, neque horum obſtructio, aut compreſſio non ab aliis cauſis interdum efficitur. Eoſdem autem calculos quando ex ſe-

(1) n. 13. (2) De Medica Hiſt. Mirab. l. 4. c. 30. (3) l. 1. Obſ. Medic. 33.
(4) Zodiac. Med. Gall. A. 2. Mart. Obſ. 4. (5) Cent. 3. Obſ. Med. 27.
(6) Cent. 4. Epiſt. Med. 6. (7) c. 30. cit. (8) De Gland. c. 5.
(9) Vid. Act. Erudit. Lipſ. A. 1707. M. Febr.
(10) l. 3. Sect. 24. Obſ. 17. §. 4. & Sect. 34. Obſ. 5. §. 4. & Obſ. 6. §. 1. & in Additam. Obſ. 3.

ſeminali materia genitos ſuſpicari non liceat, tunc fierine inter cæteras ex illa quoque exiſtimabimus, quæ granulorum *tabacci* forma non rariſſime nobis intra, aut ad eam glandulam occurrit? Arbitrari per te poteris cum de materia illa, & finibus ipſam interdum continentibus, aliiſque Proſtatæ vitiis in Gonorrhœæ tractatione [1] verba faciemus.

38. Nunc vitia quædam, reliquæ etiam urethræ communia, perſtringentes, calculos, quos tibi ſub hujus intima membrana in muliebri corpore alias [2] deſcripſimus, minime repetemus. Scribemus potius quænam in tanto diſſectorum cadaverum numero ſe nobis in tota urethra obtulerint, quæ ad controverſiam poſſint de natura caruncularum, ſic enim vocitant, attinere, quas olim in ipſa innaſci, plerique omnes exiſtimabant, præſertim ſi virulenta gonorrhœa præceſſiſſet, nunc autem perpauci credunt, urinæ difficultatem, & ſe catheteri opponentes obices, quæ illi carunculis, alii aliis cauſis aſſignantes, & in his potiſſimum aut cicatricibus, aut turgentibus, & varicoſis ſanguiferis vaſis certa urethræ loca coarctantibus, quod ad genus ultimum Obſervatio quoque ſpectat XXII ex iis, quæ ad Sectionem hanc Sepulchreti XXV additæ ſunt. Quin etiam ſpongioſum ipſum urethræ corpus intra ejus cavum ibi extuberare traditum eſt, ubi gonorrhœa quaſdam interioris tunicæ ſedes magis infirmaverit. Quæ tunica cum adeo tenuis ſit; minus, opinor, miraberis, ſi forte urgenti ſanguini cedat, corporis illius cellulas diſtendenti, cum tanto craſſiores, & validiores parietes ſpongioſorum penis corporum ipſos quoque interdum ſcias a cauſa ejuſdemmodi in nodum attolli, ut vel olim ab Arantio [3] indicatum eſt. Id obicum genus frequentius cæteris, quæ minime negat, intra urethram eſſe, cenſet Experientiſſimus Goulardus [4], ut potе quod magis idoneum ſit, ut oſtendit, ad phænomena explicanda, in hiſque illud etiam quomodo nihil obſtaculorum in quorundam cadaveribus occurrat, qui de illis ad mortem uſque conqueſti ſunt. Scilicet cum vi circulationis ſanguinis, ceſſante in obitu cauſa, quæ eas cellulas introrſum urgebat, deplentur hæ ſenſim, & ſubſidunt, nullumque ſui quærentium oculis indicium relinquunt. Attamen credo, cum revera in vivo fuerunt, poſſe oculis in mortuo ſubjici, ſi ſpongioſum urethræ corpus immiſſo aere tantum diſtendatur quantum in vita fuerat, ſicque exſiccati inciſa urethra, ille intra hanc ſpectetur locus, in quo percipi ſolebat obſtaculum. Verum non deſunt, qui pro carunculis adhuc propugnent ſive alibi per urethram, ſive præſertim in Seminali ipſa tumente caruncula agnoſcendis: quos inter ipſe quoque fuit Lanciſius in litteris ad Genſelium [5]; ſed nemo fuſius, ac diligentius rem egit, quam Benevolus [6]; qui non modo indicatis, ut ille, ſed prolatis ſuis Obſervationibus id morbi in eadem illa exulcerata caruncula eſſe docuit. Neque hic tamen [quod vellem ab uno, atque altero pereruditо alioquin Scriptore animadverſum] negavit, imo diſerte faſſus eſt [7], alios præterea eſſe poſſe in urethra obices, quorum aliquos & ipſe deprehenderit, ab anguſtiis, corrugationibus, cicatricibus, & vel ab aliqua nonnunquam carnea excreſcentia: & hoc unum contendit, non ab his, ut ab ulceroſa Seminali caruncula, peculiaria illa ſigna omnia eſſe poſſe, per quæ morbum, quo de ipſe loquebatur, ab aliis, quæ probe norat, obſtaculis, urinæ ſe, & catheteri opponentibus, diſtinguebat. Quæ ſi, ut ille ſuum, allaborent alii per certas notas melius internoſcenda exhibere; non eſt dubitandum quin tanti id Medicorum interſit, quanti intereſt aliud in alio obſtaculi genere tum prædicere, tum agere, aut ſaltem vitare. Intelligis, me in hac alioquin difficili ob diſcrepantes adeo Obſervationes controverſia harum nullas rejicere, Celſi æquitatem, & Præſtantiſſimorum Virorum judicium ſequentem. *Veriſimile eſt*, inquit, quam-

(1) Epiſt. 44. n. 20. & ſeqq. (2) Epiſt. 33. n. 34. (3) De Tumor. p. n. c. 50.
(4) Traité des maladies de l' urethre. (5) Eph. N. C. Cent. 6. Obſ. 84.
(6) Nuova Propoſiz. int. alla Carunc. (7) c. 2. & c. 3.

quamvis alia in re, ille [1], *id a quoque prætermiſſum, quod ipſe non cognoverit; a nullo id, quod non viderit, fictum*. Aſtruccius autem [2], Heiſterus [3], Platnerus [4], quibus & Waltherum [5] addas licet, alia in aliis obſtaculorum genera eſſe, non dubitant, nec referre, ſi omnes omnia non conſpexerint; ſatis eſſe quod ſingula certis ſint Obſervationibus comprobata. Sic quam Genſelius [6] carunculam ipſe deprehendit, non minus libenter accipimus, quam urethræ anguſtias, & coarctationes a Brunnero [7], aliiſque conſpectas. Sed quæ uterque addit, non æque libenter omnia agnoſcimus. Neque enim omnia Obſervationes ſunt huc attinentes, ſed conjecturæ, vel ea dico, quæ tanquam Obſervationes a Genſelio ſubjiciuntur. Quid enim huc urethræ illa Hippocratica [8] φύματα, ſive *minuti*, ut Celſus [9] loquitur, *abſceſſus*, quibus cito, ut fit, ſuppuratis, pure efſuſo, *ſanitas redditur?* Spectent huc cætera. Sed num quicunque ſe carunculam curaſſe credidit, ſuæ opinionis eandem ſaltem attulit probationem, quam Galenus [10], qui cum ab ulcere enatam, ut conjecerat, carunculam per catheterem fregiſſet, *ſecuta* vidit *urinæ excretionem non modo cruorem aliquem, ſed & carnis fragmenta*. Omnino qui carunculas in cadaveribus, quæ certiſſima has obſervandi ratio eſt, deprehenderint, multo pauciores ſunt, quam credere videtur Genſelius, ſi eos ſeponas, qui ut excreſcentias carneas in urethra conſpexerint; illas tamen non intra hanc natas, de quibus hic quærimus, ſed ex veſica, unde oriebantur, in urethram propendentes animadverterunt. Quæ cum ita ſint; minus, ut puto, miraberis, ſi cum tot urethras, ex quo Anatomes ſtudio me dedi, attente inſpexerim, & quotannis adhuc inſpiciam; vix unam dixero certam mihi eſſe in ea Obſervationem carneæ excreſcentiæ, cum plures ſint cicatricum, & coarctationum, eaque illa una non ſine his fuerit.

39. JUVENIS ex capitis vulnere in hoc Noſocomio mortuus eſt circa medium Decembrem A. 1717. VENTRIS dumtaxat viſceribus, & Magna arteria, & larynge, in quorum examine tunc eram totus, prius diligenter inſpectis, & iis, qui aderant, demonſtratis, hæc præter naturam offendi. Ventriculus erat amplus, vixque ullis cum rugis. Hepar æquo majus, ut ejus quoque arteria. Renes cicatricoſi; ſed penis glans magis, quippe ob magnas cicatrices informis facta, & exigua. Inde urethra ad tertiam uſque ſuæ longitudinis partem coarctata erat manifeſtiſſime: neque ullus uſquam ex iis apparuit, quos ego propoſui [11], majoribus canaliculis, quorum ferme locum tenebat linea interrupta, quam tenuis excreſcentia luxuriantis carnis faciebat. Cætera ad veſicam uſque perattente examinata, & inciſa, nihil oſtenderunt vitii: ut neque larynx; ſi epiglottidem minus ſanam excipias. Magna autem arteria intus inæqualis, oſſium inchoamenta, & corroſionis, quamvis obſcuriora, habebat indicia: præterea paulo ſupra cor juſto latior fiebat.

40. SENIS peregrini cadaver ibidem per eoſdem ferme dies incidi, cujus qui fuiſſent cæteri morbi, in meis ſchedis non adnotavi. Venerea lue fuiſſe infectum pariter ac Juvenem, de quo modo dictum eſt, quæ adſcribam, ſatis oſtendent.

VENTRE enim aperto, cum renum alterum maximum, alterum juſto contractiorem offendiſſem, hujuſque ureterem prope totum adeo dilatatum, ut apicem minimi mei digiti admitteret, veſicam autem magnam, craſſis parietibus, purulentam; oculos ad urethram, penemque converti. Hujus glans pluribus profundis cicatricibus excavata: urethra autem erat valde contracta, ut vix unum in ipſa ex iis, qui ſupra dicti ſunt, canaliculis potuerim demonſtrare. Reliqua ab naturæ

(1) De Medic. l. 7. c. 14. (2) De Morb. Vener. l. 3. c. 4. §. 4. & alibi. (3) Inſtit. Chir. P. 2. Sect. 5. c. 38. n. 1. (4) Inſtit. Chir. §. 1336. (5) Differt. de collo viril. veſic. & cæt. §. 15. & ſeqq. (6) Vid. Obſ. 84. cit. (7) Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 71. & 97. (8) Sect. 4. Aph. 82. (9) l. 2. c. 8. (10) De loc. aff. l. 3. c. 1. (11) Adverſ. I. n. 10.

ræ ſtatu aberrare non ſunt viſa; niſi quod epiglottis integerrima non erat, proxima autem linguæ pars, quæ glandulis operta eſt, hic illic ulcuſculis fœdabatur.

41. Quæ in utriuſque urethra animadvertimus, ſicuti a qua cauſa eſſent, facile erat intelligere, ita quos effectus ederent, id eſt, quæ incommoda in mingendo afferrent, ſcire non licuit, ut neque alia, quæ a me in aliis urethris per diſſectionem deprehenſa ad te alias aut ſcripſi, aut ſcripturus ſum. Scribam enim (1) ubi de Gonorrhœa (2) in Juvene ex colli vulnere mortuo, oblongam mihi lineam albidam, nonnihil exſtantem, oblique ab urethræ medio ulteriora verſus tendentem occurriſſe, ſicuti & chordulas quaſdam alias in Aſthmatico (3) non ſine urethræ contractione. Scripſi autem Epiſtola XL. (4) ut in Sene, quem ruptum aneuryſma ſuſtulerat, urethram paſſim cicatricoſam offenderim, fibraſque præterea inter Seminalem carunculam, & veſicam oblique prominentes: itemque Epiſtola IV. (5) ut in apoplectico Stabulario albidas oblongas lineas, oblique in duobus urethræ locis exſtantes, & in altero certe ſe immiſſo ſpecillo opponentes: denique Epiſtola X. (6) ut in paralytico Viro, quem convulſiones interemerant, obliquas pariter quaſdam quaſi carneas fibrillas in illa urethræ ſede ubi catheteri obſtaculum aliquod ſe objicere ſolebat. Nunc ſi cum linea illa, quam paulo ante (7) factam dixi ex tenui luxuriantis carnis excreſcentia has quaſi carneas fibrillas, & fibras illas, cum harum autem utriſque exſtantes lineas pariter obliquas contuleris; fortaſſe mecum ſuſpicaberis, certis quibuſdam urethræ eroſionibus excreſcentias quaſdam tenues non rariſſime ſuccedere, quæ contractæ fibras primum, fibrillaſve carneas, magis autem, magiſque ſiccatæ denique ſubalbas, nonnihil exſtantes lineas referant: fuiſſe igitur me ſæpius ejuſmodi excreſcentias viſurum, ſi dum recentius eſſet malum, inſpicere potuiſſem. Fieri tamen etiam poteſt, ut quemadmodum urethram non ſemel vidi cicatricoſam, & manifeſtiſſime coarctatam; ita lineas etiam illas eodem cenſeas attinere.

42. Muliebres autem urethras, etſi non ſæpiſſime, ut viriles; ſæpe tamen ſecui, & diligenter perluſtravi. Neque adhuc (niſi forte unam, de qua mox dicam, velis excipere) in ullam incidi, quæ cicatrices, nedum excreſcentias haberet: nec mirum in perbrevi, minuſque anguſto canali, in quem neque tot, qui erodere poſſint, humores influant, neque ullus, nedum tantus quantum habet virilis urethra, flexus cadat. Poſſe tamen nonnunquam in muliebri quoque & ulcera, & excreſcentiam, aut certe diuturna obſtacula quædam oriri, de Aſtruccio, & de Alghiſio didici, quorum ille (8) corpus, quo urethra cingitur, ſuppuratum, & fiſtuloſum intra hanc hiare, & pus effundere non ſemel vidit, alias vero ab eodem corpore tumido, & calloſo urethram præter modum arctari; Alghiſius autem [9] Virginem memorat, cui tenuis medicata candela ad *carnoſitatem* urethræ abſumendam intra hanc relicta, veſicam ſubierat. Huc adde *carneam excreſcentiam*, de qua mox dicetur, in Vidua quadam a Mullero [10] deſcriptam. Et mihi quidem ſemel accidit, cum Vetulæ cadaver perſcrutarer ſub initium A. 1751. ut parvulam excreſcentiam triangularem intra urethræ exterius oſculum, ex hoc tamen non exſtantem, offenderem: perſæpe autem poſt acutas præſertim febres animadverti ſanguifera vaſcula, quæ plurima, & ferme parallela intimam urethræ perreptant tunicam, turgida adeo, & conferta, ut ab ipſis tota hæc propemodum nigricaret: accidit quoque ſemel ut in Virguncula, itemque in Anicula, quarum fortaſſe alibi [11] incidet mentio, portionem ejuſdem illius tunicæ extra ſui meatus orificium procidentem viderem. Sed quid hæ, aut illæ incommodi in mingendo ſuſtinerent, conjicere quidem; ſed

(1) Vid. etiam Epiſt. 63. n. 13. (2) Epiſt. 44. n. 7. (3) Ibid. n. 10.
(4) n. 29. (5) n. 19. (6) n. 13. (7) n. 39.
(8) §. 4. ſupra ad n. 38. cit. (9) Litotom. c. 3. (10) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 38.
(11) Vid. Epiſt. 50. n. 51. & Epiſt. 56. n. 21.

ſed pro certo tamen ſcire non potui. De cauſa pariter cur his duabus pars quædam illius membranæ ita ex urethræ oſculo promineret, non niſi conjecturæ erat locus. Atque ut ea uti nollem, quæ ex ſæpius laceſſitis per acus capitulum [1] illo oſculo, illaque membrana duci potuiſſet; reſtabat altera, a prægreſſa fortaſſe ſtranguria repetenda. Nam conatibus ad expellendam urinam vehementioribus membranam illam deorſum urgeri, & ratio indicat, & laudata Mulleri Obſervatio confirmat. Excreſcentia enim, quæ ex urethræ orificio prodiens, hoc obturaverat, magna ex parte abſumpta, pars interior reliqua *non niſi eo, quo veſica exonerari ſolet, conatu* fiebat *conſpicua*. Quæ Obſervatio excreſcentiæ *carneæ*, *rubræ*, *fungoſæ*, quæ *fabæ magnitudine prodierat* ex illo orificio, ſi a te cum exemplo altero conjungatur, quod Cl. Goulardus [2] memorat, *carnoſitatis* in viri cujuſdam urethra nonnunquam adeo excreſcentis, ut ex hujus oſculo prodiret, ibique eſſet amputanda; tanto libentius cum illis facies, qui inter cætera in urinario meatu occurrentia obſtacula, adhuc caruncula etiam agnoſcunt. Sed ne ab urethra fœminea recedamus; quid de Corn. Solingenii rariſſima, quam Salzmannus [3] commemorat, Obſervatione dicemus, *meatus* videlicet *urinarii inverſi, atque digiti minoris longitudine propendentis*? Uſque adeone laxam, & extenſam meatus fuiſſe membranam? an collum, ſive infimam veſicæ partem illac prolapſam, ut credere videtur Salzmannus [4]? qui tamen ſuam ita indicat dubitationem [5], *ſi modo alia pars oculis ſe ſe offerens, ſub ſpecie veſicæ* Solingenio *non impoſuit*. Alius quoque morbus eſt, cujus raritatem ut in muliebri urethra oſtendamus; pauca de ipſa, & de ejectis per eam calculis attingemus. Illa, ut Celſus [6] ait, & nos paulo ante poſuimus, *& brevior, quam in maribus, & laxior*, & quod ſupra [7] dixerat, *ſimul rectior* eſt. Ergo calculus, quod recte idem ſubjicit, *ubi parvulus eſt, per ſe ſæpe excidit*. Quin aliquando etiam non parvus, qualis erat quem hic, ut antea [8] ſcripſi, & vel magis quales ii, quos Bononiæ conſpexi. De quibus, aliiſve quos Langelottus [9], Jægerſchmidius [10], Dillenius [11], Schmiederus [12], Trewius [13], alii ſine Chirurgiæ ope excluſos propoſuerunt, plura dicere non refert, quando conſtat, iis majores Sennertum (14), & Tulpium (15) vidiſſe, nempe illum *fere ovi gallinacei magnitudine*, hunc, ut Icon adjecta oſtendit, craſſiorem, & *ponderantem tres uncias cum duabus dragmis*. Quem maximum inter omnes fuiſſe, credo, de quibus memini legiſſe: inter omnes dico a muliere non modo excretos, verum etiam geſtatos; cum in virili veſica ad immane pondus creviſſe ſciam. Mitto enim qui *pendebat libram Anglicanam, & binas inſuper drachmas*, cui *non meminerat* Helmontius *ſe parem unquam vidiſſe*; quando in eadem Sepulchreti Sectione (16), in qua hæc verba referuntur, calculi XXXII. (17), & XXXIV. unciarum (18) propoſiti ſunt, & Cl. Targionius (19) teſtatur, eſſe Florentiæ qui uncias æquet XXXIX. ob id quoque ſpectabilior, quod in eo deprehenſus eſt, qui poſt proſperam & vegetam ſenectutem morbo extinctus fuerat, in quo leves potius lithiaſis ſuſpiciones, quam legitima indicia, extiterunt. Eodem pondere alterum video ex Verducio (20) commemorari, ex Launayo (21) alterum unciarum LI; denique, ut maxime mireris, quem Keſſelringius (22) ſpectaſſe ſe ait, apud Cl. Morandum, *6. libras* cum 3. *unc.*

(1) ſupra n. 19. & ſeqq. (2) Tract. ſupra ad n. 38. cit.
(3) Diſſert. de hernia veſicæ urinar. theſ. 18. (4) theſ. 26. (5) theſ. 19.
(6) De Medic. l. 7. c. 26. n. 4. (7) eod. c. n. 1. (8) n. 10.
(9) Eph. N. C. Dec. 1. A. 6. & 7. Obſ. 7. (10) Dec. 3. A. 3. Obſ. 101.
(11) Dec. ead. A. 9. & 10. Obſ. 242. (12) Cent. 3., & 4. Obſ. 161.
(13) Commerc. Litter. A. 1733. Hebd. 39. n. 4.
(14) Medic. Pract. l. 3. P. 8. S. 1. c. 2. verſ. fin. (15) Obſ. Med. l. 3. c. 7.
(16) 23. Obſ. 1. §. 9. (17) Obſ. ead. §. 1. (18) Ibid. §. 2.
(19) Prima Raccolta di Oſſerv. Med. (20) Vid. apud Boretium de Operat. alti Adparat.
(21) Vid. apud Pall. Diſſert. ſupra ad n. 35. cit. in adnot. ad §. 19.
(22) Diſſert. ibid. ſupra cit. n. 53.

unc. æquantem : quod ipſum pondus [ne forte me in deſcribendo erraſſe ſuſpiceris] in recenſione quoque invenies illius Diſsertationis edita in Commercio Litterario (1). Unde fieri autem putas, ut tantorum lapidum nullum in fœminea veſica repertum eſſe, legamus? Nempe, aut ego fallor, rectius, breviuſque, ut dixi, præſertim vero latius urinæ iter in ſexu ſequiore facile excipit, emittitque partem multo maximam viſcidæ illius, & tartareæ materiæ, quæ ob contrarias cauſas in marium veſica ſubſiſtens, uſque, & uſque, in quorundam potiſſimum corporibus, accreſcit calculo, ejuſque adeo auget molem. Quo rarior cenſeri debet caſus, a Cl. Adolpho (2) editus, *calculi oblongi in* Vetulæ *urethra nati, firmiterque ipſi accreti*. Quo enim modo particulæ unde is conſtabat calculus, reſtitare in ejuſmodi canali, neque abripi lotii incurſu potuerunt? Attamen aut vis hoc impellens, ut in muliere ſex & ſeptuaginta annos nata, languidior, aut urethræ membrana alicubi ulceroſa, eoque inter cuniculos, & inæqualitates ſuas retinens eas particulas, aut denique calculus, primum in veſica natus, & urethram ſua aliqua parte ingreſſus, ibique ſubſiſtens, aliis, atque aliis additis ex lente illac, & quaſi per ſtillicidium, ut tunc fere ſolet, præterlabentibus ejuſdem generis particulis, hæc, inquam, aut aliqua, aut univerſa id, quod miramur, & nihilominus rarum eſt, ſatis efficere potuerunt. Favent huic explicationi, præter mulieris ætatem, prægreſſa jam ſubinde *per plures annos obſtructio urinæ*, præſertim vero calculus ipſe *in veſicam uſque recurvatus*. Vide enim meam primam (3) calculi, qui acui intra virgineam veſicam increverat, Obſervationem. Is cum ſui partem recurvatam haberet intra urinarium meatum, certe non ab illa parte inceperat, ſed ab acu, quæ inde aberat; illa autem ipſa pars, tanquam calculi appendix, & additamentum, intra contiguum meatum paulatim creverat; ut manifeſte pro fine, non pro initio calculi eſſet accipienda.

43. Reſtaret, ut de Diabete, de Urinæ Incontinentia, & per locum indecentem Excretione, & de Urinis non naturalibus ſcriberem, de quibus ſingulis argumentis ſingulæ in Sepulchreto adduntur Sectiones. Verumtamen duas ob cauſas non faciam. Prima eſt, quod nec Valſalva, nec ego quenquam ex diabete mortuum diſſecuimus, quod per te facile conjeceris ex iis, quæ de eo morbo attigi Epiſtola ſuperiore (4). Altera, quod illa omnia, quæ in denatis poſt cæteras iſtas, quæ modo dictæ ſunt, affectiones, deprehendimus, jam cum aliis, a quibus ipſæ pendebant morbis, quod in his quoque Litteris animadvertere potuiſti, propoſuimus. Non eſt autem conſuetudinis noſtræ quidquam iterare. Quod ſi in Sepulchreto non eſſet factum; ad pauciora rediiſſent iſtæ, quas diximus, Sectiones, quarum nihilominus duæ primæ adeo breves ſunt, ut ſimul cum Scholiis vix ambæ impleant ſex paginas. Præterea in ſingulis fere, quæ ad urinas aut ad Partes his inſervientes attinent, Sectionibus non modo quæ in aliis, ſed & quæ in una Sectione poſita fuerant, in eadem iterantur. Et noviſti jam ex initio ſuperiorum Litterarum (5), quot Sectione XXIV. fuerint repetita. Ea autem, quæ illam præcedit, Sectione XXIII. vide quæſo, an eadem, quæ Obſervatione VIII §. 1. leguntur, legantur partim Obſervatione IX. partim iis, quæ huic ſubjecta ſunt, Scholiis: Sectione vero, in cujus argumento hactenus verſatus ſum, XXV. an idem quod poſitum fuerat §. 2. & quod §. 10. Obſervationis VIII. ponantur iterum §. 19. & §. 17. ejuſdem Obſervationis. Sed & in una ex Sectionibus iſtis breviſſimis, id eſt XXVII. num id, quod traditur §. 3. Obſervationis I. idem ſit quod §. 9. Obſervationis II., & in hac ipſa II. num quod §. 4. idem ſit quod § ejuſdem 11. ſi forte dubitas; hiſtorias inſpice fuſius relatas Sectione XXIV. Obſ. X. §. 8. & Obſ. II. §. 4, quibus perlectis, omnem tibi dubitationem eximes. Denique, ne pluribus te morer, ſi Sectionem verſes XXVIII; non ſine magna ad mir-

(1) A. 1739. Hebd. 9. (2) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 239. (3) ſupra n. 19.
(4) n. 14. 15. (5) Epiſt. 41. n. 1.

miratione bis invenies una eademque pagina repeti inferius, quæ paulo ſupra poſita ſunt, primum videlicet maximam Scholiorum partem ad Obſerv. VI. & VII; deinde vero Obſervatione XII. hiſtoriam *Illuſtr. Duciſſæ* §. 2. & §. 4.

44. Ne tamen aſymboli ab his Sectionibus diſcedere videamur; ad iſtam ultimam, quæ de Urinis eſt non naturalibus, pauca adnotabimus, nec multo plura ad penultimam, quam eſſe diximus de Urinæ Excretione per locum indecentem. Utraque, etſi conjunctam non habebunt cadaveris inſpectionem, non tamen omni carebunt utilitate. Incidimus aliquando in urinas, quæ chylum, & aliquando in alias, quæ ſanguinem admiſtum habere viderentur; ut Medicorum alii rem ita prorſus, ut apparebat, alii vero longe aliter accipiendam eſſe contenderent. Controverſia illa prima ſi unquam alibi, tunc profecto hic maxime ante hos quadraginta annos agitata eſt, cum ultimus ex Generoſa Diſcalciorum Gente in longo illo, quo confectus denique eſt, morbo lotium diu reddere perrexit, cujus pars magna lacti omnino ſimilis ſubſidebat. Ejus Medicorum alter, Vir Clariſſimus, & mecum profitendi munere, & amicitia conjunctus; cum ſedimentum illud odore omni, & viſciditate careret, chylum eſſe aſſeverabat. Negabat alter, qui pus eſſe contendebat. Ut diuturnam eam litem, ſi fieri poſſet, componerent, omnes qui tunc Patavii in medendo nomen aliquod haberent, alii alio die accerſiti ſunt. Me nihil magis refugientem, quam litibus implicari, diuque per multas ac varias excuſationes tergiverſantem, exoravit denique ægri levir Alexander Guarinus, in quo pariter vetuſtum illud, & nobili Poeta illuſtratum Genus aliquot poſt annis finem habuit. Cum diſcrepantium rationes audiviſſem, urinas examinaſſem, ægrum diligenter interrogaſſem; ita reſpondi, ut me omnes intelligerent diſputantium quidem utrumque pro ſuis quemque meritis non parvi facere; ſed plus tamen veri ſtudio, ut debebam, quam amicitiæ tribuentem, in ſecundam inclinare ſententiam. Nam chylum quidem per renes effluere poſſe, me dixi non ignorare, ſi modo laxiores ſint per ipſos ſecretionis viæ (& ſane aliquæ ſic explicabis eorum exemplorum, quæ vel Sectione hac XXVIII. (1) Sepulchreti indicantur). Verum in noſtro ægro ex prægreſſis diu, & vel tunc comitantibus non obſcuris læſi alterius renis indiciis, ut ſe pars chyli adjungeret, pus tamen videri non poſſe excludi. Nec me fugere, quo fœtore infectum pus ſæpe ex læſis renibus deſcendat: extare tamen & inodori puris exempla non modo aliunde, ut cum Celſus (2) ſcripſit, *melius eſſe pus, ſi nihil olet*, verum etiam ex ipſis renibus, eaque mox commemoranda. Nam quod viſcidum non eſſet ſedimentum; inveniri quidem interdum etiam in renibus maxime viſcida (ut in Sepulchreti eadem Sectione (3)). Verumtamen haud omne pus eſſe viſcidum, & quod cum urinis glutinoſum, & tenue ejicitur, id ſane Medicos Experientiſſimos (4) legi veſicæ, non renibus, tribuentes, & Valſalvam, diſſectionibus quoque edoctum, rarius conſueviſſe ab renibus, quam a partibus ſubjectis, repetere. Quæ ut omnia prætermitterentur; haud tamen oblivíſci me poſſe aut Viri illius, aut Præſulis, quorum hiſtorias reliquiſſent nobis Benedictus Silvaticus (5), & Lælius a Fonte (6) tam noſtræ ſimiles, quam aquam aquæ (ut propterea vix crederem, in tam agitata controverſia ab nemine, uti certior poſtea factus ſum, ante me fuiſſe commemoratas). In utroque enim illorum ægro ſigna præceſſerant renis alterius læſi, aderantque, ut in noſtro, & lenta febris, & macies. Ab utroque urinæ reddebantur quarum ſedimentum non fœtens, non viſcidum, ſed inodorum, & fluidum, lac ipſum referebat. Hoc eſſe pus ab renibus defluens, Medicus ille uterque affirmabat. Negabant, in Epiſcopo præſertim, alii. Diſſectio autem, renis illius ſubſtantiam aut abſumptam, aut abſceſſu perforatam oſtendens, pro affirmanti-

(1) Schol. 2. ad Obſ. 14. (2) De Medic. l. 5. c. 26. n. 20.
(3) Obſ. 9. §. 1. & Obſ. 22. §. 1. (4) Vid. ibid. Schol. ad Obſ. 10., & 15.
(5) (6) Vid. ibid. cit. Obſ. 10. cum Schol. & Obſ. 14. cum Schol.

bus ſletit. Quæ etſi commemoranti ſimilior dicebam, quam pronuncianti, etſi judicii difficultatem in abditis morborum ſedibus, naturave ſtatuendis inculcabam, nec me plus ſapere, quam tot alii, qui ſuperioribus diebus conſulti fuerant, profitebar; tamen ex Nobilibus, & Doctis, qui non pauci aderant, Viris nemini, ut dixi, quam in partem meus propenderet animus, occultum fuit. Neque mortui poſt aliquod tempus refragata diſſectio eſt, per quam, tametſi fuit ab ignobili Chirurgo clam propemodum inſtituta, ſic ſatis poſtmodum auditum eſt, renem affecti lateris ſemiputrem inventum eſſe, & ad exiguam molem redactum. Quod etſi eorum ſilentio quorum intererat aliter credi, comprobatum eſt; tamen quia nec ipſe vidi, nec meorum quiſquam ſectioni interfuit, non viſum eſt hic pro certo eſſe ponendum.

45. Atque hæc Patavii. Venetiis autem inter pauciores controverſia altera olim fuerat, Abbatis cujuſdam urinæ ſanguine, ut videbantur, revera infectæ eſſent, necne. Res ferme ſimilis erat illius, quæ eadem Sepulchreti XXVIII. Sectione (1) propoſita eſt; ſanguis enim in lotio vel diutius ſervato non ſubſidebat. Conſultus, auctor fui, ut igne ſuppoſito periculum facerent; ſic enim ſanguinem facile poſſe coire, ſeque, ſi reapſe ineſſet, oſtendere. Itaque eo periculo facto, controverſia dirempta eſt. Cæterum quomodo per album linteum, in ejuſdemmodi urinam immerſum, & mox exſiccatum, idem quæſierit Cl. Burgmannus (2), & quid loco ſanguinis, & qua ratione invenerit Schelamerus (3), & quomodo in quibuſdam ſanguis ex veſicæ hæmorrhoidibus ſecundum Cælium Aurelianum (4) ſit repetendus, etſi de hoc fuſe ad Præcl. Seraum, pro Nobili ægro Neapolitano in Medicorum diſſidio conſulentem, reſpondi, in his modo ediſſerendis te non morabor; ſed ut quos laudavi, inſpicias, & de iis hæmorrhoidibus Doctiſſimum Helwichium (*) legas, potius hortabor. Cum vero in eadem, quam paulo ante deſignavi, Sectione (**) leges, teretia corpora vermiformia, & cruenta a quadam Vidua, quam acerbiſſimus lumborum dolor cruciabat, ſimul cum lotio fuiſſe reddita; eorum ſubſtantiæ accuratius examen requires, per quod apparere poſſet, ea potius, quam teretes exeſi a cancro renis particulas, polypoſas, in uretere ſic formatas, concretiones fuiſſe. Nam quod lumbrici veri non fuerint, Obſervationis quoque illius Auctor agnovit: qui niſi inter veſicam, aut urethram, & inteſtina via per morbum aperta ſit, quemadmodum ſupra (5) indicatum eſt, cum urinis certe reddi non poſſunt. Quamobrem cum ad ejuſdem Sectionis Obſervationem veneris XXX, qua uvæ acinorum, & fruſtulorum lactucæ, aliorumque ciborum excretio una cum urinis animadverſa proponitur; partim majorem cautionem, & accuratius examen deſiderabis, partim etiam quoniam in uno veſica tota exulcerata fuiſſe dicitur, ulcus aliquod inde in quodpiam inteſtinum pertinuiſſe ſuſpicaberis. Neque enim difficile eſt, ita ſe habentem veſicam cum proximo aliquo inteſtino coaleſcere, & ſic per quampiam ulceroſam corroſionem cuniculum ab illa in hoc duci. Qua ratione intelligi fortaſſe poteſt, quomodo vir, de quo ab Yongio (6) ſcriptum eſt, cum fæculenta urina exiguos paſſæ uvæ acinos, foliorumque, ac radicum particulas, aliaque devorata, cum iiſque pilulas duas, in longum extenuatas, reddiderit. Nimirum ſæviſſimi colici dolores ſuperioribus menſibus anteceſſerant, ut a veri ſimilitudine non abhorreat, inflammatum aliquod inteſtinum cum veſica coaleſcere, & parvo aliquo abſceſſu facto, pus in utriuſque cavum erumpere, apertamque inter utrumque fiſtulam relinquere potuiſſe. Nam quod cum Yongius advocatus eſt, urina nihil grave oleret, neque ſanguis, aut pus alvo dejiceretur, nec teneſmus eſſet, neque humor tinctus, per clyſterem immiſſus, ſuo lotium colore inficeret: communicationem quidem inter veſi-

(1) Obſ. 9. (2) Commerc. Litter. A. 1733. Hebd 36.
(3) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 81. (4) Morbor. Chron. lib. 5. c. 4.
(*) Eph. N. C. Tomo modo cit. Obſ. 119. (**) Obſ. 26. (5) n. 6., & 29.
(6) Vid. apud Th. Dereham Saggio delle Tranſaz. Tom. 3. P. 2. c. 4. §. 29.

veſicam, & Rectum, aut Colon inteſtinum minus credibilem merito ipſi reddiderunt. Credibiliorem autem fortaſſe cenſuiſſet, ſi inter veſicam, & partem aliquam huic attiguam Ilei inteſtini eſſe concepiſſet; acerbiſſimi enim illi, qui præceſſerant, dolores, ut Colici vocati eſſent, Iliaci eſſe potuerunt.

46. Sed foramen quod a veſica in contiguum Rectum inteſtinum præter naturam pertineat, ut facilem reddit explicationem lotii per anum redditi; ſic aliquando aut ita in mortuis obſcurum eſt, aut ſic in viventibus difficile creditu, ut eodem modo vix, ac ne vix quidem liceat rem hanc, ad penultimam, ut vides, ex enumeratis (1) Sectionem attinentem, probabiliter explicare. Hæc, quæ dico omnia, exemplis declarabo. Quorum antiquiſſimum ex Praxagora eſt referente: *viſum ſibi quendam, qui per ſedem urinam excreviſſet, ſuperviriſſetque annis duodecim: anne etiam pluribus (quod tunc temporis ipſe diſceſſiſſet, nec de eo quicquam audiſſet poſtea) ignorare*. Locum hunc ex Ruffi Ephefii libello *de Veſicæ, Renumque Affectibus* (2) ita deſcripſi, ut in Henrici Stephani Editione legitur Medicæ Artis Principum, quem libellum latine redditum extare, non videntur Lindenius, & Merckli-nus (3) animadvertiſſe. Hæc ſcire te volui, ne forte mireris, cur non, ut Schenckius (4), & qui ipſum deſcribunt, Praxagoram dixerim quendam vidiſſe, *cui urina per ſedem excernebatur per duodecim annos*. Quod tamen ſi diſerte ita dixiſſet, ut dixit quidem ſupervixiſſe, mirari non oporteret, cum in hac ipſa XXVII. Sectione (5) hiſtoriam habeamus viri, qui a pueritia ad quadrageſimum, imo ad quinquageſimum uſque annum *ſemper* lotium per ſedem reddiderit, lithotomus enim e puero calculum exſecans, ſic veſicam, & Rectum inteſtinum læſerat, ut meatus ab illa in hoc deſcendens poſt obitum inventus ſit *digiti latitudine*. Quod autem in iſto artis imperitia fecerat, in Praxagoræ homine videtur morbus feciſſe; ejus enim Obſervationem Ruffus poſt illa ſubjicit, *aliquando in inteſtinum abſceſſus rumpitur*: quanquam, ne quid diſſimulem, de abſceſſu loquitur renum; noſti autem, Pechlinum [6], cum urina per alvum quinquies vel ſexies quotidie ejiceretur in iſchuria hominis renum, & veſicæ calculo laborantis, in medio reliquiſſe, an illa *a veſica in ſubſtratum proxime inteſtinum Rectum per novas tubulataſque vias, an a renibus ad inteſtina deducta eſſet*. Cæterum de veſicæ abſceſſu, Rectoque inteſtino Fernelius [7] loquitur, cum *viſum* eſſe, ait, *illum nonnunquam & in anum penetrare, illacque urinam omnem defluere*. Et Hildanus [8], cum poſt longam veſicæ iſchuriam, & purulentas urinas vidiſſet has demum viginti ultimis vitæ diebus, non per colem amplius, ſed per podicem *nunc ſeorſum, nunc vero mixtas excrementis* effluere; deprehendit, ex veſicæ cavo rotundum ulcuſculum in Rectum inteſtinum produci. Quamobrem, cum ipſi Horſtius ſignificaſſet, mulierem, quæ dum ab arbore caderet, genitalis lacerationem retuliſſet, & mox vulnus temere exterius clauſiſſet, jam *ultra ſemeſtre ſpatium nullam urinam reddidiſſe, niſi quod profluebat ſeroſa humiditas ſingulis diebus per alvum, non cum alvi excretis, ſed ſeparatim*; minime dubitavit reſpondere [9], *plane ſibi* eſſe *perſuaſum, non tantum collum veſicæ, & uteri, verum etiam ipſum inteſtinum Rectum ab arbore læſum, atque perfoſſum fuiſſe*. Et explicatio quidem hactenus facilis, & perſpicua eſt, quemadmodum & in Viro Nobili fuiſſet, ni ſanguis, quem alvo excernebat, admiſtam facile urinam obſcuraſſet; in eo enim invenit Cl. Moraſchius [10] adnatum fungoſæ carni, veſicæ calculum, qui hanc tandem una cum inteſtino Recto perforaverat. Sed viciſſim Obſervationes ſunt, in quibus hæreas, velut illa, quæ ex Actis Helveticis [11] ſemel,

 atque

(1) ſupra n. 43. (2) c. 8. (3) Linden. Renov. Vid. *Ruffus*.
(4) Obſ. Med. l. 3. ubi de Urina alien. loc. excreta, Obſ. 13. [5] Obſ. 1.
(6) Vid. Act. Erud. Lipſ. A. 1691. M. Maj. (7) Pathol. l. 6. c. 13.
(8) Cent. 2. Obſ. 65. (9) Cent. 5. Obſ. 47. (10) Eph. N. C. Cent. 10. Obſ. 56.
(11) Tom. 1.

atque iterum alia de cauſa ſupra a me indicata eſt. Nam ad mictum eruentum, & dyſuriam cum paulo ante vitæ finem illud acceſſiſſet, ut lotium per anum exſtillaret; veſica tamen nullum ulcus, nullamque viam oſtendit, quæ duceret ad inteſtinum. Huc adde ex Sepulchreto [1] multo longioris temporis Obſervationem. Puer enim, cui *toto decennio omnino fuit cohibita urina*, *cujus guttæ aliquot per anum*, *ſed minus limpidæ*, prodibant, rene habuit, & ureteres morborum vi inutiles redditos, veſicam autem *nequaquam* p. n. *perforatam*. Quin & ubi plurimum lotii in veſica erat, ut in eo, de quo Rhodius [2] ſcribit, urethræ caruncula illud ſupprimente, ipſum quidem *per inteſtinum Rectum clare fluxit*, ſed tantum *donec*, *ſublata obſtructione*, *ad conſuetam viam natura duceret*; ut minime intelligamus, quomodo per inteſtinum fluere omnino deſiiſſet, ſi ex veſica ad illud via præter naturam reapſe fuiſſet aperta. Plurima pariter in veſica pueri urina erat, quem ex Benivenii [3] Obſervatione plures commemorant, nam ſeptimo jam die non reddiderat, cum eam tandem ex ano evacuavit. Sed ne forte credas, ab Rhodio, & a Benivenio prætermiſſum eſſe ſuperſtes aliquod præternaturalis perforationis indicium; Cl. Reuſneri [4] in alio puero Obſervationem perlege. Videbis certe, nihil in veſica fuiſſe lotii, quod ex ea viam vi ſibi faceret ad inteſtinum, & tamen ſeptimo iſchuriæ renalis die *urinam colore*, *odore*, *quantitate naturalem æmulantem*, *per alvum excretam eſſe ſine fæcum alvinarum excretione*, *ſine omni dolore*, *aut alteratione*, idque per dies aliquot ter quaterve quotidie, donec repente per colem reddita eſt *ſine omni dolore*, *aut moleſto ſymptomate*, & ſic naturali modo perrexiſſe mictionem annis inſequentibus. Haud licet igitur omnem urinæ per podicem excretionem ad primum illum modum explicare; ſed ubi ob renalem, aut veſicalem iſchuriam nimia ejus copia ſanguinem prægravet, neque ullum ab renibus, aut a veſica morboſi ad inteſtinum aperti itineris indicium ſit, res ita potius eſt explicanda ut quemadmodum tunc per vomitum ejici lotium, alibi [5] ſcripſimus, ſic per ſeceſſum quoque ejiciatur, inteſtinorum videlicet glandulis id præter naturam ſecernentibus. Attamen vel ratione iſta poſita, illud non facile intelligitur, quomodo effuſa in tubum inteſtinorum urina ſine fæcum alvi admiſtione, ut modo referebamus, egrediatur: quæ difficultas neque per illam alteram rationem primam tollitur omni ex parte, ut cum illa apud Horſtium fœmina non cum alvi recrementis, ſed *ſeparatim* urinam ex podice emittebat; Hildanus enim *nunc ſeorſum* quidem, *nunc vero miſtam* alvi *excrementis* effluere in ſuo ſene, obſervaverat. Mihi autem ſuperioribus annis contigit ut in caſum inciderem, quem, ejuſque cauſam, & modum cum intelligere conarer, non viſa eſt amplius ex majoribus hæc eſſe, quam modo propoſui, difficultas. Juvenis Sacerdos, qui ob egregiam indolem, ejuſque officio dignam probitatem, & ſpectatiſſimos ſemper mores, omnibus quibus erat notus moriens ſui deſiderium reliquit, cum mihi narraret, ſe paucis ante diebus animadvertiſſe, urinam ſibi per ſedem prodire, ego qui hypochondriacum, ſicuti ſtudiis litterarum dediti non pauci ſolent, ipſum eſſe jam noſſem, primum non credidi, poſtridie autem cum ad me regreſſus illam, quæ ſic paulo ante prodierat, afferendam curaſſet; tum denique ex eo diligenter quæſivi, an vitio ullo unquam alicujus ex urinariis partibus, aut imi inteſtini affectus fuiſſet, an dolore, aut moleſtia ulla, ſi non diu antea, aut ſaltem non ita pridem inter mingendum, aut dejiciendum vexatus eſſet, aut tunc vexaretur, cruentine quidquam, aut purulenti alterutra via exiiſſet, aut exiret, atque alia ejuſdemmodi. Ille vero hæc ſingula, nedum univerſa, iis verbis negavit, quæ vel in minus ingenuo homine fidem facerent. Nulla, ut vides, hic fuerat ex cauſis, quas paulo ante commemoravi, non cal-

(1) Sect. 24. Obſ. 6. §. 1.
(2) Cent. 2. Obſ. Med. 90.
(3) De abdit. morb. cauſis c. 7.
(4) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 3.
(5) Epiſt. 41. n. 5.

calculi exſectio, non abſceſſus, non caſus, non ictus, non in veſica, aut renibus lapis, non urinæ in illa, aut his ſuppreſſio, & tamen urina, & ſæpe quotidie ſimul e veſica, ſimul e podice exibat, eaque ipſa, quæ e podice, ut plurimum ſine alvi recrementis, & ſic ad mortem uſque, ab alio morbo allatam, id eſt menſes multos perrexit abſque ulla moleſtia exire. Is cum deceſſit, ego forte in Patria longius aberam, ut ne veniam quidem licuerit petere cadaveris perſcrutandi, & quod in vivo intelligere ſatis non poteram, ex mortuo fortaſſe addiſcendi. Sed hactenus hæc. Proximas Litteras aliquanto breviores expectabis, & valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLIII.

De Herniis agitur.

HErnias, de quibus ſcribere aggredior, Viri hoc tempore Doctiſſimi dividunt, id quod minime ignoras, in legitimas, & ſpurias; legitimas eas, in quibus ventris aliquod procidit viſcus, ſpurias cæteras appellantes. Hunc ordinem ſequar. Ex illis igitur herniis, quarum adhuc reſtant in Valſalvæ ſchedis Obſervationes, hæ pertinent ad legitimas.

2. VIR triginta annos natus, ex capitis vulnere mortuus, cum vivens tres habere teſticulos videretur, ſcroti atque inguinum propterea inſtituta diſſectione, hæc præbuit conſpicienda. TESTES quidem erant duo, ſecundum naturam ſe habentes. At qui a ſiniſtris tertius eſſe videbatur, omenti erat portio, quæ intra proprium ſacculum, ex peritonæo factum, in ſcrotum deſcenderat. A dextris quoque tumor erat, ſed minor: quem Appendicula Vermiformis, in ſimilem ſacculum prolapſa, efficiebat.

3. Epiploceles ſimul, & Enteroceles hic habemus exemplum, & quidpiam in ſingulis peculiare. Omenti portio, teſticulum mentiens in vivo, ad cætera eſt addenda, quæ cum mentiri illum poſſint, ſuſpicionem olim fecerunt nobis [1] tot Obſervationes legentibus teſticulorum trium, a Graafio [2], aliiſque commemoratas, de aliqua in pluribus earum deceptione, quæ poſt mortem non fuerint per anatomen confirmatæ. Et ſane Vir iſte facile auxiſſet earum numerum, niſi errorem ſuſtuliſſet diſſectio, quemadmodum & in alio ſuſtulit, cujus tertium, ut videbatur, teſticulum fuiſſe hydatidem, veri teſtis magnitudine, & figura perſimilem, ſcripſit Cl. Schreiberus [3]. Cæterum omenti portio in ſcroto reperta, vel per ſe olim admirationem moviſſet iis, quos deſignat, & ſua geminæ in uno viro deprehenſæ ibidem epiploceles Obſervatione confutat Præſtantiſſ. Heiſterus [4]. Appendicula autem Vermiformis, ſi una cum Cæco inteſtino in ſcrotum procidiſſet, aut etiam cum proxima Coli parte; quanquam ſcio difficilius hanc, quam ſiniſtram Coli partem prolabi; at ſi tamen laxatis, perfractiſve, ut in Waltheri [5] Obſervatione, dexteris Coli vinculis, cum hoc, & Cæco ſimul Appendicula deſcendiſſet in ſcrotum, eorum pondere peritonæum deorſum urgente; proclivius id eſſet intelligere, quam ſolam ipſam adeo flexilem, & levem eo perveniſſe, niſi tunc forte fuit, id quod rarius eſt, recrementis maxime diſtenta, aut potius paratum antea ſacculum a prolapſo inteſtino Ileo, hoc in ventris cavum regreſſo, ſubiit ipſa, longitudine ſua ad id plurimum ju-

(1) Adverſ. 4. Animad. 1. (2) De Viror. Organ. generat. inſervientib.
(3) Nov. Comment. Acad. Sc. Imp. Petropol. Tom. 3 inter Phyſica Obſ. 6. & Tab. 12. Fig. 2.
(4) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 85. (5) Act. Erud. Lipſ. A. 1738. M. Jun.

juvante. Agnovit difficultatem hanc Lavaterus [1], qui tamen Appendiculam in ſcroto non vidit, ut in eo vidit, & a dextris quidem, inteſtinum Colon *plus quam pugni magnitudine*; id quod difficilius eſſe, quam a ſiniſtris dicebam; niſi forte violentiam ictus, aut caſus ab alto hernia conſequatur, cujus exemplum habes apud Tacconum [2]. A ſiniſtris autem *Coli partem, aliquando totum ejuſdem arcum, in ſcrotum non raro excidere*, Mauchartus [3] affirmat ubi & ſe ab eo latere, ait, ter vidiſſe, ab eodemque Pariſienſem Cel. Chirurgum *herniam Coli deprehendiſſe, ubi Cæcum ſimul cum ſua vermiformi appendice in ſcrotum ſe dederat præceps*. Sed & Cl. Henſingius (4) ſiniſtram pariter vidit oſcheocelem, *octo ulnas inteſtinorum Tenuium, inteſtinum Cæcum cum proceſſu vermiformi, & dimidiam ulnam inteſtini Coli complectentem*. Quæ commemoro, ut in herniis ingentibus ſcias laxari adeo Coli vincula, ut ſinant hoc ſequi trahentia ſuo pondere Tenuia inteſtina, & vel ipſam Appendiculam, ſed una cum Cæco, in ſiniſtram ſcroti partem prolabi. Sed de magnis enterocelis erit etiam infra (5) ſcribendi locus. Nunc, cum alias alibi tum epiplոceles, tum enteroceles Obſervationes ex Valſalva tibi deſcripſerimus; duas, quæ reliquæ ſunt hujus ultimi generis, mediocrium licet fuerint, hic ſubjiciemus.

4. PAUPER annos natus ſexaginta, peſſimi habitus, herniofus frigido aeri expoſitus viribus fortaſſe deficientibus cadit, mediumque os humeri frangit, faciem vero leviter contundit. Non multo poſt tempore interit. VENTRE aperto, ſi vaſa lactea chylo turgida excipias, e magno tractu inteſtinorum, nullis, qui alibi per meſenterium occurrebant, lymphæ ductibus interjectis, exorta, & alia ejuſmodi (quæ ad alterum ſervamus locum) nihil adnotatione dignum occurrit, præter inteſtinorum partem, quæ ex ventre in annulum e peritonæo factum prolapſa, ſcroto, ut ſolebat, condebatur. Thoracis ſiniſtrum cavum cum recluderetur, ab ingreſſu aeris illico non ſecùs, ac in viventibus beſtiis, concidit pulmo: quod vero a dextris obſervari non potuit. Cæterum ſani erant ambo pulmones. In Cerebro aliquid aquæ continebatur, & quibuſdam in locis *gelatinoſa* animadvertebatur concretio. Hujus cadaveris flaccidæ, & molles erant carnes: ſanguis autem quaſi ſeroſus, & parum rubens. Quidquid autem habebat rubedinis, nonnulla dabant ſolida corpora in eo ſero natantia: nullæ tamen inerant fibræ; nam eo ſanguine in aquam conjecto, nulla apparuit concretio fibroſa.

5. PAUPER alter annorum circiter triginta quinque, pariter frigoris injuriis expoſitus, cùm ſine pulſu jam eſſet, in Noſocomium eſt illatus ſub noctem, Nonis Januariis A. 1690. De ventris ſævo dolore balbutiendo conquerebatur: quem cum eſſe crederent ex prolapſu, cui erat obnoxius, inteſtinorum in ſcrotum, reponere conati ſunt. Mane homo obiit.

CADAVER dum incideretur, carnes multum emittebant humoris. In Ventre fuerunt omnia ſecundum naturam, niſi quod inteſtinorum pars, laxato ad inguina peritonæo, & in oblongum oris anguſtioris ſaccum intra ſcrotum expanſo, etiamtum a dextris procidebat. Thorace recluſo, pulmones conſpecti ſunt punctis nigris, atroque ſanguine variegati, poſteriore autem parte, qua per membranas coſtis adhærebant, quadantenus inflammati. In cordis ventriculo dextero major, in ſiniſtro minor fuit polypoſa concretio cum grumoſo ſanguine. Cæterum ut per hujus cordis, & fere omnium reliquorum viſcerum ſuperficiem vaſa lymphatica obvia fuerint, in meſenterio autem quam diſtenta, & ſeriem quaſi globulorum repræſentantia, aliaque iſtiuſmodi, erit alibi opportunior ſcribendi locus.

6. Si cauſam quæris cur has duas Valſalvæ Obſervationes non alio, ſed huc retulerim; dicam. Non alio retuli, quia noviſſima prioris ægrotantis ſymptomata, poſterioris autem diſſectio capitis, non ex-

(1) Diſſert. de Inteſtinor. compreſ. theſ. 5. (2) Diſſert. de raris Herniis quibuſd. (3) Diſſert. de Hernia incarcer. c. 2. (4) Diſſert. de Periton. ad §. 8. (5) n. 7.

extant. Huc autem retuli; ut quæ in hernias viſcera procidunt, Valſalvam quoque, ſcires, non per diſruptum, ſed per laxatum peritonæum procidere conſpexiſſe, neque intra hujus proceſſum, ſed intra ſacculum ex laxato peritonæo efformatum. Nec ſupra (1), aut in quinque aliis, quas tibi olim ex eo deſcripſimus (2), herniarum Obſervationibus quidquam poſuit, quod repugnaret, imo diſerte nonnunquam ſcripſit, quæ conſentirent. Quod ſi undecim a nobis alias propoſitas (3) releges; haud aliter invenies. Minime autem miraberis, ubi non tam illam perſuaſionem, quæ plerorumque animos olim occupaverat, quam eorum Obſervationes attenderis qui, perſuaſione illa ſepoſita, accuratis inſpectionibus ſtare maluerunt. Sic Arantius (4) vel in grandibus herniis *nihil ſolutam* vidit *peritonæi continuitatem*. Sic in iſta, quæ huc attinet, Sepulchreti Sectione XXIX., in quam nihil de Arantio relatum invenio, Hildanum (5) leges, Riolanum (6), Barbettum (7), quibus addere potes Ruyſchium (8), & Benevolum (9) idem confirmantes. Quin hic ultimus cum plus centies occaſionem habuiſſet hæc indagandi, Ruyſchius autem non minus ſæpe; uterque tamen *nunquam* ruptum in herniis peritonæum fuiſſe, aſſeverant. At enim, inquis, Arantius non negat, poſſe diſrumpi; Barbettus autem ſi paulo infra (10) legatur, ſic loquitur, quaſi in hernia, quam nunc vocant Cruralem, diſruptum conſpexerit. Non ait tamen diſerte, ſe conſpexiſſe. Diſerte vero vidiſſe ſe negant, præter eos, quos diximus, alii, in primis Mauchartus (11), qui in herniofis quinque, *ſolicitè ab ſe in hanc rem diſſectis, nonniſi dilatatum* peritonæum, *nunquam vero ruptum ſe reperiſſe* confirmat, ſed & *Celeberrimis Chirurgis Pariſienſibus, quos de hac ruptura conſuluit, certe nunquam obveniſſe, licet ampliſſima illis affluat occaſio in hernias inquirendi*. Et ne dubites, de mediocribus tantum herniis, an de magnis quoque conſuluerit; paulo ante litteras ad ſe miſſas ab uno eorum memoraverat, quibus litteris refert, ſe in ramice *enormi* tres inteſtinorum Tenuium ulnas cum portione Coli iis diebus reperiſſe. Quod ſi majores forte requiris; Henſingius præter illum, de quo dictum eſt ſupra (12), octo inteſtinorum ulnas, eoque amplius continentem, alterum dabit (13) a Cl. Hommelio acceptum, qui in bienni infante procidiſſe ex umbilico vidit *omnia viſcera chylopœa, peritonæo non rupto, ſed tantummodo*, ut Henſingius quoque in ſuo conſpexerat, *extenſo, atque relaxato*. Et ante illos Meryus (14) in ſiniſtro ſcroti latere cujuſdam ſenis, ad monſtroſam magnitudinem amplificato, Cæcum reperit cum initio Coli eo protractum a Tenuibus inteſtinis, quæ illuc omnia erant prolapſa, ſemipede ſupremo excepto, per quem ventriculum quoque ſic ab ſua ſede diſtraxerant, ut recta linea ab diaphragmate verſus inferiora ventris deſcenderet; marſupium tamen, ſeu ſaccus e peritonæo factus, intime hanc tantam molem complectebatur. Nec vero dicas; cum Meryus antea (15) ex Virgine haud parvam illam herniam propoſuit, quæ præter duas Coli inteſtini circumvolutiones, Tenuium tractum quatuor ſaltem pedum continebat, idque habebat peculiare propter quod mirum eſt, vix ab ullo eorum, qui de herniis poſtea ſcripſerunt, fuiſſe commemoratum, ut ab ſiniſtro inguine ad medium uſque femur ſe extenderet; cum igitur hæc Meryus propoſuit, nullam peritonæi complectentis injeciſſe mentionem. Facilis enim reſponſio eſt, in hernia, cujus involucra non ſecus ac quæ inerant Tenuia inteſtina, gangræna putrefecerat, non fuiſſe medenti occaſionem explorandi, an illa comprehendiſſet peritonæum, quippe a putredine ipſa jam exeſum potius quam ruptum. Idemque

(1) n. 2. (2) Epiſt. II. n. 20., V. n. 2., XXXIV. n. 7., & 5. XXXVIII. n. 2.
(3) Epiſt. V. n. 19., XXI. n. 15., & 19., XXIV. n. 16., XXVI. n. 37., XXXIV. n. 9. 11. 15., & 18., XLI. n. 10., XLII. n. 34. (4) De Tumor. c. 48.
(5) (6) Schol. ad Obſ. 19. verſ. fin. (7) Obſ. 1. (8) Adverſ. Anat. Dec. 2. n. 9.
(9) Differtaz. 1. (10) Chirurg. P. 1. c. 7. (11) Differt. ſupra ad n. 3. cit. c. 2.
(12) n. 3. (13) ad §. ibid. cit. (14) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701. Obſ. 5.
(15) Ibid. Obſ. 4.

que dictum puta ad Tacconi (1) Obſervationem in Virgine altera, cui non infra ligamentum, ut vocant, Poupartii, ſed indidem unde priori, a multis jam annis propendentia inteſtina repente demum extra herniam prociderunt, non tam rupto, quam ab eadem cauſa, quæ ima herniæ integumenta exulceraverat, ſemicorrupto, ut veri ſimillimum eſt, proximo illis peritonæo. Quod ſane in multo majori, quem idem expoſuit, ramice ſolerter delineato (2) quidquid Coli, & Meſocoli inerat, videbis *circumveſtiviſſe*. Ingentes alias hernias & legi, & vidi, ut quam Teichmeyerus (3) *verſus genua uſque*, quam Schacherus (4), & quam Meekrenius (5) *ultra genua extenſas*, &, ne longior ſim, quam Cl. Brebiſius (6) *ad ſuras uſque propendentem* exhibuere. Sed vix primus hoc dumtaxat tradidit (7), inteſtinorum Tenuium, Craſſorumque, & meſenterii, atque omenti magnam in ſua delituiſſe portionem, alter an diſſecuerit, neſcio, duo certe reliqui non ſecuere, ut neque ego, qui in Præſule generoſiſſimo vidi tantummodo oſcheocelem, quæ pictæ a Meekrenio longitudine quidem, ſed non craſſitudine impar eſſet, nec in eo ut quæ viſcera continebat, nullo negotio in ventrem poſſent repelli; ſed nulla ratione intra ipſum poſſent retineri.

7. Nulla igitur, inquies, Obſervatio eſt rupti in herniis peritonæi? Ego vero non id contendo; ſed hoc tantum, multo quam olim putarent, eſſe rariores. Et quanquam Dioniſius (8) aſſeverat, omphalocelem fieri dumtaxat, ſi ruptum ſit peritonæum, ſeque, cum omphalocelas plures & in vivis, & in mortuis aperuerit, nunquam agnoſcere potuiſſe, intus a peritonæo conveſtiri, imo inciſa cute, nullam præterea inveniſſe membranam; tamen paulo ante (9) vidiſti, quantam Hommelius omphalocelem conſpexerit relaxato, non rupto, peritonæo comprehenſam, & videre poteris, Paulum Barbettum (10) aliquoties in cadaveribus demonſtraſſe, etſi umbilicus cum ſubſequentibus inteſtinis inſtar capitis virilis protuberaret, attamen *peritonæum* fuiſſe *expanſum*, *ſed nuſquam diſruptum*, itemque Hottingerum (11) in mulieris omphalocele diametro pedem æquante, aut ſuperante, cute detracta, *peritonæum*, *cutis externæ craſſitiem*, & *denſitatem æmulans*, *ſecatu difficile*, *aperuiſſe*, *interne inteſtina firmiter annexa tenens*, ut in puella, ab Schulzio (12) diſſecta, adnatum pleriſque locis habebat omentum. Huc adde Ill. Halleri (13) Obſervationem, qui ſicut in aliis herniis integrum peritonæi ſaccum, ita in exomphalo quoque deprehendit. Quibus Obſervationibus ſpectatis, fortaſſe ſuſpicaberis, in nonnullis ſaltem Dioniſii diſſectionibus peritonæum valde extenuatum, arcteque cum integumentis connexum, ejus oculos fefelliſſe. In hernia quoque Crurali Cl. Virum (14) lego *in rupti peritonæi fovea*, omenti, Coli, atque Ilei portionem inveniſſe. Vereheynius (15) tamen, qui inter primos hoc genus herniæ, & quomodo ea intercluſa ægri moriantur, deſcripſit, illam fieri tradidit peritonæo ibi *paululum dilatato*, *aut*, *quod rariſſime contingit*, *rupto*: & certe ego, ut tibi alias (16) ſcripſi, ejus ibi ſacculum conſpexi, ſicut alii pariter, & in his Mauchartus (17), &, ſi majorem ſaccum requiris, apud eundem Mauchartum (18) Wernerus, qui ibidem ſaccum dilatavit continentem præter longam omenti portionem, Ilei inteſtini partem *longitudine duorum ferè pedum cum dimidio*. Sed de oſcheocele, quæ & frequentior hernia eſt, & nobis hujus ſermonis initium præbuit, ſi præcipue videndum eſt; diſſimulare non oportet, in ea ipſa, quæ huc ſpectat, Sepulchreti

(1) Diſſert. ſupra ad n. 3. cit. (2) Tab. 3. Fig. 1.
(3) Diſſert. de Exomphalo inflamm. §. 11.
(4) Diſſert. de Morb. a ſitu inteſtin. p. n. c. 3. §. 3. (5) Obſ. Med. Chir. Poſth. c. 5.
(6) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 25. (7) Diſſert. cit. §. 18.
(8) Cours d'Operat. de Chir. Demonſtr. 2. (9) n. 6.
(10) Sect. hac Sepulchr. 29. Ob. 1. (11) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 231.
(12) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 226. (13) Opuſc. Pathol. Obſ. 29., & ſeq.
(14) Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 24. n. 1. (15) Anat. corp. hum. l. 1. tr. 2. c. 7.
(16) Epiſt. 34. n. 15. (17) Diſſert. ſupra ad n. 3. cit. c. 4. in fin.
(18) Diſſert. de Epiplo Enterocele Curali.

chreti Sectione (1) Obſervationes extare duas, alteram Joannis Rudolphi Salzmanni (2), alteram Friderici Hoffmanni patris (3), quorum ille in iſta hernia *peritonæum ruptum* ait ſe oſtendiſſe, hic *cum dilatatione externæ tunicæ peritonæi internam ruptam, & dilaceratam* vidiſſe. Illud in his perraris, ſi cum cæteris prope innumeris comparentur, Obſervationibus deſiderari poteſt, ut quæ cauſa utriuſque herniæ fuiſſet, minime ignoraremus. Ut enim ingenue, quemadmodum ſoleo, me tibi aperiam; Fabricium noſtrum (4), atque adeo, quem ſequitur ipſe, Paulum Æginetam (5) quadantenus ſequor. Scilicet in eo ſequor, quod ramicem de quo loquimur, vel dilatato, laxatove peritonæo, vel rupto fieri, docuerunt, & in eo pariter, quod cum fit illo rupto, *una vice ac ſubito ab initio inteſtinum devolvatur, idque ob cauſas violentas dumtaxat*, & *tumor ingens*, ſive, ut Pauli verba alii vertunt, *immenſæ magnitudinis ſit*. In eo tamen ſequi non poſſum, quod vel ubi hæc ſigna convenerint univerſa, ruptio ſemper ſit agnoſcenda. Meam enim aſſenſionem cohibent tum antea propoſitæ Obſervationes ramicum ingentium, & quos interdum violenta cauſa aliqua, ut caſus ab alto aut produxerat, aut adauxerat, non rupto peritonæo; tum ratio, quæ, ut Mauchartus (6) oſtendit, minime prohibet cogitare, quæ ſubeſſe cauſæ potuerint aut a primordiis, aut poſtea tantæ illius membranæ ad dilatationem proclivitatis, ut ſubito factum id videatur, quod multo antea diſpoſitum fuerat. Quæ cum ita ſint; tanto magis Fabricium laudo, quod membranam ſcripſerit (7) hic *aut dilatari, aut rumpi: ut plurimum autem dilatari*, quanto magis huic ejus pronunciato eſſe poſſe locum, intelligo non modo cum herniæ *ſenſim*, ut ille cenſebat, & *pedetentim*, verum etiam cum ſubito fiunt. Quod ſi nunc Saltzmanni (8) proferas Obſervationem in Stabulario, bubonocele antea laborante, cui ab ictu equi calcitrantis abdomini inflicto *mox tota inteſtinorum moles uno veluti momento in ſcrotum prolapſa* eſt, ut hoc alium fere ventrem magnitudine referret, abdomine interea valde collapſo, eamque altera, quam ille commemorat, Petiti Obſervatione confirmes, qui in ſimili ob eandem cauſam contingente caſu, peritonæi ſaccum ſolutum invenit; ego in utroque exemplo non ægre agnoſcam, diſruptum fuiſſe peritonæum; neque enim unquam in animum induxi, tantam huic membranæ firmitudinem, & robur ineſſe, ut per ictus ejuſmodi rumpi nequeat, aut per alias violentas cauſas, quas propterea allatas eſſe voluiſſem in duabus illis, quas in Sepulchreto extare dicebam, Saltzmanni, & Hoffmanni Obſervationibus. Neque enim per omnes cauſas, quæ violentæ dicuntur, nec ſemper, imo rarius contingere id credo. Inter eas, exempli gratia, nunc a multis recenſeri video equitationem: neque inficior, ſi aſſidua nimis ſit, ramices a peritonæi extenſione & facere, & augere poſſe, M. illius Servilii memor, de quo Livius (9) refert, dum inter concionandum, cicatrices adverſo corpore pro Patria exceptas oſtentaret, *adapertis forte, quæ velanda erant, tumorem inguinum proximis riſum moviſſe*: tum vero illum, *hoc quoque, quod ridetis, in equo dies noctesque perſedendo habeo, nec magis me ejus, quam cicatricum harum, pudet, pœnitetque, quando nunquam mihi impedimento ad Rempublicam bene gerendam domi, militiæque fuit*. Conſul autem, & Magiſter Equitum fuerat, ac ter & vicies cum hoſte per provocationem pugnaverat. Non erat igitur ejus ramex, ſive is bubonocele fuit, ſive, ut Latini inguinum voce utebantur, oſcheocele, non erat, inquam, ex iſtis ingentibus, quos ab rupto peritonæo repetunt; magno enim fuiſſet ad ea gerenda impedimento, cum præter illum unum, quem ſupra (10) ex Meekrenio memoravi, neminem legerim, cujus expeditas pleraſ-

(1) 29. l. 3. (2) Obſ. 3. (3) Obſ. 14. §. 3.
(4) Pentateuch. l. 1. c. 24. & de Chirurg. Operat. ubi de Inteſt. Hernia.
(5) De Re Medica l. 6. c. 65. (6) Diſſert. ſupra ad n. 3. cit. c. 2.
(7) De Operat. loco indicato. (8) Diſſert. de Hern. Veſic. theſ. 21.
(9) Hiſt. l. 45. (10) n. 6.

que actiones obſtaculum, onuſque ejuſmodi non impediret. Celerrimum igitur, atque longiſſimum calcaribus incitato equo curſum, eumque creberrimum rumpendo aliquando peritonæo aptum credo; itemque non omnem ſaltum, non omnem ab alto caſum, non omnem ictum, non omnem clamorem, non omnem denique conatum, cohibitamque reſpirationem, quæ laxare poſſint peritonæum, eidem quoque diſrumpendo ſatis eſſe exiſtimabo. Et de hac controverſia hactenus. Nunc ad ipſum herniæ ſacculum tranſeamus.

8. Sacculum ex laxato peritonæo non eſſe hujus proceſſum, ut olim credebant, dilatatum, illum videlicet, quem ex ipſo ventris cavo vaſa Spermatica excipere, & hæc comitatum, in Vaginalem demum tunicam ſe ſe expandere, arbitrabantur vel poſteaquam Jo. Fernelius (1) dilucide adeo, pro eorum vaſorum egreſſu perforari peritonæum dedocuerat. Sed verum vicit denique opera, & conſenſione diligentiorum Profectorum, quibuſcum ut Valſalvæ, & meæ in herniis Obſervationes conveniant, relectis quæ paulo fuſius deſcriptæ ſunt, plane intelliges. Vide enim Epiſtola XXXIV. (2) ut diſerte neget, ſacculum ex proceſſu factum fuiſſe peritonæi, ut olim credebant, qui vaſa Spermatica comitatur, imo huic proceſſui, ajat, a ſuperiore parte incubuiſſe. Itaque in prima (3) de tribus, quas ſupra tibi deſcripſimus, Obſervationibus cum omentum intra *proprium* ſacculum, ex peritonæo factum, fuiſſe ſcripſit, nimirum proprium dixit, ut a proceſſu, qui communis etiam vaſis fuiſſet, continuo diſtingueremus. Ego vero ſæpius rem ita propoſui, ut interpretatione non ſit opus. Sic Epiſtola V. (4) ſacculum fuiſſe ſcripſi, propius quidem, ſed tamen extra vaginam, qualis ea cunque eſt, Spermaticorum vaſorum. Sic XXI. (5) ſacculum & initio, & progreſſu ad internum fuiſſe eorum vaſorum latus, inter membranam hæc obducentem, & illam tunicam, quæ cum muſculo Cremaſtere adimitur. Sic XXXIV. (6) ſub hac ipſa tunica, ab eodemque interno vaſorum latere, ſacculum deſcendiſſe; & prope hujus orificium illa adiiſſe, non ventris cavum, ſed peritonæum: in alio autem (7) fuiſſe prope externum latus eorum vaſorum. Sunt quidem inter mea, & aliorum, atque adeo ipſius Valſalvæ obſervata nonnulla diſcrimina. Ipſe enim ſacculum, ut dictum eſt, vaſis incumbentem vidit, in cadavere a parte ſuperiore, id eſt in homine ſtante anteriore, quod Viri quidam Eruditiſſimi *perpetuo* obſervari, ſcribunt. Mihi vero a latere modo interno, nonnunquam externo occurrit eorum vaſorum. Eſt etiam qui viderit, ſi recte intelligo, inter ſacculum, & vaſa Cremaſterem muſculum interjectum: quod multo rarius puto; certe aliter, ut dixi, inveni. Verum hæc diſcrimina ut Chirurgis ſcitu non ſunt inutilia; ita non faciunt, ne ego cum Valſalva, uterque autem cum diligentioribus Obſervatoribus in eo, quod præcipuum eſt, conveniamus, videlicet aliud eſſe herniæ ſacculum, aliud proceſſum peritonæi: quanquam in hoc ipſo proceſſu agnoſcendo non levis hoc tempore inter Anatomicos eſt controverſia. Nam quod Fernelius cum fieri illum ex interiore peritonæi tunica negavit, ex altera ſaltem, exteriore, compingi docuit, qui poſſint illi accipere, qui exteriorem hanc non agnoſcunt? Quo tamen in numero haud ſatis ſcio, cur Doctus Vir Swammerdamium ex ejus Notis in Hornii Prodromum, Ruyſchium ex Obſervatione 98., & Juſtum Schraderum ex II. Dec. Obſervatione 5. reponere videatur. Sed qui revera pro ea tunica celluloſam telam proponunt, quando hanc ſaltem cum vaſis Spermaticis in ſcrotum deſcendere, non inficiantur, ſatis interea dant nobis, ut, hac lite nunc ſepoſita, iſtud quidquid eſt, quo vaſa illa comprehenduntur, involvens certe, & a peritonæo procedens, vaginæ illorum, hujus autem proceſſus vocabulo deſignare poſſimus. Nec Valſalva ipſe cum proceſſum dixit peritonæi (8), ab aliqua ejuſmodi explicatione longe alienus, ut opinor, fuiſſet. Nam etſi hac in re non idem ſemper adoleſcentem

(1) Phyſiol. l. 1. c. 7. (2) n. 5. (3) n. 2. (4) n. 19. (5) n. 15. (6) n. 9. (7) n. 18. (8) Epiſt. 34. n. 5.

tem me docuit; memini tamen cum denique ſic traderet, nec tendinem muſculi Obliqui Externi, nec peritonæum, qua vaſa ſpermatica ex abdomine proprie dicto ſcrotum verſus deſcendunt, nec illum, inquam, tendinem in veri annuli formam perforari, nec peritonæum in vaginam excavari, quorum utrumque plerique crederent; ſed filamenta tantum nonnulla hinc, & illinc demittere, quæ ſuper ea vaſa traducantur, nec aliam eſſe inter peritonæum, & Vaginalem tunicam connexionem. Unde etiam intelligis, proceſſum illum non quaſi canalem quendam perpetuum ſpectaſſe, qui primum vaſa illa complexus, deinde ſe ipſum in Vaginalem tunicam explicaret. Nec ſane ignorare poterat, tunicæ hujus cavum non multum ſe ſupra teſticulum attollere, non modo anatome id monſtrante, ſed & Swammerdamio in *Miraculo Naturæ* diſerte admonente, eam tunicam *non ſe ſe multo ultra teſticulos extendere*. Quod ſecutus Blaſius (1) inde ea deduxit, quæ, ubi de Hydrocele agemus, infra (2) memorabimus: interea in Sepulchreto (3) videre poteris. Quo ſicut illa relata ſunt, ita etiam referri decebat, quæ Swammerdamius indicato loco, & quæ cum eo Juſtus Schraderus (4) de alio omnino, ſiquando eſt, peritonæi proceſſu, alio autem hernioſorum ſacculo obſervarunt. Quid ergo eſt, inquis, quod narrat Boſcus in Sepulchreto (5), ab ſe oſtenſam in puero, enterocele laborante, *vaginam teſticulo a peritonæo factam, ita dilatatam in ſuo exortu uſque ad finem, & fundum, ut duo digiti facile ingrederentur?* Crederem forſitan perraro aliquo caſu diruptas hinc imam ſacci herniæ partem, inde ſummam Vaginalis tunicæ in unum tubum coaluiſſe, aut, quod in ſingulari quadam ſua ejuſdemmodi Obſervatione ſuſpicabatur Meryús (6), ut quadrupedum plerisque, ita ei puero vaginam iſtam a ventris cavo ad teſticulum perviam obtigiſſe; crederem, inquam, niſi Boſcus id *ſæpe* ſe vidiſſe, & oſtendiſſe affirmaret, putaretque *omnibus facile eſſe viſu*. Cum vero cæteris, nedum mihi, non modo id non appareat, ſed longe aliud evidentiſſime deprehendatur; reliquum eſt, ut hallucinatum eſſe hominem, & eos, qui aderant, ſuſpicemur, extenuatione fortaſſe, & adhæſione utriuſque tunicæ cum inter ſe, tum ad teſticulum tanta, ut hic extuberans intra ſaccum herniæ in eo omnino eſſe videretur.

9. Sed cavendæ magis in vivis hallucinationes aliæ, ne inteſtinum, aut omentum extra ventris caveam prolapſum falſo exiſtimemus. Multa ſunt, quæ ejuſmodi errorem incautis objiciant, ut teſticulus, qui ſerius, ſicuti nonnunquam accidit, in ſcrotum deſcenſurus, inguen attollat, non facile tamen pro bubonocele accipiendus, niſi forte ab iis, qui Brechtfeldium (7) haud imitati, ſcrotum antea, præſertim in pueris, non explorent, nec deficientem in eo teſtem animadvertant: ut glandula aliqua inguinalis in eam formam aucta, quam Epiſtola XXXI. [8] in Lanio deſcripſimus, aut multæ cum ſero coagulato, quales deprehendit Reiſelius [9]: ut alia tandem, quæ ne imponant, cætera ſunt diligenter ſpectanda, & inquirenda. Eram Venetiis, cum mulier Chirurgos, & Medicos, in his Santorinum advocavit, ut quid eſſet, quod ſibi in altero inguine prominebat, dignoſcerent, bubonocelem verita propterea quia repente apparuerat inter conatus adſtricti ventris exonerandi. Herniæ aberant ſigna omnia; niſi quod ſtatim atque eum locum manu tentarent, mulier ructus emittebat. Quæ poſtquam ob id unum Medicos animadvertit animi pendere, riſit, & quamcunque mei corporis tentetis partem, mihi, inquit, ructus illico prodire audietis. Periculum continuo faciunt, & continuo ructus prodeunt. Hæc mihi, aliiſque Amicis cum Santorinus referret, cæteris ut inauditum mirantibus,

(1) Obſ. Anat. in Hom. ubi de Teſte. (2) n. 32. (3) Sect. hac 29. Obſ. 2.
(4) Dec. 2. Obſ. Anat. Med. 5. (5) Sect. cit. Obſ. 5.
(6) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1701. Obſ. 3.
(7) Vid. apud Bartholin. Act. Med. Hafn. Vol. 1. Obſ. 106. (8) n. 19.
(9) Eph. N. C. Dec. 2. A. 7. Ob. 12.

tibus, rarum eſt, inquam, non inauditum. Legere enim memini apud Ettmüllerum [1], *rarum eſſe quod Bartholinus in Actis Med. Hafniens. p. 199, & Rhodius C. 2. Obſ. 52. obſervarunt*, ab *externa frictione corporis quocunque in loco ructus continuos*. Sed ne idem tibi, quod Amicis illis meis accidat, ſi forte indicatos ab Ettmüllero Auctores in re perrara malis inſpicere; in Rhodio quidem feliciorem indicantis memoriam facile deſiderabis; ſed in Bartholino operarum errore agnito, pag. 199. pro 194. ponentium, reapſe invenies Obſervationem viri, *qui a leni frictione cujuſcumque corporis partis ſtatim in tam enormem incidebat eructationem, ut non prius deſineret eructare, quam ceſſaret frictio*. Eſt autem ea Obſervatio CII. Partis I. Volum. I. laudatorum Actorum, Brechtfeldio Reg. Matris Medico auctore.

10. Sunt & alia non æque perraro, ſed tamen non creberrime occurrentia, nec modo ad inguina, verum etiam ad umbilicum, & ſcrotum, quæ in herniis dignoſcendis morari Medicos poſſint, & nonnunquam decipere. Sic memoria teneo, in Sereniſſimo quodam Principe, flatibus quoque inter cætera, & hypochondriacis ventris diſtentionibus obnoxio, relatum mihi ab ejus Medicis, præſtantibus alioquin Viris, paululo ſupra umbilicum a ſiniſteriore parte eſſe epiplocelem: quem ego locum explorans, etſi laxam quandam percepi, levemque prominentiam circuli ambitu, cujus diameter tres ſaltem digitos tranſverſos æquaret; tamen cum ſubeſſe nihil inæquale ſentirem, Princeps autem ipſe non ea interroganti reſponderet, quæ Medicorum confirmarent judicium; malui aſſenſionem ſuſtinere, nec me pœnituit, cum aliquot poſt menſibus ex mortui ob longe aliam cauſam, ad me miſſa diſſectione, certior factus ſum, deceptionem accidiſſe, a Cel. Heiſtero (2) indicatam, ſcilicet nihil ibi ſub cute præter pinguedinem fuiſſe cellulas diſtendentem membranæ Adipoſæ, non a peritonæo, quod nullo modo laxum erat, extrorſum compulſæ, ſed propter majorem eo in loco ſuæ pinguedinis copiam eo in loco prominentis: quo de genere tumorum ad te alias (3) ſcribam. Sed ut bubonocelem aliquando mentiantur, oſtendit Schulzii (4) Obſervatio in viro, in quo tanto facilior fuiſſet error, quod cum eſset macilentus, nemo tantam pinguedinis copiam vaſis Spermaticis adjunctam putaſset. Et quamvis præpinguis eſset alter, quem diſsecuit Petſchius (5); tamen in proclivi deceptio erat propterea quia pinguedo in ſubſtantia peritonæi celluloſa collecta, *per annulos ad ſcrotum*, non in utroque, ſed in dextero dumtaxat latere ea copia progrediebatur, ut ibi oſcheocele eſse videretur. Porro in ſcroto, ubi cæteroquin haud raro cum multiplex ſimul eſt herniæ genus, alterum ab altero oſcuratur, ut cum multa circumjecta aqua prohibet incluſum omentum, aut inteſtinum, aut ambo digitis tentando internoſcere; accidere præterea nonnunquam poteſt, ut vel ſimplex genus aliquod multiplex eſſe, aut non quale eſt, eſſe exiſtimemus. Quis enim in illa, exempli cauſa, Veſalii Obſervatione, quam in Sepulchreto quoque (6) habes deſcriptam, cum ſcrotum amplum adeo, & grave animadvertiſſet, quis, inquam, ex ſola illapſi omenti parte eſſe putaſſet, eo uſque aucta, ut *quatuor aut quinque librarum pondus penderet*? Aut quotus quiſque, ut ad recentius exemplum veniamus, facile deceptionem vitaſſet (in quam Gunzius ipſe (7) laudabili ingenuitate ſe incidiſſe fatetur) ut cum anguſtiorem ad inguen, in ſcroto autem magnum, amplumque cum rotunditate tumorem videret; non ibi inteſtini quidquam, ſed omentum ſolum, quod inventum eſt craſſius factum, & inferius replicatum, concludi exiſtimaret? Aut quis denique, cui ſint incognitæ Obſervationes, non ſæpe obviæ, præſtantium Virorum, quos tibi Epiſtola XXXIV. (8) laudavimus, cum videat, ad pleraque alia intercepti inteſtini ſymptomata, illud non

(1) Prax. l. 1. S. 4. c. 2. in Prognoſ.
(2) Inſt. Chir. P. 2. S. 5. c. 120. n. 1.
(3) Epiſt. 50. n. 24.
(4) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 225.
(5) Syllog. Anat. Obſ. §.89.
(6) Sect. hac 29. Obſ. 15. §. 3.
(7) Proluſ. de Entero-Epiplocel.
(8) n. 16. 17.

non accedere ut via inteſtinorum intercludatur, affirmare audeat, aliquam horum interceptam eſſe partem ſive ad umbilicum, ſive ad inguen, ſive in ſcroto, ut alii, ſive ad femoris initium, ut nos deprehendimus (1): & contra, tametſi recrementa nulla tranſeant, nihil tamen, niſi partem aliquam parietis inteſtini, eſſe interceptum, ut nos olim ad inguen vidimus (2), nuperrime autem vel inferius Chirurgus Experientiſſimus Antonius Benevolus (3). Sed & poſtea fortaſſe erit alias in dignoſcendis herniis faciles hallucinationes indicandi locus.

11. Nunc enim aliquid attingendum eſt de iis, quæ attinent ad prolapſi in ſcrotum inteſtini repoſitionem, ut ſatis a me tibi fiat, quærenti, num Valſalva a clyſterum uſu tunc abhorreret? Ille vero, quod ex ſcripto quoque ejus Conſilio intelligitur, ſedulo curabat, ut debebat, ne quid reponendis inteſtinis obſtaret, imo ut omnia, quo ad ejus fieri poſſet,redituris in ventrem cederent. Itaque ubi hernia mollior aliquanto facta eſſet, quod mataxis appoſitis crudi fili præſlabat, calida permadentibus, in qua flores chamæmeli, & meliloti, ſemina autem lini, & fœni græci incocta eſſent, quarta quaque hora mutandis (ſic enim tunc Bononiæ ſolebant, ſæpius tamen mataxis lixivio imbutis; hic ſpongiis utuntur in calentem amurcam demerſis) tunc inteſtinorum repoſitionem blanda manu moliebatur, jejuno ægro, neque alio hujus corporis ſitu, quam eo, quem, ut in more eſt, jam inde a principio imperabat, tempus infuper impellendi obſervans, quo juſſus æger exſpirationem longius producebat. Sanguinis autem, præſertim ubi hujus nimia copia eſſet, miſſiones antea præceperat, cum conſueta alia, in quibus & clyſteres intelligo, auxilia laudaverat, & parcum tum ſemper cibi, potuſque uſum, iis, quæ flatus gignunt, vitatis, ad hæc juſculum emolliens mane, & ſero, oleum autem ex dulcibus amygdalis recens expreſſum, interdiu ex cochleari per vices ſumendum ſic ut ne plus duabus unciis quotidie abſumeretur. Poſtquam inteſtina repoſuerat, ne forte relaberentur, eodem corporis poſitu, aptoque ſubligari cavebat, ad quod aſſutum fruſtum eſſet mollis ſpongiæ, tres digitos longum, totidem latum, unum craſſum. Ubi vero per intervalla re ſæpius tentata, repoſitio non ſuccederet, nec gravia interim ſymptomata aliud capere conſilium cogerent, ipſe quidem potius quam incaſſum vexando inflammationem crearet, tum vitare, tum ſervare ægrum jubebat cætera omnia, quæ dicta ſunt ſive exterius, ſive interius molliendi cauſa in uſum trahenda, ſed cum iis præſertim toties inculcatum decubitus modum, id eſt ut altior eſſet pubes, quam reliquus venter; ſic enim per ſe naturam interdum rem abſolvere. Contraxi tibi in ſummam Conſilium totum, non quod pleraque non ſint omnibus communia; imo propterea quod ſunt, ut plane intelligas, cum in hoc conveniant quod ratio indicat, ne quidquam in ventre ſit, quod obſtet, utque omnia cedant regreſſuris inteſtinis, minime apparere, cur olim, & noſtro et iam tempore aliqui a clyſteribus tunc abhorreant, per quos ſine irritamento quidquid ea via poteſt ex inteſtinis ſubducatur. Nam quod ajunt, *deſcendere* clyſteres *ad ſcrotum*, & *ratione ponderis ſui inteſtina magis deprimere*, *atque herniam augere*; id locum fortaſſe haberet ubi proxima Recto pars Coli in ſcrotum illapſa eſſet, aut ubi inverſo jam periſtaltico motu, omnia ex Recto in reliqua inteſtina raperentur. Quorum neutrum ab iis dici poteſt, non primum, quia *Colon raro exire in ſcrotum fatentur*; non alterum, quia cum jam *peſſima ſymptomata ſupervenerint*; tunc denique clyſteribus ipſi quidem uti permittunt.

12. Ubi vero ad ferrum veniendum eſt, qua potiſſimum ratione utendum ſit, cum Valſalva, cujus præcipue ſcire aves conſuetudinem, ſcriptum non reliquerit; nihil eſt cauſæ, cur iis, quæ ſatis ab aliis tractata ſunt, immoremur. Nonnulla dumtaxat, quæ illius, aut meis diſſectionibus confirmari poſſunt, paucis attingam. Et primum, quæ repoſitioni maxime officiunt, orificii ſacculi anguſtiæ, & durities, & prolapſorum aut ad ſacculum, aut inter ſe an-

(1) Ibid. n. 15. (2) Ibid. n. 18. (3) Due Relaz. Chirurg. Relaz. 2.

annexio ut aliquando occurrerint nobis, certa loca oſtendent Epiſtolarum V (1), XXI (2), XXXIV (3), & hujus quoque Epiſtolæ ipſius (4). Mutationes deinde, quas in partibus offendimus aut intra ſacculum, aut prope ſacculum poſitis, animadvertes. In his adnotatione maxime dignum eſt, quod Valſalva vidit, ut Epiſtola habes II. (5), teſtis videlicet ob veterem, ut videtur, epiplocelem, in Juvene firma alioquin valetudine uſo, & annos nato circiter viginti duos, totus in membranoſum corpus mutatus. Leges quidem in Sepulchreto (6) teſtes *exiguos*, *compreſſos*, *flaveſcentes*, *nucis moſchatæ magnitudinem vix æquantes* cum hernia inventos, ſed magna, neque ex omento ſolum, ſed ex meſenterii quoque, & Ilei inteſtini non mediocri portione facta, eaque ante viginti annos, & in ſeptuagenario. Et Senex erat pariter is, cujus teſtem, herniæ proximum, altero minorem, nec paulo offendi, eundemque intus ex fuſco rubentem, quemadmodum Epiſtola ſcripſi XXIV (7). Hernia tamen illa erat enterocele, & propter inflammationem lethalis fuit; ut appareat quo ille teſtis color ſit referendus. Hæ igitur duæ Obſervationes teſticulorum magnitudinem ob prolapſas in ſcrotum partes interdum minui oſtendunt; prima autem illa, aliquando ſtructuram ipſam penitus mutari demonſtrat. Ex quibus ut potes intelligere, non ſemper eſſe verum, quod aliqui pronunciarunt, *ſterilitatem ex herniis metuere*, *fruſtraneum eſſe*; ita conjicere etiam potes, hernioſos interdum ſteriles fieri non modo quod *vaſa*, ut Boerhaavius (8) docuit, *ſacco adnaſcantur*, ſed etiam quod præter vaſa teſtes ipſi pondere, & mole illapſi non ſolum inteſtini, verum meſenterii quoque, & nonnunquam ipſius dumtaxat omenti diutius premantur.

13. Iis autem, quæ in herniæ ſaccum procidunt, partibus, quæ aliquando mutationes contingant, & quam facile, & quam multos, magnoſque errores hæc neglecta animadverſio in medendi arte parere poſſit, ſcite admonuit Gunzius (9) ubi ſuam in omento deceptionem eſt faſſus. Ad cujus Obſervationem omenti, in hernia craſſioris, & pinguioris facti, antea habitas Sprogelii (10) in vivo, Maucharti (11) in mortuo Obſervationes adjunges. Et ne omentum ſolum mutari credas, illam quoque addes, quæ refertur a Lavatero (12) *inteſtinorum papyri madidæ inſtar mollium*; ut minus mirari oporteat, ſi, accedente præſertim ſuppuratione, aut gangræna, rumpantur, & quod continent liquidarum fæcum, in herniæ cavum effundant, ſicque hæc aut aliam herniæ ſpeciem, aut abſceſſum mentiatur, ut Cel. Heiſteri (13) in vivis, mortuiſque obſervata commonſtrant. Verum ut in mutationibus ſubſiſtam, quas Valſalva, & ego prolapſis partibus accidiſſe conſpeximus; eas ex Epiſtola intelliges XXXIV. Nec inteſtinis ſolum dico, quæ ab interceptione paſſim aut inflammata, aut nigra, & gangrænoſa invenies; ſed omento quoque, & meſenterio. Illud enim duplicatum, & in corpus teres conformatum leges (14), quod niſi incidendo potui quid eſſet, intelligere. Meſenterii autem portio ut quaſi carnea Valſalvæ (15) apparuerit, ibidem cognoſces. Ea, inquam, portio, quæ, ſi duplicatum inteſtinum paulo altius deſcendat ipſum intra ſacculum ſequatur, neceſſe eſt facilius enim propter pinguedinem, quæ multa eſt præditum, laxari poteſt, quam difrumpi. Nunquam autem laxius eſſe, quam in herniis, intelligitur. *Mollities atque laxitas* meſenterii *in hernia inteſtinali frequenter cernitur*, inquit Whartonus (16). *Uſque adeo enim laxatur meſenterium, ut permittat inteſtinum ſibi appenſum, quod intra orbitam ſuam coercere debuerat, in ſcrotum delabi*. Sed is, quem ſæpius tibi, & merito laudo, Benevolus (17) meſenterii laxitatem ſemper, nedum *frequenter* eſſe in iſtis herniis, indeque primam harum eſſe

(1) n. 2. (2) n. 15. (3) n. 5. 9. 18. (4) n. 5. (5) n. 20.
(6) Sect. hac 29. Obſ. 13. (7) n. 16. (8) Prælect. ad Inſtit. §. 641.
(9) Proluſ. ſupra ad n. 10. cit. (10) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 70.
(11) Diſſert. ſupra ad n. 3. cit. c. 2. in fine. (12) Diſſert. ad eund. n. 3. cit. n. 23.
(13) Diſſert. de Hernia Incarcer. §. 10., & 15. (14) n. 9. (15) n. 5.
(16) Adenogr. c. 11. (17) Diſſertaz. 1.

eſſe originem, digna ſane quæ legatur. Differtatione oſtendendum ſuſcepit. Quo ſpectat Obſervatio, in Sectionem hanc Sepulchreti (1) relata, Hoffmanni patris, vires emplaſtri ſui magnetici, lumbis adhibiti, prædicantis ad retrahenda ex herniis inteſtina. Quæ ſi tantæ ſunt, quantæ ad pervadendum, quod perdifficile eſt intellectu, craſſitudinem lumborum, imo eorum vertebras, & corroborandum meſenterium requiruntur; miror, cur filius ubi de herniarum curatione non uno in loco ſcripſit, nullam ejus, quod meminerim, emplaſtri mentionem fecerit. Cujus tamen cum Ettmüllerus (2) confirmet, *effectum* ſe *vidiſſe mirabilem*; rem, ſi tibi ſic placet, in medio relinquam, præſertim cum ſiquis velit hernioſus corroborantia, & adſtringentia, lumbis, ubi ſe annectit meſenterium, apponere, ei Benevolus non repugnet. Cæterum a Benevolo viſa non credo, quæ multis ante annis ſcripſerat Cl. Roſtius (3), cum in hernioſo laxum meſenterium inveniſſet, nempe *veri ſimillimum eſſe, hernias inteſtinales hoc primitus requirere, quoniam inteſtina eidem* meſenterio *firmiter alligantur, adeoque e ſede ſua deflectere nequeunt, niſi meſenterium ob quaſcunque violentias prius cedat*: neque credo ad Præcl. Brendelii manus Benevoli Diſſertationem perveniſſe, cum eandem magis confirmavit ſententiam (4). Ad Roſtii enim Obſervationem, aliaſque Benevoli, illamque præſertim in Sartore, cujus magnæ enteroceles majorem partem non jam inteſtina, ſed meſenterii expanſio faciebat, habes a Brendelio præcipue quas adjungas, aſſeverante, cum aliquoties id inquireret, meſenterium ab ipſa origine *immodice ſemper laxatum*, & *quaſi diſtentum* inveniſſe, imo in bajulo ipſum ibi peritonæum a magnis vaſis ſejunctum, meſenterium autem in illo, atque in altero *ultra fidem diſtentum*, ut certe in altero, ubi quam nimium eſſe ſolet, iis locis *trium quatuorve ſpithamarum eſſet*. Et ne forte exiſtimes a prolapſorum inteſtinorum pondere hæc fieri, ut & lumborum dolores; Roſtius admonet, qui a quaſſante equitatione hernias contrahunt, *ſentire ordinarie prius tenſionem dolorificam* ad lumbos, *argumento haud obſcuro afflicti, tenſi, vel diducti* ibi affixi meſenterii. Quin etiam animadverti, attentum Medicum Riedlinum (*), cum futuræ enteroceles ſigna apud Auctores non inveniret, ex ſua quadam Obſervatione multo antea indicaſſe ex quibus id ſuſpicari poſſimus; in iis autem primo loco poſuiſſe lumborum dolores. At enim, inquis, certum eſt ab Eximio Anatomico repertum eſſe in oſcheocele meſenterium, quod *obeſum*, *funiculi ſimile*, *tenſum*, *durumque una cum inteſtinis deſcenderat*. Quid ergo laxum, aut debile in ejuſmodi meſenterio fuit, cui herniæ originem imputemus? Ego vero ex te quæram, num eo tempore, quo deſcendit, exiſtimes ſic tenſum, durumque fuiſse, nec illi poſtea id accidere potuiſse, quod mihi in ipſo intercepto omento conſpectum eſse dicebam, aut quod in eodem *durioris*, & *quaſi ſcirrhoſi* laudatis Obſervationibus Mauchartus, & Sprogelius adnotavere? quæramque inſuper, quomodo, niſi laxius fuiſset, cum aliquot Tenuium inteſtinorum ulnis potuiſſet in ampliſſimam herniam deſcendere? certe enim ſecundum naturam ſe habens nequit deorſum adeo pervenire. Cave putes, hæc a me Benevoli potius, quam veri, quantum ipſe intelligo, tuendi ſtudio eſse dicta, præſertim cum, quod ille faciebat, non omnia meſenterii, ſed aliquid peritonæi quoque, & annulorum laxitati cum Roſtio, & Brendelio tribuam.

14. Ex iis, quæ attigimus, & multo etiam magis ex illis, quos indicavimus, Epiſtolarum locis, in memoriam redieris, quid de obſervatis a nobis Bubonocele, Oſcheocele, Omphalocele, & Merocele, & de partibus tum prolapſis alias acceperis, ut non ſit opus hic iterare. Juvat potius de duabus illis ultimis herniis aliquid adjungere. In Omphalocele etſi, quemadmodum a nobis, ab aliiſque repertum eſt, omen-

(1) Obſ. 14. §. 3. (2) Prax. l. 1. S. 12. c. 1.
(3) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 178. (4) Progr. de Herniar. Natalib.
(*) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 150.

omentum videtur, ſicut ejus ſedes indicat, debere concludi: non rariſſime tamen abeſſe, ſed Jejuni inteſtini, aut Coli partem ſine illo occurrere, & ſua, & Arnaldi, ac Petiti Obſervationibus oſtendit Roſtius (*), ubi & alia animadvertit de vomitu pro vario intercepto inteſtino citius, ſeriuſve adveniente, nec eandem materiam ejiciente, quæ te legiſſe non pœnitebit. Merocele autem affectorum ſi forte diſſectiones, quas addas Sepulchreto, deſideras, in Obſervationibus invenies, quas ſupra (1) indicavi, prætereaque apud Genſelium (2), præſertim vero apud eum, qui de hac Femorali, ſive Crurali dicta Hernia Diſſertationem vulgavit, Cl. Danielem Koch (3). Quas, illaſque Obſervationes inſpiciens, cum pleraſque in viris habitas fuiſſe animadverteris; minus fortaſſe tibi placebit quod ab Erudito alioquin Medico ſcriptum eſt, *non facile viros huic herniæ obnoxios fieri*: quanquam mihi, ut verum fatear, necdum, niſi in fœminis, accidit, ut eam viderem.

Rariores quaſdam, ſeu locum ſpectes, quo fiunt, ſeu partes, quæ procidunt, nec Valſalva, nec ipſe conſpexi. In illis ea eſt, quæ contingit qua Obturator, ut vocant, nervus cum vaſis ejuſdem nominis prodit, quem nervulum haud ſcio, cur ille idem Eruditus, quem modo deſignabam, Medicus *cruralem poſteriorem* dixerit, quo cæteri vocabulo omnium craſſiſſimum ſignificant nervum. Cæterum de hac hernia conſules, qui in Commercio Litterario (4), & apud Platnerum (5) laudantur. Eſt hac multo rarior, quæ a Chriſtophoro Henrico Papen (6), ſicut in cadavere invenerat, diligenter deſcripta eſt, maximæ lagenæ oblongæ ſimillima, ab dextero ani latere incipientis, & intra ſaccum, peritonæo continuatum, Tenuia inteſtina cum meſaræo valde elongato, & initio Coli includentis: quæ viſcera cum *per inciſuram iſchiadico factam*, ut recte is cenſet, ad quem Obſervatio miſſa eſt, Cel. Hallerus, deorſum procidiſſent; nos Herniæ Dorſalis nomen illi potius alteri, ſiquando ſe prodat, reſervabimus quam Paulus Barbettus (7), ut bene Auctor novit, & tu in Sepulchreto quoque (8) habes, his verbis indicaverat: *experientia me docuit, peritonæum etiam in parte poſteriori verſus dorſum poſſe diſrumpi, & ibi herniam efficere.* In illis autem herniis, in quibus partes ſpectantur, quæ raro prolabuntur, Cyſtocele eſt. Qua de hernia cum alias [9] ad te ſcribens mentionem ſic fecerim, ut in mulieribus analogo quodam modo, videlicet non per inguen procidente veſica, accidere indicaverim; nunc addam, in ipſis quoque per inguen aliquando prolabi, ut duæ Obſervationes docent ſæpius laudati Benevoli [10]. Quarum altera cum oſtendat, quot annis ante id vitium cœpiſſet; non eſſe igitur patet a prima conformatione, quemadmodum Meryus (11) exiſtimabat; præſertim quando nec tot aliarum, quas tunc ex viris indicavi, ullam eſſe memini, cujus initium a primordiis uſque apparuiſſe videatur. Qui fiat igitur, inquis, ut veſicam ſeu plenam, ſeu vacuam tum ſua vincula, & nexus, tum peritonæum, & muſculi abdominis per alterutrum inguen exire ſinant? Legeſis ingenioſi Viri Jo. Salzmanni Diſſertationem [12], ubi ab ea, quæ Petitus [13], ipſe quoque ejuſmodi herniæ obſervator, ad has infirmandas difficultates protulerat, alia inſuper addit, per quæ eaſdem minoris facias, illamque in primis, quæ a peritonæo obſtante repetebatur, hic memorato a multis, non advertentibus, veſicam non ineſſe, ſed ſubeſſe peritonæo. Quas omnes etſi planiſſime diſſolvere non liceret; non tamen hæc hernia negari poſſet, quam non modo alias indicatum ſignum evidentiſſime pathognomonicum, ſed

& in

(*) Obſ. ſupra ad n. 13. cit. (1) n. 7.
(2) Eph. N. C. Cent. 7., & 8. in Append. ubi Conſt. Epid. Hungar. A. 1713. in Septembr.
(3) c. 2. §. 5. (4) A. 1743. Hebd. 47. n. 1. (5) Diſſert. de Hydrocel. §. 2. not. 7.
(6) Epiſt. de ſtupenda Hernia Dorſali. (7) Chirurg. P. 1. c. 8. verſ. fin.
(8) Sect. hac 29. Obſ. 8. (9) Epiſt. 41. n. 12. (10) Oſſervaz. 25. 26.
(11) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1713. Obſ. 3.
(12) De Hernia Veſicæ Urinar. theſ. 22., & ſeqq.
(13) Hiſtoir. de l'Acad. R. des Sc. A. 1717.

& in mortuis inſpectiones confirmarunt, tunc pariter indicatæ, ut noſtri Jo. Dominici Salæ apud Bartholinum, & Ruyſchii ipſius; ut mirum ſit, fuiſſe qui anno demum 1713. hunc morbum pro novo haberent, & alii ab alio, ſed circa illud tempus primum obſervatum eſſe, contenderent: quanquam olim etiam Platerus, ibidem a nobis memoratus, ſtatim atque ex ſcroto in iſchuria veſicæ diſtento, vulneratoque urina profluxit, hanc cognovit herniam, diſerteque deſcripſit. Et ne forte credas, eam contentionem ex parte ſaltem ad muliebris veſicæ herniam attinuiſſe, ſimul cum vagina prolapſæ; ſac memineris, hujuſmodi Obſervationem a Peyero (1) annis ante Ruyſchianam aliquot fuiſſe vulgatam, & diſſectione comprobatam, quam etiam in Sepulchreto [2] habes. Hanc aliorum poſtea, & nominatim Virorum Clariſſ. Baſſii [3] & Burgrafii [4], Obſervationes in demortuis ſecutæ ſunt. Meryus, qui virilis veſicæ deſcenſum in ſcrotum per cadaveris inciſionem præclare confirmaverat [5], muliebris herniam in viva dumtaxat raro exemplo in perinæo deprehendit [6]. Atque hæc non ad iteranda, ſed ad preſſius alibi indicata illuſtranda, & abſolvenda ea, quæ attinent ad Herniarum Veſicæ hiſtoriam, dicta ſunto. Vel rarior quam Cyſtocele, eſt Hyſterocele per ſectionem patefacta. Præter illam tamen hujus Obſervationem, quæ in Sepulchretum [7] relata eſt, pervulgatæ ſunt duæ in Doringii Epiſtola ad Hildanum, quarum priorem, ex Sennerti Inſtitutionibus exſcriptam, ſi perleges, illud quoque animadvertes in tanta hernia, eaque ob ictum orta, peritonæum, quantum Sennertus viſu dijudicare potuit, *integrum* perſtitiſſe. Verum etiam ſine diſſectione quis dubitare poſſet, uterum in tribus aliis herniis fuiſſe, quarum duas *ultra media femora*, tertiam *ad genua uſque propendentem* memorarunt Carolus Sponius (8), & Fridericus Ruyſchius (9), quando feliciter natos eſſe fœtus legerit, hernia ab obſtetrice *elevata*, quod Ruyſchius vidit, aut poſt illos editos, herniam valde ſubſediſſe, & ſine prioribus internis motibus remanſiſſe, exiſtimaverit, quæ, aut alia ejuſmodi indicia Sponius attenderit, neceſſe eſt.

Huc hernias adde, quas alia faciunt prolabentia viſcera, ut deprehenſus ab Ruyſchio eodem (10) lien in peritonæo dilatato, ut ventriculus, cujuſmodi Obſervationes duas, quamvis diſſectione non comprobatas, minime tamen obſcuras, commemorat Petrus Kirſchbaum (11), ut jecur, per anatomen in hernia inventum ab Salomone Reiſelio (12). Has, aliaſque hujusmodi hernias, ſi viſcus, quod continent, ſpectaveris, ab eo denominabis, ut ſuam Reiſelius Hepatocelem. Sin eam, in quæ contigerint, abdominis ſedem, ab hac vocabis. Nam ſi Ventris, aut *Ventralem*, ut faciunt nunc plures, herniam diceres, recte quidem diceres, ſed cum aliud nihil præter genus nimis late patens indicares; de ſede etiamtum interrogari poſſes, quod non poſſes, ſi hanc a primo ſignificaſſes. In ſede autem definienda noli credere te peccaturum, ſi forte Umbilicalem voces, quæ non ipſo in annulo umbilici ſit, ubi vix memini in aliis, quam in aliquo tenello infante, vidiſſe. Satis ſit tibi, ſi illa fuerit prope umbilicum; ſocios enim, nec eos vulgares, habebis, qui vel ſic acceperint, atque accipiant. Sedes autem tot eſſe poſſunt, quot ſunt abdominis regiones. Sic, exempli cauſa, ſub coſtis ſpuriis in hypochondrio dextero Lavaterus (13) herniam vidit, quæ partem intercipiebat Jejuni inteſtini. Sic alii in aliis, quas omnes continuo is nominat, indicatve, regionibus; ut mirari ſubeat, Rolfincium (14) ad hypochondria, & ad pubem hernias negaſſe; *nullum enim, quod ſciam*, inquit, *exemplum dari poteſt, quod illa loca taliter affecta unquam viſa ſint*. Nam-

(1) Eph. N. C. Dec. 2. A. 1. Ob. 84. (2) l. 3. S. 31. in Additam. Obſ. 5.
(3) Dec. 3. Obſ. Anat. Chir. 2. (4) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 126.
(5) Mem. cit. Obſ. 1. (6) Obſ. 2. (7) l. 3. S. 38. in Append. Obſ. 2.
(8) Apud Lavaterum Differt. de Inteſt. Compreſſ. theſ. 13. (9) Adverſ. Dec. 2. n. 9.
(10) Ibid. (11) Differt. de Hernia Ventric. §. 3. Hiſt. 1., & 2.
(12) Eph. N. C. Dec. 3. A. 7. Obſ. 6. (13) Differt. cit. theſ. 5.
(14) Diatrib. de Enterocel. c. 3. §. 4.

que ut alia forte ejus memoriæ tunc non occurrerent exempla, qualia nunc obvia ſunt, ut vel ipſe bis (1) per anatomen hernias ad pubem examinaverim; at ſaltem loci Hippocratis (2) oblivifci non debebat, quem ejus Enarratores perpenderant, utinam ſatis feliciter, & omni ex parte, Franciſcus Vallefius (3), & Hieronymus Mercurialis (4): *Pectinum ruptiones, quæ quidem circa pubem fiunt, ut plurimum ſtatim ſunt innoxiæ: quæ vero paululum ſupra umbilicum in dextra parte, hæ doloroſæ ſunt, & anxioſæ, & ſtercoris vomitum inducunt, velut etiam Pſittaco accidit*. Hunc locum productum videbis in Diſſertatione (5), quam docte, periteque ſcripſit Vir Cl. B. Ignat. la Chauſſe.

15. Jam illud ſequitur, ut quando de legitimis herniis ſcripſimus; de ſpuriis quoque, id eſt in quibus nullius Partis ex ventre prolapſus fit, ſermonem habeamus. Sunt hæ Hydrocele, Pneumatocele, Hæmatocele, Cirſocele, Steatocele, Sarcocele, Spermatocele. Quæ etſi multæ ſunt; in ipſis tamen univerſis multus non ero. Nam earum, quas Valſalva, aut ego per diſſectionem examinavimus, Obſervationes ex illo quidem omnes; ex me autem pleraſque antea accepiſti.

16. Hydrocelem ex Valſalvæ obſervatione bis deſcripſi Epiſtola XX. (6), quam relegens, facile Malpighii (7) imitatorem agnoſcas. Uterque enim hydroceles humorem evaporationis ope exploravit. Uterque ex Vaginali tunica humoris guttulas expreſſit; Valſalva inſuper ex Albuginea. Ex qua, ſicut alibi ſcriptum reliquit, etiam ſecundum naturam ſe habentibus rebus, compreſſo teſticulo, vidit parallelo ordine erumpentes. Sic etiam Malpighius *a ſtatis* Vaginalis *orificiis conſpexerat prosilire, & repetita ſæpius compreſſione* alias *erumpere*, quas inter *fere innumeras* guttulas *aliquæ grandiores erant*. Quamobrem utriuſque ſententia fuit, per Vaginalem ſeparari humorem in naturali ſtatu paucum, inter eam, & Albugineam madoris inſtar prohibentis ne eæ tunicæ coaleſcant, ut ſic mollis, ſuoque aptus officio ſervetur teſticulus: qui humor ſi per morbum coacervetur, hydrocelem tunc fieri. Non deſunt autem hoc tempore qui nihil ibi eſſe cavi ajant, nihilque aquæ ſecundum naturam; etſi non ignorent, Veſalium (8) tamen docuiſſe, Vaginalem tunicam intus eſſe *aqueo quodam humore obductam*, qui poſt illum paſſim ab aliis quoque conſpectus ſit, & Boerhaavium (9) addidiſſe, *in caballo, diſſecta vaginali plurimum aquæ exprimi poſſe*. Hæc non eo attingo, quod illum unum eſſe cenſeam modum, quo hydroceles origo explicari queat. Imo cum meas omnes attentius recolo Obſervationes, nullam invenio, quæ non indicet, eas quas ego intra Vaginalem tunicam examinavi, hydroceles a diſruptis illic hydatidibus originem habuiſſe. Quod tibi quoque vis debitur, ut opinor, ubi in ſingulis animadverteris aut hydatides aliquas ſive etiamtum integras, ſive ſemilaceras, aut reliquias earum fuiſſe ſuperſtites. Quas antequam Obſervationes proponere, aut commemorare aggredior, ſcire juvat, intra illud cavum, vel nulla adhuc inchoata hydrocele, aliquando hydatides inveniri, quæ ſi diſſiliant, & eam quam continent, aquam primum effundant, deinde aliam uſque & uſque ſtillare pergant, non eſt dubium, quin facturæ ſint hydrocelem. Nos autem Epiſtola ad te IV. (10) duarum ibi hydatidum mentionem fecimus, quarum ſingulæ ſingulis teſtibus erant impoſitæ, magnæ ambæ, ſic tamen, ut ſiniſtra eſſet major, ab omni ferme parte ſolutæ, ac liberæ, eumque humorem continentes, quem igni impoſitum non concreſcere vidimus, ſed relicta tenui quadam pellicula, in auras evaneſcere non ſecus ac Malpighio (11) interdum, & Valſalvæ (12) accidit in hydroceles humore ad eundem modum examinando. Sed ad illas Ob-

(1) Epiſt. 5. n. 19., & Epiſt. 34. n. 11. (2) De Morb. Popul. l. 2. S. 1. verſ. fin.
(3) Comment. in eam Sect. n. 19. (4) Adnot. in eum librum n. 6.
(5) De Hernia Ventrali ad §. 10. (6) n. 24., & 26. (7) Epiſt. de Struct. Glandul.
(8) De corp. hum. fabr. l. 5. c. 13. (9) Prælect., ad Inſtit. §. 641.
(10) n. 30. (11) (12) locis paulo ante indicatis.

Obſervationes veniamus.

17. MILES vetulus, & gibboſus, quos morbos pertuliſſet, quibuſve noviſſime eſſet confectus, magis ex mortui diſſectione licuit, quam ex viventis narratione, aut Medicorum obſervatione cognoſcere. Paulo enim poſtea quam fuerat in hoc Noſocomium illatus, vivendi finem fecerat. CADAVER, quale id cunque erat, Gymnaſium habuit, ubi Anatomen docebamus frigidiſſima illa, quam alibi (1) memoravimus, tempeſtate A. 1740. Februario menſe. Venter nihil oſtendit præter naturam, ſi quæ ad ſcrotum attinent excipias, de quo poſt dicemus, & oſſei aliquid in arteriis Iliacis. In Thoracis utroque cavo aqua plurima, in pericardio non pauca, gelu ubique concreta. Pulmones tamen, niſi quod alter magnum ad tractum erat cum pleura connexus, & ad primam bronchiorum partitionem inter plures Bronchiales glandulas unam magnitudinis haud mediocris habuere, nihil notabilis vitii oſtenderunt: ut neque crura, aut pedes ullum vel levis œdematis initium. Pericardii, craſſioris facti, interiori ſuperficiei, exteriori autem cordis adhærebat hic illic craſſa quædam quaſi puriformis materia, quam viſcidiorem, & polypoſam ejus aquæ partem fuiſſe cenſui, quæ aqua, ut dixi, intra pericardium conglaciaverat. Ea materia cum a corde avelleretur, pinguedo, quæ hoc undique, nec pauca, operiebat, hic illic quaſi eroſa relinquebatur. Qua me ſpecie decipi, non ſum paſſus, eorum memor, quæ olim animadverteram, ut ad te ſcribens Epiſtolam XXI. (2), & XXV. (3) ubi hunc etiam militem obiter commemoro, ſatis indicavi. Cor ipſum æquo amplius eſſe viſum eſt, latioreſque eſſe rami, Subclavii præſertim, & Carotici arteriæ Magnæ. Sed amplificatæ manifeſto erant hujus valvulæ, & truncus ipſe ad primos a corde tractus. Neque ibi deerant hic illic oſſium initia; imo inter tunicas interiores oſſeæ ſquamulæ: quæ vel magis extra illos tractus occurrebant, & nominatim intra orificia Carotidum ſiniſtrarum, Internæ videlicet, atque Externæ, & in Brachiali quoque arteria ad cubiti flexum, & infra hunc. Thoracis vertebræ ſeptem, octove ſuperiores ita erant poſitæ, ut, Spina ibi in alterum latus curvata, & inflexa, totidem ejuſdem lateris coſtæ retrorſum prominerent, & gibbum facerent. Cranium, cum meliora interea oblata eſſent capita, non aperuimus. Reſtat, ut quæ primis diebus, ſcrotum incidentes, deprehendimus, ſubjiciamus. Fuit hoc a dextris intus extraque ſanum; a ſiniſtris tumidum. Itaque ſub craſſioribus tunicis Erythroide, & Vaginali, intra hujus cavum amplificatum aquam inveni ex fuſco flavam, gelu ſemiconcretam, aliqua, ſed non magna, copia. Cum teſtem inſpicerem, longiorem potius viſum, quam craſſiorem, & longiorem certe Epididymidem; animadverti parvam quandam fimbriam, ex Albuginea pendentem qua propius majorem illius globum, teſticulum conveſtiebat: quam fimbriam pro diſruptæ hydatidis reliquiis accipiendam eſſe cenſui, præſertim cum haud procul integram hydatidem cernerem, ex eadem tunica exſtantem.

18. VIR fuit ex iis, quorum pleraſque Partes extremo Novembri A. 1718. Patavii diſſecabam, qui alterum ſcroti latus ſubtumidum habebat. TUNICAS inter Vaginalem, & Albugineam ejus lateris aquam, urinæ colore, non multam inveni, Albugineam autem exiguis tuberculis inæqualem: quæ ut pro parvarum hydatidum, quæ diſſiliiſſent, veſtigiis acciperem, hydatides fecerunt nonnullæ, quas in eadem tunica iis, qui aderant, oſtendi necdum omnino diſruptas.

19. VIR alius inter eos fuit, quorum cadavera Bononiæ incidi vere anni 1703, qui altero itidem latere non magna hydrocele laborabat. TUNICÆ illæ eædem duæ humorem intercludebant aquæ ſimilem, in qua caro recens lota eſt. A majori autem epididymidis globo per tenue, & breve filamentum parvula hydatis pendebat. Per id filamentum multo exilius ſanguiferum vaſculum ferebatur.

20. Quod in his tribus exemplis non magna fuerit aquæ copia, inde fortaſſe repetendum conjiciemus, quod neque omnes omni-

(1) Epiſt. 13. n. 5. (2) n. 2. (3) n. 24.

omnino diſſiliiſſent hydatides, & parvæ fuiſſent, quæ diſſilierant, neque diu poſt diſruptionem humorem ſtillare perrexiſſent. Exemplum autem ultimum faciet, ut in memoriam redeas eorum, quæ de origine hydatidum pariter ex mulierum teſtibus pendentium Epiſtola attigimus XXXVIII. (1). Plura vero, quæ ibi (2) de hydatidibus ſcripta ſunt, ut iis illuſtrantur, quæ hic ſcribuntur, ita viciſſim illa, ſi relegas, ad horum facient illuſtrationem. Quamobrem exemplis hic ſuperſedebimus eorum, quæ hydatidibus itidem aliis in partibus contingunt, ut in virorum teſticulis. In quibus jam eandem mutationum feriem mecum ex Obſervationibus recognoſce.

21. Et primum fac memineris, ut in Lanio, cujus diſſectionem Epiſtola dedi XXI (3), cum intra Vaginalem utramque eſſet aqua ſubflava, hydatides, quæ hanc, opinor, non ita diu antea effuderant, apparuerint mihi veſiculæ inſtar ex craſſis, quaſi in ſe contracti eſſent, parietibus factæ, ideoque jam propemodum ſolidæ, carneique coloris, ab Albuginea prope majorem epididymis globum, eodem prorſus a dextris, ſiniſtriſque loco, per ſuum pedunculum propendentis. Hic, ut id obiter interjiciam, facile intelliges, quid illa fuerit veluti glandula carnoſa, quam per ſuum petiolum a muliebri ovario pendentem Valliſnerius [4] memoravit: ex tam crebra autem hydatidum ſive adnatarum, ſive nonnunquam dependentium tum in fœminarum ovariis, tum in virorum teſticulis obſervatione novum argumentum capies ſimilitudinis, quæ inter utraſque has Partes intercedit, ſi rem quidem ſic generatim ſpectemus. Sed a veſicula propemodum ſolida ad tuberculum, ſive corpuſculum omnino jam ſolidum pergamus.

22. BUBULCUS poſt medium Januarium menſem A. 1743. in hoc obierat Noſocomio. Is, quibus potiſſimum obnoxius fuiſſet morbis, & quibus ſublatus, cum pro certo dicere non poſſim, conjicies ipſe ex iis, quæ præter naturam deprehendi, cum in Gymnaſio, quæ ad Ventrem attinent, & quæ ad Thoracem, inciderentur. THORAX, ab hoc enim hic juvat initium ducere, pulmones habuit arcte cum pleura connexos, cætera ſanos: cor magnum: arteriam Aortam qua deſcendere incipiebat, non ſine aliqua oſſea ſquamula: Carotides latiores quam ſoleant; latiſſimas autem Jugulares venas Internas, dexteram præſertim, quæ aere magis, ut videbatur, quam ſanguine plena, digitum pollicem ferme æquabat. Ventre aperto, oculos ad ſe convertit ſiniſtra ima pars Coli inteſtini, flatibus dilatata, eoque compulſa, ut ejus inflexus ille tractus pene totus in umbilicali eſſet regione in tranſverſum locatus, magno objecto errandi periculo, ſi quis ibi ex dolorum ſede, non Colon, ſed Jejunum inteſtinum torqueri cenſuiſſet. Ventriculus erat ampliſſimus, laxiſſimuſque. Huic lumbrici inerant multi, tunica autem intima deerat ad ſpatium aliquod a ſiniſtris in fundi poſteriore facie, & gangrænæ initium apparebat in ea parte, quæ pyloro propior eſt. Qua omentum ventriculo cohærebat, ubi ſæpenumero, ſi quas, minimas certe videas glandulas de lymphaticarum genere, occurrebant aliquot, parvæ fabæ magnitudine. Lien ſex digitos tranſverſos latus, duos treſve pollices craſſus, ſeſquiſpithama longior, ſubſtantia fuit valde laxa, & præmolli. Jecur tamen non æquo grandius, intus dimidia ex parte decolor, ex dimidia altera dilute flavum, tres aut quatuor emittebat bilarios ductus, quibus latiores vidiſſe, non memini, uno præſertim, qui minimi digiti apicem propemodum admiſiſſet. Quorum dilatationis cauſa nulla apparebat eo tempore: calculum autem aliquem olim in trunco ſubſtitiſſe, in quem illi, ut ſolent, confluebant, fortaſſe conjeciſſem, ſi is truncus, qui latus alioquin erat, ipſe quoque ea latitudine eſſet, quæ proportione requireretur. In cyſti bilis fuſca, ſed quæ flaviſſimo colore inficeret: cum multa ex illa diſciſſa effluxiſſet; fæces tamen lentæ, earum ſimiles, quæ in vino ſubſident, reſtiterunt. Iliacarum arteriarum altera intorta alicubi quaſi ut in Splenica videmus: utriuſque autem illarum interior facies pene rugoſa, & in-

fu-

(1) n. 38. in fin. (2) n. 35., & ſeqq.
(4) Iſtor. della Generaz. P. 2. c. 5. n. 21.

(3) n. 19.

fuſcata, niſi qua altera uno in loco ſubalbi aliquid oſtendit ligamenti duritie, nedum oſſis. Spongioſi urethræ corporis bulbus, qui ſolet intus, extraque a ſubſiſtente ſanguine nigricare, hic, quod alias vidiſſe non recordor, nullum continebat, ut ejus cellulæ, patulæ alioquin, carneo dumtaxat colore ſubruberent. Teſtium alter fuit ſecundum naturæ modum, niſi quod inter ſe, & epididymidem levem pinguedinis laciniam in viro cæteroquin non pingui interjectam habebat. Alter vero ea erat copia valde flavæ aquæ circumfuſus, ut per tunicam Erythroidem fibræ jam nullæ amplius apparerent, diſtentam videlicet a Vaginali, quæ non modo ipſa quoque diſtendebatur, ſed caveam ſuam, ſemper quidem eo minus latam, quo magis ſurſum ibat, ad tres pollices extendebat ſupra teſtis ſupremam partem, ſani utique, ſed ita in longitudinem producti, ut alligatam epididymidem diſtraxiſſe videretur. Prope hujus majorem globum ex Albuginea prominebat ſubrotundum corpuſculum, quaſi ex ejus ſubſtantia factum. Vaſorum autem Spermaticorum faſciculus craſſior quidem erat; ſed ex ſubflava fiebat pinguedine majori ex parte.

23. In hac, aliiſve, quas indicaturus ſum, aut prolaturus, Obſervationibus nolim mireris, ſi cum multa eſſet, aut non pauca intra Vaginalem tunicam aquæ copia, unum tamen ſæpe eſſet corpuſculum, nec illud magnum. Reliquiæ enim magnæ hydatidis eſſe potuit, & quæ diu aquam dediſſet, tametſi denique a longo tempore in eam ſe contraxiſſet exiguitatem; & ſiqua præterea corpuſcula ſimilia fuerant, omnino interdum potuerant evanuiſſe. Hoc monito, non modo tibi ad memoriam reducam Senem, de quo Epiſtola ſcripſi XL. (1), in cujus altera Vaginali turbida aqua erat non pauca, ſubrotundum autem corpuſculum, Albugineæ concolor, ex hac prope globum epididymidis majorem prominebat; verum inſuper huc duas alias adſcribam hiſtorias, quarum altera ſimul plura confirmet eſſe potuiſſe corpuſcula, altera oſtendat qua interdum ratione Profectorum oculos poſſint effugere.

24. SENEM ruſticum in hoc Noſocomio thoracis hydrops confecerat eo tempore, quo mihi Januario menſe A. 1731. publica incipienda erat Anatome. Itaque ejus cadaver in Theatrum illatum eſt, & quo par eſt, ordine diſſectum: quanquam hic quoque, ut in Bubulco feci, quæ prius examinata ſunt, poſteriore loco deſcribam.

THORACIS aqua educta, pulmones inventi ſunt flaccidi, & male affecti. Cor non item. Abdomine diducto, præter ea de Appendicula Vermiformi, de Valvula Bauhini, de Jecinore, & Liene, quæ cum ſatis indicata ſint Epiſtola Anatomica XIV (2), hic iterare non eſt operæ; arteriæ Magnæ truncus interiore facie paſſim inventus eſt inæqualis hic illic, aut oſſeus factus, aut ad oſſeum inclinans. Ex Cœliacæ autem ramis ille, qui ventriculi fundo ſubtenditur, miris adeo ut nunquam ita conſpexerim, modis quaſi in cincinnorum formam ſe ſe totus intorquebat, ſæpius ſe retrorſum inflectens. Veſica urinaria in ſe maxime contracta, craſſa, dura, aeri immiſſo renitens, dilatari non potuit. Intus ſanguinolento rubore, quaſi ab inflammatione, erat circumcirca infecta ad unam ſui partem, qua ex medio ambitus ipſius urethræ orificii ab interiore, eademque poſteriore facie protuberantia intra veſicam extabat, mediocris uvæ acini forma, & magnitudine. Quæ protuberantia etſi ipſa quoque a diſtentis ſanguiferis vaſculis ibidem rubebat; tamen intus ex alba, compactaque fiebat ſubſtantia, in quam manifeſto ſe Proſtata glandula producebat. Denique teſtium alter parvus intra aquam erat multam, quæ vi frigidæ tempeſtatis in glaciei lamellas ex parte concreverat. Eam tunica Vaginalis complectebatur. Ex Albuginea autem tum qua teſticulum veſtiebat prope majorem epididymidis globum, tum qua ſe producens hunc ipſum globum operiebat, ex ſingulis, inquam, his locis ſingula prominebant inter ſe vicina corpuſcula, quæ ex denſa, duraque ſubſtantia compingebantur.

25. VIR, qui ab alto ceciderat ſub initium Aprilis A. 1740. ut fracta capitis, & thoracis oſſa haberet, aliis Litteris (3) per-

(1) n. 22. Vid., & Epiſt. 64. n. 7.

(2) n. 62.

(3) Epiſt. 52. n. 34.

perſcribam. Nunc quoniam utrinque in ſcroto hydrocele laboraverat; quid utraque in parte viderim, non reticebo. VAGINALES tunicæ aquam limpidam; ſed copia non pari, continebant. Nam alterius cavea aut nihil erat, aut parum extra naturalem modum extenſa: alterius vero ad ſummum uſque os pubis ſenſim quidem contractior, ſed ſatis tamen lata, nulliſque interrupta cellulis, fibriſve ſe producebat. Uterque ſanus erat teſticulus: quanquam is, qui in ampliori erat cavea, altero erat, nec paulo, major. Minor tuberculum habuit parvum, Albugineæ concolor, & affixum, & quaſi ex ea factum, non tamen durum. Major nihil ejuſmodi oſtendit. Verum cum forte animadvertiſſem, dum aqua effunderetur, qua fuerat circumfuſus, neſcio quod corpuſculum ſimul exire, in hac quærens, corpuſculum inveni minoris uvæ acini magnitudine, & forma quoque, niſi quod hæc ad ovalem nonnihil vergens, in medio alterius extremi breve, & tenue quaſi collum habebat, ut exiguam referret ampullam, aut ſi mavis, uvæ acinum, petiolo tamen ex eadem acini ſubſtantia inſtructum. Sane & hoc corpuſculum per ſuum illud collum ad partem aliquam adhæſiſſe videbatur; unde, quacunque ex cauſa, decuſſum, in aquam deciderit, in ea facile ſe obſervationi ſubducturum. Alba erat, denſa, & compacta ſubſtantia, ex qua intus, extraque conſtabat, ſi particulam excipias minimam, abnormi figura, quæ quaſi nucleus medium tenebat. Hæc enim erat ſubflava, & pene oſſea duritie, cum pars omnis reliqua, inter digitos compreſſa, nonnihil cederet.

26. Non me fugit quid potiſſimum adverſus ea, quæ ex propoſitis Obſervationibus mihi videor poſſe conjicere, viciſſimopponere ipſe poſſis, vel meis, quas alias accepiſti, Obſervationibus quibuſdam fretus. Probe enim memini, Epiſtolis XXIV. (1), XLI. (2), & XLII. (3) teſticulos deſcripſiſſe, e quibus corpuſculum illud exſtaret, aut etiam penderet ſubrotundum, quod mihi quidem ruptæ eſt hydatidis indicium, cum tamen Vaginalis tunica modicum, vix parum, nihil etiam nonnunquam aquæ contineret. Quas ego Obſervationes tantum abeſt ut velim ſubterfugere; volo inſuper alias ejuſcemodi adjicere, & quare nulla earum tamen conjecturis prorſus officiat meis, denique indicare.

27. VIR alter paucis poſtquam illum, de quo noviſſime dictum eſt, ſecueramus diebus in Noſocomio deceſſit, quo ſerius illatus fuerat, quam hernia in ſcroto, ut vocant, incarcerata poſtulaſſet. Me abſente, Mediavia noſter cadaver incidit: qui mox eodem die ſimul quid conſpexiſſet, narravit, ſimul nonnullas, quas ipſe inſpicere avebam, Partes ad me curavit afferendas. Quæ igitur retulit, primum accipe, ut cum iis conjungas, quæ ſupra de enterocele ſunt ſcripta, accepturus deinde, quæ ego de hydrocele obſervavi. HERNIÆ ſacculus ſub Cremaſtere muſculo, & huic annexa tunica Erythroide concluſus, pone ſe ſpermatica vaſa, & teſticulum habebat. In ſacculo duplicata inteſtini Ilei portio leviter eidem annexa erat ſic ut digitis ſeparari potuerit, neque tamen in ventrem retrudi, prohibente annuli anguſtia, & inteſtini ab incluſa materia dilatatione. Nigricabat annulus, & inteſtinum non intra ſacculum modo, ſed in ventre quoque ad proximum ſemiulnæ tractum. Reliqua inteſtina non turgebant: quanquam in vivente abdomen erat ſubtumidum. Teterrimo cadaveris odore prohibitus, non alia, niſi quæ a me expectari ſciebat, præterea attigit.

Cranio aperto, ſanguine multum diſtenta meningum vaſa animadvertit, & ſerum effuſum. Quid ipſe in meningibus adnotaverim, ſcribendi non eſt hic locus.

Eſt de nonnullis dumtaxat, quæ in allato ad me teſticulo altero, & propriis, quibus etiamtum incluſus erat, membranis conſpexi. Intra Vaginalem aqua leviter ſubflava continebatur, ſed pauca adeo, ut tertiam cochlearis partem non ſuperaſſet. Tamen ex Albuginea, ubi, ſani alioquin, ut cætera, quæ ipſe examinavi, teſticuli ſupremam propemodum partem conveſtiebat, ſubrotundum exſtabat corpuſculum, quod & colore eodem erat, quo ipſa tunica, & ex eadem fieri ſubſtantia videbatur.

28. SE-

(1) n. 16. (2) n. 18. (3) n. 11.

28. SENEX Tridentinus procerus, ſed arctis ventribus, qui unde mortuus, & quale in corde oſſiculum, & quam crebras in arteria Magna oſſeas bracteolas haberet, cum tibi aliis Litteris (1), quanquam id obiter, ſignificaverim, non hic repetam. Duo potius, quæ cadaver ejus diſſecans, menſe Martio A. 1717. præterea animadverti, huc adſcribam, ut minus imperfectam hiſtoriam habeas. CORDIS ventriculi, & vaſa Magna polypoſis concretionibus, iiſque grandibus, denſis, &, ſi diſtrahere velles, reſiſtentibus, non carebant: & tamen fluidi, & nigri ſanguinis tanta copia partes omnes redundabant, ut ſecanti mihi id moleſtiæ ſæpius, & moræ fuerit. In ſcroti altera parte Vaginalis tunica aquam non multam continebat. Albugineæ vero, craſſioris factæ, ſuperficiem corpuſcula hic illic occupabant ejuſdem ac ea coloris, glandularum exiguarum forma, duriuſcula, alicubi ferme in quincuncem diſpoſita.

29. VIRI cadaver, qui a pleuritide quaſi quadam mortuus dicebatur, in Gymnaſium illatum eſt, cum ibi Anatomen docerem, ſub Januarii finem A. 1750. THORACE recluſo, vitium revera multiplex in eo deprehenſum eſt. Plurima enim & in ejus cavis, & in pericardio aqua fuit: pulmones, a ſiniſtris præſertim, magna ex parte ad pleuram affixi, & alicubi ſubduri: inter eas glandulas, quæ ad primam bronchiorum ſunt diviſionem, una tranſverſum pollicem longa. Conſulto hic omitto, quæ alibi melius dicam, Triangulares pectoris muſculos propemodum totos huic a natura defuiſſe: e fibulæ autem alterius ſupremo interiore latere proceſſum oſſeum, ſtyloidis ſimillimum, extitiſſe. Sed ea, quorum potiſſimum cauſa hanc ſcribere Obſervationem incepi, non omittam. Communibus teſtium tunicis detractis, ſub quarum illa, quæ ſcrotum proprie dicitur, plus pinguedinis, in imo etiam, vidi, quam in homine præſertim non valde pingui expectaſſem, cum reliquas ab altero latere ipſe incidiſſem, nec humoris quidquam e Vaginalis cavo defluere animadvertiſſem; incluſus tamen teſticulus prope extremum ſuperius parvam habuit excreſcentiam rubellam, ex Albuginea extantem.

30. Poſt hæc addere non attinet, Juvenem, de quo ubi de Vulneribus Thoracis (*), & multo minus Virum, de quo ubi de Gonorrhœa (2) ſcribemus, illum quidem uno in teſte prope alterum epididymidis globum, hunc vero ad ſummum epididymidis, illum parvam quaſi Albugineæ excreſcentiam ſubrubram, & mollem, hunc vero ſubrotundum corpuſculum habuiſſe; neutri tamen intra Vaginalem plus madoris fuiſſe, quam in ſaniſſimo quovis homine videamus. Jam enim ſatis ex ſuperioribus hiſtoriis liquet, non ſolum præſente corpuſculo, imo pluribus nonnunquam corpuſculis, aquam in Vaginali fuiſſe non multam, ſed nullam tunc quoque cum rubella extaret adhuc excreſcentia, quæ mihi eſſet hydatidis non ita pridem diſruptæ indicium. Quæ omnia etſi ita ſunt; tamen quando nihil eſt, quod vetet concipere, hydatidem recens diſruptam, fuiſſe exiguam, corpuſcula autem quædam, vel plura, vetuſtarum hydatidum eſſe veſtigia, denique revehentium vaſorum oſcula, ut in quorundam Vaginali tunica vix ulla, aut obſtructa eſſe, ideoque in iis effuſam aquam diutius ſervari, ſic contra in aliis majori eſſe numero, magiſque patentia; cum igitur concipere hæc liceat, ſatis eſſe cauſæ non video, cur priores illas conjecturas omnino abjicere cogamur. Utcunque id eſt; ex lectis quas propoſuimus, ex relectis autem quas indicavimus, Obſervationibus collegeris, hydatides, excreſcentias, corpuſcula nobis ut plurimum ad ſuperius teſtis extremum, atque adeo prope majorem epididymidis globum occurriſſe: & cum in utroque extarent teſticulo, ſæpius eundem utrobique locum tenuiſſe, quin etiam ei adnatam, aut ſaltem proximam, quantum delineatio videtur oſtendere, illam hydatidem fuiſſe, quam teſtis figuram, & magnitudinem referentem ſupra (3) memoravimus: quæ res non prorſus indignæ ſunt fortaſſe, quæ animadvertantur, & quorum

(1) Epiſt. 3. n. 22. (*) Epiſt. 53. n. 40. (2) Epiſt. 44. n. 5.
(3) n. 3.

rum cauſæ forſitan ex propiore Spermaticorum vaſorum faſciculi inſertione perquirantur. Verum te illud magis ex me quæſiturum puto, num igitur nuſquam, niſi inter Vaginalem tunicam, & Albugineam hydrocelem offenderim. Ego vero ut ſemel viderim in ipſa, ut arbitror, Albuginea, continuo exponam.

31. SENIS, qui ab alto cadens Martio menſe A. 1706. ex capitis ictu mortuus eſt, reliquam hiſtoriam, cum de iis ictibus agam, (1) habebis: hic ea tantum, quæ ad herniam attinent duplicem, qua in dextero tantummodo ſcroto laboraverat.

OMENTUM, quod in ipſo ventre erat dextrorſum retractum, ex eo deſcendebat in ſacculum, qui ad latus faſciculi Spermaticorum vaſorum non ultra ſummam teſticuli partem extendebatur. Intus erat lævis, ex eoque omentum nullo negotio in ventris caveam reductum eſt. Hernia autem altera ad hunc modum ſe habebat. Erat alter ſacculus priore multo minor, quippe teſticulo non longior, ſatis tamen latus, ex lævi, & ſeparabili factus membrana, ſubflavam aquam continens. Is teſticuli multo maximam partem cingebat, quippe latera hinc, & hinc arctiſſime committens ſua cum ea dorſi teſticuli parte, quæ utrinque ſecundum longitudinem epididymidi erat proxima, ut hæc particula extra ſacculum eſſet tota.

32. Qui Albugineam tunicam in duas membranas facili, & æquabili diviſione haud ſemel diduxerim (2), Cl. autem Teichmeyerum (3) videam id benigne augentem, affirmantemque, *in tres evidentes tunicas ſeparari poſſe*; ſacculum hunc minorem crediderim ex earum duabus ab interpoſita aqua effectum: quod hydroceles genus, niſi forte a Fabricio noſtro (4) indicatum velis, neſcio an ab aliis antea fuerit adnotatum. Genus autem illud, quod Viri cæteroquin doctiſſimi frequentiſſimum eſſe ajunt, & ego, nec ſine curandi ipſum modo, in illa Introductione (5) agnoſco, quæ adeo antiqua eſt, ut Galeno adſcribatur, illud, inquam, genus nec Valſalvæ, nec mihi occurrit, neque Experientiſſimo Heiſtero (6). Non tamen propterea ab aliis vel creberrime viſum negaverim, qui videlicet multo ſæpius aquam inter membraneas cellulas, quæ ſupra Vaginalem tunicam ſunt, interclusam, quam intra hanc effuſam, proponunt. Diu eſt cum alii, & in his certe Gerardus Blaſius (7) admonuere, hanc tunicam *non extendere ſe ultra teſtem, nec vaſa ſpermatica vaginali quadam tunica libera tegi; .... ſed pro ea membranulas dari plurimas, coagmentatas, vaſa hæc connectentes:* itaque vel rupto ad inguina peritonæo, tamen humori *ex ventre ad hoc ſpatium, id eſt in Vaginalis cavum, nullum dari tranſitum, ſed vero intra hanc, & ſcrotum ipſum*, id eſt in cellulas inter utrumque interjectas, & cum ſuperioribus illis aut per ſe, aut vi demum morbi communicantes. Hæc fere omnia ſequuntur nunc plures, nec ipſe nego, ut neque illud, quod adjiciunt, pondere tamen aliquando, aut acrimonia humoris, in ſuperioribus illis cellulis collecti, poſſe diſrumpi, aut erodi illud quaſi ſeptum membraneum, quod inter Vaginalis caveam, & illas cellulas intercedit, ſicque demum in eam humorem effundi, & unum perpetuum cavum fieri, Vaginalis nempe, & ſpatii, quod ſuperiores illæ diſtentæ cellulæ occupabant. Qua ratione forſitan illam noſtram explicabunt Obſervationem (8) Vaginalis caveæ ad ſummum uſque os pubis productæ, cui quidem explicationi pertinaciter haud refragabimur: quanquam non ſatis intelligimus, quomodo cum eo conſentiat, quod non modo alii, ſed ipſi quoque agnoſcunt, hydrocelem, ut cæteræ herniæ ſpuriæ, *dum increſcunt, adſcendere verſus inguina videri* contra ac legitimæ, quæ *deſcendendo verſus teſtes, augeſcunt*. Sed & alteram noſtram in Bubulco Obſervationem (9), cujus Vaginalis cavum tres ſupra teſticulum digitos pollices aſcendebat, ſi ad eundem modum explicent, aut nonnullas etiam de tot

(1) Epiſt. 52. n. 8. (2) Adverſ. 4. Animad. 1. (3) Vindic. quorund. Invent. in fine.
(4) Pentateuch. Chir. l. 1. c. 27. (5) c. 18.
(6) Diſſert. de Hydroc. n. 28. & Inſtit. Chir. P. 2. S. 5. c. 122. not. *b* ad n. 1.
(7) in Obſervatis, ſupra ad n. 8. citatis. (8) ſupra, n. 25.
(9) ſupra, n. 22.

tot aliis, in quibus ea cavea non magis quam ſoleat, ſurſum producta, plus minuſve humoris continebat; mirum erit, ne unam quidem unquam ſupra Vaginalem ſuperſtitem fuiſſe cellulam, quam videremus, humore diſtentam, imo, ſalvo illo, quod diximus, ſepto, humorem tamen, quod ipſi fieri poſſe negant, intra Vaginalem tranſiiſſe. Igitur ſi ea tantummodo, quæ nos conſpeximus, fideliter, ut ſolemus, hic quoque narrare tibi velimus, nuſquam in ſcroto, niſi in Vaginalis cavo, humorem collectum vidimus, ſi præter Senem, de quo noviſſime locuti ſumus, aſciticos excipias, in quibus tamen in minutas erat illas cellulas diſpertitus, quæ cuti propius ſubſunt, ut Epiſtolis XXXVIII (1), & XLI (2) expoſitum eſt.

33. Aſciticorum hanc hydrocelem, quam potius ſcroti hydropem vocant, minime neceſſe eſt cum vulgo ab aqua illa repetere, qua diſtentus eorum eſt venter; cum eædem cauſæ propter quas aqua tunc cæteras perſæpe infarcit cellulas, quæ cuti ſubjiciuntur, præſertim autem inferiores, efficere ſatis poſſint, ut in ſcroto pariter illas infarciat, eoque id facilius, quod pendulum eſt, & muſculorum viribus parum inſtructum. Nec tamen inficias ivero, nonnunquam immani aquæ vi, quæ in peritonæum nitatur, poſſe hoc intra ſcrotum adeo urgeri, ut ſi ſcrotum perfores, magno illac impetu ex ventre deſcendens aqua erumpat, quemadmodum ſe vidiſſe ingenuus, ſi quis alius, Vir narrat, Benevolus (3). Qui cum ait, abdominis annulum tunc fuiſſe ita dilatatum, ut pugnum admittere potuiſſet, nobis anſam dat admonendi, non licere uti, ſemper ſaltem, ingenioſa quadam explicatione originis in aſciticis veræ hydroceles *ab intento adductoque multum*, ob ventris tumorem, *muſculo obliquo*, *atque ſic arctato ejus oſtio*, oblonga videlicet fiſſura, quam annulum vocant, unde illac tranſeuntes venæ Spermaticæ comprimantur.

34. Cæterum earum venarum preſſio interdum ab immani potius aquarum pondere illis, dum ſub peritonæo tranſeunt, incumbentium facile repetenda, quantum poſſit facere ad hydrocelem gignendam oſtenderem, ſi opus eſſet, exemplo præſertim, quod apud Cl. Baſſium (4) leges, magnæ hydroceles, quæ ſubligaris, arctius, & validius inguen comprimentis, uſum brevi poſt conſecuta eſt. Et Medicum tamen novi ſenem, qui ad defluxionem, ut ipſe ajebat, ad teſticuli non modicum jam tumorem intercipiendam adſtringentia medicamenta inguini imponi juſſerat, quaſi arteriam invehentem poſſent, venas autem, & lymphæ ductus revehentes, tanto magis, quanto infirmioribus ſunt tunicis, non poſſent adſtringere. Quæ cum me conſulens Pharmacopola (is enim erat æger) ex me audiviſſet; continuo illa abjecit, & curatio reliqua magis profuit. Atque, ut cæteris hic omiſſis cauſis, Spermaticas tantum venas in hydrocele, & pleriſque aliis illegitimis herniis ſpectemus; ſunt illæ per ſe ad hæc gignenda, & fovenda mala ſatis pronæ, ſive poſitum attendas, ſive ingentem ab initio ad finem uſque longitudinem, ſive inertiorem, quem revehunt, ſanguinem, quippe tenuibus, & actuoſis particulis in teſte orbatum, ſive arteriæ ſociæ ab origine exilitatem, longiſſimumque decurſum, ſive adjecti unius Cremaſteris muſculi infirmitatem, ſive denique valvulas in venis ipſis aut nullas, aut paucas, aut officio, id quod injecta teſtes verſus oſtendunt, non ſatis pares in iis præſertim, qui crebrius, diutiuſque aut veneri, aut venereis cogitationibus intenti, venas illas dilataverint. Ob has igitur cauſas, ab Doctis Viris ſatis agnitas, & quæ tamen ad ſemen rite ſecernendum requirebantur, ita ſunt hæ venæ ad ea, quæ indicavimus, mala inferenda, aut augenda idoneæ, ut ſi libidinum intemperantia accedat, compreſſio, ictus, aut aliud quidpiam unde motus ſanguinis per ipſas magis retardetur, illa non difficile ſequantur, nedum, ſi eæ non vitentur res, augeantur. Atque adeo ex retardatione iſta deduci video ab Eruditiſſimo Scriptore explicationem Obſervationis Dodonæi, in Sepulchreti quoque Sectionem proximam (5) rela-

(1) n. 26. (2) n. 18. (3) Diſſertaz. 1. (4) Dec. 1. Obſ. Anat. Chir. 9.
(5) Sect. 30. in Schol. ad Obſ. 1.

relatæ, & in hac (1) laudatæ, hydroceles videlicet, cum ab interna cauſa eſt, in ſiniſtra ſcroti parte ſemper, aut ſaltem, ut illam Obſervationem contraxit Hildanus (2) *ut plurimum* occurrentis. Cum enim quod illi de ſiniſtra vena Spermatica quaſi a proximo rene ſerum in ſcrotum vehere poſſet, comminiſcebantur, locum haud habeat hoc tempore; optime quidem id ſubſtituitur, ſanguinem ab ea vena in Emulgentem expedite non referri. Exemplum vero, quod ad impedimentum explicandum producitur, ut ſi ren proximus calculis, & arena, & ulcere laboret, exiguus autem calculus ex ulcere cum ſanguine in Emulgentem venam abripiatur, ex hac autem procidat in Spermaticam, & ſanguinis e teſte refluxum turbet; exemplum hoc, inquam, adeo in hydrocele rarum eſt, ut ipſe, qui proponit, non diffiteatur, imo ab aliis probabiliorem cauſam requirat frequentiſſimæ rei, aut certe ex ejus quoque obſervatione *longe crebrius* in ſiniſtro, quam in dextero ſcroto occurrentis. Mihi vero non alia hic quærenda videtur cauſa, quam ea, quæ a me alibi (3) cum Doctiſſimis Viris agnita eſt, cur ren ſiniſter ſæpius, quam dexter, ſit calculis obnoxius. Cum enim ſanguis per ſiniſtram Emulgentem venam, quippe longiorem, & Magnæ arteriæ in tranſverſum impoſitam, non expedite adeo, & cito, ut per dexteram, feratur in Cavam, Spermatica autem vena ſiniſtra, non ut dextera, in Cavam ipſam, ſed in Emulgentem illam ſiniſtram influat; ſatis apparet, ubi ſanguis in vena utraque Spermatica æque ad ſubſiſtendum pronus fuerit, facilius tamen fore, ut in ſiniſtra ſubſiſtat, ſive lentius aſcendat, quam in dextera. Neque aliam proferrem cauſam, cur Cirſocele *ſiniſtrum latus fere ſemper afficiat* ſecundum Arantii (4) Obſervationes: quæ tamen, ut & ſuperiores, quas modo de hydrocele memoravi, an cæteris pariter Obſervatoribus reſpondeant, in medio relinquo. Nam & plures plerorumque opus eſſet editas extare hac de re in utroque morbo Obſervationes, & quas Valſalva, & ego habuimus, forte accidit, ut quo eæ in latere habitæ ſint, non niſi perraro ſit adnotatum.

35. Sed priuſquam de Cirſocele pauca adſcribamus, de Pneumatocele, & de Hæmatocele, ut propoſitus ordo (5) poſtulat, multo pauciora attingemus. Hanc enim haud vidimus, quippe raro diuturnam, ut cæteræ. Nam cum ſanguis ſive ex vulnere inflicto, ſive ex curatione in ſcrotum defluxit, cito Chirurgi rationem ipſam, nedum Celſi (6) præceptum ſecuti, via facta detrahunt. Nonnunquam tamen ex eroſione membranarum teſticuli *notabilis copia cruenti ichoris* Vaginalem tunicam diſtendit, ut, hac inciſa, *cum impetu erumperet*, quemadmodum invenio apud Juſtum Schraderum (7). Pneumatocelem autem ſi ita accipiamus, ut ab aere fiat intra aliquod inteſtinum incluſo, quod in ſcrotum deſcenderit, cujuſmodi adnotandum in primis exemplum protulit Cl. Hallerus (8), ex parte aliqua fortaſſe vidi: ſin vero ut ab aere, quomodo plerique accipiunt, ſcroti cellulas diſtendente, non memini legiſſe, qui ſine cæterarum omnium, aut plurimarum, aut certe, ut apud Palfinium (9), proximarum ſcroto partium emphyſemate conſpexerit. Mihi in jam mortuo ut in ſolo apparuerit ſcroto, Epiſtola habes V. (10)

36. Cirſocelem Cornelius Celſus unam ex omnibus herniis ramicis, aut ramicum nomine deſignavit, ſive ſcrotum occupet, idque aut exterius, aut interius, ſive inguen tantum impleat: quem ordinem ut proponit capite, non 17., ſed 18. libri 7. ita in curatione ſequitur cap. 22., & 24. Quæ adnotare volui, ne, ut ingenioſiſſimus alioquin Vir, nonnihil hæreas in ramicis nomine apud Celſum, obſcurumque tibi hoc ejus ultimum caput videatur, in quo bubonoceles quidem, ut finis docet capitis 18., curationem tradit, ſed bubonoceles, quæ non niſi a varicoſis venis fiat.

Obſcurus eſt Juſtus Schraderus, quem eo

(1) in Schol. ad §. 3. Obſ. 21. [2] Cent. 4. Obſ. Chir. 66. [3] Epiſt. 40. n. 12.
[4] De Tumor. p. n. c. 51. [5] n. 15. (6) De Medic. l. 7. c. 19.
(7) Dec. 2. Obſ. Anat. Med. 1. (8) ad Prælect. Boerh. §. 641. not. *u*.
(9) Anat. du corps hum. P. 1. tr. 2, ch. 18. (10) n. 19.

eo tibi libentius memoro, quod ejus Obſervationes in Sepulchreto omiſſas video. In illa enim ipſa, quæ paulo ſupra (1) indicata eſt, qua hæmatocelen quandam proponit, *innumeros* quoque *perreptantium vaſorum flexus ſupra modum turgidos* fuiſſe, ſcribit; *in ſuperficie* vero teſticuli, an Vaginalis tunicæ dicat, incertum: utrolibet enim loco eſſe poſſe, laudatis capitibus 18., & 22. Celſus docuit. Porro ut in Schraderi Obſervatione, ſic in aliis pariter haud raro accidiſſe, animadverto, ut cum Cirſocele aliæ eſſent herniæ conjunctæ. Vides Horſtium, quem hic habes in Sepulchreto (2). Relege etiam Epiſtolarum mearum locos, quibus hæc hernia deſcripta eſt, ut fuit a Valſalva, aut a me conſpecta. Ille (3) cum juxta primum Celſi (4) modum *ſuper ipſum ſcrotum* varicoſas venas ita vidit *inter ſe implicatas*, ut catenam referrent; hydrocelem ſimul invenit. Ego cum ſecundum ultimum primæ diviſionis Celſi (5) modum Cirſocelem inchoatam in Lanio (6), aut abſolutam in Figulo (7) deprehendi; ſimul in hoc reperi hydroceles initium, in illo autem hydrocelem. Erat præterea in Figulo ſubſtantia teſtis ita compacta, ut *alimentum amiſiſſe*, ſicuti in eo modo Celſus (8) loquitur, videretur, ſubjectumque habebat corpuſculum exiguum oſſeum: quod in memoriam redigit certam quandam aliam Valſalvæ, neſcio quo in homine habitam, Obſervationem. In dextero enim vaſorum Spermaticorum faſciculo intra peculiares membranulas corpuſculum offendit oſſeum: quod cum inter digitos valide premeret, ex duobus factum eſſe vidit. Globuli forma utrumque erat; ſed alterum grani milii, alterum viciæ magnitudine, hoc in parte ſubaſperum, illud vero eleganter ad margaritæ ſimilitudinem lævigatum. Cæterum de Cirſocele hæc adnotavit Arantius (9), maximam, opinor, deſcribens: *tactui turgentia vaſa digiti craſſitudine ſe ſe offerunt, inteſtinorum in modum, orbibus, & anfractibus obvoluta, quæ decumbentibus, magna ex parte deliteſcunt, hyemalique tempore, contracto ſcroto, minuuntur, ac minus infeſtant, æſtate vero maxime.*

37. Steatocele eidem Auctori eſt (10), *ubi adipoſus quidam humor in ſcroto, & circa teſtem concreſcit*. Secutus eſt autem antiquum illius *Introductionis* Scriptorem, quæ inter Galeni libros ſervata eſt, qui Scriptor cum inter cæteras hernias 17., & 18. capit. ſteatocelem nominaverit, in hoc altero curationem indicans, *adipem*, ait, eſſe *auferendum*. Verum ſive ſebum, ſive adipem vocare malimus quidquid unctuoſi intra ſcrotum aliquando concreſcit, ipſumque diſtendit, id certe aut ſub cute ipſa congeritur, aut in cellulis interioribus. Prius ad genus attinet quod ſupra (11) dixi, ſub ſcroto proprie ſic appellato plus pinguedinis, in imo etiam, me vidiſſe, quam in homine præſertim non multum pingui expectaſſem; nihil enim ibi pinguedinis, aut certe vix aliquid ſubeſt, idque interdum. Sed illud erat inchoamentum dumtaxat quoddam vitii hujus: quod expletum vides in Sectione hac Sepulchreti XXIX. (12) ex Graafio: eodemque fortaſſe referendum eſt, quod in memorata Horſtii Obſervatione ibidem (13) legitur: *in dextra ſcroti parte caro adipoſa*. Ad interiores autem cellulas ſpectat, quod in cadavere admodum pingui adnotavit, ut ſupra (14) aliam ob cauſam dictum eſt, Cl. Petſchius (15), cum enterocele, aut epiplocele in altero ſcroti latere eſſe videretur, nil niſi *pinguedinem* fuiſſe *in ſubſtantia peritonæi celluloſa collectam, & per annulos ad ſcrotum progredientem*. Sic apud Boerhaavium (16) legeris viſum ab ipſo in ſcroto tumorem maximum; in obeſo enim homine, teſticulo ſano, & libero, *pinguedo luxurians, exorbitaverat per annulum in ſcrotum cum vaſis ſpermaticis*. Schulzius (17) autem non infra inguina videtur offendiſſe *quantitatem magnam pinguedinis* a dextris, longe pauciorem a ſiniſtris, iiſdem vaſis *arcte intertextam*, ut a primo

(1) n. 35. (2) l. 3. Sect. 29. Obſ. 17. (3) Epiſt. 20. n. 24. (4) l. 7. c. 18., & 22. (5) Ibid. (6) Epiſt. 21. n. 19. (7) Epiſt. 7. n. 11. (8) cit. c. 18. (9) c. ſupra ad n. 34. cit. (10) Ibid. (11) n. 29. (12) Obſ. 14. §. 2. (13) Obſ. 17. (14) n. 10. (15) Syllog. Anat. Obſ. §. 89. (16) Prælect. ad Inſtit. §. 712. (17) Act. N. C. Tom. 1. Ob. 225.

primo inteſtinum, aut omentum eo prolapſum mentiretur, idque in cadavere potius ſtrigoſo, ſicut antea (1), ut aliud oſtenderem, a me relatum eſſe memineris. Mihi vero, qui interdum vel in macilento corpore pinguedinem iis vaſis paſſim interpoſitam a ſumma Vaginali tunica ad annulum uſque (eum enim tractum peculiariter tunc obſervabam) vidiſſe me, ſciam, in homine autem maxime toroſo, minime pingui, cum faniſſimus eſſet, occiſo, non ſolum in ima eorundem vaſorum ſede pinguedinem, ſed & inter epididymidem, teſtemque offendiſſe, denique in bubulco pariter non pingui, his Litteris (2) deſcripto, cum faſciculus illorum craſſior, qui ad alterum ſpectabat teſtem, e pinguedine fieret majori ex parte, inter alterum teſticulum, ejuſque epididymidem non defuiſſe pinguedinem: quæ res tametſi ab Anatomicis non eſt, quod recorder, memorata, fortaſſe haud infrequens eſt; mihi, inquam, non tam mirum videtur, in eorum vaſorum faſciculo præter modum auctam pinguedinem fuiſſe non ſemel deprehenſam, quam inter epididymidem, & teſticulum nunquam fuiſſe; niſi forte aliquando in Sarcocele quadam pinguedo pro carne accepta eſt.

38. Sarcocelis enim carnem non rubram modo, ſed & *albicantem* commemorat paulo ante laudatus *Introductionis* Auctor (3), & ipſe, ut alibi (4) indicatum eſt, pinguedinis ſacculos vidi, qui, cum hæc ſubſiſtente, intermiſtoque ſanguine eſſet infecta, carnem mentirentur. Porro de hujus herniæ natura, & ſede alii in alias, eaſque inter ſe adverſantes ſententias Medici abiere. Veſalius enim, quod ex Sepulchreto (5) cognoſces, ſibi perſuaſerat, ex omento fieri in ſcrotum prolapſo. Alii ab ipſo teſticulo extumeſcente, & indureſcente non differre exiſtimarunt. Reliqui autem ſicuti non negant, a primo eorum vitiorum interdum poſſe minus cautis Obſervatoribus imponi, ut pro ſarcocele accipiant, ita hoc nomine revera excreſcentem circa teſticulum, & ejus vaſa carnem, aut aliam ejuſmodi ſubſtantiam intelligunt. *Raro* id tamen, ut Celſus (6) admonuit, aut certe minus ſæpe, quam vulgus putat, ſi indubias Obſervationes quærimus, videtur accidere, nec fortaſſe longius a vero aberraſſe Olaus Borrichius, cum ad Obſervationem ſuam, ut in Sepulchreto habes (7), adnotavit, *frequenter ſarcocelem non tam adnaſci teſtibus, quam innaſci*; ubi etiam tradidit, quomodo hydrocele mentiri aliquando ſarcocelem poſſit, utque illa forſan, non hæc fuerit, quam radicis ononidis pulvere, urinam utique ciente, ſublatam credunt. Prudenter igitur tantum tribuit ei ſententiæ, quam ſecundo loco memoravimus, ut tamen diſerte locum relinquat etiam tertiæ, pro qua ſtare indicat exempla, quæ apud Lotichium ſunt, & Hildanum. Hæc ego quærens, in illius quidem Conſiliorum libro 6. (8), in hujus autem Obſervationum Centuria 4. facile inveni, miratuſque ſum, non ex hujus Obſervatione 65. quidquam in hanc Sepulchreti Sectionem eſſe relatum. Quod ſi ea, quæ per anatomen penitus examinata eſſent, quærebantur; at erat quæ referri huc poſſet Blaſii Obſervatio (9), in qua, non ut in illa Borrichii, tota carnea maſſa nihil erat, niſi ipſe teſticulus; ſed contra, craſſo quaſi ex glandulis durioribus cortice, nuclei inſtar, teſticulus continebatur. Nos vero etſi minime dubitamus, quin ut a cæterarum partium, ita ab eroſis, quacunque tandem ex cauſa, teſtium tunicis morbida poſſit caro excreſcere; in hanc tamen per diſſectiones necdum incidimus. Sed incidit quidem Cl. Pohlius (10), qui *ſecundum propriam obſervationem* ſarcocelem eſſe dixit, *tumorem teſticulorum fibroſum, & carneum, plus minus durum, & doloroſum, ſucceſſive ortum, qui aut totam teſticuli ſubſtantiam auget, inque molem carni ſimilem convertit, aut ſaltem parti hujus adnatus excreſcentiam veluti carnoſam format*. Veruntamen præcipue, ut vides, in toto id agnoſcit teſticulo: exemplum autem profert ſarcoce-

(1) n. 10. (2) n. 22. (3) c. 18. (4) Adverſ. Anat. 2. Animad. 6.
(5) Sect. hac 29. Obſ. 15. §. 3. (6) l. 7. c. 18.
(7) Sect. cit. Schol. ad Obſ. 22. §. 1. (8) c. 3. Obſ. 9. (9) 15. Partis 1.
(10) Progr. de Hern. & ſpeciatim de Sarcocele.

cocelis ab ſe diſſectæ, in qua teſtis ſubſtantia *tota in materiam purulentam abierat*. Quod ſi legeris Exercitatiſſimi Viri Dieterici Sproegelii (1) Obſervationes illas, in quibus cum hydrocele, ut cauſa, vel ut effectu, ſarcocele conjungitur; teſtem videbis repertum *livido-atrum*, *putridum*, aut *extenſum: durum*, *& ad extra cum epididymidibus corroſum*, *& calloſum*, aut *partim putredine friabilem*, *partim vero perfecte cartilaginoſum*, & *tunicam* quoque *albugineam cum epididymidibus totam cartilagineam*, aut denique *tumidum*, & cum diſſecaretur, *pus genuinum flaveſcens ſpiſſum in medietate exhibentem*, *cum arroſione*, *& incipienti calloſitate parietum*. Vix in una Obſervatione (2) *tumidæ*, *& ſcirrhoſæ glandulæ inventæ* memorantur; ſed non in teſticuli ſubſtantia: num ergo in ejus ſuperficie? an in funiculo ſpermatico? nam in hoc quoque ſarcocelem agnoſcunt, & minime attingunt, ſi ventrem ſubiit, velut illa, quam a Valſalva conſpectam deſcripſi (3) in teſte incipientem, & duri inſtar tuberis quaſi glanduloſæ naturæ illuc aſcendentem ubi cum ſimili meſenterii immani tumore conjungebatur. Sed ne a ſarcocele, ipſis in teſtibus quæſita, recedamus: præclaræ ſunt Ill. Viri Heiſterii (4) Obſervationes. Deprehendit hic teſticulos, quales delineat (5) quatuor, ea omnes magnitudine, ut merito redargueric (6), qui ſarcocelem *ovum gallinaceum nunquam excedere* ſcripſerunt. Omnes quoque invenit ſcirrhoſos, & æquali ſuperficie, ut non ſine cauſa affirmaverit (7), *teſticulos ſcirrhoſos longe frequentiores eſſe excreſcentiis e teſticulis*. Cætera apud ipſum videbis, & in his unum ex iis teſtibus (8) *corruptum*, *& quaſi cancroſum* fuiſſe. Interea ad ultimam ex herniis a nobis enumeratis veniamus.

39. Spermatoceles nomine Auctor quidem Obſervationis, quæ XX. eſt in hac Sepulchreti XXIX. Sectione, herniam accepit, quam faciat *vas deferens corrugatum*, *in ſcrotum deſcendens*, facillime tamen aut manuum ope, aut corporis ſitu reſupino intro rediens. Quis eſſet is Auctor, ut melius poſſem quid ſibi vellet percipere, fruſtra ſub Obſervatione quæſivi. Eſt enim ſubſcriptum: *Idem ibidem*, nempe aut Rolfinckius, aut Riolanus, aut Hildanus, aut Roſcius: hi enim in proximis ſuperioribus Scholiis, & Obſervatione fuerant nominati. Quorum neminis cum illa eſſe verba agnoſcerem, caſu denique factum eſt, ut Chirurgiam verſans Barbettianam (9), in illa ipſa verba inciderem, nec plus tamen, quam quod in Sepulchreto exſcriptum eſt, invenirem. Difficile ſane eſt intellectu minime ignorantibus, quomodo vas ſemen deferens, adhærens ad veſicam, ureteri autem in tranſitu impoſitum, unde Ruttyus (10) in nephriticis doloribus retractionem teſtis repetebat, & denique per creberrimas celluloſas membranas ubique tum ſupra abdominis annulum, tum infra ad ſuum uſque ortum cum proximis partibus ſit colligatum; difficile, inquam, iis, qui hæc ſciant, eſt intellectu quî poſſit adeo intra ſcrotum hoc vas deſcendere, ibique complicari, ut herniam faciat. Quod cum ipſe non meminerim ab ullo in diſſectionibus eſſe conſpectum, nec per eas, quod ajat, Barbettus viderit, ſuſpicioni locum eſſe cenſeo, longe aliam rem ac quam ipſe credidit, fuiſſe, quam ab ſe dicit non ſemel obſervatam. Itaque ſpermatocele, quæ ſi illud mihi ſignificaret, ſupra eſſet inter legitimas hernias relata, inter illegitimas retinetur ſic intellecta, *ut ſeminis aggeſtionem* deſignet *in teſticulis*, quæ hos interdum *ad ingentem attollat molem*; utor autem verbis, quibus olim Collectores *Bibliothecæ Anatomicæ* (11) rem hanc propoſuerunt, petentes, ut ejuſmodi hernias *liceret ſpermatocelas* vocare: neque enim iſta ſignificatio, nedum iſtud nomen, primum inter Medicos nuperrime vulgatum eſt, ut Vir cæteroquin Doctiſſimus videtur exiſtimare. Quin rem *non ſemel* ab ſe in viris ſalacioribus eſſe animadverſam, Collectores illi confirmarunt,

(1) Obſerv. quædam ſelectiores §. 56., & ſeqq. (2) §. 51. (3) Epiſt. 39. n. 2.
(4) Differt. de Sarcocele. (5) Fig. 1., & ſeqq. cum Explic. (6) in Proœmio.
(7) §. 37. (8) §. 34. (9) Part. 1. c. 7.
(10) Treatiſe of the Urinary paſſag. Sect. 3. P. 1.
(11) Tom. 1. in Adnot. ad Graaf. Tract. de Viror. Organ., & cæt.

runt, cum eſſet *obſtructio in aliqua epididymidis parte a ſeminis particulis concreſcibilibus efformata*; ſemel autem oculis ipſis rem uſurpaſſe, cum poſt ſeminis ita cohibiti, intra ſcrotum effuſionem, indeque ortum abſceſſum ferro aperiendum, poſt ejuſque expurgationem, non pus amplius, ſed ex ea epididymidis parte, quæ inter ejus globos media eſt, ſemen quod ipſam diſtendendo perruperat, evidenter prodiret. Quod epididymidis foramen ſi forte malis erodenti potius abſceſſus materiæ, quam ſemini diſtendenti tribuere; negare tamen non poteris, quod ratio dictat, ſi tranſitus ſemini in ſuas veſiculas quacunque de cauſa intercipiatur, aut ſi ex veſiculis jam diſtentis reditus per revehentia vaſcula in ſanguinem prohibeatur; fore ut ab novo ſemine uſque & uſque in teſtibus ſecreto, teſtes ipſi, epididymides, & reliqua ejus conceptacula repleantur adeo, ut primum intumeſcant, quo tempore ſpermatocelem eſſe, dicemus, tum deinde ut ſtructura tenuior, & mollior, quæ in teſticulis præſertim eſt, paulatim vitietur, diſruptiſque vaſculis tum ſemen, tum ſanguinem, tum lympham vehentibus, tumores denique mixti generis in teſtibus procreentur. Nunc age ſis aliquot exemplis hæc declaremus.

40. Queſti ſunt aliqui apud me, quibus ilia flatibus erant diſtenta, non tam de tenſione, & dolore, quam alii de uno, alii de utroque teſticulo tunc potiſſimum intumeſcente, cum flatus maxime urgebant, detumeſcente autem, nullo prorſus relicto incommodo, cum flatus remittebant. Credidi, ab inteſtinis diſtentis viam ſemini intercludi compreſſis vaſis hoc ad veſiculas deferentibus, imo ipſis interdum veſiculis, ut delatum non admitterent. Sic quoque memini, cum ante hos triginta annos Rhodigio ad nos Vir honeſtus veniſſet, tumori cuidam obnoxius, qui inter abdominis muſculos ad epicolicam regionem dexteram non ſemel redierat, diceretque, quotieſcunque aderat tumor, teſtem ſubjectum moleſte ſibi graviorem fieri, ut ſacculo ſcrotum excipere, & ſuſtinere opus eſſet; memini, inquam, rem hanc ita ipſi, & Medicis, qui in conſilio mecum aderant, jam tum explicaſſe, ut cum Obliquus dexter muſculus ab attollente tumore tenderetur, & quod conſequitur, oblonga ejus fiſſura, quæ annulus dicitur, conſtringeretur, non eſſet mirandum, ſi vaſe quadantenus adſtricto, quod, illac tranſiens ſemen defert, nonnihil hujus retardaretur aſcenſus. Sed in hoc, & in illis quoque fortaſſe viris fieri poteſt, quanquam reſtitantis ſanguinis indicia non erant, ut compreſſa, aut arctata pariter vena Spermatica, remorato non minus ſanguini quam ſemini, ea, quæ diximus, eſſent tribuenda. Sunt autem inter Valſalvæ litteras quædam ad Virum Principem datæ, cui poſt nuptias teſticulus creverat ad gallinacei ovi magnitudinem. Hunc Valſalva tumorem a ſubſiſtente ſemine eſſe poſſe cogitabat, nec præter rationem, propterea quia æger non facile ſemen, quo abundabat alioquin, ſolebat emittere, ut interdum re imperfecta a concubitu diſcederet. Pariter in Juvene, de quo narrat Hildanus (1), cujus narrationis ſummam habes in Scholio ad eam, quam in Sepulchreto indicavimus (2), Barbetti Obſervationem, quis non a ſemine, ſed a ſanguine repetat dolorem inguinum, & teſticulorum tumorem, imminentem ſeminis ejaculationem repente prohibitam conſecutos? Evanuit quidem uterque a ſiniſtris; a dextris vero tumor non modo perſtitit, ſed progreſſu temporis in carnoſam ingentem herniam excrevit. Idem ab eadem cauſa alteri contigiſſet, niſi tumorem, ad pugni majoris magnitudinem intra annos duos jam auctum, rara felicitate reſolviſſet Cl. Crauſius (3). Generoſo autem Viro, cujus ejuſdemmodi tumorem, nec alia ex origine natum, conſpexi, quis contigerit exitus, ſcire non poſſum, cum hac tranſiens, vix me conſulto, perrexerit neceſſarium iter conficere. Inutile certe, præter Chirurgi ferrum, auxilium omne expertus eſſet, ſi tumor ejuſdem fuiſſet naturæ ac in Juvene (4) fuit, cui ab non ita diſſimili cauſa

(1) Cent. 4. Obſ. 64. Exempl. 1. (2) n. 39.
[3] Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 282.
[4] Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. Obſ. Anat. 4.

cauſa exſecta e ſcroto eſt maſſa carnis albiſſimæ, & ſolidiſſimæ, in cujus centro globus oſſeus concludebatur. His autem quatuor cur non ambo teſtes, ſed alter aut tumuerit, aut tumens perſtiterit, quando in utroque pariter teſte cohibita ſeminis copia eſt in medio veneris æſtu, non ita facile dictu eſt, niſi forte non æqualem utrinque copiam, aut fluxilitatem ſeminis, aut tunicarum, & cremaſteris muſculi vim, aut revehentia vaſa ab altero latere magis patula fuiſſe, aut aliud aliquod iſtiuſmodi conjiciamus.

41. Cæterum tumores teſtium, quacunque a cauſa originem habeant, ex alia in aliis conſtare videntur materia, ut puta (præter exempla hactenus propoſita) ex ſubſtantia carnea, & nervoſa apud Borrichium (1), ex glanduloſa, & veſiculis ſanguine plenis apud Bartholinum (2), ex *ligamentoſa*, & ex parte ad cartilaginis naturam accedente apud Schraderum (3), ex cartilaginea apud Ruyſchium (4). Ego cum in Viro, quem de Gonorrhœa ſcribens (5) commemorabo, teſticulum præſertim dexterum æquo grandiorem offendiſſem; diſſecans inveni adipis aliquid intimæ ejus ſubſtantiæ interjectum, non peſſime alioquin ſe habenti. Unde fieri poſſe conjeci, ut nonnunquam ex pinguedine præter naturam innata, & aucta aliqui teſtium tumores facti deprehendantur. Quod ſi ingentes, quos aliquando in viventibus conſpexi, in mortuis vidiſſem, & incidere potuiſſem; non dubito quin ſingularia quædam fuiſſem obſervaturus, ſi moli ſtructura reſpondiſſet. Nam primum Bononiæ vidi olim grandem adeo, ut ad illum accederet, quem Ruyſchius (6) dixit *prodigioſæ magnitudinis*, ſive *humanum maximum*, ſi Curis quoque Poſterioribus (7), ut videtur, de eodem loquitur. Sed quamvis minorem, non eo tamen exitu, quo ille major, exſectum fuiſſe audivi. Deinde vero Patavii ea magnitudine teſtem vidi, ut niſi qua fide ſim probe noſſes, tibi ſcribere non auderem, veritus ne mendacem ſuſpicareris. Nam ſi Ruyſchianus ille *caput fœtus humani* ſuperabat; is, quo de loquor, duo plane ſuperabat virorum capita in unum juncta. Itaque ut rem perrarum inſpicerem, Majo menſe A. 1730. tranſeuntem hac hominem cum Ateſtem repeteret, ubi degebat, venire ad me domum, voluit Antonius Mocenicus Eques Splendidiſſimus, & Aloyſio fratre, qui tum Venetiarum Dux erat, digniſſimus. Ubi primum hominem aſpexi, ignarus quis eſſet, & cur ad me veniret, magno hydrope aſcite laborantem credidiſſem, niſi a dextris tantummodo ventrem adhuc obtectum veſtibus tumere animadvertiſſem. Ubi vero omni ablato integumento, & faſciis detractis, quibus tumorem illuc per ſe vergentem, ad abdomen adductum, hypochondrium uſque verſus ſervabat, eam, quam dixi, magnitudinem miratus, contrectare cœpi (tactum enim ferebat, omni ſemper dolore carens) mihique viſus ſum quaſi ſarcoma quoddam tangere, ſphæroidis forma, & ſua ubique cute obductum. Qua ex cauſa, & quomodo cœpiſſet, quærenti, reſpondit æger, etſi ictum jam inde a puero ibi excepiſſet; teſticulum tamen non niſi virili ætate in tumorem creſcere cœpiſſe, qui plurium demum annorum ſpatio ad eam pervenerat molem.

42. Unum vero hic es admonendus, teſtium auctam magnitudinem Valſalvam, ut in ejus ſchedis eſt, plerumque deberi vidiſſe tunicarum vitio eoſdem veſtientium. Nec mihi quibuſdam præſertim in caſibus id creditu difficile eſt, qui ut ſuperiore Epiſtola (8) ſcripſi, cum æquo majores teſticulos planeque tumidos offendiſſem, non a diſtenta eorum ſubſtantia, ſed a tunicis craſſioribus factis id eſſe comperi: quin etiam in herniis tum ſpuriis, tum legitimis auctam membranarum, quibus continebantur, craſſitudinem animadverti. Sic in hydrocele, quam in Milite ſupra (9) deſcripſi, Erythroidem, & Vaginalem adnotavi fuiſſe craſſiores, ut alibi (10) in Lanio, ejuſdemmodi herniis affecto, denſiorem utram-

[1] Sepulchr. S. hac 29. Obſ. 22. §. 1. [2] Ibid. §. 2.
[3] Obſ. ſupra ad n. 35. cit. [4] Theſ. Anat. 9. n. 51. [5] Epiſt. 44. n. 5.
[6] n. 51. cit., & Tab. ibid. 3. Fig. 1. [7] n. 28. [8] n. 28.
[9] n. 17. [10] Epiſt. 21. n. 19.

utramque Vaginalem. Sic in Senis epiplocele (1) peritonæum, ſacculum faciens, ſimul dilatari, & craſſius fieri, in Juvenis autem entero epiplocele (2) ſacculi tunicam non minus craſſam, & firmam, quam arteriæ Pulmonaris, & in Mulieris Crurali hernia (3) ita craſſam, ut in plures quaſi laminas non difficillime poſſet dividi. Fieri tamen poteſt, ubi ſacculi orificium multo majus eſt, ſicuti in herniis ingentibus contingit, quam annulus, aut ubi herniæ iis locis accidunt, in quibus muſculorum tendines nullo ſecundum naturam hiatu pertunduntur, quemadmodum inter Rectos fiunt, & Obliquos, aut ſupra, infrave umbilicum inter Rectum, & Rectum, fieri, inquam, poteſt, ut ſacculi craſſitudo non tantum a peritonæo ſit, ſed fere a tendinibus quoque, ſimul cum peritonæo extrorſus compulſis. Itaque Meryus (4) in hernia illa, quam pene omnia inteſtina Tenuia faciebant, in ſaccum vidit non peritonæum modo, ſed & ſingulos utriuſque Obliqui muſculi, & Tranſverſi tendines ſe ſe evidenter producere: & tres quoque hos tendines quatenus Waltherus viderit in hernia ſe extendentes, & magnum, quamvis cum illo Meryi non comparandum inteſtinorum pondus ſuſtinentes, & ne hernia porro creſceret (quam utilitatem in aliis pariter, neque id raro, præſtare arbitrabatur), quo ad ejus fieri poſſet, obſiſtentes, ex Actis, quæ Lipſiæ prodeunt, Eruditorum (5) cognoſces. Sed etſi Mauchartus (6) laminam ex fibris tendineis ortam muſculi Obliqui Externi non ſolum delineat (7), verum etiam nomine *tunicæ aponeuroticæ* inter cæteras herniarum tunicas proponit; tu tamen quatenus hæc agnoſci a me dixerim, probe memento. Neque enim me fugit, præſtantiſſimos eſſe Anatomicos, qui in herniis ab ſe diſſectis ea negent perſpici potuiſſe. Quibus ut libentiſſime credo, ſic invitus crederem, Meryum, & Waltherum, egregios Profeſſores, in aliis herniis (neque enim de omnibus loquebantur) cum tanta uſi fuerint diligentia in ea perquiſitione, quæ ſe vidiſſe ajunt, pervidere non potuiſſe. Veruntamen, ut hanc interea controverſiam ſeponamus, ſatis eſt exemplorum in iis tunicis, quas in herniis omnes agnoſcunt, unde pateat, quomodo ex illarum potiſſimum aucta craſſitudine teſticulus, qui non ita ipſe extumuerit, in immanem tumorem excreviſſe videatur.

Obſervatio eſt altera ejuſdem Waltheri, in iiſdem Actis (8) propoſita, qua ſcrotum, & penis tumida adeo deſcribuntur, ut hic ad genua, illud infra genua ſe extenderet, craſſitudo autem utriuſque ei longitudini reſponderet. Quam ad Obſervationem nullam memini legiſſe, quæ propius accedat, quam ea, quæ A. 1755. Syracuſis miſſa ad me eſt, typis exſcripta, & publico Civitatis teſtimonio confirmata. Sed hæc in vivente homine; Waltheriana autem etiam in mortuo habita eſt. In hoc igitur, inſtituto examine, cutis ſcroti triplo craſſior, cellulæ autem ſub illa adnatæ, interque teſticulos pergentes, adeo diſtentæ a tenaci humore compertæ ſunt, ut molem inertis carnis repræſentarent, cui pondus tumoris totius, librarum videlicet ferme quadraginta, potiſſimum debeii videbatur. Erant quidem teſticuli naturalibus multo majores, quippe craſſiore Albuginea tunica humorem, & tophos comprehendente, ut vix pars exigua, eaque in altero dumtaxat latere tubulis tenuiſſimis relinqueretur, qui propriam teſtis ſubſtantiam faciunt. Sed hæc quantulam demum univerſi tumoris partem efficerent, ſatis intelligis. Itaque ſcite, ut ſolet, Vir Præſtantiſſimus Heiſterus (9) tumorem hunc ipſum ſcroti potius, quam teſticulis, fuiſſe cenſuit, nec aliter de maximis aliis, quorum diſſectio non habetur, exiſtimavit, quos inter ille eſt librarum ſexaginta, memoratus in Regiæ Pariſienſis Academiæ Scientiarum Hiſtoria (10). Noverat quippe Vir Exercitatiſſimus (11), vel in hydrocele,

[1] Ibid. n. 15. [2] Epiſt. 34. n. 9. [3] Ibid. n. 15.
[4] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701. Obſ. Anat. 5. [5] A. 1738. M. Jun. P. 2.
[6] Diſſert. & cæt. ſupra ad n. 3. cit. [7] Fig. 2. ad DD.
[8] A. 1725. M. Novembr. cum Tab. 5. Fig. 1. [9] Diſſert. de Sarcocele §. 36.
[10] A. 1711. Obſ. Anat. 1. [11] Diſſert. de Hydyocele n. 32.

le, præſertim antiqua, teſticulorum tunicas, & præcipue *dartum*, *&* *vaginalem admodum ſæpe craſſas reddi*, ut craſſitudinem æquare viderit *quinque vel ſex linearum*, *&* *quod excedit*: quamobrem monuit, triangulari inſtrumenti apice *plerumque non niſi difficillime perforari*, ideoque (1) apicem illum *non nimis cito eſſe retrahendum*, *quia alias tunicæ non perforatæ eſſent*. Quin etiam in ſarcocele quanto Albuginea tunica craſſior fiat, nobis facile conjiciendum reliquit, cum poſtquam illam tunicam incideret ea ſpe fore ut vaſcula ſeminis magna, & valde diſtenta apparerent, *æque parva* invenit *ut in ſano*, *&* *naturali teſticulo eſſe ſolent*, *id quod mirandum*, inquit, fuit *in tanta teſticuli diſtentione*. Atque ut craſſioris factæ ejus tunicæ aliud habeas exemplum; inſpice oſſei facti humani teſtis iconem illam, quam exhibuit Cl. Reinholdus Wagnerus (2). Cum videris, quanto major naturali teſticulo ille fuerit; tum animadverte, ejus dumtaxat *ſuperficiem*, *craſſitie pennæ columbinæ*, *in os duriſſimum abiiſſe*, exterius tuberculis oſſeis piſi magnitudine aſperum, intus vero læve, qua mediocrem caveam comprehendebat ubi *latitabat materia gelatinoſa ſeminis corrupti*. Scilicet teſtis ſubſtantia, olim incluſa, nulla jam erat; ſuperficies oſſea, craſſæ factæ Albugineæ tunicæ debebatur.

43. Verum ut hæ Litteræ ſuperioribus, quemadmodum promiſi, breviores ſint; alia de herniis, & teſticulis huc addere ſuperſedeo, ne de horum quidem dolore quidquam adjecturus, niſi ut Obſervationes legas, quas ſupra (3) indicavi, Cl. Virorum, & in quibus dolorem fuiſſe invenies (in pluribus autem invenies) quomodo ſe habuerit teſtis, attendas. Simul ex una earum, quæ Heiſteri eſt (4), facile cognoſces, qua ratione non modo in ægro illo, ſed in altero etiam, quem deſcribit Sproegelius (5), dolores a teſticulo ad lumbos poſſent propagari. Nec alia adjicio, quamvis de Teſticulorum Dolore Sectio proxima Sepulchreti inſcripta ſit. Tota enim vix duas ſimul cum Scholiis paginas implet, in eaque, ut omittam Obſervationem IV. fortaſſe ex I. compendio ortam; certe V. ut Bonetus ipſe fatetur, ex §. 2. repetita eſt XXII. Obſervationis Sectionis ſuperioris, Scholiorum autem, quod non fatetur, ad Obſ. illam I. pars aliqua, etiam ubi ſanguinis Circulationi apertiſſime adverſatur, jam adoptata ab ipſo fuerat, & appoſita ad §. 3. Obſ. XXI. ejuſdem ſuperioris Sectionis, ut Scholii partem Obſervationi II. hic ſubjicit, quam illic ſubjecerat Obſervationi XX. Sed illic quoque non tam mirum eſt, Obſervatione XXIII. iteratum eſſe, quod §. 2. Obſervat. XV. poſitum fuerat, quam in una eademque pagina idem in prima parte Scholii ad §. 2. Obſervat. XXII. reſcribi, quod ſcriptum modo fuerat in ſecunda Scholii parte ad §. 1. Neque dicas, a me pariter in hac Epiſtola repetita eſſe plura, quæ in aliis, mea, aut Valſalvæ obſervata narrans, propoſueram. Aliud enim eſt, quæ jam ſatis dicta ſunt, iterare; aliud quæ ne paſſim diſcerperentur Obſervationes, alibi ad ipſas explendas tradita ſunt, ſummatim perſtringere, ut opportuniore, quemadmodum ibi promiſſum ſæpe fuerat, loco perpendantur. Morem hunc, te, ut ſperare juvat, probante, ſervabimus; illum vero, quem haud dubitamus a te quoque minus probari, non ſequemur. Vale.

[1] n. 36. [2] Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 30. [3] n. 38.
[4] Diſſert. ibi cit. §. 30. [5] Obſ. ibid. cit. §. 51.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLIV.

Verba fiunt de Gonorrhœa.

ETSI pauci forte ſint Anatomici, a quibus tot fuerint, quot a me, urethræ viriles diſſectæ, & diligenter perluſtratæ; tamen aut rarius, quam vulgo exiſtimant, luculentiora in eo canali vitia occurrunt, quæ contagioſam Gonorrhœam comitentur, aut neſcio quo caſu factum eſt, ut cum magnus hominum hac infectorum ſit numerus, illa ego vitia tam luculenta vix unquam, aut ne vix quidem conſpexerim. Quid Valſalvæ acciderit, ignoro; neque enim ſcriptis mandavit ſi quid forte in iis invenit, qui cum laborarent eo morbo, deceſſerant. Quid aliis contigerit, legi. Quæ vero ipſe viderim, aut non viderim, nunc eo ordine ad te ſcribam, ut ab extimo urethræ orificio incipiens, ad intimum, quod ad veſicam eſt, perveniam.

2. Cum in Adverſariis [1] cauſas protuli, cur prima gonorrhœæ virulentæ ſedes videretur mihi in iis potiſſimum, quos detexeram, majoribus urethræ canaliculis ſtatuenda, inter eas cauſas hanc non omiſi, quod ex iis præcipue canaliculis, maligno halitu ſuſcepto irritatis, provenire is humor poſset, qui primo ejus morbi tempore ex urethra ſolet deſtillare. Neque enim verum eſt ſemen, ut comparatio cum hoc docuit aliquando vel illos ipſos, qui improbanda opinione ſeducti, ut morbum abigerent, venerem ſæpius exercebant: quod ut ab iiſdem accepi, ſic etiam ab aliis certior ſæpenumero factus ſum, eo primo tempore necdum ullum eſse in perinæo moleſtum ſenſum, qui altius deſcendiſse vitium, indicet. Neque rurſus id, quod tunc defluit, verum eſt pus, cum dolor necdum is ſit, qui eroſionem ſignificet, neque ſanguinis ulla adhuc vel leviſſima tinctura, nedum guttula apparuerit. Quibus nunc addere, opinor, liceret Summi Viri Senacii (2) Obſervationes, ſecundum quas globuli materiæ in gonorrhœa effluentis majores ſunt, globuli autem, qui ulcerum pus faciunt, ſunt minores, & inæquales, ſi utrique oculo exquiſitiſſimis vitris inſtructo aſpiciantur, & cum ſanguinis globulis comparentur. Itaque Rondeletium in primis ſecutus, qui caute ſapienterque, ut in Sepulchreto (3) habes, materiam illam *puris ſimilitudinem referre*, aut *puri ſimilem* eſſe, dixit, ego quoque *puriformem* appellavi. Placuit ea gonorrhœæ in canaliculis ſedes, non dico Cockburnio (4); huic enim, Docto alioquin Viro, vel præter modum perplacuit; ſed magno Boerhaavio (5) dico, & Illuſtri Hallero (6), ibi *primæ ſpeciei gonorrhϾ ſedem* agnoſcentibus, & cur irritatione in eroſionem demum abeunte ſpongioſi urethræ corporis, ſola membrana a canaliculis diviſi, non raro ſanguis ipſe effluat. Placuit & Viris aliis Eruditiſſimis *cellularum multiplicium* nomine canaliculos deſignantibus: quibuſcum tamen, haud ſatis intelligo, quomodo Litrii quoque glandulam comprehendant, aut quomodo ipſi, qui canaliculos nunquam memoravit, horum etiam, in gonorrhœa male ſe habentium, Obſervationem tribuere videantur, quaſi ea in Commentariis legeretur Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis A. 1711. De muliebris autem urethræ canaliculis, non ſecus ac in virili a me deſcriptis (7), & de ſebaceis, quas item reperi, nympharum, proximorumque labiorum glandulis (8), quarum has hoc ipſo nomine, illos cellularum appellatione ſignificant, verba hic non faciam propterea quia cum in mulieres inciderim nunquam quæ certa quadam exteriore gonorrhœa

rhœa

[1] IV. Anim. 9. [2] Traité du Cœur Supplem. ch. 8. n. 5.
[3] Sect. hac 31. l. 3. in Schol. ad Obſ. 1. [4] The Symptoms &c. of a Gonorrhœa ch. 4.
[5] Prælect. ad Inſtit. §. 654. [6] not. *i* ad eum locum, & nota *d* ad §. 657.
[7] Adverſ. 4. Animad. 24. [8] Adverſ. 1. n. 11., & 12.

rhœa laborarent, aut cum interiore vexarentur, obierint; ſtatuere non poſſum, an hæc aliquando in iis canaliculis, illa in iis glandulis ſedem habeat. Nec in viris felicior fui, ut infectos reperirem gonorrhœa eadem exteriore, quam *ſpuriam* olim appellaſſe dicuntur Medici Monſpelienſes (1), ut quærere poſſem, an ejus materia e glandis ſuperficie prodiret nullo ulcere affecta, an ex glandulis coronæ glandis ejuſdem, ut ſic Littrii ſententia confirmaretur, ea coronæ granula pro glandulis, non pro papillis, quemadmodum Ruyſchius, habentis. Littrii ſententiam dixi; neque enim mei unquam fuit, qui cum illam commemorarem, aſſenſum ab utraque cohibui, diligentius poſtea quæſiturus; ut mirer, eſſe potuiſſe qui cum mea I. (2), & IV. (3) Adverſaria legiſſent, primam mihi ſententiam tribuerent, imo ea de re *celebrem litem*, ſi Superis placet, *Ruyſchium inter*, *atque Morgagnum ſubortam eſſe*, ſcriberent. Ruyſchio enim hoc quidem excidit (4) me, granula illa *pro glandulis deſcripſiſſe*, & *delineari curaviſſe*: ego vero ſperans, ex meis Adverſariis omnes facile agnituros, optimum & occupatiſſimum Senem meam non ſatis aſſecutum eſſe mentem, ſuperfluum exiſtimavi vel uno verbo reſpondere. Huc tota *celebris lis* illa recidit. Hiſce exterioribus gonorrhœis multo rarior illa eſt, quam vidit, curavitque Cl. Wolffius (5). Humor enim ex urethra deſtillabat *ſemini analogus* primum albus, dein viridis factus, cum maximis in mingendo doloribus, & penis incurvatione, nec tamen impuram venerem, imo nullam venerem, ſed alias, quas enumerat, cauſas erat illa gonorrhœa conſecuta, quod & ille aſſeverat, & ipſa, ut Hippocrates (6) loquitur, *oſtendit ſanatio*, facile nimirum, & cito per data remedia obveniens, quæ cauſis illis erant oppoſita. Sed hac, & gonorrhœa, quæ vulgo dicitur *ſicca*, ſive, ut proprie eſſet juxta Cel. Aſtrucii (7) monitum appellanda, dyſuria venerea ſicca, prætermiſſis, ad eam, quæ frequentiſſima eſt, de qua ſcribere cœperamus, noſter contrahendus eſt ſermo. Igitur, quæ de hac per diſſectiones conſpicere potui, ex iis cognoſces Obſervationibus, quas continuo ſubjiciam, initio ducto a longiuſcula hiſtoria, ſed eo gratiore tibi futura, quod cum alias (8) de Angina mentionem injeci, maxime queſtus ſum, in graviſſimo ejuſmodi morbo, Sectiones eorum, qui confecti illo ſint, adhuc deſiderari. Quod igitur vel mihi tunc deerat, hic primum habebis; extremo autem loco, quæ ad hujus Epiſtolæ argumentum ſpectant, ex eadem hiſtoria non omittentur.

3. FABER lignarius triginta tres circiter annos natus, procerus, & magno corpore, habitu ſubpingui, antea, quantum ſciri poterat, ſanus, cum a vino, & igne præter modum incaluiſſet, noctu frigidiſſima tempeſtate domum petiit. Ibi vehementi febre, & angina correpto accerſitus illa eadem nocte Medicus ſanguinem e brachio mittit. Nihil remittente morbo fertur mane in Noſocomium: ubi idem auxilium iteratur, ſed fruſtra adeo, ut pomeridianis horis ſanguinem miſerint e pede. Proximo die cum cætera pariter, quæ antea, & quæ tum dabantur ſive, ut lente poterat, deglutienda, ſive exterius admovenda, nullam afferrent utilitatem; mane rurſus e brachio ſanguis eſt miſſus, a meridie autem ex iis, quæ ſub lingua ſunt, venis; nam Jugularis, ut voluiſſent, ægro eum, qui requirebatur, poſitum non ferente, incidi non potuerat. Poſt hæc omnia non modo non decreſcentibus, imo ſemper magis invaleſcentibus febre, & corporis jactatione, & cum his ſimul deglutiendi, loquendi, ſpirandi difficultate, cum, tertio jam morbi die ſe dixiſſet a quindecim, aut certe non multo pluribus diebus virulenta gonorrhœa laborare, vena iterum pedis ſecta eſt. Sanguis, toties eductus, cruſtam in ſummo habuit nunquam; ſed du-

[1] Hiſt. de l' Acad. R. de Sc. A. 1722. Obſ. Anat. 4. [2] n. 11.
[3] Animad. 14. in fin. [4] Theſ. Anat. 10. n. 98.
[5] Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 47. n. 2. [6] Sect. 2. Aph. 17.
[7] De Morb. Vener. l. 3. c. 3. [8] Epiſt. 14. n. 39.

duriuſculus ſemper fuit, paucoque cum ſero. Collum erat ſubtumidum; non facies, quæ nec rubicunda erat. Duabus circiter a noviſſima venæ pedis ſectione interjectis horis etſi pulſus adhuc perſtabant validi; ipſe tamen æger proximam eſſe mortem præſenſit. Quæ revera mox ingruit eodem die tertio circa meridiem, ſic tamen, ut caſu videri poſſet ingruiſſe. Cum enim eam, qua utebatur, aquam popoſciſſet, & incautius fortaſſe in fauces paululo plus demittere voluiſſet, continuo ea ratione mortuus eſt, ut qui adſtabant, inde ſuffocatum exiſtimarent. Cum dies inſtaret, quo die tradendæ Anatomes initium facere in Theatro debebam, id eſt XIV. Kal. Februarias A. 1748. cadaver, biduum, an triduum ſervatum, nihilominus, quippe frigidiſſimo anni tempore, idoneum maxime fuit, ut vel vigeſimo ſexto ab interitu die nonnullis etiamtum ejus partibus uti poſſem. Totum igitur ordine, ac diligenter profectum, cum alia, quæ hujus loci non ſunt, adnotanda obtulit, tum hæc præſertim, quæ ab ultimis ad prima rediens hic ſcribam. CEREBRI vaſa, tum quæ extra, tum quæ intus ſunt non intra ventriculos modo, ſed & paſſim per medullarem ſubſtantiam, ſanguine erant diſtenta, ea autem magis, quæ per ſiniſtram Tenuis meningis partem repunt. Ea meninx, ut cæteræ omnes hujus corporis membranæ, ſive incidere, ſive diſcindere velles, magis quam ſolet, renitebatur. In Lateralibus ventriculis aquæ pauxillum fuit ſubcruentæ. Lingua viſa eſt æquo craſſior: certe autem vaſa oſtendit per faciem ſuperiorem a baſi apicem verſus tendentia a remorante ſanguine craſſiuſcula, nedum manifeſta. Et uvula quidem, ac palatum mobile ſana erant. Tonſillæ vero & membranam habebant, qua obteguntur, a flavo ſero ſubſiſtente craſſiorem factam, ut *gelatinam* quandam ſubflavam referret, & ipſæ tumebant, ſed magis ſiniſtra, quæ durior erat, & ſi exprimeres, aut ſecares, pus emittebat. Proximæ laryngis non cartilagines ſolum, ſed & proprii muſculi, quos ſingulos perluſtravi, labe omni, & inflammatione carebant. Vitium autem in membrana erat, qua larynx intus, extraque veſtitur, intus quidem levius, ſed extra gravius. Intus enim rubicundior illa erat, quam ſolet, ut in vicina etiam parte Aſperæ arteriæ & ſubtumida quoque, ſed leviter, ut glottidis rima non propterea appareret anguſtior. Qua autem eadem membrana epiglottidem amiciebat, tum a facie cava, tum a convexa, tum a lateribus quoque tumida erat, & alibi coccinea, alibi ex coccineo fuſca, minus tamen a facie cava, quam alibi, neque ab ea tota, ſed a tertia dumtaxat ſuprema parte. Secando perſpicuum erat, eum tumorem, coloremque ſanguini, & ſero deberi, nil niſi membranam, junctoſque acinos glandulofos diſtendentibus, quorum pars humorum in convexa facie jam converti in pus incipiebat. Porro qua eadem membrana laryngem exterius a tergo operit, ipſa, & innexi glanduloſi acini magna inflammatione tenebantur, a lateribus præſertim. In ſingulis enim lateribus ſe attollebat in ſingulas protuberantias paulo minori, quam digiti minimi craſſitudine. Hæ ab regione imæ baſis Cricoidis cartilaginis profectæ, & inter aſcendendum convergentes, eo uſque perveniebant, ut altitudinem cartilaginum arytænoidum aliquanto ſuperarent, ab his tamen, ab eaque ſumma laryngis parte omnino ſejunctæ, reliquæ inferiori adhærentes. Duo inflammata condylomata eſſe, dixiſſes, formam, & colorem aſpiciens, eundem videlicet atque ad epiglottidem deſcripſi, niſi quod in his plus erat ex coccineo, minus ex fuſco. Diſſecans autem, membranam, & acinos eſſe, vidi, a remorato ſanguine, & ſero tumentes, idque a ſiniſtris magis: quod latus, ut in tonſillis quoque, & Tenui meninge diximus, magis affectum fuit. Habes quam ſedem hujus anginæ, & quam naturam deprehenderim. In Thorace neque turgidi, neque inflammati erant pulmones; ſed omnino ſani: quanquam ut de cæteris membranis dixi, illæ quoque ex quibus ipſi conſtruuntur, ſecantibus, aut diſtrahentibus renitebantur magis, quam ſolent, & Siniſter arctiſſime fuerat cum pleura connexus, cum dexter eſſet omnino ſolutus. In pericardio paululum aquæ fuit rubentis, neque id certe ab admiſto inte

ir

incidendum ſanguine: erat enim illa aqua vi frigoris in lamellas concreta intime ru-bentes. In corde, quod æquo amplius, vel magni, in quo erat corporis habita ratio-ne, mihi viſum eſt, nihil polypoſi, ut neque alibi, conſpectum eſt, ſed niger ſanguis non multus, iſque nec fluidus ni-mis, neque concretus. Magna arteria a valvulis ipſi præfixis, quæ, ut cordis reli-quæ, ſanæ erant, fere ad Cœliacam uſ-que vitia habuit plura, eaque manifeſtiſſi-ma. Nam maculis quibuſdam, quamvis nec creberrimis, neque adhuc in oſſeam duritiem vergentibus, hic illic intus albe-bat. Intus quoque, ſi macularum loca ex-cipias, nuſquam fere albam, ſed ex rubro fuſcam ſuperficiem habebat, neque lævem, & nitidam, ut ſolet, ſed parvis quibuſ-dam, & humilibus excreſcentiis inæqualem, ejus, quem dixi, intus extraque coloris, variæ autem formæ, & magnitudinis ſic tamen ut maximas lupino, ad cujus figu-ram accedebant, operire potuiſſes. Eas cum aſpiceres, molles crederes; ſed cum incideres, non minus duras, quam arteriæ parietes, deprehenderes. Id vitii, quo propius a corde arteria aberat, eo erat majus; ne-que in Carotides tamen, neque in Subclavias ſe extendebat, neque infra Cæliacam: ſub qua vel primum illud albarum macularum vitium multo minus, ac minus fiebat. Præter hæc, omnes arteriæ Magnæ parie-tes erant æquo duriores. Denique Sinus Valſalvæ quartus non multo quidem, ſed perſpicue tamen erat amplior, quam ſe-cundum naturam. Illud quoque in venoſo-rum cordis Sinuum, ſeu mavis in auricu-larum cordis ſepto animadverti: qua facie ad venam ſpectat Pulmonarem, & accedit ad anteriora, ſulcis erat parallelis, neque ita parvis, excavatum. In Ventre, cu-jus viſcera gelu induruerant, & bilis ipſa ex parte aliqua in ſua veſicula, ſanguis autem intra lienem conglaciaverat, nihil quod ab naturæ norma abeſſet, inveni, ſi globulum in meſaræo excipias, hujus lim-bo propinquum, & nihil magis forma, co-lore, magnitudine, quam coctum vitellum majuſculum referentem ex iis, qui in gal-linaceo ovario extuberant. Nihil erat aliud niſi pinguedo, ſed colore magis quam re-liqua, flavo, nulliſque intus, quæ animad-verti poſſent, membraneis lamellis inter-currentibus, intra unam comprehenſa mem-branam, in ſphæricæ veſicæ modum con-formatam. Propter ea, quæ ultro de gonorrhœa faſſus æger fuerat, diligenter urethram totam perluſtravi. Proſtata glan-dula æquo major videri potuiſſet, niſi eſ-ſet, ut in magno corpore, magno quoque cum pene conjuncta. Sana ipſa, ſana ca-runcula, ſanæ veſiculæ, & ſemen, & oſcu-la, per quæ e veſiculis expreſſum eſt. Sed ne canaliculi quidem noſtri peculiare quid-quam oſtenderunt, niſi quod urethræ inte-rior facies aliquanto humidior apparuit, & rubicundior, quam ſoleat. Ex Cowperi glandulis altera, quod minime rarum eſt, defuit; alterius ſubſtantia in duram, fir-mamque ligamenti inſtar erat mutata.

4. Igitur ne ab hujus Epiſtolæ propoſi-to longius abeam; mitto quæ ad anginam ſpectant, & peculiaria, quæ in Aorta ob-ſervata ſunt, vitia hoc loco perpendere; hæc, inquam, & alia omitto: & illud quod ad gonorrhœam attinet, tantummo-do attendo. Si duram factam Cowperi glandulam ſeponas, quæ res ſi ad gonor-rhœam pertinet, certe ad recentem, atque adeo præſentem non pertinet; vides uti-que, nihil referri ad hanc poſſe, niſi au-ctam in canaliculis humoris ſecretionem; unde humidior urethræ facies, & ab acrius irritante ejuſdem humoris natura rubicun-dior. Spectare huc poteſt quod in viro al-tero vidimus, aliud agentes.

5. VIRI nimirum thoracis inflammatio-ne ſublati cadaver, muſculorum aliarum-que ejuſmodi partium examini idoneum, non quæ præter, ſed quæ ſecundum natu-ram ſunt, inquirentes, accurate in Noſo-comio magna ex parte ſecueramus ſub Martii finem A. 1741. cum teſticulos per-luſtraturi, in quorum altero ea deprehen-dimus, quæ ſunt Litteris ſuperioribus (1) commemorata, forte animadvertimus, com-preſſa proximi penis glande, ex urethræ orificio materiam aliquam prodire. URETHRAM continuo aperuimus tota ea parte, quæ cum pene extra corpus pen-debat,

[1] Epiſt. 43. n. 30., & 41.

debat, ſuſpicati, hominem gonorrhœa laboraſſe. Nec tamen præter ruborem dilute coccineum, quo interior canalis illius facies infecta erat, & madorem quendam æquo majorem, quidquam conſpicere licuit, quod ad ſuſpicionem attineret. Urethræ partem reliquam ſecare cum in alterum diſtuliſſemus diem; aliis, ut fit, obſervationibus abducti, hanc perficere obliti ſumus.

6. Hic tamen nihil niſi ſuſpicio fuerat. Accipe jam quæ, cum certa eſſet gonorrhœa, quamvis non recens, inveneri mus.

7. JUVENIS annum agens vigeſimum quinctum, cujus flaveſcebat facies, virulentam gonorrhœam vetuſtam recentiore altera ante ſex menſes renovaverat. Qua perſtante, ex profundo vulnere in colli ſiniſtrum latus inflicto, tantum ſanguinis, & toties profluxit, ut inevitabilem mortem attulerit inter initia A. 1740.

CADAVER ob prægreſſas hæmorrhagias propemodum exſangue, eoque anatomicis perquiſitionibus aptiſſimum, ibidem, noſtris inſpectantibus Auditoribus, tanto diligentius perſectum eſt, quod perpauca habuit ab naturali conſtitutione diſcrepantia: quæ priuſquam de urethra ſcribam, indicabo. In Cerebri Lateralibus ventriculis cum plexibus Choroidibus, ob eam, quæ modo dicta eſt, cauſam pallentibus, aquæ non ita limpidæ pauxillum fuit. Colli vulnus ad ramos denique non tenues ſanguiferorum vaſorum haud procul a mediis cervicis vertebris pertinebat. Venter jecur habuit durum, lobulis præclare conſpicuis, lienem magnum. Ubi ad genitalia ventum eſt, præputium, glandem, urethram totam perattente inſpiciens, nihil uſquam ulcerum, eroſionis, ruboris inveni, nec quidpiam aliud, quod ad præſentem gonorrhœam attineret, ſi madorem excipias, quam ſoleat, majorem, a media urethra ad glandem uſque pertinentem. Ad gonorrhœam autem illam veterem, diuturnamque ſpectare hæc credidi, primum ab eo ferme loco, unde mador incipiebat, exſtantem oblongam albidam lineam, ulteriora verſus oblique tendentem, quam Epiſtola XLII. (1) memoravi, & pro excreſcentiæ reliquiis habui carnis quondam luxuriantis: deinde etſi in Proſtatæ glandulæ, & carunculæ ipſius colore, & ſubſtantia nil vitii animadverti; oſculorum tamen, per quæ ſemen in urethram extruditur, ſiniſtrum deletum, aut certe obcæcatum, dexterum autem adeo anguſtum, vix ut viderim, tenuiſſimamque ſetam immiſerim: tum Seminales veſiculas ita ſtrigoſas, nihil ut continere intelligeres; quod reapſe conſtitit omnibus, cum eas vel ſæpius premendo, ne per dexterum quidem, de quo modo dictum eſt, oſculum quidquam exivit; in teſticulis tamen nullum, quod in ſenſus incurreret, compertum eſt vitium: denique ut omittam, vix aliquod fuiſſe Cowperi glandularum indicium; poſsunt enim, ut alias (2) docui, a primordiis deeſse: meorum canaliculorum, præter unum, eumque anguſtum, & brevem, nullum prorſus apparuiſse; ut eum madorem, quem ab ipſis, non ſolum, ſed potiſſimum deducere conſuevi, hic maxima ex parte a minimis illis, ante nos vulgatis, repetere oporteret: quorum tamen neutros *Euſtachium olim perſpectos jam habuiſſe*, etſi contrarium egregius, humanuſque Juvenis diſerte affirmet, *tabulaſque ejus* hoc, ajat, *docere*, ſi tandiu perges mihi credere, donec Tabularum, quæ id doceant, numeri indicentur, non dubito quin longo tempore ſis crediturus.

8. Miraberis forſan in propoſitis Obſervationibus, cum præſens eſſet gonorrhœa, non plura nobis occurriſſe, quæ ad præſentem quidem referri poſſent, quam urethræ madorem, nonnunquam cum rubore conjunctum, quando (ut Terranei (3) Obſervationem mittamus, urethræ *omnino inflammatione liveſcentis*, *glandularumque* in ea *diſgregatarum*, quæ minimi nobis canaliculi ſunt, *immodicam extumeſcentiam*) in hac ipſa prima, qua de loquimur, urethræ parte Veſalius (4) foſſulam, quæ intra glandem eſt, *plurimum* in hoc morbo *ulceribus infeſtari*, ſcripſit, confirmantibus paſſim aliis, & nominatim Cl. Aſtrucio

[1] n. 41. [2] Adverſ. Anat. 4. Animad. 15.
[3] De Glandul. poſt. cap. 5. Obſ. 5. [4] De corp. hum. fabr. S. 5. c. 14.

cio (1), in ea foſſula *compertum eſſe exulcerationes graves plerumque latere in gonorrhœa*. Nempe hoc ipſum erat ex iis unum, quæ ipſe quoque mihi non occurriſſe, mirabar, præſertim cum toties ejuſmodi ægrorum querelas audiverim de acerbo dolore ibi *inſigniter*, *dum urinam reddunt*, torquente, ut Veſalii verbis utar; quando Terraneus (2) non ut alii, & in his Aſtrucius (3), dolorem *inter mejendum* acrem, urentemque commemorat, imo *tunc *plerumque vix percipi*, ait, ſed *ægro jam a mictu ceſſante*, *per omnem urethræ ductum acriter admodum urere*, *maxime qua in glandem deſinit*. Quem ego dolorem, qui mictionem conſequitur, non propterea imminuo; ſed de eo, qui comitatur, querimonias maximas audiviſse me, dico, ut in aliquos nonnunquam inciderim, ſe lotium reddituros negantes, niſi opportuno quopiam auxilio tormentum, quo tunc cruciarentur, levarem. Quibus eſt a me ſatis factum, cum urinæ acrimoniam, quo ad ejus fieri poſset, minuendo, tum præſertim ratione haud ita diſſimili, atque Arantius (4), quos dolor hæmorrhoidum male habebat, minori cruciatu alvi excrementa dejicere docuit dum ſuper laſanum ſederent, tepentis hydrælei plenum, cujus fotu non ſolum clauſus, ſed mox etiam in dejiciendo apertus anus leniretur. Nempe & ego in vitream matellam, tepido lacte ſemiplenam, demittere illos penem docui, & cum dolorem eo fotu pauliſper mitigaſsent, tunc intra ipſum lac ſervato pene, urinam ſenſim, & ſine conatu emittere. Fuerunt & quibus cum pro lacte (cujus hunc uſum vidi poſtea etiam ab Riolano (5), ut brevis quoque fiſtulæ plumbeæ, aut argenteæ, quam Fabricius noſter (6) excogitaverat, immiſſionem commemorari) fuerunt, inquam, & quibus cum pro lacte oleum forte eſset ad manus ex lini ſeminibus recens expreſsum, hoc uti placuit. Magnum utrique inde levamen ſe retuliſse, confirmavere: hi alteri illud etiam addidere, cum tumidum eſset, dolenſque præputium, eo more ſervato, intra unum, haud amplius, diem præputii tumorem, doloremque abiiſse. Sed hæc obiter: quæ, caſus diſtinguendo, & aliquid in lacte pro re idoneum incoquendo, reddere poteris utiliora. Illuc revertamur. Etſi Veſalius, atque alii vera dixerint; non omnes tamen gonorrhœæ, neque ſemper, eadem acrimonia ſunt. Caſus quidem tulit, idque unum mirandum eſt, nunquam mihi niſi leves, aut meliori earum tempore in diſſectionibus occurriſse. Sæpe tamen in ea veſtigia incidi, quæ ſatis oſtenderent, quas vel in hac prima urethræ parte fuiſsem inventurus læſiones, ſi cum illæ urgerent olim, diſsecuiſsem.

9. Legiſti enim paulo ante (7) in illo Juvene, quem vetuſta gonorrhœa male habuerat, vix unum, eumque anguſtum, & brevem, meorum canaliculorum fuiſse ſuperſtitem. Vix unus pariter in quodam Bajulo apparuit, quem ex caſu ab alto mortuum, ubi de Vulneribus, Ictibuſque (8) agetur, deſcribam, cujus urethra, qua alteri lateri coronæ glandis reſpondebat, veteris læſionis ſervabat indicium. Neque uno plures in peregrino Sene reliquos fuiſſe canaliculos vidiſti Epiſtola XLII. (9), cum glans cicatricoſa, & urethra valde contracta, quid olim præceſſiſset morbi, indicarent: imo ne unum quidem amplius ſuperfuiſse, indidem (10) noſti in Juvene, in quo illa eadem indicia non deerant: ne quid dicam de Viro alibi (11) deſcribendo. Nihil autem veri ſimilius eſt, quam ab inflammatione, & exulceratione in canaliculis demum orta, tenues membraneos ipſorum parietes alterum ad alterum adhæſiſse, cavumque interceptum ſic periiſse: fuiſse enim in illa eadem urethræ parte exulcerationes, coarctatio ibidem, quin etiam in ipſa canaliculorum ſede luxuriantis carnis excreſcentia commonſtrabant. Quod ſi gravia quidem, ſed aut non adeo gravia, aut non omnibus canaliculis communia fuerint illa vitia; aut omnes, aut nonnulli poterunt eſſe ſuperſtites.

[1] De Morb. Vener. l. 3. c. 1. §. 2. [2] loc. cit. [3] c. cit. §. 3.
[4] De Tumor. p. n. c. 60. [5] Anthropogr. l. 2. c. 30.
[6] De Chirurg. Oper. ubi de penis Chirurg. [7] ſupra, n. 7. [8] Epiſt. 53. n. 37.
[9] n. 40. [10] n. 39. [11] Epiſt. 50. n. 30.

ſtites. Sic in quodam Viro, quem ſub Novembris finem A. 1718. in Noſocomio diſſecabam, cum prægreſſæ venereæ luis indicia in primo urinario meatu offendiſſem; paucos quidem, ſed nonnullos tamen reſtare adhuc canaliculos vidi, non ſecus atque in Lanio, qui, ut ſcripſi ad te Epiſtola VIII. (1), in præputio ulcuſcula, in urethra cicatrices habebat, fuiſſe perpaucos, legiſti, neque uno aut altero plures in nobili Viro, quem lues venerea non ſemel affecerat, XXVIII. Epiſtola (2) memoravi. Omnes autem fuiſſe memini in Stabulario (3), cujus alioquin urethram trium circiter ab extimo orificio digitorum tranſverſorum intervallo lineis duabus albidis inæqualem deprehendi, videlicet aut cicatricum, aut excreſcentiarum veſtigiis. Ubi tamen attentius illi ab aliquo inſpectentur, qui ſæpius ſit in eorum, cum ſecundum naturam ſunt, contemplatione verſatus, neſcio quid tunc percipitur aliquando, unde aliquid eſſe paſſos, intelligatur, velut mihi in eo, de quo mox ſcribam, accidiſſe, ſcio. Ut iis autem, quibus hi majores omnes oblitterantur, deeſse tantum conſtat quantum ſecernere iidem ſolebant humoris ad urethræ parietes adverſus lotii acrimoniam illiniendos; ſic rationi conſonum eſt, illos præ cæteris, niſi urethra tota occalluerit, obnoxios fieri in poſterum ardoris ſenſui ab eodem lotio, & ſi hoc acrius ſit, etiam eroſioni: reliquos autem pro numero amiſſorum canaliculorum, aut pro noxa canaliculis illata, levioribus quidem, ſed ejuſdem generis, tentari moleſtiis. Sed hoc ſatis ſit attigiſse. Ad id, quod modo indicabatur, veniamus.

10. ASTHMATICI, qui in Noſocomio deceſserat, quædam in Gymnaſium Partes illatæ ſunt, cum in virili altero cadavere Anatomen traderem A. 1746. Juvat enim ejuſdem Partes ex non uno, cum licet, corpore, aliaſque aliter diſsectas oſtendere: quod tunc facere ferebat animus in veſiculis ſeminalibus, & pene.

VESICULÆ etſi cellulis intus erant humidis; nihil tamen ſeminis continebant. Caruncula, & quidquid ad ſuperiorem urethram ſpectabat, bene ſe habebat. Sed cum inferiorem perfecturi, craſſiuſculo ſpecillo per infimum orificium indito, eam partem, quam glans complectitur, aperuiſſemus, cujus ſuperficies partis nonnihil erat inæqualis, ulterius immittere ſpecillum volentes, ultra ſeſquidigitum non potuimus. Tum a ſuperiore, quæ aperta erat, parte idem conati, idem obſtaculum, cum ad eum, qui deſignatus eſt, locum accedere-mus, offendimus. Paulatim igitur ab ea facie aperientes, ut ſoliti ſumus, quæ facies noſtris oppoſita eſt canaliculis, hæc denique animadvertimus. Tractus erat tranſverſorum digitorum trium, aut eo amplius, quo proclive erat intelligere, urethram olim fuiſſe exulceratam. Per eam enim faciem, in qua illi ſunt canaliculi, tres quatuorve extabant in tranſverſum ductæ albidæ, & quaſi tendineæ chordulæ, vel potius inſitæ, non valde prominentes, nec uſquam ſe ab interna urethræ membrana ſejungentes. Erat inter chordulam, & chordulam interſtitium, tum medio ferme inter primam, & ultimam loco urethra ſe tanto ſpatio quantum duo circiter occupaſſent tranſverſi digiti coarctabat, ut ibi dimidio propemodum, quam ſupra, aut infra, eſſet anguſtior. Cum hæc omnia intra eorum, de quibus loquimur, canaliculorum regionem caderent; ipſi tamen, eorumque orificia primo quidem aſpectu non præter naturam ſe habere videbantur. Ubi vero oculos attentius defixi, & accuratius inſpectavi, ſatis cognovi, certo quodam modo, quem facilius ipſe percipere, quam verbis explicare poſſim, ab naturali conſuetudine diſcrepare, ut non obſcurum eſſet, minorem quidem quam proxima urethra, ſed aliquam tamen noxam olim pertuliſſe. Quod & chordularum, id eſt cicatricum ſedes in ea dumtaxat urethræ facie, nempe inter canaliculorum orificia, confirmare videbatur, quippe indicans unde irritans virus, & demum exulcerans diſtillaſſet.

11. Jam vero ad ulteriorem, uti promiſimus, urethræ partem tranſeamus. Occurrit hic quoque gonorrhœæ ſedes, nobis altera, Littrio prima, videlicet, ut ipſe conſtituit, Cowperi glandulæ; ſic enim per-

[1] n. 28. [2] n. 6. [3] Epiſt. 4. n. 19.

pergam appellare, quando Meryus, neſcio quam ob cauſam, ſuo jure videtur ceſſiſſe, tacite ferens, ſic eas ab Littrio quoque, nec ſemel, nominatas eſſe, oſtenſaſque in Regia Scientiarum Academia (1), atque inſuper in hujus Hiſtoria (2) primam earum inventionem Cowpero diſerte fuiſſe tributam. Cæterum quam raro hæ glandulæ gonorrhœæ ſedes ſint, illud præclare oſtendit, quod Littrius (3) cum affectorum gonorrhœa cadavera ſecuiſſet circiter quadraginta, unum modo reperit, in quo harum glandularum vitia apparerent, quæ diligenter cum omnibus, quæ ad id gonorrhœæ genus attinent, partiteque deſcribit, ne cauſam quidem reticens cur rarum ſit. Minus igitur miror, quod in cadaver non inciderim viri eo affecti. Prægreſſi tamen olim indicia a me conſpecta eſſe, opinor, ſive cum has glandulas, aut harum alteram, ut in Fabro lignario, de quo ſupra (4) dictum eſt, mutatam deprehendi in duram ſubſtantiam; non raro enim poſt inflammationem glandulæ ſolent indureſcere, ſive cum veſtigia offendi in illarum ductibus non inflammationis ſolum, verum etiam exulcerationis, velut in eo, de quo protinus dicam.

12. JUVENIS, a capitis ictu in Noſocomio mortui circa medium Aprilem A. 1718. genitalia, in quorum anatome ſæpe tunc eram occupatus, diligenter incidi. Et cætera quidem intra naturæ modum inveni. URETHRA autem ne recte ſe haberet, ſtatim veritus ſum ac retecta glande cavam in hac cicatricem animadverti. Glandula tamen Proſtata, & Littrii, & Seminalis caruncula nihil quidquam vitii oſtenderunt. Sed cum urethræ partem reliquam aperuiſſem, & primos aliquot ex meis canaliculis deletos vidiſſem (neque enim ulla eorum incipiebant apparere orificia, niſi quatuor circiter tranſverſis digitis ab extrema urethra intermiſſis) attentius inſpectans omnia, ſubſtiti in Cowperi glandularum ductibus, quorum dexter æquo tenuior, ſiniſter autem æquo craſſior per intimam urethræ tunicam tranſpiciebantur. In tenuiorem fruſtra quidquam immittere conatus ſum; ut parietes ab inflammatione vel coaluiſſe, vel ad ſummas anguſtias contractos exiſtimaverim. Contra ſiniſter, ſubflavo mucoſo humore diſtentus, ſpecillum non tenuiſſimum admiſſurus videbatur, & reapſe nullo negotio admiſit, ſed a parte glandulæ; nam extremum oppoſitum in urethra habebat finem peranguſtum, atque adeo obſcurum, ut hinc eſſe cenſuerim, quod ita ipſe humore eſſet plenus, & glandula ejus craſſa, cum altera exilis eſſet, ac ſtrigoſa.

13. Hic quæres, cur illas ejus finis anguſtias conjecerim a prægreſſo ulcere eſſe potuiſſe. Nempe recordabar, Littrium in eo cadavere, in quo uno dictum eſt (5) hoc gonorrhœæ genus deprehendiſſe, nunquam exulcerationem niſi ad oras, & circum oras adnotaſſe oſculi alterius illorum ductuum, Cowperumque ipſum in explicatione ejus Figuræ (6), qua ambos eos ductus delineavit, monuiſſe, alterius orificium amplum admodum *in eo ſubjecto* eſſe *ex ulcere*. Et viderunt quidem ambo ulcus ad oſculum ductus; ſed illi, alter certe, erodens adhuc, ego vero, niſi me conjectura fallit, ad cicatricem perductum; itaque illi patentius orificium videre potuerunt; ego a cicatrice adſtrictum conjicere. Quin Terraneus (7) prorſus obſtructum oſculum, indeque ductum mire dilatatum offendit, eumque ſiniſtrum: quo in latere accidit ut tres iſti, & ego orificii vitia deprehenderemus.

14. Sed ab illis oſculis ulterius per urethram pergentes, ad alterum hujus pervenimus locum de duobus, in quibus Veſalius (8) non modo quod omnes, adnotavit, gonorrhœa affectos *graviter cruciari*, ſed & cauſam protulit quare in hoc altero crucientur, cum penis riget. Is locus imo perinæo reſpondet. Ibi enim ob canalis reflexum, declivemque, ac humillimam ſedem cum reſtitet erodens humor, ibi quoque *magis quam in reliqua meatus ſede erodit*, (aut certe irritat) *eroſus* autem

[1] Mem. A. 1700., & 1711. [2] Annor. eorund. [3] Memor. A. 1711.
[4] n. 3. [5] ſupra, n. 11.
[6] Vid. in Act. Erud. Lipſ. A. 1702. M. Novembr. ad Tab. 8. Fig. 1. litt. II.
[7] De Glandul. Obſ. 6., & Fig. 1. ad D. [8] c. 14. cit. ſupra ad n. 8.

autem *meatus*, *quando una cum pene tenditur*, *ſolutionem unitatis vehementius ibi percipit*. Nec vero tunc ſolum, ſed dum etiam poſtremas lotii guttas ſurſum inde promoturi, per advolutos muſculos eam comprimunt meatus partem, de moleſto ibidem ſenſu conquerentes audiuntur. Eum locum cingit Littrii glandula: eoque loco exulcerari urethram credo, cum ibi ipſe quoque lineas nonnunquam viderim illas exſtantes, quas pro cicatricibus habeo, Terraneus autem (1) ulcera offenderit ex diuturna gonorrhœa. Sed hæc interdum. Sæpius enim ad ea, quæ Veſalius ait, explicanda loci illius irritationem, inflammationemque ſatis eſſe, arbitror. De hoc genere quid a me conſpectum ſit, accipe.

15. SENEX decrepitus, lue venerea plurimos jam annos male mulctatus, ut quæ loqueretur vix intelligeres, urinæ autem difficultate, & gonorrhœa denique a duodecim jam annis laboraret, his malis, & ipſa ætate lente confectus, e vita ceſſerat ante medium Januarium A. 1717.

CADAVERIS quaſdam partes in Noſocomio diſſecantes, hæc quæ ad propoſitos morbos ſpectarent, animadvertimus. Uvula, cujus pars deerat, linguæ ſuperior poſtrema ſuperficies, & annexa olim per ligamenta epiglottis cartilago ita erant cicatricoſæ, ut nihil magis. Itaque ea cartilago inæqualiter contracta, in triangularem propemodum verticem deſinebat, multo caninæ ſimilior, quam humanæ. Quin vitium in laryngem reliquam, & huic proximum Aſperæ arteriæ truncum ſe propagabat; eratque arytænoidum altera quaſi luxata, non compari parallela: intra illam autem arteriam inæquales magnique prominebant quaſi lacerti; exteriore autem ſede duobus infra cricoidem cartilaginem tranſverſis digitis ad alterum membraneo-muſculoſi interſtitii latus glandula exſtabat ciceris magnitudine, & forma, colore autem cinereo, intus ex rubro fuſco, in rotunda videlicet cavea, quam albi, nec laxi parietes comprehendebant. Eam glandulam pro una ex tot illis, ibi a nobis delineatis (2), accepimus: quæ occluſo ob interna vitia foramine ad arteriæ cavum pertinente, ſic, & fortaſſe olim magis, excreviſſet. Ventrem priuſquam aperiremus (cranii enim, & thoracis aperiendi tempus non fuit) manifeſtiſſimas a bubonibus inguinum cicatrices adnotavimus. Tum viſceribus cæteris, quæ ſic ſatis intra naturæ modum eſſe viſa ſunt, prætermiſſis, in urinariis ſubſtitimus Partibus. Renes valde parvi erant, & ob hemiſphæricas protuberantias inæquali ſuperficie: ſubſtantia tamen, niſi quod firmior fuit, quam ſoleat, magiſque compacta, nihil vitii oſtendit; quanquam in renis alterius pelvi ſeri aliquid inerat albidi, & turbidi. Ureteres & multum dilatati, & intus rubentes fere ad renes uſque conſpiciebantur; utraque autem hæc noxa quo magis aſcendebant, eo magis decreſcebat. In dextero circa medium, interiorem tunicam vidi exſtantem, & ſe duplicantem, ut annularem mediocris altitudinis quaſi valvulam faceret contra urinæ curſum converſam. Cum ambo eſſent mucoſa materia ſemipleni; ab interiore eorum facie a medio ſurſum proſtabant hic illic majores, minoreſve ſphæricæ, ut videbantur, guttæ, quas ſpongia abſtergere nequicquam conatus, cultello amotas, & inter digitos compreſsas, ſtatim in humorem lentum, & quaſi *tabacci* dilutiſſimo colore infectum, abire vidi; ut poſtquam hydatides, ſicuti alias (3) ad te ſcripſi, ab eadem tunica pendentes inveni, ejuſdem generis illas, de quibus loquor, guttas fuiſse, arbitrer. Porro veſica ex craſſiſſimis tunicis facta, per quarum internam faciem craſſi quaſi lacerti, varia inter ſe implicatione conjuncti, tranſpiciebantur, albo, turbidoque humore ſcatebat. Tum a glande, cujus alterum coronæ latus ulcere olim exeſum fuerat, urethræ inciſionem exorſus, nihil fere adnotatione dignum reperi donec ventum eſt ad Littrii glandulam. Erat ea ſedes confertiſſimis ſanguiferis vaſculis intus obducta, ut longe magis ex atro, quam conſuevit, ruberet. Proſtata autem glandula nihil obtulit, in quo morarer, præter breviſſimos, & ſuper-

[1] De Glandul. c. 5., & Obſ. 3.

[2] Adverſ. I. Tab. 2. Fig. 1.

[3] Epiſt. 42. n. 11.

ſuperficiarios ſinus tres ex ampliori oſculo in coni modum ſe contrahentes, inter carunculam recte ſe habentem, & veſicæ orificium ſecundum urethræ longitudinem poſitos.

16. In hoc uno ſic affectam ad perinæum urethram vidiſse memini: cui tamen affectioni cauſam præbere quoque potuit reſtitans, decrepita præſertim ætate, eo in loco pars aliqua urinæ, ejuſque non ſecundum naturam ſe habentis. Certe in tot aliis nunquam fuit, quos gonorrhœa prehenſos deſcripſi, neque in Epiſtola hac tantum, ſed in aliis etiam, & nominatim in Molitoris quodam famulo (1), qui dum gonorrhœa teneretur, interiens, noxam in pendula, quam diſsecare non licuit, urethræ parte habuerit, neceſse eſt, quando in ſumma hac non ſecus ac tot alii, nuſquam habebat. Unde ergo factum eſt, inquis, ut in Proſtata glandula, & caruncula ipſa ſeminali vitium eſse, communi quadam ſententia traderent? Nimirum quia ut humorem in gonorrhœa diſtillantem, ſi eſset legitima, ſemen eſse non infectum, ita, ſi ſpuria, venereo miaſmate contaminatum, non dubitabant eo tempore. Poſtea vero cœperunt Medicorum aliqui ſuſpicari, id quod in legitima effluit gonorrhœa, non ſemper eſse ipſum ſemen, quippe cum plures viderent non ita maceſcere, & enervari, ut copia humoris poſceret, annos haud raro pergens profluere, ſi ſemen eſset. Et ſane videmus quam in maciem, & infirmitatem virium incidant, qui nimis crebro per venerea inſomnia ad longum tempus ſemen effundunt. Quorum ego aliquos novi, qui nullis proficientibus auxiliis, veriti ne in lethalem demum atrophiam præcipitarentur, ita penem ſibi dormituri inſtita ex molli aluta ſub ipſo margine coronæ glandis circumligare non infeliciter inſtituerant, ut donec penis non rigeret, nihil hinc ſentirent incommodi; ubi vero rigere inciperet, eam continuo moleſtiam crearet, ut ſimul cum ſomno tolleretur periculum ſeminis effundendi. Multum porro ultra illorum Medicorum ſuſpiciones proceſſit Boerhaavius (2), diſerte negans, ſemen verum ſe unquam noviſse abſque tentigine venerea ſive in ſomniis, ſive extra ſomnia fuiſſe effuſum; ut rariſſimus ſit morbus oporteat, in quo ſponte, & ſine ſenſu effundatur. A Proſtata igitur glandula id eſſe cenſuit. Equidem hæc non dico quod credam, verum ſemen ſine venereis cogitationibus nunquam effluere. Credo enim ubi laxiores, aut eroſæ ſint oræ foraminulorum, per quæ ſemen in urethram deſcendit, aut ubi ipſum aquoſius ſit, poſſe abſque illis cogitationibus defluere, ut nonnullis accidit a calidioris clyſmatis injectione, aut ab duriorum alvi recrementorum excretione; niſi & illis id, quod exit, ſemper paucum adeo, & tale ſit, ut a Proſtata deducere liceat; his vero nunquam eſſe queat a veſiculis ſeminalibus. Quod ut ſemper, quemadmodum olim arbitrabantur, non fieri ſcio, ita nonnunquam fieri, negare non poſſum.

17. Ventum eſt, ut vides, ad poſtremam in urethra gonorrhœæ ſedem, Proſtatam videlicet glandulam, & carunculam Seminalem. Quarum hæc ſi exitus ſeminis aut laxitate, aut eroſione patulos tunc ſemper oſtenderet, aut illa ſi ita in omnibus exulcerata eſſet, ut ulcus ad ſeminis canales, per ipſam glandulam traductos, perveniret; nihil eſſet cauſæ, cur ſeminis fluxum, ſemper revera tunc fieri, negaremus. Atqui in pluribus nihil quidquam iſtorum eſt, ut non modo quæ hactenus in hac Epiſtola ſcripſimus, fere omnia ſatis oſtendunt, ſed aliorum quoque Obſervationes confirmant, in quibus Terraneus (3) eſt, & quem ipſe laudat, Blancardus, potiſſimum autem Littrius (4), qui ex propriis inſpectionibus primum ſtatuit gonorrhœæ ſedes tres, in quarum ſingulis morbus interdum eſt, illæſis duabus reliquis; de tribus autem unam facit Proſtatam glandulam: deinde oſtendit, cum ſedes in Cowperi eſſet glandulis, in Proſtata non fuiſſe, & quam difficile in hanc, aut in carunculam ab illis virus propagetur. Sed, ut hæc vera ſint, in aliis tamen, ut in pleriſque eorum, qui gonorrhœa

[1] Epiſt. 24. n. 18. [2] Prælect. ad Inſtitut. §. 776.
[3] De Glandul. c. 5. & Obſ. 3., & ſeq. [4] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1711.

rhœa quam virulenta, & quam diuturna vexati fuerint, in Proſtata quoque & caruncula repertum eſſe vitium; inficiari non licet. Ut ſileam quod ſcripſit Whartonus, (1) excretoria Proſtatæ glandulæ foraminula, in ſanis inconſpicua, in illis *evidenter cerni*; pervulgatæ ſunt, atque adeo in Sepulchreto (2) extant Bartholini, Severini, Wirſungii Obſervationes ejuſdem glandulæ in gonorrhœa ulceribus, aut abſceſſu affectæ, poſt gonorrhœam autem cicatricoſæ: legiturque ibidem (3), ut in eo morbo curationem deſperaret Guenotius, ubi digito in podicem immiſſo, renitentem illius glandulæ tumorem perciperet. Nec deſunt aliæ poſtea habitæ ejuſdem glandulæ a gonorrhœa vitiatæ Obſervationes. Quarum duas potiſſimum juvat proferre, alteram Brunneri (4), Genſelii (5) alteram. Hi enim cum de excreſcentibus in urethra carunculis inter ſe adeo diſcreparent, ut has primus figmentum Chirurgorum eſſe diceret, ut pote qui catheteris impedimentum in quadam, non a caruncula, quæ nuſquam erat, ſed ab urethræ *inſigni ſtrictura*, & *coarctatione*, *ceu ex aduſtione*, fuiſſe obſervaſſet ferme ut nos in Aſthmatico ſupra [6] deſcripſimus; Genſelius autem, qui in altero, ejuſmodi quidem carunculam, nullam vero coarctationem vidiſſet, pro carunculis contenderet; cum in hoc igitur diſſentirent, in eo plane conveniebant, quod ſecundus in ſuo, qui poſt virulentas aliquot gonorrhœas in novam inciderat, *circa proſtatas diverſa* invenerat *ulcuſcula*, & primus, quod in ſuo præter *ſummam* ibi quoque *meatus anguſtiam*, viderat *circa proſtatas miram cicatricum ex ulceribus antiquis, inveteratis, tunc perſanatis, faciem conſpicuam fuiſſe*. Quod vero ad Seminalem carunculam ipſam attinet, non in Sepulchreto dumtaxat habes [7], ut Veſalius hac in Urbe extremos ambos fines vaſorum ſemen deferentium, qui in lateribus carunculæ conſpectum quodammodo in cæteris fugiunt, in quodam, hoc morbo laborante, *apertos laxoſque* offenderit; verum etiam apud Cl. Benevolum [8] tum ejus Obſervationem in viro, qui duodeviginti jam annos eundem pertulerat morbum, magni & calloſi ulceris ſic intra glandulam Proſtatam latentis, ut pus tamen per carunculam tantummodo emitteret, ulcere pariter intus eroſam, tum Obſervationes alias [9] exulceratæ in gonorrhœa carunculæ ejuſdem, ex Genga commemoratas. Caruncula autem, ut noſti; parva adeo eſt, vix ut ulcus eſſe in ea poſſit, quin amborum, aut alterius ſaltem canalis ſeminis finem corrodat, eique jugiter diſtillaturo viam ſic vel magis aperiat, quam cum eorundem canalium laxa nimium, patulaque ſunt oſcula. Ulcera vero, quæ in Proſtata ſunt glandula, non omnia id faciunt; ſed ea dumtaxat, quæ hinc in illa ejus parte ſunt, per quam alter, ambove eorum canalium traducuntur, quæ pars pone urethram ſumma eſt, inde vero ulceroſis cuniculis actis, ſibi, & puri, & ſemini aditum in urethræ interiorem faciem aperiunt, ſive contra ab hac ad illos uſque canales ſerpendo perveniunt. Cætera ejus glandulæ ulcera cum ſecreto in ea humore pus commiſtum emittunt, aut per propria ulcerum ipſorum, quæ intra urethram patere poſſunt, orificia, aut per naturalia glandulæ ejuſdem oſcula: per quæ, cum ſine ulcere laxiora tantummodo ſunt, ſolus ille humor, non pus, non ſemen, effluit. Atque hæc attigi, ut veterum noxarum veſtigia, quæ mihi aut in ea glandula, aut in caruncula, aut in utraque videre contigit, vel me tacente, intelligi liceat quo attinerent.

18. Et primum quidem offendi ſuperficiaria, veluti albidas illas exſtantes lineas, excreſcentiarum, ut opinor, reliquias, aut tres illos perbreves ſinus, quos ſupra [10] in decrepito Sene deſcripſi: alia autem profunda, & prorſus abdita, ut ex proxima cognoſces hiſtoria,

19. SENIS cadavere uſus ſum A. 1742. ad Anatomen publice inchoandam, cujus quoniam morbi qui fuiſſent, ſcire pro certo non potui; ideo quæ præter naturam in-

[1] Adenogr. c. 31. [2] Sect. hac 31. Obſ. 5. §. 1., & 2. [3] in Schol. ad Obſ. 4.
[4] Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 97. [5] Earund. Cent. 6. Obſ. 84. [6] n. 10.
[7] Sect. cit. Obſ. 2. [8] Propoſiz. int. alla Carunc. c. 3. [9] c. 5. [10] n. 15.

inveni, preſſius indicabo. THORAX cor habuit magnum, & craſſis parietibus, arteriæ autem Aortæ initium æquo latius, & creberrimis intus maculis diſtinctum albis, quaſi tendineis, necdum oſſeis. Venter autem, antea perluſtratus, in eadem arteria obtulerat ejuſdemmodi, ſed leviores, maculas; ſi duriorem excipias unam, quæ ad orificium erat arteriæ Sacræ, ipſumque anguſtius, quam ejus eſſet trunculus, videbatur reddidiſſe. Quæ, & qualia pylori annulo inſiderent corpora, glandulæve extarent in pylori antro, cum ſcribendi occaſionem habuerim Epiſtola XXIX. [1] nihil eſt cauſæ cur hic repetam. Jecur facie convexa propemodum tota cum diaphragmate erat connatum. Lien juſto craſſior, & latior, colore intus coccineo diluto, arterioſis autem, qui eum ſubibant, ramis ipſis quidem flexuoſis, ſed toto unde veniebant, Splenicæ arteriæ trunco nullis prorſus flexibus contra atque ſolet, contorto. Renes pro latitudine juſto longiores. Veſicæ craſſiores tunicæ. Denique Proſtata glandula ea parte, qua urethræ anteriora tenet, incluſam penitus intra ſuam ſubſtantiam habebat caveam, mediocris uvæ acini figura, & magnitudine, cujus parietes eodem, quo reliqua glandula, colore, membranula quadam, quaſi tumoris folliculo, conveſtiri videbantur: nihil autem continebant.

20. Quid hoc cavo olim comprehenſum fuiſſet, & quomodo poſtea inde abiiſſet, cum eſſet obſcurum; in memoriam redii, quid anno ante in Sene altero vidiſſem, de quo ubi de Febribus (2), ad te ſcribam. Scilicet in Proſtata glandula amplificata, & exteriore ambitu ex rubro fuſca, intra ſubſtantiam reliquam, cæteroquin ſecundum naturam ſe habentem, granula alicubi inveni quaſi *tabacci* ex ſubflavo nigricantia. Erant hæc haud procul ab interiore urethræ facie, alia quidem huc illuc disjecta, alia autem in unum cavum, eo, de quo modo dictum eſt, multo minus, conſtipata. Num ergo illud quoque majus cavum iſtiuſmodi plenum granulis fuiſſe, credemus? Sed quid ea granula ſunt? in pluribus enim, neque tunc primum, deprehendi. Et in Adverſariis [3] quidem pro humore habui, qui in Proſtata ſecernitur, in eam formam coacto: nec eſſe quidquam video, cur in præſentia quoque non habeam. Verum quæ cauſa ſit unde formam, coloremque ſic mutet, prægreſſane olim venerea lues, an vitii aliud genus, in medio relinquo, ut illud pariter, de quo ſuſpicio in aliis Litteris [4] injecta eſt, an ea granula materia interdum eſſe poſſint calculorum, qui in hac glandula reperiuntur. Nunquam tamen intra ipſam, majorem eorum granulorum copiam offendi, quam in Figulo, ut relegens Epiſtolam VII. [5], facile cognoſces: in quo antiquæne lui tribuas ob nullum ad glandem ſuperſtes frænuli veſtigium, deliberabis, non ſecus atque in Sene, de quo Epiſtola ſcriptum eſt XXIV. [6], cui cum vix unus, iſque tenuis, ſupereſſet de majoribus urethræ canaliculis, ea granula non deerant ad latera carunculæ Seminalis. Placet huc alia duo adſcribere exempla in Viris, qui tametſi quibus obnoxii fuiſſent affectionibus, omnino propemodum ignoro, quæ tamen in aliis quoque corporis partibus haberent ab naturæ norma aberrantia, non reticebo; neque enim prorſus inutile, ut alibi quoque vidiſti, cenſeo, præter naturam inventa commemorare ſaltem ut quæ ſæpius, quæ rarius in certis ætatibus, & habitibus corporum, morbida occurrant, comparatione inſtituta cognoſci liceat.

21. VIRI annos nati quatuor & quinquaginta, quem apoplectica affectio lente confecerat, cadaver A. 1728. Gymnaſio eſt datum, unde Publicæ Anatomes initium fieret, donec meliorum cadaverum copia eſſet. Itaque Caput non attigimus. Quæ Venter, & quæ Thorax quoque ex parte, adnotanda obtulerint, hic habebis. INTESTINA quidem laxa erant, & quaſi inflammata: nullum tamen aut ipſa, aut ventriculus eroſionis habebant indicium, ut recens cauſa aliqua credi poſſet id, quod in Duodeno deſcribam, eſ-

fe-

[1] n. 17. [2] Epiſt. 49. n. 18. [3] IV. Animad. 14.
[4] Epiſt. 42. n. 37. in fine. [5] n. 11. [6] n. 6.

feciſſe, præſertim cum pus, gravis odor, craſſitudo, & inæqualitas labrorum, aliaque omnia ulceris indicia abeſſent. Intervallo gemini tranſverſi digiti infra pylorum locus erat, in quo interiores deerant inteſtini tunicæ, ſicque orificium relinquebatur digiti capax, quo immiſſo, facile extrorſum cedens tunica omnium extima in quoddam quaſi diverticulum formabatur. Lien ſanus; ſed multo minor juſto, & plane exiguus. Arteriæ Magnæ truncus intus habuit, qua parte lumborum vertebris adhærebat, ſquamas oſſeas non mediocres: idem tamen intra thoracem, non ſecus ac cor, ſaniſſimus fuit. Veſica urinaria æquo minor pro reliqua corporis magnitudine. Nihil in urethra animadverſum peculiare, niſi granula quaſi *tabacci* ad oſcula Proſtatæ glandulæ.

22. VIRUM alterum, illo aliquanto juniorem, quo corporis habitu, & unde mortuum, & ubi, & quando ſecuerim, obiter dixi, cum de hæmorrhoidibus ipſius ſcriberem Epiſtola XXXII [1]; ut quid in ſumma urethra viderim, hic addere ſatis ſit. CARUNCULA Seminalis ad latera habuit ea, de quibus loquimur, granula, a quorum aliquibus loci madore, ut opinor, diſſolutis non vicinia modo reliqua, ſed & ſeminalium ductuum oſcula flaveſcebant. Animadverti ſimul, hæc oſcula multo, quam ſoleant, fuiſſe ampliora, figura autem ellyptica. Unum vero ipſorum paullo quam alterum, majus erat.

23. Nunc quoniam de carunculæ ipſius vitiis ſermo fieri cœptus eſt, poſſem, niſi ſupra (2), aut alias (3) faciendi occaſionem jam habuiſſem; vitia alia his, quæ modo dicta ſunt, contraria duorum, quæ in ea ſunt, oſculorum proponere, videlicet ut alterum multo majori, quam ſoleat, anguſtia viderim, alterum prorſus occluſum, imo ut neutrum, atque adeo ne majus quidem, ipſis interjectum, Sinus orificium ob deformatam a veteri lue carunculam, dignoſcere potuerim, ac demonſtrare. Habes igitur quas pollicitus initio ſum, quales eæ cunque fuerint, meas ab uno ad alterum urethræ extremum Obſervationes in iis, qui gonorrhœa aut tunc laborarent, aut olim laboraſſent, aut etiam laboraſſe videri poſſent. (*)

24. Non me fugit, vel extra urethram, eique propiores glandulas, alias huic morbo ſedes in ſeminalibus Veſiculis, in Teſtibus, imo in Urinaria etiam Veſica, & Renibus fuiſſe aſſignatas. De quibus ſingulis cum pauca curſim attigero, his Litteris finem imponam.

25. De Seminalibus Veſiculis, præter Majorum, & in his Riolani, qui in Sepulchreto (4) laudatur, ſententiam, Obſervationes haberemus Littrii, ſi quod promiſerat (5) cum de Gonorrhœa ageret glandularum Cowperi, præſtitiſſet. Cæterum proclive eſt intelligere, a caruncula, & Proſtata glandula, cum ſeminis canales, per hanc traducti, & in illa hiantes, eroſi ſunt, facile morbum poſſe cum Veſiculis communicari. Cujus rei nobis tunc fortaſſe indicium extitit, cum in Juvene (6) annos nato viginti quinque, ſtrigoſas adeo atque exſuccas contra atque ætas illa fert, Veſiculas deprehendimus; eadem enim virulenta inflammatio, quæ extremorum ſeminis ductuum alterum olim contraxerat, alterum obcæcaverat, in Veſiculas propagari potuit, eaſque vitiare. Noli tamen quotieſcunque alicui, longa, & dira gonorrhœa laboranti, accidit, ut in venereis ſomniis effundat ſemen ſanguinolentum, fœtidum, & ſordibus, ac pure inquinatum, noli, inquam, propterea continuo credere, vitium ad Veſiculas jam perveniſſe; potuerint enim aliquando purulentæ, & fœtidæ ſordes, & cruoris aliquid a tranſeunte, ſano alioquin, ſemine abripi, atque averri ex ulceribus, quæ urethram, & Proſtatam glandulam, & Seminalem carunculam occuparent. Ab his enim ultimis ipſis ulceribus non ſemper neceſſe eſt, vitium cum Veſiculis communicari; tametſi non difficile communicari poſſe diximus.

26. Sed num pariter facilis eſt a Veſiculis in Teſtes morbi tranſitus? Ab illis in

[1] n. 10 in fine. (2) n. 7. (3) Epiſt. 40. n. 29.
(*) Vid. etiam Epiſt. 60. n. 12. (4) Sect. hac in Schol. ad Obſ. 4.
(5) Mem. de l'Acad.R. des Sc. A. 1711. (6) ſupra, n. 7.

in hos, cum vi adſtringentium remediorum exitus intercipitur, virulentam regurgitare materiam, eoque tumere ipſos, & ex parte ſedem eſſe gonorrhœæ, docuit Whartonus (1); hujus enim verba ſunt, quanquam id minus perſpicue in Sepulchreto (2) ſignificatur, quæ ferme deſcripſit, non modo ſecutus eſt Graafius (3) tunc etiam cum ad id corfirmandum, gonorrhœam fœminarum *procul dubio*, ait, cum proſtatis careant, *a teſtibus provenire*. Hanc tamen confirmationem Graafius poſtea (4) abjecerit, neceſſe eſt, cum mulieres & proſtatas habere, & fluido in teſtibus ſemine deſtitui tradidit. Quod ſi Whartono, aut Graafio tunc cum Whartonum ſequebatur, in mentem veniſſet Obſervationis Panaroli (5), qui in mortua poſt aſſiduam gonorrhœam, inventam ſcribit *vomicam in uno quoque teſte*; hinc etiam fortaſſe pro opinione iſta ſua argumentum duxiſſent, infirmum tamen, quando, non ut Bonetus iſti, haud accurate deſcriptæ, Obſervationi (6) titulum fecit, *Gonorrhœa muliebris a vomica in uno Teſte genita*; ſed longe alium præſcripſit Panarolus, *Vomica in teſtibus mulieris ex antiqua gonorrhœa*. Scilicet ut alias in partes, ſic in ovaria quoque traduci poteſt ex diuturnæ gonorrhœæ ſede venereum virus poſteaquam ſive per lymphæ ductus, ſive per vaſa ſanguifera abſorptum, ſanguinem infecit univerſum; neque enim magis quam alia complura, quæ apud Vercellonum leguntur, placet illa, quam excogitavit (7), via a vagina per hypogaſtricas arterias ad ovaria; quaſi arteriæ e partibus, juxta quas tranſeunt, aliquid acciperent in ulteriora importandum. Non eſt igitur ex Panaroli Obſervatione gonorrhœæ ſedes in muliebribus teſticulis ponenda. Num vero ſaltem in virilibus? Minus difficile aliquanto; ſi id tamen alia quam eorum tumoris obſervatione, quando adſtringentium vi ſuppreſſa eſt gonorrhœa, comprobetur. Minime enim neceſſe eſt, ut ſi materiæ cujuslibet repentinam, violentamque ſuppreſſionem tumor partis alicujus conſequatur, eo continuo decurramus, ut ex tumente nunc parte eam materiam antea profluxiſſe, aut in illam nunc regurgitaſſe, affirmemus. Poſſe tamen intempeſtiva adſtringentium vi auctam irritationem, aut inflammationem a ſuprema urethra, adjunctiſque Veſiculis per vaſa, ſemen Deferentia, ad teſticulos propagari: & poſſe quoque, idque facilius, & citius, eo uſque produci, ut inter ea vaſa, & Veſiculas viam ſeminis ferme intercipiat, a quo propterea retardato teſticuli diſtendantur: & poſſe denique materiam, quæ per urethram excernebatur, ſanguinis alveum ſubire, & cum ſanguine in teſticulos inferri, non negamus. Sed modorum horum trium eſſe unum vides, nempe ſecundum, per quem tumere quidem teſtes, intelligas, neque tamen venereo contagio inſici, & quod conſequitur, non fieri ſedem gonorrhœæ virulentæ.

27. Non paulo autem longior eſt via ab urethra ad renes, quam ad teſticulos: & malum tamen, ſi diutius perſtiterit, ab urethra ulterius ſerpere, & *veſicam, ureteres, & tandem ipſos etiam renes inficere*, Dodonæus (8) affirmat. Hujus enim verba eſſe, animadverti, quæ in prima Scholii particula ad Obſervationem IV. leges hujus Sepulchreti Sectionis XXXI. ab ipſo Dodonæo ſumptam; ſed neque ibi, neque titulo, ad quem amandamur, *de Hypogaſtrii Doloribus*, id eſt Sectione XXIII. ubi ſub Obſervatione habetur VI. §. 4. ex toto deſcriptam, cum de urethra univerſa exulcerata, & ſanguine concreto plena neutrubi ulla mentio fiat. Verum ut ad renes uſque ſerpat malum, *diuturnitas*, ut vides, a Dodonæo requiritur: & gonorrhœa, quæ Obſervatione illa proponitur, annos perſtiterat duodeviginti. Quo tamen modo, ubi veſica exulcerata eſt, vitium per urinam vel multo citius poſſit cum ureteribus, renibuſque communicari, alia a nobis Epiſtola (9) indicatum eſt: quo ex loco quædam poſſes tanquam con-

(1) Adenogr. c. 31. (2) Sect. hac Schol. 2. ad Obſ. 5.
(3) Ibid. Scholio ultimo ad Obſ. 1. (4) De Mulier. Organ. Generat. c. 6. in fine.
(5) Pentec. 1. Obſ. 14. (6) 6. in Sect. hac. (7) De Pudend. Morb. c. 3. §. 3.
(8) Medic. Obſervat. c. 41. (9) 42. n. 20.

concauſas, ſi opus eſſet, prudenter accipere, & ad hanc Dodonæi Obſervationem, ut tres noſtras non ita diſſimiles [1] omittamus, accommodare. Nam in gonorrhœa tam diuturna, tamque atroci, quæ dyſuria, & quæ interdum ſtranguria eſſe debuerit, ſatis apparet; veſica autem *plane rigida* (non *plane frigida*, ut ineptiſſimæ deſcripſerunt operæ in Sepulchreto) *nec extendi*, *nec contrahi poterat*. Sed & ſalva veſica, a gravibus, & repetitis gonorrhœis renes poſſe vitiari, vel ex ea evidenter elucet Valſalvæ hiſtoria, quam inter initia ejuſdem Epiſtolæ [2] propoſuimus, non ſerpente igitur ex urethra malo, ſed vias ſanguinis ſubeunte, per eaſque ad renes traducto. Cæterum utcunque ſe res habeat; non propterea veſicam, ureteres, renes gonorrhœæ ſedem eſſe putabimus, tum quia nihil ſeminis, aut humoris ad ſemen attinentis ex iis profluit partibus, tum etiam quia ex iis diſtillans ichor nequit, niſi forte veſicæ ſphincter ſit læſus, aliquando ferme ſine lotio guttatim in urethram venire, & mentiri gonorrhœam. Sed manum de tabula. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLV.

Agitur de Uteri tum deſcenſu, tum, ut mulieres ajunt, aſcenſu.

Quod ſcripſit Hippocrates (3), *Uteri quocunque e ſede naturali moti fuerint, morbos afferunt, ſive foras proceſſerint, ſive intro ceſſerint*, hujus erit Epiſtolæ argumentum, quæ duabus proximis Sepulchreti Sectionibus reſpondebit, XXXII. *de Uteri Procidentia, Deſcenſu, & cæt.*, & XXXIII. *de Hyſtericis Affectibus, Suffocatione, & cæt.* Viſum eſt enim unis Litteris bina hæc morborum genera comprehendere, ne æquo breviores alioquin forent, quando nec Valſalva diſſectiones huc attinentes reliquit, & nos perpaucas habemus, quas tu, quales eæ cunque ſint, animo, ut ſoles, libenti accipe.

2. Primum igitur, quod ad uteri prolapſum, deſcenſumve attinet, præclare noſti, Fernelio (4) tunc uteri deſcenſum eſſe, cum deorſum quidem, ſed necdum extrorſum ſe demiſit, prolapſum vero cum ſe invertens præcipitat foras, quod ex vehementiore ſolum pariendi conatu accidat, niſi quod interdum ex imprudentis quoque obſtetricis, ſecundas violenter detrahentis, temeritate. Rem plane abſolviſſet, ſi prolapſus alterum genus non omiſiſſet, tum videlicet cum ſe non invertens, ſed intra inverſam vaginam concluſus uterus extrorſum prolabitur. Nam in deſcenſu quoque vagina tantum ſe invertat, quantum uterus deſcendit, neceſſe eſt. Hæc autem ſe invertit ob eaſdem ſive externas, ſive internas, ob quas uterus deſcendit, cauſas, vincula ſcilicet utriuſque ſimul aut diſtrahentes, aut laxantes. Quas inter cauſas quomodo ipſe quoque uterus, ipſaque vagina recenſeri poſſit, infra (5) oſtendemus. Præter hos veros uteri ſive deſcenſus, ſive prolapſus, vaginæ etiam prolapſus eſt, non levior modo, ſed nonnunquam tantus, atque ejuſmodi, ut quem ſecundo loco memoravimus, uteri prolapſum mentiri poſſit, qualem deſcriptum, pictumque videris ab Jo. Guilielmo Widmanno (6), qui a ſola factum intima vaginæ tunica invenit.

3. Hæc morbi genera omnia apud veteres quoque Medicos agnoſcimus commemorata; imo apud vetuſtiſſimum omnium Magiſtrum Hippocratem, ſi prolapſum illum excipias, in quo uterus ſe ſe in-

(1) ſupra, n. 15. & Epiſt. IV. n. 19. & XLII. n. 40. (2) n. 2.
(3) De loc. in hom. n. 59. (4) Pathol. l. 6. c. 16. (5) n. 12.
(6) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 98.

invertit. Quem tamen a Celſo [1] indicatum eſſe, IV. in ipſum Epiſtola ſatis videor oſtendiſſe. In Hippocraticis autem libris non modo vaginæ prolapſum; *uterorum* nomine *foras prodeuntium* [2] memorari, curatio ipſa monſtrat, ſed & verum uteri ipſius deſcenſum, & ſecundum prolapſus genus verba illa, *Si vero propinquiſſimi fuerint uteri* (3), & *Si penitus ex pudendo exciderint uteri; dependent velut ſcrotum* (4). *Si vero extra pudendum os uterorum exciderit, & cæt.* [5] Hæc fere omnia cum a poſteris ad patrum uſque noſtrorum memoriam ſine ulla dubitatione jure meritoque ſervata eſſent; imo plures, alii aliis temporibus, propendentem uterum exſtirpatum eſſe, ſalva muliere, neque id rariſſime, nimia plerumque, ut verum fateamur, credulitate non dubitaſſent, ne de illis quidquam dicamus, qui eo uſque proceſſerant, ut ab iis poſtea mulieribus liberos nihilominus, ſi Superis placet, procreatos eſſe, contenderent; extiterunt denique, ut ex Sepulchreto ipſo præclare noveris, in Re Anatomica, & Chirurgica exercitati Viri, qui ut recte ſe nimiæ aliorum credulitati objecerunt, ita non recte in contrarium adeo cucurrerunt, ut non modo concedenda quædam, verum inſuper ſana illa de uteri prolapſu antiquiſſima dogmata ipſa quoque pernegarent, &, quod magis mirum eſt, aliquot celebres utriuſque illius Facultatis, & Medicinæ Magiſtros aſſeclas ſuos facerent, & aſtipulatores.

4. Nam uterum quidem, ſuperſtite muliere, nonnunquam *extraordinario, & rario re caſu* exciſum eſſe, cur non potius cum Georgio Wolffg. Wedelio (6) dicamus, quam nunquam cum Jo. Guilielmo Pauli (7), docte alioquin hac de re diſſerente? Nimis enim durum videtur de tot, qui illud ab ſe factum, conſpectumve ſcripſerunt, omnes deceptos pronunciare. Certe autem ſi edita tunc fuiſſet, aut ad ejus manus perveniſſet Slevogtii Obſervatio [8], hanc ſaltem non ſecus ac Abr. Vaterus [9], agnoviſſet omni deceptione carentem. Magnum enim corpus e mulieris naturali exſectum, cum excreſcentiam eſſe putaret Slevogtius, & a ſordibus purgaret; præter opinionem deprehendit, thecæ inſtar craſſæ uterum cum tubarum reliquiis continere ſecundum naturam ſe habentem? quæ Jenenſes Profeſſores, & Medici plerique alii, & Studioſi centum conſpexere: mulier autem illa feliciter eſt reſtituta. Quod ſi me interpelles, quærendo, cur neque hanc, neque aliam aliquam aut magna ex ſectis non modicis uteri vaſis hæmorrhagia continuo ſuſtulerit, aut paulo poſt grave vulnus, quod propendente ſimul cum utero veſica, huic quoque neceſſario infligendum eſſe, animadvertit Ruyſchius [10]; ad primum fortaſſe dicam, diſtractis diu, eoque contractis vaſis, & corruptione inſuper ſenſim, ut in emortuis ſphacelo carnibus, adjuvante, non multum ſanguinis debuiſſe profundi; ad alterum autem, vel inverſam ſuperiore dumtaxat parte fuiſſe vaginam, vel non exteriore quacum veſica conjungitur, ſed intima ſolum tunica inverſam, ut veſicam trahere ſecum non debuerit. Quæ ſi fieri potuiſſe non probas, neque enim mihi undique placent, meliora ipſe per te quæres: videndum eſt enim, ne Slevogtio, & ſiquis præterea alius eſt Vir Spectatus, qui ſe diligenter aut in exciſo corpore, aut in cadavere examinaſſe rem teſtetur, nullam tribuere fidem videamur. Quod examen ut facile, & bene poterat, vellem inſtituiſſet Molinettus, qui [11] ſe *tutiſſimam ſemper eſſe expertum*, & *adhibuiſſe pluries*, dicit, uteri amputandi rationem, *in vetulis præſertim*: in quibus inverſio uteri, de qua hæc ait, quanto rarior eſt, tanto poſt amputationem examinanda erat diligentius, ne forte aliquid erroris ſubeſſet, cujus ſuſpicionem perpetua illa curationis felicitas videtur augere. Eſt etiam multo recentior altera inverſi uteri, feliciter-

(1) De Medic. in Præfat. (2) De Exſect. fœt. n. 4. (3) De Morb. Muliebr. l. 2. n. 37. (4) Ibid. n. 38. (5) Ib. n. 39.
(6) Differt. de Procid. Uteri c. 4. (7) Progr. addit. Diff. Schacheri de Placentæ Morbis.
(8) Vid. in calce Obſ. von Sanden de Prolapſu Uteri. (9) Differt. de Sarcom. e pudendo muliebr. & cæt. theſ. 7. (10) Theſ. Anat. 8. n. 102.
(11) Differt. Anat. Path. l. 6. c. 12.

citerque exſecti Obſervatio, in qua examen omiſſum nolles poſt exſectionem, cum ante hanc caſus iſte ſimilis fuiſſe dicatur caſui, ex Wepfero in Ephemerides relato Inclytæ Nat. Cur. Academiæ Dec. 2. A. 5. Obſ. 50. ubi tamen non modo non invenias uterum inverſum, ſed excreſcentiam, quam Wepferus ipſe ad vaginam potius, quam ad uterum attinere potuiſſe indicaverat [1], imo ex iis, quæ intra biennium poſtea eidem mulieri acciderant, attinuiſſe confirmaverat (2). Nec vero inverſi dumtaxat uteri, ſed & extrorſum cum vagina prolapſi in vivis, mortuiſque diligens eſt requirenda examinatio, præſertim poſtquam ex laudata [3] Widmanni Obſervatione conſtat, ſolius inverſæ vaginæ prolapſum ita imponere interdum poſſe, quaſi intra ipſam uterus ſimul prolapſus eſſet. Nam ſi Ruyſchii Figuras [4], ſecundum hunc caſum exprimentes, cum Widmanni Figura conferas, quæ primum repræſentat, nihil invenies diſcriminis, ut alia omittam, in eo quod præcipui ſigni loco ad alterum ab altero internoſcendum habebatur. Scilicet internum uteri oſculum in media infima prolapſi corporis parte, ut in Iconibus eſt Ruyſchii, ſic in ea Widmanni a te cerni credas, cum tamen a ſola vagina effictum fuiſſe, diſſectio oſtenderit, qua vaginæ interior tunica, craſſior facta, ipſa quidem prolapſa, uterus autem in ſua naturali ſede inventus eſt. Qua ratione igitur, inquis, in viva fœmina rem hanc internoſcemus, magni utique momenti ubi de amputatione oporteat deliberare? Idem quod tu, quæſivit Abr. Vaterus (5). Sed nihil conſtituit: imo obvium quoddam ſignum inutile eſſe poſſe indicavit, fretus eadem Widmanni diſſectione. Mihi vero ex re quadam alia, quam ante ſectionem animadvertens Widmannus, dubitare cœpit, num id, quod videbatur uterus, revera eſſet, mihi, inquam, cogitatio orta eſt ex ea ipſa re ſignum petendi, ut cognoſcamus, uterus ſit, an non ſit. Nimirum per oſculum, quod uteri eſſe incertum ſit, ſpecillum oblongum immittenti ſi idem, quod illi accidat, ut ſine obſtaculo adigere poſſit multo ultra naturalem caveæ uteri longitudinem, nec tamen propendens corpus hanc ſuperet, neque interiori jam ſit putrefactione alte exeſum; indicium, opinor, habebitur, ut in re ambigua, & perdifficili, non contemnendum, illud oſculum, non ad uterum, ſed ad vaginam dumtaxat pertinere: contra vero, ſi contra. In mortuis autem ſi rem ſæpius cultro examinaſſent, qui uterum nunquam deſcendere, aut prolabi contenderunt; non omnes aliorum Obſervationes ad vaginæ unius prolapſus, aut ad ejus, & oſculi uterini excreſcentias referri oportere, cenſuiſſent; quaſi vero præter ea, quæ ipſi viderunt, aliud videre potuiſſet nemo.

5. Facile quidem, ultroque ipſis damus, eos, qui uterum abſcidiſſe ſe ſcribunt, ſere omnes illiuſmodi aut excreſcentiis, aut vaginæ prolapſibus fuiſſe deceptos, quod, velint, nolint, illi quoque fateantur neceſſe eſt, qui poſt exciſionem, mulieres filios peperiſſe tradiderunt; niſi forte res longe rariſſimas duas in unam eandemque mulierem cecidiſſe contenderent, ut exciſo utero fuiſſet ſuperſtes, & duplicem a primordiis uterum habuiſſet. Sed ut dicere ingreſſus eram, num ex eo quod in excreſcentiis, vaginæve prolapſibus pro utero accipiendis tot Chirurgi decepti ſunt, num, inquam, illud conſequitur, deceptos pariter eſſe omnes, qui uteri deſcenſum, prolapſumve ſe vidiſse ſcripſerunt? Quod vero non conſequi, cum ratio ipſa, tum evidentiſſime oſtendunt Obſervationes, quam plures ad aliquot addendæ, quæ in Sepulchreto producuntur. Illas, vel me tacente, indicabit Slevogtius (6), & copioſior in iis colligendis, quæ ad hanc Sepulchreti XXXII. Sectionem attineant, Sandenius (7): in cujus Sectionis Additamentis mirum in primis eſt, eas Obſervationes deeſſe, quæ ex Ruyſchiana Centuria excerpi eo tempore potuiſsent, non ſecus ac quæ ex pervulgato Bohnii libro mox a nobis commemorabitur. Ad has adjicies, quæ tunc non extabant, partim ſupra indicatas,

(1) in Schol. ad n. 4. (2) Dec. ead. 2. A. 7. Obſ. 54. (3) ſupra, n. 2.
(4) Obſ. Anat. Chir. Fig. 2. 8. 11. (5) Diſſert. de Polypo ex utero egreſſo theſ. 10.
(6) Diſſert. de Muliere gravida lapſu vag. uteri & cæt. §. 12. (7) Obſ. ſupra ad n. 4 cit.

tas, partim infra indicandas, præterea-que alias ſive deſcenſus uteri, ſive prolapſus, ad quas pertinent Vateri (1) una, Cl. Phil. Adolphi Boehmeri (2) altera, ambæ, ut cæteræ, per diſſectionem evidentiſſime comprobatæ.

6. Cæterum etſi Medicis quidem, & Chirurgis, ut in illa Epiſtola (3) in Celſum dixi, *aſpectus inverſi uteri nimis eſt rarus*, idque *rariſſime evenire*, Graafius (4) ſcripſerat; Obſtetricibus tamen, imperitus præſertim, & in puerperis certarum regionum haud rariſſimum eſse, ex libris intelligo, in primiſque ex II. *Adverſariorum* Ruyſchii Decade (5). Inde etiam patet, non ſemper aut ex illarum imperitia, aut ex harum vehementiore pariendi conatu inverſum uterum extrudi, ſed a conatibus quoque *exonerandi uteri poſt partum*. Eſt præterea cauſa alia, ſed quod ad effectum hunc attinet, longe rariſſima, nimirum cum ampla excreſcentia, fundo uteri intus innata, ſuo pondere invertit uterum, deorſumque trahit, quemadmodum Sandenius quidem propoſuit (6). Certe autem eum uterum fuiſſe inverſum, anatome oſtendit; nam intra ejus cavum, illa facie compreſenſum, quæ exterior antea fuerat, uteri vincula, & Falloppii tubæ, & ovaria conclufa deprehenderunt. Qua ratione facilius intelliges, quomodo in Henrici ab Heer relata in Sepulchretum (7) Obſervatione in uterum, ab agyrta exſectum, prolabi potuiſſet pars non modica inteſtini Coli, & ſimul cum illo, ut quæ intra ipſum inverſum contineretur, amputari. Colliges etiam ex Sandenii Obſervatione (8), poſſe nonnunquam mulierem inverſo, nec repoſito, utero, hebdomadas plures vivere, imo ex Genſelii Curatione (9) poſt plures dies in ſuam denique ſedem reſtituto, ſervari. Verum hæc rara ſunt, ſi cum tot aliis cito funeſtis caſibus conferas, ad quos addenda eſt producta a Bohnio (10) primiparæ mors intra *horulam* confecuta violentam uteri e ſua ſede, vacua inventa, detractionem, & vel citior, ſi recte intelligo, in fœmina alia, de qua ex Champan refert laudatus Boehmerus (11). Alter quoque uteri, id eſt ſine inverſione, prolapſus neque adeo creber eſt, ut *integrum* ejus Obſervatorum *catalogum retulerit Blaſius in commentariis ad Veslingium*, quemadmodum hallucinatus ſcripſit Graafius (12), nec rurſus adeo rarus eſt, ut *præter Ruyſchium* viderit *nemo*, quod Widmanno (13) haud excidiſſet, niſi oblito, ut fit, Obſervationum Plateri (14), & Peyeri (15).

Deſcenſus potius uteri, & prolapſus vaginæ potiſſimum, haud raro occurrit. Itaque inverſi uteri prolapſum non niſi ſemel, non inverſi nunquam mihi accidit, ut hic audirem. Deſcenſum autem uteri, & vaginæ prolapſum tum in viventibus interdum vidi, tum in mortuis animadverti.

7. Rogatus, ut honeſtæ feminæ annos natæ viginti quinque, naturalia inſpicerem, ut quidnam eſſet corpus teres, peniſ ſimile, intra vaginam propendens, dignoſcerem, continuo eſſe uteri cervicem vidi, quæ infra medium vaginæ deſcenderat. Uteri oſculum, quippe in nupta quidem, ſed quæ nunquam peperiſſet, anguſtum erat, & circuli propemodum forma: ex eoque pauxillum ſanguinis exire conſpexi (nuperrime enim in menſtruis mulier fuerat) ut ſi quis forte dubitaret, an hæc ex utero prodeant, poſſet illa inſpectione convinci. Sed jam quæ in mortuis animadverterimus, beſtiis primum, deinde & mulieribus, proponamus; ſic enim non a ſolo pondere, ſed a cauſis etiam aliis, quæ in corporibus agant ſecundum finitorem poſitis, hæc mala fieri, perſpicuum erit. A Valſalva autem quod primum ſcribam, olim accepi.

8. CATELLAM prægnantem cum diſſecaret, inverſam offendit vaginam, conjunctumque uterum non paulo quam ſoleat, vaginæ orificio propiorem. Quam ſedis uteri mutationem hujus quoque cornua,

(1) Differt. de Polypo & cæt. ibid. cit. theſ. 8. in fine.
(2) Differt. de Prolapſ. & Inverſ. Uteri, in Præfat. (3) IV. (4) De Mulier. Org. c. 10.
(5) c. 10. (6) Obſ. ſupra ad n. 4. cit. (7) Sect. hac Obſ. 6. (8) §. 27.
(9) Act. Erud. Lip. A. 1716. M. Maj. (10) De Renunc. Vulner. Sect. 2. c. 4. verſ. finem.
(11) Differt. ſupra ad n. 5. cit. §. 13. (12) c. 10. cit. (13) Obſ. ſupra ad n. 2. cit.
(14) l. 3. (15) in Additam. ad hanc Sepulchr. Sect. Obſ. 5.

nua, & præſertim dexterum, in quo tres erant catuli, confirmabant. Secuta enim erant uterum, neque modico ſpatio, vaginam verſus.

9. VACCAM, quæ vaginæ prolapſui obnoxia fuerat, ob hanc ipſam cauſam dominus mactari voluit, cum gravida eſſet menſes jam circiter ſeptem, veritus, ne in partu moreretur, ſicque ejus viſcerum, & carnium pretium vilius fieret. VAGINAM cum utero nactus, illam inverſam ad tractum aliquem inveni, qua cum extrema uteri cervice connexa eſt. Ibi vero vagina exulceratione non carebat. In utero, & fœtu, quoniam ſecundum naturam ſe habebant, quæ adnotavi, huc minime attinent.

10. Sed ſicuti in his brutis non poterat morbus ponderi imputari deorſum urgenti, aut trahenti; ita in mulieribus ſæpenumero poſſe, reor, velut in hac, de qua protinus ſcribam.

11. ANUS Bononienſis hemiplectica plures jam annos hactenus fuerat, ut totum alterum corporis latus movere non poſſet, cum denique in altero quoque movendi facultatem amiſit. Eidem ex naturalibus teres quoddam corpus exſtare dicebatur. Noviſſime thoracis morbo confectam in Noſocomio diſſecuimus circa A. 1704. THORACEM, aliis occupati diſſectionibus, non attigimus. Caput vero, ab Amicis apertum, nihil adnotatione dignum habuit, præter ſerum Craſſam inter meningem, & Tenuem. Ipſe Thyroidæam glandulam, quippe tumentem, & præduram, & Ventrem, quod ad uterum, & reliqua genitalia attinebat, diligenter inſpexi. In illa glandula quid deprehenderim, ſatis eſt alibi (1) oſtenſum. In Ventre autem ſummum uteri fundum aliquanto inferiorem, quam par eſſet, obtinere ſedem animadverti, nec tamen tanto, ut poſſe ejus oſculum illuc, quo dicam, pervenire, ſuſpicarer. Extra naturalis multum dilatati labia corpus tres quatuorve tranſverſos digitos longum prominebat cylindri forma, valde craſſum, factum ex ſubſtantia, ligamenti ſimili, & lævigata, niſi qua ad imum exulcerabatur. Eſſe vaginam inverſam facile agnovi. Itaque ad ſummam anteriorem ejus corporis partem urethræ erat oſculum, & ſub hoc ſingula ab ſingulis lateribus ſatis patentia lacunarum foramina. In medio autem partis infimæ orificium erat, mox abiens in uteri oſculum, per quod ſpecillum ad ſummos uſque caveæ uteri parietes nullo negotio trajiciebam. Miratus inſolitam longitudinem, vaginam incidi, atque intra ipſam concluſam reperi uteri cervicem, permulto quam ſoleat, longiorem factam; nec mirum, cum cervicis ipſius, fundique uterini parietes non firmi, ut ſecundum naturam conſueverunt, ſed laxi valde eſſent, ac flaccidi, ut cætera quoque erant omnia, quæ in pelvi ad uterum attinebant.

12. Evidens eſt, vaginæ adeo craſſæ pondere deorſum tractum fuiſſe uterum, cujus fundus aliquanto inferior fuiſſet, niſi cervix jam inde ab initio, ut puto, ea eſſet laxitate, ut ſe præ cæteris diſtrahi, diſtendique in raram iſtam longitudinem ſineret; neque enim cum hac erat, opinor, illa ejus longitudo comparanda, quam Vaterus (2) ab ſe viſam indicat, cum uterum hinc prolapſa vagina deorſum traheret, inde vero enormis ovarii amplitudo ulterius deſcendere prohiberet. In fœmina autem altera, quam tibi Epiſtola deſcripſi XXXIV. (3) aucta craſſitudo, & quod conſequitur, pondus glandoſi urethræ corporis, uterum quidem aliquanto deorſum traxerat; ſed quia cervix non iſta erat laxitate, oſculum non adeo deſcenderat, itaque glandoſum ipſum corpus, in medio ſuæ partis imæ pertuſum urethræ orificio, propendebat, uterique oſculum mentiebatur. Nec ſane ibi accuſari poterat uteri pondus, quippe ea parvitate, & partium tenuitate. Quod cum dicimus, non ideo inficiamur, prægravem a pondere, quod præter naturam ſit, uterum in aliis vaginam invertere, ſecumque deorſum rapere, cujus rei præclarum habes exemplum in Harmanni Obſervatione, quæ inter Additamenta ad Sepulchreti XXI. Sectionem (1) re-

(1) Epiſt. Anat. 5. n. 39.
(3) n. 11.
(2) Diſſ. de Sarcom. & cæt. ſupra ad n. 4 cit. theſ. 3.

(1) relata eſt. Vides igitur, tum vaginæ pondus, diſtractis uteri ligamentis, hunc aliquando ſecum ducere ad inferiora, tum uteri pondus alias, nexibus vaginæ diſtractis, hanc invertere, ſecumque deorſum protrahere. Neque enim ea ligamenta, aut hi nexus ſe ſe diſtrahi non patiuntur, cum membranea ſint, & ab internis ſæpe cauſis laxiora, diſtractio autem, qua de loquimur, ſæpius longo tempore paulatim fiat. Magnus certe erat ille uteri prolapſus, quem Peyerus (2) deſcripſit, cum uterus extra naturale provolutus, intra vaginam inverſam penderet. *Nec tamen*, egregius inquit Anatomicus, *rupta fuerant uteri, & veſicæ vincula, ſed tantum laxata*. Dixit autem *& veſicæ vincula, quia cum utero veſicam urinariam ſimiliter mutata ſede procubuiſſe*, per diſſectionem deprehendit: quod *mirum* tunc ipſi viſum, *& plane novum*, neceſſario accidere in ejuſmodi prolapſuum genere, admonuit poſtea Ruyſchius (3).

13. Quod ſi mira hæc videntur, quæ tamen paulatim fieri ſolent, ut diximus, & longo tempore; illud non caret admiratione, quod, tametſi multo minus ſit, fit citiſſime, brevique tempore ab ipſa natura. In partu enim, ut verbis Slevogtii (4) rem eloquar, *oſculum* uteri *ad orificium vaginæ propius accedit, hancque ex longo plicatili canali in amplum circulum diſtendit, tranſituro embryoni reſpondentem*. Quin etiam ubi propter fœtus craſſitudinem, viarumque anguſtias tardius, ægriuſque fit partus, *tunc ſæpenumero per continuatos niſus parientis, oſtium matricis a capite infantis plane, & ad pollicem unum, vel duos latos, extra vulvam propellitur*; hoc enim, quod Munnickius rarius crediderat, *ſatis frequenter ſibi occurriſſe, nec aliquid portendiſſe mali*, teſtatur Slevogtius. Illud mirabilius, quod utero gravido extra naturalis oras intra vaginam inverſam propendente; fœtus nihilominus editus ſit. Cujus rei primam, quod ſciam, Obſervationem, quæ ipſius Harveii (5) eſt, ad alias addes, quæ a Cl. Sandenio collectæ ſunt: ad quas ea quoque ſpectat, quam poſtea propoſuit Præcl. Helmſtadienſis Profeſſor Fabricius (6). Quæ omnes etſi inſervire poſſunt ad eos convincendos, a quibus uteri prolapſus intra inverſam vaginam negabatur (7), non ſecus ac illa Obſervatio, quam cum Widmanno (8) communicavit Cl. Friedius; hic tamen ex iis illas dumtaxat velim attendas, quæ uterum exhibent in ipſo partu ſic prolapſum. Minus enim dein miraberis vinculorum, de quibus dicebamus (9), illas diſtractiones poſſe fieri, quæ ſenſim, longoque temporis ſpatio fiunt, præſertim cum fœminæ ſic affectæ moleſto ſenſu non careant, illis diſtractionibus reſpondente, neque priſtina facilitate aut Rectum inteſtinum, aut veſicam, aut utrumque exonerent: quam difficultatem in quadam, cui vagina extrorſum propendebat, hanc ſublevando emendatam, non tam a compreſſione eorum meatuum, quam ab ipſorum diſtorſione propter alligatas propendentis vaginæ fibras in obliquum trahentes, & ſic eorum cavum arctantes, repetebat Slevogtius (10). Cæterum is nexum vaginæ multo, quam ſit, ampliorem faciebat, cum *ſecundum totam ſuam longitudinem ſubjacenti inteſtino accuratiſſime adnaſci*, exiſtimabat (11).

14. Haud equidem diſſimulo, quæ alias (12) ſunt a me dubitationes propoſitæ, non penitus mihi poſſe eximi, niſi prævio examine accuratiore cadaverum his morbis laborantium, cujus inſtituendi facultas mihi a longo jam tempore non eſt data. Inter eos certe frequentiſſimum eſſe fateor vaginæ prolapſum, & hunc multis pro uteri prolapſu impoſuiſſe. Verum interiorne tantum vaginæ membrana, humorum affluxu laxata, & extenſa, procidit? an utraque? Illud non modo plures, in quibus Wedelius (13), *frequentius fieri*, docent; ſed & *omnes*, quod Widmannus (14) ait, *conſentiunt*. Et ſane ubi rem ſic po-nas;

(1) l. 3. Obſ. 54. (2) Sect. hac 32. Sepulchr. Obſ. 5. (3) loco ſupra indicat. ad n. 4.
(4) Diſſert. ſupra ad n. 4. cit. §. 4. & 5. (5) in Addit. ad Exercit. de Generat. ubi de Partu.
(6) Obſ. ſupra ad n. 4. cit. §. 6. & ſeq. (7) Program. quo facil. extract. fœt. in procid. uter.
(8) Obſ. ſupra ad n. 2. cit. (9) n. 12. (10) Diſſert. modo indicat. §. 16.
(11) Ibid. §. 17. (12) Epiſt. 33. n. 15. (13) Diſſert. ſupra ad n. 4. cit. c. 1. & 2.
(14) Obſ. ſupra ad n. 2. cit.

nas; quædam ex difficilibus facilia intelle-ctu facis, quorum aliquod ſupra (1) attigimus; aliud Wedelius (2) indicavit. Sed interea, præſertim ſi prolapſus magna ſit longitudine, multoque magis ſi ut Widmannus (3) proponit membrana interior ab ſummo ad imum penitus avulſa, deorſumque reflexa propendeat; in illas alias, quas alibi indicaſſe me, dixi, dubitationes incidas, neceſſe eſt. Nec tamen omnium ſimul parietum vaginæ inverſio facillimos habet explicatus. Præterea, utrumlibet ponas; haud ita perſpicuum eſt, poſt vinculorum, & nexuum diſtractiones, quomodo interdum ſaltem, arte opitulante, recuperare hæ partes queant priſtinam ſedem, in eaque permanere.

15. Ars autem præter alia, interius, exteriuſve adhibita, remedia, peſſis utitur ſive in annuli, ſive in aliam formam, quæ foramen habeat, conſtructis. Neque enim, ut ſæpius in Recti inteſtini prolapſu, ita hic quoque licet prætermittere id auxilii genus. Hic enim duo ſunt, quæ curationem reddant difficiliorem, uteri pondus, cum antea procidit, inevitabile, repoſitam vaginam rurſus invertens, & ſphincter muſculus neque tam valide, neque tam arcte vaginæ orificium concluſum ſervans, quam anum ſuus. Itaque ergo vagina iterum extrorſum provolvitur, referens aut inteſtinum, aut aliud, ut puta, quemadmodum apud Hippocratem vidimus (4), *ſcrotum*, quod & apud Harveium (5) referebat. Ut malum indecens, & perincommodum aut tollatur, aut certe occulatur, illi excogitati ſunt peſſi. Quorum ſi omnes cujuſcunque adhuc cognitæ formæ, & ſtructuræ, uteri prolapſum *non modo non curarent, ſed plerumque pejorem redderent*, ut apud Virum Doctum legebam nuper; jam diu a Medicis, & Chirurgis, ipſiſque mulieribus abjecti eſſent. Ego vero, ut alias (6) ad te ſcripſi, proficuum potius eorum uſum, cum fœminam diſſecarem, his obnoxiam morbis, animadverti. Neque tamen inficior, ubi aut violentius intruſi, aut inepte, ac perperam conſtructi ſint, aut mortem, ut Benevolus (7) vidit, aut detrimentum afferre poſſe, præſertim ſi in eorum uſu nihilominus fœminæ diutiſſime perſeverent, & ne abſtergendi quidem, & purgandi gratia unquam extrahant. Videſis in Commercio Litterario (8) quid duabus ob ejuſmodi cauſas acciderit. Invenies, alteri circa glomum, quem intruſerat, contortorum filorum tartaream quandam materiam concreviſſe ea altitudine, ut undique tres digiti partes quartas æquaret, ea autem duritie, ut ſcalpro opus fuerit ad deſquamandam; ea denique moleſtia, ut jam acerbiſſimam ſtranguriam induxiſſet: alteri autem a ferreo peſſo, quamvis ceræ, ut ille etiam glomus, obducto, vaginæ, & proximi inteſtini ulcus ortum. Huc meam addam Obſervationem, quam tametſi libentius inter alios, ad quos magis attinet, morbos retuliſſem, ſi cum de iis ſcriberem, habuiſſem; attamen haud omittendam hoc loco cenſui, quippe huc extrema ſaltem parte ſpectantem.

16. MULIER conſiſtente ætate, mediocri habitu, & ſtatura, nullo alio incommodo, quam catarrho a frigidi aeris injuria, laborabat, cum ad hunc acceſſit febris, ob quam continuo in Noſocomium illata eſt. Acuta enim erat, & cum magna ſpirandi difficultate, genarum rubore, permoleſto in thorace ponderis ſenſu, duriuſculis pulſibus conjuncta. Incaſſum, quæ oportebat, facta ſunt omnia. Expectorare, id quod unice optabat, nihil poterat. Humiles, & intermittentes pulſus ſunt facti, reſpiratio autem difficilis adeo, ut noviſſime jacere non poſſet. Igitur quincto, ex quo febricitare cœperat, die e vita ceſſit circa medium Martium A. 1748.

CADAVER ibi, Studioſorum Juvenum gratia, diligenter, & ordine perſectum eſt. Sed hic tibi quæ in Thorace, & Capite præter naturam invenerim, primum exponam. Etſi pulmones turgidi, ad pleuram coſtas ſuccingentem fere ubique, præſertim autem a ſiniſtris, arcte adhærebant; e ſiniſtro tamen thoracis cavo

(1) n. 4. (2) Diſſ. modo indicata c. 4. (3) Obſ. indicata.
(4) ſupra n. 3. (5) loco ſupra ad n. 13. indicato. (6) Epiſt. 22, n. 22. in fine.
(7) Oſſervaz. 3. (8) A 1733. Hebd. 10, n. 5. & A. 1738. Hebd. 32. n. 1. ad Part. 7.

vo ſerum, quod a pure admiſto albicare libentius dixiſſes, ſi ulla puris hic fuiſſent indicia, ea copia profluxit, quam ſepti tranſverſi pars ſiniſtra, non fornicata, ſed potius depreſſa, cum a ventris cavea inſpiceremus, antea ſignificaverat. Ejuſmodi pars ſeri peculiariter inter pulmonem ſiniſtrum, & pleuram, qua prope vertebras fere medias thoracis, coſtas veſtiebat, ad non parvum tractum concludebatur, quo tractu albas concretiones, membranarum inſtar craſſiſſimarum, tum pulmo, tum pleura adhærentes habebant, eaque dumtaxat parte pulmo durior, denſuſque factus, inventus eſt. Neque tamen ægra de peculiari ad dorſum moleſtia querebatur, ut neque de pungente dolore, cum pleura utroque in latere roſeo rubore ad non parva ſpatia ruberet, neque demum, nam hæc omnia diligenter quæſivi, de cordis tremore, aut de animi defectionibus aut in Noſocomio, aut domi unquam conqueſta fuerat, etſi in pericardio ea deprehendi, quæ continuo deſcribam. Pericardium erat amplum, & ſero ejuſmodi plenum, quale in thoracis ſiniſtra cavea fuiſſe dixi; ut a primo non pericardium, ſed apertum magnum quendam abſceſſum videre crederes. Eo ſero exhauſto, ſuperficies omnis pericardii interior, exterior autem cordis, & auricularum, & Magnorum vaſorum lurida apparuit, obducente omnia materia quadam ex albo cinerea, nihil magis quam calcem, parieti modo inductam, referente, ut continuo in mentem venerit Guarinonii, qui, ſicuti alias (1) ad te ſcripſi, in hujuſmodi inflammatoriis pulmonum, & pleuræ morbis cor *quaſi calce coopertum* offendit, id eſt polypoſis, ut ibi explicavi, & hic rurſus vidi, concretionibus, membranam craſſam, ſed laxam, mentientibus, nullo negotio ut detrahendam, ſic quoque diſcerpendam. Qua detracta, omnia quæ operuerat, naturali colore, & conſtitutione in conſpectum venere, niſi quod pericardium craſſius factum erat, & ſubrubrum, id eſt non inflammatione quidem, ſed phlogoſi tamen affectum. Cor, æquo majus viſum, nigrum, qualis paſſim in hoc cadavere occurrebat, ſanguinem utrobique habuit, in dextero autem ventriculo, annexaque auricula etiam teretes polypoſas concretiones.

Cerebri medullaris ſubſtantia, quacunque incideres, ut & Lateralium ventriculorum ſuperficies, vaſcula ſanguine turgidula oſtendebant: in iiſdem autem ventriculis erat ſerum colore ad ſubflavum obſoletum inclinante. In Ventre hæc adnotaveram. Lien grandis; jecur maximum, ut ſiniſtrum quoque occupans hypochondrium, ventriculum deprimeret; itaque gulæ, in hunc deſinentis, portio ad tranſverſos digitos duos infra diaphragma apparebat. Sed præter eam magnitudinem, vitium in illis viſceribus percipiebatur nullum. In ſubjecto venæ Cavæ trunco oblonga, & craſſa erat concretio polypoſa. Tandem quod ad muliebria attinet, uterus ſiniſtro lateri aliquanto propior erat, quam dextero, & antrorſum concidebat. Ovaria prælonga, ſed exilia, alba, dura, cum eo jungebantur per ſua vincula, non paulo quam ſoleant, craſſiora. Quæ per Lata uteri vincula diſcurrunt, vaſa nigro ſanguine nimis turgebant, hic illic varicoſa. Cum a ſummo utero ad imum vaginæ orificium ſectionem perduxiſſem; fundi illius, & continuatæ cervicis cavum muco plenum vidi, *gelatinæ* inſtar ferme perſpicuo, nullo que colore infecto, & eo tenuiore, qui ad uteri oſculum eſſe conſuevit, neque hic deerat. Muco illo ſuperiore adempto, minima excreſcentia, circuli ferme ambitu, ex rubro fuſca, leviter exſtare conſpecta eſt e fundi interiore facie. Dempto autem craſſo inferiore muco, infima cervicis pars inſolitis quibuſdam lineis inæqualis apparuit brevibus, rubicundis, ſecundum longitudinem poſitis, & nonnihil prominentibus. Vagina etſi rugis a medio deorſum non carebat, erat pro ſtatura, quam mediocrem fuiſſe dixi, æquo longior, & latior, condebatque ligneum annulum, prolapſus indicium, eo ſitu locatum, quo alias vidiſſe non memini. Cum enim ellypſis forma eſſet; longiorem axem ſecundum vaginæ longitudinem ſtatutum habebat, breviorem autem, ſed ita brevio-

(1) Epiſt. 20. n. 37.

viorem, ut tamen multum diſtenderet utrumque latus vaginæ, ſecundum hujus latitudinem poſitum. Utrumque igitur eorum laterum, quo loco ab annulo preſſum fuerat, prominebat in excreſcentiam, majoris amygdalæ decorticatæ forma, & magnitudine, duritie cartilaginea, albam, niſi quod earum altera in medio livebat; ut proximam a ſcirrhoſa in pejorem naturam minari mutationem videretur.

17. Hactenus de uteris *foras procedentibus*; nunc, ut pollicitus ſum (1), de *intro cedentibus*. Non puto autem, a te expectari, ut in hac tanta Anatomes luce in errorem jam diu exploſum, ejectumque relabar, & cum mulierculis illos credam ad ſeptum tranſverſum, & ad fauces ipſas, ſi Superis placet, aſcendere. Sive Majorum aliqui, Galenum (2), qui ab ejuſmodi erroribus alienus fuit, ut ſæpius ſolebant, ſecuti, verbis magis quam re, utero aſcenſum tribuerunt, ſive alii a flatibus, convulſi inteſtini laxam partem aliquam in globi formam diſtendentibus, cum Fernelio (3) decepti, uterum in ventriculum efferri, propriis ſe manibus revera deprehendiſſe, affirmarunt; nos certe Hippocraticis retentis vocibus *uterorum intro cedentium*, non uterum ſurſum tendentem, ſed irritamentum dumtaxat ab utero, quo nomine tubas quoque, & ovaria hic complectimur, per nervos, membranaſve ad ſuperiora aſcendens nunc intelligimus. Sed quanquam *Hyſtericæ* affectionis vocabulo hanc unam, quam modo diximus, proprie deſignari poſſe, credimus; non tamen vulgari conſuetudini adeo refragamur, ut cum iis altercari velimus, qui aliunde ortos varios ſæpe, ac multiformes fœminarum morbos eadem illa appellatione comprehendunt: quemadmodum neque cum iis altercamur, qui vocare hos malunt hypochondriacos; tametſi haud rariſſime non magis in culpa ſint hypochondria in illis ex utrolibet ſexu, quos hypochondriacos dicunt, quam uterus in his, quas hyſtericas alii nominant. Si quid utriſque commune eſt, vitium potiſſimum eſt in nerveo, ut vocant, ſyſtemate: recteque feciſſe Cl. Flemyngium (4) credimus, qui utriuſque generis morbos uno eodemque accepit vocabulo Neuropathiæ. Itaque non miramur, cum ſæpe eorum inſultus, non ab utero, aut ab hypochondriis; ſed a terrore, ab indignatione, ab odore etiam aliquo repente cooriuntur. Sic pariter intelligimus, quomodo eoſdem opportune dato opio feliciter præverterimus. Nam etſi ab imo ventre, atque adeo ab hypochondriis ipſis, & ab utero inſultuum origo eſſe videretur; propagatio tamen noxii motus per nervos certe, membranaſve fiebat. Exemplum in hypochondriaco Sacerdote præoccupatæ opio recurrentis epilepſiæ a me alias (5) habuiſti. Nunc preſſius quemadmodum auxilio eodem in fœminis duabus hyſtericos, quos vocant, paroxyſmos præverterim, commemorabo.

18. Matrona erat nobilis, ſed inopia ſimul, & mariti abſentia afflicta, cui plures jam filios pepererat floridiore ætate. Eam febres prehenderant intermittentes, quarum initium majori in dies frigore moleſtius fiebat. Ecce autem frigentem tanta ſpirandi difficultas occupat, ut non niſi erecta cervice id poſſit, nec ſine ſtertore, eaque pectoris conſtrictione, ut ſe miſere contorquens, jam jam inſtare mortem, dicat. Credidit tunc ægra, & qui ægræ adſtabant, ut frigus, ſic etiam cætera, quæ dicta ſunt, incipienti febri accepta eſſe referenda. Verum cum eadem, & graviora quidem, vel extra id tempus ſæpe recurrerent, creberrimis, citiſſimiſque totius corporis concuſſionibus ſtipata, eaque inſuper ad guttur conſtrictione, ut quamvis acerbiſſime torqueretur, clamare non poſſet; quorſum res ſpectaret, ab omnibus intellectum eſt. Vix diligenti, nec brevi, curatione inſultus primum, deinque & febres abegi. Interjecto, opinor, anno cum aliæ iterum febres, & aliquot poſt diebus priores illi redire graviſſimi inſultus cœpiſſent, ſed eadem quotidie hora; conſilium cepi eos, ſi poſſem, prævertendi. Itaque una ante illam horula laudani opiati dimidiatum, haud amplius, granum dedi. Nullus eo die inſultus, nullus

(1) n. 1. (2) De loc. aff. l. 6. c. 5.
(4) in Neuropathia. (5) Epiſt. 9. n. 7.
(3) Patholog. l. 6. c. 6.

lus duobus, quibus idem auxilium repetitum eſt, inſequentibus diebus. Quarto, ne quid diſſimulem, morbus remedio validior fuit, an quod huic natura aſſueſſet? Cæterum cum ille fuiſſet brevior, neque amplius rediiſſet, vireſque minus afflictæ eſſent; longe citius, atque facilius, quam ſuperiore anno, febrim profligavi.

19. Cur dixerim, an quod ei remedio natura aſſueſſet, exemplum alterum monſtrabit. Gracilis Virgo contumaci hepatis duritie, & cum hac conjunctis tot, tam variis, & tam diuturnis incommodis laborans, ut credere poſſet nemo intra adoleſcentiam non eſſe perituram, nedum ad decrepitam ætatem, nuper enim adhuc vivebat, perventuram, iiſdem annis, quibus illa Matrona, a me tunc Medicum in Patria agente, quotidie propemodum inviſebatur. Ad cætera enim mala, in quibus fuiſſe memini multo acerbiores, quam in Matrona, dolores capitis, & ſanguinem vel minus bene quam in illa, ex utero reſpondentem, febris acceſſerat, quæ tempore veſpertino cum frigore quotidie redibat. Eo cum frigore poſtea cœpit ſenſus anguſtiæ pectoris, & reſpirationis difficultas ingruere. Quæ intra perpaucos dies adeo aucta eſt, ut ſedere ægram cogeret, & ſe contorquere, & brachia verſare, & miſerandum in modum conqueri, cum poterat; ſubinde enim haud poterat. Fruſtra fuerunt remedia cætera primum ne augeretur inſultus, deinde ne rediret, donec ad laudanum opiatum confugi, cujus ope illum quotidie arcendo, poſt aliquot dies expertus ſum, vel laudano omiſſo, non reverti. Die exinde vigeſimo quarto cum reverſus eſſet iterum, cumque ego eadem ratione arcere, ſed non eodem exitu, conatus eſſem; venit in mentem, non remedium, ſed remedii formam mutare. Itaque una pariter ante horula tot guttis laudani opiati Sydenhamii datis, quot dimidiato grano ſolidi prioris laudani reſponderent, voti compos ita ſum factus, ut cum cæteris deinde malis, velut antea, non cum illo amplius inſultu pugnandum fuerit. Sed minus in hac Virgine mirum fuit, opium abegiſſe paroxyſmos evidenter convulſivos, quam in altera apud Riverium (1) hyſterica Virgine eoſdem cum gravi ſoporoſo affectu conjunctos; imo quam in alia non modo cum affectu ſoporoſo, verum etiam cum brevi artuum paralyſi invadentes, Hos enim, cum cætera auxilia non prodeſſent, eadem, qua Riverius, ratione ſuſtulit Solers Feltrienſium Medicus Guliermius meus. Attamen in Riverii ægra non deerant convulſiva ſymptomata; in hac autem ultima ſaltem periodicum totius corporis frigus. Quod vel unum pro convulſivo accipere non dubitabat in ipſis intermittentibus febribus Experiens Vir Berryat (2), & pro cauſa habere eorum, quæ alia in aliis ſequerentur, ut ſi prævertere illud poſſet, hæc quoque arceret, id quod dato una ante frigoris initium hora medicamento opium habente ſe conſecutum eſſe in quamplurimis, teſtabatur. Congruere autem intelliges quatuor, de quibus a nobis dictum eſt, fœminarum curationes, antequam ille ſcriberet, ad eundem modum peractas; ſi animadverteris, gravia cujuſque ſymptomata fere aut cum frigore, quod febrim præcederet, aut, ſicut in ultima, loco febris redire pergeret, certa quotidie hora recurriſſe.

20. Quid mihi in affectionibus hyſtericis prævertendis feliciter ceſſerit, expoſitum eſt. Sed contra, per quæ illæ interdum excitatæ ſint, obſervantibus Hippolyto Franciſco Albertino, & Joanne Hieronymo Zanichellio, ut ab ipſis accepi, non te celabo. Narrabat primus, ab infuſione, quam vocant, ſennæ convulſiones hyſtericas, nec ſemel, vidiſſe obortas: quod facile credes, a vellicatis videlicet inteſtinis, & torminibus concitatis. Teſtabatur alter, quod niſi in odorem, neque eum tamen acutum, aut ſuaviſſimum, rejicias, minus facile intelligas, certe ſibi cognitum eſſe, balſamum de Copaibe uterinos affectus vehementer moviſſe. Hic fortaſſe me interpellabis, quærens, num hoc in hypochondriacis quoque viris ſit animadverſum? ſi vero non ſit; quare igitur hyſtericum, & hypochondriacum morbum unum eundemque eſſe, plurimi hoc

(1) Cent. 2. Obſ. 26.

(2) Mem. preſentés à l' Acad. R. des Sc. Tom. 2.

hoc tempore contendant? Pedetentim, quæſo. Neque enim vel in ipſis hyſtericis eadem ſemper aut prodeſſe, aut nocere inveniuntur, neque eadem in omnibus occurrunt ſymptomata, ut neque in hypochondriacis. Quo minus urgeri a quibuſdam Doctiſſimis alioquin Viris, qui ex adverſo pugnant, tot inter utrumque morbum diſcrimina oportuiſſet, quaſi illa, quæ memorant, omnia in hyſtericis ſemper, pleraque autem in virilis ſexus hypochondriacis nunquam eſſent animadverſa, vel quaſi ea, quæ multo & ſæpius, & gravius in mulieribus, quam in viris contingunt, aut non eſſent ejuſdem generis, & gradu tantummodo diſcrepantia, aut nervoſum mulierum ſyſtema, & corpus, & vivendi rationem, ac virorum inter ſe comparantibus non appareret, cur eædem cauſæ multo & facilius, & ſæpius, & acrius in illarum nervos debeant, quam in horum, agere. Nec vero hæc attigimus quod nobis placeat cum quoquam altercari; imo vero, ne alii inter ſe altercentur. Quin ſi ea, quæ ſupra (1) ſcripſimus, relegas; quo ſimus animo in hac controverſia perſpicies, & quamvis ſciamus, non in cunctis, quæ hyſtericæ dicuntur, uterum, aut ejus tubas, & teſtes inquirentibus Anatomicis vitium prodere; illas tamen, in quibus irritamenta ab his partibus incipiant, a nobis proprie hyſtericas appellari. Itaque ſi quid hyſterici in ea forte Vidua, quam Epiſtola deſcripſi XXXV (2), fuiſſe dixeris, menſtruis octavum jam menſem carente, nec ſine ſenſu aliquando ad jugulum aſcendentis cujuſdam rei, in uteri autem ſummo pariete purulentam puſtulam habente, materiamque intra tubas coloris ex carneo flaveſcentis; tibi, quamvis fortaſſe poſſem, non refragabor. Imo duas huc addam fœminarum hiſtorias, quas, ut ipſæ, cæterique credebant, ego quoque hyſtericas fuiſſe aſſentiar: ſi prius totidem, quas Sepulchreto adjicias, commemoravero. Altera Cl. Mayeri (3) eſt in muliere, cujus uterus magnus, totuſque, ſingulari exemplo, in oſſeam ſubſtantiam mutatus, ut malleo fuerit diffringendus, intra ſuum cavum, ad internum oſculum arctiſſime occluſum, pus continebat lactiforme, paulo craſſius, non fœtidum, in centro ad viride inclinans. Ea fœmina ab illo tempore, quo uteri tumorem cœpit animadvertere, ab hyſterica paſſione libera fuit; ut poſſis ſuſpicari, ex eo quod uterus irritari amplius non potuit, illam paſſionem deſiiſſe. Hiſtoria altera a Cl. Helwichio (4) eſt, qui mulieris utero exterius, tanquam per pediculum annexas invenit excreſcentias quatuor cavas, ejuſdem cum illo texturæ, ex ovario autem altero prominentem ſacculum, qui, inciſus, materiam nigricantem gelatinoſam ad ſemunciam cum impetu emiſit. Mulier, ut idem alio expoſuerat loco (5), ex illis evidenter fuerat, quas *convenit inter omnes Medicos*, uteri affectionibus eſſe obnoxias, *ſive* hac *apnœas*, *ſive ſuffocationes quis vocaverit*, *ſive etiam contractiones quædam contigerint*; ut Galeni (6) verbis utar. A marito enim ſejuncta, in eam naturalium pruriginem inciderat, ut a furore uterino parum abeſſet, mirumque non fuerit, ſi ſpaſmi horribiles acceſſerint, fauces præcludentes, eamque ſpirandi difficultatem afferentes, ut in ſuffocationis periculum ſæpe adducerent, qua denique inopinato confecta eſt: cujus ſuffocationis effectum potius, quam cauſam, fuiſſe credes ſecundum ea, quæ alias (7) ſcripſimus, polypos in ejuſdem mulieris corde inventos. Sed jam ad duas, quas paulo ante promiſimus, Obſervationes veniamus.

21. MERETRICEM juvenculam, pinguiuſculam, bibacem, quæ olim pepererat, nunc poſteaquam menſes jam quatuor ſanguis ex utero non reſponderat, hyſtericis affectionibus, deinde etiam mania laborantem, ex univerſalibus convulſionibus mortuam, in Noſocomio hoc ſecui ſub Februarii finem A. 1717. VENTER jecur habuit eo colore, quo elixum eſt: bilis tamen, quæ ex ejus veſicula exſudaverat, croceo colore vividiſſimo proxima infecerat inteſtina. Teſtes albi, duri, ſcirrhoſi

(1) n. 17. (2) n. 16. (3) Commerc. Litter. A. 1731. Spec. 30. poſt n. 4.
(4) Eph. N. C. Cent. 3. & 4. Obſ. 142. (5) Earund. Cent. 1. & 2. Obſ. 148.
(6) De loc. aff. l. 6. c. 5. (7) Epiſt. 24.

rhoſi, æquo majores, & ſuopte pondere quaſi pone uterum tracti. Uterini fundi interior facies ſanguinolento quaſi muco non ſecus oblita videbatur, ac ſi menſtrua jam jam inſtarent, aut nuperrime fluxiſſent: præterea in illa ipſa facie ex ſubſtantia uteri parvula, & perpauca prominebant tubercula, verrucarum ſimilia. Urethra aperta, quæ crebris canaliculorum ſuorum oſculis erat pertuſa, ex horum nonnullis, leviter comprimendo, albam lentamque materiam dabat, quæ, niſi ibi ſana fuiſſent omnia, pus videri, & gonorrhœæ, virulentæ ſuſpicionem movere potuiſſet. Thoracem pluribus, quas hic memorare neceſſe non eſt, obſervationibus occupatus, non reſeravi. Cranium reſeratum fuerat; ſed ab iis, qui crederent me cerebrum non eſſe diſſecturum, hoc ſectum, me abſente, ægreque ferente; eram enim ob maniam, & convulſiones diligenter inſpecturus. Nihil fuiſſe adnotatione dignum relatum eſt, præter polypoſas, quas & ipſe in iis, quæ forte ſupererant, vidi, in vaſis ſanguiferis concretiones.

22. Hepar quaſi coctum, in hydropicis animadverſum, habes hoc III. Sepulchreti libro Sectione XIX (1), itemque in Additamentis ad Sectionem XXIII (2): ſed & in cachecticis dumtaxat, Sectione XX (3). Huc eos adde, in quibus cachexia propediem eſſet manifeſto ſe proditura, quo pertinere cenſeo latomum, & bajulum, quorum illum a Jacobo Sylvio olim, hunc vero a me ſectum Epiſtola XXXVI (4), & III (5) memoravi. Huic quoque ſcorto quid immineret, ſuppreſſio menſium indicabat. Sed, ne a propoſito longius abeam, ad hoc illæ uteri quaſi verrucæ, & teſtium illa conſtitutio, quæ prægreſſos in ipſis morbos ſignificabant, ut conjicere per te potes, attinebant. Verum in proxima muliere earundem partium vitia fuerant manifeſtiora.

23. FŒMINA erat Venetiis annos nata ad quadraginta, infimæ ſortis, impudica, vino dedita, ſtatura juſta, ſano, & pingui corporis habitu. Obnoxia hæc erat vel leves ob cauſas timori, ex quo tremebat, & quaſi animo linquebatur. Vomebat ſæpe, ut nihil ſolidi cibi retineret; piſcem autem ne guſtare quidem poſſet. Cum de morbis ejus cæteris ex familiaribus ſingillatim quæreremus; conſtanter reſpondebant, nunquam de capite, nunquam de corde, ut puta de ejus vehementi pulſatione, palpitatione, aut alio affectu conqueſtam, nec unquam, quod ſcirent, thoracis inflammationibus fuiſſe tentatam: quæ cur non præfuiſſe adnotemus, ſectione perlecta facile intelliges. Morbum, de quo unice quereretur, affectiones, ajebant, fuiſſe uteri, quem ſibi huc illuc per ventrem tunc moveri, & ad fauces aſcendere cum ſuffocationis interdum ſenſu, aſſeverabat, a quo tamen ſenſu cito liberabatur. Ipſis Kalendis Januariis A. 1709. veſpertino tempore coſtas ſibi quaſi concidere, queſta eſt, juſſitque, mulierculam advocari, quæ, ut vulgus credebat, relevare ſciret. Sub auroram cum ſe graviſſima hyſterica affectione corripi, dixiſſet, uterumque huc illuc oberrantem, ad fauces jam aſcendiſſe, eoque ſe ſuffocari; intra unam, aut, ſummum, alteram horam eſt mortua, nulla ad os ſpuma, neque ullis, qui ſub oculos adſtantium caderent, convulſivis motibus agitata. CADAVER cum ex officio ſecare deberet Santorinus, certiſque de cauſis, id quod prudenter maluiſſet, differre non poſſet; a me uno, qui ab ejuſmodi corporum diſſectionibus, non niſi juſto interjecto tempore, perpetuo refugi, majorem in modum per amicitiam etiam atque etiam contendit, ut ſimul eſſe vellem, eoque pacto exoravit, ut plus temporis inquiſitioni daremus, an reapſe mulier mortua eſſet, quam ex cujus partis vitio. Quorum illud tanto diligentius præſtitimus, quod oculos non adeo turbidos, corpus autem nihil ferme rigidum, & decima a morte hora circa thoracem etiam tum calens, eo anni tempore invenimus. Itaque eorum memores, quæ Galenus (6) ex Heraclide Pontico, ex aliiſque priſcis Medicis commemoraverat, nihil eorum, quæ tunc, aut poſtea in ejuſmodi explora-

Eee 2 tio-

(1) Obſ. 3. §. 12. Obſ. 4. §. 21. (2) Obſ. 86. (3) Obſ. 2. §. 2.
(4) n. 27. (5) n. 4. & 5. (6) c. 5. ſupra ad n. 20. cit.

tionibus fieri conſueverunt, prætermiſimus, nimirum carptæ lanæ flocculum, tenuis cerei flammulam, nitidum ſpeculum ad os, nareſque admovere: poculum aquæ plenum ſcrobiculo, quem vocant, cordis, & non uni pectoris loco, quaſi Winslowii (1) monita divinaſſemus, imponere: manum, digitoſque non modo ad cordis regionem, verum etiam ad Carotides in collo arterias, & ad Iliacas, qua per anteriora oſſium pubis ad femora deſcendunt, quorum illud poſtea confirmavit Illuſtris Senacius (2), hoc olim Riolanus (3) præmonſtraverat, ſemel, iterum, ſæpius, ſi quid forte pulſus percipere liceret, attente applicare: pulveres demum, quibus maxime in his tentaminibus fidebat Hollerius (4), per quos videlicet ſternutamenta evocarentur, flando in nares alte conjicere. His omnibus, aliiſque id genus minime contenti, cum leviter inciſa alterius femoris cute, forte ſanguinem, quamvis lente, prodeuntem, & prodire pergentem vidiſſemus; venam ad cubiti flexum phlebotomo ſic aperuimus, ut ſi mittendus eſſet ſanguis. Tum vero ſanguinis quidem pauxillulum exivit, ſed & ſerum a ſanguine ſeparatum; ut ſeceſſiſſe jam intra eam ſaltem venam a reliqua maſſa, intelligeremus. Quo tempore aliis pariter tentaminibus uti voluimus, quæ, ſi quopiam forte pernicioſi ſoporis genere mulier oppreſſa eſſet, auxilii loco valentiſſimi ſaltem ad expergefaciendum eſſe poſſent. Acutiſſimum enim mucronem, ut apud Fortunatum Fidelem (5) eſt, ſub ungue ſenſim defiximus: præſertim vero candens ferramentum, ut Miſtichellius (6) ad apoplecticos excitandos, plantis admovimus. Quæ omnia cum eſſent irrita, & quod caloris ad thoracem principio perceperamus, evaneſceret; ſatis quæſitum eſſe ſtatuimus: & nihilominus pedetentim cutem primum, tum deinceps, aliquo ſemper inter unam, & alteram ſimplicem, brevemque inciſionem relicto temporis intervallo, Adipoſam, quæ valde craſſa erat, membranam, denique & muſculos incidimus. Dum cuncta, quæ dicta ſunt, faceremus, ſpatium habuimus animadvertendi, artus quidem non eſſe macilentos, ut neque caput; ſed præpingui abdomini, & thoraci nullo modo reſpondere: præterea poſteriorem corporis faciem, in quam moriens decubuerat, ex rubro liventem, anteriorem vero neque ad caput, neque ad collum, neque uſquam, ſi ſuperiores exciperes femorum partes, ruborem, livoremve ullum habere.

Nunc quæ in Ventre primum, & quæ deinde in Thorace deprehendimus; Caput enim (nec fortaſſe neceſſe erat) attingere non potuimus; tecum eo ordine communicare juvat, ut incipiam a Thorace. Cum hujus integumenta, & muſculos a ſubjectis oſſibus, & cartilaginibus amoviſſemus; magnum in his vitium apparuit, quod craſſiores mammæ, & craſſiſſima impoſita pinguedo ante ſectionem ita occulebant, nullum ut ſui indicium daret. Scilicet ſternum circa ſuæ longitudinis medium extrorſum prominens annexas utrinque coſtas ſecum attollebat: coſtæ autem, quæ his proxime ſubjiciebantur, valde ſubſidebant: ultimæ denique, ex iis dico, quæ aut per ſuas, aut per aliarum cartilagines cum ſterno committuntur, rurſus, ut naturalis pectoris ſtructura poſtulat, prominebant: itaque ad ſingula ſterni latera ſingulæ magnæ erant coſtarum depreſſiones, quas mammæ, & pinguedo, uti dictum eſt, extrinſecus inæquabant. Thorace recluſo, ſiniſter pulmo aliquo loco, & leviter; dexter autem ferme undique, ſuperiore excepta particula, arctiſſime ad pleuram adhærens inventus eſt per quandam quaſi membranam, quæ præter naturam tunicæ pulmoni inducta erat. Pulmones ambos cum ſecaremus, duros, & quaſi tendineos pluribus offendimus locis: ſpumoſo præterea humore, quaſi ſaliva quadam, paſſim ſcatentes. Pericardium non paucam habuit aquam ex fuſco turbidam. Cordis autem

(1) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1738.
(2) Traité du Coeur l. 3. ch. 7. n. 5.
(3) Encheirid. l. 5 c. 46. verſ. finem.
(4) De Morb. Intern. l. 1. c. 59.
(5) De Relat. Medic. l. 4. c. 1.
(6) apud Lanciſ. de Subit. Mort. l. 2. c. 5. n. 12. quod poſtea Miſtichellius ipſe confirmavit Tratt. dell' Apopleſſ. l. 2. S. 1. c. 6. & S. 3. c. 3. caſ. 8. & ſeqq.

autem uterque thalamus nigrum ſanguinem, & fluidum, qualis ferme ubique in hoc corpore occurrebat: dexter inſuper modicam polypoſam concretionem, albam, ſed mollem, cui ſimilis altera in Pulmonari fuit arteria, plurimo cum ſanguine. Hoc turgidiſſima erat auricula dextera; ſtrigoſa autem ſiniſtra. Verum huic auriculæ annexus ventriculus, naturali amplior, non unum obtulit animadverſione dignum. Namque, ut tendineas omittam fibrillas, quæ inter Mitrales valvulas, columnaſque ducuntur, viſas eſſe plures, quam ſoleant; certe eæ columnæ erant æquo craſſiores, durioreſque, ut multo potius tendineæ, quam carneæ, viderentur, ſive colorem ſpectares, qui albus erat, ſive renixum attenderes, quem ſecanti ſcalpello objiciebant. Præterea in ejuſdem ventriculi parietibus hic illic paſſim quædam occurrebant loca, in quibus carnea ſubſtantia cordis aut alba, aut ex rubro alba ita erat, ut a primo glandularum quaſi quarundam ſpecie imponerent; ſed eodem illo peculiari renixu, diſſecantibus ſimilem ſe columnarum oſtendit. Vitium hoc carnis cordis, in tendineam naturam degenerancis, quo magis ab interiore ventriculi faciе ad exteriorem pergebat, eo fiebat evidentius, pertinebatque exterius ad eum quoque locum, cui ſeptum cordis reſpondet. Quin pinguedo ipſa huic viſceri impoſita non omnis ſecundum naturam ſe habuit. In poſteriore enim facie cordis per duos non parvos ſecundum longitudinem tractus inæqualis erat, ibidemque ex fuſco rubeſcebat. Arteria Magna a corde ad curvaturam uſque propemodum totam, non valde quidem, ſed evidenter tamen dilatata, prope ſeptum tranſverſum æquo anguſtior viſa eſt. Inciſa, & ſanguine, quo non carebat, effuſo, oſtendit tota interiore facie a corde ad ramos ſaltem uſque Emulgentes, particulas quaſdam albidiores, & lineas nonnihil exſtantes: præterea non eo ſolum, quem modo dicebam, tractu, ſed & alibi, quantum ex diſſectis ſuperioribus quibuſdam ejus ramis cognovimus, intimam tunicam facile adeo a proxima ſejungendam, ut leviſſimam ſcalpelli frictionem magna ejus fruſta ſequerentur.

In Ventre autem hæc videramus. Omentum lienem verſus retractum. Perturbatos inteſtinorum ſitus. Hæc, Colon præcipue, & Rectum, aere multum diſtenta. Meſenterium quidem, ventriculum, ſplenem, & jecur, cujus veſicula bile turgebat, ſana. Pancreas autem, quod, ut nonnulla Tenuia inteſtina, decliviore præſertim parte rubebat, glanduloſis acinis juſto firmioribus, & inter ſe magis diſtinctis. Uterum denique, Tubas, & non parvam Vaginæ partem, cum ibi ſic ſatis, tum præſertim poſtridie, ut plus temporis, & diurnum lumen haberemus, e cadavere adempta, diligentius examinantes, hæc adnotavimus. Poſteriori fundi uterini faciei exterius circa medium adnatus erat per brevem pedunculum globulus, nihil magis albedine, forma, & magnitudine referens, quam parvum ceraſum immaturum: quem ſecantes, ex fibroſa quidem, ſed calloſa ſubſtantia, confuſiſque fibrarum ordinibus, factum deprehendimus: cujuſmodi alter globulus intra ipſam parietum uteri craſſitudinem erat conditus. Mox apertus uteri fundus multo apparuit ſubcruento muco fœdatus: quo deterſo, cum, appreſſis ſubtus digitis, undique ex fundo quidem, non ex cervice, multoque minus ex vagina, prodeuntes mediocri expreſſione ſanguineas guttas oſtendiſſem; non tam diſplicuit Sanguino, quod pro certo ſcire non potuiſſemus, an mulier prope abeſſet a menſtruis, quam ſe antea (1) horum ſcaturiginem in vagina potius eſſe, quam in utero, crediſſe. Cervicis ſuperiore parte excepta, reliquum longe alio rubore infectum erat; quaſi ab inflammatione videlicet, qui ab altero latere magis ad fuſcum inclinabat, nec tamen uſquam cervicis ſubſtantiam alte pervadebat. In Tubis quoque mucoſus humor fuit, ſed albus. Utraque erat aeri, per majus orificium immiſſo, in uterum pervia: nec deerant prope id orificium hydatides.

Teſtium uterque ab incluſis cellulis tumebat; ſed alter magis, qui præter magnam, minores quoque plures habuit cellulas, omnes ſero plenas, una excepta, in qua pus album fuit. In altero ſimul cum cel-

(1) Opuſc. Medic. 4. n. 3.

cellulis, & veſiculis ſerum continentibus, alias vidimus cellulas intus nigricantes. In utriuſque autem ſuperficie oſcula animadverteramus, tenue ſpecillum admittentia: præcipue vero in membranis, per quas cum Teſtibus Tubæ nectuntur, Alas Veſpertilionum vocitant, plexus, nervoſque eleganter diſcurrentes. Qui cum ex craſſioribus eſſent, quos anteà conſpexiſſem; videſis, inquam, hic *plexus*, & hi *nervi* ſunt, quos in Adverſariis (1) indicavi, & alias fuſius me deſcripturum promiſi: quod cum Santorinus ipſe poſtea (2) fecit, niſi memoria, ut fit, excidiſſet meus ille Adverſariorum locus, eum plexum non ſcripſiſſet *vel non plane cognitum*, *vel ne antehac quidem obſervatum*.

24. Nolo ad longam hiſtoriam longas quoque Adnotationes attexere. Satis ſit pauca, eaque ſummatim adjicere. Quod igitur ad ſternum attinet certo loco extrorſum prominens, coſtaſque ſuis cum cartilaginibus, qua craſſas ſuſtinebant mammas, craſſamque pinguedinem, utrinque adeo introrſum depreſſas; extat Riolani (3) locus: *In mulieribus mammoſis, & obeſis, detracta mole mammarum, Sternum acuminatum deprehendi, & Pactus anguſtum, quod in illis cauſa fuit dyſpnœæ: iſtam anguſtiam excitaverat pondus mammarum*. Hoc ultimum mihi dubium eſt. Niſi enim mulieres maximam temporis partem ſupinæ jaceant, quod obeſis, & mammoſis non ita commodum eſt; mammarum pondus coſtas potius extrorſum trahet, quam introrſum urgeat. Quod nec rigidi, adſtrictique thoracis uſui poſſis imputare; qui enim coſtis noceat, mammis non noceat? Quapropter malim vitioſam iſtam ſtructuram a primordiis repetere: quæ quoniam in præpinguibus, mammoſiſque non niſi per diſſectionem apparet; idcirco in his, ceu res inexpectata, Anatomicorum oculos, animoſque longe magis percellit, quam in macilentis, in quibus ſi eſt, vel ante ſectionem obvia eſt. Verum unde unde ſit, non eſt dubium, quin pulmonum partem coarctando, tanto minus per hos facilem ſanguinis circulationem, expeditamque reſpirationem efficiat, ubi præſertim à convulſione, aut aliunde cauſa aliqua alia accedat, quæ utramque faciat difficiliorem. Quanquam autem perdifficile eſt in præpinguibus illiuſmodi, & mammoſis fœminis, niſi forte ad ſternum, & ad mammarum latera digitos validius apprimendo, id vitium cognoſcere; tamen ſi illas multo difficilior, quam cæteras ejuſdemmodi, reſpiratio, nulla apparente cauſa, male habeat; num forte id ſtructuræ vitium in cauſa ſit, licebit ex noſtra, & Riolani Obſervationibus ſuſpicari. Huc facile addere exemplum potes, e Commercio Litterario (4) petitum, nobilis fœminæ aſthmate conflictatæ, cujus aſthmatis cauſis merito accenſeri videbis malam pectoris conformationem; *ſiniſtri* enim *lateris coſtæ*, *ſigmatis inſtar*, *intro curvatæ*, thoracis caveam mirum in modum anguſtam faciebant, & cor, bovino longe majus, in dexterum latus deprimebant. Cum autem *obeſa*, & *pinguiſſima* eſſet ea fœmina, veri ſimillimum eſt, vitium illud coſtarum ſub multa pinguedine delituiſſe.

25. De ſenſu autem illo quaſi concidentium coſtarum, ad quas relevandas mulierculæ ſuas ſæpe accerſunt Medicas in quibuſdam præſertim Civitatibus, ut in mea quondam vidiſſe memini, equidem quod pro certo dicam, non habeo. Sed tamen ſuſpicor, confundi cum eo ſenſu moleſtias, noxaſque aliquas ex iis, quas intro vergens xiphoides cartilago afferre ſolet: quibus de noxis poſt Codronchium (5), & Septalium (6) videre potes, quæ in Sepulchretum relata ſint ex Diemerbroeckio (7), ex Barbetto (8), & Boneto ipſo (9): quanquam & coſtarum quarundam notharum cartilagines interdum deprimi, nec levia afferre poſſe incommoda, quæ tamen earum in priſtinam ſedem reſtitutione,

(1) I. n. 14. in fine. (2) Obſ. Anat. c. 11. §. 17.
(3) Encheirid. Anatom. l. 6. c. 14. (4) A. 1733. Hebd. 37. n. 2.
(5) De Prolapſu Mucron. Cartilag. (6) De Morbis ex Mucrón. Cartilag.
(7) Sepulchr. l. 2. S. 1. in Additam. Obſ. 11. (8) Ibid. l. 3. S. 7. in Schol. in Obſ. 15.
(9) in eod. Schol.

ne, muliercula id præſtante, continuo ſublata ſint, ex Sepulchreto eodem (1) ſcies. Sed num eæ cartilagines ad ipſas *duas extremas* coſtas, aut ad *ultimam* attinuerint, nec potius ad earum aliquam, quæ ſupra duas extremas proxime ſunt, infimarum illarum cartilaginum nota brevitas facit, ut dubitem, multoque magis, cum *inferiorem* earum lego *ſuperiori incubuiſſe*. Cæterum in propoſita a me fœmina ſenſus, de quo loquimur, ad aliquam ejus generis attinuerit cauſam, an ad aliam, quam tibi in muliere alia expoſui (2), præſtat in medio relinquere, quam hic inconſultius decernere.

26. Quod vero ad carneam cordis ſubſtantiam attinet degenerantem in tendineam, inde illud primum intellexeris, non temere a me alibi (3) fuiſſe poſitum, id poſſe fieri, cum videlicet in eo eſſem, ut qua ratione interdum ſit illa ſubſtantia in oſſeam mutata, explicarem. Tanto autem magis decreſcere vires cordis, quanto plures ejus partes ex carneis tendineæ fiant, proclive eſt vel ex iis colligere, quæ eodem loco (4) ſcripta ſunt. Porro decreverant in eo ventriculo, cui majoribus viribus opus eſt, nimirum ſiniſtro, qui præterea, ut proximus quoque Magnæ arteriæ caudex, vitium alterum habebat, dilatationis. Nec mulier tamen de vehementi cordis pulſatione conqueſta fuerat; namque in vitiis *aneuryſmaticis* Albertinus (5) quoque pulſationem *aut ſane modicam, aut longe minorem* comperit, *ubi ſubſtantia cordis a baſi ultra medietatem ipſius conſiſtentia, & colore quaſi tendinea, aut flaccida nimis evaſerat*, nempe cordis robore ab utralibet conſtitutione debilitato. Verum hæc vitia omnia, & alia, quæ in magna arteria deſcripſi, & quaſi tendinea multis locis facta pulmonum ſubſtantia, eorundemque, & cordis per coſtarum depreſſionem coarctatio, hæc, inquam univerſa, præclare vides, ut exitialem facere potuerint cum reſpirationis, tum circumitionis ſanguinis interceptionem, ubi ſolito violentior nervorum, iiſdem Partibus inſervientium, convulſio acceſſit.

27. Hanc, ut leviores alias, quibus obnoxia mulier fuerat, ab utero, & teſtibus originem habuiſſe, ea quæ in illo, & his præter naturam conſpeximus, & incipiens illinc quaſi aſcendentis uteri ſenſus, videntur ſignificare. Nam etſi uterum, id quod fieri non poteſt, e ſua ſede furſum progreſſum non offendimus; inteſtina tamen, quæ mentiri id poſſent, non modo flatibus diſtenta vidimus, ſed a conſuetis ſitibus etiam dimota. Ad quæ convulſio per nervos facile prorepere conſueverat cum iis communicantes, qui tubis, & teſtibus ſubſervientes in Alis Veſpertilionum craſſiores a nobis conſpecti ſunt, quippe ſæpius orto a teſtibus irritamento vexati. Hic fortaſſe dices: at ſæpe in aliis, uteri, & teſtium noxæ inveniuntur multo majores, quæ tamen iſtiuſmodi gravibus affectionibus non fuerant conflictatæ. Vero. Sed non omnibus æque acris materia ineſt, quæ irritet, neque omnibus æque nervi ad irritamenta ſuſcipienda proni, ut fœminæ huic, a levi quacunque timoris cauſa trementi, neque demum omnibus, ut huic, ea viſcerum præcipuorum vitia, ut, ſi vehementior urgeat convulſio, reſiſtere non poſſint. Quo magis illis hyſtericis, iiſque hypochondriacis timendum eſt, quibus aut humorum, aut præcipuorum viſcerum labem ſimul eſſe graviorem, aut ſciamus, aut merito ſuſpicari poſſimus. Quod cum haud ſatis attenderent Medici quidam, alioquin non indocti; Juvenem memini hypochondriacum, nimiis, & aſſiduis, inanibus ut plurimum, querelis eorum aures jam diu laſſare ſolitum, cum idem, febri correptus faceret, ipſi autem, ut conſueverant, minus crederent, febremque illam contemnerent, antea ipſum, doloſo morbo confectum, deceſſiſſe, quam illi periculum, non dico prædicerent, ſed præſentirent. Tu igitur vel in querulis iſtiuſmodi perſonis, cautam, ut ſoles, & accuratam diligentiam retinebis. Neque enim

(1) l. 2. S. 1. in Schol. ad Obſ. 116.
(2) Epiſt. 26. n. 25.
(3) Epiſt. 27. n. 17.
(4) n. 18.
(5) De Bonon. Sc. Inſt. in Opuſc. Tom. I.

enim hæc unquam; negligentia autem ſæpe nocuit: cui plerumque, ſi vera fateri volumus, imputandum eſt, quod *moriatur aliquis, de quo Medicus ſecurus fuit* (1). Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLVI.

Sermo eſt de Veneris impedimentis, & Sterilitate in utroque Sexu.

ETSI quæ proxima ſuccedit Sepulchreti Sectio XXXIV. non ea modo, quæ ad ſterilitatem ſpectant, ſed & ea, quæ ad Salacitatem, complectitur; nobis tamen in illis quidem imitari Bonetum placet; in his vero nec quidquam ſuppetit, quod proferamus, & quædam, ab eo producta, melius omitti potuiſſe cenſemus. Quid enim ad ſalacitatem quod Spermaticæ venæ dextera, & ſiniſtra in Emulgentes influerent (2)? aut certe quod eſſent plures (3)? præſertim cum poſtea ex aucto earum numero minor ad venerem aptitudo (4), ex illo autem in Emulgentes influxu ſeminis admodum aquoſi, & frigidi generatio (5) deducatur. Quid pariter huc renes maximi (6)? aut contra, exigui (7)? Non equidem ignoro, quæ olim traderentur de venarum illarum officio, & quæ pro renibus quoque ſint vel a Bartholino ipſo (8) diſputata. Sed quando illa jam ſuſtulerat ſanguinis circumeuntis notitia, quæ autem ad renes attinent, diſerte a Boneto (9) *paradoxon* vocantur; potius indicari in Scholio aliquo poterant, quam inter ſolidas Obſervationes recenſeri. Sed præterea quod ad Sterilitatem, aut Fœcunditatem ſpectat, haud immerito prætermitti potuiſſe quædam, arbitror. Exempla proferam duo. Qui virgini vim attulerat, teſtibus intus, extraque omnino carebat (10); Teſtes igitur ſemini gignendo non ſerviunt. Olim quidem his eſſe potuiſſet locus, quando iſta videlicet, quæ ibidem laudatur, Ariſtotelis ſententia doctos habebat aſtipulatores: quos inter vel Catullum ponere, non dubito, quem proximi Poetæ non temere *doctum* appellarunt, de Aty hæc ſcribentem (11) *Devolvit illa acuta ſibi pondera ſilice*. Nunc autem quid teſticulorum iſta cum ponderibus comparatio? aut aſſeveratio iſta, *nulla ſpermaticorum vaſorum ullatenus teſtes ſubire?* aut demum quid inter vim illatam virgini, quam inferre caſtrati poſſunt, & fœcunditatem, qua pollere certe non poſſunt? Eſt etiam animadverſione dignum illud de fœmina (12), in qua *a nimio coitu mortua ligamenta teretia, qua parte vicina ſunt utero, ſemine repleta* ſunt deprehenſa. Scilicet hæc olim probari poterant; nunc vero non poſſunt, haud ſecus ac illa, quæ ſuperiori Sectione (13) de ſemine muliebri in tubis corrupto, aut in utero, vaſiſque Deferentibus propoſita ſunt. Sed nos, hiſce prætermiſſis, quæ probabiliora ſint de utriuſque ſexus Sterilitate, jam proferamus, & primum quidem ex Valſalva.

2. VIR erat quidam, mutus, non ex eo tamen quod auditu careret; audiebat enim; idemque nullos ſive in facie, ſive in pectore, ſive ſub alis, ſive in ſcroto habens pilos, quorum pauci dumtaxat in pube ad radicem ipſam penis conſpiciebantur. Is annos natus triginta quinque acuta febre, cum lumbricis conjuncta, ab-

(1) Celſ. de Medic. l. 2. c. 6. (2) Obſ. 1. §. 1., & 3. (3) Ibid. §. 8.
(4) in Schol. Ibid. (5) Obſ. 5. §. 3. (6) Obſ. 1. §. 5., & 6.
(7) Obſ. 2. §. 1. (8) Vid. Adverſ. Anat. 3. Animad. 33. ad fin.
(9) Schol. ad Obſ. 1. §. 5. (10) Obſ. 1. §. 2., & Schol. (11) Carm. 63. v. 5.
(12) Obſ. 6. §. 6. (13) Ob. 4. §. 11., & 12.

abſumptus eſt. GENERATIONIS organa omnia, diligenter examinata, nihil quidquam oſtenderunt vitii.

3. Fœcundus fuerit, an infœcundus, Valſalva non addidit, neque an pilis ab ortu ipſo caruerit; vidit enim Cel. Heiſterus (1) virum, qui, nullo prægreſſo notabili morbo, omnes toto corpore amiſerat pilos, nec intra decennium recuperaverat. Credibile tamen eſt, eum, de quo Valſalva id ſcriptum reliquit, natura & glabrum, & infœcundum fuiſſe; ut res utraque permoverit ad accuratum virilium omnium examen ſuſcipiendum. In quibus cum vitii nihil apparuerit, indicat Obſervatio hæc, ab inviſibilibus Partium ſperma ſecernentium, aut perficientium ſtructuris illud quidquid eſt, exiſtere quod & ſemen fœcundum, & piloſum corpus facit. Certe autem utrumque horum ſimul videmus tempore pubertatis, id eſt cum ſtructuræ illæ intimæ ſatis jam explicari cœperunt, contingere. Quin etiam levius aliquid in cute nonnunquam mihi ſterilitatis mulierum indicio fuit, cum id ab ortu, & perpetuum foret. Vidi enim duas, in quibus nihil prorſus, erat, quod fœcunditatem non promitteret, cum egregie valentibus viris ſterile conjugium habuiſſe. Cum attentius omnia conſiderarem; cutem in altera contra ac vitæ genus, ætas, habituſque corporis indicabant, minime, ſi tangerem, mollem, lævemque offendi; in altera cuticula opertam animadverti, quæ vel in facie jugiter in ſquamulas, & furfures abibat. Huic ſimilem, cum Litteras has deſcriberem, pariter infœcundam tertiam vidi. Et mihi quidem hæc videntur poſſe repeti a ſebaceis cutis glandulis aut æquo pauciorem, aut non ejus, cujus par fuiſſet, naturæ materiam ſecernentibus. Sed quomodo ea retenta, aut minus ſuo offificio apta materia intus obſtet conceptioni, incertum. Jam vero ad vitia in ipſis generationis organis evidentia veniamus.

4. Mulieres florente ætate ſteriles duas, alteram ob veſiculas in ſcirrhoſis ovariis fere nullas, alteram ob earum humorem omnino concretum non ſecus ac ſi ad ignem fuiſſent coctæ, Valſalva obſervavit. Quarum hiſtorias cum tibi alias (2) deſcripſerimus, non eſt cur hic repetamus. Ad noſtras igitur tranſimus.

5. VIRI in Noſocomio hoc mortui ſub extremum Novembrem A. 1717. Anatomes ſtudio, pleraſque Partes diſſecabam, cum præter naturam quaſdam ſe habere animadverti. URETERES æquo latiores ultro occurrebant nonnullis locis. Ab altero autem latere tum Seminalis veſicula, tum vaſis ſemen Deferentis pars ei veſiculæ proxima parietibus erant ſcirrhoſis, membranea ſubſtantia in cartilagineam propemodum mutata.

6. Ex Obſervatione hac apparet, quantum ſeminis perfectioni, & ejaculationi deeſſet. Neque enim quod per Harderi glandulas addi, aut per lymphæ ductus detrahi ſolet, addi hic, aut detrahi, nec vis, quam contrahentes ſe veſicularum, & imorum Deferentium vaſorum tunicæ, ſemine antea diſtentæ, in hoc exerunt dum ejicitur, ſperari hic poterat. At enim ab altero latere nihil horum deerat, inquis. Sed tamen quantum ab latere oppoſito inertis, & aquoſi ſeminis defluere poterat, tantum optimo, cui ſe adjungebat, detrimenti afferebatur. Quin ſenſim poteſt adeo increſcere durities, & craſſities tunicarum ſeminis ductus, in altero latere ad extremum accedentis, ut proximum alterum premat, eique officiat. Sic me reſpondiſſe memini laudato alias Viro Laurentio Mariano, cum anno vertente 1736. hunc ad me generoſi Juvenis ſcripſiſſet caſum. Ei qui nullius unquam mulieris, una excepta uxore, notitiam habuerat, ex eaque filiam ſuſceperat, Spermatica ſiniſtra vaſa non ſine dolore intumuerant cum epididymide, & vaſe hinc ſemen Deferente, quod, molli teſticulo ſervato, durum cum epididymide percipiebatur. Et remedia quidem impoſita dolorem poſt aliquot menſes valde imminuerant; tumorem autem, duritiemque non valde. Cum a dextris, quantum extrinſecus judicari poterat, ſaniſſima eſſent omnia, & ad gignendum, tranſvehendumque ſemen aptiſſima; nihil tamen hujus, ægro, Mediciſque miranti-

bus,

(1) Eph. N. C. Cent. 1., & 2. Obſ. 197.

(2) Epiſt. 36. n. 17., & Epiſt. 20. n. 7.

bus, in concubitu egrediebatur. Cæterum coalitus alterius vaſis, ſemen ad veſiculam Deferentis, itemque calculi in altera veſicularum concreti Obſervationes, quas aliis addas, illius quidem ex Brunnero (1), & Walthero (2); hujus vero ex Valentino (3) habebis.

7. De ſtrigoſis autem vel in Juvene veſiculis ſeminalibus, & de obcæcatis, quod Waltherus (4) etiam vidit, ſeminis in urethram viis, quæ, cadavera ſecans, animadverti, adſcribere huc poſſem, niſi cum de aliis morbis, & præſertim de virulenta Gonorrhœa verba faciens, hæc tecum alias (5) communicaſſem. Ob eandemque cauſam omitto quæ ad calculos attinent Proſtatæ glandulæ, ſemini exitum intercludentes. Hæc enim Epiſtola habuiſti XLII (6).

8. De magno pariter urethræ vitio, quod A. 1718. in ruſtico Juvene cum Cel. Collega Valliſnerio examinavi, hic fuſius ſcriberem, niſi ille tertio exinde anno (7), iterumque omnium ejus Operum Editores (8) vulgaſſent. Itaque nonnulla tantum adjiciam. Cum ſcrotum non penitus eſſet, ſed anterius ſolum, in duas partes diviſum, inter utriuſque ſuperiora orificium fuiſſe canalis urethræ, inde vero ad apicem uſque glandis per totam inferiorem penis faciem, qui multo erat brevior, quam in Icone (9) repræſentatur, non jam canalem, ſed ſemicanalem perrexiſſe, id eſt urethræ parietem dumtaxat ſuperiorem, eumque lævem, & nitidum; ut paulo minus difficile crederes adoleſcenti, & muliercula, quæ ab eo ſe gravidam factam dicebat, quorum alter affeverabat, cum, ſublevato nonnihil pene, mingeret, lotium per ſemicanalem decurrere; altera, ejaculatum ab eo ſemen vaginam ingredi; non interlabi. Lotium certe, cum ad parietem mingeret, altius vidimus, quam orificium urethræ, aſcendiſſe. Neque nos fugiebat quid penis ſtructura ferat, & quæ Graaſius (10), laudatuſque ab eo Harvejus propterea viderint, nimirum penem *admodum exiguum prima fronte apparentem*, ubi inflatus eſſet, *ex occulto* ſe in corpus *ingens protendiſſe*, interdumque, *præter quam cum tentigine provocaretur*, *nihil in corrugato præputio ſupra ſcrotum*, *præter ſummum glandis apicem*, *prominuiſſe*. Itaque concipiebamus, hoc ſe diſtendente parvo quidem, ſed non exiguo, pene, ſimul quod Juvenis affirmabat, extrorſum protendi illam ejus partem, in qua urethræ orificium ſpectabatur, ſicque vaginam ſatis ſubire, ab hujus autem inferiore pariete ſe ad apertæ urethræ partem reliquam applicante, ex ſemicanali canalem fieri, non ſecus atque ſemicanalibus accidit, quos in Adverſariis (11) deſcripſi in teſtudinis, & viperæ penibus, ubi ſuarum fœmellarum naturalibus excepti ſunt. Haud equidem ſcio, num trimeſtri infanti, quem ab ſe viſum Palfinius (12) ſcripſit, ſicut ibi urethræ canalis ubi noſtro Juveni, deſinebat, ita ſemicanalis ad glandem pergeret: hoc ſcio, ſi ejus conformatio haud alia erat ac noſtri, minus certam eſſe potuiſſe prædictionem, id vitium „ inhabi„ lem generando redditurum, multumque „ incommodi in reddenda urina allaturum. „ Nec me quidem præterit, antiquos Medicos, & Chirurgos vel in iis, quibus ipſe urethræ canalis ad glandem uſque producitur, ſed ſubter hanc hiat, hypoſpadiæis propterea nuncupatis, idem, quod ad gignendum attinet, pronunciaſſe, confirmantibus recentioribus, & nominatim Dioniſio (13), ubi quaſdam vel poſt ortum cauſas indicat hujus vitii. Sed miror tamen, cum Fabricium noſtrum (id quod eorum Scripta oſtendunt) perlegerint, nihil excepiſſe in ea prædictione; ſed omnino hic eſſe neceſſarium Chirurgi opus, tradidiſſe, quando ille diſerte admonuit (14), ſe *tamen* ab

(1) De Gland. Duod. ubi de ear. in hom. Demonſtr. (2) Act. Erud. Lipſ. A. 1725. M. Novembr.
(3) Eph. N. C. Dec. 2. A. 6. Obſ. 68. (4) loco modo indic.
(5) Epiſt. 44. n. 7. & Epiſt. 40. n. 29. (6) n. 37. (7) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ 72.
(8) Tom. 3. P. 3. n. 28. (9) Cent. cit. Tab. 2. Fig. 1.
(10) De Viror. Organ. ubi de nervoſ. penis corporib. (11) IV. Animad. 4.
(12) Anat. du corps hum. P. 1. tr. 2. ch. 17. (13) Cours d'Operat, de Chir. Demonſtr. 3.
(14) De Chir. Operat. ubi de glande non perfor.

ab iis, qui eo vitio tenerentur, *vidiſſe liberos eſſe genitos*, quod & alii (1) confirmarunt. Quapropter magis Ruyſchium laudo, qui cum olim (2) cenſuiſſet, vitium, ut puto illius, quod deſcripſi, non diſſimile *ſterilitatem afferre*; ita, de hoc altero verba faciens, rem moderatus eſt poſtea (3), ut doceret, *hoc affectu laborantes raro impraegnare uxores*. Sed ad illos ut redeam, quibus urethra obtigit aperta magna ex parte, & in longum ſemicanalem conformata; A. 1756. priuſquam hanc recenſerem Epiſtolam, alter ad me ruſticus Juvenis adductus eſt annos natus viginti duos, cui ſic erat ut in priore, niſi quod ſemicanalis initium paulo diſtabat a ſummo ſcroto, pilis inſtructo, nec vel leviter bifariam diviſo. Huic quoque lotium non excidebat inter pedes, ſed ad parietem jaciebatur: penis autem, cum tentigine diſtenderetur, ex brevi, non paulo, ut ipſe affirmabat, fiebat longior. Quod ut rationi conſonum erat, ſic illa, quae cernebantur, & praeſertim paulo minor ſemicanalis longitudo non improbabile reddebant, hunc pariter praegnantem foeminam, quod uterque fatebatur, feciſſe. Qui Petropoli (4) multis poſt editam Valſinerii, meamque Obſervationem annis, urethram in ſulci, aut ſemicanalis modum patentem viderunt, de ſexu definiendo ſoliciti (qua de re quaerendi nobis quidem cauſa non fuerat), an ea ſtructura gignendi vim impedire omnino poſſet, non quaeſiverunt. Cl. autem Vir Abr. Kaau Boerhaavius cum eorum obſervata proferret, pro noſtra, quam vidiſſe non videtur, ſententia ſtetit: pro qua Cel. etiam Hallerum (5) ſtare credes, ubi eam ſic in tranſitu refert, & ſtaturum in puero quoque, cujus deformitatem ſimilem vidit, ſi provecta aetate, triennis enim tunc erat, inſpexiſſet. Non huc refero Saltzmanni (6) in ruricola Juvene Obſervationem, cujus urethra non infra, ſed ſupra, & inter corpora nerveoſpongioſa ferebatur per dorſum penis aperta; quia hic ut Figurae (7) oſtendunt, erat per ſe quanto juſto craſſior, tanto brevior, neque a venereis cogitationibus multum creſcebat, tum quia nonnihil erat deorſum incurvatus, noviſſime quia urina non cum impetu per urethram fluebat. Quas ob cauſas omnes merito judicatum eſt, Juvenem ad generandum non eſſe idoneum.

9. Quod & ego de quodam alio Juvene cenſui, annis triginta minori, quamvis urethram neque in dorſo penis, neque totam haberet apertam. Quem diligenter, ut a me petitum fuerat, & res ipſa per ſe poſtulabat, inſpexi A. 1738. Is minus erat robuſtus, quam duo illi alii a me inſpecti; ſanus tamen ſic ſatis, oculis, & pene exceptis, quorum illi ab antiqua, aſſiduaque inflammatione caecutiebant, hic ita ſe habebat, ut mox deſcribam. Uxorem ultro fatebatur etiamtum virginem habere, qualem ante triennium duxerat. Cauſam eſſe, arbitrari, glandem inferiora verſus curvatam, neque in apice, ſed infra pertuſam, propterea que & penis ingreſſui, & ſeminis ejaculationi obſtantem. His auditis, cum genitalia inſpicerem, ita inveni. Teſtes magni: ſcrotum non pallens quidem, ſed laxius: penis juſto longitudinis, & craſſitudinis modo: praeputium quale in duobus fuit a me deſcriptis Juvenibus, clitoridis praeputio ſimile; glandis enim ſuperiorem faciem, & latera ſatis tegebat; a facie inferiore deerat. In eademque tota glandis facie, & parvo infra glandem ſpatio inferior quoque deerat urethrae paries, ut ſemicanalis inſtar, paries dumtaxat ſuperior ad extremum glandis pergeret, laevis, & ſubrubens, & in medio ſecundum longitudinem tria praeclare oſtendens oſcula majorum, quos in Adverſariis (8) propoſuimus, canaliculorum, ellypſis forma: qualia, & plura quidem, & aliquanto grandiora in primo praeſertim Juvene conſpexeramus, cum in horum nemine ulla uſquam apparuerint, quamvis attente quaeſita, minorum canaliculorum foraminula; ex memoria enim de-

Fff 2

(1) Eph. N. C. Dec. I. A. 3. Obſ. 91. (2) Muſ. Anat. Thec. C. Repoſ. I. n. I.
(3) Theſ. Anat. 8. n. 30. (4) Nov. Comment. Acad. Sc. Imp. Petropol. Tom. I. in Phyſic.
(5) Comment. Soc. R. Sc. Gotting. Tom. I. (6) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 65.
(7) Tab. 6. Fig. 1. & 2. (8) I. n. 10.

deſcriptam Iconem fuiſſe, non dubito, quam ſuperius (1) indicavi, præter oſcula in recta una per medium linea, tot alia paſſim ab lateribus foramina repræſentantem. Porro canalis urethræ orificium in hoc, de quo loqui cœperam, Juvene ibi erat, unde ſemicanalem incepiſſe dixi, paululo autem infra illud, minori altero orificio inferior urethræ paries erat pertuſus: ex utroque, ajebat Juvenis, urinam prodire, ſeque ita conformatum in lucem editum eſſe, a matre accepiſſe. Tum curvaturæ glandis cauſam inquirens, cum viderem, ſatis laxam eſſe cutem, quæ ad illam prope orificia, de quibus dictum eſt, adhærebat, non tenſam (contractamque, ut curvare ſic poſſet), quæſivi, num turgente pene, glans quoque turgeret, numve eo tempore ſaltem, ullus tenſionis moleſtæ ſenſus, præſertim ad modo indicatum cutis adhæſionis locum, perciperetur. Utrumque negavit. Hoc tantum addidit, in prima pubertate fuiſſe ibi, cum tumebat penis, moleſtum illum ſenſum, qui poſt tranſactos illos annos nullus amplius fuiſſet: & quamvis cum uxorem duxit, glans aliquando ſimul cum pene intumeſceret, tamen ex quo ſæpius inter vanos ineundi conatus multum ſeminis, citius effluentis, profudiſſet (unde ophalmiam, ajebat, factam eſſe leviorem, & minus hebetem viſum) penem tantummodo intumeſcere, glandem flaccidam, omniſque voluptatis expertem pendere. Evidens erat, quod tumente glande uxori facere non potuerat, flaccida non facturum. Flaccida autem cur fere olim fuiſſet, & nunc ſemper eſſet, cauſam eſſe credidi malam, quam deſcripſi, urethræ conformationem. Cum enim ibi deeſſet inferior hujus paries ubi craſſiore augeri ſolet ſpongioſo corpore, ſe explicante ad glandis non tenuem exteriorem partem faciendam; credibile eſt, ſanguinem, qui ex bulbo urethræ ſurſum protruditur, opportune ad glandem diſtendendam, minus expeditum ad hanc tranſitum habuiſſe: quam conjecturam idem ſpongioſum urethræ corpus mihi confirmabat, quippe quod ab duobus illis orificiis ad penis uſque radicem in hoc Juvene eſſe æquo craſſius animadverti, nimirum a ſanguine, liberum in glandem trajectum non habente, ideoque infra illam ſubſiſtente, ut quantum craſſitudinis memorato corpori adderet, tantum longitudinis detraheret, ſicque annexam glandem deorſum curvaret. Quarum rerum in duobus illis aliis, quos inſpexi, Juvenibus nulla erat propterea quia id corpus parietem ſuum inferiorem aut nullo modo, aut vix ſupra ſcrotum extendebat, ſuperior autem, ſive is, qui inter nerveo ſpongioſa penis corpora excipitur, facile, ſicut in quibuſdam accidit, craſſior eſſet, ut ſatis cum glande poſſet communicare. Intelliges hoc quadantenus ex Ruyſchii Figura, quæ, in Obſervationum Centuria, eſt 76.; illa autem, quæ in noviſſime deſcripto Juvene conjeci, longe clarius ex Centuriæ ejuſdem Figuris 81. & 82. comparatis cum 75.

10. His, quæ modo dicta ſunt, confirmari vides, quæ recentiores Medici, inprimiſque Boerhaavius (2) ex penitius perpenſa colis ſtructura enucleatius docuerunt, ut aliquando ſpongioſum urethræ corpus, & glans tendi poſſunt, flaccidis manentibus, imo abſentibus, ſic enim noſter Plazzonus (3) vidit, penis corporibus, ita viciſſim accidere, ut his diſtentis glans flaccida maneat; utrolibet autem modo generationis opus lædatur. Porro ſunt plura, & varia diſtentionis impedimenta non ſecus ac plures ſunt, & variæ cauſæ diſtentionis. Quas inter cauſas veſicularum ſeminalium non ſolum vera, ſed & apparens plenitudo videtur eſſe ponenda. Apparens mihi tunc dicitur, cum veſiculis non tantum quidem ineſt ſeminis, quantum revera ipſæ continere alias poſſunt, ſed quantum continere poſſunt eo tempore. Sic mane experrecti, ſeniores etiam aliqui, tentiginem patiuntur, quam, urina reddita, continuo abigunt. Urina enim diſtendebat veſicam, hæc vero ſubjectas illa præſertim ſua, quam nos propoſuimus, retrorſum extuberante baſi veſiculas comprimebat, ut ſic imminuta earum capacitate, vel modico ſemine haud ſecus diſtenderentur, quam, non compreſſæ, plurimo diſtenduntur. Et Medici quidem Ex-

pe-

(1) ad n. 8. (2) Prælect. ad Inſtit. §. 654. (3) De Partib. Generat. l. 1. c. 21.

perientiſſimi ; in hiſque Gulielmus Ballonius (1) ex hoc phænomeno utile conſilium traxerunt. Minus ad venerem valens, *coeat*, inquit ille, *poſt multam titillationem, & cum retenta urina, & mejendi ſummo deſiderio*. Sic quod poſt Galenum (2) iidem adnotarunt inter calculi veſicæ indicia penem aliquando *intentum præter rationem*, ubi gravior præſertim ac major calculus ſit, eodem quoque explicabimus modo. Eodem quoque dixi, non ignarus, modis etiam aliis hæc poſſe explicari phænomena. Sunt tamen caſus, in quibus alia præ alia congruere poſſit explicatio: quin fieri etiam interdum poteſt, ut plures ejuſmodi cauſæ ad eundem producendum effectum conveniant.

11. Sed de Viris ſatis. Nunc ad Mulieres tranſeamus, initium ducentes ab duabus, quarum naturalia non ſecus ac trium, de quibus ſupra diximus, Juvenum, petitum eſt a nobis, ut accurate examinaremus. Ruſtica erat altera, cujus naturale omnino ſecundum naturam ſe habebat. Sed is, in quem abit *canalis*, ut Celſi (3) ætate vocabant, nunc vaginam appellamus, vix tertiam juſtæ longitudinis partem ſuperaverat, cum ibi repente finem habebat. Nulla ad eum locum, aut infra cicatrix: nulla in muliere, aut parentibus recordatio ulceris, aut alterius prægreſſi vitii, unde vaginæ latera coaleſcere potuiſſent; exulceratis enim his locis ſive ab lue venerea, ſive ab difficili partu, ſive a cauſa quavis alia, ubi Chirurgi, aut Obſtetricis incuria accedat, quam facile eorum latera inter ſe concreſcant, exempla docent complura, quorum aliqua indicabit tibi Marcellus Donatus (4), alia nos infra memorabimus. Sed non ſolum nihil ejuſcemodi præceſſerat in hac fœmina; verum lævia inſuper, nitida, æqualia omnia, ubi id quod erat vaginæ diduxiſſes, & explicaſſes, ſic apparebant, ut non magis hujus latera, quam illud, in quod deſinebant, quaſi lacunar a natura eſſe, & ex eadem ſubſtantia, eademque ſtructura primitus fuiſſe facta, intelligeres. Nec vero id lacunar urgenti explorantium digito, aut mariti jam per triennium peni, membranæ inſtar, quæ in tranſverſum ducta eſſet, quidquam cedebat; ſed ut ſolidior, craſſiorque paries renitebatur. His ita animadverſis, cum ex muliere, florente adhuc ætate, & egregia valetudine prædita, quæſiviſſem, num ut cæteris, ita ipſi quoque, ſi non ſingulis menſibus, at aliquando ſanguis inde fluxiſſet, aut ſaltem per certa intervalla dolores ad lumbos, pubemve orirentur; illa vero hæc omnia negaſſet; idem ſuſpicari cœpi, quod in altera: quam ubi deſcripſero, eam tecum ſuſpicionem communicabo.

12. Narrabat hæc altera, non ſe quidem eſse imperforatam, ſed anguſto adeo foramine præditam, ut non ignobilis in doctiſſima Civitate Medicus, idemque Chirurgus, cum in prima pubertate inſpexiſſet, conſilium dederit immiſſis, quæ ad id eſſent idonea, paulatim dilatandi; cætera enim ætatem, & virum, ſi nuberet, perfecturum. Se vero aliquid illorum quadantenus, & aliquando immiſiſſe, & nonnihil foraminis orificium ea ratione dilataſſe, ulteriora ferre non potuiſſe: virum quoque, cui a triennio collocata eſſet, crebris conatibus idem orificium paulo magis amplificaſſe; ſubire autem nunquam potuiſſe. Quibus auditis, inſpexi ea mente, ut ſi craſſior forte hymen, tenuiorique patens foramine obſtaret, inciſionis auctor eſſem, ut fuerunt alii, & in his Blaſius (5): ſin anguſtiæ per vaginam altius pergerent, quid & quatenus facto opus eſſet, excogitarem; necdum enim Cl. Benevolus imitandum æque facilis ac felicis curationis exemplum (6) propoſuerat; cum plurimis poſt annis ejus Obſervationes prodierint. Nam quæ a Blaſio (7) in quadam, cui id a partu acciderat, curatio expoſita eſt, nimis aſpera, ne dicam ob læſum Rectum inteſtinum, longior fuit. Sperare autem, ut prægnante denique facta muliere, quemadmodum illi accidit de qua retulit Antonius (8), ab uteri ipſa geſtatione vagina dilataretur, minus auſus eſſem, ut qui inter rariſſima exem-

(1) l. 2. Conſil. Medic. 26. (2) De loc. aff. l. 1. c. 1. (3) De Medic. l. 4. c. 1. ad fin. (4) De Med. Hiſt. Mirab. l. 6. c. 2. (5) Part. 2. Obſ. Med. 6. (6) Oſſervaz. 2. (7) Part. 2. cit. Obſ. 7. (8) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1712. Obſ. Anat. 2.

exemplum id ponerem. Et videbis certe, non idem contigiſſe alteri fœminæ, de qua iiſdem in libris verba fiunt (1), imo quanto labore, & ſi quæ ſecuta ſunt, attendas, periculo quoque, Benevolus (2) cum Quercio inter partus dolores vaginam coacti ſint dilatare ad medium dumtaxat longitudinis ſuæ coarctatam ob vulnus in pueritia acceptum; cum illæ duæ ſic natæ fuiſſe videantur. Hæ autem quinque mulieres tenue foramen habebant omnes, per quod aliqua ad uterum via pateret: quale in ea quoque eſſe ſuſpicabar, cujus hiſtoriam deſcribendam ſuſcepi. Verum ubi foramen, de quo mulier narraverat, conſpexi; illico ex ejus ſede orificium urethræ eſſe cognovi, gratiaſque agendas eſſe Deo, quod mulier ulteriorem ejus meatus dilatationem non pertuliſſet, ex qua illud procul dubio acceſſiſſet incommodi, ut lotium retinere non poſſet. Unde intelligis, Anatomes imperitiam tantam aliquando non modo in vulgaribus chirurgis, & tonſoribus, de quibus haud ita abſimilia referunt Platerus (3), & Petrus de Marchettis (4), ſed & in Medicis eſſe non ignobilibus, ut urethræ oſculum, magno ægrotantium detrimento, aut certe periculo, non dignoſcant; niſi hic forte æquius eſt inſpicientis aut feſtinationem, aut præjudicatam ex male ſibi de foramine peranguſto narratis opinionem accuſare. Tunc oculis ad eam naturalis partem converſis, quæ pone id oſculum proxima ſequitur, ſcilicet in qua vaginæ orificium patere ſolet, nullum uſquam foraminulum, nedum foramen, occurrit attentiſſime inquirenti: clauſus omnino is erat locus, non membrana, quæ prementi cederet, ſed firmiſſimo, ſolidoque pariete. Dubitanti mihi quid potiſſimum conſilii darem; neque enim hic de *concreto genitali*, ut in Cornelia Gracchorum matre (5), id eſt de illius *inter ſe glutinatis oris*, ut loquitur Celſus (6), agebatur, aut de *membrana ori vulvæ oppoſita*, quam idem (7) memorat, quarum neque incognitæ, neque difficiles ſunt curationes, ſed de caſu in memoriam revocante, quem legeram apud Nabothum (8), Medici cultro vaginæ coalitum, qui pariter ab ortu eſſet, tollere ſatagentis, ab opere autem deſiſtere coacti, cum altius procedere vidiſſet coalitum, ſimulque ſanguifera vaſa majora apparere, unaque Nabothi ſententiam (9), *ſi interſtitium carneum adſit, craſſius videlicet, ab ejus ſectione partim propter hæmorrhagiam enormiorem, partim ob inflammationem ſubſecuturam, præſtare abſtinere*: hæc igitur animo verſanti opportune venit in mentem eadem quærere, quæ ex muliere ſuperiore (10) quæſiveram, num menſtruus ſanguis prodiiſſet unquam? num ullæ per intervalla ad lumbos eſſent, pubemve moleſtiæ? Ex quo enim ſcripſerat Ariſtoteles (11), *fœminis nonnullis os uteri compreſſum, concorporatumque ab ineunte ætate ad tempus uſque menſtruorumpus perſeveraviſſe, mox urgentibus menſtruis, doloreque infeſtante, aliis ſponte diſruptum eſſe, aliis diſſectum a Medicis*; probe memineram, quot, & qualia tuliſſent fœminæ plures a coacervato in vagina, & utero menſtruo ſanguine donec a Chirurgis ante, & poſt Fabricium noſtrum ab Aquapendente (12) ſecta impervia membrana ad orificium vaginæ, curarentur, hoc enim ibi pró ore uteri acceptum eſſe ab Ariſtotele, Fabricium dubitaſſe (13) miror; quaſi vaginæ orificii occluſio tanta nonnunquam eſſe non poſſet, ut ſive *per vim diſrupta*, quod Ariſtoteles dicit, ſive quod Fabricius ait, inciſa, *nonnullarum*, ſicut ille continuo ſcripſerat, mortis cauſa fieret; quod poſſe, vel ex iis, quæ paulo ante attigi, ſatis intelligis. Quantum autem, & quid malorum ante curationem tuliſſent illæ, exempla docebunt ab Donato (14), ab Severino (15), a Fabriciis, tum noſtro videlicet (16), tum Hildano

(1) Hiſt. A. 1748. Obſ. Anat. (2) Oſſervaz. 5. (3) Obſ. l. 3. ubi de Part. Procid.
(4) Obſ. Med. Chir. 60. (5) apud Plin. Nat. Hiſt. l. 7. c. 16.
(6) De Medic. l. 7. c. 28. (7) Ibid. (8) Diſput. de Sterilit. Mulier. n. 7.
(9) Ibid. n. 23. (10) n. 11. (11) De Generat. Animal. l. 4. c. 4. ſub fin.
(12) De Chirurg. Oper. ubi de Hymene imperfor. (13) c. ſeq.
(14) c. ſupra ad n. 11. cit. (15) Chirurg. Effic. P. 2. ubi de Sectionib. c. 46.
(16) loc. cit.

dano (1), ab Ruyſchio (2), ab Nabotho (3) propoſita. Quibus addes illa inſuper, quæ alii, & in his Cl. Viri Fantonus (4), & Kannegieſſerus (5) deſcripſere. Nam Benevolus, qui tres perſanaverat, quibus incommodis vexatæ eſſent, cum ſic in tranſitu eas memoraret, (6) adjungere prætermiſit. Nec vero eæ tantum fœminæ, quæ naturali occluſo natæ erant, iis malis poſt pubertatem fuerunt obnoxiæ, ſed etiam illæ, quibus a difficili partu vaginæ orificium concreverat, cujuſmodi hiſtoriis adjunges, quam in Commercio Litterario (7) videbis commemoratam. Quacunque enim de cauſa foramen omnino eſt nullum per quod e vagina, confluens intra uterum ſanguis exeat, hic noxas retentus afferat, neceſſe eſt. At ſi foramen aliquod ſit; non illæ plane imperforatæ dicende ſunt, nec mirandum, ſiquæ earum gravidæ fiant, quemadmodum illarum quinque de quarum ſumma vaginæ ipſius anguſtia paulo ante diximus tres factæ ſunt, ut alia quoque, cujus deſcriptio eſt apud Hildanum (8), cum in membrana vaginam occludente exigua eſſent foraminula. Itaque his omnibus per vias, quamvis tenues, menſtrua prodibat purgatio: de qua ſi per quoſdam quæſitum eſſet, quibus non licuit eas vias inſpicere, ſed ex maritis dumtaxat ſcire, uxores ſibi impervias eſſe; fuiſſet illa indicio, ne, cum eædem factæ eſſent prægnantes, ſine ulla virilis ſeminis admiſſione factas eſſe, exiſtimarent: & exempla mulierum prorſus imperforatarum pauciora fortaſſe in libris haberemus. Verum ut menſtruis illæ expurgationibus non carebant; ſic malis carebant, quæ aliis diximus coacervatum in vagina, uteroque ſanguinem afferre. Quæ cum ita ſint, neque illarum moleſtiarum ullam, non dico adeſſe, ſed neque initium earum quodquam, neque menſtruam purgationem in duabus, a me inſpectis, fœminis unquam fuiſſe, audirem, contra autem, utramque cernerem optimis viribus, & colore, & valetudine præditam, ut ſaniſſimæ quæque ea ætate ſolent, quæ videlicet adhuc florens erat; ſuſpicari cœpi, fortaſſe ut patulo vaginæ canali, aut orificio, ſic utero quoque ab ortu carere; ut ſi vel Chirurgi ferro tolli obſtaculum poſſet, periculum tamen ſubeſſet, ne ſimul cum eo veſica, aut inteſtinum aliquod proximum, abſente nimirum utero, pertunderetur, non ſecus ac grave ejuſdem generis periculum ſuberat in memoratis alias (9) infantibus, quibus anus erat imperforatus, ſimul autem totum Rectum deerat inteſtinum. Itaque earum utrique auctor fui, ut æquo animo ferrent, conjugium male initum potius diſſolvi, quam ſe temere ſecandas præberent.

13. Nec vero illa mihi objicias, non defuiſſe, nec deeſſe mulieres, quæ ſine menſtruis purgationibus ſanæ vivant. Equidem & ipſe nonnullas novi; ſed de iis idem, ſæpe quod de duabus prioribus dubitavi. At enim, inquis, plurimæ ſunt, quæ illis carentes purgationibus pepererunt. At tu deme ex earum numero quotquot ſub longe alia plaga ac noſtrates, vivunt: deme viragines quas vocant: deme etiam quæ non integra valetudine utuntur. Jam iſtæ plurimæ ad non ita multas redibunt. Vel ſic tamen, ais, plures erunt, quam quæ ſine utero natæ ſunt. Ego vero comparationem iſtam tunc jure inſtitui, faterer, ſi quam facile fuit Medicis illarum numerum adnotare, tam harum pariter fuiſſet. Illæ enim ultro ſe indicant ipſæ, quippe rem, ſi ſpectes ſexum univerſum, & regiones quaſque non remotiſſimas, perraram ſane, & admirabilem proferentes. Ex cæteris autem omnibus, quæ cum perpaucis illis collatæ, tanto plures ſunt, quæ videlicet ſine illis purgationibus ſanæ quidem vivunt, ſed nunquam pariunt, quot tandem cadavera diſſecta ſunt? niſi autem diſſeces, utero careant, an præditæ ſint, certe nec ipſæ, nec quiſquam alius docuerit. Cum igitur neutrum liceat pro certo ſcire; quis prudenter in his audeat, quaſi uterum ineſſe conſtaret, obicis, ſi forte occurrat, tollendi opus ſuſcipere neque

(1) Cent. 2. Obſ. Chir. 60. Exempl. 3. (2) Cent. Obſ. Anat. Chir. 32. (3) Diſp. cit. n. 4.
(4) Opuſc. Med. in Schol. ad Patr. Obſ. 30. n. 3. (5) Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 88.
(6) Oſſervaz. 1. (7) A. 1734. Hebd. 25. ad finem. (8) Obſ. 60. cit. Exempl. 2.
(9) Epiſt. 32. n. 3.

que ad vitam ſervandam, neque ad ægrotationem ullam auferendam neceſſarium; & fortaſſe non modo inutile, ſed etiam periculoſum, præſertim ſi obex opponatur, quem aut ſedes, aut craſſitudo quoque, & durities oſtendant nec facile, nec ſine magno diſcrimine tollendum? Duas ego fœminas ſcio (nam libro careo, in quo tertia proponitur, a Cl. Caſpare Boſe (1) laudata; quartam vero imperforatam, & ſine ullo quidem vaginæ veſtigio, ſed non ſine aliqua tamen, quantumvis inutili, uteri adumbratione fuiſſe, lego (2)) duas, inquam, ſcio, quas ſine utero in lucem editas anatome demonſtraverit, alteram a Columbo noſtro (3), alteram a Cl. ejus cive Fromondo (4) diſſectam; ut hoc ipſum mihi indicio ſit, multo plures ex iis, quæ menſtruo ſanguine carerent, potuiſſe ab Anatomicis abſque utero inveniri; nam ut rarum hoc videatur, multo rarius videatur neceſſe eſt, ſi præter illas nulla alia fuiſſet, ambas Profectoribus Cremonenſibus obtigiſſe. Cum utrique illarum deeſſet uterus, via deerat quoque pervia, quæ ad ſedem uteri ferret; ut primam, cui vaginæ portio dumtaxat erat, cum priore de duabus, quas ego inſpexi; alteram, cujus erat vaginæ orificium imperforatum, cum altera liceat comparare. Viſam a Columbo ſiqui Chirurgus incidere aggreſſus eſſet; viſcus aliquod fundo illius vaginæ portionis attiguum ſimul incidiſſet, a cujus viſceris compreſſione fortaſſe erat, quod mulier *quoties cum viro coiret, mirandum in modum conquereretur*. Conſpectam a Fromondo ſiqui ſcalpello curandam ſuſcepiſſent; primum quidem ſeptum obſtitiſſet validum, firmum, & *fibris adeo ſolidis intertextum, ut ad cartilagineam naturam proxime accederet*. Quod dum vi adhibita perſecarent, nihil facilius factu fuiſſet, quam ut vaginæ cavum ſubeſſe putantes, hujus parietes, quippe inter ſe coaleſcentes, & fortaſſe etiam adſitum ipſis Rectum inteſtinum, aut veſicam urinariam convulnerarent. Denique fuiſſent ii parietes ſejungendi. Quarum rerum quis præſtare poſſit nullam in fœminis, a me inſpectis, ſubfuiſſe? Nemo certe, ut neque uterum, ſicuti in diſſectis illis deerat, non defuiſſe. Eſt præterea nonnunquam uterus vel in adultis mulieribus parvus adeo ut perinde ſit ac ſi deeſſet, quemadmodum propria Obſervatione infra (5) confirmabo, ſi prius, ut de occluſo exteriore ejus, id eſt vaginæ orificio verba feci, ſic de impedito interiore oſculo nonnulla ſubjecero.

14. Oris uterorum concluſi non uno in libro Hippocratico (6) mentio fit. Concluſionis plures, variæque poſſunt eſſe cauſæ: quarum pleraſque examinavit Vallisnerius (7), in externas dividens, atque internas. Quaſdam attingamus. Inter illas ponebant quondam cum Hippocrate (8) *omentum* in præpinguibus *os uteri comprimens*. Quod Veſalius qua ratione explicaret, paulo fuſius ex Sepulchreto (9) diſces; eum enim locum (10) in poſterioribus editionibus ille contraxit. Scilicet videbat eximius Anatomicus hinc quam molle omentum, inde vero quam craſſi, & renitentes parietes ſint uterini oſculi. Itaque omentum eo uſque inter veſicam, illudque oſculum deſcendere, concipiebat, ut molles ſummæ vaginæ parietes alterum ad alterum apprimendo, viam ſemini ad proximum oſculum intercluderet ſua mole, & pondere, & brevior præſertim, aut languidior penis ad ſummam vaginam non perveniret, eamque diſtendere non poſſet. Quam Veſalii explicationem minus ægre ferrem, quam nudum Hippocratis dogma recentiores quoſdam Anatomicos eſſe ſecutos: quanquam concipere omentum non poſſumus inter vaginæ ſummam partem, veſicamque interjectum, niſi diſcerptos qui ibi eſſe inter utramque ſolent, imo nonnunquam aliquanto etiam ſupra conſpiciuntur, celluloſos nexus intelligamus, qui cum in præpinguibus ipſi quoque pinguedine farcti ſint, fortaſſe non ita facile cedant,

(1) Diſp. de Obſtetric. Errorib. & cæt. §. 7. in fin.
(2) Diſp. Anat. ab Hallero collect. Tom. 5. pag. 227.
(3) De Re Anat. l. 15. in ipſo fine.
(4) Imperfor. mulier. & cæt. Obſerv.
(5) n. 20.
(6) De Nat. Mulìebr. n. 33. De Morb. Muliebr. l. 2. n. 50. De Sterilib. n. 1. & cæt.
(7) Iſt. della Generaz. P. 3. c. 1. n. 5. & ſeqq.
(8) Sect. 5. Aph. 46.
(9) Sect. hac 34. Obſ. 4. in Schol. ad §. 4.
(10) De hum. corp fabr. l. 5. c. 4.

dant, locumque præbeant omenti ponderi. Cum autem in ejuſmodi fœminis celluloſæ quæque membranæ pinguedine diſtendantur; proclive eſt intelligere, ut poſſint ab adſitis præpinguibus inteſtinis, aut a pinguedine increſcente tubarum Falloppii membranis, earum fimbriis, aut ſaltem membraneo vinculo, quod Alam Veſpertilionum vocitant, hæ omnes particulæ, aut ex ipſis aliquæ in ſuis ad generandum neceſſariis motibus impediri; ſic enim juvat Valliſnerium (1) interpretari, aut certe aliquid ad ejus explicationem adjicere.

15. Inter cauſas autem internas os uteri obturantes idem cum aliis excreſcentias ponit in uteri cervice natas (2), & cum ipſo Hippocrate lapides quoque (3). Ego quæ de excreſcentiis obſervata habeo, in proximam Epiſtolam differo. Calculos in utero necdum reperi: quos tamen ab aliis noſtra etiam memoria, non modo olim, conſpectos ſcio, quorum hiſtorias indicat Valliſnerius. Sed vellem, plures, omnesque adeo tum legiſſet, quæ collectæ ſunt apud Schenkium (4), cum alibi (5) vix illud conceſſit „ non eſſe improbabile in „ utero quoque lapides gigni „. Hiſtoriis enim illis perlectis, aliiſque inſuper additis, ut puta illa, quæ apud Bartholinum eſt (6), itemque illa, quam in Sepulchreto (7) habes, præclare intellexiſſet, toties, & ab ejuſmodi Viris in ipſo mortuarum fœminarum utero lapides fuiſſe deprehenſos, ut minime eſſet neceſſarium ſuſpicari, ſiqui calculi ex viventium utero elapſi, detractive, ut nominatim in Lariſſæa illa apud Hippocratem (8) ancilla, dicerentur, eos ex veſica potius, cujus a calculis vexatæ peculiaria ſimul indicia non extarent, quam ex utero, prodiiſſe.

16. Porro in cauſis internis, uteri os occludentibus hujus conſtrictio eſt, & conglutinatio, quarum exempla invenies inter producta a Cl. Hallero (9), addere autem poteris alia, ut Fabricii noſtri ab Aquapendente (10), & Experientiſſimi Benevoli (11), ex cujus Obſervatione ſuſpicari licet, præter conſtrictionem, membranam forte aliquam fuiſſe, quæ ab ortu uſque uteri oſculum clauderet. Sane autem idem Fabricius (12) *membranam, quæ vaginam efformat*, ait, ſe digitis immiſſis obſervaſſe in viva *per totum continuam, & uteri orificium celantem*: Littrius vero (13) in diſſecta ſterili muliere membranam vidit, quæ interius vaginam veſtit, non ſecus uteri oſculo, ac vaginæ ſuperficiei, adhærentem, ut illud occluderet. Sed & poſt ortum *ſuperexcreſcere* membranam, non dubitavit Hippocrates (14). *Cum mulier genituram ſuſcipere non poteſt, neceſſe eſt*, inquit, *membranam ſuperexcreviſſe in oſculo uterorum*. Qua de membrana quid ipſe viderim, hæc tibi oſtendet Obſervatio.

17. FŒMINA annos nata ad quinquaginta, clauda adeo, ut artus inferior dexter brevior eſſet quatuor digitis, quam ſiniſter, ex aſthmate in Noſocomio deceſſerat ſub Januarii finem A. 1747, quo tempore, ut ſolitus ſum, in Gymnaſio Anatomen docebam. PECTORE erat peranguſto: eoque aperto, multa intus aqua inventa eſt: cætera non perquiſiverunt, quippe feſtinantes, nullaque alia de re ſoliciti, niſi ut quæ lotii, & generationis cauſa creatæ ſunt, Partes accurate demerent, & in Gymnaſium afferrent. Utraſque diligenter perluſtravi. In illis, poſtquam ab annexis Magnis truncis proſectas arterias, venaſque Iliacas a dextris tenuiores, quam a ſiniſtris, ſpectavi, renes animadverti pro fœminæ ſtatura, quæ parva fuerat, non parvos, ſanos tamen, quantum æſtimare potui: ſic etiam in veſica, cujus pars infima phlogoſi apparebat affecta, ureterum oſcula aliquanto ampliora. Quod ad genitalia attinet, ut hic prætaeream, quæ hujus loci non ſunt, in primiſque hymenem, atque alia, quæ integerrimam virginem præter expectationem ſignificarunt, primum ex iis, quæ ſine diſſectione adnotare potui, eadem phlogoſis fuit

(1) n. 5. cit. (2) Ibid. n. 6. (3) Ibid. n. 7. & c. 2. n. 42. (4) Obſ. Med. l. 4. prope fin. (5) Opere T. 3. P. 3. n. 12. (6) Cent. 4. Hiſt. 64. (7) l. 3. S. 24. Obſ. 18. §. 10. (8) Epidem. l. 5. n. 12. (9) ad Boerh. Prælect. ad Inſt. §. 675. not. i (10) De Chir. Oper. ubi de vitiis quor. cauſa fœminæ concub. non admitt. (11) Oſſervaz. 1. (12) loco modo cit. (13) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. A. 1704. Obſerv. Anat. 13. (14) De Sterilib. n. 13.

fuit in hymene dumtaxat, eique proxima naturalis exteriore facie, & ex hac parvula præter naturam aſſurgentia tubercula, pariter rubra: & phlogoſis item in Falloppii Tubis, Aliſque Veſpertilionum: teſtes autem ſcirrhoſi, & ſuperficie quaſi in teſſellas diviſa. Tunc aperto uteri fundo, & ſuprema proximæ cervicis parte, ſuperficiem illius coccineo colore, hujus ne rubeſcente quidem animadverti. In illo ſive poſteriora, ſive anteriora ſpectares, excreſcentiæ inerant humillimæ, non modico tamen ambitu, planæ, & vix ultra ſuperficiem demiſſæ, quæ intus extraque colore magis fuſco, quam reliqua ſuperficies, rubebant. Porro ut quod reliquum erat cervicis introſpicerem, cum antequam id ſecarem, ſpecillum tenue a fundo uteri oſculum verſus demitterem; tranſitum ad hoc non patere, ſenſi. Itaque inciſa vagina, oſculoque retecto, cum ſpecillum ne illinc quidem immiſſum tranſiret, diligentius inſpectans, oſculum vidi, cujus prominens corona ſecundum naturam ſe habebat, niſi quod parvo infra oſculum ſpatio corrugationem quaſi aliquam oſtendebat. Oſculum ipſum peranguſtum, & circuli omnino forma. Cum introſpicerem; exiguo ab ipſo intervallo oculis ſe objecit membranula albida, ipſum fortaſſe coarctans, certe occludens: eaque ſive deſcendenti, ſive aſcendenti ſpecillo obſtabat. Nec vero ad valvulas erat referenda, quas alias (1) in cervice virginei uteri delineavi; neque enim illarum ſingulæ niſi ex parte cervicem occludunt, omnes autem ita ſunt poſitæ, ut aſcendenti quidem ſpecillo obſtent; ſed deſcendenti obſequantur. Non tamen negabo, iſtam, quam modo deſcripſi, membranulam quopiam fortaſſe foraminulo, ut Littrius (2) in ſua vidit, fuiſſe pertuſam, aut ab aliqua ſaltem ſui ambitus parte pauxillulum inter ſe, & cervicis parietes intervalli reliquiſſe; quando nihil intra uterum collecti humoris deprehendi: niſi exiſtimemus, nec antiquam adeo fuiſſe membranulam, & humorem potuiſſe a revehentibus vaſis abſorberi.

18. Credere autem malim, rem aliquam ejuſdemmodi, aut paulo interiorem Nabothum (3) ſpectaſſe, cum *extraordinariam uterini orificii interni anguſtiam*, ſcripſit, in viventibus *non magis innoteſcere, quam ſolitariam ovulorum conformationem vitioſam*. Neque enim ignorare poterat Vir Doctus, non ſemel tradita hæc fuiſſe ab Hippocrate (4): *ſi os uterorum concluſum fuerit; fit ſpiſſum velut groſſus: & ſi digito contigeris; deprehendes durum ac convolutum, & digitum non admittit:* & quotidie peritos Chirurgos digito immiſſo ad uteri uſque oſculum examinandum, ſtante præſertim muliere, pervenire. Quin idem oſculum, aliter locata muliere, nempe uti cum ſpeculum, quod vocant uteri, immittebant, poteſt vel ſine eo ſpeculo, ut non ſemel vidi, in conſpectum venire; maxime ſi vagina brevior ſit, immiſſo videlicet, loco ſpeculi, eburneo, aut cryſtallino congruæ latitudinis, & longitudinis infundibulo, ſimulque lumine ea etiam, ſi opus ſit, ratione, quæ a me tibi alias (5) indicata eſt.

19. Obliquitas quoque oſculi uteri obſtare poteſt femini, hunc ſubituro. Obliquitas autem illa oſculi conſequitur uteri obliquitatem, ut Hippocrates (6) docuit, ſcribens, *ſi uteri obliqui fiant, etiam os ipſorum obliquum fieri*. Sed ego cum de obliquo utero aliis Litteris (7) acturus ſim; eo jam tranſeo, ut promiſſam exigui uteri Obſervationem ſubjiciam.

20. MULIERCULA annorum circiter ſex & ſexaginta, ſtatura quidem infra mediocrem, majori tamen multo quam ut ad pumilionum genus referres, quæ cum olim annos plurimos bajuli, qui nunc diem objerat, hominis robuſti, ſed bardi, conjux fuiſſet, nunquam pepererat, noviſſime paulo ante medium Decembrem A. 1749. in Noſocomium venit infirmiſſimis viribus, nulla alia de re queſta, niſi de fame, erat enim mendica, & de frigidæ tempeſtatis injuriis. Cum ibi igitur, ut refocilla-

(1) Adverſ. Anat. 1. Tab. 3. (2) ſupra ad n. 16. cit. loco.
(3) n. 20. Diſp. ſupra ad n. 12. cit.
(4) De Morb. Muliebr. l. 2. n. 50. & De Nat. Muliebr. n. 33. (5) Epiſt. 14. n. 13.
(6) libro noviſſime cit. n. 34. (7) Epiſt. 42. n. 31. & ſeqq.

laretur, cubaret, ecce repentino animi deliquio corripitur, & intra horam conficitur. VENTREM aperientes, improviſæ mortis cauſam ſtatim deprehenderunt, ruptum videlicet in meſenterio abſceſſum, ex eoque in ventris cavum effuſam materiam graveolentem: quæ res tanto citius huic anui, quam rhedario, ab Illuſtri Heiſtero (1) deſcripto, exitium attulit, quanto hæc infirmioribus erat viribus, & graviore, ut opinor, ætate. Ea autem exhauſta, abſterſaque materia, & meſenterio cum inteſtinis amoto, continuo urinarias, & genitales Partes diligentiſſime e ſuis ſedibus detrahere, ut ego mandaveram, perrexerunt, utraſque ibi, ſicuti ex viro pridie oſtenderam, ita ex muliere Studioſis Rei Anatomicæ protinus oſtendendas. Quod & feci, non ut naturalem, quemadmodum alias, ſed ut præternaturalem, quando ſic contigerat, & in parte perraram earum conſtitutionem viderent. Et in renibus quidem id vitii erat, ut veſicas illas, ſeri plenas, in ſuperficie partim exſtantes, partim ſemiſepultas oſtenderent, dexter præſertim, qui magnam habebat ad extremum inferius, & faciem præterea hic illic, ſi attente aſpiceres, inæqualem. Ureteres tamen non dilatati, imo parvulis oſculis in veſica hiantes, ſana quidem, niſi quod cum tunicæ ejus cæteræ eſſent in ſe contractæ, extima tamen erat non modo laxiſſima, ſed ſi vel leviter traheres, facile ſequens, & a cæteris late ſecedens. Urethræ denique, cujus erat juſta longitudo, ſi intimam faciem inſpiceres, minimas hic illic quaſi veſiculas ſubvideres. In genitalibus autem plura a conſueta naturæ norma recedebant. Ut enim omittam in ejus ætatis fœmina, & bajuli uxore, naturalis parvitatem, nympharum autem tantam exilitatem, vix ut earum initium, idque leviſſimum, breviſſimumque appareret; clitoridis glans, & præputium nuſquam occurrebant; ſed utriuſque loco rotundum, nec parum exſtans tuberculum, eadem, qua naturale, cute obductum. Quam cum incidiſſem, materiam multam offendi ejus prorſus naturæ, ac quæ ſub clitoridis, penisve præputio congeritur, albidam, ſemiſiccatam, & propterea quaſi in pelliculas, ut tum ſolet, quarum aliæ aliis incumbunt, diſpoſitam: ſub ejus autem materiæ ima fere parte clitoridis glandem, ejuſque præputium, utrumque tenue, & parvum; ut tuberis illius protuberantia multo maxima ex parte ab ea materia efficeretur. Quæ a me idcirco pluribus hic verbis deſcripta eſt, quod ex hac Obſervatione dubitatio quædam tollitur, quam Santorinus (2) infirmaverat, ſummi alioquin Viri Boerhaavii (3). Certe enim cum inciſa a me cutis neque foraminis, neque cicatricis ullum prorſus haberet veſtigium; nunquam illuc ſe conjicere materia potuit, quæ ex urethræ canaliculis prodiiſſet; ſed neque ex glandulis aliis proximis; ut jam pateat, ex fontibus, qui in mulierum glande, aut præputio ſint, & quod conſequitur, virorum quoque, eſſe derivandam. Cæterum clitoridis neque corpuſculum, neque crura, neque ullus ex iis, quos illi ſolent attribuere, muſculis deerat: plexus autem Retiformis exigua erat craſſitudine. Etſi autem hymenis vix unum atque alterum, idque leve, reſtabat veſtigium; vaginæ tamen orificium ea erat anguſtia, ut virum nunquam admiſiſſe videretur: certe craſſiorem de quatuor minoribus meæ manus digitis non tranſmiſiſſet. Vaginæ autem, ſecundum longitudinem apertæ, & explicatæ latitudo erat vix paulo amplior duobus digitis tranſverſis, longitudo quatuor non æquabat. Nullæ intus carunculæ, nullæ rugæ, ſi perbrevem, & anguſtam excipeires pone alterum vaginæ orificii latus quaſi corrugationem. Uteri oſculum nulla extuberante corona cinctum, forma erat propemodum circuli, ſed parvi adeo, ut mediocre ſpecilli capitulum non admitteret. Inde ad ſupremam uſque extimamque fundi uteri partem haud tantum erat intervalli, ut æquaret maximam mei digiti pollicis latitudinem. Neque indicata longitudine erat latior ſumma, id eſt latiſſima uteri pars; nam reliquum ne lati-

(1) Diſſert. de Hernia Carn. §. 28.
(2) Obſ. Anat. c. 10. §. 12.
(3) Epiſt. de Fabr. Gland.

tudinem quidem æquabat apicis digiti minimi, vel antequam incideretur, ſpectata. Incidendo, parietum craſſitudinem reperi tum fundi, tum cervicis tenuiorem, quam ubi in ea Graafii Figura (1), quæ uterum exhibet infantis, die 23, ex quo edita fuerat, mortuæ, tenuiſſima delineatur. Qua ex Figura cum ea, quam paulo ante indicavi, longitudine comparata, facile intelliges, ex quo mulier, qua de loquor, nata fuerat, non videri ejus uterum creviſſe, aut ſi in latum crevit ſuprema parte, certe proportione longe, atque adeo nimio minus vel in parva muliere creviſſe, quam reliquas ejus corporis partes, nec facile unquam menſtruum ſanguinem ejeciſſe. Cæterum ut in ea Figura vides, ita in muliere hac quoque duplo erat longior cervicis cavea, quam fundi uteri; ſed vix ſubobſcure cerni in cervicis cavea poterant fibræ aliquæ, eæque dumtaxat in longitudinem ductæ: ejuſque interior facies alba, fundi ex ſubrubro fuſca. Attamen Falloppii tubæ erant multo, quam tanta uteri parvitas ferebat, longiores, oſculoque inter fimbrias aperto: quanquam alterius fimbrias minimis, albidis, ſubrotundis corpuſculis oſſeis, aut certe præduris, exterius aſperas deprehendi. In Alis Veſpertilionum plexus erat nullus; nervi tamen multi ſecundum earum longitudinem decurrebant. Vincula Teretia hic uterus habuit valde tenuia. Lata autem, id quod ex ejus parva adeo latitudine conſequebatur, perquam ampla. Quorum ſummas oras fruſtra inſpectavi, ut quales teſtes mulieri huic obtigiſſent, viderem. Tunc vaſa Spermatica, quæ viſa hic non multo quam ſoleant, tenuiora, diligentiſſime perſecutus, præſertim qua Lata adibant uteri vincula, cum proxima, ex qua hæc vincula incipiunt, peritonæi portione annexa adhuc, accurate depoſita, nullos omnino huic fœminæ fuiſſe teſtes, nullumque eorum vel perobſcurum inchoamentum, præclare cognovi.

21. Ex his, quæ in frequentiſſima Studioſorum corona demonſtravi, ſatis ſuperque intelligis, ut opinor, perinde fuiſſe huic mulieri exiguo iſto utero præditam eſſe, ac ſi omnino caruiſſet. Quam rara autem ſit exiguitas, a me deſcripta, ex omnibus, quæ in Sepulchretum congeſta ſunt, parvi uteri exemplis ipſe poteris exiſtimare. Amatus quidem ait (2), *ſolere hujuſcemodi uterum*, contractum videlicet ac parvum, *in nonnullis non raro conſpici præcipue ſterilibus, & quæ nunquam pepererunt:* quibus *mamillæ quoque parvæ, & contractæ ſunt, ut ex illis uteri parvitas, & exiguitas etiam arguatur*. Sane & ipſe ſteriles quaſdam mulieres novi, quibus præter papillam, & areolam, vix ac ne vix quidem mammarum eſſet quidquam. Sed quem tamen uterum deſignat Amatus? nempe quem viderat *inter rectum inteſtinum, & veſicam contractum, ut altera veſica ab imperitis crederetur*. Num vero quiſquam vel imperitiſſimus poterat, quem ego conſpexi, pro altera veſica accipere, brevem, anguſtumque adeo, nullaque propemodum craſſitudine? Quod repones pariter Judecii Obſervationi (3) in altera ſterili, uterum *inſtar pomi Borsdorfiani minoris contractum* proponentis. Quæ Obſervatio, ut ex inſtituto certe debebat, minime in Sectione hac commemoratur. Commemoratur autem altera (4), in qua uterus *exiguus, & arctus* fuiſſe, ſcribitur, *qualis puellæ* 10. *aut* 12. *annorum*. Qui propterea nihil ad noſtri parvitatem; quamvis ille comprefſus præterea dici non poſſet ab utre, ex ipſo initium ſumente, & ventris capacitatem jam a ſexennio explente. Deſcribuntur denique ex Riolano Obſervationes duæ (5), quas, ſi paulo attentius leges, unam eandemque eſſe, ſentias. Nec ſane aliud diſcrimen eſt, niſi quod in prioribus Anthropographiæ Editionibus (6) unde prima deſcribitur Obſervatio, nomen matronæ appoſitum eſt; in poſterioribus (7), unde altera, prætermiſſum nam quod capitis numerus neutrubi reſpon

(1) De Mulier. Org. Tab. 24. Fig. 4. contra litteram G ſiniſtram.
(2) in Additam. ad Sect. hanc 34. Obſ. 2.
(3) quæ 1. eſt in Additam. ad Sect. 10. l. 2.
(4) Sect. hac 34. Obſ. 4. §. 17.
(5) Ibid. §. 3. & 5.
(6) ut in illa A. 1626. l. 2. c. 34.
(7) ut in illa A. 1649. eod. c.

pondet, fortaſſe ex operarum incuria eſt: tuberculum autem, quod in cervice memoratur, & in Sepulchreto (1), pro ſterilitatis cauſa accipitur, Riolanus, ſi quæ præpoſuit, attendas, videtur pro fœcunditatis cauſa accepiſſe, præſertim cùm ea matrona ſterilis non fuiſſet, imo liberos olim tres edidiſſet. Verum utcunque hæc ſunt; quod ad nos attinet, in eo eſt quod cum *anno ætatis 55. deceſſiſſet*, *exiguam matricem*, *duriſſimam*, *ac ferme cartilagineam* habebat. Vides autem exiguitatis modum ab Auctore non definiri: & quamvis hæc ſumma reperta eſſet; ab ortu tamen, ut pote in ea, quæ ter pepererat, non fuiſſe; ſed a morbo, qui poſtea ſenſim, ut duram adeo matricem fecerat, ſic etiam contrahere potuerat. Quod fac memineris cum in alias incides hujus generis Obſervationes, in eamque præſertim, in qua (2) fœminæ diuturno ſaccato hydrope confectæ uterum quidem leges *nucis moſchatæ magnitudinem non ſuperaſſe*; eundem tamen *inſtar cartilaginis induratum fuiſſe*. Obſervationem autem alteram (3), qua *parvum inſtar ovi columbini* invenerunt, explicandi occaſionem proximis Litteris (4) habebimus.

22. Sed in noſtra Obſervatione illud præterea rarum fuit, quod teſtes deeſſent: qui vel duarum, in quibus nullum prorſus uterum fuiſſe diximus (5), in prima tantum, non pariter in altera defuerunt. Quorum ego, & tubarum vitia, quæcunque in diſſectionibus conſpexi, ſi vellem omnia ſingillatim his Litteris comprehendere; nullas hiſce accepiſſes longiores. Sed nimirum operam ſupervacuam ſumerem, cum eorum pleraque aliis Epiſtolis ſcripſerim, aut ſim ſcripturus. Itaque nonnulla hic attingam, quæ commodum alibi non eſſent locum habitura, de tubis primum, tum de teſtibus.

23. MULIERIS annos natæ circiter quinquaginta cum exſecta genitalia in Noſocomio demonſtrarem ineunte Aprili A. 1743, hæc duo animadverti. UTERINI oſculi corona, quæ erat craſſiſſima, prominentiam inſuper una ex parte habebat ſubrotundam, quam ſecando, albam intus vidi, ſcirrhoſamque eſſe cenſui. Tubarum autem neutra tenuiſſimum ſpecillum, per majus orificium ad aliquem tractum, jam inditum, ultra eum locum admiſit: re autem vera utramque vidi eſſe prorſus imperviam.

24. FŒMINÆ alterius, quam necdum quadraginta annos natam thoracis acutus morbus, chronico ſuperveniens, abſumpſerat, cerebrum, de quo nihil hic attinet dicere, & generationi attributas partes ibidem eodem anno circa medium Decembrem oſtendens, in his quædam offendi non indigna, quæ huc referantur. A NATURALI ut incipiam, in quo illæſus hymen fœminam hanc virginem fuiſſe demonſtravit; ſubrubentia albi alioquin ſemilunaris hymenis cornua ad rubentem quendam quaſi annulum pervenie-bant, quo tumens urethræ finis cingebatur. Urethræ autem alterum, quod ad veſicam ſpectat, orificium, & proxima ipſi urethræ intima facies nigris, parallelis, craſſis, exſtantibus lineis ſecundum longitudinem diſtinguebatur, quæ vaſcula erant videlicet ſanguine diſtenta. Vaginam, oſculum, & cervicem uteri ipſa quidem non ſecus ac par eſſet, inveni ſe habentia. Uteri autem fundus cum protuberaret aliquanto magis, quam ſolet, neque hujus rei cauſam in parietibus, qui ſani erant, reperirem; in cavea reperi, cui tres innatæ erant excreſcentiæ. Harum maxima paulo minori erat ambitu, quam unguis digiti pollicis, nec valde craſſa, undique ſoluta, niſi qua per non tenuem pedunculum cum ſummo caveæ ſiniſtro latere committebatur: intus, extraque magna ex parte cruenta adeo ut nigricaret: paulo minus dura, quam parietum uteri ſubſtantia. Ad ſummum quoque oppoſitum latus par erat nigredo; ſed nulla ibi excreſcentia. Erat autem altera aliquanto infra eum locum intervallo, ſubrotunda, mediocris, & ejuſdem ferme ac prima naturæ. Minima tertia, paulo infra ipſam pri-

(1) Vid. inter titulos Obſ. 4. poſt n. 4.
(2) Commerc. Litter. A. 1731. Spec. 19. n. 2.
(3) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 105.
(4) n. 26
(5) ſupra, n. 13.

primam locata, compuncta aquam emiſit, quaſi hydatidem intra corticem ex nigro cruentum contineret. His ita conſpectis, cum ad Alas Veſpertilionum oculos convertiſſem; in earum ſingulis inter ipſum teſtem ac tubam ternos quaternoſve globulos majores, minoreſve animadverti duros, & ex rubro fuſcos; ut a primo ſcirrhoſas conglobatas glandulas eſſe crediderim. Verum ſcalpello adhibito, ſub cortice membraneo illius, quem dixi, coloris, nucleum inveni album, lævem, & facile excidentem, durum, ut oſſeus, an lapideus eſſet, dubitares, figura, & magnitudine quoque, ſi eductum e maximo globulo ſpectares, piſi mediocris. Globuli minores nucleum huic ſimilem, ſed minorem, continebant, niſi quod in uno ex minimis pro nucleo materia inerat alba quidem, ſed ſubmollis, ut ex ea duros concreviſſe nucleos, facile conjiceres. Intelligis, quid impedimenti ab interjectu, & pondere iſtiuſmodi globulorum futurum eſſet, tubarum motui, & propiori ad teſtes acceſſui. Verum inſuper hi quidem erant exſucci, contracti, & ſtrigoſi. Tubæ vero pariter imperviæ atque in ſuperiore muliere dictum eſt, niſi quod tenuiſſimum ſpecillum aliquanto tamen propius uterum admittebant.

25. Etſi vero qualem in duabus hiſce fœminis deprehendi tubarum occluſionem, talem reapſe in aliis quoque, ut ex aliis habes Epiſtolis, nonnunquam inveni; longe plures tamen fuiſſe, fateor in quibus cum occluſas primo tentamine exiſtimaſſem, poſt accuratiorem perquiſitionem revera fuiſſe pervias, animadverti, & quod in I. olim Adverſariis (1) ſcripſeram, inſecutis temporibus confirmavi. Sic vero aliis pariter obſervatum eſſe, teſtimonium comprobat Experientiſſimi Halleri (2), *non ſæpiſſime tubas obſtructas eſſe, recte contra Ruyſchium Morgagnus Adverſ. I.* Sane autem cum Ruyſchius in Obſervatione (3), quam Sepulchreto non additam fuiſſe mirum eſt, duos tubarum occluſionis modos haud obſcure propoſuiſſet, quorum unus eſt quando altero extremo cum teſte arctius ſunt coalitæ, alter, cum obſtructæ ſunt aliter; manifeſtum eſſe omnibus potuit, mea illa Adverſaria attente legentibus, de primo verba me non feciſſe, ut pote in quo nulla eſt opus perquiſitione, ut evidentiſſima occluſio in conſpectum veniat. Quæ cum ita ſint; fateor, me legentem quæ Ruyſchius (4) pro ſe repoſuit, quantum eximiæ Summi Anatomici erga me humanitati obſtrictum me ſenſi, tantum eſſe miratum, cur ipſi *viſus* ſim illum tubæ cum teſte coalitum *nunquam oculis ſpectaſſe meis*. Spectaveram autem, & ſpectavi etiam poſtea, ut meæ ad te Epiſtolæ oſtendunt, nec ſolum in vetulis (5), ſed & in junioribus (6): & in utriſque interdum utrinque (7), alias ab altero dumtaxat latere (8). Sed & Obſervationes ſuperſunt aliæ, quarum huc duas adſcribere non gravabor.

26. ANUS, ex capitis ictu mortuæ, genitalia cum annexis urinariis Partibus ad me allata ſunt, Anatomen in Gymnaſio tradentem, ſub Januarii finem A. 1743.

AORTÆ truncus, qui inter renes deſcendebat, intus a ſummo ad finem uſque faciem ubique habuit maxime inæqualem, & quaſi corroſam ob oſſeas ſquamas, crebras adeo, ut Lumbarium arteriarum oſcula ne agnoſci quidem facile poſſent. Tubæ autem uteri ita cum teſtibus, alioqui non tumidis, concretæ erant, & confuſæ, ut altera præſertim, quæ fimbriis omnino carebat, a teſte internoſci non poſſet.

27. MULIEREM intra trigeſimum circiter a partu diem lenta febris abſumpſerat. Eodem ad me, tempore propemodum eodem, ſed A. 1746. quidquid ex genitalibus ejus potuit, allatum eſt. TESTIS enim, & tuba dextera inter ſe, & cum proximo Colo inteſtino glutinata, magna jam ex parte abſceſſu corrupta fuerant, quem febris illius, ac mortis præcipuam cauſam fuiſſe arbitror. Uteri conſtitutionem, puerperæ convenientem, alio deſcribam

(1) n. 30. (2) Hiſtoria diſſect. fœm. gravidæ §. 2. not. *b*, & ad Prælect. Boerh. ad Inſtit. §. 668. not. *e*. (3) Cent. Obſ. Anat. Chir. 83. (4) Adverſ. Anat. Dec. 1. c. 2. (5) Epiſt. 12. n. 2. (6) Epiſt. 38. n. 34. (7) Ibid. & Epiſt. 22. n. 47. (8) Epiſt. 29. n. 14., & Epiſt. 26. n. 13.

bam loco: ſatis hic erit quod morbidum viſum eſt, adnotare. Scilicet coronæ oſculi pars quædam, anteriora ſpectans, ex violaceo nigricabat: ſed & ſecando ab oſculo ad cervicis uſque longitudinis medium, intra hujus parietum ſubſtantiam nigredinem animadverti quaſi ſanguinis intra dilatata vaſa ſubſiſtentis. Teſtis denique ſiniſter colore quidem, & magnitudine a ſano quocunque non diſcrepabat. Mollior tamen erat, ſectuſque humidior, ut quaſi ex *gelatina* potius, quam ex alia ſubſtantia, factus videri poſſet. Nihil uſquam lutei, nihil veſicularum fuit, ſi cellulam excipias ſphæricam, exigui uvæ acini magnitudine, inanem, ex craſſiuſcula, albidaque tunica factam. Quæ cellula, ſub ipſa teſtis membrana ſita, indicium ſui dederat priuſquam ille incideretur. Nam ſub obſcura quaſi cicatrice, ei cellulæ reſpondente, ſubflavi quiddam tranſpici videbatur.

28. Non puto, ex hac utriuſque teſtis, & alterius tubæ conſtitutione capturum te eſſe argumentum ad ſententiam impugnandam, quæ nunc doctioribus pleriſque, aut certe bene multis placet de uſu iſtarum particularum. Ejuſmodi enim argumenta, ab Nabotho quoque (1), & ab aliis olim inculcata, non modo ſcis quam ſint facile ſoluta, ſed & alia non paulo in ſpeciem difficiliora, ut cum fœmina quædam objecta eſt, quæ cum a longiori tempore non eſſet gravida, quam ut fœtus vix tertiam partem æquaret longitudinis minimi digiti, utrumque tamen teſtem ſcirrhoſum habebat. Satis enim eſt, ut cum fœmina concipit, teſtis alterius non minor particula ſana ſit, quam quæ ad unam maturam veſiculam, ſive potius ad unum maturum pertineat luteum corpus. Quod ubi officio perfunctum eſt ſuo, ſi ipſum quoque, dilatante ſe morbo, vitietur, & vel in ſcirrhi naturam degeneret, nihil id laudatæ ſententiæ officit. Vitiari autem poſſe intra non plurimas hebdomadas, nedum intra novem ipſos geſtationis uteri menſes, quid eſt quod afferere prohibeat? Quo magis mirandum eſt, fuiſſe haud ita pridem qui tubas objiceret ſine fimbriis, & occluſo prorſus, quod inter has eſt, orificio in muliere ab ſe inventas, quæ ante octo annos pepererat! quaſi vero ſic natam fuiſſe, credere oporteret, nec potius a morbo non antiquo iis particulis mulctatam eſſe, præſertim cum *bulbus aliquis pyriformis*, *materia ſubalbida fluida turgens*, quam pus fuiſſe, credibile eſt, fimbriarum locum occuparet. At enim *fictiones intellectum quidem adjuvant*, inquit; *rei veritatem non demonſtrant*. Sed ubi demonſtrationibus non eſt locus, ſententia autem, quæ iſtiuſmodi impugnatur argumentis, jam ſatis multis fulta eſt rationibus, atque obſervationibus; quid cum his veriſimilius congruat, videndum eſt, idque reponendum. Atque ut intelligas, quanto aliter mihi atque illi videatur; illi ne octo quidem anni ad hujuſmodi vitia inducenda ſatis erant: mihi nonnunquam ſatis eſt ipſum alicujus partus difficilioris, & inſecuti non felicis puerperii tempus. In tali enim partu vehementes, crebrique niſus gravem uterum urgent (quod alibi etiam attigi (2)) in teſtes, tubaſque ſubjectas, quæ particulæ ad pelvis oſſa apprimuntur, & inflammationis initium contrahunt, quam augent mox lochia, exempli gratia, parcius fluentia. Tanto autem facilius contingere hæc, arbitror, quanto magis in prægreſſa uteri geſtatione violenti, frequenteſque vomitus illas particulas preſſerint, atque concuſſerint, aut aliæ cauſæ aliquæ jam lædere inceperint, & ad capiendum vitium diſpoſuerint. Sed his miſſis, ad hiſtorias revertamur, & quoniam de tubarum peculiaribus, & de his, ac teſtibus communibus vitiis quædam attigimus; nonnulla teſtium quoque peculiaria vitia ſtrictim proponamus.

29. FŒMINAM quadraginta circiter annos natam apoplexia olim tentaverat, noviſſime autem rediens confecit. Ex ea, cum publicas Anatomicas demonſtrationes haberem A. 1725. nullæ aliæ in Gymnaſium illatæ ſunt Partes, niſi quæ lotii excretioni, & generationis operi inſerviunt.

RENIBUS interjectus Magnæ arteriæ truncus initia, ſed leviſſima, intus oſtendebat oſſearum ſquamularum. Renes ipſi, qui non ita multa pinguedine erant exterius præditi, eadem inter papillas ea copia

(1) Diſp. de Sterilit. Mulier. n. 11., & 12.

(2) Epiſt. 39. n. 38.

copia farcti erant, ut majorem non meminerim. Teſtes ambo quidem erant ſtrigoſi; ſed dexter multo magis contractus: ex eoque hydatis exſtabat caſtaneæ figura, & magnitudine, ſubfuſcam aquam intra tunicas continens craſſas, interiore facie æquales, & læves. In ſiniſtro penitus condita erat cellula rotunda, minori uvæ acino haud major, quam albi, & craſſiuſculi parietes efficiebant intus inæquales, & humoris aliquid complectentes. Cæterum in neutro ex naturalibus veſiculis ulla fuit.

30. Cum hæ veſiculæ ad generandum ſint neceſſariæ, ſive ipſæ, ut plerique credebant, ſint ova, ſive potius in luteum corpus mutentur; perinde eſſe, vides, ſive prorſus deſint, ſive non eum, quem debent, humorem contineant. Itaque mirandum non eſt, ſi mulier, ſana alioqui, & juvenis, juvenique, & valido marito nupta, ſterilis fuerat, in qua Valliſnerius (1) veſiculas omnes turbida, & fuliginoſa materia, parumque fluida plenas offendit. Neque non timendum erat, ne infœcunda fieret, ſi vixiſſet, Juvenis altera, intra horam a primo partu mortua, in cujus utroque teſte, Alexander Bonis ad me ſcripſit, vidiſſe ſe cum Santorino quamplurimas variæ magnitudinis veſiculas, pellucidum quidem humorem continentes, ſed in quo parvum corpuſculum candidum, quamcunque examinares veſiculam, conſpiciebatur. Quam deſideratiſſimorum Amicorum Obſervationem tibi libentius memoravi, ut morbi effectum eſſe poſſe intelligas, quod graves Auctores pro fœcundæ factæ veſiculæ indicio propoſuerunt.

31. Quot huc præterea addere poſſem, ni longior eſſe nollem, meas vitiorum teſtium muliebrium Obſervationes, vel ex iis conjicies, quæ de ipſis illorum vitiis, aliis quidem rarius, aliis autem perſæpe a me repertis, preſſius olim in I. Adverſariis (2) indicavi. Quem locum, ut plures, idem confirmantes, commemorarunt; ſic neſcio cur vix perpauci, in quibus præcipue fuit Cl. Vir Paitonus (3), alterum ſe locum legiſſe, oſtenderint, ubi in Adverſariis IV. (4) quid, & cur mihi videretur de veſicularum, & luteorum corporum natura, & uſu, propoſui; cum plures tamen poſt annum, quo illa ſunt edita, 1719. eadem eſſent ſuis in ſcriptis repetituri. Sed ad locum illum primum ut redeam; qui meis illis, aut aliorum conſimilibus Obſervationibus abuſi ſunt, ut aut teſtes eſſe inutiles, aut mulieres ut plurimum ſteriles fore, contenderent, ii minime animadverterunt, neque ut plurimum, ſi juvenes, ſanaſque incidamus, ea vitia occurrere, neque neceſſe eſſe ad concipiendum, ut omnes utriuſque teſtis particulæ ſanæ ſint, neque demum, cum præter teſtes, tot aliæ muliebres partes, quæ ipſæ quoque ſæpe vitiis obnoxiæ ſunt, ad gignendos liberos ſint neceſsariæ, revera non perraro, ſed neque ut plurimum, neque ob eandem cauſam, mulieres aut infœcundas eſse, aut fieri, vereque olim hæc ab Hippocrate (5) ſcripta eſſe: *Atque tot, ac talia mulieribus contingunt, propter quæ non pariunt, antequam curentur, & propter quæ omnino ſteriles fiunt. Quare mirari mulieres non oportet, quando coeunt quidem, non autem ſæpe pariunt.* Vale.

EPI-

(1) Iſt. della Generaz. P. 2. c. 5. n. 14.
(2) n. 30.
(3) Della Generaz. dell' Uomo Diſc. 3.
(4) Animad. 28.
(5) De Sterilibus n. 3.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLVII.

Agitur de Menſtrui Fluxus vitiis, & de Fluore Muliebri.

ETSI Bonetus ſingulis hiſce argumentis ſingulas Sectiones attribuit XXXV. & XXXVI; tamen non una mihi cauſa eſt, cur ambo his unis Litteris complectar. Nam illud primum animadverti, ſi longa, & crebra Scholia detrahas, eaque ex quo meliora in Medicis Scholis tradita ſunt, haud raro inutilia, non ita multas in iſtis brevibus alioquin Sectionibus Obſervationes ſupereſſe. Deinde ex his eſſe aliquas, ut Bonetus ipſe fatetur, ab eo alibi propoſitas, imo & nonnullas quæ, ipſo non ſentiente, in una eademque Sectione repetuntur, ut puta in XXXV. Obſervationem IV. in ea iteratam, quæ ſub Obſervatione VII. ultimo loco eſt, nempe §. 10; in Sectione autem XXXVI. eam, quæ Obſervationis I. §. 1. legitur, repetitam §. 2. Quæ repetitiones eo minus ferendæ ſunt, quod aut ſecundo loco imperfecta hiſtoria eſt, ut in exemplo altero, aut etiam utrobique, ut in primo. Nec vero dicas, utrinque rejici lectores ad *tit. de ventris tumore lib.* 3. Verſandæ enim ſunt grandes paginæ centum octoginta ſex, ut in eam denique hiſtoriam incidamus, longe aliis verbis incipientem, eoque minus facile reperiendam, ſub Obſervatione LV. §. 23; ſed ne ibi quidem accurate deſcriptam, neque ullis, quibus opus erat, animadverſionibus emendatam. Scripſerat enim hiſtoriæ Auctor Dodonæus eo ipſo, quod indicatur, capite 34. ex ejus Virginis utero, quantumvis exulcerato, nulla ideo toto morbi tempore excrementa deſcendiſſe, quia *hymen obſtabat*, *quod natura virginibus conceſſit*. In Sepulchreto autem legimus, *qui natura virginibus concreſcit*. Verum utrolibet modo legas, quomodo virginibus cæteris menſes effluunt? imo iſti ipſi, quæ erat *quinquaginta quinque aut ſex annorum*, ſi ante morbum non effluxiſſent, quomodo id Dodonæus omittere potuiſſet? Igitur nec *quod natura conceſſit*, nec *qui natura concreſcit* legi poteſt. Poſtremo aliquot miror ſuis cum Scholiis Obſervationes, ut quæ Sectione XXXV. ſub Obſervatione I. proponitur, non, ut inſtitutum poſtulabat, ad morborum cauſas, ſed ad naturales menſtrui ſanguinis fontes attinere: hoſque in vagina, ſi productas attendas Obſervationes, conſtitui: quas quidem ego inficiatus ſum nunquam; etſi mihi necdum contigit, ut alibi quam in fundo uteri viderem; nec magni facere poſſum rationes quaſdam, quibus ad illud confirmandum utuntur, velut illa, quæ in Scholio ſubjicitur §. 2. Obſervationis I. nimirum vaginæ *aliquando cancros aut ſcirrhos ſupervenire incurabiles, eoque magis ſi menſtrua deficiant, quia ſanguis, qui expurgari ſolebat, ibi diutius cunctatur, remoratur, & calefit: rarius in fundo, & cavitate ipſius uteri maligna iſta ulcera, & tumores naſcuntur*. Hoc enim, ut alia prætercam, num *rarius* fiat, tibi ſatis oſtendent pleræque Sectionis proximæ Obſervationes. Verum hæc, & de naturali menſtruarum purgationum cauſa Obſervationem III. cum prolixis adeo, quæ ipſam conſequuntur, Scholiis omittamus, & propoſiti memores, primum de Menſtruis ea, quæ ad morbidam conſtitutionem attineant, ex Valſalvæ Obſervationibus deſcribamus.

2. VIRGINI, quæ ſalacior videbatur, vividior certe erat, necdum menſes fluxerant, cum anno exacto duodevigeſimo extincta eſt. UTERUS erat exiguus: fundi tamen longitudo non minor, quam cervicis.

3. Satis hoc eſt, ut intelligas, in hac tamen Virgine creviſſe uterum magis, quam in ea Muliere, quam ſuperioribus deſcripſi Litteris (1); ut exiguus quidem eſſet, ſed pro iſta ætate exiguus, confir- met-

(1) n. 20.

metque Obſervatio hæc conjecturam de illa noſtram, menſibus nunquam eſſe purgatam. Excitare etiam poteſt ad ſuſpicandum, num quod virginibus nonnullis, ſanis alioquin, alacribus, & juſtum corporis augmentum conſecutis, menſtrua annis aliquot poſtquam pleriſque ſolent, proveniant, num, inquam, tardiori aliquando uteri incremento adſcribere oporteat. Novimus generoſiſſimam Virginem, in earum, quas modo indicavimus, numerum referendam, quæ nupta antequam menſes, annos aliquot expectati, apparerent, fœcundiſſima tamen fuit, utque id minus miraremur, eadem prorſus ejus quoque matri contigerant. Nimirum ſatius eſt, quod tunc fecimus, ubi egregie valent, expectare, & nihil movere, ne operi, quod natura tardius aliquanto perficit, moram forte noſtris intempeſtivis auxiliis afferamus.

4. VIRGO altera, multos jam annos menſtruis carens purgationibus, diuque ulceribus in tibia vexata, tabefacta periit.

IN THORACE, & Ventre ſtagnabat aqua. Teſtes ſine ullis veſiculis, ex ſubſtantia conſtabant ſubalba ad pancreatis ſimilitudinem, ſed molliore. In uteri interiore facie corpora glanduloſa protuberabant quam plurima, niſi quod in ſummo fornice pauca erant.

5. En exemplum alterum, quod Medicis quibuſdam objicias nimis properantibus, ut menſes cieant. Non reputant ſcilicet, quam variæ, & inter ſe diſcrepantes cauſæ eſſe poſſint cur illi non fluant, & continuo ad ea decurrunt, quæ moveant, quaſi uterus ipſe ſatis paratus ſemper eſſet ad incitatum ſanguinem tranſmittendum. Itaque haud raro vitii cauſam augent, non tollunt. Proſpere cedunt illa in pleriſque, ubi ſanguis eſt viſcidus, aut ab nimia ſeri copia iners; abundare enim plerumque hoc vidi, parte reliqua miſſi ſanguinis fere in cylindrum æquo tenuiorem contracta, cum illa purgatio aut ex toto, aut magna ex parte deeſſet: quin etiam ſic eſſe animadverti vel in quadam, cui a quinque aut ſex, haud amplius, diebus fuerat illa medio in curſu ex terrore ſuppreſſa. Verum qui poſſint remedia illa bene cedere non modo cum ſanguis e contrario ferventior eſt, aut copioſior, ſed cum ipſe quidem ſic ſatis recte ſe habet; uterus autem ſiccior eſt, & contractior, aut, quod ex diuturnis quibuſdam morbis, ut in propoſita Virgine, ſuſpicari licet, organico quopiam vitio affectus? Nempe alias humectare, & laxare præſtat; alias autem vitia alia, quo ad ejus fieri poteſt, reſolvere. Nobilem ego Medicum novi, qui ad cienda menſtrua uti conſueverat chalybis ſcobe, miſta cum maſſa pilularum de aloe, & de ammoniaco, & concreto cichoreæ ſucco, addito inſuper cum remedii vim augendam cenſeret, pauxillo dictamni Cretici, myrrhæ, & croci: ex quibus confectas pilulas quotidie dabat fere binas ante parcam cœnam, mane autem juſculum, herbis, & radicibus medicatum, quæ emolliendi, & quæ aperiendi facultatem haberent: hiſque auxiliis ferme ſemper ſui voti compotem ſe factum ajebat, modo apta ſimul ſervata eſſet vivendi norma. Scilicet hic, cujus ego remedia commemoravi, non quod non vulgatiſſima ſint, ſed quod alia aliis ſint facultatibus prædita, ſæpius potuit id, quod ſuſceperat, efficere, melius tamen effecturus, ſi quid potiſſimum in ſingulis fœminis præſtare oporteret, ſcire licuiſſet. Unum enim, ſed præ cæteris conveniens, auxilium citius, & efficacius rem gerit. Sic alius mihi notus eſt Medicus, qui cum videt, aloeticis eſſe locum, nihil niſi pauca aloes grana, quacunque re, quæ amaritudinis ſenſum prohibeat, involuta, quotidie exhibet, iiſque dumtaxat felicius menſes revocare ſe dicit, quam granis multo pluribus, aut aliis ſimul datis remediis. De vivendi autem norma minime negligenda quod diximus, tanto certius eſt, quanto evidentius, ab erroribus in ea admiſſis expurgationem hanc valde imminui, & interdum ſupprimi. Ita, ut veteri exemplo recentem quarundam errorem notemus, Galenus (1) memoriæ tradidit, Romæ ſua tempeſtate *contigiſſe, cum vulgo mulieres aquam frigidiſſimam ex nive potarent, ut aut nullo pacto, aut prorſus imminute purgarentur.*

6. Sed

(1) l. de venæ ſect. adverſ. Eraſiſtratæos c. 3.

6. Sed ad auxilia ut redeam menſes cientia; eſt aliquando cum locus ſive in præſentia, ſive in poſterum ipſis eſt nullus; ut puta cum uterus ejuſmodi vitio affectus eſt, ut tolli non poſſit. Exemplum ab Experientiſſimo accipiamus Benevolo (1). Quatuor ille virginibus retentum in uteri cavo menſtruum ſanguinem, chirurgicis uſus præſidiis, emiſit. Earum tres primæ ſingulis poſtea menſibus ſecundum naturæ leges ſanguinem ex utero prodeuntem viderunt. Quartæ ne octo quidem, aut decem poſt annis, Medicis omnia incaſſum tentantibus, unquam prodiit. Quid ita? Nimirum quia hæc nec breviori tempore, ut illæ, neque minorem quandam, minuſque noxii ſanguinis copiam, ſed triennium ipſum, ut jam duas, & triginta libras æquaret, nec ſine putrida purulentaque admiſta materia, in uteri cavea retinuerat. Veri igitur ſimile erat, læſam hujus interiorem faciem, cicatrice obducta, non patula amplius habere oſcula, unde ſtatis temporibus ſanguis exiret. Quid autem, rebus ad hunc, aut ad ſimilem alium quempiam modum ſe habentibus, ab iis, quæ ſanguinem incitent, remediis expectare liceat, niſi ut malum ad malum addas? Parcius hæ alimentis utantur, & inciſa, cum opus eſt, brachii vena, ſanguinem mittant.

7. Nunc quando in ſermonem, quem tibi eſſe perjucundum ſcio, de medicis curationibus deficientis menſtrui ſanguinis ingreſſus ſum; priuſquam ad contrarii vitii anatomicas hiſtorias tranſeam, quonam adverſus hoc alterum præſidio plurimum fideret Vir induſtrius, atque experiens Jo. Hieronymus Zanichellius, ſubjicere non gravabor. Cochleas ex parvulis iſtis, & albicantibus, quæ ſuper carduo ſtellato inveniuntur, exacte una cum teſtis contundi in mortario jubebat, additaque modica portione conſervæ, ut vocant, violarum, in linteo ſuſpendebat, liquorem, compreſſionis etiam ope, deſcendentem excipiens. Hujus liquoris ſatis recentis uncias tres mane, totidem meridie ante prandium, totidemque veſpere ante cœnam propinabat, cum a diſſoluto ſanguine, & irritantibus particulis fœto, nimium ipſius ex utero curſum fieri, cenſebat. Ea autem felicitate confirmabat ſibi hunc liquorem reſpondiſſe, ut ad ſanguinis etiam expectorationem, ſi ab iiſdem cauſis fieret, compeſcendam tranſtuliſſet, nec mihi aliter hæc concrederet, niſi pollicito, quo ad ipſe viveret, nemini, quod & præſtiti, revelaturum. Hoc etiam ab illo accepi: cum mulier ſeptem ipſos annos uteri hæmorrhagia, irritis præſidiis omnibus, laboraſſet, bene ac feliciter ab ſe eſſe perſanatam, dato *limonum* ſucco, & ſalis ſpiritu pari pondere. Dediſſe autem propterea quia certam quandam ſcorbuticam in ea ſanguinis conſtitutionem eſſe conjecerat; expertum autem antea eſſe, quam profuiſſet aliis idem illud remedium ore continere, cum ſcorbutus graviter hoc eroſiſſet. Ex his, quæ ut narrabat ille, ſic ego refero, apparet, in hoc, ut in aliis quoque morbis, magni intereſſe cauſarum conjecturam: neque enim omnibus idem opportunum eſſe remedium poteſt. Interdum vero ne ulli quidem, niſi forte inter initia, locus eſt, velut ex ea intelliges, quam huc ex Valſalva attexam, hiſtoria.

8. MULIER annum agens alterum & quinquageſimum, ante quinque, aut ſex annos ingenti per naturalia ſanguinis profluvio vexari cœperat, ſic ut grumi ſanguinis ad ſelibræ pondus exirent, minoribus aliis poſtea ſubſequentibus. Seroſa quoque interdum prodibat colluvies, alias humor aquæ ſimilis, in qua caro recens lota eſt. Qui ſi effluxus aliquando ſupprimeretur, moleſti præ cæteris erant vehementer & dolor, & ponderis ſenſus in hypogaſtrio, donec rediens effluxus levaret. Ad hæc accedebat interdum urinæ difficultas, quæ poſt aliquos labores tandem cum ſanguine fœtido, putridiſque filamentis reddebatur. Iſchiadicus inſuper dolor utrinque mulierem prehendit, noctu præſertim adeo ſæviens, vix ut brevem ſomnum capere poſſet. Tum hyſtericæ convulſiones tanta vi ingruebant, ut fere moribunda, nec ſemel, videretur. His ſucceſſit ventris univerſi tumor mediocris cum ſumma ſau-

Hhh 2 cium

(1) Oſſervaz. 1.

cium ſiccitate, & crebra flatuum eructatione, ciboſumque averſatione propterea quod vel pauca aſſumpta illico tenſio ad regionem ventriculi moleſtiſſima conſequebatur. Hæc, & vomitus, cum alia deinique ſilerent incommoda, nunquam mulierem dimiſerunt. Quin duobus circiter ante mortem menſibus, vomitus, qui alias rarior, frequentior eſt factus ſic quidem primum, ut nihil, niſi quos ſumere ſolebat, vitellos, rejicere cogeret, cæteris, quæ cum iis ſumpſiſſet, omnino retentis, deinde vero ut noviſſimis viginti ferme diebus ex quolibet alimentorum genere vix quidquam retinere ſineret: itaque deficientibus in dies viribus, e vita exceſſit.

IN CADAVERE adeo emaciato, ut vel muſculi quaſi prorſus eſſent excarnes, vix ullum ſanguinis veſtigium uſquam ſupererat. Venter totus ſalſo opplebatur ſero, in quo nonnullæ omenti portiones, atque alia quamplurima filamenta natabant. Peritonæi interior facies corpora ubique oſtendebat non valde abſimilia induratis pancreatis glandulis. Ventriculus exiguus, totuſque contractus. Renes, quod ad eorum ſubſtantiam attinet, ſani. Sed dexter minimos varia forma calculos intus habebat: quorum in ſiniſtro nullus. Ureterum uterque urinam continebat, ſiniſter pauciorem; at dexter, ad minimi digiti craſſitudinem dilatatus, erat totus urinæ plenus. Denique ſordidum ulcus, & fœtidum erat in collo uteri, in cæteris partibus ſecundum naturam ſe habentis.

9. Sive ulcus profluvii ſanguinis acrioris effectus, ſive exeſis paulo majoribus vaſis, ipſius vel ab initio cauſa fuit, quæ ad ulcus, & profluvium poſtea acceſſerunt mala, non difficile poſſunt intelligi, nervis ob ulceris ſedem in conſenſum tractis, & ſanguine ob ingentem ipſius, crebramque jacturam male reparato, ideoque ſeroſo reddito. Inde enim dolores, hyſtericæ convulſiones, & vomitus; hinc vero, aut potius utraque ex cauſa aſcites, vaſis videlicet a convulſione ſæpius conſtrictis, & ſanguine tardius propterea per ipſa circumacto, & ſero, quo abundabat, facilius effuſo. Urinæ autem difficultas, & non niſi poſt conatus excretio a vicinæ exulceratæ partis dolore, & conſtitutione, ſicuti a retardata excretione illa, in ureteribus loti retentio, & dexteri præſertim dilatatio ab illapſo, & remorato calculo ex iis, qui fuerant in rene ejuſdem lateris, fortaſſe grandiuſculo, ſed neque cum ejectus eſt, inter tot alios dolores, moleſtiaſque animadverſo, neque poſtea in urina, iis fœdata, quæ naturale totum inquinabant, cruentis, & putridis ſordibus adnotato.

10. Si poſt Valſalvæ Obſervationes, accipere quoque aves meas; relege quæ in utero deſcripſi (1) earum, quæ vel imminutis, vel ex toto emanentibus menſtruis, interierant. Neque enim hic iterabo. Sed potius ab noviſſime propoſita Obſervatione profluvii non ſanguinis modo, ſed & ſeroſæ colluviei, ad Muliebrem Fluorem tranſibo, quod erat alterum Epiſtolæ hujus caput. Quem ad morbum etſi nullas Valſalvæ habeo Obſervationes peculiariter attinentes; tamen ex meis tot ſuperſunt, præſertim ſi cauſarum quarundam hujus Fluoris initia perſequi velim per diſſectionem animadverſa, ut, niſi caveam, vereri potius debeam, ne exceſſurus ſim, quam non expleturus, quem plerumque ſervare ſolitus ſum, Litterarum modum.

11. Muliebris Fluoris fontes in utero plerumque ſunt. Rarum eſt enim quod in Hiſtoria legitur Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (2), ex amplo alterius ovarii abſceſſu, quocum tuba communicabat, in hanc purulentum ſerum, ex eaque in uterum, ex hoc denique in vaginam defluxiſſe. Ipſe autem uterus ſeri fons eſt multicoloris aut ſimplicis, aut purulenti. Hoc vero defluit ex utero, aut vaginà exulceratis. Illud ex utero fere, cujus aut intima membrana non ſecus atque illa narium in coryza, rheumate quodam afficiatur, aut ora vaſculorum, poſt emiſſum menſtruum ſanguinem, ſe hactenus contrahant, ut ſanguini quidem exitum, ejus autem ſero non intercludant, quod ut alio in aliis colore infectum eſt, ita in omnibus non eodem colore fluorem ſa-

(1) Ep. 19. n. 17; Ep. 21. n. 29.; Ep. 31. n. 16; Ep. 38. n. 34; Ep. 45. n. 21.
(2) A. 1700. Obſ. Anat. 5.

facit. Atque hæc quidem in Adverſariis (1) indicavimus. De rheumate autem hoc uteri diſerte ante Recentiores, locuti ſunt præclari Medici, in hiſque Gulielmus Ballonius (2), qui *catarrhum* appellavit, & Lælius a Fonte (3), qui *deſtillationem uteri*, & *tanquam rheumatiſmum* eſſe dixit, ante eos autem olim Galenus (4), qui *propter uteri rheumata* hos Fluores fieri docuit. Ego vero ad eos primum, qui priore aut altera ratione, aut alia, quam adjiciam (5), tertia ex ſimplici fiunt ſero, deinde ad eos, qui ex purulento, referendas Obſervationes proponam.

12. VIRGO annos nata circiter ſexdecim, poſt quindecim dies ex quo febrem pertulerat domi, in Bononienſe S. Mariæ de Morte Noſocomium illata eſt. Vix illata, lumbricos vomuit, quorum unus erat rufus, ſpithama longior, craſſitudine ferme par calamo ſcriptorio. Hos etiam domi, præcedente lachrymatione, non pruritu narium, vomuerat. De dolore querebatur, cujus ſedem ad hypochondrium ſiniſtrum, eamque viciniam appoſita manu ſic indicabat, ut ventrem, an pectus deſignaret, ſatis percipi non poſſet. Pulſus frequens, parvus, debilis. Sæpius interdiu dormitabat. Per hæc triduum tranſegit. Quo tempore mulieres, quæ ancillabantur, præter cætera incommoda, album quoque fluorem eſſe animadverterunt. Quarto die ſæpe delirare viſa eſt. Pulſus debilior, ac minor. Lingua rubra, & arida. De capitis dolore querebatur. Die quinto in ſoporem valde prona; inſecuta autem nocte multum vociferata eſt. Diebus ſexto, & ſeptimo eadem perſtabant: urinam autem, quam ſemper multam reddiderat, plurimam tum, etiam inſcia, reddebat. Die, ex quo in Noſocomio eſſe cœperat, octavo, ſopore obruta, mortua eſt.

CADAVER altero a morte die confecuimus, qui dies fuit III. Kal. Apriles A. 1706.

Cranio adaperto (hinc enim juvat eorum, quæ vidimus, narrationem incipere) quidquid meningibus continetur, mollius fuit. Inter meningem Tenuem, & totam Oblongatæ medullæ baſim non pauca aqua: quæ paſſim intra ventriculos quoque, & ſubrubra fuit. Choroides plexus pallebant: vaſa autem, ut alibi per Tenuem meningem totam, ſic etiam per Laterales ventriculos repentia, ſanguine erant turgida: ex iiſdemque ventriculis cum ea meninge nullo negotio avellebantur, quam albæ aut cinereæ illorum parietes facientis ſubſtantiæ lamella, ubique paris propemodum craſſitudinis ſequebatur. Thorax pulmones habuit, præſertim ſiniſtrum, intercedentibus membranis, ad pleuram adhærentes quibuſdam locis tum ad medium, tum ad imum. Dexteri ſuperioris lobi ſuperficiem intuens, cum per inveſtientem membranam globulos quoſdam creberrimos tranſpexiſſem, milii ſeminibus haud majores; pulmones, cætera ſanos, incidens, eoſdem globulos ubique deprehendi, crebros quidem, ſed intervallis disjunctos, duros, & quaſi, ut videbantur, tartareos. In corde non fuit quod adnotarem; cum vix in auricula dextera polypoſus cortex grumoſi ſanguinis latus obtegeret. Abdomen, quod exterius ad ilia lividum apparuerat, diducentes, jecur videramus ad medium imæ convexæ faciei macula infectum non magna, circuli ambitu comprehenſa, ex cinereo albicante, qui color in viſceris ſubſtantiam deſcendebat. In veſicula ad nigredinem vergebat bilis. Lienis quoque ſima facies ex livido nigreſcebat, ea tamen nigredine vix ultra tunicam ſe producente. Pancreas viſum duriuſculum. Ventriculus, quantum extrinſecus judicare licuit, ſanus. In Tenui inteſtino lumbrici teretes manu percepti. Tunc oculos ad ea, quæ in pelvi ſunt, convertentes, in hac paucam aquam animadvertimus. Veſicam autem, quæ urina diſtenta fuerat, cum annexis genitalibus eximentes, in ejus intima facie vaſcula conſpeximus ſanguine tumida ad magnum tractum, ut ſupra oſcula ureterum, per quos pergebant, incipiendo, ad urethræ uſque initium ſic apparerent: quin etiam inter ea vaſcula, locis aliquot, guttas effuſi ſanguinis per intimam tunicam tranſpiciebamus; in urethra autem ipſa ſub interiore ejus membrana, ſuis

(1) IV. Animad. 27. (2) l. 1. Conſil. Medic. 56. ſub fin. (3) Conſult. Med. 117. (4) De Symptom. Cauſ. l. 3. c. 4. (5) infra, n. 19. & ſeqq.

ſuis vaſculis irrigata, grandiora his alia, ſanguine multum diſtenta. Nympharum ſiniſtra, quæ dextera latior, et uſque adeo longior erat, ut ad labiorum frænum perveniret, interfuſam ſubſtantiæ ſuæ aquam continebat. Porro vaginæ orificium, & hymen ex rubro nigra, & grave olentia, proxima autem vaginæ pars hic illic ex livido flaveſcens, non obſcurum gangrænæ indicium dabant. Ab his infimis ad ſuperiora converſus, ſiniſtræ tubæ latius extremum deorſum tractum animadverti ab hydatide, acinum uvæ majorem æquante, quæ in attigua increverat parte Alæ Veſpertilionis. Sed ea grandiorem hydatidem ab alterius teſtis membrana pendulam fuiſſe, intellexi ex ſubrotundo corpuſculo, quod etſi erat in ſe contractum, intra craſſiores tamen tunicas modicum etiam tum cavum ſervabat, & ab eo teſte pendebat. In quo corpora duo erant condita ſubrotunda, alterum altero majus, utrumque autem ex nigra tunica factum, & ex concluſo quodam quaſi ſanguinis grumo, rufi tamen coloris. Teſtis alter binas pariter, inæquales, & ex nigra tunica conſtructas, continebat cellulas, ſed inanes. Parvus erat uterus, & ex parietibus conſtans parvæ craſſitudinis. Ejus fundi ſuperior pars tota a conſpicuis ſanguiferis vaſis intus rubebat. Cum mucum, ſecundum naturam ſe habentem, uteri oſculo, & proximæ cervicis parti abſterſiſſem; comprimendo inferiorem uteri fundum, cervicem, & oſculi uterini coronam, prodire ex his locis omnibus, & ordinate quidem, vidi albam craſſiuſculam materiam, quæ unde albus fluor proveniſſet, non obſcure ſignificavit.

13. Cæteras hiſtoriæ hujus partes eo, quo ſpectant, per te referes; nos enim de affectionibus, quibus de alibi ſatis ſcripſimus, hic iterum nolumus verba facere. Satis eſt partem ultimam attendas: neque propterea quod materiam albam craſſiuſculam expreſſiſſe, diximus, aliud fuiſſe, quam ſerum, credas, cujus particulis cæteris, quæ aqueæ ſunt, mora decedentibus, aut in alveum ſanguinis revectis, reliquæ ſuperſunt eum colorem, eamque craſſitudinem, ut in ſeri videmus evaporationè, referentes.

14. VIRGUNCULÆ annorum quatuordecim, poſt ventris dolores in Noſocomio Patavino mortuæ ſub initium Februarii A. 1719. cum genitalia membra Anatomes ſtudio ad me afferenda curaſſem; quid morbidi præter expectationem deprehenderim, ſcribam, ſi prius duo, quæ in Ventre adnotata ſunt, dum ea membra eximerentur, indicavero. VENTRIS viſcera hic illic tuberculis erant inæqualia. Omentum autem craſſiſſimum fundo uteri adhærebat. Hic vero etiamtum erat valde parvus, qualis videlicet puellam deceret, quam, ſi pubem ſpectares pilis vix ullis inſtructam, necdum plane puberem poſſes dicere. Cum incidiſſem; fundi cavum inveni humida materia plenum, ex albo in flavum, & ſubviridem colorem vergente. Qua deterſa, fundi interior facies apparuit in minuta albida tubercula paſſim excreſcens. Porro nulla oſculi uterini corona protuberabat: ipſumque, & proximam vaginam, & inferiorem quoque hujus partem, & hymenem phlogoſis tenebat; ut facile eſſet conjicere a fluidiori, acriorique materiæ illius parte defluente inferiora fuiſſe irritata, dum craſſior in decumbentis Virgunculæ utero ſubſiſtens, minutis illis adhærebat tuberculis, quæ aut ipſa effecerat, aut e quibus fortaſſe prodierat.

15. Fac tibi alterius adoleſcentulæ veniat in mentem, cujus pariter uterini fundi intimam faciem parvulis quibuſdam tuberculis, verrucarum ſimilibus, inæqualem deſcripſi (1); facile intelliges, eſſe illam faciem in hujuſmodi vitia pronam: id quod excreſcentiæ confirmabunt, de quibus poſtea dicetur. Noli autem mirari, quod in puella id ætatis eſſe potuerit muliebris Fluor. Pluribus enim circa pubertatis initia incepit, nonnullis etiam vel multo citius, raro quidem, non ſecus ac raro, ſed revera multo citius menſtruorum fluxus eſt obſervatus. Lege, ut alios omittam, apud Terraneum (2) Obſervationem nobilis puellæ novem circiter annorum a muliebri Fluore perſanatæ, imo alterius, quæ, illa minor annis duobus, eodem morbo tenebatur, & quaſi *ſerum lactis* non-

(1) Epiſt. 45. n. 21.

(2) De Glandulis poſt c. 5. Obſ. 2.

nondum clarificatum emittebat copioſe, non ſine ardore aliquo, & pruritu).

16. ANICULÆ, quæ in hoc Noſocomio neſcio quo ex morbo nuper deceſſerat, cum Partes quaſdam ante medium Decembrem A. 1744. Studioſis ibidem Juvenibus demonſtrarem, in nonnulla, quæ præter naturam erant forte incidi. CORDIS valvulæ Tricuſpides hic illic duriores, nec Semilunares erant ſine duritie. Quin Magna quoque arteria oſſeas hic illic intus habebat ſquamulas. Teſtibus hydatides aliquæ adhærebant. Cum, vagina inciſa, uteri oſculum retexiſſem, apparuit hujus ora quaſi in partes duas ab anterioribus ad poſteriora diviſa. Nempe e ſingulis ejus oræ lateribus ſingulæ exſtabant mediocres excreſcentiæ, in quibus, ſicut etiam in proximis cervicis parietibus, latebant cellulæ, ſeu mavis veſiculæ, in iiſque major aliqua, plenæ omnes illo ipſo muco, niſi quod hic flaveſcebat, qui ſecundum naturam ſolet ad oſculum inveniri. Dum in cervice ſurſum verſus incidenda pergerem, ecce ex ipſo fundo uteri repente prodit ſerum flaveſcens quantum cochleari vix excepiſſes: quod ſerum quomodo in eo fundo etiam tum cum uterus eximeretur, & huc illuc volveretur, retentum eſſet, non erat facile hic conjicere. In alia enim, cum idem occurrerit, credere potui, ſero obſtitiſſe intimos cervicis lacertos, quos craſſiores factos, & confuſo ordine ſitos videbam. Quæ res hic non fuit: ſumma autem fundi pars ferme tota, præſertim poſterior, fœdo intus colore infecta ex nigro rubeſcebat, parum tamen, ſi incideres, profundo, & ſine graveolentia.

17. Mulieris quoque Obſervationem referre huc potes, quam Epiſtola XLV. (1) propoſui. In illa enim & fundi, & continuatæ cervicis cavum muco erat plenum tenuiore, quam qui ad oſculum eſſe ſolet, in eaque muliere etiam fuit. Scilicet ex fundo uteri, ut in deſcriptis Virguncula, atque Anicula materia ex albo flava, ſerumque flaveſcens, ita in ea pariter muliere indidem videtur mucus ille tenuis proveniſſe; neque enim e Tubis, quas fruſtra in omnibus examinavi, provenerat. In Virgine autem, quam ideo primo loco poſui (2), quia dum viveret, Fluor in ipſa fuerat reapſe animadverſus, materia alba non ex fundo uterino, ſed ex infima hujus parte, ex cervice, & oſculo expreſſa eſt. Quibus ex inferioribus locis materiam, humoremve defluxiſſe arbitror in iis quoque fœminis, quarum continuo unius ſubjiciam hiſtoriam, aliarum commemorabo.

18. MULIERIS cujuſdam viſcera, quæ in ventre ſunt, poſt medium Martium A. 1741. in Noſocomio inſpectabam anatomici ſtudii cauſa, quamobrem quo morbo confecta eſſet, non adnotavi. Inter ea, quæ ſecundum naturam erant, hæc quæ minus erant, animadverti. VENTRICULUS ad umbilicum uſque ſe extendebat. Duodenum inteſtinum erat latiſſimum. Uterus totus ſic tractus erat ſiniſtrorſum, ut manu in medium non poſſet retrahi, obſtante Lato Ligamento, quod multo erat anguſtius inter ejus latus ſiniſtrum, & pelvim, quam inter hanc, & dexterum. Fundi interiorem faciem color inficiebat propemodum ſanguineus, ut coronam quoque oſculi, niſi quod hic magis in atrum vergebat. Erat præterea hæc corona quaſi in duas parvas prominentias diviſa. Tum ex oſculo, & cervice, mucus prodibat, non qualis ſolet, ſed craſſus, & ferme puriformis.

19. Spectare huc, opinor, quæ ad te alias ſcripſi, fuiſſe a me in mulieribus aliis (3), nec non in Virgine quadam (4) obſervata. Namque in Meretricula uteri oſculum albo quodam, & craſſiuſculo humore fœdatum vidi, tum ejus, qui in Tubis erat, tum virilis ſeminis ſatis diſſimili. In Muliere autem altera cum oſculi corona, & vagina oblitæ eſſent materia albida; non poterat hæc altiorem, quam ab oſculo, originem habere; longe enim alia erat materia, quam ſupra oſculum animadverti. In Virgine autem, cujus vagina ſubalbo, & craſſiuſculo humore magis madebat, aut ab eadem corona, aut a vagina

(1) n. 16. (2) ſupra, n. 12. (3) Epiſt. 26. n. 13., & Epiſt. 21. n. 47. (4) Epiſt. 34. n. 33.

na etiam ipſa proveniſſe illum, oſtendit ſuperiorum partium diſſectio: nec aliunde repeti poſſe in alia viſus eſt, de qua alibi (1) ſcribetur. Porro in corona-, oſculo, proximaque cervice interdum prominere, interdum latere veſiculas, quæ ſecundum naturam haud aliud contineant, quam limpidum, & in fila ductilem mucum, qualis ad ea loca effuſus conſpicitur, ex iis ſatis noſti, quæ in Adverſariis (2) olim propoſui, & confirmavi: de quarum veſicularum fortuita efformatione commentum recentioris Anatomici hic non eſt opus rejicere, cum jam ab aliis rejectum ſit. Quid autem vetat, ut in cæteris videmus glandulis, ita in his quoque morbi vi pro eo muco materiam aliam ſeparari, modo albidam, & craſſiuſculam, modo etiam aquoſam? Quin ubi eorum Scripta legas, qui ante me veſiculas iis in ſedibus conſpexerant; pleroſque, ut in I. Adverſariis (3) ſcripſi, cognoſces, ex ea, quam forte in veſiculis præter naturam aquam invenerant, ipſas pro hydatidibus accepiſſe. Quam aquam a me quoque aliquando ob eandem cauſam in illis eſſe deprehenſam, Adverſaria IV. (4) ſatis oſtendunt. Igitur ut ſecundum naturam mucum illum effundunt; ſic vitiata in illis ſecretione, & albidam, craſſamque materiam, & aquoſam poſſunt effundere.

20. Quoniam vero non ſolum in parte uteri inferiore, ſed in fundo etiam ipſo, quantumvis rarius, veſiculas vidimus eundem, quem ad oſculum, mucum habentes; eam in fundo quoque ſcaturiginem aliquando poterit aquoſæ, aut craſſæ, albæque materiæ, aut alius denique coloris Fluor habere. Decet quæ rarius vidiſſe diximus, propoſitis Obſervationibus hic confirmare, præſertim cum hæ ad uteri excreſcentias attineant, de quibus proxime ſequitur, ut verba faciamus. Ad Obſervationem igitur, quam Epiſtola habuiſti XXXIV. (5) excreſcentiæ, quæ propius ſupremum fundum, veſiculis hujus generis tegebatur, & ad alteram quam, cum erit ſermo de Claudicatione (6), habebis, tuberculi, quod in ipſo ſupremo fundo ex illarum aggerie conſtabat, has adde, quæ ſequuntur.

21. VETULÆ urinarias, & genitales Partes ad me attulerant, Anatomen in Gymnaſio explicantem Februario menſe A. 1740. AORTÆ truncum, dum illas examinarem, animadverti non carere intus oſſearum ſquamularum initiis, quamvis perpaucis, & macularum inſtar ſe habentibus. Uteri fundo adaperto, non modo qua cervici erat proximus, veſiculas conſpexi, ſed & aliquanto ſuperius ex altero illius latere parvum quaſi racemum pendere vidi ejuſdemmodi veſicularum, quas inter ſe connectebat albida interjecta ſubſtantia, ex qua & petiolus fiebat, nec breviſſimus, nec tenuiſſimus, racemum alligans ad intimam uteri membranam, quæ ſana erat, ex eademque albida conſtabat ſubſtantia.

22. Sed quoniam hæ veſiculæ, niſi quod neſcio quo caſu olim fuerant ex uteri membrana divulſæ; ipſæ earumque mucus ad naturæ normam ſe habebant; ut ex Obſervationibus intelligas, poſſe interdum quem continent mucum ab ea norma, ut ſupra indicavi, ſive colore, ſive conſiſtentia, ut loquuntur, deſciſcere; primum fac memineris, cum ex uteri oſculo, quemadmodum aliquanto ſuperius (7) retuli, prominerent excreſcentiæ duæ, ex his veſiculis factæ, mucum in his ipſis fuiſſe colore flaveſcente; tum proximas duas lege Obſervationes.

23. VIRGINIS annos natæ triginta tres genitalia diligenter ſecui poſt medium Martium A. 1717. UTERUS, ut pleraque alia, naturalem conſtitutionem ſervabat. Nam etſi vaſa circa ipſum erant tumidiora, & interior quoque ejus ſubſtantia ſanguine turgebat; hæc tamen ab inſtante eſſe menſtruorum fluxu, fundi intima facies oſtendebat, quæ, digitis ſubtus appreſſis, ſanguinis guttas emittebat, quibus abſterſis aliæ ſuccedebant: quod fruſtra in cervice, & vagina tentabatur. Interea dum hæc experirer, & iis, qui aderant,

(1) Epiſt. 50. n. 51. (2) I. n. 32., & IV. Animad. 39., & 40. (3) n. 32. modo indicato. (4) Animad. 40. indicata. (5) n. 33. (6) Epiſt. 56. n. 20. (7) n. 16.

rant, demonſtrarem, excreſcentias binas animadverti, alteram in fundi latere dextero cervici proximo, alteram paululo infra in eodem cervicis latere. Parva erat utraque, & ex veſiculis compacta ſimilibus. Verum ſecando, quæ inferiorem faciebant, naturalem mucum dedere; & quæ ſuperiorem, limpidam aquam.

24. MULIER annorum quinque & ſeptuaginta cum bene valere videretur, apoplexia prehenſa, eaque intra triduum confecta eſt. Ventris dumtaxat viſcera in Gymnaſium illata ſunt, cum Anatomen docerem Februario menſe A. 1735. MESARÆI glandulæ erant nonnullæ tum procul ab annexis inteſtinis, tum præſertim haud procul, ubi tres quatuorve inter ſe vicinæ, ſed non contingentes; quæ glandulæ naturali cum eſſent colore, & ſpecie, non parvam fabam magnitudine ſingulæ æquabant; quod in fœmina id ætatis mirum quibuſdam, & fortaſſe etiam præter naturam videbitur. Appendicula Vermiformis, ut parte vix tertia cava eſſet, in Epiſtolis Anatomicis (1) ſatis indicatum eſt. Illud hic non omittendum, ex oſculi uterini corona in vaginam pependiſſe excreſcentiam minimi ceraſi magnitudine, exterius ſubnigram, & tuberoſam, quam incidendo, nihil aliud eſſe reperi, niſi aggeriem veſicularum aliquot grandiuſcularum, quarum ut aliquæ mucum, de quo ſæpius diximus, naturaliter conſtitutum, ſic quædam aquam continebant.

25. Vides, ut eædem veſiculæ, & mucum illum, ſecundum naturam ſe habentes, & alia, in biſque aquam ſi forte vitiatæ ſint, poſſunt ſecernere, ſive in fundo uteri, ubi rarius, ſive in cervice, & oſculo, ubi multo crebrius conſpiciuntur. Cujus ad oſculi coronam, a qua nos excreſcentiam iſtam, ex veſiculis conſtantem, vidimus pependiſſe, attinebat fortaſſe magnus ille tumor, *variis locis cellulis aquoſis repletus*, quem ex genitalibus mulieris exciſum Ruyſchius (2) deſcribit; quippe qui *ex confinio oris uteri*, ſive *circa uteri os internum emergebat*. Fluores autem, de quibus ipſe hactenus verba feci, omnes ex ſimplici ſero fiunt. Quorum quidem, neque ita raro, alios alia ratione abactos, aut valde imminutos ſcio, in iis aliquem ex albo flavum factum, & contumacem, quem aqua ſuſtulit, data bene multos dies, qua in aqua herba ſaponaria recens cocta eſſet, uſus quoque ſuccini albi, & vini potus, in quod modicum radicis ſarſæ parillæ infuſum fuerat. Nunc ad eos Fluores tranſeundum eſt, in quibus ſerum defluit purulentum. Qui, ſi quemadmodum plerumque ſolent, ex uteri cancro fiant exulcerato, inſanabiles ſunt vel inter initia. Equidem memini cum pro juniore generoſa Matrona, eo morbo ante duos, haud amplius, menſes correpta, & jam vehementer laborante, ego, & Senior, non vulgaris famæ, ejus Medicus, conſilia conferremus, iſque ſermonis ſui hunc finem feciſſet, grave quidem eſſe malum, ſed tamen quod recens eſſet, aliquid a remediis ſperandum; continuo me ſic dicendi initium feciſſe, quod ipſi aliquam ſpem relinqueret, id mihi omnem prorſus adimere: qui enim ejus generis morbus tam brevi tempore tantos progreſſus habuiſſet, hoc ipſo, etiamſi aliunde inſanabilem eſſe, non conſtaret, ſatis oſtendere, ſe remediis omnibus majorem fore. Neque ea me fefellit opinio, muliere, nec multo poſt, ſuis acerbiſſimis cruciatibus, aſſiduis vigiliis, & ſeroſæ ac fuſcæ, teterrimi odoris, ſaniei jugi defluxu, aliiſque confecta, quæ fuſe ex Archigene tradidit olim Aetius (3), & ante hunc Paulus (4). Cujus de iis ſignis prolixum locum deſcribens Fridericus Hoffmannus (5), memoria lapſus, quod in iis non eſt mirandum, qui multa ſcribunt, ex Aretæo eſſe dixit lib. II. cap. LXVII., quod caput in toto Aretæo nuſquam eſt, hujus morbi notas proponente cap. XI. libri II. de ſignis, & cauſis diuturn. morbor. Ibidem Hoffmannus, *Recentiores quidem parum hanc uteri affectionem notaſſe*, inquit; ſe *vero aliquoties obſervaviſſe*, *eadem omnino ratione*, *iiſdem*-

(1) Epiſt. 14. n. 62. (2) Theſ. Anat. 8. n. 102. (3) Tetrab. 4. Serm. 4. c. 94. (4) De Re Med. l. 3. c. 67. (5) Medic. Rational. Tom. 4. P. 1. S. 2. c. 10. in theſ. patholog. §. 8.

que ſymptomatibus ac eo, quem in Paulo indicavimus, loco exacte proferuntur. Parum notaverint illi, necne, ipſis perlectis, exiſtimabis. Mihi quidem ſæpius viſa eſt, quam voluiſſem, quippe non modo inſanabilis, ſed levamen vix aliquod in nonnullis admittens, in quibus, opinor, vaginam magis afficiebat; hæc namque, paucis unciis recentis lactis, in quo pauxillum ſolutum eſſet compoſitionis alicujus opium habentis, in Rectum inteſtinum ſub noctem injectis, brevem quidem, ſed optatiſſimam quietem capiebant. Ex iis tamen quædam fuit, cui prima nocte nihil id profuit, ſed poſtridie, idque conſtanter. Eidem ſi opium dares, dolorum quidem remiſſionem, & ſomnum conciliabat; ſed hunc is mentis ſtupor excipiebat, ut ægra quereretur. Signa tamen, quod ad Fluorem attinet, quem potiſſimum hic ſpectamus, nonnunquam ex parte varia fiunt. Legeſis Graaſii (1) Obſervationem, cum diſſectione conjunctam, quam in Sectione hac Sepulchreti XXXVI. omiſſam eſſe, plurimum miror. Videbis, acerrimam quidem, ſed *concreti albuminis inſtar albicantem* materiam ex utero *undique aut exulcerato*, *aut ſcirrhoſo* in vaginam deſcendiſſe. Aut relege hiſtoriam a nobis Epiſtola XXXIX. (2) tibi deſcriptam, Ampliſſimum ſcirrhum in cervice uteri, & vagina ferme tota exulceratum fuiſſe, intelliges, ſic ut ex ulcerum certis partibus alba defluere materia poſſet, ex magnis autem profundiſque ejus generis ulceribus gravem odorem perceptum eſſe nullum.

26. Eam ego hiſtoriam, in qua de his, quæ modo commemoravi poſt ſanguinis profluvium, muliebrem Fluorem, & exulcerati in utero cancri indicia ſermo fit, huc eram libenter dilaturus, niſi inter Ventris Internos Tumores ibi producere oportuiſſet. Aliæ quoque meæ eroſarum muliebrium Partium Obſervationes hic haberent locum, ni ſatius eſſet alio (3) reſervare. Interea aliorum quaſdam, a te, ſi velis, Sepulchreto addendas, Obſervationes indicabo. Quas ſi perleges, reperies in iis omnibus, poſt uteri hæmorrhagias, & purulenta profluvia ſuppuratos in eo tumores, aut ulcera deprehenſa eſſe. Sic Maximilianus Preuſſius (4) inter cyſtes, uxoris ſuæ uterum implentes, deſcribit quæ *abſceſſus referebant ichore purulento, ex viridi albicante, ſummeque fœtido refertiſſimos*, in iiſque unam, quæ *ut veſicam urinariam, cum utero circumquaque in unum quaſi viſcus coalitam, hinc inde perforaverat; cumque urina pus conſimile e corpore ſæpius effuderat*; itaque pus non ex utero ſolum, ſed utrinque, at in utero genitum, effluebat. Sic Jo. Mauricius Hoffmannus (5) deterſo pure, quo turgida erat, *cavitatem internam uteri cavernulis, & loculis plurimis interdiſtinctam* conſpexit. Sic præſertim Godofredus Klaunigius (6) *ulcus cancroſum in interno uteri collo* ejuſcemodi deprehendit, ut *illud ipſum* collum *nil niſi externam tunicam ſive membranam oſtenderet, reliqua ſubſtantia penitus conſumta*. Quæ tanta uterinæ ſubſtantiæ intra tempus non ita longum conſumptio me ſæpe induxit, ut optarem, in ea Obſervatione, quam ſuperioribus Litteris (7) commemoravi, in qua *uterus admodum parvus, inſtar ovi columbini, & quaſi corrugatus* in fœmina annorum circiter duodequadraginta repertus eſt, ut optarem, inquam, eundem fuiſſe diſſectum. Nam cum ægra *per totam vitam fluore albo laboraſſet*; a veri ſimilitudine fortaſſe non abhorret, ſenſim quidem, nec ab ejuſmodi ulcere, ſed diu tamen ita læſam uteri ſubſtantiam, & ita abſumptam fuiſſe, ut non tam ipſe, quam extima ejus membrana corrugata, & ſubſidens, ad eam denique parvitatem redigeretur.

27. His tibi indicatis, jam faciendum mihi eſt, quod promiſi, ut magnorum illiuſmodi morborum, & quod conſequitur, cauſarum Fluoris parva initia, id eſt uteri excreſcentias, tumoreſve mihi per anatomen obſervata pergam proponere, non omnia tamen, ſed quæ huc cenſeo magis attinere. Scilicet aut exteriora illa ſunt, aut interiora. Primorum, huc minus attinen-

(1) De Mulier. Organ. c. 9.
(2) n. 33.
(3) Epiſt. 52. n. 2., & 6.
(4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 126.
(5) Earund. Cent. 8. Obſ. 27.
(6) Earund. Cent. 3. Obſ. 65.
(7) n. 21.

nentium, Obſervationes Epiſtola XXXIX. (1) preſſe commemoravi. Interiorum, quæ alibi expoſitæ ſunt, mentionem hic faciam, & quaſdam, alium locum non facile habituras, adjiciam. Qui vero tumores intra ipſam parietum uteri craſſitudinem increſcunt, quorum unum deſcripſi Epiſtola XLV. (2), hic ideo omittentur, quia non ſemper, etſi plurimum augeantur, ad uteri cavum perveniunt, quemadmodum immanis ille oſtendit, de quo ſuperiore Sepulchreti Sectione legeris XXIII. (3)

Ad interiora igitur ſpectant præter minuta illa tubercula, quæ ſupra (4) deſcripſi, & parvulas illas quaſi verrucas, quas ea occaſione commemoravi (5), excreſcentiæ quædam parvæ, aliæ alia forma, ſingulæ in ſingulis quibuſdam uteris (6) animadverſæ, tum deinde aliæ humillimæ quidem, & planæ; ſed plures, nec modico ambitu (7), itemque de tribus duæ ſaltem per non tenuem pedunculum utero affixæ, minuſque dura, quam ipſe, ſubſtantia, eaque intus extraque cruenta adeo ut nigricaret (8); denique ſcirrhoſum in corona oſculi uterini tuberculum (9). Sed hæc antea ad te ſcripſimus. Nunc reliqua adjiciamus. Quod ſi alia præterea conſpecta ab aliis noſcere fortaſſe cupis, reperies inter cætera, a Cl. Gvolfg. Hannib. Langio (10) poſt vexationem ab obſtetrice utero illatam animadverſa, tuberculum quoddam ſcirrhoſum, ejus oſculum ſic obturans, ut nec flatui exitus, nec ſtylo introitus pateret: ab juniore autem Verneyo (11) deprehenſum intra fundum uteri hydropicæ Virginis glanduloſum corpus, nucis magnitudine. Sciens alia omitto: & ad meas reliquas Obſervationes protinus tranſeo.

28. FŒMINA conſiſtente ætate, ex thoracis morbo obierat in Bononienſi Noſocomio S. Mariæ de Morte, extremo Aprili A. 1706. Ex illa cum Ventris viſcera perluſtrarem; hæc præter naturam in genitalibus animadverti. VAGINA infima ulceris veſtigia ſervabat, urethræ orificio proxima: quæ in altero naturalis labio erant manifeſtiora. Hæc prægreſſæ luis Venereæ ſuſpicionem injiciebant ſicut excreſcentia quoque ad podicem ex alba quadam ſubſtantia. Inde oculos ad ovaria, tubaſque convertens, albida illa vidi, & ſtrigoſa, ſuperficie quibuſdam ſulcis in ſerpentis modum perductis excavata. Cum ſecarem, duriuſcula inveni, deprehendique in altero inanem cellulam, quam tunicæ duæ, interior nigra, exterior cinerea, comprehendebant; in altero præter minores veſiculas humoris plenas, majores cellulas duas, eaſque vacuas, quarum altera tunicam habebat ex parte oſſeam factam, altera autem omnino oſſeam, atque ita ſulcatam, ut quorundam quaſi inteſtinulorum gyros referret. Tubarum uni corpuſculum, forma, & duritie cocto humori Cryſtallino ſimile mediocris piſcis, exterius propter majus orificium adhærebat; alteri ad longitudinis medium aggeries corpuſculorum haud diſſimilium, ſed longe minutiorum. Magnus uterus, craſſiſque parietibus, fundi præſertim. Cujus aperta cavea erat circa longitudinis medium multo amplior in tranſverſum, quam ſoleat; ibi vero, aut potius paulo ſuperius erant in altero latere anterior uteri facies, & poſterior inter ſe per interjectam membranulam connexæ; ab oppoſito autem latere excreſcentia incipiebat, quæ ei uni loco affixa, cætera ſoluta, ſe extendebat circuli forma, cujus diameter aliquanto eſſet amplior tranſverſo pollice. Craſſitudine erat modica, ſuperficie rubris maculis hic illic diſtincta, ſubſtantia autem eadem ferme, qua uterus, niſi quod mucoſi aliquid intermiſtum habere videbatur, eoque facilius, quam illa, diſtrahi. Cervicis cavum initio, & fine multo erat arctius, quam conſuevit. Ab illo autem initio, & a latere deſcriptæ excreſcentiæ oppoſito, altera pendebat parvula, eadem atque illa, ſubſtantia, ſed tota rubente ſuperficie ſaturo colore, pyri figura e petiolo pendentis, niſi quod anteriore, & poſteriore facie erat plana.

Iii 2   29. Hæc

(1) n. 36. (2) n. 23. (3) Obſ. 11. §. 2. (4) n. 14. (5) n. 15. (6) Ep. 12. n. 2., & Ep. 23. n. 11; & Ep. 45. n. 16. (7) Epiſt. eadem n. 17. (8) Ibid. n. 24. (9) Ibid. n. 23. (10) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 29 (11) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1703.

29. Hæc altera excreſcentia mihi ſua forma in memoriam redigit eos uterinos polypos, quos ab ima cervice excreſcentes, & pendulos Ruyſchius (1) delineavit poſt illam Obſervationem, quam huc in Sepulchretum non eſſe relatam miraberis, cum acris Fluoris magnam copiam cum illis conjunctam fuiſſe memineris. Ejuſmodi autem excreſcentiæ, non ſecus ac narium polypi, ut cancroſæ poſſint, ac malignæ fieri, malignumque ulcus adjunctum habere, ſatis illa docet Obſervatio, oſtenditque, non temere a nobis uteri excreſcentias hic ſpectari, ut eſſe poſſunt peſſimorum ejus morborum initia. Qua mente quatuor alia huc addemus exempla, omnia a nobis, cum in publico Anatomen traderemus, conſpecta: quorum primum ad hanc infimam, & parvam, cætera ad ſuperiorem, majoremque excreſcentiam illam attinebunt.

30. MULIERIS, ex qua ſingularem venoſum trunculum, nec tamen exilem, venæ Cavæ trunco a ſiniſtris parallelum, hinc cum eodem, qua Iliacam excipit, inde cum Emulgente vena communicantem, alias opportuniore loco fortaſſe deſcribam, cum Partes iis venis proximas, in quibus arteriæ Magnæ truncus fuit, levia incipientium oſſearum bracteolarum indicia per faciem interiorem oſtendens, A. 1728. attentius inſpicerem; hæc in genitalibus adnotavi. OVARIA, ſeu mavis teſtes, parvi, quorum alter ſtrigoſior, alter veſiculas quidem nullas, ſed perpaucas cellulas continebat, quarum minores, niſi quod intus nihil ſpectabile habebant, majoris erant ſimiles, quæ intra tunicam craſſam, ex ſubflavo albicantem, ſinum comprehendere videbatur ductus inſtar longiuſculi, exiguos in tranſverſum ramulos emittentis: quanquam veritus ſum, ne tunica, quæ olim fortaſſe cavum ſphæricum continuerat, poſtea collapſa, & in ſe contracta, ſuarum rugarum intercapedine eum ductum, eoſque ramulos mentiretur. Alas Veſpertilionum inſpectans, ut nerveos in iis plexus oſtenderem, in una vix leviſſimum exiguumque plexus quaſi inchoamentum offendi; in altera ne hoc quidem. Ad uteri oſculum prominentia erat quædam colore viridi. Paulo ſupra, ab jam jam infimæ cervicis pariete per brevem, albidumque petiolum parvula excreſcentia pendebat lævis, & ex rubro fuſca, figura minus quidem oblonga, ſed cætera ejus perſimilis minoris excreſcentiæ, quæ in ſuperiore muliere noviſſime deſcripta eſt.

31. MULIER annos nata quinquaginta, aut plus eo, trigeſimo, ex quo vulnus capiti inflictum fuerat, die mortua erat ineunte Februario A. 1738. Nihil fere ex ea inſpicere potui præter genitalia. In quibus hæc animadverti. TESTES duriores erant, aridi, & ſine veſiculis. Cum inter ſe nullo modo diſcreparent, multo minor plexus nerveus fuit in dextera Ala Veſpertilionis. Apertus uteri fundus exhibuit in ima facie poſteriore excreſcentiam mediocrem, ad circuli formam accedentem, depreſſam, & ſuperiore tantum ſui parte ab intima uteri membrana diſjunctam. Cujus ipſius membranæ potius, quam uteri ſubſtantiæ, excreſcentia eſſe viſa eſt. Hanc enim, & ſubjectum uteri parietem, eamque membranam perſecans, & inter ſe conferens, ex eadem magis compacta ſubſtantia ex qua membrana, factam excreſcentiam reperiebam, præterеaque eadem exterius lævitate, eodemque ac membrana illa, colore præditam, ſi modo ſummam, qua disjunctam fuiſſe dixi, crepidinem excipias, quæ ſola rubebat.

32. Intuenti hæc mihi in mentem venerat ſuſpicari, hanc, & ejuſcemodi alias excreſcentias fortaſſe nihil aliud eſſe, quam membranam uteri intimam, a placentæ novimeſtri adhæſione certo loco aſſurgentem in iis præſertim, a quarum utero non ſine vi aliqua fuiſſet avulſa. Sic enim intelligi cur hæ excreſcentiæ circuli forma ſint, & cur non æque in omnibus, quæ pepererint, manifeſtæ. Memineram autem apud Ruyſchium (2) legiſſe, etſi protuberantiæ, *quæ in vaccis uterum gerentibus reperiuntur*, & *quæ nil niſi efflorеſcentia Uterina* ſunt, *quæ tempore graviditatis eo loco ubi connectitur* fœtus *placentulis*, *in tumorem attollitur*, non conſpiciantur in mu-

(1) Cent. Obſ. Anat. Chir. Fig. 6. ad Obſ. 6.

(2) Theſ. Anat. 5. in fin. Arcula 3. n. 1.

mulieribus; *dum uterum ferunt, tamen eo loco, ubi placenta ſe ſe utero applicat, uteri tunicam interiorem nonnihil ſe ſe in tumorem quoque attollere.* Sed contra animadvertebam, videri Ruyſchium non attendiſſe, in vaccis jam inde ab ortu eas protuberantias exſtare, eaſque in prægnantibus amplificari dumtaxat, ut reliquas uteri partes, neque, inani poſtea conſtringente ſe utero, evaneſcere, cum is levis muliebris intimi uteri tumor (de quo alibi videbimus qualis ſit, & an ſit ab ea uteri tunica) nec antequam placenta ſe ſe arctius utero applicuerit, nec poſtquam uterus, fœtu edito, ſatis ſe contraxerit, nobis appareat: neque ſane tunc quoque ſibi apparere, Ruyſchius dicat. Præſertim autem recordabar, ejuſdem formæ excreſcentias in virgineis quoque uteris, aut certe earum, quæ nunquam peperiſſent, a me eſſe inventas, velut in hac, quam protinus ſubjiciam, hiſtoria.

33. VETULÆ, quæ ob cruris ulcuſculum in Noſocomium excepta fuerat, dum ibi non illibenter morabatur, idem accidit, quod haud raro aliis quoque, ut ex impuris halitibus in febrem incideret primum, ut ex prævio frigore videbatur, intermittentem, mox ubi Peruviano cortice inhiberi non potuit, continuam factam, & acutam, nec ſine vaniloquio. Itaque mulierem ſuſtulit. Cujus viſcera inſpectans ferme omnia circa medium Februarium A. 1736. pauca hæc, quæ morbida viſa ſunt, adnotavi. CEREBRI meninx Tenuis vaſa habuit ſanguine diſtenta, nulloque negotio ex profundis ſulcis, qui ſunt in ejus viſceris ſuperficie, detrahi potuit.

E Corde egreſſa Magna arteria tum ſupra valvulas, tum alibi, ut puta qua per Ventrem decurrebat, alba intus futurorum oſſiculorum oſtendit initia. Uterum nunquam fœtum geſſiſſe, hymenis inſpectio docuit, humilis quidem, ſed integri, certe nuſquam dilacerati. Idemque, utero inciſo, cervicis intima ſtructura confirmavit, magna ex parte haud alia atque in iis, quæ non pepererunt. Fundi tamen, in tranſverſum dilatati, poſteriorem internam faciem ſuperius excreſcentia obducebat, circuli figura: quæ ab latere ipſo dextero incipiens, haud ita procul a ſiniſtro deſinebat, ut non multo minori eſſet diametro quam illa, quæ ſupra (1) in Bononienſi muliere deſcripta eſt. Sed non, ut illa, erat ſoluta, ſi parvam excipias partem, quæ ad ſiniſtram, inferioremque oram pertinebat: reliqua ei faciei uteri inhærebat, quæ paulo ante dicta eſt. Tenui erat craſſitudine, plana ſuperficie, colore exterius cruento, interius ex ſubalba, compacta, ac firma conſtabat ſubſtantia.

(1) n. 7.

34. MULIERCULÆ cachecticæ, & pene hydropicæ membra, quæ urinæ, & quæ generationis cauſa creata ſunt, examinabam ſub finem Januarii A. 1749. cum in primis hæc offendi. REN ſiniſter ſuperficiem habebat pluribus hic illic cellulis ſero plenis, ſive hydatidibus mediocribus, minoribuſque inæqualem. Nam etſi magna ex parte intra id viſcus erant conditæ, ſic quidem, ut ad pelvim nulla earum perveniret; tamen extrorſum quoque prominebant, ut aliquæ earum, quæ diſſilierant, ſerum in ventris caveam effundendo, incipienti aſciti materiæ nonnihil addere potuerint. Ren alter nullam conſpicuam habuit in ſuperficie; nam una, quæ mediocris inerat, inter ſuperficiem, & pelvim, ad neutram perveniens, condebatur. Urinaria veſica, parte ſaltem ima, tota intus a confertiſſimis vaſculis rubra erat, & inflammata. Quod vero ad genitalia attinebat, utero innatus erat tumor ſphæræ forma, cujus diameter ſeſquidigitum æquabat. Tumoris pars major extra uterum prominebat; minor in pariete hujus anteriore, ad alterum latus, ſic erat condita, ut ad cavum viſceris non perveniret. Durus erat totus, interius albus, albedine tamen quibuſdam minus albis maculis hic illic variegata. Interior facies cervicis quidem erat alba, & inæqualiter, ut ita dicam, tuberoſa; fundi autem rubra, & in duas leves prominentias aſſurgens, quarum neutra, niſi in ſuperficie, rubebat.

35. Ad has quatuor Obſervationes, in Gymnaſio, ut dixi, habitas, placet aliam addere, quam habui in Noſocomio circa medium Decembrem A. 1748.

36. MU-

36. MULIER ibi conſiſtente ætate mortua erat, quæ diu melancholico delirio, & febricula domi laboraſſe dicebatur, neque enim pro certo id ſcire licuit, ut neque cur demum morti eſſet proxima, cum in Noſocomium illata eſt. Tuum erit ex iis, quæ, cunctis propemodum viſceribus perluſtratis, præter naturam adnotavi, quibus morbis macerata eſſet, conjicere.

CADAVER mediocri erat habitu.

Cerebrum, ut hinc incipiam, nulla peculiari duritie; laxum autem cerebellum inveni. Intra cranium nihil uſquam aquæ offendi. Nec in Thorace graviora conſpexi. Imo ne pulmones quidem uſquam ad pleuram vel minimo nexu alligabantur. In corde vix aliquid concreti ſanguis habebat; in vaſis autem Magnis nihil prorſus: vidi autem ſanguinis modicam copiam ex Aorta jam deſcendente prodire. Sed in Ventre plura fuerunt, quæ animadverti. Et primum, cum abdomen incideretur, ſanguis in hypogaſtrio inter muſculos repertus eſt, in grumos, quaſi ut in ſugillatione, concretus: cujus rei incognita erat cauſa, neque in ventris cavo quidquam recentis læſionis ei loco reſpondebat. Lien ea fuit longitudine, ut a ſua ſede incipiens, ad Ilium os perveniret: cui tantæ longitudini cæteræ dimenſiones non congruebant. Laxus erat, nec lividus, ſed magnam partem rubens, anteriore ſaltem facie. Bilis plurima ſuam veſiculam diſtendebat. Aquæ fuit aliquid in ima pelvi. Veſica interius ad urethræ orificium, & aliquo ſupra hoc ſpatio ſanguiferis vaſculis erat diſtincta. Uterus aliquanto ſiniſtrorſum inclinatus; & ejus tamen oſculi orificium, inciſa vagina, quæ tota propemodum livebat, & grave olebat, magis erat a dextris, quam ea ferret inclinatio. Cauſa erat ejus corona, quæ, æquo durior, a ſiniſtris tumore quodam augebatur.

37. Sed de excreſcentiis, & tumoribus internis uteri ſatis; ne quod vereri nos, diximus, creſcant hæ Litteræ præter modum. Ex illiuſmodi autem vitiis, quæ ut crebro deprehendantur, intelligis, mirum non eſt, ſi cauſa aliqua accedente, peſſimi interdum tumores, hiſque exulceratis inſanabiles Fluores fiant. Proxima Epiſtola quidquid reſtat muliebrium morborum perſequemur. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLVIII.

Verba fiunt de Graviditate Falſa, Abortu, Partu infelici.

SI forte miraris, tot ejuſcemodi argumentis unam hanc a me Epiſtolam tribui; miraberis magis, duas, haud amplius, neque eas longiſſimas, Sectiones XXXVII. & XXXVIII. in Sepulchreto tribui non illis modo, ſed ſimul etiam aliis pluribus, in quibus ſunt Gemellorum Origo, Hermaphroditi, & Virginitatis Notæ. Quæ mihi argumenta neque hic tractanda arbitror, ubi inſtitutum poſtulat, ne de aliis, quam de abditis morborum cauſis per anatomen quæſitis agatur, neque, ſi tractanda eſſent, aut ullum, aut magnum apud me pondus haberent pleraque eorum, quæ de illis, aliiſque ejuſmodi rebus in has Sectiones relata video. Quod ne temere a me dictum putes, exempla nonnulla indicabo. Quid enim ad Gemellorum Originem Obſervatio iſta (1) Gerardi Blaſii, qui teſtium veſiculas, ne dicam hydatidem facile quandam extra horum alterum hærentem, ſine ulla dubitatione habet pro ovis? vel quid ad eandem Originem iſta, quæ ſubjicitur, Appendix? in qua, ut alia prætercam, a ſententia Blaſii non diſcrepantia, *aura ſeminalis per vas Deferens*, *ſive Ductum brevem*, id eſt teſtis vinculum teres, ut opinor, *ad* ipſum *uſque*

(1) 4. in Sect. 37.

uſque teſtem *traducitur*; quaſi eo vinculo quadrupedum fœminæ non carerent: *ovi ductus gallinarum rectus* eſſe dicitur, & *laxior*; *in homine vero anguſtus*, & valde *tortuoſus*; quaſi cum in gallina laxior eſt, non ſimul eſſet, quanto muliebri tuba longior, tanto etiam, id eſt præter omnem comparationem, tortuoſior. Adduntur & hæc; tubarum cum teſtibus connexio eſt magis indaganda, ne forte quæ laciniæ, ſeu fimbriæ illarum dicuntur, effectus ſint diſruptionis, videlicet ne tubæ cum antea teſtibus ſecundum naturam fortaſſe adhæſiſſent, ab illis *per incuriam, dum inteſtina extrahuntur, communiter abrumperentur*; quaſi tubæ ex longe tenuiſſima membrana fierent, earum autem fimbriæ ea ſtructura, figuraque eſſent, ut poſſent ad eum modum produci: eſt inter uteri cervicem, & teſtem alter, qui ſemen tranſvehit, ductus, qui *cervicalis dici non abſurde poſſet*; quaſi ductum ejuſmodi eſſe vas quodpiam ſanguiferum, non conſtaret: denique, ne longior ſim, per teretia uteri ligamenta *ſeminalis materia, nec non alia in utero coacervata excrementa ad inguina expelluntur*; quaſi manifeſtum non eſſet, ea ligamenta cum uteri cavo non communicare. Et hæc quidem de gemellorum origine, & generatione. De Hermaphroditis autem quorſum diſſectiones iſtæ tres? (1) quando cum fœmineo naturali penis conjunctus neque urethræ orificio erat præditus, neque urinam emittebat; ut vel ſine ulla diſſectione nihil eſſe aliud, conſtaret, quam magnitudine monſtroſa clitoridem. De Virginitatis denique Notis ſatius erat nihil attingere, quam duas, treſve iſtas (2) in extrema Sectione XXXVII. Obſervationes proponere, ex quibus lectores partim vix ſciant, quænam inter notas illas non ſit ponenda, partim credant, ne hymenem quidem, qui tamen præcipua, ſiqua alia, Virginitatis eſt nota, in illis eſſe commemorandum, præſertim cum in adjecto Scholio carunculæ etiam ſolæ pro ea præcipua nota haberi poſſe dicantur, neque minus ad Pinæum hujus ſententiæ propugnatorem, quam ad alios lector rejiciatur. Quibus de rebus tanto minus hic a me quidquam addendum puto, quod ſatis alias quid obſervaverim, in Adverſariis (3), quid autem cenſeam, fuſe in eo Reſponſo dictum eſt, quod inſcribitur *ſuper Judicio Obſtetricum de Mulieris Virginitate*.

2. In Sectione etiam XXXVIII. non pauca ſunt, quæ aut non eo loco poni, aut adjecta animadverſione aliqua omnino emendari debuiſſent. Neque enim pro his poſſis dicere quod pro pleriſque eorum fortaſſe, quæ ſupra notata ſunt, nimirum quo tempore edebantur, necdum iis meliora fuiſſe propoſita: quanquam & tunc multo meliora jam prodierant; & tanto magis eo tempore, quo Sepulchretum recuſum, & auctum eſt. Scilicet recentiſſimis Obſervationibus opus non fuerat, ut hæc, quorum aliqua continuo indicabo, non ſine emendatione proferrentur. Obſervatione I, ut omittam, quædam in cujuſdam fœtus (4) diſſectione ita proponi, ut cum ſecundum naturam ſint, ipſa quoque a pleriſque lectoribus credi poſſint ad vitioſam conſtitutionem attinuiſſe; quis ferat (5), funiculum fœtuum umbilicalem *communiter, & in omnibus ulnarum aliquot longitudine eſſe ſolere*? aut quis *mirum* eſſe, credat (6), a fœmina, quæ ſepties abortiit *nunc breviore, nunc longiore a conceptu temporis ſpatio*, editos *omnes abortivos fuiſſe tamen ejuſdem magnitudinis, pollicis articulum fere æquantes*; quis, inquam, hoc *mirum* credat, niſi forte qui non intelligat, alios quidem alio tempore fuiſſe ejectos, omnes tamen eodem mortuos? poſſe enim mortuum fœtum vel plures menſes in utero retineri, etiam ſine corruptione, & fœtore ullo, ſatis præter alias, in primiſque apud Ruyſchium (7), ea monſtrat, quæ continuo ſequitur Obſervatio (8). Obſervatione autem II. (9) cum fœtus quidam, cujus exitum viarum tumor prohibuerat, compreſſo ab uno latere cranio repertus eſſet; inde hoc infertur: *ex quo clare eluceſcit, non ſolum vim* ex-

(1) Ibid. Obſ. 6. (2) Obſ. 7., & 8. (4) §. 3. (5) §. 7. (6) §. 6. (8) 7. (9) 3.

(3) I. n. 39., & IV. Animad. 23., & 24. (7) Theſ. Max. n. 40. 158. 210.

expultricem uteri facere ad protrudendum fœtum, ſed & ipſum infantem allaborare ad ſui e carcere liberationem; probaturne tibi hæc rei, cæteroquin per ſe non falſæ, conſecutio: quando mater 5. *aut* 6. *diebus doloribus partus laboraſſe* dicitur, infans autem poſt primos illorum dolorum dies nullum vitæ ſignum edidiſſe; ut minime conſtet, an utriuſque, an matris unius conatibus ea cranii compreſſio debeatur? Verum hæc ſatis ſint. Per te enim quatuordecim exempla perlegens, quæ Obſervatione I. ita proferuntur quaſi omnia ad abortum attinerent, intelliges, num ſecundo, quod ad partum ſpectat, inter reliqua eſſet locus, multoque illud magis, num ad inſtitutum pertineant omnes, quæ in IX. congeruntur, Obſervationes; cum pleræque earum certe non ad præternaturalem, ſed ad naturalem attineant uteri tum in gravidis, tum in puerperis conſtitutionem. De qua noli hic quidquam a me expectare. Ad ſcriptionem enim longe aliam pertinent, quæ ipſe quoque de conſtitutione illa neque ſemel, neque indiligenter obſervavi. Sed ut ingenue quo ſtudiis inſervirem tuis, hæc in memoratis Sepulchreti Sectionibus notavi; ſic ultro fateor, plurima in iiſdem eſſe probanda. Quorum capita in his Literis ſequar, alia tamen interjiciens, aut adjiciens, quæ & neceſſaria eſſe, & huc ſpectare exiſtimabo.

3. Et primum, quod ad Graviditatem Falſam attinet, nimis notum eſt, haud ita raro Medicos falli ſive in vera pro falſa, ſive in falſa pro vera habenda. Utinam vero certa ſemper exſtarent ſigna; his enim freti docti ſaltem, attentique Medici neutrum in errorem laberentur. Certum utique, & manibus, interdum oculis quoque, eſt obvium graviditatis veræ ſignum, fœtus in utero motus: quem qui ſemel, præſertim frigida (ſic enim excitari ſolet) manu impoſita, bene perceperint, non illis inteſtinorum a flatibus, non alii ulli motus imponent; uſque adeo peculiaris ille eſt, & qui non niſi a vivo fœtus corpore edi poſſit. Verum primis non ſolum menſibus hoc ſigno caremus; ſed & cæteris interdum, imo nonnunquam poſtremis, ſive ob fœtus infirmitatem, ſive aliis de cauſis. Memini, rogatum quondam me eſſe, ut adoleſcentulam inviſerem, cui poſtquam Chirurgus e mamma cancroſum, ut ajebant, tumorem abſtulerat, venter a novem jam menſibus tumere cœperat. Quo minus renati, ut ſæpius ſolet, & tunc in utero timebatur, cancroſi tumoris ſigna, interrogando, reperiebam; eo diligentius, ac diutius tumentem uterum contrectavi. Cum prægnans hic videretur, ego vero motum perciperem nullum; parentum autem præſentia non ſineret me frigidam petere, in quam poſſem calentem (æſtas enim erat fervidiſſima) manum demittere; ſevocavi adoleſcentulæ Medicum, negantemque, ſe motum unquam in eo ventre animadvertiſſe, hortatus ſum nihilominus, ut quamvis intactam eam Virginem omnes crederent, caute ipſe prudenterque ageret, nec quid in aliis ejus ſimilibus paucis ante annis accidiſſet non ſine medentium dedecore, oblivisceretur. Quid quæris? Intacta illa Virgo paulo poſt infantem edidit. Eſt igitur ſignum quod dixi, certum, cum eſt; nec tamen non gravida poteſt eſſe mulier, cum abeſt. Aliud legi, ab doctis alioquin, & experientibus Viris pro certo, & in omnibus gravidis occurrente propoſitum, umbilicum videlicet protuberantem contra atque in hydrope, cunctiſque aliis ventris tumoribus. Sed num in aſcite nunquam protuberet, quem ad aquas educendas nonnulli perforant protuberantem, itemque num quam cauſam prominentis umbilici in gravidis ipſi proferunt, ea non ſit aliis, qui inteſtina ſurſum urgeant, tumoribus communis; hæc, inquam, aliaque non quæram, cum ipſi ante finem tertii menſis non extare hoc ſignum, fateantur, cumque inſuper aliquando accidat ut geſtatio uteri cum hydrope conjungatur. Ne Plateri Matronam (1) hic memorem, ſolitam *quoties uterum gerebat, in aſcitem incidere;* pauci ſunt Medici, qui utrumque aliquando conjunctum non viderint, aut qui ſaltem, ſi cauti, prudenteſque ſint, alienorum errorum

(1) Obſ. l. 3. ubi de Extuberantia.

rum non ignari, an conjuncta eſſent, dubitaverint. Quo magis annis ſuperioribus miratus ſum, doctum cæteroquin Medicum, & valde exercitatum, cum mecum conſilia iniret pro Illuſtri Matrona, quæ anaſarca, & aſcite laborans huc venerat, de nulla alia re ſolicitum, quam de efficacibus adverſus utrumque hydropem medicamentis ſtatim propinandis, verba feciſſe. Ego vero cum tenellos Matronæ filios, ipſamque ætate florentem viderem, neque interrogando certior fieri poſſem, uterum tunc ferret, necne; iſta, inquam, medicamenta omnia probo, ſic tamen ut priuſquam de hac re, qua de quæro, non liqueat, in uſum trahi non incipiant; interea autem levioribus quibuſdam, & tutis in utramque partem remediis utatur, aptaque in primis vivendi norma. Sapiit mulier, mihique auſcultans, domum reverſa, ſuo tempore ad me miſit qui gratias ageret, nunciaretque, filio edito, ſimul a morbis illis ſolutam, nihil ex iis, niſi crurum tumorem, ſupereſſe.

Complures quoque eſſe video, qui ſigno nitantur vetuſtiſſimo, quippe in Hippocratis Aphoriſmis (1) propoſito: *Quæ utero gerunt, his uteri os comprimitur*, indicio utique non contemnendo, & perutili primis illis menſibus, quibus priori, ut ſupra dictum eſt, non eſt locus. Itaque hoc feliciter uſus ſum, cum licuit; licuit autem perraro; noſtratibus fœminis ejuſmodi explorationi plerumque repugnantibus. Nec temere tamen ſum uſus, non ignorans, eſſe uteri morbos, in quibus, ut in parte docet Hippocrates (2), ejus oſculum connivet. Imo ob eandem cauſam non ſatis eſſe credidi, ſi ad conſtrictionem illam oſculi ejus quoque coronæ incrementum aliquod additum eſſe, non imperitus Explorator perciperet, aut ſi digito ea corona ſurſum nonnihil compulſa, mox hanc, ſubducto paululum digito, & ſtante muliere, relabi ſinens, gravius uteri pondus animadverteret, aut denique ſi idem oſculum poſteriora verſus inclinatum magis ſentiret. Hæc enim etſi Hippocratico ſigno adjecta ipſius vim augent utique; tamen magnopere non fidendum cenſui, niſi cum ea corona, ut Galenus (3) olim admonuit, æquo durior non eſſet, uteri autem morborum, vitiorumve, in quorum certe quibuſdam inclinatio quoque antrorſum eſt, unde oſculum retrorſum convertitur, omnia abeſſent indicia.

4. Igitur ne veram graviditatem pro falſa accipiamus, eſt ratio habenda accuratiſſime eorum omnium tum quæ adſunt, tum quæ abſunt, in primiſque ſi mulier antea geſtavit uterum, an eadem, quæ alias, ſigna initio præceſſerint, ex quibus nunc pariter ſe gravidam factam cenſeat. Ob hujus enim rei, fallacis quidem interdum, ſed non propterea negligendæ, contemptionem ſæpe vidi Medicos in errorem prolapſos, ut ex tribus ſaltem, quas placet ſubjicere, Obſervationibus præclare intelliges. Hæ omnes ad Fœminas pertinent Generoſiſſimas, primam hujus, reliquas meæ Civitatis.

5. FŒTUS ante ſex menſes, & dies aliquot (neque enim ab eo tempore mulier cum Viro conſueverat amplius) conceptus fuerat, matre ob ſolitas initio poſt cæteras conceptiones moleſtias, quin gravida facta eſſet, non dubitante. Jamque uterus tertio menſe tumere cœperat, cum, profluente multo ex hæmorrhoidibus ſanguine, detumuit, ut deceptam fuiſſe mulierem arbitrarentur. Itaque etſi poſtquam, eo fluxu conquieſcente, recreata erat, iterum venter intumeſceret, non propterea gravidam putavere. Rediit noviſſime idem fluxus, eique febris acceſſit. Tunc vero cum ipſa jam, nedum Medici, nihil de graviditate amplius ſuſpicaretur, ſanguis e brachio, & poſtmodum etiam e pede miſſus eſt, tum deinde medicamentum datum ad alvum ſolvendam. Paucis, poſtquam datum fuerat, horis ecce inopinantibus omnibus, fœtus ejicitur mortuus, & ſeptima poſt hunc hora Secundæ. Quæ cum fœtu, & eorum, quæ dixi, omnium relatione ad me allatæ fuerunt proſtridie mane, qui dies fuit IV. Kal. Septembres A. 1727. FŒTUS a vertice ad calces erat ſex tranſverſos digitos longus, funiculus umbilicalis novem, ſed mira tenuitate, ut filum referret modicæ

(1) Sect. 5. Aph. 52. (2) Ibid. Aph. 55.
(3) De loc. affect. l. 6. c. 5.

dicæ craſſitudinis, ſine ulla intorſione, ubique æquale. Corpuſculum fœtus, qui erat maſculus, bene intus extraque conformatum, niſi quod caput totum ita apparebat, quaſi a lateribus fuiſſet compreſſum. Albus prodierat, nunc fuſcus erat factus. Viſcera fere omnia pallido, & obſoleto colore, jecur in primis, quod ex ſubflavo erat pallidiſſimum. Non modo urinaria veſica inanis, ſed & Colon inteſtinum, & Rectum. Cum ſanguinei coloris, non modo ſanguinis, nihil uſquam ſe oſtenderet qua cunque ſive fœtum ſecares, ſive ejus funiculum, qui ad me integer, hinc umbilico annexus, inde placentæ, allatus fuerat, cumque primi ſaltem ab illo in hanc rami eſſent tenues, quidam quaſi globi, nonnihil in longum ſe extendentes, magni, nigricantes, & ſanguine ferme fluido diſtenti, per Secundarum membraneam faciem, qua placentæ, hic revera pro parvitate fœtus ampliſſimæ, ſuberant, tranſpiciebantur. Cæterum etſi fœtus corpuſculum neque erat exterius flaccidum, neque rugoſis integumentis opertum, neque ex ipſo, aut ex Secundis quidquam gravis odoris uſquam extitit; non dubitavi tamen quin diutius in occluſo utero, aut mortuus, aut certe infirmiſſimus, & mortuo ſimilis jacuiſſet, antequam prorſus moreretur.

6 Repentinus multi ſanguinis fluxus exſanguem, ut ex diſſectione apparuit, fœtum, ejuſque funiculum reddiderat, & hunc præterea adeo gracilem. In eo autem quod fœtus eſſe crederetur nullus, excuſandus error Medicorum aliquanto magis, quam in proxima hiſtoria.

7. FŒTUM pariter immaturum, & mortuum ejecerat altera Matrona menſe Sextili A. 1716. Huic ſe gravidam eſſe, ex conſuetis ſibi indiciis putanti, Medicus ut abundantem, quemadmodum exiſtimabat, minueret ſanguinem, e brachio miſerat pondo libræ. Cum venter poſtea non ita pro geſtationis tempore tumeret, mulierque iis menſibus, quibus fœtus motum animadvertere conſueverat, non perciperet, tum Obſtetrix, tum Medicus ipſe, Vir alioquin doctus, ſed quam ſemel animo imbibiſſet opinionem haud facile deponens, non fœtum, ſed molam utero geri, pronunciarunt. Qua pronunciatione cum perculſus eſſet, gravique mœſtitia afflictus mulieris animus; forte accidit ut ipſe in Patriam æſtate illa ſecederem; inſciuſque rerum iſtarum, ejus rogatu a Conſanguineis, Viris nobiliſſimis, meique amiciſſimis, ad ipſam adducerer. Quam bono, ut ſolebat, colore, &, niſi quod triſtis erat, bene valentem cum aſpicerem; quid tibi, inquam, Medico opus eſt? Nempe, inquit, ut ex eo ſciam, gravida ſim, necne. Tum ego cum interrogando, & ventrem contrectando, nihil audirem, nihilque perciperem, unde non gravidam eſſe crederem, imo ex ipſa, itemque ex intima ancilla, quæ ei ſemper fuerat a cubiculo, eadem omnia nunc eſſe, & fuiſſe intelligerem, quæ in prioribus fuerant uteri geſtationibus, ſi duo illa exciperes, de quibus antea dictum eſt; gravida es, inquam, nec duo iſta, opinor, deeſſent, niſi quod in aliis geſtationibus, cum junior eſſes, non feciſti, ſanguinem eaque copia, mittendo, fœtus robur imminuiſſes, ejuſque incrementum retardaſſes. Tum demum quis juſſiſſet, ejuſque de mola pronunciationem audivi. Ibi ego, quæ ipſum rationes permoveant, neſcio: meæ certe me permovent, ut de mola ne ſuſpicer quidem; fœtum vero imbecillem, & quem niſi apta vivendi norma, animique alacritate recrees, in periculum adducas, a te geſtari, quo ad licet ejuſmodi in rebus, confirmo. Vera hæc erant; at ſerius quam oportuiſſet, inculcata. Cum enim ipſe ruſticatum abiiſſem; non ita multis interjectis diebus, accidit, ut mulieri nec opinanti cruenti quidpiam e naturalibus prodiret. Medicus autem præjudicata opinione adductus, ut molam citius deturbaret, rhedam conſcendere, & per inæqualia, atque aſpera loca equis concitatis ire juſſit. Dolores inde oboriuntur, Domum reditur, Mittuntur ad Medicum qui conſulant quid agendum. Hic vero clyſterem imperat: quo reddito, ſe venturum promittit. Dum redditur, una mortuus fœtus, Secundæque ejiciuntur nulla cum mola. Venit non ita multo poſt Medicus. Occurrit ancilla, de qua antea dictum eſt, iiſdemque propemodum verbis excipit, quibus in re non valde

de abſimili, ut in Sepulchreto (1) habes, Medicos olim excepit ſuos generoſiſſima Veneta Matrona Helena de Mocenicis. Ancilla enim illa fœtum oſtendens, en mola, inquit, quam hera geſtabat mea.

FŒTUM, cum ut dixi, abeſſem, diſſecare non potui. Sed gracilem, & nihil grave olentem fuiſſe, ab iis, qui viderant, accepi.

8. Venia tamen digni ſunt Medici, niſi ſi pertinaciam falſa cum opinione conjungant. Multo docitiorem, ut continuo intelliges, ibidem inveni alterum A. 1721.

9. FŒTUS, quem immaturum, & mortuum ejecit mater, hiſtoriam nunc tertiam accipe, eo digniorem, quæ diligenter ſcribatur, quod mola ſimul ejecta eſt, eaque præceſſerant, quæ, ut in Obſervatione quadam Schacheri (2) cum hac quadantenus conveniente, opinionem veræ graviditatis propemodum tollerent. Matrona habitu, & ſtatura mediocri, ſed qua nullam facile memini, quæ plus ſanguinis gigneret, felix plurium liberorum mater, nonnunquam tamen etiam abortionibus obnoxia, cum poſt ultimum partum, quem immanis lochiorum copia erat conſecuta, triſtius hyemem traduxiſſet; Aprili menſe ex conſuetis ſibi indiciis, cum menſtruorum emanſione conjunctis, ſe rurſus concepiſſe, cenſuit. Secuta eſt appetitus ciborum tanta dejectio, vix ut veſpertino dumtaxat tempore comederet, præſertim cum quidquid mane ſumeret, vomitu rejiceretur. Huc acceſſit circa Idus Junias ſanguinis ex utero profluvium. Adverſus quæ mala, ægræ non prorſus inſolita, cum alias poſt multa incaſſum adhibita, aquæ Nucerinæ uſus profuiſſet; nunc minime profuit. Ob hæc Julio circiter medio ab ægra advocor, venæ ſectionem ſupra quam dici poſſit, peroſa. Itaque ea ſaltem, quæ pertinaciter non recuſaret, commendo, ut puta uſum *gelatinarum* ex vituli cruribus, coralia in pollinem redacta, cydonitem, & pauca alia de hoc genere, quæ utrique malo ita adverſarentur, ut ſanguinis tamen curſum violenter cohibere non poſſent. Utrumque interea perſtabat malum, ſic tamen, ut non difficulter ferretur. Quotidie enim mane ſurgebat mulier, ſtabat, ſedebat, ambulabat, rheda etiam, cum vellet, minus probantibus nobis, per urbem vehebatur, nec quidquam fere prodibat ſanguinis. Noctu dumtaxat, cum ſive ſupina, ſive in latus ſiniſtrum cubaret, in dexterum enim haud poterat, profluebat, ſive lecti calor moveret, ſive non jacentis uteri oſculo aliquid ſe opponeret, quod operiret, aut quaſi obturaret. Præter id, quod noctu effluxerat, magna erat concreti ſanguinis copia, quæ cum primum ſurgeret, excidebat. Inter hæc ad cæteras mœroris cauſas graviſſima quædam cum repentino terrore acceſſit ex nec opinato Viri infortunio, quod ut Civitas univerſa commiſeratione, ita Uxor lachrymis, & planctu excepit. Et ea quidem, quæ prima inſecuta eſt, nocte ſanguis ferme omnino ſubſtitit. At proximis vel fuſius effluxit. Jam non erat quiſpiam, qui tanta, & tam crebra ſanguinis effuſione ſpectata, gravidam crederet eſſe poſſe mulierem; ſed ne ipſa quidem credebat amplius. Mihi tamen, quamvis ſenior, auſcultabat Medicus ſæpe inculcanti, judicium adhuc, ut in muliere, quæ ſanguine adeo abundaret, eſſe ſuſtinendum: conceptionis ſolita indicia omnia præceſſiſſe; abortionis in effuſo ſanguine, accurate ſemper inſpecto, veſtigia necdum ulla apparuiſſe: lente quidem uterum intumeſcere; verum ſi parcius tandem ſanguis efflueret, citius fortaſſe tunc ſe elaturum. Dandam igitur operam, ut ejus effluxus parcior fieret; ſic enim mulieris quoque vires ſervari facilius poſſe, quarum lapſus jam incipientis crura indicium dabant non æque firma; atque hactenus fuerant, & minus roſeus, quam antea, faciei color. Cum alia, quæ ea mente exhibuerat, minus reſponderent; dare cœpit veterem roſarum conſervam, ut vocant, vitriolatam, qua, & confectione alkermes, ſic enim appellant, ſine odoribus excipiebat contuſa citrea ſemina, & in boli formam redigebat. Hoc bolo & ventriculus aliquanto melius ſe habere in-

Kkk 2 cepit,

(1) l. 3. S. 21. in Schol. penult. ad Obſ. 58.

(2) Progr. de Hæmorrhag. Gravidar.

cepit, & ſanguinis multo minus profluere. Tunc vero (tertia jam pars præterierat Auguſti menſis) non ſolum tumere cœperant mammæ, ut in prioribus uteri geſtationibus, ſed etiam venter altius ſe attollere. Hic iterum mulier, cæterique in depoſitam graviditatis opinionem redire. Erat tamen in ſoliti aliquid, quod illius, meumque turbaret animum, creber in utero punctionum ſenſus. Quæ me res movit, ut ventrem manu diligentius contrectarem. Quod dum facerem, magis aliquanto turbatus ſum, uterum percipiens, non umbilicum verſus acuminatum, ſed in tranſverſum utroque latere magis extenſum, nec, ſi paulo fortius premerem, ſine dolore id ferentem, præſertim ad dexteram iliacam regionem. Vultu quidem, ut debebam, non modo verbis, apud mulierem ſuſpicionem diſſimulavi meam. Hanc Medico tamen, & Viro mox aperui, vereri me, dicens, ne præter fœtum mola ſubeſſet: nec tamen propterea niſi id, quod agebatur, agendum; neque enim ubi molæ ſuſpicio eſſet, & majus in dies, quo minus ſanguinis exiret, uteri incrementum, iis eſſe locum, quæ vehementer adſtringerent, præſertim cum ſanguis nonnullis quidem noctibus haud ita parce, pleriſque tamen ſatis modice jam prodiret: nec contra ubi facile profluvium redire poſſet, ſimulque cum mola, fœtus eſſe crederetur, ad pellentia, ne in ſolis quidem molis ſemper tuta, decurrendum; ſed obſervando, & pro re nata moderando ſanguinis fluxum, quiete præterea & animi, & corporis, aptiſque alimentis mulieris vires ad cujuslibet enixus caſum eſſe conſervandas. Hæc igitur dum attente fierent, poſt dies non ita multos, XV. Kal. Septembris, mulieri, dum forte ſtaret, aquæ repente ex utero proruperunt neque odore, neque re alia ab iis, quæ parturientibus prodire ſolent, niſi forte copia paulo majori, diſcrepantes. Vocata continuo Obſtetrix cum proximi partus nulla præterea videret indicia, imo uteri oſculum occluſum digito perciperet, hæc nobis curavit ſignificanda: qui niſi novi appareret aliquid, interea quieſcendum eſſe reſpondimus. Unus, alter, & tertius jam dies ſic erant exacti, me non valde mirante, quippe memore, non modo apud Harveum (1), torque alios legiſſe, verum etiam in Cive altera mea nobiliſſima aquarum effluxum multo ante extremum geſtationis vidiſſe, felici nihilominus partu non ante legitimum tempus conſecuto; ægre tamen hic ferente, ubi fœtum neque robuſtum, neque ſolum eſſe exiſtimarem. Die autem quarto, cum venter, qui ab aquarum exitu detumuerat, iterum cœpiſſet tumere, ingruentibus partus doloribus, mola primum, deinde fœtus mortuus ejectus eſt, noviſſime autem, tribus interjectis horis, nec ſine difficultate, & magna ſanguinis profuſione, ſecundæ exierunt. Servata eſt mater, quæ undetrigeſimo poſt anno obiit ex maligno ulcere, ut accepimus, in utero, an vagina, ſed poſtremis illis annis oborto. Certe eo tempore, quo fœtum illum gerebat, & eo, quod protinus, & deinceps ſatis diu inſecutum eſt, nihil fuerat unde uteri, aut vaginæ exulcerationem jure poſſes ſuſpicari, indeque ſanguinis illas effuſiones repetere, ut poſſes in fœmina, ab Raygero (2) deſcripta, quippe quæ cum acerbiſſimis lumborum, & inguinum doloribus immanem primum uteri hæmorrhagiam paſſa eſt ſex, ſeptemve ante partum hebdomadis, poſt puerperium autem profluvium, quo intra perpaucos menſes confecta eſt, fœtidiſſimi nigricantis humoris. Quod ſi noſtrum cum propoſitis a Phil. Jacobo Hartmanno (3), & a Cl. Gutermanno (4) caſibus tibi placeat conferre; non difficile intelliges, abortus, pariter cum mola conjunctos, quanta, & quamdiu profuſio ſanguinis præceſſerit, neque tamen hic ab aperto in vagina ſanguifero vaſe, nedum ab uteri, aut vaginæ exulceratione, deductus ſit, aut deduci debuerit. Sed cætera, quæ ad abortum attinent, a nobis deſcriptum, perſequamur. MOLA, eloto, qui

(1) in Additam. ad Exercit. de Generat. ubi de Uter. Humor.
(2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 135.
(3) Dec. ead. A. 4. Obſ. 84.
(4) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 78.

qui adhæſerat, ſanguine, haud craſſior inventa eſt digitis tranſverſis duobus, aliquanto autem longior, ſectaque, nonnihil ſpongioſa, & quaſi carnea apparuit. Secundæ nihil oſtenderunt vitii. Fœtus, qui ſequioris erat ſexus, novem digitos tranſverſos longitudine non æquabat. Caput univerſum, & collum a magna quaſi ſugillatione, ſine ullo tamen fœtore, nigricabat. Cætera, etiam interius, nihil præter naturam, quantum videre potui, habebant. Inepta enim mulierum moroſitate, vix licuit ventrem aperire, in quo ventriculum non inanem, quædam autem inteſtina animadverti ab iis, quæ ſecundum naturam continebant, ſubnigra. Sed ne id quidem permiſiſſent, niſi, ut ſolari poſſent Parentes, qui decepti marem amiſiſſe triſtius ferebant, uterum exiguum quidem, ſed immiſſo per naturalis rimulam tenui ſpecillo, cum hac manifeſtiſſime communicantem, ſicuti curioſis ipſis pollicitus eram, oſtenderem; clitoridis enim exſtantior, rimulamque prætegens, ut in ejuſmodi fœtibus ſolet, magnitudo illis pro pene impoſuerat; nec mirum, quando ſæpius Chirurgis, atque adeo Medicis ad eundem modum impoſuit.

10. Neque immerito hoc a me dictum, cognoſces ubi ab Auctore Scepſis utriuſque de Vivipara Generatione in harum altera deſcribi fœtum animadverteris, qui *vix attingens tertiam partem digiti auricularis, completus tamen erat, & diſtinctus in omnibus ſuis particulis, itaut vel ſexus maſculinus optime diſtingueretur*. Scilicet in hunc errorem, quem verbum iſtud *optime* ſine ulla adjecta dubitationis, aut accuratioris examinis mentione, ſatis indicat, non incidiſſet, ſi anatomes exercendæ magis, quam impugnandæ, ſtudioſus, eadem quæ ſolertes Anatomici, in primiſque Ruyſchius (1), de tanto faciliori ob ea, quæ diximus, in dignoſcendo ſexu deceptione, quanto minor eſt fœtus, animadvertiſſet. Quem vulgarem errorem exterminari, parentum intereſt, qui perſæpe abortus eo gravius ferunt, quod marium illos quoque eſſe putant, qui ſunt fœmellarum. Cæterum ut ad propoſitam hiſtoriam redeam, an ſugillatio illa capitis inde orta ſit, quod aquis aut omnino, aut maxima ex parte jam effuſis, non membranæ illis diſtentæ, ſicque deorſum compulſæ ad viam fœtui dilatandam, ſed fœtus, matris conatibus propulſus, ipſe ſibi per anguſtias oris uteri exitum aperire debuerit, an potius, ſi, quod facile acciderat, is credatur antea mortuus, læſionem ejuſmodi, quæ non niſi in vivens corpus, aut in cadaver recentiſſimum cadit, vel pridem, quæcunque ejus rei cauſa fuerit, vel ſtatim a morte, capite jam antea deorſum converſo forte contraxerit, itemque an mola culpanda hic ſit, quæ ut ipſum præceſſit, ſic inter ejus caput, & os uteri interjici potuit, viamque anguſtiorem facere, eademque obſtaculum illud fuerit, quod, ægra ſtante, ſanguini exitum intercludere ex utero, quippe tum deſuper compreſſa, videbatur, in medio relinquo. Quod vero aquas effuſas ex amnio fuiſſe non dubitem, ejuſdem fœtus, qui non niſi quarto poſt die excluſus eſt, cum alia faciunt, tum illud inſuper, quod copia eſſe viſæ ſunt paulo majori, quam debebant. Neque enim ignoro, fuiſſe ingenioſe cogitatum, aquas ante juſtum tempus prodeuntes, non ad eum, qui denique ejicitur, fœtum, ſed ad alterum attinere, qui ſimul quidem cum eo conceptus, verum in vitæ primordiis extinctus, & deinde colliquatus, iſtas, quæ exitum anticipant, aquas reliquerit intra amnium proprium donec earum jugi incremento hoc adeo diſtendatur, ut alterius robuſti, & ad maturitatem prope adducti fœtus vehementioribus motibus reſiſtere nequeat. Sed ut de aquarum illo incremento hic minime diſputemus, atque ut præterea concedamus, huic cogitato quibuſdam in caſibus eſſe locum fortaſſe poſſe, at non erat certe in noſtro, ut pote cum fœtus imperfectus eſſet, ac debilis, neque in propoſitis a Peterſonio (2), & Dethardingio (3); fœtus enim, qui caput, jam exertum, rurſus in uterum retraxiſſe, ibique alter duas, alter ſeptem hebdomadas donec partus tempore omnino

(1) Theſ. Anat. 6. n. 48. 51. 54. 59.

(2) Eph. N. C. Dec. 1. A. 1. Obſ. 62.

(3) Earund. Dec. 3. A. 5. in Append. n. 8. ad cit. Obſ. 62.

omnino prodirent, reſtitiſſe ſcribuntur, ſuis profecto, non alienis aquis exitum aperuerant: aut ſi exempla hæc, quod ultro fateor, firmas requirebant probationes; alia tamen haud deerunt creditu faciliora, eodemque ſpectantia, ſi otium tibi ad quærendum fuerit. Cæterum præmaturum, & qui fere innoxius ſit, aquarum exitum repetere plerumque ſolitus ſum a rupto dumtaxat chorio, ſic effluere ſinente, quod inter ſe, & amnium plus minuſve illarum forte intererat ſecundum Obſervationes Ruyſchii (1), & aliorum (2); quanquam hi neſcio quam inde allantoidem humano in genere commenti ſunt. Aquarum vero ex amnio ipſo ante juſtum tempus eruptionem illam eſſe non dubito, quam merito Hippocrates (3) *malam* pronunciavit. Quamvis enim poſt ipſam non ſemper infelix ſit partus: ſæpius tamen minus eſt felix; ſive illam ut cauſam; ſive ut effectum ſpectemus. Ut cauſam quidem; nam effuſa tunc aqua viam opportune fœtui neque dilatat, neque lubricat. Ut effectum autem; ſive enim a minus firmis ſit Secundarum membranis, ſive ab nimia aquæ copia, ſive ab ejus denique acrimonia, id quod Martiano (4), neque injuria, magis diſplicet, quomodo hæc duo noviſſima internoſcamus, docenti; non bona certe aut de fœtus, aut de matris, aut de utriuſque conſtitutione vel ſolidorum, vel fluidorum, vel utrorumque ſignificat, contra atque ad partus, & puerperii optabilem felicitatem requiritur. Ex his proclive erit tibi explicare quædam, ad præproperam aquæ eruptionem, ad aliaque in propoſita Matrona, & ejus partu, & fœtu, ſpectantia. In Molæ autem ſuſpicionem quæ me ſigna induxerint, ex hiſtoria intelligis, ubi ipſa, qualia ea cunque ſint, memoravi. Non facile utique eſt ita illius præſentiam cognoſcere, ut audacter affirmes: ex ſignis tamen notis, quæ Majores nobis reliquerunt, prudenter licet ſuſpicari. Eorum plurima; quanquam non omnia ſimul occurrere neceſſe eſt, collecta videbis a Lamzwerdio (5), ex cujus innominati libro, maxima alioquin ex parte infrugifero, a quibuſdam ætate hac noſtra fuiſſe deſcripta, animadverti. Nec tamen ego iſtam molam aut ante partum, aut poſt diſſectionem ex iis eſſe, quæ veræ appellantur, cenſui; imo pro uteri polypoſa concretione ſemper habui in muliere præſertim (quæ me res magis in eam ſuſpicionem perduxit), cujus ex utero tantam prodire ſanguinis copiam, & tam facile concreſcentis, viderem.

11. Scilicet Molarum aliæ cum legitimæ ſint, aliæ quæ illegitime ſic appellantur; ex utriſque tamen quædam poſſunt aut cum fœtu conjungi, & ſæpe abortionis cauſam afferre, ſive uterum irritando, ſive ejus cavum non parva ex parte occupando; aut ſine fœtu adeo increſcere, ut graviditatem mentiantur. Sed illegitimæ poſſunt in virginibus quoque intactis, caſtiſque viduis progigni; legitimæ, niſi apud eos qui, diſſentientibus cæteris, ponunt in mulieribus ſubventanea ova, non poſſunt. Illegitimæ, ut de his primum dicamus, aut ex ſanguine in uteri cavea ſubſiſtente, aut ex interiore aliqua ejus excreſcentia fiunt. Has ex certa baſi, pedunculove cognoſces, per quem, ut Ruyſchius (6) propoſuit, cum utero continuantur, aut certius ex ſanguiferis hujus vaſis in eaſdem productis. Illas autem, quæ multo crebrius occurrunt, & ad quas plures, quæ in Sepulchreto extant, non difficile revocabis, non ſecus ac in vaſis, & corde ipſo cæteræ polypoſæ concretiones, ex ſanguine fiunt: quas cur in uteris, ut Lanciſius (7) docuit, etiam virgineis cum Hoffmanno (8) agnoſcere nolimus; haud ſatis cauſæ eſſe, video, earum præſertim, quibus menſtrua uberius fluant, aut inſolita non ſit hæmorrhagia uterina; hoc enim, aut ſimili quopiam modo interpretandum cenſeo Cel. Virum Abrahamum Vaterum (9), qui in virginibus ſaltem qui-

(1) Theſ. Anat. 5. n. 56. prope fin. & Theſ. 10. n. 155.
(2) Vid. Littre Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701. & Commerc. Litter. A. 1732. Hebd. 36. n. 3.
(3) Coac. Prænot. Sect. 3. verſ. 187.
(4) Annot. ad eund. verſ.
(5) Hiſt. nat. Molar. uter. c. 16.
(6) Cent. Obſ. Anat. Chir. 58.
(7) Epiſt. ad Mulebancher.
(8) Differt. de ignor. uteri ſtruct. §. 19.
(9) Diſſ. qua Mola prægnans & cæt. theſ. 12.

quibuſdam agnovit. Concretiones hujuſmodi Ruyſchius (1) docuit, qua ratione, etiamſi quidpiam membranarum inſtar adjunctum habeant, a molis quibuſdam, inter legitimas ab aliis poſitis, diſtinguamus. Quibus de molis priuſquam pauca attingamus, non eſt tibi quædam noſtra Obſervatio ſingularis conformationis polypoſarum quarundam uteri concretionum reticenda.

12. Nobilis in Patria noſtra Matrona fuit, procera ſtatura, colore, & habitu laudabili prædita, quæ nonnullos quidem intra primos geſtationis menſes fœtus ejecerat; ſed inter eas abortiones ſæpe tamen geſtatione abſoluta, vitales filios pepererat prægrandes, interdum & geminos, non ſine gravi labore, & moleſto puerperio. Inter hos difficiles partus fluori haud raro obnoxia fuerat albo, & innocuo, interdum levi etiam, medio inter menſtruas purgationes tempore, ſanguinis ſtillicidio, quod ſemper Viri congreſſus, paulo vehementior præſertim, non ſine dolore aliquo renovabat. Hæc igitur mulier anno exacto circiter trigeſimo quarto, cum fluor ille albus plane defiiſſet; novo morbi genere per intervalla cœpit laborare, ſæpius intra biennium recurrente, noviſſimis autem tribus menſibus A. 1723. & primo inſequentis anni, quo ego menſe per litteras conſultus ſum, ad certum ſemper tempus redeunte, menſtruorum videlicet. Tunc enim obortis partus doloribus, & primo, aut altero die ſanguinis curſu incipiente, vel uberius quam pro conſuetudine effluentis, in medio fere eo curſu ex utero ejiciebatur corpus, ut apparebat, membraneum, idque ea forma, eaque magnitudine, quæ triangulari uteri caveæ ſatis reſponderent, modice convexum exterius, qua facie erat inæquale, nec ſine plurimis filamentis, quæ ab ſedibus, ad quas adhæſiſſent, abrupta eſſe videbantur, cavum autem interius, qua facie erat læve, & madidum quaſi ab aqueo humore, quem antea continuiſſet, in exitu autem, per amplum foramen, quod in uno erat angulorum, a diſtractione facile apertum, emiſiſſet. Hujus ejectionem corporis lochia multa conſequebantur, pro mulieris conſuetudine ſæpe interrupta. Quod ſi nonnunquam id corpus non integrum, ſed in fruſtula diviſum per vices prodiret; tum dolores, & lochiorum fluxus per vices pariter redintegrabantur. Singulis autem iſtis quatuor menſibus, quibus a Viro ſe abſtinuerat, cum ſingulas has permoleſtas quaſi abortiones paſſa eſſet mulier, nec remedia, a pluribus, qui conſulti fuerant, egregiis Medicis, imperata, quidquam profuiſſent; rata, ſibi eſſe multo conducibilius, ſi novem ſaltem menſibus a doloribus vacaret; ſecubare noluit amplius; itaque Martio menſe A. 1724. gravida facta eſt. Ultra Junium tamen fœtum non pertulit. Sed hoc conſecuta eſt, ut Julio, duobuſque inſequentibus menſibus rite, ac ſine illa moleſtia menſtrua fluerent. Cum vero nulla apparuiſſent menſe Octobri, ſub Novembris initium reverſi dolores ſunt cum deſcripti corporis ejectione, cæteriſque de quibus ſupra dictum eſt. Diutiuſque ſtatis intervallis eadem redire perrexerunt, ut cum ipſe uno ex annis proximis Foro Livii eſſem, ejectum viderim corpus, quod ut abſens reſcripſeram, ex polypoſa concretione erat factum, membranam mentiente, in modum diſpoſitam parvi marſupii triangularis; ut proclive eſſet intelligere, viſcidas ſanguinei ſeri particulas, ex uterinis vaſorum oſculis prodeuntis, quæ albi fluoris forma olim excernebantur, nunc viſcidiores factas, ad omnes uteri parietes intimos adhærere, ſicque in polypoſam membranam concreſcere, quæ ad caveæ illius imaginem, quam in Adverſariis (2) trianguli propemodum forma eſſe, confirmavimus, quaſi ad typum quendam conformata, marſupium referret, in quod expreſſa, quæ inter viſcidiores illas particulas fuerat, ſeri pars aquea retineretur, & marſupium ſervaret cavum, & læve intus redderet: retineri autem facile quia ſive ob exſtantes intra cervicem lacertos, ſive ob hujus, ſi cum fundo conferatur, anguſtias, ſive ob conniventis oſculi impedimentum ſubſiſtentes viſcidæ particulæ, ibique inter ſe undique contingentes, jam inde

(1) Cent. citatæ Obſ. 29.

(2) I. Tab. 3., & IV. Animad. 42.

inde ab initio marſupium occluderent: hoc denique ſanguini, ſingulis menſibus erupturo, primum quidem obicem opponendo, efficere, ut diſtenderentur uteri vaſa, ſicque dolores concitarentur; deinde vero cum urgentis ſanguinis vi a parietibus uteri diſtraheretur, cruciatus augere; noviſſime undique avulſum, non ſine magna ob illam vaſorum diſtentionem & prævia, & comitante, & ſequente ſanguinis copia ejici. Habes, quæ initio, & poſtea fuerit mea de hoc morbo opinio: qui in eo quidem mihi, Plateri (1), aliorumque Obſervationum, vel Aetio (2) olim non incognitarum memori, minime novus videbatur, quod ſtato menſtruorum tempore cum his concretio aliqua, idque diutius, ejiceretur; ſed in eo quod concretio ſingulari iſta forma eſſet, quam apud alios legiſſe non memini; quin Platerum memini diſerte ſcripſiſſe, *nullam ſe cavitatem* in ſua *potuiſſe cognoſcere*. Eorum, qui conſulti fuerant, aliis uteri excreſcentiam hanc noſtram eſſe, viſum eſt, aliis polypoſam quidem concretionem, ſed ex ſanguine per vas aliquod, in utero ipſo eroſum, deſtillante. Qui ſi, ut ego, aut inſpexiſſent ipſi, aut in Mariti multo accuratioribus, quam Medici, litteris ad me miſſis deſcriptam legiſſent; eas opiniones, ut puto, facile depoſuiſſent, quas tempus quoque a vero alienas fuiſſe, oſtendit. Nam ut morbus poſtea diutius duraverit; finem per ſe, & per ætatem habuit tandem. Cum enim ad tempus acceſſit, quo mulieribus ſolent deſinere menſtruæ purgationes; jam primum, non ſingulis menſibus, ſed ſingulis annis, bis, terve dumtaxat redire cœpit: cum vero finem illæ habuerunt; & ipſe habuit: neque ullius in utero vel levis eroſionis indicium, aut qualiſcunque ex utero incommodi unquam extitit quoad mulier vixit; vixit autem donec cancer, in altera poſtea mamma ortus, ſeptuageſimo anno jam proximam confecit. Porro Medici, quo illa utebatur, ſententia fuerat, concretiones illas, de quibus dictum eſt, ſubventanea eſſe ova, cum idem, credo, ſpectaret, quod illi, qui polypoſas molas ab iis, quæ ex ſubventaneis ovis eſſent, per caveam, quæ intra has, non intra illas foret, internoſcere docuerunt. Qualia ova tametſi eſſent in mulieribus agnoſcenda; difficile tamen eſſet dicere, cur in iſta ſe explicarent ſemper in trianguli formam, ſinguliſque menſibus ſemper unum præſto eſſet, quod in uterum deſcenderet. Sed hæc hactenus. Nunc de legitimis, ſicuti promiſimus, molis pauca adjiciamus.

13. Legitimas Viri ætate noſtra doctiſſimi eas dumtaxat molas appellant, quæ ſine prævia conceptione non fiunt. Sed alii ex fœtu, & Secundis, alii ex placenta ſolum fieri poſſe credunt, ſi quacunque de cauſa rerum harum facies ſic mutetur, ut facile pro iis, quæ ab origine fuerant, agnoſci nequeant, ſive maſſam quaſi carneam, imo carne multo duriorem, ſive aggeriem veſicularum, ut quam olim Mercatus (3) vidit, repræſentent. Ruyſchius tibi in manibus eſt, qui in placenta vel ſola utrumlibet mutationis genus oſtendit cum alibi, tum præſertim in Obſervationibus: ex quibus anno editis 1690. cur nihil eorum, quæ hic, aut ſupra (4) indicavi, ad Scholia ſaltem harum Sectionum augenda, relatum ſit in Sepulchretum, non video. Placentulas enim minorum fœtuum non rariſſime in utero ſubſiſtere, ab eoque ſe conſtringente magis magiſque compreſſas, longe aliud ac erant, non modo figura, ſed & ſubſtantia carni duriſſimæ ſimili, videri docuit (5). Placentas autem fœtuum majorum ibidem reſtitantes, interdum degenerare in veſiculas, humoris aquoſi plenas, idem, ſiquis alius, præclare oſtendit, cum unam eandemque placentam invenit (6) ex parte ſanam, ex parte in ejuſmodi veſiculas jam mutatam. Quæ Obſervationes etſi veræ ſint; tria tamen, aut quatuor ſunt addenda. Primum, neque minorum fœtuum placentulas non aliquando in veſiculas degenerare, cum Ruyſchius idem in placentula fœtus *trium fere menſium* initia hujus mutationis, in altera autem *placentula* ipſam mu-

(1) Obſ. l. 3. ubi de Inanimat. Excret.
(2) Medic. Tetrabi. 4. Serm. 4. c. 80.
(3) Sect. hac Sepulchr. 37. Obſ. 1. §. 4.
(4) n. 11.
(5) Obſ. 28. 29. 58.
(6) Obſ. 33.

mutationem magis luculentam demonſtraverit (1). Alterum, nec ſoli placentæ mutationem hanc convenire, quando non tantum ex poſterioribus Obſervationibus Ruyſchii conſtat, vel in funiculo umbilicali veſiculam ipſum *pluries vidiſſe* (2); ſed & ex vetuſtioribus (3) manifeſtum eſt, eundem funiculum tot veſiculis præditum ipſi nonnunquam occurriſſe, *ut totus videretur concatenatio veſicularum aqueo humore refertarum;* quin etiam ex Vallifnerii noſtri Obſervatione (4) certum eſt, poſt immanem veſicularum numerum, ex utero ejectam eſſe placentam, ut, niſi hanc ad alterum fœtum pertinuiſſe comminiſcaris, liqueret, ex placentæ igitur mutatione illas non fuiſſe, quod ex aliorum quoque, ut puta Cl. Gutermanni (5) inferre potes Obſervationibus. Tertium, cum eodem Vallifnerio, quem ea pariter, quæ modo adnotavi, fere omnia video animadvertiſſe, dubitari fortaſſe poſſe, num illa placentæ in veſiculas degeneratio tunc fiat cum in utero poſt excluſum fœtum ſubſiſtit, an priuſquam is excludatur, ſit facta. Ego certe in quadrimeſtris fœtus placenta, quæ ſimul cum eo excluſa fuerat, veſiculam vidi aqua plenam. Attamen ſic iſta mutatio ſæpius in placentis, quæ cum fœtu prodeunt, conſpiceretur. Quartum denique, cum ſupra dictum ſit, neutrum hoc molarum genus fieri non præcedente conceptione, & neutrum ſane ab intactis virginibus, quod legiſſe meminerim, editum ſit, ſumma profecto & peritia, & diligentia in examinando, nec minori prudentia in pronunciando opus eſſe, ſiquando ulla ex iis, quæ a viro ſe abſtinuiſſe creduntur, aliquid ejiceret, quod ad alterutrum genus ſpectare a primo videretur, ne forte non placenta, ſed mera ſanguinis concretio, aut excreſcentia quæpiam eſſet, quæ carnis, aut veſicularum, de quibus diximus, ſimilitudinem gereret. Excreſcentias enim, quæ carnem referant, aut caro ſint, paſſim extare, eſt notiſſimum: quæ autem ipſarum veſicularum ſimiles ſint, Litteris ſuperioribus (6) eſt traditum. Quin etiam ut in ventris cavo hydrops eſt interdum ex hydatidibus, ut puta quales Ruyſchius (7) pinxit peculiari ſacco incluſas, ita non repugnat, hydropem uteri nonnunquam fieri ad eundem modum, præſertim cum hunc; niſi forte pro mola ex veſiculis, ut alii malunt, habendum; capite *de uteri hydrope* Aetius (8) deſcripſerit, *Humoris copia*, inquit, *in uterum confluit, & aliquando corpuſcula quædam, veſicæ fellis ſimillima, in ipſo generantur, in quibus humor colligitur:* eaque corpuſcula infra vocat *pelliceas, & aqua refertas veſicas*. Nec deſunt exempla diuturni hydropis ſoluti per immanem ex utero excretum hydatidum numerum, quale propoſitum leges a Cl. Kannegieſſero (9) in vetula annos nata circiter ſeptuaginta: quanquam eſſe aliqui poſſunt, qui in hac quoque hydatides illas ad veram molam attinuiſſe, ſuſpicentur, nimirum ex placenta fœtus, dum ætas adhuc ferret, concepti, poſtque hujus obitum multos per annos geſtata. Quod ideo dico, quia Cl. Rideux (10) molam alterius, ſed legitimi, ut non dubitat, generis a Vidua annum agente ſeptuageſimum ſeptimum ejectam, quamvis ea magnitudine, & pondere; ut mirum ſit, nullum unquam ſui indicium dediſſe, cenſet tamen ob eas, quas profert, rationes ex conceptu ortam mulieris cum annum ageret quinquageſimum quartum, nempe anno, quo menſtruæ purgationes, nihil ad id uſque tempus imminutæ, repente defierunt; nonum autem filium anno ediderat quinquageſimo primo. Quibus poſitis duo colligas, licet. Alterum, ut videas, an hinc poſſis ex aliqua ſaltem parte explicare, quomodo fœmina, de qua apud Vallifnerium (11) legeris, ipſa quoque totidem liberorum parens, quorum ultimum credebatur anno propemodum quinquageſimo peperiſſe, anno de-

(1) Theſ. Anat. 6. n. 102. 103., & Tab. 5. Fig. 3. 4. 5.
(2) Ibid. n. 45. & Tab. 2. Fig. 3.
(3) Obſ. 14. & Fig. 15.
(4) Opere Tom. 2. P. 1. ubi de Partu Veſicular.
(5) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 78.
(6) n. 20., & ſeqq.
(7) Obſ. cit. Fig. 24.
(8) Medic. Tetrabibl. 4. Serm. 4. c. 79.
(9) Act. N. C. Tom. 6. Ob. 89.
(10) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1735.
(11) Tom. 2. cit. P. 2. c. ultim.

demum ſeptuageſimo ſecundo placentam ejecerit, ad eamque annexum fruſtum, libræ pondo, carnis informis, ſi quandam in ſummo excipias ocelli ſimilitudinem, intus vero implexus quaſi cujuſdam inteſtinorum: item quomodo alia (1), hac poſtrema anno major, cui olim fœcundæ, nunc iterum menſtrua uno atque altero menſe redierant; cum multo grandiori carnis fruſto *venas*, ſi veræ tamen venæ fuerunt, ſuamque tandiu potuerunt ſervare formam, excluſerit. Alterum, ut ſiquid forte ejuſdemmodi ex Vidua aliqua vel diu poſt mariti obitum prodeat, quod ad veræ molæ naturam accedat, imo vera mola ſit; non propterea de ejus pudicitia continuo dubites, quando, ut ſupra dictum eſt, potuit olim in abortu, vel minus animadverſo, placentula in utero ſubſtitiſſe.

In Virginibus autem etſi hæc locum minime habeant; & in ipſis tamen, uti dicebam, diligenter etiam atque etiam videndum eſt, ne facilis contingat deceptio. Quæ ut quoad ejus fieri poteſt, vitetur; in carnoſis quidem excreſcentiis, & in polypoſis ſanguinis concretionibus ea juvabit attendere, quæ ſupra (2) ad id memorata ſunt, & indicata ibi Ruyſchii loca perlegere, quin etiam addere Cl. Schlierbachii (3) Obſervationem, qui tametſi molam vidit *quadantenus vaſculoſam*, *copioſis ſimul hydatidibus refertam*, *quibus multa pinguedo interjecta apparebat*; non propterea ex Virgine eſſe, negavit, credo quia vel in polypoſis concretionibus aliquid ſæpe, quod pinguedinem mentiatur, & aliquid interdum, quod vaſa quadantenus referre poſſit, conſpicimus; de hydatidibus autem paulo ante dictum eſt. Sic etiam Phil. Jac. Hartmannus (4) nec a *pinguis cuticulæ* ſpecie, nec a *pluribus tunicis*, *fibris vaſis intermixtis & albis*, neque demum a *veſicula intus hærente*, & *gelatinam* continente ſe decipi, paſſus eſt, quin *coagulum ſanguinis* eſſe agnoſceret in ea tamen, in qua ſi molam veram eſſe, dixiſſet, nullam inde labem ejus, quippe nuptæ, honeſto nomini aſperſiſſet. Itaque non quid appareat, ſed quid ſit, accurate quærendum eſt; veræ enim fibræ, vera vaſa, veræ tunicæ, ex iiſque confecta veſica ſine viri uſu eſſe non poſſunt. Imo hujuſmodi veſica inter molas omnes maxime legitima eſſet, quippe inchoamenti embryonis, & humoris, in quo is natat, involucrum, ſi molæ nomine, ut a pleriſque nunc accipitur, res hujuſmodi comprehenderetur: quanquam hanc ipſam vocabant *molam veſicularem* idem Hartmannus (5), & hunc ſecutus Cl. Gottwaldtus (6), qui ejus Icone ſatis earum ſimili, quas edidit poſtea Ruyſchius (7) ſuam illuſtravit Obſervationem, Hæc igitur in Virginibus eſſe non poteſt, nec quantum ſcio, illa pariter, quæ aliquanto melius mola veſicularis appellaretur, id eſt aggeries veſicularum in modum racemi diſpoſita. In qua agnoſcenda ne qua deceptio contingat, haud inutile, opinor, fuerit magis accuratas deſcriptiones, Iconeſque earum inſpectare, quæ poſt conceptionem ejectæ ſunt, ramoſque, aut ramulos in illis attendere, ad quos appenſæ non raro prodiere. Quales deſcriptiones, Iconeſque apud Ruyſchium, quanquam veſiculas ipſas non ſemel pinxit, & multoties memoravit, & bis nonnunquam intra duodecim dies vidit (8), haud æque invenies ac apud Malpighium (9), & Valliſnerium (10). Certe autem parvæ illæ ex veſiculis factæ excreſcentiæ, quas mihi intra uterum videre contigit, ramulos oſtendebant nullos, ad quos veſiculæ appenderentur, quippe inter ſe conſtipatæ, cohærenteſque aut per ſe, aut per interjectam neque tenuem, neque ramoſam ſubſtantiam.

14. Cæterum veſicarum, quæ ex utero ejectæ ſint, tot proſtant Obſervationes, totque harum collectiones ab Eruditis Viris ſunt indicatæ, ut in ſylvam ligna ferre videri poſſem, ſi alias huc, mihi notas, fuſius adderem. Nam & Forolivienſem

(1) Eph. N. C. Cent. 6. Ob. 74. (2) n. 11. (3) Act. N. C. Tom. 7. Ob. 61.
(4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 206. (5) Earund. Dec. 2. A. 10. Obſ. 157.
(6) Earund. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 159. (7) Theſ. Anat. 6. Tab. 2.
(8) Adverſ. Anat. Dec. 2. c. ult. (9) Op. Poſth.
(10) Opere loc. cit. & Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 73.

ſem Matronam ſcio quadrageſimo circiter ab hinc anno veſiculas alias majores, alias minores, alias minimas edidiſſe, & hic pariter uxorem Prætorii famuli An. 1727. ejeciſſe plurimas, fœtus qui expectabatur, loco, & Albertinum ſub initium A. 1724. ſemel, atque iterum menſis intervallo a fœmina quadam non ſine febre, ſævíſque doloribus excluſam vidiſſe aggeriem veſicularum, quæ rubri ribeſii majores acinos, niſi quod colore erant paulo dilutiore, figura, & diſpoſitione referebant: nec vero color alias fuiſſe iſtas ac eas, de quibus loquimur, veſiculas, oſtendit, quando non Tulpius modo (1) quaſdam, quæ *aqua crocea*, ſed & Lanciſius (2) alias, quæ in uno eodemque racemo inter cæteras limpido, aut ſubflavo latice plenas, *ſubrubro veluti cruore* diſtendebantur, huc attinuiſſe, non dubitarunt, ut neque Cl. Viri Magnenius (3), Dechiappa (4), & Gutermannus (5), quorum hic in quibuſdam majoribus, alter in omnibus (omnes enim erant majores) *ſanguineam*, vel *rubellam* intus *maculam* conſpexerunt, Magnenius autem in altera mola nonnullas *flaveſcentes*, duas tantum, aut tres exterius *rubeſcentes*, in altera ejuſdem mulieris omnes (quæ erant innumeræ, & milliares) *rubicundiſſimas* deprehendit. Quibus denique addes Ill. Hallerum, ubi (6) veſiculis albis deſcriptis, qui petiolis ex placenta emiſſis adhærebant, in ipſa quoque placenta, ait, *veſiculas rubicundas magis fuiſſe pariter ſibi innexas*. Mitto alias, in quibus nihil, quod ad rubrum colorem ſpectet, adnotatum eſt, ex utero ejectas veſicas, ſive ſolutæ exierint, ut fortaſſe, quæ in Commercio Litterario A. 1745. (7), certe autem, ni fallor, quæ a Præcl. Phil. Conrado Fabricio (8) memorantur, ſive non ſolutæ quidem, ſed confuſo ordine diſpoſitæ, ut quæ a Cl. Wogau (9) deſcribuntur, ſive demum *uvæ inſtar racemorum collectæ*, ut quæ a Cl. Viris Jo. Sebaſt. Albrecht (10), & Jo. Jac. Treyling (11): quod ad genus fere omnes ſpectabant, de quibus paulo ante relatum eſt. Ad me quoque allatæ ſunt interdum ex eodem genere quamplurimæ, præſertim A. 1716, quas poſt fœtum violenta abortione excluſum Veronenſis mulier ejecerat. Eas ſimul cum eo, qui miſerat, Valliſnerio examinavi. Sed ob eandem, puto, quæ dicta eſt, cauſam, nempe ingentis jam tum ejuſmodi hiſtoriarum numeri, cum ipſe poſtea, quod ſciam, Obſervationem hanc non ediderit, ego pariter prætermittam. Addam potius, quale initium veſicularis molæ in canis utero deprehenderim A. 1723; neque enim tot proſtant hiſtoriæ molæ ejuſcemodi in utero viſæ, quot ejectæ; multo autem rariores ſint molæ in brutis animantibus oportet, quando non Ariſtoteles ſolum (12) *in mulieribus* illas *aut ſolis*, *aut maxime* gigni, ſcripſit, ſed etiam inter Recentiores Harderus (13), *ejuſmodi quicquam ex bruti utero excretum* negat ſe *conſpexiſſe*, rogatque cæteros, *ut ſi quid de his compertum habeant, vel olim experiantur, publico ſibique non invideant*. Non me fugit, in gallinarum ovis ſive excluſis, ſive in ovario hærentibus molas fuiſſe repertas, ut a Valliſnerio (14), & a Gottwaldio (15). In perfectis autem, quæ vocant, brutis animalibus, de quibus Harderus videtur loqui, non inficior, eſſe fortaſſe exempla poſſe hoc, quod ego producturus ſum, inchoamento luculentiora: in præſentia tamen legiſſe non memini: & quamvis Eruditiſſimus Vir ajat, *in vacca etiam molam veſicularem Valliſnerium deſcripſiſſe*; in cane fortaſſe voluit dicere, in qua revera deſcripſit (16); ſed ejuſmodi, ut ipſe ſit faſſus „ difficile judicari, num eſſet aliqua „ præter naturam productio nata ex uteri „ ſubſtantia. „

(1) Obſ. Med. l. 3. c. 32.
(2) Epiſt. ſupra cit. ad n. 11. quæ prima eſt apud Valliſner. Iſt. della Generaz. P. 3. c. 3.
(3) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 166. (4) Ibid. Obſ. ead. (5) Obſ. cit. ſupra ad n. 9.
(6) Opuſc. Pathol. Obſ. 40. (7) Hebd. 33. in fine.
(8) Propempt. ad Diſſ. I. B. Hoffmanni not. e. (9) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 85.
(10) Commerc. Litter. A. 1738. Hebd. 28. n. 1. in fine. (11) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 134.
(12) De Generat. Animal. l. 4. c. 7. (13) Eph. N. C. Dec. 2. A. 2. Obſ. 185.
(14) Opere Tom. 1. P. 3. pag. 126., & Tom. 2. P. 2. pag. 212. n. 16., & pag. 240. n. 9.
(15) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 157. (16) Opere Tom. 2. P. 2. verſ. finem.

15. CATELLA, quæ multoties pepererat, ſed binos, haud plures, ſingulis partubus, cum ante menſem a cane inita, gravida facta crederetur, noviſſime dies aliquot triſtis viſa, repente convulſivis motibus correpta, ſine ullo ejulatu mortua eſt. Herus, Vir doctus, meique amicus poſtridie ad me venit, petiitque, ut ſi commodum eſſet, cauſam mortis quærerem: quod ipſo, qui cadaver afferri juſſit, aliiſque in Re Anatomica exercitatis ſpectantibus, continuo præſtiti. CEREBRI Laterales ventriculi, & præſertim ſiniſter, magnam vim aquæ continebant, quam non diu ante mortem illuc effuſam rubor Choroidum plexuum indicabat. Cordis caveæ plenæ ſanguinis ferme concreti, nigerrimi. Ventris potiſſimum membranæ, nam alibi quoque pingues fuerant, ea pinguedinis copia, circa uterum præſertim, refertæ erant, ut tenuem totum utriuſque tubæ tractum demonſtrare vix potuerim. Teſtes, etſi prope alterum eorum conſpiciebantur hydatides, nullam ex iis, quas ſecundum naturam plerumque ſolent, veſiculam habuerunt: nec mirum, quando toti quaſi carnei videbantur ex contractis videlicet corporibus, quæ lutea in vaccis, & mulieribus appellamus. Per vaginæ interiorem faciem hic illic prominebant ſubrotundæ glandulæ inæquali magnitudine, ſcirrhoſa duritie. Inde ad uterum progreſſus, initium ſiniſtri hujus cornu omnino impervium offendi. Erant tamen cornua ambo inceſſu tortuoſo, & hic illic magis, minuſque protuberantia, quamvis non ita in diſtinctas cellulas uſquam dilatata, ut in prægnantibus jam ab aliquo tempore canibus videre conſuevimus. Tota interior eorum facies ad tactum tenera, rubebat. Sed iis locis ubi exterius majores cæteris protuberantiæ apparuerant, humor continebatur craſſus, mucoſus, ex viridi albus, ut pus referret, inodorus, nullum fœtus inchoamentum oſtendens. Hunc autem humorem complectebatur mollis quædam, rubenſque ſubſtantia, in qua veſiculæ ſe prodebant aqua plenæ, aliæ alia magnitudine, ſed parvæ omnes, nec plurimæ.

16. Inter reliquas falſæ graviditatis cauſas merito in Sepulchreto poſt Molas referri video alios non modo uteri, ſed & quarundam præterea ventris Partium tumores. Uteri quidem ſive ab internis ſint, externiſve excreſcentiis, ſive ab humoribus in ejus viſceris parietibus, aut ejus etiam cavea reſtitantibus, intercluſo per oſculum exitu a quacunque cauſa id vel conſtringente, vel obſtruente. Quorundam autem aliorum viſcerum, in primiſque meſenterii. De quibus fere omnibus rebus cum alias a me plura, aut pauciora ſcripta ſint, hic ea repetere non oportet.

Illud vero potius expediam, quod ex me quæſitum eſſe a te memini, quando, & quomodo ob renem unum duntaxat a primordiis creatum ſic promineat venter, ut vel Anatomicus poſſit decipi, & pro uteri geſtatione accipere? id enim inter cæteras cauſas *graviditatem ementientes* in hac Sepulchreti Sectione (*) fuiſſe propoſitum. Etſi proſpicio, in tanto prolixiorem, quam putas, ſermonem oportere me ingredi, ut tibi a propoſito hujus Epiſtolæ digredi videri poſſim; faciam tamen non illibenter, tum quia, ſi hunc prætermittam, nullus mihi ſupererit opportunus tuæ iſti poſtulationi ſatisfaciendi locus, tum quia ſimul in aliquem ordinem innumeras ferme renis unius Obſervationes redigere conabor, quod, ſi potero, non erit inutile effeciſſe. Nunc enim certe multo mihi facilius eſſet tibi ſatisfacere, ſi qui poſt Pinum (**) inventi unius tantum renis exempla collegerunt, Schenckius (1), Bauhinus (2), Riolanus (3), Panarolus (4), Rhodius (5), Hornius (6), Blaſius (7), Francus (8), Hil-

(*) XXXVII. Vid. titulum Obſervationis 3. præfixum ad n. 6. qui pro n. 7. ibid. ponitur.

(**) Annot. ad pag. 51. 8. Opuſc. Anat. Euſtach.

(1) Obſ. Medic. Rar. l. 3. ubi de Renib. Obſ. 2., & 3.

(2) in Notulis ad Theatr. Anat. l. 1. c. 22.

(3) Anthropogr. l. 2. c. 26.

(4) Jatrologiſm. Pentec. 1. Obſ. 3.

(5) Mantiſſ. Anat. Obſ. 32.

(6) Annot. g ad Botalli. Obſ. Anat.

(7) Append. ad Bellin. de Renib.

(8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5., & 6. Obſ. 176.

Hilſcherus (1), aliique deinceps exempla omnia, quæ, ſua quiſque ætate jam edita, facilius poterant, propoſuiſſent, & propoſita in certas claſſes diſtribuiſſent. Illi vero aliqua, in obviis etiam libris extantia, prætermiſerunt, & quæ produxere, ea, fere promiſcue indicare conſueverunt, cum haud difficile eſſet in ea dividere, in quibus ren unus factus eſt pro duobus, & in ea, in quibus factus eſt ex duobus, & prima illa rurſus in ea, in quibus ren ſuum occupat latus, & in ea, in quibus, Spinæ impoſitus, medium tenet. Ad illa prima attinent, & rene quidem ſuum latus ſervante, præter vetuſta ex Ariſtotele (2), ea quæ tot poſteri, & in his Sphærerius (3), & Solenander (4) ex Matth. Stoico, Plazzonus (5) cum Silvatico, apud quem legere præſtabit, Hallerus (6), Petſchius (7) propoſuerunt, &, ſi meam ſeponere hinc malis dubitationem, Epiſtola XL. (8) indicatam, etiam Tulpius (9), & Meekrenius (10). Quam dubitationem ſeponas licet in Obſervatione Hilſcheri (11): etſi enim a te addi hæc poſſit ad eas, quæ in Sepulchreto ſunt ad renalem iſchuriam a calculis attinentes; tamen, ut cætera omittam, ſatis indiciorum ab ſolerti Perſcrutatore congeſtum eſt, unde renem alterum a primordiis defuiſſe, intelligamus, non ſecus atque in Profeſſore illo Cabrolii (12), & in memoratis alias (13) a nobis adoleſcente Manfredii, catella noſtra, & cuniculo, imo & Sacerdote, & muliere Valſalvæ, & Poupartii puella. Fuit autem in muliere illa id quoque indicio, unum ab natura fuiſſe renem, quod hic binis pelvibus inſtruebatur, biniſque ureteribus: quot in Ponaroli (14) item juvene, & in Laubii (15) milite non ſolum fuiſſe legimus, ſed præterea ex ureteribus alterum in eam ſe immiſiſſe veſicæ partem, cui ren nullus reſpondebat. Memoratis hactenus exemplis, quæ ad primæ claſſis partem primam omnia ſpectant, veriſimile eſt, alia plurima adjungi poſſe tum quæ in præſentia non ſuccurrant; neque enim mihi id unquam ſumam, ut omnia putem aut legiſſe, aut meminiſſe; tum quæ Scriptores ſic expreſſerunt, ut unum dumtaxat renem fuiſſe, dixerint, veluti Columbus (16), Fernelius (17), Caſparus Wolphius (18), Laurentius (19), Boſcus (20) & ſuam, & paternam indicans Obſervationem, Jo. Scultetus (21), Saltzmannus (22): ex iis autem, qui a Viris Eruditiſſimis Rhodio (23), & Hallero (24) laudantur, Lopez, Ronſeus, Duretus, Handwigius, Humelius, aliqui fortaſſe exempla ſcripſerint ad hanc claſſem attinentia: *fortaſſe* dico propterea quod ex indicatis libris alii mihi non ſunt in manibus, alii vero, quantum ego quidem potui quærere, ea non exhibent, quæ dicuntur, non ſecus ac Carpi in Mundinum Commentaria fruſtra verſavi; *exemplum* enim illud *aliud*, quod ait Riolanus (25), ubi maxime eſſe debuiſſet, non inveni. Nec vero quia ex utriſque illis Auctoribus plerique ſcripſerint, eum unum renem fuiſſe magnum, imo aliqui, ut Columbus, *maximum*, ut Fernelius, *mira magnitudinis mole*, ut Boſcus, *magnitudinis, & latitudinis fere incredibilis*; idcirco a te continuo putandi ſunt de rene dixiſſe, qui non ad hanc primam claſſis primæ ſpectaret partem. Probe enim memineris, quantum ren alteruter poſſit excreſcere (26): cur non igitur cum unus tantum eſt, magnus eſſe queat in ſuo latere? imo etiam prægrandis, ſi forte vis morbi accedat, & calculis, pure, lotio retento, ut in exemplo non uno ex iis, quæ ſupra allata ſunt, diſtendatur. Quæ cum dico, noli putare, probari a me, quod Vir Doctus

(1) Proluſ. de unico reperto Rene. (2) apud Schenck. Obſ. cit 2. (3) Ibid.
(4) Ibid. Obſ. 3. (5) apud Rhod. cit. Obſ. 32. (6) Opuſc. Pathol. Obſ. 60.
(7) Syllog. Anat. ſelect. Obſ. §. 77. 78. (8) n. 14. (9) l. 4. Obſ. Med. c. 38.
(10) Obſ. Med. Chir. c. 40. (11) Proluſ. cit. (12) Obſ. var. 14.
(13) Adverſ. Anat. 3. Animad. 38., & Epiſt. 40. n. 14. (14) Obſ. 3. cit.
(15) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 16. (16) De Re Anat. l. 15. (17) Phyſiol. l. 1. c. 7.
(18) apud Schenck. Obſ. cit. 2. (19) Hiſt. Anat. hum. corp. l. 6. c. 23.
(20) De Facult. Anat. Lect. 2. (21) Trichiaſ. admir. pag. 89.
(22) apud Stehelin. in Tentam. Med. th 1. (23) Obſ. 32. cit.
(24) in Acceſſ. ad Boerh. Meth. Stud. Medic. P. 7. Sect. 4. c. 14. (25) c. 26. cit.
(26) Vid. Epiſt. 40. n. 14.

ctus ſcripſit, cum ren unicus fuit, *ex cunctarum obſervationum teſtimonio, ſemper magnitudinem renis naturalem multum ſuperaviſſe*. Neque enim in cunctis Obſervationibus hoc video adnotatum: quin video Panarolum (1) diſerte admonentem, in ſua *juſtam quantitatem non exceſſiſſe*, & Valſalvam (2) in ſuarum altera, *naturali* fuiſſe *magnitudine*. Quamobrem a vero minus diſceſſit Riolanus (3), cum ſcripſit, *ſi* ren *unicus reperiatur, fere gemini magnitudinem æquare*. Utinam, quæ continuo adjicit, probare poſſem, *& ſupra dorſum jacere, paulum remotis canalibus Aortæ, & Cavæ, ut ſedem præbeant ſolitario reni*. Sed quot exempla proſtent unici renis ſuam retinentis ſedem, ex ſuperioribus manifeſtum eſt. Supra dorſum autem jacentem, & Magna vaſa (quod tamen vel tunc non ſemper adnotatum eſt) removentem ſi fere omnes unici renis Obſervatores vidiſſent; res quoque has, quippe non minus ipſis raras, quam renis unitatem, ſimul ab ſe viſas indicaſſent: quod cum illi haud fecerint, qui nihil aliud, niſi unicum renem memorarunt: ideo veriſimile eſſe, ſupra dixi, eorum Obſervationes ad claſſis primæ partem primam ſpectaſſe, non ad ſecundam, quam, ſit licet multo rarior, quaſi omnia exempla unici renis complectentem, ſolam ponebat Riolanus. Qua de parte priuſquam dicam, commodius eſt, ut ſecundam claſſem expediam, ad quam renem non tam pro duobus factum, quam ex duobus, referebam. Quod ita accipias velim, non quaſi negarem, in nonnullis de ſupra allatis exemplis unum ex duobus renibus videri factum, ut cum duplici & pelvi, & uretere inſtructus erat, aut quaſi contenderem, ex duobus renibus, qui primum diviſi creati eſſent, alterum poſtmodum cum altero, creſcente embryone, coaluiſſe. Nihil enim aliud hic mihi volo, quam quod primi obtutus judicio apparet. Princeps, quantum memini, id vidit Jacobus Berengarius (4). In quodam *renes erant*, inquit, *continui ac ſi eſſet unus ren: & habebat duas venas, & duas arterias emulgentes, & duos poros uritides cum uno ſolo panniculo involvente: qui occupabat loca ſolita renum, & etiam medium dorſi, quod eſt in loco inter ſplenem, & hepar, parum infra ea*. Eodem ille *unus* ren ſpectat ab Rondeletio (5) viſus, *qui forma lunari erat, ambobus nimirum* renibus *ſimul conjunctis*, & quem ex Doldio Blaſius (6) exhibet, & quem Riolanus (7) ab ſe inventum deſcribit *ſupra ſpinam collocatum .... cono deorſum vergente, cornibus ſurſum erectis*. Nec alio attinere credo conſpectum a Piccolhomino (8), niſi quod conjunctio inter ſuperiores partes renum fiebat, ut cum *tranſverſus venæ cavæ, & arteriæ magnæ incubaret, reſima illius atque ſinuata facies deorſum, gibba vero atque convexa ſurſum ſpectaret*: qualem & figura, & poſitu in monſtro vidit Ill. Winslowius (9). In exemplis cæteris cornua erant, ſicut in illis prioribus, ſurſum converſa, ut in Th. Bartholini (10), Stalpartii (11), qui apud Nuckium (12) quoque ſimile aſpexit, Cel. Halleri (13), Vernoii (14), Petſchii (15), & ne de Graſſeckio, & Bæchio plus dicam, quam quod ex Hallero (16) ſcio, nempe alterum *vidiſſe renem ex duobus coalitum*, alterum *meminiſſe renis ex duobus connati*, utque ad Italos redeam; meus olim diſcipulus Jo. Orontius Azzariti Apulus ad me miſit A. 1721. deſcriptionem, & delineationem unici renis, in quem, cadaver humanum Venetiis ſecans, inciderat, cum Bartholiniano, ad quem maxime accedebat, haud inutiliter conferendi; nam, præter cætera, indicare poſſe credo, unde Spermaticæ arteriæ orirentur, quas Bartholinus ſcripſit fuiſſe *nullas*. Anno autem 1732. Amicus, dum viveret, meus, alibi quoque laudatus, Bonazolius (17) renem propoſuit ejuſdem gene-

(1) Obſ. 3. cit. (2) Epiſt. 25. n. 4. (3) Encheir. Anat. l. 2. c. 28.
(4) Iſag. de Anat. Ventr. Inf. ubi de Renib. (5) apud Schenck. Obſ. cit. 2.
(6) cit. Append. Fig. 13. (7) Anthrop. c. cit. 26. (8) l. 2. Prælect. Anat. 22.
(9) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1740. (10) Cent. 2. Hiſt. Anat. 77.
(11) Cent. 1. Obſ. rar. Med. 50. (12) Ibid. (13) Opuſc. Anat. P. 5. Tab. 6. Fig. 9.
(14) Comment. Acad. Sc. Imper. Petropol. Tom. 3. (15) Syllog. cit. §. 79.
(16) Acceſſion. ad cit. c. 14. Meth. Stud. Medic. (17) Comment. de Bonon. Sc. Acad. Tom. 2. P. 1.

neris. Ego denique A. 1740. circa medium Decembrem in ſexenni puella inveni, & cunctis, qui aderant, Præſtantibus Viris, & Studioſis Adoleſcentibus in Noſocomio demonſtravi renem unicum: quem apud me videre poteris non negligenter deſcriptum, & pictum; his potiſſimum a plerisque memoratorum diſcrepantem; quod lobus dexter a ſiniſtro diſtabat intervallo non ita magno, & ima parte ille huic impoſita, & ſulco, nec profundo tamen, & ab anteriore tantum facie quaſi diviſa, iſthmum faciebat neutro lobo tenuiorem. Francus autem (1) unus, quod ſciam, iſthmum vidit, & pinxit *maxima vaſtitate, & amplitudine*. Cum vero nihil dicat de craſſitudine, imo lobos ajat fuiſſe ſingulos in ea ſede, quam renes ſolent occupare, ſicut in aliorum Obſervationibus fuiſſe intelligo, in quibus ut totus ren eſſet maximus, tenuiori tamen dumtaxat iſthmo Spinæ incubabat; nolui hæc exempla cum iis confundere, quæ ad ſecundam attinent, ad quam jam tranſeo, meæ diviſionis partem, illa complectentem, in quibus totum renis unici corpus Spinæ imponebatur. Quo renem pertinere illum, cenſebimus, quem cum Jo. Vaſſeo Carolus Stephanus (2) conſpexit *unum tantum renem in medio ſpinæ exacte ſitum, eumque maximum*, & quem dixerat Andernacus (3), *nonnunquam unum tantum mediæ ſpinæ innexum apparuiſſe*. Notiſſimus eſt autem, qui a Botallo (4) deſcriptus, & pictus, tantus erat, ut ex quatuor conſtare videretur. Neque ignotus eſt quem Cabrolius (5) in memorati Profeſſoris ſervo *unum, ſed mole incredibili* offendit *incubantem vertebris lumborum*: quibus *inhærentem* pariter vidit *unicum, & valde amplum* Cel. Fantonus (6). Eodem referes, quem in puella annicula invenit ſæpius laudatus Hallerus (7). Atque ut redeam ad vetuſtiores, ſimulque ad illud propius accedam, cujus gratia ſum in hunc longum ſermonem ingreſſus; Veſalius (8) ſcripſerat, *interdum in habentibus ventrem impenſe prominulum, & vitiatum coſtarum ductum ſe vidiſſe unum, eundemque maximum, ſuper venæ cavæ, & arteriæ magnæ corpora renem collocatum*. Euſtachius vero (9) ejuſmodi quidem inſolitam renis unici ſedem olim, ſemelque, conſpexiſſe ſe tradidit; ſed *illud* dumtaxat *recte meminiſſe, quod mediæ ſpinæ innixus hærebat, & magnitudinis mole numerum ſupplebat*; ſubjecitque hæc: *Verum unicumne tantum renem illis natura præcipue tribuerit, qui & ventrem habent eminentiorem, & vitiatum coſtarum ductum, fateor me ignorare: hortorque anatomiæ ſtudioſos, ut diligenter obſervent, num verum ſit, an ſecus*. Ab eo tempore non recordor legiſſe qui Euſtachianæ hujus hortationis meminerit, cum in magnum incidit renem Spinæ impoſitum, nedum cum duorum loborum iſthmum in tranverſum illac traductum offendit. Imo utroque in caſu aut nihil adnotatum reperi in exemplis hactenus productis, aut cum recte homo valuiſſet, ferro, laqueo, maligna febre ſublatum eſſe; ſi Piccolhomini, & Azzariti excipias Obſervationes, quorum ille malam corporis conſtitutionem fuiſſe, indicavit ab iſthmo fortaſſis venam Cavam, & arteriam Magnam premente, eoque utriuſque muneri officiente, hic vero ab eadem cauſa aneuryſma repetebat arteriæ illius, inter appendices diaphragmatis ortum, quod & vertebras eroſerat, & magna demum ſanguinis copia in ſiniſtrum thoracis cavum effuſa, vitam ademerat. Sed iſthmus plerumque, ut dixi, tenuior, niſi forte ſenſim craſſeſcat, aut ſanguis, præter modum auctus, ſubjecta Magna vaſa diſtendat, nocere adeo non ſolet. Ego cum in puella iſthmum reperi neutro, ut dixi, lobo tenuiorem, lobos autem non valde inter ſe diſtantes, quippe qui conſuetam renum ſedem non occupabant, ſed ipſis vertebrarum lateribus incumbebant; non negligendam mihi Euſtachii adhortationem exiſtimavi. Verum nec puellæ abdomen prominens fuerat, nec coſtarum ductus ab naturali recedebat norma; ut ſi forte quiſquam cum Veſalio voluiſ-

(1) Obſ. cit. 176. (2) De diſſect. part. corp. hum. l. 2. c. 15. (3) Anat. Inſt. l. 1.
(4) Obſ. Anat. 1. (5) Obſ. cit. 14. (6) Diſſert. Anat. Renov. 7.
(7) Opuſc. Pathol. Obſ. 59. (8) De corp. hum. fabr. l. 5. c. 10.
(9) De Renib. c. 10.

luiſſet ab inſolito illarum antrorſum flexu cauſam deducere, cur lobi ab ſua ſede fuiſſent excluſi, nequaquam poſſet. Quod tamen venter non emineret, minus hic erat mirum, cum ren totus neque eſſet ex maximis, & parvam tantum ſui partem anteriori haberet impoſitam vertebrarum ſedi. Vix autem credo, cum huic ſedi, adeo per ſe prominenti, moles ſuperaddita eſſet prægrandis unius renis, ventrem non eminuiſſe. Quin noſtrum Plazzonum (1) lego eam mulierem, in qua ibi ren erat ejuſmodi, *initio*, id eſt antequam incideret, *prægnantem putaſſe*: quod pariter putaturum, ſive pariter ſuſpicaturum fuiſſe Spigelium item noſtrum fuiſſe, exiſtimo, ſi mulier fuiſſet is, in quo (2) *renem offendit iſtius fœminæ perſimilem*. Jam vero per te vides, etiamſi quod de Plazzono loquens modo dicebam, in hac ipſa XXXVII. Sepulchreti Sectione (3) inter falſæ graviditatis exempla relatum ſit; id tamen non niſi de ſuſpicione Anatomici, cadaver mox diſſecturi, eſſe accipiendum. Neque enim, vivente, & interrogata muliere, imponere pro uteri geſtatione poteſt tumor, non paucis ante menſibus inchoatus, ſed a primordiis uſque extans. Imponere autem poteſt ren alteruter, non ab natura, ſed a morbo grandior factus, eoque delapſus in hypogaſtrium. Sic in Matrona, de qua in Hiſtoria leges Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (4) uterum mentiri potuiſſet a tribus quatuorve menſibus gravidum, præſertim cum menſtruus ſanguis non reſponderet, niſi mulieris ætas, & valetudo, & quæ mox inſecuta ſunt, aliud ſuaſiſſent. De falſa graviditate hactenus.

17. Proximum eſt, ut de Abortu, preſſius tamen, verba faciamus. Nam ejus Obſervationes tres jam ſupra (5) attulimus, cum de graviditate vera pro falſa habita diceremus: propemodum autem infinitum eſt illius cauſas omnes, ſive quæ in fœtu ſunt, aut Secundis, ſive quæ a matris oriuntur morbis, vel enumerando percenſere. Horum complurium, a matre in fœtum tranſeuntium, exempla collegit Fridericus Hoffmannus ea Diſſertatione, quæ etſi *de Morbis Fœtuum in utero materno* univerſe inſcribitur, in iis fere ſubſiſtit, qui a matre communicantur. Nos contra de illis prioribus hic loquemur; nec de omnibus tamen. Sed quoniam ſupra de placentæ vitiis quibuſdam ſcripſimus; nunc alia nonnulla ex ipſis, quæ aut abortus cauſæ ſunt, aut eundem periculoſum faciunt, attingemus. Abortus cauſam eſſe poſſe non dubitamus, placentam craſſiorem factam, atque duriorem; nam primum ſua aucta mole fœtui uteri ſpatium anguſtius reddit, quemadmodum a Corteſio (6) quoque animadverſum eſt ubi illam docuit *aliquando craſſiſſimam, imo & duriſſimam fieri*. Durities autem ineptam reddit officio ſuo; itaque fœtus, nutrimento orbatus, perit: quod ſua ſcirrhoſæ placentæ Obſervatione confirmat Abr. Vaterus (7). Fœtu autem mortuo, ſi placenta reſtet utero affixa, ex hoc nutrimentum ipſam capere, & ſic vel craſſiorem fieri, quam antea eſſet, idem, nec ſolus, exiſtimat. Sed eſt viciſſim cum propter nutrimenti interceptionem & ipſa, & fœtus mirum in modum extenuantur: quod ut Clariſſimor. Virorum Hoyeri (8), & Moekringii (9) Obſervationes ex parte indicabant, poſt ſanguinis ex utero profluvia, ejecti fœtus *macilenti, & juſto minoris* cum funiculo umbilicali *pene exſucco*, aut *placenta parva, & quaſi exſucca, paucoque ſanguine prædita*; ſic plenius hæc, mecum ab Amico Medico communicata, oſtendit hiſtoria.

18. FŒTUS utero gerebatur, quincto jam menſi proximus, cum matri nuncius ſubito affertur acerbiſſimus de inſtante obitu abſentis Viri. Dolore ſimul, & timore perculſa, fœtus motum ex eo tempore primum languidiorem factum animadvertit, deinde nullum. Octavo ex quo amplius hunc non ſentiebat, exacto die, abortiit. PLACENTÆ, & mortui fœtus, & umbilicalis funiculi mira

(1) apud Rhod. Obſ. cit. 32. (2) Ibid. (3) Obſ. 3. §. 7.
(4) A. 1732. Obſ. Anat. 7. (5) n. 5. 7. 9. (6) Miſcellan. Medic. Dec. 9. Epiſt. 3.
(7) Diſſ. ſupra ad n. 11. cit. theſ. 19. (8) Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 51.
(9) Commerc. Litter. A. 1736. Hebd. 21. n. 3.

mira gracilitas. Ille albus erat: in hoc vaſorum aliquod fere exſuccum.

19. Abortum ob alias quoque cauſas factum, redire ſæpe, & quidem interjecto eodem a conceptione tempore, quo prior acciderat, ut puta quarto, tertio, ſecundo ab ea menſe, & ejus tamen reditum per idonea remedia prohiberi, ex Stahlio (1) noveris. Ego vero nullum ſæpius rediiſſe memini, quam qui a gravi, & repentino animi affectu primum inductus, ſicuti apud Schulzium (2) legi, ad 23. vices rediit eodem ſemper a conceptione, quo primum contigerat, menſe, nimirum tertio, tametſi nulla Artis præſidia a Medicis celeberrimis omitterentur. Quanta igitur vis ſit in ejuſmodi animis affectibus, vides. In propoſito autem a me caſu crediderim, utero, & quod conſequitur, ad hunc affixis placentæ radiculis accidiſſe, ut quæ a fœtu, & placenta ad matrem revehebantur, facile tranſirent; difficile autem quæ a matre ferebantur ad placentam, & fœtum, cum illa, ſic animo affecta, nec ſatis mittere poſſet nutrimenti, nec ſatis præparati, nec ſatis valide uterum verſus compulſi eo tempore, quo in hoc omnia magis magiſque augeri in dies ex naturæ inſtituto oportebat. Fuit contra cum a repentino mortis frigore contractis cum materno utero extremis placentularum tubulis ſuſpicarer, ſanguinem ex ſaniſſimis alioquin fœtibus repitu prohibitum, & in jecinore, tunc maxime diſtento, & tenero, coacervatum vim huic attuliſſe, & in ventris cavum prorupiſſe. Obſervationes huc apponam: tu, ut malueris, explicabis.

20. FŒTUM a brevi, ut mox intelliges, tempore vacca gerebat, cum, ab inſcio hero vendita, fuit mactata. UTERUM, & fœtum ſecui diligenter, qui palmo non erat longior a ſummo capite ad caudæ initium. Bene omnia ſe habebant, niſi quod circum hepar effuſus ſanguis, nec paucus, concreverat.

21. FŒTUM vacca altera geſtabat bimeſtrem, cum pariter ab lanione mactata eſt. UTERO, & quæ ipſo continebantur, perfectis, ſana omnia offendi, niſi quod fœtus venter ea copia ſanguinis effuſi diſtendebatur, ut priuſquam aperirem, id ex nigredine conjecerim, quæ per tenue abdomen tranſpiciebatur: jecurque tenerrimum, una ex parte lacerum, unde is effluxiſſet, indicavit.

22. In provectioribus autem fœtibus num idem accidat, ignoro. Certe ea, quæ ex placentæ duritie detrimenta fœtui provenire, ſupra (3) indicatum eſt, primis dumtaxat geſtationis menſibus ſunt obſervata. Fœtus autem jam validos, & partui propinquos, ii præſertim, qui multum alimenti per os tunc ſumi, non dubitant, haud facile credent propterea perire, niſi forte placenta fere ex toto dura facta ſit, aut aliter ſuo prorſus muneri inepta. Qua enim ex cauſa vitiatam aliqua in parte non ſemel vidi, ex eadem poſſe in multo majori parte vitiari, non puto, eſſe dubitandum. Quid viderim, ſubjectæ Obſervationes oſtendent.

23. FŒTUS partui maturus, cujus motum ante biduum quidem perceperat mater, poſtea autem non perceperat, mortuus editus fuerat. SECUNDÆ cum ipſo ad me ſunt allatæ ſub initium Junii A. 1731. In illis hoc unum, quod præter naturam eſſet, inveni. Cum faciem placentæ cavam inſpicerem, intra ejus ſubſtantiam, duorum a funiculi inſertione digitorum intervallo, corpus tranſpexi colore ex albo ſubflavum. Quod ſecans, compactum vidi ex craſſis quaſi membranis, quarum aliæ aliis eſſent impoſitæ. Cum majus non eſſet articulo ultimo mei digiti minimi; ſatis cauſæ non eſt viſum, cur ipſi fœtus obitum imputarem, aut eam quam in viſceribus pleriſque mollitudinem animadverti tantam, ut non jecur modo attactu difflueret, ſed renum quoque tunica inciſa, horum ſubſtantia pultis inſtar rubicundæ ſe effunderet.

24. GEMINI æque ſani, & vivaces, juſto partus tempore nati erant, Junio pariter ineunte, ſed A. 1742. SECUNDAS, quas Mediavia meus continuo ad me perferendas curaverat, diligenter examinans, cum alia, quæ hujus loci non ſunt,

(1) Diſſert. de Abortu c. I.
(2) Diſput. qua corp. hum. momentan. alterat. ſpecim. expend. §. 34.
(3) n. 17.

tum hæc, quæ ſunt, animadverti. Placentarum altera (nam ſingulis fœtibus ſingulæ obtigerant, inter ſe, quod rarius fit, omnino ſejunctæ; non modo membranarum clauſtrum erat ut ſolet mediaſtino membraneo omnino pariter diviſum) placentarum igitur altera haud ita procul ab ora corpus habuit digiti pollicis diametro, a convexa ad cavam faciem pertinens, ut ab utraque pariter conſpiceretur. Totum ex alba conſtabat ſubſtantia, inter ſe ubique ſimili, nec duriore, quam ipſa placenta. Ex eademque alba ſubſtantia in placenta quoque altera corpus fuit, ſed in convexa tantum facie, neque majus parvo cicere.

25. Attamen Gemini ambo æque erant, ut dixi, bene valentes; ut facile intelligeres, ne a majori quidem albo corpore quidquam detrimenti fuiſſe illatum. Si diutius in utero hi permanere debuiſſent; num forte amplificari potuiſſent ea corpora, aut in eam ſtructuram tranſire, quam in illius alterius fœtus placenta propoſui, ſicuti an idem genus eſſet vitii, hic minus, illic autem magis provectum, an alterum, neſcire me, fateor. Vitium erat certe, quod ſi ad illud addere volueris, cujus ſupra (1), quendam fœtum deſcribentes, mentionem fecimus; non uni, præter alios magis in vulgus notos, eſſe morbo obnoxiam placentam, fateberis. Qui ſi plurimum ſe extendat, quin abortus cauſa, mortiſque fœtus eſſe poſſit, non videtur dubitandum. Sic enim & ſcirrhi placentæ ſolent, in quos fortaſſe animadverſa a nobis vitia decurſu temporis degeneraſſent. Abortum enim inde viderunt Cl. Viri Jo. Sebaſt. Albrechtus (2), & Jo. Juſtus Fickius (3) fœtuum uterque monſtroſorum, longeque minorum, quam graviditatis initium requireret, cum placentæ ſubſtantiam Fickius ſcirrhoſam adeo conſpexit, ut ſuo muneri nullo modo par eſſe jam poſſet, corruptum vero, & quaſi exſiccatum funiculum umbilicalem; Albrechtus autem disjectos per placentam tumores parvos, intus albicantes, glandulis ſcirrhoſis ſimillimos, interque eos circa funiculi ortum hydatidem, ſubluteo humore plenam. Ad quem locum Cl. Rœdererus (4) quoque veſicam vidit, qua ejuſdemmodi humor continebatur, ſed multo majorem, cujus fundum ipſa placentæ ſubſtantia conſtituebat ſcirrho molliori plenum. Quoniam autem ab umbilicalis quoque funiculi corruptione, ut paulo ante dicebamus, abortus deductus eſt; non eſt prætereundum, poſſe etiam deduci ab nimia funiculi aut craſſitudine, aut tenuitate, aut brevitate, aut longitudine. Primæ, & ſecundæ cauſæ exemplum memoratum videbis apud Ruyſchium (5), qui primæ, quippe *non infrequentis* etiam pinxerat (6). Intelligis autem, ut humoris ad embryonem importandi, aut ab ipſo revehendi æquo tum major, tum minor copia ipſi eſt lethalis, ita funiculi vaſa juſto aut capaciora, aut exiliora funiculum poſſe facere aut craſſiorem, aut tenuiorem, nec niſi inter ea, quæ magna ſunt admiratione digna, id ponendum eſſe, quod Ruyſchius (7) unus, quod ſciam, & ſemel vidit, infantem vegetum eſſe natum, in cujus funiculo umbilicali tumor erat *durus*, ex *ſubſtantia* factus *partim carnoſa*, *partim heterogenea*, *pauco humore permixta*; niſi forte exterius ſitus erat, ut premendo, vaſa facere exiliora non poſſet, nec ante poſtremum geſtationis tempus ſatis incrementi ſumere inceperat. Brevior autem cum eſt funiculus; tractus per fœtus agitationes, placentæ vim affert, aut certe noxam, cujus rei extant Obſervationes in Sectione hac Sepulchreti XXXVIII. (8). Ad quas eam addas licet, quæ ab Littrio (9) propoſita eſt, funiculi adeo contorti, ut non tenuior modo, ſed & brevior dimidio eſſet factus. Prælongus vero in crebris, variiſque fœtus motibus opportunus eſt iis in modum aut laquei, aut nodi diſpoſitionibus, ut illum ſtrangulare (10), aut propria vaſa conſtringere vehementius poſſit. Hæc enim vi du-

(1) n. 5. (2) Act. N. C. Tom. 4. Obſerv. 104. (3) Commerc. Litter. A. 1732. Hebd. 20.
(4) Diſſert. de Fœtu perf. §. 15. (5) Advers. Anat. Dec. 2. n. 10.
(6) Theſ. 6. Tab. 2. Fig. 5. & Tab. 3. Fig. 2. (7) Theſ. 9 n. 3. (8) Obſ. 1. §. 7., & 9.
(9) Mem de l' Acad. R. des Sc. A. 1701. (10) Sepulchr. Obſ. 1. cit. §. 8.

vi duplicis, arctique nodi, qui non niſi lenta, cautaque manu diduci potuit, præcluſa invenit Cl. Gutermannus (1), egregie conjiciens, primam nodi formationem indicatam eſſe a motuum fœtus imminutione, poſt hanc autem magis deinceps, magiſque auctam, & cum tandem eorum motuum jam nihil omnino perceptum eſt, nodi arctiſſimam factam conſtrictionem fuiſſe ſignificatam. Sed in placentæ quoque adaucta in dies noxa, ut puta ob funiculi brevitatem, aut propter ſcirrhum, vitiumve aliud, quod in illa plus pluſque creſcat, idem ſucceſſivum motus decrementum, quod abolitio denique conſequatur, accidere, cum ratio indicat, tum præſertim Obſervationes confirmant, quarum aliquam in Sepulchreto (2) invenies, alias ex Diſſertatione (3) conjicere poteris Cl. Petri Stuarti, qui propoſita ab ſe dogmata ex ore Experientiſſimi Friedii ſe fatetur (4) accepiſſe.

26. Nunc placentæ vitia quædam alia, unde abortientes periclitantur, attingemus. Sciebat Ruyſchius (5), plurimos fuiſſe Medicos, qui ignorantes, menſibus geſtationis primis placentas per ſe quidem eſſe parvas, ſed ob multum plerumque ſanguinem concretum, undique arctius adhærentem, multo quam revera ſint, videri ampliores, has apud eas, quæ abortiverant, conſpicati, & fœtum, qui ei amplitudini reſponderet, fruſtra expectantes, cum is, qui fuerat, aut propter exiguitatem non perceptus, excidiſſet, aut propter mollitudinem in nihilum, aut in liquorem abiiſſet; medicamenta fœtum expellentia, non ſine gravi detrimento matri dediſſent. Itaque Medicos de hac facili deceptione cenſuit eſſe admonendos. Quod nos monitum eo magis inculcandum exiſtimamus, quod præter ſanguinem illum adhærentem, augentemque, reapſe æquo magis creſcere placentam ipſam, exiguo fœtu jam mortuo, ſicque tanto facilius oculos eluſuro, de Vateri ſententia, ſupra (6) indicavimus.

27. Sed vitium eſt alterum multo periculoſius. Cum enim fœtus immaturi, aut certe eo tempore, ſi violentia abſit, non prodituri, placenta, ut ſuis petiolis acerba poma, arctius plerumque utero ſit affixa; interdum accidit, ut ſit arctiſſime, idque eo periculo, quod hæc Valſalvæ Obſervatio ſatis commonſtrat.

28. MULIER annos nata tres & triginta, cum, uterum ferens, ex uno in alterum locum grave quoddam pondus ſemel, atque iterum tranſtuliſſet, fœtum quidem ſeptimeſtrem, an octimeſtrem parit; ſed hunc Secundæ non conſequuntur. Poſtridie febri cum rigore corripitur: qua ſemper magis magiſque invaleſcente, paucis poſt diebus reſpirationis gravitas accedit. Interea fœtida materia e naturalibus exibat cum fruſtis Secundarum nonnullis. Denique convulſivi motus, & ſingultus ingruunt: venter valde intumeſcit: & ægra undecimo a partu die moritur. VENTRE aperto, inteſtina, & ventriculus flatibus adeo tumida reperta ſunt, ut hic quadruplo majus ſpatium occuparet, quam ſecundum naturam ſoleat. Diſſecto utero, magna placentæ portio occurrit, cujus pars per os uteri propendebat, pars utero arcte adeo affigebatur, ut vix poſſet, cultri etiam ope, ſeparari. Erat hæc, naturali obſcurata ſtructura, in durum corpus, & peſſime olens conſtipata. Eam autem, cui adhæſerat, uteri partem altior inflammatio occupabat, quæ per reliquam etiam illam faciem, ſed leviter, extendebatur.

29. Sive ad infelicem Partum, de quo jam nobis ſcribendum eſt, ſive ob violentam cauſam, quæ infantem, eo tempore non exiturum, ejecit, ad Abortum Obſervationem hanc referas; manifeſtum eſt, affixam utero placentæ partem mulieri mortem attuliſſe. Eam autem partem, ſoluta reliqua, affixam manſiſſe neceſſe eſt vel ob placentæ vitium, radiculas ibi aut craſſiores, aut longiores, aut crebriores utero infigentis, vel, quod eodem redit, ob hujus vitium, arctioribus ibi, aut profundioribus, aut confertioribus poris eas radiculas excipientis, vel ob vitium aliud aliquod, aut placentæ, uterove peculiare, aut etiam utrique commune. Sed quodcunque id vitium fuerit,

(1) Commerc. Litter. A. 1731. Specim. 20.
(2) §. cit. 7.
(3) De Secundin. Salutif. & cæt. c. 2. §. 8.
(4) in Procem.
(5) Theſ. Anat. 6. n. 81.
(6) n. 17.

fuerit, quod cauſa alia aliqua, conatus illos in transferendo pondere conſecuta, indicata autem a partus acceleratione, videtur auxiſſe; certe Obſervatio hæc ut numerum earum adauget, quibus nituntur contendentes, placentam nunquam eſſe in utero relinquendam; ita Ruyſchii quoque aſſeclis, non ſecus ac tres, quas in Sepulchreto habes Sectione hac XXXVIII. (1), anſam dat ad reponendum, tunc ſaltem non eſſe ad placentæ extractionem properandum, cum arcte adeo eſt utero annexa, ut vix poſſet, ſicut in iſta muliere, cultri etiam ope, ſeparari: hoc enim voluiſſe Ruyſchium (2), cum ad extractionem decurrendum non eſſe monuit, ſi placenta *ita firmiter hæreat utero, ut, niſi expertus ipſe, nemo crediturus ſit*, nimirum ſi *ita teneat uterum, ac ſi illi concreviſſet*: nec vero ipſi, eumque ſequentibus viciſſim deeſſe Obſervationes gravium detrimentorum, atque adeo mortis, approperatæ extractionis violentiam conſecutæ. Equidem non mihi tantum ſumo, ut componam lites vetuſtas, & priuſquam inter multo recentiores agitarentur, inter noſtrates, editis in utramque partem Scriptis plurimis (*) hinc a Monilia, inde a Ramazzino, in longum tempus productas. Hoc tantum dicam, magna pro re nata hic opus eſſe & exercitatione, & prudentia, ut, quod difficillimum eſt, in neutrum præceptorum Celſi peccetur (3): *ſatius eſſe anceps auxilium experiri, quam nullum:* (4) *nec ſubire* tamen *ſpeciem ejus vi occiſæ, quam ſors ipſius interemit.* Et vim ſane timent Graviſſimi Viri, qui poſt utriuſque partis bene perpenſas rationes ſcripſerunt, nec aſſentiuntur, nullum unquam ſive ab arte, ſive potiſſimum a natura, ſi prudenter, ac pauliſper expectes, auxilium ſupereſſe. Quod & ego non ſemel vidi e ſedili in lectulum tranſeunte puerpera, uteroque interea dum paulatim ſe in ea quiete contraheret, Secundas ſimul excutiente. Nec aliter ab ſola puerperæ de uno in alterum locum translatione vidiſſe leges Cl. Hoyerum (5). Quod ſi illa verſaveris, quæ ſuper hac controverſia ſcripta ſunt nuper a Medico Experientiſſimo Andrea Paſta (6); cum omnia perſpicies magna eruditione, doctrinaque tractata, tum præſertim laudabis ejus prudentia conſilia, & monita, in hiſque illud (7), ut ab obſtetricis ſedili, in quo jam feſſa languet mulier, placentam fruſtra nitens eliminare, transferatur in lectulum, ut jacentis cor, uteruſque mox poſſint, quod ſedentis non poterant. Sed in illas, de quibus dicebamus, nunquam non pertimeſcendas, ancipitis deliberationis anguſtias Medicos perſæpe adducit improbanda obſtetricum feſtinatio, earum dico, quæ levibus doloribus vix obortis, cogunt parturientes præproperis conatibus fœtum ejicere. Natura enim paulatim omnia, & pedetentim ad facilem partum diſponens, uteri quoque cum placenta nexus, ſi tempus detur, procliviores ad ſejunctionem facit, imo ut conjunxerat, ſic ipſa diſſolvit: at ſi non datur, circum addita ſanguinis copia magis adſtringit. Quem tunc quo impetu non illuc modo, ſed & alio compellat, ſatis oſtendit fœmina illa (8), cui *inter partus labores, ex niſu fortiori, & intempeſtivo*, rupto plexu Choroide, tantum ſanguinis effuſum eſt, ut *cerebrum in anguſtum notabile ſpatium comprimens*, lethalem induxerit apoplexiam.

30. Gravi quoque reprehenſione eædem obſtetrices ſunt dignæ, cum adeo properant, ut membraneas Secundas ipſæ perrumpant, quod niſi urgente aliqua neceſſitate, ut puta ſi craſſitudine, aut duritie ea ſint, quæ partum, jam facile alioquin proventurum, diutius, nec ſine periculo, morentur, faciendum non eſſe, manifeſtum eſt. Sæpius enim intempeſtiva aquarum effuſione partus non una de cauſa ex facili difficilis fit. Quid? cum ex difficili impoſſibilem, & lethalem faciunt, ut quando, viis non ſatis patentibus vel quod primipara, & provectiore ætate ſit mulier, vel quod oſſium pelvis anguſtior ambitus, tumorve obſtet aliquis, aut quando fœtu non bene ad exitum converſo, ipſæ parturientem ad nimios conatus, nixuſque adi-

(1) Obſ. 10. §. 1. 2. 3. (2) Adverſ. Anat. Dec. 2. n. ultimo.
(*) De his Vid. Epiſt. 8. n. 29. (3) De Medicina l. 2. c. 10. (4) Ibid. l. 5. c. 26. n. 1.
(5) Eph. N. C. Cen. 1. Obſ. 51.
(6) Ragionamento aggiunto al Diſc. int. al Fluſſo di ſangue & cæt. Conſider. 13. (7) n. 185.
(8) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 241.

adigunt, aut quæ fœtum audierunt validius pellere, uterum in contractiones vehementiores, aut ſanguinem certe, & ſpiritus concitando, propinare non dubitant. Unde nihil fieri facilius poteſt, quam ut hinc ſano, & robuſto fœtu, inde autem matre connitente, cum ille naturali via exire nequeat, uterus denique ruptus viam præbeat, qua aut capite, aut pedibus, aut toto corpore in ventris cavum irrumpat, ſeque, & parentem occidat. Utinam rariſſimus hic eſſet rupti uteri caſus: qui non modo rarus non eſt, ſed frequentior, quam plures exiſtimant. Habes certe in Sepulchreti hac ûna Sectione (1) exempla ipſius undena. Ad quæ plura ſunt quæ addi potuiſſent, & poſſunt. Mihi enim in manibus ſunt quatuor, aut quinque Diſſertationes, in quibus de *rupto in partu utero* agitur. Harum ſingulæ non modo nova proponunt; ſed earum aliqua, ut quæ a Cl. Behlingio edita eſt (2), alia ſimul non recentiſſima exempla indicat. Eorum autem frequentia vel ex Scriptis Veslingii noſtri (3) intelligi poteſt, quem miror, cum plures ſane Eruditi Viri uteri a fœtu perrupti Obſervationes collegerint, vix ab uno eſſe nominatum. Veslingius enim cum de uno hujuſmodi caſuum, qui ſibi occurrerat, ſcripſiſſet A. 1640. hæc poſtea ſcripſit A. 1647. *Rumpitur ipſe uterus, quod frequentius, quam creditur, contingit, & jam quater diſſectis a me gravidis obſervavi*. Veslingii autem dictum, præter illa tria, quæ Santorino (4) ſe obtulerunt, exempla, cum unus Chirurgus ſatis comprobat, qui ſexdecim ab ſe eſſe viſa intra annos triginta, Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſi (5) affirmavit, tum Cel. Hallerus (6) magis confirmat, qui *intra quindecim menſes ter* conſpexit. Non ſunt quidem perrupti uteri exempla hæc omnia, ut fœtus in ventris cavum eruperit, & a matre edi, aut a Chirurgo extrahi non potuerit. Pleraque tamen ſunt: cætera autem ut lethalis tunc fuerit vel perfecta, vel inchoata diſruptio uteri, ſatis oſtendunt. In tanta igitur eorum frequentia non præter rationem faciunt, qui ſuſpicantur, inter cauſas cæteras inexpectatæ mulierum mortis, non multo poſt partum ingruentis, hanc eſſe ponendam, præſertim ſi cum ſignis mors ipſa ingruat, quæ percuſſi cordis Celſus (7) propoſuit; nam ex uteri vulnere *morientes, eadem*, inquit, (8), *quæ corde vulnerato, patiuntur*. Quod ſi, fœtu non edito, obeunt, cujus antea magni, ac validi motus percepti ſint, erroribus autem, de quibus dictum eſt, ab obſtetrice admiſſis, omnino & illi, & uteri nixus repente quieverint, mox autem in muliere ſe oſtenderint ſigna indicata; multo magis ei ſuſpicioni èſt locus; tametſi raro per anatomen confirmare id liceat, ubi commortui cum matre infantis notæ, etiam non certiſſimæ, ſe offerunt, ut puta brachii, quod plerique ex iis, qui perrupto utero in ventris cavum non toto corpore irrumpunt, per vaginam ſolent exerere, brachii, inquam, frigus, incipienſque putredinis ſpecies, aliaque hujus generis; tunc enim affines, & conſanguinei, a diſſectionibus ſuarum præſertim mulierum, abhorrentes, Profeſſores non accerſunt, ſed veſpillones, quibus mortuum, ut credunt, utrumque jam tradant.

31. Quoniam vero perrupti uteri cauſa ſæpius eſt obliquus infantis poſitus exitum quærentis, hæc autem obliquitas fere eſt ab uteri ipſius obliquo ſitu; mirari ſubit cum Præcl. Reimanno (9), quî factum ſit, ut cum veteres Medici de hoc uteri vitio & dignoſcendo, & curando ſoliciti fuerint; poſtremis temporibus apud pleroſque neglectum fuiſſe videatur. Hippocratem parum verſaverit neceſſe eſt, qui *ad inguina, & pectinem*, aut contra *ad ſedem converſos uteros* (10); aut *ad dextram*, vel *ad ſiniſtram partem, aut coxam declinantes* (11), aut *tranſverſim ſitum habentes, & obliquos* (12) ab illo propoſitos

(1) Obſ. 2. §. 2. 4., & Obſ. 3. §. 1. 2. 3. 4. 9. 10. 11., & Obſ. 7. §. 3., & Obſ. 12. §. 2.
(2) Meditat. ſuper caſ. rupti in partu uteri §. 5., & 11.
(3) Epiſt. Medic. 25., & 45.
(4) Iſtoria d'un Feto, & cæt. n. 15.
(5) Hiſt. A. 1724. Obſ. Anat. 4.
(6) De rupto in partu Utero Obſ. n. 1.
(7) De Medic. l. 5. c. 26. n. 8.
(8) Ibid. n. 13.
(9) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 79. in Schol.
(10) De Morb. Mulier. l. 2. n. 33.
(11) n. 35.
(12) n. 36.

tos fuiſſe, ignoret, itemque *os ipſorum* ſimul obliquum factum (1) &, quod alibi etiam indicavimus, diſerte ſcriptum, *ſi uteri obliqui fiant, etiam os ipſorum obliquum fieri* (2); ut plura alia ejus loca omittamus. Nec modo Galeni (3) ætate; ſed, ut multa ſæcula, pluresque Medicos, qui illum ſecuti ſunt; ſciens tranſiliam, Joanne Matthæo de Gradi (4), Hercule Saxonia noſtro (5), Roderico a Caſtro (6), aliiſque plurimis deinceps florentibus, medicæ mulieres, obſtetriceſque jubebantur digito inſerto uterini oſculi poſitum inquirere, ut ex eo quam in partem uterus inclinaretur, ipſi dignoſcerent. Sennertum (7) autem ſi cum his conferas; ad quam pauca res jam rediret, & quam leviter attingi inciperet, facile intelliges. Mox autem, ſi quæras apud Riverium, omiſſam hanc tractationem, cognoſces. Rem pene obſoletam reſtituit memoria noſtra in primis Deventrius (8) ſic quidem, ut quod a Veteribus factum non memini, oſtenderet quanti referat ex uterini oris ſitu uteri ſitum in parturientibus dignoſcere; ab uteri enim obliquitate ſæpius difficiles partus fieri. Cui plures egregios Viros & aſſenſos eſſe, & aſſentiri video: quanquam aliqui in ejus obliquitatis cauſa diſſentiant. Sic in duabus Diſſertationibus, quarum alteram A. 1736. alteram octo novemve poſt annis duo Cl. Friedii Diſcipuli ediderunt, memini eam cauſam in altero matricis latere, ob affixam ſibi, quod non ſæpius ſolet, placentam, annexumque huic fœtum graviore facto, collocari, non ſecus ac olim Granius (9) inter cauſas obliquum uterum facientes hanc ſtatuebat, ſi *propter materiam* in altera ejus parte, *vel propter gravitatem acquiſitam fieret tractus alterius partis ad eam*. Sed & Obſervatio, quæ poſtrema omnium huic Sepulchreti XXXVIII. Sectioni addita eſt, videtur illorum ſuffragari ſententiæ. Cauſam tamen præcipuam Veteres in vinculorum alterius partis contractione, aut etiam relaxatione ponebant, ut ſana pars ad contractam, vel relaxata ad ſanam adduceretur. Quorum ſententiam ab adventitiis vinculorum illorum vitiis ad ea, quæ a primordiis quoque eſſe poſſunt, transferre nobis licet per ea, quæ in diſſectionibus animadverſa habemus. Breviora enim ſiniſtræ partis vincula in tenera Virguncula Bononiæ invenimus autumno A. 1706. unde uterus ſiniſtrorſum vergebat. Nihil autem prohibet exiſtimare, quibus uterus aut ab nativa cauſa, aut ab adventitia in latus alterum eſt inclinatus, in iis, cum prægnantes fiunt, in idem latus, niſi quid forte obſtet, pendere. Certe enim ſic primis menſibus eodem pendeat, neceſſe eſt. Cum autem ſic pendens increverit; etſi poſtea ſupra ligamenta ſe extollit; veri quidem ſimilius eſt, ut quam in partem vergere cœpit, in eandem pergat. Plures igitur habes cauſas, quibus uteri, fœtuſque obliquitatem adſcribas. Nec vero quam poſtremo loco poſuimus, rariorem putato; quamvis necdum qui Graafio (10) aſtipulentur, deeſſe videas, obliquum uterum *quandoque*, *licet rarius*, ſe offendiſſe, ſcribenti. Mihi certe id non raro accidiſſe, ex meis intelliges Obſervationibus, quarum, præter eam, quam paulo ante memoravi in Virguncula habitam, octo ad te ſcripſi (11): duas, treſve, alio magis attinentes, alias ſcribam: huc autem quinque inſuper addam, alibi locum non facile habituras.

32. MERETRICEM claudam, ſtaturæ modicæ, annos natam ad quadraginta, intra paucos dies thoracis inflammatio in Noſocomio hoc ſuſtulerat ineunte Martio A. 1717. Quo tempore cum totus eſſem in anatomico Partium Ventris examine; nihil præter hunc inſpexi. ABDOMEN, priuſquam ſectionem inciperem, plures a bubonibus cicatrices oſtendit. Illo diducto, inteſtina flatibus turgida, eoque

(1) Ibid. (2) De Nat. Muliebr. n. 34. (3) De Loc. aff. l. 6. c. 5.
(4) Pract. tr. 4. c. 22. (5) Prælect. Pract. P. 3 c. 11.
(6) De Morb. Mulier. l. 2. c. 17.
(7) Medic. Pract. l. 4. P. 1. S. 2. c. 15. in princip. & c. 16. in fine.
(8) Obſ. Chir. novum lumen exhib. Obſtetric. (9) c. 22. cit.
(10) De Mulier. Organ. c.8. (11) Epiſt. 29. n. 12., & 20; Ep. 35. n. 12., & 16; Ep. 40. n. 24; Ep. 45. n. 16; Ep. 47. n. 18., & 36.

que a frequentiore ſitu dimota, apparuere. Tenuium pars, quæ thoraci propior fuerat, hujus inflammationis, ut ſæpe accidit, particeps fieri inceperat; nec jecur eodem vitio prorſus carebat. Renes magni, in eorumque pelvibus urina quaſi purulenta. Veſicæ autem tunicæ craſſæ, & facies interior inæqualis, an quod lues venerea, quod haud raro ſolet, urinariis organis fuiſſet infeſta? Tubarum uteri altera agglutinata erat teſticulo proximo ſic tamen ut libero orificio illius parti reſponderet, in qua magna erat incluſa veſicula. Teſticulus alter non ita ſanus; ut propterea fortaſſe id, gracillimum alias, vinculum craſſius eſſet per quod cum utero nectebatur. Uterus, alioquin ſanus, in latus (ſiniſtrum, an dexterum ſcriptis non commiſi) vergebat.

33. Etſi mulierem hanc dixi fuiſſe claudam, & clauda quoque fuit earum aliqua, in quibus uteri inclinationem alias (1) deſcribam: etſi Galenus (2) videtur indicare, quibus illa eſt, interdum *in coxam dolorem tranſire, & crus ipſum, quod e regione eſt, per inceſſum claudicare*, & Sennertus (3) ex Philaltæo de quadam refert, quam ob eam cauſam *iſchiade laborare* putabant, Saxonia autem (4) claudicationem pro ſigno ponit, quam in partem uterus inclinet, additque, artum claudicantem non ſolum, ſed & artum ab eodem latere ſuperiorem, ex propria obſervatione, tremore, & ſtupore affici; tamen aut longe majorem inclinationem, quam ego invenerim, deſignant, aut tumor, dolorque uteri, quod Galenus (5) fortaſſe voluit, ad inclinationem adjungitur, ut ſic quidem premi, tendique nervi poſſint, qui per idem pelvis latus crus petunt, & cum ſuperioris artus nervis per Intercoſtalem colligantur. Ego certe in pleriſque earum, quibus uterum inclinatum vidi, ne claudicationem quidem, nedum iſta alia fuiſſe in ulla ipſarum, animadverti. Quod vero Hippocrates (6) ſcripſit, *ſi ex partu crus ab uteris claudum factum fuerit*, id eſt, ut alibi (7) explicat, *ab uteris ad coxam declinantibus*; id quomodo intelligas, ibi oſtendet Reimannus (8) ubi duo, ab ſe viſa, claudicationis ex partu producit exempla. Velim etiam legas Cl. Schoenmezleri (9) conjecturam, qui cum ſæpius puerperas audiviſſet poſt partum difficilem *de gravi femoris, in regione trochanteris majoris, dolore querentes, pariter ac de tractione ejuſdem exteriora, ſeu poſteriora, verſus ſenſibili*, animadvertiſſet autem, *ſimilibus, imo majoribus incommodis* vexari Virginem, cancroſa vaginæ uteri excreſcentia laborantem; conjecit, proximum utero in pelvis facie interiore muſculum Obturatorem Internum poſſe in gravibus partus laboribus, ac nixibus *contundi, inflammari, exulcerari, vel quovis alio modo lædi*, ſicque dolorem illum, eamque tractionem efficere, quippe quia *in fovea trochanteris majoris terminatur*. Perpendenti hæc tibi facile in mentem veniet, poſſe aliquando in difficilis partus conatibus alios quoque, vicinos diſtento utero in pelvi, muſculos, & nominatim Iliacum Internum, & qui Pſoas vocatur detrimenti quidpiam capere, qui muſculi cum ad trochanterem alterum ita pertineant, ut femur attollant, non dolorem modo, ut Obturator ille, ſed & femoris attollendi difficultatem puerperæ afferant pro vario detrimenti gradu minorem, aut majorem, breviorem, aut diuturniorem; nam vel perpetuam interdum, ut in Nobili Matrona Socru noſtra vidimus, quam relictam ſibi narrabat ab ejuſmodi partu, claudicationem. Quæ num forte in ulla earum, quas claudicantes ſecuimus, ab eadem cauſa originem traxiſſet, pro certo nunc meminiſſe non poſſumus. Cæterum, ut illuc redeamus, inclinatum quoque offendimus uterum in nonnullis gibboſis ſic tamen non ut gibbus ab uteri inclinatione fieret, ſed contra, a Spinæ diſtorſione uteri inclinatio, velut in duabus ſaltem, de quibus protinus ſermonem habebimus.

34. ANI-

(1) Ep. 56. n. 26. (2) c. 5. ſupra ad n. 31. cit. (3) c. 16. ibid. cit.
(4) c. 11. ibid. cit. (5) c. cit. (6) De Morb. Mulier. l. 1. n. 16.
(7) l. 2. n. 35. (8) Schol. ſupra ad n. 31. cit.
(9) Commerc. Litter. A. 1736. Hebd. 43. n. 2.

34. ANICULA gibboſa, extremo adeo morbi tempore in Noſocomium illata fuerat, ut is qui fuiſſet, ſcire non potuerim; ſimul enim ferme illata eſt, ac mortua. Itaque perpauca ex ejus cadavere diſcipulis demonſtravi, eoque pauciora, quod virilis optimi cadaveris mihi eo tempore copia erat in Theatro docenti ſub Januarii finem A. 1748. EX THORACE nihil aliud ac cor inſpexi, recte ſe habens, quamvis Coronariis arteriis quatuor, ſicut alibi deſcribam, inſtructum eſſet. Ex Ventre autem renes non ſaniſſima ſuperficie; ut minus miratus ſim, quod veſica, in qua plurimum lotii fuerat, cervicem bene multis ſanguiferis vaſculis diſtinctam haberet. Teſtem dexterum turgidulum non ſecus ac ſi adoleſcentulæ fuiſſet; ſed diſtentus erat ab incluſa non parva hydatide. Imam Spinam denique ita diſtortam, ut dextrorſum uterus vergeret, ſiniſtra autem Iliaca vena longior duplo eſſet, quam dextera.

35. VETULÆ alterius gibboſæ, ex diuturno, graviſſimoque cruris ulcere ibidem mortuæ, renes, & genitalia eodem ferme anni tempore, ſed biennio ante, ad me in Gymnaſium allata fuerant. REN dexter naturali quidem erat forma, & magnitudine. Siniſter vero, cum ipſum longitudine æquaret, latitudine erat tanto minori, ut ea res in omnium oculos ſtatim incurreret. Num ob Spinam ad ſuperiores lumborum vertebras ſiniſtrorſum contortam, dicere non poſſum, qui cadaver ipſum non viderim. Inferius certe dextrorſum adeo intorquebatur, ut in idem latus penderet uterus: quod hujus vinculum Teres dexterum, multo quam ſiniſtrum, brevius oſtendebat: cujus brevitatis ut mihi fidem facere poſſent, qui e corpore ademerant, abdominis particulam, per quam e ventre erumpebat, illi annexam reliquerant.

36. Ob Teretis alterius vinculi brevitatem tractum in id latus uterum in tribus tamen aliis fœminis vidi, quarum accepiſti olim hiſtorias (1). Quod idcirco memoro, quia poſt Riolanum (2) nullum, niſi Latum, vinculum, quod ſolum fortaſſe brevius erat, in ſua hujus generis Obſervatione memorantem, non deeſſe alios video, & nominatim Weitbrechtum (3), qui ſemper ab altero Latorum id fieri, credant. Ego vero ut ab utriuſque in uno eodemque latere vinculi brevitate, aut altero in latere laxitate fieri interdum, cenſeo, ita Lato dumtaxat breviori, ſi ſocium Teres ſit laxius, aut Tereti dumtaxat, ſi laxius ſit Latum, rem alias deberi, puto. Lati autem utriuſque laxitati tribuo quod retrorſum uterus, aut antrorſum concidat, velut in muliere, de qua ſcripſi ad te Epiſtola XLV. (4); quanquam in ea aliquanto minus laxum, minuſve breve ſiniſtrum fuerit, oportet, cum uterus ſiniſtro lateri propior eſſet aliquanto. Nunc reliquas accipe Obſervationes.

37. MULIERI annos natæ triginta quinque, cum lactaret, vomica in pulmone non ita pridem rupta erat. Dum pus expectorare potuit, vixit. Cum expectoratio biduum ſubſtitiſſet, in Noſocomio vivere deſiit inter initia Decembris A. 1740. CADAVERIS non emaciati, &, ſi thoracem excipias, quem aperire conſulto noluimus, anatomicis perquiſitionibus ſatis idonei, pleraque alia diſſecta ſunt; ſed nihil ea cura, qua Venter. In hoc igitur cum alia, quæ huc non attinent, tum hæc adnotata ſunt. Ventriculus prælongus, antequam ad pylori Antrum perveniret, ſe contrahebat per tractum aliquot digitorum; mox rurſus in illud Antrum ſe explicabat. Colon inteſtinum, præterquam initio, adeo contractum erat, ut digiti pollicis craſſitiem vix ſuperaret. Tenuia inteſtina a ſiniſtris quaſi inflammata quibuſdam locis videbantur; niſi id forte erat a teretibus lumbricis, quorum aliquis in ventriculo fuerat. Lien carneo intus, non atro, colore, magnitudine ferme naturali. At jecur magnum, in ſiniſtrum hypochondrium ſe extendebat, lobum autem dexterum habebat in facie cava per profundam, nec brevem, fiſſuram duos in lobos pene diviſum. Hepatici ductus radices intra jecur, alioqui ſa-

(1) Epiſt. 29. n. 12., & 20; & Epiſt. 35. n. 16. (2) Anthropogr. l. 2. c. 35.
(3) Syndeſmolog. Sect. 6. §. 41. (4) n. 16.

ſanum, multo craſſiores offendi, quam earum, extra jecur prodeuntium, craſſitudo proportione poſtularet. Renum ſuperficies locis nonnullis inæqualis, ſana tamen interiore ſubſtantia. In ventris pelvi aqua non multa. Uterus valde in latus dexterum inclinatus; ut tuba, & teſtis ab ea parte in arctum compulſa, ab altera multo latiorem haberent ſedem. Denique ſecto ad diaphragma venæ Cavæ trunco, ſanguis defluxit niger, in grumoſque concretus.

38. ANUI crus dexterum canis momorderat. Poſtea cum ſiti magna alvi fluxus, & febricula acceſſerant. Poſt multos dies ille defiit; non hæc. Tum vomitu correpta eſt, quo lumbricos etiam rejecit. Denique finito vomitu, paulatim deficiens, ibidem eſt mortua ſub initium Martii 1741. Huic ægrotanti pulſus quidem nunquam validus fuit; raras tamen habuit intermiſſiones: tuſſis etiam fuit aliquando, ſed levis. Quæ duo cur addiderim, per te intelliges, cum quæ in corde, & quæ ad pulmones adnotaverim, mox ſcribam. Neque enim ventris tantum, ſed & thoracis, & capitis interiora, atque alias præterea, quæ huc minus attinent, ſtrigoſiſſimi cadaveris partes, quamvis intra perpaucos dies, ſatis diligenter luſtravimus. CEREBRUM diſſecturi, aereas bullulas in vaſis animadvertimus meningis Tenuis, & ſub hac aquam, ut deinde in ventriculis quoque, ſed non multam, neque ut Choroides plexus pallerent. Thorace recluſo, pulmones offendimus aere turgidos, ad ipſoſque Bronchiales glandulas multas, & in his aliquas amplificatas, nec ſine tartarea incluſa materia. Cordis uterque ventriculus polypoſis fartus erat concretionibus, quas inter ſanguis ater, ipſæ autem ex albo flavæ, & nonnullæ craſſæ, non facile diſcerpendæ. Mitrales valvulæ ad imum ex compacta, albaque intus ſubſtantia factæ, eaque præſertim, quæ Magnæ arteriæ propior eſt. Cujus valvularum nulla inchoamentis oſſeis prorſus caruit: una autem qua facie parietem arteriæ reſpiciebat, tota fere erat oſſea, eoque aſpera, & inæqualis particulis videlicet, quas revera oſſeas diceres, quaſi granorum ſabuli inſtar, quorum alia aliis impoſita ſint, paſſim exſtantibus. Facie altera corpuſculum, a me reſtitutum, ſuperius divulſum, in carneam excreſcentiam, paulo quam ipſum, majorem, degenerabat. In Ventre, quem primum omnium ſecueramus, ventriculus occurrit aere ſubtumidus, & per ſe magnus, eo uſque deſcendens, ut ſubjectum ipſi inteſtinum Colon eſſet infra umbilicum. Quod inteſtinum, ut in ea, de qua noviſſime dictum eſt, fœmina (1), totum, ſi initium ejus excipias, quod cum Cæco erat aere turgidum, adeo ſe contraxerat, ut unum ex Tenuibus eſſe videretur. Contra, Duodenum multo amplius erat, quam ſolet, longiorique inſuper tractu a dextris vertebrarum ſe demittebat. Tenuia reliqua obſoleto, & livido colore erant. Meſaræi glandulæ non exiguæ, ſed mediocres, ſub levi pinguedine, & viſu, & tactu percipiebantur. Jecur magnum: in eoque ſulci duo, quaſi digitis non leviter impreſſi, a convexæ faciei ſummo, inter ſe ferme paralleli, non breviſſimum ad tractum antrorſum deſcendebant. Æquo craſſior lien, & gibba facie quibuſdam quaſi granis ſubaſper, colore autem intus pallido. Uterus denique ſiniſtrorſum inclinatus, totam habuit interiorem faciem aſperam, nec tamen exulceratam, quamvis atro ſanguine fœdam, totam, inquam, fundi, non cervicis, tametſi uterini oſculi corona erat craſſior.

39. Nec mihi præter eas, quas pollicitus ſum, aliæ deſunt uteri, in latus alterum, ſed a tumore in oppoſito latere, inclinati, Obſervationes. Satis autem in præſentia hæ ſunt, quas ad octo addidi, aliis Litteris ad te ſcriptas, primum ut intelligas, uteri obliquitatem non eſſe rariſſimam, deinde, ut omnibus inter ſe collatis, noſcas, num ſæpius illa, quod nonnulli videntur credere, dextrorſum accidat, an haud minus ſæpe ſiniſtrorſum. Non hic vacat alienas Obſervationes inſpicere. Sed tamen de duabus, quas in Sepulchreto legiſſe memini Joannis Riolani alteram (2), alteram Franciſci Sylvii (3), illa dextrorſum, hæc ſiniſtrorſum proponit.

(1) n. 37. (2) Sect. hac 38. Obſ. 9. §. 8. (3) Sect. 10. libri hujus 3. Obſ. 28.

Illud denique, collatis noſtris omnibus, facile colliges: quæ Ruyſchius (1) gravia incommoda ab laterali uteri inclinatione fuiſſe, credidit, dolorem hypogaſtrii, conatum expellendi frequentiſſimum, mingendi deſiderium continuum, aut certe non ſatis expeditam mictionem, de his fœminas, in quibus a me id vitium uteri deprehenſum eſt, non eſſe conqueſtas; tametſi in quibuſdam non leve id eſſet, nec defuerit crebra Medicorum interrogatio, quænam ipſas male haberent. Quin Ruyſchiana Icon (2), qua inclinatus uterus exhibetur, non oſtendit eam quoque annexæ vaginæ partem, quacum arcte ſcimus urethræ initium cohærere, ſic inclinatam, ut oporteret ad mictionis incommoda illa cum Ruyſchio inde repetenda. Sed de obliquitate uteri ſatis. Rara eſt contorſionis ad obliquitatem additæ Obſervatio, in hiſtoriis legenda, quæ in extrema parte ſunt laudabilis Diſſertationis Rudolphi Jacobi Camerarii (3). Repertus enim eſt uterus *in latus ſiniſtrum ita inclinatus, ut pars fundi anterior verſus idem latus ſimul intorta videretur*. Eratque ea *intorſio*, ut mox (4) ſcribitur, *conſpicua*, & *orificium uteri anguſtando*, *partum forte ſimul impediebat*, fœtus præſertim & peſſime locati, & æquo majoris, & in matre parva, eademque obeſa. Vides, quot interdum poſſint infelicis partus cauſæ uno tempore convenire. Sunt vero & aliæ, ut cum cervix uteri excreſcentia aliqua occluditur, velut in muliere, cujus diſſectionem Hiſtoria exhibet Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (5): aut cum os uteri duritie eſt ferme cartilaginea, quale in fœmina, annos nata necdum quadraginta deprehendit Præcl. Helmſtadienſis Profeſſor Fabricius (6), & merito, quippe vehementer reſiſtens neceſſariæ in partu dilatationi, inter cauſas partus difficilis, & præternaturalis referri, cenſuit: ſive cum funiculus umbilicalis multo brevior, quam ſolet, obſtat fœtus, exitum ſibi molientis conatibus, aut ſi hi validiores ſint, ad præproperam placentæ avulſionem, imo etiam ad ſui ipſius abruptionem eſt aptus. Sic videbis, quanto in periculo & fœtus, & mater fuerint, cum funiculus *vix 6. tranſverſos digitos longus* a Cl. Stegmanno (7) conſpectus eſt. Ex reliquis autem partus difficilis cauſis, quando prope innumeræ ſunt, & alia nobis multa adhuc, & varia reſtant; unam, ſed inter illarum præcipuas non infrequentem, hoc loco præſtabit attingere.

40. Ea eſt fœtus in utero mortuus. Qui hanc primum difficultatem creat, ut plurimum dubitatur; num revera ſit mortuus. Erant olim qui nimis facile, ut triſtia docuerunt exempla, in ſignis quibuſdam acquieſcerent, & ſi meconium, exempli cauſa, per naturalia parturientis deflueret, extinctum jam eſſe fœtum, non dubitarent. Cujus fallaciam ſigni cum alii alibi, tum ipſe multo evidentiſſime hic cognovi A. 1730. Mercatoris uxor annos nata circiter undetriginta, a triennio ferme loco vini aquam bibens, cum ad legitimum quinctæ, an ſextæ geſtationis uteri terminum non infeliciter perveniſſet, tantam aquarum vim uno, atque eodem tempore e genitalibus profudit, ut omnes mirarentur; non ipſa. Sciebat enim, ſe multo plus aquæ bibiſſe in hac geſtatione, eamque per urinæ vias menſe ultimo parcius, quam ſolebat, prodiiſſe. Illud mirabatur, cum alias aquarum effuſionem ſemper infantes ſuis cum Secundis illico ſecuti eſſent, partuſque fuiſſent feliciſſimi, tametſi illi omnes intra diem quinctumdecimum vivere deſiiſſent; mirabatur, inquam, nunc poſt aquas profuſas pridie ſub auroram, qui dies fuerat XII. Kalendas Martii, alterum jam adveniſſe diem, neque præter aqueum, qui deſtillare pergebat, humorem, quidquam exiiſſe; cum ecce eodem mane ſimul cum eo humore cœpit meconium defluere. Quamobrem poſt meridiem ad me ventum eſt, ut inviſere, & conſilia conferre cum ejus Medico non gravarer. Quem cum audiviſſem ea facere,

(1) Cent. Obſ. Anat. Chir. 88.
(2) Ibid. Fig. 69.
(3) Specim. Experim. circa Generat. Hiſt. 1.
(4) in Schol.
(5) A. 1705. Obſ. Anat. 7.
(6) Progr. Acad. edit. A. 1750. M. Januar.
(7) Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 113.

re, & dare cogitantem, unde uteri, qui conquieverant, dolores, conatuſque reſtitutum iri, ſperaret; ego vero, inquam, primum omnium quærendum arbitror, an fœtus ea figura ſit diſpoſitus, quæ fecundum naturam requiritur, a qua, ſi vivus ſit, ne abſit, vereor, atque, ut ſic vereat, meconii exitus facit. Sed quid ait obſtetrix? Illa vero, ajunt, in tranſverſum locatum cenſuit, quantum ex materni abdominis contrectatione potuit exiſtimare: Vivum autem eſſe, mater non dubitat, quæ vagientem ſibi videtur audiviſſe. Mittamus hoc, inquam, quod incertum eſt, de vagitu. Illud vero, quod opinionem confirmaret meam (obverſo enim ad vaginam podice, & adjacentibus podici partibus forte compreſſis, potuit etiam necdum reſpiranti ſtercus exprimi) cur obſtetrix immiſſis digitis non comprobavit? Mulier enim, inquiunt, ſe paſſuram id pernegat. Ego vero: quid ſi opus eſſe, dicam, manum in uterum inferere, fœtumque, ſi oporteat, in meliorem figuram converſum, extrahere. Quod ſi illius animus nunc ſlectí non poteſt; ſic habete; niſi aut obſtetrix decepta ſit, aut figura, quam dixit, in meliorem mutetur, ſine Chirurgi tandem opera, ſed nimis ſera fortaſſe, non eſſe infantem proditurum. Quorum alterutrum fuerit, neceſſe eſt. Sed utrumlibet fuerit; mutatam poſtea eſſe figuram, dixerunt, uterique obortis doloribus, infantem naturali figura, quamvis non ſine ſummo ob magnitudinem labore, in lucem denique editum eſſe. Illud eſt certum, quod ad inſtitutum ſermonem maxime attinet, neque ante octavam inſecutæ noctis horam, & viventem adhuc, nam & pauliſper poſtea vixit, prodiiſſe: id eſt horis minimum quindecim, ex quo, intra uterum hærens, ſtercus cœperat emittere; ut evidentiſſime appareat, emiſſionem hanc fallax eſſe emortui fœtus indicium. Hæc autem retuli, quia inhærentem adhuc muliercularum, & vulgi animis errorem non niſi aliis, atque aliis ſubinde additis, & inculcatis Obſervationibus evellas. Neque enim, uti ſupra indicabam, me fugit, quoties idem fuerit antea viſum: quin, ut cætera exempla omittam, ex hiſtoriis paulo ante (1), cum uteri contortionem memorarem, laudatis altera tibi præclare oſtendet, quincto poſt ejectum meconium die puellam eſſe editam vegetam, & vivacem. Scilicet non modo compreſſio aliqua, præſertim ventris, quæ, fœtus corpore male complicato, non difficile accidit, ſed & ſtercoris, tunc ferme fluidi, aut major copia, aut acrimonia inteſtinum irritando, vim poteſt vincere, modicam eo tempore, ſphincteris circumjecti. Quid? quod vis illa non ſolum ob paralyſim, verum etiam ob ſummam virium fœtus infirmitatem nulla eſſe interdum poteſt. Quas vires mox tamen poſſe, ut poſt ſyncopem, refocillato cum matre fœtu, magna ex parte reſtitui, Medicos nunquam oblioviſci decet, qui nolint vel ab aliis pluribus indiciis falli, quæ ad mortuum fœtum dignoſcendum proponi ſolebant. Exemplo ſit nullus in funiculo umbilicali, imo nullus in fœtu arteriarum pulſus. Certum quidem eſt, fœtum vivere, ſi pulſus revera percipiatur. Revera, dixi; nam quod Lanciſius (2) in ſummo Procere accidiſſe narrat, ut in mortui carpo neſcio quis pulſum eſſe contenderet, qui nuſquam niſi in ſui ipſius digitis erat, idem vereor ne multo facilius contingere aliquando poſſit Chirurgo, qui intra calentes mulieris locos digitos ab opere ipſo, & quærendi labore fervidos inſeruerit. Quam ad vitandam fallaciam eos laudo, qui Chirurgum admonuerunt, ut ſimul perceptorum ab ſe ſe pulſuum, ſimul ſuorum, quos in carpo altero animadvertendos a quopiam curet, numerum conferat, ut ſi idem ſit, falli ſe, intelligat; ſin contra, non falli. Verum etſi id, quod diximus, certum eſt; non tamen continuo ſequitur, ſi pulſus nullus ſit, fœtum eſſe mortuum; languere enim maxime tunc vires poſſunt, ſed mox redire. Extra uterum autem propendentis funiculi, aut artus nec pulſus nullus, nec frigus, nec livor ſatis ſigni dant infantis extincti; nam intra contracti uterini oſculi anguſtias ita conſtricti eſſe poſſunt, ut, ſi artum vel gangræna corripere incipiat, ab eoque cuticula

(1) n. 39.

(2) De Subit. Mort. l. 1. c. 16. n. 8.

ticula abſcedere ; periculum quidem ſummum, in quo vita verſetur, manifeſto pateat ; vitam autem jam prorſus defiiſſe, pro certo non pateat . Sane Uratislaviæ etſi *lividum*, *&* *frigidum* erat propendens infantis brachium, ut, tanquam procul dubio mortui, amputandum judicaretur; ipſe tamen *tertia die vivus* editus eſt (1).

41. Attamen ubi aut ipſa evidentium cauſarum, & rerum ſeries, aut pleraque, & conſtantia quidem, aut graviora ſigna, ut cuticulæ e capite facillima abſceſſio, humor ex utero deſtillans cadaveris odore, & ſigna alia ſunt iſtiuſmodi, ubi hæc, inquam, Medicos, Chirurgoſve peritiores illuc adduxerint, ut unanimi conſenſione infantem eſſe intus emortuum cenſeant; altera ſe objicit difficultas, num manibus continuo educere, an aliis uti antea auxiliis præſtet . Memini, cum Bononiæ Medicis ſtudiis operam darem, duabus illuſtribus Matronis uno eodemque anno accidiſſe, ut parere non poſſent, & cum utriuſque fœtus cenſeretur mortuus, ex altera Chirurgi manibus cito detractum, ex altera autem expectatione, & clyſteris præſertim uſu emollientis ſimul & ſtimulantis, fuiſſe ejectum, priore illa paululo poſt mortua, hac ſervata . Qui utriuſque Medicus fuerat, Vir doctiſſimus etſi rationes proferret, cur in illa ſibi fuiſſet properandum, in hac expectare licuiſſet; tamen non parem ex ſervata laudem, atque ex non ſervata notam retulit, injuſtam, ut opinor, ſed tamen apud non ignobiles etiam Medicos, & Chirurgos . Et quanquam minime dubium eſt, quin pro alia rerum conditione aliter agendum ſit; vix tamen, niſi ex concordi Spectatiſſimorum Medicorum ſententia egeris, omnem in ancipitis auxilii uſu reprehenſionem effugies, præſertim ſi forte, ut in hoc, prudentis, exercitatique Chirurgi copia deſit. Neque enim ſatis eſt matrem ſervare ; videndum eſt inſuper, nequid uterus detrimenti capiat . Conſultus ſum annis ſuperioribus pro generoſa Muliere, quæ cum poſt quatuor feliciſſimos partus opus habuiſſet in quincto Chirurgi manibus, qui cum pedibus prodeuntem infantem protrahere poſſet, atque adeo deberet, iis introrſum repulſis, dum in caput vertere, & hoc arrepto educere tandem ſtuderet, mulierem, delicatam alioquin, tandiu, & tam violenter vexavit, ut non modo inflammatoria febris, quæ pene ad interitum perduxit, ſit concitata; ſed & tribus inſecutis partubus infantes nunquam caput, ſed brachium ſemper exerentes, ſe obtulerint, ob virium, ut credibile eſt, certæ parti ipſius uteri illatum ita ut non ex æquo ab omnibus partibus illos ſuſtentando, aut expellendo, figuræ perverſæ cauſa fuerit. Quo magis, ſi nihil eſt, quod properare cogat, & bona partus emortui figura ſit ; parturienti ſpatium, naturæque dandum eſſe arbitror, quo hæc pariendi conatus, doloreſque incitet, illa vero ſimul collectis viribus conniti poſſit: quos nixus utile interdum eſt cautis peritiſque manibus ventri impoſitis nonnihil adjuvare . Sed quia natura aliquando aut in iis doloribus movendis ſegnior eſt, aut non eos, quos vellemus, ſed convulſivos potius, noſtroque propoſito adverſos movet; noſtrarum erit partium hos tempeſtive ſedare, illos, ſi reapſe tamen id poſſumus, promovere. Ad parturientem acceſſitum eſſe me memini, quæ malis, quos dixi, doloribus jam diem unum atque alterum vexata, neque ſomnum poterat capere, neque alimenti quidquam retinere, ſed vomitu omnia cogebatur rejicere . Ei igitur priuſquam vires prorſus collaberentur, cum dimidiatum opii granum dediſſem; ſimul retineri alimentum cœpit, ſimul ſunt dolores illi ſedati; ut mox legitimis doloribus advenientibus, oſculoque uteri, quod priores conſtrictum ſervabant, recluſo, puer feliciter editus ſit . Sic autem agendo, non Deventerii (2) ſolum, quod tunc ſciebam, ſed & eximii Medici Richardi Meadii (3), id quod nunc video, viam tenuiſſe me, gaudeo . At ſegnior natura in altero quidem, de quo dicebam, caſu, ad id accomodatis clyſteribus, atque abdominis inunctionibus primum quoad ejus fieri ſic poteſt, adjuvanda

(1) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 57. in fine.

(2) l. ſupra ad n. 31. cit. c. 17. 26. 50.

(3) Monit. Medic. c. 19. Sect. 5.

da eſt, tum ſi hæc ſatis non faciant, aliqua de eodem genere propinando, quæ naturam invitent potius, quam acrius, nec ſine periculo ſtimulent, aut certe agitent. Rideas fortaſſe ſi id narrem, quod in vico agri Patavini annis ſuperioribus accidiſſe, de certis auctoribus cognovi. Parere non poterat mulier. Chirurgus ejus vici oleum leucoii lutei vulgaris ad uncias quatuor mittit, quo videlicet, ut ſolet, abdomen inungant. Ruſticæ, quæ adſtabant, imperitæ mulieres ad potum credunt eſſe miſſum: itaque continuo dant bibendum. Sic illa parit. Hoc caſu edoctus Chirurgus ejuſdem cheyrini, ut in officinis vocant, olei tantundem tribus, aut quatuor aliis, quas par urgebat difficultas, eodem exitu propinavit. Hinc Patavii notæ mihi fœminæ datum eſt, quæ mortuum ejicere infantem non poterat, & ſic quidem infantis caput aliquanto magis deſcendit: quanquam ob nimiam magnitudinem, cui pelvis imus ambitus par non erat, ſine Chirurgi auxilio prodire non potuit. Leucoii quidem illius flores ad menſes, ad fœtum, ad ſecundas promovendas a Medicis datos eſſe, notiſſimum eſt. Sed oleum, in quo iidem flores macerati fuerint, propinatum eſſe, non memini: nec mirum, cum tot minus injucunda extare in eundem uſum putentur. Attamen haud prorſus inutile fuerit hoc quoque memoraſſe, ſi forte oleo quis credat aut leucoii vim, qualis ea cunque ſit, temperari, aut potius cum hæc exeritur, opportune ſimul leniri, ſi quid, ut in convulſivis doloribus paulo ante oſtendimus, leniendum eſt.

42. Quod ſupra (1) expectari poſſe diximus, niſi quid urgeat, ſic potiſſimum accipias velim, niſi putreſcentis fœtus apparere ſigna incipiant, quæ citius adveniunt ubi jam aquæ ejectæ ſunt; per diſruptas enim membranas ad mortuum corpuſculum aer ſubit, corruptionem illam afferens, quæ ut ſerius plerumque, & ſine acutis parentis febribus ea fœtuum cadavera invadat, quæ extra aeris contactum ſunt, ex hiſtoriis intelliges, quæ diu antea conceptorum fœtuum oſſicula referunt ſive per abdominis abſceſſus, ſive per anum ejecta; matre ut plurimum ſalva. Quæ hiſtoriæ, ex quo ſuam Albucaſis (2) protulit, ad eum numerum excreverunt, ut cum illas non unus collegerit, nonnullæ deſiderentur, quæ addi poterant, plures autem deſint, quæ tunc non extabant. Ex illis eſt, ut opinor, quam ex propria Obſervatione habita A. 1667. vulgavit Dominicus de Marinis (3), cujus fœtus cranium per matris podicem, ut reliqua oſſa, excretum aſſervabat Guilelmus Riva. Ex his autem, quas memoria noſtra vel ſola Italia obtulit, ſunt certe non pauciſſimæ. Nam, ut fœtum prætercam, quem e Recto mulieris inteſtino a ſe extractum, ad me, ut inſpicerem, miſit Chirurgus induſtrius Venetus Nicolaus Patuna, quo de fœtu ipſe (4), & Santorinus (5) ſcripſerunt, idem Santorinus (6) fœminam, in Patavino agro fortaſſe etiam nunc viventem, commemoravit, quæ fœtus oſſa per eandem excluſerat viam, tum Vir Cl. Franciſcus Seraus me per litteras Neapoli datas ſub finem A. 1739. certiorem fecit, indidem excreta fuiſſe ab alia muliere non ita pridem infantis oſſicula. Ex abdominis autem abſceſſibus hoc noſtro ſæculo educta Brixiæ, & Vercellis fœtuum aliorum oſſa Valliſnerius noſter (7), & Cel. Fantonus (8) tradiderunt. Facile aliæ fuerint ætate hac apud noſtrates ejuſdemmodi Obſervationes, quarum aut notitia ad me non pervenerit, aut ſi pervenit, in præſentia non meminerim. Sed quoniam nihil in Re Medica ferme eſt, quod exceptionibus non ſit obnoxium; ideo quæ de putredine paulo ante dixi, ſi aer non ſubeat, ſerius; ſi vero ſubeat, citius, & periculoſius adveniente, ea *plerumque*, non ſemper, vera eſſe poſui, tum aliis, tum duabus Obſervationibus adductus, uno eodemque anno editis (9) a Viris Cl. Reuſnero, & Nebelio. Alter enim

(1) n. 41. (2) Chirurg. l. 2. c. 76. (3) Differt. de re monſtroſa per urinam excreta. (4) Relaz. int. al cadav. d' un Feto & cæt. (5) Inſt. d' un Feto & cæt. (6) Ibid. n. 31. (7) Iſtoria della Generaz. P. 2. c. 17. n. 17. (8) De Obſ. Med., & Anat. Epiſt. 7. (9) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 11. & Cent. 6. Obſ. 52.

enim fœtum proponit quinquemeſtrem in utero mortuum, eumque, etſi ob retentas ſimul Secundas, & aquas aeri aditus non patebat, tamen poſt viginti, haud amplius, hebdomadas excluſum *teterrimo cum fœtore*. Alter vero maturum fœtum legitimo tempore prodire conantem, ſed poſt aquarum effluxum, ſui interitus ſigna tanto certiora præbentem, quod proximis hebdomadis *fœtidus, & ſanguinolentus ichor cum membranarum, fibrarumque carnoſarum fruſtulis per muliebria effluebat*, denique in ſceleton abeuntem, ut crepitus oſſium audiretur quotieſcunque mulier corpus antrorſum, aut retrorſum flectebat, nulla tamen, quæ memoretur, febre, aut gravi alio incommodo conflictata, imo *jam per tres annos* oſſa illa in utero geſtans *citra ſanitatis diſpendium*.

Utinam vero ſicuti emortui tot, præter eos, quos commemoravimus, partus intra viventis matris ventrem diu Sepulchrum habuerunt; ita plures vivi ipſi una cum mortua matre non humarentur, aut ſatis tempore ex ejus cadavere eruerentur. Verum dum Profeſtor quæritur, dum acceſſitur, dum venit, ſæpe ii, qui vivebant, debiliores præſertim, infantes moriuntur, fruſtra mulierculis, viriſve etiam plurimis, æque ac ipſæ, rudibus, & inſcitiæ plenis, interea dum ille veniat, ut matris os apertum ſervetur curantibus, quando potius cum aliqua utilitatis ſpe danda opera eſſet, ut interea parentis corpus, & venter potiſſimum, calens ſervaretur, ratione id præmonſtrante, & Stalpartii filii (1) in canis fœtibus experimento comprobante. Membranis enim involutos cum in aquam tepidam immiſiſſet, etiam poſt aliquot horas pulſus eorum invenit. Quin ex illuſtri in Sileſia Matrona (2), ante horas quatuor jam mortua, adveniens tandem Profeſtor, inciſo abdomine, uteroque, viventem extraxit puellum, cum interea uſque ad illius adventum jugiter *fotibus ſpirituoſis, balſamo embryonum, vinoque generoſo aromatico cum culcitris calidis* extinctæ ventrem fovere non omiſiſſent, inde minime deterriti, quod nullum in utero motum perciperent, ut opinor. Neque enim Obſervationis ſcriptor hæc continuo ſubjeciſſet, quæ ſæpenumero ſunt vera: *Vivit enim ut plurimum fœtus, quanquam non ſemper aperte moveatur*.

43. Satis de parturientibus. Nunc perpauca de puerperis quoque addamus. Pertinet huc Obſervatio, quam pridie Idus Auguſti A. 1707. cum Doctiſſimis Amicis Venetis, Santorino in primis, habuimus, & de qua non ſemel in Adverſariis IV. (3) mentionem injecimus. Nunc totam accipe.

44. MULIER hyſtericis affectionibus obnoxia, & faciei colore illaudabili, aliquot liberorum mater, cum uterum noviſſime ferret, præſenſit, partum proximum ſibi exitialem futurum. Et reapſe inter parturiendum cœpit digitis, & abdomine intumeſcere: mox autem cum puellam peperiſſet pueri loco, quem ſperaverat, & propter ſponſionem etiam quandam multo maluiſſet, idque ipſi de induſtria ab aſſidentibus mulieribus occultatum, maritus per imprudentiam revelaſſet, tanta animi ægritudine correpta eſt, ut illico pulſus deficerent, corpuſque frigeſceret. Tunc hora vix erat, ex quo puellam ediderat, neque præter aliquam membranarum partem, quam ſana & vitalis puella ſecum traxerat, quidquam Secundarum prodierat, ſive quod placenta arctius adhæreret, ſive quod obſtetrix naturæ opem expectandam cenſuiſſet, ut quæ neptem meminiſſet ſuam olim reſtitantem placentam feliciter ejeciſſe decimo jam a partu die. Cum igitur neque pulſus, neque calor redirent; intra ſeſquihoram, ex quo hi defecerant, mors ſupervenit, non intermiſſo, quod in eo pulſuum defectu miraberis, ad ultimum uſque vitæ extremum conſueto ſanguinis ex utero effluxu. CADAVER incidimus hora ab interitu vigeſima quarta. Cujus ex ore, & naribus multa, & graveolens aqua effluebat. Ventris tumor erat tantus, ut majoris, ne in aſciticis quidem, a nobis viſi recordemur. Qui, peritonæo inciſo, non niſi parum ſubſedit; fiebat enim tum a ventriculo, & inteſti-

(1) Exercit. de Nutrit. Fœt. §. 41. in fine.

(2) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 57.

(3) Animad. 26. 27. 39. 43. 45.

teſtinis, aere mirum in modum diſtentis, tum ab utero his ſubjecto, qui rotunda ſui mole totam pelvim non tenebat modo, ſed excedebat. Hunc cum omnibus, quæ ad ipſum attinent, partibus priuſquam excideremus, effuſam in ventris pelvim cruentam aquam animadvertimus. Antea autem vaſa, quæ ſub feminum cute prope genitale ſunt, oppleta ſanguine animadverteramus: & pubis oſſa, qua junguntur inter ſe, cum ante ſectionem digito tentata, dehiſcere, aut certe laxiſſime conjuncta viderentur, reapſe, junctura vix cultro attacta, alterum ab altero diſceſſiſſe, humore aliquo prodeunte. Nec diſſimilia, cum mox juncturas oſſium ilium cum Sacro examinaremus, videre viſi ſumus; ut non longe a vero abiiſse crederemus, qui non ſolum primiparis, ſicut Hippocrates (*) docuit, ſed & aliquando, etiam in partu non valde laborioſo, *coxendices diſparari*, tradiderunt. Exciſum uterum attollentes, prægrandem concreti ſanguinis maſſam per vaginæ orificium effundi, conſpeximus. Nympharum vix quidquam apparuit, an quod in partu cedentes, ne proxima cutis laceretur, ſe extendant, brevi poſt tempore ad priſtinam formam rediture? Sic Fabricius noſter ab Aquapendente (1) priuſquam in Virgine membranam incideret occludentem illud orificium, maximaque impoſiti ſanguinis vi diſtentam, nymphas ferme nullas apparuiſſe, adnotavit, quas mox, illa membrana inciſa, ſublataque tenſione, efformatas, conſpexit. Ex quibus (ſi a partu res ſemper ad eundem modum, ut indicat Dioniſius (2), ſe habet) unum ex nympharum uſibus conjicere cum eo potes. Dum exteriora ſpectabamus, lacunas, quas in Primis Adverſariis (3) anno ſuperiore propoſueram, Amicis oſtendi, ſubalbum, quali in ea fœmina, neque ita pauco, abundabant, humorem exprimens. Mox etiam lymphæductus uteri animadverti, & demonſtravi, quemadmodum & lutei corporis in teſte altero ſtructuram. Sed de his, & de Teretibus uteri vinculis quantam, ob vaſa, quibus magnam partem compinguntur, ſanguine diſtenta, craſſitudinem haberent, & de utero ipſo, quibus ex fibris, ſinibuſque conſtaret, & his, vaſiſque ſanguiferis exterioribus, quam amplis, tum de uterini oſculi amplitudine, nec minori cervicis, quam fundi ipſius dilatatione, creberrimis denique in illo oſculo, imaque cervice mucoſis glandulis; de his, inquam, omnibus ſatis in Quartis Adverſariis (4) ſcriptum eſt. Nunc ſi quid ibi non habuit locum, eſt adjiciendum, ut illam, quemadmodum promiſi, jam totam habeas Obſervationem. Teſtis uterque non ſine aliquo in ſuperficie foraminulo conſpectus eſt, per quod tenue ſpecillum intro admittebatur. In illo autem eodem teſte, in quo luteum corpus, ſubrotunda fuit oſſea cellula, in hujuſque cavo cruentus humor. Tubæ longiores, quam alias ſolent. Vaginæ parietes extenuati, ipſaque multo quidem latior, ſed nihilo brevior, rugis autem dumtaxat aliquot, urethræ corpori glandoſo reſpondentibus. Uteri oſculum ex rubro nigreſcens, & alicubi laceratum. Nullæ intra cervicem exſtantes chordulæ, neque membranulæ. Supremo uteri fundo placentam ſic adhæſiſſe, ut tubæ utriuſque orificia obtegeret, manifeſtum erat. Eademque etiam tum, ex parte, adhærebat. Sed qua adhæſerat, ibi jam valde contracta erant uteri oſcula; qua adhærebat, ampla quantum in illis Adverſariis dictum eſt, veriſſime, ut cætera: quod ideo hic confirmo, ne quibus in talia necdum incidere datum eſt, *paradoxa* alio forte, quam Græci voce hac uti conſueverant, ſenſu videantur. In ſinibus quibuſcum illa oſcula communicabant, nihil erat ſanguinis.

Thorax denique, nam caput non attigimus, pulmones habuit, ſi poſteriora excipias, in quæ ſanguis ob ſupinum cadaveris poſitum, ut ſolet, deſcenderat, totos ex albo fœde liventes. Cor ſupra quam dici poſſit, flaccidum, nihil fere ſanguinis in auriculis, dexteroque ventriculo, nihil autem prorſus in ſiniſtro continebat.

45. Multum quidem ſanguinem, ob pla-

(*) De nat. pueri n. 43. (1) De Chirurg. Operat. ubi de Hymene imperfor. (2) L' Anatom. da l' homme Demonſtr. 4. Sect. 2. (3) Tab. 3. (4) Animadv. ſupra ad n. 43. indicatis.

placentam ex parte ſolutam, per uterum effluxiſſe, non negaverim; copia autem exiiſſe tanta, ut is effluxus mulierem occiderit, dubitari fortaſſe poteſt. Nam neque de ea copia quærentibus nobis ab iis, quæ aſtiterant, fœminis affirmatum eſt, & vaſa quædam ut legiſti, ſanguine etiam poſt mortem erant diſtenta; non *fere ſanguine vacua*, ut Cl. Tabarranus (1) in mulieribus invenit, paucis poſt partum horis profluvio ſanguinis extinctis: tum pulſus, & calor non paulatim antea, ſed tunc repente atque omnino defecerunt, cum res puerperæ moleſta, ac gravis narrata eſt; nihil enim ejuſmodi eo tempore audire convenit fœminas, minuſque illas, quæ, hyſtericis affectionibus obnoxiæ, proclives nervos habent ad convulſiones, quæ ſi viſcera nobilia corripiant, infirmiores facile perdunt, ut mulieri accidiſſe, leges, quæ a prægreſſis laboribus, & ab difficili partu laſſa, mox poſt ipſum, inter loquendum, repente præter omnem opinionem convulſa mortua eſt, cum aliam nullam Cl. Jo. Sebaſt. Albrechtus (2) ſuſpicari cauſam poſſet, niſi moleſtum eo tempore nuncium a puerpera auditum. Neque aliter fœminæ hujus noſtræ mortem accidiſſe, iis omnibus Doctis Medicis viſum eſt, qui cum ea, quæ relata ſunt, mecum audiviſſent, tum cadaveris diſſectioni interfuerunt. Tu vero priuſquam judices, illud etiam attendito, quantum in tumorem, & hunc flatulentum, mulieris venter increverit. Habes autem vel Sectione hac Sepulchreti XXXVIII. quaſdam Obſervationes, quibuſcum noſtram conferas. Primum V., quæ per incuriam ſub numero quoque XIII. repetita eſt, fœminæ, cui mortuæ decima a partu hora totus venter fuit flatibus tumens. Sed quoniam ejus uterus grumis plenus, & multæ vacuationes memorantur, non ſecus ac ab Euſtachio (3) in puerpera illa Romana copioſus ſanguis excretus, in qua renum propria membrana ab incluſis flatibus fuit adeo diſtenta, ut magni tumoris ſpeciem primo intuitu referret; at tu Obſervationes IV. & IX. lege ex iis, quæ in Appendice adjiciuntur. Neutra hæmorrhagiam; ſed utraque intra non nimium a morte tempus ventrem flatibus, ſupra quam dici poſſit, tumidum factum proponit. Quod ſi mulieres iſtas dum parturirent, non poſtquam pepererant, mortuas dicas, earumque primam jam putridum utero fœtum geſſiſſe; vide, quæſo, ut Hoffmannus (4) tametſi inter prævias cauſas abdominis inflationum nimias ſanguinis profuſiones, etiam in partu, reponat; mox tamen iiſdem inflationibus ob contrariam cauſam mulieres obnoxias faciat, ut ſi lochiorum fluxus non rite ſucceſſerit, aut cohibitus omnino fuerit. Quæ non attingo, niſi ut memineris, tumoris ejuſmodi ventris cauſas eſſe plures, & inter ſe diſcrepantes. Ex his tamen quæcunque in fœmina hac noſtra fuerit, ſi hiſtoriam releges, jam fuiſſe noſces, priuſquam ſanguinis profuſio facta eſſet; mulier enim cœperat antequam pareret, digitis, & abdomine intumeſcere. Illi quoque mulieri, de qua ſcripſit Phil. Jac. Hartmannus (5), proximis ante partum diebus a flatibus inteſtina tumebant, qui tumor a partu, tametſi nullum ſanguinis profluvium, imo lochiorum eſſet remora, uſque adeo increvit, ut Coli præſertim inteſtini ſuperior, & inferior tractus *filo tres partes ulnæ longo vix* poſſet comprehendi; itaque ima ejus pars ſphacelo correpta, & rupta ventrem fœtidiſſimis ſordibus opplevit, fœminamque ſecundo a partu die ſuſtulit: cujus utero *intus per omnem ſuperficiem placentæ reliquiæ hærebant*, digito facile avellendæ; in cervice autem ipſa *cruor hæſitabat*. Verum ne de iis ſolum, quæ præter naturam in deſcripto a nobis cadavere occurrerunt; ſed de aliis etiam, quæ ut totam hic haberes hiſtoriam, omiſſa non ſunt, aliquid ſimul attingamus; utinam ne apud Conſarcinatorem, non paucis inſtituto ſuo neceſſariis libris carentem, ſed apud Antonium Sidobre (6) Viri Doctiſſimi legiſſent omnia, quæ cum ipſo de lacteis uteri ductibus communicaverat Chyracus; non enim facile

(1) Obſerv. Anat. n. 36. (2) Act. N. C. Tom. 4. Obſ. 50. (3) Tract. de Renib. c. 45.
(4) Medic. Rat. Tom. 4. P. 4. c. 15. theſ. pathol. §. 8., & 15.
(5) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 102. (6) Tract. de Variol. c. 7.

cile cenſuiſſent, *eoſdem* eſſe ac quos ego lymphæ ductus in puerpera hac vidi. Optaſſem pariter, ut qui hos ab Ruyſchio, aliiſve conſpectos dixerunt, illius locum, & annum quo viderint alii, diſerte indicaſſent, quando ego quo tempore, & quibus oſtendiſſem, non reticueram (1). Qui poſt me conſpexerint, ſcio, inter quos animadvertas velim, doctum quoque Stehelinum (2) in diſtento utero vidiſſe, *fœminæ* videlicet *gravidæ*. Sed qui muliebri utero ex vero, non ex beſtiarum anatome appinxerint, necdum pro certo ſcio; ut non mirer, ſi Illuſtri Viro Heiſtero (3) vaſa hæc, hæc, inquam, *ut humano adhuc utero appinguntur, ficta eſſe videantur*. Quod autem ad oſſa attinet pubis, & ilium, non puto, ex illis te eſſe, qui rariſſime in partu accidere, contendunt, ut eorum juncturæ ita laxæ uti a nobis conſpectæ ſunt, deprehendantur, & cum id accidit, rachitidi potius, lui venereæ, aut cachexiæ, & huic quidem in majori gradu, imputandum. Sed puerpera certe noſtra, quamvis non bono eſſet faciei colore; neque cachexia, in majori præſertim gradu, neque ullo ex aliis illis morbis afficiebatur: nec mihi affinis Matrona ullo omnino ex iis laboraverat, quæ cum in puerperiis de dolore ad juncturam ipſam oſſium pubis quereretur, & eum propterea a me locum tangi, Maritus voluiſſet; diſtans manifeſto alterum ab altero tunc habebat: extra puerperia non habebat. Et cum prope innumeræ hujus generis extent Obſervationes, quas etſi multi collegerunt, quaſdam, ſi recte memini, omiſerunt tamen, & nominatim Veslingii (4) illam, quando in parturiente *pelvim levi impulſu cedere ac vacillare percipiebat, oſſibus tam ſub pube, quam ad latera oſſis ſacri, pollicis minimum ſpatio diductis*: quem digitum Santorino (5) quoque facile fuit in recentibus quibuſdam puerperis inter pubis oſſa indere: cum igitur tot extent Obſervationes, præſtatne credere, in cunctis morbos illos fuiſſe accuſandos, præſertim cum qui illas ſcripſerunt, eorum nullam mentionem injiciunt? an cum diductio ſeu major, ſeu minor non modo non rariſſima ſit, ſed frequens, nequaquam præter naturam eſſe? imo in quibus fit, ab hac fieri; fit enim ſenſim, & ſenſim tollitur, & partum, quo ad ejus fieri poteſt, juvat. Noli enim exiſtimare, ad hunc eſſe inutile id, quod pelvis anguſtias amplificat; nam quæ proferuntur pelvis dimenſiones, quaſi ad fœtus tranſitum ſine ulla oſſium diductione ſufficerent, ſumptæ videntur in ſceleto, cum mentio fiat nulla tot partium, quæ inter nuda illa oſſa, & tranſeuntem infantem ſunt interjectæ, & ne uteri quidem, cujus tunc oſculum ad vaginæ orificium deſcendit: quæ partes ut in multis illas dimenſiones haud ſatis imminuant; at in multis contra imminuere valde poſſunt. Senſim autem ad laxitatem juncturas in his diſponi, ut cum Pinæo in Adverſariis (6) indicavimus, cum in gravidis nonnullis admoto ad juncturam oſſium pubis digito percipiendi occaſionem habuimus, tum, hæc recenſentes, confirmatum per diſſectionem vidimus a Cl. Exup. Joſepho Bertinio (7) duarum mulierum exemplo, alterius quadrimeſtrem, alterius ſeptimeſtrem fœtum gerentium; cartilago enim inter oſſa pubis & *ſolito craſſior* deprehenſa eſt, & *unctuoſo humore imbuta* in earum utraque, ſed in ſecunda præſertim, in qua etiam *ſine ferro*, ſed levi manus auxilio alterum os ilii ab oſſe ſacro plane *divulſum eſt*. Quam in gravidis inchoatam, in parturientibus auctam, ſicque in puerperis ſæpe animadverſam juncturarum pelvis conſtitutionem ſi graves Auctores attendiſſent; non facile, ut opinor, harum diductionem ponentibus objeciſſent, *a lanionibus vix poſſe illas diffringi*, aut duos robuſtos homines hinc, & hinc trahentes, ne ſumma quidem vi oſſa pubis *diducere valuiſſe*. Nec vero id mirum; neque enim ita erant, ut in puerperis, diſpoſita. Sane & eorum ingenium laudo, qui multis ſubnixi argumentis, diductiones iſtas ut *impoſſibiles* oppugnarunt. Sed quod toties conſpectum eſt, id fieri non poſſe, inutile eſt

(1) Adverſ. Anat. IV. Animad. 43. in fine. (2) Tentam. Med. P. 1. Theſ. 6.
(3) Comp. Anat. n. 236. (4) Epiſt. 25. (5) Obſ. Anat. c. 11. §. 4.
(6) III. Animad. 15. (7) Quæſt. de hoc argum. propoſita Præſide Bouvart. n. 5.

eſt probare velle rationibus, quas fruſtra nemo diſſolvendas ſuſcipiet, cum ſatis ſuperque ſit eorum omnium, qui rem viderunt, & iis, qui aderant, oſtenderunt, teſtimoniis certiſſimis ſtatim refellere.

46. Sed puerperas morbi non modo celeres, velut is, de quo noviſſime dictum eſt, aut quem apud Cl. Henricum Sandenium (1) ex *ſeſquipalmari* parietum uteri craſſitudine, vel potius ex ea, quæ non ita rara, imo non infrequens cauſa eſt, nempe uteri ſphacelo in una atque altera deſcriptum videbis a Cl. Jo. Henrico Fuchſio (2); non modo, inquam, puerperas morbi celeres, verum etiam lenti extinguunt: nonnunquam longo poſt partum tempore, imo donec vixerint, male habent. Ut lenta febris ex teſtis, tubæque abſceſsu puerperam abſtulerit, aliis a me Litteris (3) ſcriptum eſt, oſtenſumque ſimul, quî fiat interdum, ut ab laborioſa uteri geſtatione, partuque difficili eæ particulæ magnum detrimentum capiant. Ut vero ejuſdem geſtationis tempore ab utero, viſceribuſque aliis compreſſum, eoque aliquando inflammatum omentum in oblongum, & ferme ſcirrhoſum tumorem conformetur, qui a partu, ut mihi quoque occurrit, in nonnullis reſtat, eaſque dolore nonnunquam, incommodo autem aliquo ſemper afficit, Ruyſchius (4) docuit, & ante ipſum indicavit Bauhinus (5) cum ſcripſit, *nonnullis poſt partum circa ventris medium collectum* omentum *remanere*, *ita ut non leves dolores* (quod tamen, ut dixi, non eſt perpetuum) *perferant*. Et hi quidem acerbiſſimi, & pertinaciſſimi poſt partum in illa fuerant, quæ longo tempore iis conflictata, & tandem confecta (6), omentum habuit contractum in funis modum. Sed veſicæ, & uteri fundo ſic accreverat, ut cum doloribus ea conjungerentur ſymptomata, ob quæ hyſterica aliis, aliis calculoſa viſa fuerat. Huc adde non dolorifica, ſed permoleſta, alia mala, a minus felici partu relicta, claudicationem, uteri prolapſum, urinæ incontinentiam, de quibus ſermo in aliis Epiſtolis, & in hac ipſa (7) ex parte habitus eſt. Denique, omnia enim, quæ huc attinerent, enumerare non eſt animus, *hæmorrhoidas in ore matricis*, id eſt ad vaginæ orificium a Celſo (8) olim, & ab Auctore libri, quem Galeno quondam tribuebant, *de Gyneceis* memoratas, jure meritoque Arantius *cauſam habere fere difficilem partum*, tradidit eo capite (9), quod de hæmorrhoidum illarum noxis, cauſis, ſignis, & curatione conſcripſit. Paulus autem Barbettus (10) addidit, quibus indiciis ſanguis ex ipſis fluens a menſtruo internoſcatur.

47. Poſtremo partus infelicitas non in matre ſolum, ſed etiam in edita prole ſpectanda eſt, ſive hæc mortua, qua de re ſupra dixi, ſive monſtroſa inſuper exeat, ſive demum vivens quidem, ſed aut monſtroſa, aut gravi alio vitio affecta naſcatur. Primum igitur de Monſtris ſeu mortuis, ſeu vivis editis, quædam proferam, minus ad controverſiam, quæ de eorum origine a Viris Doctiſſimis hoc ſæculo agitata eſt, quam ad Obſervationes ipſas ſpectantia, ab hac Valſalvæ initium ducens.

48. MONSTRI, ut vulgo videbatur, bufoni ſimilis, mater ſæpius antea filios nunc mares, nunc fœminas promiſcue pepererat, illos omnes undique ſanos, has autem, quæ duæ fuerant, quarum altera tunc annum agebat XIII., altera paucos annos vixerat, ſurdas ambas, & quod conſequitur, mutas. Noviſſime cum ante octo circiter menſes concepiſſet; toto autem hujus geſtationis ſpatio ſemper mœſta jacuiſſet, & præ mœſtitia ſæpius flere conſueviſſet, fœtus autem motum ſi cum aliorum motu, quos antea ediderat, conferret, adeo languidum animadvertiſſet ut interdum ferme crederet mortuum; eo quo diximus tempore fœmineum fœtum in lucem emiſit, Secundis quidem præditum naturaliter ſe habentibus, ſed aſpectu monſtroſum adeo, ut bufoni potius, quam puellæ, ſimilis, ſi inferiores excipias artus, infimam-

(1) Obſerv. de Prolapſ. Uter. §. 14. in fin.
(2) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 146.
(3) Epiſt. 46. n. 27., & 28.
(4) Cent. Obſ. Anat. Chir. 63.
(5) Theatr. Anat. l. 1. c. 12.
(6) Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 7.
(7) n. 33.
(8) De Med. l. 6. c. 18. n. 9.
(9) 56. in l. de Tumor. p. n.
(10) Anat. Pract. l. 4. ad fin.

mamque ventris partem videretur. Primum erat parvus, ut longitudine palmum non æquaret, ſed hoc tanto brevior eſſet, quantus eſt tranſverſus digitus pollex. Deinde collum omnino deerat, ut mentum contingeret medium pectoris, imo vix digituli intervallo diſtaret a cartilagine Enſiformi. Tum oculi quidem perfecti erant; ſed auriculæ multo inferius, quam ſoleant, collocatæ, ſummos humeros tangebant: os hians: naſus erat ad ſuperiora imperfectus, nam hujus radix, & frons tota deerant. Ad hæc, abdomen quaſi in marſupii cujuſdam modum protuberabat deorſum propendentis, in cujus marſupii medium umbilicalis funiculus, ſecundum naturam conſtitutus, ſe ſe inferebat. Denique artus ſuperiores ita ſterno annectebantur, ut extendi non poſſent. In poſteriore autem corporis facie Spina in tres quaſi gibbos diſtincta cernebatur, quorum ſummus capiti, medius thoraci, infimus ventri reſpondebat. Hæc exterius. ABDOMINIS autem diſſectione compertum eſt, marſupium, in quod extuberabat, laxatis ipſius, non integumentis modo, ſed & muſculis deberi, in eoque, tanquam in ſacco quodam, jecur, lienem, ventriculum, & inteſtina omnia eſſe poſita: quæ alioquin viſcera, ut quæ Thorace continebantur, ad naturæ normam conſtructa erant. Ubi ad Caput ventum eſt, confuſa rerum occurrit compages. Neque enim oſſa, cranii fornicem efficere ſolita, neque cranii cavum inveniebantur; ſed oſſa dumtaxat abnormi figura, alia parva, alia aliquanto majora, inter ſe intricato muſculorum nexu colligata. Cerebri autem ne veſtigium quidem repertum eſt, niſi quod corpora occurrerunt, cerebri nates, & teſtes perbelle referentia; ſed figura tenus; nam exterius membraneis nexibus undique firmata, interius non cerebri ſubſtantiæ ullo pacto ſimilia erant, ſed corpori potius cuidam, mediæ inter glandulofum, & ſpongioſum naturæ. Quod etſi neque cerebrum defuiſſet, & puella hæc vivere potuiſſet; tamen non ſecus ac ſorores, neceſſario ſurda fuiſſet propterea quia utrumque foramen per quod a cerebro ad aures nervi mittuntur, firmiſſima occludebatur membrana, ut ne tenui quidem filamento nerveo ullus relinqueretur tranſitus. Nec vero magis licuit Spinalem medullam, aut principium aliquod invenire, ex quo nervi initium caperent, quæ cæteroquin per ventrem, thoracem, artus naturaliter ferebantur. Nam vel craſſiſſimos, ut puta Crurales, perſequendo ubi ad Spinam accederes, ſenſim fieri exiliores vidiſſes, & in Spinam quidem infigi; verum in hac tota non modo nullam eſſe medullam Spinalem, ſed nec cavum ullum, quo medulla comprehendi poſſet.

49. Etſi Valſalva ſcribere omiſit, mortuus, an vivens hic fœtus editus ſit, nedum quomodo ſe haberent renes, veſica, uterus, nervique per caput diſcurrentes; ea tamen, quæ ſcripſit, ſatis ſunt, ut præclare intelligamus, vitium ejuſdem fœtus præcipuum ad illa attinere, de quibus XII. ad te Epiſtola (1) actum eſt, cum ab hydrocephalo cranium magna ex parte, totum autem cerebrum ſæpe abſumptum eſſe in iſtiuſmodi fœtibus (ſane pro bufonibus non raro habitis (2)) confirmavi, neque exempla (3) eorum reticui, in quibus præterea non ſolum medulla Spinalis, ſed quod multo rarius eſt, inveniri tubus non potuit, quo hæc conderetur. In eam autem Epiſtolam hanc Valſalvæ Obſervationem idcirco non retuli, quod præter illa, habet alia, ſive mentum, ſive ſpinam, ſive artus ſuperiores, ſive demum abdomen, & pleraque ſpectes hujus viſcera, ut huc potius differendam eſſe, cenſuerim. Quo certe ob non abſimiles cauſas diſtuliſſem, ſi tunc habuiſſem, Baronii quoque Obſervationem, quæ paulo inferius (4) ſubjicietur, fortaſſe autem & alteram meam, quæ tertia eſt puellarum, quas ipſe diſſecui, cerebro carentium; omnes enim haud ſecus ac iſta Valſalvæ, & illa Baronii, fœtuum fuerunt ſequioris ſexus: quod ad illud addes, quod in ea Epiſtola (5) obiter animadverti. Sed meam illam Obſervationem tertiam nunc accipe: cui non diſſimilis, præſertim ob Spinam ſimul bifi-

(1) n. 5., & ſeqq. (2) Vid. Haller de Fœtu Hum. ſine cerebro not. 2.
(3) Epiſt. 12. n. 8. (4) n. 52. (5) n. 6.

bifidam, biennio poſt Hafniæ habita eſt (1).

50. MONSTRUM, ſic enim vocabant, triduo, an quatriduo ante hic editum, mihi a Chirurgo quodam oſtenſum eſt Februario menſe A. 1746. Quod ut aſpexi, continuo dixi, cerebro carere. Itaque ut dictum ſectione comprobarem, ad me domum attulit, hæc narrans, mulierem, felicem hactenus aliorum liberorum parentem, felicem quoque hanc ultimam uteri geſtationem habuiſſe. Cum vero ad hujus finem jam veniſſe, aut propius abeſſe, exiſtimaret; difficili præter opinionem partu puellam hanc mortuam, & per pedes ab obſtetrice detractam emiſiſſe. Re tamen vera non paulo minorem vidi, quam eſſe debuiſſet; neque enim ſeptimeſtris fœtus longitudinem æquabat, & parvam quoque, ut dixi (2), illam ſuam Valſalva conſpexerat: quod, ſi caput ab incluſa aqua antea diſtentum amplificatumque concipiamus, non difficile, ſicut alias (3) ad te ſcripſi, intelligi poteſt. Cæterum optime nutritum, nihil male olens, & necdum abſcedente cuticula, pulchrum hoc fuiſſet corpuſculum, quippe reliquis egregie conformatum pleriſque partibus, niſi deformitates hæ acceſſiſſent, quod nullum apparebat collum, & ſupra oculos vix aliquid erat frontis, ex eoque loco pro communibus corporis tegumentis, una erat membrana rubea, quæ capitis, minime ibi extuberantis, imo in poſteriora declivis, ſuperiora obducens, per medium dorſum ad thoracem ferme infimum pergebat, quanto magis deſcendens, tanto minus lata. Sub qua poſteriore membranæ parte aſſurgebant protuberantiæ duæ oſſeæ, ut videbantur, quæ ſingulæ a ſingulis lateribus capitis profectæ, & quo longius ab ipſo deſcendebant, eo minus elatæ, magiſque inter ſe accedentes, Spinam ſubeſſe bifidam indicabant. Ad ejus membranæ latera non deerant integumenta communia, quibus, ut reliquum omne corpus, imum quoque caput utrinque operiebatur, non ſolum auriculis, quæ humeros contingebant, ibi præditum, ſed & capillis; quaſi cute, quæ fuiſſet proxima, a ſummo avulſa, & lacerata, quæ remanſerat cutis capillatæ pars, ea ſe deorſum contraxiſſet. Atque hæc exterius conſpiciebantur. ABDOMEN autem incidendo, primum pinguedo multa in conſpectum venit, quæ paſſim multa pariter ubicunque erat cutis, huic ſubjiciebatur, deinde reliquis diductis parietibus, viſcera omnia tum Ventris, tum mox Thoracis optime conſtituta. Ad Caput denique tranſeunti, ſub inciſa rubra illa membrana, quæ erat tenuis, nihil quod pro cerebri, cerebelli, & Oblongatæ medullæ reliquiis accipere fortaſſe poſſem, apparuit, niſi duo quaſi cornicula, quæ craſſa, mollia, & ex rubro fuſca, ſingula in ſingulis anterioribus baſis cranii lateribus prominebant; diſſecta enim præter concretum ſanguinem, mucoſam quandam oſtendebant materiam. Iis corniculis illa oſſis frontis pars ſuberat, quæ fornicem orbitæ poſteriorem facit. Nam anterior deerat, deerantque ſincipitis oſſa, & de oſſe occipitis quidquid non eſt ante magnum, quod nullum propterea hic erat, ipſius foramen. Temporum autem oſſa erant quidem, ſed deorſum in latera, retrorſumque protenſa. Ad quorum illa foramina, quæ Auditorii ingrediuntur nervi, fruſtra horum, ut aliorum pariter in hac cranii baſi, initia quæſivi. Minuſque idcirco miratus ſum, cum mox oculos, qui ſuis cum palpebris bene erant conformati, inſpectando, Opticos nervos æquo eſſe graciliores, & intra orbitas, ut viſum eſt, deſinentes animadverti. Tum linguam prælongam vidi, nec pro longitudine ſatis latam. Reſpondebat hæc maxillæ Inferiori, cujus ea erat longitudo, ut ultra Superiorem, quamvis hic inter deſcendendum valde in anteriora protenſam, ſe antrorſum extenderet; neque tamen ejus partes dextera, & ſiniſtra quo magis a mento recedebant, eo magis, ut ſolent, inter ſe diſtabant. Itaque longius quidem, ſed multo quam conſuevit, anguſtius erat inter utramque intervallum, quod ſingularis inſuper arctabat utriuſque craſſitudo. Ad menti autem inferiora, nulla interceden-te,

(1) Vid. Rob. Steph. Henrici Deſcript. Omenti not. ad §. 11.

(2) n. 48.

(3) Epiſt. 12. n. 7.

te, ut in pueris, linea, ambæ in unum os coaluerant. Jam vero ut dicam de Spina; non huic omnes revera deerant colli vertebræ, ſed tres dumtaxat, cæteræ autem erant inter ſe conſtipatæ, ut quædam nonnullarum partes cum proximarum partibus concretæ eſſent. Quod etiam in duabus, aut tribus ex iis, quæ in thorace ſupremæ ſunt, cernebatur, quarum vel ipſa erant Corpora in unum conjuncta. Ab his Spina incipiebat ſimul retrorſum ire, ſimul ſe in latus ſiniſtrum curvare: quæ incurvatio ubi ad lumborum vertebras ferme pervenerat, in contrarium mutabatur, ſicque per Sacrum etiam os pergebat. Sed prima incurvatio multo erat major, quam altera; quare hæc cum paululum attolleret os ilium ſiniſtrum, illa ſcapulam dexteram valde attollebat, & ut coſtæ univerſæ aliter in eo, quam in oppoſito latere, proſtarent, efficiebat. Erant autem coſtæ a dextris undecim, a ſiniſtris duodecim, cum thoracis vertebræ eſſent omnino undecim, lumbares ſex. Quod vero adnotatione dignius fuit, bifida reapſe erat Spina. Namque ut ſumma cervicis vertebra, ita omnes deinceps reliquæ, ſi quæ infra penultimam ſunt lumborum excipias, quidquid oſſis Corporibus ipſarum additur, ut pro Spinali includenda medulla tubum efficiant, id omne hinc & hinc reclinatum ad latera, expanſumque habebant.; ut duæ illæ exterius fierent protuberantiæ, de quibus ſupra dictum eſt. Itaque non ſecus atque in celebri Littrii (1) Obſervatione, ut nullus tubus, ſic nulla erat hic Spinalis medulla. Videbis, ſiquando Patavium veneris, univerſum ſceletum, a Mediavia noſtro diligenter apparatum, eaque omnia, quæ in oſſibus deſcripſi, præclare oſtendens. Eſſet autem aſpectu multo pulchrius, ſi ut in cæteris, quæ plurima habeo, fœtuum ſceletis, ita in hoc quoque oſſa omnia ad albedinem perduci potuiſſent. Quæ etſi dura ſunt, neque ulla ab eo cura prætermiſſa eſt; tamen, quod omittendum non credidi ad Obſervationis hujus complementum, fuſcus quidam, & ſubniger color a certis præſertim oſſibus, & nominatim a pleriſque eorum, quæ in artubus longiora ſunt, penitus auferri non potuit. De quibus longioribus artuum oſſibus nec illud ſilendum eſt, minori eſſe craſſitudine, quam in fœtibus paris huic altitudinis ſolent, majori autem longitudine.

51. Anno eodem 1746. cum forte Septembrem menſem in Patria traducerem mea, Philippus Baronius, Baronii illius, qui de Pleuropneumonia ſcripſit, prone-pos, meus olim gratus auditor, tunc autem apud Meldulenſes ſuos, qui ipſum ante diem amiſerunt, Medicus exercitatiſſimus, ad me cum Iconibus Obſervationem miſit, illis ab ſe diebus habitam, quæ cum Valſalvæ Obſervationi, paulo ante (2) propoſitæ, non una in re conſimilis ſit, hoc loco non omittetur.

52. MONSTROSAM, quincto geſtationis menſe jam exacto, puellam ejecit mulier annum quidem agens trigeſimum ſextum, ſed decolor, gracilis, a laboribus, quos ſupra vires pertulerat, praviſque cibis diu, multumque extenuata. Quæ præterquam quod minus firma eſſet valetudine, viro quoque juncta erat non robuſto, atque adeo torpido: ultimiſque ante abortionem hanc menſibus territam ſe in ſomniis facie perſimili iſtius, quæ in puella erat, teſtabatur. Scilicet ultra ſupercilia nihil erat frontis, aut capitis: naſus depreſſus, os hians, auriculæ humeros contingentes, dexteraque earum deorſum valde inclinata: nullum collum, nullum mentum, quippe facie infra auriculas, & os continuo in pectus deſinente, ut ſicuti ſuperiore, ita inferiore quoque careret ſua parte. Abdominis muſculi, & communia, ipſis impoſita, corporis integumenta, anteriorem ventris multo maximam partem non conveſtiebant; ſed eam laxa, & in ampliſſimi marſupii modum extenſa membrana operiebat, in quam muſculi, & integumenta illa, paulatim ſenſimque extenuata, demum abire videbantur. Intra hanc membranam, tenuitate pellucidam, jecur, & inteſtina conſpiciebantur, extrorſum propendentia. Pollex digitus in dextera deſiderabatur: quæ manus ita ſurſum retorta erat, ut inter ſe, & brachium com-

[1] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1701.

[2] n. 48.

comprehenderet angulum ferme normalem. Hæc a fronte. A tergo autem videre erat dorſi regionem capillis inſtructam: ad ejuſque regionis ſummum medio inter ſcapulas loco amplam profundamque rimam, alterius oris inſtar hiantem, quam vertebræ, ibi dehiſcentes, faciebant. Nec multo ſupra eam rimam, ab occipite lata oriebatur baſi planus quidam quaſi muſculus, qui, ut erat cætera ſolutus, ſi antrorſum verſus extenderetur, oculos, naſumque ex parte obtegebat; ſin ad poſteriora reclinaretur, ad lumbos uſque operiebat dorſum. Erat autem is adulti hominis linguæ ſimillimus figura, & magnitudine. Ex quo puellæ hujus parvitatem facile poteris intelligere. Tametſi in hac deſcriptione nonnulla deſunt, eaque præſertim, quæ per diſſectionem, ſi licuiſſet, inquiri debebant; tamen ex frontis, & reliqui, ut ex Iconibus adjunctis colligo, cranii fornicis defectu, itemque ex foramine, ſeu mavis rima, qua ſupremæ hiabant vertebræ, ſatis intelligere mihi videor, non minus in hoc, quam in Forolivienſi fœtu (1), quocum hunc conferes, cerebrum defuiſſe. Cæterum & mihi A. 1735. fœtum Patavii inſpicere licuit, ſecare non licuit, cujus huc, accurate a me tunc collectam, hiſtoriam addam cum ob alia ad matrem, ipſumque attinentia, tum quia in eo certe, quod ab abdomen attinet, & ſine diſſectione conſpici potuit, ad propoſitas Valſalvæ, & Baronii Obſervationes proxime accedit.

53. MONSTROSUM infantem Matrona peperit nata annos unum & quadraginta, ſic ſatis ſana, plurimorum certe liberorum parens, quos feliciter geſtatos, optimeque omnes conformatos ediderat. Huic noviſſimo Octobri menſe, & deinceps cæteris ad diem uſque XI. Kal. Julii nec menſtruus ſanguis provenerat, & venter deinde ſuo tempore, mammæque intumuerant, & cum bono faciei colore ſatis bona valetudo fuerat. Nec tamen ſe gravidam eſſe putabat propterea quod plura deerant cæterarum geſtationum indicia, tantus in primis ventris tumor, quantus alias ſolebat, & infantis motus, qui alias maximus, & aſſiduus, nunc autem nullus. Huc illud acceſſerat ultimis menſibus, ut in hypogaſtrio tumor durus, & circumſcriptus, oblongæ inſtar diſtentæ veſicæ, plerumque perciperetur, qui mox repente evaneſcere videbatur. Cum hæc ita eſſent, cumque ultima ante prænotatum diem hebdomada inſolita urinæ ſæpius reddendæ neceſſitas, & ſenſus ponderis naturalia verſus acceſſiſſent, mox autem mammæ triduo ante nonnihil detumuiſſent, & pridie denique fuſci, craſſique humoris, ſubcruenti autem matutino inſequentis diei tempore perpaucæ guttæ e naturalibus defluxiſſent; obortis a prandio parturientium doloribus, perfacile, & nulla adjuvante obſtetrice integram adhuc membranam amnion, nam chorion ſurſum erat revolutum, cum annexa placenta edidit. Quæ longis ſæpius partus doloribus, & difficili, tardaque placentæ ejectione conflictari alias conſueviſſet, novam hanc tantam facilitatem eo magis mirabatur, quod cum & menſtruorum, & partus tempore plurimum effundere ſanguinem ſolita eſſet, nunc paucus, ut proximis pariter, ſi unum excipias, diebus exiret. Atque ut de matre nunc omnia abſolvam; ſurrexit ad ſolita domeſtica munia, non trigeſimo, ut poſt alios partus, ſed tertio, an quarto poſt die, & mox etiam domo egreſſa eſt, neque ea res non robuſtæ alioquin mulieri noxæ fuit; imo, ſi unquam alias, bene ſe habuit, poſteaque rurſus uterum geſſit, & vivam, egregieque conformatam prolem edidit. Sed contra ut deformis eſſet quam tunc ejecerat, ſcribamus. Secundæ, quantum judicare potui, ab naturæ norma non diſcrepabant, niſi quod placenta pro eo quod mihi deſignatum fuit, integri amnii volumine, aliquanto minor viſa eſt; diametro enim erat tranſverſorum digitorum trium cum dimidio. In amnio cùm ſubflava, & turbida aqua, nec tamen fœtida, mortuus infans non minus longus mihi quidem eſt viſus, quam eſſe ut plurimum ſolent, qui inter quinctum, & ſextum menſem ejiciuntur. Facies ei prælonga, in qua carnoſus, ut videbatur, globulus ex imæ frontis medio prominebat.

(1) Vid. Epiſt. Anat. 20. n. 56., & ſeq.

bat. Sub eo oculi, inter ſe contingentes, nullus enim erat naſus, non palpebris, ſed pellucente membrana, per quam tranſpiciebantur, obducti. Os ſuo loco, quod hians denticulos Inciſores oſtendebat. Apertum erat in medio abdomen, ex eoque inteſtina effuſa. Aperta quoque ad lumbos communia corporis tegumenta, ſed hiatu ultra illa non deſcendente. Artus etiam omnes peſſime habebant, Superiores quidem a cubito deorſum; quam breviſſima enim erant brachia, & contorta, hiſque manus pariter contortæ addebantur. Inferiores autem in diſtortos deſinebant pedes; crus vero ſiniſtrum ab arcte advoluto umbilicali funiculo aut fractum erat, aut magis, quam cætera, diſtortum.

54. Quid? ſi mater horribilis cujuſdam ſupplicii ſpectaculo interfuiſſet, aut quidpiam tale pictum vidiſſet, aut ſaltem, ut ea, de qua paulo ſupra (1) dictum eſt, ſomniaſſet. Illa vero ſe quidquam ejuſmodi aſpexiſſe, aut vigilantem, dormientemve cogitaſſe pernegabat, aut vim ullam ſive cadendo, ſive conſtringendo, comprimendove, ſeu denique vehementius concutiendo; nam hujus quoque cauſæ in violentiſſima convulſiva tuſſi exemplum (2) habemus; gravido ventri attuliſſe: hoc tantum, ſe tota ea geſtatione ægro, triſtique animo fuiſſe, fatebatur; ut ſi geſtationes horum quatuor monſtroſorum fœtuum, & Forolivienſis quoque illius (3), inter ſe conferamus, mirum ſit, ejus, quem ſecundo loco (4) deſcripſimus, felicem adeo geſtationem fuiſſe. Cæterum quæ modo quaſi adverſus vires maternæ imaginationis dicebam, ſic accipias velim, ut ſi ab homine ſint, cui minime placeat quidquid monſtroſi in prole occurrat, continuo a viribus illis repetere. Extant enim plures vitiorum ejuſmodi, & ejus nominatim, de quo loquimur, enumerationes non modo apud Conſarcinatores, verum etiam apud Illuſtres Viros, qui exemplum illorum vitiorum, aut ejus generis aliquod ab ſe, aut ab aliis viſum primi ediderunt (5). Tu vero ſi pleroſque eorum inſpicias, ex quibus exempla producuntur, videbis, quam facile a prægnantium imaginatione illa repetantur, & tunc etiam cum a violentia quapiam externa deduci ſatis poſſent, partes ſuæ imaginationi quoque aſſignentur. Quæ tametſi probare non poſſum; eſt tamen viciſſim ubi durius mihi videatur a communi iſta Summis etiam Viris ſententia prorſus diſcedere. Quæ Boerhaavius (6), quæ Swietenius (7), quæ alii graves, ſpectatæque fidei Auctores ab ſe conſpecta de hoc genere fuiſſe, ajunt, nemo pro veris non accipiet. Singula ab interno vitio aliquo poſſe alias fieri ſi quis contendat, non pertinaciter negabo. Sed tunc indidem facta eſſe, non potero facile fateri. Incidit in naſi globulum prægnantis fœminæ mori bacca; & infans prodit, in cujus naſi globulo mori exſtat bacca, magnitudine, colore, ſubrotundis acinis, ſcabritie, minimiſque pilis *perfecte expreſſa*. In alterius gravidæ cervicem ex arbore decidit eruca, quæ ægre inde amoveri potuit; & puella naſcitur, in cujus cervicis cute prominet erucæ effigies variis coloribus, erectis pilis, verbo, ſic veræ erucæ ſimilis, ut ne *ovum* quidem *ovo ſimilius eſſe poſſit*. Alia mendicum labiis leporinis deformem aſpicit non ſine horrore; & filium edit, labia fiſſuris deformata, viſis in mendico *etiam ad dimenſionem uſque ſimillimis gerentem* (8). Audit alia (9) de puellula, cujus dextera præter pollicem digitis omnibus carebat, quorum locum tenebant ungues, ipſi metacarpo præfixi; hæc *diu multumque* ſecum cogitat; & fœtum ejicit, cujus dextera ad eundem modum ſe habet. Nec illa (10) ſilenda

[1] n. 52. [2] Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 9. n. 2. [3] Vid. n. 52. ad finem.
[4] n. 50. [5] Vid. Sachs Eph. N. C. Dec. 1. A. 1. Schol. ad Obſ. 135. Schroeck. Dec. ead. A. 6., & 7. Obſ. 232: Goth. Ben. Preuſſ. in Append. ad earund. Cent. 7., & 8. Ritter. Act. N. C. Tom. 8 Obſ. 88: Stalpart. Cent. 2. P. 1. Schol. ad Obſ. 36: alioſque; ſed præ cæteris Haller not. *cc*, & ſeqq. ad Prælect. Boerh. §. 694., & Opuſc. Anat. VI. §. 16. not. III., & ſeqq., & Opuſc. IX. not. 2., & ſeqq. ad §. 3. [6] Prælect. ad Inſtit. §. 694.
[7] Comment. in Boerh. Aphor. §. 1075. ad 2. [8] Vid. Act. N. C. Tom. 6. Obſ. 10.
[9] Commerc. Litter. A. 1632. Hebd. 20.
[10] Eph. N. C. Dec. 3. A. 9., & 10. Obſ. 106.

lenda eſt, quæ puellum peperit ſine cranio, cerebri locum rubra quadam maſſa occupante, cum, poſteaquam binos liberos ex undis, quibus ſubmerſi interjerant, ſine cranio, & cerebro extractos fuiſſe intellexerat, *fixa & pertinaci* iſta *imaginatione*, *& præteriti mali perpetua ruminatione* ſe ipſam cruciaverat: neque illa (1), quæ cum puellam enixa eſſet, hydrorachitide in lumbis affectam, *eademque idea ſæpiſſime repetita*, *& reſuſcitata ejus imaginationi continuo obverſaretur*; proximo partu alteram puellam in lucem edidit *illa eadem prorſus deformitate eodem in loco*, *quo prior*, *defiguratam*. Denique (ut aliis, quæ produci poſſent, & quorum nonnulla ipſi, qui ſpectavimus, probe novimus, prætermiſſis, Obſervationem memoremus ad tres, quas poſtremas tibi deſcripſimus, ex parte aliqua attinentem) mulier (2) fuit, quæ fœtum edidit pedibus, & manibus ſurſum incurvatis, & binis præſertim tumoribus deformem, altero ad os Sacrum, altero ſub umbilico, qua per abdominis hiatum inteſtina, & alia viſcera egreſſa, peritonæum, quo uno continebantur, valde extollebant. Cujuſmodi partum cum prudenter obſtetrix neque oſtendere, neque deſcribere puerperæ voluiſſet; ultro deſcribebat hæc ipſa, narrans, ſe medio geſtationis tempore infantem ſomniaſſe, qui in ventrem ſibi violenter irrueret, eumque artubus ita incurvis, & binis tumoribus, anteriore, & poſteriore ſic deformatum, quomodo reapſe excluſerat: adeo ab illo ſomnio perterrita, poſtquam fuerat expergefacta, triſtem ejuſmodi ideam retinuerat. Tu igitur, inquis, ſi maternæ imaginationi hæc adſcribi poſſe, non negas; rationem, modumque ediſſere, quo illa efficere hæc queat. Sed nimis multa eſſent in phyſicis, quæ a me negari deberent, ſi propterea neganda eſſent, quia modum, quo fiunt, non aſſequor. Certe autem nec tu, ſi verum, ut ſoles, fateri velis, ſatis illud aſſequeris, quî factum ſit, ut poſt certas iſtas imaginationes morbus præſto fuerit, qui fœtum haud aliter deformaverit ac ferebat imaginatio, ita uti bacca illa mori, eruca illa, labrorum illæ fiſſuræ, digitorum illa mutilatio, & unguium inſolita collocatio, cranii, & cerebri defectus ille, Spinæ illud vitium, incurvatio illa, iique tumores non modo perfecte ſua figura, cæteriſque conditionibus imaginationi reſponderint, verum etiam in ipſo naſi globulo, in cervice, in dextera, in labris, in capite, in lumbis, in artubus, in poſteriore, & anteriore corporis facie ſic extiterint, ut prægreſſa requirebat imaginatio. Caſu hæc facta fortaſſe dices. Me vero facile tibi aſſentientem habebis ubi certa imaginatio non præceſſerit, neque huic exacte adeo & forma, & conditionibus cæteris, & loco res ipſa reſponderit. Sed ubi & illa præceſſerit, & res illi ſic, uti diximus, reſpondeat; ne tu quidem, ſi omnia diligenter perpenderis, in caſus accuſatione omnino poteris acquieſcere, præſertim ſi exemplum non unum, ſed complura, ut ſunt, ſpectaveris; neque enim caſum facile credes in iis omnibus, tam, ut ita dicam, ingenioſum, exactumque imitatorem eſſe potuiſſe. Quid ergo eſt? Quod ad me attinet, in multis, & ſi velis, in quamplurimis caſum accuſavero; at in quibuſdam aliud aliquod potius, quod me fatear non intelligere. Nunc ut ad fœtum redeam, quem noviſſime deſcripſi; mortem illi attulit aut impedita per funiculum ipſum umbilicalem, quippe cruri arctius adſtrictum, ſanguinis circumitio, aut aliqua, exteriorum ſimilis, peſſima interiorum conformatio, quæ & creſcendi, & agitandi ſe facultatem facile abſtulit. Inteſtinorum autem effuſio, cujus culpa nonnunquam in rudes, violentaſque obſtetricum, infantes educentium, contrectationes, preſſioneſque conjecta eſt, hic certe ubi nihil harum eſſe potuerat, ipſi fœtus abdomini tribuenda erat aut nunquam, aut non ſatis occluſo. A primordiis enim, ut Harveus (3) in perfectorum quoque, ut vocant, animalium embryonibus, & nos certe in caninis vidimus, apertum eſt. Poſtea autem niſi peritonæum, muſculi, & integumenta communia prorſus, & firmiter oc-

[1] Salzmann. Diſſert. de quibuſd. tumor. tunic. ext. §. 3. [2] Schol. ad Preuſſ. Obſ. cit.
[3] De Genetat. Animal. Exerc. 69.

occludant; profecto aut apertum maneat, quemadmodum plures, & in his olim, nec ſemel, Boſcus (1) (quem non memini in hujuſmodi Obſervationum collectionibus vidiſſe laudatum) offenderunt; aut in marſupium a Valſalva (2) quoque, & Baronio (3) conſpectum, laxetur, & ſi tenuiſſimum ſit, facile diſrumpatur ab ipſo viſcerum pondere, neceſſe eſt. Cum enim a peritonæo dumtaxat efficitur, adeo tenue eſt, ut vel periſtalticum inteſtinorum motum tranſpici ſinat, uti Ruyſchius (4) tradidit, qui tres ad ejuſmodi vitia attinentes habet Obſervationes (5). Quas ſi attente legas, & inter ſe, & cum iis conferas, quæ, Bidloo reſpondens (6), poſtea ſcripſit, ubi eas Obſervationes *raras* eſſe, contendit; fortaſſe optabis, ne prius ſine quadam repugnantiæ ſpecie *multoties*, & *ſæpius* hunc affectum a ſe viſum dixiſſet.

Verum ne quaſcunque ſupra ipſe produxi monſtroſorum fœtuum Obſervationes, eas omnes ad partium defectum attinere, dicas; nonnullas addam, quæ vel cum partium defectu, vel ſine ullius defectu auctum numerum quarundam exhibent. Quam miſit ad me olim Conſultiſſimus, cum viveret, Medicus Sebaſtianus Trombellius, præter id, de quo modo dicebamus, abdominis vitium, magnam infantis alterius partem alteri tum exterius adnatam, tum interius admiſſam deſcribens, huc libentiſſime afferrem, niſi Valliſnerio noſtro dediſſem, a quo in calce elaborati de Generatione Voluminis (7) edita eſt. Proferam alteram, qua utrumque aliqua ex parte vitium Mediavia meus animadvertit.

55. INFANS Patavii natus eſt ſub initium Julii A. 1736. ex ea parente, quæ ſanos alios, viraleſque & antea ediderat, & poſt edidit. Huic infanti unum, ſi aſpiceres, erat vitium, tumor, pugnum æquans, in ea abdominis regione, quæ a dextris umbilici, & paululo ſupra ipſum eſt. Nudus erat tumor a cute, quæ circumcirca in limbum elevata prominulum deſinebat; Boſcus (8), qui hæc ab ulcere fieri in animum induxerat, cicatricem vocaſſet, quemadmodum vocare tu quoque poteris ubi abdominis hiatum a violentia aliqua factum ponas, & partes, in quibus hiatus factus eſt, hinc & hinc in ſe retractas, nec ferme aliter ac Cl. Preuſſius (9), rem explicare. Inæqualis erat tumor, & tangenti cedens; ut ab inteſtinis factus videretur. Infans primum neque ex alvo quidquam reddebat, neque mammam ſugebat. Mox cœpit utrumque facere. Sed viridia dejiciebat, unde lintea inficiebantur maculis, quæ vix ac ne vix quidem elui poſſent. Tumor vero, qui jam antea erat ſublividus, fieri interea lividior, & denique gangræna corripi incepit. Abſcedente, cum tumoris ſuperficie, huic ſubjecta Rectorum muſculorum parte, infans vivere deſiit quincto & trigeſimo ab ortu die. VENTRIS diſſectio oſtendit duplex huic infanti fuiſſe jecur, alterum in ſede conſueta, parvum potius, quamvis in prælongos lobos diviſum; alterum majus, ſed informe, quod per craſſam interjectam membranam cum illo conjunctum, trunco venæ portarum annexum, in Cavam autem ſuas venas infra illud alterum jecur immittens, eo ſe extendebat, ut adhærens ſibi peritonæum, adjectoſque huic tendines extrorſum urgeret, tumoremque efficeret, de quo dictum eſt. Qui tangenti ideo cedebat, quod cederent inteſtina, quibus hoc jecur erat ex parte impoſitum. Sed cum duplex eſſet jecur, bilis veſicula nuſquam apparuit. Cæterum Tenuia inteſtina erant ſecundum naturam conſtituta, Colon arctiſſimum.

56. Credemuſne, ut duo nonnunquam uno in corpore lienes inveniuntur; imo haud ita raro; ter enim id ipſi vidimus (10); ita huic uni infanti duo jecinora fuiſſe data? an jecur majus, & extrorſum prominens, ad fœtum alterum ſpectaſſe, cujus cæteræ partes in utero periiſſent? ſic enim in bicorporeo illo fœtu, quem Zambec-

(1) De Facult. Anat. Lect. 1. in fine. [2] ſupra, n. 48. [3] n. 52.
[4] Cent. Obſ. Anat. Chir. 73. [5] Ibid. Ob. 71., & 72.
[6] Reſponſ. ad Bidl. Vindi. [7] P. 3. c. 5., & Tab. 3. 4., & 5.
(8) Lect. 1. paulo ante cit. (9) in Append. ſupra ad n. 54. cit.
(10) Epiſt. 37. n. 30; Epiſt. 38. n. 34; & Epiſt. 64. n. 2.

beccarius ſecuerat, Valliſnerius autem (1) protulit, amborum corporum jecinora inter ſe juncta per interpoſitam craſſam quaſi membranam videntur (2). Sed caſune factum putabimus, ut jecinoris non ſui venæ in eoſdem pervenire poſſent truncos, ad quos ex proprio hujus infantis jecinore venæ pertinebant? Nimirum hæc difficultas, quæ in bicorporei illius fœtus pleriſque viſceribus multo major eſt, ad eas attinet, quæ recenti de origine Monſtrorum controverſiæ cauſam præbuerunt. Neque in vitula deerant, quam A. 1745. ineunte Martio perhumaniter ad me miſit Vir Ornatiſſimus Jo. Dominicus Lavarinius J. C. Veronenſis. In qua multo plura, & quæ ad te ſcriberentur digniora fortaſſe animadvertiſſem, niſi poſtquam mortua edita eſt, atque ut diutius duraret, ventre aperto, & viſceribus pleriſque ex ipſo detractis, tum diaphragmate ſciſſo, & pericardio recluſo, dum e montibus Veronam primum, inde autem Patavium tranſlata eſt, ipſo temporis intervallo minus diſſectioni, accuratæque obſervationi idonea facta eſſet. Pauca tamen, quæ adnotare potui, huc adſcribam.

57. BICEPS vitula, cujus neque capita, neque colla, ſi inter ſe conferres, nec corpus reliquum, ſi cum aliis vitulis partui maturis comparares, diſcriminis fere quidquam, exterius quidem ſpectata, oſtendebant; Thorace aperto, perluſtratoque, hæc exhibuit. SPINÆ, ut ex duabus cervicibus profectæ, ſic in thorace duæ eſſe pergebant, intervallo aliquo disjunctæ, quod quanto illæ deſcendebant magis, tanto ipſum magis decreſcebat, ut denique infra thoracem non amplius duæ eſſent Spinæ, ſed una. Eodemque ordine breviora fiebant tranſverſa oſſa, quæ coſtis craſſitudine, latitudine, & ſede reſpondentia, in illo Spinarum intervallo ſingula erant collocata. Secundum id intervallum ferebatur Magnæ arteriæ truncus Deſcendens, valde amplus, ut qui ex duobus, in unum confluentibus, efficeretur, neque binas tantum, ſed ternas ex ordine, ternaſque emittens Intercoſtales arterias, quo ad intervallum illud durabat, ut pote cui una earum inſerviret. Singula thoracis latera bini, de quibus ad te alias (3) ſcripſi, tenebant magni pulmonum lobi; nam & in bina bronchia ſingulæ dividebantur arteriæ Aſperæ, a ſuo quæque collo deſcendentes. Thymi quoque erant duo, etſi a primo in unum juncti videbantur. Pericardium unum duo continebat, penitus ſejuncta, corda. Hæc erant inter ſe æqualia, eademque intus, extraque ſtructura. Sed in his tamen diſcrepabant, primum quod cum alterum alterius lateri proximum eſſet, ſiniſtri facies, quæ dexterum contingebat, erat, nec leviter, ſic excavata, ut naturalem dexteri convexitatem, cui prorſus reſpondebat, exciperet; deinde quod non eandem utrumque faciem ſterno obvertebat, ſed dexterum quidem eam, quam debebat, ſiniſtrum autem quam ſterno obvertere debuiſſet, eam dextero obvertebat cordi, eaque facies illa erat, quæ, ut dixi, excavata fuerat. Quam excavationem ne ſuſpiceris poſt mortem a dextero corde, quod forte ſiniſtro diutius incubuiſſet, induci potuiſſe; nec levem illam, ut dictum eſt, fuiſſe memineris, & eam parietum utriuſque cordis in vitula hac, perfecte in utero jam aucta, & probe nutrita, firmitudinem, craſſitudinemque fuiſſe, ſcias, ut inde iſtam non liceat excavationem repetere. Quod ſi ut corda, ſic reliquæ etiam partes ſatis firmæ tum fuiſſent, nec gravis odor non ſecanti modo, ſed & illis, qui prope me aderant, magis, magiſque moleſtus fieret; alia præterea, atque alia perlibenter inquirere, & diligenter examinare perrexiſſem. Eorum tamen, quæ in ventre ſupererant, viſcerum nullum vidi, quod præter conſuetudinem eſſet duplicatum.

58. Quoniam partus infelicitas, quæ in prole ſpectatur, non ſolum tunc eſt cum monſtroſa hæc naſcitur, verum etiam, ut ſupra (4) poſuimus, cum eſt gravi alio aliquo vitio affecta; de hac quoque infelicitate pauca quidem ob provectam jam longius Epiſtolam, attingemus, non quod multo plura rei dignitas, atque adeo neceſ-

(1) c. 5. ad n. 54. cit., & Tab. 7., & ſeqq.
(2) Tab. 10. Fig. 3., & 4.
[3] Epiſt. 19. n. 48.
[4] n. 47.

ceſſitas non poſtularet. Pauca enim infantum vitia ſunt, quæ reipſa cadant ſub ſenſus, ſi cum maximo numero conferas internorum; hæc autem, quæ humani generis magnam partem vix editam abſumunt, tanto facilius, quanto minus tunc vaſa, & viſcera omnia ob teneritudinem, ac mollitiem idonea ſunt, ut ſe adverſus præternaturales diſtentiones, attritioneſve tueantur, nedum ut vitium alicujus alterius viſceris, aut vaſis corrigant, unde illæ, aut aliæ in ſe injuriæ proficiſcuntur. Huc illud graviſſimum accedit incommodum, quod Medici, non ut ab adultis, ita ab infantibus narrationes poſſunt, aut reſponſiones accipere, ex quibus intelligant, qua parte corporis, & qua moleſtia afficiantur, & quod conſequitur, quo auxilii genere utendum ſit ad hanc, ejuſque cauſam, niſi tolli queat, mulcendam ſaltem, ac minuendam. Quapropter inter illos excellens in primis Ballonius, infantes, & teneros pueros miſeratus, non uno loco (1) admonuit, ut quoniam tunc nobis, *tanquam cum mutis ægris* (qui tamen, adulti, nutu; & geſtibus plura ſignificant) agendum eſt; tanto in illis diligentius, quæcunque poſſumus, morborum indicia adnotemus, & conjecturis perſequamur: exemplíſque docuit ſuis tum in pleuritide, tum in lapide renum non ſolum, quæ in viventibus pueris ſigna animadvertiſſet, verum etiam quæ in denatorum corpuſculis per anatomen deprehendiſſet. Quem nos ſecuti, eandem olim viam in Medicarum Inſtitutionum Idea commendavimus, ut quibus natura ſuos poſſe indicare morbos negavit, illos Ars, quaſi opportuna, & amica interpres ne deficiat. Quod ſi hæc vel in iis infantium morbis neceſſaria ſunt, qui cum ſint illis, adultiſque communes, ſigna Medicis habent notiora; quanto erunt magis in morbis illis, qui infantium ſunt peculiares!

59. Morbos infantium peculiares appello, qui a turbato ſunt peculiari in ipſis naturæ inſtituto, ut puta circumitionis ſanguinis ab ea, quæ in fœtu requirebatur, in eam, quæ in nato requiritur, mutatione. In illo, ut noſti, a placenta per Umbilicalem venam ſanguis in venam poſtarum inferebatur, ex eaque pars ſanguinis per Canaliculum Venoſum in venam Cavam, ex hac autem pars per Foramen, quod Ovale vocitant, in ſinum venæ Pulmonaris, pars in dexterum cordis ventriculum, ex hoc autem per arteriam Pulmonarem pars in pulmones, pars denique per Tubulum Arterioſum in Magnam arteriam, ex cujus Iliacis ramis non parva ſanguinis portio per arterias Umbilicales in placentam referebatur. Hæ nunc in jam nato cum vena ejuſdem nominis obligantur, amputanturque, ut jam nihil ſanguinis inferri poſſit, nihil referri. Canaliculus autem Venoſus, & Arterioſus Tubulus ſenſim deinde occluduntur, ſicut Foramen denique Ovale, quod, niſi occludatur, ſolet imminui. Igitur ſit ut ſanguis ex vena portarum in Cavam non niſi per hepaticas tranſeat hujus radices, & quemadmodum is, qui per Cavam ad cor vehitur, in Pulmonarem arteriam contruditur, ſic nihil ex hac pervenire in Magnam arteriam poſſit, quod per venam Pulmonarem non ſit convectum in ſiniſtrum cordis ventriculum. Adde huc cætera eo tempore peculiaria, & pro cunctis iis mutationibus neceſſaria naturæ inſtituta, ut lac e mammis ſugendum ſit, deglutiendum, & ſtomacho conficiendum, ut diaphragma alterne contrahendum, atque laxandum, pulmones explicandi, aer ducendus, remittenduſque, alia hujuſmodi. Deinde ſic cogita, ſiqua forte corporis pars ſit his novis, neceſſariiſque muneribus minus apta, aut magis reſiſtens, aut faciens ut multo citius, tardiuſve, quam par ſit, eæ occludantur viæ, quas occludendas eſſe diximus; cogita, inquam, quid ſequi debeat; & facile intelliges, quam varii, multique eſſe poſſint morbi recens natorum peculiares.

60. Illuſtrare hæc juvat exemplo morbi, qui ſub ſenſus cadat. Nonnunquam naſcuntur infantes ſine palato, aut naſcuntur palato fiſſo. Sive tunc ſuctio, ſive deglutitio, ſive utraque impediatur, aut multo difficilior fiat; apparet, ſic factum os ine-

[1] Vid. l. 1. Conſil. 76. in fine, & Epid. l. 2. Conſtit. Autumn. A. 1557. ad 8., & in Annot. & Conſtit. Æſt. A. 1558. ante med.

ineptum, aut minus aptum eſſe ad lactendum? Sed quoniam morbus & manifeſtus eſt, & externus, Ars modum excogitat ſervandi infantes ſive ad plures dies, ſive, ubi vitium minus ſit, ad longam ætatem. Legeris tradita a Cl. Viris Maloetio, & Petito (1): quorum ille natum ſine palato refert vixiſſe dies quindecim, lac ex cochleari in os demittendo; hic vero ſervatos quoſdam, fiſſo palato in lucem editos capra ſemipleni uberis papillam præbente, cujus craſſitudine, longitudine, mollitie ſimul fiſſura palati, ſimul narium cavea ſic occludebantur, ut ſubinde eſſet, ne reſpirationem impediret, illa retrahenda. Hoc autem in iis eſſe factum, qui aſſueſcere, ut plures alii, quos vidit, non potuiſſent illis in ſugendo, deglutiendoque incommodis motibus, qui, cum fiſſum palatum eſt, requiruntur. Qua aſſuefaciendi ſpe, aut ſaltem diutius ſervandi infantis cauſa, qui Patavii ſic natus erat, memini me interim nutrientes ex lacte clyſteres proponendos curaſſe. Sed manifeſtus non ſolum, ut dixi, tunc morbus eſt, verum cauſa ejus quoque. Eſt autem alius manifeſtus quidem morbus; ſed cauſa incerta, ut puta cum recens nati ictero afficiuntur graviori; nam levi quodam fere omnes paulo poſt ortum tentantur. Cujus levis icteri ſi certa cauſa eſſet; eſſet, ut opinor, aut ſaltem conjici plerumque poſſet illius etiam gravioris. At leviorem audivi, qui repeterent a materno lacte, quod ſtatim a partu ſubflavum ſit. Vidi tunc equidem & ego hoc aliquando ſubflavum. Sed ut ſemper eſſet; quomodo interdum vidiſſem valde flaventes eos quoque infantes, qui nec matris, nec recentis alterius puerperæ lac ſuxiſſent? aut quomodo Sylvius (2) obſervaſſet, *multos naſci cum Ictero*, nedum *mox poſt partum ipſis erumpere Icterum*? Sunt & Docti Viri, qui omnes recens natos ictericos fieri, arbitrantur, quod ex primo lacte in ventriculo aceſcente coagulum fiat, a quo mox Duodenum inteſtinum diſtendatur, biliſque, obturata in hoc via, in hepar, & ſanguinem regurgitet, quæ res hinc dignoſcantur, quod rhabarbari, aut ſaponis pauxillo is paulatim ſolvatur icterus. At multis illis, cum hoc natis, lac certe in ventriculo acidum factum non fuerat, & de quindecim filiis meis, cum mox a partu flavi omnes, & nonnulli etiam haud ita leviter, eſſent facti, cunctis per ſe, nullo prorſus Artis auxilio, paulatim icterus ſolutus eſt. His autem omnibus lac, quod nonnulli a matre, alii ab aliis nutricibus ſuxerant, acidum eſſe factum, imo cæteris paſſim infantibus, diverſo adeo tum lacte utentibus, tum ventriculo præditis, aceſcere, vix eſt credibile. Crederet fortaſſe aliquis, novum hoc alimentum plus oleoſarum particularum in ſanguinem invehere, quam ut jecur par eſſe poſſit ſecernendis; niſi tunc, dicerent, albida eſſe alvi recrementa, indicio non obſcuro, bilem in Duodenum inteſtinum minime influere. Quid ergo eſt? Si effectus, omnibus communis, communis quoque cauſa eſſe debet; a veri ſimilitudine non alienum eſt, reſpici oportere venam Umbilicalem, quæ ſive ut inciſa, filoque conſtricta inferat in continuatam portarum venam contractionem quandam, ſive ut orbata ſanguine, a placenta reduce, non juvet hoc utili additamento reliquum per ſe convectum, a novo alimenti genere fortaſſe craſſiorem, utrolibet, aut utroque modo retardet bilis in hepate ſecretionem, donec viſcus hoc, ceſſante illa contractione, paulatim aſſueſcat, aptumque iterum fiat ad bilem ſeparandam. Veruntamen hæc, ut vides, intra conjecturam ſunt.

61. At ſunt alia, quæ per infantum diſſectiones licet confirmare. Legiſſe memini inter ea, quæ Cowperus in Appendice ad Anatomen humani corporis adnotavit, quibus vias illas, quas ſupra (3) commemoravi, Tubuli Arterioſi, & Ovalis præſertim Foraminis, æquo citius occluſas invenit, eos multis ſæpe morbis male habitos fuiſſe, ut capitis, colli, pulmonum inflammationibus. Itaque cum hæ, nulla prævia cauſa manifeſta, recens natos adorientur; non abs re erit præproperam illam occluſio-

[1] Hiſt. & Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1735.
[2] Prax. Med. l. 1. c. 46. n. 11.
[3] n. 59.

ſionem ſuſpicari. In qua ut ille imminutionem ſanguinis laudat; ſic tu commendare ſaltem poteris lac parcius præbitum, & ea nutrici unde tenuius, & fluxilius gignatur. Sic enim ſanguis, qui totus per pulmones trajicitur, & tanto majori copia in ramos ſuperiores irruit arteriæ Magnæ, quanto jam minori in deſcendentem hujus truncum deflectit, facilius tranſibit, & pulmonibus, cerebroque minus officiet, a cujus quippe tunc molliſſimi, læſione fortaſſe præter inflammationes, alia mala ſæpius ſunt in nerveo genere, quibus recens nati repente abſumuntur, iique præſertim, in quibus præter eas præmaturas occluſiones, ſanguis jam ab utero ſit copioſior, cur craſſior, cerebri autem vaſa vel multo quam ſoleant, infirmiora. Siculi autem naſci aliqui eo ſtructuræ vitio poſſunt, ut viæ illæ ſanguinis, de quibus dictum eſt, celerius claudantur; ita e contrario credibile eſt, oriri nonnullos, in quibus oppoſitum vitium ſit, viæque propterea illæ non modo nunquam penitus occludantur, quod in Ovali Foramine haud raro mihi, aliiſque occurrit, ſed quod de eodem Foramine dictum puta, ne imminuantur quidem. Hæc autem ſiqua corpora forte ſint ita facta, ut ferre poſſint, veri ſimile eſt, multo plura non poſſe. Pertinent huc quæ XV. Kal. Jun. A. 1722. Vir Cl. ad me ſcripſit Janus Plancus. Ex me enim quærebat, num in recens natis infantibus unquam Ovale Foramen nulla prorſus inſtructum valvula offendiſſem. Quærendi autem cauſa erat, quod in nuper diſſecto infante neque ipſe, nec Vir, alias a me laudatus, qui tunc Arimini degebat, Romæ poſtea Pontificiorum Archiatrorum Comes fuit, Antonius Leprottus eam valvulam diligentiſſime, ſed fruſtra, quæſiverant. Univerſæ autem illius Obſervationis, quantum ex iis, proximiſque Planci litteris collegi, ſumma digna eſt, quæ hic tibi a me perſcribatur.

62. INFANTEM dies natum haud amplius quindecim mors ſuſtulerat; ſed quo morbi genere, non coſtabat. CADAVERE perluſtrato, ventriculus bono lacte refertus, ipſeque, & viſcera omnia conſpecta ſunt ſana, niſi quod cor, & quæ circa illud ſunt, vaſa erant ſanguine mirum in modum diſtenta. Vaſorum Umbilicalium quæ partes in ventre ſunt & Tubulus Arterioſus patebant; Ovale autem Foramen non patebat ſolum, verum etiam ſua valvula prorſus carebat, ut hujus, quantacunque, ut diximus diligentia quæreres, nec vola, nec veſtigium occurreret.

63. Quod cum præter naturam omnino eſſe, Planco reſcripſiſſem; facile in eam venit cogitationem, quæ paulo ante dicta eſt. Et ſane intelligis, ubi prorſus deſit id, quod ſanguis a ſiniſtris urgeat: & ad Foramen Ovale magis magiſque, ſi non claudendum, at ſaltem ex parte aliqua operiendum impellat, perturbatum iri in organo præcipuo certum illum, qui requiritur in reſpirantibus, ſanguinis motum: quæ perturbatio niſi imminuatur, ſed uſque & uſque eadem perſtet; motus demum cordis, & ſanguinis ſufflaminetur, neceſſe eſt.

64. Vides, ut ampliſſima, eademque propemodum intentata pateat via ad recens natorum morbos attenta, dum vivunt obſervatione, accurata autem poſt mortem diſſectione perveſtigandos, niſi parentum inepta charitas obſtaret. Qui tamen aliquando cum infantes ſuos alium poſt alium ad eundem modum amittunt, tum denique, ſi forte naſcituros ſervare poſſint, id Medicis ultro offerunt, quod alias negaſſent. Verum haud raro incidunt in Rei Anatomicæ aut rudes, aut contemptores, quorum ego olim utrunque genus in uno eodemque caſu perſpexi. Qui recens natos ſecuerunt, id quod in his maxime ſecundum naturam eſt, pro funeſto ipſorum morbo referebant, cranio arctius adhærentem Duram meningem. Qui conſulebantur, quantopere contempſiſſent Anatomen, tunc ſatis oſtendebant, cum hoc ipſum acciperent, probarent, & tanquam fundamentum eorum ponerent, quæ erant reſponſuri. Quod ſi diligens Anatomes ſtudium nullam præter hanc afferret utilitatem, ut ex corporum ſecundum naturam ſe habentium interiore coſtitutione, quæ præter naturam ſint, aut non ſint in perquirendis morborum cauſis addiſceremus; magni certe faciendum eſſet, non contemnendum. Peculiaria autem plura præter ea, quæ

quæ ſupra memoravimus, habent tenellorum infantium corpora, ut in horum quoque diſſectione eſſe debeat exercitatus, qui latentes velit eorum morbos inquirere, & ea, quæ morbida revera ſunt, cum iis ſignis conferre, quæ in viventibus animadverterit, & deinde pro utrorumque natura, & gradu, ſi non curationem, at levamen, & ſi ne hoc quidem liceat, ſaltem prædictionem afferre, hancque ea ratione quam Anatome doceat, explicando comprobare. Sic explicatæ prædictionis; ne a cranio, quod memoravimus, longe abeamus; exemplum in haud ignoto alioquin funeſto ſigno eſt apud Wepferum (1). Inſtante enim infantium morte, non ſolum circa ſuturas Lambdoidem, & Sagittalem manifeſtos, profundoſque ſulcos, ſed & prope Coronariæ, & Sagittalis conjunctionem foveolam ſubſidentem conſpicimus. Quid ita? Cerebrum enim tunc in ſe collabitur, ſubſidenſque per Craſſæ meningis nexus introrſum trahit quidquid adhuc membraneum reſtat in ſuturarum interſtitiis, itaque ſulcos illos, & foveam facit.

65. Juvabit autem antea quam in recens natis hæc diligens aliquis Vir conetur, quæcunque a Medicis, & Anatomicis accuratiores in paulo grandioribus infantibus, ac pueris habitæ Obſervationes, diſſectioneſque, huc illuc diſperſæ, extant, eas colligere; neque enim vel in Sepulchreto extant, niſi disjectæ; ex iiſque illas potiſſimum attendere, quæ ad proprias ſpectant ejus ætatis ſtructuras, aut ad reliquias, nonnunquam majores, quam vulgo putant, earum ſtructurarum, quæ in recens natis peculiariter occurrunt. Tum deinde Obſervationes addat, quæ ad hos ipſos recens natos attineant, quotquot ab aliis habere ſui ſimilibus, aut ab ſe poſſit, unumque ex omnibus corpus efficiat, quod a grandiuſculis incipiens, in recens natis deſinat; poſſunt enim illi aliqua interdum aut voculis, aut manu deſignare; quæ ſi adnotes quibuſcum aliis ultro ſe offerentibus ſignis conjuncta ſint, tuas ſæpe tunc adjuvent conjecturas, cum ſigna hæc alia in iis deprehenderis, qui neque lingua, neque geſtu quidquam valent ſignificare. Et nobis quidem hanc, quæ in Re Medica deſideratur, partem aggrediendi voluntas fuit; facultas defuit. Namque ut licuiſſet ægros infantes accuratius obſervare; mortuos tamen incidere non licuiſſet. Quorum alterum ſine altero ad propoſitum vix quidquam prodeſt. Hæc igitur ab aliis; a me autem de iis morbis, in quibus utrumque licuit, plures adhuc Litteras expectabis, & valebis.

[1] Exercit. de loc. aff. in Apopl.

FINIS LIBRI TERTII.

Pag. 7. lin. 29. Hiſtoriam *corr.* Inventorum Hiſtoriam

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI

P. P. P. P.

DE SEDIBUS, ET CAUSIS MORBORUM

PER ANATOMEN INDAGATIS

LIBRI QUINQUE

Diſſectiones, & Animadverſiones, nunc primum editas complectuntur propemodum innumeras, Medicis, Chirurgis, Anatomicis profuturas.

Multiplex præfixus eſt Index rerum, & nominum accuratiſſimus.

TOMUS QUARTUS

Librum quartum, quo de morbis agitur ad Chirurgiam, aut ad univerſum corpus ſpectantibus, &

Librum quinctum, in quo habentur quædam ad ſingulos quatuor Libros ſuperiores addenda, continens.

NEAPOLI MDCCLXII.

EX TYPOGRAPHIA SIMONIANA.

Sumptibus Dominici Terres.

SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIO.

WELLCOME
LIBRARY
INSTITUTE

PRÆCLARISSIMO VIRO

JOANNI FREDERICO SCHREIBER

Medico, & Anatomico Præſtantiſſimo

JOANNES BAPTISTA MORGAGNI S. P. D.

COgitanti mihi, per quem Inclytæ iſti IMPERIALI Scientiarum ACADEMIÆ, quæ me ſibi anno 1735. benigne adjunxit, hos modo a me editos libros, grati, obſequentiſque animi teſtimonium, meo nomine offerendos curarem, forte accidit, ut inter cætera ejuſdem Academiæ Volumina, ſæpe a me in his libris conſcribendis verſata, ultimum quod Petropoli huc eſt importatum, in manus ſumerem, Novorum Commentariorum Tertium. Itaque ſub oculos mihi redeuntes, quas antea excerpſeram, Obſervationes Tuæ, Vir Præſtantiſſime, ſpem dederunt, Te non illibenter oblaturum eſſe meas, tum quia ejuſdem generis, ac Tuæ, ſunt, tum quia a me ſunt, in quem pro Tua Humanitate quam bene eſſes animatus, vel ante hos duos & viginti annos, cum Lugduni Batavorum degeres, non paucæ ex Tuis eruditis ad libellum Jac. Douglaſſii Adnotationibus oſtenderunt. Rogo igitur, ut has officii mei partes iſtic ſuſcipere ne graveris.

Quod ſi forte quæras, ex raris ſint, an ex communibus Obſervationes hæ meæ; ingenue dicam, eſſe promiſcue ex utriſque, magis tamen ex communibus, quippe magis ad inſtitutum hoc meum attinentibus. Mihi enim propoſui, non homines admiratione afficere, ſed meos pro quibus potiſſimum ſcriberem, Auditores utiliora docere. Longe autem utilius eſt monſtrare ipſis per Medicam Anatomen quæ cauſæ ſint eorum morborum quos ſæpenumero, quam paucorum quos nunquam fortaſſis in Medicina exercenda ſunt viſuri. Et huc facile ſpectabat Peyerus (1), cum ſcripſit, *bonum eſſe omni ægritudinum genere defunctorum cadavera, quorum haberi copia poteſt, diſſecari, atque deſcribi*, & Conſultiſſimus Medicus Frider. Hoffmannus (2), cum ad Artem hominibus ſalutiferam magis perficiendam *optandum fore*, exiſtimabat, *ut cadaverum, quocunque*

(1) Meth. Hiſt. Anat. Medic. c. 4.
(2) Procem. ad Diſſert. de Pancreat. Morb.

etiam morbo perierint, *ſectiones eſſent frequentiores*, & magis diſerte Illuſtris utriuſque noſtrum Amicus Hallerus (1), cum *eſſe*, ait, *in obſervationibus vulgatiorum morborum verius forte quam in iis pretium*, quæ *adeo raro occurrunt*, & vel planius, ubi (2) de Jo. Rod. Camerarii Memorabilib. Medic. verba generatim faciens, *inprimis autem*, inquit, *ad rariora*, & *ad id reſpexit*, *quod admirationem moveret*, *eo ipſo minus utilis*. Reliquos nunc ſciens, uti ſolitus ſum, brevitatis cauſa omitto, ut potius ex Viri Summi, Veſtrum utriuſque Præceptoribus, meique, dum viveret, Fautoris, & Amici ingenui Boerhaavii ſapientiſſimis dogmatibus rem conficiam.

Statuebat ille (3), ut præclare noſti, *omnium optimum inter eos qui obſervaverunt ea quæ in vita contingunt*, *fuiſſe Hippocratem*; *ſed qui examinaverunt cadavera poſt mortem*, *hos optime de Arte meruiſſe*. Quid ita? Nimirum quia morbos ſanare ex arte non poſſumus, niſi & morbos, & cauſas proximas dignoverimus, quæ non morbos ſolum efficiant, ſed & eas quæ in horum ſingulis inſint, differentias. Quæ omnia dum ille explicat in iis præcipue Academicarum Prælectionum Partibus quæ ad Pathologiam, & ab Symptomatologiam ſpectant; quis eſt qui, non dico illa omnia dignoſcere ſe poſſe ſperet, ſed accedere dumtaxat ad tot dignoſcenda quot homini permiſſum eſt, niſi per morboſorum cadaverum innumeras propemodum diſſectiones? Nam primum quod ad morbos attinet, incredibilem, & augeſcentem in dies eorum enumerationem vel unius oculi oſtendunt morbi, quos cum Galenus, ut eſt apud Eruditiſſimum Trillerum (4) jam olim CXII. diverſos obſervaſſet, Boerhaavius nominat qui CCC. numeraverit ſuperiore ſæculo. Ex quibus ut eos tantum attendamus qui ex diverſis oriuntur cauſis, inſidentque diverſis ſedibus; ingentem vel ſic habebimus numerum. Quantus erit igitur morborum numerus univerſarum corporis Partium, cum aliæ quoque, præter oculos, inter eas ſint, quæ bene multis inſtrumentis egent ad ſuum perfecte munus implendum, eoque morbis & frequentibus, & multiplicibus magis, quam cæteræ, ſunt obnoxiæ. Unde ſimul facile eſt intelligere, quanto major ſit, quam vulgus putat, vel uno in morbo, diverſarum cauſarum numerus, & quomodo morbus idem & unus ſit, & millecuplus, quod præclaris exemplis Cæcitatis, Surditatis, Difficilis Reſpirationis Boerhaavius oſtendit, ut Palpitationis Cordis Cel.

Se

(1) Præf. ad Opuſc. Pathol.
(2) ad Boerh. Meth. Stud. Medic. Part. 9.
(3) Meth. Stud. Medic. Part. 14. (4) Procem. ad Diſſert. de Fame Lethali.

Senacius (1), & quare paucæ adeo quorundam morborum ſanationes, plures autem infelices curationes, multæque interea injuſtæ querelæ audiantur, quod contra unum eundemque, ſi nomen ſpectetur, morbum tot, nec raro inter ſe contraria remedia in aliis aliorum Medicorum libris laudentur. Scilicet non ut morbi nomen, ita morbus quoque eſt ſimplex, ſed multas complectitur differentias, a multis non diverſis tantum, ſed & oppoſitis interdum cauſis effectas. Quæ cum ita ſint; Ars certe tanto longius aberit a facultate bene curandi, quanto pauciores cognoverit differentiarum cauſas, & cauſarum notas. Contra vero propius, quoad ejus fieri poteſt, accedet, ſi noverit plures. Nulla autem eſt alia pro certo noſcendi via, niſi quamplurimas & morborum, & diſſectionum hiſtorias tum aliorum, tum proprias collectas habere, & inter ſe comparare. Atqui non niſi communiorum morborum habere quamplurimas poſſumus, rariorum autem ob id ipſum quod rariores ſunt, paucas adeo, ut vix, imo ſæpius ne vix quidem, tot ſint, ut comparatio inſtitui poſſit, ex qua præcipua exiſtit utilitas. Tam patet igitur, quam quod maxime, communiorum morborum Obſervationes longe eſſe utiliores, quam rariorum.

Quas tamen non contemno, imo ideo probo, quod raræ, & mirabiles ſunt; intereſt autem Medici nec has ignorare, cum quia id quod ſemel accidit, poteſt iterum accidere, tum quia ſic ubi ſincera complurium teſtificatione res mirabiles confirmantur, illaudabili multorum conſuetudini occurritur, qui propterea quod mirificæ narrationes hominibus ſæpenumero impoſuerunt, videntur nimis facile ſtatuiſſe, nulla quæ admirabilia ſint, ab ſe unquam eſſe credenda; quaſi fieri nihil poſſet, niſi cujus cauſa intelligi ab ipſis queat. Sic etiam olim *multi Medici*, ut legimus apud Galenum (2), *rerum quæ manifeſte videntur, cauſam reddere nequeuntes, eas eſſe, omnino negabant*, ideoque, ut opinor, *quidam etiam ultro rara exempla, ubi cauſa deficiebantur, reticebant*, quos ille vel eo nomine reprehendit (3), quod ſi *ita* fiat, *ſcitu digna infinita præteribuntur. Quin veritatis ſtudioſus*, inquit, *omne debet quod conſpiciat, etiamſi eum angat cauſa, ſedulo exponere*. Quod ego monitum, & eas de quibus dictum eſt, rationes ſecutus, non veritus ſum in his libris non ſemel iis quoque Obſervationibus locum dare quæ explicatus habent difficillimos, ut cum in robuſto bajulo, quinquaginta circiter annos nato,

(1) Traité du Coeur l. 4. ch. 11. n. 18. & 19.
(2) de Loc. aff. l. 5. c. 2.
(3) de Cauſ. Pulſ. l. 2. c. 13.

to, cor deſcripſi puerili corde non majus; neque tamen, ut alia nonnunquam inventa æquo minora corda, quidquam habens læſionis, aut vitii, ne in ipſa quidem ſubſtantiæ conſtitutione. Sic & alia etiam ſane rara propoſui, ut in libro hoc quarto tunicam oculi Retinam oſſeam factam, & intra genu articulum oſſeos plurimos innatos globulos, quæ nemini, quod ſciam, ante me videre in Italia contigit.

Sed quanto majorem ad raros, magiſque ad vulgatiores morbos obſervandos Noſocomia nobis præbent opportunitatem; tanto ſæpius vicem doleo priſcorum Medicorum, qui ea caruerint neceſſe eſt, ſi Noſocomia primum inſtituta ſunt non longo ante Juſtinianum tempore, quemadmodum in Imperialis Academiæ iſtius Commentariis (1) Vir oſtendit recondita eruditione præditus Jo: Henr. Schulzius. Quod ſi vel poſteaquam Noſocomia eſſe cœperunt, morbos non in ægrotantibus ſolum, ſed & in denatis poſt quancunque ægrotationem, examinare licuiſſet; ii per inſecuta decem admodum ſæcula Medicæ Facultatis progreſſus fuiſſent, quos conjicere facile eſt ex his quos fecit, poſtquam tandem utrumque illud permitti cœpit circa initium ſæculi XVI. Quo magis noſtrarum partium eſt, eorumque omnium qui rem Medicam his temporibus profitentur, jacturam tot ſæculis factam diligenter ſarcire. Omnium autem dixi propterea quia in tanto, ut diximus, numero inquirendarum cauſarum, notarumque per quas cauſas internoſcamus, niſi unanimi, atque aſſiduo labore, & ſtudio contendamus, verendum eſt, ne poſteris, quanquam ipſis quoque multum reſtabit ſemper, ut in immenſo propemodum opere, quod adjiciant; nos tamen aliquanto minus quam poſſemus, allevaſſe eorum inquirendi onus videamur. Sed quid ego hæc meis primis ad Te litteris tam longo ſermone tecum ago, quaſi hæc omnia aut non melius, quam ipſe, noſſes, aut non æque libenter ac ego, faceres? Nimium; ſi nimium in ullo eſſe poteſt, in me veri, & publicæ utilitatis ſtudium abduxit longius ab hujus epiſtolæ propoſito, ad quod tandem redeo, Te iterum orans, ut pro Tua ſingulari Humanitate his libris faveas, quibus nihil accidere honeſtius poteſt, quam ſi per Te, Vir Doctiſſime, una cum debitis auctoris officiis Illuſtribus iſtis Academicis offerantur. Vale.

D. Patavii Prid. Kal. Septembr. A. CIƆIƆCCLX.

(1) Tom. 13. Claſſ. Hiſtor.

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI
AD AMICUM
EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA XLIX.
De Febribus verba fiunt.

QUI longiſſimas a me Litteras non ita pridem acceperis, nunc expectas fortaſſe longiores, ut quarum argumentum ſint Febres, morbi omnium frequentiſſimi, & varii adeo, atque multiplices. Et ſane quæ ipſis in Sepulchreto aſſignatur Libri IV. Sectio I. unam ex prolixioribus eſſe, vides. Hæc tamen Epiſtola ut breviſſima non ſit; certe inter longiores non erit. Quid enim hic, Sectionem illam imitatus, repetam, aut anticipem quæ ſatis, aptiuſque alibi ad te ſcripſi, aut ſcripturus ſum, de tot morbis agens quibuſcum ſua certa febris conjuncta eſt? In illa autem Sectione quampluримæ Obſervationes ſunt quas Bonetus ipſe fatetur, aliis locis quæ indicat, ab ſe proponi, & ex iis de quibus non fatetur, alias præterea agnoviſſe videor de quibus idem fateri poſſet. Quin etiam quaſdam in illa eadem Sectione non ſemel poſitas animadverti: quas ſingillatim non memoro, quia te puto, ſi diligentius quam ego, ipſam perlegas, vel plures alias animadverſurum, ſimulque nonnullas miraturum, in quibus incredibilia leges, ut puta in peſtilenti hemitritæo (1) repertam inter cerebri meninges immanem *cimicum* copiam, ut in peſtilentiis quibuſdam (2) natas paſſim in humanis corporibus *viperas ac lacertas*, *quæ mille hominum in dies* poſt cruciatus acerbiſſimos interficerent, aut (3) inventa hominum, & equorum *jecora bufonibus ſcatentia*. Mihi vero ſtatutum eſt aliquot Obſervationes quæ ex Valſalvæ præſertim ſchedis ſuperſunt, hic deſcribere, in quarum pleriſque illud potius miraberis, quod poſt graves, aut citius opinione interimentes febres, vix quidquam, interdum ne vix quidem compertum ſit quod earum gravitati, aut impetui reſponderet, uſque adeo id ſæpe latet per quod febres interficiunt!

2. VIR triginta circiter annos natus incidit in febrim lentam, nullo attentione digno ſymptomate ſtipatam, niſi quod appetitus erat omnino dejectus. Pulſus, & vires in dies deficiunt. Tandem ex inopina-

[1] Obſ. 57. §. 11. [2] Obſ. 62. §. 8. & 9. [3] Ibid. §. 10.

pinato moritur. DISSECTI omnia viſcera a Valſalva inventa ſunt ſana, ſi hæc excipias. Cyſtis fellea fuſco infectam colore bilem continebat, in eaque calculum, molaris dentis magnitudine, colore pallido, facile friabilem. Intus cavus erat, pluresſque alios calculos, eoſque nigros, incluſos habebat. Pulmones vero nigris maculis erant diſtincti. Pericardio parum, aut nihil ſeri inerat. Sanguis in hoc cadavere erat admodum cœnoſus, in cordis autem ventriculis coagulatus.

3. Sive lentam febrim, ſive malignam fuiſſe, credas; certe quæ per diſſectionem reperta ſunt præter naturam, in aliis quoque haud raro occurrunt, qui neque ejuſmodi ægrotatione, neque præſertim ejuſmodi genere mortis abſumuntur. Non ita ſæpe accidit, ut in corde ipſo ea conſpiciantur quæ Valſalva in puero vidit, quem hectica, opinor, febris ſuſtulit, quanquam nonnulla ſunt quæ in vivente, & fortaſſe etiam in mortuo fuerint, an non, ſcire aveas.

4. PUER quidam macie confectus obiit. COR valide cum pericardio nectebatur: quo ſimul cum pinguedine ſeparato, per omnem exteriorem muſculorum cordis faciem quædam paſſim disjecta albida corpora cernebantur. Horum pleraque figura, magnitudine, colore parva milii grana referebant: nonnulla autem erant aliquanto majora, figura abnormi. Per diaphragma lymphæductus ſatis manifeſto apparebant.

5. Sed jam ad ea tranſeamus, quæ in tribus fœminis obſervavit, ad aliud febrium genus attinentia.

6. MULIERIS annorum triginta, temperamenti bilioſi, duplici febre tertiana jam diu laborantis, abdomen baculo percuſſum eſt. Excepta in S. Mariæ de Vita Noſocomium, de abdominis dolore tantummodo querebatur. Sed tertio ex quo percuſſa fuerat die cœpit delirare. Pulſus erat parvus, & celer. Non ſemel vomitu humorem ejecit, aquæ ſimilem, in qua caro recens lota eſt. Tandem aucto in dies morbo, interiit. ABDOMINIS muſculi contuſi reperti ſunt ſic tamen, ut neque exterius, neque intra ventrem ullum extaret contuſionis indicium. Hepar ſubalbum ad duritiem nonnihil vergebat: ejus veſicula quæ inſigni erat magnitudine, bilis atro colore infectæ, tres circiter uncias continebat, cujus portio aliqua etiam in ventriculo inventa eſt. Reliqua in ventre ſecundum naturam. In Thorace pulmones qua vertebras ſpectabant, magna erant phlogoſi affecti, cætera ſani. Dexter ventriculus cordis mediocrem polypoſam concretionem habebat.

7. Qui abdominis ictum, & de illius dumtaxat dolore querelas ſpectaſſet, cætera quæ conſecuta ſunt, læſo inde alicui ventris viſceri tribuiſſet. At diſſectio quidquid in jecinore vitii fuit, ad diuturnam potius illam febrim attinuiſſe, oſtendit, Valſalva judice, qui huic Obſervationi titulum adſcripſit *De Tertiana duplici*, ſive totum id vitii credidit ad hujus cauſas, ſive ad effectus pertinuiſſe. Quid ad illud occaſione ictus acceſſerit in bilioſi temperamenti muliere, inſpectum cerebrum fortaſſe, ut delirium indicat, ſignificare potuiſſet. Nam quod ad magnam pulmonum phlogoſim ſpectat; quis pro certo affirmet, cum poſteriora teneret, non eam potius, ut alias (1) admonuimus, & paſſim videmus, fuiſſe a ſupino cadaveris poſitu? quod ad inſequentem hiſtoriam quoque dictum putato.

8. VIRGO annorum duodeviginti multos jam dies laborans tertiana duplici, deinde ardenti febre correpta, capitis, & totius corporis dolore vexata, moritur. IN VENTRE ad Ilei inteſtini finem, qua parte meſenterio annectitur, multa prominebant corpuſcula, quæ magnitudine, forma, colore grana referebant pulveris pyrii. In utero plura protuberabant rotunda corpora, glandularum inſtar: quibus diſruptis, viſcidus humor prodibat. Præter hæc, omnia in ventre ſecundum naturæ modum. In Thorace autem pulmones qua dorſum reſpiciebant, leviter inflammati, & in cordis ventriculo dextero polypoſa concretio.

9. Sive rotunda iſta corpora exſtabant in exteriore, ſive in oppoſita uteri facie, ſive item nigra illa corpuſcula, vel potius puncta

(1) Epiſt. 4. n. 13.

puncta hanc, aut illam inteſtini faciem tenebant; haud ſatis apparet, unde primum tertiana, deinde vero ardens febris oborta ſit. Haud ſatis, inquam, apparet, non quod me fugiat qua ratione a viſcido humore non una ex latebra intra certum tempus prodeunte, Viri Doctiſſimi recurrentes febres deduxerint, aut poſſe nigra illa puncta exiguas inflammationes jam in gangrænam degenerantes ſignificare: ſed quod vitium utrumque in pluribus fuiſſe, ſciam, quas non iſtiuſmodi febres, ſed noxæ aliæ male habuerint, quas fruſtra in hac hiſtoria perquiro, vitiorum illorum ſedem indicantes.

10. MULIER annos nata viginti quinque, eodem quo prior illa (1) temperamento, in idem Noſocomium venerat, cum difficultate ſpirandi tentari cœpiſſet. Conjuncti erant cum ea difficultate dolor in thoracis parte ſiniſtra, quidam intra hunc inter reſpirandum materiæ ſonitus, & pulſus mollis quidem, ſed frequentior. Quincto die regius morbus acceſſit: qui cum uſque ad octavum perſtitiſſet, evanuit. Tunc ob febris pertinaciam, ſanguinis miſſio, jam primis diebus inſtituta, rurſus repetita eſt. Tandem ex improviſo mors occupavit; neque enim febris erat ejuſmodi, ut tunc mortem minaretur. VENTRE aperto, ſana omnia inventa ſunt, niſi quod ſelibra aquæ in tota illa cavea occurrit: quæ tamen res in aliis etiam cadaveribus ſæpius fuerat animadverſa. In Thorace dexter pulmo, qui ſuperiore parte coſtis adhærebat, inferiore erat inflammatus, ex cujus diſſecta ſubſtantia paululum effluxit ſeri. At ſiniſter pulmo & a coſtis undique ſolutus, & ſanus repertus eſt. Ex cordis ventriculo dextero polypoſa concretio, quæ in ejus lacertulis baſim habebat, in venam ſe producebat Cavam, firma ubique compage, colore autem ex altera parte pallido, ex altera rubeſcente.

11. Niſi Valſalva ipſe huic ſuæ Obſervationi titulum feciſſet *De Febre Ardente;* ipſam potius inter Peripneumonias retuliſſem: quanquam ne ſic quidem ſatis intelligeremus, quomodo ex inopinato mors ingruerit. Sed neque cum dolor a ſiniſtris fuiſſet, apparet, cur inflammatio eſſet a dextris; niſi forte ubi aut ille, aut hæc memoratur, calamus, ut fit, alterum pro altero latere exaraverit. Illud conſtat ex Hippocratis Aphoriſmo (2), male de hoc morbo jam tum fuiſſe ominandum, cum icterus ante diem ſeptimum febri accidit.

At ſi in ulla propoſitarum hactenus febrium maligni aliquid delituiſſe, ſuſpicaris; multo id magis in ea conjicies, cujus deſcriptionem Valſalva nobis ad hunc modum reliquit.

12. VIR annos quadraginta natus, ob tibiam contundente inſtrumento vulneratam in eodem illo Noſocomio decumbebat. Ibi cum vulnus jam optime ſe haberet, ipſeque omnino a febri liber eſſet; repente acuta febri corripitur. Hac magis magiſque ſæviente e medio tollitur. IN CADAVERE nihil uſquam vitii, niſi quod ſanguis ferme nataralem fluorem ſervabat.

13. Quid proclivius eſt in hoc caſu, quam quod Riverius (3) in quodam ſuo, exiſtimare? Scilicet in puero quem acutiſsima febris ſuſtulerat, iis ſtipata ſymptomatibus quæ viſcerum inflammationis magnam ſuſpicionem afferrent, cum per diſſectionem *omnia viſcera* (ſic enim Riverius ſcripſit; non, ut in Sepulchreto (4) per gravem operarum incuriam deſcriptum eſt, *omnia ſymptomata*) *bene conſtituta* inveniſſet, neque ullam, quæ quidem appareret, cauſam tantorum ſymptomatum deprehendiſſet; hanc in latentem malignitatem rejecit. Quod tu eo facilius fortaſſe facies, quod hic ſaltem in conſpectum ſe dedit ſanguinis fluor. Cum ejus enim diſſolutione malignas febres bene multas conjungi, Medici Præſtantiſſimi docuere. Quos ſecuti in aliis quoque ſumus Valſalvæ Obſervationibus (5) interpretandis, ſic tamen, ut quoniam malignæ febres non uno omnes eodemque modo ſe produnt, nec illos deferendos cenſeamus, qui contra, cum ſanguinis concretione multas quoque earum junctas eſſe, tradiderunt. Quorum ſententiæ favent cum aliæ, tum præſertim

[1] n. 6. [2] 6. ex Sect. 4. [3] Cent. 2. Obſ. 2. [4] in Additam. ad hanc Sect. Obſ. 10.
[5] Epiſt. 4. n. 9. & Epiſt. 7. n. 2.

tim hæc quam poſtremam ex Valſalvæ hiſtoriis ſubjicimus, hoc titulo ab ipſo inſcriptam *De Febre Maligna, & alvi ſtypticitate*.

14. VIR Nobilis annorum circiter quadraginta, qui vel ſanus tantæ erat alvi duritiæ obnoxius, ut non niſi Artis ope exoneraret, cum ex patria regione, tenui aere prædita, in aliam craſſi aeris, domicilium tranſtuliſſet; brevi poſt tempore in febrem incidit, nullo alio ſtipatam ſymptomate, niſi quod æger de aſſidua animi inquietudine, & de vigiliis perpetuo conquerebatur. Sed decimo quarto die cum dolor capitis acceſſiſſet, pulſuſque modo ſe proderent, modo ita contraherentur, ut percipi a Medico ſæpe non poſſent; eodem die vitam cum morte commutavit.

VENTRICULI fundus atro erat colore infectus. Inteſtina, & Craſſa præſertim, anguſta erant. Cætera ventris viſcera ſana. Sanguis erat valde concretus.

15. Nunc ad diſſectiones haſce adjungemus noſtrarum, aut Amicorum ſive Obſervationum, ſive animadverſionum exempla aliquot, ad memorata, ad aliaque febrium genera ſpectantia. Aliquot autem diximus; nam, ut ſuperiorem ſervantes ordinem, ab Lentis, Hecticiſque febribus incipiamus; alia in miſſis antea Epiſtolis jam legiſti ſive cum thoracis ex propoſito, ſive etiam interdum cum obiter ventris abſceſſum aliquem (1) commemoravimus. Unum hic aut alterum vel ſine manifeſto abſceſſu exemplum adjiciemus.

16. VIR macie confectus, quem propterea aliqui phthiſicum exiſtimabant, cum ſecus nobis videretur, noviſſime in Noſocomium hoc venerat, cum ibi poſt Martii initium A. 1747. vivendi finem fecit. THORACE, Ventre, Capite diſſectis & pulmones ſani, & viſcera cætera ſine labe reperta ſunt, niſi quod Dura meninx craſſior, cerebrum autem laxiſſimum fuit. Illud inſuper animadverti, cum circa poſteriorem Spinalis medullæ partem quædam aggrederer ſtudioſis Juvenibus demonſtrare, non ita, ut alias, facile, atque adeo nullo negotio meningem illam diduci potuiſſe, imo paulatim procedendum mihi fuiſſe, ut ſine proximæ Arachnoïdis laceratione ab hac ſejungerem. Cæterum cutis, ut in tabidis ſolet, in hoc cadavere duriſſima fuit.

17. Cutis hæc durities, ſive cultro, ſive acubus tentes, manifeſtiſſima non in phthiſicis ſolum in quibus plures experti id ſunt, ſed in aliis pariter quos valde macies extenuaverit, ſecantibus occurrit, vel quod nihil pinguedinis in ſubjecta Adipoſa membrana ſupereſt a cujus inunctione mollis illa ſervetur, vel quod non propter pinguedinem modo in muſculorum interſtitiis, ſed & propter humores, paſſim in horum vaſculis magna ex parte deficientes, carnes concidunt, ut cutis non amplius diſtenta, ſe in ſe ipſam contrahat, & craſſior fiat; quam ob contractionem, rugaſque propterea non majores tantum, ſed etiam minimas, ejus perit nitior; ſic enim Mortonum (2) interpretor, hæc attingentem. Contra, a ſubjecta pinguedine diſtenta cutis & nitet, ut omnes vident, & mollior ſervatur, ut in ſuillo corio in minutiſſimas partes concidendo vel farciminum confectores norunt, eo leviori labore utentes quo pinguior ſus erat; eo majori, quo minus. Sed ad diſſectionem alteram tranſeamus, in qua manifeſtæ quidem viſcerum & ventris, & thoracis noxæ, at ſine abſceſſu apparuerunt.

18. SENIS adeo emaciati, ut ſenili maraſmo abſumptum dicerent, cadaver in Gymnaſium illatum eſt, unde Anatomes ſaltem initium ducerem ante finem Januarii A. 1741. VENTER glandulas habuit cum in meſaræo non adeo minutas, ut ætate illa fere ſolent, tum per Iliaca vaſa ab horum origine ad femur uſque tot, & tantas, ut ea vaſa perpetua quadam illarum quaſi catena obducerentur, quarum aliquæ duos treſve digitos tranſverſos longitudine æquabant, craſſitudine etiam magnæ; ut mirum non eſſet, eas arterias parietibus videre nonnihil inflexis, & quaſi varicoſis, quippe quos ejuſmodi glandulæ ſtiparent, & premerent, quæ tamen cum ſecarentur, a ſana lymphaticarum glandularum conſtitutione diſcre-

(1) ut Epiſt. 46. n. 27.

(2) Phthiſiolog. l. 3. c. 13.

ſcrepare non videbantur. Sed lien, cæteris dimenſionibus potius parvus, æquo erat craſſior, ad medium præſertim, & præterquam quod vincula membranea per quæ cum diaphagmate nectitur, ipſa quoque magis facta erant craſſa quam ſolent, tunicam habebat in medio ipſo faciei convexæ non modo craſſam pariter, verum etiam duram tanto ſpatio quantum circulus occuparet, cujus diameter vix brevior eſſet duobus tranſverſis digitis, quin etiam quadam ſpatii illius parte jam oſſeam, ad quam annexus erat interius quidam quaſi vaſis truncus, ipſe quoque durus, in lienis ſubſtantiam pertinens. Hoc etiam ad lienem ſpectans adnotavi: arteria ipſum petens æquo anguſtior a Cœliaca ad digitorum aliquot tractum pergebat, donec ubi in plures, ut ſoler, flexus incipiebat ſe contorquere, ibi latior fieret. Veſica lotio diſtenta, ut ſupra pubem ſe attolleret, tunicas habuit craſſas: quibus manu compreſſis, illud non facile exibat, ut omne exprimi non potuerit, an ob Proſtatam glandulam amplificatam, & in veſicæ cavo circum urethræ orificium undique protuberantem? qua in glandula quid deprehenderim Epiſtola jam ſcriptum eſt XLIV. (1). Thorace, & pericardio apertis, cor vidimus omni pinguedine orbatum, lurida facie, nec lævi. Magna arteria valvulas habuit duriores: ipſa autem modico ſupra has intervallo grandibus ſub tunica intima ſquamis rigebat, omnino oſſeis: quarum oſtenderat dumtaxat inchoamenta, ſeu maculas albas, in ea trunci parte quæ in ventre eſt, & in Iliacis ejus ramis. Nec ſingulare quoddam Carotidum vitium eſt reticendum: quæ cum ad ſuæ longitudinis medium aſcendiſſent, ibi ſe intorquebant cochleæ inſtar, ſtatimque ad rectitudinem primam redibant: eratque ille flexus adeo pertinax, ut ſi in rectum arterias extenderes; mox amota manu, in eandem ſe contorſionem reſtituerent.

19. Quæ cum vidiſſem; ſane diſplicuit, non plura de hoc Sene, cum viveret, quippe ignoto paupere, ſcire nos poſſe, niſi quod palam erat, macie extrema confectum interiiſſe. Cujus effectus, an cauſa, an potius utrumque plura eorum fuerint quæ in mortuo deprehendimus, ipſe exiſtimabis. Certe Sepulchreti hanc Sectionem (2) verſans, auctas in Hectico (3) alias glandulas de lymphaticarum genere invenies, in aliis autem (4) non ſine vitio cor, ut in puero etiam illo de quo ſupra (5) ex Valſalva dictum eſt, nedum in altero (6) ex indicata Sectione, qui ad maraſmum deductus, cor habuit, ut noſter Senex, *omni pinguedine exutum*, rugiſque inæquale. Mitto cætera unde pariter intelligi liceat, ſanguinem, ſecretoſque ex hoc humores non ita impelli potuiſſe quo oportebat, ut juſta illius, horumque copia in dies reficeretur, & in minima quæque vaſcula contruderetur, quorum pars maxima ſi illis careat; omne corpus, præter oſſa, & cartilagines, in ſe collabatur neceſſe eſt, quo in collapſu macies ſumma conſiſtit. Quidquid enim ſolidi in muſculis, & membranis eſt, longe minorem ad ſanguinem, & humores quibus eorum vaſcula, & cellulæ extenduntur, rationem habet, quam vulgus putat; ut incredibile propemodum eſſet, quam ad exiguum redeat, ubi illi avolent, atque evaneſcant, niſi Viri Doctiſſimi, collectis plurium experimentis id demonſtraſſent. Quæ tamen inter experimenta minus referendum, crediderim, quod aliud ſpectans Lanciſius (7) inſtituit per diuturnam humani cordis macerationem. Cum aqua enim, ſæpius renovata, ramenta plurima, quæ illa ſenſim disjunxit, membranularum, fibrillarumque abjiciuntur. Cæterum ut ſanguinis, humorumque cæterorum inops corpus fiat, & contabeſcat, nulla frequentior cauſa eſt, quam difficilior factus per meſenterium chyli tranſitus, ſive ea difficultas in ultimis ſit meſenterii glandulis, ſive in primis, ſive promiſcue in multis quibuslibet. Prioris illius difficultatis exemplum habebis ex Cowpero (8), qui in juvencula toto cor-

 pore

(1) n. 20. (2) libri IV. Sect. 1. (3) Obſ. 16. §. 2. (4) Obſ. 12. (5) n. 4.
(6) Obſ. 56. §. 7. (7) De Mot. Cord. Propoſ. 53
(8) Vide Act. Erudit. Lipſ. A. 1699. M. Febr. ad Tab. Covvperi 34.

pore perquam macilenta duas ex illis glandulis invenit quæ tumore ſuo chyli receptaculum comprimebant. Difficultatis ſecundæ exemplum dabit Cl. Fantonus (1), qui in viro, lenta febri a multis jam menſibus detento, chylum in vaſis lacteis primi dumtaxat generis deprehendit, remorante videlicet obſtructione glandularum ad quas vaſa illa appellebant. Tertiæ vero difficultatis Obſervationes, quas cum duabus illis Sepulchreto addas, complures occurrent. Nam vel ſola quæ poſt ultimam ejus editionem prodierunt, Cæſareæ Academiæ Volumina haud paucas exhibent, *glandularum* videlicet *meſenterii totaliter obſtructarum*, *tumentium* (2), *omnium glandularum meſenterii una cum pancreate infartarum* (3), *meſenterii glandulis tumidis referti* (4), *meſenterii cum glandulis undique ſcirrhoſis* (5), meſenterii cum *vaſis chyloſis obſtructis hinc inde* (6), & has quidem Obſervationes habitas in *atrophia*, *in hectica febre*, in corpore *toto emaciato*, in *macie extrema*, *febrem lentam hecticam ſequuta*. Quin etiam cum bis leges, in *atrophia* fuiſſe meſenterium *innumeris tumoribus ſteatomatoſis* refertum (7), & fœdum (8); utrobique vix dubitabis, glandulas fuiſſe ab reſtitante chylo in eos tumores mutatas; ne quid dicam de meſenterio poſt *febrim lentam* reperto *toto ſcatente ulcuſculis*, & *abſceſſibus* (9). Quod ſi aliter ſentire, vel aſſentiente me, placeat, neque illorum tumorum, aut horum abſceſſuum ſedem in iis glandulis ponere; tamen in tanto utrorumque numero fieri non poteſt quin multæ earum, & plurima compreſſa fuerint vaſa chylum vehentia, hujuſque tranſitus magna ex parte prohibitus, quemadmodum in Obſervatione quoque Cl. Phil. Conr. Fabricii (10) tumor *aliquot pugnos magnitudine æquans ſcirrhoſus*, eſſe non potuit *in centro meſenterii* infantis *atrophia defuncti*, nec vaſa chylifera ultimi generis premere. Et habet quidem alibi Anatomicus ille Exercitatiſſimus (11) diſſectionem fœminæ *lenta tabe* extinctæ, cujus viſcera omnia nihil inſoliti exhibuerunt, niſi quod *glandulæ meſenterii penitus evanuerant*. Sed continuo hæc ſubjicit; in ejuſmodi hominibus, *niſi ſenio nimio ſint confecti* (a quo longe eâ diſtabat fœmina) *hæ glandulæ ſi non plane ſcirrhoſæ, inſigniter tamen plerumque tumidæ deprehenduntur*. Cum vero penitus evaneſcunt, an non ſic quoque chyli traductioni officitur, quam, ſi non aliter, at illum ſaltem addita lympha diluendo, adjuvabant? quibus imminutis, cum hæc imminuatur, an non hinc etiam repetere cauſam poſſumus, cur ſenes plerique macreſcant? Ut ut eſt, cum certum ſit, plerumque in ſenibus eas decreſcere glandulas; ſi in Sene quem propoſuimus non tam minutæ erant, quam fere ſolent; veri eſt ſimilius; propter earum obſtructionem id accidiſſe, eoque difficili facta chyli trajectione, corpus maraſmo ſubſediſſe.

20. Eſt contra; ut ad aliud tranſeam febrium genus; cum febricitantium corpora quadantenus collabi, optamus, copia videlicet, aut turgentia imminuta vitioſorum humorum. Quod cum alias, neque ita raro, ab omnibus qui Hippocratis Aphoriſmos (12) non negligunt, tum præſertim in Virgine quadam Bononienſi à Medicis quos ſectabar, optatum memini. Cum enim ex acuta febri ſudaſſet; cito quidem acuties deſiit, non febris, ut poſt dies plus centum ab ea prorſus libera fieri non poſſet. Verum tam longo tempore ut febris non diſceſſit, ſic ne parum quidem facies concidit, ſed plena perſtitit, nec unquam pallida. Itaque cum jam tandem febris abiiſſe videretur, & Virgo ſurrexiſſet, ecce iterum febris, ut illi expectaverant, ſe prodidit, eaque nec levis, ut ſolebat antea, nec paucos ad dies, donec cum plenitudine illa corporis abiit, non reditura. Nolim vero, ex hujus caſus narratione, in quo ille ſudor minus juviſſe in tollenda acutie, quam nocuiſſe in

(1) Anat.Corp.hum.Diſſ.5. (2) Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 218. (3) Cent.3.& 4.Obſ.119.
(4) Act. Tom. 1. Obſ. 59. (5) Eorund.Tom.4.Obſ.146. (6) Eorund. Tom. 8. Obſ. 125.
(7) Cent. 6.Obſ.16. (8) Dec.3.A.9.& 10.Obſ.214. (9) Dec.ead.A.3.9.Obſ.13
(10) Progr. quo Obſerv. in 3. cadaverib. verſ. fin. (11) Propemptic.ad Diſſert.J. B.Hoffm.
(12) Vid. 38. Aph. Sect. 2.

in producenda tandiu febre videri poteſt. nolim, inquam, ex iis me eſſe, credas, qui in acutis febribus ſudori vel magis adverſantur, quam paulo ante hanc memoriam dejectionibus adverſarentur Medici illi qui ſæpius ægros ejuſcemodi a propinatis dejectoriis pharmacis miſere ſublatos animadverterant. Scilicet nihil proclivius eſt hominibus, quam, ut ab extremo errore aliquo refugiant, in alterum extremum currere. Aliæ regiones, alia anni tempora, aliæ ætates, aliæ vires, aliæ corporum, & morborum, & cauſarum conditiones aliud ferunt. Sed nullæ ferme violenta ferunt ſine periculo, multoque minus ſi materia cruda eſt, aut, ſi cocta, non eo ducitur *quo maxime natura vergit*, ut Hippocratis (1) verbis utar, *per loca conferentia*. Natura autem neque ſemper, neque in omnibus eodem vergit; ſed alias alio, ut puta ad renes, ad inteſtina, ad cutem. Ad quam vergere, & per ſudorem morbos ſæpe graviſſimos ſolvere, & in illis febres, etiamſi diſerte antiquiſſimus ille Magiſter (2) non docuiſſet, Medicorum tamen neminem credebam poſſe ignorare. Verum extremi unius fuga eo quoſdam vel eruditiſſimos homines agit, ut ne apud ipſum quidem Hippocratem, apud quem Malpighius (3) tot minus felicia feceſſus exempla indicaverat, criticorum ſudorum exempla invenire ſe poſſe, ajant. Quibus ſatis a Cl. Hallero (4) factum eſt. Alii vero, ut illud non ajunt, ea tamen objiciunt ſudorem excitare conantibus, ut timorem incutere poſſint Medico, qui naturam paulo quidem ſegniorem, ſed manifeſto ad cutem vergentem, opportune, & caute, id eſt blande adjuvare ſtudeat; quaſi vero non adverſus catharſim, quam ipſi tantopere commendant, non eadem fere poſſent objici. Alios denique remediis quæ ſudorem movent, hoc inſuper adverſos facit, quod prima ſodorifera, ut ipſi quidem inquiunt, ab Arabibus inceperunt. Sed & utiliſſimus corticis Peruviani uſus ab Americanis initium cœpit, neque Arabum Medicorum inventa ſunt omnia improbanda. Nec Arabes certe illi erant Medici, ex quibus Plinius tot ſuæ Natur. Hiſtoriæ locis accepit, quæ ſemina, aut radices, aut herbæ, reſve aliæ eſſent utiles ad ſudorem ciendum. Neque Arabs erat Andromachus, ex quo Galenus (5) antidotum deſcripſit quæ etiam febricitantibus daretur, *multumque moveret ſudorem*: neque Oribaſius (6), neque Aëtius (7), neque Paulus (8) ex Arabica, ſed ex Græca Schola extiterunt; eorum tamen nemo remedia commemorare omiſit, quibus devoratis, aut epotis ſudores cieantur: quin duo ultimi peculiare de Sudorificis caput conſcripſere. Nec vero hæc eo dico, quod putem, iiſdem eruditis Viris non æque ac mihi, eſſe nota; ſed ut intelligas, nimio certa quædam remedia improbandi ſtudio aliquando fieri, ut eorum quæ probe ſcimus, obliti eſſe videamur.

21. Itaque in febrium epidemicis Conſtitutionibus, prudentis Medici eſt nulli præjudicatæ opinioni mordicus adhærere, ſed per ſe attente animadvertere quo vergat natura, neque ex una obſervatione, aut fortuita curatione quid in cæteris ſit faciendum, exiſtimare. Vidi ego mulierem febri continua laborantem, quam e brachio ſanguine emiſſo, in quo parum ſeri fuiſſe memini, illico multo gravior corripuit febris, inſolitæ hactenus acceſſionis inſtar. Et ſane vera illa fuit intermittentis febris acceſſio, quam poſtridie altera excepit, & intra quartum diem mulier febre ſoluta eſt. Salubris igitur extitit quæ a primo metum incuſſerat, gravis illa acceſſio quæ ſanguinis miſſioni continuo ſucceſſit; ſiquidem febris ex continua facta eſt intermittens, quæ cito, & facile per ſe abiit. Sed fortuita mutatio iſta fuit, & vel ſine ulla ſanguinis emiſſione, ut puto, adventura. Non eſt opus exempla alia, crebrius inter medendum obvia, addere, ut quid mihi velim, intelligas. Verum non in eventu dumta-

ta-

(1) Sect.1.Aph.21. (2) Sect.4.Aph.36. (3) Reſp.ad Ligar.
(4) in Boerh.Prælect.ad Inſtit.§.425. not. *p*. (5) De Compoſ.medicam.ſec.lòca l.8.c-7.
(6) Medic. Collect. l.8.c.17.& de Virt. Simpl.ubi de Calamintha.
(7) Medic.tetrabibl.1.Serm. 1.ubi de ead.& Serm.3.c.48.& 157. (8) De Re Med. l.1.c.48.

taxat febrium, ſed & in prognoſticis eventus indiciis, quæ fortuito ab iis quæ non fortuito ſignificant, ſunt diſcernenda. Inter hæc vulgus etiam ponit, ac læte aſpicit puſtulas, & uſcuſcula, quæ circa labra oboriuntur; fortaſſe non perperam. Nam Albertinus quoque (1) illa fatebatur eſſe etiam criſium, *quæ poſt ſequuntur, indicia*, & ipſe, nec ſemel, animadverti, eventum ſpei reſpondiſſe: quanquam in continua peſſima febri fefelliſſe ſperantes, memini; tametſi per ſe, non *poſt terrorem*, & decimo quarto morbi die apparuerint, & *ſimul urina cum aliquali ardore mitteretur*: quæ cur ego hic adnotaverim, facile intelliges, ſi Commercii Litterarii certa quædam inſpexeris loca (2), ad ulcuſcula hæc labrorum, puſtulaſque ſpectantia. De hoc ſigno tamen non tot ipſe habeo Obſervationes, quot vellem. Sed aliud quod caſu, ut fit, animadvertere cœperam in urinarum inſpectione, quam rariſſime accidit ut falleret in permagno numero Obſervationum. Eo enim attentius, ſæpiuſque adnotare perrexi, ex quo in duos gravium Medicorum incidi locos, quos, alia quantumvis de cauſa, in Sepulchreti hanc Sectionem (3) relatos videbis, Jouberti, & Gradii; Jouberti, inquam; neque enim verba quæ ibi, tanquam Schneideri, deſcribuntur, hujus ſunt, ſed Jouberti ab ipſo diſerte laudati Tractatu de Arthritide libro 1. cap. 6. quomodo Schneiderus erat citandus; non *Cap. de Arthritide*, & certe alibi, in Sepulchreto (4) ubi Scholii cujuſdam partem maximam ex Schenckio (5) ſumptam eſſe, animadverti, Jouberto verba illa tribuuntur. Hic igitur *arenulas febricitantibus non paucis* (*maxime morbo jam defunctis*) *copioſe cum urina mingi*, ſcripſit, *nulla vel præſente, vel præterita etiam nephritide*. Gradius vero olim docuerat, arenas *apparere in declinatione febrium*, & *poſt longas febres*: diſtingui autem ab illis quæ ſignificant calculos, *quoniam ſi fricentur digitis comprimendo, facile diſſolvuntur*. Porro ego non in febribus ſolum, ſive eſſent vernæ, aut æſtivæ, ſive autumnales, aut hyemales, ſive intermittentes, ſive continuæ, ſive benignæ, ſive malignæ vel cum periculis junctæ, ſive inter illas mediæ, aut interdum leviſſimæ, diuturnæ, aut breves, ſive in pueris, aut adoleſcentibus, ſive in viris, ſive in mulieribus, & his aliquando etiam prægnantibus, ſive demum ex frequentioribus cauſis ortæ, ſive interdum ex ſingularibus, ut ex ingeſto erodente veneno; non ſolum, inquam, in febribus, verum etiam in nonnullis aliis morbis, a febri ſejunctis, & nominatim in capitis acerbis doloribus, & apoplecticis quibuſdam affectibus, nonnunquam etiam ſenilibus, animadverti, quotieſcunque iſtæ arenulæ apparuerunt, ſæpius quidem febrim, aut morbum fuiſſe aut finitum, aut fini proximum, ſed haud raro tamen cum vel declinare necdum cœpiſſet, vel, ſi cœpiſſet, non ita manifeſto declinare pergeret, ut dubium adhuc eventum magis quam vellem, non relinqueret. Quemadmodum autem in morbi fine, aut in declinatione jam certa, & in dies majori facta naturæ victoriam confirmarunt; ſic ante declinationis initium, aut in dubia adhuc declinatione eandem victoriam ut plurimum portenderunt, namque aut morbus feliciter omnino deſiit, aut, ſi recidiva ſecuta eſt, ea levior, breviorque fuit. Semel dumtaxat, quod ad te alias (6) ſcripſi, hydropi qui febrim exceperat ſoluto, morbi alii graves, neque ita breves, ſed ii quoque ejuſmodi, ut ex iis æger convaleſceret, ſucceſſerunt. At ſemel omnino ægri interitus ex autumnali maligna febri, quem ego neque ante, nec poſt illum unum diem inviſi, ut febriſne, an peccatum aliquid poſtea aut ab ipſo, aut ab aſſidentibus, aut a Medico occiderit, pro certo neſciam, ut neque an arenæ illæ toto morbi tempore fuiſſent, an eo primum die apparuiſſent. Neque enim de iis loquor quæ ſemper, ſed de iis tantum quæ vigore morbi ad declinationem jam

(1) in Opuſc. de Cort. Peruv. Tom. 1. Commment. de Bonon. Sc. Inſtit.
(2) A. 1745. Hebd. 31. & A. 1739. Hebd. 28. (3) Obſ. 40. & Schol.
(4) l. 3. Sect. 25. in Schol. ad Obſ. 14. (5) Obſ. Med. l. 3. ubi de Ren. Symptom. Obſ. 3.
(6) Epiſt. 8. n. 10.

jam accedente, aut hac inchoata, ſe prodere incipiunt *adhærentes ſuperficiei*, ut Gradius (1) ait, *urinalis*; non *urinæ*, ut in Sepulchreto (2) deſcriptum leges, ubi ne liber quidem in quo hæc ſcripſit, indicatur. Nempe lotium in præclara luce inſpiciens, animadvertes vitreæ matulæ lateribus arenulas tenues adhærentes, nonnunquam tamen ſimul in urinæ ſuperficie natantes, ſubrufas ut plurimum, ſubalbas perraro; quales in Juvene quodam cum febris maligna, & periculis ſtipata decliparet, vidiſſe memini.

22. Facta iſtius Juvenis mentio ad memoriam redigit ſanguinem, qui in ejus morbo quater, alias ex inciſa vena miſſus, alias per cucurbitulas eductus, præterquam quod æquo fluidior, ſeu molliori craſſamento ſemper fuit, tribus certe poſtremis ſive miſſionibus, ſive eductionibus hoc circumfuſum ſero habuit quaſi a commiſto chylo albeſcente. Quod non adnotaſſem, ſi in bene paſto, ut alias, & certa a ſumptis alimentis hora id vidiſſem. Sed inſecuto menſe alteri quoque Juveni ſanguis miſſus tertia, & rurſus quincta morbi die, utraque ſerum albicans oſtendit, exigua quidem copia, imo ad paucas omnino guttas tertia illa die, cum eſſet craſſamentum durum, & cruſta obductum mediocris craſſitudinis, quod fuit quincta mollius quam par ſit, & obductum cruſta non minus quam ipſum, craſſa, nec dura illa quidem, ſed ita tenaci, & ſectioni reſiſtente, ut cultro vix ac ne vix quidem ſcindi potuerit. Hic vero alter Juvenis febri laborabat, quæ ad malignitatem potius vergebat, quam eſſet maligna, multo priore illa tum brevior, tum levior, & ſine peticulis. In aliis autem malignis febribus in quibus hæ apparuerunt, neque albicans ſerum vidi, neque molliſſimum craſſamentum, imo hoc interdum æquo durius, quin duriſſimum in aliquo cui ſolebat alias eſſe mollius. Præterea memini, cum ſuper febribus quaſi peſtilentibus, quæ paſſim A. 1731. veris tempore in ea parte agri Patavini ſæviebant quæ circum Montaneanam eſt (ſic enim ſunt qui nunc dicant; Montanianum Petrus Bembus (3) dicebat) duo ex hoc Gymnaſio Medici, mandato Ampliſſimi Venetorum Magiſtratus conſuleremur, expoſitum nobis eſſe, etſi initio ægrorum ſanguis nimis ut plurimum ſolutus, tunc autem nimis concretus appareret, utroque tamen Conſtitutionis illius tempore peticulas ſe prodidiſſe, & vel tunc ſiqui forte diſſolutum haberent ſanguinem, his quoque promiſcue non ſecus ac cæteris, eaſdem provenire; ut proclive eſſet intelligere, malignam quidem illam vim, quæ in quam pauca, & tenui materia conſiſteret, communicatio morbi per contagium oſtendebat, illam, inquam, ut in una eademque eodem loco, & tempore Conſtitutione, unam eandemque eſſe; at ſanguinem, ut in his, illiſve erat aliter diſpoſitus, ita in aliis aliter vitiatum apparere: Atque ut aliud in aliis manifeſtum ſanguinis vitium tum alia, aut aliter in aliis quædam ſymptomata induceret, tum alia quædam, aut aliter in aliis remedia poſceret; eſſe tamen & quædam tum ſymptomata, tum remedia omnibus communia, quanquam illa his multo notiora: quis enim malignæ illius vis communiter omnes inficientis peculiarem naturam, niſi ex iis quæ communiter omnibus proficua, aut noxia obſervata eſſent, quadantenus conjicere ſe poſſe, crederet? Neque enim etſi febres hæ non omnino eſſent peſtilentes, hic cogitare quis poſſet cum celebri de Re Medica Scriptore, ægrorum robur non maligna vi, ſed copia ſanguinis obrui, quando præceſſerant cauſæ quæ hanc minuerent potius, quam augerent, & ſanguinis miſſionem experimenta jam ſatis ſuperque repetita oſtenderant pernicioſam.

23. Conjungi igitur cum maligna vi ſolutivam, aut coagulativam ſanguinis, in neutraque harum malignitatem conſiſtere, credibile eſt, præſertim cum alterutram in tot aliis, qui maligni non ſunt, morbis videamus. Attamen ubi alterutra magna ſit, & adjuncta habeat ſymptomata quibus malignitas ſignificetur, ut in primis citam maximamque proſtrationem virium; quæ neque in prægreſſas evidentes

(1) Prax. in Non. Almanſor. tr.3. c.14. (2) in Schol.cit. (3) Rerum Venetar. Hiſt. l.9. & l.10.

tes cauſas, neque in nimiam rejici poſſit, obruentemque ſanguinis copiam; ipſa quoque, ut quæ creberrime, & gravia quidem addens ſymptomata, cum malignitate ſolet conjungi, hanc quodammodo comprobabit, velut in multis, in eaque etiam quam ex Mediavia noſtro ſubjiciam, Obſervatione.

24. MULIER annos nata ad quinquaginta, maligna evidentiſſime febri correpta, in Noſocomium illata eſt. Pulſus diebus ſex primis exigui, & obſcuri, viſi quidem poſtmodum ſunt paulo vividiores fieri. Sed ingens pectoris in reſpirando anguſtia, & cordis palpitatio ingruentes, intra biduum mulierem confecerunt.

THORACE propterea dumtaxat aperto, ſanguis repertus eſt in ſiniſtro cordis ventriculo ſemiconcretus; in dextero autem non modo ſic congeſtus, ut ipſum diſtenderet, ſed totus in concretionem polypoſam adeo conſtipatus, ut quamvis hæc carnea, cum aſpiceres, videretur; non minus tamen, ubi incidere conareris, cultro obſiſteret, quam tenaciſſima quævis cruſta, ſanguini inſidens pleuriticorum.

25. Sanguini autem concretionis, ſive, ut plures loquuntur, coagulationis num cauſam afferant acida, ut iidem autumant, an etſi quædam afferunt acida, non omnia tamen, ut aliis videtur, aut afferant, aut afferre pergant, ſi forte ex me quæras; ſimul dicam, alias præter acida eſſe poſſe cauſas unde ſanguis concreſcat, ſimul quaſdam meas in miſſo e venis ægrorum ſanguine attente, propiuſque inſpectando obſervationes adjiciam. Et primum, cum ego, idque non ſemel, in ſanguinem inciderim, qui acidum quendam odorem nauſeoſum, atque, ut ita dicam, ſylveſtrem exhalaret; nunquam accidit; quamvis in pluribus malignis morbis ſanguinem mittere coactus ſim; ut in eo ſanguine acidi odoris quidquam deprehenderem. Deprehendi autem in fœmina quam aſſidua æſtiva febris, itemque in viro, & ſexenni puero, quos vernæ intermittentes, benignæque, ut illa, tertianæ, alium alio anno exercebant, quibus vena certis cuique de cauſis ſecari debuit. Durum quidem puero, & perpauco cum ſero craſſamentum fuit; mediocriter autem firmum in illa fœmina, eoque viro, & in hoc certe cum ſero potius pauco, eoque ſub flavo. Quo etiam in viro accidit, ut cum odorem illum quarta a miſſione ſanguinis hora animadvertiſſem; poſt alias ſeptem percipere vix poſſem, non obſcuro indicio, fuiſſe ejus cauſam in corpuſculis facilius avolantibus, quam a cæterorum ſanguine, in quo poſt decem aut duodecim horas vigentem perceperam. Nec in iis ſolum de quibus indicatum eſt. Nam vel ubi nulla eſſet febris, ut in recurrente acerbo capitis dolore, itemque ut in ſcabie, idem ſanguinis erat odor, plurimo ſero præditi circum craſſamentum tenaci cruſtula obductum, in illo tamen cui caput dolebat, non ita durum, & nigrum, ut in ſcabioſo; quanquam uterque ſcabioſus erat. Ne vero ſanguinem putes in ſcabioſis omnibus acidum olere; in aliis non oluit, ut neque in Viro Nobiliſſimo quem erodens cutem cruſtoſa affectio, introrſum temere iis diebus repulſa, male habebat, ſanguine ſub lentiſſima craſſa pelle diffluens craſſamentum habente. Quin illi eidem ſcabioſo cujus ſecundo loco memini, cum eſſet quater intra quinque menſes ſanguis emiſſus, ex hoc acidus odor exſtitit non niſi ſemel. Sed ejuſmodi ſanguinis haud ita raram, ut vides, affectionem mittamus, ut multo rariorem, quæ Patavii anno ab hinc decimo, non olfaciendo, ſed tangendo percepta eſt, conſideremus.

26. Catharina B. honeſti viri Joſephi R. honeſta uxor, mediocri ſtatura mulier, temperatura autem ſanguinea, ut cum annum agenti decimum tertium menſtrua cœpiſſent, nec copia modica, eadem, vel majori fluere ſingulis menſibus perrexerint, etiam lactanti, & lac multum poſt primum, alterumque partum; bis enim peperit; gignenti, tum etiam poſtea febre inflammatoria quotannis & vere, & autumno, idque annis duodecim, laboranti, tametſi crebro ob eam febrim ſanguis mitteretur, imo etſi primam earum febrium tanta ex utero hæmorrhagia excepiſſet, ut ultra undecimum diem perdurans, magnam pulſuum infirmitatem afferret, quam & morbus regius ſecutus eſt;

eſt; poſt duos tandem menſes, promota urinarum copia ſolutus: hæc igitur mulier, cujus temperaturam, morboſque omnes ut tibi hactenus memoravi, ita ſum inſequentes memoraturus propter illas cauſas quas, narratione abſoluta, attingam; cum annum agens undetrigeſimum de funeſto cariſſimi fratris caſu improviſum nuncium accepiſſet, animoque, acri alioquin, & intrepido, illico defeciſſet; ad ſe rediens, menſtrua, in quibus tum forte erat, emanſiſſe, animadvertit, poſtridie autem iterum vidit, non qualia antea, ſed aquæ inſtar in qua caro recens lota eſt: cujuſmodi, inſecutis deinceps aliquot menſibus, ſtatis temporibus prodiere. Quamobrem miſſus eſt ſanguis, nec ſemel, mox autem ſæpius in graviſſima oborta febri, quæ ſudore finita eſt. Verum poſt hæc ad priorem naturam menſtrua rediere, neque ipſis obſtitit duplex tertiana continua febris, quæ verno tempore quotannis, idque ad decennium, revertens, non niſi iterata ſanguinis miſſione, & dato cortice Peruviano, diſcedebat. Poſt id decennium, æſtate febres ejuſdem ferme generis ingruerunt, ſed eo acerbius, & periculoſius vexantes, quod ſævos conjunctos habebant totius ventris dolores, uterique hæmorrhagiam, tunc fere magis augeſcentem, cum illi nonnihil ſe remittebant. Pugnatum eſt modis omnibus, in his ſexies repetita ſanguinis miſſione, cujus ſerum croceum erat, craſſamentum autem durum, & cruſta polypoſa obtectum. Sed quamvis & febris, & illa ſymptomata nonnunquam imminuta ſint, nonnunquam, ut videbatur, ſublata; non tamen his omnibus eſt finis impoſitus, niſi per ipſam, magna, ſi unquam, copia reverſam uteri hæmorragiam die ex quo febres inceperant quadrageſimo quincto. Cito nihilominus convaluit mulier, atque ita convaluit, ut triginta quinque a poſtrema hæmorrhagia exactis diebus, menſtruis rurſus ſecundum naturæ modum redeuntibus, juſtoque tempore ſemper recurrere pergentibus, viginti ipſos menſes egregie valens traduxerit. Sed poſteaquam æſtate A.1749. magnam, ſiti cogente, aquæ vim ſine ulla ſtomachi moleſtia ſæpius bibiſſet, quam annis ſuperioribus vel febricitans nullo modo ferre poterat, eo autem qui ſecutus eſt, autumno propter externas evidentiſſimas cauſas corpus laboribus, animum ægritudine afficientes, in nauſeam, vigilias, dolorem capitis, laſſitudinem incidiſſet; illud acceſſit proxima hyeme, ut cum thorax, & caput valde æſtuarent, venter, artuſque inferiores frigerent, nec veſtibus, nec ullo alio auxilio ſatis a frigore defendi poſſent, itemque ut horrore per dorſum vagante corriperetur a prandio, noctu autem magis cum in lecto ſe ex uno in alterum converteret latus: quin etiam tremoribus, ſiquid ſomni caperet, & repentinis terroribus excitaretur; quanquam nec deerant diurni quidam, falſam certe quadam in re imaginationem conſequentes, ob quos identidem animo deficiebat. Hinc illa omnia de quibus noviſſime dictum eſt, in dies augebantur, & internæ oppreſſionis ſenſus urgebat, caputque in primis grave adeo factum erat, & vertigini obnoxium, ut mulieri fulcro opus eſſet, ne caderet. Agebat tunc annum quadrageſimum tertium, cum Medicum accerſivit ſuum; is a quatuor annis jam erat Mediavia noſter; eique ipſis Nonis Maji 1750. hæc narravit omnia, illudque inſuper quod in ejuſmodi muliere præcipua eſt adnotatione dignum, menſtrua, quorum copia quæ ſemper fuiſſet, ex ſuperioribus intelligitur, & quæ proxima æſtate non minor fuerat, tametſi bis ſingulis fluebant menſibus, & quam conſueſſent, calidiora, atque adeo calidiſſima, jam ſibi ex quo ſic affecta eſſet, non modo imminuta, ſed frigida prodire cœpiſſe, & frigida etiam noviſſime prodiiſſe. Quibus auditis, alvo, cujus adſtrictioni mulier ſemper obnoxia fuerat, confeſtim, ſed leniter, ſoluta, imperatur ſanguinis miſſio, quo non profiliente, ſed lentius defluente, illud quod prolixæ hujus meæ narrationis cauſam præbuit, ſimul ab ægro, ſimul a Chirurgo, ſpectatæ fidei æque, ac experientiæ viro, Daniele Faſolato ſumma cum utriuſque admiratione animadverſum eſt, ſanguinem, cujus exeuntis vehementem fervorem & illa alias, & Chirurgi, vas quo excipitur, vitreum manu tenentes mirabundi interdum perceperant, nunc adeo frigidum prodire, ut ægra de gelida; ſic

ſic enim ajebat ; per cubiti flexuram defluente quereretur, Chirurgi autem manus frigore afficeretur. Paucum, & croceum ejus ſanguinis ſerum fuit; nigrum, & viſcidum craſſamentum. Cujuſmodi & frigore, & ferme etiam natura fuit is qui veſpere miſſus eſt de pede. Cum prope nullum eſſet hinc, & a remediis quibuſdam, ut vocant, cardiacis levamen relatum; non dubitavit Medicus in ejuſmodi præſertim fœmina, quo ſanguis in majorem motum concitaretur, poſtridie e brachio, & pede mittere eodem tempore. Et voto reſpondit eventus. Nam & ſanguis prodiit non adeo frigidus, & dum prodiret, demi ſibi oppreſſionis ſenſum, mulier ajebat, & veſpere oborta febricula, noctu inferiores partes, quæ ſuperioribus menſibus ſemper riguerant, nonnihil calefecit; mane autem remiſit, & mulierem mox reliquit. Bene hæc ſe habuit dies decem, inferioribus artubus tepidis, pulſibus qui duri, parvi, humiles, prementi digito non reſiſtentes antea fuerant, nunc oppreſſione ſublata, in melius converſis, uriniſque ipſis quæ prius, ut multæ, ſic crudæ, & limpidæ excernebantur, jam ad naturalem modum, coloremque accedentibus.

27. Accipe nunc reliqua; neque enim ſatis eſſe duco, quæ prægreſſa, & comitata ſint ejuſmodi ſanguinis affectionem propoſuiſſe, niſi & quæ deinceps conſecuta ſunt omnia ad certum uſque tempus memorentur. Igitur decimo exacto die, ecce levis dolor eam partem metatarſi ſiniſtri pedis invadit quæ digito pollici reſpondet, breviſſimus ille quidem, ut cum ſemel primo die, poſtridie autem tredecies ingruerit, intra ſemihoram quinquies recurreret, atque ita evaneſceret, ut paulo poſt illo eodem die mulier exire domo potuerit vix aliquo cum incommodo, niſi revertens cecidiſſet repente, & ſine ulla exteriore cauſa, in latus dexterum, nec niſi aliorum adjuta manibus ſurrexiſſet. Domum tamen reverſa eſt: ibique levis primum is dolor, poſtridie autem magna cum febri acutus adeo, atque aſſiduus rediit, ut totum illum diem acriter vexarit, nec niſi opio dato quieverit. Inſequenti die ſine dolore, & febri fuit; ut bene habens e lecto ſurrexerit. Die autem proximo convulſione pectoris, & colli vehementi correpta eſt. Deinceps a febri, & dolore, quibus ſe magna addebat convulſio, male habita eſt, remittentibus quidem interdum vel ad triduum, alias vero perſtantibus, aut invaleſcentibus adeo, ut vix ſpiritum ducere liceret, & denique caput gravi ſopore premeretur. A prima illa convulſione dies undecim cum morbo pugnatum eſt, alias dato oleo ex dulcibus amygdalis recens expreſſo, alias antiſpaſmodicis pulveribus ejuſdem generis ac qui a Marchione nomen habet, cinnabari interdum, nonnunquam opio, quod in medio morbi curſu deſertum eſt, cum inutile vel datum ad duo grana deprehenderetur, ſæpius autem vena, ſemel videlicet in brachio, bis in manu, ter in pede inciſa, unde noviſſime emiſſus ſanguis & ſoporem illum, & convulſionem ferme ſuſtulit, febri ſuperſtite, quæ mane quotidie ſe prodebat ſiti, ac dolore capitis, & ſtomachi hactenus ſtipata dum ad vigorem perveniret, illis deinde ceſſantibus, & febri ipſa adeo ſe remittente, ut veſpere nulla eſſet propemodum, & ægra noctu ſic ſatis dormiret. Quæ febris cum dies aliquot ad eundem modum perſtaret, Peruviano cortice vix ad unciam partite ſumpto, mulierem incolumem reliquit. Ab eo tempore triennium ſine ullo incommodo traductum eſt, quod eſſet adnotatione dignum. Poſtea autem dolores, febres, convulſiones, alia ejuſmodi redierunt, ſed prioribus leviora ſemper, & citius largis ſanguinis miſsionibus cedentia. Ad quæ jam olim a me litteris mandata, hæc placuit addere, quæ cum hæ Epiſtolæ ſub initium A. 1760. deſcriberentur, ſedulo a me quæſita de eadem muliere accepi. Anno illam 1758. qui ejus ætatis quinquageſimus primus fuit, menſtruis denique purgationibus carere cœpiſſe, quæ ad id tempus & uberrimæ, & coccineæ eſſe perrexiſſent. Nihilominus ſic ſatis valuiſſe, & valere, niſi quod fere aſsiduus in ventre eſt glaciei ſenſus: qui cum inde ad pectus aſcendit, eam affert reſpirandi difficultatem, ut continuo ſanguis, neque copia modica, mittendus ſit. Nec deeſſe quæ id ferant, vires mulieri, bonum adhuc & corporis habitum.

&

& faciei colorem ſervanti.

28. Habes de affectione ſanguinis haud minus fortaſſe admiranda, quam cum apud Lowerum (1) in immani hæmorragia totus propemodum effuſus, ſimul autem juſculis identidem ſumptis inſtauratus, his quam ſibi ſimilior efflueret, homine tamen non vivente modo, ſed ſanitati reſtituto; habes, inquam, omnia ex Mediaviæ noſtri Medica ephemeride, prolixe a me quidem, ſed, ut puto, haud inutiliter excerpta. Quanto enim difficiliores hujuſmodi res habet explicatus, tanto diligentius danda opera eſt, ut ab iis qui explicandam forte ſuſcipiant, nihil ex hiſtoria deſideretur, ſecus atque in aliis accidit in quas hactenus incidi, Obſervationibus ejuſdem generis. Ut enim quod Spigelius noſter (2) ſcripſit de *ſanguine craſſo ac frigido*, quem e ſecta vena poſt frigidam ab æſtuantibus epotam vidit, nec ſine difficultate, prodeuntem, omittam, quippe cum potius ab æſophagi frigore intra adſitam arteriam Magnam denſiorem craſsioremque factum, quam actu frigidum videatur intelligere; certe quæ Obſervatio olim apud Riverium (3) propoſita eſt in muliere admodum iracunda, quæ intra quinctam a ſecta vena diem interiit, tantum abeſt ut ſciamus, quibus prægreſsis cauſis, aut comitantibus ſymptomatibus febris illa eſſet qua tunc aſsidua laborabat, ut Thomæ Bartholino (4) per divinationem, ut ita dicam, conjiciendum fuerit, horrorem perpetuum illi febri comitem fuiſſe. Petrus autem Borellus (5) ſatis hoc habuit ſcribere, equitum ducem *ſanguinem frigidum, in morbo phlebotomatum, emiſiſſe*; ut ne morbum quidem quo tenebatur, aut quis id retulerit, doceamur. Sed & explicationem addit ejuſmodi, ut mirum ſit, non jam contigiſſe id nonnunquam, ſed potius non ſemper, aut non multo ſæpius contingere. Denique Gabriel Clauderus (6) explicationem producens aliam, ſecundum quam in graviſſimis apoplexiis ſemper, aut plerumque id accidere deberet; idem quod apud Riverium eſt, ait, ſe in duabus Matronis violento paroxyſmo apoplectico correptis obſervaviſſe, proſiliente videlicet, dum e vena emittere tur, in ſuam quoque manum frigido ſanguine; illarum autem utramque per adhibita, ac data volatilibus fœta particulis medicamenta reſtituiſſe. E vena autem mulieris noſtræ haud proſiluit ſanguis, ſed lente defluxit; ut aliquanto facilius huic ſuam, qualis ea cunque eſt, Clauderus explicationem accomodaſſet. Idem ſubjicit (7) ſanguinis frigidi e naribus ſtillantis, & urinæ frigidæ prodeuntis Obſervationes. Quod ſi contigiſſet, ut ſerius ſcriberet; adjicere potuiſſet alias tum lotii frigidi emiſſi, ut puta a milite (8), & a puero (9), utroque maligna lethali febre prægravato, hoc inſuper jam toto frigido, tum fœtus gelidi ejecti, non ſolum jam mortui, & a gelida jam matre, ac mox intra horam moritura (10), ſed & vivi a victura (11) ea toto corpuſculo *frigiditate intentiſſima*, & ea *rigiditate plane inſolita & quaſi lignea*, ut ab ortu ad triduum quod vixit, niſi reſpiraſſet, idque admodum leviter, pro mortuo ab omnibus habitus omnino eſſet. Neque exemplum omiſiſſet Clauderus illuſtris Fœminæ (12), cui *aliquot ante mortem diebus exſpiratio ſemper fuerat frigidiſſima*, in extincta autem cum pulmo uterque *copioſos haberet ſcirrhos & vomicas*, ſiniſter *tactu exceſſive inſtar glaciei frigidus* inventus eſt, *quale frigus neque in altero* pulmone, *neque in ulla alia corporis parte obſervabatur*. Sed nos & mortuos, & cito morituros ſeponamus, eoſque dumtaxat quos ſervare potuit Clauderus, quamvis frigidus e naribus ſanguis ſtillaret, aut urina frigida prodiret, cum muliere noſtra, quæ ipſa quoque ſervata eſt, comparemus. Certe & ægræ noſtræ menſtrua frigida provenerant: quanquam ſatis diſcriminis eſt inter ſanguinem ex inciſa vena ſtatim manantem, & ſanguinem in na-

 rium

(1) Tract. de Corde c. 2. (2) De hum. corp. fabr. l. 6. c. 2. (3) Obſ. communic. 46.
(4) Cent. 4. Epiſt. Med. 47. (5) Cent. 2. Med. Phyſ. Obſ. 51. (6) Eph. N. C. Dec. 2. A. 4. Obſ. 138.
(7) Ibid. Obſ. 139. & 140. (8) Earund. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 206.
(9) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 34. (10) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 80.
(11) Earund. Cent. 9. Obſ. 30. (12) Commerc. Litter. A. 1743. Hebd. 21. n. 4.

rium, uterive, ac vaginæ caveas ſtillatim excidentem, humoremque tandem, poſtquam e ſanguine ſecretus eſt, per viam longiſſimam defluentem; ut aliquanto minus difficile ſit intelligere, quomodo hæc frigida exire, quam quomodo in vena ſanguis frigidus eſſe potuerit. Quod ſi ut inferiora, ita ſuperiora etiam corporis in ægra noſtra tunc friguiſſent; fortaſſe alicui veniret in mentem dicere, cum reliquus ſanguis qui per viſcerum penetralia interea flueret, ſic ſatis calidus, vitæque ſervandæ aptus eſſet, eum dumtaxat qui per exteriores venas, ipſique cuti ſubjectas ferretur, ab hujus frigore refrigerari potuiſſe. Verum ne huic quidem explicationi, cujuſquemodi ea ſit, hic ullus eſt locus. Nam & ſuperiora æſtuabant, neque mulier de ſanguinis defluentis frigore conqueſta eſſet, niſi cutis minus quam ſanguis, fuiſſet frigida. Qua igitur ratione ſanguis poſſit non modo qualis in piſcibus eſt, ſed frigidior in viventibus, victuriſque hominibus interdum eſſe, ipſe quo ingenio es, diſquires. Mihi vero, cui hiſtoriam ſumma fide propoſuiſſe, cum aliiſque comparaſſe ſatis eſt, ad alia quæ tametſi miranda non ſunt, ipſa ad memoriam revocavit, eſt tranſeundum.

29. Cum Bononiæ degerem, honeſtus vir quotidie frigore corripiebatur, quod etſi nullus ſequebatur calor, de duobus nobilibus Medicis alter pro febri, alter, quoniam æger, eo frigore correptus cadebat, pro vertiginoſo affectu malebat accipere. Perſanatus eſt uſu cardui benedicti, & ſpiritus ſalis ammoniaci. Mulierem quoque memini annos natam ad quinquaginta in illud S. Mariæ de Morte Noſocomium exceptam, ſingulis noctibus a certa hora ad matutinum uſque tempus frigore prehendi cum tremore, quem pulſus non crebrior quidem, ſed obſcurior factus, neque aliud præterea comitabatur incommodum, neque calor ſequebatur febrilis. Quin pedibus erat aſſidue frigidis, & ſæpe aliis quoque, ſed incertis, horis brevi frigore, tremore, & pulſus obſcuratione corripiebatur. Cum viginti jam dies res ad hunc modum ſe haberent; dato cortice Peruviano, primi omnium erratici illi rigores abiere, periodici autem remiſere, demum hi quoque fine redeundi facto, incolumem fœminam reliquere. Sed hi ad febrim ſui generis ſpectare mihi quidem ſunt viſi. Tremores autem alios, febrilium quidem ſimillimos, ſed cum vero frigore non conjunctos, nedum calore nullo exceptos, quos meæ Civitatis Patricium Virum alternis noctibus invaſiſſe ſcio, alio retuli, ipſoſque multis ſponte urinis, multiſque lenis pharmaci auxilio per alvum ejectis ſublatos vidi ſine illo cortice: quanquam periodicos quoſdam affectus, ſive febriles ii ſint, vel abſque eo ſæpe abigi, nemo ignorat, ſive non ſint, eo nonnunquam pervinci, a pluribus adnotatum eſt.

30. Cujus vi corticis (ubi perpaucas, in quibus minus reſpondere viſus eſt, Conſtitutiones excipias) longe certius, ſiquidem eo quo par eſt, & tempore, & pondere ſumatur, febres profligari periodicas, ſive illæ intermittant, ſive ex intermittentibus jam ſint factæ aſſiduæ, ſive benignæ, ſive malignæ ſint, & pernicioſæ, nunc ferme inter omnes conſtare, arbitror, quando vel quoſdam noſtrates Medicos, quos timor olim, & averſatio neſcio quæ a corticis uſu abſterrebant, feliciſſimæ ejuſdem ope, promptiſſimæque pernicioſarum febrium curationes, quas a nobis quoque in pluribus, ſplendidiſque etiam perſonis jam ante multos annos peractas viderunt, in meliorem adducere potuerunt ſententiam. Sed juſti quo remedium hoc exhibendum eſt, temporis notitia medentes fugere nonnunquam poteſt, non tam eorum in præſentiendo imminentem perniciem incuria, quam caſu, velut accidit in Cardinali Eminentiſſimo Joanne Franciſco Barbadico, quem exitialis febris acceſſio propemodum ſuſtulit, priuſquam febre teneri ipſum periodica, ſciri poſſet. Res per ſe, nedum quia in principe Viro contigit, cujus tibi alias (1) noviſſimum morbum deſcripſi, ſane digna eſt quæ commemoretur. Cum enim ſtatim ſub meridiem ſe in cubiculum incluſiſſet, neque oſtium hora qua ſolebat, recluderet; famu-

(1) Epiſt. 13. n. 3.

famuli nihil primum, niſi ſacris precibus, aut lectione diutius detineri, poſtea autem cum jam adveſperaſceret, mali aliquid ſuſpicati, oſtium leniter, deinde cum reſponderet nemo, validius, ſed fruſtra, pulſantes, inclamanteſque, denique per feneſtram ingreſſi, herum ſine voce, ſenſu, motu jacentem invenerunt. Accerſitus confeſtim Medicus præter hæc mala, quæ tamen magis magiſque jam remittebant, convulſivos tendinum ſubſultus, febrimque deprehendit. Quæ, cæteris illis omnibus intra horulam per ſe abeuntibus, una reſtitit. Poſtridie mane Valliſnerius, & ego advocamur. Quæritur, quis, & unde fuerit heſternus ille repentinus, & graviſſimus morbus; quem febris ſolverit, ut videbatur. Narrat Medicus, eryſipelas non multis ante diebus in facie apparuiſſe. Verum aeris fortaſſe injuriis; erat enim autumnus A. 1729. æger autem magis de ſuis Epiſcopalibus muniis, quam de ſe ſolicitus, nunquam decumbere voluerat, neque intra cubiculum ſe continere; introrſum repulſum, de improviſo evanuiſſe. Heſterni morbi ſe nihil niſi finem vidiſſe: quem autem ad modum ingruiſſet, ne ægrum quidem ſcire, cum quid ſibi tot illis horis accidiſſet, neque tum ſenſiſſet, nec modo aliud reminiſceretur, niſi ſe, quaſi a tempeſtate frigidulum lectum petiiſſe. Hæc eadem æger confirmabat, quem alacri, ut ſolebat, erectoque animo invenimus, jam levius leviuſque febricitantem, nullo eorum quæ pridie fuerant, veſtigio ſuperſtite. Quæ tametſi quem proprie ad morbum referremus, non una de cauſa dubitabamus; aliquid tamen monſtri intus ali, cum Hippocratis aphoriſmus (1), tum ratio quoque ipſa dubitare non ſinebant. Hanc igitur, illumque ſecuti interea dum clarius aliquod lumen exiſteret, materiam eryſipelatis, quæ introrſum regreſſa, magnum, ut jam cœpiſſet, poſſe rurſus afferre periculum videbatur, extrorſum iterum pellere oportere, facile agnovimus, & Medico, ſeni utique experienti, & ſpectato, aſſenſi ſumus, qui jam prima illa nocte iis datis quæ ſine turba ad cutem ferrent, obſequentem naturam habuerat, ut & noctu ſudor, & tunc aliquis adhuc mador ſequeretur. Et toto quidem illo die novi, quod animadverteremus, nihil fuit. Sed nocte proxima ecce febrilis acceſſio, quæ tamen præter quoſdam convulſivos tendinum ſubſultus, nihil quidquam grave oſtendit uſque ad meridiem. Quo demum tempore aut eadem, aut altera potius acceſſio tot ſimul, tamque horrifica mala protulit, ut continuo omnes arceſſeremur. Ægrum invenimus, qui nec loqui, nec percipere quidquam poſſet, cum difficillima reſpiratione ſtertentem, apoplectici ſimilem, niſi aſſiduis tendinum ſubſultibus agitaretur, pulſibus autem perobſcuris, & nihil prementi digito reſiſtentibus. Tunc enimvero manifeſtum fuit quo nudiuſtertius morbo correptus eſſet, hancque eſſe alteram pernicioſiſſimæ tertianæ febris acceſſionem, quæ primæ illi, ut hora, ita etiam gravitate, & numero ſymptomatum reſponderet, vel potius antecelleret. Nec ſpes erat per ea quæ exterius dumtaxat tunc facere liceret, imminens exitium retardandi, cum mala omnia, quæ modo diximus, magis magiſque ſub oculis, manibuſque noſtris ingraveſcerent; ut ex iis qui viderunt; complures autem viderunt; fuerit nemo, quin pro certo haberet, ac per urbem totam inexpectato optimi Paſtoris caſu perculſam, pronunciaret, mox eſſe moriturum. Quo etſi in metu ego quoque eram; ſpeculæ tamen aliquid ſupereſſe, dicebam, ſi forte hæc pariter acceſſio, ut prior, remitteret, ſi non eadem hora, quippe gravior, at una, aut altera tardius. Itaque ab ſociis Medicis, ſub veſperam, tanquam a conclamato, diſcendentibus, quæſivi, num quidquam, ſi acceſſio remitteret, obſtare crederent quo minus Peruvianum corticem darem: illi vero, ſi modo fieri poſſet, ut interea neque in cerebro, neque in pulmonibus ſanguis pertinacius hærere cœpiſſet, aſſentiri ſe, reſponderunt.

Intra primas noctis horas paulatim pulſus minus malos fieri, & apparere ſudorem, animadverti: deinde ſenſim pariter, ſenſimque ægrum ad ſe redire, & intra eam

(1) 25. Sect. 6.

eam noctem, qua ipſe domum reverti nolui, exitialia omnia ſymptomata prorſus evaneſcere; ut ſummo mane, reſtituta deglutiendi facultate, & febri ad juſtam remiſſionem perducta, jam eſſet remedio locus. Quod, ſicuti in ejuſmodi graviſſimis periculis facere cum Eximiis Medicis ſolitus ſum, tum ex iiſdem corticibus apparari antea juſſeram, non quorum ſpecies ſenſuum dumtaxat fallaci interdum indicio ſe magis commendaret, ſed quorum ope intermittentes febres pro certo abactas eſſe, conſtaret, tum ad ſemunciam in primo hauſtu ſumendum dedi; reliquum autem, quod triplum erat, in multo minores partes per juſta intervalla diſtribui. Eaque ratione conſecuti ſumus, ne ingrueret acceſsio tertia, procul dubio ægrum, quem ſecunda prope confecerat, ſublatura. Sed ne ſecunda quidem ingruiſſet, ſi in primæ remiſsione idem facere veniſſet in mentem. Non venit autem, introrſum verſi eryſipelatis, quod certum erat, materiam ſpectantibus, non febris: quam, non conſecutam, ut ſæpius ſolet, mala illa graviſsima, ſed attuliſſe, & periodicam eſſe, quis divinaret? quando neque initium ipſius viderat quiſquam, neque Patavii ea tempeſtate febris ulla ejus generis erat animadverſa; etſi per illos dies, ut poſtea novimus, in Civitate non ita diſſita eadem fuerat; ægrumque illuſtrem, dum corticis oblatio ab una ad alteram intermiſſionem differretur, proxima acceſſione jugulaverat. Quamobrem tu, cujus gratia hæc ſcripſi, ſiquando caſus ejuſdemmodi incidat, cujus initium ignotum ſit, tametſi cauſa eſſe manifeſta videatur; noli omittere de natura febrium, quæ tunc vagentur percuntationes; neque enim ſemper id quod nobis, accidet, ut quæ prima pernicioſi generis exiſtat, ea tibi curanda obveniat.

31. Nec vero, ſi æger non ſenex ſit, ejuſmodi febris immunem fore, credito propterea quia Doctis Viris ipſam nunc placeat *febrim intermittentem ſenum ſoporoſam* vocare. Etſi enim ea ætate ſæpius contingit, & ſeptuagenario erat major tum Cardinalis de quo modo dictum eſt, tum generoſus Comes M. Ant. Trento, quem annis ante eum quinque ab eadem febri periclitantem eodem remedio curaveram, eorum neutro, quod minus frequens eſt, in febrim recidente; tamen & Mortonus (1) puerum duodecennem, & Tortus (2) puellum teneræ ætatis, nedum alium in medio adoleſcentiæ curſu his, quas *lethargicas* appellabat, febribus laborantes, propoſuere. Pariter non quia primos paroxyſmos, aut primam alicujus paroxyſmi partem ſine profundo iſto ſopore ægri tranſegerint, velim ſine metu ſis, ne in ulterioribus paroxyſmis, aut paroxyſmi partibus ſopor ingruat. Nam quamvis ſæpius antea, quin multo antea; non raro tamen ſeptimo demum paroxyſmo advenit: & quamvis in ipſa paroxyſmi invaſione ſimul invadere plerumque ſoleat, ut Sydenhamius quoque (3) ſignificat, idque tempus, juxta Harveii (4) diſſectiones mortuorum in principio acceſſionis, remoræ ſanguinis ſit opportunum; non deſunt tamen exempla gravis ſoporis non modo aliis paroxyſmi temporibus, quod non infrequens eſt, ſed, quod perrarum eſt, hoc declinante advenientis, quale in Commercio Litterario (5) adnotatum videbis.

Hic tu indicia fortaſſe optabis, per quæ dum febris a benigna non videtur differre, conjicere poſſis, pernicioſum iſtud ſymptoma eſſe adventurum. Id & alii optaverunt non minus, quam noſcere ſiquis forte ante annum 1731. ejuſmodi febres obſervaſſet. Cujus utriuſque voti vel uno lecto, quem laudavimus, Torto, facile compotes fieri potuiſſent. Qui cum ſcripta ante finem ſæculi XVI. ab Ludovico Mercato, & rurſus ante finem ſæculi XVII. ab Richardo Mortono de Pernicioſis Intermittentibus Febribus in celebrem Therapeuticen ſuam (6) non ſine additis Scholiis tranſtuliſſet, perfecit, ut ſcire omnes poſſent, Hippocrati, & Veterum non paucis ignotum non fuiſſe, Intermittentes Febres aliquando malignas fieri, & exitiales

(1) Pyretolog. Exerc. 1. c. 9. Hiſt. 25. (2) Therapeut. Special. ad febr. period. pernic. l. 4. c. 3. Hiſt. 9. & 1.
(3) Epiſt. Reſponſ. de Morb. Epidem. (4) Exercit. 1. de Mot. Cord. & ſangu. c. 16.
(5) A. 1740. Hebd. 13. n. 2. (6) l. 2.

ſes (1), tum quibus ex ſignis Mercatus generatim docuerit intelligere, eas fore perniciofas (2), ſpeciatim vero in illis de quibus loquimur, pertimeſcere, ne *tertia, aut quarta* acceſſione *gravis ſomnus*, *vel gravis alia ex ſoporiferis* affectionibus *omni-no eſſentialis fiat* (3). Nec vero prætereunda ſunt quæ Tortus quoque & generatim, & ſpeciatim ex propria obſervatione ſigna propoſuit (4), & productis ſuo loco hiſtoriis tum ad cætera genera (5), tum ad hoc quo de agitur (6), pertinentibus confirmavit. Quibuſcum junges quæ ab altero Illuſtri Medico adjecta ſunt ſigna ad hoc idem genus ſpectantia (7). Soporis autem graviſſimi mox adventuri indicium videbis apud Tortum (8) hoc inter cætera, quod æger interdum balbutiens verba mutilet, vel unum pro alio proferat, *non ſecus ac ſi levi apoplexia in linguæ paralyſim degenerante foret detentus.* Eſt etiam apud eundem Vetulæ hiſtoria (9), cui in febris excerbatione cum accidiſſet non modo ut recte verba proferre non poſſet, verum etiam manifeſta aliqua oris contorſio, in ſequenti exacerbatione cum iiſdem ſopor inſuper gravis acceſſit, in proxima autem, apoplexia, quæ in paralyſim dexteri totius lateris tranſivit: atque ut ſcias, hæc a febri fuiſſe; uſu Peruviani corticis ſublata ſunt. Intelligis non ſolum quæ ſoporem, & poſt hunc apoplexiam interdum prænunciarint, ſed ſimul apoplectici potius generis, quam lethargici iſtum eſſe ſoporem, præſertim cum eo ſtertore conjunctum, qui cum graviori apoplexia jungi ſolet. Quæ ſpectantes Sydenhamius (10) aliique, infultum hujuſmodi *Apoplexiæ veræ ſimilem plane* eſſe, ſcripſerunt, & Tortus ipſe (11), tandem, niſi per corticem inhibeatur, *fortis Apoplexiæ inſtar* occidere, Mortonus autem (12) puerum quem ſupra memoravimus, bis inventum ab ſe, ait, *ſtertentem*, *cæteriſque Apoplexiæ fortiſſimæ ſymptomatis affectum*, ſenem autem Avunculum ſuum (13) multos jam annos hebetem & ſomnolentum, *apoplexia* correptum fuiſſe, retulit, ejuſdem generis, ut inſultu remittente, utrumque cortice eodem, larga manu dato, ſervaverit. Senis vero hujus hebetis & ſomnolenti, & obeſi inſuper commemoratio, cum hiſtoriis aliis conjuncta, & ſpeciatim cum ea quæ in Commercio Litterario (14) ab diligenti ſane, ac ſolerti Obſervatore deſcripta eſt, Anus videlicet quæ diu antea brachii ſtupore, & debilitate, mox etiam capitis gravitate, vertigine frequenti, & magna pedum laſſitudine afflicta, ſopore profundiſſimo in febris intermittentis paroxyſmis corripiebatur; hæc, inquam, exempla ſolicitum facere te debent in febribus intermittentibus quæ homines detineant iiſdem, aliiſve capitis ejus generis, aut nervorum affectibus obnoxios, ne forte ſopore iſto terrifico, aut, ipſo etiam non prævio, apoplexia prehendantur. Namque ut ex laudato Obſervatore (15) exempla ſuppetunt *apoplexiæ immedicabilis*, & *apoplexiæ ſubito* occidentis, quæ ſoporem ſecutæ ſunt, ſic & alia habemus in quibus *abſque ſoporoſo affectu prægreſſo*, intermittentibus correptos febribus rapuit apoplexia. Igitur ubi æger iis erit obnoxius malis de quibus dicebamus; illi præſertim, ſicut alii, fac corticem & tempeſtive præbeas, & juſto ut tempore poſſit retineri cures; is enim quem ſubito apoplexia occiſum retulimus, nequaquam potuit retinere. Quæ me res in Comite Trento, ſimul quaſi apoplectico, ut dictum eſt, ſopore, ſimul nimia alvi lubricitate affecto, eo magis anxium habuit, quod ejus Fratrem annis ſuperioribus repentina apoplexia ſublatum fuiſſe, non ignorabam. Sed in paroxyſmi remiſſione iis quæ ventriculum corroborarent; opii enim vel pauxillo tunc uti veritus ſum; ſic ſatis admiſtis, ut retineretur cortex, operam dedi. Deus autem meis annuit votis.

32. Non puto, gravius te ferre; non mi-

[1] Ibid. c. 4. Schol. 1. & cap. 8. Schol. 1. [2] Ibid. c. 2. ante Schol. 3. [3] Ibid. c. 3. ante Schol. 3. [4] l. 3. c. 1. [5] l. 4. c. 1. & 2. [6] Ibid. c. 3. [7] Vid. Commerc. Litter. A. 1733. Hebd. 52. [8] l. 3. c. 1. [9] l. 4. c. 4. [10] Epiſt. cit. [11] l. 3. c. 1. [12] Hiſt. 25. cit. [13] Hiſt. 26. [14] A. 1738. Hebd. 33. [15] Commerc. Litter. A. 1731. Specim. 24. n. 3. & A. 1734. Hebd. 13. poſt n. 2.

mirari autem, certo ſcio, quod pro mortuorum ex hiſce febribus anatomicis Obſervationibus, Obſervationes protulerim in viventibus habitas. Noſti enim cum in ea quæ in Sepulchreto eſt de Febribus Sectione quaſdam hujus quoque alterius generis hiſtorias (1) proponi, tum præſertim a periculoſis diſſectionibus me refugere conſueviſſe. Quo minus, opinor, expectabis ſectiones a me inſtitutas eorum quos malignæ febres variolis ſtipatæ abſumpſere, cum ſcias, me necdum variolis fuiſſe correptum. Neque enim tanti ſum animi, ut imitari audeam Theodorum Zwingerum, qui ut in Sepulchreto (*) etiam leges, cum eo nunquam morbo laboraſſet, puerum eodem occiſum diſſecuit. At enim, inquis, vel peſte ipſa peremptorum cadavera, jam frigida præſertim, diſſecta, nocere negarunt Doctiſſimi Viri. Ego vero hos legi; ſed quid Thomas Bartholinus (2), & Isbrandus Diemerbroeckius (3), qui eoſdem legerant, cenſuerint tamen, animadverti. Nam primus, *nollem*, inquit, eorum rationibus *nimium fidere*; alter vero, cadaver, cum jam plane perfrigeratum eſt, *multo* quidem *minus contagioſum eſt, quam corpus morboſum vivens*; contagioſum autem eſſe, non negavit, imo exemplo ſuo quid ſentiret, oſtendit, cum, etſi erat qui carbunculos in ejuſmodi cadaveris ventriculo ſe ipſi oſtenſurum promitteret (4); ſibi, ait, *non placuiſſe irritare crabrones, & aperta abdominis cavitate contagii periculo ſe exponere: illudque ſe credere, quam videre, maluiſſe*, & rurſus (5) cum in *refrigerato* cadavere exanthemata per artuum muſculos altius pergere, a Chirurgis, ſe præſente, demonſtratum eſſe, narraſſet; an viſcera quoque iiſdem inficiantur, *oculorum experientiam non habeo, inquit, propterea quod licet contagium a diſſectione muſculorum parvi faciam, illud tamen ex apertione cavitatum abdominis, & pectoris furioſius in aſtantes irruere poſſe, credam*. Noli igitur mirari, quod inter quamplurimos eſſe malim, quam inter *pauciſſimos*, ut idem ait (6), iis *credentes, qui cadavera peſtiferorum contagioſa non eſſe, aſſerunt*. Quod ſi pauciſſimi non fuiſſent qui iis crederent; putaſne, poſt tot peſtilentias, futuras fuiſſe tam paucas cadaverum in ipſis extinctorum Obſervationes, quæ in Sectionem hanc Sepulchreti referrentur? perpaucæ enim ſunt, ſi demas quæ ex auditu ſcriptæ, aut quæ incredibilia habent, tum quæ repetuntur, ut quæ Obſervatione LXII. poſtquam §.3. poſita fuerat, §. quoque 7. iteratur. Et ne forte ſuſpiceris, Anatomicos ab illorum diſſectionibus inani potius metu, quam rationibus fuiſſe abſterritos; has legeſis ſimul cum contrariis perpenſas apud eoſdem Bartholinum (7), & Diemerbroeckium (8). At ſi illis perlectis, nullum tamen eſſe periculum quod metuamus, arbitraris; accipe quid in Theatro hoc noſtro acciderit corpora eorum diſſecantibus quos maligna dumtaxat, non peſtifera, occiderat febris. Ex peticulari, quam vocant, febri mortuum Profeſtor, juvenis valens ac robuſtus Stegagnonius, hactenus inciderat, ut ſolos dorſi muſculos, Diemerbroeckio fortaſſe credens id parvi facienti, appararet, cum eadem febri correptus, e vivis ereptus eſt. At fuerit cadaver illud non omnino adhuc frigidum; certe erat intus extraque jam frigidum cadaver Aniculæ, cujus venter cum a Cl. Vulpio A. 1717. Januario menſe aperiretur, ipſe autem adſtarem, ut ſingulorum viſcerum ſedem Auditoribus oſtenderem, etſi nullus odor gravior ſolito exiſtebat, nec ullum, præter inteſtinorum implicationem, vitium apparebat; continuo tamen inſolitum quendam languorem ſenſi, non ſecus ac ſi animi inſtaret deliquium: mox autem oſtenſione illa abſoluta, cum vix domum uterque rediiſſemus, pariter febrili horrore, & frigore, & dein calore ad eundem modum, eodemque tempore correpti ſumus, indeque ego, quamvis fracta febris vi, per annos aliquot ita male valere cœpi, ut in nuncupatione Adverſariorum IV. indicavi. Nec mirum: etſi enim ea fœmina pro apoplectica in Noſocomium illata fuerat, &

(1) Append. ad Obſ. 10. & 29. (*) in Additam. ad hanc Sect. Obſ. 19. cum Schol.
(2) Conſil. de Anat. Pract. n. 3. (3) De Peſte l. 2. c. 3. adnot. 12. (4) Ibid. l. 4. Hiſt. 15.
(5) Hiſt. 32. (6) Hiſt. cit. 15. (7) n. cit. 15. (8) adnot. 12. cit.

& reapſe erat; illa tamen apoplexia malignæ, ut poſtea inquirendo compertum eſt, febri, cum domi ægrotaret, non ita pridem acceſſerat. Vides igitur, ne illud quidem ſatis eſſe ad periculum effugiendum, cadaver non ante incidere, quam frigidum factum ſit: quam cautionem qui laudarunt, illud præterea animadvertiſſe non videntur, frigere exterius poſſe, interius autem calorem retinere, quod ex Epiſtolis ad te noſtris intellexeris non raro fieri, & aliquando vel trigeſima a morte hora (1) in ventris interioribus calorem ſupereſſe. Num igitur expectandum diutius eſt? At putreſcens cadaver *multo magis contagioſum evadere*, ajunt, *quam corpus morboſum vivens*. Nec tu mihi objicias, fuiſſe, & eſſe qui, hiſce omnibus pro nihilo habitis, impune id fecerint. Nam neque eadem natura, & vis eſt malignarum omnium febrium, neque eadem Proſectorum omnium diſpoſitio: quarum neutram cum pro certo ſcire quiſquam poſſit; quis tutius eſſe timidiorum conſilium, neget, quam audaciorum?

33. Verum, ut ad me, & ad variolas redeam; equidem prima adoleſcentia cum in ejuſmodi ipſarum Conſtitutionem incidiſſem, quæ neminem ferme ad eum uſque diem interemerat, diſcendi ſtudio abreptus, egregium in Noſocomio Medicum ſequi non dubitabam, & qui ex variolis decumberent, eorum quoque pulſus explorare non verebar, nedum cætera adnotare, & inquirere, etiam leviora, ut puta quo collyrio fieret, ut cum reliqua cutis pene tota puſtulis aſpera eſſet ac fœda, in palpebris tamen lævis, ut videbam ſervaretur, & nitida; fiebat autem aqua ſtillatitia plantaginis in qua ſalis, ut vocant, ſaturni pauxillum erat ſolutum. Quæ dum animadverterem, forte accidit, ut unus, itemque alter ex iis ægrotantibus, Medico fruſtra omnia quæ poterat, diligenter præſtante, e vivis eriperetur. Quo exemplo admonitus, nunquam poſtea volui ejuſmodi ægros inviſere; ne ad Principes quidem Viros accitus. Nec, licet ad hanc uſque ætatem proceſſerim, committendum eſſe, duxi, ut in periculum me volens conjicerem, quando vel octoginta annos natis accidiſſe, novi, ut a variolarum contagio, cujus jam ſe immunes putabant, non ſecus ac pueri, inficerentur, & multo quam hi, facilius perirent; quanquam in ſæviſſima A. 1749. Conſtitutione Forolivienſi, vetula, ea quam modo diximus, ætate major, eo morbo conflictata, raro ſane exemplo evaſit. Sed quod mihi facere non licuit, ut inde mortuos diſſecarem, toties, & tot ab Anatomicis factum eſt, ut mirari ſubeat, Viros cæteroquin Doctiſſimos, qui poſt illorum jam editas Obſervationes, ignorare viderentur, aberraturos a vero, qui variolas alibi quam in cute, præſertim vero in inteſtinis, tum nunquam, tum ſemper provenire, contenderent. Horum primos, facile credas, cum in Obſervationes forte incidiſſent ejus ſimiles quæ a Peyero filio (2) propoſita eſt; alteri autem in alias cum iis convenientes quas ab ſe habitas memorat Cl. Gunzius (3), utroſque cæterarum oblitos, cunctas illi primos quidem, alteros autem his conſimiles exiſtimaſſe; quando multæ, jam relatæ in Sepulchretum, extabant, quarum aliæ cum illis, aliæ vero cum his apertiſſime conſentiunt. Sunt præterea quas utriſque addendas colligere poſſis ex laudata Cl. Phil. Conr. Fabricii Diſſertatione (4). Atque inſuper ut Diſſertatio altera (5), quæ, Buſſerio Præſide, habita eſt, Obſervationem tibi exhibebit in Sereniſſimo quodam Principe, cum primis illis convenientem, ita quæ cum alteris conveniant, dabunt plures Volumina (6) Cæſareæ Academiæ. Quin aliæ non deſunt hiſtoriæ, quæ & alibi quam in cute, neque tamen in inteſtinis, aliiſve viſceribus, conſpectas variolas, aut ſe indicantes proponunt. Cujuſmodi illæ ſunt quas leges in Actis Hafnienſibus (7), in Ephemeridibus (8) prælaudatæ Academiæ, in Opu-

[1] Epiſt. 3. n. 2. [2] Obſ. Anat. 2. 2. [3] In Hippocr. de Humorib. not. 21.
[4] exhib. Obſ. circa Conſtit. Epid. A. 1750. not. *b*. ad §. 19. [5] ſiſt. Hiſt. morbi, & ca dav. variol. c. 1.
[6] Eph. Dec. 3. A. 7. & 8. Obſ. 97. cum Schol. & Cent. 9. Obſ. 52.
[7] Tom. 1. P. 1. Obſ. 109. [8] Dec. 3. A. 7. & 8. Obſ. 47.

Opuſculis Pathologicis (1) Præſtantiſſimi Halleri, & hæc quoque eſt quam ab eo qui inter Magiſtros meos fuit, Jacobo Sandrio, cum Bononiæ olim eſſem, acceptam, ferme totidem ac Vir ille Doctus retulit, verbis ſubjicio.

34. PUER Nobilis, cui paucæ exterius variolæ, ſigna autem nulla erant aliarum quæ viſceribus inſiderent, ſuffocati inſtar moritur. CORPUSCULUM, ab Sandrio ipſo apertum, pulcherrima viſcera habebat omnia. Sed una laryngis muſculis innata erat variolarum puſtula, & circum hanc ater jam apparebat gangrænæ color.

35. Porro cum aliis quoque malignis febribus ſæpenumero gangrænam interiorem conjungi; imo, ſi lethales ſint, tunc viſcerum inflammationes degenerare in gangrænas, ex pluribus, quas in Sectione hac Sepulchreti leges, Obſervationibus apparebit. Quibus has etiam adjunges. Sanctorius noſter (2) *quidam alii putarunt*, inquit, *febrem malignam ab aliqua gangræna in jecore, vel in alio viſcere oriri, quod nos non ſemel in cadaveribus obſervavimus*. Dominicus Gagliardi (3) in diſſectionibus eorum qui a maligna febri pereunt, cum ulcera ab erodentibus medicamentis quæ veſicantia vocant, aperta, ipſa quoque gangræna affici incipiunt „ internas gangrænas perſæpe „ conſpici „ affirmabat. Et Joſephus Lanzonus (4) Epidemicam deſcribens Conſtitutionem Ferrarienſem A. 1729. in apertis nonnullorum corporibus quos ea febris occiderat, inter cætera *aliquas maculas lividas in ipſis inteſtinorum tunicis* memoravit. Tu alia, quæ non deerunt, exempla adjicito.

36. Nunc antequam finem ſcribendi facio, te miraturum non puto, initio præſertim admonitum, nihil repetere me velle ex iis quæ ad te alias ſcripſi, miraturum, inquam, non puto, quod de certis quibuſdam Febribus nullam hic mentionem injecerim. De earum pleriſque egiſſe me, ſcis, cum de aliis agerem morbis. Nonnullas tamen, ut puta quinctanas, & quæ longiora intervalla habent, me fateor non nominaſſe; neque enim vidi, niſi ſeptimanam excipias, quæ, cum Bononiæ degerem, in Patricio Viro exacte recurrebat: nec de illis dicere quidquam poſſum, niſi quod etſi quartanis fere ſuccedant, non ſunt tamen, ut aliquando factum eſt, pro quartanis habendæ, quarum longiora reddita ſint intervalla, niſi quartanas pariter cum ſuccedunt tertianis, pro tertianis quarum tardiores facti ſint reditus, contra ac Medici ab antiquiſſimis uſque temporibus ſtatuerunt, habere velimus. Quod præclare animadvertit Solers Vir Zevianus meus (5), ubi quartanæ mutationem in quinctanam, hujus in tertianam, & quartanæ denique in ſextanam, hancque conſtantem, in adoleſcentula a ſe viſam proponit: cujus ultimæ febris exemplum perrarum eſt, cum duo, haud amplius, me legiſſe, meminerim, alterum Gentilis (6), Lanzoni (7) alterum. Qui vero poſt hujus generis febres mortui ſint, in iis quid ſit inventum, me latet. Sed cum ipſæ diuturnæ ſint, aut diuturnis ſuccedant; veri ſimile eſt, poſt ſe relinquere eadem ferme quæ illæ ſolent. Solent autem meſenterii, aut lienis vitia, aut alterius proximi viſceris, & nominatim jecinoris. De quibus ſimul omnibus exemplum habes apud Cl. Fantonum (8). De liene autem ſatis oſtendimus alias non uno loco, ſed præſertim Epiſtola XXXVI. (9) quæ conſentientia videbis cum Obſervationibus, in Sectionem hanc Sepulchreti relatis, ubi de Quartanis (10), & de Erraticis diuturnis febribus (11) actum eſt. De jecinore ibidem quoque reperies exempla. Quibuſcum junges quæ Commercio Litterario (12) leguntur de hepatis ſubſtantia, *præ reliquis ſedem quartanarum foveute*, hincque *in plurimis* quartana *mortuis læſum modo, modo exſiccatum, modo inflatum hepar inveniri*.

37. Hæc habui quæ ſuper pleriſque Febrium

[1] Obſ. 44. in fine. [2] Comment. in I. Fen 1. l. Avic. Qu. 86.
[3] Dell'Infermo iſtruito P. 2. Vegl. 30. [4] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 209.
[5] Nuovo Fonte di Pronoſtici P. 1. [6] apud Schenck. Obſ. Med. l. 6. ubi de raris febr. typis Obſ. 2.
[7] Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 10. [8] De Obſ. Med. & Anat. Epiſt. 8. n. 10.
[9] n. 18. [10] ſub Obſ. 30. [11] ſub Obſ. 32. [12] A. 1739. Hebd. 50.

brium generibus ad Valſalvæ hiſtorias adderem ex meis, aut aliorum ſive mecum communicatis, ſive lectis Obſervationibus. Quæ tu, ut ſoles, æqui bonique facies: & valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA L.

Agitur de Tumoribus.

QUos morbos ſtatim poſt Febres plerique facile propoſuiſſent, Arthritidem, Luem Veneream, alios ejuſcemodi, Boneto placuit differre, & inter hos, Febreſque interjicere Tumores, Vulnera, Ulcera, & quæ alia ad Chirurgiam ſpectant. Quæ Facultas, cum minime ignores, quantopere a Valſalva adamata ſit, & exculta; fortaſſe jam plurimas, ſi minus ex me, quem noſti, non, uti ad mortuorum ſectiones, ita ad viventium, natura eſſe factum, at certe ex illo Obſervationes expectas. Nec tuam te fefelliſſe opinionem, ex proximis Litteris cognoſces, quæ erunt de Vulneribus. Neque ille tamen paucas habuit de Tumoribus Obſervationes. Verum alias chartis non commiſit, alias commiſit quidem; ſed earum aliquot aut ipſe vulgavit, aut ego aliis Epiſtolis deſcripſi. Quæ omnia hac indicabo dumtaxat, ut relegere poſſis, ſi velis; nihil autem repetam, ſive illius ſit, ſive meum. Ut enim Sepulchreti ordinem, qualiſcunque is ſit, quemadmodum fere ſolitus ſum, hic etiam ſequar; non ſequar tamen repetitiones. Quarum aliquæ non modo, ut multæ, haud ſunt illarum Obſervationum, quæ ultro in aliis quoque Sectionibus poſitæ ſignificantur: ſed earum quæ in hac eadem iterantur II. Sectione, ut cum inter eas quæ in Additamentis leguntur, vel prima ipſa cum ſubjecti Scholii parte, propoſita jam ſupra fuerat Obſervatione VI. (1) a Boneto, qui locum ipſe quidem unde ſumpſerat, non reticuit, aut cum eidem tamen, quod prope incredibile eſt, accidit, ut una eademque pagina (2) unam eandemque bis ex Garnero hiſtoriam produxerit.

2. Igitur quod ad Tumores ſpectat Sanguineos ſive quos ſic vulgo appellant, ſive eos præſertim qui cum rupto venæ trunco aliquo communicant, *varices ſpuriæ*, ut opinor, a Baerhaavio (3) poſtea nuncupati, quid Valſalva viderit, & cenſuerit, in mea habes Epiſtola Anatomica XIII. (4) magiſque in Tractatu illius de Aure Humana (5), utrobique autem (6) ea pariter quæ ſpectant ad Steatomata palpebrarum. Utinam ſic diſerte judicium addidiſſet ſuum de natura cujuſdam tumoris quem ad hunc modum nobis deſcriptum reliquit.

3. MULIER annos nata ad quinquaginta laboraverat tres jam menſes tumore in dextera colli parte duro, oblongo, ovi galli Indici magnitudinem æquante, cujus erat baſis in ejuſdem lateris arteria Carotide, unde ſurſum pergens uſque ad ejus arteriæ diviſionem, finiebatur. Hic aliquando dolebat; aliquando nullum prorſus afferebat dolorem. Tandem viginti circiter ante mortem diebus crebrius vexare cœpit, in ipſa præſertim laryngis regione, ut cum peculiari quodam ſtertore cogeret reſpirare, cui comes erat in gutture quidam ardoris ſenſus. Itaque mulierem confecit. Nolo hic, ut in tumore altero feci, quem in ſiniſtra juguli parte durum pariter, & nulla memorata pulſatione, Valſalva deſcripſit (7), meas tibi conjecturas proponere: ipſe, ut malueris, judicabis. Ego vero ad certiora exſcribenda tranſibo.

4. VIRGINI ingenii vividi, quæ aliquot jam annos, propter ætatem ad quinquageſimum circiter perductam, menſtruis carebat purgationibus, cancroſus tumor in dextero latere prope axillam obortus eſt. Hic paulatim in craſſitudinem quidem pa-

(1) §. 7. (2) Obſ. 7. §. 1. n 3. (3) Prælect. ad Inſtit. §. 711. (4) n. 4.
(5) c. 4. n. 8. (6) Ibid. & noſtræ illius Epiſtolæ n. 2. (7) Epiſt. 17. n. 19. & 20.

rum, ſed multum in latitudinem, & longitudinem crevit, ut ad axillam perveniret. Proximus artus œdemate intumuit. Acceſſit tuſſis, ſputum materiæ *catarrhalis*, ſpirandi difficultas, multa ſitis, & mors denique. TUMOR eas quibus inſederat, partes, quantum quidem percipiebat ſenſus, altius non læſerat. Proximum artum ſecando, multum ſeri flaveſcentis effluxit, quod omne in Adipoſæ membranæ cellulis ſubſtiterat. Totum quoque ab eodem latere Thoracis cavum ejuſdemmodi replebat ſerum, multis interjectis concretionibus ejuſdem coloris, mediæ autem inter membranoſam, & *gelatinoſam* naturæ, quarum pleræque pleuræ adhærebant. Pulmones erant adeo contracti, ut primo aſpectu quaſi deeſſe viderentur. Cor valde exiguum. Cæterum, quod ad Ventrem attinet, ventriculi fundus multum erat extenſus: lien perparvus: jecur a naturali colore ad fuſcum inclinans: ejus veſicula exilis, & inanis. Ovaria albicabant: & quamvis naturalem ſervarent figuram, & molem; valde tamen induruerant.

5. Rondeletii Obſervationem, in Sepulchretum relatam, non hoc loco, in quo ne memoratur quidem, ſed libro II. (1) leges, propoſitæ ſimilem. In utraque enim cancroſus thoracis externus tumor, difficultas ſpirandi, multumque eſt in thorace ſerum: quod in illa tamen ſucceviſſe tumore decreſcente, in hac autem creſcente, oſtendit tempus quo ducendi ſpiritus difficultas acceſſit. Faciet hoc diſcrimen, ut rem aliquanto aliter in illa explices, atque in hac Obſervatione. Cui ut peculiare eſt quod ad ſeroſum attinet brachii tumorem, ſic peculiaris quoque hujus tumoris cauſa fuit, nimirum Axillaris venæ compreſſio a cancro illuc ſe attollente.

6. Sed jam ad alios alterius generis artuum ſuperiorum, aut inferiorum tumores, a Valſalva obſervatos, veniamus, initio ab iis ducto qui male peractæ venarum ſectioni ſucceſſerunt. Mitto autem quem in Nobili Matrona vidit ob compunctum cum vena tendinem, aut nervum, manu cum acerbiſſimo dolore plurimum tumente, & eo ſedato dolore, aſſidue tremente: qui tremor non modo poſteaquam detumuit manus, ſed ad diem uſque quo hoc ſcribebat, videlicet quinque ipſos annos, nullo proficiente remedio, perſtabat. Tumorem pariter mitto qui Juveni accidit, vena in cubiti flexu ab inepto Chirurgo transfixa, effuſoque introrſum ſanguine, unde magnus poſtea, longæque, & difficilis curationis abſceſſus. Tumoris potius a vulnerata eo in flexu arteria, Valſalvæ manu perſanati, hiſtoriam tibi eo diligentius deſcribam, quod res majoris momenti eſt, nec indigna quæ a te cum Obſervationibus conferatur, viſa ibi ab aliis, aut facta, aut adnotata proponentibus, ut puta ab Rockio (2), a Petito Chirurgo (3), a Teichmeyero (4), & ab iis quos dum has Litteras recenſerem, legi, Medico Cl. Trewio (5), & induſtrio Chirurgo Guattano (6), præſertim vero a Cel. Auctore infra (7) laudandæ Diſſertationis. Hæc igitur Valſalvæ Obſervatio etſi in nonnullis, manca videri poteſt, ut ab homine qui ſibi ſcriberet, fuſa; tamen quædam habet peculiari attentione digna, illudque inſuper quod ejuſmodi curatio prius a Valſalva peracta eſt, quam ab aliis peragi vidiſſet, additurus, qua erat ſolertia, atque induſtria, ſubinde alia, ſi diutius vixiſſet, eique aliæ iſtiuſmodi ſuſcipiendi operis occaſiones ſe obtuliſſent.

7. CHIRURGO annorum circiter duodeviginti, dum propter thoracis morbum ſanguis e brachio mittitur, arteria vulneratur. Qui miſerat, venam incidiſſe ſe, credens, non aliter vulnus obligat, ac ſi nihil niſi venam, incidiſſet. Poſt dies aliquot tumor in cubito animadvertitur: qui intra dies amplius viginti ad pomi magnitudinem excreſcit. Hunc chirurgus quidam, pus ſubeſſe ratus, incidit: ex inciſo ſanguis incipit exire, ſed ſine impetu, ſanguineis videlicet grumis obſtantibus, & exi-

(1) Sect. 1. Obſ. 72. (2) Commerc. litt. A. 1734. Hebd. 36. n. 2.
(3) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1735. & 1736. (4) Diſſert. de ſtupendo Aneuryſm. & cæt.
(5) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 126. (6) Hiſt. 2. Aneuryſm. Hiſt. 2. (7) n. 8.

exitum quaſi omnino claudentibus. Verum tribus poſt diebus, via ſibi facta, ſanguis erumpit: idque non illo tantum, ſed & duobus proxime inſequentibus diebus, ſemel quidem quotidie, at ea copia, quæ cum adſtringentibus remediis nullo modo cederet, ægrum quaſi ad animi deliquium duceret. Interea & manus, & cubitus, & proximus humerus ferme uſque ad medium, intumuerant: inflammatio autem prope inciſum tumorem jam erat oborta. In tanto periculo, Medici advocantur, chirurgiam quoque prope callentes, in his Valſalva. Qui, re diligenter perpenſa, ita eſt curationem aggreſſus. Primum faſcia quam nunc torcular vocitant, ſic humerum vinxit, ut pro eo ac opus eſſet, prompte illa, facileque laxari poſſet. Tum vulnus, a chirurgo, ut diximus, tumori inflictum, ſuperiora verſus ſecundum arteriæ conſuetum iter produxit. Sic toto patente tumoris cavo, quod pugnum ferme comprehendiſſet, ſanguinem, quo plenum erat & concreto, & fluido, eduxit, locumque bene abluit ſpongiis, calefacto vino madentibus. Quo facto, tantiſper faſciam laxari juſſit, dum effluens ſanguis vulneratæ proderet arteriæ ſedem. Erat hæc in cavi illius fundo; ut valde incommodum fuerit ob profunditatem, arteriam circumligare. Quam cum tandem, continuo ſupra vulnus, vinxiſſet, haud amplius, quantumvis laxata faſcia, ſanguis exſiluit. Verum illico quidquid ejus artus erat infra injectum arteriæ vinculum, ſentiendi, & movendi vim amiſit, pauciſque poſt horis frigidum eſt factum: nec pulſus amplius percipiebatur. Hic tamen circa tertium a ligata arteria diem percipi iterum, ſed vix, cœpit: at circa quinctum ad naturalem quaſi impetum jam redierat. In hujus diei exitu ſanguis in lecto animadvertitur, eoque faſciæ, vulneri circumjectæ madentes conſpiciuntur. Quibus caute ablatis, & vulnere inſpecto, nec ſanguinis quidquam erumpit, nec unde eruperit, ullum eſt ſignum. Ab hac ultima ſanguinis eruptione pulſus iterum omnino amittitur, non ſecus ac ſi novum arteriæ vinculum injectum eſſet. At membrum tamen poſt multos dies naturalem ſenſim recuperat calorem, motum quoque, ſed hunc tardius; nam octo, aut novem menſes debilitas reſtitit, & quædam macies, & fuſcus unguium color, & facilis a frigore læſio. Verum eo quod diximus; exacto tempore, hæc omnia deſiere; pulſu etiam, quamvis languido, redeunte.

8. Hanc a me cum petiiſſet hiſtoriam Cl. Vir Petrus Paulus Molinellius, continuo, & perlibenter miſi, tum ut homini Medica, & Chirurgica Facultate præcellenti, & bene de me merito gratum facerem, tum etiam, ut quam mancam, ſicuti ad ipſum quoque tunc ſcripſi, mittebam, eam ipſe, qui Chirurgum illum & viventem noverat, & mortuum diſſecuerat, quo ad ejus fieri poſſet, nobis perficeret. Quod præclare ab ipſo factum perſpicies, ſi Diſſertationem ejus leges, quæ inſcribitur *de Aneuryſmate e læſa brachii in mittendo ſanguine arteria*. Præcipua huc redeunt, non unum tantummodo, ſed plura vincula Valſalvam arteriæ injeciſſe, cogente ſiſtendi ſanguinis difficultate: hominem poſtea incolumem vixiſſe, & non niſi trigeſimo circiter poſt eam curationem anno tabe, & aſcite confectum eſſe: eo autem brachio quod læſum fuerat, non ſecus ac altero, uti conſueviſſe, quippe cum jam nullum; ſi utrumque brachium inter ſe conferres, diſcrimen agnoſceres, ne in pulſu quidem. Quod tanto magis mirandum eſt, quia in mortui diſſectione, cum Brachialis arteria eo loco ubi aneuryſma fuerat, ad tractum duorum pollicum omnino deeſſet, nempe morbo olim, ferro, & pure abſumpta, nulla inveniri arteria potuit quæ pro ipſa communicationem inter ſuperiorem ejus truncum, & Radialem. Ulnaremque arterias ſervaret præter unam, eamque non ſolum mire flexuoſam, ſed tenuem adeo, ut difficillimum ſit intellectu, quomodo Radialis arteria, influente tam pauco ſanguine, & per tot flexus traducto, æque pulſare ac altero in brachio poſſet, tum æque eſſe brachium utrumque & nutritum, & robuſtum, aut certe ad actiones æque idoneum. Et inventa quidem eſt ea pars nervi quæ in tractu illo eodem erat, in quo diximus Brachialem arteriam defuiſſe, in prægrandis ganglii modum amplificata. Sed etſi nervi ejus vires ſic augeri potuiſſe, exiſtimares; tamen juſtum

juſtum muſculorum robur, & partium nutritionem, & arteriarum præſertim pulſum ſine juſta influentis quoque ſanguinis copia, juſtoque impetu, non intelligeres. Certe autem occluſo præcipuo arteriæ trunco, ramos *laterales*, *licet per ſe parvos*, *poſtea diſtendi*, *ſi liquidum*, *ſolum in eos agat*, Viri Doctiſſimi, & in his Hallerus (1), *ex phyſicis*, & *hydraulicis* non dubitabant: quin idem Hallerus (2) & *vulgo notum eſſe*, & ſe *vidiſſe*, confirmaverat, *reſecta arteria radiali*, *ita dilatatam fuiſſe ſenſim ulnarem*, *ut rami omnes*, *quibus proſpicit radialis*, *inde ſanguinem acciperent*. Quo magis optandum eſt, ut in cadaveribus eorum quibus olim arteria ipſa Brachialis, aneuryſmatis curandi cauſa in brachii flexu, obligata fuerit, iterum, iterumque ab Anatomicis, inprimiſque ab eodem Præſtantiſſimo Molinellio perquiſitio hujuſmodi repetatur, ut ſicuti quæ in hac prima deprehendit, accurate adeo propoſuit, ita in aliis eadem, an alia occurrant injectionis etiam auxilio, certiores fiamus. Ut enim illius arteriæ truncus raro duplex ſit; ramos tamen ab ipſo tum in Ulnarem, tum in Radialem pertinentes quos Cel. Winslowius (3) Collaterales vocat, non in cunctis quidem corporibus ad eundem modum ſe habere, ſed plures in pleriſque eſſe, vel ex ejus, & laudati Halleri (4) collatis inter ſe deſcriptionibus ſatis conſtat. Veri itaque ſimile eſt, fore ut alias aut uno plures, aut unus aliquis magis dilatatus ex Collateralibus ramis ſe ſe oculis objiciat: quanquam ne ſic quidem ſatis intelligi poſſet quod Valſalva circa quinctum ab ligata arteria diem obſervaverat; nam ſi ramorum illorum dilatatio fieri paulatim debet; quomodo tam cito pulſus ad naturalem quaſi impetum redierat? De nervis autem; tametſi brachialium communicationes inter ſe, & frequens ramorum non unius ex illis in unum muſculum diſtributio facere fortaſſe debent, ne tam ſolicite de ipſis idem quod de arteriis, quæramus; ſane illa quam Vir Cl. animadvertit, illa, inquam, nervi ſimul, ut videtur, cum arteria ligati in prægrande quaſi ganglium mutatio digna eſt quæ pluribus Obſervationibus in cadaveribus ejuſdemmodi, aut in brutis etiam animantibus data opera magis confirmetur, inquiraturque, an influentis in ipſum arterioſi rami manifeſtiſſimæ dilatationi, an, ſi hæc ſemper non occurrat, vincturæ potius nervi amplificatio illa debeatur. Cui voto poſtquam hæc ſcripſeram, interea ſatis eſſe factum, jam video (5) quantum ad brutos attinet animantes, experimentis quæ ut per ſe laude non vulgari digna cenſeo; ita ſi debeam pro Valſalvæ repetitis experimentis accipere; quid in ipſis deſiderem, erit alibi, ut ſpero, opportunior ſcribendi locus. Nunc enim illud tibi multo utilius fuerit, ſi quas eadem luculenta, & frugifera Diſſertatione Obſervationes, animadverſioneſque Cl. Molinellius propoſuit de inſtituenda aneuryſmatis in cubiti flexu curatione, tum expeditius nervum cum arteria colligando, tum vero tutius ſacco etiam aneuryſmatis vincula injiciendo, attente diligenterque perpendas, & cum iis quas in poſterum peragat, curationibus conjungas. Verum ut ille nobis ſuperiorem Valſalvæ Obſervationem perfecit; ſic haud ſatis ſcio, an invenire nunc poſſim qui inſequentem perficiat.

9. QUIDAM aneuryſma in ſiniſtro poplite decem circiter annos pertulerat, vehementem dolorem afferens, & diametro uncias Bononienſes tres cum ſemiſſe ferme æquans. Is cum a Valſalva curatus eſſet; noviſſime tamen periit ob alterum in dextero poplite aneuryſma. IN THORACE quoque aneuryſma aliud habuit ad arteriæ Magnæ curvaturam.

10. Cum Medicus, & Chirurgus, ſiquis alius, Eruditiſſimus Laurentius Heiſterus in ea Diſſertatione quæ *de Genuum Structura*, *eorumque Morbis* inſcripta eſt (6), monuerit, *pauciſſima* in poplite aneuryſmata fuiſſe adnotata, & ſane præter ea quæ ipſe

(1) Diſſert. de Arteria Brachii not. ad §. 45.
(2) in Boerh. Prælect. ad Inſtit. §. 692. not. *e*.
(3) Expoſ. Anat. tr. des Arter. n. 140. & cæt.
(4) Diſſert. cit. §. 17. 19. & ſeqq. & 28. 36. 45. Adde nunc Faſcic. Icon. Anat. 6. & Guattani Hiſt. cit. Fig. 1.
(5) De Bonon. Sc. Inſt. Tom. 3. in Opuſc. & Qu. Præſide Hazon. Pariſ. propoſ. 5. Febr. 1750. n. 4.
(6) n. 83.

ipſe memorat, vix de duobus me legiſſe meminerim, quorum alterum uno verbo olim indicavit Severinus (1), alterum nuperrime quantam vim ſanguinis contineret, ſcripſit Matanus (2); propterea nolui hanc, quamvis obſcuram, ſi ſpectes ea quæ mox dicam, & imperfectam, Valſalvæ Obſervationem omittere, præterea hoc certe oſtendentem, quantum aneuryſmatibus ſint corpora quædam obnoxia.

Etſi vero Experientiſſimus Heiſterus eandem quam ad cubitum aneuryſmatis curationem, in poplite quoque *non impoſſibilem* eſſe, exiſtimet (3) ob eandem ſpem (quam nunc videbis a Præſtantiſſimo Hallero (4) confirmatam) ramorum arteriæ a latere communicantium, quin ſe, ubi caſus tulerit, eam curationem ſuſcepturum eſſe, profiteatur; tamen cum plura quam in hiſtoria ſcripſerim, de re iſtiuſmodi a Valſalva addita nuſquam eſſe animadverterem; qua ipſe ratione curaſſet, ſtatuere non audebam. Erant quidem inter Valſalvæ ſchedas Icones duæ, ſcite, atque eleganter delineatæ, quarum altera Poplitæam arteriam ab ea facie qua reſpicit exteriora, altera ab oppoſita repræſentat ſe ab exteriore facie dilatantem in ſaccum oblongum, & quo magis aſcendit, eo anguſtiorem, nec ſine tribus arterioſorum ramorum oſculis, cum anguſtiore ſacci parte communicantium; ut niſi ea pars, ſicuti ſolet Præcl. Molinellius, vinculo conſtricta eſſet, perdifficilem, & longam manus operam requiſiviſſet; & tamen ſaccus ab exteriore facie omnino integer oſtenditur. Quamobrem, & quod erat homo ob aneuryſma mortuus quod in altero poplite excreverat; hoc potius quam illud quod curatum eſſet, pictum fuiſſe, ut e mortuo Valſalva exemiſſet, propemodum conjiciebam. Sed tamen illud alterum quali curaſſet ratione, non aſſequebar, donec Cl. Benevoli Obſervationes verſans in locum forte incidi, ubi (5) modum laudans, a me tibi alias (6) commemoratum, quo Valſalva ſolebat, ſanguine ſæpius miſſo, & tenuiſſimo dein victu aneuryſmata curare, ſic curati,, in arteria poplitis, exemplum ſe in Valſalvæ ipſius Muſæo vidiſſe, teſtatur, ex homine qui poſt eam curationem morbo alio confectus fuerat. His enim lectis, iiſque Iconibus in manus ſumptis, cum animadverterem, diametro certe longe minori quam ſupra (7) eſt propoſitum, ſaccum repræſentari; cogitare cœpi, tantam ſacci contractionem acceptam referendam eſſe ei curationis generi: quod etſi Valſalva adverſus interna, eaque incipientia aneuryſmata inſtituerat, huic etiam fortaſſe, addita comprimente faſcia cum auxiliis aliis exterioribus, adhibere voluiſſet. Quoniam tamen quædam video quæ cum hac conjectura non ſatis conſentiant, ideo tuum judicium facio: ego nihil pronuncio, & ad certiora jam redeo.

11. VIRO quadraginta annos nato parvus, ſed pulſans tumor circa inguen dexterum ſenſim oboritur. Triennii ſpatio in dies augetur, grandiſque fit. Quarto circiter ante obitum menſe doloribus vexare incipit, magnoque, & æquali œdemate univerſum illum artum inferiorem tumefacere. Menſe ultimo atrociſſimi dolores fiunt, neque ad tumorem ſolum, ſed & aliquando infra malleolum internum: quo uno loco, & ſævientibus dumtaxat doloribus, pes ſentiebat, omni alioquin ſentiendi, & movendi facultate privatus. Nulla unquam hoc toto menſe a cruciatibus quies, nullus ſomnus, donec, languentibus viribus, aliquot dies ſemiſopitus æger jacuit, atque ita defecit. ANEURYSMATIS hujus ingens erat cavum; nam a cute ſummi femoris anteriore ad craſſiſſimum nervorum omnium Cruralem Poſticum perveniebat. Et arteria quidem Cruralis, ex cujus dilatatione tumor inceperat, mediocriter dilatata reperta eſt; ſed aliquot locis dilacerata, aut eroſa, per hæc ea copia, eoque impetu ſanguinem ejecerat, ut partim corroſis, partim cedentibus muſculis, ingens, ut diximus, cavum effeciſſet, illumque ipſum quem memoravimus, nervum ſic eroſiſſet, vix ut paucæ fibræ ſupereſſent, per quas ſuperior

(1) De recond. Abſceſſ. nat. l. 4. c. 7. prope finem ad n. 2.
(2) De Aneuryſmatic. præcord. Morbis Animadv. not. ad §. 71. (3) Diſſert. indicata n. 76. 77.
(4) Faſcic. Icon. Anat. 5. ad Tab. 4. (5) Oſſerv. 11. (6) Epiſt. 17. n. 30. (7) n. 9.

rior ejus pars cum inferiore committeretur. Id omne cavum coagulato ſanguine, & polypoſis, ut videbatur, concretionibus plenum erat.

12. Diſſectio cauſam præclare oſtendit eorum omnium quæ homo pertulit. Nam poſtquam aneuryſma ex legitimo in ſpurium, ut ſpurium quidem plerique intelligunt, degeneravit, id eſt dilatatæ arteriæ tunicæ perruptæ, aut eroſæ ſanguinem effundere in viciniam cœperunt, jam neque ea vi, neque ea copia reliquus ſanguis mitti potuit in ſubjectas partes, quæ vis, & copia requiruntur ad ſervandum ejus expeditum per venas reditum: hinc artus œdema. Effuſus autem ſanguis dum muſculos a muſculis diducendo, cum interjectis membranis nervulos ſimul lacerabat, aut diſtrahebat, dolores creabat, ſed levius ferendos, quam ubi denique ad craſſiſſimum illum nervum acceſſit, jamque mora acrior factus cœpit erodere. Tandem ubi nervus uſque adeo exeſus eſt, unde rami fere omnes proveniunt ſentiendi, movendique facultatem pedi afferentes; facultas utraque in hoc periit, ſi eum excipias locum qui prope malleolum internum eſt; ad hunc enim locum ramus pertinet qui non a Poſteriore illo, ſed ab Anteriore nervo Crurali profectus, ſolet Saphenam venam comitari. Cætera quomodo aſſiduos dolores ſecuta ſint, explicare non eſt opus. Præſtat ex illorum, mortiſque ipſius conſecutione animadvertere, ubi aneuryſmata vel externa nervis, aut aliis acris ſenſus partibus proxima ſint, tametſi per diſruptionem & ſanguinis profuſionem illico non occidant, per acerbiſſimos tamen cruciatus interficere demum poſſe. Quod tibi confirmabunt, præter hiſtoriam quam nuper vidi a Guattano (1) editam, cum hac Valſalvæ conferendam, quædam M. Aurelii Severini (2) in græco homine, & in ſutore Obſervationes. Sed quam his interjecit, aneuryſmatis in Anſelmo Pagano deſcriptionem, ut libenter leges, quippe ſede, magnitudine, & adjunctis pleriſque aliis cum eo quod modo ex Valſalva propoſitum eſt, comparandi; ita cum ejuſdem prope dixi incredibilem curationem perpenderis, miraberis plurimum, inter problemata ſuper hac ab Severino explicata, præcipuum illud non fuiſſe dilucidius, & accuratius enodatum, nimirum *computrefacta*, *diſſoluta*, *diffracta* juxta inguen Cruralis arteria, quomodo valuerit admoti ignis vi ſuos iterum parietes recuperare, ut artus ille non ſolum vivere, ſed eo vix humili baculo aliquantulum nixus, rectus incedere homo potuerit.

13. De aliis tumoribus qui ad hanc quidem ſpectent Epiſtolam, præter ea quæ ſupra dicta ſunt, nihil Valſalva ſcriptum reliquit, niſi forte huc referre velimus perpauca verba quæ in Medicis Reſponſis duobus obiter injecit. In altero eorum quod eſt de Hæmorrhoidibus, quædam cum his deſcripta condylomata eſſe poſſe, ait, cæcas hæmorrhoides, ut quæ ſæpe craſſa quaſi tunica ex pinguedine obductæ videntur eſſe non vaſa, ut ſunt, dilatata, ſed alterius naturæ excreſcentiæ. In Reſponſo autem altero ſuper antiquo ad genu tumore pro exoſtoſi habito, credibile eſt, inquit, cum tumor ſtatim poſt retropulſam ſcabiem in qua, ſuſpicio eſt, veneni aliquid venerei latuiſſe, prodire cœperit, particulas quæ ſanguinem antea vitiantes, ſcabiem producebant, ad illum articulum remoratas, tumori originem præbuiſſe aut fibras lacerando ſubſtantiæ oſſeæ non ſecus ac quercuum fibris inſectorum aculeo perruptis, gallæ oboriuntur, aut cum humoribus, per articulum fluentibus ſubſiſtendo, quæ res facilis eſt ob vaſorum in ejuſmodo locis anguſtiam; ſic enim cum ligamentis, atque tendinibus ferruminatæ utrorumque craſſitudinem, & duritiem adauxerint; quamobrem, ſi manu comprimuntur, oſſis ſimilitudinem omnino referunt, quanquam per diſſectionem inquirentibus, quod aliquando mihi, inquit, facere contigit, repræſentant ſubſtantiam interiorem radicis arundinis; ut craſſa quadam comparatione utar.

14. Et hæc quidem Valſalva ſcripſit. Alia autem quædam a ſe facta, & obſervata mihi narravit, aut, me præſente, obſervavit, & fecit, quæ nunc tecum communicabo. Quorum primum conferre

quæ-

(1) Hiſt. 2. Aneuryſm. Hiſt. 2.

(2) De recond. Abſceſſ. nat. l. 4. c. 7.

quadantenus poteris cum ea Fabricii noſtri Obſervatione quam in Adverſariis II. (1) olim indicavi, aut cum altera Viri Illuſtris Heiſteri (2), vel potius, ſi ad ganglia utramque harum referre malis, poſſis quadantenus, ut dicebam, cum ea conferre, quam Archiater Ampliſſimus Swietenius (3) commemoravit.

15. VIRGINI, ajebat Valſalva, fuiſſe exiguam ad malleolum extuberantiam, quæ ab annis plus ſexdecim tantos ſæpe crearet dolores, ut non ſemel, niſi domeſtici prohibuiſſent, eum ſibi pedem fuiſſet abſciſſura. SECTIS ibi ſecundum cruris longitudinem communibus integumentis, glandulam ab ſe deprehenſam eſſe parvam, forma ovali, ſed depreſſa, colore, & natura, ut videbatur inter Conglobatas, & Conglomeratas media. Hac adempta glandula, nullum amplius dolorem rediiſſe.

16. MULIER ruſticana, quam cum aſpiceres, ſenio confectam exiſtimares, debilis, ſquallida, exſucca, imo ad extremam perducta maciem in Bononienſi Incurabilium Noſocomio jacebat. Malorum omnium cauſa mamma erat dextera, quæ in tumorem excreverat, forma, & magnitudine humanum cerebrum referentem. Is tumor undique, & penitus exulceratus, inter rubram & ſanguinolentam ſubſtantiam hic illic oſtendebat plures quaſi glandulas, maximis uvæ acinis pares, ſed albas, oblongas, læves. Cum aliud, ob virium præſertim infirmitatem, tentare non liceret; Valſalvæ venit in mentem tumoris baſim quæ ampla erat quidem, ſed reliquo tumore minus, circumjecta inſtita hactenus adſtringere quo ad ferre mulier poſſet. Qua aſſidua conſtrictione paulatim in dies aucta, illud conſequebatur, ut oræ tumoris, nutrimento orbatæ, circumcirca emortuæ, forficibus ſine dolore, & ſanguinis effuſione circumcidi poſſent, baſis autem ambitus magis magiſque minueretur. Hac ratione ad ſatis longum tempus ſervata, ingens ille tumor ad exiguam molem redactus, & tuto denique amputatus eſt. Itaque cicatrice obducta, recreata interea mulier diſceſſit. Quam tunc ea quidem parte perſanatam eſſe, ne dubites; ut cætera quæ narravi, ita uno, aut altero interjecto anno hoc etiam accidit ut viderem. Cum enim forte cum Valſalva in Noſocomio eſſem, ecce quædam ſupervenit fœmina, quæ ipſum, & me quoque ut notos, ſalutat, optimo corporis habitu, & colore prædita, ea autem, quantum apparebat, ætate, ut illius alterius quam modo deſcripſi, filia, vel potius neptis videri poſſet. Ea vero ipſa erat quæ deſcripta eſt, & quæ ſe non agnoſci mirata, jam quæ ſim, inquit, noſcetis, ubi cauſam cur huc modo venerim, aperuero: & cum dicto pectus oſtendit ſine mamma, at ſanum a dextris, a ſiniſtris quoque, niſi modicum ſub mammæ cute exſtare inciperet tuber. Sic, inquit, prior ille tumor cœperat: veni igitur, ut novus hic, antequam creſcat excidatur. Quod proximis diebus a Valſalva factum eſt, quamvis verente, ne alius poſtea, atque alius exiſteret, & vel hac quoque demum adempta mamma, alia aliqua in ſede, & præſertim in utero exoriretur. Id vero non ſine cauſa veritum eſſe, nimis ſane crebra obſervatio oſtendit: quin pejora vereri potuiſſe, eruditiſſima docebit Illuſtris Viri Trilleri Diſſertatio (4): qua perlecta, & iis quæ longe atrociora veteris cancri exſtirpationem ut plurimum conſequuntur, ſpectatis, exiſtimare licet, num tanta inſequens malorum atrocitas induciis unius, aut alterius anni ſatis penſetur: quanquam ægra dummodo ex præſentibus doloribus, lethumque allaturis eximatur, graviores poſtea adventuros, & ſævius interfecturos aut minime credat, aut ſi credat, tamen ut tempore interjecto futuros, non tanti faciat.

17. Tumorem quoque, ſed longe alius generis, a Valſalva exciſum vidi. Quem tamen quoniam exciſum ego, ipſo annuente, perſecui, infra in loco deſcribam. Jam enim ad noſtras diſſectiones tranſeundum eſt. Et primum, ne ſcripta alibi hic

(1) Animad. 24. (2) Diſſert. de Tumorib. Cyſtic. ſingularib. n. 36.
(3) Comment. in Boerh. Aphor. §. 1084.
(4) De nociva Cancri inveter. Exſtirpatione. Hiſt. præſertim 3. & Obſerv. addit. §. 17. & ſeqq.

hic repetam; quæ de varicibus illis ſpuriis, & de palpebrarum ſteatomatibus ipſe adnotaverim, in eodem habes Tractatu, in eademque Epiſtola quæ ſupra (1) memorata ſunt, cum de utroque eorum tumorum genere quid Valſalva tradiderit, indicarem. De ſteatomatibus autem, aliiſque Cyſticis tumoribus plura extant digna quæ legas in ea Boerhaavi Epiſtola quæ *de Fabrica Glandularum* inſcribitur, itemque in Prælectionibus in ſuas Inſtitutiones (2). Et quamvis idem, ut videtur, exemplum tumoris, humorem aquoſum continentis, non eodem prorſus utrobique modo, memoria, ut opinor, nonnihil lapſus, proponat; tamen ſatis conſtat id quod præcipuum eſt, ejus generis tumorem vidiſſe: eamque Obſervationem licet pluribus exemplis a Cel. Heiſtero (3) additis confirmare. Eodemque ex parte attinet tumorum quorundam in capite infantis deſcriptio, quæ ex Blaſio in hanc Sepulchreti Sectionem (4) relata eſt, quanquam erat aqua in plures hydatides diſpertita. Magis libera erat, etſi a primo ſecus videretur, quam ego ſic obſervavi.

18. QUIDAM ex iis quorum collo, & capite uſus ſum in publica Anatome A. 1750. parvum tumorem ad ſiniſtrum oſſis hyoidis latus gerebat. TUMOR per diſſectionem omnino retectus, & ab lævo cornu illius oſſis, ad quod exterius alligabatur, ſolutus, hydatidum aggeriem repræſentabat, ultimo digiti minimi articulo non majorem. Sed illius oram cum leviter pupugiſſem; turbidula quam continebat aqua, omnis continuo defluxit, vix leviſſima preſſione adhibita.

19. Initium magni tumoris, ſi diutius vixiſſet homo, hoc facile eſſe potuiſſet: quanquam inter eos qui incipientes adhuc, non difficillime ſolvuntur, hos potiſſimum cenſeo eſſe ponendos: hujuſque fortaſſe generis fuiſſe, credo, quem in carpi exteriore parte Uxoris meæ enatum vidi, nucis avellanæ forma, duritie, & magnitudine. Cum enim hebdomadas aliquot pertuliſſet, ecce mane experrecta narrat, repente, & ex toto nocte illa evanuiſſe. Vera dicebat, ut ſtatim perſpexi. Non multis autem interjectis diebus, idem redit tumor, & tempore multo breviori interpoſito, repente iterum evaneſcit, non rediturus, cutem, id quod prius non acciderat, eo loco relinquens minutis quibuſdam ſubrubris puſtulis diſtinctam, quæ paulo poſt ipſæ quoque per ſe abiere. Æſtivum erat tempus, & ceratis uſa fuerat quæ reſolvunt, & preſſione, cui tantum tribuiſſe Valſalvam, ex me forte audiverat, ut cum ipſe ad alteram ſcapulam tumorem cyſticum gereret, hunc juſſerit, ad incrementum retardandum, vel pedibus comprimi. Sed ipſa moderata, ſicuti ſuaſeram, preſſione vix erat uſa primis diebus, ceratis autem non diu, aut certe non aſſidue, quod nihil proficere viderentur. Nec vero ſi forte ganglium fuiſſe malueris; valde repugnabo; erat enim recens, ut minime neceſſe eſſet involucris jam includi craſſioribus, aut humorem continere quem diuturnus particularum tenuiorum diſceſſus glutinoſiorem, minuſque diſſipabilem reliquiſſet. Intelligis me de gangliorum materia haud aliter ſentire ac ſæpius repetitæ eorum diſſectiones oſtenderunt. Quarum alias apud Cl. Heiſterum (5), leges; alias autem addes ex obſervatione Egregiorum Virorum Weiſſii (6), & Elleri (7). Cæterum *nattas*, ut noſti, tumores cyſticos Chirurgi noſtrates vocitant, uno comprehendentes vocabulo non ſolum tria illa pervulgata genera, ſed & alia, quæ fere omnes, ſi doctiores excipias, quam diverſa ab illis interdum contineant prorſus ignorant, ne ſuſpicantes quidem, ubi durities eſt, ibi poſſe aquam ſubeſſe; ut in ſuis utramque Boerhaavius (8), & Heiſterus (9) obſervarunt. Sed & aliæ peculiares tumorum ſpecies ſunt, exempli cauſa, quam nemine ferme præeunte, exhibuit, Salzmanno Præſide, Jo: Paulus Kellius (10), conſtantem ex ſolis propemodum membranis, quæ lamellatim aliæ aliis impoſitæ

(1) n. 2. (2) ad §. 711. (3) Diſſert. ſupra ad n. 14. cit. (4) Obſ. 1. §. 3.
(5) Inſtit. Chir. P. 2. S. 6. c. 171. n. 2. (6) Vid. Commerc. Litter. A. 1745. Hebd. 24. n. 1.
(7) Vid. Act. Erudit. Lipſ. A. 1750. M. Octobr. (8) (9) Vid. ſupra ad n. 17.
(10) Diſput. de Tumore tunicato membranac. §. 1. & 7.

poſitæ tumorem in cervice effecerant æquantem pondere libras quinque, aut quam poſt alios, & nominatim Severinum (1), Experientiſſimus deſcripſit Benevolus (2), ſubſtantiam polypoſæ ſimilem continentem. Cujus Obſervationem legens, in memoriam redii alterius, quam Junio menſe A. 1735. Mediavia noſter eodem quo habuerat die, nobiſcum communicaverat.

20. MONACHO ad rotulæ alterius regionem tumor increverat, pugnum æquans, durus, mobilis, doloris expers, *nattam* vocabant. INTEGUMENTIS communibus inciſis, & facile diductis; neque enim ulli arctiores obſtabant nexus, & vaſa ſanguifera creberrima quidem erant, ſed exilia; non majori negotio ſeparatus eſt tumor a tendinibus qui rotulam obtegunt, quam muſculus a muſculo ſolet ſeparari. Itaque inviolata tunica, detractus, & diſſectus primum hanc oſtendit ſatis craſſam, ut dividi in laminas tres poſſet, ex quibus minus tennis erat media. Quidquid autem ſolidi intra tunicam continebatur, ſubſtantia erat, ut videbatur, polypoſa, eaque in cancellos quaſi quoſdam conformata, ut ſpongioſam quadantenus referret ſtructuram quam intra oſſium capita videmus. Ii omnes cancelli diluto ſanguine pleni erant.

21. Hujuſmodi tumores inter eos poni fortaſſe poſſent quos Celſus (3) continere, ait *ſimile aliquid carni hebeti & cruentæ*, niſi inter molles, cedenteſque recenſuiſſet. Boerhaavius (4), qui ſarcomata ex veris fibris carneis procreſcere, & fieri, non facile credit, ſed ex membrana Adipoſa, cujus pinguedo ob diſtenta ſanguifera vaſcula rubram carnem mentiatur, etiam ſic factos tumores tenui pellicula includi, ſcribit, & ob hanc totos poſſe detrahi. Equidem in Adverſariis (5) olim tradideram, me in illius membranæ ſacculis interdum pinguedinem ita ſanguine infectam vidiſſe, ut carnem ipſi mentirentur. Sed ſive ita res ſe habuit, ſive rubor potius in confertiſſimis, diſtentiſque vaſculis fuit, creberrimas, tenuiſſimaſque membranulas perreptantibus, pinguedini interjectas, & per hanc tranſpectas; certe mihi non accidit, ut tunc eas Adipoſæ membranæ partes in tumorem conglobatas viderem, & peculiari tunica cinctas. Quod tamen ut accidiſſe aliis, non negaverim; ita non omnes negaturos eſſe, credo, facile ex veris ipſis fibris carneis, ubi pars aliqua earum lacerata, aut eroſa ſit, excreſcentias naſci carneas. Sed ad tumores cyſticos hæ non attinent, ut neque excreſcentiæ membranæ Adipoſæ. Quas cum videri poſſint Viri aliqui doctiſſimi cum ſteatomatibus confudiſſe, alii ab his quidem diſtinxiſſe, verumtamen inter cyſticos tumores poſuiſſe; hic tibi quid ego Excreſcentiæ membranæ Adipoſæ nomine intelligam, & quam ejus ſtructuram obſervaverim, aperte exponam.

22. Joannes Philippus Ingraſſias ubi de *Natta* agit (6) quam in ſcapulis dumtaxat vidiſſe ſe, ſcribit, in eaque adipem, tametſi aliquando & carnem, non dubitat, quin ad ſteatoma ſit reducenda. Fabricius autem noſter ab Aquapendente (7) tradit, ſteatoma, ubi in capite non eſt, ſed in aliis partibus, *videri continere materiam alii pinguedini potius ſimilem, quam ſevo*. Quæ animadverſio præclare oſtendit, Majores, etſi in tumoribus non ſevum invenirent, ſed pinguedinem, non propterea novum tumorum genus conſtituendum credidiſſe, ut noſtra memoria Littrius (8), qui ſeparandum a ſteatomate, & lipoma appellandum eſſe, cenſuit ejuſmodi tumorem, qualem ipſe ad viri ſcapulam vidit molli pinguedine, non ſevo plenum. Sed Ruyſchius (9) cum exſtirpatum ejuſdemmodi tumorem paucis deſcriberet poſtea, vocare ſteatoma perrexit. Palfinius autem (10) duos tumores memorans ejuſdem generis, qui ad immane pondus in dorſo excreverant fœminarum duarum, neutro utitur vocabulo, & quod illi omnes quos nominavimus, alii diſerte fecerunt, alii ſic ut ſaltem recte perpenſis omnibus,

E 2 idem

(1) l. 4. ſupra ad n. 10. cit. c. 2. & 3. (2) Oſſervaz. 16. (3) De Medic. l. 7. c. 6.
(4) Prælect. §. ſupra ad n. 17. cit. (5) II. Animad. 6. (6) in fine Tract. de Tumor. p. n.
(7) in fine Append. l. 1. Chirurg. (8) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1709. Obſ. Anat. 3.
(9) Epiſt. ad Boerh. (10) Anat. du corp. hum. tr. 2. ch. 2.

idem conjicere poſſimus, an peculiari cyſti hi quoque earum fœminarum tumores comprehenderentur, ipſe indicare prætermittit. Nec vero ille, nec cæteri ſatis aperte ſignificant, quæ pinguedo in iis tumoribus reperta eſt, an ea eſſet cellulis comprehenſa plurimis, ut in membrana Adipoſa, an, nullis interjectis membranulis, totum illud cavum impleret; ut qui legunt, poſſint ſuſpicari, fuiſſe eam, ſi non *oleum liquefactum* quali Boerhaavius (1) plenum tumorem librarum octo, e dorſo bajuli exemptum, ſe cum Ruyſchio vidiſſe, teſtatur, at ſaltem *ſubſtantiam* quæ *nihil eſſet*, *niſi oleum*, ut paulo ſuperius dixerat, tumorem alterum memorans, an eundem, quippe totidem librarum, & Ruyſchio viſum. Non igitur, ut aliqui fortaſſe fuerint, certum eſt, omnes quos diximus, tumores excreſcentias fuiſſe ipſius Adipoſæ membranæ, ut illum quidem circa ſcapulam mulieris a Blaſio (2) deſcriptum, & *Excreſcentiam Adipoſam* ab ipſo nuncupatum: quem inter ſuperiores omiſi, non quod in ea diſſimilis eſſet quam continebat, ſubſtantia; hæc enim non niſi pinguedinem referebat ſubflavam; ſed quod eadem, non mollis, at cartilaginea quodammodo eſſet duritie prædita. Ego vero Obſervationem olim ad Schröckium miſi adipoſi magni tumoris, qui ſcapulam ipſe quoque occupabat, & fœminæ quidem, ut plerique eorum de quibus indicatum eſt. Illam ſi legeris; a Schröckio enim eſt edita (3), eoque hic non repetetur; & cum eadem alteram junxeris, quam protinus ſubjiciam; in illa enim indicavi, non perſcripſi; quid meæ diſcrepent a cæterorum Obſervationibus, atque ſententiis, facile intelliges.

23. VIRO, nulla, quam ſciret, prævia cauſa, in communibus alterius natis integumentis exiguus apparuit tumor. Qui paulatim augeſcens, ad eam demum magnitudinem pervenerat, ut pueri caput, niſi ſuperaret, at certe æquaret. Globi erat forma, qui per brevem pedunculum, non craſſiorem gemino digito pollice cum nate commiſſus, deorſum pendebat. Idem utriuſque color qui in cute reliqua. Nulla, ſi contrectares, durities, nulla fluctuatio, nulla pulſatio, nullus dolor. Sed moles incommoda ſedenti, pondus autem (tametſi lata, aptaque faſcia, etiam ne diſtrahendo tumor increſceret, ut poterat, ſuſtentabatur) ſtanti, ambulantique moleſtum, & febris denique, ac vehementis caloris ſenſus, quæ duo aliquando longiorem, & concitatiorem ambulationem ſequebantur, hominem coegerunt, ut Valſalvam conſuleret. Qui, his perpenſis, cum tumorem amputandum eſſe, non dubitaret; paucis poſt diebus, me inſpectante, ſic rem peregit. Poſtquam pedunculum propius tumoris globum injecto vinculo conſtrinxit, & ne ſic quidem ſupra vinculum pulſationem ullam percepit, quæ grandiuſculæ arteriæ indicium faceret, tranſverſum penduneulum ſupra vinculum incidit. Neque plus ſanguinis prodiit, quam expectaſſet; vix una arteriola ſe oſtendente, eaque exili adeo, ut ſola compreſſione ſit cohibita, nec ulla vena paulo craſſiore præter unam, quæ tamen erat mediocris, per latus pedunculi ſub cute ſcandentem, manifeſtamque jam ante ſectionem. Vulnus autem, bono etiam hominis habitu, & tempore; ver enim erat A. 1704. Artem adjuvantibus, cito perſanatum eſt.

TUMOR ut, me inſpectante, a Valſalva exciſus fuerat, ſic a me, illo inſpectante, perſectus eſt eodem die. In ipſo exciſionis loco, priuſquam diſſecare inciperem, quatuor, aut quinque apparebant in tranſverſum ſecti quaſi cylindri digituli craſſitudine ſinguli, ex quibus conſtabat pedunculus. Hos igitur perſequendo, nihil aliud eſſe tumorem, vidi, quam eorum productionem. Craſſiores enim facti, inæquales, flexuoſi, in pluresque ſinguli diviſi univerſam illam efficiebant molem. Nec ſcalpello opus erat ut ſejungerem; digitis melius, & facilius, ſenſim pergendo ſejungebantur. Eadem autem & in peduneulo, & ubique eorum ſtructura, & natura fuit, nimirum quæ Adipoſæ membranæ eſt, ut nihil ab hac diſcreparet, ſive ambientes, interjectaſque membranulas,

[1] Prælect. ad §. cit. ſupra ad n. 17. [2] Part. 1. Obſ. Med. rar. 3.
[3] Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 17.

las, ſive mollem, digitos ungentem, & ex albo ad flavum inclinantem, qualis in corporibus eſt ſaniſſimis, pinguedinem quam continebant, ſpectares. Vaſa ſanguifera, niſi ad ſupremam partem, eaque tenuia, quod ex animadverſis in amputatione futurum præſenſeram, nulla in oculos incurrerunt. Cæterum cute univerſus tumor cingebatur paulo craſſiore, ut ſcalpello in duas laminas dividere liceret.

24. Præclare ex hac Obſervatione, & ex ea quam ad Schrockium miſi, cum hac in re quaque præcipua convenientem, te perſpecturum non dubito, tumores hos duos, a me diſſectos, nihil niſi Excreſcentias fuiſſe ipſius quæ ſub cute eſt, membranæ Adipoſæ, quippe non ex pinguedine magis, minuſve liquida, & peculiari cyſti undique comprehenſa, ſed ex pinguedine factos cellulis incluſa membraneis, non eadem ſolum ſtructura, & natura qua in Membrana illa manifeſtiſſime præditis, ſed quod peducunculi & baſis, ab illa amputatæ, tranſverſa oſtendebat ſectio, cum ea Membrana evidentiſſime continuatis. Neque enim interior de duabus laminis in quas dixi cutem dividi potuiſſe, pro peculiari cyſti accipienda eſt, non modo quia in altera illa Obſervatione non licuiſſe, id ſcio; verum etiam, idque præcipue, quia in Obſervatione utralibet ſi cyſtis fuiſſet quæ tumorem undique complecteretur, certe portio illa cyſtis quæ ſupremam partem comprehenderet, intus in ſua ſede relicta eſſet, cum ſimul cum tumore exciſa non ſit: non fuiſſe autem intus relictam, ex eo intelligitur quod vulnus ægri utriuſque facile perſanatum eſt, & ſine ope eorum quæ folliculi relictam portionem exedendo, aut putrefaciendo abſumunt, qua non abſumpta, nec vulnus ad firmam cicatricem perducitur, & tumor poſtmodum revertitur: Quorum neutrum iſtis accidit.

Ad hoc ipſum tumoris genus pertinuiſſe, crediderim, quem pro omphalo-epiplocele habitum a Medicis Præſtantibus, alias (1) tibi commemoravi; cum in mortuo nulla ibi hernia, ſed prominentia tantum fuerit a pinguedinis copia, quam cellulæ quidem continebant ſubjectæ membranæ Adipoſæ, nulla autem peculiaris cyſtis complectebatur. Eodem autem pertinuiſſe, certo ſcio, quippe cum ipſe diſſecuerim, & ſicut hic requiro, ita ſe habuiſſe, perſpexerim, globum illum ſanæ pinguedinis quem ſub abdominis pariter cute, ſed paulo altius, nimirum ad Enſiformem Vetulæ cartilaginem, alia tibi olim Epiſtola (2) indicavi, itemque eum quem in femore Anus alterius a me diligenter perluſtratum, alias (3) deſcribam. Horum ſimilem de duobus quos Littrius propoſuit, illum fuiſſe quem ipſe quoque in decrepitæ mulieris femine deprehendit (4) facilius crediderim, quam ſupra (5) ad viri ſcapulam commemoratum, ut in quo non ſolum nullam cellularum mentionem injecit, ſed & cyſtim diſerte poſuit qua cingebatur, cum in muliebri illo cellulas quidem, cyſtim autem neutiquam memoret, imo ubi ad amputationem veniendum eſt non cedentis iis quæ initio adhibenda exterius commendat, nihil relinqui velit de tumore, ne forte repullulet ex cellula aliqua jam laxata, ut ait, non ex cyſtis reliquiis, quam ſi tunc ullam vidiſſet, ibi non fuiſſet omiſſurus. Tumorem ex pinguedine factum Littrius rariſſimum credebat, nec fortaſſe antea viſum. Elsholzius (6) tamen ante illos duodequadraginta annos ſub nomine ſteatomatis diſſectionem tumoris ediderat qui militi prope interfemineum natus, adipem continebat, *tenuiſſimis membranulis per totam* hujus *maſſam diſperſis, in cellulas quaſi diſtinctum*. Quem ego tumorem, vel diſſecti Icone ſpectata, ab iis quos ipſe perſecui, crederem poſſem vix diſcrepantem, niſi circumjectus folliculus memoratus eſſet, iſque craſſitie calamum fere æquans. Sunt & alii, quorum mentio fit ab Alexandro Camerario (7), pinguedinem, aut pinguedini materiam ſimilem continentes; ſed cum ea, alia atque alia, & in his glandulas interje-

(1) Epiſt. 43. n. 10. (2) Epiſt. 19. n. 18. (3) Epiſt. 68. n. 6. Adde etiam alterum ibid. n. 8.
(4) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1704. Obſ. 1. (5) n. 22.
(6) Hiſt. Steatomat. refect. [7] Hiſt. Pedis tumid.

terjectas habentes, aut in Adipoſa membrana non ſubſiſtentes, ut pro legitimis hujus Excreſcentiis, quales a me intelliguntur, habere non poſſim, ut neque in Commercio Litterario (1) propoſitos ex *pinguedine* factos, *uberis*, *aut mammæ inſtar*, *ſuis cellulis coercita*, *tenaci*, *dura*, *craſſa*, *cui ampla valde vaſa cruorem vehentia erant interſperſa*; quanquam hos initio haud aliter ac a me deſcriptos, eſſe potuiſſe, non nego, hos autem, & illos omnes tibi auctor ſum, ut huic Sepulchreti Sectioni merito adjungas. Nec aliter ſentio nominatim de tumoribus duobus, quorum alterum deſcripſit Jo. Georgius Hoyerus (2), alterum Elias Camerarius (3), ille in fœmina provectæ ætatis circa ſcapulæ ſiniſtræ regionem, hic in viro ad genu, & ſupra. Multa in utroque tumore, quod ad interjecta, ad penitiorem ſedem, ad pinguedinis conſiſtentiam attinet, mutare importuna agyrtarum curatio potuit, & quæ glomeramina glanduloſa, ſed ex materia adipoſæ ſimili conſtantia, & qui plurimi quaſi alveoli dicuntur, e quibus pinguedo mollior exprimebatur, hujus cellulæ olim fuiſſe potuerunt. Sed hæc ex conjectura; illud certum, ſi ego, ut in meſaræo, ita ſub cute ipſa inveniſſem tumorem ejus generis, qualis parvulum deſcriptum habes Epiſtola XLIV. (4); nunquam me inter legitimas membranæ Adipoſæ Excreſcentias fuiſſe relaturum, nam pinguedinem concludebat neque cellularum laminis interciſam, & ſphærico uno folliculo undique comprehenſam.

25. Quæcunque autem cauſa certo loco cutem laxet, ut minus reſiſtat ponderi, aut moli pinguium plurimarum cellularum ibi magis augeſcenti, ubi minor reſiſtentia eſt, præſertim ſi compreſſio, aut occluſio aliqua accedat ſeu venularum pinguedinem ex iis cellulis revehentium, ſive etiam foraminum in proximas cellulas tranſmittentium; non difficilem nobis rationem præbet intelligendi originem Excreſcentiarum de quibus loquimur, & immane incrementum quoque, ipſo nimirum pinguedinis pondere magis in dies, magiſque tum cellulas, tum cutem laxante: quamobrem cellulæ aliæ atque aliæ, ſublata priori reſiſtentia, ſe explicant, mirumque in modum amplificant. Quantum autem ad pinguium etiam tumorum amplificationem faciat ſublata reſiſtentia, duo illi præſertim oſtendunt quos paulo ante (5) dicebam a Cl. Viris deſcriptos Jo. G. Hoyero, & Elia Camerario. Eroſa enim aut inciſa ab agyrtis cute, & pene tota eorum adipoſa ſubſtantia, aut non exigua hujus parte adempta, quam mirum illi, & quam acceleratum ejuſdemmodi ſubſtantiæ incrementum cœperint, ex utriuſque hiſtoriis cognoſces.

Etſi vero de Membrana ipſa Adipoſa verba faciens, nihil hoc loco niſi cellulas nominaverim; non propterea de ejus ſtructura tibi præſcribere quidquam volui. Sive enim majuſculas quaſdam ejus membranæ partes ſacculos, aut lobos malueris appellare, minores autem lobulos, & minimas demum cellulas, aut acinos, ſive hæc omnia uno cellularum vocabulo comprehendere, ſive membraneas *revolutiones*, & *complicationes* dicere, ſive etiam membraneas laminas varie inter ſe inclinatas; perinde erit ad rem propoſitam intelligendam, Auctoreſque habebis in ſingulis iis nominandi rationibus non contemnendos. Quarta enim eſt ab Illuſtri inter recentiores Anatomico: tertia a Sanctorio noſtro (6), qui ſic præluxerat iis a quibus cæteras habemus: ſecunda uſus eſt Gliſſonius (7), cum Malpighianam, ut puto, necdum legiſſet, cum ſcripſit, ut neque Gliſſonianam Malpighius, cum ante hanc, opinor, edidit ſuam (8), quæ ferme eadem ac illa fuit quæ a me primo loco indicata eſt. Eamque, ſi volueris, ſequi potes: quid enim prohibet majores partes in minores, & has in minimas dividere? preſertim cum Malpighius nuſquam, ſi probe memini, diſerte negaverit,

[1] A.1741.Hebd.1.n.4. [2] Eph.N.C.Dec.3.A.7.& 8.Obſ.183. [3] Dec.ead.A.5.& 6.Obſ.41.
[4] n. 3. [5] n. 24. [6] Comment. in I. Fen. Avic. Quæſt. 55.
[7] Tract. de Partib. Continen. c. 11. & 15. [8] Exercit. de Omento, Pingued. & cæt.

verit, eas partes inter ſe, & cum cæteris communicationem habere, neque docuerit, membraneos *ſacculos*, *ſeu lobulos* ovalem habere figuram, ſed *ovalem pene*, imo *diverſimode figurari*, & *eſſe inſtar lobulorum, quibus componuntur etiam pulmones*, qui lobuli ut variis ſint formis, oſtendunt Icones quas Epiſtolis de Pulmonibus adjunxit. Illudque inſuper antea ſcripſerat, contineri *ſacculo minimos lobulos diverſæ figuræ, pinguedine refertos*. Cæterum ad Excreſcentias ut redeam ejus generis de quo dictum eſt; non ex Adipoſa tantum membrana quæ ſub cute eſt, ſed etiam ex internis aliis, & nominatim ex omento quaſdam, illarum ſic ſatis ſimiles, exiſtere, indicat Obſervatio, in *Anatomicam Bibliothecam* (1) relata, innumerorum proceſſuum qui ex adipoſis omenti partibus pollicem craſſi, quatuorque, aut quinque digitos longi, & eodem quo cæteræ membranæ adipoſæ, concreto nonnihil oleoſo humore turgidi, propendebant. Sed interioribus hiſce tumoribus omiſſis, de iis qui ſub manus, oculoſque cadunt, quemadmodum poſtulat harum Litterarum propoſitum, ſcribere pergamus.

26. Etſi vero ordinis alicujus gratia de his qui reliqui ſunt tumoribus ita dicemus, ut eorum ſedem magis, quam naturam, ſequentes, ab iis qui in capite, & collo occurrunt, initio facto, deinceps ad inferiores deſcendamus; noli tamen exſpectare, ut quæ ibi, aut alibi venerea *gummata* ſe produnt, hic memoremus, quippe aptius ad eam Luem (2) ſervaturi, multoque minus ut quæ de hydrocephalo alias (3) ſcripſimus, aut de narium polypis (4) hic repetamus. Linguæ autem tumores plures quidem conſpeximus; ſed nullum diſſecandi occaſionem habuimus. Quos inter prætermittere hic nolumus minora quædam inſtar verrucarum tubercula, in ſuperiore illius ſuperficie propius baſim a Chirurgo quodam olim in Patavina muliere nobis oſtenſa, ut qua potiſſimum ratione tolleret, conſilium daremus. Non ignorabamus, Marcellum Donatum (5) ceu raram admodum rem, nec toto vitæ ſuæ curriculo niſi bis a ſe conſpectam, linguæ verrucas propoſuiſſe. Quo magis attente in exerta lingua, & a Chirurgo ſatis depreſſa, quid tandem ſe viſui objiceret, expectabamus. Nihil fieri poterat verrucis ad ſpeciem ſimilius; ſed reapſe non aliud erant ea tubercula, quam maximæ illæ omnium poſtremæ papillæ, ut earum ſedes, ac poſitus continuo indicarunt, hoc uno peccantes, quod cum eſſet ea linguæ pars phlogoſi affecta, ipſæ quoque aliquanto craſſiores, altioreſque factæ, protuberabant. Bono igitur animo eſſe mulierem, & Chirurgum juſſi, nullumque aliud quod quidem ad illas attineret, huic mecum redeunti conſilium dedi, niſi ut anatomicas oſtenſiones frequentaret; quarum neglectu ſæpius accidit quam putas, ut quæ naturalia ſunt, ea pro morbis accipiantur, non ſecus ac quando pro ulceribus accepta ſunt ea quæ ſecundum naturam patent in proximis tonſiliis foramina. Has vero ſive a præſenti inflammatione, ſive a prægreſſa tumentes in mortuis quidem non ſemel diſſecui. Duras autem factas, & in tumores ſcirrhoſos excreſcentes ut ferro ſibi eximendas curaret, nemini auctor eſſe volui, non quod eximi poſſe ignorarem, ſed quod præſtare non poſſem, qua dexteritate, & felicitate uſi in ea re eſſent Chirurgi quidam Experientiſſimi, in primiſque Benevolus (6), eadem cæteros eſſe uſuros, præſertim cum certior factus ſim, quanto alibi in periculo ob nimiam, & vix tandem cohibitam ſanguinis profuſionem nonnulli fuerint ex iis qui paſſi ſunt ſibi tonſillas eximi. Gaviſuſque ſum, cum prudentem, doctumque, ſiquis alius, Medicum Franciſcum Seraum mihi narrantem audivi, haud aliter ſe gerere ſolitum, nimirum hinc felicia, quæ plura vidit, inde periculi, & metus pleniſſima, quæ pariter non ignorat, hujus curationis exempla conſulentibus proponere; cæterum quid facere deberent, nullo proprio judicio interpoſito, arbitrio ipſorum relinquere. Sed venia tamen ii Chirurgi digniores ſunt, qui ubi viam

[1] Tom. 1. P. 1. in Adnot. ad cit. Malp. Exercit. [2] Epiſt. 58. [3] Epiſt. 12.
[4] Epiſt. 14. [5] De Medic. Hiſt. Mirab. l. 3. c. 5 [6] Oſſervaz. 32.

viam illam quæ ad loquendum, deglutiendum, ſpiritum ducendum eſt neceſſaria, ſcirrhoſo utriuſque tonſillæ tumore valde anguſtam jam factam vident, irritiſque aliis auxiliis omnibus, in dies anguſtiorem fore, metuunt, ut periculum futurum prævertant, in præſens audent ægrotantem præcipitare, venia inquam, digniores ſunt, quam qui verrucam, aut aliud ejuſmodi innoxium tuberculum, congenitum præſertim, & lividum, e facie demendum ſuſcipiunt, non attendentes quæ admonuit Arantius (1), ſi forte id feliciter cedat, minimam, quippe ex re minima, laudem, magnam vero infamiam ſequi, ſi quod facile, & ſæpe contingit, mala graviſſima ex faciei vel levi irritatione concitentur. Faciei dixi, ut qui, tuberculo iſtiuſmodi, non jam e naſi, aut labrorum, ſed e buccæ cute per Chirurgum temere detracto, leve ulcus primum, ſed quod ad cicatricem duci non poſſet in bene alioquin valente Sacerdote, conſpexerim denique cum magnum, & cancroſum, & inſanabile jam factum totam penitus abſumpſerat buccam, ut tandem per acerbiſſimos cruciatus occiderit. Chirurgus tamen ferro tuberculum exciderat: quod dico, ut minus mireris, ſi vel multo amplius cancroſum ulcus ſecutum legeris (2), cum alter Chirurgus faciei verrucam remediis *cauſticis* tollendam ſuſcepiſſet.

27. Quid vero per anatomen in recenti, amploque tumore viderim, buccam, & quæ infra mentum, & auriculam ſunt, occupantem (3), aut in altero minus recenti qui pone aurem increverat (4), aut qualem, & quam in duritiem mora tranſeuntem materiam in parotide glandula invenerim (5), ſatis alibi ſcriptum eſt. Quid autem in eadem glandula tumorem faciat quem parotidem vocamus, & quem ſæpe quidem acuto vigente morbo, ambiguoque hujus eventu oriri, nemo eſt qui ignoret, nonnunquam tamen in convaleſcentibus, atque adeo jam extra lectum degentibus, feliciter apparuiſſe, ſcimus, cum necdum acciderit, ut diſſecaremus, pro certo dicere non poſſumus; quanquam interdum ex humore fieri poſſe, qui potius glandulæ communia integumenta, quam ipſam diſtendat, ex eo fortaſſe conjicies quem conſpectum a nobis releges, illum quem modo memoravimus primo loco, tumorem deſcribentibus; præſertim ubi ſuppurato, curatoque tumore, glandula, ſuo munere omnino, ut antea, recte fungatur. Ipſam vero glandulam, febri nulla prævia, ſenſim intumeſcere, & duram fieri non ſecus ac alias in collo ſubjectas, cum in ſtrumas grandeſcunt, nimis omnibus notum eſt quibus magnum plerumque negotium faceſſunt, Medicis, & Chirurgis. Nonnunquam tamen longe facilius quam ſperari poſſet, reſolvuntur. Sic in ſeptenni puella Veneta parotidem memini duram factam, ac valde tumentem, nec ſine dolore jam tangendam, omni quæ ſubſtiterat, paulatim quidem, ſed penitus diſcuſſa materia, ad naturæ modum rediiſſe, uno, ut vidi, inunctionis ex oleo philoſophorum auxilio. De ſtrumis autem Vallisnerium noſtrum audivi haud ſemel teſtantem, cum ruſtica mulier filiolam ad ipſum adduxiſſet ſtrumoſam, ipſe autem ut pauperculæ, & puellulæ, nihil niſi vinum tenue ſumendum imperaſſet in quo inſecta quæ aſellos vocant, eſſent macerata, mulierque ex iiſdem vel plura quam ipſe dixerat, in vinum ſemper injeciſſet, plurimaſque ſic urinas moviſſet, exacto menſe cum filia rediiſſe, non ſine ſui admiratione perſanata. Quæ remedia non ideo memoravi quod ignota ſint, imo quod notiſſima, eoque apud quoſdam contempta, cum tamen aliquando, in tenera præſertim ætate, neque adeo inveterato morbo, afferre opem queant ſpe, & expectatione majorem.

28. Fortaſſe hic quæres, num recte ab Riolano ſcripta ſint quædam de ſtrumis Anthropographiæ libro 2. cap. 15. Recte quidem illa ſcripta ſunt: *nec ſine ratione Julius Pollux in Onomaſtico, circa meſenterium ſtrumas fieri, notavit. De hac re vide Philippum Ingraſſiam, libro de Tumoribus pag.*229. Quæ autem proxime præcedunt, non recte: *nec foras erumpere unquam*

(1) De Tumorib. p. n. c. 23. & 31. (2) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 35. (3) Epiſt. 4. n. 24.
(4) Ep. 14. n. 3. (5) Ep. 11. n. 15.

quam ſtrumas, *niſi Meſenterium ſtrumoſum fuerit*. Ideoque *Guidonem de Cauliaco pe-rite admodum ſtrumarum ſcaturiginem a Me-ſenterio repetere*. Nam Guido (1), & qui ab ipſo laudatur, Arnoldus hoc docent, a ſtrumis exterioribus, ſi multæ ſint, oſtendi interiores: nec verum eſt univerſe quod ait Riolanus, erumpere nunquam ſtrumas, niſi in meſenterio ſint aliæ: idque merito improbatum eſt a Thoma Bartholino (2). Adverſus quem in hac Sepulchreti Sectione (3) haud ſatis defenditur Riolanus, quaſi non aliud dixiſſet quam Guido, id eſt ſi ſtrumæ exteriores ſint *magno numero*. Hoc enim Riolanus addidit in Encheiridio (4), imo ibi quod in Anthropographia univerſe dixerat, vel magis contraxit, ſcribens, ſtrumas *raro foras emergere magno numero, niſi radices egerint in Meſenterio*; Bartholinus autem non Encheiridium reſpexit, ſed Anthropographiam, ut alii quoque, in iiſque Schelhammerus (5), & ante hunc Scultetus. Qui ut ex Sepulchreto ipſo (6) vides, Riolano univerſalem illam ſententiam tribuit, additque: *Quod etiam teſtantur Guido, & Ingraſſias*. Quorum alter quid docuerit, dixi; Ingraſſias autem ne ab Riolano quidem tradidiſſe id dicitur, ſed ut ſententiæ Pollucis, quæ longe alia eſt, relator, & confirmator, laudatur, nimirum *circa meſenterium etiam ſtrumas fieri*, quod, inſpecto, ut monet Riolanus, Ingraſſiæ libro, cognoviſſent Schelhammerus, & Scultetus, & qui hujus Obſervationis Scholium in Sepulchreto addidit, in quo cæteroquin non eſt cur diligentiam hanc requiramus, quando nec Sculteti locus accurate deſcribitur, poniturque Riolani caput 5. pro 15. & Sculteti Obſervatio 39. pro 31. Vidi ego annis ſuperioribus generoſum Juvenem, cum eo qui a Platero in Sepulchreto (7) deſcribitur, exteriorum ſtrumarum numero, earumque multiplici, ſemperque inutili curatione comparandum, cui tamen, primo ſaltem anno, nullum erat ſtrumoſi meſenterii indicium. Sed neque Platerus, qui poterat, ſui ægri ventrem, neque ego mei, hinc procul denique mortui, inſpexi. Hoc tamen quod protinus ſubjicietur, & quod ſatis eſt adverſus Riolani in Anthropographia pronunciatum, in alio memini vidiſſe.

29. ADOLESCENTULUS ob ſtrumas quæ collum occupabant, in Noſocomio hoc obierat ſub initium Novembris A. 1715. CADAVERIS quaſdam alias partes, Anatomes ſtudio ductus, & in iis meſenterium cum diſſecarem; in eo non modo ſtrumam ullam, ſed ne duras quidem glandulas deprehendi: & quamvis paulo quam ſoleant, ſunt viſæ majores, ab ætate id potius eſſe (8), quam a morbo, exiſtimavi.

30. Ad colli ſtrumas omnino eſſe referendos tumores glandulæ Thyroidææ, & perperam bronchocelas vocari, affirmat Joannes Freindius (9), qui harum plura genera, ſed omnia extra eam glandulam, agnoſcit, in iiſque aliquod aneuryſmati ſimile, cui propterea ſcalpellum non ſit adhibendum. Joannes autem Riolanus (10) ante Schelhammerum (11) qui ſe *primum* animadvertiſſe hoc, credebat, inter bronchocelas, quas *longe a ſtrumis* differre, cenſet, glandulam ponit Thyroidæam *productiorem quæ ſarcoma producit*, neque inter eas ullam memorat, quæ ſimilis ſit aneuryſmatis. Cave enim credas, quod huic Riolani loco exemplum continuo ſubjicitur in Sepulchreto (12) ejuſmodi bronchoceles quæ aneuryſmatis ſimilima, niſi potius verum aneuryſma, fuit, ad *eundem*, ut ibi dicitur, id eſt ad Riolanum, aut forte ad Pareum, quorum nempe verba, & Obſervationes productæ modo fuerant, attinere. Quod ſi quæras, ad quem igitur illud, & quæ duo proxime ſequuntur (13), exempla attineant; Severinum (14) lege, ex eoque tria iſta exempla, quamvis negligenter, deſcripta eſſe, cognoſces: qui ultimum diſerte inter aneuryſma-

(1) Chirurg. tr. 2. doctr. 1. c. 4. (2) Anat. quart. renov. l. 1. c. 12. (3) Obſ. 6. Schol. ad §. 4.
(4) l. 2. c. 18. (5) De hum. corp. Tumorib. S. 2. P. 1. n. 78. (6) Obſ. cit. §. 9.
(7) Obſ. ead. §. 3. (8) Vid. Haller. ad Boerh. Prælect. §. 128. not. 2.
(9) Hiſt. Medic. ubi de Albucaſi. (10) Encheir. Anat. l. 4. c. 7. (11) l. cit. S. & P. ead. n. 83.
(12) Sect. hac 2. Obſ. 5. §. 2. (13) §. 3. & 4. (14) De recond. abſceſſ. nat. l. 4. c. 6. & 7.

ryſmata ipſa repoſuit. Mihi vero forte accidit, ut tot inter quæ diſſecui, tumentia colla quæ bronchocele credebant affecta, vitium omne in Thyroidæa glandula ſemper offenderim, tunc etiam cum erat cavum aneuryſmatis ſimile, certe autem ſanguine plenum. Quæ meæ Obſervationes varii, & multiplicis in tumente ea glandula vitii cum editæ extent Epiſtola Anatomica IX. (1); non eſt cur hic repetantur. Porro alias habes in Epiſtolis quas ad te miſi (2), aliaſque huc addam, ex quibus magis magiſque ut varii ſint morbi illius glandulæ, intelligas, aut ſaltem qualia ſint ejus morborum initia.

31. MULIERIS in hoc Gymnaſio diſſectæ A. 1741. cujus reliquam hiſtoriam mittam, cum de Arthritide agam (3), Thyroidæam glandulam vidi multo quam æquum eſſet, craſſiorem, ſubrotundam, totamque in ſe conglobatam. Incidendo duram, atque adeo ſcirrhoſam reperi, inter ſubſtantiam coloris ex carneo fuſci alba hic illic interjecta.

32. FŒMINÆ alterius caput, & collum ibidem, eodemque anno perſecantibus cum ea de qua loquimur, glandula animadverſa eſſet ad imum ſiniſtrum lobum ſubdura; utrumque lobum diſcindens ſecundum longitudinem, plures, nec parvas albæ ſubſtantiæ portiones utrique, & præſertim dextero, intermiſtas conſpexi, in altero autem qua ſubdurum fuiſſe, dixi, incluſam cyſtim ex craſſa, albaque tunica, qua flavus humor ad ſpiſſitudinem vergens continebatur.

33. VIRO cujus ibi eædem Partes per eos dies conſecabantur, Thyroidææ glandulæ alter lobus major erat altero, nec paulo altior. Cum attentius inſpectarem ſummam lobi illius partem, quæ erat duriſſima; membraneam veſicam in ea ſemiſepultam animadverti rotundiſſimi globi forma: qua pertuſa, humor prodiit flavus, viſciduſque, ut bilem referret.

34. MULIERIS larynx ibidem apparabatur A. 1744. Detracta eadem glandula major quam ſoleat, ac turgidior, globulos quoſdam ex parte aliqua exſtantes, reliqua intra ſe conditos oſtendebat, forma omnes rotunda, ſed alia alios magnitudine. Maximus mediocrem uvæ acinum æquabat: cæteri multo erant minores. Horum tunica compuncta, humor exſilivit nullo colore, aquæ inſtar. Sed maximus longe alius erat generis; ex firma enim, ut diſſecando perſpexi, conſtabat ſubſtantia, ejus non ita diſſimili ex qua glandulæ conglobatæ, albo autem colore ex ſubrubro obſoleto, niſi qua parvis maculis quaſi atri ſanguinis hic illic diſtinguebatur, & exiguis alicubi caveis, nihil continentibus.

35. MULIER altera paulo poſt illam ſed in Noſocomio, diſſecta, in Thyroidææ glandula ad baſim lobi dexteri album corpuſculum habebat grani ciceris magnitudine, & quaſi forma, nonnihil extra glandulam prominens: quod incidens, oſſeum potius quam cartilagineum eſſe, cognovi.

36. JUVENIS ex aſcite mortui, cum meliora non ſuppeterent, collum, & caput ad Anatomen publicam abſolvendam A. 1747. in Theatrum illata ſunt. In quibus cum cætera tamen ſic ſatis eſſent intra naturæ modum; glandula quam ſæpius nominavimus, æquo craſſior fuit, ad imam autem lobi alterius partem etiam durior. Quo loco diſſectam conſtare vidi quaſi ex veſiculis rotundis, muco plenis. Subſtantia reliqua, ſi exterius inſpiceres; glandulam in grandiuſculos diviſam lobulos; ſi interius, in minutos, ſed magis quam ſoleant, diſtinctos, repræſentabat.

37. Ex Obſervationibus hiſce intelligis Thyroidææ glandulæ tumores, aut tumorum initia crebrius muliebri, quam noſtro ſexui, contingere. Quod & in Epiſtolis Anatomicis (4) indicavi, & tu ex bronchoceles exemplis conjicies quæ in Sepulchretum relata ſunt, primum ſi omnia quidem inter ſe conferas, neque enim in hac modo ſectione invenies, ſed & libri III Sect. 8. (5) & libri II. Sect. 2. (6) quæ hic juxta conſuetudinem ſuam commemorare Bonetum oblitum miror; deinde ſi ea ſe pona

[1] n. 38. & ſeq. [2] Epiſt. 16. n. 38. Epiſt. 23. n. 4. Epiſt. 26. n. 21. & Epiſt. 34. n. 15.
[3] Epiſt. 57. n. 2. [4] Epiſt. 9. n. 40. [5] Obſer. 31. in fine.
[6] Obſ. 9. §. 1. & 4.

ponas quæ ad vera aneuryſmata potius attinent, quod conferendo cum iis libris unde accepta ſunt, facilius intelliges. Conferre autem, ut opinor, non oportebit alterum eorum quæ libro II. proponuntur, ex Moinichenio videlicet; tunc enim monerem, ut pro *Epid.* 77. quemadmodum in Sepulchreto editum eſt, *Epiſt.* legeres 87. ad hujus enim finem id ſcripſit ad Bartholinum (1) Moinichenius. Nulla autem opus conjectura eſſet, ſi qui in bronchocele quæ deprehenderint, tradiderunt, quomodo ſe Thyroidæa glandula haberet, non omiſiſſent: ad quam tamen ſæpius illa attinuiſſe, cum ex nonnullis eorum verbis, tum magis ex meis ſuſpicor ad hoc uſque tempus habitis Obſervationibus. Cæterum illas quoque inſpicias velim quas poſt alteram Sepulchreti editionem Viri Clariſſimi vulgarunt Henricus Albertus Nicolai (2), Phil. Conr. Fabricius (3), Medicus Gallus Lalouette (4), Janus Plancus (5), Albertus Hallerus (6), aliique, in his, quod ex Boeclero (7) ſcio, Lauthius. Alia alios vitia in Thyroidæa glandula vidiſſe, leges, pleroſque autem dura corpora cartilaginea, oſſea, lapidea, & nonnunquam ipſam oſſeam factam, aut lapideſcentem. Noli vero propterea quia non unus eſt qui, ut ego quoque, hoſce interdum, aut alios morbos in altero dumtaxat ejus lobo, integro altero, animadverterit, noli, inquam ſuſpicari, unicam haud eſſe hanc glandulam, ſed duas; niſi idem ſuſpicari velis de liene, aut de jecinore, cum altera horum pars, ſalva altera, morbo quopiam correpta eſt. Multo autem magis cave ubi Diſquiſitiones quaſdam leges ſuper glandulâ Thyroidæa, ne facile pollicitationes alliciant te quæ initio occurrent. Sed prius attente perlege quidquid de ea glandula non modo Epiſtola Anatomica IX. (8) verum etiam iis quæ Epiſtola eadem indicat, locis I. V. & VI. Adverſariorum ſcriptum eſt, & tunc demum illas quoque perlege Diſquiſitiones. Laudabis quidem, me probante, Auctoris voluntatem, conatumque illuſtrandi, ac promovendi ſuſpicionem illam meam de pluribus, ſed tenuiſſimis in laryngem deſinentibus Thyroidææ glandulæ canaliculis. At ſimul optabis ut hos longe alios ac lymphæ ductus, eſſe conjeciſſet, horum officii, & ſtructuræ memor: in cæteris autem, quæ mea ſunt, mihi tribuere: quæ non ſunt, ea vero mihi ne aſſignare voluiſſet, ut, exempli gratia, ubi dicor ad inquirendos illius glandulæ caniculos prohibuiſſe aeris immiſſionem, aut rejeciſſe glandulæ compreſſionem. Nonne ſatis eſt vel conniventibus oculis unam aut alteram paginam inſpexiſſe Epiſtolæ illius (9), ut appareat num aeris immiſſionem prohibuerim? num glandulæ compreſſionem rejecerim? Caute illam ac leniter inſtituendam eſſe, admonui: quod probe intellexit Solers Vir Boeclerus (10), cum diſſentiens ab Diſquiſitionum Auctore, ſe a meis *ſtare partibus*, ſcripſit; *nam non niſi fortiter*, inquit, *veſicam unam inflando, reliquas, nec omnes elevare potuimus, ut hinc aerem in celluloſam telam, vaſa diſrumpendo, viam ſibi paraviſſe, ſicque totam glandulam intumuiſſe, credamus*. Compreſſione autem hujus glandulæ quoties uſus ſim, non ſolum reticui, ſed inſuper eorum qui illam inutilem probare vellent, rationem diſerte refutavi. Quid ergo eſt? An ratio iſta quam alter apud me, ipſam mox rejicientem, proponit, pro mea forte ab eo qui feſtinans legeret, accepta fuit? Videtur aliquid hujuſmodi facile in errorem traxiſſe quempiam alium qui in Problemate quodam Anatomico non advertens fortaſſe, quomodo in diſputationibus accipiendum ſit quod *gratificandi* cauſa quaſi per hypotheſim ſeponitur, intereaque tanquam dubium relinquitur, & me contra Cowperum eo loco pugnaſſe, exiſtimans quo Cowperum tueri ipſum pergebam, eum non modo adverſus me defendere, ſed exultantis victoris inſtar hæc ſu-

(1) Vid. in Bartholini Cent. 2. Epiſt. Medic. (2) Dec. Obſ. Illuſtr. Anat. Obſ. 4.
(3) Idea Anat. Pract. Sect. 4. (4) Memoir. de Math. & de Phyſ. preſentés à l'Acad. R. des Sc. Tom. 1. pag. 168. 169. (5) Epiſt. de Monſtris & cæt. cum Tab. 3. Fig. 1. & 2. (6) Opuſc. Pathol. Obſ. 6.
(7) Diſſert. de Thyroidææ, Thymi & cæt. Functionibus not. 9. ad §. 18.
(8) n. 30. & ſeqq. uſque ad 41. (9) n. 36. & 37. (10) Diſſert. cit. not. *f*. ad §. 8.

ſubjicere non dubitavit: *dicat nunc* Morgagnus, *quænam & cæt.* Quæ cum verba Amicus quidam legeret meus, quid, inquit, Morgagnus dicat, niſi quod olim dicentem audivi, cum aliqui Juvenes qui in Doctorum virorum libris perſæpe invenerant, Morgagnum certas quaſdam res obſervaviſſe *poſt* Berengarium, Falloppium, Arantium, alioſve Anatomicos, neſcirent autem, hos a Morgagno ipſo in illis obſervationibus nominatim fuiſſe indicatos, ut fateretur per quos profeciſſet, & quid tamen addidiſſet, oſtenderet; cum igitur illi Juvenes mirarentur, fugiſſe ejus oculos, aut memoriam tot laudatorum Auctorum locos; at vos nolite amplius, inquit, præpropere judicare. Sed de me plus ſatis; de Thyroidææ autem glandulæ tumoribus ſatis, ſi illud addidero, qui vocis inde mutationem adnotarunt, multiplicem id explicandi rationem eſſe habituros ſive ob prohibitum, aut mutatum in laryngem humoris influxum, ſive ob adſitorum laryngis muſculorum diſtractionem, preſſionemve, ſive ob impoſitum ipſi pondus, & urgentem molem: quæ in Epiſtola illa IX. (1) preſſe indicavimus. Longe tamen graviora accidere ab nimis aucta preſſione poſſunt, ſive hæc in Jugulares venas cadat, unde ſoporem, & apoplexiam Illuſtris vidit Hallerus (2), ſive Aſperam arteriam præcipue adſtringat, quod idem adnotavit, ita ut ſpiritus vix poſſit duci; imo ne vix quidem, ſicuti obſervarunt alii, & præ cæteris Kerckringius (3), qui miſeranda fœminæ ſuffocatione permotus, reprehendit Medicos qui humorum imminutione, & diverſione operam dare omiſerant, ut tumor lentius ſaltem creſceret, neque præcipiti incremento arteriam Aſperam colli vertebris apprimeret.

38. Jam vero de Jugularium glandularum tumoribus (4), & de iis quæ vera in collo ſunt, aneuryſmatibus (5) cum alias ad te ſcripſerim; age ad pectus deſcendamus. Quod ad mammarum tumores attinet; hos quidem tempore lact obortos negat Fabricius noſter ab Aqu pendente (6) unquam ſe non ſanatos v diſſe. Longa tamen, varia, & permoleſ haud raro pariunt incommoda antequai abſceſſus in quos abeunt, perſanentur Quo magis optandum eſſet, ut puerper quæ lacte abundant, certis autem de cau ſis lactare nequeunt, remedia eſſent i promptu per quæ priuſquam in abſceſſu verteretur, tuto ſibi lac abigerent. Medicu erat Bononiæ qui hoc præſtari aſſeveraba ſuſpenſo inter ſcapulas ſiccato piſcicul quem hippocampum, ſive equulum mari num vocitant, certo præſertim, ut ipſi ajebat, tempore captum, quare cum du plicem haberet, alterum altero, dicebat eſſe magis efficacem, eumque libenter ii qui poſcerent, commodabat. In his fuit ingenuus Juvenis qui mecum ibi ante hujus ſæculi initium Medicinæ ſtudiis operam dabat, illamque facere jam cœperat: hic autem cum binis in puerperis expertus eſſet, in utraque reſpondiſſe, teſtabatur. Quo de experimento cum poſtea per annos triginta, eoque amplius nihil audiviſſem; in poſthumis tandem Valliſnerii noſtri Scriptis (7) inveni, ſæpe ab ſe periculo eodem facto, ad eundem modum ſucceſſiſſe: ad contrarium autem modum, ſi ab oppoſita parte, id eſt inter mammas, mulier augere lac cupiens, ſuſpendiſſet: quod, a Bononienſi illo Medico pariter affirmatum, Socius ille meus experiendi occaſionem non habuerat. Ægre fero, neque a me olim quæſitum, neque a Valliſnerio fuiſſe adnotatum, num lac ſic abactum, mulieribus quidpiam detrimenti attulerit; potuit enim non afferre, ſi lente, ac ſenſim abactum fuerit: qua ratione agendo argentum vivum, ſcriptorio calamo incluſum, ſicque inter mammas geſtatum, lac diſcutere *ſine ulla noxa*, ſæpiſſime vidit, non modo audivit, Cl. Degnerus (8), ab Amicis pluribus certior factus, multis etiam inter Batavos mulieribus *familiare*, *tutum*, *ac probatum* hoc eſſe

(1) n. 40. (2) Obſ. cit. 6. (3) Obſ. ex Sepulchr. ſupra cit. 9. §. 1.
(4) Epiſt. 22. n. 19. & Epiſt. 29. n. 12. (5) Epiſt. 26. n. 21. (6) De Chirurg. Operat. ubi de Chir. Thorac.
(7) Opere Tom. 3. P. 4. Saggio Alfab. d'Iſtor. Med. alla voce Ippocampo.
(8) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 149.

eſſe remedium. Certe autem quo dixi tempore cum eſſet alterum hoc auxilium apud noſtrates ignotum, præcipui Bononienſes Medici primo illo tam facili remedio non utebantur, ſive non crederent, ſive nocere poſſe, ſuſpicarentur. Itaque Albertinum memini puerperis duabus generoſiſſimis cum mammæ ea lactis copia turgerent, ut neque dormire, neque brachia ſine dolore movere poſſent, non aliter opem tuliſſe, niſi lactis materiam ad inteſtina divertendo, idque clyſmate nil aliud habente quam jus, in eoque ſolutum butyrum, & ſacchari quantum ſolet. Quod ideo memoro, quia mira felicitate utraque inter dejiciendum ita levari cœpta eſt, ut mammis deinceps decreſcentibus, neutri opus ullo præterea auxilio fuerit. Quin mihi ſancte affirmabat Albertinus, ab earum altera materiam eſſe dejectam multam, quam ipſe viderat, lactis omnino ſimilem; ut mihi in mentem veniret illius fœminæ, cui prætumida poſt ablactationem mamma detumuit ſtatim ac pro ſaliva lac profilire in os cœpit: quam tu Obſervationem, explicationemque ejus, ad hanc Albertini accommodandam, leges in Nuckii Sialographia. (1) Quo autem modo in epidemica quadam Pariſienſium puerperarum Conſtitutione de qua ſcripſit Præcl. Malovinius (2), cum tertia, aut quarta a partu die mammæ non modo, ut ſolent, non tumeſcerent, ſed flacceſcerent, poſt mortem quæ inter quintam, & ſeptimam diem accidebat, lac coagulatum exteriori adhærens inteſtinorum ſuperficiei, deprehendi potuerit, tametſi illa viderentur fuiſſe inflammata, & doloribus cruciata, morbus autem a diarrhœa, & hac permanente, initium duxiſſet, non facilem habet explicatum, niſi forte ex lacteo illo ſero quod in ſanguine veriſimiliter redundans cum alibi in quibuſdam, tum in omnibus tunc diſſectis in ventris cavo inventum eſt, craſſiores, viſcidioreſque partes ſubſederant, & ſubjectis inteſtinis adhæſerant.

39. Tumores autem mammarum, qui lactis tempore non oriuntur (quanquam & eorum exempla profert Hildanus (3), & aliquod ipſe vidi, qui tunc orti, in cancrum degenerarunt) etſi Fabricius noſter (4) *raro vidiſſe ſe*, ſcribat, *qui cancri naturam non fuerint æmulati*; tamen; ut aliis omiſſis, unum Ludovicum Mercatum (5) inſpicias; ſatis ſuperque intelliges, quot alia occurrant in mammis tumorum genera quæ cancrum non æmulentur. Sed & præter ea quæ ipſe deſcribit, alia ſunt, velut hoc a me in Veneta Virgine obſervatum annos nata ad quadraginta. Ei cum menſtrui ſanguinis curſus diebus aliquot tardius incipiebat, tumor ovo columbino major, non inæqualis, nec cutis colorem mutans, ſed duriſſimus, & in proximi brachii motibus dolorem creans, non raro naſci ſolebat in altera mamma, eaque ſiniſtra, ut ſi totam occupaſſet, vix quidquam diſcrepans videri potuiſſet ab aliquo eorum qui primo loco a Mercato deſcribuntur. Sed neque erat omnino ejus ſimilis quem glanduloſum vocat, ut qui non modo in parvulas non ſecabatur extuberantias; ſed mox prodeuntibus menſtruis, nullo præſidio adhibito, nulloque ſui relicto veſtigio, nedum celeriter detumeſcebat, verum penitus abibat.

40. Sunt vero & tumores qui intra mammas innaſcuntur, quæ, inſtante menſtrua purgatione, moleſtis tenſionibus obnoxiæ eſſe conſueverunt. Ii duri, & in quoſdam quaſi nodos diſtincti, aut interdum totam mammæ glandulam occupantes, non modo perſtant, ſed accedentibus poſtea doloribus, ab ſcirrhi in cancri naturam degenerare jam videntur. Legeſis deſcriptos a Præſtantiſſimo Trewio (6), & quomodo intra finem anni vertentis radicitus, at ſine ferro, exſtirpaverit, ut ne minimum quidem ſupereſſet veſtigium, cognoſces. Alii vero aliquando tumores ſunt qui tum diutius, imo diutiſſime in mammis hærendo, tum notis nonnullis aliis naturam cancrorum æmulentur, nec tamen ſint. Ad ejuſcemodi tumores ſubjecta in

(1) c. 2. (2) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1746. (3) Cent. 2. Obſ. 78.
(4) loco ſupra ad n. 38. indicato. (5) De Mulier. Affect. l. 2. c. 17.
(6) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 52. n. 2.

in primis ſpectat hiſtoria.

41. MONACHA Patavii fuit quæ ante annos triginta laborare primum cœperat disjectis intra alteram mammam tuberculis. Hæc demum in unum tumorem conjungi viſa ſunt in mammæ inferiore parte, qui ea erat ſuperficiei inæqualitate, eoſque dolores ciebat, ut pro cancro habitus ſit. Noviſſime auctis doloribus, ipſe per ſe tumor ſe aperuit. Tunc vero ex modo quo ſe aperuerat, & ex iis quæ prodibant, & apparebant, navus, & ſolers Chirurgus non eſſe cancrum, cenſuit, & mederi inſtituit. VERUM curatio nunquam ex ſententia proceſſit, donec ſub finem anni 1739. e tumore corpus extraxit tuberoſum, mediocris nucis juglandis magnitudine, quod ad me attulit. Conſtabat ex fruſtis oſſeis pluribus majoribus, minoribuſque, nullo certo ordine diſpoſitis, ut in diffracto conſpexi. Inter fruſta erat interjecta ſubſtantia quaſi ligamento ſimilis. Hæc exſiccata nigricabat: oſſea autem fruſta albedinem oſtendebant ſuam. Itaque mamma ſanata eſt: & quamvis exulceratio redierit; non ex ea Virgo, ſed alio ex morbo, tribus ab illius oſſei corporis extractione annis exactis, deceſſit.

42. Id corpus cenſui ex tunicis vaſculorum, quæ mammæ aut lactis, aut ſanguinis gratia attributa ſunt, ex aliiſve membranis, oſſeis factis, originem habuiſſe. Unde fortaſſe alterum quoque habuit quod adoleſcentulus in eodem cane reperi, in cujus utroque rene, ut ſcripſi ad te alias (1), calculos offendi. Alienum autem non erit obſervata in beſtiis quoque huc afferre, quando in iſtam ipſam Sepulchreti Sectionem II. (2) tumores ex vitulo, & cane relati ſunt.

43. CANI una inter cæteras mamma paulo magis quam æquum eſſet, tumebat. OCCISAM exercitationis cauſa cum diſſecarem; ſub ipſa papilla modicum deprehendi corpus ſubrotundum, & inæquale, ex corpuſculis pluribus coagmentatum, duritie autem pluſquam cartilaginea. Sed digitis facile cedebat materia quædam ex flavo liveſcens, qua plena erant tubercula duo, lentis majuſculæ forma, & magnitudine intra Ventriculum prominentia, quorum cyſtes inter carneam, interioremque tunicam erant. Sub ipſa autem extima Pulmonum membrana quodam loco animadverti quaſi granula huc illuc disjecta tartareæ cujuſdam materiæ. Quæ cur hic non omittenda crediderim, continuo dicam.

44. Cum enim in eadem cane præter magnum renis alterius vitium, calculos in utroque, ſicuti paulo ante commemorabam, invenerim; materiam iſtam in pulmonibus quoque jam tartaream, & in ventriculo pariter fortaſſe futuram, mihi diſſimulandam non putavi, ut ſi ſuſpicari forte velis, illud quoque ſub papilla corpus ex eadem potius, quippe abundante adeo in ea cane, quam ex oſſea fuiſſe materia; per me poſſis: quanquam neque in cane, neque in Monacha illa (3) mihi tartarea viſa eſt, extatque in Sepulchreto (4) alterius Monachæ exemplum, in qua mammæ, quantum una earum oſtendit, cute excepta, *totæ oſſeæ* repertæ ſunt. Quoniam tamen vel in ipſis arteriis controverſum eſt, ut aliis ad te Litteris (5) memoravimus, quod oſſeum videtur, reverane oſſeum ſit, an tartareum, neque in propoſitis caſibus examina illa inſtituta ſunt, quæ ſic ſatis indicarent, utro modo in iſtis mammis res ſe haberet; ipſam in medio relinquemus tanto facilius quod tartareas, lapideaſve concretiones, ſive, ut Celſus (6) loquitur, *lapillis quædam ſimilia* cum alii interdum tumores habent, ut ipſe docet, Sepulchretum autem Sectione hac (7) oſtendit; tum nominatim mammarum tumores; ut in Vidua de qua narrat Cl. Baſſius (8), incluſa iis corpora *attritu & colliſione mutua ſonitum inſtar lapillorum ederent*, noſque ipſi in viro materiam duratæ inſtar calcis viderimus. Nam maſculorum quoque mamillæ nonnunquam haud ſecus ac fœminarum, in tumores excreſcunt, quorum unum deſcriptum legi a Bidloo (1), nec ſibi ipſi ejuſmodi Obſerva-

(1) Epiſt. 42. n. 17. (2) l. 4. Obſ. 4. §. 3 *\& in Additam. Obſ. 12. (3) ſupra, n. 41. (4) l. 3. S. 21. in Additam. Obſ. 61. (5) Epiſt. 27. n. 20. & ſeqq. (6) De Medic. l. 7. c. 6. (7) Obſ. 15. §. 4. & Obſ. 17. §. 1. (8) Dec. 2. Obſ. 6.

ſervationem deeſſe, teſtatur is qui Bidloum laudat, Heiſterus (2), aliamque addidit Cl. Jo. Mart. Wolffius (3); ego vero hunc morbum ſemel in Aurifice inchoatum vidi, cui nihil æque profuit ac diuturna brachii ejus lateris quies a me imperata, iterum autem jam perfectum, ſed continentem eam quam modo indicabam, materiam: reſque ita ſe habuit.

45. VIRO docto, & generoſo, Matronæ iſtius filio, cujus tibi & morbos, & diſſectionem deſcripſi, cum de Vomitu ſermonem haberem (4), annum agenti XXXI. cœperat in ſuperiore parte mamillæ dexteræ parvula quaſi glandula prominere. Hæc ſenſim aucta, intra annum circiter in tumorem excrevit pugni magnitudine, prædurum, ſed cunctis pravæ naturæ indiciis peculiaribus carentem.

IS TUMOR ſub initium A. 1742. quartodecimo ex quo inceperat, menſe, ſponte ſe aperuit, oſtenditque intra corticem, ab integumentis factum, & fibris carneis, nihil niſi materiam quæ calcem alibi duram, alibi molliorem referebat.

46. Tunc ipſe & vidi, & tetigi intra hiantem tumorem materiam hanc, quippe cum aliis nonnullis Gymnaſii Profeſſoribus conſilii cauſa accerſitus. Cum pater, avuſque fuiſſent arthritidi valde obnoxii, æger autem hic nunquam, niſi quod levem aliquando, brevemque ad pollicem alterius pedis dolorem vix animadverterat; credibile videbatur omnibus, quæ tartarea materia illis in mucilaginoſas articulorum glandulas, huic, cum in eas fortaſſe firmiores non poſſet, in mammarias incubuiſſe, idque facilius, quod ſternum animadverti, vix tertia a ſummo longitudinis parte emenſa, repente, & valde ſubſidere, quamobrem Mammariis vaſis ad ſterni latera ad angulum hic inflexis, motum ſanguinis per mamillas tardiorem fieri, conjiciebam. Ea vero de arthritica illius materiæ natura tanto propterea veriſimilior opinio, quod Preuſſius (5) *calciformem* arthritidis materiam quæ in artuum extremis articulis deponi amplius non poterat, per mammæ ulcus exire viderat, pleroſque noſtrum ſegniores faciebat in conſilio dando, verentes nimirum, ne exciſo tumore, ejuſque ſede perſanata, materia ad alias ſe verteret, interiores fortaſſe, nobilioreſque Partes, quando nuper Albertini (6) quoque Obſervatio oſtenderat, prohibitam illam ab artubus inferioribus, temere petrolei inunctione corroboratis, quot turbas intus, in ventre præſertim conciviſſet, donec ita per inteſtinorum exiret viam, ut mirum eſſet *qualia, quamque multa* illac prodirent *quaſi ex calce, aut gypſo recens coagmentato, eique* materiæ *haud ita diſſimilia unde efficitur podagra*. Cum igitur ob ejuſmodi cauſas cunctantium conſilia primum non diſplicerent, & materia paulatim e tumore detraheretur; ecce febri oborta, reapſe ad eam quæ erat reliqua, nova ejuſdem generis materia accedit. Poſt quæ tamen æger cunctationis pertæſus, ſtrenuo Chirurgo ſe committit, per quem, ut ipſe omnino voluit, penitus exſecto tumore, & vulnere ad cicatricem non difficile perducto, ita convaluit, ut nullo exinde morbo, quod ſciam, correptus fuerit: adeo in Medicina felix nonnunquam eſt præter rationem audacia!

47. Quod ad genus tumorum ſpectarent, vel potius, ſi mulier diutius vixiſſet, ſpectare potuiſſent duriores æquo mammarum partes, quas fuſco, viridi, atro humore expreſſo, ſatis, ut videbantur, ſanas reperi in ea diſſectione quæ tibi deſcripta eſt Epiſtola XXI. n.47. non facile dixerim. Etſi enim tumores illos tunc referre poſſes ad eum dumtaxat humorem, lactifera vaſa diſtendentem; tamen hujuſmodi humorem adeo ab naturæ norma alienum non aliquos pravæ indolis tumores diuturna mora fuiſſe facturum, quis affirmare pro certo poſſit? Mulieres quidem legi ab Riverio (7), & Lanzono (8) viſas, quarum e mammis lac viride

(1) Dec.1. Exercit. Anat. Chir.5. (2) Inſtit. Chir. P.1. l.4. c.17. n. 3.
(3) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd.44. n.2. (4) Epiſt. 30. n. 7.
(5) Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 17.
(6) Comment. de Bonon. Sc. Acad. Tom. 1. in Opuſc. ubi de Cortice Peruv.
(7) Cent. 2. Obſ. Medic. 100. (8) Animadverſ. var. ad Medic. & cat. 125.

ride exibat, duas autem in Ephemer. Nat. Cur. (1), & in Commercio Litterario (2) memoratas, quarum altera lac habebat nigrum, & maxime acidum, altera autem, quotieſcunque vellet, exprimere poterat ex utraque mamma *liquidum aliquod ſpiſſius, coloris longe nigerrimi*, quod linteo exceptum, intra horas 24. *ad inſtar æruginis viride evadebat, ſimulque, ut videbatur, naturam corroſivam induebat*. Sed ut pleraſque earum minus ſanas fuiſſe, video; ſic nullius ſcio qui finis fuerit, & num mammæ, in primis, ſi aut lac non efflueret, aut quod reſtabat illiuſmodi humoris non exprimeretur, nullo dolore, & nullo denique malignæ naturæ tumore correptæ ſint. Me jam intelligis de cancro loqui, tumore qui ſæpe adeo, in mammis præſertim naſcitur, eodemque tam manifeſtæ pravitatis, quam difficilis curationis: ut ſcite Joannes Bapt. Corteſius (*) cum oſtendere vellet, *non ſequi ſemper, quod morbus cognitus, illico curetur*, idque *præcipue ratione malignitatis ſuæ*; cancri potiſſimum exemplo uſus ſit, *qui quamvis ab omnibus cognoſcatur, nihilominus raro curatur*. Et ſane vix nonnunquam accidit ut felix undique ea curatio ſit. Perſæpe autem ea conſecuta eſſe, vidimus, quæ Celſus (3) prædixit, ut ſive a Chirurgis vel peritiſſimis exciſus, *poſt inductam cicatricem tamen reverterit* in eundem, aut alium in locum, *& cauſam mortis attulerit*, ſive cum alii quidam *uſi* eſſent *medicamentis adurentibus*, miſeraſque fœminas diu excruciaſſent, aut pejorem, aut certe non meliorem denique habuerit exitum. Fuit enim apud nos quoque priuſquam volumen Commentariorum exiret Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis quod ad A. attinet 1739. qui adurente herba adhibita cancros radicitus tollere dicebatur. Sed ſive ea *Dentellaria* Rondeletii, ut ex indiciis quibuſdam conjecimus; ipſe enim, quantum poterat, occultabat; ſive alia erat, cum magnam primum, ut fit, de ſe famam concitaſſet, curationum exitu non reſpondente defertus eſt. Qui an feliciter apud Monſpelienſes reſpondere perrexerit, ignoramus: apud nos certe Medici, & Chirurgi magis in ea ſententia confirmati ſunt, ut cum victi ægrorum precibus, minime ea quæ ſupra (4) ſunt dicta, ſpectantium, ſuſcipere curationem coguntur, exciſionem præferant, quæ ſi non minus acerbo, at longe breviori dolore peragitur, ſicque minoris conſtat ægris, tametſi poſtea cancer redeat, ſi non vita, at certe vitæ, interea ſine aſſiduis teterrimi morbi cruciatibus, prorogatio. Verum prorogatio hæc ipſa ut ſperari poſſit, quæ, & quot in ægris requirantur; dicere ſuperſedeo. Eorum quædam, itemque plura iis adverſantia, ex Obſervatione colliges, quam potiſſimum, cum alias poſſem, hic dabo. Ex eadem enim ſimul quæ ſtructura eſſet ſcirrhi in cancrum degenerantis, ſimulque confirmatum videbis, *contuſionem, quæ in cute nullius momenti eſſet*, eam ut Boerhaavii (5) verbis utar, *in glandula conglomerata ſcirrhum peſſimum* poſſe *producere*; itemque *cancrum* curari *difficillime in* fœmina *melancholica*. Sunt enim & apud nos temperamento hoc quædam; non omnes: qua in re neſcio quis magno illi Viro adeo impoſuerit, ut *Italos* traderet (6) *ad annum ætatis decimum octavum vividos & ludibundos eſſe: poſt trigeſimum annum triſtes omnes, moroſos, melancholicos, & hæmorrhoidarios fieri*. Cæterum eam nobiſcum Obſervationem annis ſuperioribus per litteras communicavit Doctus, & ſpectatus Vir Jo. Baptiſta Charburius, noſter olim dilectiſſimus Auditor, nunc autem Regius Auguſtæ Taurinorum Profeſſor Practicæ Medicinæ Primarius.

48. RUSTICA mulier annos nata circiter quinquaginta ſiniſtram mammam forte percuſſerat. In hac poſt menſem ferme ſe prodidit tumor, quem fruſtra fotibus reſolvi, fruſtra compreſſione plumbeæ concavæ laminæ coerceri poſſe, ſperatum eſt. Augeſcebat enim, ut intra ſeptimum ab ictu menſem a ſuperiore, eademque externa mammæ parte, ubi multo craſſior, durior,

(1) Dec. 2. A. 4. Append. n. 5. XLIII. (2) A. 1734. Hebd. 1. n. 1.
(*) Miſcell. Medic. Epiſt. 6. (3) De Medic. l. 5. c. 28. (4) n. 16.
(5) Prælect. in Inſtit. §. 93. (6) Ibid. ad §. 897.

durior, magiſque abnormi figura erat, inſra areolam jam deſcenderet: cujus papilla intra altas aliquot tranſverſas rugas tota propemodum latebat. Sub proxima axilla aliæ his ſimiles rugæ animadvertebantur, dolorque erat ad axillam, cum attollebatur humerus, & univerſus ille artus œdemate tumebat. Quæ res, & præter has aduſta & melancholica mulieris temperatura abverſabantur iis qui tumoris exciſionem proponebant. Favebant contra, mulieris robuſtum corpus, intrepidus animus, & ad exciſionem paratus, quam cum alia, tum illud in primis urgebat, quod pungentes dolores, qui ut creſcebat tumor, ita ipſi quoque magis ſemper increverant, jam ex moleſtis facti erant non ſecus ac vigiliæ, multo moleſtiſſimi. Itaque ad tumoris exciſionem ventum eſt, qui ut intus ſe habuerit, infra dicetur. Res feliciter, & ex ſententia peracta videbatur ad diem uſque ſeptimum, quo vulnus tempore vivido ſemper colore, & molle fuit. Sed ipſum poſtea inflammatio, & corruptio invaſit, quæ non modo quidquid celluloſi ex mamma ſupererat, verum etiam ſubjectam mammæ Pectoralis muſculi partem abſumpſit, & quæ Intercoſtalium tum Internorum, tum Externorum reſpondebat; ut nuda ibi inter coſtas pleura appareret ad tractum digitorum circiter quinque, a ſterno videlicet in tranſverſum. Attamen mundatum denique eſt ulcus, & dies quinque molle fuit, tuncque pus laudabile, pulſus non niſi ad veſperas frequens, idque ad paucas horas, & reliqua omnia erant ferme ad naturæ modum, ſi pertinacem alvi adſtrictionem exciperes cui per clyſmata interdum occurrebatur. Poſt eos autem dies iterum omnia in pejus verterunt. Ulcus in quo coſtæ quartæ cartilago nigricans, & ab ſterno quaſi ſejuncta conſpiciebatur, areſcebat, reddebatque paucum, & ichoroſum pus, & grave olens: proximi autem artus, qui primis ab exciſione diebus motum, & propemodum ſenſum quoque amiſerat, niſi quod in manu tamen uterque perſtabat, œdema augebatur: quo artus etiam inferiores tumebant: creſcebant ſimul frequentia pulſuum, ſitis, vigiliæ. Ad ea accedebant diarrhœa, ciborum appetitus prorſus dejectus, virium languor, perpetua ſomnolentia, difficilis, ac frequens reſpiratio. Hæc denique exceperunt febriles quatuor acceſſiones longæ, vehementes, & cum rigore conjunctæ: quarum alia aliis horis interjectis circiter decem, ſuccedebat: eæque mulierem confecerunt. CADAVER flaccidum ubique, & laxum, inferiores tamen artus, vel inciſis integumentis, ſine ullis habuit œdematis reliquiis. Venter, ſi lienem excipias paulo quam natura ferat, majorem, nigriorem, laxiorem, uterum autem contra prædurum, & ſcalpello reſiſtentem, ſatis bene conſtituta oſtendit reliqua.

Thoracis utrumque cavum aqua fuit ferme plenum, ſiniſtrum præſertim: in eoque pulmo qua parte ulceri reſpondebat, aridus, & propemodum ſcirrhoſus, arcteque ibi ad pleuram adhærens, quæ multo arctius ibidem adhærebat ad coſtas, & quaſi calloſa facta erat qua parte exteriori aeri expoſita fuerat. Tunc corde inſpecto, cujus caveæ dexteræ aliquid polypoſæ concretionis habuerunt; ad exteriora reditum eſt: omneſque Axillares ſiniſtræ glandulæ inventæ ſunt non ſolum aliquanto craſſiores, ſed & in acervum mutatæ ſcirrhoſorum tuberculorum, ſumma firmitudine, colore livido: quæ celluloſa proxima complectebatur membrana, ipſa quoque in valde firmum quaſi ſteatoma converſa. Ex his autem, proxima vaſa, nervoſque comprimentibus, cauſa intelligebatur tum paralyſis imperfectæ, tum pertinacis œdematis, quibus artus ille laboraverat, tum doloris ad axillam cum attollebatur humerus, tum denique periculi inſtantis, ne pravæ indolis tumor alter ſub axilla excreſceret poſteaquam prior e mamma fuerat exſectus. Qui cum protinus ab exſectione, dempta quæ adhærebat, pinguedine, inſpiceretur, forma inventus eſt ad ovalem accedente, cujus major axis pollicem cum dimidio circiter æquabat. Cum eo tres, aut quatuor, alius alia magnitudine, ſed parvi omnes, continuabantur. Ad horum, & illius centrum diſſectio ſanguinem oſtendit putridum, pallidumque: hunc materia comprehendebat media inter puriformem, & ſebaceam.

49. Nonnulla quæ, reſpirante muliere, in pleura, in coſtis, & Intercoſtalium muſculorum parte, cum hæc paterent, diligenter, ſolerterque obſervata ſunt, prætermiſi, non quod non digna eſſent quæ memorarentur, ſed quod minus ad propoſitum Epiſtolæ hujus attinerent. Attinet autem cum primis a Cl. Gahrliepio (1) deſcripta hiſtoria, quæ & plura habet cum ea quam modo propoſui, conferenda, illudque inſuper quod in cadaveris ſectione deprehenſum eſt, nempe carcinoma ab ea mamma ex qua exciſum fuerat, latenter, ut nemo in viva id eſſet ſuſpicatus, *tranſverſim ſuper oſſe ſterni ad alteram quoque mammam virus ſuum propagaſſe*. Jam vero ad reliquos & thoracis, & ventris tumores properantibus quem in clavicula conſpeximus, videtur commodius ad exoſtoſes de quibus infra erit ſermo, differendus (2). Qui vero ad aneuryſmata ſpectant arteriæ Magnæ, thoracis, aut ventris parietes extrorſum attollentia, cum à nobis de internis, ad quos attinent, morbis agentibus ſatis alias (3) propoſiti fuerint, non vacat Sepulchreti exemplum imitari, & hic repetere. Quin ſi forte ut in vivente caupone arteriæ cujuſdam Intercoſtalis aneuryſma dignovi ex pulſatione ſecundum longitudinem quidem in tranſverſum valde producta, ſed latitudine intervallum quod inter coſtas erat duas, nuſquam totum æquante, ita illud intervallum in tumorem, ut Lanciſius (4) vidit, denique attollens vidiſſem, & in demortuo, ut ter quaterve Ruyſchius (5), tam exilem arteriam ad ovi gallinacei magnitudinem expanſam offendiſſem; neſcio, an inter caveæ thoracis potius, quam inter hos de quibus hic loquimur, tumores poſuiſſem: quanquam hoc licuiſſet magis, quam, ut in Sepulchreto, huc referre ipſorum tumores viſcerum, abdomen extrorſum urgentium: quibus de tumoribus (6), & de abdominis ipſius herniis (7), & de hydrorachitide quoque (8) aliis ad te Litteris ſcriptum eſt. Sunt tamen interdum quidam abdominis tumores qui, cum revera ad ipſum dumtaxat pertineant, ad viſcera attinere videantur. Qualem in pio, doctoque Sacerdote vidimus inſtar magni hemiſphærii prominentem. Qui cum apertus multam, fœdiſſimique odoris materiam effudiſſet, a Chirurgis demiſſo ſpecillo animadverſus eſt tantum introrſum pertinere, quantum exterius prominuerat; ut plerique non dubitandum crederent, quin ad viſcus aliquod ſpectaret. Verum neque exitus erat ullius quæ id confirmaret, materiæ, neque læſi cujuſquam viſceris notæ, & perfecta denique ægri, feliciter multos exinde annos viventis, ſanatio præclare oſtendit, quæ in tanto tumore congeſta fuerant, muſculoſos quidem abdominis parietes, & peritonæum intra ventris cavum incurvaſſe; non perforaſſe tamen, neque ut tumoris cavum cum ventris cavo, nedum cum viſcere ejus aliquo, communicaret, effeciſſe.

50. Teſtium, & circumjectorum his involucrorum tumores, de quibus aliquanto plura ſcribere poſſemus, fuiſſe a nobis alia Epiſtola (9) pertractatos, meminiſti. De iis autem qui ad penem, anum, & naturalia mulierum attinent, etſi plures vidimus; tamen cum diſſecandi occaſio nunquam fuerit, vix aliquid eſt quod attingamus. Cancroſum tumorem in quem glans, & magna pars colis proxima excreverat cum amputaret Valſalva, aderam. Quæ duo ne acciderent, verebatur, eorum neutrum accidit. Alterum erat, ne exigua ſuperfutura pars colis introrſum forte ſe continuo retraheret: alterum, ne illa perſtante, introrſum tamen ſe retraherent arteriæ. Quas cum in animo haberet, ut fecit, trajectas acu filum trahente, hoc circumducto, conſtrictoque obligare; ſi utrumlibet illorum accideret, maximopere erat adverſaturum. Ne alterum accideret, ante providerat: ſi alterum accidiſſet, tum neceſſario id quod nolebat, facturus. Cruciatus enim, quo ad ejus facere poterat, iis quos ferro curabat, imminuere ſtudebat. Quamobrem neque igne uti hic voluit, ut Scultetus (10), aut vitia-

(1) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 163. (2) Vid. n. 58. (3) Epiſt. 26. n. 19. & Epiſt. 49. n. 26. (4) De Aneuryſm. l. 2. c. 2. Propoſ. 28. cujus, & præcedentis titulo ne fallaris, faciet Propoſ. 25. (5) Theſ. Anat. 9. n. 5. (6) Epiſt. 36. & 39. (7) Epiſt. 34. (8) Epiſt. 12. (9) 43. (10) Obſ. Chir. 60.

vitiati aliquid, ut ipſe, relinquere, neque arcta adeo penis conſtrictione, vinculo ſupra vitiatam partem injecto, ut quidquid infra vinculum eſſet, brevi emoreretur: quantum enim hic dolorem conſtrictio illa afferat, XXX. Ruyſchii Obſervatio (1) ſatis indicat. Nec tamen propterea Chirurgos alios Experientiſſimos, in quibus Heiſterus (2) eſt, & Benevolus (3) non ſine gravi ratione conſtrictionem hanc prætuliſſe, credas. Ut enim Valſalva ægrum illum ſuum perſanaverit; aliquid tamen periculi una ex primis noctibus fuit, ſanguine ſibi viam reſerare incipiente, niſi qui proximus, ut Valſalva juſſerat, paratuſque cubabat miniſter, celerrime, ſicuti præmonſtratum fuerat, obſtitiſſet. Provectæ ætatis erat is æger. Sed provectæ & alter, cujus ex podice per duos depreſſos pedunculos excreſcentia propendebat pravæ naturæ, ad renis magnitudinem formamque accedens. Quam ſenior alter Chirurgus, me adoleſcentulo aſpiciente, deorſum tractam, inciſis pedunculis cum excidiſſet, imi autem inteſtini pars ex qua illi excreverant, continuo ſe; id quod Chirurgus non expectabat; introrſum retraxiſſet, ſeque ejus oculis, & manibus ſubduxiſſet; perturbari primum hominem vidi, quamvis, ſiquis alius, exercitatum, & ſua in Arte nobilem, mox tamen cum ſanguinis haud multum efflueret, confirmato animo, & mediocri turunda immiſſa, albumine illita, & pulveribus conſperſa qui adſtringendi vim habent, diſceſſit. Verum exacto vix horæ quadrante, ſanguis profluere copia non modica, &, quod multo majori intra inteſtinum influxiſſe, indicabat, rogare æger, cujus interea pulſus valde ſubſederant, ut turunda demeretur, quia vehementi alvi exonerandæ neceſſitati reſiſtere amplius non poſſet. Revocatus Chirurgus turundam auſert, quam ingentia concreti ſanguinis fruſta conſequuntur. Tum digito ille immiſſo, vulnus diutius comprimit, neque removet donec turunda iiſdem ac prior, medicamentis illita, & conſperſa, ſed (qualis a primo immittenda fuerat) craſſior parata eſſet quæ inderetur: ægreque tandem per hæc ſanguis compreſſus eſt. Sed hæc non aliam ob cauſam memorata ſunt, niſi ut in controverſa excidendi penis ratione quid tunc Valſalvæ placuerit, intelligeres, itemque vel multo ſenioribus, & exercitatis Chirurgis omnia quæ inter operandum accidere poſſunt, animo eſſe antea proſpicienda. Ceterum quod ad primam curationem attinet, legeſis inter Veteres Benivenium (4): quod ad alteram, inter Recentiores Heiſterum (5); exemplum apud utrumque felicis curationis invenies. Condylomatum autem mulie- bris vaginæ cum plures poſſint eſſe cauſæ; tum inter eas quæ a primordiis ſunt, quandam interdum eſſe, ſuſpicor, quæ cujuſmodi ſit, ex ſubjecta apparebit Obſervatione.

51. VIRGUNCULA annos nata ad quindecim, corporis habitu jam diu cachectico, graviori denique morbo correpta, extremos hujus, & vitæ dies ſic in Patavino egit Noſocomio, ut ex pulmonum inflammatione mori videretur ſub finem A. 1750. THORACE aperto, hujus quidem hydrops deprehenſus eſt; in pulmonibus autem vix quidquam fuit quod leve eorum inflammationis præberet indicium. Ex Ventre genitales potiſſimum partes detractæ ſunt. Quarum ego ſtructuram cum ſtudioſæ Juventuti oſtenderem, in omnibus ferme ſecundum naturam ſe habentem: pauca hæc quæ alienа eſſent, animadverti. Ad alterius Falloppianæ Tubæ extremum foliaceum erat hydatis. Ex urethræ oſculo corpuſculum prominebat rubellum: quod, ipſa ſecundum longitudinem inciſa, nihil aliud eſſe, vidi, niſi intimam ejus tunicam, quæ cum ſupra a ſubjectis vaſculis ſanguine diſtentis tota nigricaret, ima parte ſe extrorſum invertens, exſtabat: quod & in alia de qua ubi de Claudicatione ſcribam (6), memini vidiſſe, utramque autem cum de Urinæ Difficultate agerem (7) commemoraſſe, & parvi illius vitii cauſam quæſiviſſe.

(1) Cent. Obſ. Anat. Chirurg. (2) Inſtit. Chirurg. P. 2. S. 5. c. 132. (3) Oſſerv. 27.
(4) De abdit. morb. & ſanat. cauſ. c. 68. (5) Eph. N. C. Cent. 8. Obſ. 67.
(6) Epiſt. 56. n. 21. (7) Epiſt. 42. n. 42.

viſſe. Aperta denique vagina, quæ albido craſſiuſculo humore erat oblita, illud offendi quod mihi hoc loco ſcribendi hanc Obſervationem cauſam attulit. Scilicet propius alterum latus, uno ſupra hymenem tranſverſo digito, anterior, & poſterior vaginæ facies colligatæ erant inter ſe per brevem quaſi inſtitam latitudinis, & craſſitudinis modicæ, ex eadem prorſus ex qua vagina, ſubſtantia factam ad eundemque modum rugoſa præditam ſuperficie; ut manifeſtum eſſet, præſertim cum prægreſſæ eroſionis nullum uſquam ſupra, aut infra appareret veſtigium, colligationem illam eſſe ab natura. Quam antequam ſectione diſſolverem; arctiſſima ab eo latere vagina erat; illa autem diſſoluta, continuo in juſtam latitudinem ſe extendit.

52. Quod ſi hæc Virgo nupſiſſet; facile intelligis, inſtitam illam aut a congrediente viro, aut a prodeunte fœtu diſruptam, excreſcere poſtea in præhumido loco, in condyloma potuiſſe. Mihi certe cum eam diſſecarem, in mentem venit juvenis Matronæ cui poſt non facilem partum condylomata duo per vaginæ orificium pendere, vidi, hujuſce inſtitæ, ſi in medio diſrupta eſſet, & poſt diſruptionem aliquantum procreviſſet, ſimilia ob id etiam quod non majori ſupra illud orificium intervallo quam hæc inſtita, oriebantur.

53. Reſtant Artuum tumores. Qui omnes ferme cum ſint utriſque communes, juvat in iis fere ſubſiſtere qui in proximis fuerint artubus Inferioribus mole alii immani, alii mediocri. Immani erat qui, abſceſſus inſtar, femur adeo diſtendebat Nobiliſſimi Viri, ut Valſalva, ad curationem accerſitus, aperire veritus ſit, felici conſilio; nam paucis poſt diebus per ſe paulatim evanuit totus, ægerque tam bene convaluit, ut plures poſtea annos ſaniſſimus vixerit, Medicis, & Chirurgis a quibus id accepi, & ægro ipſo, qui mihi quem inter Amicos intimos habuit, non ſemel idem confirmavit, mirantibus quonam tanta materiæ copia, ſub manibus fluctuantis, ſine pernicie receſſiſſet. Valſalvam autem his abſterritum fuiſſe credebant primum ne quam facile eſſet tumorem ejuſmodi aperire, tam difficile eſſet perſanare, & occludere, tum ne propter immodicum materiæ effluxum æger deficeret, ſive longo diuturnæ curationis ſpatio, ſive primo ipſo inciſionis tempore; quaſi in ejus manu tunc non fuiſſet tantum educere quantum ferre ægri vires poſſent. Quod cum regererem; quæſitum, ut fit in colloquiis, ex me eſſe, memini, quid cauſæ ſit, quare ſi forte Chirurgus e non modico tumore quidquid continet effluere ſtatim ſinat, ægri animo ſæpe linquantur: reſpondiſſe autem, placere quibuſdam tribuere id ſanguini in vaſa ejus partis, per tumoris materiam antea compreſſa, nunc laxata, repente ea copia irruenti, ut minor æquo ſit quæ ad cor redeat. Sic autem quid aliis potius, quam quid mihi videretur, reſpondi primum, quia non omnibus tumoribus vaſa comprimuntur quæ magna ſint, deinde quia magna ſunt certe vaſa illa proxima quæ novimeſtri fœtu diſtentus uterus comprimit, eaque compreſſio feliciori in partu fere temporis puncto tollitur, neque propterea deliquia ingruunt; ut alia quærenda reſponſio, aut aliud ſaltem ad illam addendum eſſe videatur.

Sed tumores artuum alii ſunt vel iſto quem dixi, longe majores; quos aperire fruſtra aveas; neque enim quod continent, magna ex parte fluxile eſt, neque in pus verti poteſt; quin etiam non raro interjectorum muſculorum ſtructura mirum in modum vitiata, ac mutata eſt. Deſcriptos videbis in Diſſertatione (1) Io. Henſeleri, qua ejuſdemmodi tumorum exempla indicantur plura, quorum aliqua non adeo recentia ſunt, ut in Sepulchretum referri non potuiſſent, & ad Wedelianum illud (2) adjungi, quod in ea Diſſertatione præteritum eſt. Plura quoque leges in Diſſertatione, quæ antea prodierat, Alexandri Camerarii (3), & quædam in Tomo qui ante illarum utramque exierat, Italorum Litteratorum Diarii (4); neque enim

(1) Hiſt. brachii prætumidi §. 14. (2) Sect. hac 2. Obſ. 17. §. 3. (3) Hiſt. pedis tumidi.
(4) Tom. 19. art. 4.

enim vel apud nos perrara ſunt, eaque mirifica. Ipſe etiam aliud, quamvis cum iis minime comparandum, magnum tamen, hic vidi, quo generoſiſſimi Viri crus totum vehementer diſtendebatur. Quod incaſſum apertum iri ob hæc quæ modo dicta ſunt, pronunciaveram: neque exitus me fefellit, cum æger poſtmodum nihilominus pungi voluerit. Cæterum non poſſum adduci ut credam, hujus, aut conſimilis generis tumore præturgidum fuiſſe brachium viri de quo ad Valliſnerium (1) ſcripſit Sancaſſanus, cum primarius Chirurgus ferrum impreſſiſſet, eam vim ſanguinis erupiſſe, ut Chirurgus attonitus hominem jam jam inde moriturum timeret; curſu autem ſanguinis deſinente, ſerum multas hebdomadas exiiſſe, itaque brachium ad juſtam molem decreviſſe, nullo quoad homo vixit; plures autem annos vixit; in eo artu ſuperſtite incommodo. Facit potius is caſus, ut in memoriam ejus redeam quem de Rege Lacedæmoniorum Ageſilao apud Xenophontem (2), & Plutarchum (3) legeris, ut illi ex aſcenſu *incertum qua vena rupta, ſanguis e corpore ſanum in crus defluxerit*, altero enim erat claudus; *cumque tibia nimium quantum intumeſceret, ac dolores intolerandi accederent, Medicus quidam Syracuſanus ei propter malleolum venam aperuerit, atque ubi ſemel cœpiſſet, noctu dieque ſanguis profluxerit, & quidquid tentarent, fluxionem hanc inhibere non potuerint, donec Ageſilaus tandem animo defecit, & tunc ſanguis fluere deſiit*, ea valetudine inſecuta quæ reliquum æſtatis, & totam hyemem Regem lecto affixit. Quem caſum, attentione alioquin dignum, non memini, an quis ex eruditis Medicis conſideraverit.

Incertum pariter, quo ex vaſe ſanguis defluxerit ad magnos duos tumores facientes, a M. Aurelio Severino (4), & a Præcl. Alberto Hallero (5) memoratos. Alter quidem *brachium uſque ad ſummum humerum, & anteriorem thoracis partem quæ ad alas ſpectat*, in immanem illam molem diſtenderat quam adjecta Icon, & dolor quo homo confectus periit, commonſtrant. Alter autem *ſubito poſt maximum dolorem ortus, cedens tractantium manibus, & compreſſus evaneſcens*, a ſcapula ad decimam fere coſtam ſe extendebat. Sed primus quid contineret, ne ſuſpicari quidem poſſemus, cum Severinus nihil præterea dixerit, nec diſſecuiſſe videatur; niſi *inter* abſceſſus ſanguifluos ſive *aneuryſmata* propoſuiſſet. Alterum vero ſanguine refertum fuiſſe, ſcimus, qui horis ab inciſione non multis profluens, virum occidit, & plurimus, cum poſtea tumor ſecaretur, repertus eſt. Attamen ſi de utroque tumore illud addi potuiſſet, initio ſaltem pulſaſſe, ſicuti de alio, ſanguinem continente, & genu *univerſum omnimode operiente*, poſt aliquot demum annorum intervallum ſibi oſtenſo, ſubindicavit Cl. Preuſſius (6); minus dubitationis relictum eſſet iis qui de Sanguineis Tumoribus, cum rupto venæ alicujus trunco communicantibus, ea legiſſent quæ, ut ſupra (7) commemoratum eſt, in Tractatu Valſalvæ de Aure Humana, in meaque Epiſtola Anatomica XIII. tradita ſunt.

54. Tumores contra ſunt quos facile ſanatos eſſe, accepimus, quanquam non facili ad explicandum ratione: quæ cauſa eſt cur prætermittendos non putemus. Veronenſis Medicus, Vir ſpectatus, mihi, & qui mecum forte aderant, Doctis Viris narrabat Venetiis A. 1707. cum in ejus Patria, idque nuper, equo nobili crura ambo poſteriora ad genu articulum vehementer intumuiſſent aquoſo tumore quidem, ſed duro, & cum dolore, nec remedia cætera quidquam proficerent, extitiſſe Veterinarium qui ſe hac ratione ſanaturum reciperet, ut corio paulo ſupra tumorem inciſo, & vena quæ ibi non tenuis eſt, reſecta, hanc vinculis duobus valide conſtringeret, interque hæc ipſam diſſecaret. Reclamatum eſſe primum ab omnibus quibus circumitio ſanguinis eſſet nota, tanquam auxilio non modo non profuturo, ſed plurimum nocituro. Attamen cum ille ejuſdemmodi affectos morbo

[1] Opere tom. 1. P. 6. [2] Rer. Græcar. l. 5. verſus fin. [3] in Vita Ageſilai.
[4] De recond. Abſceſſ. nat. l.4. in fine Schol. ad c.7. [5] Opuſc. Pathol. Obſ. 32. Hiſt. 2.
[6] Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 19. [7] n. 2.

bo ſeptem, aut octo equos, & in his duos in eadem Urbe, ſic ab ſe perſanatos memoraret, verumque dicere, protinus re inquiſita explorataque, conſtaret; permiſſum eſſe, &, ſe qui hæc mihi narrabat, inſpectante, ita uti propoſitum fuerat, eſſe factum. Itaque tumores inde ſemper vel primis diebus decreviſſe, donec intra vigeſimum circiter diem prorſus evanuerint. Quæ cum forte aliis in quibus erat Vir ingenioſiſſimus Dominicus Gulielminus, referrem; hic maluit conjicere, ſimul cum vena fortaſſe nervum aliquem, ad ægram partem ſpectantem, fuiſſe diſſectum, eaque ratione ſublatum dolorem, qui originem non a tumore habuiſſet, ſed potius tumori ipſe præbuiſſet, itaque ablata vi ſtimuli, quæ uti feciſſet, ita conſervaret tumorem, hunc non difficile fuiſſe ſolutum. Ut ut eſt, nolui hanc tibi curationem reticere; neque enim Medicis unquam nocuit quid Veterinariis ſuccedat, noviſſe, & prius fortaſſe ab his, ut in brutis animantibus liberum eſt periclitari, plura tentata, & facta ſunt quam ad homines transferrentur. Vides, exempli cauſa, ut Petrus Creſcentius qui ante hos quadringentos annos, cum de Agricultura ſcriberet, quædam interjecerit ad Chirurgiam Veterinariam ſpectantia, in ægro bove ſanguinem ex inciſis venis quæ ſub lingua ſunt, mittere (1) docuerit, aut quomodo pro clyſmate injicienda quodam ventriculo excipere, cujus orificium tubo ſit inſtructum, & per hunc in equi alvum immittere (2), aut qua ratione, ſi in equi tumente glandula excidenda ſanguis ex vena aliqua forte prorumpat, hac continuo arrepta, & ſerico filo arcte conſtricta, ſit ille coercendus (3). Num putas hæc ex antiquioribus Veterinariis non hauſiſſe? hos autem non ex aliis longe vetuſtioribus? ut fortaſſe antequam Celſus (4), & Galenus (5) cohibere in vulneratis partibus ſanguinis profluvium docerent vinculo ſauciatæ aut venæ, aut arteriæ injecto, id jam illis fuerit uſitatum, dum glandulam aliquam exſtirparent, aut dum equis in prælio ſauciis mederentur. Verum ſive ad hominem traducta eſt hæc coercendi ſanguinis ratio, ſive in ipſo primum tentata eſt, mirari ſubit, cum a Galeni temporibus paſſim in Chirurgorum libris deſcriberetur, eaque inter cæteros in illa quam ſupra (6) indicata eſt, amputati penis curatione uſus eſſet Benivenius, *ſingulas illius venas quæ ſanguinem fundebant*, arterias videlicet, *apprehendendo*, *atque ita deligando*, *ut ora præcluſa coirent*; mirari, inquam, ſubit, neminem ante Paræum (7) extitiſſe qui ad ea vulnera quæ in artuum amputationibus fiunt, transferri illam poſſe, cogitaret. Sed ne forte credas, arteriarum quæ in artubus præcipuæ ſunt, craſſitudinem veritos, cum ramorum tenuitate quos Galenus vinciendos præceperit, minime comparandam: certe præcipuus truncus in brachio is eſt quem ad cubiti flexuram imperiti homines ſæpe convulnerant, cum venam aperire dumtaxat putant, unde poſtea, niſi magna primo tempore obſtet diligentia, aneuryſma procnaſcitur. Et eum tamen præcipuum truncum in chirurgica hujus aneuryſmatis curatione ipſum quoque filis obligari ſolitum non modo ex Aëtii (8), Pauli (9), Albucaſis (10), aliorumque etiam inferiorum, ut Guidonis de Cauliaco (11), ſcriptis non poterant ignorare. Verum ab aneuryſmatis in brachio enati, in quam forte incidi, mentione admoneor, ut aneuryſmatis potius in poplite exorti Obſervationem ſubjiciam, tum ne ab artus inferioris tumoribus in quibus fere ſubſiſtere conſtitueram, longius recedam, tum propter ea quæ ſupra (12) de poplitis aneuryſmatibus dicta ſunt, quorum præclarum exemplum, ab Hornio (13) deſcriptum, fruſtra in Sepulchreto perquiſivi.

55. STRUCTORI parvulus in poplite apparere, & pulſare tumor cœperat. Qui neglectus, crevit ad pomi magnitudinem. Tunc plura, a Medicis, Chirurgiſque præſcripta, partim nihil profuere, partim, & com-

[1] l. 9. c. 65. [2] Ibid. c. 18. [3] Ibid. c. 16. [4] De Medic. l. 5. c. 26. S. 21.
[5] Meth. Med. l. 4. c. 3. [6] n. 50. [7] l. 11. c. 24. [8] Tetrab. 4. Serm. 4. c. 40.
[9] De Re Med. l. 6. c. 37. [10] Chirurg. P. 2. c. 49. [11] Chirurg. Tr. 2. D. 2. c. 4.
[12] n. 10. [13] Epiſt. De Aneuryſm. ad Donzell.

compreſſio nominatim, potius officere viſa ſunt. Itaque intra perpaucos menſes ſic excreverat, ut parvum æquaret melonem; acerrimiſque hominem doloribus excruciabat. Huc acceſſit univerſi cruris ac pedis œdema, & genu præſertim ipſius tumor. Denique gangræna, & mox ſphacelus invaſit. Quem conſecuta, ut prædictum fuerat, diſruptio, plurimi ſanguinis profuſione illico vitam ademit ſub finem Martii A. 1740. quibus ego diebus quædam ad cerebri anatomen attinentia Diſcipulis in Noſocomio oſtendebam. CEREBRUM igitur hujus quoque hominis diſſecans, præter cætera quæ huc minus attinent, adnotavi, tametſi exanguis viſus fuerat mori; ſanguinea tamen puncta in medullaris ſubſtantiæ ſectionibus apparuiſſe, quæ & majora multo fiebant, cum a lateribus comprimerem: tum illud quod admiratione dignius fuit, cum ſtriata Corpora aſſulatim, ut fit, perſecarem, quamvis ſcalpello in quamcunque vellem partem directo, inclinatove demum inciderim tota, nuſquam tamen ſtrias medullares, ut ſemper alias, occurriſſe, earumque loco quandam quaſi faſciam perpetuam medullarem ſe oſtendiſſe, quam ſecundum eorum Corporum longitudinem corticalis utrinque ſubſtantia intercipiebat: neque hominem tamen in cerebri, & nervorum uſu quidquam a communi conſuetudine alienum paſſum eſſe, conſtabat: id quod ii perpendant velim, quibus certa quædam placent olim propoſita illarum ſtriarum officia.

Sed his nunc miſſis, ad Poplitis diſſectionem, quam Mediavia noſter peregit; tranſeamus. Sphacelus eo loco; & circa eum locum omnia occupaverat non ſic tamen quin ea quæ dicam, agnoſcerentur. Cruralis arteria jam inde ubi a latere femoris interiore ad poſteriora deflectit, ſtatim dilatari incipiebat. Deinde ad tractum dimidiatæ circiter ulnæ fruſtra arteriæ truncum quæſiviſſes; in ſura demum rami in quos ſe dividit, apparebant. Toto autem illo tractu nihil niſi ingens cavum ſanguine fœdum, eroſis videlicet omnibus atque adeo prorſus abſumptis nervo, & vena quæ inter imos a tergo prominentes oſſis femoris proceſſus arteriæ comites ſe adjunt: vix hujus tunicarum reliquiæ aliquæ ſupererant, oſſibus adhærentes. Oſſa autem ipſa quoque erant ex parte eroſa, nempe illorum quos modo dixi, proceſſuum poſterior facies, & ſummæ fibulæ.

56. Jam vero a vaſorum tumore ad oſſium tumorem, id eſt Exoſtoſim veniamus, minime hac quidem Epiſtola ſoliciti cum Schelhammero (1), num exoſtoſis, ſarcoma, polypus, alia ejuſmodi ſatis recte inter Tumores referantur, neque cum Bidloo (2), num in homine qui *cætero corpore* non ſit *ſanus*, oſſis tumor vocari non poſſit exoſtoſis, præſertim quando Gorræus (3), in propriis medicarum vocum ſignificationibus proponendis accuratiſſimus, polypum *eſſe tumorem*, diſerte ait, exoſtoſes autem *eſſe tumores* etiam *Gallico morbo laborantibus frequentes*. Attamen ut nemini repugnavero qui exoſtoſis nomine malit quaſi quodam genere tumores oſſium quoslibet qui præter naturum ſint, comprehendere; ita probare non poſſim qui exoſtoſium enumerantes exempla, inter hæc proferant quæ non conſtet ad oſſium tumores attinere; aut ſi id conſtet, exoſtoſes in varias quaſi ſpecies peculiari addito aut nomine, aut adjuncto non diſtinguant. Spectare ad oſſium tumorem non conſtat monſtroſum brachium in Obſervatione LXIX. Hildani Cent. IV. deſcriptum; ut potius inter eos tumores quos ſupra (4) cum Henſelero memoravi, hic ipſe referendum crediderit (5). Illam tamen quam apud Hildanum extare diximus Obſervationem, cum in calce cujuſdam ſuæ laudaviſſet Tulpius (6) in qua, ut os humeri peſſime ſe habens proponat, ipſum tamen os mole auctum inventum fuiſſe, non dicit; Stalpartius (7), de exoſtoſibus verba faciens, non modo illud commemorat Hildani exemplum, ſed & Tulpium ibi *os humeri* quod *plurimum increverit*, affirmat, propoſuiſſe: quam rem initio quidem hiſtoriæ, in Sepulchretum quo-

[1] De hum. corp. Tumor. S. 1. 4. 3. [2] Dec. 2. Exercit. Anat. Chir. 9.
[3] Defin. Medic. in πολύπυς, & in Ἐξόςωσις. [4] n. 53. [5] Hiſt. ibid. cit. §. 4.
[6] Obſ. Med. l. 4. c. 31. [7] in Schol. ad Obſ. Med. Anat. 94. Cent. 1.

quoque (1), nec ſine operarum errore aliquo, relatæ, quaſi ex aſpectu exteriore judicans Tulpius videtur indicare; verum ubi ad diſſectionem ventum eſt, minime confirmat. Poſt hæc, utrumque exemplum ſine ulla dubitatione inter exoſtoſes ab nonnullis repoſitum videas non ſecus ac aliud ex M. Aurelio Severino (2), poſtquam Meryus (3), ut ſimile deſcriptis ab ſe digitorum manus exoſtoſibus laudaverat. Sed M. Aurelius ut non abſimilem exterius manum deſcripſerit, & delineaverit; *materiam* tamen, *quæ ſub inciſo vitio reperta eſt*, non oſſeam certe, ſed *veluti coctæ carnis bulbi cyclaminis apparuiſſe*, diſerte tradidit, *friabilem inſuper*, & *leviſſimo quoque contactu ceſſilem*: ut paulo minus difficile ferendus eſſet qui manum, ſi exteriora ſpectes, haud ita diſſimilem, ineunte hoc ſæculo a Ruyſchio (4) examinatam, ad exoſtoſes referret; nam etſi non poſſibile fuit perſpicere, an tubera in quæ excreverat, ex oſſibus originem ducerent, illorum tamen unum *quaſi ex innumeris minoribus tumoribus partim cartilaginoſis, partim oſſeis compoſitum* deprehendit.

57. Sed & illos quos veros eſſe tumores conſtet oſſis alicujus, non ſatis eſt uno exoſtoſis vocabulo, niſi generatim, comprehendere, quippe plurimum alioqui inter ſe diſcrepantes. Sunt enim in quibus nihil præter oſſis intumeſcentiam, aut excreſcentiam, a natura alienum videatur, quales Meryus (5) eſſe communes exoſtoſes, dixit, qualeſque dumtaxat eſſe hoc dignas nomine, Bidlous (6) cenſuit, os omnino ſanum non modo ſupra, & infra, tumorem requirens, ſed & hunc perioſtio rite contectum, neque ullum prorſus intus, extrave inflammationis, acrimoniæ, putredinis, corruptionis vel minimum oſtendentem veſtigium: quæ ſententia non unum habuit aſtipulatorem, & in his Diſcipulum Cl. Kulmi in ea Diſſertatione (7) quæ, ipſo Præſide, inſcripta *de Exoſtoſi Steatomatode Glaviculæ* A. 1732. edita eſt. Alii tamen plures & antea, & poſtea eos quoque oſſium tumores exoſtoſis nomine deſignarunt quibuſcum oſſium caries eſſet conjuncta. Utriuſque autem generis iterum partitiones occurrunt. Non carioſi enim oſſis tumor aut ex denſa ſolidaque ſubſtantia eſt, qualem maxima ex parte pinxit Bidlous (8), aut ex ſubſtantia *in totum* celluloſa, vel ſpongioſa, ut in parte oſſis femoris quæ ſecundum naturam eſt perquam dura ad unciæ craſſitudinem aucta Ruyſchius (9) vidit, aut denique, ut delineavit idem (10) in oſſe tibiæ, ex ſubſtantia exterius quidem admodum craſſa, dura, compacta; interius autem cavernoſa. Carioſi autem oſſis tumores aut cariem ſequuntur cujus externæ injuriæ cauſa fuerint, ut in maxilla inferiore puellæ quæ ex alto ceciderat, deſcripta in Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienis Hiſtoria (11), aut internum, ut ſæpius, humorum vitium, ſive ab lue Venerea hoc ſit, quemadmodum in tibiæ, imo, ut delineatio oſtendit, femoris oſſe adnotavit Stalpartius (12), ſive aliunde, ut in toto oſſe tibiæ invenit Bogdanus (13), cauſam referens ad eum morbum quem Arabes *Ventoſitatem Spinæ* appellarunt, & ſane ex eo morbo oſſa intumeſcere notiſſimum eſt, neque in artubus ſolum, ſed & alibi, ut Severinus (14) adnotavit, & ſingulari exemplo in maxilla inferiore confirmavit nuper Cl. Kaltſchmiedius (15). Quam vero differant hi oſſei tumores inter ſe, ubi aut cellularum quas comprehendunt, variam magnitudinem, aut variam, quæ his continetur cellulis, materiam ſpectemus, indicare poſſunt cum aliæ Obſervationes, tum præſertim quæ in laudatæ Academiæ Hiſtoria (16), & Commentariis (17) leguntur, ut Farcyi in ſuperiore tibiæ parte, ut Meryi in femoris proceſſibus inferioribus, ut ejuſdem in manus digitis.

Cæ-

[1] Sect. hac Obſ. 15. §. 3. [2] De recond. Abſceſſ. nat. l. 4. c. 1.
[3] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1720. [4] Epiſt. Anat. 14. [5] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1706.
[6] Exercit. cit. ſupra ad n. 56. [7] §. 13. & 24. [8] Exer. cit. Tab. 2. Fig. 3.
[9] Theſ. Anat. Max. in fine ad litt. H. [10] Theſ. Anat. 10. Tab. 2. Fig. 10.
[11] A. 1727. Obſ. Anat. 6. [12] Cent. Poſter. P. 1. Obſ. 44. & Tab. 14. Fig. 1. & 2.
[13] Obſ. Anat. Chirurg. 12. [14] De recond. Abſc. nat. l. 5. c. 16.
[15] Progr. de raro Spinæ Vent. caſu. [16] A. 1737. Obſ. Anat. 1. [17] A. 1706. & 1720.

Cæterum vel cum exoſtoſes nihil continent quod alienum ab natura oſſium ſit, ideoque aptum ad cariem, ad dolores, ad ulcera creanda; ipſa tamen extuberantia præſertim quæ magnæ ad articulos ſunt, tendines impoſitos nimis diſtendendo, partium in quas hi deſinunt, motibus vehementer officiunt: itaque in duabus quæ noviſſime indicatæ ſunt, Meryi Obſervationibus nullo modo poterant illæ moveri: ſingulare autem eſt in ea quam Richius (1) Lutetiam miſit, ſenſibilem flexionis motum in crure ſubſtitiſſe, cum pars inferior oſſis femoris plurimum eſſet amplificata. Sed multo mirabilius eſt quod de Romana Matrona ſummus Anatomicus litteris mandavit Euſtachius (2). Erant illi inferiora femoris capita *in tantum tumorem elata, ut viri vel maximi capitis magnitudinem longe ſuperarent*, quemadmodum hanc tumoris naturam nón credentibus cæteris Medicis ſectio tandem in mortua demonſtravit; Mulier tamen *ad omnes partes facile ſoluteque movebatur*, quæ res ab Euſtachio animadverſa, & hoc ſimul quod ea femoris capita *etſi adeo tumida ac turgida facta eſſent, nihilominus naturalem figuram retinebant*, ipſum, vivente adhuc muliere, ad verum aſſequendum perduxerat. Scite igitur Meryus in magna illa exoſtoſi, quam in iiſdem capitibus ab ipſo deſcriptam paulo ante commemoravimus, impoſſibilem cruris flexionem tum a tendinibus vehementer diſtentis, tum a capitum figura deduxit adeo mutata ut ima horum facies ex convexa facta eſſet plana, imo etiam excavata.

58. Ex his alia colliges exoſtoſium diſcrimina in figura, non modo in ſede, quam & olim, & noſtris temporibus vel in extremis oblongorum oſſium animadverſam vides, tametſi in eorum trunco quem appellant diaphyſim, ſæpius (quod negandum non eſt) dicatur occurrere. Sed & alia præter artuum oſſa id vitii invadit: quorum exempla omnia non eſt inſtituti noſtri commemorare. Ex libris qui nunc erant in manibus, quædam attigimus, unde facile exiſtimes, quot poſſent ad hanc Sepulchreti Sectionem addi, in qua non recentia modo, ſed & vetera deſiderantur. Si alia quæris; cum alibi, tum in Gedanenſi illa quam ſupra (3) indicavi, Diſſertatione invenies. Cujus Auctor peculiarem inſuper exhibet exoſtoſis Claviculæ Obſervationem; quo in oſſe an ab aliis antea, tantæ præſertim magnitudinis, conſpecta eſſet, non meminiſſe, fatetur. Vidi ego quatuor poſtquam illa Diſſertatio exierat, annis exſtantem in permagnæ ſphæroidis modum e clavicula pariter ſiniſtra, pariterque olim percuſſa, adoleſcentuli, origine Itali, qui Vindobona huc venerat, ſi forte poſt multorum tot, & tam varias, omneſque inutiles, medicationes hic poſſet qui curandum ſuſciperet, invenire. Et mihi quoque, ut aliis, facile is tumor impoſuiſſet ob ea quibus integebatur. Sed oſſea ſubjecta durities, & firmiſſima cum clavicula continuatio fecerunt, ut ejus Diſſertationis veniret in mentem, nec ſine ferra tunc adhibita curationem abſolvi poſſe, pronunciarem: quam ut de periculo nihil dicerem, nec ferrent gracilis, & delicati corpuſculi infirmæ vires, nec admitteret prava a primordiis uſque humorum conſtitutio: quæ omnia illi præſertim qui ægri matrem ne ſine meo potiſſimum conſilio quidquam fieri pateretur, pro ſua erga me ſingulari humanitate monuerat, Pio Nicolao Garellio Equiti, & Cæſareorum Archiatrorum Comiti meritiſſimo, per litteras confirmavi, indicata ſimul quam necdum viderat, Gedanenſi Diſſertatione. Itaque nihil actum eſt, ipſo quoque, ut ad me reſcripſit, probante, & tumorem, inter initia ſibi oſtenſum, nondum ulla exterius addita humorum ſubſiſtentium congeſtione, revera omnino oſſeum, & manifeſto ex clavicula ipſa fuiſſe, affirmante. Qua ſtructura igitur exoſtoſis hæc eſſet, & quod contineret, non vidi. Vidi in altera quæ ex virili femore proſtabat. De qua priuſquam ſcribam, occurram tacitæ interrogationi cuidam tuæ. Scire enim avebis qui fieri poſſit, ut rigidiſſimæ duriſſimæque oſſium laminæ in exoſtoſes adeo ſe extendant.

59. Igi-

(1) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1739. Obſ. Anat. 4. (2) De Multitudine c. 8.
(3) n. 57. Vid. ejus c. 2.

59. Igitur primum fac eorum memineris quæ ſupra (1) ex quodam Valſalvæ Reſponſo prolata ſunt, eſſe aliquas, ut a primo videntur, exoſtoſes, quæ nihil revera ſint, niſi ligamenta, & tendines, quorum a ſubſiſtente materia craſſitudo, & durities auctæ, oſſis ad quod attenduntur, tumorem mentiantur. Quales poſt ictum, luxationem, aliaſve ejuſmodi extrinſecus illatas injurias aliquando occurrunt, & in Nobiliſſimo Abbate, Collega noſtro, præſertim occurrebant, cui poſt luxatum ac repoſitum pedem diu in ſummo hujus dorſo tanta certo loco durities exſtitit, ut os aliquod extra ſuam ſedem prominens plerifque videretur, quam tamen cerata gummi ammoniacum habentia, tempus, & ambulatio penitus denique ſuſtulerunt. Nec alia fortaſſe fuerunt exoſtoſes illæ quas ab ſe ipſo ſecundum infimum utrumque cubitum diu geſtatas ſcribit Severinus (2), perpetuo, dum iis inniteretur, incommodantes, donec poſt aliquot annos nullo remedio ſunt diſcuſſæ. Eas in jumentis, ait, a veterinariis *ſoproſſo*, quaſi *ſuper oſſa factos acceſſus dici conſueviſſe*: quem locum ex innominato Auctore poſt alia nonnulla quæ mox apud Severinum eundem ſequuntur, cum deſcriberet Stelpartius (3), mirum eſt, quam male italicam vocem illam *ſoproſſo* ſic intellexerit, ut *oſſium exulcerationem* diceret ſignificare. Verum ut a falſis exoſtoſibus ad veras, & ab ligamentis, tendinibuſque ad propius adhærens oſſibus perioſteum veniamus; Boerhaavius (4) duplicem exoſtoſis modum proponit, primum ubi ſolum perioſteum obſtruitur, deinde intumeſcens per varios gradus ad oſſis duritiem pervenit, alterum ubi lamellæ oſſium a mutuis contactibus recedunt ſic, ut viderit oſſa cranii quadruplo craſſiora quam ſecundum naturam, fungoſa autem tota ut pumicem referrent. Priore igitur illo modo utaris licet ad exoſtoſes illas explicandas quæ in exteriore oſſium facie exſtantes, ex compacta oſſea ſubſtantia conſtant, ut in iis exemplis quæ ex Bidloo, Ruyſchioque protulimus (5); multo autem libentius ſic explicabis, poſtquam explicationes legeris Cl. Hamelii (6), non ſolum non diſcrepantes, ſed & proprii experimentis confirmatas, dum in viventibus beſtiis excitatas ab ſe ejuſdemmodi exoſtoſes ſecundum varios indurationis gradus inſpiceret, & unde proficiſcerentur attenderet. Quin etſi fatetur, exoſtoſes alterius generis, id eſt ſpongioſas, necdum excitare potuiſſe; modum tamen indicat quo has quoque ex perioſteo fieri concipiamus; denique concludens, quidquid vulnerat, irritat, inflammat, aut tumidum facit perioſteum, cujuſmodi injurias ante exoſtoſium productionem perſæpe conſtat accidiſſe, id omne his præbere originem: quæ experientiſſimi Viri ſententia majus aliquanto apud te pondus habitura eſt, ubi Commentaria quæ antea ſcripſit, perlegeris, oſſium productionem, & reparationem e perioſteo deducentia. Quoniam tamen neque deſunt qui adverſantia opponant experimenta, & ipſe, ut prudentem decet Obſervatorem, negat, ſe contendere, exoſtoſes omnes a perioſtei morbo aliquo provenire; ſi eas excipiendas eſſe credas in quibus ſecundum alterum modum a Boerhaavio memoratum, oſſis ipſius laminæ a laminis receſſerint; non facile intelliges qua ratione, cum duriſſimæ ſint, & rigidiſſimæ, dimoveri potuerint, & extrorſum urgeri, curvari, expandi, creſcere; niſi ſi iterum molles factas cenſeas, & quaſi ad cartilaginis naturam priſtinam rediiſſe. Cujus mutationis extant ſane in Medicorum libris complura exempla, quorum non pauca indicata videbis ab Eruditiſſimo Hallero (7), & ne a ſupra commemoratis Obſervationibus longius abeamus; Tulpius quoque (8) oſſa vidit *adeo tenera, flaccida, ac mollia, ut inſtar ceræ ſcalpello facillime conciderentur*, & Richius (9) emollita invenit, ut

[1] n. 13. [2] De recond. Abſc. nat. l. 4. c. 9. §. 4. [3] Schol. ad Obſ. cit. ſupra n. 57.
[4] Prælect. ad Inſtit. §. 711. [5] ſupra, n. 57.
[6] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1743. Mem. 6. ſur les Obſ. 31. & ſeqq.
[7] not. *b* ad Prælect. Boerh. in Inſtit. §. 401. [8] c. cit. ſupra ad n. 56.
[9] cit. ſupra ad n. 57.

ut illam exoſtoſim pro ſpecie quadam habuerit ſpinæ ventoſæ ſcorbuticæ. Huc adde quæ haud ſemel a Cel. Heiſtero (1) non modo in pueris, ſed & in viris deprehenſa ſunt tam mollia, ut ſcalpello facillime ſcinderentur, cum affecta eſſent ſpina ventoſa: quamobrem ſicut exiſtimat a pravis humoribus venereis, ſcorbuticis, variolofis, rachiticis quoque; nam rachiticos extremorum oſſium tumoribus obnoxios eſſe, conſtat; per ſanguifera eroſa vaſcula in oſſium cava, & cellulas effuſis, & oleum medullare vitiantibus; ut exiſtimat, inquam, ab iſtiuſmodi humoribus oſſeas lamellas emolliri; ſic emollitas, ab eorundem congeſtione, & preſſione extrorſum urgeri, & paulatim expandi, arbitratur. Quam, aut non valde abſimilem explicationem quin ſequaris in iis præſertim tumoribus quos lamellæ oſſeæ molles adhuc comprehendant, vix dubito, in illis potius hæſitaturus in quibus cum eæ rigidæ ac duræ undique perciperentur, moles tamen augeri pergeret, imo incrementum annis ultimis nanciſceretur maximum, puta quantum digitorum illa apud Meryum (2), & claviculæ in Gedanenſi Diſſertatione (3): quanquam in his duobus exemplis reſtat explicationi locus, in hoc quidem propter cartilagineas partes in ambitu hic illic oſſeis interjectas, in primo autem ob eundem ambitum carioſis ulceribus, pluribus in partibus interruptum. Sed hactenus hæc; vel plura enim attigimus quam opus ſit, ut cujus eſſet generis, & unde facta illa exoſtoſis, intelligas; quæ a nobis in eo de quo protinus ſermo fiet, & conſpecta eſt, & per diſſectionem perluſtrata.

60. VIRI annos nati ad triginta, de quo nihil aliud conſtabat, niſi apoplexia fuiſſe ſublatum, Artubus in Gymnaſium illatis, cum ibi Anatomen docerem Januario menſe A. 1732. extuberantia in ſiniſtri femoris oſſe occurrit, ſphæroidis forma, pomi autem mediocris magnitudine. Exſtabat hæc aliquo ſupra inferiora ejus oſſis capita intervallo, a facie poſteriore. Serra os, ipſamque ſecundum longitudinem diſſectam cum inſpicerem, eam quidem ex oſſeis cellulis conſtantem vidi, medullari oleo liquido, & flavo ſcatentibus, oſſis autem cavum quod extuberantiæ illi reſpondebat, majori copia refertum olei ejuſdemmodi. Cujus utrobique flavedinem, & liquiditatem adnotatione dignam faciebat medulla in ulteriore oſſis cavo ſubrubens, atque concreta; augebatque adnotandi cauſam tempeſtas præfrigida, qua cum cætera conglaciarent, pars illa olei ne minimum quidem concreviſſet.

61. Mutatio iſta medullaris olei in exoſtoſi, & ad exoſtoſim ſecuta hanc ſit, an præceſſerit, tibi conjiciendum relinquo. Satis enim ſuperque de oſſeis tumoribus, quantum ad præſens inſtitutum attinet, ſcripſiſſe me, ſentio, jamque has Litteras ultra eum quem initio putaveram, modum longe excreviſſe. Nec tamen attigi tumores cunctos vel ex iis qui in artus inferiores maxime cadunt, quibus in artubus noviſſime ſubſtiti, cujuſmodi inter cæteros Varices ſunt, Œdemata, & pedum Clavi; tametſi viderim, nullos ex his eſſe in Sepulchreti huc reſpondente Sectione prætermiſſos. Sed de Varicibus nihil ferme habebam quod dignum eſſet adnotatione, niſi forte ad Bidloum (4) rejicere te vellem, ut immanem quorundam varicum magnitudinem cognoſceres; ad quam jam quidem factam intelligendam, tunicarum venæ laxitatem, ſive atoniam ponere neceſſe eſt, violentiores exercitationes, diuturniores ſtationes, graviorum onerum geſtationes, & adverſas motui ſanguinis conſtrictiones, compreſſioneſve, aliave id genus conſequentem. Ad eam vero quæ fieri incipit, dilationem aſſequendam non attinere valvularum laxitatem, quis concedat? Imo ad pervulgatum valvularum officium, huc maxime ſpectans, alterum addendum crediderim eodem pertinens, nimirum ut vinculorum inſtar, ſive ligamentorum, ab uno ad oppoſitum ductæ parietem, venam quo ad ejus facere poſſunt, firment; ut minus, cum laxatæ ſunt, aut laceratæ, mirandum ſit,

[1] Inſtit. Chir. P. 1. l. 5. c. 9. not. *a* ad n. 5. & Diſſ. de Oſſ. Tumor. n. 28. & ſeqq.
[2] cit. ſupra, n. 56. [3] cit. ſupra, n. 57. [4] Dec. 1. Exercit. Anat. Chir. 6.

ſit, dilatationem augeri. Œdemata autem ibi ſatis propoſui, ubi de chronicis viſcerum, & de hydropicis affectibus ſcripſi: ex quorum antea habitis tractationibus accepta ſunt in Sepulchreto exempla fere omnia quæ hic repeterentur.

Nec de Clavis quidquam eſſet quod adderem, niſi tu de clavo illo inſanabili ſententiam nuper quæſiviſſes meam, cujus clavi tædio vitam inedia finire voluiſſe Virum Conſularem, eundemque Poetam non ignobilem Silium Italicum, a Plinio minori (1) ſcriptum eſt. *Cauſa mortis*, inquit, ei fuit *valetudo. Erat illi natus inſanabilis clavus*. Si plura his ſcripſiſſet; qualis ille clavus, aut ubi fuerit, de me non quæreres, ut opinor. Vis, divinem igitur. Neque enim cum Celſum (2), Aëtiumque (3) perlegeris, ignoras, non modo in pedibus, ſed etiam in oculis, nedum alibi, clavos naſci poſſe; & eorum qui in oculis naſcuntur, alium eſſe qui ab Aëtio, ac qui a Celſo clavi nomine deſignatur; ille enim Uveam tunicam extra oculum non parva ex parte prolapſam, & jam duram factam, non ſecus ac Paulus (4), & Actuarius (5), intelligit; Celſus autem calloſa in albo oculi tubercula: qui & clavos alibi extantes, non ſolum ex contuſione, ſed ex aliis etiam interdum cauſis oriri, ſcribit. Hos tamen omnes ſive in pedibus, ſive in oculis, ſive alibi natos, a figuræ ſimilitudine clavos eſſe dictos, cum ſcias; præclare vides, uno hoc nomine quam variæ & natura, & ſede, & cauſis res comprehendantur, nec ſolum pro his varietatibus, ſed & pro aſperiore curandi ratione (6) quam facile inſanabiles, & tædii, atque adeo dolorum pleni eſſe poſſint clavi aliqui, ne dicam omnes, in homine præſertim qui *annum quinctum & ſeptuageſimum exceſſerit*, & *delicato* ſit *corpore*, qualem Silium fuiſſe, idem Auctor docuit Plinius (7). Quæ omnia etſi ita ſint, tamen in tanta rem, ut quiſque velit, accipiendi facultate, &, quod conſequitur, veri aſſequendi difficultate, nemini quidem, aliter exiſtimanti, firmiter adverſari me poſſe, credam; ſed non propterea fortaſſe fiet, quin ad veri ſimilitudinem propius accedere tibi videar, ſi dixero, non alium hic a Plinio clavum deſignatum eſſe, quam pedum. Qui enim oriuntur in oculis, rariores ſunt; cæteros autem *nonnunquam quidem etiam alibi, ſed in pedibus tamen maxime naſci*, & Celſus (8), Græcique illi (9), & res ipſa adeo confirmant, ut qui, nulla addita ſedis mentione, clavum dicit, is, præſertim ſi Medicus non ſit, pedis clavum potius quam alterius partis, ſignificare videatur: quanquam ne Medicus quidem eam facile mentionem, aliudve adjunctum omittet, ſi clavi nomine deſignare aliud velit quod minus frequenter ſoleat eo vocabulo indicari, cujuſmodi ſunt oculorum clavi, aut furunculorum quoddam genus, quod *nonnullos clavum, aut ſpinam appellare conſueviſſe*, leges apud Ingraſſiam (10), aut pedum ipſorum quidam clavi ſic accepti, ut ab Auctore Medicarum, quæ Galeno adſcriptæ ſunt, Finitionum (11); in iis enim hæc legitur, *Clavus eſt ulcus in pedis planta orbiculatum, quod callum contraxit*. Cujus definitionis ſi Medico erudito Lochnero (12) veniſſet in mentem, cum ſpeciem *malignioris* cujuſdam *clavi* in pedis eadem parte ſæpe ab ſe non ſine conſecuta morte conſpectam deſcriberet; illius mentionem, ut opinor, libentius feciſſet, quam morbi, a Priſcis *gemurſæ* appellati, utpote qui ſi vel clavi aliqua ſpecies fuit, non tamen in planta, ſed quod ait Feſtus (13), *ſub minimo pedis digito*, imo *inter digitos pedum naſcebatur*, ut ſcripſerat major Plinius, pariter ab Lochnero laudatus, libro quidem 26. ſed capite 1. de gemurſa loquens, ut de morbo *celeriter in Italia reſtincto* jam olim, ut *etiam nomen* eſſet *obliteratum*. Quæ omnia exempli cauſa commemorare volui; non quod minoris Plinii ævo tot clavi ſignificationes

(1) l.3.Epiſt. 7. (2) De Medic.l.5.c.28.S.14.& l.7.c.7.S.12. (3) Medic.Tetrabibl.2.S.3.c.34.
(4) De Re Medic. l. 3. c. 22. ubi de prolapſ. ocul. (5) Medic. l. 2. c. 7.
(6) Vid. exempla plura apud mox citandum Lochnerum, & in Epiſtola indicanda.
(7) Epiſt. cit. (8) Sect. 14. cit. (9) Aët. Tetrabibl. 4. Serm. 2. c. 82. & Paul. l. 3. cit. c. 80.
(10) De Tumor. p. n. ubi de Furuncul. (11) jam propius finem.
(12) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 192. (13) De Verbor. Signific. l. 7.

nes fuiſſe apud Medicos, non modo apud cæteros, credam; ut certe erat apud omnes illa qua propterea ipſum quoque uſum eſſe conjicio. Ex quo, & ex verbo etiam quo rem enunciavit, *natus*, haud ita omnium, ut hujuſcemodi morborum, proprio, illud ſimul intelliges, cur in ſententiam non iverim, ut alias facere ſolitus ſum, Medici alterius Doctiſſimi, qui ſingulari Epiſtola, annis ſuperioribus de Silii Clavo edita, fuiſſe hunc, cenſet, capitis dolorem illum, quem Clavi nomine tamen vocatum ante Valeſcum de Taranta, id eſt ante ſæculum XIV. ſe invenire non potuiſſe pro ſua laudabili ingenuitate fatetur. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LI.

De Vulneribus, & Ictibus Capitis verba fiunt.

TOt ſunt quæ ad Vulnera, & Ictus attinent in Valſalvæ ſchedis Obſervationes, ut ſi unis Litteris complecti velim univerſas; librum videar ad te mittere, non epiſtolam. Itaque dividere coactus ſecundum varias illorum ſedes, eas quæ ad Caput ſpectant, nunc mitto, cæteras deinceps miſſurus. Ab iis autem incipiens in quibus cranium nihil, aut levius fuerat læſum, ad eas progrediar in quibus plane fiſſum, aut perfractum inventum eſt.

2. ADOLESCENS annorum ſexdecim conjecto lapide percutitur in ſiniſtra ſincipitis parte prope futuram Lambdoidem, intervallo duorum circiter digitorum, a Sagittali. Nullum conſecutum eſt ſymptoma notatu dignum, niſi quod vulneris labra tumuere, idque aliquot tantum dies ante undecimum. Quo die ſe prodidit febris cum frigore, & vomitu, at ſine ulla capitis moleſtia. Subſecuti ſunt motus convulſivi, aphonia, ſurditas, cæcitas, & decimo quarto die ineunte, mors.

CRANIUM erat illæſum; & tamen ſubjecta vulneri Dura meninx tanto ferme ſpatio, quanto fuerat vulnus, inventa eſt craſſior, laxior, ſuperficie inæquali, colore ad ſubflavum vergente: & inter ipſam, & Piam pus concoctum ſtagnans, inter proceſſum Falcatum & huic vicinam partem cerebri ſuperiorem ad anteriora uſque. Cæterum in toto ipſo cerebro nulla quæ ſub ſenſum caderet, deprehenſa eſt læſio.

3. VIR ad ſexageſimum accedens annum, baculi ictum excipit paulo ſupra extremam frontis, & ſiniſtri temporis partem, nullo tunc, aut proximis diebus apparente ſymptomate; ut ipſe per ſe quotidie ad Bononienſe S. Mariæ de Vita Noſocomium veniret, ubi vulneri, cutaneo prorſus, & nullius momenti credito conſueta remedia adhiberentur. Quin etiam per eoſdem quatuor, aut quinque dies in foro perſtitit caſtaneas vendens, ut ſolebat, præfrigida tempeſtate. Sexto autem circiter die deterius fit vulnus, febriſque cum frigore, & rigore invadit: ad eundem modum quotidie recurrens, nullo alio accedente ſymptomate, quam levi ſauciatæ partis gangræna, ſenſim hominem confecit. CADAVER contractum erat a frigida, ut videbatur, aeris conſtitutione. E vulnere faniei nonnihil inter extremum marginem Temporalis muſculi, & os deſcenderat. Gangræna autem eroſione ſua vulnus ad amplitudinem monetæ quæ *ſcutum* Romanum dicitur, dilataverat; ibique os nudum in conſpectum veniebat. Exſecto cranio, ne diligentiori quidem inſtituta perquiſitione ullum potuit læſionis indicium in eo oſſe animadverti. Meninges tamen eo toto ſpatio quo os ipſum detectum fuerat, & ſanioſæ, & aliquanto craſſiores inventæ ſunt. Subjectum his cerebrum levem quidem, ſed tamen evidentem læſionem contraxerat. Nam exterius ad parvi ciceris magnitudinem corrupta erat ejus ſubſtantia, & in medio pertuſa foramine perquam exili videbatur. Hoc cum ea corruptione non ultra exiguam altitudinem deſcendebat.

4. Priuſquam alias huc attexam ejuſdem-

modi

modi hiſtorias, nonnulla facile ex me quæres; illud primum, quomodo illæſo oſſe, læſæ tamen ſubjectæ meninges, & purulentæ, ac ſanioſæ fuerint; quin cerebrum quoque ipſum in Viro non ſine aliqua noxa repertum ſit? Berengarius quidem, ſicut habes vel in II. iſta Sepulchreti Sectione (1), fieri poſſe, ſuſpicabatur, ut ſanies per cranii poros ex vulnere externo tranſiret, præſertim ſi ex vulnere liberum exitum non haberet: quod nonnunquam certis quibuſdam locis accidere poſſe non eſt negandum, ut puta qua vaſcula ſanguifera trajiciuntur, aut qua ſuturæ laxiores ſunt. Plerumque tamen ſatius eſt cum ipſo credere quod Celſi (2) verbis eloquar, *oſſe toto integro manente, intus ex ictu venam aliquam in cerebri membrana ruptam aliquid ſanguinis mittere*: rumpi autem illam ex violenta cranii concuſſione. Ad eundemque modum plures explicabis, allatarum ſimiles, Obſervationes, ut Maucharti (3) in primis illam in qua ad decimum uſque diem ſignum malum apparuit nullum, & tamen ſub cranio undique illæſo quantum noxarum lateret, diſſectio ante decimum quartum repente mortui monſtravit. Quo autem modo fieri poſſit, ut in calvariæ concuſſione vaſa intra illius cavum rumpantur, a Petro Simone Rouhaultio (4) fuſe indicatum eſt. Quod ſi concuſſio vix ulla fuerit, & intra minime vitiatum cranium interiora læſa reperiantur: videſis qua ratione conjiceret Bohnius (5) id accidere potuiſſe in ſua, & aliorum Obſervationibus: cujus ex ſcriptis (6) non paucas excerpes quas huic Sepulchreti Sectioni adjungas. Verum ut ad eas quas ex Valſalva propoſuimus, redeamus; quæres deinde, cur ſanguis intra calvariam effuſus, non continuo, ſed tot denique poſt diebus inceperit ſuæ effuſionis ſigna dare? Nimirum quia tenui ex vaſculo tenuiſſimæ guttulæ ſenſim lenteque deſtillantes, non niſi aliquot interjectis diebus, ad eam copiam quæ manifeſto læderet, ſimulque ad eam corruptionem pervenire potuerint quæ meninges, cerebrumque vitiaret. Utrumque autem citius factum eſt in eo qui præfrigido aeri ſe jugiter objiciens, cauſam præbuit, ut contractis exterioribus vaſis, plus ſanguinis, ejuſque ob cohibitam inſenſibilem perſpirationem minus ſalubris, ferretur per interiora. Contraria quoque externa cauſa eoſdem poteſt effectus producere, ſanguinem concitando, & fervefaciendo, ut in filio Theodori ex levi ad ſpeciem vulnere capitis mortuo, ſicuti, nec ſine ratione Valleſius (7) conjicit, cum poſtquam *nona die* fuerat *in ſole verſatus*, prima *acceſſerit febris decima die*. Quod ſi quæras, cur de duobus quorum hiſtorias ſcripſimus, is quem citius febris prehendit, nullo præter hanc malo; is vero quem tardius, tot aliis graviſſimis accedentibus confectus ſit; multiplex diſcriminis hujus cauſa poteſt afferri: primum mora ipſa, qua & copia, & pravitas, in pure, quamvis concocto, latens, facile aucta eſt effuſæ materiæ: deinde alia in alio corpore, aliaque ætate humorum, & partium diſpoſitio: denique alia a conjecto lapide, alia a baculo illata violentia. Sic libro Epidemiorum V. (8) *qui lapide in caput percuſſus fuerat a Macedone*, vides, ut *voce deſtitutus eſſet*, ut *nihil omnino audiret*, ut *moveretur*, id eſt *convulſive*, quemadmodum recte interpretatur idem Valleſius (9), quæ ferme ea ſunt quæ noſter paſſus eſt Adoleſcens; ſed tardius, videlicet undecima die, non, ut ille, tertia; neque enim ut ille, ab ictu cecidit, neque calvariam habuit fiſſam, idque *ſupra tempus dexterum*, quemadmodum eadem, paulo fuſius repetita libro VII. (10) docet hiſtoria, minime animadvertente Valleſio, qui tot alias animadverterat, & quærente propterea, *qua parte capitis percuſſus* ille *fuerit*. Qua ex hiſtoria variam & vim percutientis corporis, & ſedem præterea percuſſi capitis in hujus vulnerum diſcriminibus attendendam eſſe, intelligis. Sed jam alias ſubjiciamus.

5. JU-

(1) l.4.in Schol.ad Obſ.1. (2) De Medic.l.8.c.4. (3) Eph.N.C.Cent.9.Obſ.40.
(4) Traité des Playes de tête ch.4.& 10. (5) Diſſert.de Trepanat. difficult.
(6) etiam de Renunc.Vulner. (7) Comm.in l.7.Epid.ad 29.& in l.5.ad 97.
(8) n.24.apud Marinell. (9) Comm.ad eam hiſtoriam, quæ ipſi eſt n. 56. (10) 8.18.

5. JUVENI annorum circiter viginti trium duo vulnera cæſim infliguntur, alterum in ſiniſtra parte frontis, alterum quaſi e directo in occipite. Inanis eſt ad vomitum irritatio. Moritur circa diem vigeſimum quinctum. CAPUT ſecando, nihil intus, extrave repertum eſt adnotatu dignum quod ad vulnus occipitis attineret. Vulnus autem frontis primum exterius ſaniem circa ſe inter cutem, & cranium oſtendit, quæ ibi pericranium, & cutis ipſius interiorem faciem herpetis inſtar exedentis eroſerat, & anteriorem, eandemque ſuperiorem muſculi Temporalis partem nonnihil ſeparaverat. Intus vero, quanquam os frontis nihilo magis quam occipitis, læſionem oſtenderat; tamen inter illud os, & Craſſam meningem ſanies erat ad drachmas duas, quæ eam meningem eroſerat. Quin etiam a dextris ſub cranii ſuperiore parte in vaſorum ſanguiferorum meningis ejuſdem interſtitiis materia inventa eſt ſaniei ſimilis; ſed denſior. Cætera intra cranium ſecundum naturam ſe habebant.

6. SENEX annos natus ad ſexaginta, epilepſiæ valde obnoxius, dum ea correptus in terram cadit, ſimul thoracis ſiniſtram partem, ſimul capitis idem latus ſupra Temporalem muſculum offendit. Thoracis ea pars multum dolet: difficilis eſt reſpiratio, & principio ſanguis vomendi conatu per os ejicitur. Caput imbecille eſt, obtuſum, grave; ut interrogatus, vix reſpondeat. Mortui Thorace aperto, ſiniſtra cavea ſana; in dextera autem ſerum ad libram circiter invenitur, & pulmo ſuperius ad pleuram adhærens, totuſque, ut in peripneumonia ſolet, induratus. Cordis ventriculi concretiones polypoſas continebant, & dexter quidem majorem. In Capite ſiniſter muſculus Temporalis contuſus aliquantum: cranio autem recluſo, inter ſiniſtrum os Petroſum, & Duram meningem concreti ſanguinis portio invenitur, arcte adeo eidem meningi adhærens, ut non niſi vi ſeparari poſſit. Cæterum Pia ad vaſorum latera *gelatinoſam* ſeri concretionem; ventriculi paululum ſeroſi humoris oſtenderunt: reliquum cerebrum ſanum fuit.

7. VIR quadraginta annos natus ex alto cadens, oculum ſiniſtrum contundit: cutis autem ſupra ſupercilium ab acuto forſan lapide laceratur. Principio febre corripitur: quæ nonnihil poſtea remiſſa eſt. At circa duodecimum diem, poſt admiſſum errorem in exacta vivendi norma, vehementior febris ſupervenit: cui circa decimum quartum convulſio accedit totius ſiniſtræ faciei partis cum ſævo in ipſo oculi bulbo dolore. Mors tandem circa viceſimum ſecuta eſt. CAPITE perluſtrato, conſpecta hæc ſunt. Laceratæ ſupra ſupercilium cuti is ſuberat nervus qui ex orbita erumpens, ſurſum per frontem reflectitur, ut aut contuſus, aut alia ratione facile violatus convulſionem ciere potuerit. Oculi autem bulbus extima parte putreſcens, levem eroſionem attulerat oſſi quod orbitæ, & cerebro interjicitur, ſic tamen, ut hoc eo quidem loco ſanum eſſet. Nam ſiniſtram verſus occipitis partem modica cerebri portio a nativo colore ad ſubfuſcum vergebat. Dura autem meninx ei portioni reſpondens, exterius ſanie madebat leviter.

8. Quanquam in caſu ab alto præter eam quæ manifeſto contuſa eſt, partem non raro accidit, ut alia quoque minus evidenter contundatur, eoque minus mirandum eſt, imo oſſe frontis alliſo, noxam, & ſaniem intus ad occiput repertas eſſe; tamen in Juvene quoque (1) a ſiniſtris vulnerato, cum ſaniei ſimilis materia a dextris inventa ſit, & in Sene (2) non ea pars thoracis quæ humo afflicta fuerat, ſed oppoſita internum vitium oſtenderit; inferius (3) de his aliquid adjiciemus: ut de convulſionibus pariter, nervi læſiones qui ſub ſupercilio reflectitur, conſequentibus. Nec tamen ei nervo dumtaxat, ſed & ſaniei qua meninx Craſſior madebat, & convulſiones, & mortem hujus Viri tribuimus: ut Senis morbum, & interitum partim peripneumonicæ pulmonis conſtitutioni, partim ſanguini inter cranii baſim, illamque meningem concreto, ad eandemque non minus adhærenti, quam in viro adhærebat, qui ex caſu

[1] n. 5. [2] n. 6. [3] n. 41. & n. 16.

ſu ab alto intra quatriduum interfectus proponitur in Commentariis Petropolitanæ Imper. Scientiar. Academiæ (1). Cæterum quæ intra cranium noxæ, ipſo illæſo, in his tribus Obſervationibus deprehenſæ ſunt, ad eundem modum explicari poſſe, intelligis, ad quem duæ quas ante ipſas legiſti, explicatæ ſunt (2). Neque aliter explanandas quinque cenſebis, quas continuo ſubjiciam, cranio quidem exterius læſo, ſed intus omnino integro.

9. SENEX annorum circiter ſeptuaginta ex alto in terram cadens, poſteriorem dexteram ſincipitis partem allidit. A caſu ſemiſtupidus jacet: & quamvis paulo poſt ſtupore diſcuſſo, ſuis ſe pedibus in Noſocomium conferat, negat tamen, ſe quidquam de caſu ſcire, ullamve ejus rei memoriam habere. Nulla vulnus primis diebus ſymptomata comitabantur.
Sed vix ſeptimo die ſuperato, gangræna vulnus corripitur: gangrænæ autem febris adjungitur. Attamen illa paucorum dierum ſpatio ſublata, hæc quoque tollitur. Poſt hæc æger de gravante poſteriora capitis dolore queritur, nec tamen vehementi. At circa diem decimum ſeptimum triduo quaſdam per artus tenſiones ſentit. Circa vigeſimum autem febre corripitur cum rigore, & vomitu. Quæ ſine vomitu deinceps modo bis, modo ter quotidie revertens, omnibus ſenſim deficientibus actionibus, ægrum confecit circa trigeſimum diem. SINCIPITIS os dexterum prope Sagittalem, & Lambdoidem ſuturam, exteriorem laminam comminutam habebat; intus vero erat omnino integrum. Inter utramque meningem, & in cerebri ventriculis ſerum inerat; ut univerſum uncias ferme quatuor æquare poſſet. Cerebrum molle erat, & flaccidum: & laxiori ſpatio intra cranium claudebatur.

10. Quatuor in hunc ægrum convenire videbantur eorum quæ cum ſunt, magna cerebri credi poteſt fuiſſe concuſſio; caſus ab alto, ſtupor caſum continuo ſequens cum ipſius caſus oblivione, non perfractum cranium, & majus inter hoc, cerebrumque intervallum. Ludovicus Duretus (3) ad illum Coacarum locum: *Quibus concuſſum eſt cerebrum, doluitque percuſſis, aut lapſis; continuo voce capti non vident, nec audiunt, ac fere moriuntur*, ſatis indicat, quanto opportunius concuſſioni ſit cerebrum, *ſi forte priſcam amiſerit ubertatem quæ totam calvariam occupabat*. Hanc autem ubertatem Fallopius (4) ut non ſecus ac Fernelius (5) in pleniluniis, *quando luna lucet tota nocte*, agnoſcebat, ſic *quando non eſt plenilunium, calvariam non prorſus repleri a cerebro, ſed adeſſe ſpatium aliquod, & vaſa, quæ colligant, eſſe aliquantulum diſtracta*, affirmabat *eſſe veriſſimum*; idque ſe *in diſſectionibus obſervaviſſe*. Quod an alii poſtea Anatomici, non verbis tantum, ut Piccolhominus, a me tibi alias (6), cum in hunc eundem incidiſſem ſermonem, nominatus; ſed accuratis obſervationibus confirmarint, non memini; tametſi ea confirmatio valde congruere cum ſententia illorum potuiſſet, qui pro variis lunæ phaſibus variam morborum vim, capitis præſertim, variumque ex hujus vulneribus periculum eſſe, non dubitabant. Memini tamen, cum apud quoſdam, & nominatim apud Joannem Salzmannum (7) in quibuſdam ſubjectis inter anteriores cerebri lobos, & cranium *interſtitium ad pollicis craſſitiem excedens* (an *accedens*) *quandoquidem conſpici*, legiſſe; tum mihi quoque non æque ſaltem in omnibus repletum cerebro cranium eſſe viſum, ut in Adverſariis (8) indicavi: quanquam varietas hæc an variis lunæ phaſibus reſponderet, neque illi ajunt, neque ego, ut verum fatear, unquam attendi. Non me quidem fugit, ut olim Gliſſonius (9) ſcripſit, *in vivis animalibus eſſe tantum potentia, non actu* inter ventris viſcera *cavitates*, & *vi æquabilis compreſſionis muſculorum abdominis omnes* illius *partes contiguas eſſe*; ita hodie inter quaſcunque viventis corporis partes nullum uſque a Præſtantiſſimis non paucis Viris intervallum agnoſci. Attamen uſquam

[1] Tom.7. [2] n.4. [3] Interpr.l.3.tr.2.c.2. [4] Tract.de Vulner.c.12.
[5] Pathol.l.7.c.8. [6] Epiſt.4.n.32. [7] Diſſert.de mira cranii Fract.§.17.
[8] VI.Animad.84. [9] Tract.de Partib.Continent.c.16.n.21.

cum immutabile cranium ſit ; cerebrum autem magis , minuſve poſſit turgere ſive ab lunæ phaſibus , ut ab Doctiſſimo Meadio (1) traditum eſt , ſive a quacunque cauſa quæ ſanguinem augeat , aut expandat ; non ſatis video , cur illud minus , magiſve a calvaria diſtare interdum poſſe vel in viventibus , pernegemus . Accedit huc ſubſtantiæ ipſius cerebri contractio ac denſitas , quæ undecunque adveniat (nam vel ab ſenectute ipſa fieri , cenſebant Veteres , & in his Liebautius (2)) molem imminuat cerebri , & , quod conſequitur , a calvariæ fornice retrahat , neceſſe eſt . Littrius (3) certe & qualem dicimus ſubſtantiam cerebri , & a cranio non modice diſtantem offendit in robuſto juvene qui vehementiſſimo curſu caput quanta maxima vi potuit , ad parietem allidens , ſe puncto temporis interfecerat . Quamvis autem eam cerebri conſtitutionem ipſe pro concuſſionis effectu habeat ; erunt fortaſſe qui cum Dureto pro cauſa habere malint concuſſionis vehementioris , multo autem plures calvariam minime fractam , ejuſque ad corpus durum , & immobile alliſionem. Noſti enim quantum utrique huic cauſæ concuſſionis cerebri a Chirurgis recentioribus tribuatur , ſecundæ quidem propterea quod *cerebrum agitatum verſus corpus durum , & retro pulſum per illud , ſubit uno momento duos motus contrarios* ; primæ vero , quia *ſi cranium non frangitur , totus impetus percuſſionis dirigitur ad cerebrum* , quippe nulla ex parte *interceptus* a magna fractura , aut ab *oſſe in plura fruſta diffractio* . Cur igitur , inquis , cum in Sene quem modo ex Valſalva deſcripſiſti , neque cauſæ deeſſent hæ duæ ; caput enim ad ſolum alliſerat , craniumque non habebat perfractum , & tot alia eſſe viderentur , ex quibus magna conjici poſſet cerebri concuſſio ; ille tamen non ante trigeſimum diem eſt mortuus , nec gravia adeo paſſus eſt mala , neque intra cranium quidquam ſanguinis , aut puris oſtendit ? Credo , quia ex alto quidem , ſed fortaſſe neque ex altiſſimo loco , neque in ſaxa cecidit , & pars impetus percuſſionis ab lamina , quæ comminuta eſt , cranii exteriore intercepta fuit . Stupor autem levis , breviſque , & oblivio quæ tum accidérunt , cum ſine ceteris malis acciderint quæ ab Hippocrate ſunt enumerata , minorem concuſſionis violentiam ſignificarunt . Noſter enim Petrus de Marchettis , ut in Sepulchreto quoque iſtic (4) habes , *aliquos ex prolapſu , aut ictu læſo capite , apparente ſolo hoc ſymptomate* (*mentis* videlicet *alienatione cum privatione ſenſus , & motus* , quæ ſane graviora ſunt quam quæ noſtri Senis caſum continuo excepérunt) vidit *ſequenti die omnino liberatos* . Cum propter hæc igitur fuerit concuſſio levior , eoque levior , ſi forte jam tum cerebrum molle erat , & flaccidum , aut ad hanc conſtitutionem accedens , non mirandum eſt , quod craſſiuſcula vaſa ſanguifera perrupta non ſint , ſed ea dumtaxat tenuiſſima unde lentiſſimo defluxu quatuor illæ ſeri unciæ deſtillarint , quæ ſenſim læſis actionibus hominem denique peremere. Quod ſi forte humorem illum ex ruptis tenuiſſimis , non ſanguinis , ſed lymphæ vaſculis , ſenſim proveniſſe , malueris , arbitratus , ſic facilius intelligi tum horum diſruptionem , tum longam effuſi illius ſine evidenti corruptione moram ; habebis , quibus auctoribus id ſentias , & in iis Rouhaultium (5) , & ante hunc Bohnium , qui diſſectiones , etiam ſuas , unde hoc conjiceretur (6) , produxit , & quod in medio primum reliquerat , in altero Scripto (7) ſe lymphæductus *circa anfractus inprimis cerebri* in quodam puero *turgidiſſimos* vidiſſe , confirmavit . Ceterum in cerebri concuſſione , vaſorum aliquod rumpi , ex creberrimis quidem Obſervationibus apparet , quibus accenſere potes editam a Chriſtiano Vatero (8) ; tamen in lethali concuſſione id eſſe perpetuum , quaſi effuſi humores ſemper , cerebri autem concuſſio nun-

(1) De imper. Sol. ac Lun. (2) Schol. ad Holler. Comm. in Hippocr. Aph. 58. S. 7.
(3) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1705. Obſ. Anat. 12. (4) Schol. ad Obſ. 12.
(5) Tr. cit. ſupra ad n. 4. c. 11. (6) De Renunc. Vuln. Sect. 2. c. 1.
(7) De Trepan. diffic. (8) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 165.

nunquam per ſe interimeret, ab iis tradi poſſe non videtur, quibus laudata Littrii hiſtoria, itemque altera Cl. Hænelii (1) cognita ſit. In neutra enim a graviſſima capitis alliſione quidquam effuſi inventum eſt. Nec ſiquis dicat, ideo effuſionem non eſſe factam, quod protinus a concuſſione ſimul cum vita humorum motus deſierit; quidquam proficiet. Nam præterquam quod ex ſecunda hiſtoria liquet, hominem duodecim circiter horas ab alliſione vixiſſe; certe neutrum effuſio, quæ nulla erat, occidit. Sola igitur per ſe cerebri concuſſio id fecit. Quamobrem vel quando effuſio conjuncta ſit; dubitare ſæpe licet, hujus, an illius vis major fuerit ad necandum. Quo autem modo vehementius percuſſi cranii particulæ concutiantur, concuſſæque vel majorem quam ſua eſt, concuſſionem cerebro afferant, hujus autem concuſſio propriam, non magis inviſibilem, quam teneram, intimam ſtructuram, hujus fibras contendendo, laxando, contorquendo, comprimendo, complicando, lacerando, aut quavis alia ratione vitiando, inutilem neceſſariis muneribus reddat, conjecturas legere Bohnii (2) poteris. Quibus perlectis, ſupervacuum fortaſſe credes inquirere, an vitium aliquod ejuſdemmodi in nervorum quoque trunculos, ubi ex Oblongata jam egrediuntur, medulla, a magna cerebri concuſſione inducatur, & num, ſi inductum ſit, ipſum per ſe ſolum graviſſima illa omnia afferre poſſit mala quæ tum ſequuntur. Jam vero, his diſquiſitionibus ſepoſitis, ad graviores quam in deſcripto Sene, vulnerum capitis effectus, ſive conſecuta in vivis, ſive in mortuis reperta ſpectemus, proponendos pergamus.

11. MULIER quadraginta amplius annos nata, e ſcala alta cadens, ſiniſtram ſincipitis partem lædit paulo ſupra os temporis. A caſu quaſi exanimis jacet: tamen paulo poſt ſana, ut antea, eſſe videtur, neque læſio niſi cutis, apparet. Quæ tametſi circa decimum quartum diem gangræna, febri comitante, prehenditur; intra dies tamen paucos illa primum, mox hæc abigitur. Verum ante trigeſimum diem iterum febris ingruit, cum frigore: eique circa trigeſimum quartum apoplecticus affectus accedit cum aphonia, & motus privatione in tota dextera parte corporis, ſenſu ſuperſtite. Attamen quæ dicebantur, ſe intelligere, nutibus ſignificabat: partem autem illam quædam quaſi convulſiones epilepticæ, interdum toto corpore excitatæ, non minus quam ſiniſtram, movebant. Tandem circa quadrageſimum diem eſt mortua. CRANII exterior lamina qua parte caput læſum fuerat, in ſemicirculi formam aperta erat; ſed oſſis interiora erant integra. Piæ tamen meningis pars illa quæ ei loco ſubjiciebatur, ſanioſa erat, & cerebrum ad eundem locum ſubfuſco pallido colore infectum. Ventriculi autem ejus ſani, ut & tota pars dextera.

12. VIRGO annorum viginti quinque, in terram cadens, peracuto lapide in ſiniſtra frontis parte ſauciata eſt. In Noſocomium excepta, aſſidua febri torquebatur, quæ in dies augeſcebat. Vulnus corripi gangræna cœpit: quæ tempeſtate illa (menſis erat Junius A. 1689.) vulneribus omnibus ſuperveniebat. Aliquo poſt tempore quaſi fatua ægra facta, vix audiebat, non loquebatur, in adſtantes oculos defigebat. Acceſſit denique totius corporis tremor: quo durante mortua eſt initio diei duodetrigeſimi. OS vulneri ſubjectum parva exterius fovea, & quaſi foramine excavatum erat, circum quod tres conſpiciebantur rimæ. Sed neque hæ, neque foramen ad interiora perveniebant. Meninges tamen qua parte vulneri reſpondebant, quæ per univerſam cerebri ſubſtantiam diffuſa, gravi ipſam odore, & nigricante colore infecerat.

13. Si forte eadem fuiſſet tempeſtas qua, ut hujus Virginis, ſic & mulieris, & Senis de quibus noviſſime, & Viri de quo initio ferme (3) dictum eſt, capitis vulneri gangræna acceſſit; locus huc forſan attineret ex libro IV. Epidemiorum (4): *In*

[1] Commerc. Litter. A. 1741. Hebd. 14. in fin. [2] c. 1. cit.
[3] n. 3. [4] n. 26. Apud Marinell.

In Aeno quicunque capite vulnerati, horridi erant, maligni, & ſuppurati, omnino autem ea quam iſtic in Sepulchreto (1) habes, Pigræi Obſervatio annum quendam memorantis *in quo capitis omnibus vulneribus prope ſuperveniebat gangræna*. Quædam certe pravæ aut alimentorum præcedentes, aut aeris præſentes, quantumvis interdum ſenſibus occultæ, conſtitutiones vitium communiter, aut morbum alium addunt morbis eo tempore contingentibus, ut ſæpe a Medicis adnotatum eſt, vulneribus præſertim fere cunctis gangrænam, velut annis ſuperioribus Lutetiæ Pariſiorum (2), itemque in ea ipſa de qua ſermo eſt, Urbe Bononienſi (3).

14. ADOLESCENS annum agens duodevigeſimum, gracilis, & ſubnigri coloris, jacto lapide percuſſus ad alterum oſſium ſincipitis qua ex ipſo Temporalis oritur muſculus, biduum tranſegit ſine ullo; ſi febrem excipias; quod adnotatione dignum eſſet, ſymptomate. Poſtea autem in S. Mariæ de Vita Noſocomio decumbenti vulnus die ſexto factum eſt lividum; quod ex eo prodibat, vehementer fœtidum; & febris acuta. His prope octavum ſoporoſa acceſſit affectio; ut interrogatus nemini reſponderet. Interdum ſuſpirioſas emittebat voces. Facies tota facta erat tumida, & flava. Cum his omnibus ad undecimum pervenit diem, quo cum ingenti ſuperexpiratione interiit. CADAVER univerſum icterici videbatur. Ex vulnere purulenta materia plures ſibi fecerat vias inter cranium, & cutem: quam etiam eroſerat. Os autem a lapidis ictu aliquid aſperitatis ſuperficie tenus contraxerat: nullamque ab interiore facie læſionem, quæ ſub ſenſum caderet, oſtendit. Attamen inter os, & Duram meningem in hujus vaſorum interſtitiis materia cinerea animadverſa eſt, non multum puri denſato abſimilis, ea dumtaxat parte cerebrum quoque ad duorum digitorum tranſverſorum profunditatem livorem contraxerat. Reliqua intra cranium omnia ſana erant. Sana quoque in Thorace omnia. Sanguis autem erat maxime fluidus, ſi in dextero cordis ventriculo excipias polypoſæ concretionis inchoamentum.

15. ADOLESCENS alter eadem ætate, ſanguineo temperamento, habitu autem ſubpingui præditus, Kalendis Novembr. A. 1688. in ſuperiore frontis parte ad lævam ſauciatus, continuo cadit cum aliqua capitis perturbatione. Inde ad S. Mariæ de Morte Noſocomium adductus, felicem curationis exitum ſperare poſſe videbatur, cum ſine febre naturalia munia ſatis obiret. Ecce autem die undecimo febris ingruit: quæ poſtridie gravior facta, ſecandæ iterum venæ cauſam præbuit. Vulnus pro concocto pure, ſeroſum & ſanguinolentum emittebat humorem: pars frontis vulneri ſubjecta intumeſcebat: dolores autem capitis, artuum, & dorſi accedebant, qui ſub decimi quincti diei finem in ſpaſmodicas affectiones degenerarunt. Eodemque tempore, cum illo ineunte die delirare cœpiſſet adeo, ut vinculis coerceri debuerit, vivendi finem fecit.

INTEGUMENTIS communibus circa vulnus diſſectis, multa huic circumjecta ſanioſa materia inventa eſt, quæ ubi frons intumuerat, ad oculum uſque extendebatur. Os autem a ſauciante ferro ſuperficie tenus dumtaxat læſum fuerat. Hæc exterius. Intra cranium autem inter Craſſam, Tenuemque meningem, qua parte hæc vulneri reſpondebant, ſanioſæ materiæ copia reperta eſt; quamvis nullam in iis membranis, nullam in toto cerebro læſionem animadvertere licuerit, niſi quod ſanguifera vaſa quæ ſub pure latebant, a nigerrimo coagulato ſanguine quaſi varicum inſtar turgebant. Thoracis viſcera, quæ aliquando in ejuſmodi morbis affici ſolent, illæſa erant: polypoſa tantum concretio in dextero cordis thalamo conſpecta eſt.

16. Ex his quæ ſub finem hujus hiſtoriæ ſcripta ſunt, intelligis quare in extrema ſuperiore hiſtoria adnotatum ſit, ſana in thorace fuiſſe omnia. Quas autem interdum Valſalva noxas in thorace eo-

(1) in Schol. ad §. 6. Obſ. 6. (2) Malovin. Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1748. & 1741. (3) Vid. Commerc. Litter. A. 1738. Hebd. 42. n. 1. ſed & aliis poſtea annis idem accidit ibid.

rum vidiſſet qui capite vulnerati deceſſerant, proximæ quatuor oſtendent Obſervationes. Earum prima confirmare ſimul poterit quædam ex iis quæ alias (1) ſcripſi de nervi ſub ſupercilio reflexi læſionibus. Nam pro harum diverſa vi, & conditione leves interdum, & in oculo ſubſiſtentes, graviſſimæ autem aliquando, & latius diffuſæ convulſiones oriuntur. Ad leves illas ex parte aliqua fortaſſe attinet is quem alias memoravi, Coacarum locus (2), *viſus obſcuratur in vulneribus incuſſis in ſupercilium, & paulo altius*; ad graviſſimas autem, ut puto, Lanciſii verba, alias (3) producta, *vulnera iis locis periculoſiora ſolere accidere*, eodemque ex parte ſaltem attinuiſſe, crediderim, ut convulſionem faciei in Viro cujus vulnus ad ſupercilium ſupra (4) deſcriptum eſt, ita & multo latius diffuſas, vehementiſſimaſque convulſiones quæ vulnus eidem inflictum loco in eo de quo protinus dicam, ſunt conſecutæ.

17. JUVENIS annorum viginti ſex, lapide ab inimico conjecto, ſauciatur ad dexteram ſupercilii ſiniſtri partem. Illico quidem cadit; ſed continuo ſurgit, & vegetus hoſtem inſequitur. Poſtmodum eodem animi vigore ad S. Mariæ de Vita Noſocomium ſe confert. Ubi, poſtquam debita applicata remedia fuerant, neceſſe fuit quaſi cogere ut remaneret, quippe qui ejuſmodi vulnus parvi pendebat. Illo ipſo die Quartanæ febris intermittentis, qua tum forte implicitus erat, paroxyſmus expectabatur: qui & affuit: ſed febris continua facta eſt cum pulſu magno & vehementi, capitiſque dolore non modico. Febri circa diem ſeptimum ſe comitem addidit delirium cum motibus convulſivis nonnullis. Prope undecimum una, aut altera febrilis acceſſio ingruit cum peculiari rigore. Ceſſat tandem delirium: & homo ſoporoſus jacet, niſi quod convulſivis motibus concutitur. Quin noctu animadvertiſſe pluries ſe, dicebant adſtantes, elato capite, & ambabus conſtrictis manibus, niſu quaſi incredibili e lecto elevatum: quibus deſinentibus motibus, mortui inſtar jaceret. Manus tamen dextera per duos ante obitum dies paralytica fuit, quod ad motum attinebat; nam quod ad ſenſum, non erat hoc prorſus deſtituta; octo autem poſt horis dexter quoque pes debilius moveri cœpit. Sed jam ante hos dies laborioſa facta reſpiratione, tandem decimo quarto exeunte mortuus eſt. VULNUS exterius perluſtrando, parvus ad latus ejus ſiniſtrum abſceſſus animadvertitur, cujus pars ſaniei inter muſculos, & cutem aurem verſus prorepſerat. Sed os, vulneri ſubjectum, fiſſum erat, eique reſpondens Dura meninx leviter læſa: anterior autem pars cranii ab eodem, id eſt ſiniſtro latere, pure inter Duram, & Piam meningem concluſo replebatur. Quod pus ſubjecta cerebri ſubſtantia videbatur imbibiſſe; eodem enim erat colore; ſed ſuperficie tenus. Cætera ſana, niſi quod aliquantum ſeri ad cerebri baſim inventum eſt. Thorace aperto, in pulmonibus varia hic illic tubercula reperta ſunt duriuſcula: quorum nonnulla inciſa, ſinceram ſaniem emittebant; reliqua, necdum ſuppurati, glanduloſi corporis firmitudinem referebant.

18. PUER annorum circiter tredecim ictu lapidis vulneratur in dextera ſincipitis parte ſupra muſculum Temporalem. Cadit illico cum ſenſuum internorum obſcuratione: & vomit. Defertur in idem Noſocomium: neque ad diem uſque decimum quartum febre corripitur. Hac accedente, per vulnus multum ſaniei; per os purulentæ materiæ aliquantum, ſpuendo, ejicit. Circa diem decimum ſupervenit delirium; circa decimum quinctum mors. A CRANIO cutem ſeparando, circa ipſum, & pericranium parvi ſunt abſceſſus animadverſi: qui nullam, quæ ſub ſenſum quidem caderet, cum vulnere communicationem habebant. Sub vulnere autem os fractum, atque depreſſum, arcte adhærebat Duræ meningi, cui & nonnullas ſui acuminatas particulas infigebat. Laceratio tamen ejuſdem meningis ſub ſenſum non ve-

(1) Epiſt. Anat. 18. n. 7. (2) n. 3. apud Marinell.
(3) Epiſt. Anat. 18. n. 7. in fin.

veniebat, ut neque ulla cerebri læſio, ſi unam aut alteram ſeri unciam excipias, quæ, dum cerebrum eximebatur, per Infundibulum prodiit. Thorace recluſo, pulmones valde rubentes, parvique in his abſceſſus pure pleni reperti ſunt.

19. JUVENIS in ſincipitis latere ſiniſtro lapide ictus, concidit. Per ſe tamen in Noſocomium venit S. Mariæ de Morte. Nulla erant ſymptomata. Viginti circiter exactis diebus, cum jam multum ſibi in alimentis indulſiſſet, febris acceſſit horrifica, quæ pluries recurrendo, ægrum torquebat. A qua etſi liberatus eſt; detecto tamen in vulnere oſſi nunquam quoad vixit, induci cicatrix potuit. Poſt eas febres tuſſis ingruerat, quæ ſicca diu fuit, donec biduo, aut triduo ante mortem ſputa eduxit purulenta. Gangræna interim ex longo decubitu nates occupaverat: præterque illa quæ obitum præceſſit, nocte, abſceſſus in dorſo ingens eſt animadverſus: qui per ſe diſruptus magnam puris copiam effudit. Itaque, ſine ulla capitis actionum læſione, ſecundo ſuperato menſe, interiit. CADAVER & ab longo ejuſmodi morbo, & a mora, quia non niſi poſt aliquot a morte dies ſecare licuit, graviſſime olens, diligenter tamen diſſectum eſt. Capitis integumentis amotis, ad ſuperius vulneris latus disjunctio conſpecta eſt Sagittalis futuræ: os autem ſincipitis qua portione ſemper detectum fuerat, illæſum; ſed in cæteris partibus hic illic carie eroſum, præſertim vero prope futuram Squamoſam, ubi totam illius craſſitudinem caries perforaverat. Dura tamen, ei oſſi ſubjecta, meninx intacta fuit, niſi quod ad ſublividum vergebat colorem, & quaſdam oſſeas particulas ſibi adhærentes oſtendebat; ab interiore autem facie ſub ipſó vulneris loco annexum ſibi abſceſſum habebat, in excavata cerebri ſubſtantia conditum, parvum tamen, vix ut minorem avellanam continere potuiſſet: ex quo, dum ea meninx a cerebro divelleretur, pus craſſum, & viride prodiit. In cerebri diſſectione ſerum, ſed paucum, in cranii baſi animadverſum eſt. Thorace aperto, pulmones inventi ſunt parvis abſceſſibus multis, ac variis excavati: quorum nonnulli a tuberculi natura ad abſceſſus conditionem vergentes, nondum perfectam continebant ſaniem, ſed dumtaxat mutari in fluidam ſanioſam materiam incipiebant. Pericardium multam aquam; cor nullam polypoſam concretionem habebat. Inquirere tandem placuit, num ad ingens cavum abſceſſus illius qui in dorſo erat, ullus per muſculorum interſtitia pateret aditus, per quem materia a capite illuc defluere potuiſſet. Verum hujus rei indicium nullum repertum eſt, cum interpoſitæ partes, externæ præſertim, ſanæ eſſent. Muſculi autem paſſim in hoc cadavere pallidi, & qui Abdominis vocantur, lividi erant.

20. VIRO annos nato quinquaginta, baculo pars ſincipitis ſiniſtra percutitur, nullo vulnus conſequente ſymptomate. Venit per ſe ad Noſocomium: ubi a peritis Chirurgis nulla eſſe, niſi externa, læſio cenſetur: feliciterque uſque ad decimum quartum diem, ne uno quidem ſe prodente ſymptomate, procedit curatio. Sed eo ipſo die febris invadit cum rigore, & ad ventrem dolore. Item inſequentibus diebus reſpirationis difficultas accedit cum ſenſu ponderis, tuſſi, & purulenta excreatione. Mors denique circa vigeſimum ſecundum diem. IN CAPITE cum præter eam quæ exterius apparebat, læſionem, nulla in cranio, nulla in cerebro, niſi quod paululum ſeri in hujus diſſectione emanavit, uſquam deprehendi potuiſſet; recluſus eſt Thorax. Cujus utrumque cavum pure plenum; pulmones autem, quamvis a coſtis ſoluti, pluribus diſtincti tuberculis inventi ſunt, quorum aliqua jam ſuppurata, ſaniem inciſa emittebant. In pericardio vix aquæ veſtigium. In cordis ambobus ventriculis polypoſæ concretiones, in dextero major, in ſiniſtro autem minor. Ventre denique aperto, in hepatis parte dextera crebra tubercula conſpecta ſunt, & in his nonnulla quæ jam pervenerant ad ſuppurationem.

21. Vides, ut propriis Obſervationibus adductus Valſalva ſit ad ſcribendum (1), in capitis vulneribus affici aliquando thoracis

(1) ſupra, n. 15. in fin.

racis viſcera: quanquam adduci poterat & alienis. Nicolaus enim Maſſa (1) conſpexerat jam A. 1533. præſente Victore Trincavella cum aliis doctiſſimis Viris, ea quæ cum extare haud videam non modo hic in Sepulchreto, ſed neque apud ullos, quod meminerim, qui de rebus ejuſmodi egerunt, Scriptores; preſſe hic tibi commemorabo. Quidam ex vulnere inflicto dexteræ capitis parti prope Sagittalem ſuturam, cum meningum inciſione, mortuus erat delirans, & paralyticus; quod ut plurimum, inquit, fieri ſolet; eo corporis latere quod vulneri opponebatur. In capite duo inventa ſunt apoſtemata quorum pus erat laudabile, alterum in cerebello poſteriore. In Thorace autem ſanies multa & mala deprehenſa eſt intra ſiniſtri pulmonis ulcus, cujus cavum majus erat dimidiato cortice ovi gallinacei. Fuit & ſanies manifeſta in ſiniſtræ cordis auriculæ facie exteriore, quæ tota erat exulcerata. Sed in ventriculo etiam cordis dextero in columna carnea apoſtema erat notabile, aſcendens uſque ad unam ex valvulis, ipſam quoque tumore notabili, & *apoſtemoſo* tumentem. Et ne forte credas, hæc thoracis apoſtemata ante vulnus jam fuiſſe; teſtatur Maſſa, notum ſibi fuiſſe hominem, neque unquam de ullo dolore conqueſtum, neque tuſſi vexatum vel poſtquam vulneratus jacebat, &c. Ad hanc addendæ ſunt Marchetti noſtri Obſervationes (2). Quæ cum multo notiores ſint, atque adeo in Sepulchretum (3) relatæ; videre ibi poteris, quam ſæpe in capitis vulneribus eroſos pulmones, & pleuram invenerit, dimidiumque thoracis caveæ pure refertum, arguatque eos qui non a capitis vulnere hoc deducant. Ipſe enim ob prævios colli dolores parte præſertim poſtica, & laterali, materiam purulentam ex vulnere in cavum thoracis deſcendere, non dubitabat. Quam tamen viam per Valſalvæ in Juvene (4) Obſervationem vidiſti ne ad dorſi quidem abſceſſum confirmari potuiſſe.

22. Habes igitur alios præter Valſalvam qui in capitis vulneribus pus interdum in tra thoracem invenerint. Sunt & qui i ventre, ut idem Marchettus (5), qui lie nis etiam labem deprehendit, & puruler tas puſtulas; ut alii, quantum in Sepu chreto (6) referri video, qui in ventricu lum quoque, inteſtina, & meſenteriur translata ajunt apoſtemata. Sed cum iiden & Marchettus, & Bohnius (7), qui prc miſcue pleuram quoque, pulmones, lie nem nominant, jecur non omittant; tur plerique alii viſcus hoc unum memoran in quod ex ſauciato capite pus traducatu Idque ex hiſtoriis omnibus, & Scholiis co gnoſces quæ ſub Obſervatione XVI. in Se pulchreto ipſo proponuntur. Neque enir officiet tibi operarum incuria (8), *Apoſte ma in capite*, aut *vulneribus Hepatis* pr *Apoſtema in hepate*, & *vulneribus Capit* ſcribentium. Illud fortaſſe potius officeret ut Ballonium crederes quod de abſceſſ ſcripſit in concava jecinoris parte obſer vato, id tanquam ſibi certum propoſuiſſe quando inſpecta illa unde is locus acceptu eſt, Appendice ad libellum de Convulſio nibus, non ea leguntur quæ in Sepulchre to (9), *atque id a pleriſque Chirurgis ob ſervatum eſſe*, *ſcio*; ſed hæc, *An id fiat eveniatque*, *neſcio*, *ſed tamen a pleriſqu Chirurgis id obſervatum eſſe*, *audivi*. *Se ſi fiat*, *qua ratione contingat*, *& an ſit ve riſimile id fieri poſſe*, *porro quæſtione di gnum erit*. Cavebis igitur, ne Ballonium inter hujus apoſtematis Obſervatores po nas, qui inter Explicatores ponendus eſt ut contra a quodam non inter Explicato res, ſed inter Obſervatores referendi eran nonnulli, qui Obſervationis teſtes dumta xat fuerunt. Sed multo magis cavebis, forte rem explicare aveas, ne ponas quid quam cum Obſervationibus non conſen tiens, quaſi in pleriſque, aut fere ſempe aut, quod ponere Barbettus (10) non du bitat, in *ſolum hepar* e capite pus tran ferretur. Vidiſti enim qui etiam in cor pulmones, lienem translatum conſpexerin quod ultimum viſcus ſcribi ab illo miror non dico in his caſibus, ſed in univerſur

rari

(1) lib. Introd. Anat. c. 28. (2) Obſ. Med. Chir. 15. (3) Schol. ad §. 2. Obſ. 16. (4) ſupra, n. 19. (5) Schol. cit. (6) Obſ. 5. §. 4. (7) De Renunc. Vuln. S. 1. (8) §. 1. & 3. (9) §. 4. (10)

cariſſime in cadaveribus male conſtitutum deprehendi. Verum ad hæc ſæpe cogit major in explicandis, quam in obſervandis quibuſdam rebus ſolicitudo. Quo magis inter eos qui de his poſtea ſcripſerunt, laudandus eſt Cl. Molinellius (1), qui, ut par eſt, rem ſibi prius accurate obſervandam, quam explicandam eſſe, cenſuit; viditque interdum pus in alias quidem partes, ſed non in jecur; in non paucis autem neque in hoc, neque in illas translatum; in aliis vero in jecur utique, ſed non ſecus a vulneratis, aut exulceratis aliis partibus quam a capite. A quo ut magis intelligas non ſæpe adeo in jecur traduci; ſic habeto necdum accidiſſe mihi, quod meminerim, ut id viderem; Valſalvæ autem in tot diſſectionibus vix ſemel, idque cum in pulmones quoque, plurimumque in ipſas thoracis caveas eſſet translatum. Fieri tamen poteſt, ut aliquando ideo non viderit, quod non quæſiverit, & nominatim in eo Adoleſcente (2) cujus facies ante mortem facta erat flava, cadaver autem univerſum icterici videbatur; nam & in Sepulchreto (3) exemplum habes morbi regii cum duritie, & dolore in regione hepatis, hujuſque putredine, capitis vulnus conſecuti. Sed ob eam ipſam quam Valſalva animadvertit, flavedinem, non facile creditu eſt, quomodo jecur ſe habere, non quæſiviſſe: & tametſi in iis præſertim quibus iſta, aliaque læſi hepatis indicia ſint, vulnus autem capitis ſiccum fiat, aut repente, & præter rationem minus det puris, ſuſpicari licet, plurimis, quas legi, Obſervationibus confirmantibus, pus in jecur eſſe tranſvectum; res tamen pro certa non eſt prædicenda. Subeſſe enim nonnunquam poteſt aliqua ſignorum fallacia, ſive hæc multa occurrant, ſive etiam omnia.

23. Nam ſi Molinellii (4) Obſervationem legas in Viro cui ſimul atque ſanies manare deſierat e capitis vulnere, tumere cœperat, & intendi abdomen, nec vitium tamen in jecinore erat ullum, ſed inteſtinorum ſuperficiem quædam quaſi ulcuſcula fœdabant cum multa ſanie, & quamplurimis disjectis huc illucque tuberculis; facile intelliges, ſi vitia hæc eam potiſſimum obſediſſent quæ jecur proxime ſubjecta contingit, inteſtini Coli partem; futurum fuiſſe, ut complura traducti in jecur puris, fallacia tamen, conveniſſent indicia: Quin etiam fieri aliquando poteſt, ut conveniant univerſa, & nihilominus fallatur is qui pus in jecinore prædicat inventum iri. Fac enim relegas quas tibi noviſſime deſcripſi, Valſalvæ Obſervationes. Nempe tubercula plerumque invenies ſive in pulmonibus, ſive in ipſo etiam jecore non omnia fuiſſe ſuppurata, quin plura interdum (5) glanduloſi corporis firmitudinem adhuc referentia. Quid? ſi ægro moriente, necdum ulla eſſent quæ pus habere inciperent. Videtur autem ſecundum eas Obſervationes, quibuſcum, ut puto, Molinellii conjungi poteſt Obſervatio, pus in viſcera aliunde invectum, non puris forma ſemper deponi, ſed haud raro ſaltem nonnullas ejus particulas cum ſanguine permiſtas, & prorſus disjunctas, in anguſtiis quibuſdam, fortaſſe glandularum lymphaticarum, hærere, eaſque, ut in venereorum bubonum productione fit, obſtruendo, aut irritando, eoque humores prætérituros retinendo diſtendere, & multo copioſioris quam quod advectum eſt, puris generationi, a rigoribus illis, & horroribus (6) ſignificatæ, cauſam præbere. Qua ratione illud quoque intelligitur, quomodo multo plus puris in viſceribus, & caveis corporis ſæpe deprehendatur, quam modicum vulnus dare potuiſſet. Quo autem modo non paucæ ſolum, ſed & quamplurimæ interdum purulentæ particulæ non tantum ex capitis; ſed & partium aliarum vulneribus, ulceribus, abſceſſibus alio tranſeant, ut cum ex pleuriticorum pulmonibus, imo ex artubus ſuppuratis ad inteſtinorum, aut renum vias pus nonnunquam tam manifeſto traducitur, ut tandiu fæces, & urinæ purulentæ ſint, cum ex artubus nihil effluit, & viciſſim tandiu pura illa excrementa, cum hi pure

(1) Comment. de Bonon. Sc. Inſt. T. 2. P. 1. inter Medica. (2) ſupra n. 14.
(3) Obſ. 16. §. 5. (4) loco paulo ante indicato. (5) n. 17.
(6) ſupra n. 17. 19. 20.

re manant, & ſanie, quæ Paræi (1) Obſervatio fuit; ſatis hæc circumitio ſanguinis docet (*), quæ alteram quoque ejuſdem (2), atque; ut alias aliorum omittam; præclaram, nuper ab experientiſſimo Benevolo (3) additam Obſervationem illuſtrat. His autem explicationibus non eſt locus, ſiquando, fatiſcentibus naturæ viribus, vulnus ſiccatur: quod commemoro, ut hujus quoque, inter ſuperiora propoſiti, indicii fallaciam caveas.

24. Quas noviſſime produxi, Valſalvæ quatuor Obſervationes; ſi unam excipias quæ, ut ante illas prolatæ, nullam offert cranii læſionem ad interiora pertinentem; ipſum aut laxatum, aut depreſſum, aut fiſſum, fractum, eroſum exhibent. Pergamus igitur alias deſcribere ſpectantes ad ſingula iſta læſionum genera.

25. MULIER quinquaginta annorum dum in ripa fluminis induſia lavat, baculo ab alia muliere in dextera parte capitis a tergo percuſſa, in aquam cadit. Cito extracta, quodammodo ſtupida jacet. Diſcuſſo autem ſtupore, cum ſymptoma nullum appareret, ſpeſque in dies magis confirmari videretur; ecce circa diem decimum quartum febris ingruit cum rigore: qua ex febre obiit circa vigeſimum ſecundum. CRANIO integumentis ſpoliato, animadverſum eſt, pone aurem dexteram, qua icta fuerat, Lambdoidis ſuturæ dentes inter ſe eſſe disjunctos, ex eorumque interſtitiis levi preſſione tantillum ſeroſi humoris prodire. Intra cranium autem ad eundem locum paululum ſanguinis ſtagnabat. Cæterum omnino ſanum cerebrum fuit.

26. JUVENIS baculo percuſſus ad Sagittalem ſuturam prope Coronalem, ſex, ſeptemve dies tranſegit ſine ullo ſymptomate, ut non decumberet, ſed per Noſocomium ambularet. Verum circa ſeptimum diem vulnus multum fœtet: uno autem die, aut altero interjecto, oræ vulneris intumeſcunt: & quidam ad guttur ardor percipitur. Poſtmodum febris cum rigore invadit: invadunt & motus convulſivi: mors denique ineunte die decimo tertio. CRANIUM intus, extraqu ſpectatum, nullam prorſus læſionem oſten dit, niſi quod ſutura, qua vulneri ſubje cta fuerat, flexuoſam lineolam, inter ſuo denticulos intercurrentem, ſubfuſco quo dam colore evidentiorem habebat. Ad pſum autem ſuturæ latus nonnulla Dur meningis portio cranio peculiari quodan modo adhærebat: quæ facile tamen ſepa rata, vix aliquod exhibuit indicium ſa niei, ſuperficie tenus ſibi inhærentis. Pi autem ſubjecta meninx pallida erat. Præ ter hæc, nihil adnotatum eſt; nam cæte ra, ut totum cerebrum, ſecundum natu ram ſe habebant.

27. VIR annos amplius triginta natu contundente ferro ad ſiniſtram ſuperioren Lambdoidis ſuturæ partem percuſſus, dur rure, ubi erat, Bononiam redit, concidi quidem; ſed illico ſurgit; atque iter con tinuo perſequens paſſuum ter millium, i Noſocomium ſe recipit. Cum ibi decum beret, animadverſum eſt, vulnus haud ſa tis laudabili colore eſſe, & aliquot inter jectis diebus, abſceſſum ad ejus latus pro duci: quo poſtea ex arte aperto, breviqu purgato, melius procedere vulneris cura tio viſa eſt. Sed multis in cibo admiſſi erroribus, jamque aliquot febris acceſſio nibus prægreſſis ex improviſo circa unde cimum diem graviſſima epileptica convul ſio ingruit: qua remiſſa, non tamen æge loquitur: etſi quæ alii loquuntur, ſe in telligere, ſignificat. Poſt hæc in ſiniſtr corporis parte convulſivi adnotantur mo tus; in dextera autem paralyſis; faciei ri ſum quaſi ſardonium interdum repræſen tante. Naturalis interea pulſus erat: qu poſtea celeri, turgente, & impetuoſ facto paucis poſt diebus mors ſecut eſt die undevigeſimo. A CA PITE cutem detrahendo, ſub hac a ſi niſtris, pluribus in locis, quamvis lon ge etiam a vulnere diſſitis, pus ſtagnan invenitur: quo os temporis ſuperficie te nus eroſum fuerat. Porro Lambdoides ſu tura, qua vulneri ſubjecta erat, dent inter ſe disjunctos. Dura autem menin colorem quaſi cinereum oſtendit, quem pur

[1] Oper. l. 16. c. 49. [*] Vid. etiam Epiſt. 25. n. 20. [2] l. 10. c. 12.
[3] Obſerv. 22.

pure contraxerat inter ſe, Piamque collecto. Pars ejus puris, quaſi glutinis craſſi inſtar, Piæ meningi adhærebat; reliqua pars fluida erat, quæ vix ſemunciam æquabat. Huic Piæ meningis portioni ſubjecta cerebri portio duorum circiter tranſverſorum digitorum tum longitudine, tum latitudine, unius autem profunditate ad ſublividum inclinabat colorem. Cæterum reliquæ totius cerebri partes ſanæ fuerunt, ſi paucum ſerum excipias, quod & in ventriculis inventum eſt, & ad initium Spinalis medullæ.

28. SENEX annorum ſexaginta ab alto cadens, ſub Lambdoidis futuræ angulo caput allidit. Primum ſemimortuus jacet. Dein tandem ad ſe rediens, de læſæ partis dolore conqueritur: quo perſtante, non tamen decubuit, donec quarto, aut quinto die in S. Mariæ de Vita Noſocomium ſe contulit. Ibi non modo ſpecilli in vulneris exploratione, ſed ne goſſypii quidem in deterſione contactum ferre ſine multo dolore poteſt. Circa diem ſeptimum paralyſi corripitur brachii ſiniſtri: cui, vena ſecta, motus, ſed non omnino, reſtituitur. Hic æger ad diem uſque vixit vigeſimum tertium, quo ſoporoſus interiit.

DUM CALVARIA ſecabatur circa tempus dexterum, pus ex illius cavo emanavit: quod & in vulneris loco conſpectum fuerat, dum caput contrectaretur. Quo loco nulla cranii læſio inventa eſt præter Lambdoidis futuræ disjunctionem. Cerebrum ibi ad latus dexterum ulcus habuit duos tranſverſos digitos profundum, a ſanie facile ſic excavatum. In vicino autem ſiniſtro latere colore erat ſubpallido. Inter Craſſam meningem, & Tenuem, totum anteriorem lobum dexterum contegentes, pus continebatur non multum, cujus colore ambæ ibidem meninges infectæ erant. In cerebri ventriculis, & ad initium tubi vertebrarum parva limpidi ſeri portio ſtagnabat.

29. Repentina futurarum disjunctio, ſi cauſam attendas; ſine aliqua cerebri concuſſione eſſe non poteſt: ſi effectum; non ſine violenta Craſſæ meningis, illic magis adhærentis, diſtractione, & annectentium fibrillarum, ac vaſculorum laceratione. Accedit huc puri ex vulnere in cranii cavum ſic minus difficilis parata via. Non igitur mirandum eſt in his quatuor, & in alia pariter quæ ſupra (1) deſcripta fuerat, Valſalvæ Obſervationibus, ubi ſuturæ alicujus disjunctio fuit, ægros interiiſſe, citius quidem, aut ſerius, & levioribus, aut gravioribus affectos malis pro varia tum cujuſque diſpoſitione, tum aliarum, quæ notæ omnes eſſe non poſſunt, circumſtantiarum conditione. De paralyſi autem oppoſitum vulneri, aut læſioni latus occupante; quoniam ut in duobus ægris ultimis, ſic in aliis quoque de quibus infra ſcribetur, adnotata eſt; inferius (2) aliqua attingemus. Nunc a laxato cranio ad depreſſum veniamus.

30. HERBARIUS quidem in fronte prope Coronalem futuram nonnihil ad lævam ferro percutitur ad contundendum aliquanto magis, quam ad incidendum idoneo. Ab ictu leve animi defectionis initium ſentit. Cum ſe in Noſcomium contuliſſet paulo ante memoratum; ad undecimum uſque diem non modo nullum infelicis exitus indicium fuit; ſed omnia felicem portendere videbantur. Verum illo ipſo die vehemens febris hominem corripit cum rigore, & multæ bilis vomitu, ad veſperam iterato. Quæ ad eundem modum quotidie reverſa eſt, donec decimo quarto ab ictu die, & ante proximum plenilunium quarto, aere ad auſtrinam conſtitutionem vergente, primum quidem eſt hebes factus, ſic tamen ut interrogantibus prompte reſponderet: paucas autem poſt horas, dum ſe a dextero in ſiniſtrum converteret latus, omnibus tum externis, tum internis orbatus ſenſibus, & difficili preſſus eſt reſpiratione: quæ licet poſtea ad naturalem accederet; tamen iterum laborioſa rediit: & ſic brevi, eodem quem diximus, die mors ingruit. OS frontis eo qui indicatus eſt, loco erat leviter depreſſum, interius autem demiſſa ſquama quæ inæquali & acuminato margine ad dextram vergebat, Duram meningem a dextris læſerat, ut inter ipſam, & Piam pus ſtagnaret, quod a vertice quaſi ad baſim

(1) n. 19. (2) n. 46. & ſeqq.

baſim uſque cerebri, & ad cerebelli fines ab dextero eodem latere inundaverat. Pia autem meninx, puri ſuppoſita, aliquanto craſſior facta, & cerebro facile ſeparabatur: quod ibidem ad cinereum colorem, ejus de quo dictum eſt, puris non abſimilem, inclinabat. Porro cerebrum anguſtiori intra cranium ſpatio claudebatur.

31. De arctiori intra cranium ſpatio, ejuſque cauſis, quas inter eſſe vidimus qui plenilunium reponant, & quibus auſtrina conſtitutio expandens ſanguinem, addenda eſt, quorum utrumque in hiſtoria hac commemoravit Valſalva, ſcis, a me ſupra (1) eſſe ſcriptum. Quod vero apoplexia, ut tot alios, quemadmodum in Epiſtolis Anatomicis (2) indicatum eſt, hominem prehenderit, dum ſe a dextero in ſiniſtrum converteret latus, hic ea eſſe cauſa potuit quod puris copia quæ a dextris erat, ſic totum factum ſibi ſubjectum cerebrum; tanto periculoſius compreſſerit, quanto jam magis ob anguſtius ſpatium intra calvariam compreſſum erat.

32. VIR annorum quinquaginta cæſim in ſincipite vulneratus, illico vomuit. In idem Noſocomium excipitur, ubi ſub vulnere os ita depreſſum animadvertitur, nulla ut arte retrahi poſſit. Vulnus principio non dolebat: poſt dies autem aliquot formicationis ſenſu afficiebatur. Ad quem cum motus convulſivi toto corpore acceſſiſſent; ineunte undecimo die vita cum morte eſt commutata. OSSIS illa portio quæ ab reliquo, percuſſionis vi receſſerat, valide adhærebat Duræ meningi, ibi leviter inflammatæ. Inter hanc, & Piam erat humor craſſitie, & colore ſero ſimilis. Præter quæ intra cranium nihil adnotatione dignum inventum eſt.

33. MULIER eadem circiter ætate, contundente quodam corpore vulneratur ſupra ſiniſtrum ſupercilium. Ab ictu vomit, & ſtupida fit. Stupor tamen poſt aliquod tempus diſcutitur, reſque feliciter procedere Chirurgo videtur, donec elapſo decimo die, dolore ſiniſtræ auris corripitur cum horrore, & frigore, quod calor excipit. Tandem accedentibus totius corporis convulſionibus, intra paucos obit dies. OS ictui ſubjectum acuminata lamina cerebrum vulneraverat: quod propterea ſanioſum ibi erat, & corruptum. Sed quanquam vitium altius deſcenderat; ventriculos tamen non attingebat. Pars ſaniei ab baſim cerebri circa nonnulla nervorum Paria defluxerat.

34. MULIERI annorum triginta caput pluribus lapidibus percuſſum fuerat, languore illico, & vomitu per plures dies conſequente. Vulnus tamen exitum non infelicem ſpondere videbatur. Verum circa diem decimum, febre cum frigore ſuperveniente, arens, & pallidum factum eſt. His acceſſit delirium, quod in ſoporoſam affectionem ſenſim degeneravit. Hæc ægram denique ſuſtulit circa diem vigeſimum primum. IN CRANII dextera quidem parte fiſſura deprehenſa eſt digitos quatuor tranſverſos longa; cerebri tamen ea portio quæ fiſſuræ ſubjiciebatur, nulla erat læſione affecta. A ſiniſtris vero, ubi exterius ingens apparebat contuſio, non modo fiſſum erat cranium fiſſura ducta in modum circuli, cujus diameter ſemunciam Bononienſem æquabat; ſed etiam nonnihil ibi depreſſum: quin ab depreſſa illa portione acuminata lamina introrſum receſſerat, Craſſamque meningem ſauciaverat. Itaque huic meningi ibidem purulenta adhærebat materia, & ſubjectum cerebrum morbidum erat ad tres digitos tum in longitudinem, tum in latitudinem, ad duos autem in altitudinem; ut læſio ad ventriculos non perveniret.

35. VIR ætatis conſiſtentis in ſincipitis parte dextera contundente inſtrumento ictus, nullo prorſus affectus ſymptomate, ſuis ipſe pedibus venit in ſæpius memoratum Noſocomium, in eoque decubuit. Duabus exactis horis, balbutire cœpit: & poſt alias paucas horas paralyſi in tota ſiniſtra corporis parte correptus eſt. Siniſtrum tamen oculum, cum balbutiendo ad interrogata reſponderet, exacte aperiebat; dexterum ſemiclauſum habebat. Sed & dexteram partem corporis ſine peculiari conatu movere non poterat. Duobus, aut tribus ab accepto vulnere exactis diebus, deliravit. Tandem ſoporoſus factus, die quin-

(1) n. 10. (2) XIII. n. 24.

quinćto obiit. CAPUT hujus quidem hominis Valſalva, gravioribus occupatus negotiis, diſſecare ipſe non potuit. Tamen quæ ab Amicis qui diſſecuerant, relata ſunt, Petro Molinellio, & Joanne Antonio Guicciardino, adnotare non omiſit. Fractum erat cranium ſic, ut duo magna ejus fragmenta, quaſi facto angulo introrſum contruſa, non parvo illato meningibus vulnere, ipſique cerebro, in hujus ſubſtantiam ad duos propemodum tranſverſos digitos penetraſſent. Erat in eo cerebri vulnere concretus ſanguis, & ſanguine vaſa quoque majorem in modum turgebant. Dum cerebrum e cranio eximebatur, aliqua ſeri portio prodierat.

36. Quod acervatim tot Obſervationes huc congeram, non tam brevitatis cauſa facio, cum reſtent non paucæ quas adjiciam, quam ne crebrius eaſdem repetam animadverſiones. Quæ enim in quavis illarum videbuntur digna quæ magis attendantur, infra ſuis quoque locis commemorabo. Interea autem non ſubſiſtamus. Sed quod in depreſſi cranii exemplis fecimus, alias porro fracti, fiſſive Obſervationes ſubjiciamus.

37. FŒMINA quinquaginta annos nata, e ſcala præceps in terram cadit. Vulnus ſupra oculum ſiniſtrum apparet: tumida eſt, & pallida facies: livida tempora: ex ore ſanguis exit. Nihil mulier intelligit, nihil ſentit, nihil, ſi manum dexteram excipias, movet, eamque pauliſper dumtaxat, leviter, ac debiliter. Hora moritur a lapſu decima quincta.

SINCIPITIS externa rubebant integumenta. In oſſe, partem orbitæ ſiniſtri oculi ſuperiorem faciente, plures erant fracturæ. A latere dextero arteria quæ per Craſſam meningem diducitur, lacerata, ſanguinem effuderat: cujus coagulati unciæ circiter duæ inter eam meningem, & os Petroſum conſpiciebantur. Is ſanguis ita concretus reſpondentem cerebri partem læſerat, ut quaſi eroſæ inſtar appareret.

38. SENEX annos natus ſexaginta, ab hirco impetitus, in terram cadens, partem capitis ſiniſtram allidit. Vix loquitur: vomit: ore ſanguinem ejicit: nullum ſenſuum internorum præbet indicium, manus convulſivis motibus agitantur: facies rubet: itaque poſt biduum moritur.

CAPITIS læſio circa ſuperiorem marginem Temporalis muſculi ſiniſtri videbatur exterius levis. Sed cute ſublata, is muſculus totus inventus eſt ſanguine ſuffuſus: recluſoque cranio, non parva ſanguinis grumoſi copia, Craſſæ meningi qua eidem reſpondebat muſculo, adeo tenaciter adhærentis, ut ipſi connatus videretur. Erat autem ibidem cranii fractura, cum interiorum vaſorum diſruptione. Verum cum eidem meningi, qua dextero etiam Temporali muſculo reſpondebat copia vel major ejuſdemmodi ſanguinis adhæreret, neque hic ulla ratione a ſiniſtra parte illuc perveniſſe poſſet, nulla autem cranii fractura a dextris ſe proderet; valde ea res Valſalvæ animum ſuſpenſum tenuit. Nam etſi poſtmodum cum oſſeam interioris auris fabricam, in qua totus erat, examinaturus, in dexteram illam hujus cranii partem ſcalprum malleo adegiſſet, fiſſura ipſi in conſpectum ſe dedit; dubius tamen fuit; malleo hæc, an illi a caſu percuſſioni deberetur. Quod reliquum eſt, totum cerebrum, ſi paulum excipias ſeri quod in ventriculis fuit, ſecundum naturam ſe habuit.

39. VIR annorum quinquaginta lapide percutitur ad medium ferme ſupercilium ſiniſtrum, qua nervus ex orbita egreditur. Multis ab ictu elapſis horis in Noſocomium ſæpius nominatum defertur, ubi vinculis in lecto retineri neceſſe fuit ob immanes convulſivos univerſi corporis motus. Clauſi erant oculi: mentis actiones feriabantur. Denique trigeſima ſexta ab ictu exacta hora, cum harum ultima illi conquieviſſent motus, interiit.

CRANII portiones plures ſupra orbitam fractæ erant: quarum una acuta Duram meningem pungebat, ibi propterea inflammatam. Quin rima etiam reperta eſt in oppoſito, id eſt dextro latere ea ipſa parte quæ fractæ a ſiniſtris reſpondebat. In cerebro ſerum eſt inventum quodammodo ſanioſum. Cæterum cum alias quoque caput hujus viri fuiſſet ſauciatum; videre ibi licuit unde tum ablata pars cranii fuerat, craſſam quandam membranam quæ oſſis penſabat vicem. Huic membranæ Dura meninx valide adhærebat.

40. Præter hoc ultimum, quod cum obſervatis olim a Berengario (1) apprime videbis convenire, & præter id quod ad nervum attinet ſub ſupercilio reflexum, cujus læſionem gravibus ipſam quoque excipi convulſionibus, ſupra (2) indicatum eſt, habet hæc Obſervatio duo alia in quibus pauliſper ſubſiſtamus. Quorum tamen alterum infra (3) commodius attingemus. Alterum autem ad celebrem illam controverſiam attinet de Contrafiſſura. A qua agnoſcenda pleroſque olim ratio abduxit, infirma tamen, quippe ab ea pendens futurarum cranii utilitate, quam duce Galeno (4) ſtatuebant, quaſi creatæ eſſent ad progreſſum fracturæ inhibendum; cum æque ac nobis (5), ſatis omnibus notæ eſſe poſſint fiſſuræ quæ ab uno calvariæ oſſe in aliud, imo in alia haud rariſſime ſe producunt. Obſtabat pariter difficultas in re, ſi verum fateri volumus, non ita plane, & perſpicue, ut acquieſcere omnes poſſent, per rationes quaſdam, & ſimilitudines explicanda. Verum etſi necdum prolatæ eſſent explicationes quæ nunc in Diſſertatione leguntur Georgii Wolfg. Wedelii *de Contrafiſſura* (6); non æquum tamen erat aut eſt quidquam ideo negare, quod ejus non intelligatur cauſa. Denique illud inſuper pleroſque morabatur quod præclari Anatomici, & Chirurgi, ex quibus ſatis eſt nominare Jacobum Berengarium (7), Gabrielem Falloppium (8), Joannem Baptiſtam Carcanum (9), Isbrandum Diemerbroeckium (10) in tot fracti cranii curationibus, & poſt mortem inſpectionibus (quod nominatim de Carcano dictum volo, tametſi nullam ex ejus Obſervationibus in Sepulchreto relatam video) nunquam in oppoſita ictui parte fiſſum os deprehendiſſent. Sed hinc raritatem quidem contrafiſſuræ arguere licebat; ſi modo ab aliis reapſe aliquando compertam eſſe, conſtaret, negare non licebat. Compertæ vero plures extant tum non recentes, tum etiam recentes Obſervationes: quarum cum alias iſtic habeas in Sepulchreto ſub num. non ut perperam ab operis ſcriptum eſt, V. ſed XI. (11), alias autem in Stoſchii Diſſertatione *de Reſonitu* (12); non hic memorabo. Hoc tamen admonebo, quod Paulus (13) olim indicavit, capite non una in parte percuſſo, *velut in cadendo contingit, fiſſuram calvariæ quæ citra ſolutionem continuitatis cutis contingit, poſtea abſceſſu circa ipſam facto, & hoc ſecto apparentem, putatam eſſe juxta oppoſitam plagæ partem eſſe factam*, hoc, inquam, in cujuſque Obſervationis examine caute prudenterque attendi oportere. Quapropter Falloppius (14) etſi in uno vidit os fractum in latere illi adverſo quod equi calce ictum fuerat; tamen cum eſſet ſuſpicio, ab alliſione ad ſolum fracturam illam eſſe factam, teſtari ſe non poſſe, cenſuit, contrafiſſuram vidiſſe. Non abſimilia autem & Berengarius, & Carcanus, & Diemerbroeckius de eádem ab aliis propoſita cenſuerunt: & ſæpius certe æger loqui non poteſt, aut meminiſſe, quot ictus acceperit, aut in quæ, & qua parte capitis corruerit. Illud præterea attendendum eſt, num fiſſura quæ adverſa in parte proponitur, ibi tantum ſit, an a parte evidenter percuſſa, aut ab alia huic propiore incipiens, illuc uſque producatur. Neque ſic continuata, illa proprie Contrafiſſura eſt de qua inquiritur; nam ponunt cum Celſo (15) *non ea parte, qua cutis diſciſſa eſt, rimam reperiri*; ſed *fiſſum os* fore *parte altera*. Hæc igitur ſi animadverteris; multo pauciora quam putent aliqui, invenies exempla, in quibus Contrafiſſuram agnoſcere te poſſe, credas.

41. Nec vero Contrafiſſura proprie eſt, ſiquando conſtet, unum idemque ex cranii oſſibus uno dumtaxat loco ictum accepiſſe, neque tamen ibi, ſed alibi rimam habeat: quod quidem poſſe fieri, non negabant Carcanus (16), ejuſque Præceptor Falloppius (17). Quin hic (18) ad hunç quoque mo-

[1] Tract. de Fract. Calvar. in Document. prope fin. [2] n. 16. [3] n. 48. in fin.
[4] De Uſ. part. l. 9. c. 17. [5] Epiſt. 52. n. 35. 36. [6] Sect. 1. membr. 3.
[7] Tract. cit. c. 1. & 2. [8] De Vuln. c. 12. & Expoſ. in Gal. de Off. c. 13.
[9] De Vuln. capit. Serm. 2. Lect. 6. [10] Anat. l. 9. c. 4. [11] §. 2. 5. 7. 8. 9.
[12] c. 4. [13] De Re Med. l. 6. c. 10. [14] c. 13. cit. [15] De Medic. l. 8. c. 4.
[16] Lect. 6. cit. [17] c. 12. cit. [18] Comm. in Hippocr. de Vuln. Cap. c. 14.

modum intelligi poſſe Hippocratis (1) verba, demonſtravit, quibus alii Contrafiſſuram proprie acceptam deſignari omnino crediderunt, videlicet os interdum frangi alia capitis parte quam qua vulnus eſt; nam ſi oppoſitam dumtaxat ſignificare voluiſſet, non erat certe cur magnæ calamitatis loco poneret quod continuo ſubjicit, tunc Medicum ignorare, quanam capitis parte fractura ſit; fracturæ enim exſtantibus in univerſum indiciis tunc conſtaret, eſſe in oppoſita. Non video autem, cur non abſimili ratione interpretari Celſum ad eundem modum noluerit (2). Celſus (3) enim ubi fracti cranii indicia exſtent, quæ extare, diſerte ponit, rima autem ſub vulnere non appareat, ſigna alia non quæreret partis qua fractum ſit cranium, ſi oppoſitam dumtaxat partem intellexiſſet, cum modo ſcripſit *Solet etiam evenire, ut altera parte fuerit ictus, & os altera fiderit*. Cave enim, potius quam Carcano (4), Joanni Baptiſtæ Corteſio (5) hic quidem credas, facile affirmanti, *Latinos elegantiores per alteram partem alicujus rei, ſemper oppoſitam intelligere*. Qui ſi, modo a nobis deſcripta, Celſi verba paulifper attendiſſet, ne illud quidem pauſo ante ſcripſiſſet, Celſum hoc loco non ſecundum ſuam, ſed *ſecundum vulgi opinionem loquutum fuiſſe*. Multo autem minus inter Contrafiſſuræ exempla recipienda ſunt, ut ab nonnullis factum eſt, illa in quibus aut effuſus ſanguis, aut ſanies, aut vitium quodcunque aliud quod, oſſe ibi illæſo, contigerit, intra cranii partem ictui oppoſitam inventum ſit. Quod etſi Berengarius (6), Falloppius (7), aliique in pluribus ſe deprehendiſſe, teſtantur, ſimul tamen negant, ſe Contrafiſſuram vidiſſe. Hæc enim non niſi fracto oſſe unquam eſt ab illis, & vetuſtioribus intellecta: vaſa autem quomodo ſub illæſo oſſe in adverſa parte rumpi queant, & ſuo ipſi modo explicarunt, & ex laudata Wedelii Diſſertatione (8) conjici poteſt. Itaque ſi vel ponas, nullam præter eam quæ manifeſtius videbatur, percuſſam fuiſſe calvariæ partem in eo Juvene (9), & in eo Viro (10) in quibus non ſecus atque in proxima Obſervatione dicemus, ſaniem, & noxam apparuiſſe Valſalvæ ſuperius diximus in oppoſita, aut etiam in oppoſita; habebis tamen unde rem explices, ut in Fœmina (11) pariter; quanquam in ea plures ictus ponere proclivius eſt; & in Sene (12), in quibus noviſſime ſcripſi effuſum fuiſſe ſanguinem in adverſo, aut in adverſo quoque latere. Ex iis autem quæ de Contrafiſſura perpendimus proprie, aut minus proprie accepta, facile males, in eodem Sene animadverſam in oppoſito oſſe rimam malleo anatomico, conſpectam vero in eo (13) quem continuo poſt illum deſcripſimus, hoſtili uni ictui fortaſſe tribuere, quippe non ut illam in alio, nec contiguo, ſed in uno eodemque oſſe deprehenſam.

42. VIR annos triginta natus, ex febre acuta multum delirans, per feneſtram in terram ſe dejicit, & capitis ſauciat partem ſiniſtram ſupra muſculum Temporalem. Non loquitur: facies rubet: tota corporis ſiniſtra pars immobilis jacet, niſi quod una aut altera, a caſu hora, dum vulnus tractaretur, pes leviter ſe contraxit, & mox extendit. Ad tertium uſque diem ſic vivens, fato ceſſit. TEMPORALI ſiniſtro muſculo ſuberat calvariæ fiſſura: cui tamen nulla intus quæ ſub ſenſum caderet, læſio reſpondebat. Sed in parte huic oppoſita inter Craſſam, Tenuemque meningem effuſus erat ſanguis ad uncias circiter duas; ut hemiplexiam ſiniſtri lateris ipſe faceret; non vulnus ab eodem latere, aut fractura. Cæterum ſanum fuit cerebrum totum, niſi quod omnia per Tenuem meningem repentia vaſa erant ſanguine valde turgida; & proximæ partes quadantenus inflammatæ: hæc vero ad delirium fortaſſe magis, quam ad percuſſionem attinebant.

43. Vides, quam facile decipi potuiſſet qui, vulneris tantum ſpectata ſede, auſus eſſet de ſede cauſæ hemiplexiam efficientis judicare. Quod minime faciendum eſſe,

(1) De Cap. Vuln. n. 10. apud Marinell. (2) c.12.cit. (3) c.4.cit. (4) Lect.6.cit.
(5) Tract.de Vuln.Cap.P.2. (6) c.1.cit. (7) c.12.13.14.cit. (8) Sect.1.Membr.3.& 4.
(9) n.5. (10) n.7. (11) n.37. (12) n.38. (13) n.39.

ſe, mea illa pariter oſtendit, huic ſimilis, Obſervatio quam in Epiſtolis Anatomicis(1) leges. Sed ad ſedem cauſæ hujuſmodi hemiplexiæ, diſſectione quoque, ut par eſt, quæſitam, præter alias quæ ſupra deſcriptæ ſunt, illa etiam hiſtoria pertinet quæ protinus deſcribetur: quando reliqua in modo propoſita occurrentia ſive de ſanguine in adverſa vulneri parte invento, ſive de vaſis in delirio valde turgidis partim a me paulo ante, partim alias (2), ut memineris, expoſita ſunt.

44. JUVENI annum vigeſimum agenti, vulnere cæſim inflicto Temporalis muſculus ſiniſter in tranſverſum inciditur. Ab ictu, brevi facto itinere, cadit, neque ita multo poſt loquendi facultatem amittit. Interrogantibus tamen, nutibus, quamvis tarde, reſpondet. Delatus in idem quod crebrius dixi, Noſocomium, nonnullis exactis diebus, aliquid, ſed delirans dumtaxat, loquitur. Interim manum dexteram non movebat amplius: quæ tamen ſi pungeretur, ſe dolorem æger ſentire, oſtendebat. Circa diem obiit decimum quartum. CRANIO diſſecto, repertum eſt, vulnus, quod non Temporalem tantum muſculum, ſed & os inciderat, alte in cerebrum penetraſſe, & ſeroſam colluviem, quæ ibi occurrebat, cerebrum porro eroſiſſe; ut eroſio in ſiniſtrum uſque ventriculum perveniret. Cum autem ſerum, huic non abſimile, dum cerebrum eximebatur, circa Equinam ſellam prodiiſſet; veri ſimile erat, ex eodem ventriculo illuc per Infundibulum defluxiſſe.

45. JUVENIS duorum circiter & viginti annorum magno ictu cæſim ad ſuperiorem ejuſdem ſiniſtri muſculi Temporalis partem ſauciatur. Concidit illico, nec loquitur, ut vix vivere videatur. Loquendi poſtea facultas, cæteræque omnes reſtituuntur. Sed circa quartum diem aphonia redit; quanquam aliquoties poſtea, ſed raro, nonnulla protulit verba: cum aphonia autem convulſivi motus junguntur, in ſiniſtra quidem parte corporis aliquando ſolum, & leves; in tota autem dextera aſſidui, ac adeo vehementes, ut corpus interdum in hoc latus curvari videatur. Inter hæc tamen æger quæ dicantur, intelligere ſe, nutibus oſtendit. Ingraveſcente autem in dies febre, denique ſenſim præ virium languore deficientibus convulſivis motibus, & nonnullis ante obitum horis quieſcentibus, circa diem interit decimum tertium. VULNUS non modo Temporalem muſculum inciderat; ſed per ſubjectum os alte in cerebri ſubſtantiam deſcenderat. Dura meninx erat circa vulnus multo craſſior facta. Circa idem, intraque ſanioſus occurrit humor, ex cujus forſan mordaci natura convulſiones fuerant excitatæ: certe cum vulnus eo uſque pervenire videretur, ut tranſverſum dumtaxat digitum ab ſiniſtro ventriculo diſtaret; non illuc tamen uſque ferrum pervaſiſſe, ſed profundiorem excavationem ab ſucco erodente, in vulnere genito, factam eſſe, cognoſcebatur. In cerebri ventriculis nonnihil ſtagnabat ſeri. Cæterum quod in hoc Juvene ſiniſtra cerebri parte læſa, convulſiones in corporis dextera magis ſævierint, eodem Valſalva referendum cenſebat quo & paralyſim, in corporis latere oppoſito cerebri læſioni ſemper ab ſe antea animadverſam.

46. Inter eas quæ ex ipſo hactenus deſcriptæ ſunt Obſervationes, unam (3) habes in qua cum reſoluta eſſet ea pars corporis quæ læſioni cerebri erat oppoſita, quædam interdum accedentes quaſi epilepticæ convulſiones non illam minus, quam non reſolutam, agitabant. Sed alteram (4) quoque habes in qua cum pariter reſoluta eſſet pars adverſa, convulſivi motus in ea quæ reſoluta non erat, adnotabantur. Nullam vero habes in qua res contra atque in altera iſta, occurrerent: quod ſane prorſus convenit cum *theoremate* illo *catholico* Saliceti quod Epiſtola Anatomica XIII. (5) memoravi: ubi tamen neque eorum dogmata reticui (6) qui non modo promiſcue in alterutra parte paralyſim, aut convulſionem accidere, ſed & plerumque paralyſi quidem reſpondentem vulneri partem corripi, convulſione autem oppoſitam, tradiderunt. Quibuſcum adeo conſentiebat Ballonius, ut libello de Convul-

(1) XIII. n. 16. (2) Epiſt. 7. (3) n. 11. (4) n. 27. (5) n. 14. (6) n. 15.

vulſionibus hanc potiſſimum ſibi explicandam Quæſtionem ſumpſerit, quam & in ipſa libelli fronte propoſuit, *cur ſauciatis dextera capitis parte Convulſio ſanæ* (id eſt oppoſitæ vulneri) *partis contingat*. Id ut ponerent, Majorum dogmata impellebant, præſertim Hippocratis, tot locis idem repetentis, ut Marcellus Donatus (1) cum hos ſingillatim indicaret, eorum, puto, numero obrutus, illius oblitus ſit, memorata Epiſtola (2) a me producti, in quo tamen vetuſtiſſimus ille Præceptor (3) diſerte docuit, capite vulneratos *impotentes fieri, ſi in dextris fuerit vulnus, in ſiniſtra parte; ſi vero in ſiniſtris, in dextra*: quo nihil dici luculentius poteſt; quanquam Donatus ſcribit, *de paralyſi oppoſitæ partis nullibi Hippocratem, quod meminerit, verba feciſſe*. Quod vero antiquiores illi, & aſſeclarum haud pauci non hoc, ſed illud quod tanto pluribus locis traditum fuerat, accidere ut plurimum, exiſtimarent, hinc magna ex parte factum crediderim, quod mortuorum capita non diſſecantes, ex vulneris ſede quam in capite videbant, ſedem quoque arguerent detrimenti cerebro illati, aut ſi hanc aliquando, cranio ab ictu ipſo, aut inter curandum ſuis ferramentis perforato, vulneri ſubeſſe conſpicerent, majus certe, & præcipuum vitium in oppoſita cerebri parte eſſe poſſe, minime ſuſpicarentur contra atque cenſendum eſſe, anatome docuit, ut ſupra (4) demonſtratum eſt.

47. Cæterum non hæc eo dico quod neſciam, convulſione haud ita raro id latus corporis prehendi quod adverſum eſt cerebri lateri, vitio revera præcipuo laboranti. Quid enim Poupartius ex propria, itemque ex Chiracii anatomica inſpectione Regiæ Scientiarum Pariſienſis Academiæ (5) retulerit, præclare memini, nec aliam aliquam ignoro, ut quæ in Sectionem hanc Sepulchreti (6) relata eſt. Sed eo dico, ut intelligas, cujuſmodi hic quoque attendi velim Obſervationes priuſquam a nobis quid ut plurimum fiat, conſtituatur. Neque enim numerandæ ſunt, ſed perpendendæ, nec, niſi capitis diſſectio acceſſerit, accipiendæ. Hæc autem acceſſerat in illa Maſſæ Obſervatione quæ ſuperius (7) memorata eſt, non ſecus atque in tot quæ aut ex Valſalva deſcriptæ ſunt, aut in Sepulchreto leguntur, ut Diemerbroeckii (8), Dodonæi (9), Horſtii (10), Reiſelii (11), in quibus omnibus vides, illud corporis latus quod læſioni cerebri erat oppoſitum, non convulſione, ſed paralyſi affectum proponi. Quin eas in quibus alterius lateris convulſio, alterius reſolutio adnotantur, hanc quidem in oppoſito, illam vero in eo quod læſioni ſubjectum erat, exhibere: quarum Obſervationum una Salmuthi eſt (12), qui inſuper ſic eſſe *conſuetum*, affirmat, altera autem Ballonii ipſius (13); quanquam, ut de aliis taceam mendis, quinam artus reſoluti eſſent, omiſſum in Sepulchreto eſt operarum incuria. In quam rejicere poſſe vellem huic contrariam hallucinationem, ut cum Fontani (14) repetita eſt Obſervatio, aut cum altera item Bartholini (15), quæ ad propoſitum attineret, ſi utrius lateris artus; nam utriuſque dicit; prius, magiſve reſoluti eſſent, adnotaſſet.

48. Ex iis tamen qui nihil niſi vulneris ſedem exterius videntur attendiſſe, Viri Doctiſſimi non defuerunt qui magis, minuſve ab illo Hippocratis crebrius inculcato dogmate vel ante hæc tempora receſſerint. Sic Donatus (16) contrarium quoque accidere, docuit. Sic Cæſalpinus (17) recenſitis illis Hippocratis locis, *hodie vero*, inquit, *non ſolum diſtentionem, ſed etiam paralyſim eadem ratione*, id eſt in adverſa vulneri parte, *oriri ſæpe videmus*. Sic Martianus (18) poſtquam de convulſione in ea parte verba fecit, de reſolutione jam loquens, hæc tradidit: *experientia quidem nobis indicavit, reſolutionem ſemper in oppoſitum fieri*. Quin etiam ante illos Carcanus (19) diſerte hæc ſcripſerat;

(1) De Hiſt.Med.Mir.l.5.c.4. (2) n.14. (3) Epid.l.7.n.19.apud Marinell. (4) n.43.
(5) Hiſt.A.1700.Obſ.Anat.19. (6) Obſ.7.§.2. (7) n.21. (8) Obſ.3.§.2.
(9) Obſ.4.§.10. (10) Obſ.8.§.9. (11) in Addit.ad hanc 3.Sect.Obſ.24.
(12) Sect.ead.Obſ.3.§.7. (13) Obſ.17.§.1. (14) Obſ.5.§.7.& 8.
(15) Obſ.4.§.6.& 7.conferend.cum l.1.S.15.Obſ.27.§.2. (16) c.4.cit. (17) l.2.Quæſt.Medic.10.
(18) Annot.ad Hippocr.Epid.l.7.S.1.verſ.377. (19) De Vuln.Capit.Serm.3.Lect.5.

pſerat: *non pars vulneri correſpondens, at oppoſita ſemper paralyſi corripitur, ſicut & Hippocrates veriſſime dixit, & experientia nos docuit. Verum eſt, quod dixit Hippocrates, oppoſitam convulſione, non paralyſi teneri; ego autem dico potius paralyſi eam affici:* quod Carcani dictum cum tot aliæ, tum inſignis illa Obſervatio confirmat Cl. Danielis Hoffmanni (1), qui in puero cui *cerebrum* a ſiniſtris *quaſſatum* fuerat *cum notabili ſubſtantiæ deperditione*, ſiniſtri pedis convulſivam agitationem vehementiſſimam, dexteri autem lateris paralyſim quæ immobile prorſus fecerat, adnotavit. Et illi quidem cauſæ utriuſque affectus ſedem ſtatuebant in eodem cerebri latere quod convulſo, aut reſoluto corporis lateri oppoſitum eſt, cauſam autem alterius affectus alteram, ut puta irritationem, aut inflammationem, ſi convulſio eſt, compreſſionem vero, aut diſruptionem; ſi paralyſis. Ad hunc autem, ſimilemve modum accipiendum eſt quod Valſalva in propoſito Juvene (2) convulſiones eodem in univerſum referendas cenſebat, quo in cæteris reſolutiones. Cur vero hujus, aut illius cauſæ effectus in adverſa corporis parte ſe prodant; niſi aliquam ponas decuſſationem, haud facile intelliges. Ponebant & illi, & multo ante eos alii: qua in re quid mihi veriſimilius videatur, ſatis alibi (3) indicatum eſt. Nec quamvis aliqui decuſſationem illam minus probent, quam vel Hippocrati olim, ipſi quidem ajunt, fuiſſe probatam, neque originem, & vim nervorum Spinalium a medulla Oblongata, aut altius derivandam eſſe, cenſeant; aſſentiri ipſius poſſum, niſi prius doceant; quomodo gravem cerebri dumtaxat læſionem univerſi corporis paralyſis conſequatur, aut quomodo liceat propoſitæ quæſtioni aliter ſatisfacere, ſive convulſio, ſive reſolutio oppoſito in latere contingat. Porro ex iis qui nobiſcum hanc ut plurimum in hoc ponunt, ſunt qui convulſionem altero in latere fieri, dicunt, quia hinc reſolutis muſculis illinc oppoſiti prævalent, ſeque contrahentes, inferiorem maxillam, aut truncum corporis ducunt, aut curvant eam in partem in qua ipſi ſunt. Verum ut quærere omittam, num hæc contractio jure poſſit pro convulſione accipi, aut poſſit, quid ad eos attineat de quibus hic potiſſimum agitur, motus convulſivos certe quod Cæſalpinus (4) ex illis qui ve olim haud multo aliter opinabantur, quæ rebat, & nos quæremus: *quæ læſio oppoſitorum muſculorum excogitari poſſit, ſi totum brachium convellitur, aut crus ex vulnere capitis in parte oppoſita, aut in reſpondente?* neque enim brachii aut cruris alterius muſculis, muſculi brachii oppoſiti, aut cruris ſunt antagoniſtæ, in artubus autem potiſſimum illæ occurrunt de quibus hic loquimur convulſiones. Hoc Thomas quoque Bartholinus (5) animadvertit in puero cui ex vulnere temporis dexteri convellebantur ſiniſtrorſum non modo nares, & os, ſed etiam brachium. Ille enim, qualiacunque ſunt, adſcripſit quæ in Sectione hac Sepulchreti extremum Scholium ſecundum habet ad §. 2. Obſervationis VIII. quamvis ex quo Auctore ſint, ibi quidem non appareat. Certe autem; ut hoc quoque adjungam; ad paralyſes explicandas quæ in adverſo contingunt latere, nervearum originum decuſſationem vel altius quam a medulla Oblongata, repetere cogimur, ut alias (6) ex oppoſitæ Retinæ tunicæ reſolutione oſtenſum eſt, idque nunc confirmare liceret ex Peyronii (7) Obſervatione viſus in alterius lateris oculo toties amiſſi, aut reſtituti, quoties in oppoſita parte vulnerati cerebri ubi hujus ſubſtantia deerat, pus aut retinebatur, & ſubjectum corpus Calloſum premebat, aut inde eximebatur, itemque ex altera Cl. Petzii (8) qui ſiniſtro cerebri hemiſphærio ita ſauciato, ut ſubſtantiæ magna pars lacerata ſecederet, non modo utrumque artum dexterum movendi facultate carentem, ſed & obſcuratum viſum, auditum autem vix ullum ſuperſtitem ab eadem dextera parte adnotavit. Igitur quam decuſſationem ad paraly-

(1) Diſſert.de hac rariſſima ſanatione. (2) n.45. (3) Epiſt.Anat.13.n.17.uſq.ad.22.
(4) Quæſt.cit.10. (5) Cent.5.Hiſt.Anat.2. (6) Epiſt.indic.n.18.19.21.
(7) Commerc.Litter.A.1731.Hebd.30.prope fin. (8) & A.1736.Hebd.34. n. 2.

paralyſim in latere oppoſito explicandam agnoſcere debemus, quare ad convulſionem non agnoſcamus? Cæterum cur in eo de quo noviſſime dictum eſt, Juvene, immanes illi aſſidui, & diuturni convulſivi motus nonnullis ante obitum horis deſierint, cauſam Valſalva indicat: cum ait, ſenſim illos præ virium languore defeciſſe. Sic & illi multo vehementiſſimi qui ſupra in quodam Viro (1) deſcripti ſunt, ultima vitæ hora conquieverant. Eademque fuiſſe videtur cauſa, cur altero in Viro (2), itemque in Muliere (3) delirium tandem in lethalem ſoporem degeneraverit. Sed alias fiſſæ calvariæ Obſervationes accipito.

49. JUVENIS viginti annorum in ſiniſtra occipitii parte cæſim vulneratur. Nullum ab ictu adnotatur ſymptoma: & felix initio videtur curatio. Diebus tamen progredientibus partes circa vulnus valde tument. Febris cum rigore, & delirio ingruit ad duodecimum diem; mors autem ad decimum quartum. DUM CADAVER e lecto auferunt, non parva ſanguinis copia effluit e vulnere. Sectione autem inſtituta, tota ea pars capitis quæ intumuerat, ſanguine turgida invenitur. Etſi vero in exteriore oſſis facie ferrum quod vulnus inflixerat, levem dumtaxat inciſionem reliquerat; ad hujus tamen latus fiſſura erat, cui reſpondens Craſſa meninx purulentam materiam ſibi valide adhærentem habebat: huicque ſubjecta cerebri pars naturalem colorem nonnihil in atrum mutaverat. Præter hoc, nihil adnotatu dignum in toto reliquo cerebro fuit.

50. VIR triginta tres circiter annos natus, ex alto in terram cadit. Non loquitur: ſenſus omnes interiores amittit. Primum vomit; deinde conatus ſolum vomendi remanet: convulſivi accedunt motus: facies rubet: pulſus eſt turgidus: ſanguis e naribus, & ſiniſtra aure erumpit: difficulter reſpirat: intraque viginti quatuor a lapſu horas e vita excedit. CAPITIS ſiniſtra pars muſculum Temporalem habebat contuſum, arteriæque Temporalis ramos laceratos. Illo ſublato muſculo, duobus tranſverſis ſupra aurem digitis, cranii fiſſura inventa eſt forma arcus: & prope hanc fiſſuram concretus ſanguis ad duas uncias inter cranium, & Craſſam meningem; quæ tamen, ut & reliquum cerebrum, ſana erat. In Ventre, aere turgebat ventriculus, ut etiam in Thorace pulmones, dexter præſertim: qui ambo rubebant, nullo modo parietibus adhærentes. Pericardium nihil, aut parum, ſeri; cordis ventriculi aliquantum ſanguinis ſpumoſi, & fluidi continebant.

51. VIR alter annorum ad quinquaginta a currente effrænato equo perculſus, & ad terram afflictus eo impetu eſt, ut cum ad lapidem occipitum alliſit, fracti oſſis crepitus auditus ſit. Primum ſemimortuus jacuit: paulo poſt, verba nonnulla, ſed quæ vix potuerunt intelligi, proferre conatus eſt. Ex aure dextera, ex naribus, ex ore ſanguinem effundebat, cujus in faucies confluxu propemodum ſuffocari videbatur. Vomitu etiam tentatus eſt: qui mox ea vehementia rediit, ut animam agere crederetur. Semihora autem a caſu exacta, nullum amplius ſenſus indicium dedit, ut neque motus, niſi quod ſemel, aut iterum caput quaſſavit, & quod naturali adhuc reſpiratione utebatur. Facies interdum liveſcebat; ſed plerumque erat pallida. Denique horis elapſis duodecim, tarde reſpirare cœpit; ut ſi quod aliis accidere ſolet, attenderetur, credi poſſet intra pauca temporis momenta interiturus. Ipſe tamen duas horas cum ea reſpiratione vitam trahens, hora obiit a capitis alliſione decima quarta. MEDIUM, ſed paulo tamen dexterius, diffiſſum erat os occipitis ingenti, & lata fiſſura, quæ per ejus baſim ad Magnum foramen producta, hoc oblique ſecans, ad Petroſum uſque proceſſum perveniebat. Magna autem ſanguinis effuſi copia ſub cerebri baſi, & in anteriore quoque ejus parte inter Craſſam, Tenuemque meningem reperta eſt.

52. Qua ratione fieri in hoc potuerit, ut cum fiſſum eſſet occiput, copia tamen ſanguinis in anteriore quoque capitis parte inter meninges effuſa deprehenderetur, ex iis intelliges quæ ſuperius indicavimus

(1) n. 39. (2) n. 35. (3) n. 34.

mus (1) : quanquam cum multus ſanguis eſſet ſub cerebri baſi ; inde fortaſſe pars illius potuerat antrorſum quoque pergere inter meninges . Quod ſi non fuit , vaſa non deſunt , nec ea tenuia , quæ ab harum altera in alteram trajecta , in magnis ejuſmodi concuſſionibus , ſi præſertim plurimum diſtenta ſint , non difficile rumpantur . Sed tunc , etiam extra ipſam calvariæ caveam poſſunt alia diſrumpi , unde ſanguis per aures , nares , os effluat . Quæ facilius accident , ſi fiſſura perveniat ad proceſſum Petroſum , ut in hoc Viro , aut ſi ſanguis , ut in ſuperiore , ſit prope nova Tympani foramina inter cranium , & Craſſam meningem effuſus . Per illa enim viam eſſe in Tympani caveam , ex hac vero per Euſtachii Tubam in nares , fauceſque , non eſt cur hic monſtrem , qui hac de re , atque adeo de ſanguinis e cranio per has vias exitu jam olim alibi (2) ſatis ſcripſerim .

53. VIR quidam cæſim in anteriore , itemque in poſteriore capitis ſiniſtra parte vulneratus , & in ſæpius memoratum Noſocomium exceptus , quarto a vulneribus die queri cœpit de ſævis ad lumbos doloribus , qui intra paucos dies univerſum corpus jam occupabant . Die decimo ſexto aphonia correptus , tum uſu omnium ſenſuum internorum amiſſo , tandem vigeſimo quinĉto moritur. VULNERUM anterius ad initium uſque ſubſtantiæ cerebri medullaris pervenerat . Poſterius vero ſupra Tranſverſum Craſſæ meningis proceſſum , cerebrum uſque ad ſiniſtri ventriculi cavum fauciaverat . Eo ventriculo non parum ſeri continebatur , quod linguæ impoſitum , longam mordicationem reliquit ; ut ex ejus acrimonia nervoſi generis irritatio , indeque univerſales illi corporis dolores forſan repetendi videantur .

54. AGRICOLA annorum circiter quadraginta ab alio Agricola ad dexterum ipſum latus mediæ ferme futuræ Sagittalis runcina vulneratur , hujus roſtro tam alte adacto , ut intra cerebrum perveniat . Totum ab ictu contremit corpus , intellectus actiones retardari incipiunt , atque in omnibus ſiniſtri lateris partibus movendi facultas labefactari , donec , circa diem quartum , ſuperſtite ſenſu , omnino pereat . Facies multum rubebat : interiores ſenſus obſcurabantur : reſpiratio gravis , pulſus debilis fiebat . Denique rubicunda materies per os rejecta , die ſeptimo obiit . CRANII fornice exſecto , qui vulnere non modo perforatus erat , ſed & oſſeam ſquamam e ſua ſede elevatam habebat , dum Craſſa meninx ad cerebrum extrahendum , circa initium medullæ Spinalis inciditur , non parva ſanguinis effluit copia . Cæterum vulnus Sinum perforans Longitudinalem inde in ſiniſtrum uſque perveniebat ventriculum , in quo ſerum cum grumoſo ſanguine latebat : in ejuſdemque ventriculi baſi ſordidum ulcus conſpiciebatur. In Thorace pulmo ſiniſter multum a ſtagnante ſanguine turgebat .

55. Valſalvæ inter ſcribendum , ut fit , accidiſſe , ut pro ventriculo dextero , qui ſubjectus erat vulneri , ſiniſtrum poſuerit , ob nullam interjectam , aut additam animadverſionem credibile eſt . Qui enim cerebri noxam invenire ſolitus eſſet in eo latere quod reſoluto corporis lateri opponeretur , ut ex compluribus quæ ſupra (3) deſcriptæ ſunt , Obſervationibus , & ex eo quod diſerte in 45. adjecit , ſatis , ſuperque conſtat , nunc ſi contrarium in Agricola hoc conſpexiſſet ; adnotationem in rem inſolitam prætermittere potuiſſe non videtur . Quod tamen non eo dico , quod vulnus a dextris non potuerit in ſiniſtrum , præſertim adeo vicinum , ventriculum levi obliquitate deflectere , aut quod ipſe nunquam in cadavera inciderim quæ læſionem in eo cerebri hemiſphærio haberent quod paralytico reſponderet corporis lateri . In Epiſtola enim Anatomica XIII (4) non aliorum modo aliquot ejuſcemodi Obſervationes indicavi ; ſed & meam propoſui : quanquam in earum nonnullis quid deſiderari poſſit , & quomodo reliquas , meamque , ſalvo Valſalvæ dogmate explicare liceat , non reticui (5) . Unde ſumere aliquid fortaſſe poteris , ut hanc

(1) n. 41. (2) Epiſt. Anat. 6. n. 6. & ſeqq. (3) n. 11. 17. 27. 28. 35. 42. 44.
(4) n. 25. (5) Ibid. & n. 26.

hanc quoque explices, nedum ſiquid in illa qua ſupra num. 35. propoſita eſt, in palpebris minus reſpondere videatur.

56. Finem huic Epiſtolæ imponere juvat duabus vulneris, punctim pariter inflicti Obſervationibus, ſed tanto majori attentione dignis, quo magis levis in utraque apparebat ictus, & qui ad faciem potius quam ad cerebrum ſpectare videretur.

57. VIR triginta annos natus, bilioſi temperamenti, pungente ferro ad dexterum oculum percuſſus, triduum ſine ulla ſenſibili actionum læſione tranſigit. Die quarto venit ipſe in cerebrius indicatum Noſocomium: eodemque die mortuus eſt, præter Medicorum opinionem, quia nullum uſquam apparebat lethale vulnus; ſed ſimplex dumtaxat in eo oculo contuſio.

CALVARIA autem recluſa, cum parva purulentæ materiæ copia inter os frontis, & Craſſam meningem inveniretur, & quæreretur locus unde illa prodiiſſet, ſpecillo os e directo oculi dexteri perforatum repertum eſt. Itaque externa, internaque vulneris totius via diligenter inquiſita fuit, & manifeſto comperta. Scilicet ferrum inter oculum, & orbitam ſine illius læſione ulla, ad hujus oſſeum fornicem pervenerat, quo perforato, ſubſtantiam cerebri pervaſerat, ut vulneris finis lato dumtaxat digito a parietibus diſtaret ventriculi dexteri. Cæterum etſi hyems erat, cadaver autem cito ab interitu diſſecabatur; ea fuit viſcerum, ac vaſorum flacciditas, ut tactum ſine læſione non ferrent, tantaque ſimul totius corporis graveolentia, ut parem ad illud tempus ſe Valſalva non inveniſſe, confirmet, hæc omnia in pravam rejiciens, quæ vulnus præceſſiſſe debuerat, humorum diſpoſitionem.

58. Ex omnibus, quas legiſſe meminerim, cerebri per vulnus orbitæ læſi Obſervationibus vix ulla mihi, ea quæ inter vulnus, & mortem interceſſerunt, ſpectanti, videtur hac eſſe mirabilior. Etſi enim alii de quibus ſcripſerunt Horſtius (1), Ballonius (2), Fantonus pater (3), & Jo. Phil. Burggrafius (4) non niſi nono, undecimo, decimo quarto, aut vigeſimo primo obierint die; alii autem de quibus Petrus Borellus (5), & Schmidius (6), nihil mali ſuſpicantes, aut eo die genio cum ſociis indulgentes, ad duas leucas, aut ad quadrantem milliarii ambulaverint; hi tamen aut poſtridie mortui inventi ſunt, aut mox repente exanimes ceciderunt; illi vero aut dolore primum capitis, & gravioribus deinde ſymptomatibus, vexati, aut his continuo ingruentibus afflicti dies illos omnes traxerunt. Neutris adnumeravi alios quoſdam, ut quem Sennertus (7) propoſuit, ſtatim apoplecticum factum, & nona circiter inde hora mortuum; quia ſine orbitæ læſione acutus ille gladius videtur per nervi Optici foramen, aut, ſi mavis, per vicinum alterum, quod lacerum appellant, cranii caveam ſubiiſſe: quod etiam in Diemerbroeckii (8) Obſervatione, quam hic in Sepulchreto fruſtra quæſivi, potuiſſe fieri, non negabis, ægro *nullis actionibus animalibus privato* ad decimum uſque diem, tunc autem accedente *febre vehementiore*, intra biduum extincto. At *ſcolpeti globus per orbitam oculi dextri ſic adactus*, ut e *ſiniſtra occipitis parte emerſerit*, quemadmodum Cl. Helwichius (9) deſcripſit, ſine orbitæ fractura tranſire potuiſſe non videtur, ut ſi velis caſum hunc ad eorum claſſem referre quos ſecundo loco memoravi, per me liceat, præſertim cum fœmina a vulnere exanimis corruerit. Utram vero ad claſſem attineant, neſcio, quos ex vulnere orbitæ peremptos ſcripſerunt Bohnius (10), Ruyshius (11), Jacotius (12), imo Dodonæus (13), cujus nomen, dum in Sepulchreto hæc Ob-

L 2 ſer-

(1) Sepulchr. l. 1. S. 3. Obſ. 38. (2) Ibid. l. 4. S. hac 3. Obſ. 17. §. 1.
(3) Sect. ead. Obſ. 5. §. 10. (4) Act. N.C. Tom. 6. Obſ. 130. (5) Sepulchr. Obſ. cit. 17. §. 2.
(6) Ibid. in Addit. ad hanc Sect. Obſ. 9. (7) Obſ. cit. 17. §. 4. (8) Anat. l. 3. c. 10.
(9) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 120. (10) De Renunc. Vuln. Sect. 2. c. 1.
(11) Obſ. Anat. Chir. 54. (12) Sepulch. Obſ. cit. 17. §. 5.
(13) Medic. Obſ. c. 3.

ſervatio deſcriberetur ex Schenckio (1), prætervifum, perperam ex præcedente acceptum eſt. Neſcio autem, quia ex narratione illorum neutiquam, ut ex aliis, & nominatim Valſalva, conſtat, quot dies ſauciati exegerint nullo ſe oſtendente ſymptomate, ut puta ſopore, quem Dodonæus memorat quidem, ſed quo die inceperit, reticet: Bohnius hoc tantum habet, tertia ab ictu die eſſe mortuum: Ruyſchius autem nihil aliud ſcribit, niſi brevi poſt acceptum vulnus, quod illis qui curationi præerant, videbatur exigui momenti, mortem ingruiſſe. Qui, tametſi aliæ, ut intelligere potuiſti, jam extabant ejuſdemmodi Obſervationes; adeo raram exiſtimavit hanc ſuam, ut inter ea quæ Bidloo nunquam occurrere potuiſſe, credebat, *Vulnus Orbitæ Oculi lethale* recenſuerit (2). Decebat tamen inter cæteras quæ Sepulchreto additæ ſunt, hanc Obſervationem non omittere, nec quæ ad ipſam adjecit Ruyſchius, nimirum ſuperiorem partem orbitæ eſſe adeo tenuem, & fragilem, ut in multis ſcriptoriæ chartæ non ſuperet tenuitatem, & perforari ſolo digito poſſit: ideoque orbitis inflicta vulnera non eſſe (ut in pluribus accidit eorum quæ commemoravimus) floccifacienda, præſertim ſi ferro, aut ligno inflicta ſint non obtuſo, aut vulnerati ſomnolentia, nauſea, febre, vertigine, convulſione (adde ex hiſtoriis indicatis non levi capitis dolore, ſenſuum torpore, paralyſi, delirio, alio ejuſmodi ſymptomate) corripiantur. Hæc autem animadverſio ſicuti nonnunquam ad curandum valet terebra oſſi frontis tempeſtive adhibita, quod altera Borelli Obſervatio (3) oſtendit, ita ut plurimum juvat ſaltem ad prædicendum. Ut plurimum dixi: etſi enim cæteri ſunt mortui; hic tamen apud Borellum evaſit, & Cl. Fantonus in Scholio ad Parentis Obſervationem (4), quæ vulneris quidem Striati corporis diſerte mentionem non habet, ſed eandem eſſe apparet quæ ſupra ex Sepulchreto (5) indicata eſt; militem ſibi notum memorat, qui ad internum orbitæ angulum acutiſſimo enſe ſauciatus, cum in oculi imbecillitatem, & hemiplexiam incidiſſet, in hoc valetudinis ſtatu ad multos annos vitam perduxit. Huc addes, opinor, Venatorem illum de quo Elias Camerarius (6), punctim in eodem angulo vulneratum in confinio palpebræ ſuperioris, exile illud vulnus paralyſi totius oppoſiti lateris excipiente, proximi oculi amauroſi, & memoriæ non levi imminutione, paralyſi tamen, his perſiſtentibus, ſenſim deinceps valde levata, vivere pergentem, ut menſes jam quatuor ab inflicto vulnere traduxiſſet, cum Obſervatio ſcripta eſt, & ferme novem, ut videtur, cum Auguſtam Vindelicorum eſt miſſa. Quo felicior fuit Juvenis alter ab Nebelio (7) propoſitus, qui per ſiniſtram orbitam ſauciatus, cum ſtatim paralyſi ejuſdem lateris, motibus autem in oppoſito convulſivis, aphonia, & mox delirio, ac oblivione correptus eſſet, poſt tertiam hebdomadam pauca ſanie ex dextera aure, cujus magnus præceſſerat dolor, per aliquot dies effluente, integram ſanitatem poſt ſex circiter ab accepto vulnere, hebdomadas recuperavit. Ne vero mireris, hemiplexiam ſubjectum vulneri latus, convulſiones oppoſitum contra ac ſæpius fieri ſolet, ut ſupra (8) diximus, invaſiſſe; ſcias oportet, vulnus acuto gladio *ſub externo oculi ſiniſtri cantho per palpebram inferiorem . . . . punctim, & furſum verſus ita inflictum fuiſſe, ut gladii cuſpis oblique ſub bulbo illius oculi per ejus orbitam oſſeam verſus anteriorem cerebri baſim penetrarit*. Adde igitur mecum quod obliquus ille gladii inceſſus, & magnus dexteræ auris dolor, & ſalutaris ſaniei per ipſam defluxus indicant, *hemiſphærii* cerebri *dexteri*: ſicque intelliges facile, ſiniſtrum corporis latus, non dexterum, fuiſſe cerebri læſioni oppoſitum. Per te autem intelligis, pertinere aliquando ad cerebrum vulnera non modo orbitis, ſed & infra orbitas inflicta, quod & Egermeieri hiſtoria (9) oſtenderat, & hæc altera Valſalvæ noſtri confirmat.

59. JU-

[1] Obſ. Medic. l. 1. ubi de Vuln. Cerebri. [2] Reſp. ad Bidl. Vindic.
[3] in Schol. ad cit. §. 2. Obſ. 17. [4] 35. [5] §. 10. Obſ. 5. [6] Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 55.
[7] Earund. Cent. 6. Obſ. 54. [8] n. 47. [9] Sepulchr. Sect. hac 3. Obſ. 3. §. 31.

59. JUVENIS annorum viginti quinque punctim acuto enſe circa inferiorem marginem orbitæ oculi ſiniſtri ſauciatur. A vulnere cadit : ceſſant omnium interiorum ſenſuum functiones : non loquitur. Si nonnullos convulſivos motus excipias; vix ullum motus indicium dat ; ut cum ſpecillum in vulnus immittitur, aliquem doloris ſenſum oſtendit. In ſingulas horas reſpirationis motus augetur . Noviſſime deficiente pulſu, circa horam ab accepto vulnere decimam moritur. CEREBRO e cranio exempto, ſpecilloque in exterius vulneris orificium indito, compertum eſt, ſecundum latus ferme oſſis Spongioſi Superioris enſem in cranii caveam perrexiſſe : quod & fragmenta oſſea in hac, & vulnerata ibidem cerebri ſubſtantia confirmarunt. Quoad autem vulnus per cerebrum procederet, fruſtra ſpecilli ope quæſitum eſſet, quod ob cerebri mollitiem æque novas facere, quam factam oſtendere viam poſſet. Dempta igitur Dura meninge, & Pia animadverſa, quæ in ſincipite, inflammatæ inſtar partis, ſanguine turgebat, tum ventriculis Lateralibus apertis, in utroque concretus ſanguis, qui e vaſis, facile ipſo vulnere ruptis, effluxerat, conſpectus eſt. Ex iis redundaſſe in quartum ventriculum ; nam in hoc quoque occurrit ejuſmodi ſanguis ; videbatur.

60. Habes Valſalvæ Obſervationes, hoc etiam magis commendandas, quod in omnibus ferme dies, horæve adnotatæ ſunt, quibus aut ſymptomata, aut mors ingruerit : quod etſi Medicis, Chirurgiſque ſcire perutile eſt ; tamen in aliorum plurimis deſiderantur. Noſtræ vero ne numero quidem ſunt cum illius comparandæ. Attamen quia ſatis prolixa hæc Epiſtola eſt, in proximam rejicientur. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LII.

De Vulneribus, & Ictibus Capitis Sermo abſolvitur.

QUÆ ad Capitis Vulnera, Ictuſque pertinent, hiſtorias reliquas his Literis propoſiturus, eundem quem ſuperioribus, ordinem conſervabo ; initium ab illis ducens in quibus calvariæ læſio aut nulla, aut certe leviſſima fuit. Nam etſi Celſus (1) *raro*, ait, *evenire*, *ut os quidem totum in* calvaria *integrum maneat, intus vero ex ictu vena aliqua in cerebri membrana rumpatur* ; frequens tamen cadaverum ſectio poſteros docuit, integro oſſe, perſæpe aliquid ejuſmodi, aut etiam gravius accidere. Quod Valſalvam, ſuis diſſectionibus edoctum, & ipſe dicentem audivi, & tu potuiſti ex iiſdem, inter primas Superioris Epiſtolæ deſcriptis, cognoſcere. Ad quas addes præter tot alias, quas Sepulchretum verſans, offendes, has etiam quæ protinus ſubjicientur.

2. MULIER annos nata ad quinquaginta, plurium liberorum mater, pinguior aliquanto quam agreſtes, qualis ipſa erat, pleræque eſſe mulieres ſolent, in foſſam cadens, alterum ſincipitis latus ad præduram glaciem alliſerat, medius enim erat menſis December A. 1725. Ab eo ictu alliſum os retectum fuerat ad duos treſve digitos. Quod ob vulnus in Noſocomium hoc venit : ibique nulla paralyſi, nulla convulſione, nullo graviore prægreſſo ſymptomate ; vix enim aliquam ſenſerat vomendi voluntatem ; infirmis nec viribus, nec pulſibus, repente arido, ac livido facto vulnere, poſtridie, qui undecimus erat ex quo ceciderat, dies, interiit. CADAVER ; etſi præfrigida illa tempeſtate, & viginti quatuor, haud amplius, ab obitu horis incidi ; grave olebat adeo, ut intra diem unum diſſectionem omnem abſolvere coactus ſim. Plura tamen

(1) De Medic. l. 8. c. 4.

tamen adnotavi quæ tum ad naturalem, tum ad contrariam attinerent conſtitutionem. Hæc altera dumtaxat referam. In Ventre contractum omentum, ventriculus oblique nimis dextrorſum inclinatus. Sub eo Colon inteſtinum non in tranſverſum means, ſed deorſum curvatum, idemque ab initio ad curvaturam hanc uſque plurimum dilatatum, & livens. Æquo longior lien. Teſtes non modo albi, duri, inæquales, ſed in eorum altero latens ad centrum corpuſculum album, ſubrotundum, ferme & cavum, & cartilagineum. Tubæ ambæ duobus tranſverſis infra majus orificium digitis prorſus imperviæ. Vagina intus nigricans, & ad imam fere anteriorem partem quaſi ab acri humore eroſa: cujuſmodi eroſio in altero quoque latere cervicis uteri animadvertebatur. In Thorace pulmones a tergo pernigri. Cor laxum, pluresque in ejus ventriculis polypoſæ concretiones. Vaſa, ut & in reliquo paſſim cadavere, multo ſanguine referta. In Capite demum, os ſincipitis qua alliſum fuerat, intus, extraque lividum; nulla tamen rima fiſſum. Meninges, ſub quibus non pus, aut ſanguis, ſed aqua effuſa erat, qua parte reſpondebant livido oſſi, ipſæ quoque ex ſubviridi livebant. Sic eo tantum loco & cerebrum livore affectum erat, non altius tamen deſcendente, quam ad digitos duos. Fœtor cum aliarum, ut dixi, partium, tum harum præſertim, erat gravis.

3. VIRI qui pariter ex alto ceciderat, caput memini fuiſſe ad me allatum A. 1722. CALVARIA cum eſſet nec fracta, nec fiſſa, fere eandem tamen & meningum, & cerebri ipſa quoque exhibuit conſtitutionem.

4. FŒMINA paupercula, ſubpinguis, ex dolore amiſſi, cum ipſa junior etiam tum eſſet, mariti, amens facta, a paucis annis ita per urbem vagabatur, ut nemini quidem noceret, ſed improborum injuriis ipſa eſſet opportuna. Itaque præterquam quod ante aliquot menſes peperiſſe dicebatur, noviſſime a ſceleſto quodam adoleſcentulo ejus caput ferreo peſſulo ictum fuerat, cum decimo, an undecimo ab ictu die, non ſine concuſſi cerebri indiciis, in Noſocomio mortua eſt. CADAVERE in Gymnaſium poſtridie il lato, ut ante Februarii finem Anatomen abſolverem A. 1728. vix uti licuit. Nam etſi cum inteſtina detrahi juſſi, idoneum ſatis viſum eſt; inſequenti tamen die vi rebant jam pleraque Ventris viſcera. Hæc nihilominus animadverti. Craſſior erat totus uteri fundus: grandiores teſtes, & rotundiores: cum horum altero connatum erat penitus ſuæ tubæ orificium. Teſtes autem ipſi diſſecti nihil peculiare oſtenderunt, niſi quod plus habebant humoris quam ſoleant. Thoracis utrique caveæ aqua inerat. Cordis poſterior facies virere jam incipiebat. Caput autem peſſime, ut par erat, inter omnes partes ſe habuit. Nam etſi cranium erat integrum, pus tamen inter ipſum, & Craſſam meningem, & hæc præterea quaſi ſphacelo affecta deprehenſa eſt.

5. Vulneratorum corpora fœtida, viridia, & putrida non multo poſt mortem perſæpe fieri, mirandum non eſt, cum icta pars jam pure, & ſanie ſcatere cœpit, & multo magis ſphacelo corripi, velut hic. Pravæ enim, corruptæque particulæ per venoſa, aut lymphatica diſrupta vaſcula ſanguinem ſubeunt cum eoque per omne corpus feruntur. Id in capitis quoque vulneribus locum habere, non ſemel vidimus, in Anu præſertim quam, de Sterilitate ad te ſcribentes (1) commemoravimus. Tempeſtate enim frigidiſſima, & ventris viſceribus cito detractis, ſeptum ipſum Tranſverſum paulo poſt vireſcebat. Hæc autem eorum cadaveribus facilius accidunt, qui ſive aliis partibus, ut Aorta erat Vetulæ illius, ſive ipſis dumtaxat humoribus ante acceptum vulnus ad putredinem eſſent diſpoſiti. Quem in numerum haud ſecus ac Virum in oculi orbita ſauciatum, de quo ſuperiore Epiſtola (2) ſcriptum eſt, agreſtem illam Fœminam referes cujus paulo ante (3) diſſectionem protulimus; tanta enim odoris gravitati non ſatis in capite ejuſmodi læſio reſpondebat: quanquam hæc cur minor ex parte quam prius fuerit, ali-

(1) Epiſt. 46. n. 26. (2) n. 57. (3) n. 2.

aliquando videri poſſit, cum ex modo dictis colligi licet, tum dilucidius infra(1) indicabitur.

6. FŒMINÆ alteri eadem ætate, ſed bene multis ante annis, id eſt A. 1706. vulnera inflicta fuerant duo brevi & incidente ferro, non multi tamen ponderis, quorum altero læſa erat ea pars Temporalis muſculi dexteri quæ pone Angularem Zygomatici oſſis apophyſim, ut vocabulis utar Cel. Winslowii, condita eſt; alterum aliquanto erat inferius. Ambo tamen vulnera jam ferme ad cicatricem perducta erant, cum mulier & frigidi aeris injuriis ſe objiciens, & duri cibi maſticatione Temporalem agitas muſculum, tota mox facie valde extumuit, rigoribus concuſſa eſt, & convulſivis ad caput motibus: levi etiam ſubinde correpta delirio, donec ſtertens, in Bononienſi Noſocomio S. Mariæ de Morte extincta eſt. CAPUT non ſolum, ſed & alias mulieris hujus partes poſtridie diſſecans, qui dies fuit ad VII. Kal. Apriles, hæc primum in genitalibus præter naturam animadverti. Teſtium alteri cyſtis parva inerat ex flavo virens, globulus quaſi ſanguinis concreti, neſcio quid rutili in centro habentis. Uterus craſſioribus erat parietibus, interiore tunica laxa, ſub qua aliquot locis ſanguineæ guttæ tranſpiciebantur, an quod menſtrua purgatio adventaret? an potius quod uterus non bene valeret? nam alba, ſic ſatis fluida, materia paſſim inter valvulas cervicis occurrebat, quaſi mulier uterino fluore laboraret: & ſane oſculum uteri laxius erat quam ſubjecta vagina ejuſque orificium requirerent, idemque ſuperficie tenus tanquam ab acri materia nonnihil læſum. Calvaria aperta, Duram meningem craſſiorem factam, & quaſi a guttulis ſanguinis, quas tamen abſtergere non poſſes, hic illic rubentem deprehendimus non uno loco quà cerebri baſi ſubjicitur, ut ad latera ſellæ Turcicæ, & ſub ipſa glandula Pituitaria, ſed nuſquam magis quam ſub dextero anteriore cerebri lobo. Sub quo, & ad latus quoque externum ejuſdem lobi inter utramque meningem pus erat ex ſubflavo ad cinereum colorem vergens. Subſtantia tamen cerebri, & cætera quæ ſunt intra cranium, erant illæſa; etſi paulo turgidiora apparebant ſanguifera vaſa quæ per tenuem meningem decurrunt, & ſub hac aqua erat pauca, ut pauca quoque, & ſubrubra in Lateralibus cerebri ventriculis, & polypoſa concretio in Superiore Falcis Sinu. Cum viam per quam pus ex vulnere potuiſſet cranium ſubire, diligenter quæreremus; oſſa hujus omnia ab interiore facie comperta ſunt prorſus illæſa. Tunc vero ad exteriora perluſtranda tranſivimus. Sub vulnere ſuperiore; inferius enim, minus profundum, aliorſum tendebat; cavum erat circum quod, & in quo pus ſtagnabat: per quod cavum, cum mulier viveret, ſpicillo immiſſo Chirurgus quidam intra cranium ſe perveniſſe, dicebat. Et via ſane per os, a vulnere perforatum, ex eo cavo erat puri, non in cranium tamen, ſed in oculi orbitam: quæ res tenui diſcrimine Chirurgum deceperat. Ex orbita vero, ubi quoque pus repertum eſt, quo itinere traductum eſſet in cranium, nullum omnino erat indicium, ſive naturalia inſpectaremus foramina, ſive quæ forte morbi vi aperta fuiſſent, perquireremus; præſertim cum Dura meninx nuſquam eroſa conſpiceretur. Quæ animadverſio ad id etiam valuit, ne per tenuiſſimam quandam rimam pus tranſiiſſe, crederemus, quæ poſtquam ſcalpro denique adacto, orbitæ fornicem elevaſſemus in hoc videri viſa eſt.

7. Attamen in iſtiuſmodi perquiſitionibus quæ ſive in viventibus, ſive in mortuis fiunt, ut in illis videndum eſt, ne ubi duæ naturales caveæ tenui interſepto disjuguntur, ſpecillum quod in alteram pervenit, alteram ſubiiſſe, præpropere exiſtimemus; ita in his præſtat ſcalpro malleoque abſtinere, ne ſiqua forte rima ſe prodat, ulla eſſe poſſit dubitatio, noſtræ violentiæ, an accepto ictui debeatur; ut nulla certe alterutrius generis in eo fuit quem paucis poſt diebus ibidem perſecui.

8. SENEX erat magno corpore, flavo colore, qui alias pro aſthmatico curatus fuerat. Is cum ab alto cadens alliſiſſet ad ſaxum

(1) n. 9.

ſaxum ſinciput dexterum ; vulneris quod inde retulerat, curatio bene procedere videbatur, cum circa undecimum diem acceſſit ſpirandi difficultas cum ſtertore. Nullus in thorace dolor. Querebatur potius aſſidue de moleſto quodam ſenſu infra ipſum hypochondrium dexterum. Quem ad locum admota manu, percipiebamus quaſi bullulam ex iſtis quas pluvia in ſuperficie aquæ excitat, quæ alterne ſe attolleret, ac ſtatim ſubſideret, moxque rediret, abiretque, eodem ſemper loco ſervato. Interea caput bene valere videbatur: ſed homo dormire non poterat, & convulſivi ad carpos ſubſultus pulſum explorantibus occurrebant. Qui, ut ſemper, frequens, nunc vero etiam parvus factus erat. Itaque intra unum, & alterum diem ab difficilis reſpirationis adventu mors acceſſit. CADAVERIS erat diſtentum Abdomen. Quod cum diduxiſſem; ventriculus, & inteſtina aere turgida ſe ſe oſtenderunt, & ex his Tenuia quodam loco quaſi inflammata, nec ſine aliquo fœtore. Jecur duriuſculum. Lien adeo laxus, ut nullo negotio digitis poſſet diſcerpi. Hernias, & laceram a pylori annulo pendentem laciniam, quippe alibi (1) ſatis deſcriptas, ut undenas quoque ſingulis in lateribus coſtas, in Adverſariis (2) memoratas, prætermitto, cum ſatis hic ſit indicare, in hoc homine illa fuiſſe. In Thyroidæa autem glandula lobi alterius inferiorem partem globulum majuſculum, duoſque item alios habuiſſe lenti humoris plenos, idcirco prætereo, quod in aliis ſæpius ejuſmodi res commemoravi.

Thorace quæ continerentur, præſtat adſcribere. Anterior pulmonum facies erat per membranas ad pectus annexa. Ipſi nuſquam duri ; at quanquam nec crura tumebant, nec pedes, aqua circumfuſi erant multa; rubra, & aliquanto pauciore ſiniſter, ex viridi ſublutea dexter. A dextris quoque pleura erat putrida, ut non modo facillime avelleretur, ſed fruſtis prr ſe avulſis in illa aqua nataret, & pulmonis membranæ, quæ ſana ipſa erat, adhærens, pus mentiretur. Pericardium ſubrubram aquam ; cor ſanguinem ſpumoſum habuit ; Magna ex corde oriens arteria concretionem polypoſam.

Sincipitis vulnerati os patebat ad ſeſquidigitum, liveſcens, & circulari quaſi ſulculo comprehenſum, ut ſi exterior cranii lamina ſubſediſſet. Interior autem facies, ipſi reſpondens, colore quidem erat eodem ; ſed nullo ſulculo comprehenſa. Nec vero ibi, neque alibi aliud præterea calvaria vitium habebat. Dura autem, ei uni loco ſubjecta, meninx ichore craſſiuſculo madebat facie quidem ſuperiore; inferiori adhærentem habebat, ſic tamen, ut nullo negotio detrahi poſſet, quaſi alterius Duræ meningis fruſtum, quod attente examinatum, perſimile inventum eſt ſpuriarum membranarum quibus in thoracis inflammationibus perſæpe pulmones, ac pleura obducuntur. Sub eo fruſto Tenui meningi exterius adhærebat quaſi majuſcula gutta craſſi, & ſubalbi ichoris. Inter hanc autem meningem, & cerebrum non ibi dumtaxat, ſed paſſim, aqua interjiciebatur non multa. Quæ in Lateralibus etiam ventriculis non deerat; hæcque ſubrubra. Cæterum omnis cerebri ſubſtantia ubique ſana: cerebellum permolle. Omnes denique corporis muſculi flaccidi fuere.

9. Quod ad ſenſum attinet quaſi bullarum aſſurgentium, & ſubſidentium, moleſtum illum quidem, ſed facile ad flatulentos halitus, attollentes ſe in certa aliqua inteſtinorum parte, neque in aliam abeuntes, referendum, ſi id mecum omittas, & reliqua perpendas ; nempe Obſervationem hanc quoque ad quatuor addes antea deſcriptas, & ad plures alias ſuperiore Epiſtola ex Valſalva propoſitas, ex quibus intelligitur, oſſe nulla fiſſura pervio, a percuſſione tamen capitis vitiari aliquid intra cranium poſſe, ex eoque vitio mortem oriri. Nam quæ Seni huic etiam in thorace reperta ſunt præter naturam; fortaſſe illa quoque ex iis quæ erant intra calvariam originem, aut incrementum habuere, parte aliqua pravi ichoris inde in thoracem tranſlata, hominis præſertim aſthmati obnoxii. Sed & mulierem memini ex frontis ictu mortuam, in

(1) Epiſt. 43. n. 31. & Epiſt. 29. n. 17.

(2) II. Animad. 32. in fin.

in thoracis utroque cavo, præter expectationem, fœdam aquam habuiſſe: cujus hiſtoriam mulieris alias ad te inter eas mittam quæ ad claudicationem ſpectant. (1) Ad hanc ſuſpicionem anſam dant quæ circa non rarum pravæ materiæ ex percuſſo cranio in thoracem tranſitum ex Valſalvæ, aliorumque obſervatione adnotavimus (2). Et quamvis ſciamus; ubi de meningibus, & cerebro agitur, non minus acrimoniam, quam copiam attendi ſolere lædentis humoris; non tamen incongruum prorſus eſt, ubi hujus pauxillulum intra mortuorum calvariam deprehenditur, interdum ſaltem ſuſpicari, reliquias id eſſe aliquanto majoris copiæ quæ poſtquam illas partes vel magis quam appareat, læſerit, mox per vaſa in alias traducta ſit, aut per univerſum corpus diſperſa, unde etiam ex parte univerſalis putredinis indicia, & gravem potiſſimum odorem deduximus (3). Quantulum autem lethalis ichoris, aut vitii ab eo inducti haud raro intra cranium ſuperſit, aut certe inveniatur, præter complures Valſalvæ hiſtorias (4) & duas primas noſtras, & hanc ultimam, hæ aliæ oſtendent quas nobiſcum Mediavia noſter diligentiſſimus communicavit.

10. SENI, cum ebrius eſſet, in altero ſincipitis latere vulnus ſaxo inflictum fuerat: ex quo tamen neque cecidit, neque vomuit. Vulnere per Chirurgum diebus inſequentibus dilatato ſubjectum os haud ita procul ab angulo quem Sagittalis, & Lambdoides futuræ intercipiunt, ſublividum repertum eſt; quapropter ideo ad id ferramento raſum fuit. Nec Medicus deerat nihil eorum prætermittens quæ ejuſmodi in caſibus fieri ſolent. Vulnus autem ſubſiccum erat, nec boni coloris: febris aderat: pulſus erant debiles: æger noctu ſurgebat, æſtum cauſatus; & Junius quidem erat menſis A. 1739.; ſed id tamen videbatur læſa nonnihil mente fieri. Tandem febris abit: meliores fiunt pulſus: jamque æger famem ſe amplius ferre poſſe, negat. Nulla tamen in re peccanti poſt aliquot dies redit febris cum ſenſu gravitatis capitis, torpore quodam mentis, levi delirio, faciei, & oculorum rubedine. Itaque Medico iterum opem ferre, ſed fruſtra conante, brevi poſt tempore Senex obit, vigeſimo circiter ab ictu die. CRANIUM erat craſſiſſimum: craſſa proportione etiam Dura meninx. In illo nihil uſquam vitii; quia ibi etiam ubi in vivente raſum fuerat, extra, intuſque erat naturali colore. Hæc pariter ſana. Non ſic autem altera meninx, cujus exteriori faciei qua percuſſo loco reſpondebat, pauxillum adhærebat muci, ex flavo viridis, teterrimi odoris. Ei muco ſubjectum cerebrum ſubnigrum fieri incipiebat tanto ſpatio quantum duo tranſverſi digiti quoquoverſum obducerent, nec profundius quam ſit corticalis cerebri ſubſtantia. Bene autem ſe habebant reliqua, niſi quod ſubrubens ſerum non paucum in Lateralibus ventriculis inerat, ſed in eo plus qui vulneri ſubjiciebatur. In utroque plexus Choroides pallebant.

11. MULIERI, comitiali morbo jam diu obnoxiæ, percuſſum eſt caput. Initio nihil mali quod eſſet adnotatione dignum; ut ſi interrogaretur, leviſſima omnia, vel nulla eſſe, reſponderet. Sed aliquot exactis diebus, paulatim mala ſe oſtendere, & creſcere, febris intendi, quædam prætерea quies accedere ſomni inſtar aſſidui, ſed ſine ſomno; ut, ſi attenderes, tenui voce murmurantem audires. Sic nullis aut primis, aut poſterioribus proficientibus auxiliis, mortua eſt. CALVARIA non modo rimam nullam, ſed vix qua icta fuerat, nonnihil mutatum colorem oſtendit. Ei dumtaxat loco mucus ſuberat purulentus, ut in Sene diximus, aut paulo plus. Præterea ex interiore cranii facie qua ipſi imminebat Sinui Falcis, prominentia oſſea extabat levis illa quidem, & brevis, ſed ejuſmodi, ut ſi digitum per ipſam a poſterioribus antrorſum duceres; pungeretur. Verum hæc ad epilepſiam fortaſſe; ad ictum certe non pertinebat.

12. Ad eundem fere modum eodem anno 1739. aliis, ut Seni, aliis, ut Mulieri, ex capitis ictibus rem accidiſſe, narrabat Mediavia, animadverteratque, ſicui gravia, quæ initio fuiſſent, mali indicia pro-

(1) Epiſt. 56. n. 27. (2) Epiſt. præced. 51. n. 17. & ſeqq. (3) ſupra n. 5. (4) Epiſt. præced.

propemedum oblitera rentur, deinde autem febris ex levi gravior repente fieret, cum frigore ingruens, & mentis perturbatione, ſi ea quidem ingrueret die undecimo; mortem adveniſſe decimo quarto: ſi illa decimo quarto; hanc decimo ſeptimo.

Quæ dum legis, multoque etiam magis cum Valſalvæ tot legeres Obſervationes (1); non dubito, quin ſæpius mireris, miratuſque ſis, nullam terebrati cranii mentionem eſſe factam, in iis præſertim Civitatibus in quibus eximii rei Chirurgicæ Doctores floruiſſent, qui capite ſauciatis eo auxilii genere tam prompte olim, quod vel ex eorum Scriptis cognoſcimus, opem ferre conſueſſent. Mirari tamen deſines, ubi aliam aliis ætatibus, non modo apud alias, ſed & apud eaſdem gentes tot auxiliorum fortunam ſpectaveris, ſævi potiſſimum generis, incertique ſimul eventus, ut hoc eſt. Non promptitudo, non dexteritas, non animus Chirurgis defuit. Hic ægris potius, aut eorum conſanguineis, aut aliis quorum intererat, defuit, hinc crudele ad ſpeciem opus, inde operis exitum cernentibus tunc opinor, cum abnuere cœperunt, ſæpe adeo infelicem, ut populo, Rei Medicæ ignaro, ſic occiſi qui ſervari non potuerant, viderentur. Tot autem, tam variæ, & tam difficiles ad conjiciendum ſunt cauſæ ob quas cranii perforatio, quamvis perite, innocenterque perfecta, inutilis tamen ſit, ut facile fieri potuerit, ne inter multos iiſdem annis terebratos præter perpaucos evaſerit quiſquam. Noli autem mirari quod dixerim, ſic accidere potuiſſe, cum Tronus apud Bohnium (2), ne uno quidem excepto, revera *omnes periiſſe*, teſtetur, qui capite vulnerati, in magno Civitatis Italiæ Noſocomio terebram experiebantur. Quid? quod in multo majori apud Exteros Noſocomio, non ante ſæculi decimi ſexti finem, ſed hoc noſtro, non ſub temerario quodam, ſed ſub experientiſſimis Chirurgis idem, aut fere idem accidere, litteris mandatum eſt, neutrubi autem culpam omnem in aerem conferre licet inſalubribus quamplurimorum ægrotantium effluviis infectum, quando in utroque conſtat capitis vulnera vel gravia, alia ratione curata, conſanuiſſe, & conſaneſcere. Cave credas, hic a me peritiam majorem, aut diligentiam in viris celeberrimis deſiderari. Satis eſt cauſarum, ut dicere inceperam, quas accuſemus. Sic enim cogita, nonnunquam ſanguinem intra ventriculos cerebri, aut ſub hujus baſi eſſe effuſum; alias exterius quidem, & ſuperius, verum ſub Dura meninge, aut ſi ſupra hanc, eo tamen loco ubi calvariam e directo Chirurgus non audeat terebrare, exempli cauſa ſub Temporum muſculis, aut contra Pituitarios frontis ſinus. Nec me interpelles regerendo, poſſe aliquando & contra horum Sinuum ſedem, & ſub iis muſculis cranium perforari, & ſupra eum ſanguinem Duram meningem incidi. Scio enim, Frontales Sinus nonnullis deeſſe, quod ubi ima frons ad ſupercilia nihil prominebat, & ſima erat, videor interdum animadvertiſſe. Nec me fugit ad materiam educendam quæ ſub illa meninge coerceatur, ejus inciſionem a ſummis Chirurgis fuiſſe propoſitam, quos inter poſtremi non fuerunt noſtrates Gabriel Falloppius (3), Cæſar Magatus (4), Petrus de Marchettis (5), Temporalem autem muſculum ab eodem Magato (6) *ſectum* eſſe *pluries felici cum ſucceſſu*, & ante Magatum ſecti ejuſdem muſculi felicia pariter quinque exempla a Carcano (7) fuiſſe litteris tradita, ne tum quidem ulla ſecuta convulſione, cum totus in tranſverſum diſſectus eſt, inviſique ipſe A. 1734. hic Juvenem qui, pugione per eum muſculum a ſumma ejus anteriore parte in auriculæ uſque Concham pone Tragum adacto, hæmorrhagia quidem magna, ſed nulla febre, nedum nulla convulſione, vexatus, feliciſſime evaſit. Illa igitur ſcio, timentibus etiamtum aliis, ab Italis propoſita eſſe, aut peracta. Sed idem ſcio, & extrema cogente neceſſitate eſſe peracta, nec ſine gravi, quod non diſſimulant ipſi, periculo;

(1) Epiſt. 51. (2) Diſſert. de Trepanat. Difficult. (3) Comm. in Hipp. de Vuln. Cap. c. 43. (4) De rara Medic. Vuln. L. 2. c. 38. (5) Syllog. Obſ. Med. Chir. 14. (6) lib. 2. cit. c. 27. (7) De Vuln. Cap. Serm. 1. Lect. 8.

o, convulſionum præſertim, quas non Hippocrates (1) ſolum, aliique, ſed & Marchettus ipſe (2) conſecutas vidit; ut propterea muſculi illius ſectionem ſuadere noluerit; ne dicam, *nunquam* eſſe inſtituendam, diſerte ſcripſerit. Sive igitur Chirurgi eo tempore quo apud quaſdam Civitates male audire cœpit cranii perforatio, hac tutiſſimo quodam loco, & quatenus licere crediderunt, peracta, in cæteris illos imitari non ſunt auſi, ægrique nihilominus perierunt; ſive imitati ſunt, & ſecutis, opinor, convulſionibus, aliiſve malis, ægri tanto miſerabilius perierunt (quærimus enim, non quid neceſſario acciderit, ſed quid accidere potuerit, ut auxilii hoc genus defereretur) quem in metum populus, & quam in opinionem ab utrolibet eventu facile adductus fuerit, vides.

13. Sed præter eas quæ dictæ ſunt, fieri tunc potuit multis aliis de cauſis, ut ſine utilitate calvaria terebraretur; imo non ſine manifeſto detrimento, quæ res vel magis averſos fecerit animos ab hoc auxilio; ut ſi Chirurgus forte ignarus, quam ſæpe in cranii interiore facie inſculptæ ſint foveæ illæ quas alias (3) tibi memoravimus, tubercula, ut olim vocabant, Craſſæ meningis haud raro alte adeo excipientes, ut ibi una, eaque tenuior, externa lamina oſſibus præſertim ſincipitis, interdum & frontis ſuperſit, quarum ignoratione rerum vereor, ne ipſas Obſervatores quidam pro cranii, & meningis morbis propoſuerint; Si ille igitur contra aliquam ex iis foveis caſu; nam certæ earum ſedes non ſunt; terebram demiſiſſet; prius utique meningem, & quæ ipſam attollunt, violaſſet, quam primam laminam totam a ſe terebratam eſſe, crederet: aut ſi alius, retecta ope terebræ eadem meninge, eique pus ſubeſſe ratus (ſubeſt enim aliquando, ut complures docent Obſervationes, in iiſque etiam duæ a Murryo (4) editæ, quas anatome confirmavit) eam meningem inciſiſſet, iſque aut ſignis deceptus; inter quæ *omnium certiſſimum* num eſſe poſſit *pulſatorii, ab arteriis cerebri* illi *impreſſi motus ceſſatio*, alii viderint; ferri aciem non in pus, quod nullum eſſet, ſed in Tenuem meningem, cerebrumque immiſiſſet, aut non deceptus, arteriæ ramos, per Craſſam meningem repentes, fauciaſſet. Mitto errores cæteros qui in opere non ita facili accidere plures potuerint non ſine ægrorum noxa, enumerare: & ad reliquas cauſas redeo, propter quas id opus inutile eſſe potuerit. Quarum ut aliquas tantum commemorem; certe ut ſanguis inter meningem Duram, & cranium, & iis quidem locis eſſet effuſus, quæ perforare nihil vetet; tamen ſi concretus arcte adeo, & tenaciter ad eam meningem adhæſiſſet, ut non ſine vi divelli poſſet, quemadmodum & aliis pluribus, & Valſalvæ ipſi non ſemel invenire contigit; nihil enim, ut vel ſupra animadvertere potuiſti, comminiſcimur, ſed omnium fere in ſuperioribus, aut in his Litteris habes exempla; quid cranium perterebrare poſuiſſet? Dices fortaſſe: at ſi vel ante mortem ſic adhæſiſſet; perito Chirurgo non defuiſſent quæ infunderet, ut diſſolveret, & reglutinaret. Fac, non defuiſſe. Quid? ſi pars aliqua ejus ſanguinis ibi eſſet quo adire infuſus humor non poſſet; neque enim ignoras, arcte cum cranio meningem illam cohærere, & hinc conſequi, ut nequeat cum uno in quo a cranio ſeparata ſit loco, alter, vel propinquus, in quo pariter ſeparata ſit, communicare, aut certe ita expedite, ut opus eſſet tum ad ſubeundum, tum ad egrediendum. Nec me præterit, quibus inſtrumentis Chirurgi poſſint partem aliquam meningis proximam a calvaria diducere, ægrum autem, ſpiritu per intervalla cohibito, cohærentem materiam urgere, eique faciliorem ex ſuis receſſibus exitum parare. Sed viciſſim pericula quoque video, ne forte meningem avellendo, hanc Chirurgus lædat, aut vas aliquod ex iis etiam majuſculis violet paulo ante memoratis, quæ per exteriorem illius faciem promi-

(1) in Coac. juxta Dureti interpret. l. 3. tr. 2. c. 1. n. 1.
(2) Syllog. cit. in addit. ad Obſerv. 15.
(3) Epiſt. 8. n. 3.
(4) Quæſt. Pariſ. A. 1736. propoſita n. 5.

prominentia, intra calvariæ ramoſos illos ſulcos excipi, noſti: neque iſtos non timeo ægrotantis conatus, ſi modo imperata audire, & facere is poſſit, neque, ut multi ſine ſenſu, & motu attonitus jaceat. Cohibito enim ſpiritu dum homines connituntur, plus ſanguinis in capite retineri, vel facie eorum inſpecta, eo tempore tumente, & rubente, manifeſtum eſt, ſive quod undique tunc minus expeditus, otiante videlicet pulmone, eſt ſanguinis reditus, ſive etiam ob eam quam credidit Santorinus (1), aut ob aliam aliquam ejuſdemmodi cauſam, capiti peculiarem. Itaque cerebri turgentibus vaſis, Tenuis meninx undique ad Craſſam urgetur, & ſiquid humoris inter hanc, & cranium forte intercedit, id quo minor reſiſtentia eſt, per apertum in hoc foramen eliditur, ſi quidem huc non interclusum aditum habeat. Verum & vaſorum diſtentio novæ ſanguinis per læſa vaſa eruptioni, & nimis violenta, ac nimis ſæpe repetita Craſſæ meningis compreſſio hujus inflammationi præbere cauſam poteſt. Utrumlibet autem horum minime facere ad ægrum ſervandum, vides. Eſt præterea ſanguis interdum fluxilis, & qui per illud foramen poſſit elabi; ſed ea copia, ut priuſquam educatur, cerebrum adeo preſſerit, ut ex ea preſſione homini moriendum ſit, cujuſmodi ferme exemplum habes in una etiam ex noſtris Epiſtolis Anatomicis (2). Huc adde, potuiſſe corruptione ſua jam lethale vitium meningibus attuliſſe. Inſuper quæ de ſanguine dixi, omnia de pure quoque, ſive mavis de ſanie, & ichore dicta putato.

Quid vero? ſi nihil horum ſit, concuſſio autem cerebri tanta fuerit, ut intimam ipſius ſtructuram maximopere vitiaverit. Relege, quæſo, Obſervationem ſtulti, ob alliſum vehementer caput extincti, quam Epiſtola ad te VIII. (3) deſcripſimus, & cum ea confer damnati, quam ex Littrio tunc adnotavimus (4), & ad quam ſuperioribus Litteris (5) commemoratam, aliam ex Hænelio addidimus. In nemine illorum trium ſanguis erat effuſus; duo tamen primi illico, tertius intra duodecim horas ab ea alliſio[n] interierat. Fac, ex illis aliquem diec[u]lam, ut ſi paulo minor fuiſſet concuſſio vivere potuiſſe; cranium autem attoni[ti] quaſi ex interna ſanguinis effuſione, eſ[ſe] perforatum. Num exire ſanguis potuiſſe qui effuſus non erat? Spectant huc etia[m] illa Ballonii (6): *aliquando illæſo cranio leviter contuſa carne, cerebrum intus e[ſſe] concuſſum*: & paulo inferius, *experienti[a] obſervatum eſt, innumeros a morbis cereb[ri] poſt convulſiones & concuſſiones interiiſſe quorum in cerebro per anatomen nil vider[e] contigit quod terrifici ſymptomatis cauſa ex[ti]tiſſet. Et id pleroſque fefellit ratos ſe ali quid* ἀξιόλογον *reperire poſſe in cerebro la borantium extinctorum. Adeo occulta ſæp[e] cauſa convulſionis!* Eſt contra cum in cerebro eſt magna & conſpicua læſio, au[t] intra calvariam multum ſanguinis effuſi nec tamen, ea perforata quidquam ex cerebro educi poteſt, aut ſanguis ex ea inutiliter educitur. Vide primi caſus exemplum in Obſervatione Eliæ Camerarii (7), qui fruſtra terebratum cranium narrat propterea quia ictum capitis ſuppuratio conſecuta intra cerebrum latebat, exterius undique integrum. Alterius autem caſus exempla elicere ex Obſervationibus eorum potes qui ſanguifera vaſa, arteriaſque in primis, difrupta intra percuſſam calvariam deprehenderunt. Satis eſt Bohnium (8) inſpicias, qui ter vidit. Fac, arterias aut non eſſe ex grandioribus, aut non prorſus ruptas; neque enim temporis ſatis eſſet, ut de terebra cogitaretur. Quid tamen prodeſſet cranium perforare ad effuſum ſanguinem educendum, ſi novus uſque & uſque ex quantumvis minoribus, nec omni ex parte ruptis arteriis eodem effunderetur? Mitto cauſas alias, etiam quæ non tam Chirurgorum, quam ægrotantium, aut aſſidentium incuriæ, erratiſve, non ſemper in vulgus notis, fuiſſent imputandæ, & ad eam venio, ob quam ſæpius, quam ob cæteras, accidiſſe puto, ut calvariæ terebratio inutilis populo videretur.

14. Nam ut ſigna ſint ex quibus liceat fu-

(1) Obſ.Anat.c.3.in fin. (2) XIII.n.16. (3) n.15 (4) n.18. (5) n.10.
(6) l.de Convulſione. (7) Act.N.C.Tom.2.Obſ.149.. (8) De Renunc.Vuln.S.2.c.1.

ſuſpicari, ſanguinem intra calvariam eſſe effuſum; quis ſcire pro certo poſſit, an revera, &c., ſi hoc etiam ſciret, quam in partem effuſus ſit, & quod conſequitur, ubi ſit os perterebrandum? Nemo ſæpe ideſt cum homo cadit ex alto, aut cum ab inimico percutitur; ipſe autem loqui ſæpe non poteſt: & icta loca modo plura apparent, modo etiam nulla, in quibus oculorum, manuumve judicio etiam poſt impoſita emollientia emplaſtra, & reſolventes ſacculos, rubor aliquis, tumor, aut mollities percipiatur. Quin aliquando in ea capitis ſede quæ percuſſa non fuerat, ultro apperere tumorem, Rouhaultius (1) vidit, & qua id ratione fieri poſſit, indicavit. Neque alia quæ Antiqui, aut Recentes propoſuerunt, indicia ſatis proſunt, ut ſi vel ille qui loqui non poteſt, nec intelligere, manum ſubinde ad certam capitis ſedem admoveat, vel Medici alterum forte corporis latus reſolutum animadvertentes, in oppoſito capitis latere noxam eſſe, conjiciant. Nam præter unum qui majorem fortaſſe exterius dolorem moveat, alia eſſe poſſunt loca ſub quibus majus revera lateat internum vitium: neque hoc reſolutio aliqua ſemper conſequatur, neceſſe eſt; aut ſi conſequitur, non propterea tamen ut affectum capitis latus, ſic lateris partem noſcimus in qua potiſſimum vitium ſit. Hanc autem ipſam cognoſcere neceſſe eſſet, ut aperiendum foramen ipſi reſponderet, nec fruſtra apertum eſſe, omnes intelligerent. Verum in cognoſcenda quam fallaces ſæpe ſint conjecturæ, vel hinc apparet, quod etſi pars ipſa icta ab ægro indicetur, imo ecchymoſi, & tumore ſe ipſam præclare indicet; non raro tamen caſus incidunt in quibus alia ſit pars contuſa, alia in quam effuſio facta ſit. Quod cum ex quibuſdam ſuperiore Epiſtola deſcriptis Obſervationibus, aliiſque intellexeris; tum præſertim ex hac cognoſces, quam continuo ſubjiciam, Mediaviæ noſtri hiſtoria, eo digniore quæ hic ſcribatur, quod in ea terebratum cranium eſt.

15. JUVENIS agreſtis robuſtus ex alto cadens, caput alliſerat. Nullum omnino conſecutum aut tunc, aut proximis diebus ſymptoma eſt. Itaque triduum perrexit, ſicut ante, vivere, & rure eadem facere quæ ſolebat. Poſtea in eo qui contuſus fuerat, loco; is erat ad alterius oſſis ſincipitis illam partem quæ Lambdoidi ſuturæ propior eſt; tumor manifeſtus, & addita febris ut in Noſocomium veniret, impulerunt. Ex arte a Medico, Chirurgoque curatus, jam eſſe videbatur propemodum ſanus, præſertim cum toto eo tempore peculiare latentis mali indicium ſe oſtendiſſet nullum. Circa diem a lapſu decimum ſeptimum, cum famem diutius ferre non poſſet, plurimum comedere auſus eſt. Mox febris rediit urgentior, cum dolore caput univerſum gravante, & vomitu. Ne tum quidem in quo clam omnibus deliquiſſet, eſt faſſus. Cum remedia cætera fruſtra eſſent; mentio injecta eſt auxilii quod omnes hic renuunt, ipſe autem minime formidavit. Igitur qua caput conſtabat fuiſſe alliſum, ibi ab ſtrenuo ſpectatoque Chirurgo os, nihil prorſus vitii oſtendens, ea diligentia atque arte perforatum eſt, ut nocere id non poſſet, ſi non juvaret. Nihil tunc, aut poſtea exivit. Dura meninx ſaniſſima & conſpecta, & ſervata eſt. Intereaque æger aliquanto melius ſe habere videbatur: nec qua in re antea peccaſſet, amplius occulebat; cum repente pleuritide ad imam ſiniſtram thoracis partem graviſſima correptus eſt, nulliſque proficientibus auxiliis, intra paucos dies interiit, cum materiam ſanguine etiam nonnihil tinctam, ſed non multam, rejeciſſet, neque ullum præter ea quæ dicta ſunt, acceſſiſſet laborantis capitis indicium. CADAVER, cujus ex ore fœda exivit materia, infra jugulum ſiniſtrum dumtaxat, ad mediocre ſpatium, livebat, grave autem adeo olebat, ut vel frigidiſſima illa tempeſtate; inierat enim Januarius menſis A. 1742.; ferri non poſſet. Itaque nihil, niſi cranium, quod erat craſſiſſimum, apertum eſt. Nullum prorſus in eo, aut in iis quæ continebat, vitium fuit, ſi perpaucam flavam quaſi *gelatinam* excipias, quæ ſub Dura meninge ad ſpatium trium quatuorve digito-

(1) Traité des playes de tête ch. 10.

gitorum quoquoverſus extenſa reperta eſt, non ſub contuſo ubi terebratio inſtituta fuerat, capitis loco; ſed magis ad anteriora.

16. Si hiſtoriam hanc cum iis quas ſuperius (1) ſcripſimus, animadverſionibus conferas, facile cauſam unde huic Juveni pleuritis ſit orta, ſuſpicaberis, perpaucam autem quæ ſub Dura meninge inventa eſt, materiam, reliquias fuiſſe illius quæ ibi aliquanto majori copia prius extitiſſet, reliqua in thoracem potiſſimum, ſed & in corpus univerſum, ut fœtor oſtendebat, translata. Quod ſi res ad hunc modum ſe habuit; optandum erat ut priuſquam inde materia dilaberetur, terebrato cranio fuiſſet educta. Sed quis ſcire poterat, cranium non ſub contuſo loco, ſed anterius ubi nullum erat peculiare collectæ materiæ ſignum, terebrari oportere? Verum fac id divinari potuiſſe: quæro ex te, quo tempore cranium fuiſſet terebrandum? Num ante diem decimum ſeptimum: At nullum erat ſignum effuſi humoris. Num poſtquam ſigna aliqua ſe obtulere? Etſi Chirurgus exercitatiſſimus Carcanus (2) diſerte inculcaverit, *pravis apparentibus ſymptomatibus*, non primis diebus, ſed *temporis ſucceſſu*, cum tunc ea *ex jam facta, vel quæ fieri incipit, corruptione provenire ſoleant, de ſalute infirmi rariſſime eſſe ſperandum, imo de eo fere ſemper actum eſſe*; tamen ægrotanti, raro hic exemplo anceps hoc remedium malenti, quam nullum, deeſſe noluerunt; quando ipſe Carcanus aliquem ſervari poſſe, non negavit, imo nec Falloppii teſtimonium reticuit, unum ab ſe circa trigeſimum, vel quadrageſimum diem perforato cranio, & ſanie educta, conſervatum eſſe, affirmantis, non facilem ſe ad credendum præbente Carcano, ſed multo difficiliorem præbituro, ſi raræ aliæ, ſed non minus certæ, hujus generis Obſervationes prodiiſſent, Sculteti in primis (3) qui *poſt vigeſimam octavam a læſione ſeptimanam* idem quod Falloppius, ſe præſtitiſſe, nominato homine, indicatiſque loco, & tempore, confirmavit. Factum eſt igitur in hoc Juvene quod fieri potuit. Sed illa ob quam hiſtoriam hanc propoſui, cauſa obſtitit, ut felix eventus reſponderet.

17. Atque utinam una hæc eſſet hiſtoria, nec plures apud alios extarent, hujus non diſſimiles. Quæ, & tot inſuper, aliæ ab alias cauſas, inutilem pariter, neque ita raro, uſum terebræ oſtendentes, fecerunt, ut non ſolum inter veteres, ſed inter recentiores etiam, Medici non ignobiles fuerint, qui illam *fruſtra ſæpe*, imo *ſæpiſſime fruſtraneam* eſſe, ſcripſerunt. Verum terruerunt magis qui & olim *non medicum* ab ea *periculum*, aut *certius* eſſe *periculum*, & noſtro quoque tempore *non abſque gravi periculo exerceri poſſe* terebrationem, aſſeverarunt. Num vero, inquis, tunc etiam cum ab excellenti Chirurgo exercetur? Certe qui ad Ptolomæum illum Ægypti Regem *in caput graviter vulneratum*, de quo in T. Livii Epitome (4) fit mentio, accerſiti ſunt, non vulgares Medicos fuiſſe, credibile eſt. Rex tamen *inter curationem, dum oſſa* Medici *terebrare contendunt, expiravit*. Quis vero quam præſtans Medicus, & Chirurgus Falloppius fuerit, ignorat? Ipſe tamen ea ſimplici erroris confeſſione quæ ſummis Viris digna eſt, ob rem quandam ſero ab ſe in terebrando cranio animadverſam diſerte hæc ſcripſit (5): *animadvertatis, quæſo: ego fui in cauſa mortis centum hominum, ignorans cauſam hanc*. Quæ modo dicta ſunt, cum eſſent tot libris tot Scriptorum neque unius temporis, neque unius regionis, mandata, latere omnia non potuerunt, nec poſſunt. Itaque mirari non oportet, quod inutilibus præſertim, aut noxiis experimentis ſubinde adjectis renuere cœperint hoc auxilium noſtrates, neque in una modo, aut altera Civitate, ſed in Italiæ pleriſque, & præter noſtrates alii quoque, inter quos tunc etiam cum apud nos illud vigeret, fuiſſe, indicat Wepferus (6), populares ſuos, his verbis: *Itali, aliique locorum calidiorum incolæ protinus trepanum arripiendum ſtatuiſſent, idemque Exc. D.D. Burgouverus facturus erat, niſi æger, & adſtantes ab auxilio his in locis inſolito, & vel*

[1] n. 9. & 10. [2] De Vuln. Cap. Serm. 3. Lect. 5. [3] Obſ. 13. [4] l. 51.
[5] Comment. ſupra ad n. 12. cit. c. 17. [6] Hiſtoriar. Apopl. Auctar. in Schol. ad Hiſt. 6.

el ſolo nomine pleriſque terrifico abhorruiſſent, ipſiuſque conatibus obſtitiſſent. Num poſtea animos addidiſſe renuentibus, credis gravem apud Lipſienſes Profeſſorem Joannem Bohnium Diſſertatione edita *de Trepanationis Difficultatibus*? quas antequam ſingillatim exponat, haud dubitat affirmare, *multum ſane eandem periculi involvere, aut ſæpe fruſtraneam ſeu inconruam deprehendi*. Earum difficultatum pleraſque cum ſupra ſatis memoraverim; de illa una potius aliquid addam quæ ex noviſſime producta Obſervatione deducebatur, nimirum de ea quæ in tempore definiendo, adhibendæ terebræ opportuno, perſæpe occurrit, difficultate. Quam juvat altero confirmare exemplo, hac in Civitate a me viſo. Juvenis erat mulier, haud infimo loco nata, gracilis, non robuſta, ſana tamen, ut quæ nihil niſi convulſiones graviſſimas quidem, at ſemel, annis ſuperioribus, toto corpore paſſa fuerat. Cum bene igitur valeret, ſederetque humiliore ſella, forte accidit, ut improviſa re, & ſtrepitu perculſa, caput, ut fit, retrorſum ageret, & ad marmoreum mutulum, qui pone ipſam e pariete prominebat, alterum occipitis latus vehementer allideret. Dies erat Martii penultima A. 1739. Neque tunc, neque primis illis diebus incommodi quidquam ſenſit. Deinde in loco icto doloris aliquid: cui ſucceſſit in ſubjecto cervicis latere, nonnihil tumente, quidam muſculorum qui ibi ſunt, quaſi rigor, nec ſine dolore. Levia tamen adeo hæc erant omnia, ut mulier quæcunque antea conſueverat, domi, foriſque perageret. Quis auſus eſſet cranii perforationem tunc imperare? aut, ſi forte auſus eſſet; putaſne, cæteros permiſſuros, aut delicatam mulierem fuiſſe paſſuram? Nunc reliqua accipe. Cum ad Auguſtum uſque menſem ita uti dixi, ſe mulier egiſſet, quippe quæ præter id quod memoratum eſt, nihil ferme aliud ſentiret incommodi; ad illam accerſor die ejuſdem menſis decima ſexta. His quæ retuli, ab ejus Medico narratis, addentem audio, a diebus jam aliquot mulierem febricitare, nec leviter, duriſque pulſibus, ſubtumidos, rigidos, & dolore affectos eſſe illos cervicis muſculos, dolores etiam ſecundum Spinam dorſi deſcendere, maxillam inferiorem a ſuperiore non ſine difficultate diduci: ægram propemodum eſſe ſtupidam, lenteque reſpondere; quin aliquando leviter deliraſſe: non ſatis bene vidiſſe: oculos quaſi convulſos viſos eſſe: Sed hæc ultima tunc abeſſe; cætera ab aliquot jam diebus ſupereſſe. Inſuper dolorem his diebus ad locum olim percuſſum rediiſſe; quamvis tactus, viſuſque judicio nihil ibi appareat mali. Nimis vera retuliſſe, ſenſi, cum mox ægram vidi, nullique jam eſſe remedio locum, perſpexi. Itaque levibus nonnullis in quæ cadere calumnia non poſſet, conſuetudinis dumtaxat cauſa, propoſitis, cum ſeniori ex affinibus dixiſſem, quam vehementer ægra mihi diſpliceret, non rediturus, diſceſſi. Reapſe duabus illa, aut tribus poſt horis loqui deſiit, & intra duos treſve dies mortua eſt. Cujus ſi calvariæ interiora examinare licuiſſet; non dubito, quin, ut Marchettus noſter (1) pus ſupra membranas, & cerebrum in eo deprehendit qui leviter capite vulneratus, ut ne os quidem eſſet detectum, tribus poſt menſibus febre correptus, ex eaque dolore in ictum locum redeunte in quo nihil apparebat mali, mortem obierat, tanto ego magis in hac deprehenderem, quæ non, ut ille, ſine ullo vulneris capitis ſymptomate & in febre, & ante illam, fuiſſet, ſed & quibuſdam menſes jam quatuor, & quod excurrebat, tot autem ex quo febris corripuerat, eſſet vexata. Satis jam, ſuperque intelligis, caſus incidere in quibus aut nulla, aut tam levia, inter initia, ſe offerunt effuſi intra cranium ſanguinis ſigna, tot autem, & tam gravia poſt longum intervallum confertim ingruant, ut neque primo illo opportuno tempore æger eo timore percelli poſſit, ut terebram admittat, neque extremo ſperare poſſint Medici, opem ſe per eam allaturos, cum tam longo ſpatio, & tam perniciofis indiciis extantibus, non illa partium corruptio abeſſe credenda ſit quæ in rariſſima ea Sculteti Obſervatione (2) mirifice abfuit.

18. Sed quid, inquis, capite fauciatos, aut

[1] in additis ad Obſ. 15. [2] cit. ſupra in fin. n. 16.

aut eorum conſanguineos, & cæteros quorum intereſt, adeo ab hoc auxilio averſos facit tunc quoque cum gravia ſtatim non deſunt ſymptomata? Relege omnia quæ ſupra (1) ſunt ſcripta de cauſis propter quas in quibuſdam Civitatibus credibile eſt id remedii fuiſſe deſertum, & ad illas hanc quoque adde quæ ex proxima Mediaviæ hiſtoria colligitur.

19. PUERO annos nato ad quatuordecim pertica ictum fuerat alterum ſincipitis latus circa medium Quinctilem menſem A. 1739. Eodem tempore Seni quoque percuſſum fuerat caput. Uterque ab ictu ceciderat, vomuerat, & mox febri prehenſus erat. Uterque in idem Noſocomium recipitur, & pari tum Medici, tum Chirurgi diligentia curatur. Hactenus ſimilia omnia. Nunc diſparem primum Pueri, deinde Senis exitum accipe. Puerum cum febris reliquiſſet circa diem quartum, undecimo iterum adorta eſt, torpore ſemper, nonnunquam delirio ſtipata, aut convulſionibus, aut ſanguinis, cujus jam ſatis emiſſum fuerat inter initia, e naribus eruptione. Itaque, nullis proficientibus remediis, intra perpaucos dies interiit. CRANIUM vel præclara luce oppoſita inſpectum, non modo non fiſſum, ſed nihil fere oſtendens diſcriminis repertum eſt, ſi percuſſam partem cum reliqua comparares. Verum inter percuſſam partem, Duramque meningem quidpiam muci ſimile occurrit, & ſub eo meninx illa colore non ſuo. Inter ipſam vero, & meningem alteram qua totam propemodum hemiſphærii illius ſuperiorem faciem conveſtiebat, pus ex flavo viride fœtens, multum; meningis autem ipſius quantum pure obductum fuerat, tantum erat triplo, aut quadruplo craſſius factum, & ſuperficie quaſi granoſa. Nihil præterea, ne in ventriculis quidem, in quibus aquæ non erat quidquam, eſt animadverſum. Sic Puer. Senex autem omnino incolumis ſanuſque diſceſſit.

20. Nunc ſi populo dicas: facile poterat ille Puer icto oſſe perforato, & ſanguine qui ſubtus effuſus erat, educto, ſi admiſſum fuiſſet id auxilii, ſervari; continuo regeret; at Senex qui iiſdem ſymptomatibus initio pariter correptus fuerat, ſine illo auxilio ſoſpes evaſit. Non deſunt certe quæ hæc dicentibus referas. Sed quid ad populum qui ex felicibus cunctis ſine terebra ſuccedentibus gravium capitis ictuum curationibus nova ſemper argumenta capit ad illam averſandam? Nec apud nos tantum, ſed & alibi, ut opinor; nam alibi quoque exempla ſæpe occurrunt ejuſmodi curationum. Quæ percuſſo, aut vulnerato capite, ſigna eſſent gravium intra cranium læſionum, quæ terebram poſtulare viderentur, non pauci tibi oſtendent libri, iique in primis qui ad *Commercium* attinent *Litterarium* (2). Exempla alia ubi quærenda ſint, tum Acta indicant Erudit. Lipſ. (3), tum Jo. Andr. Conradi Diſſertatio (4), & alii quos brevitatis gratia ſciens omitto, non ſecus ac Grimmii (5) Obſervationem, & Burgouveri (6) duas, quarum altera illa eſt in qua, niſi obſtitiſſent aſſidentes, cranium ipſe erat terebraturus, ut Chirurgus etiam ille de quo meminit Rouhaultius (7), niſi Meryus diſſenſiſſet. Ægri tamen omnes quos indicavimus, ſine terebræ ope, nonnulli etiam cito, ſunt perſanati. Ut vero plane intelligas, quam veraciter diximus, hujuſmodi curationibus fieri, ut magis magiſque homines terebrationem averſentur, narrabo tibi quod hic accidit A. 1729. Cum ferocientes equos habenis coercere auriga non poſſet; & rheda concitatiſſimo curſu rapta, ſe ejecit Matrona generoſiſſima, eique quod fere cæteris qui idem faciunt, contigit, ut præceps in humum rueret, eamque, ut locus, & anni tempus ferebant, lapidibus, & duriſſima glacie contectam. Itaque caput vehementer adeo offendit, ut quaſi pro mortua domum referretur. Medici cum omnia quæ agi debent, ac ſolent, diligenter peregiſſent,

[1] n. 12. & ſeqq. [2] Vid. A. 1739. Hebd. 52. n. 1. & A. 1741. H. 16. n. 3. & A. 1743. H. 35. n. 2. H. 47. n. 1. ad 194. & 193. & 714. [3] A. 1693. M. Nov. in relat. novæ Edit. Barbett.
[4] De Vuln. Front. inflict. in Reſolut. ad n. 2. [5] Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 87.
[6] 6. & 7. in Auctar. ſupra ad n. 17. cit. [7] Tr. ſupra ad n. 14. cit. c. 7.

giſſent, ſperabant, quod Marchettus, ut ſuperiore quoque Epiſtola (1) dictum eſt, in aliquibus viderat ex prolapſu, aut ictu læſo capite *in mentis alienationem cum privatione ſenſus, & motus incidentibus*, neque aliis tamen ſymptomatibus correptos quæ ab Hippocrate memorantur, ſe pariter *ſequenti die* mulierem *omnino liberatam* eſſe viſuros. Sed cum ea ſpes ipſos falleret; ad ægram accerſor. Cujus neque caput quidquam oſtendebat ſigni qua potiſſimum parte fuiſſet alliſum, neque ſenſus, aut vox, quæ nulla erant, nobis id poterant ſignificare. Auctor igitur fui, ut quando cætera peracta erant, quæ ad revellendum, reſorbendumque pertinerent, ſiquid forte ſauguinis intra calvariam effuſum eſſet; univerſo capiti ea protinus adhiberentur quæ moderate attenuando, corroborandoque abſorptionem illam adjuvarent. Vel ubi fiſſum manifeſto cranium eſſet, Cornelium Celſum (2) exterioribus remediis multum tribuiſſe. Quid poſtea Galenus, plureſque alii olim feciſſent, ex Magato (3) intelligi poſſe, qui ipſe quoque inde curationem incepiſſet. Quid Magato recentiores ſentirent, me vel ex ea in qua ſæpius verſarer, meorum Anatomicorum lectione dediciſſe, & nominatim Bartholini (4), Wepferi (5), Ruyſchii (6). Nos quidem in Italia eſſe, regione multo quam illorum calidiore; ſed & Magatum, ut alios omitterem; in hac fuiſſe: & eo anni tempore magis, quam ſæpius aliis apud illos, hic frigus urgere, itaque noſtram quoque Matronam haud ſecus ac Ruyſchii mulierem, inde læſam eſſe quod *e curru in terram cecidiſſet gelu induratam*. Igitur me quidem eodem illo fomento uſurum, quo is non raro uſus eſſet feliciſſime, neque alieno a cautis Magati monitis, & quædam eorum habente quæ ipſe laudaverat. Itum eſt a Medicis in hanc ſententiam: nec iviſſe pœnituit, cum ejus remedii continuato uſu ægra primum meliuſcula facta ſit, deinde ad ſe redierit, &, nullo demum ſuperſtite incommodo, ſic evaſerit, ut donec ſenectute ipſa confecta eſt, annos amplius viginti incolumis vixerit. Sed felix hic eventus eo magis homines a cranii perforatione averſos reddidit, fomentumque illud ipſum ex eo tempore cum a Medicis laudatum, atque a Chirurgis, tum ab ægris præſertim, aut a conſanguineis optatum, frequentiſſimo in uſu hic fuit; ut veritus ſim aliquando, ne temere uſurpatum, alicui tantum noceret, quantum aliis profuerat. Nam fervidiſſima apud nos æſtate adhibitum etiam vidi, velut in eo caſu quem res hæc ad memoriam redigit; nec proter hanc tantum, ſed & propter alias quaſdam animadverſiones paucis tibi memorabo.

21. Generoſus Comes cum forte non humili ſcabello inſiſteret, hoc vacillante retrorſum ceciderat, & ad parietem occiput tanto vehementius alliſerat, quod hoc calvum, ipſe autem procera ſtatura eſt. Nihil tum mali, niſi quod multæ ſcintillæ oculis obverſari viſæ ſunt. Poſtea vero ad frontem, & ad oculos dolor moleſtiſſimus, vigiliæ, febris, alvi fluxus. Febris abit. Mox redit cum iiſdem ſymptomatibus. In conſilium vocor. Erant quibus alvi fluxus potiſſimum diſpliceret. Hæc enim legerant apud Marchettum (7): *præter ſigna ab Hippocrate propoſita, obſervandum* eſſe, *quod ſemper alvi fluxus vulneribus capitis accedens, abſentibus licet aliis ſymptomatibus, cerebri læſi ſignum eſt.... Hos vero fere omnes mori, ob læſum cerebrum parte interna, qua in ſpinalem medullam exporrigitur, ubi nervorum ortus*, & in his ventriculo profpicientium. Ego vero cum diligenter omnia exquiſiviſſem, atque ut erat menſis Quinctilis A. 1739. aquæ; ea enim pro potu præſcripta fuerat; plus facile ſumi intelligerem, quam ſenis ventriculus ferre poſſet; omittam, inquam, diſquirere, num Marchettus cum ſymptomata alia abeſſe, dixit, ea quoque excipere voluerit quæ ab Hippocrate, ait, fuiſſe propoſita, & quæ certe hinc abſunt, Hoc tantum dicam, ſi æger cibis ac potionibus, præſertim incongruis, referto ventriculo cecidiſſet, continuoque illa re-

[1] n. 10. [2] De Medic. l. 8. c. 4. [3] l. 2. ſupra ad n. 12. cit. c. 38. 41. 49.
[4] Cent. 2. Hiſt. Anat. 41. [5] Exerc. de loco aff. in Apopl. & in Auctar. Schol. ad Hiſt. 6.
[6] Obſ. Anat. Chir. 60. [7] in addit. ad Obſ. 15.

jeciſſet; profecto ea vomitione terreri non oporteret. Nunc igitur quoque, cum alia eſſe videatur cauſa cur laxata alvus ſit, non eſt cur id nobis metum incutiat. Paulo minus aquæ potetur, eaque nonnihil ita medicata ſit, ut laxare nequeat ſtomachum. Fomentum vero; nam hoc uti audiveram; tempeſtate hac non dubito & dilitius aliquanto, & moderatius, & pannis nec laneis, nec ado multiplicibus exceptum a vobis adhiberi. Neque ita multo poſt, omnia receſſerunt ſymptomata, ægerque convaluit, vivitque, hæc me ſcribente, vegetus; quamvis annos natus ſex & octoginta. Sed priuſquam de fomento illo verba facere deſinamus, animadvertas, velim, ſi non per ipſum, at certe per valde ſimilia ſervatos eſſe fere omnes quos ſine terebra, quæ alioquin neceſſaria videbatur, perſanatos eſſe, diximus (1), alioſque ejuſdemmodi, ut puta quos Slevogtius (2) his verbis indicat: *talibus* remediis *hodie a noſtris Chirurgis in dies graviſſimæ capitis læſiones corriguntur, quæ olim ſectionibus, uſtionibus, ſcalpturis, terebrationibus, aliiſque horribilibus operationibus opus habebant:* & iis remediis interdum *ſolis*, ut a Gallo Chirurgo Pinconio (3) ſanatus eſt Ruſticus *ſine voce per decem decumbens dies*, & *pro deſperato habitus*, a Grimmio (4) Adoleſcens, *delirio*, *vomitu*, *febre*, *&c.* correptus, a Trewio (5) Puer *omnibus ſenſibus privatus*, latere ictui oppoſito *paralyticus*, altero *perpetuis convulſivis motibus agitatus*. Sæpius tamen alia adjuncta ſunt auxilia, & in his, cum licuit, antequam ulla adhiberentur, venæ ſectiones, ut *venæ ſanguinis quantitate aliqua detracta*, *quaſi famelicæ reddantur*, ut Wepferus (6) loquitur, & *avidius effuſum* ſanguinem *reſorbeant*, quem ea quæ diximus, exterius adhibita, & illuc unde terebratio ſæpe educere non poteſt, ſua vi (quicunque modus, & via ſit) certe pervadentia, *ita diſponant, ut vaſa ſanguifera denuo* valeat *ſubintrare*. Sic enim & aliorum, & ſuas explicat Obſervationes; nam & ſupra (7) effuſi intra calvariam ſanguinis per *fomenta* illa *congrua diſſipationem frequentiſſime ſuis in oris feliciter citra trepani uſurpationem, citra ullam ægri noxam, præſtitam*, ait, *ſe meminiſſe*. De iſta autem reſorptione, cum alias (8) ea adte ſcripſerimus obſervata in cerebro poſt prægreſſas olim apoplexias, imo etiam poſt antiquum, imperforato cranio, capitis vulnus, unde illam agnoſcendam eſſe, credamus; nihil amplius addemus. Nihil quoque de altero terebrationis uſu, ut poſſint depreſſa calvariæ oſſa excitari, pungentia fragmina extrahi, internæ quæ forte fiſſa ſit, laminæ extantes quaſi aculei excidi, qui quandiu, & quantum nocere poſſint, præclara inter cæteras Platneri (9) per anatomen Obſervatio oſtendit; nihil, inquam, huc adjicere melius cenſeo, ne ſi forte huic etiam alteri utilitati, quam certe remedia alia, & natura ipſa præſtare minus valent, aliquid interdum objici poſſe, dicerem; viderer magis vulgi timori, quam rationis, & Sapientum dictatis, indulgere.

22. Nunc enim quando de terebranda calvaria tantum ſupra ſcriptum eſt, quantum non modo ad ſuſceptum ſermonem abſolvendum ſatis ſit, verum etiam; quod nolim; ad falſam injuſtamque ſuſpicionem movendam, me forte cum populo in hoc facere, ab eoque auxilii genere, quod caute, & opportune adhibitum, ultro fateor eſſe utiliſſimum, atque adeo neceſſarium, præter modum abhorrere; ad diſſectiones redeamus. Ex quibus cum duæ Mediaviæ noſtri ſuperſint; ante meas cæteras, illas adſcribam. Prima ad eas attinet quæ hactenus ſunt propoſitæ, videlicet in quibus cranii ſiquod erat vitium, ad interiora non perveniebat. Altera autem ad eas in quibus pervenerat.

23. VIR quidam in faciem cadens, frontem a dextris circa altitudinis ejus medium allidit. Non vomitus, neque aliud ullum ſymptoma ſtatim a caſu accidit, niſi levis quædam ſtomachi perturbatio. Mox autem non levi febre, & ſopore corripi-

[1] n. 20. [2] Diſſert. de Carie Cran. §. 20. [3] Vid. Dan. Hoffman. Diſſert. de ſanat. cerebri quaſſ. [4] Obſ. 87. ſupra ad n. 20. cit. [5] Commerc. Litter. A. 1741. ibid. cit. [6] Schol. ſupra ad n. 17. cit. [7] Exercit. ſupra ad n. 20. cit. [8] Epiſt. 2. n. 16. [9] Inſtitut. Chirurg. §. 532. not. *d.*

ripitur. Circa diem quartum, utrumque horum deſinit. Bene habet. In Noſocomio tamen remanet ad vulneris curationem: quod probo colore cum retecto oſſe erat. Circa diem decimum ſeptimum gravis revertitur febris, graviſque ſopor. Fuſcus fit vulneris color, & oſſis. Hoc raditur, ſubtuſque album invenitur. Homo tamen cum iiſdem, haud aliis, ſymptomatibus moritur circa diem vigeſimum, qui fuit pridie Idus Aprilis A. 1740. CALVARIA diſſecta, rima quidem in hac animadverſa eſt quæ paulo ſupra ſubjectum vulneri ſupercilium in tranſverſum pene ferebatur. Sed hæc ad interiora non perveniebat. Verum qua os allifum fuerat, ibi inter ipſum, Duramque meningem pauxillum intercedebat cujuſdam quaſi *gelatinæ*. Cerebri autem reſpondens hemiſphærium non ibi tantum, ſed ubique gravi cum odore ex atro virebat: qui color ad ipſum uſque Lateralem ventriculum deſcendebat, parietes ejus omnes inficiens, baſi excepta. Porro ejus ventriculi pars anterior non lacerata quidem erat, ſed adeo dilatata, ut concreti ſanguinis tantum contineret, quantum poſſet pugnum æquare. Ventriculi pars reliqua, ut ſiniſter quoque, ſerum cruentum continebat.

24. Deprehenſus intra ventriculum ſanguis certe effuſus eſt ex diſrupto vaſe aliquo ſive Choroidis plexus, ſive eorum quæ per parietum ventriculi ſuperficiem feruntur. Sed vas illud num leviter diſruptum credemus tunc, quando alliſum eſt caput, & ab eo tempore ſanguinem lente ac paulatim emittere cœpiſſe? an vero tunc infirmatum dumtaxat, gangræna denique illius hemiſphærii accedente perruptum, celeriter effudiſſe? Si hoc alterum mavis; minus facile, opinor, explicabis, cur non ſit homo tunc celerius, cum aliiſque ſymptomatibus ferme apoplectici inſtar mortuus, & quomodo ſine ulla ſubſtantiæ laceratione, ventriculus adeo fuerit dilatatus; ut veri ſimilius ſit, ſanguini ſenſim ad illam uſque copiam deſtillanti ſenſim quoque paulatimque ceſſiſſe. Nec te illud moretur, quod homo a quarto ad decimum ſeptimum uſque diem ſine febre, ulloque ſymptomate, bene habere viſus ſit. Nam & ad gangrænam tam late diffuſam, pravam in cerebro diſpoſitionem præceſſiſſe, credibile eſt, & in vitiis ejus vel graviſſimis haud ita raro accidit, ut aut levia quædam, aut nulla vel ad multo longius tempus animadverterentur eorum indicia. Fac, memineris eorum quæ ſupra (1) ex noſtra, aut certe ex Marchetti obſervatione ſcripta ſunt. Lege non tam Fantoni patris Obſervationem IX. quam Cl. Filii Scholium ad XXXV. Atque ut illam Avenionenſem (2) omittam longe rariſſimam, quippe in qua cum cranii, meningum, cerebri ea eſſet læſio quam oſtendit curatio, nullum tamen ab initio ad perfectam uſque ſanationem, id eſt ad dies ſex & ſeptuaginta, ſymptoma extitit: eſt apud Bohnium (3) hiſtoria, ex Lamzwerdio, ſymptomatum binis ſincipitis fiſſuris non niſi die trigeſimo ſexto ſupervenientium, ſuntque aliæ ex Montano apud Rouhaultium (4) eorundem non niſi decimo ſeptimo, vigeſimo, aut vigeſimo primo Antuerpiæ pleroſque illorum quibus eo anno caput ictum eſſet, aggredientium, omneſque occidentium. Illas inſuper legito quas Poupartius, & præſertim Vacherius cum Regia Scientiarum Pariſienſi Academia (5) communicarunt. Ex his, atque aliis quas ſciens omitto, mirari deſines ſiquando, ut in modo a nobis propoſita, ſic in aliis quibuſdam aut hac, aut ſuperiore Epiſtola traditis, non levia videbis in cerebro vitia dies aliquot ſine pravis indiciis, in primiſque ſine febri delituiſſe. Quamplurima ſunt quæ in illo, non tantum ſecundum naturam, ſed & præter naturam ſe habente, quemadmodum fieri poſſint, minime aſſequimur. Hæc Majores quoque jure meritoque fuiſſe miratos, vel ex iis intelliges quæ in Sectione hac Sepulchreti ad Salmuthi Obſervationem (6), huc maxime pertinentem, adſcribuntur ex Berengario, ſeu mavis ex Carpenſi, ut a Pa-

N 2

(1) n. 17. (2) Commerc. Litter. A. 1731. Specim. 21. (3) De Renunc. Vulner. Sect. 1.
(4) Tr. ſupra ad n. 14. cit. c. 11. (5) Hiſt. de l'A. 1700. Obſ. Anat. 19. & de l'A. 1743. Obſ. Anat. 12.
(6) §. 8. Obſ. 10.

Patria ſæpius vocitant: quæ res non animadverſa fucum fecit recentiori, haud in erudito alioquin, Chirurgo, qui cum *Berengarium*, dixiſſet, cranium in futuris ipſis feliciter aliquando perforaſſe; continuo, quaſi de alio loqueretur, idem pariter, ait, feciſſe *Carpenſem*. Sed a tarda poſt ictum morte ad citiſſimam, ut in altera, quam promiſimus, Obſervatione, veniamus.

25. MULIER ruſtica, per ſcalas præceps ruens, caput adeo graviter offendit, ut illico loquendi, ſentiendi, & artus, præſertim inferiores, movendi facultate amiſſa, ſanguinem e naribus, & altera aure effundens, intra horam moriatur.

CRANII, quod multum ſanguinis effuſi continebat, fracta erat baſis in tranſverſum, fractura ab uno ad alterum latus ante oſſa Petroſa per Sinuum Sphenoidæorum poſteriora tranſeunte, & oſſea præterea parte Meatus Auditorii cum Membrana Tympani in aure illa quæ emiſerat ſanguinem, diſrupta. Laterales quoque rupti erant Sinus Craſſæ meningis: & præter alia, cerebellum ipſum nonnihil læſum.

26. Si præter hanc cerebelli qualemcunque læſionem, aliæ non fuiſſent graviſſimæ, ut vehemens cerebri concuſſio, hujuſque, & cerebelli tanta compreſſio, quantam copia effuſi intra cranium ſanguinis ex ruptis Lateralibus præſertim Sinibus efficiebat; num cenſes, tam citam futuram fuiſſe mortem? Equidem non facile ipſe crediderim; quanquam cerebelli non leves, & repentinas læſiones longe citius, & certius ſciam, quam pares cerebri læſiones plerumque occidere conſueviſſe, perfectiora ſaltem, ut vocant, & adulta, & ad hominis, quem hic ſpectamus, ſtructuram propius accedentia animalia. Itaque in hac controverſia in quam forte incidimus, & in qua memini te alias de me quæſiviſſe quid ſentiam, noli cum Doctiſſimis alioquin Viris non modo infecta, ſed neque aves, aut fœtus, aut recens nata animalia commemorare. Ipſe enim vel olim adnotavit Ariſtoteles (1), *palam in inſectis, ut veſpis, & apibus hoc accidere*, nempe ut *ablata ea particula quæ vocatur caput, ... vivant*. Diu autem eſt ex quo mihi adoleſcentulo affirmabat Valſalva, avibus ſe cerebellum ſummopere vexaviſſe, neque eas tamen eſſe confeſtim mortuas. Quin ipſe quid viderim in felibus duobus, ante biduum natis, cum viventium capita inciderem æſtivo tempore, narrare poſſum. Retecto enim, in utroque, cerebri altero hemiſphærio, & Tenuis meningis utilitate animadverſa in cerebro coercendo; nam qua forte aliqua lacerata erat ejus meningis particula, illac particula cerebri ſe extrudebat, prominenſque perſtabat; aſſulatim illud totum hemiſphærium ademi, neque propterea movendi, neque ſentiendi facultas in reſpondentibus, aut in oppoſitis artubus imminui, nedum perire, viſa eſt. Nec vero periit, cum mox alterius felis cerebellum vulneraſſem. Periit autem ſtatim ac alterius cerebellum, & initium forte Spinalis medullæ alte incidi, ac dilaceravi; periit, inquam, in artubus, & toto corpore, quantum mihi ante oculos tunc erat; ſi cor tamen, auriculaſque ejus excipias; harum enim, illiuſque motus vegeti perſtiterunt. Imo cum aliquanto poſt tempore caput a trunco abſcidiſſem: ſic nihilominus, ut ſi non abſcidiſſem, perſtabant. Mox igitur amputatis vaſis Magnis, cum ipſis cor abſtuli; quod tunc denique cito conquievit, etſi mox inter digitos compreſſum, valido etiamtum niſu conari, ſenſi. Vera igitur ab iis dici, ſcio, qui feles potiſſimum diutius reſiſtere in anatomicis experimentis, ſcripſerunt. Simul tamen etiam intelligo, ſi quæ in hoc animantium genere, præſertim recens natorum, animadvertimus, multoque magis quæ in avibus, inſectiſque, & humanis ipſis fœtibus, puta qui non modo ſine cerebro, & cerebello, ſed & ſine Oblongata, & Spinali medulla aliquando naſcuntur, ſi hæc, inquam, ſolum attendamus; fore intelligo, ut multa adverſus harum medullarum, & cerebri, nedum adverſus cerebelli uſus, conſequi poſſe videantur.

Nolim quoque hic plurimum tribuas quibuſdam cerebelli vitiis quæ longiori, aut minus longo quidem tempore, ſed

(1) De Juvent. & Seneꝉ. c. 1.

ſed certe non repente fiunt. Prioris generis hæc ſunt. Ex Maucharto (1), itemque ex Littrio (2) in duobus hydrocephalis pueris cerebellum aut induratum, aut ſcirrhoſum ſic tamen, ut in hoc bina, quamvis exigua, ſupereſſent loca in quibus cerebellum ſecundum naturam ſe habebat, in illo autem lobus alter, ut minus grandis, ita minus quoque eſſet durus: ex Briſſæo (3) durus quoque tumor, ſed in medio cerebello enatus: ex Cl. Lieutaudio (4) os non parvum intra alterum ejus lobum: ex Peyronio (5) totum cerebellum in membranam converſum, quæ corpus gallinacei ovi magnitudine involvebat, ex glandulis pluribus, duriſque compactum, quod potius in corpus, ut de cerebro olim accidiſſe videtur, quam in illam membranam, cerebellum eſſe mutatum, & ſub ejus larva delituiſſe, aliqui fortaſſe ſuſpicabuntur. non ſecus ac quaſdam cerebelli ipſius partes in quibus deprehendit Harderus (6) globulos tres parvos; nam major in Spinalis medullæ initio fuit; aut Wurffbainius (7) varia corpuſcula glandulosa, cerebello quidem flavo, & fœtido, ſed non putrefacto, aut Flaſcus apud Lanciſium (8); neque enim Lanciſius vidit; corpus ex pluribus globulis compactum. Nec vero id totum pertinuit cerebellum, ut videntur aliqui indicare, alii autem diſerte affirmant, is ſcirrhus quem in mendica puella invenit Cel. Hallerus, quando hic ipſe (9) *cerebelli mediam partem*, id eſt *lobum ſiniſtrum* occupaſſe, ſcribit; ut facile non æquaret quem ego (minus tamen durum, minuſque compactum) ſub initium A.1754. in viri cerebello offendi; quippe præter eundem pene totum lobum, tenentem mediæ quoque partis, & proximam lobi dexteri portionem, quemadmodum ex hiſtoria, a me alio loco (10) ad te perſcribenda cognoſces. Ad alterum autem attinent in cerebello vitiorum genus; ſi quam Obſervationem Peyronius (11), inter nonnullas quoque ſuperiorum, protulit, ut alii etiam poſtea, ex Fantono patre, facile ſeponas, quando Filius Clariſſimus (12) pro cerebello *corrupto* intelligendum exiſtimat cerebellum dumtaxat mollius, nec nativi coloris; attinent, inquam, primum, quæ Maſſæ (13) eſt, apoſtematis in cerebello poſt vulnus ſincipitis, *ſuppurati cum ſanie laudabili*: deinde altera ab Amico ad nos ſcripta A. 1735. lobi cerebelli dexteri, quem totum, viridis, & fœtida ſanies pervaſerat, poſtquam proximum os temporum hic illic carie affecerat, Duramque meningem corroſerat: tum hujus, ſi cauſam ſpectes, non diſſimilis noſtra, ad te alias (14) miſſa, ſed eo diſſimilis quod ſanies lobum eundem cerebelli ſuperficie tenus, idque ex aliqua tantum parte vitiaverat: quarta denique Cl. Planci (15) abſceſſus, duas tertias lobi illius partes occupantis. Nemo quidem ex primo, aut ex altero vitii genere morte repentina illico, & cum ſanus videretur, ſublatus eſt; ſed nec vitium repente eſt factum; iis autem quæ paulatim fiunt, natura corporis quodammodo adſueſcit, & quod deficit, aliunde quo ad ejus facere poteſt, ſupplet. Cujus rei in nervis ipſis exemplum proferam. Quid enim cauſæ fuiſſe, putas, quamobrem canis cui dexterum, ſiniſtrumque Recurrentem Cl. Emett (16) diſſecuerat, vocem, quam illico perdiderat, poſtridie cœperit recuperare, eamque in dies creſcentem? Nervus Recurrens tertius, inquies, ut qui pone Aſperam arteriam latens, conſecari non potuerat. At inſolitus is nervus certe etiam pridie fuerat: fuerantque ramuſculi, opinor, alii, a Vagis nervis ſupra horum ſectionem a Valſalva (*) peractam, aut aliunde exorti qui laryngem peterent in catella quæ, cum fruſtra antea conaretur, nono demum latrare potuit die. Scilicet ſenſim, aut ego fallor, ſpiritus qui per majores illos diſſectos nervos ire amplius non poterant, mea-

(1) Eph. N. C. Dec.3. A.4. Obſ. 59. (2) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A.1705. Obſ. Anat.13.
(3) apud Platner. Inſt. Chir. adnot. ad §.548. (4) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A.1737. Obſ. Anat.8.
(5) Mem. de la meme Acad. A.1741. (6) Apiar. Obſ.58. (7) Eph. N.C. Dec.2. A.9. Obſ.237.
(8) De nox. Palud. Eff. l.2. Epid.2. c.6. (9) Opuſc. Pathol. Obſ.1. (10) Epiſt. 62. n.15.
(11) loco indicato. (12) Schol. in Edit. ult. ad eam Obſ. quæ 9. eſt. (13) l. Introd. Anat. c.28.
(14) Epiſt.14. n.3. (15) in Append. ad Epiſt. de Monſtr. (16) Tentam. de Cur. Morb. Cephal. n.39.
(*) Epiſt. Anat. 13. n. 37.

meatus, antea minus patentes, per minores nervos, altius cum majoribus ſive extra, ſive etiam intra cerebrum communicantes, eodemque contendentes, ſic ſatis ſibi dilataverant. Sic ſatis, inquam; in hominibus enim ad quos hæc transferes, cerebelli vitiis paulatim increſcentibus affectos, poſtquam tandem ipſum totum occupaverint, veri ſimile vix eſt, cordis, & pulmonum motum ſemper ita, ut antea, viguiſſe; quin diſerte in quibuſdam eorum, ut in Littrii puero, traditum eſt, debilem reſpirationem, pulſum autem perquam exiguum fuiſſe, & in Obſervatione quam ad me ſcriptam dixi, languor adnotatus eſt, in eaque pariter quam ad te miſi, ut vires, pulſuſque omnino concidiſſent, videre potes. Multo difficilius eſſet objectioni ſatisfacere quam apud gravem quendam Auctorem legiſſe memini; neque enim quis fuerit, recordari nunc poſſum; nempe in fure, cujus infirmiſſima erat memoria, nullum cerebelli veſtigium a Benivenio repertum eſſe, niſi Benivenius (1) hæc tantum ſcripſiſſet, fuiſſe in eo fure *poſteriorem capitis partem, ubi memoriæ ſedes eſt, adeo brevem, ut tantillam cerebri portiunculam contineret*; ut ſiquis ob antiquam illam de memoriæ ſede credulitatem, de cerebello potius quam de cerebro, accipere id velit, non tamen omnino defuiſſe cerebellum, agnoſcat. Quæ omnia cum ita ſint; hæc ſeponamus, & illuc unde controverſia & nata eſt, & dirimi facilius poteſt, redeuntes, non leves, eaſque repentinas cerebelli læſiones cum cerebri non levibus, imo, ſi vis, etiam gravioribus, & repentinis læſionibus, quales a vulneribus ſunt, comparemus.

27. Cerebri eſſe quædam vulnera quæ mortem citiſſimam afferant, non modo non eſt negandum; ſed mirandum eſt potius, duas, haud amplius, Obſervationes in hanc rem indicatas eſſe a quibuſdam Eruditiſſimis Viris, in quarum neutra mors ſtatim ſecuta eſt; cum ex tot Auctorum Præſtantiſſimorum experimentis contra ignorare nemo poſſit, cerebello inflicta vulnera vitam plerumque aut illico, aut non multo poſt, dimere conſueviſſe. At enim eadem celeritate non ſemper adimunt. Nempe faſſum. Sed quoties tandem, & quam tarde hoc acciderit, quæro. Franciſcus Antonius Cattus Anatomes apud Neapolitanos Profeſſor in Opuſculo (2) ibidem recuſ A. 1557. *experimento facile comprobare poſſe* id ſcripſit, quod ſine cerebelli vulnere non videtur præſtitiſſe. *Reliquæ cerebri partes omnes*, inquit, *licet vulnerentur, non tamen ſtatim mors ſequitur; at vulnerato poſteriori ventriculo, extemplo animal concidere, ac interire conſpicimus*. Quod ſi præter cerebellum, quod tametſi non undique ut cerebrum ſuos, quartum hunc ventriculum tanquam ſui proprium, comprehendit, ipſum tamen complet, proximeque operit; ſuſpicari velles, ſubjectam quoque Oblongatam medullam convulneraſſe; experimenta (3) non deeſſent ex quibus intelligeres, non propter hanc convulnerationem potiſſimum, mortem ſubitam ſequi debuiſſe. Optandum eſſet, ut Coiterus in iis Anatomicis Obſervationibus quas ſexdecim poſt Cattum annis vulgavit, attigiſſet aliquid ad cerebellum ſpectans, quando & ipſe, quod ad cerebrum attinet, agnorum, hœdorum, & canum viventium, Recentiores antevertit, hæc ſcribens: *quod ſumma admiratione dignum exiſtit, brutorum viventium cerebra detexi, vulneravi, & intactis nervis, eorundemque principio, & ventriculis mediis illæſis, exemi, at nullum vel vocis, vel reſpirationis, vel ſenſus, vel motus offenſionis ſignum in iis deprehendi. Aves abſque cerebro aliquandiu vivunt, ut quilibet in gallinis vel pullis gallinaceis, ſi roſtrum ſuperius cum dimidia capitis parte abſciderit, cerebrique majorem exemerit partem; experiri poteſt*. Superiori autem, & in hoc ſæculo Experientes Viri ne cerebellum quidem avium eximere omiſerunt. Sic Cl. Zimmermannus (4) cum cerebrum, & cerebellum columbæ detraxiſſet, hæc ſubito, & omnino periit: quod ut conjicias unde potiſſimum acciderit; cum

(1) De abdit. nonnull. ac mirand. morbor. &c. cauſis c. 89.
(2) Iſagog. Anat. c. 25. in fin.
(3) Vid. apud Teubeler Diſſert. de Vulnerib. cerebri non ſemper lethalib. §. 43. & ſeq.
(4) Diſſert. de Irritabil. §. 27. Exp. 7. & 8.

cum alteri columbæ cerebrum ademiſſet , hæcque ad aliquod tempus viveret tamen, cerebello exempto , *ſubito* periit. Verum ne a perfectioribus, ut ſupra eſt propoſitum , animalibus recedamus ; cum has Litteras ad te primum miſi , unus inter plurimos aut ſtatim , aut non multo poſt mortuos memorabatur in hac controverſia Chiracii canis qui horas viginti quatuor a ſumpto experimento ſuperſtes fuerat. Nunc autem video , a Cl. Zinnio in ea Diſſertatione qua pericula ab ſe facta etiam in cerebello propoſuit (1) , canem produci qui eo viſcere perforato , horas totidem vixit , imo alterum quoque cui abſciſſa a Petito parte ſiniſtri lobi cerebelli , vita perſtitit dies ſex. Verum hæc perrara exempla eſſe, conſtat, & omnino pauca, ſi cum tot aliis canum quos ſtatim obiiſſe novimus, conferantur , aut quos ipſe vix *poſt quartum quintumve minutum*, vel *per horam fere* , aut duos treſve, vel *tribus horis*, ut unum, vel ſummum *per* 12. *horas* , ut quendam alium , vitam produxiſſe , ex ſuis , aliorumque ſelectis Obſervationibus fatetur . Quod ſi graviorum cerebelli vulnerum , nec tamen citiſſime lethalium , in hominibus exempla quæramus ; vix credo fore duobus plura. Alterum ex Petito produxit Peyronius (2) militis qui horas vixit tres & quadraginta. Alterum in Sepulchreto (3) leges ex Binningero ; Helvetii , qui niſi forte in numeris deſcribendis error aliquis irrepſit , dies ſuperfuiſſe videtur amplius quatuor. Aliud famuli ex Borello (4) huc adjici non poſſe , exiſtimo ; neque enim video, quomodo enſis per orbitam pervenire poſſit ad cerebellum, illæſa interjecta parte cerebri, quod pro cerebello ibi facile legendum puto; is tamen famulus quocunque enſis adactus fuerit, poſtridie mane inventus eſt mortuus. Cur autem alia, quæ me pariter animadverſa , exempla non eſſe referenda putem inter vulnera cerebelli graviora, mox ea commemorans, oſtendam. Sed militis illius cerebelli ſiniſtrum lobum certe trajecerat globus plumbeus : in Helvetio autem *ſiniſtri cerebelli principium nigrum & corruptum apparuit*, & *ex ipſius ſubſtantiæ intimis*, *oſſis ex conico acutum cranii forte fruſtulum extractum eſt* ; ab eodemque ſiniſtro latere artus fuerant reſoluti: quod ſic in tranſitu commemoro, quia in Planci quoque Obſervatione ſupra (5) indicata artus non oppoſitos , ſed ſubjectos vitiato cerebelli lobo corripuit hemiplexia ; ut dubitatio quæ Cæſalpino (6), & mihi pariter (7) aliquando ſuborta erat, tolli poſſe videatur, ſi per alias plures harum ſimiles Obſervationes conſtanter appareat, ſedem cauſæ , hemiplexiam facientis, aliter in cerebello, quam in cerebro plerumque ſoleat, deprehendi. Tunc autem ubi ſimul cerebrum , & cerebellum vitiata eſſent , credere quis poſſet , minus illud valere ad paralyſim in adverſo latere, quam hoc in ſubjecto, inducendam, ſi in aliis quoque idem adnotaretur quod ab Foreſto (8) in lethargico puero adnotatum eſt, cujus latus corporis dexterum cum totum eſſet ſine ſenſu, & motu prorſus reſolutum ; non intra ſiniſtram cranii partem , ſed intra dexteram abſceſſus non in cerebro tantum , verum etiam in cerebello deprehenſus fuit.

Sed ad ſuſceptum ſermonem ut redeam ; cum pauca adeo exempla ſint vitæ poſt grave inflictum humano cerebello vulnus vel ad breve tempus protractæ ; quis ex adverſo doctus , & exercitatus Chirurgus eſt qui innumera non legerit, nec aliqua ipſe viderit vulnera cerebri vel gravia , vita longe diutius producta? Et quando hac de re nulla videtur eſſe poſſe dubitatio, omneſque fateantur, neceſſe eſt , multo citiorem ab illis, quam ab his vulneribus , mortem afferri conſueviſſe ; videamus, num & certiorem. Profecto mortui ſunt omnes illi in quibus vitiatum , nedum ſauciatum, cerebellum commemoravimus. Sed ut in vulneribus ſubſiſtamus; quot tandem eorum evaſiſſe leguntur quibus non leviter cerebellum fuerit, ſed profunde vulneratum? Certe huc non attinere illum, vides , de quo relatum Platnero (9) eſt , *curatum* fuiſſe *poſtquam non mini-*

[1] in Schol. ad eam Diſſert. partem §. 1. [2] Mem. ſupra ad n. 26. cit. [3] Sect. hac Obſ. 8. §. 8. [4] Cent. 2. Obſ. 19. [5] n. 26. [6] l. 2. Quæſt. Med. 10. in fin. [7] Epiſt. Anat. 13. n. 23. [8] l. 10. Obſ. Med. 11. [9] adnot. ſupra ad n. 26. cit.

minima occipitis pars cum notabili corticis cerebelli portione enſe ablata fuerat. Nec magis attinere videbis Abiſſinum illum, a Veslingio noſtro (1) ſanatum. Quamvis enim aliqui, ut nuper animadverti, ſic proponant, hominem *ætate jam gravem*, *cujus cerebello vulnus*, *duorum digitorum latitudine fuerat inflictum*; ſi tamen Veslingium attente perlegas, facile intelliges mitto 50. *majorem* annis, *ſed viridem viro ſenectam* fuiſſe) occipiti quidem *latum vulnus inflictum eſſe*, hoc autem *utramque meningem pervadens*, *cerebellum ad duorum digitorum latitudinem ſtrinxiſſe*, id eſt ſuperficiem ejus raſiſſe, quomodo Nonius Marcellus (2) illud Virgilii exponens Æneid. libro 8. (3) *Stringentem ripas*, ideoque leviter vulneraſſe, ut Servius ad alium Virgilii locum (4) *Strinxit*, inquit, *eſt ſignificatio levis vulneris*. Hic autem memineris, Veslingium ab Riolano (5) fuiſſe notatum, quaſi ſcripſerit *compta & eleganti oratione*, *interdum obſcura*, *quia terminis & vocibus uſitatis* inter Medicos *non eſt uſus*. Quod ſi illud quoque vulnus animadvertiſſent ex quo Falloppius noſter (6) ſcripſit, *cerebelli primo quantitatem grani viciæ craſſioris egreſſam eſſe: ſecundo cum fruſtula oſſea extraxiſſet ex ſubſtantia ejuſdem*, *adhuc aliam particulam craſſiorem priori egreſſam eſſe*; proclive fuiſſet reſpondere hoc inſuper vulnus illis ſuperioribus adnumerantibus, non modo hominem, cum ea ſcripta ſunt, non perſanatum, ſed dumtaxat *jam ferme ſanum* fuiſſe, verum etiam, idque præcipue, ſi profundum fuiſſet vulnus, & ſi fruſtula illa oſſea, ut in Helvetio de quo paulo ante dictum eſt, ex cerebelli *ſubſtantiæ intimis* fuiſſent extracta; Auctorem poſtquam de iſto vulnere quod ferme jam ſanatum cenſebat, deque aliis cerebri perſanatis ſcripſerat, non ſic fuiſſe ſuum ſermonem ſtatim concluſurum, *quare non omnia cerebri vulnera*, *ſed profunda tantum ſunt lethalia*. Quæ cum ita ſint; recte feciſſe Joannem Boh nium (7), exiſtimabis, qui cum multa vi diſſet ipſe, & plurima, ſi quis alius, d vulneribus ſcripta legiſſet, hæc tradidit *ſi experientiam conſulamus*, *vix unum for ſan obſervare continget*, *qui ex lacerato ce rebello evaſerit*, *cum plura paſſim obvia ſin illorum exempla*, *quibus ſatis ingentia quo que cerebri vulnera coaluiſſe perhibetur*. Quo rum ſanationis Obſervationes & ipſe indi cat (8) bene multas, & Donatus (9) quo que, & Schenckius (10) collegerant, qua inter vel quædam ſunt vulnerum in cere bri uſque ventriculos pervenientium, Au genio (11), imo & Galeno ipſo (12) ſe vi diſſe, teſtantibus; ut mirari ſubeat quo in quodam Sepulchreti Scholio (13) adno tatum eſt, *vero ſimile* eſſe, *mirand quædam vulnera capitis*, *cum evidenti ce rebri læſione*, *cujus etiamnum particulæ vit ſuperſtite demptæ ſunt*, *non lethalia fuiſſe quod cortice tenus offenſum fuerit*, *illæſ medullari ſubſtantia*; *quam ubi vitium a tigit*, *ſatis concedendum fuit*. Si enim le ctæ fuiſſent illæ Obſervationes; ex earun non paucis cognitum eſſet, non mod num vitium ad medullarem ſubſtantian non perveniſſet, verum etiam num cor ticalis dumtaxat ſubſtantiæ portio, ut i illo apud Platnerum cerebelli vulnere, de tracta eſſet. Sed tu præter illas, poteri quaſdam alias ſane mirificas legere apu Martianum (1), ex quo nemo, quod me minerim, adhuc produxit, aliaſque iter apud Wepferum (2), & Saltzmannum (3 ut alias modo prætereeam. Quorum hi tamen non ſecus ac Bohnius, poſt tot r cenſitas ingentium cerebri vulnerum ſan tiones, cerebelli vulnera diſerte excipit (4 *ut pote quæ ſemper & abſolute funeſta eſſ experientia comprobat*; Wepferus autem ſ illas abſolvit, ut cum globuli plumb trajectionem in uno per cerebrum, in a tero per cerebellum, & cerebrum mem ret; illum quidem *paulo poſt*, hunc ve

pr

[1] Obſerv. Anat. & Epiſt. Medic. 13. [2] De Propriet. Serm. ſub litt. S. [3] verſ.63.
[4] Æneid. l.10. verſ.478. [5] in ipſo initio Animadverſ. in Synt. Vesling. [6] De Vulnerib. c.
[7] De Renunc. Vuln. S. 2. c. 1. [8] S. 1. [9] De Medic. Hiſt. Mirab. l. 5. c. 4.
[10] Obſ. Medic. l. 1. ubi de Cerebri Vuln. [11] l. 9. Epiſt. 2. quæ eſſe deberet 3.
[12] De Uſ. Part. l. 8. c. 10. [13] ad §. 8. Obſ. 5. hujus Sect.
[14] Annot. ad Hippocr. Epid. l.7. S.1. verſ. 377. prope fin. [15] Exerc. de loco aff. in Apop
[16] Diſſert. de mira Cran. Fract. §.10. & ſeq. [17] §. 12.

protinus extinctum narret. Quanto igitur & citius, & certius cerebelli, quam cerebri vulnera ſoleant eſſe lethalia, ſatis a nobis confirmatum eſt. Nunc ad noſtras fiſſi, fractive cranii Obſervationes veniamus.

28. VIRGO annorum ſeptemdecim, pallidi coloris, cum amatore quocum veterat pater, forte loquebatur. Intervenit hic de improviſo, atque ut erat truculentus, nec omnino ſobrius, craſſo arrepto fuſte cum brachium, tum præſertim caput filiæ cædit ea vehementiâ, ut fuſtis rumpatur. Sic vulnerata, horis poſt quatuor defertur in Bononienſe Noſocomium S. Mariæ de Morte. Interrogantibus non reſpondet, pulſuque eſt humili adeo, ut ſanguinem mittere non audeant. Leve brachii vulnus erat, capitis autem & plura, & gravia, in his graviſſimum omnium unum, quod & præcipuo dolore afficere videbatur, pone aurem ſiniſtram, ex qua ipſa poſtea effluebat ſanies: qua non multum madebant vulnera. Intra dies circiter quatuor ægra cœpit, interrogata, reſpondere; ſed ut plurimum vix pauca, ut puta negans, aut ajens. Interim vehemens, frequenſque fit pulſus, & febris animadvertitur quotidie veſpertino tempore augeſcere. Tum menſtrua purgatio tempeſtive acceſſit: nec ad mortem uſque intermiſit: quæ perpaucis poſt diebus ſenſim, & placide ſecuta eſt, poſtquam febris ſemel dumtaxat, idque triduo ante obitum, levi, brevique cum frigore ingruerat.

CADAVER hujus Virginis mihi A.1704. in genitalium partium examine plurimum verſanti, perutile inter alia & virginum, & mulierum fuit ad ea indaganda quæ de hymene, de uterinæ cervicis valvulis, de menſtrui ſanguinis fontibus, aliiſque ejuſdemmodi in I. poſtea Adverſariis propoſui. Is ſanguis, etſi fluere, ut dixi, ad mortem uſque non intermiſerat, tamen, ut multo lentius extremo tempore prodibat, in craſſi cylindri formam intra vaginam, uterique cervicem non ſecus ac ſolet vitreis vaſis ex inciſa vena exceptus, concreverat, oſculumque uteri, & cervicem; niſi forte id tribuas naturali eo tempore illarum partium laxitati; dilataſſe videbatur. Neque in ea ſanguinea concretione pars omnino deerat ſubalba. Sed paucis adnotare præſtat quid in fundo uteri, & teſtibus peculiare animadverterim. Illius anterior facies ſulculis inæqualis erat tribus aut quatuor ſecundum longitudinem ductis. Teſtes autem conveſtiens membrana nonnullas parvulas quaſi cicatrices oſtendebat: quas inter in teſte altero quiddam apparuit ulcuſculo ſimile inæquali, & colore ex flavo nigreſcente. Per foramen quod ipſi inerat manifeſtum, a me tenue ſpecillum demiſſum; in cellulam non exiguam, ſed inanem, deſcendit. Veſiculæ autem quæ his in teſtibus non deerant, ſero plenæ, cum poſt coctionem diſſecarentur, nihil quidquam mihi oſtenderunt concreti humoris; ſed intra craſſiuſculam tunicam omnino vacuum ſinum. Verum hæc poſtea omnia conſpecta ſunt.

Caput vero, jam antea perfectum, vulnerum omnium cinereum fœdumque colorem oſtenderat: & dum ejus detraherentur integumenta, fœdi alii colores, & inter hos niger, apparuerant. Detectum cranium Lambdoidem ſuturam habuit laxatam; ad eum autem locum in quo pone aurem vulnus graviſſimum fuiſſe, diximus, magnam fracti oſſis partem, ab reliquis adeo ſejunctam, ut nullo negotio leviter trahentem ſecuta ſit. Circumſecta, & intus, extraque inſpecta calvaria fiſſuras oſtendit duas, utramque tabulam pervadentes, quarum longiſſima ab eo incipiebat loco ubi magna illa fractura fuit. Cui loco reſpondens inferior pars ſiniſtri cerebri hemiſphærii tanto ſpatio corrupta erat, quantum occupaſſet parvum pomum. Cætera ſana deprehendimus, ſi Duram tantummodo meningem excipias, quæ levem quandam quaſi ecchymoſim habebat qua longiori illi fiſſuræ ſubjecta fuerat.

29. Præter hanc, aliaſque fortaſſe, illam quoque in eodem Noſocomio ſectionem habui huc attinentem quæ jam ſatis in Epiſtolis Anatomicis deſcripta eſt (1). Ex qua cum alia quæ his, & ſuperioribus Litteris attigi, tum illud præſertim confirmari videbis, eſſe aliquando effu-

(1) XIII. n. 16.

ſum ſanguinem non ubi icta, & fiſſa calvaria eſt, ſed intra oppoſitam ejus partem. Nunc ad aliquot Patavinas diſſectiones tranſeamus, initio ab ea ducto, in qua baculi pariter ictibus fiſſam calvariam conſpeximus.

30. VIR quidam ex Liguria luſcus, & mendicus, ebrius cum aliis ebriis mendicis rixatus, ictus ab horum baculis retulit duos, levem quidem in manu altera, gravem autem ad tempus ſiniſtrum; ut ex ſubjecta aure ſanguis exierit. Mox tamen conciliata pace, ibidem cum ipſis ad ignem conſidet, multoque iterum ſe vino, quaſi redintegratæ amicitiæ pignore, ingurgitat: nec multo poſt illa eadem nocte moritur. CADAVER poſtridie, quamvis extremo Januario A. 1746. etiam tum calebat, cum ante noctem in Gymnaſium illatum eſt. Ubi cum Anatomen docerem, inſequentibus diebus perfectum fuit; idoneum enim ad pleraque erat; tametſi ad imam tibiam ſiniſtram erat exulceratum, ſcrotum autem, quaſi ab ecchymoſi, ex rubro violaceum, ventremque in primis habebat tumidum. Abdomine enim diducto, tumorem a ventriculo eſſe, compertum eſt, quem vinum, & aer diſtendebant adeo, ut magis in alio non meminiſſem; cum inteſtina, Tenuia præſertim, eſſent ferme inania; ut fruſtra aliqui, ut in homine non multo poſt tantam vini ingurgitationem mortuo, chylifera aliqua vaſcula per inteſtina, & meſaræum ſe viſuros, ſperaverint: quanquam initio dum plenus etiam tum ventriculus manu ſiniſtrorſum attolleretur, plerique impoſuit per ipſum exterius pergens, parallelum gaſtroepiploicis vaſis, quaſi chyliferum vaſculum; quod tamen ſtatim perſpectum eſt aut nervum, aut aliud ejuſmodi eſſe, cum valvularum nullum haberet indicium, diſſectumque, & compreſſum nihil quidquam humoris daret. Ut abdomen, ſic meſaræum, & omentum, quod ſurſum retractum offendimus, flava pinguedine referta erant. Lien ex maximis quos viderim, ſecundum quamvis dimenſionem, ſed præſertim ſecundum latitudinem, & longitudinem, ſecundum quam erat a facie quidem ſima in ſe complicatus. Intus diluta fuit pallidaque ru[bedine]; at nuſquam durus. Nec duru[m] jecur, magnum quidem, ſed intra natu[ræ] modum: ejuſque cyſtis plena bilis va[l]de flavæ. Urinæ quoque veſica plena; [u]t ad tres digitos exſtaret ſupra oſſa pubis. Urethra ſine orificiis quæ in oculos incu[r]rerent, canaliculorum noſtrorum; an prægreſſo olim morbo? nam neque e pr[æ]putio glans exeri poterat, niſi ex part[e] aliqua, ſine ſectione, neque ea pars qu[æ] exeri poterat, illa erat in qua extrem[a] hiat urethra. Intra ſcrotum nil vitii fuit. Nec intra Thoracem: in quo nihil era[t] adnotatione dignum, niſi quod in cordi[s] caveis, & Magnorum vaſorum ſangui[s] omni caruit polypoſa concretione, quem admodum & in cunctis reliquis hujuſce corporis vaſis. Caput autem plura obtulit quæ adnotaremus. Faciei muſculos omnes, & interjectas membranas, & glandulas Parotides fuſcus quidam ex coccineo rubor infecerat. Eæ glandulæ magnæ erant; an ob eandem, ſubſiſtentis videlicet ſanguinis, cauſam? an ob aliam quoque? nam & Thyroidæa, & in primis Maxillares Internæ erant magnæ: num in ejuſmodi lurconibus, quippe ſæpius, magiſque agitatæ, & exercitæ, grandeſcunt? Muſculus Temporalis ſiniſter, is videlicet qui ictus fuerat, totus, ſi partem fronti propiorem excipias, a ſtagnante ſanguine nigricabat, ea copia inter muſculi fibras effuſo, ut ad cochlearia aliquot, inter incidendum, exciderit. Cranio circumſecto; in quo pro Frontalibus pituitariis Sinibus ſpongioſa inventa eſt oſſis ſubſtantia; inter illud, Craſſamque meningem, qua ictui reſpondebant, ſanguinem ſemiconcretum offendimus ad duas treſve uncias, extenſumque a poſterioribus antrorſum ad quatuor aut quinque tranſverſos digitos, a baſi autem cranii ſurſum ferme tantundem. Ab ejus ſanguinis compreſſione meninx illa, & cerebrum evidentiſſime ſubſederunt tanto ſpatio, quantum ab illo occupatum fuiſſe, diximus. Porro ſanguifera vaſa per eam meningem, magiſque per Tenuem ſic erant diſtenta, ut vel minimi ramuſculi pulcherrime ruberent ubique, magis tamen

men a dextris, an quod in id latus, quippe minus dolore affectum, moriens cubuiſſet? an etiam, quantum ad Craſſam meningem attinet, quod hujus vaſa ob effuſum ſanguinem non æque a ſiniſtris plena eſſe poſſent, atque a dextris? quanquam & ad baſim dexteri cerebri hæmiſpherii inter ipſum, & Tenuem meningem ad aliquem tractum effuſum ſanguinem animadvertimus; ſed paucum adeo, ut ſugillatio potius, quam effuſio, videretur. Parem proportione vaſorum plenitudinem ex grandiuſculis paſſim ſanguineis punctis in medullari non cerebri modo, ſed & cerebelli ſubſtantia fuiſſe, intelleximus; per Lateralium autem ventriculorum parietes ipſa diſtenta vaſa conſpeximus; quanquam in pauca, quæ iis ventriculis inerat, aqua ſubturbida Choroides plexus pallerent. His ita perſpectis, oculos convertimus ad exſectum cranium, & in ſiniſtro oſſe temporum ferme capillarem rimam, ſed ab exterioribus ad interiora pervadentem, animadvertimus. Incipiebat hæc digitulo tranſverſo ſupra eum locum ubi ſecta, ut ſolet, calvaria fuerat. Pergebat autem ad hujus baſim, & ad communes uſque ſuperiores fines intimi Meatus Auditorii, & Tympani ſe extendebat; quamobrem diſcludens utrumque Membrana diſrupta erat, hoc autem ſanguine plenum, & ille ſanguinolentus. Compertis ſic cauſis quæ interna vaſa, externaque ruperant, & quod conſequitur, ſanguinis tum intra cranium, tum ex aure effuſi, reſtabat in homine quem luſcum fuiſſe, diximus, cæcus oculus examinandus. Is erat dexter. Cujus Adnata tunica confertioribus ſanguiferis vaſculis, quadam præſertim in parte, diſtinguebatur, ad Corneæ ambitum pertinentibus. Hæc non modo opaca, ſed & multo minor quam par eſt, nec ſolita figura erat. Tum demptus ex orbita oculus, ipſe quoque non paulo apparuit minor, nec ſphæram, ut ſolet, ſed unum ex iis quos noſtrates appellant *bottoni*, quibus videlicet in veſtibus pro fibula utimur, apprime referebat, facie altera depreſſum, altera in humilis coni modum extuberantem. Quarum tamen facierum cum hic illa eſſet anterior, hæc autem poſterior, multo longior erat diameter faciei anterioris, quam axis, ſeu recta linea ab hujus medio ad poſterioris medium ducta. Secundum quam lineam cum durum hunc oculum bifariam diviſiſſem, & nihil, viſi humor prodiiſſet, quem niſi colore fuiſſet ſubatro, Aqueum vocaſſes; fruſtra Cryſtallini, aut Vitrei humoris reliquias quæſivi; ne veſtigium quidem ſupererat. Verum ſub contracta Sclerotica tunica Choroides erat cujus inter fuſcum colorem ſanguineus hic illic, ut ſolet, non obſcure apparebat, annexaque Choroidi Uvea, at non ſicuti hæc, integra; ut Iridem, & Ciliare corpus interno ſcere non liceret. Univerſæ autem Choroidi pro Retina tenuis lamella ſuberat oſſea, quæ ab nervi Optici inſertione profecta, & undique integra, figuramque oculi quam deſcripſimus, ſervans, & aqueum de quo dictum eſt, humorem complectens, ad Corneæ uſque ambitum ſe extendebat, ubi arctius quam uſquam, ad Uveam adhærebat, quemadmodum vel poſteaquam diſſectum oculum ſex dies in aqua maceraſſem, iterum animadverti. Ejus lamellæ, revera oſſeæ, fruſta omnia adhuc aſſervo, quorum grandiuſcula nonnulla & figura, & adhærente Uveæ, & Choroidis portione, rei quam rariſſimæ; ſi tamen antea ab ullo conſpecta eſt; fidem facere iis qui tunc non aderant, præclare poſſint. Tunc vero cum ii qui aderant omnes & Rei Medicæ Doctores, & Studioſi ſatis ſuperque hæc cuncta ſpectaſſent, conſtaretque ex ipſa inſpectione, cæcitatem fuiſſe antiquam; quæcunque ejus cauſa fuerit, quæ neque ex mortuo quæri, neque ex aliis poterat, quippe mendici alienigenæ vitam alibi actam ignorantibus; non eſt viſum prætermittendum, ut quomodo ſe haberet Opticus ejus oculi nervus, inquirerem, & cum altero qui ſiniſtrum, nempe ſanum, petebat oculum, compararem. Manifeſtum igitur continuo omnibus vel ſine diſſectione inter unum, & alterum nervum diſcrimen fuit. Hic enim alter ita uti ſaniſſimus ſolet, ſe habebat. Ille vero depreſſior, tenuior, & colore carneo obſoleto ab eo loco ubi cum altero intra cranium conjun-

ctus fuerat, ad oculum uſque conſpicieba-tur. Quin toto eo tractu quo Craſſa meninge erat conveſtitus, cum in tranſverſum ſecuiſſem, quæcunque ſectio arteriæ cujuſdam potius, quam nervi, eſſe videbatur, quippe in ſe contracta, & craſſiore facta illa meninge, & tubuli ab ea efformati cavum mucoſa implente ſubſtantia illius ejuſdem quem modo dixi, coloris. In ipſa autem conjunctione ut res ſe haberet, quæri non potuit, cum ea pars in cerebri diſſectione fuiſſet antea fortuito læſa. Sed tamen ab eo loco introrſum ad tractum digitorum duorum nullum prorſus a quoquam adnotari diſcrimen potuit inter nervum dexterum, & ſiniſtrum; neuter enim, ut infra dexter, mollior erat, mucoſuſque, aut ſubrubens, aut extenuatus; ſed parem uterque firmitudinem, craſſitudinem, albedinem oſtendebant.

31. Etſi longior hiſtoria hæc fuit; non longam tamen ſatis erit adnotationem attexere. Velim igitur, quæ de Optico hujus cæci oculi nervo ſcripſi, cum iis conferas quæ Epiſtola habes XIII. (1) Meas omnes ſatis inter ſe convenire harum rerum Obſervationes, intelliges; hanc autem ultimam, quod ad oculum ipſum attinet, quidpiam multo & ſpectabilius, & rarius continere, tunicam videlicet Retinam totam ex molliſſima, & nervea in duram, oſſeamque converſam. Id enim cujus raritatis ſit, inde poteris exiſtimare, quod cum poſtea in rem hujus noſtræ ſimilem incidiſſet Anatomicus Eruditiſſimus Hallerus (2); *lapillos*, inquit, *aliquos in lente cryſtallina repertos fuiſſe, legi; ejuſmodi autem* retinæ *morbus neſcio an viſus ſit*. Non adeo raræ ſunt; raræ tamen ſunt in aliis quoque oculi ipſius partibus ſive in oſſeam, ſive in lapideam naturam mutationes. Noli enim facile credere, tot eſſe conſpectas quot in Collectione quadam recenſentur; niſi prius in libris invenias qui nimis properanter, ut opinor, ſunt in ea deſignati. Mihi certe quatuor, aut quinque ex iis qui in manibus erant, inſpicienti, præter ſpem accidit, ut vel nihil, vel nihil ad rem in locis reper-rem quæ indicantur, uno excepto, perpe-ram tamen indicato, quem inſuper a Scleroticam tunicam attinere, animadver-tes, non *oſſeam* quidem, ut dicitur, *in-ventam*, ſed oſſeam habentem ſquamulam quæ ipſi inhærebat, ſi Blaſium inſpexeris non *L. 6. c.* 8. ſed *P. 6.* Obſ. Med. 8 cum Tab. 8. Fig. 13. qualem bracteolam ſe vidiſſe poſtea *inter choroideæ laminas* Gunzius (3) ſcripſit. Sed Cl. Morandus (4) exemplum protulerat multo antea, ut in ea Collectione omitti non debuiſſet, rarum præſertim, atque ut ait „ fortaſſe unicum „ oſſificationis intra oculi globum. Nam præter humorem Cryſtallinum qui „ conſiſtentia erat duriſſimi lapidis, non tenue inter Choroidem, & Retinam tunicam deprehendit oſſiculum, poſterius convexum, anterius cavum. Denique, ne de iſtiuſmodi partium oculi indurationibus aliud addamus; quale nos in muliere oſſiculum, Cryſtallini loco, offenderimus, alias (5) ad te ſcriptum memineris. Cætera quæ in hiſtoria noviſſime propoſita ad ictum attinent capitis, poſt ea quæ his, & ſuperioribus Litteris ſæpe attigimus, ſupervacuum eſſe, vides, hic iterum explicare. Sanguinis autem per aurem exitum, qua via & ratione in Viro hoc contigit, eadem in aliis quoque contigiſſe, quos videlicet Epiſtola hæc (6), & Epiſtola item XIII. (7) proponunt, ſatis, etiam me tacente, per te memineris.

32. BAJULUS annos natus necdum quadraginta, egregio corporis habitu, ebrius cum eſſet, inter incedendum cecidit, frontemque graviter alliſit, unde magna ibi ſugillatio. Et tunc quidem vomuit. Sed nullum poſtea ſymptoma apparuit præter unum, idque graviſſimum, ut torpidus jaceret, nihil ſumens, nihil loquens, niſi quod ubi Chirurgi aliquid agerent quod dolorem afferret, tunc vehementer querebatur, magnumque edebat clamorem. Sic illatus in Noſocomium, intra quartum a caſu diem eſt mortuus, cum ibi ego anatomica ſtudioſis oſtenderem ſub initium De-

(1) n. 7. & ſeqq. (2) Opuſc. Pathol. Obſ. 53. (3) Progr. de Ozæna Maxill. prop. fin.
(4) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1730. (5) Epiſt. 13. n. 10. (6) n. 15. (7) n. 16.

Decembris A. 1741. FRONTIS os qua alliſum fuerat, vidi rima bene longa exterius, interiuſque diffiſſum, cui rimæ ſanguis intra cranium grumoſus ſuberat; ſed non multus. Neque aliud præterea oſſendi quod ad ictum attineret. Nam oſſiculum, quod haud ita procul deprehendi, inter Craſſam, Tenuemque hujus Viri meninges conditum, jam diu ante id tempus ibi increviſſe, ex ejus deſcriptione intelliges, quam XXV. ad te Epiſtolæ (1) inferui, neque ullo modo pro ſquama haberi potuiſſe, quæ ictus vi ab interiore oſſis facie decuſſa, intra meninges ſe conjeciſſet, ut in Fabro illo murario, cujus diſſectionem habes apud Cl. Fantonum (2), acciderat.

33. In eodem Noſocomio Patavino meis frequentiſſimis Auditoribus, quos inter ingenio, ſtudio, aſſiduitate præſtabat Vir Nobilis Jacobus de Scopulo, is qui paucis poſt annis merito inter Publicos Profeſſores relatus, Medicus eſt Conſultiſſimus, ſi quis alius, & diſertiſſimus, ibidem, inquam, demonſtravi quæ fracta eſſent ex caſu ab alto in Viro quodam ſub initium Aprilis A. 1740. itemque in Juvene ante Novembris finem A. 1742. Quæ tametſi ad thoracem quoque attinent; tamen quia caput graviſſime læſum fuerat, huc adſcribentur.

34. VIR dum altam vitem putaret, in ſolum lapidibus ſtratum præceps ruit. Loquendi facultatem continuo amiſit. Cum ſemivivo ex liquore neſcio quo cardiaco, ut vocitant, aliquid in os ingeſſiſſent, evomuit: & quanquam pulſus qui contracti fuerant, ſe proderent; tamen cæteris omnibus in pejus tendentibus, alvique, & veſicæ recrementis per ſe exeuntibus, mors intra quartam a caſu horam eſt conſecuta. CADAVER, cujus ex ore, & naribus ſanguis prodibat, trigeſima a morte hora etiam tum erat omnino rigidum, nec ſine vehementiori vi flexile. Sinciput non uno loco ſugillatum, ſed ibi maxime ubi communes ſunt ejus, & frontis fines. Et ſane os frontis mox vidimus intus, extraque, per medium ferme, rima diffiſſum, quæ a ſincipite recta deſcendens, & per fornicem orbitæ oculi dexteri haud procul ab Ethmoide oſſe pergens, poſtquam ſic totum os frontis pervaſerat, in eam denique partem oſſis Sphenoidis tranſibat, per quam in orbitam ſe ſe trajicit nervus Opticus. Ex quo fiſſuræ itinere cum intelligas, per Frontalem Sinum pituitarium non ire non potuiſſe; intelligis quoque ſanguinis viam, e naribus, ut dictum eſt, & per communicationem harum cum faucibus, ex ore etiam prodeuntis. Sub Craſſa meninge ad anteriora fluidum ſanguinem, eumque non multum, quoque, & pariter fluidum, imo quaſi cum aquæ aliqua parte commiſtum in Laterali utroque ventriculo deprehendimus: qui cum fluidus eſſet, minus mirandum eſt, quod etiam in tertio, imo & in Tranſitu ad quartum ventriculum fuerit, quo videlicet, præſertim dum moveretur cadaver, facile meare potuerat. Thorace recluſo, & pulmonibus, qui ſi partem ſiniſtri ſummam excipias quæ per tæniolam membraneam tenuiſſimam cum pleura nectebatur, undique ſoluti erant, mollibus, & concidentibus in ſe repertis, & omnino ſanis, tametſi qua dorſum ſpectabant, ita ut par eſt in eo qui ſuperius mortuus erat, quaſi ab inflammatione rubebant, cum ſublati eſſent manibus, tantum ſanguinis fluidi in utrumque pariter thoracis cavum, ſed tamen aliquanto plus in dexterum effuſi, conſpeximus, quantum libras ſex ſuperaſſet. In pericardio ſerum limpidum exigua copia. Arteriæ Pulmonaris, & Magnæ truncos pinguedine, licet homo non eſſet pinguis, quaſi omnino tectos, ut & cor ipſum offendimus, in hujus autem ventriculis nigri, & quadantenus grumoſi ſanguinis parum, niſi quod ad dexteri orificium venoſum mediocris polypoſa concretio fuit; unde Studioſi noſtri vera eſſe quæ adverſus vulgarem de harum concretionum origine errorem ſæpe admonueramus, intelligere potuerunt, cum illa certe in homine, quem, ſi hydrocelem exciperes, ſaniſſimum fuiſſe, conſtabat, non niſi poſt mortem, aut paulo ante mortem, inter fibrillas Tricuſpidum valvularum ſubſiſtentibus craſſioribus & viſci-

(1) n. 8. initio. (2) De Obſerv. Med. & Anat. Epiſt. 1.

ſcidioribus particulis ſanguinis, coaleſcere potuiſſet. Tum his viſceribus ablatis, & exhauſto ſanguine de quo dictum eſt, cum vaſa unde is in thoracem effuſus eſſet, perquirere vellemus; Intercoſtalia fuiſſe, cognovimus, quippe utrinque coſtis aliquot ex ſuperioribus haud procul a Spina ita perfractis, ut inæqualia earum extrema, pertuſa pleura, intra thoracem prominerent aliquantum. Eratque ad ea, & circum ea loca ampla ſugillatio a ſanguine ſub pleura ſtagnante. Revoluto autem in ventrem cadavere, ablatiſque dorſi muſculis, non modo ſanguinem, qui ſub his pariter, imo majori aliquanto copia, ſtagnaverat, ad coſtas eaſdem oſtendi, ſed & rem in eo qui cadens os frontis fregerat, intellectu non perfacilem; nimirum præter coſtas, ſex dorſi vertebras ex ſuperioribus ita fractas, ut earum non parva fruſta ab iiſdem penitus eſſent diviſa. Sed de re hac quid conjiciam, infra (1) videbis. Nunc ex vertebrarum illarum, & quod conſequitur, ex Medullæ incluſæ tanta læſione cur excrementa retineri non potuerint, vides.

In Ventre nihil humoris effuſi, nihilque præter naturam ſe habens invenimus, ſi jecinoris particulam aliquam excipias ſubnigram, itemque in ſcroto hydrocelem geminam: cujus cum tibi alias (2) deſcriptionem miſerim, hic non oportet iterare. Et Vir quidem ita ſe habuit.

35. JUVENIS autem annos natus viginti quatuor, toroſus, arte lanarius, cum ex alto pariter cecidiſſet, intra horas pariter a caſu quatuor interiit. Hic tamen cum primum ad lapſum accurſum eſt, interrogantibus potuit pauca reſpondere: dein continuo loqui deſiit. CADAVERIS artus erant rigidi duobus a morte exactis diebus; tertio autem exacto, non amplius. Sinciput a ſiniſtris cum muſculi Temporalis parte ſugillatum. Dum cranium circumſecarent, ſanguinis non parum effluxit. Cujus tamen inter illud, & Craſſam meningem tantum ſupereſſe, mox vidimus, quantum uncias tres æquare, aut quatuor poſſet. Erat niger, & in grumos concretus, neque alibi quam ſiniſtro in latere infra os ſincipitis, & ad cranii baſim. Itaque in Lateralibus ventriculis cum ſerum eſſet non paucum, nonnihil quidem turbidum, ſed nullo modo cruentum vidi. Nec valde rubebant plexus Choroides: vaſa tamen erant in meningibus turgidiora His; neque enim alia erant præter naturam intra cranium; animadverſis, cranium ipſum inſpiciens, fiſſuram quam in ſiniſtro oſſe ſincipitis incipientem videram perſecutus, conſpexi per ſubjectum os temporum pergentem ad proceſſum uſque Petroſum, inde autem eandem, aut ſi aliam, cum ea conjunctam, per interjectam oſſi temporum; & frontis, Sphenoidis partem, hac percurſa, in eam produci poſtremam oſſis frontis regionem quæ orbitæ oculi extremum fornicem facit. Erat autem hæc tam longa fiſſura per craſſitudinem oſſium univerſam traducta; ut ſi altera manu anteriorem, altera autem poſteriorem eorum quæ diximus, oſſium partem prehenderes, & in diverſa duceres; manifeſto cedere, & dimoveri, perciperes.

Thoracis quoque oſſei parietes fracturis non carebant. Nam præterquam quod fracta erat clavicula ſiniſtra, cum animadverſus eſſet in dorſo livor qui prope Spinam, a ſiniſtris pariter, tractum alibi anguſtiorem, alibi latiorem occupabat; recluſo pectore, exhauſtoque ſanguine qui ad duas treſve uncias effuſus in cavum illius ejuſdem lateris inventus eſt, amplam ecchymoſim ſub pleura vidimus, in eaque unam ſaltem ex coſtis quæ circa medium longitudinis thoracis ſunt, qua a poſterioribus antrorſum curvari, incipiunt, ita fractam ſine ulla dubitatione percepimus, ut adhærentia Intercoſtalia vaſa cum pleura lacerari, & ſanguinem fundere introrſum, extrorſumque debuerint. Cæterum pulmones, quod in Lanariis non ſæpius vidimus; omnino erant a pleura ſoluti, niſi quod cum ea per membranulam ſumma dumtaxat anterior pars dexteri colligabatur. In pericardio non multum ſeri; in corde nullæ polypoſæ concretiones inventæ. Abdomine diducto, nihil occurrit vitioſum præter ureteres, non modo alibi, ſed vel in ipſo in veſicam ingreſſu æquo latiores; ut minus

(1) n. 36. (2) Epiſt. 43. n. 25.

nus mirandum eſſet quod veſica quam aere diſtendendam curaveramus, parem ferme in ſummo atque in imo latitudinem oſtendiſſet.

36. Sæpe enim, ut alibi (1) oſtenſum eſt, ureterum latitudo multum, diutiuſque cohibitum in veſica lotium conſequitur, ex quo hanc laxari, laxatæque figuram vitiari, non difficile contingit. Verum, ut ad fracta in hoc Juvene oſſa redeamus; cum fracturæ omnes a ſiniſtris conſpectæ ſint; facile in hoc, quod difficilius in Viro (2), intelligitur, quomodo ſimul capitis, & thoracis oſſa ſint fracta, Juvenis videlicet corpore in ſiniſtrum latus cadente; cum Virum conjicere oporteat in durum aliquod inter cadendum incurriſſe, unde fracto anterius capite, & mutata corporis directione, tergum denique allidere ad ſolum potuerit. Cæterum inter alias fiſſuras cranii hæc præſertim poſtrema, ea longitudine, iiſque in ſedibus occurrit, ut cum illis quæ ab Ruyſchio (3), a Poupartio (4), a Mauchar-to (5), a Schreibero (6), ab aliiſque propoſitæ ſunt, conferri a te poſſit, ut magis illud ſemper, magiſque appareat, ſuturas, commiſſuraſque calvariæ non ob eum potiſſimum finem eſſe inſtitutas, ut fiſſuræ oſſis unius curſum inhibeant, neque in oſſa proxima produci ſinant. Quod Bononiæ primum mihi animadverſum eſſe, memini, in cadavere A. 1702. publice diſſecto, cujus cranium ab alterius lateris ictu fiſſuram habuit Coronali ſuturæ parallelam, ſed multo quam ea longiorem, ut quæ pone ipſam per totum ferme cranium, baſi excepta, ferebatur, utramque tabulam pervadens. Quam Obſervationem, ſi cætera tunc perſcripſiſſem, non eram certe inter ſuperiores prætermiſſurus.

37. Antequam de calvariæ ictibus verba facere deſinamus, illud non eſt prætereundum, utraque ejus tabula prorſus illæſa, illæſiſque ſubjectarum meningum vaſis, accidere aliquando ab ictu valido obtuſi corporis, ut vaſcula quæ inter eas tabulas medullæ ſubſerviunt, rumpantur, & ſanguinem fundant, qui procedente tempore corruptus, eoque acrior factus, quod *ſuccus medulloſus*, ut animadvertit Præcl. Nicolaus Roſén (7), admiſcetur, qui tunc *mora & calore in peſſimam degenerat rancedinem*, interiorem tabulam carie afficiat, hominique, jam ictus oblito, & nihil ejuſmodi timenti, intro defluens, meninges vitiet, necemque afferat. Cujuſmodi caſus exemplum non unum & mihi eſt, & aliis notum, fuitque laudatis a Bohnio (8) Auctoribus, ut Jo. Petro Paſſerio, eique præſertim ex cujus in Hippocratem de Capitis Vulneribus Commentariis nullam calvariæ ſectionem fuiſſe, miror, in hanc partem Sepulchreti relatam; Petro Paawio. Fit etiam nonnunquam, ut ambæ inde exedantur tabulæ, quemadmodum præ cæteris vidit, fuſeque ad me ſcripſit Vir, cum viveret, non minori humanitate, quam doctrina, præditus Pius Nicolaus Garellius Eques, & Archiater Cæſareus. Res digna eſt quam, faltem in paucis contractam, hic tibi non omittam.

38. MULIER per marmoreas ſcalas retrorſum ruens, occiput vehementer alliſerat; ſed præter brevem, levemque adeo ſtuporem, ut mox per ſe redire domum potuerit, modicamque, & quæ cito evanuit, ſugillationem, nihil tum mali inde retulit. Poſt aliquot tandem menſes in percuſſa capitis ſede tumor apparuit avellana haud major: qui cum dolorem afferret nullum, a muliere neglectus, ſenſim increvit, ut tertio circiter jam exacto anno, eſſet magnus: quo tempore a Chirurgis quibuſdam pro cyſtico ſubcutaneo tumore habitus, ut qui neque cutis colorem mutaſſet, & ſine dolore premi poſſet, ab ipſis, niſi mulier renuiſſet, fuiſſet exſectus. Paulo poſt doloribus ægra torqueri cœpit, qui a tumoris ſede incipientes, per cranium ferme univerſum ita extendebantur, ut hoc funibus quaſi quibuſdam ſibi conſtringi videretur. Non erant illi quidem aſſidui, nec ſemper æque graves, nonnunquam

(1) Epiſt. 42. n. 23. (2) n. 34. (3) Obſ. Anat. Chir. 47. (4) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. Obſ. Anat. 19. (5) Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 32. & Cent. 9. Obſ. 36. in Sutore. (6) Nov. Comm. Imp. Acad. Sc. Petropol. Tom. 3. in Phyſic. Obſ. 3. (7) Diſſert. de Oſſib. Calvar. P. 1. §. 1. not. f. (8) Diſſert. de Trepanat. Difficult. prope finem.

quam tamen graves adeo, ut mentis perturbationem inducerent: quo autem magis procedebat tempus, eo crebriores, & vehementiores fiebant. Per hæc ad annum a caſu ventum eſt ſextum. Quo elapſo, ecce de improviſo apoplexia ingruit, paucaſque intra horas mulierem perimit Vindobonæ A. 1735. TUMORE aperto, ejus cavum ſanguine plenum inventum eſt pene atro, nec concreto ſolum, ſed tam denſo, ut arreptus digitis ſecutus ſit univerſus, tunc demum portione aliqua fluidi ſanguis exeunte. Id vitium, detractis integumentis, incipere compertum eſt a percuſſa olim parte, ideſt ſuperiore oſſis occipitis ad latus ſiniſtrum, pergere autem per os ſincipitis ejuſdem lateris uſque eo, ut tribus, haud amplius, tranſverſis digitis a Coronali ſutura diſtaret. Occupabat inſuper dexteri oſſis ſincipitis partem, ut omnis caries ſex digitos in latum, ſeptem, eoque amplius in longum pateret. Qua oſſa non erant omnino pertuſa, reticularis oſſea apparebat ſubſtantia, e cujus exteriore facie attollebant ſe paſſim lamellæ oſſeæ, pleræque ut craſſiuſcula charta tenues, ſed duriſſimæ omnes, & acutiſſimæ: quæ foliaceos quaſi fungos, alios alia amplitudine, per vegetationem quandam oſſeam enatos, non ineleganti ſpectaculo referrent. Dura meninx facta erat craſſiſſima toto eo ſpatio quo vitiato cranio ſubjiciebatur, hujus autem parti quæ icta olim fuerat, multo arctius adhærebat. Per eandem meningem repentia vaſa cum a dextris naturalem ſervarent modum a ſiniſtris valde erant turgida, & dilatata, eorumque in ſana, quæ eodem in latere ſupererat, calvariæ parte veſtigia ſpectabantur multo quam a dextris, ampliora, & profundiora. Quod reliquum eſt, vaſa quoque plexus Choroidis ſanguine multum diſtenta, & ſeri effuſi portio aliqua ſub cerebri baſi reperta eſt.

39. Cæterum in ea erat opinione Garellius, violatas, compreſſaſve ictuum occaſione arteriolas quæ non modo inter cranii tabulas, ſed & intra alia ſint oſſa, dilatari, & in aneuryſma diſtendi, & cariem vel priuſquam rumpantur, ut adſi oſſibus aneuryſmata ſolent, vel rupta pa rere. In eamque opinionem adductus fu rat a tribus quæ cum deſcripto cranio a ſervabat, femoris oſſibus. Quorum unur tumorem oſtendebat in quem dilatatur fuerat ad pugni magnitudinem, carie exe ſum paſſim atque pertuſum, treſque oſſea emittentem productiones, quarum maxima digitum longitudine, & craſſitudin æquabat; ſimul autem foramen per quo arteria os ſubibat, peranguſtum alias, in eo oſſe adeo amplificatum, ut nullo ne gotio minimum admitteret digitum. Oſſa duo reliqua præter fracturam, quæ olim præceſſerat, conſolidatam, affectum carie habebant tumorem, & pro arteria inſculptum oſſi foramen pariter dilatatum. Itaque hoc morbi genus necdum quantum mereret, illuſtratum, explicatumque cenſebat. Sed hæc ex ejus ad me Litteris hactenus. Tumorem autem quem ipſe in fœmina iſta vidit, & ſede, & diuturnis, graviſſimiſque doloribus, & incluſo ſanguine, & ſubjecta cranii parte oſſeis prominentiis acutis aſpera, conferre quadantenus cum eo poteris qui ex Anglicis Philoſophicis *Tranſactionibus* commemoratur in laudata alias, quæ ſub Cl. Kulmi præſidio Gedani A. 1732. propoſita eſt, Diſſertatione (1): externa vero cauſa ſpectata, & tumoris tardo poſt ictum initio, & nullo diu, poſtea autem acerbo, quamvis non continuo, dolore, & cranii carie, hiatuque non modico, poſſis magna ex parte cum eo comparare quem in altera muliere ab Jo. Saltzmanno (2) adnotatum habemus.

40. Ad Caput, univerſe acceptum, cum vulnera illa quoque attineant quæ faciei infliguntur; curſim huc aliqua adjungere viſum eſt de oculorum, naſi, labrorum, linguæ vulneribus. Ac de iis quidem quæ non tam oculorum ſunt, quam orbitarum, & cerebri, ſuperiore Epiſtola ſcriptum eſt. Quibus & illa adjicias quæ toto orbitæ cavo emenſo, per hujus foramina, ultimoſque parietes ad cerebrum in hominibus aliquando, ſemper autem in iis ovibus per-

(1) De Exoſt. Steat. Clavic. c. 2. §. 22.

(2) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 100.

pervenerunt quas Romæ Wepferus (1) cunctas vidit omni ſenſu, motuque privatas ſtatim ac lanio cultrum ad manubrium uſque in alterutrum oculum immiſerat: quod non niſi carotidibus juxta infundibulum abſciſſis, ventriculis omnibus integris permanentibus, factum Wepferus non dubitabat: quanquam, ſi quod obvium erat facere, ſic mactatarum cranium ipſe diſſecuiſſet; in quibuſdam fortaſſe convulneratum quoque aliquem ex ventriculis deprehendiſſet.

De oculi autem ipſius vulneribus per quæ humores effunduntur, ſi quidem Aqueus tantummodo effuſus ſit, nec quidquam punctum, aut inciſum, niſi Cornea tunica, bene ſperandum eſſe, jam Ariſtoteles (2), Celſus (3), Plinius (4) exemplo hirundinum, columbarum, palumbarum, lacertarum viridium, muſtelarum quoque indicaverant prius quam poſt Galeni (5) in puero Obſervationem, Galeni etiam aſſeclæ tum in hominibus, tum in aliis animantibus confirmarent. Sed Vitreo humore, & multo magis Cryſtallino effuſo, num recte, ut antea, cerni poſſit: id vero eſt quod difficile credant ii qui humores hos per Corneam ejicientes, ut Iris, & Ciliare corpus labefactentur, animadverterint, quorum utriuſque integritas ad perfecte videndum eſt neceſſaria; ne de Retina quidquam dicamus, ſine qua videri non poteſt, quæ ſubducto Vitreo humore collabaſcit, aut certe corrugatur. Fac tamen, Aqueo humore, ut ſua in ſede, ita in reliquis forte quibuſdam Vitrei cellulis rurſus collecto, has, & ſiquæ compreſſæ intra has latebant, diſtendi, & Retinam explicare; num Cryſtallinus humor per vulnus temere inflictum cum Vitreo elapſus, gignetur iterum? qui poſteaquam a dextero Chirurgo depreſſus eſt, non reparatur: eſtque adeo ad optime videndum neceſſarius, ut illi quibus depreſſus eſt, norunt. Et ſane de hujus reſtitutione unanimiter deſperaſſe qui de Vitreo non ambigebant, ex illo Elsneri Scholio (6) apparet: in quo tamen qui expreſſos oculi humores omnes, & viſum priſtinæ integritati ante Burrhum reſtituiſſe credebatur, commemorat, & Thomæ Bartholini de eodem Burrhi experimento quoddam teſtimonium profert, non prolaturus, ſi legere tunc potuiſſet, quid non privatis litteris preſſius, ſed publico ſcripto fuſius de unius, haud amplius, a ſe viſi hujuſmodi experimenti ſucceſſu, eoque dubio, & imperfecto, teſtari ſe poſſe, ſcripſit perpaucis poſt annis idem Bartholinus (7). Nec vero Chirurgus Scriverius (8), is qui ad Bartholinum ſcribens de oculi humoribus, a Burrho, & ab ſe quoque anſeri expreſſis, & reſtitutis, *dubium ſibi eſſe*, negabat, *idem in aliis omnibus contingere volatilibus*, viſum perfecte reſtitutum eſſe, affirmavit, ſed *ex parte*, & *non æque feliciter* ſive in anſere, ſive in gallo, gallinaque, in quibus periculum fecit. In hac tamen renatum fuiſſe humorem Cryſtallinum intra octo hebdomadas, ſcribit quidem, ſed necdum ad juſtam perveniſſe magnitudinem: & quanquam addit, *ſi adhuc per aliquot aſſervata fuiſſet* hebdomadas, *dubium non eſſe, eum ipſum plane reſtituendum fuiſſe*; dubios tamen relinquit legentes, quippe cum poſtea in re tam facili experimentum non iteraverit, ut in longius tempus produceret. Sed & Zambeccarius (9) cum olim affirmaſſet, ut humoris Aquei regeneratio merum (quod fatetur) Naturæ eſt opus, ſic ejuſdem Naturæ opus eſſe *humoris Vitrei, & Cryſtallini regenerationem & reſtitutionem*; *quid autem ex ejuſmodi regeneratione accideret, ſe alia vice eſſe elocuturum*; nunquam deinde, quod ſciam, etſi diutiſſime vixit, ea de re edidit quidquam. Imo ſcio, Sancaſſano, de eadem per litteras quærenti, A. 1724. reſpondiſſe, ſibi poſtquam ea ſcripſerat „ non fuiſſe tempus periculum faciendi: tamen credere, poſſe duos illos humores iterum gigni, ſed tardius Aqueo: id autem credere tum quia ex Benevolo conſtaret, quibus Cryſtallinus humor acu fuerat propter opacitatem depreſſus, ad hujus

(1) Exerc. de loc. Aff. in Apopl. (2) Hiſt. Animal. l. 6. c. 5. (3) De Medic. l. 6. c. 6. n. 39. (4) Nat. Hiſt. l. 29. c. ult. (5) De Sympt. Cauſ. l. 1. c. 2. (6) ad Obſ. 12. Dec. 1. A. 1. Eph. N.C. (7) Act. Med. Hafn. A. 1627. Obſ. 132. (8) Ibid. Obſ. 133. (9) Experim. circa diverſa e viv. exect. Viſcera.

hujus implendum locum Vitreum proceſſiſſe, tum quia hi duo humores nutriuntur, nutritio autem eſt generatio, itaque ut nutriebantur, ſic iterum gigni poſſe. Quæ ideo protuli, ut quid expectari ab illo potuiſſet, exiſtimes. Denique cum Theodorus Kerckringius (1) diſerte aſſeveraſſet, ſe *cuilibet oblato animali paſſim diſcindere oculos, exprimere omnes humores, eoſque ſpectatoribus etiam auferendos tradere, atque exiguo tempore viſum in integrum reſtituere: idque aliquando exercitationis cauſa ita effeciſſe, ut uni eidemque cani unum eundemque oculum tertio diſcinderet, at tertio ſanaret*; quæro ex te, ſi revera omnibus expreſſis humoribus, viſus revera *in integrum* reſtituebatur, quæro, inquam, ex te, quid cauſæ eſſe, putes, cur induſtrii ejus Anatomici cum cætera adhuc memorentur, res iſta eximia una adeo a longo jam tempore ſileatur, ut ejus quaſi intermortua memoria, ne mentio quidem ab Eruditiſſimis Viris nunc fiat in recenſendis aliorum huc ſpectantibus experimentis?

41. Ad Naſi autem vulnera ſpectant quædam etiam ex mirificis illis quæ ad cerebrum attinuiſſe credita ſunt, velut quod ad Wepferum (2) ſcriptum eſt fuiſſe Equiti Polono inflictum, ſagitta ab uno capitis latere ad alterum ſic adacta, ut ex æquo exſtaret utrinque. Cum enim infixa fuerit *infra temporum oſſa verſus prominentiam oſſium jugularium utriuſque lateris*, Eques autem *præter febrem ſymptomaticam, vix alia graviora, quam quæ vulneratos communiter comitari ſolent, paſſus ſit ſymptomata*; mihi quidem non modo infra cranii baſim, ſed per Maxillarium Sinuum, & naſi caveas fuiſſe videtur ſagittæ via. Ad Sinus quoque, alios quidem, ſed pariter ad naſi cava pertinentes, ſpectaſſe, conjicio, vulnus illud quod ex Procopio Freindius (3) refert. Subiens enim *ſupra dextrum oculum juxta os* naſi, *ſagittæ cuſpis ferrea, utcunque ampla ac longa, ita alte deſedit, ut conſpectum effugerit* annos plures ſine dolore, & moleſtia; ejuſmodi intelligo quæ nobiliorem indicaret cuſpidis ſedem. Excepta enim Frontali Sinu, eique proximis Ethmoidæis, & deniqu Sphenoidæo, ſatis ſpatii, in magno præfertim capite, habere potuit, ubi ſine præſtantium partium injuria deliteſceret, quam vis longitudine, & ferme etiam craſſitudine minimum digitum æquaſſet. Sic et iam cum ſcite explicavit Hildanus (4) cur lethale non fuerit vulnus ſub ocul incipiens, & in oppoſita ſuperiore cervicis regione deſinens, & viæ ferri partem primam per Maxillarem Sinum poſuit id pariter vulnus pro illa parte ad naſum attinuit. Sed & ipſe Bononiæ vid vulnus per ſe magnum, ad ſpeciem autem multo maximum, ut pote quod ſimul ac utrumque eum Sinum, ſimul ad naſum externum, & ad oſſa huic ſubjecta non modo ſpectabat, ſed ita illorum cava reſeraverat, & ſanguine fœdevererat, ut ad grandem inflicti vulneris hiatum, naturali eorum cavorum profunditate accedente, horrendum viſu ſpectaculum ſe ſe offerret. Fiſtula enim ferrea, quam *archibuſo* appellant noſtrates, cum forte pyrii pulveris vi, nimia copia incluſi, hoc accenſo, diſſiliret, puero naſum, & de maxillari utroque oſſe tantum abſtulerat, ut Maxillares ambo Sinus ſimul cum caveis naſi paterent, quæ eo quoque apparebant majores, quod ea pars etiam illius utriuſque oſſis quæ naſo, atque ori interjicitur, anterius partim abſumpta erat, partim fracta deorſum pendebat, ut plumbeum tubum inter eam, & inferiorem maxillam interponere oportuerit, per quem, donec pars fracta conſiſteret, & penicilla, ac linteola medicamentis illita, de naſi caveis demi poſſent, puer aleretur, & ſpiritum duceret. Servatus eſt enim Pauli Piellæ Medici, & Chirurgi Experientiſſimi diligentia. Quem ego, non modo alios qui una adſtabant, horrore primum perculſos, & ab inſolito, miſerandoque ſpectaculo ſe avertentes conſpexi, cum ſtatim ab accepto vulnere puero in Noſocomium delato, curenta ejus facies retecta eſt; adeo amplum profundumque primo aſpectu viſum eſt vulnus, quod mox attentius contuendo, & cum partium naturali, ex Anatome nota, ſtructura

(1) Spiceleg. Anat. Obſ. 100. (2) Exercit. ſupra ad n. 40. cit. (3) Hiſt. Medic. ad A. 560.
(4) Cent. 4. Obſ. Chir. 2.

ſtura, & diſpoſitione comparando, graviſſimum quidem, & magnum, ſed multo reapſe minus profundum eſſe, quam videretur, cognitum eſt.

42. De vulnerato autem Labro illud memini. Cum alter eadem ferme ætate puer, annorum videlicet, ad duodecim, ſed Generoſiſſimæ Stirpis, inter currendum in faciem cecidiſſet, fregiſſetque in tranſverſum ad mormoreum pavimentum unum ex ſuperioribus dentibus Inciſoriis, ab ea dentis parte quæ abrupta fuerat, ſuperius labrum transfixum eſt. Jamque attenta Chirurgorum cura, circumjecta vulneri labri pars detumuerat, molliorque erat facta: neutrum tamen vulneris orificium ad glutinationem vergebat; imo huic flaccidior humidiorque in vulnere caro pertinaciter repugnabat. Extranei aliquid intus latere, ſuſpicabamur; ſed quod reapſe latebat, id nemini in mentem venire poterat, cum abruptam dentis partem, ut ea vulneris orificium exterius fecerat, ſic illac excidiſſe, & æger, & domeſtici omnes jam inde ab initio tum pro certo credidiſſent ipſi, tum mihi Chirurgiſque affirmaſſent. Ea tamen ipſa pars dentis intra vulnus condita erat: qua facile detracta, vulnus cito, nulloque negotio ad cicatricem perductum eſt. Ex quo diſces, in ejuſcemodi examinibus nulla, etiam veri ſimillima, narratione ſtare oportere, niſi eorum qui rem ſuis ipſi oculis ſe perv idiſſe, teſtentur.

43. Atque utinam ſicut is Puer feliciter poſtea adolevit, & nunc inter primarios Inclytæ ſuæ Civitatis Patricios floret, ita alter quoque, non inferiore loco natus, cum ex ſuo vulnere ipſe quoque convaluiſſet, non eſſet poſtea multo graviore morbi genere Nobiliſſimæ Familiæ eruptus. Erat is trimulus, cum luſitans lapſus eſt, mentumque ad marmoreum gradum allidens, linguam tunc forte exertam, inter dentes ita compreſſit, ut incideret, & obliquo vulnere, minimum tranſverſum digitum longo, nec minori ferme ab extremo apice intervallo illam anteriorem linguæ partem ab reliqua tantum ad tractum prorſus divideret, quantus eſt ab laterali ora ad lineam medianam. Parentes, & Conſanguinei omnes mœſtiſſimi, in primiſque Pueri magnus Patruus, Triumvir Litterarius, ex me per litteras quæſierunt, non jam quo auxilii genere ſanari poſſet, cum propter ætatem medelæ omni conſtrictis dentibus pertinaciſſime repugnaret; violenter autem cogi ob febrem, & linguæ tumorem, quæ ambo acceſſerant, non liceret; ſed illud unum, quod ad ſolatium pertinebat, an ſpes ulla eſſet, fore, ut naturæ auxilio relictus, expedite, & recte loqueretur. Reſcripſi continuo, non eſſe deſperandum, pluribus in eam rem productis exemplis, præſertim caſu, ejus ſimillimo, qui caſus extat apud Hildanum (1). Eventus quoque, Dei beneficio, ſimillimus fuit. Ut enim meis ipſe auribus, cum forte Venetiis eſſem, inſequenti anno audivi, *nullo modo*; ut ipſis Hildani verbis utar; *depravata* erat *loquela*, fuitque etiam quo ad vixit, donec videlicet pernicioſiſſimæ variolæ interemerunt. Et quod miraberis etiam magis, etſi recte, expediteque loqueretur; linguæ tamen eæ partes quæ vulnere disjunctæ fuerant, cum ſuam ſingulæ cicatricem duxiſſent, non coaluerant inter ſe: itaque anterior illa non ſecus ac ſtatim a vulnere, ſejuncta etiamtum, ac pendula conſpiciebatur. Hactenus de Capitis Vulneribus. Vale.

(1) Cent. 2. Obſ. Chir. 28.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LIII.

De Vulneribus, & Ictibus Colli, Pectoris, & Dorſi verba fiunt.

ETſi in Sectione hac III. (1) qua una Sepulchreti Auctor Ictus, & Vulnera complecti voluit Partium omnium, quædam interdum repetuntur, ut puta Obſervationis XX. §. 1. in XXII. §. 1., & XXI. §. 4. in eadem §. 8., & §. 5. inter §. 7. & 8., & quæ in Scholio ad §. 1. Obſervationis XXIV. in Scholio ad ejuſdem §. 4. prætereaque eſt nonnunquam ubi aliquid in rerum ordine fortaſſe deſideres; tamen in appoſitis ad hanc Sectionem Additamentis gravius peccatur. Nam præterquam quod nihil ad vulnera, aut ictus attinens Obſervatio huc intruditur XXVI. quæ cum Scholiis grandes paginas occupat decem, & præterquam quod Obſervatione X. §. 1. & Obſervatione XX. & XXI. eædem Paræi, & Bartholini Hiſtoriæ rurſus producuntur, quæ jam ſupra in Sectione ipſa Obſervatione XXIII. §. 17. & §. 4. & Obſervatione XXVI. §. 8. propoſitæ fuerant; præter hæc, inquam, nulla omnino ordinis ratione habita, a Pectoris Vulnere ad Tibiæ Vulnus tranſitur, & inter Pectoris Vulnera, tum Capitis Vulnera, tum Ventris paſſim interponuntur. Mihi vero nec iterare quidquam, & ordinem ſervare in his ad te Epiſtolis ſtatutum eſt. Itaque cum de Vulneribus, Ictibuſque Capitis noviſſime ſcripſerim; nunc de proximis Colli, Pectoris, & Dorſi agam. Et quoniam circa hæc, Valſalvæ, & noſtræ Obſervationes non eo numero ſunt, ut unis Litteris perſcribi nequeant; utraſque, ut plerumque facere conſuevi, his proponam, & ab ipſius Obſervationibus initium ducam.

2. MULIER quinquaginta annorum, cæſim in collo vulnerata, concidit, nec manus, pedeſve movere poteſt. Poſt aliquot dies manus iterum, ſed non priſtino vigore, moventur. Leve accedit delirium: & denique ante ſeptimum diem mors.

CADAVERE clam ſepulto, diſſectione quidem ipſa confirmari judicium non potuit de læſa Spinali medulla. Hoc tamen ex artuum paralyſi, ex vulneris loco, & ex parvis quæ de ipſo prodierant oſſis fragmentis veri adeo ſimile viſum eſt, ut Obſervationem hanc prorſus omittendam non cenſuerim.

3. VIR annos natus triginta quinque, bilioſo temperamento, Novembri menſe A. 1688. ad medium ſterni inter quinctam coſtam, & ſextam cultro ſauciatus, illico ingenti virium proſtratione corripitur, ut, cum pulſus vix perciperentur, Medici brevi interiturum putarent. Tribus tamen exactis horis, ſenſim redire incipiunt vires: itaque in S. Mariæ de Vita Noſocomium defertur. Poſtridie dira tuſſi vexari cœpit, diarrhœa quoque. Sed hæc, crebro quidem, verum paucæ viſcidæ materiæ excretionem ciens, die ſexto deſiit. At tuſſis in dies ita augebatur, ut ferri vix poſſet. A primis etiam diebus ſenſus erat ingentis in ventre ponderis, qui ſe progrediente morbo, per totum ventrem extendit; nullus tamen in thorace. Primis quoque diebus pulſus nonnihil turgidus, mediocriter autem celer, hanc quidem poſtea celeritatem ſervavit; ſed in dies parvus magis, magiſque factus, octavo tandem die ſenſim cum vita defecit.

IN CADAVERE ad primam a dextero ſterni latere inciſionem, ſanguis illico qui eam Thoracis caveam implebat, magno cum impetu proſiluit. Sublato ſterno, & ſanguine ſpongiis exhauſto, novus iterum per diaphragma, quod ſaucium erat, ex ventre ſanguis in eandem thoracis caveam influebat. Quamobrem Ventrem quoque aperire continuo oportuit, effuſumque intra ipſum ſanguinem exhaurire: cujus concretæ fibræ, per inteſtinorum extimam tunicam in retis modum.

(1) l. 4.

dum diſpoſitæ, ſic ei tunicæ adhærebant, ut ſcalpello dumtaxat ſeparari poſſent. Itaque omni ſanguine amoto, & viſceribus in conſpectum datis, ad vulneris explorationem reditum eſt. Mediaſtinum, primum omnium vulneri reſpondens, ſaucium erat, tum pericardium, denique paries dexteri ventriculi cordis, ut rima vulneris intra eum ventriculum perveniret, atque hoc compreſſo, nonnihil ſanguinis ex ipſo per rimam prodiret. Proximum autem mediaſtini vulneri erat diaphragmatis vulnus, per quod ſanguis, ut ſupra dictum eſt, ex una in alteram fluebat caveam.

4. Ex quo Galenus (1) tradidit, ſi ad cordis ventriculum vulnus penetret; *protinus hominem mori neceſſe eſſe*: ſi non penetravit; *aliquos non ſolum ea die qua vulnerati ſunt, ſed ſequenti quoque nocte vivere potuiſſe*, mortuorum diſſectiones haud raro ſecus accidere, oſtenderunt. Quarum plures quidem habes in Sepulchreto; ſed non omnes. Extant enim quæ addi poſſint, nec ſolum e poſtea editis, ut puta quæ in Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis non uno Volumine (2) prolatæ ſunt, verum etiam multo antiquiores, ut quæ a Falloppio noſtro (3) habita eſt: unde conſtat, ſive vulnus, ut in hac Falloppii, in cordis parietibus ſubſiſtat, ſive, ut in illis, in ventriculum perveniat, diutius quam vetuſtiores, opinabantur, vitam aliquando poſſe produci. Valſalvæ Obſervatio ſi cum cæteris omnibus comparetur, ut ex iis non eſt in quibus ad longius tempus vita ſit tracta, ſic neque ex iis eſt in quibus ad brevius. Habet autem, quod ad conjunctum diaphragmatis vulnus attinet, quædam adnotatione digna, & unde utilitatis aliquid capere Medici ad dignoſcendum poſſint. Indiciis enim extantibus vulnerati cordis, & ſanguinis ex eo effuſi, ſi ponderis ſenſus in thorace nullus ſit, in ventre autem non modo ſit, ſed in dies augeatur, conjecturæ locus erit de ſepto Tranſverſo ita ſauciato, ut ſanguinem e thorace tranſmittat in ventrem, præſertim ubi ſignum aliquod non deſit ex iis quæ ſeptum illud vulneratum eſſe confirmant: cujuſmodi erat in ægro propoſito moleſtiſſima illa tuſſis, graviſque adeo, ut ferri vix poſſet. Quod ſignum ut a quibuſdam omittatur; certe a ſummo Chirurgo Falloppio (4) non eſt præteritum. Noli autem mirari quod in proxima Obſervatione non adnotetur. Neque enim ſemper cujuſque morbi univerſa occurrunt indicia; itaque illa habebit alia quæ in hac non leguntur. Præterea ſæpe ab Obſervatoribus adnotantur dumtaxat præcipua. Denique pro varia in eadem Parte vulneris aut conſtitutione, aut ſede alia alias ſigna magis ſe objicient. Quanquam autem in hac, & proxima Obſervatione quæ vulneris ſedes fuerit, ex ceteris quæ adſcribuntur, conjici quadantenus licet; optandum tamen eſſet, ut in ea, totaque adeo vulneris via deſcribenda nihil a Valſalva præteritum fuiſſet quod a quopiam poſſet deſiderari, imo in primæ hujus hiſtoriæ initio diſerte id quod voluiſſe videtur, ſcripſiſſet, nempe cultrum inter coſtam quinctam, & ſextam a dextris ſic adactum, ut verſus ſterni medium aſcenderet.

5. SENEX annorum ſeptuaginta, a viginti circiter annis cæcus, cadens ſiniſtram thoracis partem adeo graviter ad ſilicem allidit, ut coſtas frangat. Excipitur in idem Noſocomium. Pulſus erat durus: dolor in læſa parte gravans, & pungens: reſpiratio difficillima. Quæ difficultas etſi circa quartum diem nonnihil remittere viſa eſt; ineunte tamen ſexto iterum eſt facta gravior: unaque delirium acceſſit. Quibus perſtantibus omnibus, circa nonum æger eſt mortuus.

THORACIS cavum ſiniſtrum ſanguinis effuſi erat plenum. Coſtæ autem lateris ejuſdem legitimæ, ſuprema excepta, omnes erant fractæ ſic, ut ſeptima, aſpera, & inæquali fractura diaphragma vulneraſſet: quod circa id vulnus undique erat inflammatum. Quod ad cæcitatem ſpectat: quemadmodum Cryſtallinum utrumque humorem Valſalva affectum invenerit, Epiſtola ſcripſi Anatomica XVIII. (5).

5. En

(1) De Loc. aff. l. 5. c. 2. (2) Hiſt. A. 1735. Obſ. Anat. 9. & A. 1744. Obſ. Anat. 9. &c.
(3) Tract. de Vulnerib. c. 28. (4) eod. c. 28. (5) n. 29.

6. En alterum diaphragmatis ſauciati, & ſanguinis intro effuſi exemplum. Nulla hic tuſſis, nulla in ventre ponderis, ſed gravantis in thorace, pungentiſque doloris, reſpirationis difficillimæ, & delirii mentio. Pone, hic vulnus non ad tendineam ſepti Tranſverſi partem, ſed, ut veri ſimillimum eſt, ad carneam, neque in ventrem patens, ut eo tranſmittere effuſum a diſruptis una cum coſtis Intercoſtalibus vaſis, ſanguinem poſſit, ſed in laceratis, compunctiſque identidem a diffractæ coſtæ aſperitate faſciculis carneis ſuperioribus conſiſtens, ob eandemque cauſam inflammatum; jam unde extiterint omnia inter hanc, & ſuperiorem Obſervationem diſcrimina, intelliges. Quamvis autem in ſex fractis ſiniſtris coſtis, & ſanguine, illud thoracis cavum implente, ſatis cauſarum ſit difficilis reſpirationis; tamen ſi hanc difficiliorem tunc eſſe factam, animadverteris, cum ad eam acceſſit delirium, id eſt ſecundum veterum Magiſtrorum ſententiam, cum ad vulnus diaphragmatis inflammatio acceſſit; inter illas cauſas hoc etiam nomine diaphragmatis quoque læſionem connumerabis. Neque enim ſemper decepti illi credendi ſunt, cum Paraphrenitidem in hujus inflammatione agnovere: quanquam non neceſſario has duas conjungi, a me tibi alias (1) oſtenſum eſt. Nam neque ex diaphragmatis vulnere ſemper exoritur ſardonius riſus: quod cum aliæ, tum duæ commonſtrant modo propoſitæ Obſervationes. Nec tamen falſo id proditum fuiſſe apud Ariſtotelem (2) ex Hippocrate (3) poteſt intelligi, unde illum accepiſſe, credebat Valleſius (4). Confirmavitque Plinius (5) ex *gladiatorum ſpectaculis*, Romæ frequentiſſimis. Cujus ego aliquando inſpiciens locum, non tam miratus ſum, quod Celſum (6) ſecutus, diaphragma membranam eſſe, dixerit, cui *nulla ſit caro, ſed nervoſa exilitas*, quam a Delechampio feſtinanter adſcriptam, nec relectam, ut opinor, adnotationem, in qua *falſum id eſſe, monſtrat Anatome*, inquit *Septi quidem ambitus nervoſus & membranoſus eſt, media vero pars carnoſa*. Sed illuc redeo: Sive iſtam riſus ſimilitudinem in convulſivis diaphragmatis concuſſionibus ſpectas, ut Hippocrates videtur feciſſe, qui riſum hunc dixit *tumultuoſum* ſive etiam in facie, ut plerique ſolent & in his Bartholinus (7), rem confirmans exemplo quod apud *Saxonem* ſuum indicat, & per Phrenicos nervos explicans minus perſpicue quam nuper Subtiliſſimus Profeſſor Meckelius (8) Cervicalium unde illi oriuntur, ramulis per faciem productis; utrolibet igitur modo ſive utroque accipias, ſicut is riſus non propterea quia non in cunctis diaphragmatis vulneribus occurrit, commentitius eſt; ſic neque delirium licet non omnes diaphragmatis comitetur inflammationes. Quod ſi nullam habere rationem placet vetuſtæ obſervationis; attamen negare non poteris, diaphragma, quo præcipuo utimur ad reſpirandum inſtrumento, non vulneratum modo, ſed & inflammatum, & ſuo ex parte ob coſtæ ſeptimæ fracturam orbatum fulcro, inter cauſas difficillimæ iſtius reſpirationis eſſe præcipue connumerandum.

7. VIR annos natus circiter quadraginta, qui Venerea lue diu laboraverat, per ſæviſſimos ad articulos dolores, & ſpirandi, in aſcenſu præſertim, difficultatem torquente, cum ex altiſſimo loco, ad quem videlicet per ſcalam quadraginta graduum aſcendebatur, in terram ruiſſet: primum quidem auxilium implorabat; ſed paulo poſt loqui amplius non poterat, & celeri morte occupabatur. IN VENTRE, & CAPITE nihil præter naturam fuit.

Sed Thorace aperto omne pericardii cavum inventum eſt plenum concreto ſanguine: qui ex Magna arteria prope cor erupiſſe videbatur. Nam ſpecillum, extrinſecus illac immiſſum, intra illius cavum viſum eſt pervenire.

8. Venam ex caſu ab alto in ventre diſruptam agnovit, ut alias (9) ad te ſcribam,

(1) Epiſt. 7. n. 14. (2) De Part. Animal. l. 3. c. 10. (3) Epid. l. 5. n. 34. apud Marinell.
(4) Comment. in hunc locum n. ipſi 94. (5) Nat. Hiſt. l. 11. c. 37.
(6) De Medic. l. 4. c. 1. (7) Anat. Quart. renov. l. 2. c. 3.
(8) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. de Berlin. A. 1752. (9) Epiſt. 54. n. 18.

bam, ipſe Valſalva. Cur igitur in hoc Viro ſi ob ſimilem cauſam vas aliquod rumpi in thorace debuit, non venæ id potius, quam vaſi contigit craſſiſſimis tunicis prædito, quale arteriæ Magnæ truncus eſt, prope cor præſertim? Fac cogites, hominem ex Venerea lue obnoxium fuiſſe ſpirandi difficultati, arteriam autem Magnam non perruptam eſſe inventam, ſed parvo, & fortaſſe obliquo, ut videtur, foramine pertuſam. Sic tibi, eorum memori quæ de Morte Repentina ſcribens ex labe ſanguiferorum vaſorum (1), arteriæ illius vitia, tunicas ſenſim perforantia, & ſanguini exitum vel intra pericardium aperientia, propoſui, ſic tibi, inquam, facile veniet in mentem, quid in hoc homine præceſſiſſe potuerit, unde ibi læſus arteriæ truncus tum ſanguinem haud ſatis propellendo, reſpirationis difficultatem, tum denique addita ingenti ob ejuſmodi caſum concuſſione, quæ reliquum adhuc aliquem in tunica extima perrumperet obicem, effundendo, mortem celerrimam afferret. Quod vitium, ſi Valſalva interiorem arteriæ faciem inſpexiſſet, non difficile, ut opinor, fuiſſet animadverſum: Utcunque id eſt; certe quod in corde offendit ſenis illius cujus protinus hiſtoriam deſcribam, jam diu antea fuiſſe, ex vitii ipſius natura manifeſtum eſt.

9. SENEX annum agens ſeptuageſimum, ab alto cadit, & thoracis dexteram partem ad terram allidit. In idem illatus Noſocomium quod ſupra nominavimus, tanta reſpirandi difficultate, acutaque adeo febre corripitur, ut ſeptimo intereat die. IN THORACIS cavo dextero nonnihil pulmo induruerat, totuſque magna inflammatione affectus erat, ſuperius præſertim, qua & ad pleuram arcte adhærebat, & abſceſſum continebat. Pulmo autem ſiniſter rubicundus, ſed a tergo magis, ut nonnihil inflammatus videretur, nigras hic illic maculas per ſuam ſubſtantiam disjectas oſtendit. Pericardium magnam aquæ copiam, & cor grande adeo continebat, ut bubulum prope æquaret. In cordis ventriculis inerant polypoſæ concretiones ſubalbæ, & ſic ſatis molles, magnæ in ſingulis; major tamen quæ in dextero.

10. Non dubito, quin ſi incommoda quæſita eſſent, quibus Senex prius quam caderet, eſſet obnoxius, reperta fuiſſent aliqua ad tantam iſtam cordis magnitudinem referenda. Et quanquam in alliſione illa ſatis cauſa fuit, cur pulmo inflammationem, & ex hac, in ſuppurationem tranſeunte, abſceſſum contraheret; a veri tamen ſimilitudine alienum non eſt, eo facilius contraxiſſe, quod jam antea pulmones a corde illiuſmodi tum compreſſi, tum ob minus expeditam per ipſum, & quod conſequitur, per eos quoque ſanguinis traductionem laxati, ad hunc retinendum, ſi nova quæpiam cauſa accederet, diſpoſiti eſſent, minuſque idonei ad ea prohibenda quæ inde ſecuta ſunt.

11. Nunc quando Ictus, & Vulnera quæ ad Collum, ad Pectus, ad Latera ſpectant, ex Valſalvæ ſchedis propoſuimus; quatuor ejus Obſervationes, ad Dorſi Vulnera attinentes, ſubjiciamus.

12. VIRO annorum circiter quadraginta quinque, pungenti ferro dorſum vulneratur circa quinctam, & ſextam coſtam, intervallo duorum digitorum tranſverſorum a Spina. E vulnere primis diebus non multum ſanguinis, poſtea autem quatuor, aut quinque circiter unciæ quotidie erumpebant. Qua hæmorrhagia circa diem decimum remediis repreſſa, vulnus intumuit, multamque emittere ſaniem cœpit, cujus in dies augebatur copia. Erat autem viſcida, & tenax, ut trahentem longo ductu ſequeretur. Diuturnam ejuſmodi excretionem, lenta cum febre conjunctam, ſenſim deficiente ægro, mors excepit die ab inflicto vulnere quadrageſimo ſecundo.

CADAVERE diſſecto, in Thoracis cavum nec vulnus, nec ſaniem perveniſſe, exploratum eſt, & quamvis hæc multos ſibi ſinus, & cuniculos feciſſet, omnem tamen læſionem in exterioribus ſubſtitiſſe.

13. Quanto ſatius ſit tum cæteras, tum vulnerum quoque hæmorrhagias moderari, quam reprimere, hæc tibi confirmat hiſtoria. Neque ex proxima aliud deerit quod colligas.

14.

(1) Epiſt. 26.

14. AGRICOLA annos natus circiter triginta, temperamento bilioſo, in ſiniſtra ſcapula cæſim ad ſecundam uſque coſtam prope vertebras ingenti vulnere ſauciatus, in idem quod ſuperius dixi, Noſocomium excipitur. Ibi cum a Paulo Piella Medico, & Chirurgo præſtantiſſimo diligenter curaretur, ſputo ſangnineo, tuſſi, difficili reſpiratione cum pulſu debili ac frequenti, crebriſque animi defectionibus correptus, his omnibus invaleſcentibus, obire circa nonum diem mortem poſſe videbatur. Sed eo die exacto, & ſymptomatibus nonnihil remittentibus, vulnus quoque ipſum in melius inclinabat, cum prope decimum ſeptimum repente, quamvis ſine inflammatione, vulnus intumuit, febriſque vehemens cum pulſu languido, & diffuſo per univerſum corpus rigore, ſenſus ponderis in thorace, laborioſus anhelitus, ac purulentæ urinæ acceſſerunt, & poſt hæc mors denique die ab accepto vulnere vigeſimo ſexto.

THORACIS diſſectio inſtituitur cum Petro Molinellio, & Franciſco Guicciardino, ejus Noſocomii Medico Aſſiſtente. Cum ſterni exſecandi cauſa, culter in dexterum thoracis cavum pervenit; illico multus exſiluit humor, lactis ſero non valde abſimilis, quo in humore pulmo natabat. Illo exhauſto, cavea in hoc inventa eſt ſinuoſa, purulentæ materiæ plena, hianti ore cum eo communicans thoracis cavo. Alterum autem, ideſt ſiniſtrum, cavum thoracis, quod vulneri, ut indicatum eſt, reſpondebat, nec purulentæ materiæ quidquam, & pulmonem omnino illæſum ac ſanum continebat. Livebat quidem ea pleuræ pars quæ vulneri proxima erat; ſed nullum prorſus habebat foramen: nec vulnus, ſumma diligentia penitus exploratum, ultra ſecundam ipſam coſtam introrſum pervenerat.

15. Symptomata quæ dum ægrotationis hiſtoriam legeres, a vulnere eſſe exiſtimaveris in thoracis cavum perveniente, diſſectione perlecta, a pulmonis inflammatione, ſuppuratione, & hanc ſecuto empyemate fuiſſe, intelligis. Itaque ut in cæteris ægrotantibus, ſic in vulneratis quoque non omnia ſemper imputanda ſunt primo, evidentique morbo, ſed huic poſſe alium qui ab eo non pendeat, adjungi cogitandum eſt, & vel quando ſymptomata a primo eſſe videntur, num ab adjuncto aliquo potius ſint, ſuſpicandum, & diligenter inquirendum, velut hic ex indiciis, quorum fortaſſe nonnulla erant inflammationis, non ad ſiniſtrum qua ex parte erat vulnus, ſed ad dexterum pulmonem ſpectantis.

16. JUVENIS annos natus viginti duos cultro ſauciatur quaſi in medio dorſo ſic tamen, ut vulnus nonnihil vergens ad ſiniſtras, tendat initium verſus ſextæ & ſeptimæ coſtæ. Non multo poſt inflictum vulnus, febris accedit, huic autem, poſt dies aliquot, levis ſpirandi difficultas, levis quoque, & irrita tuſſis, magnus circa ſtomachum dolor, nec modicus totius abdominis tumor. Dum ingraveſcente reſpiratione, prope decimum ſextum diem æger moritur, apparente toto corpore ictérico. VENTRE aperto, inteſtina conſpiciuntur aere turgida; jecur vero ſecundum naturam ſe habens. Thorace inſpecto, in imo utroque ejus cavo nonnihil ſeri invenitur. Cum autem pulmo ſiniſter ad pleuram valide adhæreret; membraneæ productiones per quas cum hujus ſuprema anteriore parte nectebatur, quaſi ſanie madidæ viſæ ſunt: itemque peculiaris adhæſio illa viſa eſt, qua idem pulmo cum pleura ibi committebatur, ubi vulneri reſpondebat, ut ſine laceratione ſeparari non poſſet. Vulnus vero etſi inter Spinæ adjacentes muſculos ad pleuram ipſam perveniebat; hanc tamen perforaſſe, non conſtitit. Ceterum pulmones multis in locis tuberculis ſcatebant majoribus, minoribuſque: quorum plura, jam ſuppurata, ſaniem inciſa emittebant, alia illæſæ glandulæ ſimilitudinem adhuc ſervabant. In pericardio paululum ſeri. In ſingulis cordis ventriculis ſingulæ polypoſæ concretiones, inde in auriculas, annexaſque venas productæ; major in dextero, minor in ſiniſtro.

17. Hic Juvenis quoque, niſi accedens ad cæteras noxas, interna fortaſſe aliqua convulſio, cui circa ſtomachum dolor, inteſtinorum ab retento aere diſtentio, & ictericus totius corporis color imputentur, citiorem attuliſſet interitum; facile diſruptis

ptis pulmonum tuberculis ſanguine, & pus expectoraſſet, quæ penetranti in thoracem vulneri viſa eſſent adſcribenda. Num tamen ex profundo vulnere pus in ſanguifera vaſa exceptum, quemadmodum ex cerebri vulneribus contingere, nuper (1) ſcripſimus, in pulmones illatum, tubercula illa excitaverit, an vero ipſa jam ante vulnus inflictum, per ſe eſſe cœpiſſent, in medio relinquimus.

18. JUVENIS alter ſiniſtra dorſi parte vulnus accipit, quod deorſum oblique & dextrorſum pergens, vertebras radendo, denique inter ſextam & ſeptimam coſtam dexterum thoracis cavum ingreditur. A vulnere per dies aliquot levem ſpirandi difficultatem patitur, & dolorem quendam, reſpondentem in anteriore corporis parte: dolet quoque dum ab uno in alterum latus ſe convertit. Pruritu etiam quodam modo in hoc, modo in illo loco vexatur. His die quincto accedit tuſſis cum ſputo ſanguinis, tum quidam in artubus inferioribus ſtupor: quem excepit paralyſis a corporis medio ad pedes extremos uſque, ut movendi, ſentiendique facultas non niſi in thorace, & ſuperioribus partibus remaneret; ſimul ingruit abdominis tumor, & tenſio, lotiique, & alvi recrementorum ſuppreſſio. Poſt hujus paralyſis adventum, æger melius ſibi habere videtur. Animi tamen defectionibus aliquoties corripitur: in quarum una, octavo ineunte die, moritur. CADAVER dum movent, ingens copia ſanguinis erumpit e vulnere. Hoc inter duas quas diximus, coſtas prope vertebras dexterum thoracis cavum ſubibat; ut laceratis facile Intercoſtalibus vaſis, hinc tantum ſanguinis exiiſſe videatur. Pulmo dexter qua parte vulneri reſpondebat, nihil ibi quod ſub ſenſum caderet, peculiaris læſionis oſtendit præterquam in extima tunica nonnihil eroſa: Totus tamen rubens, & tumidus erat. Pericardium ſeri plenum. E diſſecto corde ſpumoſus ſanguis, & fluidus erumpebat; in ejuſque ventriculo dextero polypoſa concretio reperta eſt. Ventre aperto, inteſtina omnia aere turgida, in iiſque humor quidam atro colore tinctus. Veſica lotio oppleta erat. In ventris cavo libræ aliquot ſeri ſtagnabant.

19. Ut recte Valſalva ſanguinis illam effuſionem a laceratis, eroſiſve Intercoſtalibus vaſis, ita paralyſim a compuncto, aut ab acri ſanie irritato eorum ſocio nervo haud perperam fortaſſe repetes. Inde enim convulſio, ab hac autem conſtrictio: unde reſolutio, quemadmodum alias (2) explicavimus, fieri tanto amplior potuit, quod cum longiſſimo illo nervo quem Intercoſtalem vocant, Coſtalis quiſque colligatur. Compuncti autem nervi Coſtalis indicium habes ex dolore illo qui in anteriore corporis parte, quo is contendit nervus, reſpondebat. Sed quanquam his poſitis, non difficile eſt hiſtoriam iſtam explicare; tamen ſi melior tibi ratio occurrit qua rem aſſequamur, non invitus aſſentiar.

20. Hactenus Valſalvæ Obſervationes; jam noſtras accipe: quas eodem ordine adſcribemus; quanquam de duabus quæ ad ſauciatum Collum attinent altera cum ad te alias (3) miſſa ſit, non eſt cur iterum nunc mittatur. Altera autem breviſſima eſt.

21. VIRO imum collum transfixum eſt anterius adeo ut foramen quod ferrum ſubiens fecerat, ab eo quod fecerat egrediens, vix digitum pollicem tranſverſum diſtaret. Is cito, ſuffocati inſtar, eſt mortuus. CADAVER, etſi non ob vulnus, ſed ut petentibus Amicis multa, & varia oſtenderem, ad naturales Partium ſtructuras attinentia, a me Venetiis ſub initium A. 1707. diſſectum eſt; ſimul tamen hominem ex ſuffocatione periiſſe, confirmavit. Nimirum Aſperæ arteriæ annulus ab annulo diviſus, aditum ſanguini, ex inciſis vaſis prodeunti, patefecerat, per quem in arteriam illam, pulmoneſque irrueret.

22. Super profundis colli vulneribus duo potiſſimum a me quæſita eſſe, memini. Primum, ſauciato vaſorum ſanguiferorum trunco aliquo, aut ramo non ex iis minutis quos remediis inditis adſtringere ſatis liceat, quanam arte prohibere Chirurgi ſanguinis profluvium poſſint? Reſpondi, non una poſſe, ſi ad tempus aliquod: nulla

(1) Epiſt. 51. n. 21. & ſeqq. (2) Epiſt. 11. n. 18. 20. (3) Epiſt. 44. n. 7.

la ferme, ſi de ægro diutiſſime ſervando agatur. Illud enim, inciſæ ipſi venæ Jugulari Internæ cruſta per candens ferrum inducta, conſecuti ſunt donec cruſta excideret, ut eſt apud Jo. Bohnium (1): ex quo non hæc modo, ſed plures addi Sepulchreto poterant Obſervationes peculiares cadaverum eorum qui ex vulneribus obierunt. Experimenta autem quæ tibi Epiſtola XIX. recenſuimus, oſtendentia Carotidibus arteriis, aut Internis venis Jugularibus vinculo conſtrictis, non ea cito contigiſſe quæ olim metuebantur, addere animum Chirurgo poſſunt ad alterutram alterutro in latere obligandam, ut ad tempus aliquod ſanguinis fluxus cohibeatur. At diutiſſime cohiberi non modo per ea quæ cruſtam inducunt, non poſſe, manifeſtum eſt; ſed neque poſt vincula iis truncis injecta, facile ſperandum eſt, non eas citius, tardiuſve noxas eſſe acceſſuras quæ mortem per ſe ipſæ denique afferant, tametſi in vinculis injiciendis nihil a Chirurgo peccatum eſſet, aut prætermiſſum. Cum enim trunci illi ambo ſint cum Vagis, & Intercoſtalibus nervis intra membraneam, vel, ſi mavis, celluloſam quaſi vaginam concluſi; perdifficile eſt in profundo, & a profluente ſanguine operto loco alterutrum ita conſtringere, ut non ſimul aut alter, aut ex iis nervis alteruter una conſtringatur, aut acu ſubter trajecta lædatur. Neque, ſi obliganda arteria ſit; vinculo infra vulnus injecto adſtringere ſatis eſt, ut illa oſtendunt, quæ modo commemorabam, experimenta; ſed altero ſupra vulnus opus eſt. Neque ut in artubus, ita in collo eſt illi compreſſioni locus, quæ per faſciam fit, *torcular* vocitatam, ad ſanguinis ſive in conſtrictam arteriam impetum minuendum, ſive profluvium, dum Chirurgus agit, intercipiendum. Univerſo enim collo eam compreſſionem adhiberi, tum arteria Aſpera prohibet, tum vaſa cætera non ſinunt, quæ minime ſunt comprimenda. Inter eam autem faſciam, & certas alias colli partes, eamque præſertim quæ comprimenda eſt, etſi excogites quæ ſic interjicias, ut horum prominentia faſciam ab iis locis arceat quæ minime premendæ ſunt, tamen is qui maxime premendus eſt, quanam ratione premi poterit qui ſimul cum premenda arteria, vena quoque, & nervi quos una ferri, diximus comprimantur? Itaque ex his intelligis ſummam rei difficultatem. Ex ſuperioribus autem ſatis perſpicis, ſi difficile eſt truncum aliquem ita vincire, ne proximæ alteri parti noceas, dum in profundo, & ſanguine ſcatente loco res agitur; ſatis, inquam, perſpicis, quanto difficilius ſit ramum aliquem proximum ſine eo periculo deligare, cum ad illas difficultates tenuitas quoque accedat, quæ, ſi nihil aliud, certe pervidendi, quis de ramis vicinis pluribus ſauciatus ſit, aut ubi ſauciatus, facultatem plurimum minuit. Quæ omnia etſi uti dixi, ita eſſe debere videantur; tamen haud ignarus, nonnunquam ſuccedere poſſe quæ ſperare minus auderes; idcirco reſponſionem meam contraxi, ut *nulla ferme arte* rem conſequi licere, dicerem. Nec me ita reſpondiſſe pœnituit, cum in curationem poſtea incidi vulneris, Jugulari Internæ venæ inflicti, a Cel. Schlichtingio (2) propoſitam, cujus ſpem ut omnes imitari poſſunt, ſic utinam & felicitatem conſequi poſſent.

23. Sed illa in colloquiis. Alterum per litteras quæſitum eſt A. 1735. Juveni viginti quatuor annos nato, bonoque corporis habitu prædito, inflictum quadrangulato acuto pugione vulnus fuerat, quod a colli ſiniſtro latere tribus infra auriculam tranſverſis digitis, oblique tendebat initium verſus Spinalis medullæ. Etſi e vulnere nihil ferme prodibat ſanguinis; tamen illico Juvenis concidit, movendi, & ſentiendi facultate in omnibus quæ infra caput ſunt, partibus adeo deſtitutus, ut domum ferendus fuerit, & in lectulo collocandus, ibique cum inter paucas quas ægre reſpirans, edebat voces, frigere ſe, diceret, igniario æreo vaſe temere femoribus, tibiis, malleolis admoto, exuſtiones, quæ in fœda ulcera degenerarunt, neutiquam ſenſerit. Alvi primum, & veſicæ recrementa non reddebat; poſt aliquot

(1) De Renunc. Vuln. S. 7. c. 1.

(2) Act. N. C. Tom. 8. Obſ. 29.

quot autem dies lotium inſcius, nedum invitus, emittebat. Cum a Medico, Chirurgoque diligenter curaretur; die exacto decimo ſeptimo primum aliquid ſentire cœpit ſiniſtrum corporis latus, vigeſimo autem ſiniſtri utriuſque artus digiti non-nihil moveri, inter eum vero, & trigeſimum diem ſenſim utraque facultas magis, magiſque augeri in ſiniſtro quidem latere. In dexterum autem, id eſt vulneri oppoſitum non niſi trigeſimo ſecundo die redire ſenſus cœpit, tum deinde & motus, ad eundemque modum paulatim augeſcere. Et quanquam ſic ſatis die quadrageſimo corpus univerſum ſenſus, & motus jam erat compos, ſic ſatis, inquam; nondum enim ſtare, nedum incedere licebat; imo etſi VII. Kal. Junii, cum vulnus, inflictum fuiſſet poſtridie Kal. Februarii; Juvenis vix e cubiculo egrediebatur, & crure utroque extenuato, & quaſi arefacto, non ſecus ac infans qui ingredi addiſceret, lente, & pedetentim incedebat; tamen & motu, & ſenſu infirmiore etiam tum utebatur dextera parte, quam ſiniſtra. Hujus igitur diſcriminis cum ex me cauſa quæreretur; ponendam videri in medullaribus illis fibris, indicavi, quæ inter dexterum, ſiniſtrumque latus initii ipſius medullæ Spinalis traductæ (1), læſionis huic lateri ibi quidem illatæ effectus poſſint in oppoſitum corporis latus omnino interdum, alias majori ex parte transferre. Quæ explicatio ut nihil habeat peculiare; quippe aliorum ſubnixa explicationibus hemiplexiæ a vitio oppoſiti cerebri hemiſphærii inductæ; hiſtoria tamen hæc cum oſtendat, quanto etiam inferius eſſe aliquando poſſit vitii ſedes eundem effectum afferentis, minime vulgaris mihi viſa eſt, eoque digna quæ a me tibi inter cæræra colli vulnera proponeretur. Jam vero ad Thoracis ipſius vulnera progrediamur.

24. VIR ad claviculam alteram vulneratus ante menſem propemodum fuerat. Et vulneris quidem curatio bene procedere videbatur, cum denique mentis hebitudine, & rigoribus, quibus nequaquam par color reſpondebat, tentari cœpit. Inter hæc mortui cadaver in Gymnaſium allatum eſt, unde Anatomen, donec magis idonei copia fieret, docere inciperem ante Januarii finem A. 1732. VULNUS in Thoracis cavum non perveniebat. Cum vero oppoſitum vulneri latus jam intra biduum a morte exterius virere, animadvertiſſem, neque intra thoracem cauſa ulla appareret viroris illius; in parietibus quærendum cenſui, deprehenſumque eſt pus inter muſculos & laterum, & dorſi. Sed & alibi abſceſſus erant, ut ad Pyramidales Abdominis muſculos. Nihil tamen puris intra Ventrem, Omenti dumtaxat, & inteſtinorum pars aliqua virebat. Jecur quidem, lien, ventriculus, & veſica æquo erant majora. Sed nullum præterea vitium aut ipſa, aut viſcera alia oſtendebant. Sedes illæ tantummodo quas inter muſculos pus obtinuerat, vitiatæ repertæ ſunt.

25. Ex hac quoque hiſtoria ſatis apparet, pus, in ſanguifera vaſa exceptum, alio transferri. Inter muſculos enim, non claviculæ illi proximos, ſed oppoſitos, aut longe diſſitos quomodo, non per ſanguifera vaſa traductum, ipſum per ſe pervenisset? Sed longe majoris momenti, id eſt vulnerati cordis Obſervationem profe-ramus.

26. MEDIOLANENSIS pauper, annos natus ad quadraginta, ſic ſatis toroſus, & ſanus, niſi quod fœda ſcabies artus hic illic deturpabat, bene pranſus, & pôtus, cum altero ſuæ ſortis rixatus cultro inflictum vulnus accepit duobus infra ſiniſtram mamillam tranſverſis digitis. Pauco tunc, & poſtea ſanguine prodeunte, per ſe progreſſus eſt ad paſſus ſeptuaginta: tum conſedit, & quæ in prandio ſumpſerat, vomens, ibi intra ſemihoram, aut certe non multo amplius tempus interiit VI. Idus Martii A. 1725. CADAVER in Lyceum illatum, ut Anatome abſolveretur, quam ſecundo loco tunc habebat Cl. Joannes Baptiſta Vulpius, ſumma ab utroque noſtrum diligentia perluſtratum eſt. Et plura quidem adnotata ſunt non ad hunc locum ſpectantia, ubi fere quæ minus ſecundum naturam viſa

Q 2 ſunt,

(1) Epiſt. Anat. 13. n. 20.

ſunt, ea dumtaxat proferimus. Quæ ut priuſquam de vulnere ſcribam, paucis perſtringam, huc redeunt. In Ventre lien, cætera ſanus, aliquanto major ſecundum omnes dimenſiones fuit, quam juſtæ & quadratæ ſtaturæ hominis, & jecinori videretur convenire. In cujus veſicula quod pauca eſſet bilis, minime ſum miratus qui ſcirem, & vomitum, & copioſum prandium, unde expreſſa eſſet, præceſſiſſe, & ſane ad bilarii ductus oſculum, in eaque vicinia Duodenum inteſtinum flava bile madidum conſpiciebatur. Quod ad Caput attinet, ſanguifera vaſa erant turgida, facile etiam ob diſtendentes aereas bullulas, quarum plurimas paſſim in cerebri vaſis, & ſub Tenui meninge vidimus, extricatas fortaſſe a ſanguine ob tempeſtatis teporem, præſertim poſt longam ab interitu moram; ad cranii enim interiora examinanda non niſi decimo tertio die pervenimus: quo tempore, detracto cerebro, cranii cavum animadvertimus multo ad occiput fuiſſe amplius in dexterum latus, quam in ſiniſtrum.

Sed Thorax, & vulnus, quæ primis diebus inſpeximus, ad hunc modum ſe habuere. Illius cavum ſiniſtrum multum habuit effuſi ſanguinis, multum pericardium quoque, fluidi quidem, &, qualis in hoc cadavere alibi etiam viſus eſt, magis æquo foluti, & fere aquoſioris, an ab epoti humoris copia, qui cito per chylifera vaſa in ſanguifera traducitur? Anguſtiæ tamen, & obliquitas vulneris obſtiterunt, ut opinor, ejuſmodi ſanguini, ne per vulneris externum orificium proflueret. Quo ab orificio viam cultri perſequentes, cognovimus, hunc ab eo quem diximus, loco inter coſtam, & coſtam adactum, oblique ſurſum, & dextrorſum ad mediaſtinum, pericardium, & anterius latus ſiniſtri cordis ventriculi pertundendum, circa medium ferme longitudinis ejuſdem lateris, perveniſſe. Erat quidem in exteriore cordis facie vulnus anguſtum, ſed non minus longum, quam tranſverſus extremus apex minimi digiti; ut aperto a me eo ventriculo, mirarer primum, in facie interiore finem vulneris non apparere, donec ratus quod erat, ab appoſitis carneorum lacertulorum reticulis vulneris foramen obduci, his, ut Epiſtola Anatomica XV. (1) dictum eſt, diligenter amotis, manifeſtum omnibus fuit, vulnus tota parietis craſſitudine, intimaque membrana pertuſa, in cavum ventriculi perveniſſe. In pulmonibus non modo faciem ipſam anteriorem ex nigro variegatam, ſed & ciborum partem deprehendimus, quam, dum hi vomitu rejicerentur, perturbatis in tumultuoſa illa totius corporis agitatione, & deficientium virium languore, inſtrumentorum quæ ad fauces ſunt, opportunis officiis, larynx interceperat; ut illorum portio non exigua, præter illam quæ in bronchiis erat, in ipſo Aſperæ arteriæ trunco ſubſtitiſſet. Qua ex re quoque celeriorem fuiſſe mortem, non dubitavimus, & certe facies vel primis diebus turgens a vaſis ſanguine diſtentis, ſuffocati hominis videbatur.

27. Cordis vulnera quæ ad ventriculum ſiniſtrum perveniant, rarius occurrunt, quam quæ ad dexterum. Ita enim cor poſitum eſt, ut vulneribus quorum pleraque ex adverſo infliguntur, multo minor pars illius, quam hujus, ventriculi, objiciatur. Quod eadem providentia factum cenſeo, qua craſſiores ſanguiferorum vaſorum trunci, ubicunque id licuit, aut profundius poſiti ſunt, aut ad minus patentem injuriis ſedem retracti. Sic Crurales magna ex parte per femimina, & per poplitem; ſic Brachiales per id humeri latus feruntur quod thoracem reſpicit, non quod exteriora. Siniſter autem cordis ventriculus is certe eſt, cujus vi ſanguis ad cerebrum, & in omne corpus impellitur; ut ſi ea valde infirmetur, & ejus ventriculi impediatur munus; protinus mori neceſſe ſit: quod vere Galenus (2) pronunciavit fore *præcipue ſi cordis ſiniſtræ partis venter fuerit vulneratus*. Nunc ſi cordis tot vulnera memoria repetas, quot in Sepulchreti hac III. Sectione (3) leguntur; minus jam miraberis, longe plura eſſe quæ ad ventriculum attineant dexterum, quo illa quoque duo attinent quæ ſuperius (4) ex Hiſtoria indicavi Regiæ.

(1) n. 61. (2) De Loc. aff. l. 5. 2. (3) Obſ. ſub n. 27. & in Addit. Obſ. 3. (4) n. 4.

giæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis: ex perpaucis autem quæ intra ſiniſtrum pervenerint, nulla eſſe poſt quæ vitam ad diem, non dico vigeſimum tertium; aut decimum ſextum, aut nonum, aut ſeptimum, ſed ad quartum, aut quinctum homo produxerit, ut non ſemel produxiſſe videbis poſt vulnus perforans ventriculum dexterum. Perforato ſiniſtro, illico mortuum invenies tum quem Diemerbroeckius (1), tum quem Timæus (2) proponit. Horam quidem vixit quem Lucius (3) imo quatuor aut quinque alter, cujus in Sepulchreto mentionem extare, non credo, quem deſcribit Dolæus (4), utrumque cordis utroque ventriculo trajecto. Sed quid hora, aut horæ aliquot ad tot quot diximus, dies? ad ſexdecim nimirum, imo ad tres & viginti, ut certe vidit Fantonus pater; hujus enim illam Obſervationem quæ in Sectione hac (5) legitur, ad ventriculum ſpectare dexterum, ſi forte ob aliquem typographi errorem dubitas; omnis tibi evelletur ſcrupulus, ſi eandem, ut ſemel, iterumque a Cel. Filio (6) eſt poſtea edita, perlegere volueris. Eſt quidem in Sepulchreti calce, altera parentis Obſervatio (7) in eo qui *vixerat 17. dies*, cum eſſet *cordis ſeptum in baſi vulneratum, vulnere leviter penetrante ſiniſtrum ventriculum, & in dextro finiente*, ſive, ut filius (8) poſtea edidit, *vulnere leviter attingente*, ſive *leviter lædente ſiniſtrum cordis ventriculum, & in dextrum penetrante*; ut facile conjicias, *a tenui & peracuto gladio* per ſeptum oblique adacto, obiter perſtrictum ſiniſtrum, apertum autem, quamvis *parvo foramine* non ſecus atque in illa altera de qua primum dixi, Obſervatione, fuiſſe dexterum. Ne vero in hiſtoria hæreas quæ in eandem hanc Sectionem (9) ex Henrico ab Heer eſt relata, *credens*, quia *baſim cordis ejuſque conum, cum inſigni laceratione tranſverberatum globis* ſclopeti *duobus* offendit, vulnus in ſiniſtrum ventriculum perveniſſe; totam lege, agnoſceſque, in neutrum penetraſſe; neque enim mirantibus quomodo ad ſeptimæ diei finem potuiſſet ægri illius vita produci, ſatisfacere licuiſſet, oſtendendo, ut tunc feciſſe ſe dicit, Majorum dogma, *ſola cordis ſubſtantia læſa, ſi ad ventriculos vulnus non penetret, aliquos dies poſſe ægrum vivere, dum phlegmone ſuperveniente abripiatur*. Nec me quidem fugit, præter variam ſedem, rectitudinem quoque, aut obliquitatem, brevitatem, aut longitudinem, præſertim vero amplitudinem, aut anguſtiam vulneris plurimum facere ad accelerandam mortem, aut retardandam, ut magis, minuſve cor læditur, aut plus, minuſve ſanguinis ex utrolibet ventriculo effundit. Quocirca & hominem hunc quem ipſe diſſecui, aliquanto amplius vitam trahere potuiſſe, exiſtimo, niſi ad vulnus ſuffocatio acceſſiſſet (eorum enim quæ cum vulnere cordis junguntur, in illis qui citius intereunt, ut puta in quadam Maucharti (10) Obſervatione, habenda eſt ratio) non tamen quandiu traxit is quem ſupra (11) ex Valſalva deſcripſi, qui dextero pertuſo ventriculo, ad octavum pervenit diem. Colligendum autem hoc diſcrimen videtur ex collatis inter ſe tot illis quas indicavimus, hujus, aut illius ſauciati ventriculi Obſervationibus, niſi obſtet aliquid eorum quæ modo ſunt dicta, aut alia etiam, ut in hoc qui fuit a me diſſectus, impoſita alia aliis, & ſic vulnus operientia lacertulorum reticula; ut in eo quem inſpexit Bartholinus (12), vulneris *labia concidentia*; ut in eo quem Billyus (13), *grumus ſanguinis concreti vulnus cordis obturans*: aut ſi nullus obex ſit, ipſa cordis in ſe contrahendo, & quod conſequitur, in ſanguine per vulnus extrudendo ſumma infirmitas, quod in memoratis Fantoni hiſtoriis crebræ animi defectiones, aut ſanguinis effluentis copia indicant. Quas fortaſſe ob cauſas, ex parte ſaltem, non ante ſextum interiit diem is adoleſcens, cujus dexterum cordis ventriculum ſauciaverat, culter, vulnere ſex lineas Pariſienſes æquante, ſecundum

(1) Obſ. 23. cit. §. 2. (2) Ibid. §. 18. (3) Ib. §. 16. (4) Eph. N. C. Dec. 2. A. 2. Obſ. 188.
(5) Obſ. cit. 23. §. 12. (6) Patern. Obſ. 33. (7) Obſ. 17. (8) Obſ. 17.
(9) Obſ. cit. 23. §. 10. (10) 9. Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 18. (11) n. 3.
(12) Sect. hac, Obſ. cit. 13. §. 15. (13) in Addit. ad hanc Sect. Obſ. 3. in Schol.

dum horizontem inflicto, pollicum trium a mucrone intervallo, & ab externo pariete ad oppoſitum perveniente. Magna fuerat ſanguinis profuſio, magna, præter leviores animi defectiones, nec una ſyncope, tribus autem poſtremis diebus nulli ferme amplius pulſus, qui ſecundo, & tertio die cum vehementi febre viguerant, quæ cum aliis ab initio ad finem uſque diligentius ſane adnotatis, quam in pleriſque vulnerati cordis Obſervationibus legiſſe meminerim, videri poteris ab Auditore olim meo Stephano Gaſpareno (1) Medico, & Chirurgo Feltrienſium Spectato, preſſe quidem, at perſpicue deſcripta. Hactenus expoſita cum recenſerem, eximius allatus fuerat Archiatri Illuſtris Senacii de Corde Tractatus, cujus illud caput (2) quod de Vulneribus Cordis inſcribitur, cum perlegerem, nihil quod ad theoriam, ad Obſervationum utilem inter ſe collationem, ad ſigna, & ad ipſam quoad licet, curationem pertineret deſiderari poſſe, vidi. Quamobrem tibi auctor ſum, ut totum, nec ſemel verſes. In Obſervationes enim ſimul incides quarum nonnullis ipſe carebam, & in eas præcipue, quas indicat, proprias, inter eaſque præſertim quæ illuc attinent, ut confirmet, poſſe vulnera in ventriculos pervenire, nec magnam tamen contingere ſanguinis effuſionem, ſive quia grumo ſanguinis occluſum profundum vulnus invenit, ſive quia vulnere ipſo irritatæ fibræ ita ſe contrahant, ut ſanguini exitum intercludant, ſive quod vulnus obliquum ſit; exemplum autem ſingulare profert magnæ obliquitatis; vulnus enim vidit in quo gladius per ſubſtantiam cordis a mucrone ad baſim trajectus fuerat. Cujuſmodi genus obſtaculi etſi in ventriculi dextri vulneribus ob parietis tenuitatem minus facile fieri poſſe admonet; non negat tamen, ſanguinis effuſionem ex ventriculo hoc quoque interdum eſſe non ita magnam. Utrolibet autem ex ventriculo ſi hæmorrhagia haud tanta ſit, ut celeriter per ſe occidat; magnum tamen poſtea accedente inflammatione, & niſi hæc diſcutiatur, ex non modica ſuppuratione inſtare periculum. Sed hæc malim per te videas, quam ex me intelligas.

28. Ex vulnere quoque ſanguiferi majoris vaſis ex iis maxime quæ thorace concluduntur, arterioſi præſertim celerrime plurimum ſanguinem effundi, hominemque interrimi, niſi & ratione manifeſtum, & crebris eſſet ſauciatorum diſſectionibus comprobatum, Obſervatio oſtendere poſſet, quam Sepulchreto addes, Jo. Andreæ Uſenbenzii (3). Et tunc quidem facile Profectori licet, unde ſanguis prodierit, demonſtrare. Contra, ſi læſum vas tenue ſit, ſanguis lente exiens, occidere aucta paulatim, ſed aſſidue, ſui copia hominem poterit; at vix, imo interdum, niſi tempus injectionis ope inquirendi datum ſit, ne vix quidem unde exierit, invenitur, velut in viro, cujus altera thoracis cavea ex vulnere conſpecta eſt plurimo ſanguine referta. Sed unde hic effluxiſſet, obſcurum adeo fuit, ut ne Mediaviæ quidem noſtri mihi perſpecta diligentia potuerit inveniri. Hiſtoriam minime alioquin contemnendam, ut ipſe mihi narravit eodem ſectionis die, qui fuit Kalendis Maii A. 1742, ſic tecum protinus communicabo.

29. COQUUS hic erat ex Gallia, quem is quocum forte rixabatur, diſtricto enſe, obliquo a dextris ſiniſtrorſum ictu, ſauciaverat. Et vulnus quidem manifeſtum erat circa latus dexterum medii fere ſterni: num veró in thoracis cavum perveniret, neque ſpecillo, neque arte ulla alia dignoſci poterat. Tuſſis, & ſputa, ſanguine interdum hic illic infecta, certi nihil ſignificare in homine poterant, a longo jam tempore tuſſi, & cinereis, ac ſanguinolentis ſputis, cum ſpirandi difficultate obnoxio. Hæc tamen facta erat nunc multo major, febremque habebat adjunctam cum magna pulſuum frequentia, duritie, impetu, ſine ulla tamen intermiſſione, aut inæqualitate. Poſtremo quoque vitæ die, qui ab inflicto vulnere quartus fuit, etſi pulſus facti erant peſſimi: æger tamen & ſupinus, & in utrum liberet latus cubare

(1) Oſſerv. Med. Chir. 9. (2) l. 4. ch. 6.
(3) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 58.

bare perrexit ; quin etiam in lectulo ſedens , epiſtolam ſcripſit : neque unquam de cordis angore , aut dolore ullo conqueſtus eſt. MORTUI vulnus rimando, una quidem ex iis quæ cum ſterno committuntur , coſtarum cartilago inciſa ad ſuæ altitudinis uſque medium reperta eſt; ſed reliquum enſis iter perſpicue deprehendi non potuit. Sic enim thoracis cava ſe habuere. Dexterum nihil niſi pulmonem continebat , ad pleuram undique annexum, flaccidum , ſubnigrum, peſſime conſtitutum, ſine ulla tamen duritie. Cavum autem ſiniſtrum fluidi ſanguinis pleniſſimum fuit, in quo pulmo, undique ſolutus, & ſanus natabat. Sterni interior facies ſiniſtro in latere ſugillationem quidem aliquam, ſed inciſionis nullum prorſus habebat veſtigium , quod neque ullo in vaſe , neque in pulmone deprehendi potuit. Pericardium, quod a dextris craſſius factum , ſui parte aliqua cordi videbatur adhæſiſſe , pus flavum , mucoſum , non multum continebat. Cordis exterior facis inæqualis , & quaſi corroſa. In ventriculis non ſanguis , ſed polypoſæ concretiones fuere. Subſtantia autem cordis laxa adeo , & flaccida erat, ut tametſi circa baſim ventriculi dexteri, ubi pars quædam exigua mucoſi illius puris exterius adhærebat , viſa ſit foramen habere , facillimeque ſpecillum admiſerit, dubium tamen fuerit , num foramen antea eſſet, an ob laxitatem ipſum ſibi ſpecillum feciſſet. Sic veteres thoracis morbi , ut vivente homine, Medicos , ita mortuo , Anatomicos ſuſpenſos tenuere.

30. Enſem in ſiniſtram thoracis caveam perveniſſe , & vas aliquod ſanguiferum vulneraſſe , effuſi in eam ſanguinis copia oſtendit , tametſi quodnam illud vas fuerit, incertum eſt. Cum ea autem caveæ utriuſque , & cordis, ac pericardii conſtitutione quomodo illa eſſe, aut abeſſe poſſent quæ ex hiſtoria certiſſime conſtat fuiſſe, aut abfuiſſe, quanto difficilius eſt intellectu, tanto magis hujus memoria Obſervationis eſt retinenda , ut fieri interdum quæ minus conſueta ſunt , non ignorantes, ſignorum præſentiæ , aut abſentiæ multum quidem plerumque , ſed non ſemper omnia tribuamus.

31. De Thoracis Vulneribus hactenus: de quibus memorabilem ob levia ſigna graviſſimi eorum effectus hiſtoriam leges Jo. Hadriani Slevogtii (1). Nunc Ictuum, & Compreſſionum quæ ſine vulnere Thoraci accidunt, nonnullas Obſervationes additurі, ab illa initium ducemus quæ nobiſcum olim fuit ab Ignatio Pedratto, Cremonenſi Medico, quem tibi alias (2) laudavimus , communicata. Tu cum altera conferre poteris , ab Slevogtio eodem (3) propoſita.

32. VIR ex equo labitur. Jacentis pectus equus percutit altero pede. Nulla inde exterior læſionis nota : ſed difficultas ſpirandi tanta, ut neque datis, impoſitiſve opportunis remediis conſequi potuerint Medici , ne intra decimum quinctum ab ictu diem mors ingrueret. COSTA nulla in diſſecto inventa eſt quæ fracta eſſet ; ſed inter coſtas , & pleuram non parvus tumor quaſi ex putrido ſanguine congeſto, cum labe reſpondentis pulmonis.

33. PUER ruſticus annos natus ad decem, humi jacebat, cum rotæ carri ſuper thoracem traductæ ſunt neſcio quo poſitu jacentis. Hoc ſcio , intra horæ dimidium exſpiraſſe, Bononiæ autumno A. 1706.

CADAVERIS cum partes quaſdam, ſecundum naturam ſe habentes , Anatomes ſtudio perluſtrarem, in Thorace effuſum ſanguinem , & coſtas aliquas a ſiniſtris depreſſas , & fractas; a dextris autem pulmonis inferiorem lobum a tergo diſruptum, id eſt magno ſecundum longitudinem, profundoque hiatu apertum offendi: in corde vix aliquid ſanguinis ; nullam autem polypoſam concretionem.

34. Poſt ea quæ ſuperioribus Epiſtolis ſcripta ſunt de magnis intra caput, exterius integrum , ex ictuum vi repertis læſionibus, hiſque interdum in oppoſita ictibus parte; non magnopere , opinor , expectas, ut has duas explicem Obſervationes. Secundæ tamen accedere cauſam vides a repentina compreſſione , viſcus aeris,

(1) Differt. inſcr. Vomicæ Pulmon. & cæt. Exempla §. 61. (2) Epiſt. 21. n. 43.
(3) Differt. modo cit. §. 21.

ris, & ſanguinis plenum arctante, & ad oppoſitas coſtas urgente. Ad primam autem illa videbis attinere quæ de ruptis, integro abdomine, ventris Partibus interioribus alio loco (1) proponentur. Hic potius juvat quaſdam alias, quæ a te Sepulchreto addi poſſint, hiſtorias commemorare, ad thoracis ictus, & compreſſiones, de quibus agimus, attinentes. Miſſa igitur ſuſpicione Gahrliepii (2) de oſſibus inter pleuram, & tunicam pulmonum ad juncturam coſtarum genitis, quaſi prima eorum cauſa fuiſſet olim pectoris ad ſolum vehementiſſima alliſio; lege apud Bohnium (3) de illo Sene adeo violenter ad ſcamnum alliſo, ut coſtis quinque *tranſverſim* fractis, intra *nycthemerum* ſuffocatus obierit. Alterum quoque idem Auctor (4) diſſecuit multo citius mortuum, quia præter coſtas multo plures confractas, nonnullaſque luxatas, ex diſruptis Intercoſtalibus vaſis, & altera ex Internis arteriis Mammariis effuſus intra thoracem ſanguis ſuffocationem acceleraverat. Hic autem currus onuſti rotis fuerat ſubactus. Suffocatio pariter, ſed inopinato, & die morbi undecimo, hominem ſuſtulit quem proſtratum equi pedes calcaverant, rota autem onuſti currus, per dorſum traducta, compreſſerat. In hoc, præter alia, tres coſtas fractas, & quarundam cartilagines plane diſruptas conſpexit Theodorus Zuingerus (5). Meryus (6) autem Senis, cui pectus rotæ preſſerant tranſeuntis rhedæ, fractas coſtas invenit duas, emphyſematis tumore primum ad fracturæ ſedem incipiente, &, cum reſpirationis difficultate, deinceps per ambitum ferme totum corporis augeſcente, donec quarto die mors ingruit; ut mirari oporteat quod Agricola (7) cujus lateri a fugiente equo tota aratri moles ſic incuſſa fuerat, ut coſtam frangeret, cum emphyſema acceſſiſſet, quotieſcunque aerem inſpirabat, *in effractæ coſtæ regione protuberaret tumor magnitudine ovi gallinacei*, mox in exſpiratione retrocedens. Sed hic, ut robuſtus, & juvenis, & alio modo curatus, ac Senex ille, ſervatus eſt. Pene omiſeram hiſtoriam mirabiliorem, & ad ea quæ ſupra de cordis vulneribus ſcripta ſunt, ferme attinentem. Chriſtiani Vateri (8) eſt qui Fœminæ, a præterlabente curru in pectore graviter percuſſæ, eoque ipſo die extinctæ, cum deprehendiſſet coſtas ſuperiores prope ſternum, una cum clavicula, a ſiniſtris fractas, etſi minus erant introrſum flexæ, multoque minus pericardium læſerant; tamen intra hoc, integrum, & ſanguine effuſo diſtentum, cordis ventriculum invenit dexterum non procul a mucrone *ultra longitudinem unguis ruptum*. Quam Obſervationem cum ea conjunges, quæ ex Regio Chirurgo Boirello in Sepulchretum (9) eſt relata, nempe Viri tertia aut quarta hora mortui poſtquam glans plumbea, e *ſclopeto* emiſſa, pectus ſubierat, quæ etſi citra pericardium ſubſtiterat, tamen intra hoc, prorſus illæſum, ſanguine autem oppletum, cordis vulnus repertum eſt pariter in ventriculi dexteri parte inferiore. Quibus in hiſtoriis duabus minus te eſſe miraturum, credo, quod vulnus ſeu ruptio ejus ventriculi tam citam mortem attulerit, ſi animadverteris, ex illæſo pericardio minime ſanguinem, ut in cæteris cordis vulneribus, exire potuiſſe, illicque igitur coacervatum conſtipatumque id effeciſſe quod, propter internam cauſam in pericardii integri cavum effuſus, poteſt, ut alibi (10) eſt indicatum, efficere. Quod vero cor, pericardio illæſo, ruptum ſit, cauſam quidem Boirellus ſe proxime indicaturum, promiſerat, cum ſuam edidit Obſervationem (11). Sed num præſtiterit invenire non potui. Vaterus autem quid cogitaret, in calce ejus Obſervationis, videbis. Mihi quidem, aliorum cogitata non improbanti, ſane ubi de corde, aut arteriis agitur, ab ictu corporis a quo non attingantur, diſruptis, addendum videtur id

(1) Epiſt. 54. n. 35. & ſeqq. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 43.
(3) De Renunc. Vuln. Sect. 1. (4) Ibid. (5) Dec. modo cit. 3. A. 5. & 6. Obſ. 277.
(6) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1713. Obſ. 4. (7) Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 51.
(8) Dec. 3. cit. A. 9. & 10. Obſ. 104. (9) in Addit. ad Sect. hanc 3. Obſ. 1.
(10) Epiſt. 26. n. 18. (11) Zodiac. Med. Gall. A. 2. M. Jul. Obſ. 20.

quod Lanciſius (1) in arteriis ab ſimili ictu infirmatis non dubitabat eſſe attendendum, nimirum an forte percuſſio eo temporis puncto contigerit, quo dilatabantur; tunc enim ab ictu non recedentes; imo illi occurrentes, & contra nitentes, ſuæ ipſæmet augent læſionis cauſam. Quanto autem paries, per ſe tenuis, dexteri cordis ventriculi, cum dilatatur, tenuior fit, tanto erit noxæ a percuſſione opportunior. Quod ſi addas ſanguinis in quibuſdam corporibus majorem copiam; tanto magis eum parietem & dilatatum intelliges, & extenuatum, & ſubitæ, vehementiſſimæque percuſſionis vi non difficillime rumpendum. Nec tamen eam dumtaxam Lanciſii animadverſionem ſatis eſſe, credo, ut rationem aſſequamur qua factum illud ſit, quod a ſe viſum, cum Salſubii eſſet, Valſalvæ, & mihi aſſeverabat Jacobus Cicogninus in R. Taurinenſi Aula primum Conſiliarius, & Medicus, deinde in hoc Gymnaſio Collega noſter, dum viveret, Ornatiſſimus.

35. SENEX aliena in ſylva ligna cædens, ab ſylvæ domino in medio furto deprehenditur. Hic maledictis, & minis reſiſtentem prius increpat, tum denique fugientis dorſum ſemel, haud amplius, fuſte percutit. Percuſſus poſt duos treſve paſſus mortuus concidit. ARTERIA Magna, licet vertebræ, coſtæque eſſent integræ, atque illæſæ, rupta in tranſverſum, & diſciſſa reperta eſt.

36. Quod ſuperius (2) de eadem arteria dixi, cum poſt caſum ex altiſſimo loco ſe Valſalvæ pertuſam obtulit intra pericardium, idem tanto magis hic dicam, neceſſe eſt, ubi in tranſverſum occurrit diſrupta. Senex erat percuſſus; in ſenibus autem quoties, & quantum eroſam intus arteriam illam viderimus, noſtræ ad te Epiſtolæ ſatis oſtendunt. Si forte jam diſruptioni per ſe proxima erat cum vertebras ad quas adhæret, vehemens ictus concuſſit; non ita a veri ſimilitudine alienum videbitur, potuiſſe perrumpi, præſertim cum ob varios deprehenſi, irati, in fugam acti ſenis affectus ſimul abnormes contractiones arteriam quibuſdam locis arctarent, ſimul rixa, & fugiendi conatus celerius ſanguinem, & vehementius in ipſam urgerent; ut omittam a duobus ejuſmodi ictibus (quos hypochondria tamen exceperant) Samuelem Graſſium, ut in Sepulchreto etiam (3) leges, præter lienem, & venam Cavam, ipſam quoque arteriam Magnam in Juvene diſcerptam vidiſſe.

In Bajulo autem de quo mox dicam, tum repentinæ mortis, tum eorum quæ in mortuo fracta reperta ſunt, cauſæ fuerunt per ſe omnibus evidentiſſimæ, neque ad thoracem dumtaxat, ſed ad caput etiam ſpectantes non ſecus ac in Viro, & Juvene quos Litteris ſuperioribus (4) deſcripſi; ut Obſervationem hanc, quæ ibi quoque proponi potuiſſet, non alia ferme ratione huc diſtulerim, niſi ne tum forte prolixior eſſem.

37. BAJULUS, vir ſubpinguis, & laceroſus, cum valeret optime, & neſcio quid in prææalto tecto curaret, inde in ſtratam ſicilibus viam præceps ruens, illico mortuus eſt, cum menſe Januario A. 1725. tempus inſtaret quo ſolemnis in Theatro Anatome haberi hic ſolet. CADAVER igitur Gymnaſio conceſſum eſt, & a nobis eo diligentius perfectum, quo ad eam rem erat in pleriſque magis idoneum. Sed quæ ſecundum naturæ conſuetudinem fuerunt, in aliud tempus, ſi pauca excipias, ſervantes, cætera nunc memorabimus, nec tamen omnia; cum aliqua ex his attigerimus alias ad te ſcribentes, ut mox ſuo quodque loco indicabitur. Ventre aperto, aliquem Tenuium inteſtinorum tractum totum invenimus lividum: & cum a morte necdum exactæ eſſent horæ viginti duæ, chylifera vaſcula tranſpeximus ſub extima tunica ejus inteſtinorum illorum partis quæ ventriculo propior erat, cibis diſtento; quamobrem bilem in ſua cyſti paucam animadvertimus. Quibus autem pylori annulo prominentiæ inſiderent, Epiſtola ſcriptum eſt XXIX. (5) ſicuti XLIII. (6) quomodo urethra ſe haberet,

(1) De Aneur. l. 2. c. 2. Propoſ. 21. cum Schol. (2) n. 8.
(3) in Addit. ad hanc Sect. Obſ. 37. (4) n. 34. & 35. (5) n. 17. (6) n. 9

beret, eſt indicatum. Truncus Magnæ arteriæ tota ea parte qua ad ventrem pertinet, hic illic initia oſtendebat interius futuri oſſis; interius autem, & exterius inſpectus, pro una tres ex ſe naſcentes Cœliacas, quarum una exilis, duæ non parvæ, omnes inter ſe proximæ. Thorax coſtas fractas habuit ſeptemdecim. Siniſter pulmo cum pleura cohærebat. Vena Cava Superior in ipſo fine a facie quidem interiore leviter quaſi eroſa apparebat; arteria autem Magna, ipſa quoque interius, haud procul a corde, ad non brevem tractum reticulata ex craſſis, albiſque fibris: præterea ad curvaturam intus pariter induruerat in ſquamam oſſeam. Cranium denique ad occiput; & ſincipitis poſteriora, in fragmenta diſruptum erat.

38. Si præcipuam ſubitæ mortis cauſam attendere voluiſſem; proponenda fuerat hiſtoria hæc Epiſtola ſuperiore; vides enim ex cranii in fragmenta comminutione, eaque ad occiput, quanta eſſe concuſſio debuerit non cerebri modo, verum etiam cerebelli. Sed ego tum ob eam quam ante dixi, rationem, tum ob tantum fractarum coſtarum numerum huc malui differre. Ex illa Epiſtola exempla habes in quibus coſtas quoque, ſed multo pauciores, quin & vertebras aliquot dorſi fractas conſpeximus. Itaque non ea tantummodo, ſed & illud hic prætermittimus quod tibi deſcriptum eſt alias (1) Lanarii vulnus, ſcapulæ inflictum, hoc unum ex Anatome addentes, in ejus partis vulneribus cavendum eſſe, ne ſuperior ejuſdem lateris artus agitetur; hujus enim motus obſtat, ne illa facile ad cicatricem perducantur.

39. Priuſquam Epiſtola proxima de vulneribus ſcribamus quæ ad Ventrem attinent, non eſt hic vulnus omittendum quod ſimul ad ventrem, ſimul ad thoracem pertinebat, præſertim cum in thorace de quo hic loquimur, inciperet, in eodemque deſineret.

40. SARTOR annos natus viginti, ob fortuitam nullius momenti cauſam ab alienigena vulneratus eſt ancipiti, neque anguſto cultro ad imam partem lateris dexteri, ne quid ſceleri deeſſet, VIII. Kal. Aprilis A. 1742. quo nimirum die Reſurrectio Servatoris noſtri celebrabatur. At accepto vulnere non cecidit. Sed continuo in Noſocomium quod longiuſcule inde aberat, delatus, in via vomuit, alvique, & veſicæ excrementa emiſit: illucque pervenit toto jam corpore frigidus, ſine viribus, ſine pulſibus, aut his obſcuriſſimis, vix ut paucas pias voces proferre poſſet. Cum ſanguis exigua copia proflueret, vulnuſque propterea dilatarent, nihil ſentire ſe, oſtendit. Itaque poſt horam, aut paulo amplius, ab inflicto vulnere, ſine ſpirandi difficultate, ullaque ſanguinis per os ejectione, mortuus eſt.

CADAVER ibidem VI. Kalendas, & ſex inſequentibus diebus accurate perſecuimus, quippe noſtris aptiſſimum ſtudiis & magnitudine, & habitu, quem nec pinguem poſſes dicere, nec macilentum. Hic tantummodo quæ ad vulnus ſpectant, & ſi quid aliud occurrit præter expectationem, adnotabimus. Abdomine, quod neque tumidum, neque tenſum erat, & tantam continebat tamen, quantam dicemus, ſanguinis copiam, inciſo, & diducto, leviter cruenta omnium viſcerum ſuperficies apparuit. Quorum animadverſis ſedibus, & in his omenti, quod cum a dextris oblique ad ventris medium deſcenderet, a ſiniſtris ſurſum retractum erat, & revolutum, ut ventriculum operiret; continuo ad vulneris examen perreximus. Culter nonam inter, & decimam coſtam imum dexteræ Thoracis caveæ latus ſubierat: mox pertuſa, coſtis illis vicina, diaphragmatis parte carnea, proximum jecinoris ipſum latus transfixerat, ingrediens per faciem convexam aliquo ab infima crepidine intervallo, fiſſura duos circiter tranſverſos digitos longa, paulo autem minori per cavam faciem egrediens; ut tota cultri per jecur via non longior eſſet duobus ferme tranſverſis digitis. Egrediens autem tranſverberaverat renem dexterum aliquo ab ſumma parte intervallo, a facie anteriore ad poſteriorem tranſeundo oblique pariter, ut in jecinore, quaſi dimidio minori quam in hoc, fiſſuræ longitudine. Denique iterum diaphragma pervaſerat, & per

(1) Epiſt. 16. n. 28.

per hujus carnem quæ eſt pone renem, infimum prorſus thoracis cavum adierat, & poſtquam ad latus duodecimæ dorſi vertebræ Intercoſtalis nervi truncum, & venæ ſine pari quandam propaginem læſerat, ſubiens muſculos proximos qui ad Spinæ latus feruntur, eoſque ad tranſverſi pollicis profunditatem, poſt tot alias Partes uno ictu trajectas, noviſſimos omnium convulneraverat. Itaque etſi neque in muſculis Intercoſtalibus, neque in diaphragmate, neque in jecinore, neque in rene, neque in Spinæ latere, neque in iis quos poſtremo indicavi, muſculis, vas aliquod majus fauciaverat; tot tamen ex minoribus inciderat, ut intra tam breve tempus quo ſuperſtes vita fuit, non minor copia ſanguinis effuſa videretur, quam ſi Emulgentia vaſa, aut vena Portarum, vel potius ipſe Cavæ truncus, quæ illæſa invenimus omnia, fuiſſent vulnerata. Sublatis enim manu inteſtinis, tantum nigri ſanguinis ſub ipſis, & multo magis intra pelvim conſpectum eſt, quantum pleriſque eorum qui aderant, viginti ſaltem libras æquare videretur: quanquam cum ſic fluidus eſſet, ut pauci omnino grumi in eo poſſent animadverti, neque uſquam in universi cadaveris confectione polypoſi quidquam in vaſis, aut corde ipſo conſpectum ſit; veri ſimile eſt, poſt mortem quoque ex inciſis vaſis defluere perrexiſſe, & effuſi ante mortem, copiam auxiſſe. Certe elapſo quarto ab interitu die, ex ipſo vulneris ſine quem ad Spinæ latus deſcripſimus, ſanguinem etiamtum prodire, conſpeximus. Num autem illinc per transfixum diaphragma in ventrem deſcenderit, an contra ex ventre in ſupini cadaveris thoracem pars ſanguinis aſcenderit, incertum eſt. Illud certum, cum priuſquam thorax aperiretur, ventris viſceribus amotis, exhauſtoque ſanguine, diaphragma inſpectaremus, ſanguinem ex ultimo hujus vulnere prodiiſſe, tum manu ad eam diaphragmatis partem appreſſa fluctuare aliquid ſupra eum locum perceptum eſſe, & rugitum quendam & ſonum, qualis a concluſis intra inteſtina flatibus ſolet, auditum, & aperto denique thorace aliquam in hoc repertam ab eo latere ſanguinis copiam, eumque pulmonem ſurſum, nec mediocriter, retractum. Erat enim is a pleura undique ſolutus; cum ſiniſter anterius, & ad latus, præſertim vero poſterius, ad illam annecteretur. Præter hæc neque in thorace, neque in ventre quidquam dignum fuit quod hic adnotetur. Fruſtra enim propter vulneratum renem, in veſica quæſitum eſt, num cruenti aliquid haberet; nam pauxillum, quod in ea contracta reſtabat, lotii incruentum fuit. Quid vero in tunica alterius teſtis Albuginea animadverterim, alibi (1) indicatum eſt. Ex iis autem quæ in Capitis diſſectione conſpexi, hæc minime ſunt prætereunda. Vertebralem arteriam dexteram, intra cranium ſaltem, quadruplo fuiſſe, quam ſiniſtra, latiorem: & in Tenui meninge non exterius ſolum, ſed & qua Laterales cerebri ventriculos conveſtit, fuiſſe vaſa non minori ſanguinis copia diſtenta, quam ſi homo ex phrenitide obiiſſet. Sic etiam in iis ventriculis, quorum ſinguli aquæ limpidæ cochleare circiter habuere, Choroides plexus ex ſubatro rubebant. Sic quacunque medullaris incidebatur ſubſtantia, ſanguineæ paſſim exiſtebant guttulæ: quas ſi abſtergeres, cerebrumque comprimeres, continuo aliæ erumpebant latiores; mirum in tanta ſanguinis in ventrem effuſione, niſi ob læſum Intercoſtalis nervi truncum convulſivas quaſdam contractiones excitatas eſſe, putemus quæ ſanguini ex cranio reditum intercluderent. Quibus contractionibus vomitum quoque poſſis tribuere; quanquam in rene, & ſepto Tranſverſo vulneratis cauſarum fortaſſe ſatis habes, unde vomitum extitiſſe, credas.

42. Sed utcunque hæc fuerint; illud præcipue ex Obſervatione propoſita, aliiſque ſimilibus colliges, ſiqui Chirurgi Anatomen forte minus calleant, in graviſſimos poſſe errores prolabi vulnera quæ inter coſtas ſubeant, ad thoracem dumtaxat pertinere, exiſtimantes. Nimirum fornicati diaphragmatis ignoratione decepti, ſupremamque propterea ventris partem inter coſtas excipi, nunquam animadvertentes,

R 2

(1) Epiſt. 43. n. 30.

tes, hujus quoque viſcera iis vulneribus lædi ſimul poſſe, ne ſuſpicantur quidem. Tanto autem magis id augetur periculum, ſiqua cauſa in ventre ſit quæ ſurſum magis diaphragma compellat, ſive hæc ſit, ut in obeſa muliere (1) commemoravimus, pinguedinis copia, ſive flatuum, ſive aquæ, ſive etiam moles diſtenti uteri, aut alterius viſceris, ut puta hepatis, a quo vel ſecundum naturam haud raro altius attolli diaphragmatis partem dexteram, alibi (2) admonuimus. Periculum autem majus eſt, ſi non ſtanti, ſed jacenti fuerit vulnus inflictum. Neque ita raro iſtiuſmodi occurrunt vulnera, ut quatuor ſaltem exemplorum non meminerim, quæ Sepulchreto poſſis inſerere, præter unum Gliſſonii (3), quod ab iis qui Sepulchretum confecerunt, & adauxerunt, omnino inſeri debuiſſet. Primum eſt Mauncharti (4), illius quod ſupra (5) ex Valſalva produxi, in eo ſimile quod ſanguis quantum e thorace exhauriebatur, tantum per diaphragmatis vulnus continuo illuc influebat ex ventre. Alterum Goetzii (6) eſt. Tertium Cel. Heiſteri (7). Krameri (8) autem eſt quartum. Et in his quidem omnibus vulnus e thorace, quem primum ſubierat, per diaphragma in ventrem deſcendens, jecur perforaverat. Porro ob eandem quæ dicta eſt, conformationem, poſitionemve diaphragmatis, & in poſteriora declivitatem, etiam fit, ut ſi vulnera ſupremæ abdominis parti impoſita, longius pergant, non ventris ſolummodo viſcera, ſed & thoracis ſimul cum diaphragmate ſaucientur. Verum ejuſmodi vulnera a nobis, qui locum hic unde incipiunt, attendimus, inter ea quæ ad proximas Litteras attinent, referenda eſſe, vides. Eas igitur quam primum expectabis, & Valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LIV.

Agitur de Vulneribus, & Ictibus Ventris, Lumborum, & Artuum.

PECTORIS, & Dorſi Vulneribus, Ictibuſque propoſitis, proximum eſt ut quæ ad Ventrem, Lumboſque attinent, proponamus, additis; ne præter hæc, alia ſuperſint; iis etiam quæ ad Artus ſpectant tum Superiores, tum Inferiores. Ex Valſalva igitur has primum accipe Obſervationes.

2. JUVENIS duorum & viginti annorum a vacca impetitur, & cornu circa alterum inguen ſauciatur. Febricitat: ſenſimque facies, & reliquum corpus tumere incipiunt, tumore tamen ad verum œdema non referendo. Nihil præterea quod memorabile ſit, occurrit, niſi tandem circa diem decimum ſeptimum. Tunc enim difficultas ſpirandi accedit, cum dolore quodam, & impedimento ad fauces, quod ægro boli inſtar eſſe videtur, a quo ſi poſſit liberari, cætera omnino ſanum ſe fore, affirmat. Tamen aliquoties ab aſſidentibus tremores univerſi corporis animadvertuntur, ejuſdemque tumor, interea auctus, perſtat. Tandem circa diem ab accepto vulnere vigeſimum ſecundum mors ingruit. IN CADAVERE vulnus penitus examinatum, incipiebat prope Spermaticorum vaſorum per muſculos Abdominis tranſitum, pergebatque inter Rectum muſculum, & tendines Obliquorum, ubi concreti ſanguinis inventa eſt copia. Sed in ventris cavum non perveniebat. In hoc multum aere diſtenta inteſtina, multumque erat ſtagnantis ſeri.

Quod

(1) Epiſt. 27. n. 2. (2) Epiſt. Anat. 1. n. 13. (3) Anat. Hep. c. 9. in fin.
(4) Eph. N. C. Cent. 1. Obſ. 19. (5) n. 3. (6) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 181.
(7) Differt. de Medicinæ Utilit. in Juriſprudent. n. 61. & ſeqq.
(8) Commerc. Litter. A. 1741. Hebd. 27. n. 1. ad cap. 2.

Quod pariter & in Thorace ſtagnabat. Cæterum hujus, & Ventris integerrima erant viſcera. Quin paſſim muſculi naturalem ſuam ſervabant ſoliditatem.

3. Si tumor quo iſtius Juvenis corpus diſtendebatur, aliquid forte habebat unde ad emphyſema ſpectaret; intelligi hinc poſſet, emphyſema non a vulneribus dumtaxat oriri quæ in thoracis cavum, aut in Aſperam arteriam pertineant. Sic etiam Bartholinus, ut in hac habes III. Sectione (1) libri III. Sepulchreti, cum emphyſema non faciem ſolum, ſed univerſum corpus occupaſſet; vulnus tamen invenire non potuit profundum, nedum quod ullam interiorem læderet partem.

De dolore autem, & impedimento illo ad fauces, memineris alias (2) a nobis injectam eſſe mentionem non modo ex Valſalvæ, ſed Wepferi etiam Obſervationibus: quibus addere alias poteris Eberhardi Gockelii (3), Eliæ Camerarii (4), & Mauritii Reverhorſtii (5). Eas omnes ſi inſpicias; videbis, id impedimentum a vulneribus præſertim obortum, & ſæpe quidem earum partium prope quas iſte Juvenis ſauciatus fuerat, prænuncium fuiſſe convulſionum, quas ſub tremorum ſpecie hic quoque vides acceſſiſſe. Eodemque fortaſſe attinuit tum inteſtinorum diſtentio, tum per remoratum ſanguinis, aut lymphæ motum, ſeri in ventrem, & in thoracem effuſio.

4. VIR annos natus quadraginta, plumbeis e ſclopo cominus ejaculatis fruſtulis ad dexteri oſſis ilium marginem vulneratur. Nulla primum apparent ſymptomata. Nonnullis autem poſt diebus, febris cum maximo rigore invadit, & quotidie recurrit, donec circa diem decimum quartum, cum triduo ultimo anhelus fuiſſet, æger moritur, non ſine vulneratorum inteſtinorum ſuſpicione, propterea quod ex vulnere materia prodierat ferme ſimilis alvi recrementis. VULNUS tamen in Ventris caveam non pervenerat, hujuſque erant omnia illæſa viſcera. Scatebat vulnus plumbeis fruſtulis, quæ marginem ejus quod diximus, oſſis minutim perfregerant.

5. Etſi Valſalva huic Obſervationi illud addidit, ex ſimili vulnere in eadem parte hominem alterum ab ſe viſum eſſe mortuum, ſine ulla alia quæ attendenda eſſet, læſione, & tu quorum muſculorum tendines illinc oriantur, aut illuc deſinant, minime ignoras; ne tamen exiſtimes, id eſſe perpetuum, Obſervatio faciet Meekrenii, quæ vel in Sepulchreti iſta Sectione (6) legitur. *Spina* enim, *ſive appendice oſſium Ilii a globo* exploſo *in varias partes diffracta*, homo non modo *per XII.* ut in Sepulchreto eſt, ſed *per 14. ſeptimanas vixit*, ne tunc quidem, ut videtur, moriturus, niſi globus alia læſiſſet, graviſque animi ſubitus affectus novíſſime acceſſiſſet.

6. JUVENIS annos nati viginti tres abdomen ſauciatur intervallo digitorum tranſverſorum quatuor infra umbilicum. Conſequitur vomitus. Ex vulnere exit omenti portio, quæ intra aliquot dies adeo colore, & habitu mutata erat, ut compactam carnem referret. Brevi poſt vulnus inflictum tempore accedit diarrhœa. Interea abdomen naturalem ſervat conſtitutionem, ſi partem ſuperiorem, ventriculo reſpondentem, excipias, quæ leviter intumeſcit. His deinde comites ſe addunt ſpirandi difficultas, & tuſſis creberrima cum purulentæ materiæ expectoratione, & moleſtiſſimo in dextera thoracis parte dolore. Quibus excruciatus æger tandem moritur. VENTER recluſus nullam primo aſpectu oſtendit læſionem. Sed mox quærendo purulenta invenitur materia, quæ a dextris inter meſenterii, & peritonæi membranas, non ſecus ac ſi in folliculo contineretur, ſtagnabat. Hæc ab imo ventris uſque ad diaphragma ſub jecinore ſe extendebat. Thoracis quoque reſpondens cavea dextera non idem modo pus habebat, ſed ipſo adeo replebatur, ut vix cultro, ad ſternum exſcindendum, in eam caveam adacto, pus cum im-

(1) Obſ. 20. (2) Epiſt. 15. n. 9. (3) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. Obſ. 37. & 38.
(4) Ibid. Obſ. 41. (5) Epiſt. inter Problem. Ruyſch. 14.
(6) in Additam. Obſ. 4. cum Schol.

impetu proſiluerit. Eo in pure contractus erat pulmo, colore ad atrum vergens. Craſſior autem ſanies erat circa dexteram diaphragmatis appendicem; ut circa hanc pus ex ventre in thoracem, quaſi per colum, trajectum eſſe videretur, cum tanta ejus copia ad hanc regionem ſuperius, atque inferius ſtagnaret; nullus autem tranſitus ſub ſenſum caderet manifeſto. Eadem effuſæ materiæ copia, teterrimo cum fœtore conjuncta, tum id diligentius inquirere prohibuit, tum illud quoque, unde tantum provenifſet puris, num forte ex laceratis nonnullis meſenterii glandulis, vaſiſque chyliferis, quando nulla inteſtinorum, aut alius partis læſio potuerat inveniri.

7. Cum ipſe qui viventem Juvenem viderat, & mortuum ſecuit, Valſalva fieri potuiſſe, credat, ut vulnus ad meſenterium pervenerit, inteſtinis videlicet ferri mucronem ſua lubricitate declinantibus, ut in nonnullis tranſverberatis, & ſine gravibus ſymptomatibus brevi feliciterque ſanatis, quorum aliquem in hoc Noſocomio etiam vidimus, factum fuerit, neceſſe eſt; nihil quidem prohibet intelligere, unde primum pus prodire cœperit.

Qua autem via e ventre in thoracem tranſierit, incertum eſt. In homine enim etiam ſupino, nedum ob ſpirandi additam difficultatem ſic cubante, ut thorax altior ſit aliquanto ſaltem, quam venter, pus ex hujus poſteriore parte in illum trajici ſic poſſe, ut tanto majori copia ibi, quam in ventre, congeratur, non ita facile eſt intellectu. Nec magis facile eſt, ſi forte exceptum in alveum ſanguinis, traduci poſtea in thoracem, conjicias: cur enim in idem hujus latus quod reſpondet, proximumque eſt lateri quod in ventre obſidet, potius quam in alterum, vel in utrumque, aut in aliam corporis partem? Ponenda igitur quædam præcario ſunt. At hoc ipſo incertam, ut dixi, rem eſſe, patet. Quod vero ad tantam attinet puris copiam; aut inde repetas licet, unde Valſalva, ex multaque meſenterii pinguedine, aut cogites, tanto plus puris a pure ipſo fieri, quanto acrius eſt, ut creberrima iſta indicabat tuſſis, & quanto lo[ngiori] tempore, ut in iſto videtur caſu, partes afficit, aut irritat, inter quas co[n]tinetur.

8. VIR quidam paulo poſt cœnam vu[l]nus accipit, acuto inſtrumento epigaſtriu[m] pertundente nonnihil ad lævam e region[e] ejus coſtæ quæ tertia eſt ab inferioribu[s] numeranti. Illico vomit; ſed omnino in[]cruenta: nec paucum e vulnere ſangui[]nem ejicit. Horum utrumque redit eadem nocte. Mane vulnus vehementer dolebat, ut ne levem quidem corporis contorſio[]nem ferret ſine querela. Poſtridie dilucul[o] ſurgit, &, quod incaſſum antea tentave[]rat, alvum recrementis exonerat, ſecun[]dum naturam ſe habentibus. Sed cum lectum repetiſſet, quodam animi repentin[o] quaſi defectu prehenſus, vivere deſiit poſt horam ab accepto vulnere trigeſima ſexta.

ABDOMEN incidendo, muſculi circum vulnus inventi ſunt ad non breve ſpatium undique ſanguine quodammodo imbuti; ventris autem cavea, etſi abdomen contrectatum, nullo modo tenſum fuerat, effuſo ſanguine oppleta. Vulneri ſuberant omentum, & Colon inteſtinum qua hoc cum ventriculo colligatur. Levem omentum læſionem, nullam inteſtinum habebat. Sed ventriculus in medio erat vulnere pertuſus, latitudine avellanam æquante. Quamvis autem magna diligentia quæſitum fuerit, num aliud præterea læſum, num vas aliquod majus inciſum eſſet; nihil præter illa quæ diximus, inventum eſt.

9. Cur, etſi plurimum ſanguinis in ventris cavum defluxerat; tamen non ſecus ac ſi ventriculus vulnere pertuſus non eſſet, nihil ſanguinis per vomitum, aut per ſeceſſum apparuerit, docebit Scholium quod ſatis ſimili Obſervationi XXVII.(1) in Sepulchreti iſta Sectione ſubjectum eſt, aliaſque inſuper cauſas addiſces ex male ibidem omiſſo Gliſſonii (2) caſu. Illi vero ſanguinis in ventrem magnæ effuſioni cita mors potiſſimum tribuenda eſt, præſertim quæ animi defectionem exceperit. Cæterum vel ſine hac fortaſſe effuſione, intra breve tempus eos ut plurimum mori

(1) §. 1. (2) Anat. Hepat. c. 9. in fin.

ri

a quibus ventriculi nulla etiam pars ſit præter fundum ſauciata, cum indicant nervi quibus, nec paucis, neque una ab origine provenientibus, fundus inſtruitur, cum luculenter Obſervationes confirmant, illa etiam quæ modo ex Sepulchreto commemorata eſt, ob adjunctum thoracis vulnus ſepoſita, eidem videlicet proxima (1), & aliæ, quæ præter has a Bohnio (2) proferuntur, ad Sepulchretum addendæ. Qui tametſi, ut Etmulleri quoque Filius (3), recenſet cauſas ob quas nonnunquam ventriculo inflicta vulnera lethalia non fuerint; neuter reticet contrarias cauſas, unde videlicet plerumque mors; aut fortunatæ curationis magna ſæpe difficultas ſequatur. Videſis tria, quæ pariter Sepulchreto addas, vulnerati ventriculi exempla, quorum duo ex Cowpero indicant Lipſienſium Acta Eruditorum (4), tertium habes in Commercio Litterario Norimbergenſi (5). Quod vero tanta ſanguinis copia ſubtus effuſa, tenſum tamen non eſſet abdomen, id a me quoque in Sartore (6) adnotatum fuiſſe, memineris.

10. JUVENI annorum viginti quinque duo enſe vulnera impoſita ſunt, alterum digitis circiter quatuor tranſverſis infra xiphoidem cartilaginem, ſed a ſiniſtris; videlicet circa quartam & quinctam coſtam, ab inferioribus numerando; alterum paulo infra hypochondrium pariter ſiniſtrum. Per utrumque vulnus erupit omentum. Vulneratus primum domum petit: ubi cum præ languore vix ſtare poſſit; inde ad Noſocomium fertur S. Mariæ de Morte. Ibi ſi decumbere velit, imminere ſentit ſuffocationem; itaque erecta cervice cogitur reſpirare. Vomit interea. Nihil ſumit. Hora decima tertia ab inflictis vulneribus moritur. VENTRE, & Thorace apertis, in utroque effuſus ſanguis, ſed non magna copia, invenitur. Vulnus inferius in caveam quidem ventris ipſum quoque pervenerat; ſed nulla attigerat viſcera. Vulnus autem ſuperius viſcera læſerat & thoracis, & ventris. Nam ſiniſtri pulmonis inferiorem extremam partem nonnihil inciderat: antea autem late pertuſo diaphragmate, & ſuperiore ventriculi parte utrinque convulnerata, non modo hujus cavum effuſo ſanguine impleverat; ſed & ipſi ventriculo viam per diaphragma aperuerat, per quam cum omenti portione ſe intra thoracem conjecerat.

11. De ventriculi vulneribus paulo ante; de vulneribus autem diaphragmatis ſcriptum eſt Epiſtola ſuperiore (7). In qua etſi vulnus diaphragmatis cum vulneribus aut cordis (8), aut jecinoris, & renis (9) conjunctum vidimus, necdum tamen vidimus, ut hic, junctum cum ventriculi vulnere. Quin erat vulnerum illorum initium in thoracis parietibus; hujus autem eſt in ventris: fecitque is de quo in extrema illa Epiſtola (10) mentio injecta eſt, diaphragmatis poſitus, ut ab hoc initio profectum vulnus, thoracis quoque viſceri, quemadmodum ab illo, ventris quoque viſceribus noxam intulerit. Quoniam autem id peculiare habet propoſita Obſervatio, ut ſauciatus ventriculus intra thoracem aſcenderit per diaphragmatis vulnus; æquum eſt, ut ſuper hac re, non rariſſima quidem, ut noſti, ſed tamen non creberrima, verba faciamus. Diaphragma ex nervea, id eſt tendinea, & ex carnea quæ illam cingit, parte conſtans, & foramine non uno ab natura pertuſum, ſic thoraci, & ventri interjectum eſt, ut fornicis inſtar in illius cavum ſe attollat, nuſquam magis quam ad poſteriora, declivis, tantoque id magis in homine: quamobrem Pechlinus (11) admonuit, in vulnere quod thoracis parietibus inflictum ſit longius a poſteriore parte diſſitis, ſanguinis, aut puris effuſi exitum, non modo inflexione corporis adjuvandum, ſed inſpiratione quoque eſſe adjuvandum, nimirum, ut quanto magis diaphragma, tunc contractum, accedat ad planum, tanto minor declivitas ſit ab humoribus ſuperanda qui in decliviorem, pro-

(1) §. 2. (2) De Renunc. Vuln. S. 2. c. 4. (3) in Programm. cit. ad n. 32. Epiſt. 36.
(4) A. 1699. M. Febr. in Relat. ejus Anat. ad Tab. 35. (5) A. 1736. Hebd. 16. n. 4.
(6) Epiſt. 53. n. 40. (7) n. 4. & 6. (8) n. 3. (9) n. 40. (10) n. 41.
(11) Hiſt. Vuln. Thorac. art. 11.

profundioremque illam thoracis poſteriorem partem defluxerit. Hujus autem ipſius Septi vulnera etſi ab Hippocrate (1) dicta ſunt eſſe *lethalia*; ex voce tamen qua Hippocrates uſus eſt, Galenus (2) intelligenda eſſe, monuit, quæ magna ſint, & profunda, non quæ parva, & ſuperficie tenus inflicta, ne ſi *in parte* quidem *ſepti nervoſa* ſint; in hac enim ipſa non hæc, ſed illa, ſcripſit, *non coaleſcere*. Certe autem in parte carnea ſanatorum vulnerum plura afferri videbis exempla: ad quæ tria inſuper vel ex uno Boſco (3) adjicias licet. In nervoſa vero parte multo difficilius eſt paria exempla reperire. Attamen in hiſtoria ab Sennerti Socero adnotata, diaphragmate in nervoſa parte transfoſſo, illud ſaltem leges, poſt bimeſtrem curationem ægrum *ſatis bene ſibi habere fuiſſe viſum* menſes quinque, ſi quidem Sennertum ipſum (4), non Sepulchretum (5) inſpicias, in quo manca in nonnullis eadem hiſtoria deſcripta eſt. Cæterum vel carneæ, nedum tendineæ, partis vulnera in ſepto Tranſverſo plerumque, nec intra longum tempus, lethalia ſunt. Non tamen quotieſcunque per illud ventriculus, quemadmodum in Sennerti etiam caſu, in thoracem trajectus eſt, id ſemper contingit per viam a ſauciante inſtrumento apertam. Nam; ut ovem prætermittam, in qua Peyerus (6) per tranſverſum hiatum, palmo majorem, in carnea ſuperiore diaphragmatis parte, ab immani diſtentione ventriculorum diſrupta, horum alterum e ventre compulſum intra thoracem invenit; certe loca ſunt in diaphragmate, per quæ diductis carneis fibris, & cedentibus membranis, ventriculus, aut inteſtini pars aliqua, aut alterius viſceris e ventre poteſt in thoracem tranſire. Sic (præter œſophagi viam, de qua poſt dicetur) qua nervus alter Intercoſtalis traducitur, illac poſt vehementiſſimos inteſtinorum dolores, Coli aliquam, omenti vero, & pancreatis majorem partem tranſmiſſam referri video a Platnero (7). Sic etiam anterius inter fibras a xiphoide cartilagine venientes, & proximas ſolet intervallum eſſe, per quod ſimile quidpiam poſſe contingere, imo contigiſſe in Agricola, ſuſpicabar, in quo Romæ vidiſſe Leprottum, audiveram per mediam anteriorem diaphragmatis partem de Colo inteſtino tantum in thoracem admiſſum, quantum, ſi extenderetur, ſpithamam æquaret. Sed cum poſtea ab iis qui ſecuerant, accipiſſem, neque illud inteſtinum, neque foramen, cujus erat diameter duorum pollicum tranſverſorum, per quod ſubibat illud, & exibat, indicium ullum prægreſſæ violentiæ, aut morbi oſtendiſſe, & hominem decrepita ætate ex manifeſta intra calvariam læſione mortuum; credere malui, ſic a primordiis rem ſe habuiſſe, non ſecus ac Chauvetus (8) credidit in militaris Tribuni Legato, in cujus ſiniſtro thoracis cavo præter ventriculum, & lienis dimidium, pars quoque memorati inteſtini inerat, non per idem tamen, foramen redeuntis per quod ſubibat, ſed per alterum, quorum foraminum oræ cartilagineæ arcte ad tranſeuntia per ſe viſcera adhærebant. Neque aliam in aliis duobus ſententiam fuiſſe, videbis, Riverii (9), Bartholini (10), & Clauderi (11), ſi totum quidem, Bartholini locum ab initio uſque legeris, quod initium in Sepulchreto præteritum eſt. De uno eodemque ipſe, & Clauderus verba faciunt; ſed plura hic de vivente, ille de mortuo commemorat. Summa eſt, ventriculum, omentum, parum pancreatis, majorem Coli inteſtini partem in ſiniſtra thoracis cavea dilituiſſe, quæ Coli pars, una cum Duodeno, per idem exibat per quod ingrediebatur, amplum, nerveoque circulo circumſcriptum, foramen in ſubjecto, quod totum erat carnoſum, diaphragmate peculiariter apertum. Juvenis vero alter, ab Riverio deſcriptus, ventriculum dumtaxat in thorace habuit, ſed a dextris, quæ thoracis pars, cum pulmone careret, ſic ab ortu rem

[1] Sect. 6. Aph. 18. [2] Comment. in cit. Aph. [3] De Facult. Anat. lect. 4.
[4] Medic. Pract. l. 2. P. 2. c. 15. [5] l. 3. S. 8. Obſ. 27. §. 1. [6] Eph. N. C. Dec. 2. A. 4. Obſ. 100.
[7] Diſp. de Hydrocel. not. φ ad §. 2. [8] Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1729. Obſ. Anat. 2.
[9] Sepulchr. Obſ. 27. cit. §. 2. cum Schol. [10] Ibid. §. 3. [11] Obſ. 12. in Addit. ad eand. Sect.

em fuiſſe, ſignificabat. Qua autem via per ſeptum Tranſverſum prodiret Duodenum inteſtinum, Riverius ſiluit. Illa non ſiluit, Juvenem toto vitæ decurſu ſpirandi difficultate non fuiſſe *valde* oppreſſum; ſic enim in Sepulchreto quoque ſcribendum fuerat; & vehementiſſimis a ſumpto antimonio vomendi conatus omnino irritos fuiſſe, impedito, ut Riverius putabat, ventriculo a coſtarum ambitu, Juvenis autem de quo Clauderus, & Bartholinus, libera ſemper, ſi ſubitaneum, & cito evaneſcens aſthma excipias, uſus fuerat reſpiratione: & inter vomitus propemodum infinitos eſt mortuus, tametſi ventriculus fortiſſimis aliquot vinculis ad diaphragma, eamque viciniam alligatus qua committebatur cum gula, parte reliqua ſurſum converſa ferme ad claviculas perveniebat, totum quaſi occupans, cui erat incluſus, thoracis cavum. Quæ ſymptomata infantem vexarent bimeſtrem, ab ipſo ortu male ſe habentem, in quo Carolus Holtius inteſtina ferme omnia cum meſenterio intra thoracem invenit traducta per foramen a natura formatum in diaphragmate a latere ſiniſtro foraminis gulæ, ex Lipſ. Actis Eruditorum (1) cognoſces. A natura quoque ipſa fiſſuram diaphragmatis factam eſſe, crediderim, per quam in fœtu ventriculum, lienem, partemque hepatis, Duodeni inteſtini, & omenti traductam vidit Cl. Stehelinus (2) in thoracis caveam ſiniſtram; ſic, inquam, crediderim, cum ſiniſter pulmo uno dumtaxat ex lobo conſtaret, dexteroque eſſet triplo minor. Sciens prætereo quæ viſcera ventris in thorace aliorum fœtuum, quippe prorſus monſtroſorum, ſuilli unius, humanorum duorum conſpexerint Anonymus quidam (3), Lemeryus (4), Vernoyus (5), & diaphragma fere omnes perforatum. Suſceptus enim ſermo poſtulat, ut ad ea corpora quibus non prima conformatio, ſed morbi vis, & vulnera præſertim, ventriculum, aut viſcus aliud aliquod traduxerint in thoracem, revertamur.

12. Littrii (6) Obſervatio difficilem reſpirationem, & crebros, ſed irritos, vomenti conatus in cane fuiſſe indicat, cujus ventriculus thoracem per idem foramen ſubierat per quod gula egreditur. Neque enim ſic a natura fuiſſe, docebant duo, alterum gulæ ipſius longitudo (ab aliis non adnotata) nimirum tanta, ut mox ventriculum in naturalem ſedem reducenti minime obſtaret; alterum magna fiſſura in quam fuerat id foramen diaphragmatis amplificatum, per quod gula eadem tranſire ſolet, tunc autem Duodenum inteſtinum tranſibat, quæ fiſſura cicatricem a longo, ut videbatur, tempore jam duxerat. Sic autem fiſſum diaphragma Littrius fuiſſe, credebat, a violentiſſima aliqua ſive gulæ convulſione, ventriculum ſurſum trahente, ſive contractione diaphragmatis ſimul, & muſculorum Abdominis, quam ventriculus, tunc forte ſolidioribus, ut in cane, alimentis plenus, adjuviſſet. Ego autem cum ex ſuperioribus plura, tum hæc præſertim ex Littrio cenſui a me tibi eſſe commemoranda, ut comparans, intelligere facilius poſſis, rectene alii alia vomitus inſtrumenta proponere conſueverint, tum ubi ventriculus in thorace ſit, a primordiis poſitus, an vi morbi compulſus fuerit, tum denique; ut alia poſt attingenda hic omittam; quibus agentibus cauſis eo compellatur. Nam quod viſum eſt ſummo ætate hac noſtra Viro, quanta vis ſit qua muſculi Abdominis in exſpiratione ſurſum urgeant ventris viſcera, hinc poſſe æſtimari quod exiguum ſepto Tranſverſo inflictum vulnus dilatent adeo, ut illac ventriculus in thoracem tranſeat; nempe intelligis, explicationis Littrii fortaſſe oblitum, quem effectum partim iis muſculis, partim ei ſepto magna vi deorſum contracto, præſertim dum convulſione, aut conatu aliquo in cohibenda reſpiratione cum illis ſimul connititur, tribuere, ni fallor, decebat, illum omnem iis ſolis muſculis tribuiſſe. Cæterum ſi vulnus eo forte incidat, ut foramen amplificet per quod œſophagus trajicitur, evidens eſt, ad

(1) A.1702.M.Decemb. (2) Tentam. Medic.th.3. (3) Zodiac.Medic. Gall.A.4.M.Febr.Obſ.14.
(4) Mem.de l'Acad. R.des Sc. A.1724. (5) Comment. Acad. Sc. Imp. Petropol. Tom. 3.
(6) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1706. Obſ. Anat. 10.

ad eundem effectum inducendum ſatis eſſe minores vires. Eo autem vulnus in milite inciderat in quo Glandorpius (1) per eandem œſophagi viam aſcendiſſe invenit ſiniſtram ventriculi partem cum portione Duodeni, & Coli inteſtini: is vero ex dolore, & hæmorrhagia, ſyncope maxima cum reſpirationis interceptione, & ſingultu abſumptus fuerat. Accidere etiam poteſt, ut minori vi opus ſit nonnunquam, nempe in homine cui per ſe via illa œſophagi latior ſit, quemadmodum fuiſſe a me viſam in Sutore quodam, ad te ſcripſi (2). Eſt contra, cum vis requiritur aut diutius repetita, aut validiſſima, ſive illa eadem via, ſive alia ſuperanda ſit non ſatis per vulnus aperta. Repetita eſt dies octo in eo cui Henricus ab Heer (3) per *ſtrictiſſimum* diaphragmatis vulnus irrepſiſſe in thoracem vidit Tenuia inteſtina, ut qui non niſi nono tandem die ſymptomata eſt paſſus, id oſtendentia, intraque horas viginti quatuor necantia. Fortaſſe autem repetita eſt menſes quinque in ſtudioſo illo de quo ſupra (4) ex Sennerto injecimus mentionem; illis enim exactis menſibus, male habere demum cœpit, proximis autem diebus poſt ſæpe iteratos vomitus, & peſſima ſigna mortuus eſt; ut quanquam indicium ſit, non parvam ventriculi partem ſeptem ante menſibus cum vulnus inflictum eſt, ſiniſtrum thoracis cavum ſubiiſſe, & cor in dexterum latus, ubi inventum eſt, compuliſſe; ibi enim ipſe *poſt acceptum vulnus jubebat obſervare pulſum cordis*; tamen *ventriculum totum*, omentumque, & pancreas *totum* non niſi poſtremo illo tempore illuc aſcendiſſe, eſt aliquis credendi locus. Eſtque etiam magis in eo militum Ductore, in quo, ſi Sepulchretum (5) inſpicias, paulo ante laudatum Henricum credas; ſi vero Pareum (6) unde eſt, legas. Guillemæum ſcias deprehendiſſe magnam Coli inteſtini partem in thoracem compulſam per vulnus, vix minimi digiti capax, carnem diaphragmatis transfodiens. Nam etſi inteſtinorum dolor ſub veſperam ingruere ſolebat; tamen octavo ſolum menſe e quo vulnus acceptum fuerat, ad eam acerbitatem increvit, ut nullo proficiente auxilio, interimeret. Quod ſi forte non idem caſus eſt, quem ex Ballonio in Sepulchretum (7) videbis relatum; ut dolor is non niſi poſt annum ortus dicitur; ſic diuturniore impulſu opus fuiſſe videtur ad majorem illam Coli partem per diaphragma traducendam poſtquam minor *ſenſim*, ut Ballonius ipſe arbitratur, ſubierat. Certe autem Vir Cl. Fantonus in Scholio ad paternam Obſervationem XXIII. adoleſcentis, ante annum ſauciati, ventriculum in thoracis cavum intruſum per diaphragma qua œſophagus tranſit, diſcerptum, non antea cenſet in illam perveniſſe, quam crebris ab inflicti vulneris tempore doloribus, & vehementibus vomitionibus contractus, & in diaphragma adactus, hoc tandem ſatis diſcerpere, & ſic viam ſibi dilatare voluerit. Optat vero id quod nos quoque in pluribus hujus generis Obſervationibus, ne illa quidem Valſalvæ prorſus excepta, ſubinde optavimus, ut quædam inſuper adnotata fuiſſent ad traſmiſſi viſceris, aut ad tranſmittentis Septi conditiones attinentia: in hiſque nos ipſam ponimus tum viſceris, tum vulneris ſedem, ut in Cloſſæi hiſtoria (8) quæ partem quidem Coli inteſtini ſuperiorem, ventriculo proximam, ſpithamæ longitudine ſupra diaphragma hæſiſſe, oſtendit; ſed qua hoc parte fuerit pertuſum, illud vero utro thoracis cavo exceptum, non oſtendit. Quoniam autem hominem toto biennio nullam ex ſuo vulnere *in naturalibus, & vitalibus facultatibus* ſenſiſſe læſionem, ſcribit, donec colica paſſione prehenſus diem obiit; credibile fuiſſet, inteſtinis, quæ *tanquam folle inflata* reperta ſunt, impetum in vulnus facientibus, tum demum majori ſaltem parte illius Coli portionis tranſitum patefeciſſe, niſi *conſolidatum fuiſſe repertum* neſcio quid dicens, num de vulnerato nonnihil Colo, an diaphragmate intelligat, nos dubios relinqueret. Sed de repetita diutius vi ſatis; nunc validiſ-

[1] Sepulchr. S. hac 3. Obſ. 21. §. 9. [2] Epiſt. 37. n. 30. [3] Sep. Obſ. cit. §. 3.
[4] n. 11. [5] Obſ. cit. §. 4. [6] Oper. l. 9. c. 30. [7] l. 3. S. 14. Obſ. 8. §. 8.
[8] Sepulchr. cit. Obſ. 8. §. 10.

diſſimæ exempla adjiciamus.

13. Certum eſt, in prima omnium ventriculi intra thoracem contruſi Obſervationum, quæ a Pareo (1) habita eſt in Laomo, contrudentem vim fuiſſe validiſſimam. Nam per vulnus tendineæ partis diaphragmatis, vix pollicem latitudine æquans, illuc compulſus, triduo poſtquam illud inflictum fuerat, inventus eſt. Bartholinus (2) autem illic non ventriculum modo, ſed & partem aliorum viſcerum, & nominatim lienis, deprehendit Obſervatione, in pleriſque ejus ſimillima quam ex Valſalva propoſuimus. In utraque enim ſimul cum diaphragmate vulneratus ventriculus, & pulmo eſt, & mors contigit tertio die; ut tempore ſpectato, validiſſimam fuiſſe vim, appareat; tametſi in neutra ſciamus, quæ diaphragmatis pars ſauciata ſit, neque in illa Bartholini anguſtum, an latum fuerit vulnus; nec, quod conſequitur, quanta fuerit in diaphragmate reſiſtentia a contrudentibus viribus ſuperanda. Sed hæc in Schoberi (3) caſu minime deſideramus, qui eo violentior fuit, quod ſine ullo vulnere graviſſima cardialgia, creberrimis incredibilis copiæ nigricantis materiæ vomitibus, vomendique conatibus diluculo ortis, proxima nocte confectus Juvenis, intra thoracem oſtendit cum omento, & inteſtino Duodeno, Jejuno, & Ilei parte ventriculum, ea materia, flatibuſque adeo diſtentum, ut cor, & pulmones arcte comprimeret, illuc admiſſum per idem quo gula emittitur, foramen *maxime dilatatum & atonum*. Quod, ſi eorum memor es quæ ſupra (4) cum Littrio, & Fantono attigimus, fieri potuiſſe, non dubitabis. Inverſa enim per evidentes convulſiones fibrarum œſophagi, ventriculi, & inteſtinorum motu, proclive eſt intelligere, ventriculum ſimul ab œſophago ſurſum raptum, ſimul (5) ab nondum valde infirmatis diapragmatis carneis faſcibus, foramen illud intercipientibus, repreſſa deorſum ex rapto ventriculo materia, inanem hunc fuiſſe traductum, eademque ratione inteſtina illa, donec perſiſtente, adauctaque vi inverſi motus, materia ab inferioribus ſurſum uſque, & uſque acta, faſces illos vinceret, ventriculumque diſtenderet.

En tibi viſcerum, per ſeptum Tranſverſum in thoracem trajectorum exempla propemodum omnia quæ ſcribenti quidem hoc tempore erant in manibus, ut poſſis cum propoſita Valſalvæ Obſervatione comparare: propemodum, inquam, omnia. Nam quod ex Valentino (6) proferre potuiſſem omenti, per foramen, in canis diaphragmate olim factum, in thoracem illapſi, & levius eſt, & ſine ſedis foraminis illius, & ſymptomatum mentione. Gravior eſt quidem, & hæc proponit, ſed illam ſilet, quantum ex Actis poſſum Lipſ. Eruditorum (7) colligere, Obſervatio Beckeri in quadriennii puero, cujus ventriculus, lien, & jecur in ſiniſtro erant thoracis cavo, a biennio, ut puto; nam biennium vitæ primum ſatis commode traduxerat. Nec vero huc attinet, ut quidam videntur credere, Caroli Piſonis *de morb. a ſero Sect. 2. part. 2. c. 7.* Obſervatio de immani renis alterius tumore. Si enim illa eſt, ut opinor, quæ citato Piſonis cap. VII. ſub numero extat XLVI; ab renis tumore Septum quidem proponit ſurſum compulſum; ſed non perforatum.

Perforaverat autem erodendo pancreatis ingens cancroſus tumor, ſuique partem intra ſiniſtrum thoracis cavum conjecerat in Hertodi Obſervatione, alio loco in Sepulchretum (8) relata. Verum, ut ſuſpicionem ſeponas meam, quam tibi alias (9) ſuper ea Obſervatione ſignificavi; ſatis ſuperque in illa habes aliarum cauſarum, per quas prægreſſa, & repentinam mortem explices. Tandem cum Epiſtolam hanc recenſerem, in Diſſertationem incidens quæ inter Chirurgicas a Præcl. Hallero collectas eſt LXIX. in ea ut nonnulla exempla deeſſe ex iis quæ commemoravi, ſic nonnulla eſſe, animadverti, quæ aut propter libros quibus carebam, aut pro-

S 2

[1] Sep. l. 4. S. hac 3. Obſ. 21. §. 7. [2] Ibid. Obſ. 20. §. 2.
[3] Eph. N. C. Cent. 3. & 4. Append, n. 12. c. 1. [4] n. 12. [5] c. 2. §. 18.
[6] Eph. N.C. Dec. 3. A. 2. Obſ. 124. [7] A. 1706. M. April. [8] l. 3. S. 22. Obſ. 40.
[9] Epiſt. 40. n. 27.

propter linguam qua ſcripti ſunt, inſpicere non potueram. Tu in ea leges, in primiſque illud puellæ Argentoratenſis (1) cujus deſcribuntur & ſymptomata, & vulnus, quo potiſſimum intra non multas horas confecta eſt, in tendinea parte ſepti Tranſverſi, qua lienis, & ventriculi portio thoracem ſubierant, & cor dextrorſum compulerant. Porro quatuor alia, ut videntur, exempla legi quidem apud Blancardum (2), ſciebam. At ſi cum iis conferas quæ a me ſupra allata ſunt, eadem revera eſſe, ac totidem ex ipſis, continuo agnoſces; quamvis mutatis, non ſine ſtomacho ferenda, transformatione Studioſo illo apud Sennertum, in Revalienſem dumtaxat quendam (3); Filio D. Rat apud Riverium, in Militem (4); Latomo apud Pareum, in fabri cujuſdam Famulum (5); & Militum Ductore apud eundem, in Famulum cujuſdam Centurionis (6). Quæ duæ noviſſimæ mutationes cum vel in ipſo initio libri ſui a Blancardo poſitæ ſint; mirum non eſt, quod multis candidis ſincerisque Viris, ex ſe alios priuſquam aliter deprehendant, æſtimantibus, & propterea nihil tale ſuſpicantibus, in hiſque Bohnio (7) fucum fecerint, ut ſimul cum duabus modo indicatis apud Pareum Obſervationibus, Blancardi primam, & ſecundam, quaſi non ex illis effictas, laudaverit. Sed a vulneribus abdominis ad alia ipſius ictuum, compreſſionum, concuſſionum exempla e Valſalvæ ſchedis exſcribenda tranſeamus.

14. VIRI annorum triginta quinque abdomen equi calce percutitur; unde ſævis doloribus, & vomitu correptus, in S. Mariæ de Vita Noſocomium excipitur. Ibi perſtantibus doloribus cum ſenſu ingentis ponderis in ventris imo, ſummaque ſpirandi difficultate, moritur. CADAVER, a Valſalva, & Petro Molinellio diſſectum, etſi nullam in Abdominis muſculis, percuſſo loco reſpondentibus, contuſionem oſtendit; tamen, Ventre aperto, magnam videndam exhibuit copiam ſanguinis effuſi, qui corrumpi jam cœperat. Rupta erant ſanguifera vaſa quæ per omentum ducuntur; huic autem ſubjectum inteſtinum Ileum quaſi in tranſverſum omnino diſciſſum. In Thorace pulmones ingenti affecti inflammatione: & polypoſa non mediocris concretio in dextero cordis ventriculo.

15. Salvo abdomine, quod percuſſioni primum occurrit, concluſas ſub ipſo Partes diſrumpi, novum non eſt. Sic Tulpius (8) bis, ſic Fontanus (9), ſic Graſſius (10), ſic Raygerus (11) lienem viderunt diſruptum, tres primi a baculi ictu, ultimus ab alliſione: quibus hiſtoriis, in Sepulchreto propoſitis, addas licet alias quoque, ut quæ in Commentariis extat Imp. Sc. Petropolitanæ Academiæ (12), & quæ apud Cel. Heiſterum (13). Utraque enim, illa a pugno, hæc ab equi calce ejuſdem viſceris diſruptionem, eandemque ex eo immanem effuſionem ſanguinis in ventrem oſtendit. Ab ſimili equi ictu in duobus aliis idem accidiſſe, ex Commercio Litterario (14) cognoſces. Idemque in totidem, ſed baculo percuſſis, compertum retulerat Bohnius (15). Nec deſunt alia ejuſdemmodi exempla, ab ictibus cujuſquemodi, & inter hos a lapſu, quæ Jo. Petrus Albrechtus (16), Gotth. Budæus (17), Lucas Schrockius (18), Hieronymus Laubius (19), Joannes Storchius (20) adnotarunt. Quod ſi alia præterea cupis; duo leges apud Hoffmannum (21), & ubi quæras totidem, laudatum indicabit Commercium (22), ubi vero quædam alia inſuper, monſtrabit Platnerus (23): quem jure ſcripſiſſe, intelligis, ex violenta abdominis compreſſione incluſa *viſcera rumpi*, *lacerari-*

[1] §. 4. [2] Anat. Pract. Ration. [3] Cent. 2. Obſ. 9. [4] Cent. 1. Obſ. 70.
[5] Ibid. Obſ. 2. [6] Ibid. Obſ. 1. [7] De Renunc. Vuln. S. 2. c. 4.
[8] Sepulch. S. hac 3. Obſ. 29. §. 9. vel potius 8. [9] Ibid. §. 11. [10] Ibid. in Addit. Obſ. 31.
[11] Ibid. Obſ. 30. [12] Tom. 1. in Obſ. Anat. [13] Inſtit. Chir. P. 1. l. 1. c. 15. not. ad n. 6.
[14] A. 1736. Hebd. 16. n. 4. & A. 1740. Hebd. 21. n. 1. [15] De Renunc. Vuln. S. 2. c. 4.
[16] Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. Obſ. 6. [17] Earund. Cent. 1. & 2. Obſ. 108.
[18] in Schol. ad eand. Obſ. [19] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 21.
[20] Commerc. Litter. A. 1731. Specim. 36. n. 2. [21] Medic. Rat. Tom. 3. S. 1. c. 7. §. 34.
[22] A. 1738. Hebd. 32. n. 1. ad Part. 4. & 5. [23] Inſtit. Chir. §. 717. not. *a*.

varique ita, ut effuſo omni ſanguine, cita mors ſequatur. In liene autem *hoc frequentius evenire, obſervationibus compertum eſſe*. Nec mirum, ſi mollem ejus ſtructuram, tenui concluſam tunica, attendas. Quod ſi morbi vi mollior fiat, & tardigradi ſanguinis copia infra coſtarum munimentum extendatur, tanto facilius diſrumpitur, & tanto plus ſanguinis, citiuſque effundit, eoque celeriorem affert interitum. Imo in Comite quodam (1) cum tumidus, & quaſi *pultaceus* eſſet factus; per ſe ruptum, & repentinæ mortis cauſam fuiſſe, conſtat.

Sed in renibus quanto ſtructura compactior, tanto juſtior admirandi cauſa eſt, cum in citata Laubii Obſervatione legimus, ob externam ex caſu ab alto compreſſionem non modo *lienem ad rupturam uſque contuſum*, ſed etiam *in dorſo renis ſiniſtri foramen, duorum digitorum capax*, fuiſſe deprehenſum, aut apud Mauchartum (2), *baculi teretis, non acuti, validiſſimam ac perniciſſimam impulſionem ad abdomen, citra ullam continui ſolutionem, ſed tamen ex oppoſito crepantis hinc lethaliter medii renis* fuiſſe cauſam. Et quoniam in ſermonem incidi de viſceribus urinæ inſervientibus; fac perlegas Theod. Zuingeri (3) Obſervationem accurate ſigna, & anatomen exhibentem Juvenis qui noctu ad arboris prominentem ramum forte hypogaſtrium allidens, nullum quidem exterius læſionis indicium, at diſruptionem veſicæ retulit, urina tunc plenæ.

Verum ne quid aliis contingat viſceribus, prorſus omittamus; ſupra laudatus Heiſterus (4) præter illam quam ante indicavimus, duas protulit Obſervationes, alteram ventris viſcerum quæ graviter contuſa, & lacerata reperta ſunt a vehementioribus, quantumvis tenuioris, bacilli ictibus; alteram in qua jecur medium omnino diſruptum a vi extrinſecus illata deprendit, tametſi exterius nulla omnino conſpiceretur læſio. Diſrupti quoque jecinoris exemplum tibi indicabit Platnerus (5), alterumque Commercium Litterarium (6): unde (7), tertium inſuper habebis viri ab equo in regione hepatis graviter percuſſi, ut coſtæ imæ frangerentur, & viſceris illius pars gibba fiſſuris finderetur compluribus, non ita profundis, ut opinor, cum venter non ſanguine, ſed multa lympha cruenta repletus fuerit, æger vero non ante quartum interierit diem; ut ad memoriam revocet hiſtoriam illam Hippocratis (8): *Puer a mulo percuſſus ventrem, & hepar, mortuus eſt quarta die*; quanquam hic puer, ut vides, ad ventriculum quoque percuſſus fuit, & longe alia habuit ſymptomata, quæ omnia attendens gravis Interpres Valleſius (9), ob acutiſſimam viſcerum illorum inflammationem, non ob diſruptionem, ſanguiniſque effuſionem, puerum mortuum eſſe, cenſuit. Certe ſi magna ſanguinis fuiſſet effuſio, & ratio, & Lanzoni (10) Obſervatio oſtendunt, citiſſimam futuram fuiſſe mortem. Qui enim pugno ad jecur violenter percuſſus, *extravaſationem ſanguinis* in ventre habuit, & *rupturam vaſorum in hepate, is mox ab ictu in terram prolapſus, miſere expiravit*. Huc etiam ſeptennis pueri ſpectaret hiſtoria (11), quem ſupinum adeo prefferant equi currum trahentes, ut ex rupto a dextris, & lacerato jecinore ſanguis in totam ventris, exterius illæſi, caveam effuſus fuerit; niſi mortis quam ſtatim obierat, aliæ ſimul tum in thorace, tum in cervice deprehenſæ eſſent cauſæ. Sed ut propius denique ad Valſalvæ Obſervationem accedamus, quæ ab ictu rupta ſanguifera omenti vaſa, Ileumque inteſtinum propoſuit; eadem vaſa in fœmina, a milite percuſſa, & poſtquam totus venter ſanguine effuſo repletus erat, ſubito mortua, eadem, inquam, vaſa diſrupta indicarunt ſanguinei grumuli inter omenti folia concluſi, quemadmodum in Commentariis leges Petropolitanis, paulo ante laudatis (12), ubi quidem *in rariſſima hacce læſione illud forte in conſiderationem trahendum eſſe* dicitur, *quod præter naturæ inſtitutum, omentum fundo uteri con-*

[1] Act.N.C.Tom.5.Obſ.125. [2] Diſſert.de Mydriaſi §.32. [3] Eph.N.C.Cent.7.Obſ.30.
[4] not. cit. [5] not. cit. [6] A. 1738. Hebd. 32. n. 1. ad Part. 5.
[7] A. 1734. Hebd. 35. n. 3. [8] Epid. l. 5. n. 17. [9] Comment. in hanc hiſt. quæ ipſi 38.
[10] Act.N.C.Tom.2.Obſ.6. [11] Commerc.Litter.A.1740.Hebd.52.n.3. [12] Tom.cit. Ibid.

connatum eſſet; id tamen Valſalvæ Obſervatio minime neceſſarium eſſe, oſtendit. Quod vero ad inteſtinum attinet equi calce perruptum, conferre cum hac poteris Obſervationem Krameri (1) in rhedario ab eadem cauſa, ſed neque eodem tempore, neque ab eadem tantum interna læſione mortuo; niſi forte Ilei inteſtini ruptionem tribuendam potius gangrænæ inteſtinorum, ſuſpiceris, quemadmodum cum Helwichio (2) tribuendus ille certe eſt Coli, & Ilei Sphacelo jam affectorum, hiatus in adoleſcente animadverſus diebus non ita paucis extincto, poſtquam herus ventrem baculo graviter percuſſerat. Sed vel ſine his, habes in Sepulchreto (3) non modo inteſtinum Jejunum a violentiſſimis pedum inſultibus in lumbos, dorſumque proſtrati hominis diſruptum, ſed & Ileum, & Colon ob vehementiſſimam abdominis ad arboris truncum alliſionem in altero (4), quamvis integro in utroque abdomine, non uno loco perforata. Noli autem mirari, quod mulieris, aliis a me Litteris (5) tibi deſcriptæ, cum fuiſſet baculo abdomen percuſſum, & ſymptomatibus inſecutis graviſſimis, ipſa de hujus dolore tantummodo quereretur, nihil tamen læſum; nedum ruptum, in ejus ventre deprehenſum fuerit. Neque enim omnes ictus eadem vehementia infliguntur, neque omnibus inteſtina æque diſruptioni opportuna ſunt tum a natura, quemadmodum cervos Ariſtoteles quidem ſcripſit (6) *inteſtinum tam tenue, imbecillequ habere, ut etiamſi leviter percuſſeris, poſſit rumpi, cute adhuc integra*; tum a repletione. Et certe utrique eorum quorum modo hiſtorias ex Sepulchreto indicavimus, ſumme tunc repleta, & diſtenta præter ſolitum fuiſſe inteſtina a nimio potu, ex earum, & Scholii inſuper ad primam additi lectione cognoſces. Tu igitur ſiquando præter ictuum abdominis vehementiam, inteſtinorum a quacunque cauſa diſtentionem fuiſſe tunc, ſcias, graviſſima autem, & peculiaria accedant ſymptomata; quid intus fieri potuerit, etiamſi nullam in cute læſionem videas, ſuſpicaberis, &, ſi nihil aliud poteris, at certe ſuſpicionem tuam iis quorum intererit caute indicabis. Imo etſi neque illa diſtentio fuerit, neque ſtatim adſint illa ſymptomata, noli ſine omni timore eſſe, ne quidpiam forte latentis mali ſenſim creſcat, ejuſque indicia de improviſo univerſa erumpant. Sapienter Plancus ad M. Tullium (7): *non poſſum non exhorreſcere, ſi quid intra cutem ſubeſt vulneris, quod prius nocere poteſt, quam ſciri, curarique poſſit*. Legeſis Obſervationem Loſpichleri (8); & vera a me dici, intelliges. Viro enim qui ante annos plurimos cum equo corruens, vehementem paſſus erat *ephippii in ſtomachum compreſſionem*, eamque neglexerat, quid tandem lethalis morbi circa ventriculi fundum obortum ſit, videbis. Ab ejuſmodi autem ictibus etiam in aliis viſceribus ſcirrhos naſci, neque ita raro, ſcite monuit Platnerus (9), mala, ut noſti, quæ ſenſim oriuntur, & creſcunt, quanquam ab initio ipſo nonnunquam accidit, ut indicia acceptæ læſionis ſe prodant, nec ad finem uſque, lente quantumvis, pergere deſinant, ut Juveni contigit quem Ill. deſcripſit Hallerus (10), ab ebriis compotoribus *calce ad abdomen percuſſo*.

16. PUERO novenni, ſub currum cadenti, rota ſuper ventrem acta, mortem in hunc modum attulit. Dolor quidem ventris non magnus erat; ſed pulſus vix percipiebatur, extrema valde frigebant, æger vix unquam quieſcebat, alterno fere motu ex uno ſe in alterum latus convertens. Denique hora una, aut altera ab rotæ preſſione exacta, convulſivis ingruentibus motibus, intra horæ quadrantem deceſſit. ABDOMINE, quod valde tenſum erat, diſſecto, effuſus in ventrem fluidus ſanguis, & inteſtina aere turgentia conſpiciuntur. Jecinoris pars dextera qua coſtas ſpectat, ad trium unciarum Bononienſium tractum alte erat lacerata.

In

(1) Commerc. cit. A. 1740. Hebd. 26. n. 2. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10 Obſ. 120.
(3) in Addit. ad hanc S. Obſ. 25. (4) l. 3. S. 14. Obſ. 47. (5) Epiſt. 49. n. 6.
(6) Hiſt. Animal. l. 6. c. 29. in fin. (7) inter Epiſt. ad Familiar. l. 6. Epiſt. 18.
(8) Eph. N. C. Cent. 1. & 2. Obſ. 151. (9) Inſtit. cit. §. 718, (10) Opuſc. Pathol. Obſ. 25.

In Thorace pulmones ab omni undique nexu liberi, ſanique inventi ſunt, niſi quod a tergo erant leviter inflammati. Ventriculi cordis fluidum, ſpumoſumque ſanguinem continebant.

17. Duas, Sepulchretum verſans, Obſervationes reperies, quarum altera (1) vacuæ quadrigæ, altera autem (2) rhedæ bene onuſtæ traductas rotas ſuper ventrem proponit. Et eſt quidem pondus varium prementis corporis attendendum; at ſimul varia preſſi hominis, ſive ætatem ſpectes, ſive compreſſam ventris ſedem, reſiſtentia: Erat illorum qui ibi deſcribuntur, primus annos natus circiter triginta, alter aliquanto plures. Primi hypogaſtrium paulo ſupra pubem, alterius hypochondrium dexterum preſſum fuerat. Illius intra horas mortui triginta ſex, nec ſine motibus convulſivis, ſub integra cute, cæteriſque abdominis integumentis perforatum inventum eſt Ileum inteſtinum, idque eo facilius, quod, ut in ebrio, fuerit diſtentum. Alterius vero qui diutius vitam traxit, ſub integris coſtis ſpuriis integrum jecur deprehenderunt, & nihil eorum quæ in cavea ventris ſunt, ruptum; ſed magnum tantummodo abſceſſum inter Abdominis muſculos, & peritonæum. Novennis autem erat puer in quo laceratum jecur Valſalva invenit, & pueri quoque tres illi erant, quorum ſupra (3) ex Cl. Heiſtero mentionem facientes, viſcus aliquod, & in tertio jecur ipſum medium omnino diſruptum a vi extrinſecus abdomini illata, cute quantumvis integra, fuiſſe, diximus. Et puer adhuc erat qui ebrius e plauſtro delapſus, axique, & rota poſteriore currus everſi, & tranſeuntis graviter preſſus, & decima poſt hora mortuus, præter inteſtina hic illic valde contuſa, & livida, pylorum, hepar, venam Portarum, & renem dexterum, lienemque præterea habuit per medium prorſus rupta, mirante Preuſſio (4), qui fieri potuiſſet, ut poſt tot, tantaſque læſiones, & immanem mox ſanguinis, quo ventrem plenum invenit, effuſionem, tot horas viveret, tum illud etiam, nuſquam cutem, ne in abdomine quidem, fuiſſe ruptam, niſi hanc quippe mollem, & quæ facile extendi poſſit, & mollia ſubjecta viſcera habentem, forte dicamus, cedere ita potuiſſe, ut illæſa permaneret; viſcera autem illa in poſteriorem ventris parietem qua maxima ex parte eſt oſſeus, & ad firmiſſimum ſubjectum ſolum violentius adacta, & compulſa, cum cedere propterea non poſſent, neceſſario eſſe fiſſa. Et videtur ſane corporis integumentis naturalibus illud interdum accidere quod veſtibus, ab ictu nonnunquam illæſis, cum ſubjectum ipſis corpus ſauciatur. Sic a ſpectatæ fidei Collega audivi, mulieris uterum gerentis abdomen cum a bove cornu impetitum eſſet, quamvis veſtimentis nec perforatis, nec ruptis, ita fuiſſe diſciſſum, ut conſpici poſſet uterus, ibique hernia poſt curationem, ſedulo ab ſe adhibitam, remaneret. Ipſe autem in altero Collega noſtro, Cœnobii hujus celeberrimi S. Juſtinæ Abbate, dum viveret, meritiſſimo, vulnus vidi ſuper poſteriore ſiniſtri oſſis ſincipitis parte recens ad cicatricem perductum, quod ante quindecim illos dies caſu inflictum fuerat ab decidente angulato bilibri lapide, neque pileum, neque cucullum, neque intimum ex laneo panno pileolum, quibus omnibus opertum erat caput, ſcindente, aut perforante, naturalia autem, iis ſubjecta, integumenta ſic vulnerante, ut multus continuo ſanguis efflueret. Atque hæc de ictibus, aut compreſſionibus ventris ſcripta ſunt. Quarum alterutris, an utriſque, an etiam concuſſioni vehementiſſimæ tribuendum ſit quod in proxima refertur hiſtoria, ipſe exiſtimabis. Eam Valſalva & narravit mihi, & in Schedis reliquit.

18. STRUCTOR annorum circiter ſex & triginta, ex alto ædificio in fimum cadens, ſtupidus remanet. Nulla exterior læſio apparet. Abdomen paulo poſt tumet, ac tenditur. Pulſus adeo eſt exiguus, ut vix percipiatur. Intra duodecimam horam interit. VENTRE aperto, cauſa unde tumeret, inventa eſt, ſanguis effuſus. In nonnullis ejus caveæ membranis ſugil-

latio

(1) Additam. ad hanc S. Obſ. 27. cum Schol.
(4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 228.

(2) l. 3. S. 17. Obſ. 29. (3) n. 15.

latio animadvertebatur. Quo tamen ex rupto vaſe effluxiſſet ſanguis, difficile erat deprehendere. Verum conjicere licebat ex ramo venæ Cavæ propterea quod hæc omnino erat inanita.

19. Et ſane in altero qui lapſus ex alto fuerat, ſanguinem multum in ventris caveam ex fracta vena Cava effuſum Jacobus Sylvius, ut in Sepulchreto quoque (1) habes, olim conſpexit. Quid vero in Virginis ventre, quæ ab alto ceciderat, Valſalva invenerit, alias (2) a me tibi ſcriptum eſt. Nunc quæ ad lumbos, eamque viciniam vulnera, ictuſve deſcripta reliquerit, videamus.

20. VIR anno proximus quadrageſimo, duobus *ſclopeti* globis ad hunc modum tranſverberatur. Ingreſſi ſunt globi ad latus dexterum ſecundæ, & tertiæ lumborum vertebræ, uno dumtaxat ſibi aperto foramine: exierunt duplicato foramine, majori uno, minori altero, ex abdominis medio, duobus circiter tranſverſis digitis ſupra umbilicum. Vulneratus ad locum non longe diſſitum ſe confert, ubi a Chirurgo remedia adhibentur. Hinc de vehementi dolore queritur: erecta cervice, nec ſine anhelitu, ſpirare cogitur: non ſemel vomit: lotium, ſed incaſſum, reddere conatur: pulſus fit ſenſim parvus, & debilis: tandem loquens adhuc, & ſana mente, cum aerem hianti ore aliquoties attraxiſſet; qui certus vicinæ mortis eſt prodromus; nona ab accepto vulnere hora decedit. CADAVERIS univerſum dorſum aliquot poſt mortem horis livere incipit. Poſtridie mane non modo livor creverat; ſed inſuper totum caput deforme factum erat, oculuſque dexter valde intumuerat. Vulneris labra ad putredinem utraque ex parte inclinabant. In Ventre ſtagnabat effuſus ſanguis. Ileum inteſtinum tribus in locis omnino erat laceratum; Colon autem ubi ventriculo ſubjicitur, dimidia ex parte ſuæ latitudinis vulneratum, omnia inteſtina rubebant. Cum vulnus paulo infra Emulgentem venam dexteram ventris cavum ſubiret prope ſedem ureteris; dubitatum eſt, hunc fuiſſe laceratum. Sed cum intolerandus fœtor properare cogeret; res ſatis non potuit explorari. Dubitatum quoque eſt, *ſclopleti* globos veneno infectos fuiſſe.

21. Hic quæri inter cætera a te poſſet, quomodo cum duo eſſent globi, tribus locis Ileum inteſtinum laceraſſent? niſi animadverteres, gyros hujus inteſtini eſſe ejuſmodi, ut parte ejus aliqua parti alteri antepoſita, inteſtinum bis occurrerit in via quam globorum alter tenuit.

22. VIR annorum quadraginta, plumbeis fragmentis inæqualibus, *ſclopeto* emiſſis in eo corporis poſitu ſauciatus eſt, ut ad natem ſiniſtram, qua fragmenta illa ingreſſa erant, tria eſſent foramina, ad lumbarem autem regionem, qua prope infimam coſtam egreſſa fuerant, duo foramina conſpicerentur. Circa quinctum diem urina ſupprimitur: nec ſemel æger queritur de ſpaſmodico ad ſupremum marginem oſſis illium dolore adeo ut ex improviſo totum corpus concutiatur: præ dolore externum Chirurgi medentis tactum ferre vix poteſt. Augetur dolor in dies, ut vehementior, & continua fiat convulſio, præſertim circa guttur, & os. Mens tamen eſt ſana. Tandem die obit decimo tertio. VULNERE per diſſectionem perluſtrato, nullum plumbeum fragmentum ad interiora perveniſſe, fit manifeſtum. Unum tamen, diverſo ab aliis, itinere, comminutum iverat ſupremum marginem oſſis ilium, qua muſculorum tendines annexi ſunt. Cæterum in Ventre læſio nulla, ſi quandam excipias quaſi ſugillationem inteſtinorum, & omenti præſertim. Cerebrum vero ſanum omnino fuit: ut ne ſeri quidem ullum veſtigium oſtenderit.

23. Hic, opinor, vir ille alter fuit quem ſupra (3) viſum eſſe a Valſalva, adnotavi, ex comminutione mortuum marginis oſſis ilium, cum ex ea abſumptum alterum propoſuiſſem vulnere ejuſdem generis, ſed fruſtulis plumbeis non ſic a tergo jaculatis. Propius ad eam quam modo exſcripſi, Harderi accedit Obſervatio, quæ utinam diſſectionem haberet adjunctam. Extat in Sepulchreto (4), exhibetque homi-

(1) Sect. hac 3. Obſ. 28. §. 6. (2) Epiſt. 40. n. 9. (3) n. 5.
(4) in Additam. ad S. hanc 3. Obſ. 32.

minem *ſclopeti* globulo *pone nates* ictum, ſuperiora verſus inter muſculos & tendines qui ad dorſum pertinent, progrediente: quo ex vulnere ortam denique ſtranguriam primum videbis, mox convulſionem ad guttur, & os, quæ deinde ad artus, & univerſum tandem corpus propagata, ægrum ſuſtulit.

24. Poſt vulnera ictus ſequuntur, lumbis, & interjecta his Spina excepti. Quibus de ictibus has duas accipe Valſalvæ Obſervationes.

25. VIR quinquaginta annos natus, dum pronus forte ambulat, ligno ex alto cadente graviſſime percutitur ad tres inferiores lumborum vertebras. Semianimis concidit: & in S. Mariæ de Vita Noſocomium illatus, quarta ab ictu hora interit. LUMBI, & ſpeciatim muſculorum Longiſſimi dorſi, & Sacrolumbi communia principia a contuſione ſanguine coagulato infarta reperiuntur. Intra ictas vertebras erat ſanguinis grumoſi non multum; incluſa tamen Medulla omnino illæſa videbatur. Illæſa quoque omnia viſcera. In arteriis dumtaxat; quæ in denatis alioquin ſolent parum ſanguinis continere; tantum hujus, & coagulati quidem inventum eſt, ut eo prorſus repletæ eſſent, præſertim ad præcordia, ubi is multo magis concreverat.

26. VIR alter, annum jam agens quadrageſimum ſextum, cadente ligno a tergo percutitur. Inde in cruribus movendi facultas omnino perit, ſentiendi remanet. Alvi recrementa præter voluntatem, lotium catheteris dumtaxat ope redditur, quod ſub morbi finem, naturali exuto colore, aquam referebat in qua caro recens lota eſt. In percuſſa lumborum parte vix dolor percipiebatur. Ita paulatim deficientem mors ſuſtulit die decimo quarto.

CADAVERIS externa membra laxa erant, & facile mobilia. Ventre aperto, inteſtina plurimis in locis non levi infecta nigredine reperta ſunt, qua læſas partes ſpectabant. Namque eadem nigredo per totam iliacam, & lumbarem regionem extendebatur, ut ſanguis in earum partium interſtitiis concretus quodammodo appareret. Lien quoque dimidia ex parte præter modum livebat. Denique, ut morbi ſigna præmoſtraverant, fracta vertebra lumbaris inventa eſt, nonnullis oſſeis fragmentis ex ea conſpicuis. In Thorace pulmones maculis quibuſdam nigris diſtincti, a tergo autem, ſiniſter præſertim in parte inferiore, nonnihil inflammati. Uterque cordis ventriculus polypoſam habuit concretionem; ſed dexter majorem: hæc Pulmonarem ſubibat arteriam. Cæterum ſanguis in omni fere parte fluidus fuit.

27. Has duas hiſtorias ſi conferas inter ſe; facile miraberis, illum cujus vertebræ fuiſſe fractæ non dicuntur, intra horas quatuor; hunc vero cujus una certe vertebra fracta dicitur, non niſi decimo quarto die eſſe mortuum. An quia vertebra hæc non modo una fuit; ſed fortaſſe omnium infima; illæ vero tres erant? At illæ quoque tres erant inferiores: corpus autem ipſum medullæ Spinalis ad tertiam lumborum vertebram ſcis profecto non pervenire; non videtur autem a paulo pluribus concuſſis Equinæ, ut vocitant, Caudæ nervis, quorum certe nullus ſuperioribus proſpicit partibus, tantum diſcrimen repetendum. Idemque dicam, ſi diſcrimen forte inde repetas quod intra vertebras illas tres aliquid erat effuſi ſanguinis, cujus nulla intra hanc unam fit mentio. Equidem eorum quæ læſas vertebras, Spinalemque ipſam medullam conſequuntur, diſcrimina ſæpe video non faciles habere explicatus. Mitto quas in Sepulchreto habes, Rumleri (1), & Fontani (2) in caſu ab alto Obſervationes. Nam etſi illa ſimilia, imo graviora profert quam ſecunda Valſalvæ, ſymptomata, mortemque die ſeptimo; non conſtat tamen, quæ, & quot vertebræ, & quatenus læſæ fuerint: Fontani autem Obſervatio cum vertebras quinque dorſi luxatas proponat, nec ſolum ſymptomata ejuſmodi non commemoret, ſed vitam ad longum tempus productam indicet; dubitationibus eorum obnoxia eſt qui vertebrarum luxationes, ut alias

(1) Sect. hac. 3. Obſ. 29. §. 7. (2) Ibid. Obſ. 28. §. 1.

alias (1) indicabimus, non agnoſcunt. Meeckrenii igitur hiſtoriam ibidem (2) relege in qua *ſclopeti* globus inter duas lumborum vertebras perveniens, his vertebris fractis, & Spinalem medullam premendo nec ea quæ diximus, ſymptomata, nec mortem attulit, niſi poſt hebdomadam duodecimam, imo, ut apud Auctorem eſt, decimam quartam. Et ne forte dicas cum Hornio (3), globum ad extimum adhæſiſſe integumentum Spinalis medullæ, ut ipſam premere non potuerit; huc adde Bohnii (4) Obſervationem, qui globulo perforatam in Centurione non ſolum vidit lumborum Spinam, ſed & *ſimul funis medullaris medietatem ſiniſtram, ita tamen ut nec dextra omnino intacta maneret*, gravibus quidem conſecutis ſymptomatibus, at vita nihilominus ad octavum, an nonum diem producta. Verum ne poſtea forte dicas, inter ſecundam & tertiam (& multo minus, ut in Meeckrenii hiſtoria, tertiam inter & quartam) lumborum vertebram ſubeuntem globulum, non ipſum Medullæ corpus, ſed Equinam dumtaxat Caudam vulnerare potuiſſe; utraque hac hiſtoria ſepoſita; lege potius, quæ alibi in Sepulchreto (5) extat, Plateri Obſervationem. Hac Virgo proponitur, cui intra vertebram dorſi octavam, aut nonam *ſclopeti* globus Spinalem medullam diſruperat, & movendi, ſentiendique facultatem a medio deorſum ſtatim ademerat, ad vigeſimum tamen uſque diem vita protracta. Quin perpende in Reg. Sc. Academiæ Pariſienſis Hiſtoria (6) quid Cuvillierſius de milite referat, cujus duodecimam dorſi vertebram, incluſumque ipſum Medullæ corpus enſis mucro, duos pollices longus, non modo trajecerat, ſed ibidem ſemper hæſerat, cum tamen dolores quidem acerbos, ſed nullam uſquam reſolutionem quoad vixit; vixit autem ad menſes; attulerit. Cum his nunc confer quam in Sepulchreto (7) habes, Marcelli Lucii Obſervationem. Hominem leges intra horas circiter triginta mortuum, cui *ſcopleti* globus a dextra parte, quatuor digitis ſub regione renum ingre ſus, tranſibat per medium Spinalis medu læ, per ſiniſtram partem egrediens. Ce te hic globus non Medullæ corpus, ſe Equinam Caudam trajecerat. Qua igitu ratione tanto citius quam in illis, quibu ipſum Medullæ corpus trajectum fuerat mortem attulit, eandemque tamen mult tardiorem quam primo illi Valſalvæ Vi ro, in quo illa ipſa Cauda non ſolum no trajecta erat, ſed illæſa omnino videba tur? Nimirum difficile, ut dixi, hæc poſ ſunt diſcrimina explicari. Si tamen con jecturis, non undique fortaſſe improban dis, eſt locus; duæ videri poſſunt fuiſſe cauſæ, cur eum Valſalvæ Virum tam ci ta mors abripuerit. Ut enim pronus incedebat cum ruens ab alto lignum tres eas vertebras percuſſit; tanto has vehementius concuſſas crediderim, quanto ictum minus ex obliquo excepere, propterea que diſruptis ſanguiferis vaſis plus ſanguinis fortaſſe, quam ibi apparuit, effluxiſſe, inde videlicet in concidente ac ſupino homine mox in cæteras vertebras dilapſum ad Medullæ corpus, non aliter propemodum atque a Verneyo (8) fieri creditum eſt in quibuſdam quaſi apoplexiæ generibus poſtquam in horum aliquo profluere ſanguinem vidit non e cranio, ſed ex vertebrarum tubo. Compreſſa enim *ea parte, unde nervi oriuntur plurimi, qui nervi Intercoſtalis ramis præbent originem, partium interiorum motum ceſſaſſe*, exiſtimavit. Ceſſaſſe autem in noſtro caſu tanto facilius, putaverim, quanto magis ſanguis (quæ altera meæ conjecturæ cauſa eſt) promoventibus ipſum organis reſiſtebat ea craſſitie, ſive ea æquo minori fluiditate ob quam adeo concretus in arteriis, multoque etiam magis circa præcordia repertus eſt.

28. Ad Artuum tandem Ictus attinet Valſalvæ inſequens Obſervatio: quæ ſimul quanti ſint faciendæ extremorum læſiones oſtendit, ſimul a faucium convulſione inſtantes toto corpore lethales convulſiones ſæpe in vulneribus indicari, confirmat.

29. VI.

(1) Epiſt. 56. n. 35. (2) in Additam. Obſ. 4. cum Schol. (3) in Schol. modo cit. (4) De Renunc. Vuln. S. 1. prope fin. (5) l. 1. S. 15. Obſ. 26. (6) ad A. 1743. in Obſ. Anat. 11. (7) Sect. hac 3. Obſ. 26. §. 2. (8) apud du Hamel Hiſt. R. Sc. Acad. l. 3. 8. 5. c. 2. n. 1.

29. VIRO annorum triginta quinque prægrandi lapide extremum percuſſum eſt pedis ſiniſtri. Pars contuſa, niſi tangeretur, non dolebat. E medio autem præcipue digiti pollicis, ubi tangendo vehemens dolor excitabatur, nullam purulentam emittebat materiam, nec ullo pacto, laceratas tendinum fibras ſeparabat. Homo in omnibus ſe bene habebat, idque fatebatur, & ſua munia alacriter obibat. Verum ſexto die ex improviſo tenſivis doloribus, diraque ad fauces convulſione prehenditur. Sequitur poſtea ingens toto corpore convulſivus motus, & hunc mors octavo die. CAPITE diſſecto, nihil præter naturam deprehenditur; ſi paululum ſeroſæ materiæ excipias ſtagnantis in cerebri ventriculis.

30. Nunc aliquot noſtras Vulnerum, aut Ictuum earundem quæ hactenus dictæ ſunt, Partium Obſervationes, eodem ſervato ordine, ſubjiciamus.

31. VIR ab inflicto in hypogaſtrium vulnere ad latus dexterum Lineæ Albæ, vomitionibus conflictatus, humilibus, infirmiſque pulſibus, nec ſine quibuſdam convulſivis motibus, nulla tamen animi defectione, obiit intra diem tertium in hoc Noſocomio ante extremum Novembrem A. 1742. ABDOMINE, quod tumidum non erat, diducto, ſanguinem effuſum concretum, Ileum autem inteſtinum qua vulneri reſpondebat, tranſverberatum offendimus.

32. Etſi in judicio de vulnerum, inteſtinis vel Tenuibus inflictorum, lethalitate cautus prudenſque Medicus negligere illa non debeat quæ docte, & ſapienter ſuper argumento hoc ſcripſit Abrahamus Vaterus (1); tamen nimis verum eſſe plerumque experimur quod poſt Hippocratem (2) tradidit Celſus (3), *ſervari non poſſe cui aut jejunum, aut tenuius inteſtinum vulneratum ſit*. Huc Fabricius noſter ab Aquapendente (4) hæc addidit: *ſic vulneratos obſervavi habere pulſus admodum exiles, & frequentiſſimos, morique primo aut altero die; unde ſi tales videritis pulſus, ſemper dubitate de tenuibus inteſtinis vulneratis*. Quantum mihi in quodam obſervare contigit, cui vulnus in umbilicali regione impoſitum ſua ipſum ſede Jejunum inteſtinum ſauciatum eſſe, indicabat; verum de pulſibus, & verum item de mortis die Fabricius ſcripſit: quanquam cum ſecare non licuerit; tribuendumne id eſſet inteſtini illius dumtaxat, an meſenterii quoque, & vaſorum vulneri, unde ſanguis effluxiſſet, pro certo ſcire non potui. Nempe diſſectionibus ſtandum eſt. Hæ autem ut quæ ſauciata inteſtina fuerint, pro certo oſtendunt, ſic faciunt, ut alium in aliis, neque ita raro, vitæ inde terminum fuiſſe, nimirum pro varia corporum diſpoſitione, variiſque adjunctis, intelligamus. Si in hac III. Sepulchreti Sectione Obſervationem perlegeris XXV. exempla huc ſpectantia pleraque complectentem; videbis, Ilei inteſtini vulnera modo intra horas duodeviginti (5), modo intra dies tres (6), modo intra quatuor (7) mortem attuliſſe; Coli vero alias intra dies totidem (8), alias intra horas quatuor (9); imo cuidam inteſtina tum Craſſa, tum Tenuia multis vulneribus confoſſa, vitam abſtuliſſe die quincto (10). Huc adde ex Hoyero (11) Duodeni inteſtini vulnus die quarto; ex Bohnio (12) Jejuni paucis poſt horis; ex eodem (13), ex Uſenbenzio (14), ex Hallero (15) Ilei octavo die, quarto die, primo die fuiſſe lethale. Mihi vero ex ejuſdem inteſtini vulnere haud illud ac in propoſito Viro tempus mortis jam antea contigerat adnotare, ut ex proxima cognoſces hiſtoria.

33. VIR alter mortuus ibidem erat convulſus tertio die ex quo vulnus circa imam Epicolicam regionem dexteram cultro acceperat paulo ante finem Decembris A. 1726. CADAVERIS hujus quaſdam partes, & nominatim renes, quorum alter binis inſtructus erat ureteribus, toto itinere, ipſoque intra veſicam fine diviſis, cum diligentius examinarem; quæ ad vul-

[1] Diſp. inſcr. Vulnerum in Inteſt. Lethalitas. [2] S. 6. Aph. 18. [3] De Medic. l. 5. c. 26. S. 2. [4] Pentateuch. l. 2. c. 34. in fin. [5] §. 9. [6] §. 15. [7] §. 14. [8] §. 13. [9] §. 6. [10] §. 12. [11] Act. N.C. Tom. 3. Obſ. 18. [12] De Renunc. Vuln. S. 2. c. 4. [13] Ibid. [14] Eph. N.C. Cent. 7. Obſ. 60. [15] Diſp. Anat. Collectar. Tom. 7. in fin.

nus attinebant, adnotare non neglexi. Meſenterium haud procul a fine Ilei inteſtini pertuſum fuerat, nullo quidem læſo ejuſmodi vaſe unde ſanguinis copia effundi potuiſſet; ut neque effuſa erat; peculiari attentione digna. Sed & illud inteſtinum ſauciatum erat.

34. Hoc inteſtini vulnus obſtitit quo minus eo in viro, in quo ſanguinis effuſio me dubium facere non poterat, Obſervationes confirmarem Friderici Ruyſchii. Qui poſtquam in Theſauris Anatomicis (1) admonuerat, *per meſenterium nervos viſibiles exiſtere ſatis numeroſos, quibus læſis graviora producuntur ſymptomata, doloreſque immanes*, aſſeveravit in Adverſariis (2), ſæpenumero ſe vidiſſe homines poſt aſſiduos intolerabiles ventris cruciatus intra duos treſve dies mortuos, quorum nullam præter ipſum meſenterium alicujus momenti partem vulnere læſam, re accuratiſſime examinata, potuit invenire; tametſi meſenterii vulnera lethalia non pronunciaverint Auctores qui ſuper his ad id tempus ſcripſerant. Propius aliquanto ad Ruyſchii Obſervationes accedit quæ ab ſpectatæ fidei Chirurgo ſub initium A. 1724. paucis poſtquam ipſe habuerat, diebus ad hunc modum narrata eſt.

35. ALIENIGENÆ Viro, jam diu hic moranti, proindeque omnibus noto, vulnus inflictum fuerat acuto, ancipiti, & tenui ferro, oblique a ſiniſtris abdomen ſub ipſis coſtis perforante. Anguſtia, & obliquitas vulneris erant ejuſmodi, ut non modo ex vulnere nihil exire; ſed ne ſpecillum quidem ulla ejus Chirurgi, aut Maſierii ipſius diligentia admitti ſinerent. in ventris cavum; quo tamen ferrum perveniſſe, hæc indicabant. Ab accepto vulnere ad quinctum uſque diem, quo pulſibus deficientibus obiit; ſemper ſi intervallum excipias horarum quinque, idque ſemel, vomitu rejecit aſſumpta, & bilem. Ventris doloribus torquebatur. Alvus, niſi clyſteribus ſoluta, nunquam reddidit quidquam. Sanguis autem etſi ter fuerat detractus, neque in his quæ poſt clyſteres, aut cum illis quæ per vomitum exibant, apparuerat unquam; noviſſime tamen ante mortem ex ore, at ſimul e naribus, prodiit. ABDOMINE diſſecto, ſub inteſtinis, aere turgidis, non multum ſanguinis effuſi conſpectum eſt, idque ad ventris inferiora. Vulnus autem Colon inteſtinum quatuor circiter infra lienem digitis inciderat quidem, ſed ſuperficie tenus. Inde vero, nullo alio læſo inteſtino, ad meſenterium pervenerat. Quod propterea non modo ſaucium, ſed & tumidum inventum eſt.

36. Etſi præter meſenterium, facies quoque exterior inteſtini hic erat ſaucia; facile tamen intelliges, hanc propius abfuiſſe ab Ruyſchii Obſervationibus, niſi quod paulo diutius vita producta eſt, ubi cum Boerhavio (3) animadverteris, *inteſtinorum* quoque *ſuperficiem exteriorem veriſſimum meſenterium eſſe*. Cæterum cum a ſauciato meſenterio mors accidit, neque hujus cauſam in majuſcula quæpiam illius inciſa vaſa, ut in Cive oppidano quem Bohnius (4) ſecuit, conferre licet; in compunctos ejus nervos cum Ruyſchio conferre poteris, majuſculos tamen & ipſos: ſi enim minimorum quoque compunctio lethalis eſſet; nulla, opinor, extaret felix, breviſque, & ſine gravibus ſymptomatibus tranſverberati ventris curatio, quam & nobis viſam antea (5) ſcripſimus, & alii, inter quos Waldiſchmiedius (6) viderunt. Sed nos enſe; Mauchartus (7) vero cum ventrem plumbeo globulo tranſverberatum conſpexiſſet, vulnerato quincta ferme poſt hora intereunte, mortis autem citæ adeo cauſam inquireret, deprehenderetque, globulum, fundo ventriculi transfixo, *hinc per meſenterium inter colon, & ileum, utroque illæſo, nec ruptis vaſis meſaraicis, tranſiiſſe*: *parum* autem eſſe, animadverteret, *quod ex contentis ventriculi in abdomen deſcenderat, & nulla uſquam* eſſe *gangrænæ vel incipientis indicia, aut ullam hæmorrhagiam lethalem*; potuiſſet a laceratis majuſculis me-

(1) I. Repoſ. 3. n. 13. not. 1. (2) Dec. 2. c. 4. (3) Prælect. ad Inſtit. §. 816.
(4) De Renunc. Vuln. S. 1. c. 4. (5) n. 7. (6) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 70.
(7) Earund. Cent. 5. Obſ. 33.

meſenterii nervis tam citi obitus cauſam repetere, niſi certior factus eſſet, *nullas convulſiones ante mortem, vomitus autem frequentes* fuiſſe: quanquam intimæ viſcerum convulſiones fortaſſe adſtantes latuerunt. Certe etſi vulnera fundo ventriculi inflicta intra breve tempus plerumque occidere, ſupra (1) a nobis, productis, indicatiſque præſertim Obſervationibus, confirmatum vidiſti, tam exiguo tamen ſpatio robuſtum, ac ſanum virum interemiſſe, neque Mauchartus, ut apparet, credidit, neque alios facillime credituros eſſe, arbitramur. Verum ad ea quæ ipſemet vidi, redeamus.

37. MOLITORI famulo unum ſupra viginti annos nato, ſano, robuſto, optimoque corporis habitu prædito, id accidit quod juvenibus audacibus, minacibuſque, qualis ipſe erat, ſæpius ſolet, ut lethale vulnus acciperet. Inflictum hoc fuerat lanionis cultro in Epicolicam regionem ſiniſtram. Ut tunc erat prima noctis vigilia, domum per ſe rediit. Mane in Noſocomium illatus, & a Medico, Chirurgoque curari cœptus eſt. Eo die levis febris fuit. Sed nocte proxima & vomuit, & ex convulſivis ſubſultibus ſemper tremuit. Sicque tremens poſtridie mane quadrageſima circiter hora ab accepto vulnere mortuus eſt. CADAVER proximo die qui fuit XI. Kal. Februarias A. 1738. multiſque inſequentibus, nobis ad Anatomen quam in Gymnaſio docere cœperamus, continuandam ex uſu fuit. Abdominis muſculi Obliqui, & Tranſverſus in ea quam indicavi, regione pertuſi erant vulnere duos ferme digitos admittente: interque illos aer ſubierat, ut initium jam eſſet factum quaſi emphyſematis. Is aer e vulnerato, ut mox dicetur, Colo inteſtino in cavum ventris egreſſus, hunc diſtenderat. Neque aer ſolum ex illo prodierat inteſtino, verum etiam recrementa; ut cum in ventre humor eſſet effuſus ad libras duas; pars hujus maxima ex recrementis eſſet, minima ex ſanguine; nullum enim inſigne vas læſum fuerat. Scilicet culter, abdomine, ut dicebam, transfixo, oblique ſurſum, introrſumque perrexerat, & primum quidem ejus quod memoravi, inteſtini reſpondentem partem ſic inciderat, ut ſimul anterior, & poſterior ejus facies, & quæ a latere vertebras ſpectat, diſciſſæ, aeri, & recrementis exitum in ventrem darent. Inde autem rene, & diaphragmatis appendice illæſis, Quadratum lumborum muſcurum transfixerat, ultraque hunc in commune illud Sacrolumbi, & Longiſſimi dorſi initium ſic penetraverat, ut de tendinibus ex hoc initio ad tranſverſos lumbarium vertebrarum proceſſus oblique aſcendentibus unus haud omnino, ſed, quod multo pejus haberi noſti, ex parte dumtaxat eſſet inciſus. Hinc igitur cauſam plerique fortaſſe præcipuam deduxiſſent quare convulſivis ſubſultibus confectus eſſet, præſertim cum ſauciatum inteſtinum ne ruberet quidem, aut leviter ad eam ipſam partem qua vulnus habebat. Ventriculi fundus, ab interiore facie inſpectus, tenuia vaſcula hic illic ad aliquod ſpatium oſtendebat ſanguine diſtenta. Cæterum jecur magnum erat, & in tranſverſum prælongum, ut in totum propemodum hypochondrium ſiniſtrum ſe extenderet. Lien quoque longior, & æquo major; ejus tamen arteria non tenuior modo pro ea præſertim viſceris magnitudine, ſed & minimum tortuoſa. Nam minus tenuitatem miratus ſum, cum arteriæ Magnæ truncum ibi animadverterem, ut in thorace quoque, anguſtiorem proportione non ad corpus tantummodo, verum etiam ad venam ipſam Cavam, cujus in ſepto Tranſverſo foramen erat omnium maximum quæ viderė meminiſſem. Thorace aperto, pulmones undique, id quod minus frequens in adultis hominibus eſſe, non ignoras; ſolutos quidem conſpexi; ſed Bronchialibus glandulis inſtructos juſto majoribus, ut una compreſſam nucem mediocrem ferme æquaret. In pericardio aqua erat flaveſcens, nec pauciſſima. Cor potius magnum, in eoque ſanguis, ut alibi, niger; ibi vero etiam ex parte aliqua grumoſus. Magna arteria ultra curvaturam ſulcos quaſi quoſdam interiore facie oſtendit ſecundum longitudinem ductos.

Cæ-

(1) n. 9.

Cætera quæ in hoc cadavere adnotavi, huc non attinent.

38. Etſi de Ventriculi, & Inteſtinorum, & plerorumque aliorum viſcerum quæ in ventre ſunt, Vulneribus plura ex Valſalva, & nobis, & aliis Obſervatoribus hac Epiſtola accepiſti; tamen alias ex his ultimis indicabimus hiſtorias, quas Sepulchreto, ſi velis, inſeras. Itaque ad Craſſorum inteſtinorum vulnera, Coli videlicet, ac Recti, Obſervationes ſpectant Harderi (1), & Bautzmanni (2). In hac eſt ſimul quod ad Diaphragma, in illa quod ad chyli, ſi recte intelligo, Receptaculum, certe autem quod ad Renem convulneratum pertineat. Cujus de vulnere Epiſtola quoque ſuperiore (3) mentio facta eſt. Nunc Laubii (4) addetur Obſervatio, eo ſpectabilior, quod culter per medium lienem ad renem ſiniſtrum pervenerat. Lienis autem erit altera ex Bernero (5). Porro ad Jecoris vulnera, præter exempla illa quæ extremis ſuperioribus Litteris (6) indicata ſunt, alia Bohnius (7) dabit, ad has vel magis attinentia. Nullius autem ex ventris viſceribus profunda vulnera certius, aut citius quam hujus, ſunt lethalia propter vaſorum tum multiplicitatem, tum quo magis ad diaphragma acceditur, craſſitudinem. Quamobrem ſcite Homerus (8) de Eurypylo laceam jaculante, *pervaſit*, inquit, *hepar ſubter præcordia: ſtatim autem genua ſolvit*, & alibi (9) de Patroclo, *percuſſit ubi mentes fingunt circa prudens cor: cecidit autem*: quem ad locum ob verbum *fingunt* commentarii inſtar erit quod in libro habemus de Morbo Sacro (10). Et ne me hinc forte arbitreris ad Poetam præter Majorum conſuetudinem digredi; vide quæ ad illum de Ulyſſe, & Cyclope Homeri locum (11), *ubi mentes hepar habent*, Galenus (12) adnotaverit. *Vulneratam hanc venam*, Cavam nimirum, qua jecur, in cujus ſubſtantia defixa eſt, ad diaphragma alligat, *aut divulſam*, inquit, *acuta adeo ſequitur mors, ut cum Cyclopi, quanquam longe maximo, ſapientiſſimum Ulyſſem Poeta ſcriberet inſidiari, mortemque machinari, non in aliam corporis partem enſem impulſurum fuiſſe, finxerit, quam qua hepar phrenes continent. . . . adeo certe huic loco confidebat, ut ſi vulnere affectus eſſet, ne temporis quidem momentum vivere ipſi eſſet permiſſurus*. Sed & Riolanus (13) Galenum laudat, quod hoc Homeri teſtimonium protulerit: quanquam memoria lapſus, quod uterque facturum fuiſſe Ulyſſem, ajunt, reapſe feciſſe, dicit. A ſauciata autem fellis Veſicula num æque celer, ac repentinus obitus neceſſario ſit expectandus, ſatis a me II. Epiſtola Anatomica (14) oſtenſum eſt, cum omnia quæ ad id uſque tempus producta dicebantur, non modo a vulnere, ſed a quacunque cauſa illius ruptionis exempla perpendi. Unum dumtaxat, aut alterum ab illo tempore additum legiſſe memini, quorum alterum inſpicere poteris apud Ampliſſ. Swietenium (15). Veſiculæ quidem vulneri, biliſque in ventris cavum effuſioni quæ ſtatim, & quæ deinde ſucceſſerint non levia, videbis; attamen non ante diei ſeptimi initium mortem obtigiſſe. Hæc autem in altero exemplo quod protulit Cl. Tacconus (16), minime accidit; ſed mulier cui abſceſſus hepatis, cum peritonæo connatus, cyſtim ruperat, prorſus convaluit. Quin Bohnio (17) adſtipulari in eo video Cl. Kaltſchmidtium (18), quod ſine cyſtis bile vita poſſit diutius protrahi: imo cenſere, eam bilem, intra abdomen effuſam, præſentaneum per ſe non afferre periculum. Contra nulli dubitationi obnoxium eſt, ſi Veſica altera, id eſt urinaria, ita vulneretur, ut lotium intra ventris cavum ejiciatur; graviſſimas (ut etiam cum ſauciati ſunt ureteres) lethaleſque demum hinc eſſe noxas. Neque enim ſemper urina omnis per vulnus exit, ut

(1) Eph. N.C. Dec.3. A.4. & 10. Obſ.62. (2) Ibid. Obſ. 234. (3) n. 40.
(4) Eph. N.C. Cent.10. Obſ.8. (5) Act. N.C. Tom.2. Obſ.69. (6) n. 41.
(7) c.4. ſupra ad n.36. cit. (8) Iliad. l. 11. (9) Iliad. l. 16. (10) n. 18.
(11) Odyſſ. l.9. (12) De Uſu Part. l.4. c.14. (13) Anthropogr. l.1. c.2. (14) n. 96.
(15) Comm. in Boerh. Aph. §. 312. (16) De raris quibuſd. Hepat. &c. Obſerv.
(17) c. 4. cit. (18) Diſſert. de Vuln. Hepat. §. 48.

ut in Ruyſchii (1), Bohnii (2), Martini (3) Obſervationibus, donec incipiat per urethram excerni, per quam primo tempore nulla poterat. Sane interdum vulnus non ex adverſo, ſed a tergo veſicæ infligitur, ut in tertia quæ ab laudato Bohnio (4) producitur, hiſtoria, in qua pertuſum erat veſicæ latus, itemque ut in ea ancilla de qua Alex. Camerarius (5), trajecto per mediam uteri ſubſtantiam, indeque per veſicam pariter mediam plumbeo globulo.

Itaque ad Uterum tandem pervenimus, cujus ſauciati, præter hoc ipſum exemplum, alia reperies, in gravidis præſertim, in quibus certe quanto facilius vulneribus patet, tanto periculoſius vulneratur. Eſt inter Diſputationes Chirurgicas ab Hallero collectas CXXXI. in qua (6) nonnullas huc ſpectantes legere poteris Obſervationes. Quodcunque autem viſcus ſauciatum eſt, etſi indicia habeat ſua, illudque in primis quod ex Anatome ſuppetit, propriæ ſedis; cavendum eſt tamen, nequando ab hoc ipſo decipiamur, immemores varietatum quæ non raro occurrunt, velut in utero in alterum latus inclinato, aut in Colo præſertim inteſtino a tranſverſa illa ſede quam ſuperius habere ſolet, deorſum magis, minuſve inflexo, aut in Jecinore, de quo ſi non his ad te Epiſtolis, ut in I. Anatomicarum (7) quid aliter in aliis viderim, indicavi, ut in Adverſariis etiam II. (8) ubi & de ventriculo quid in quibuſdam ſuſpicari oporteat, non reticui. Sed ut viſcera ſingula eoſdem ſemper fines ſervarent; nonne ut altius exſpirationis tempore diaphragma eſt, humilius cum inſpiramus, ita jecur præſertim, & ventriculus illud ſequuntur, eoque magis deſcendunt, cum valentius inſpiramus, cum ſtamus, cum ab inedia ut inania ſunt viſcera jecur ſuffulcientia, ita huic fulcrum quaſi deeſt, ejus deſcenſui obſtans, ſicut alia ad te Epiſtola (9) ſcripſimus, de non unius tum Veterum, tum Recentiorum ſententia: quibus addas inſuper Cel. Viros Winslowium (10), & Swietenium (11), qui Cl. Garengeoti Obſervatione id confirmari, non dubitat, in Jecinore hominis, cum ita ſe haberet, inferius vulnerato. Hæc igitur omnia, aliaque ejuſmodi attendere oportet: tum ſiqua dubitatio eſt; cum frequentioris ſedis notitia, alia ex actione, & munere cujuſque viſceris, & ex eorum quæ continent, natura deprompta indicia ſunt conjungenda. Ad eundem modum ſanguifera vulnerata vaſa ſuo ſe produnt ſanguine, multo, ſi majora ſint, neque exitui e ventre quidquam obſtet, profuſo; plurimo, ſi maxima, ut puta ſi Aorta, aut vena Cava: quanquam citius vita deſinit, quam ſpatii ſatis detur ad digno-ſcendum. Majoris arteriæ, id eſt Splenicæ, diſciſſæ Obſervationem habes ex Helwichio (12); Aortæ vero, illæſis antepoſitis inteſtinis, præforatæ ad ipſam in Iliacas diviſionem ex Dillenio (13). Sauciatæ autem venæ Cavæ ex Hildano (14), & Paawio (15) legere exempla potes in Sepulchreto, huic autem ex Bohnio (16) exemplum addere venæ Iliacæ Internæ, ex quo ipſe intelliges, quid nonnunquam obſtare ad tempus ſanguini poſſit, non ex ventre ſolum, ut modo dicebam, ſed ex ipſa vulnerata vena effluxero. Nunc ut ad meas redeam Obſervationes ad Ventris Vulnera attinentes, cum earum ultima fuerit quam in juvene Molitoris famulo habui; jam quaſdam accipe quæ ad Ictus, & Compreſſiones ſpectant ejuſdem Ventris.

39. MOLITOR alter, ſed hic ſenex, in lapidem cadens, ipſum latus offenderat Epicolicæ regionis dexteræ. Quam ob cauſam, & quod tunc ſanguinem, quamvis paucum, tuſſiens expectorabat, in Noſocomium venerat. Quindecim amplius elapſis diebus, nulla interim ferme de re conqueſtus, & quaſi ob paupertatem, & infirmas etiamtum vires, ibi ſubſiſtens, in-ter-

(1) Cent. Obſ. Anat. Chir. 75. (2) c. 4. cit. (3) Commerc. Litt. A. 1731. Spec. 41. n. 3.
(4) c. 4. cit. (5) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 160. verſ. fin. (6) c. 1. §. 15.
(7) n. 2. 11. & ſeqq. (8) Animad. 26. (9) 26. n. 25.
(10) Expoſ. Anat. tr. du bas Ventre n. 267. & ſeq. (11) Comm. in §. cit.
(12) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 120. ſub A. 1698. (13) Dec. ead. A. 7. & 8. Obſ. 166.
(14) Sect. hac 3. Obſ. 25. §. 18. (15) Ibid. §. 19. (16) De Renunc. Vuln. Sect. 1.

terrogatus, ſibi alvum adſtrinctam eſſe, dixit. Cum ea quæ ad ſolvendam per clyſterem immiſſa erant, nihilque præterea, reddidiſſet, dolores autem in ventre jam eſſe, & hunc turgidum, & quaſi ut tympanitici tenſum nuper factum eſſe diceret; medicamentum quod Diatartarum vocant, mane datum eſt unciæ pondere. Nihil egit, niſi quod nocte proxima ſenex inſcius quid alvo ejeciſſet, ſanguinem in lectulo multum dejecit, & vomitu ſimul ea rejecit quæ cœnæ loco data fuerant. Mox animi deliquio, mox deinde morte correptus eſt, eadem nocte paulo ante extremum Novembrem A. 1743. ABDOMEN ut triduum circiter ante obitum, ſic trigeſima ab hoc hora tumidum fuit; ſed inſuper exterius jam virens. Quo inciſo, multa intus aqua, tametſi in pedibus nullum œdematis eſſet initium, deprehenſa eſt. Hac exhauſta, reliqua ob teterrimi odoris gravitatem ſic relicta ſunt horas aliquot. Quibus elapſis, ipſa quoque interior peritonæi facies jam viridis erat facta. Tunc quæ antea in oculos incurrerent, diligentius recognoſcens, omentum vidi totum ad ventriculum retractum, & hunc quidem non diſtentum, diſtenta autem valde inteſtina Tenuia, Ileum præſertim, idque in ultimis ſpiris, ab incluſo, ut videbatur, aere. Ejuſdem Ilei finis, & Coli initium colore erant coccineo ad fuſcum vergente, cum proximum Cæcum, & Vermiformis Appendicula, & Coli reliquum colore eſſent naturali; & tota hujus ſiniſtra pars, Rectumque inteſtinum valde contracta. Ea vero muſculorum Abdominis portio quæ Coli initio vicina fuerat, ſugillata apparebat a facie interiore. Sed neque hæc, neque ea inteſtinorum pars quam colore fuiſſe, dixi, præter naturam, duri aliquid, aut tumidi habebant. Interiorem faciem inteſtinorum examinare graviſſimus odor prohibuit. Jecur pallidum, lien æquo major, meſaræi glandulæ non minutæ adeo fuerunt, ut pinguedinem diducere opus eſſet, ut in conſpectum venirent. Thoracis utroque in cavo non minima copia inerat aquæ rubicundæ; in pericardio plus quam ſolet, ſed neque multæ adeo, neque ita rubentis. Pulmo ſiniſter aliqua ex parte nexus erat cum pleura; ipſe tamen, & dexter ſani. Cranio ſecto, & Craſſiore meninge amota, ſub Tenui nonnullis in locis animadverſæ ſunt aereæ paucæ bullulæ, tum ſpecies illa cujuſdam quaſi *gelatinæ*. Vaſa quæ per hanc meningem repunt, pleraque ſanguine diſtenta; ſed illa magis quæ per latera Septi Lucidi: quin etiam e medullari cerebri ſubſtantia inter ſecandum guttæ ſanguinis exiſtebant. Quæ tanto magis attendi, quanto minorem ſanguinis copiam in ventris, & thoracis vaſis majoribus animadverteram. Nihil aquæ in cerebri ventriculis, ipſumque ſatis firmum, cerebellum autem valde laxum, laxiſſimam Pinealem glaudulam deprehendi, cum hæc, atque alia quæ hic memorare neceſſe non eſt, non ſerius inciderem quam ipſo quarto a morte die.

40. Et hic quidem tardius ab ictu abdominis eſt mortuus, citiſſime autem alter in hac ipſa Urbe, ſed circa annum, opinor, 1670. cum hic ſtudiorum cauſa tunc eſſet Jacobus Sandri, quem Bononiæ inter meos Præceptores fuiſſe, alias tibi memoravi. Quod mihi is narrabat, totidem verbis accipe.

41. QUIDAM equi calce in umbilico ictus, illico, apoplectici inſtar, concidit mortuus. DISSECTUS nihil aliud præter naturam oſtendit, niſi ſugillationem, & nigredinem inteſtinorum, percuſſo loco reſpondentem.

42. Audienti hæc mihi adoleſcenti in mentem venit Hildani (1) Obſervatio, Juvenis a reſciſſo umbilicali jecinoris vinculo mox cadentis, & citiſſime morientis. Poſtea vero cum ejus vinculi læſionibus neque rationem, neque pleroſque Auctores multum tribuere, animadverterem; ea cogitatione ſepoſita, in alteram incidi, ad quam Bohnii (2), & aliorum quos ipſe laudat, Obſervationes, & quædam præterea Benivenii (3), videbantur excitare, ictuum videlicet abdominis homines proſtrantium, & ſubito etiam

(1) Cent. 1. Obſ. 53. (2) De Renunc. Vuln. S. 1. & S. 2. c. 3.
(3) De abdit. & c. morbor. cauſis c. 110. in fin.

etiam extinguentium propter vehementiſſimam diaphragmatis, ut ille exiſtimat, concuſſionem, & convulſionem, unde ſuffocatio, & aſphyxia contingant. Attamen cum ictus de quibus ipſe loquitur, non ad umbilicum, ſed ad epigaſtrium ſpectent; ob hanc rem, aliaſque nonnullas ego quidem aſſenſum ſuſtineo; arbitrium autem tuum eſto.

43. Ad violentas abdominis Compreſſiones illa præ cæteris attineret quam Ciſiarius pertulit ab rhedæ rota, per ventrem acta, unde graviſſima incommoda, & maximum omnium quæ vidi, arteriæ Magnæ aneuryſma provenere; niſi eam hiſtoriam Epiſtola ad te XL. (1) deſcripſiſſem. De Vulneribus autem, Ictibuſve Lumborum, quo Obſervationes ſpectant Cl. Virorum Verdrieſii (2), & Quelmaltzii (3), cum in præſentia nulla mihi ex meis in promptu ſit, non una autem earum ſit quæ ad Vulnera, Compreſſioneſve Artuum ſpectant; ad has tranſibo.

44. VIR ruſticus, non malo corporis habitu præditus, dum circa lignum operatur, plura ex hoc fragmenta palmæ dexteræ alte infigit, vulnere interſtitio illi ferme reſpondente quod eſt inter metacarpi oſſa, indici, medioque digito ſubjecta: nec niſi poſtquam convulſivis totius ejus artus motibus correptus eſt, Medico, Chirurgove ſe oſtendit. Itaque octavo circiter ex quo vulnus ſibi inflixerat, die huc denique in Noſocomium defertur. Sanguis tunc primum e ſiniſtro brachio mittitur, oleum e dulcibus amygdalis recens expreſſum datur, oleum reſinæ terebinthinæ in vulnus infunditur, dexter artus & Spina linimentis quæ adverſus nervorum diſtentiones faciunt, inunguntur, fragmenta ligni quædam e vulnere educuntur; ſed incaſſum tum propter id quod mox dicetur, tum etiam quia mali tandiu prorſus neglecti vis altiores radices egerat, totuſque ille artus creberrimis convulſivis motibus ſurſum manifeſtiſſime retrahebatur. Igitur intra horam ex quo illuc delatus fuerat, quadregeſimam vivendi finem fecit; cum ibi Diſcipulis ſtructuram humani corporis in cadaveribus aliis oſtenderem; ad extremum enim ſpectabat menſis November A. 1742; itaque hoc quoque uſus ſum. Nunc cætera, ut conſuevi facere, prætermittam: eaque dumtaxat quæ ad vulnus, aut ad alia attinent minus ſecundum naturæ modum ſe habentia, commemorabo. MANUS, & brachium non valde erant tumida. Vulnus orificio erat anguſto, & ad circuli formam accedente; adeo autem profundum, ut per illud oſſium quæ dixi, interſtitium, ad manus dorſum propemodum perveniret, palmari tendinea expanſione, & huic ſubjecto Adducente pollicem muſculo, & Interoſſeis pertuſis, nedum Lumbricali; tendinibus autem Flectentium ſecundum, & tertium digitorum illorum articulos, tum nervo ſecundum vulneris latus, ut vidi, pergente, facile, ut ex iis intelliges quæ continuo dicentur, inſuper læſis. Dum enim vulnus ea libertate quæ Chirurgis in vivo permiſſa non fuiſſet, penitiſſime examinaremus; ligni fragmentum parallelopipedi forma, tenue quidem, ſed longius tranſverſo apice minimi digiti, dimidio autem minus latum, alte adeo abditum, atque ita intruſum, infixumque deprehendimus, ut non niſi vi illata iis quos diximus, Flectentium muſculorum tendinibus, eximi ſine difficultate potuerit. Eo igitur fragmento, dum ſubiit, illos tendines male habitos fuiſſe, intelligis, poſtea autem quam ſubierat, pus quod paucum, & ichoris fere ſimile e vulnere exibat, coercendo, acrius ob moram reddidiſſe, eoque aptius ad illos tendines, aut certe ad illum nervum, dum ſenſim, ſenſimque exſtillaret, vellicandum.

Erant venæ paſſim diſtentæ, quod Thoracem, & Collum, & Caput diſſecantibus facile fuit animadvertere, indeque etiam proclivius fuit cognoſcere, Cephalicam venam in ſiniſtro artu non modo infra, verum etiam ſupra cubitum defuiſſe, niſi quod ſupra, leviſſima, tenuiſſimaque ejus adumbratio vix per accuratam attentamque diſſectionem reperta eſt.

Capite a vertebris abſciſſo, nihil aquæ ex harum tubo defluxit, nihilque item de ea fuit in cerebri ventriculis, in qui-

(1) n. 26. (2) Act. N.C. Tom. 1. Obſ. 86. (3) Diſſert. de Pingued. §. 17. in fin.

quibus Choroides plexus ex fuſco ruberrimos conſpexi, ut ſanguifera paſſim quamplurima vaſcula in medullaris Cerebri ſubſtantiæ diſſectione. Ipſum autem, & Cerebellum, & Medulla, & nervi juſta erant firmitudine.

45. Dum has tibi deſcriberem graviſſimas, lethaleſque convulſiones, quæ profundo manus vulneri ſucceſſere, earum venit in mentem quæ poſt leve vulnuſculum advenerunt digiti Indicis, per ſe quidem non ita graves, ſed graviores quam erant, viſæ tum ob ea quæ adjuncta habebant, tum propter animalculum, a cujus morſu nihil ejuſmodi expectabatur. Generoſa inter Veronenſes Virgo, annos ſexdecim nata, cum haud ſecus ac illa civis ſui Catulli (*) Lesbia, paſſerculum aleret quicum luſitaret, dum ex humero dextero, in quem forte inſiluerat, auferre vellet ſiniſtra manu, improba beſtiola roſtri ictu vehementiore digitum indicem ſimul momordit, & ſauciavit in ipſa articuli primi, & ſecundi junctura a parte exteriore. Præter communia integumenta, nervei aliquid tum fuiſſe laceratum, idem indicavit digitus, qui continuo ſe flexit, ampliuſque extendi, aut moveri non potuit: eoque minus mobilis factus eſt, cum mox in vulnuſculo pus fieret, dolore aucto, & manu quoque contracta, & intumeſcente. Huc febricula acceſſit dierum aliquot. Quæ tamen, & omnia quæ dixi, cum manus, tum digiti mala celeri, & felici, ut videbatur, curatione ſublata ſunt. Sed vix hæc erant conſecuti, cum ecce tibi ipſo quartodecimo ex quo digitus ſauciatus fuerat, die repentinus tremor a pedibus, mox a manibus coortus, indeque ſenſim per univerſum corpus propagatus, Virginem corripit, periculoſam, longamque ſyncopem afferens: qua ſoluta, non propterea tremores quieverunt; ſed cum gemitu, & aliquo interdum ululatu conjuncti, plures perſtiterunt horas, donec apertis tandem oculis, & laxata quæ ad ſuperiorem adſtricta erat, inferiore maxilla ad ſe rediret, omnium quæ ſibi contigiſſent, prorſus ignara. Brevi autem interjecta quiete, rurſus eodem ordine omnia reverterunt, levius quidem, & multo brevius, ſed crebro adeo vexantia, ut quotidie ſexdecim, aut duodeviginti inſultus numerarentur. Jamque ſex dies ad hunc modum res perſtiterant, cum per litteras, quæ hæc narrabant, conſulti ſumus pridie Kal. Sextiles A. 1743. Non perplacuit quidem nobis, Aphoriſmos Hippocratis (1) recolentibus, febrem eo in caſu per corticem Peruvianum fuiſſe abactam, vulnuſculum autem tam cito ad cicatricem perductum, recordantibus, Celſo (2) viſum eſſe ſecundum lectionem quam alias (3) retinendam oſtendimus, *omnem fere morſum habere quoddam virus*, idemque ob graviſſima ſymptomata quæ anſeris quoque, & galli morſus excepere, Matthiam Tilingium (4), Jo. Georgium Sommerum (5), & ante hos Joannem Schenckium (6), hunc ex Baccii, illos ex propriis Obſervationibus cenſuiſſe. Attamen cum hos omnes morſus aut manibus, aut digito, quemadmodum in propoſito caſu, illatos fuiſſe, animadverteremus, partibus quæ aut quia tot tendinibus inſtructæ ſunt, aut quæcunque alia ſit verior cauſa, certe vel ſine ulla virulenta infectione laceratæ, & contuſæ magnis ſæpe, & vehementibus malis obnoxiæ ſint; ea reſpondimus, quæ ſive inſultus a citius occluſo vulnuſculo, ſive hujus tantummodo occaſione non aliam quam in hyſtericis, originem habuiſſent, quippe in Virgine ſanguineo temperamento ad melancholicum inclinante, & ſucci plena, neque tamen pro humorum copia ſatis per uterum ſanguinis ſingulis menſibus excernente, ea, inquam, reſpondimus quæ opportuna eſſe poſſe, credidimus. Sive autem eorum ope, ſive ætatis, ac naturæ viribus ea omnia conquieverint, certe nullam poſtea iis de rebus querelam accepimus.

46. LANARIUS cum Lanario, patruo, an avunculo, certe conſanguineo, rixabatur. Multo mero epoto uterque calebat, ut III. Idus Novembris plerique plebejorum hic ſolent; erat enim is dies, A. 1745. No-

(*) Carm. 2. & 3. (1) S. II. 26. & IV. 57. (2) De Medic. l. 5. c. 27.
(3) in Celſ. Epiſt. 1. (4) Eph. N.C. Dec. 2. A. 2. Obſ. 75. (5) Dec. ead. A. 10. Obſ. 82.
(6) Obſ. Medic. l. 7. S. 1. Obſ. 13. in fin.

Noctu denique a verbis ad arma ventum eſt. Primus forte cadit, quippe claudus artu dextero. Alter jacentis femur ſiniſtum cultro vulnerat, atque adeo traſverberat. Cultri enim mucro paulo ſupra genu a latere anteriore interno ſubiens, a latere poſteriore externo prodierat. Ingens continuo per utrumque vulneris orificium fit ſanguinis effuſio, quæ, ut nox erat intempeſta, ab iis qui aderant, non modo inhiberi non potuit, ſed ne retardari quidem tantiſper, ut intra ſex ſeptemve horas virum, denique in Noſocomium illatum, non abſumeret. CADAVER macrum, ſed intra ſanitatis modum, ſtudiis erat noſtris opportunum, tempus autem anni haud importunum. Itaque Idibus, & diebus inſequentibus diligenter perſecuimus. Sed alia quæ adnotavimus, in alia Scripta, ipſius autem claudicationis perſpectam cauſam in alias Litteras (1) rejicimus. Nunc cætera adſcribemus. Et primum accurate adaperto vulnere, tantæ ſanguinis effuſionis cauſa in conſpectum ſe dedit. Cruralem enim arteriam, ad poplitem contendentem, ſociamque ejus venam, magna ex parte in tranſverſum inciſas deprehendimus. In Ventre porro omentum moderate pingue, a dextris erat ſiniſtriſque ad ventriculum retractum: hic vino plenus; nullum tamen chyliferum vaſculum per meſenterium, aut per inteſtina repens uſquam occurrit. Ex quibus Tenuia, uno excepto Duodeno, ex cinereo fuſca: Coli pars quæ in tranſverſum ducitur, tota, & partium utrinque proximarum portio, ferme ad digiti pollicis tenuitatem contracta. Fellis veſicula quoque contracta erat; idque non ſolum pauca, quæ inerat, bilis oſtendebat, ſed & fovea ad illam excipiendam in jecinore excavata, quæ, cum reſpondere latitudine debuiſſet, multo erat quam ipſa, latior. Renes grandiores, Lien parvus, & inſolita quadam figura, nec minus tamen quam illi, ſanus; niſi quod mihi inter diſſecandum paulo firmior viſus eſt, quam deberet. In Thorace pulmones, cætera ſani, adeo in ſe concidentes, vix ut ullos minori volumine vidiſſe meminerim; ſed dexter magis, ut qui ſumma tantum parte per laxam, nec valde latam membranam alligatus erat ad pleuram, cum ſiniſtri latus magna ex parte eſſet ad illam arctius annexum. Quod ſic concidiſſent, & colore tamen eſſent; ſi poſteriorem faciem, ut par eſt, excipias; ex cinereo albicante, cauſa erat exigua omnino copia ſanguinis, quam in vaſis quidem majoribus tum ventris, tum etiam thoracis ſuperfuiſſe, animadvertimus; nam pulcherrimo alioquin erant colore muſculi. Sed & cor prorſus erat ſanguine vacuum, vix ut in auricula dextera parvulus eſſet grumus. Hic ad polypoſam contretionem vergebat; cum quidquid alibi reſtabat ſanguinis, eſſet fluidum.

47. Si ab impoſito vulnere peritus Chirurgus ſtatim adeſſe potuiſſet, & vinculo quod torcular vocitant, femur ſupra vulnus adſtringere; tandiu ſaltem hominem ſervaſſet, ut liceret de artu amputando cogitare. Nam tranſverſa tum arteriæ, tum venæ magna ex parte inciſio rationes curandi alias inutiles reddidiſſet, quæ prudenter a Cel. Heiſtero (2) non ſolum propoſitæ, ſed & feliciter in uſum tractæ ſunt, cum fere ibidem arteria hæc, at ſecundum longitudinem, eſſet vulnerata. Neque ejuſmodi inciſio cum tanta ſanguinis fluiditate conjuncta, poterat vel miſeram illam ſpem præbere, ut grumoſus ſanguis, quemadmodum in ejuſcemodi caſu ex Sepulchreto (3) intelliges vidiſſe Bartholinum, vulnus ad aliquot dies obturaret. Cæterum quod ad vulnera vaſorum attinet, in utriſlibet artubus curationem aut nullam, aut non ſine amputatione admittentia, legeſis plures Obſervationes in libro *de Renunciatione Vulnerum Lethalium* (4) ab Joanne Bohnio productas: quem eximium ſane Virum a me ſæpe adeo in his Litteris eſſe laudatum, non miraberis, ubi vel exemplorum quæ propoſuit, numerum, vel de his perpetuum in Sepulchreto ſilentium animadverteris, vel demum noveris quid ejus memoriæ

V 2

[1] Epiſt. 56. n. 14. [2] Diſſert. de Arter. Crural. Vulner. n. 6. & ſeqq.
[3] Sect. hac 3. Obſ. 26. §. 8. [4] Sect. 1.

moriæ debeam, qui mihi, præter cætera, ſuis cum libris aliis, hunc ipſum quoque ſenex adoleſcenti benigne miſerit.

48. Ad violentas Artus inferioris Compreſſiones caſus videtur attinere cujuſdam Adoleſcentuli, qui in Noſocomio deceſſit S. Mariæ de Morte, diſſectuſque eſt, cum ego Bononia forte tranſirem inter initia menſis Junii A. 1709.

49. ADOLESCENTI annos nato ad duodeviginti plauſtri rota ſuper imum fere ſiniſtrum calcaneum ducta, nullam aliam attuliſſe noxam videbatur, niſi quod communia avulſerat integumenta. Dum levis ad ſpeciem noxæ curatio feliciter procederet; ecce poſt dies aliquot collum, & dorſum rigida fiunt; ut quaſi tetani quodam genere correptus, artus quidem movere poſſet, collum autem, dorſumque non poſſet. Huc illud acceſſit, ut per intervalla vehementiſſimis totius corporis tremoribus concuteretur. Quibus omnibus ad viginti, & amplius dies ad hunc modum, ſana ſemper mente, perſiſtentibus, cum lumbricum teretem vomuiſſet, creſcente ſenſim ſtertore vivere deſiit.

PES, ſub veſperam inſpectus diei ejuſdem quo erat mortuus, calcaneum ferme jam ſanatum oſtendit. Abdomine, quod turgidum erat, diducto, conſpecta eſt pauca aqua effuſa, inteſtina autem omnia, & ventriculus ſana quidem, ſed valde aere diſtenta. Intra Colon, propter appendiculam Vermiformem, lumbricus teres mortuus. Thorax quoque in ſiniſtro cavo paucam habuit aquam effuſam, illius autem pulmonis poſteriorem partem duram, & ex ſubſtantia hepaticæ ſimili. Concretiones polypoſæ erant in vaſis Magnis, & cordis ventriculis, in quorum dextero ſanguis quoque cum aereis bullulis. Cranio reſecto, in Laterali Sinu dextero Craſſioris meningis ſanguis concretus, in altero fluidus conſpectus eſt, nec ſine bullis etiam majuſculis. Bullæ quoque plurimæ ſub Tenui meninge, præſertim ad ſiniſtrum cerebri anteriorem lobum. Aqua præterea ſub eadem; cujus aquæ ſapor nonnemini qui guſtare voluit, viſus eſſe nullus, aut certe vix leviſſime ſalſus. In ventriculis cerebri aqua non pauca. Nec pauca effluxit e vertebrarum tubo, præſertim cum lumbos, & os Sacrum attolli juſſiſſem. Laxum cerebellum, firmum cerebrum: & quæ per hujus ventriculos repebant vaſa ſanguifera, plexuſque Choroides minime albicabant.

50. Quod cenſuit Valleſius (1) ſuper illo Hippocratis Adoleſcente qui cucurrerat per viam aſperam, indeque *doluit calcaneum maxime inferna parte*, qua, & viciniа nigra facta, *dies* omnino *a curſu vixit viginti*, & quod item Augenius (2), cum de pluribus loqueretur, qui levi ex vulnere perierant, & nominatim de M. Sobrirantio *ex plaga in calcaneo admodum exigua inflicta, præter omnium ſpem decimaquarta mortuo*, nimirum ab levibus exterioribus ejuſmodi cauſis nihil, niſi occaſionem, a malo autem corporis apparatu, ſuccorumque malignitate gravia ſymptomata, ipſamque adeo mortem oriri; idem facile videbitur tibi in hoc caſu ſtatuendum: idque eo magis, quod lumbrici, & tam cita aerearum bullarum ex ſanguine, & humoribus evolutio accipi pro indiciis poſſunt pravæ horum diſpoſitionis, ſive, ut Majores loquebantur, putredinis. Equidem indicia ejuſmodi non contemno, ab Hippocrate ipſo (3) deducta, ubi *mori homines ab omnis generis vulneribus*, ſcripſit, & *nulla re gravibus*; tamen *neque hæc admirari oportere . . . . . illud expendendo, quod . . . . corpora hominum plurimum differunt.* Præterea nec illud Valerii ignorare me, noſti, qui tibi alias (4) commemoraverim: *fine vitæ noſtræ variis & occultis cauſis expoſito, interdum immerentia ſupremi fati titulum occupare; cum magis in tempus mortis incidant, quam ipſa mortem accerſant.* Denique in his ipſis Litteris (5) cum de vulnuſculo ſcriberem Virginis illius Veronenſis quod gravia ſunt conſecuta ſymptomata, quantum iſtiuſmodi indiciis tribuam, videre potuiſti. Attamen ſiquis forte in hoc, illoque caſu tum naturam partis ſpectet quam externa læſit injuria, tum genus ſymptomatum per-

[1] Comment. in l.5. Epidem. n.47. [2] Tom.1. l.9. Epiſt. Medic.2. vel potius 3.
[3] Prædict. l.2. n.19. & 20. apud Marinell. [4] Epiſt.26. n.14. [5] n.45.

perpendat quæ acceſſerunt, convulſiones videlicet, unde eſſe potuerunt pleraque omnia non modo quæ in illa Virgine, ſed etiam quæ in hoc Adoleſcente acciderunt; conſtrictis enim hic illic vaſis, & lymphæ, ac ſanguinis motu diutius retardato, tum ſyncope, tum aquæ effuſiones, tum pulmonis inflammatio facile fiunt; ſiquis, inquam, hæc ſpectans, malit ab extrinſecus accedente cauſa aliquanto plus quam horum occaſionem repetere; non pertinaciter refragabor. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LV.

Sermo eſt de Ulceribus, & Sphacelo.

SEctionis quæ ſic inſcribitur, & libro hoc IV. Sepulchreti Quarta eſt, cum initium ducatur ab Achoribus, & Tinea; non ſatis apparet, cur non eadem comprehendantur illæ quoque Obſervationes Lepræ, & Pforæ, & Tineæ ipſius, quarum alias demum invenies principio Sectionis XI. unam autem prope finem ſectionis XII. (1). Cauſa autem certe non fuit, ne prolixior æquo foret Sectio hæc IV; ſiquidem & illæ quæ alio rejiciuntur, Obſervationes paucæ ſunt, & brevis hæc Sectio eſt, præſertim ſi Scholia demas, & de Obſervationibus tredecim quæ ſub numero X. proponuntur, decem alibi jam antea productas, ex iiſdem unam (2) bis poſitam hic fuiſſe, animadvertas. Quæ idcirco memorare volui, ne forte mireris, vix aliquas ſupereſſe nobis, nullam repetere volentibus, quas hac Epiſtola ſcribamus.

2. Ut enim ab Achoribus nos quoque, & a Scabie capiamus initium: ſi forte ſcire aves, quænam a Valſalva, aut a nobis reperta ſint in corporibus quæ his fuerant vitiis infecta; in Epiſtolis X. (3) XVI. (4) XXXVIII. (5) XLI. (6) in aliiſque facile invenies. Quæ relegens, velim animadvertas, iis ulcuſculis aut per ſe, aut per inunctiones quaſdam ſiccatis, Infantem ex convulſionibus, Virginem ex hydrope thoracis, & pericardii, Mulierem ex acuta febre, & tympanite, Juvenem ex urinæ ſuppreſſione periiſſe; mortis autem cauſam ex occluſione ulcuſculorum extitiſſe, quæ cum manantia, morbos arcerent, aut, quod in Infante, & Muliere manifeſtum erat, etiam tollerent; ſiccata, ſtimulantes quæ per ipſa antea ejiciebantur, particulas, noxiumque humorem in ſanguine cohibebant, effuſum mox in omnibus ferme aut inter meninges, aut in ventrem, aut in thoracem, quem ſubcœrulea aqua plenum in Virgine deprehendi. Incides etiam initio Epiſtolæ XVIII. (7) in Sutorem cujus erat corpus minuta ſcabie fœdum. Ibi autem fac tecum reputes, ſi quis hanc inunctione abigere forte voluiſſet, quanto magis, ſic cohibitis erodentibus corpuſculis, aucturus fuiſſet vitia laxati, extenuatique parietis ventriculi cordis ſiniſtri, & Magnæ, huic annexæ, luridæ intus, & inæqualis arteriæ; idque eo facilius credes, ſi quid ex repreſſo herpete Trombellio (8) acciderit, nunc veniet in mentem. Porro cum Obſervationibus illis Valſalvæ, & noſtris convenire videbis quæ initio IV. hujus Sepulchreti Sectionis proponuntur, altera (9) in bimulo Principe, cui cum achores prorſus evanuiſſent, cruenta aqua, pro illo corpuſculo non pauca, inventa ſub cranio eſt, altera (10) in fœmina quæ tinea lotionibus ſanata, cerebri hemiſphærium habuit putridum, & ichore citrino refertum. Ad quas, ſi velis, aliæ non deerunt quas addas, duæ præſertim, altera ex Schulzio (11), oſtendens, quot, & quantæ viſcerum labes exceperint gravem, humidam, diuturnam ſcabiem, remedio externo retropulſam, altera ex Lanzono

(1) in Additam. Obſ. 6. (2) §. 6. & 8. (3) n. 9. (4) n. 34. (5) n. 22. (6) n. 4. (7) n. 2. (8) Epiſt. 26. n. 39. (9) Obſ. 1. §. 1. (10) Ibid. §. 2. (11) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 231.

no (1), quæ monſtrat vitia in cerebro, diaphragmate, jecinore inventa, cum acris tinea, & fœda ſcabies per inunctionem ſublatæ eſſent.

3. Sed vel ſine cadaverum diſſectione quotus quiſque Medicus eſt qui ex retropulſa ſcabie, aut achoribus interna, externave mala ſæpe extitiſſe, non viderit? Meminiſti, Valſalvam (2) pro tumore conſultum eſſe, qui ſeu vera ad genu exoſtoſis eſſet, ſive eam mentiretur, illi certe de qua loquimur, cauſæ ſucceſſerat. Ab eademque cauſa quos externos, internoſve morbos Gerbezius (3) viderit, in hiſque malignas febres, quas, nec ſemel, Lanzonus (4), & lethales quidem, adnotavit, itemque ut aſthma obſervaverit Dethardingius (5), Cummius (6) autem, ab ipſo indicatus, apoplexiam, eorum inſpectis Obſervationibus cognoſces. Quamplurimas addere facillimum eſſet, ſi aut opus foret, aut non eſſem alias infra (7) commemoraturus. Quamobrem cum ipſe quoque meas hic producere non paucas poſſem; duas, haud amplius proferam, ambas uno menſe Februario A. 1710. in Viris duobus, meis Generoſis Civibus, habitas. Alteri manantia capitis ulcuſcula, eorum prorſus ſimilia quæ achores in infantibus vocamus, a frigidi nocturni aeris injuriis ſiccata erant, cum octo vix diebus exactis, maligna febri correptus eſt, vomitionibus, & denique ſingultu ſtipata, in qua etſi pulſus valde infirmi erant, & præter ea quæ dixi, prava alia non deerant ſymptomata, ipſe tamen bene ſemper ſibi habere videbatur: ex eaque, fruſtra ſeniore ejus Medico, & me quoque diebus noviſſimis accerſito, quæ opportuna viderentur, præſtantibus, nono morbi interiit die. Alter perſimili, ſi cutis eroſionem, & cruſtas ſpectares, affectione laborans, quæ brachia primum, mox crura quoque, denique & partes nonnullas alias cruciabat, cum de conſilio neſcio cujus induſio uſus eſſet, ſuffitione ſulphuris medicato, cutis quidem morbum omnem propemodum abegerat, ſimul vero rheumaticis univerſi corporis doloribus prehenſus fuerat cum febre conjunctis, qui non modo noctu quieſcere, ſed & interdiu ſe de latere in latus convertere prohibebant, quin vel linguam ipſam, & gulam afficere incipiebant. Occurſum eſt a nobis cito, & diligenter. Sed tamen, niſi natura adjuviſſet, retropulſam materiam partim ad cutem, partim ad inteſtina quo per ſe vergebat, expellendo, neque intra menſem ſolutos dolores, neque intra ver proximum perſanatam cutem facile vidiſſemus, neque ægrum deinde ſoſpitem ad extremam uſque ſenectutem provectum. Verum nemini Medicorum, ut dixi, ejuſmodi caſus non occurrerint ex illo uſque tempore quo primus omnium Hippocrates (8) Athenienſem illum memoravit, qui prurigine toto corpore vehementiſſime cruciatus, eaque cutis craſſitudine, & aſpectu, ut lepram referret, cum balneis calidis quæ in Melo ſunt, uſus eſſet, *a pruritu quidem, & cutis craſſitudine liberatus eſt, verum hydropicus factus, mortuus eſt*. Earum autem balnearum aquas fuiſſe ſulphureas, Martianus (9) cenſebat, & certe Plinius (10) ſulphur *nobiliſſimum in Melo inſula*, Dioſcorides (11) autem *plurimum gigni* tradiderunt.

4. Hæc, atque ea præſertim quæ de morbis commemoravi ſcabiem conſecutis inunctionibus abactam, eo te facile adducent, ut ex me quæras, quid igitur ſentiam de minutiſſimis animalculis, quæ ætate noſtra cum animadvertiſſent perinduſtrii Viri, & unicam ſcabiei cauſam eſſe, docuiſſent, docuerunt quoque, prætermiſſa interna curatione, quocunque anni tempore, ſulphureis, aliiſve quæ ipſa interimerent, exterius adhibitis eſſe exterminanda; ſic enim ſublata cauſa, cito, & tuto ſcabiem evaneſcere, nullo incommodo, nedum morbo, inſequente. Ego vero; ut ingenue, quemadmodum ſolitus ſum,

(1) Eph. eorund. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 113. (2) Epiſt. 50. n. 13.
(3) Eph. cit. Dec. 3. A. 2. Obſ. 167. (4) Ejuſd. Dec. A. 9. & 10. Obſ. cit. 113. & Obſ. 16.
(5) Append. ad Dec. 3. A. 5. & 6. n. 8. in Obſ. Parallel. ad Obſ. 58. (6) Dec. 1. A. 1. Obſ. 58.
(7) n. 7. (8) Epid l. 5. n. 4. apud Marinell. (9) Annot. ad hunc Hippocr. locum.
(10) Nat. Hiſt. l. 35. c. 15. (11) De Medic. Mat. l. 5. c. 83.

ſum, tecum loquar; primum admonebo, ne eruditis Viris plus tribuas, quam ſibi ſumunt. Nam quod ad inventum attinet, nihil facilius eſt, quam oſtendere, animalcula illa vel multo antiquioribus, quam ipſi agnoſcunt, fuiſſe jam nota. Non iis Scriptoribus dico quos ab nonnemine objectos eſſe video ex Daniele Sennerto (1), ubi de Vermibus Dorſi verba facit, & multo minus iis qui Venam, ut vocant, Medinenſem olim memorarunt, poſt Velſchium (2) a Wepfero quoque confirmatam, ut ex ſuperiore III. Sepulchreti Sectione (3) intellexeris. Sed iis dico qui longe minora, & certe breviora animalcula, ejuſmodi verbis memmoravere quibus Abinzoar apud Joannem Langium (4). *Sunt* enim *Syrones*, inquit Abinzoar, *pedicelli, Arabibus aſſoabat dicti, qui ſubter cutem & ad manus, & crura ſerpunt: puſtulas quoque aqua plenas ſub cute, ubi delitescunt, excitant: qua diſſecta, prorepunt animalcula tam parva, ut vix viſu, quamvis perſpicaci, ægre deprehendi poſſint.* Formam quoque ipſorum aliis antea fuiſſe microſcopii auxilio non incognitam, cum Borelli Obſervationes indicant a Velſchio (5) commemoratæ, ſecundum quas Sirones *teſtudinum effigies repræſentarunt*, cum præſertim Ettmülleri in illa confirmat Sironum Obſervatio quæ Lipſiæ I. Actor. Erudit. Volumine (6) propoſita, præterquam alios nominat qui prius viderint, animalcula ipſa ſic deſcripta exhibet, & delineata, ut deſcriptio, & pictura perfectiores quidem paucis poſt annis reddi potuerint, ſed tanquam novæ prorſus in medium proferri non potuerint. Potuerunt quoque præclaris explicationibus plura illuſtrari quæ ad ſcabiei originem, multiplicationem, facilemque tum per contactum communicationem, tum per certa, exterius adhibita, remedia curationem, ad aliaque attinent de hoc genere. Sed dum curatio illa exterior, interiore omiſſa, commendatur, videtur his doctis Viris idem accidiſſe quod Helmontio (7) illam pariter laudanti, hanc improbanti. Helmontius enim etſi præter ſcabiem ab attactu, eam quoque agnoſceret quæ ſponte oriretur (8); tamen utriuſque ut eandem indolem, ſic idem ſemen, ſive fermentum in cute dumtaxat ſtatuebat. In qua una tanto magis hi hærere morbum omnem, conſtituunt, quod in illa una iſta nidulantur animalcula, quæ ſi nulla in mundo eſſent, nullam quoque ſcabiem fore, aſſeverant, ut quæ nunquam corripiat quemquam, niſi aliunde nactum iſta animalcula. Igitur ex iſtiuſmodi dogmatibus quid utrorumque Auctoribus partim veri, & utilis, partim minus veri, minuſque tuti in curatione docere contigerit, videamus.

5. Medicus prudentiſſimus, idemque doctiſſimus Ballonius (9) cum ſuper cutis affectionibus in dogmata quorundam incidiſſet cum illis conſentientia de quibus modo dicebamus; ratione, experientia, & Hippocratis doctrina fretus, tria cutis affectionum genera caute inter ſe ita diſtinguenda eſſe, cenſuit, ut aliæ ſint tamquam cutis ipſius morbi, aliæ tanquam interiorum partium abſceſſus, aliæ tanquam inter utraſque ambigentes. Neque ſigna per quæ ſingulas internoſcamus, prætermiſit: neque dubitavit, ubi cutis tantummodo morbi ſint, *tunc in externum illud vitium incumbere oportere, non laceſſitis per medicamenta purgantia partibus inteſtinis*. Quin huc facile pertinere, indicavit, *latas* illas Simonis *puſtulas*, quem Hippocrates (10), *ubi ad ignem inungeretur, aut calida lavaretur, opem ſenſiſſe*, ſcripſit; *vomitum* autem *non profuiſſe*. In primis vero ad propoſitum facit quod ad verba illa Ballonii adnotatum leges (11): *Dum quis cum ſcabioſo concumbit, & cutis inficitur, malum hoc vere cutaneum eſt, & ſuperficiaria curatio eſſe debet.* Vides igitur, quid veri, & utilis ſit in una illa externa curatione, interna prorſus omiſſa, cum ſanus aliquis a ſcabioſi, aut linteorum ejus, veſtiumve attactu ſcabiem paulo

[1] Medic. Pract. l. 2. P. 2. c. 24. [2] Exercit. de Vena Medin. [3] ad Obſ. 26. Schol. n. V.
[4] l. 2. Epiſt. Medic. 42. [5] Exercit. cit. c. 7. [6] A. 1682. M. Septembr.
[7] Tract. 45. inſcripto Scabies & cæt. [8] Ibid. n. 11.
[9] Epid. & Ephem. l. 1. Conſtit. Hyem. A. 1574. [10] Epid. l. 6. S. 2. [11] n. 10.

paulo ante contraxit. Sed vides ſimul, quid minus veri, minuſque tuti iſta eadem haberet curandi doctrina, ſi ſcabies non cutis unius morbus eſſet, ſed aut abſceſſus aut abſceſſus ſimul, & cutis morbus. Neque enim facile aſſentiendum eſt, cum ſcabies nunquam, niſi a ſcabioſi contactu, ab ejuſve animalculis naſci dicitur. Num ab illuvie? num a pravis cibis, potionibuſve nunquam naſcitur? Certe aliter pleriſque videtur Medicis, & in his Sennerto, quem Epiſtola in Samonicum II. laudavi, ipſique Samonico (1), ſi quod ibi oſtendere, & explicare ſtudui, revera ſcripſit,

Illotus ſudor, vel copia inutilis eſcæ
Sæpe gravi ſcabie correptos aſperat artus.

Num a morbis non oritur quibuſdam gravibus, diuturniſve, criſis inſtar? Num; ut cæteras omittam cauſas; ab lanarum contrectatione morbidarum ovium? Sane quod Venetiæ olim, aut proximæ huic regioni acciderat, de ejuſmodi velleribus loquens, narrabat Virgilius (2),

.... inviſos ſi quis tentarat amictus.
Ardentes papulæ, atque immunduſolentia ſudor
Membra ſequebatur.

Sed non fuit illa proprie ſcabies. Fateor. Cutanea tamen erat infectio. Quo autem modo illa graviſſima communicabatur; cur non & levior poſſit? Quin Cl. Werlhofius (3), variis Obſervationibus adductus, ſe libenter crediturum, ſcribit, *ſcabiem humanam veram ex lana ovium, quibus parum abſimile malum per paſturæ vitia ubivis frequentiſſimum eſt, primario ſubnaſci; cum enim laneis indumentis fere omnes, & diu utamur, forſan vix pauca eſſe quibus non ab impurioribus ovibus, aut imperfecte ſanatis aliquid immiſtum ſit: & fortaſſis opifices lanificiis occupatos ideo maxime his malis laborare*. Ettmüllerus autem filius Programma ediderat Lipſiæ A. 1731. *de ſcabie ejuſque ortu ab impura lana* (4), quo eadem ſcripſiſſe, opinor, quæ anno eodem ſuper eodem argumento eadem miſit ad Cæſaream Nat. Curioſ. Academiam (5), puſtuloſam cujuſdam puellæ ſcabiem ab lana repetens, qua pro ſtragulis ſe noctu obtegebat, cujus lanæ pars eſſet ſcabioſis ovibus tonſa. Ibidem Coſchwizium laudat, qui ob laneorum pannorum tractationem ſartores præ aliis hoc morbo inquinari, dixerat. Neque Æliani verba reticet, *quod qui lanam ovis a lupis dilaniata pexerit, atque ex ea veſtem confecerit, ſcabiem provocaturus ſit ei qui illa veſtietur*, an quia ejuſmodi ovis ob graviorem ſcabiem infirmior, aut cæteras ſequi impotens; aut a cæteris, ne has quoque inficiat, abacta, ſic in lupos facile incidat? Nec quia in hac Civitate, in qua tot homines lanificio operam dant, rarius aliquis, vel ex iis ipſis, occurrat ſcabioſus; ideo Cl. Virorum conjecturæ ſpernendæ ſunt. Alia enim aliis in regionibus pabula ſunt, aliæ aquæ, & aliæ fortaſſe in ſeligendis, purgandiſque lanis rationes: & nunc certe in Venetia ſiqua gravior ovium cutem prehendit infectio, non modo earum lanæ rejiciuntur; ſed nequis facere fraudem poſſet, ipſarum cadavera ſuis cum lanis *humo tegere*, ut Virgilius (6) ait, *ac foveis abſcondere*, conſilium fuit quod Supremo Venetiarum Magiſtratui, præfecto publicæ ſaluti, obtulimus, cum ſuper hac re hujus Eximii Medicorum Collegii nomine A. 1724. reſponderemus.

6. Sed quid, inquis, ſi ovium ſcabies ipſa quoque ab animalculis eſſet quæ per lanas in homines traducerentur? Nolo quærere, num poſt tot lanarum expurgationes, quæ ab earum infectoribus etiam adduntur, vivere illa poſſint, cum certe pereant humana in ſcabioſorum linteis per lotrices expurgatis. Malo te viciſſim rogare, ut ad ea reſpondeas quæ ex Hoffmanni (7) & Junckeri (8) certis quibuſdam Obſervationibus conſequuntur. Scribit ille, ortam eſſe ſcabiem ex intempeſtivo acidularum aquarum uſu. Docet alter, *ſuccum betulæ majore quantitate hauſtum*, itemque ther-

(1) De Medic. Præcept. c. 6. (2) Georg. l. 3. in fin. (3) Diſquiſ. de Variol. c. 4. adnot. 54. in fin.
(4) apud Haller. in Acceſſ. ad P. 9. Meth. Stud. Med. Boerh. imo nunc ab eod. exhibit. inter Diſput. ad Morbor. Hiſt. ſub n. CXCIII. (5) Act. Tom. 3. Obſ. 50. (6) loc. cit.
(7) Medic. Rat. T. 4. P. 5. c. 5. Obſ. 3. (8) Conſp. Medic. Theor. Pract. Tab. 90. in Cautel. n. 19.

therinas Wolckenſteinenſes, haſque *corporibus in primis floridis*, *ſcabiem inducere ſolere*. Nunc quæro ex te, puteſne, in his thermis provenire, aut in eo ſucco, illiſque acidulis ineſſe iſta de quibus loquimur, animalcula quæ cuti adhæreant, aut quæ ex interioribus corporis cutem petant? Rurſus ille prior (1), *ſciendum eſt*, inquit, *ſemper facilioris eſſe ſanationis ſcabiem per contagium communicatam, quam illam, quæ ex indigena ſanguinis, & humorum dyſcraſia*, id eſt ſine ulla contagii ſuſpicione, *originem ſumſit*. Probat quoque (2) Lanzoni (3), Amici, dum viveret, noſtri, Obſervationem ſcabiei, primis novæ Lunæ tribus aut quatuor diebus ſic in milite creſcentis, ut eos dies in lecto traducere cogeretur ſingulis quoad ſcabie laboravit, menſibus; laboravit autem menſes ſeptemdecim. Cui Obſervationi ex parte non abſimiles afferre complures poſſem, a me olim adnotatas, iiſque addere tum quod in ſcabioſis non ſemel vidi, ut vigente febre, pruritus ceſſaret; declinante autem, rediret, tum quod Sacræ Virgini accidiſſe, certo ſcio, ut quotieſcumque ſanguis mitteretur; mittere autem non ſemel neceſſe fuit; ſcabies, quæ jam levior facta erat, mirum in modum ſemper creſceret. Hæc igitur omnia, atque alia, quæ ſciens prætermitto, phænomena quæro ex te, ut candide mihi dicas, faciliuſne tibi explicari poſſe videantur, ſi ſcabiem ponas ab animalculis, quam ſi a ſanguine originem ducere. Illud denique ſcire velim, ſicuti exterior cauſa aliqua moleſtiorem cutis pruritum inducat, ut puta culicum, aliarumve ejuſmodi beſtiolarum injuriæ, is autem pruritui indulgens, cutem uſque & uſque ſcalpat ſic ut in ſcabiei ſimilitudinem ulcuſcula naſcantur; ſcire, inquam, velim, cur eidem, aut aliis nequeat ex interiore cauſa is pruritus fieri qui ad ſcalpendum adigat, & ad cutem unguibus non ſecus atque cum ab animalculis iis vellicatur, lacerandam?

7. Verum ne forte credas, me plus quam verum, & æquum ferat, iſtis animalculis adverſari; primum fatebor, non modo ſæpius ab illis ſcabiei originem eſſe agnoſcendam, ſed & ubi minus illa eſſe, crederes, nonnunquam revera exiſtere adeo facile ob ſuam exiguitatem latere poſſunt, cum ab uno in aliud corpus transferuntur! Sic memini, cum in Patria medicinam facerem illuſtri Matronæ, eaque ab longo, vario, & perdifficili morbo tandem convaleſceret, ad alias quæ præceſſerant, criſes accedere ſcabiem viſam eſſe, quæ repente orta, cito cutem propemodum univerſam occupavit, ſed palmas præſertim, ut præ moleſtiſſimo prùritu dormire non poſſet. Cum veſiculas in iis cernerem minutas aquæ plenas, cujuſmodi ſolent eſſe in quibus iſta animalcula nidulantur, ancillas juſſi earum unam aut alteram acicula aperire in præclara luce, & ſiquid globoſi, expreſſa aqua, educere poſſent, mihi oſtendere, exquiſitis, quæ forte in promptu erant, vitris inſtructo oculo, examinaturo. Quid quæris? Oblatum examinare diutius non opus fuit. Vivens erat animalculum, ea ipſa forma quam Recentiores delineaverant. Tum aliud, atque aliud ademere, viventia omnia, & forma eadem. Cum mulierum quæ dominæ inſervierant, nulla prorſus eſſet ſcabie affecta; Medicus qui ante Redium, & Malpighium vixiſſet, e putredine orta eſſe illa animalcula, non dubitaſſet: contra autem mihi minime dubium fuit, quin ancillarum aliqua alicunde aliquod; veſtibus adhærens, inſcia domum, ad heramque attuliſſet, idque alia, & hæc cætera, ut fœcundiſſima ſunt, brevi tempore peperiſſent. Neque hoc tantum modo fateor. Sed ſi forte velis, quod huic Matronæ accidit, idem omnibus qui ſcabie corripiuntur, accidere, unamque hanc ſemper, cum ſcabies oritur, cauſam eſſe; equidem ipſe non facile credam, a te autem tantiſper credi, ſinam, dum nihilominus oſtendam, minime tutum eſſe, vel ſic ortam ſcabiem, niſi forte in corpore, ut ſupra dictum eſt, ſano antea, & nuperrime per contagium infecto, neglecta interna curatione, externa tantummodo ſanare. Quid enim, obſecro,

 eſt

(1) c. cit. Theſ. Pathol. §. 24. (2) Ibid. §. 21.
(3) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. Obſ. 205.

eſt ſcabies, undecunque tandem orta ſit, quam ulcuſcula, quæ ſi in unum juncta eſſent, perſæpe ulcus longe ampliſſimum ſed modicum, per ſe natum, aut etiam cauterio, aliave exteriore cauſa inductum, ſi diutius apertum manſerit, non curato prius corpore, occludat? Quid ita? nempe quia per illa emiſſaria corpus, ſi quid pravi, aut certe redundantis habebat humoris, jam diu ejicere conſueverat. Cur vero non idem in ſcabiei non recentis ulcuſculis ſine mora occludendis attendamus? quæ univerſa cum ulceri ampliſſimo reſpondeant, tanto minus ſine prævia interna curatione perſanare tutum eſt, quanto plus humoris pravi ſolebant extra corpus amandare, ejuſdemque, in ipſis ulcuſculis tum mora, tum ab externo aere vel magis depravati, intra corpus remittere. Scite enim, ut ſolet, Eximius Archiater Senacius (1), quod pus ab ulceribus exterioribus in ſanguinem refluens, non modo pariter, ſed violentius aliquando vitæ organis noceat, quam refluens ab ulceribus interioribus, inde eſſe, docet, quod non huic, ſed illi cum aere commercium fuerit. Nunquam tamen vitæ organis vehementius nocuiſſe crediderim, quam cum ſcabioſi pueri internam pericardii faciem, externam vero cordis, & ferme omnium quæ pericardio concluduntur, ſcabioſam effecere; revera, inquam, ſcabioſam; nam diligens rariſſimæ Obſervationis Auctor Buddeus (2) oculis cum inermibus, tum inſuper vitro inſtructis, ejuſdemmodi prorſus eſſe, quæ ibi, & quæ in cute erant, puſtulas, ſuo & omnium qui aderant, judicio comperit. Et tamen corporis ambitus erat totus ſcabie coopertus: quid, ſi fuiſſet retropulſa? Vides igitur, quanti interſit non retropellere: nec vana dicere qui negant, ſcabiem ſemper eſſe unius dumtaxat cutis morbum, & quod conſequitur, huic uni adhibenda eſſe remedia, neglecta reliqui corporis curatione: quæ non modo ſi negligatur, ſed ſi ita inſtituatur, ut naturæ motus ad cutem vergentis perturbetur; nonnunquam mors, alias alia ingruant mala. Legeſis in VI. Act. Nat. Cur. Volumine totam, quæ Cl. Carlii eſt, XVI. Obſervationem. Hæc autem a me dici, putato, ut intelligas, quanta prudentia in Medicis requiratur, ſcabioſi corporis evidentia alia vitia ſive primarum viarum, ſive obſtructorum viſcerum, ſive humorum copia, aliterve peccantium recte, atque ordine curaturis. Quæ inter poſtrema vitia, illius obliviſci nunquam oportet, quod, donec ſubſiſtit, ſcabie, quaſi chronica quadam criſi, indiget. Exempla dabit laudata Carlii Obſervatio (3) tum in viro qui cum a nucha ſcabioſam, ſæpe recurrentem, effloreſcentiam linimento quodam abegiſſet, in epilepticas convulſiones incidit; has autem illa revertens efflorescentia ſuſtulit, tum in viro altero, & quadam fœmina quibus ejuſdemmodi efflorescentia, a longo jam tempore manum fœdans, cum exſiccabatur, imminentem febrim prænunciabat; febris vero finem, cum redibat. Et tamen parvam occupabat corporis partem, neque in his duobus ab remedio externo repulſa fuerat. Quid ergo? ubi ſcabies univerſum tenet corporis ambitum, & non modo per ſe evaneſcit, ut in viro ex quo natus erat, ſemper ſcabioſo, de quo Lanzonus (4); ſed unguine ſulphurato, aut alio ejuſcemodi abacta, ut in illo de quo Apinus (5), in iiſque juvenibus de quibus ſcripſit Jo. Sebaſt. Albrechtus (6)? mirandumne erit, ſi cito maligna febris, aut gravia alia mala, aſthma præſertim, acceſſerint, quæ non niſi ſcabie aut per ſe iterum, aut remediorum auxilio reverſa, vincantur? Sic cauſam morbi ipſa indicat ſanatio, facti videlicet a prava illa materia, quæ ut intus retenta nocet, ita rurſus egreſſa liberat. Pertinent huc Ramazzini noſtri (7) in multis habitæ Obſervationes, qui ſcabie inunctionibus retropulſa, poſtmodum febre correpti illico urinas nigras & fuliginoſas reddebant, iidemque, cum ſcabies reme

(1) Traité du Coeur l. 4. ch. 3. n. 6. (2) Commerc. Litterar. A. 1745. Hebd. 42. n. 1.
(3) in fine. (4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 31. (5) Dec. ead. A. 5. & 6. Obſ. 117.
(6) Commerc. Litter. A. 1742. Hebd. 5. n. 1. M. Mart. & A. 1743. Hebd. 14. n. 1. M. Febr.
(7) Conſtit. Epid. Urb. A. 1691. n. 32.

remediorum ope ad cutem pellentium rediiſſet, urinas ſanorum ſimiles excernebant; iterum autem retrocedente ſcabie, aut denuo erumpente, hanc reciprocam in urinis mutationem oſtendebant. Quo magis Medicus ille cautiſſimus quæ ſupra attuli, Hippocratis exempla, & Ballonii conſilia diſerte ſecutus, ſcabiem non omni tempore unius cutis morbum eſſe, intelligebat, ideoque *ſolis topicis* illam ſemper, & ſine diſcrimine *abigere*, *opus periculoſæ plenum aleæ merito* cenſebat (1). Ramazzino Medicum alterum adde experientiſſimum; Hoffmannum (2), *remedia hujuſcemodi morbi externa in poſtremis collocantem*, prius autem *ſanguinis & humorum maſſam viſcidam, acrem, corruptam debitis internis corrigentem*. Scilicet miſſum in ejuſmodi morbis ſanguinem *tam viſcidum, & in coagulum quaſi denſatum* deprehendere conſueverat, ut *vix poſſet ſeparari*.

8. At enim, inquis, neque retropulſa ſcabie ſemper nigrum lotium, neque in ſcabioſis omnibus iſtiuſmodi ſanguinem videmus, meaſque mihi objicis, alias (3) ad te ſcriptas, Obſervationes: quaſi vero optimum ipſe in ſcabioſis ſanguinem obſervaſſem, neque aliter in aliis peccantem, aut quaſi in variis, ut varia eſt ſcabies, variæ eſſe non poſſent ſanguinis noxæ, variive noxarum gradus, aut quod potiſſimum attendas, velim, quaſi aliud tibi oſtendendum ſuſcepiſſem, quam minime tutum eſſe neglecta interna curatione, ſcabiem non recentem externa dumtaxat abigere. Certe autem cum in pluribus ſcabioſis, ſicuti aliorum, meique ipſius Obſervationes teſtantur, non omne vitium in cute ſit; quomodo tutum eſſe poſſit in omnibus promiſcue cutem ſanare, interiora negligere? quorum expurgatio ſi non in omnibus, at in iis ſaltem quorum naturalia emiſſaria non æque patent, per exulceratam cutem ex parte fiebat, aut fieri certe poterat. Quid dici ad hæc poteſt? Illud, opinor, non deeſſe Medicos qui contra teſtentur, quod nos tutum eſſe, negamus, id ſibi promiſcue in ſcabioſo quolibet, feliciter ſemper, & ſine ullo quod inſecutum ſit, detrimento ſucceſſiſſe. Verum ut nos eorum Obſervationes in dubium non vocamus: ita æquum eſſe, credimus, ut ipſi noſtras, & tot aliorum Medicorum, quas ſupra (4) indicavimus, in dubium ne vocent. Ad quas addes Hoffmanni (5) alias, & aliorum qui ab ipſo laudantur (6). Quibus, & aliis quas ſciens omitto, quot, & quam gravia mala ſic abactam ſcabiem ſecuta ſint, manifeſtum fit, & quod conſequitur, de ea curatione quam alias alium habuiſſe exitum, conſtat, quid tutiſſimum ſit conſtituere.

9. Quoniam autem adverſus ſcabiem ſulphur inter cætera in uſu eſt; de eo peculiariter nonnulla addemus. Exterius quidem in unguentis, lotionibus, & induſiis etiam adhibetur, ſive ejus ſuffitione, ut ſupra (7) commemoravi, ſive potius decoctione ita ut peſtea ad ſolem, aut ignem exſiccentur, medicatis, quem, ut faciliorem, & multo elegantiorem, modum laudat Williſius (8); quanquam an *ſine malo odore*, ut ait, prorſus ſit, dubito. Interius autem aliter a Medicis, aliter a vulgo in uſum trahitur. Et de uſu quidem externo alias probando, alias improbando ſatis hactenus dictum eſt. Nunc accipe, quomodo vulgus in hac quidem Civitate interius adverſus ſcabiem ſulphure utatur, & quæ inde nonnunquam accidant moleſtiæ, & noxæ. Sulphur, in pulverem comminutum, in vinum conjiciunt non rubrum, ſimulque cum vino potant. Adoleſcentulam autem ego novi, quæ cum ſumpſiſſet, mox tantam capitis turbationem ſenſit, ut ſibi tunc quaſi ſtulta facta eſſe videretur, ventriculi, opinor, irritatione ad cerebrum continuo propagata haud aliter ac opii vim Boerhaavius (9) non dubitabat agere dum in ventriculo etiam tum eſt, neque egere longa illa per chyliferos ductus via; nam canem qui ex devorato opio jam fere convellabatur,

X 2 cum

(1) Ibid. n. 28. (2) c. 5. ſupra ad n. 6. cit. in meth. med. §. 15. & in theſ. patholog. §. 19.
(3) Epiſt. 49. n. 25. (4) n. 2. 3. 7. (5) §. 15. ſupra ad n. 7. cit.
(6) in theſ. pathol. ibid. cit. §. 18. (7) n. 3. (8) Pharmac. Rat. S. 3. c. 6.
(9) Prælect. ad Inſtit. §. 857.

cum incidiſſet, opium adhuc in ventriculo invenerat. Utcunque id eſt; ſulphur in ventriculum ipſum agere, ſi non ex utraque, continuo huc adſcribenda, Obſervatione, at certe ex altera cognoſces, aut ſuſpicaberis.

10. MULIER annos nata ad quadraginta, vino, & *tabacco* magis dedita, quam mulierem deceret, & diu quidem bajulo nupta, robuſto viro, ſed quæ pepererat nunquam, cum ad ſcabiem quam contraxerat, abigendam ſulphur in vino non ſemel bibiſſet, noviſſime autem majori copia; mox cœpit male habere, nec ſemel vomuit, citoque Noſocomium adiit jam febricitans, pulſu duro, & contracto, & de magna querens reſpirationis anguſtia. Quamobrem datum oleum ex dulcibus amygdalis recens expreſſum, & ſanguis eſt miſſus. Poſtridie cum vel major eſſet anguſtia reſpirationis, miſſus eſt iterum: fuitque, ut heſternus, firmo denſoque craſſamento, nulla tamen cruſta obducto. Lactis quoque, audita morbi cauſa, cyathi dati ſunt duo. Sed creſcente illa ſpirandi difficultate, & manifeſtis urgentibus artuum convulſionibus, languidiore facto pulſu, mortua eſt ita ut totus intra quatriduum circiter inchoatus, & finitus ſit morbus. CADAVERIS ſectio, non ut mortis cauſam tantummodo inquirerem, ſed ut Anatomes ſtudioſos etiam erudirem; erat extremus ferme November A. 1744. ibidem trigeſima a morte hora inſtituta eſt. Bono habitu erat corpus; ſed cutis hic illic minuta ſcabie fœda. Abdomen autem tumidum; neque id a nimia pinguedine; hæc enim ut conditione erat optima, ſic & copia erat juſta; neque item ab aquæ multitudine in ventris cavum effuſæ: quæ etſi non pauciſſima erat; extra pelvim tamen non apparebat. Verum & ventriculus, & Tenuia inteſtina, & Colon ad magnos tractus; alibi enim aut naturalem latitudinem ſervabat, aut, quod ſiniſterius prope ventriculum animadvertimus, contractum plurimum erat; diſtenta ipſa aere, abdomen diſtenderant. Omentum nulla inteſtina tegebat, quippe ſurſum rejectum, an retractum; ipſum enim, & ſuperior illa meſocoli pars quæ tranſverſum Coli tractum ſuſtentat, rigida erant, & rubentibus maculis hic illic, a tergo præſertim, diſtincta. In exteriore ventriculi facie vaſa ſanguifera paulo erant turgidiora. Facies autem interior qua fundus jam propius ad pylori Antrum accedebat, aream oſtendit circuli forma, cujus diameter digitorum erat quatuor tranſverſorum. Eam aream ab reliqua ventriculi ſuperficie hæc diſtinguebant quod minus lævis erat, minuſque nitida, magis autem albida, & vaſculis ſanguiferis, quaſi ab injectione nigricantibus, prædita, cum alibi lævor, nitor, minus albus color ubique conſpicerentur, vaſcula autem fere nulla, nedum non ſic expreſſa aut nigricantia; ut evidens eſſet omnibus, quantum area illa tota patebat, tantum de intima lamella ventriculi fuiſſe eroſum. Nec præter hoc, ne in proximo quidem œſophago, aut inteſtinis, quidquam animadvertere potui quod eroſionem, aut inflammationem ſignificaret. Erat hic ventriculus ut æquo amplior, ita ſine rugis ullis, parietibus autem valde tenuibus: & annuli pylori vix indicium aliquod retinebat. Quorum hoc, ſi non a primordiis, at ab alia aliqua antiquiore læſione fuerit; cætera illa crebris, ut in bibaci muliere, diſtentionibus, & nuperæ etiam ab incluſo aere debebantur. Quæ in ventre adnotavi reliqua, huc redeunt. Jecinoris veſicula ſubſidens paucam continebat bilem. Renes laxi erant. Arteria Magna anguſtior. Tum muliebria, ut in fœmina infœcunda, diligentius inſpexi atque incidi. Teſtes erant vel magis quam ea ſoleant ætate, parvi & ſtrigoſi. Ex ſiniſtro hydatis, acini uvæ mediocris magnitudine, tota exſtabat. Uterus dextrorſum inclinatus, & fundo potius parvo: quo magis adnotatione digna erat cervicis, ad imum præſertim, major quam convenit, craſſitudo, & coronæ ipſius qua cingitur uteri oſculum, parvum hic, ut in virginibus, & circuli forma. Ex hoc ſtillabat humor colore lacti ſimilis, neque eo fluidior, nec fœtens, copia non prorſus exigua; ut mulier fluore uteri laboraſſe videretur. Cujus ſcaturiginem fuiſſe altiorem ima cervice, hujus diſſectio indicavit. Ibi enim cervicis veſiculæ mucum fortaſſe liquidiorem, nec

tamen

tamen lacteum, continebant. Superius nullæ vel diſſecanti apparebant. Circa medium longitudinis cervicis, duobus locis alte intra parietum craſſitudinem conditam, diſſecando, inveni cellulam inanem, ſubrotundam, parvi phaſeoli capacem, ſine ullis aut ibi, aut alibi eroſionis indiciis. Thorace adaperto, id quod ex lumborum vertebris præſenſeram leviter ſiniſtrorſum ſe flectere incipientibus, manifeſtius cognovi, gibbam fuiſſe mulierem; thoracis enim vertebræ multo magis ſe flectebant dextrorſum. Quod ſi contra res ſe habuiſſet, aut ſi uterus, quem dextrorſum inclinatum fuiſſe, dixi, fuiſſet, ut lumborum vertebræ, inclinatus ſiniſtrorſum; hanc ad eas fœminas adjicerem, quas, de uteri inclinatione ſcribens, tibi alias (1) commemoravi. Sed leviſſima hic erat imæ Spinæ inclinatio, nec quam Innominata oſſa, ut in illis, facile ſequerentur. Cæterum non ut in ventre, ſic in thorace, aut pericardio effuſam aquam offendi. Pulmones anterius, & ad latera cum pleura arctiſſime connexi erant: tumidi præterea, ſiniſter præſertim, ſed ab aere dumtaxat, & admiſto humore, nuſquam duri, nec magis quam æquum eſſet, rubentes. Cordis ventriculi concretum ſanguinem habuerunt, eundemque atrum, qualis & alibi fuit. Cranio ſecto, quæ intra ipſum erant, omnia laxiora viſa ſunt, quam octavo, haud amplius, ab obitu die; tot enim accurata cæterarum partium diſſectio abſtulerat; eſſe debuiſſent. Vaſa per Tenuem meningem repentia, ſanguine turgida; in Choroidibus autem plexibus veſiculas aquæ plenas, plurimas, nec minutas, animadverti. Denique omnibus, quæ intra cranium erant, detractis, Petroſi utriuſque proceſſus ea facies qua alter alterum ſpectat, illaque vicinia non levis, ſed inæqualis conſpecta eſt.

11. BAJULUS, mulieris de qua modo dictum eſt, maritus, vir procerus, & quamvis ſubpallida facie, & corporis habitu ad macilentum inclinante; tamen robuſtus, eadem ferme atque illa, ætate, & pariter bibax, eadem qua illa, ſcabie correptus, eodemque cum illa remedio, ſed non pari, quod ſciam, copia uſus; poſteaquam illa mortem obiit, ſed propemodum menſes ſatis commode valuiſſe viſus erat, cum circa medium Majum levi ad ſpeciem febri prehenſus eſt, ſed reipſa adeo exitiali, ut non ultra biduum in Noſocomio decubuerit. Primo die pulſus, cæteraque non ita mala, niſi ob anxietatem quandam, & inquietudinem eſſent ſuſpecta. Eo die idem quod pleriſque aliis initio ſolet, datum eſt leve medicamentum quod blande ventriculum, & inteſtina expiaret. Poſtridie autem jam ea omnia quæ dicam aderant mala, ut uxoris memores, lac dederint. Vomebat enim: anguſtia illa eadem reſpirationis, qua uxor olim, premebatur: toto corpore convellebatur, delirabat inſuper vehementiſſime, & inter delirandum, ſibi ventriculum uri, clamabat. Per hæc ante diem a decubitu tertium vivendi finem fecit. Quam ob morbi brevitatem facile id accidit quod ægre tuli, ut prius diſſectum eſſe cadaver, ſcirem, quam hominem ægrotaſſe. Diſſecuit tamen Auditor meus, attentus, & intelligens, nunc merito Feltrienſium Medicus Antonius Guiliermius: ex quo hæc accepi. VENTRE aperto, in omento, & pinguibus inteſtini Coli appendiculis, iiſque præſertim quæ propius lienem erant, ſicuti etiam in Adipoſa, ut appellant, renis ſiniſtri membrana pinguedo, quæ non multa erat, fuſca, & ſublivida animadverſa eſt. Colon autem ipſum ab incluſo aere triplo quam ſoleat, latius. Ventriculus contractus, exterius ſubfuſcus, interius autem, ſine ulla quidem eroſione, inflammatus ad palmæ amplitudinem qui lienem reſpiciebat. Ima ora jecinoris lívida, & nigreſcens, nec tamen profunde. Thorace recluſo, non minus quam diaphragma ab utralibet facie inſpectum, pulmones, & cor reperta ſunt ſecundum naturam ſe habentia. In cordis ventriculis mediocres polypoſæ contretiones. Caput diſſectum non eſt.

12. Quæſivi, num cutis ſcabiei quidquam retinuiſſet, item num poſtquam cum uxore vinum illud ſumpſerat, homo iterum

(1) Epiſt. 48. n. 33.

rum ſumpſiſſet. Utrumque negatum eſt. Illud vero additum, vinum quo ambo uſi fuerant, in vaſe æreo ſervaſſe. Quæ cum audiſſem, ut perniciosiſſimum hunc morbum febrem fuiſſe inflammatoriam, non dubitavi, ſic dubitari poſſe, vidi, an ſcabies depulſa quidem, ſed corpore non bene curato, ea in ſanguine reliquiſſet, quæ cauſa ex parte aliqua fuiſſent perniciei hujus tantæ, itemque cum inflammationis hujus ſedes ventriculus fuerit, an ideo facilius fuerit quod jam inde ab illius vini potione nonnihil eſſet infirmatus. Uxoris certe ventriculus quid ab illo detrimenti acceperit, ſupra legiſti, ſive ab æreo vaſe noxii aliquid traxerat, ſive ob admiſtum ſulphur dumtaxat nocuit. Quantum enim nocere ſulphur poſſit, jam olim noverant antiqui Medici, ex quibus accepit Plinins (1) lac aſininum uſui eſſe *contra gypſum, & ceruſſam, & ſulphur, & argentum vivum*, fruſtra verente Dalechampio (2), ne cum illi ſcripſiſſent for-taſſe θρύον, id eſt ſolanum manicon, perperam Plinius legerit θεῖον, id eſt ſulphur; neque enim inter iſta quæ memorat ad minerale regnum, ut loquuntur, attinentia, vegetabile fuiſſe interjectum in eo quem Plinius deſcripſerit, loco, veri ſimile eſt, neque tam leve eſt ſcripturæ diſcrimen, ut facile adeo inter deſcribendum fallere oculos poſſit. Sed & Galenus (3) ſulphur inter ea poſuit quæ *ulcus faciunt quibus diutius adhæſerint*, & Haly Abbas, quem laudat, & ſequitur Ardoynus (4), ei qui ſulphur biberit, *ardorem fieri in ſtomacho*, ſcripſit, *& inciſionem, torſionemque, & inteſtinis ulcera*. Nolim tamen credas, me cuicunque ſulphuris generi, & cuicunque aut doſi, aut præparationi, aut miſturæ vires has noxias tribuere, qui minime ignorem, ſulphur a Medicis non modo recentibus, & contra ſcabiem quidem, ſed & antiquis interdum dari conſueviſſe. Sed mulierem de qua dixi, ex vino, in vaſe æreo aſſervato, & nimia copia ſumpſiſſe, conſtat; purum autem, an impurum ſumpſerit, minime conſtat. Inſpicias autem velim qui in fodinis ipſis quæ admiſceri poſſint, admonuere, aut ſaltem quæ preſſe indicavit Waltherus (5), cum *explorandum*, ſcripſit, *an fodinæ, quæ ſulphur vivum præbent, mineras quoque aliter nocivas una cum ſulphure ferant: maximeque arſenicum jungi, in plurimis ſulphuris ſpeciebus metui: ita ſe noviſſe, a ſcrupulo ſulphuris crudi ſumto, vomitum, & tormina, & teneſmum fuiſſe excitata:* quin *etiamſi aqua ſæpius coctum ſulphur fuerit, & blando igne fluxerit; tamen in multis non tam alvi dejectiones, quam tormina inde ſecuta eſſe*. Id vero quocum arſenicum junctum ſit, ne exterius quidem ſcabioſorum ulcuſculis eſſe adhibendum, cobaltum monſtrat, quod ut *ejuſdem cum arſenico indolis eſſe*, jure affirmat Cl. Jo. Adr. Sproegelius (6), ita narrat, inſperſum ſcabioſo puellæ capiti miſerrimam mortem intra paucas horas attuliſſe, idemque tum ſcabioſo cani a cobalto, tum aliis tribus, quibus cutem leniter inciderat, ab inſperſo arſenico acci-diſſe: additque viſcerum labes per diſſectionem vel majores inventas, quam ſi tantundem arſenici devorandum præbuiſſet. Cæterum ad puellæ illius caſum, addes ſimilem in altera puella, phthiriaſi capitis affecta, Harderi Obſervationem (7); ad experimenta autem exempla illa quæ ex Fabricio Hildano, Jano Antonio Saraceno, Amato Luſitano, aliiſque protulit Ettmüllerus filius (8), mortis videlicet, aut graviſſimorum ſymptomatum ab adhibito ulceribus, imo ſcabiei ipſi unguento quocum arſenicum junctum eſſet. Quo fortaſſe etiam pertinet vetuſtior Baccii (9) Obſervatio inſperſi arſenici buboni exedenti, cui inſperſioni poſt triduum mors ſucceſſit per vomitus æruginoſi humoris graves adeo, ut ſuſpicio oriretur dati clam mercurii ſublimati. Certe autem pertinent recentes Goulardi (10) Chirurgi Experien-tiſ-

(1) Nat. Hiſt. l. 28. c. 9. (2) in Adnot. ad eum locum. (3) De compoſ. medic. l. 6. c. 2.
(4) De Venen. l. 2. c. 15. (5) Progr. de Sulph. & Mart.
(6) Experim. circa varia venena &c. §. 28. & Exp. 36. (7) Sepulchr. in Additam. ad Sect. 11. l. hujus 4. Obſ. 13. Hiſt. 13. (8) Eph. N. C. Cent. 3. & 4. Obſ. 127. in Schol.
(9) De Venenis &c. ubi de Venen. quæ extrinſecus &c.
[10] Memoire ſur les Maladies de l'Uretre.

tiſſimi Obſervationes, cum aliis quas ex Morando indicat, congruentes, nimirum acrius erodentium, quæ excreſcenti ulcerum carni imponuntur, medicamentorum tenues particulas in ſanguinem ita permeare, ut æger veneno affectus moriatur, de vera interim mortis cauſa nemine ſuſpicante. Quæ omnia ſi perpendere volueris; inde etiam colliges, quam facile e ſcabioſorum ulcuſculis propriæ erodentis materiæ particulæ in ſanguinem traducantur. Verum antequam de ſcabie ſcribendi finem faciam, quæres fortaſſe, cur nunquam de Sebaceis cutis glandulis, ſecretaque ab his materia mentionem fecerim? Ego vero cum de Sironibus ſermo eſſet (1), ſupervacuum eſſe credidi admonere, non eſſe cum ipſis quandam vermiculorum ſimilitudinem, ut olim fiebat, confundendam, quando in hac Anatomes luce, ad quam nonnihil augendam pro meo modulo allaboravi, vel ad Junioribus video diſerte ſcribi, *vermes, qui puerorum cutem infeſtant, ſpecie fallere, & filamenta eſſe e folliculis cutis ſebaceis expreſſa*, exploratum ſatis eſſe. Quin etiam accepi, cum endemius ſit in Finlandia morbus quem vocant *Breſt*, magnas infantium ſtrages edens, iſque in perminutis conſiſtat univerſæ cutis tuberculis, in quoſdam quaſi vermiculos ſe extenuantibus, nunc, inquam, accepi, illum a Viris doctis ex obſtructione ductuum repeti glandularum ſebacearum, an quod ſecreta ab his materia craſſior, & tenacior ſit, proptereaque, dum vix lentius prodit, & ferme ſubſiſtit, in filamenta formetur, non ejus ſolum quæ porro excerni debeRet, ſed & compreſſis ab hac proximis ubique ſanguiferis vaſculis, materiæ inſenſibilis perſpirationis neceſſarium adeo egreſſum morantia? Vides igitur, cur de Sironibus verba faciens, ſupervacaneum cenſuerim amplius materiam ſebaceam commemorare. Potius fortaſſis id a me fieri aliis locis potuiſſet. Cum enim ſecretio oleoſæ illius materiæ cum propter alia, tum præſertim ad mollem cutem, flexilemque ſervandam, & adverſus erodentia corpuſcula muniendam inſtituta eſſe videatur: conſequitur ubi illa ſecretio aut ſublata ſit, aut depravata, fore ut ea facile oriantur vitia quæ in cutaneis infectionibus animadvertuntur. Sic in elephantiaſi, ut quidam hoc nomen accipiunt, inflexilis, rigidaque fit cutis: quanquam etiam ſine elephantiaſi interdum, velut in muliere quam olim intra hebdomadas tres ſanavit, ut eſt apud Stalpartium (2), Jo. Fred. Helvetius, in aliaque ab Diemerbroeckio (3) deſcripta; aliam enim, cum deſcriptiones inter ſe confero, eſſe arbitror, & denique in Neapolitana illa cujus & morbus, & curatio propoſita ſunt, ut noſti, a Carolo Curtio (4). Quod vero ad eroſionem attinet, hanc in iis multo facilius contingere, credibile eſt quibus non contagio ſcabies oritur, ſed ex erodentibus, quæ in ſanguine adeo redundent, corpuſculis, ut vel ipſam inficiendo materiam ſebaceam, non modo ineptam ad muniendum inunctione ſua adverſus irritantes ſudoris ſales, ſed contra ad irritandum, & erodendum aptiſſimam reddant. Cur igitur, inquis, hæc ſupra non attigiſti? Nimirum non attigi, ne Cl. nonnullos Viros aut minoris facere, quam æquum ſit, aut laceſſere viderer, ſi ea aut prorſus negligerem, aut diſcutienda ſuſciperem quæ ante aliquot annos illi de ſebaceis glandulis, ſecretaque ab his materia propoſuerunt. Cui diſcuſſioni inſuper non eſt hic opportunus locus, quippe quæ & longum ſermonem, & tibi, nedum mihi, ingratum propter neceſſariam ſæpe eorum quæ alias ſatis ſuperque tradidi, repetitionem flagitaret. Quorum utrumque ex paucis quæ preſſe indicabo, facile conjicies. Glandulæ ſebaceæ ſunt, inquiunt, *in trachea, canali alimentorum &c.* At tu lege Adverſ. IV. Animad. 13. Glandulas ſebaceas paſſim per cutem disjectas *nunquam invenire* ipſis licuit. Tu vero inſpicias Epiſt. Anat. III. n. 3. & 4. Viderunt tamen *in cute faciei, pectoris, & brachiorum quorundam hominum punctula nigra*, ex iiſque locis non modo ea punctula, ſed *unguino-ſam*

[1] n. 4. [2] Cent. Poſt. P. 1. Obſ. 43. [3] Anat. l. 8. c. 1.
[4] Diſcuſſ. d'un raro morbo cutaneo.

ſam quoque, teretem vermiculum mentientem, exprimi materiam: eſſe igitur *in cute cava quædam minima, quæ orificio majora deprehenduntur*; ſed hæc quæ viderunt, *in ſtatu ſano non adeſſe*, contendunt. A te autem iterum quæ indicavi, aliaque meorum ſcriptorum loca, vel potius naſi alæ in viris plerifque, & quidem ſanis, ſunt inſpiciendæ. Quid igitur eſſe, ajunt, cava iſta? *Vaginam* quæ antea pili, nunc deſtructi, radicem complectebatur. Hic tibi Adverſ. I. n. 12. (1) & Adverſ. IV. Animad. 33. (2) legenda ſunt, in illis enim ego primum ex pilorum conceptaculis adverſus glandulas ſebaceas dubitationem indicavi, in utriſque autem quædam ipſi adverſantia, aut certe ipſam limitantia non reticui: quibus nunc addas, non futura iſta cava in naſi alis majora, ubi videlicet minimi erant pili. Vagina autem iſta ſub cute in pinguedine defixa eſt; *Columbi* enim *ſententiam veritate niti*, autumant, *omnes ſcilicet pilos radicem ſuam in pinguedine collocare*. Columbus vero neque *omnes* ſcripſit, neque ego ſcripſi, cum ejus primum quoque ſententiam protuli, ut ex Adverſ. II. Animad. 5. cognoſces. Ego enim non modo ſciebam, eſſe pilos a quibus totam cutis craſſitudinem pervadi, oſtendere non poſſimus; ſed & Columbum ipſum videbam inter cæteros qui pinguedini affiguntur, eos diſerte excepiſſe qui in ſcroto ſunt: his autem adjiciendos eſſe alios, ut puta qui ex proximi colis integumentis, & qui tenuiſſimi ex auriculæ pinna, & ex lacrymali caruncula exiſtunt. Noli tamen credere, vaginas iſtas pilorum quæ pro ſebaceis glandulis ſubſtituuntur, ideo in pinguedine defixas poni, ut ex hac oleoſam accipiant materiam. Prodire quidem ex iis vaginis materia dicitur quæ ſebacea vocatur; ſed oleoſa tamen non eſſe, quia lintea materia hac *copioſe imbuta*, flammis *ſatis diu reſiſtunt*; quaſi vero præter illam nihil induſiis, aliiſve linteis adhæreret ex ſudoris, & inſenſibilis perſpirationis materia, aut illam quidquam præter purum oleum eſſe, negaſſemus: quorum neutrum cadere in animum poterat quotidie videntium, quam facile cutis ſordes aqua abluantur. Non modo igitur per exterius, ſed per interius etiam admiſta illam ſic ſatis *ſaponaceæ indolis eſſe*, credimus, nec tamen *ut omnes humores corporis noſtri*, ſed peculiari quodam modo, & hinc fieri, ut ſi ſtatim atque in corpore ſano ſecreta eſt, inſpiciatur, & contrectetur, ejuſque effectus ſpectentur, quantum a cæteris humoribus differat, intelligatur. Hæc vero ad illam quoque materiam ſebaceam transferas, velim, quæ circa oculos a tarſorum glandulis, & proximæ caruncula ſeparatur; nam & ea cum lacrymali, jugiter ſecreto, humore permiſcetur. Quibus in glandulis, & qua in caruncula, in eaque vicinia quid olim meus quoque labor præſtiterit, poſſem ego quibuſdam aliis dicere, qui in illis ante hos duodeviginti annos deſcribendis Anatomes hiſtoriam aut ſe neſcire, aut ſi ſciunt, nimis aperte diſſimulare, oſtenderunt. Sed nec tanti id facio, & jam tibi oblitus fortaſſe videor, hic, ut ſupra dixi, opportunum diſcuſſionibus ejuſmodi non eſſe locum.

13. Igitur a ſcabie, id eſt a minoribus ulcuſculis ad cætera ulcera tranſeamus. Ampliora quam in ruſtico Viro nos vidiſſe, non meminimus. Quem nudum, proliciendi ſudoris cauſa, in gurguſtiolo incluſum, Chirurgi primum imperitia nimio ignis calore admoto, tum pertinacia neglectis ruſtici querelis ſe comburi clamantis*, peſſundedit. Neque enim ante eduxit, quam toto eſſet corporis ambitu ſemiuſtulatus. Quamobrem etſi cutis dumtaxat exulcerata erat; exulcerationis tamen ipſa amplitudo hominem intra biduum, aut triduum in Bononienſi Incurabilium Noſocomio, quo mox detulerant, ad mortem per aſſiduos incredibileſque cruciatus perduxit. Huic haud ita abſimilem caſum ab Ledelio (3) propoſitum leges, ſed juvenilis ætas, promptiſſima curatio, nec par in omnibus, ut dolores oſtendebant, cutis partibus exulceratio, diſparem quoque rei exitum permiſerunt. Antiquorum autem ulcerum vel ſæpius quam ſcabiei facta a nobis in miſſis ad te Ob-

ſer-

[1] verſus finem. [2] in fine. [3] Eph. N.C. Dec.3. A.5. & 6. Obſ.51.

ſervationibus mentio eſt. Ex iis duæ (1), quæ de expurgatione diximus per ſcabiem facta (2), peculiariter confirmant. Cum enim ulcus ſimul, & ſcabies vexarent; hac evaneſcente, quamvis non humida, ſed ſicca eſſet, illud multo acrius crucia-re cœpit. Et viciſſim, cum ulcera, id quod cicatrices in tibiis docebant, eva-nuiſſent, fœdæ puſtulæ cutem ferme uni-verſam occupaverant. Quod autem de ſca-bie dictum eſt, non niſi cum recens, & aliunde contracta fuerit, per exteriora tan-tummodo auxilia abigenda, propterea quia ſi aliter, exitus ſic intercluderetur noxiis humoribus tum qui per eam ejici, tum qui ab ea introrſum ferri conſueverant, idem merito de ulceribus quoque cæteris ſtatui, reliquæ noſtræ ſatis oſtendunt Ob-ſervationes. Diuturna enim ulcera ſive per ſe, ſive ab arte areſcentia, aut occlu-ſa, videbis qui morbi graviſſimi conſecu-ti ſint, cerebri præſertim, & nonnun-quam cordis, itemque & tunc, & cum ulcera, quamvis necdum occluſa, diu ta-men vexaſſent; animadvertere poteris, ſe-rum propemodum ſemper intra cranium, interdum quoque intra vertebras, aut intra thoracem, & ventrem fuiſſe. Quas Ob-ſervationes ne hic repetamus, Epiſtolas malumus in quibus pleraſque relegas, in-dicare, nimirum IV. (3), V. (4), XII. (5), XXV. (6), XXVII. (7) XLVII. (8) LII. (9).

14. Sed præter hæc quæ ad tibias atti-nent, alia quoque alio ſpectantia ulcera noſtris ſæpe Obſervationibus propoſuimus, nunc ad abſceſſuum ſinus, & ſubjectam cariem, nunc ad exulceratos tumores, & gangrænam pertinentibus. Quarum non vacat Obſervationum loco omnia hic ſin-gillatim indicare. Juvat potius nonnulla quæ ad duo modo memorata capita refe-runtur, ſubjicere, prætermiſſis cæteris quæ minus opportune referri huc, video, ut cum in Sectione hac Sepulchreti (10) in-ter ulcera producitur caſus fœtus ſeptime-ſtris cerebro carentis, quem cum iis con-ferre poteris quos ſic editos, ex noſtris, & aliorum Obſervationibus, loco, ut pu-tamus, ad id aptiore (11) memoravimus.

Quod igitur primum ad primum attinet de duobus illis capitibus, nempe ad abſceſſuum ſinus, de meis eorum cu-rationibus unius potiſſimum venit in men-tem, quam eo libentius hic referam, quod per id præſidium peracta eſt, cujus vim adverſus vel minuta ulcuſcula peculiarem, id eſt adverſus ſcabiem de qua ſupra di-ctum eſt, in dubium nunc trahi ab non-nullis video, in primiſque a Medico alio-quin Experientiſſimo. Senem æque gene-roſum, ac pium Foroliviensis Eccleſiæ Archidiaconum, Ludovicum Albertinum, vere A. 1711. dyſuria quædam vexare cœ-perat: quam cum demulcentibus lenire ſtuderent, crus ſiniſtrum dolor primum, deinde abſceſſus corripuit. Ex hoc aperto cum pus ea copia quotidie exire diutius pergeret quæ hominem undeoctoginta an-nos natum quam facillime poſſet abſume-re; Medicus, & Chirurgus occurrendum cenſuere, ille dato lignorum, ut vocant, decocto, hic iis abſceſſui adhibitis quæ ad perſanandum attinerent. Jamque hujus o-rificium ipſum claudi videbatur; cum gra-vis repente febris exorta eſt, perturbans caput, & delirium afferre incipiens. Tum ex altero pede ſanguis mittitur, abſceſſus rurſus aperitur: & ſic febris quidem illa abigitur; ſed ex hoc iterum tanti puris copia prodit, & prodire pergit, ut de ægro deſperent, nec ſine ratione. Nam-que, ut tunc primum accerſitus vidi, æger qui bono antea fuerat habitu, & pro illa ætate robuſtus, oſſa atque pellis totus erat, & infirmiſſimis viribus, febricula nun-quam carebat, acerbiſſimis ſubinde cruris doloribus torquebatur, ex eoque tantum ejiciebat puris, quantum facile non cre-didiſſem. Apparebat omnibus, ſervari ho-minem non poſſe, niſi crus convaleſce-ret. Sed hoc quam difficile eſſet, inuti-les hactenus omnes Medicorum, & Chi-rurgi curæ, ac labores oſtendebant, ad hæc graviſſima ætas, fervidiſſimum, quod interea advenerat, mediæ æſtatis tempus, & præter ea quæ dicta ſunt, ſtomachus re-

[1] Epiſt. 21. n. 30. & Epiſt. 4. n. 35. [2] ſupra, n. 8. [3] n. 7. 13. 30.
[4] n. 15. [5] n. 2. [6] n. 12. [7] n. 8. [8] n. 4. 33. [9] n. 30.
[10] Obſ. 1. §. 3. [11] Epiſt. 12. n. 5. & ſeqq. & Epiſt. 48. n. 48. & ſeqq.

remediorum pertæſus. Duo tamen ex his ſupererant, quorum alterum, jus videlicet terreſtris teſtudinis, ſenior ejus Medicus laudabat, alterum, nempe viperinum pulverem, ſenex alter Medicus, quem aliunde ſuperioribus diebus advocaverant, antequam diſcederet, propoſuerat. Cum ſuper utroque conſulerer, primum, ſi ſtomachus ferret, non improbabam; ſed ut facilius ferretur, majoremque præberet utilitatem, plus de altero, ea tamen qua dicturus eſſem, ratione, addendum ajebam, ipſique maxime confidendum. Scilicet quod in viperino ſupereſt pulvere, non tam profuturum videri, quam ipſam recentem viperam, ſi hujus dimidium carnium cum pari carnis teſtudinis pondere in tenui jure vitulino decoqueretur, eædemque viperæ carnes quæ decoctæ eſſent, mox cum ſaccharo, ut vocant, roſato vetere ſubactæ, quotidie mane ederentur, & poſt eas jus de quo modo dictum eſt, biberetur: huc addi poſſe inter prandium & cœnulam, emulſionem, ut appellant, ex recentibus amygdalis, adjecto pauco ſaccharo quocum miſta coralia eſſent in pulverem tenuiſſimum contrita. Medico non modo hæc non diſplicuerunt; ſed, ut affecta erat ætate, & valetudine, a me ſimul cum ægro, ægrique Conſanguineis petiit, ut ipſe quemadmodum cenſueram, ita facerem. Feci igitur, Superiſque bene juvantibus cœperunt ſenſim cruris dolores, & pus minui ita, ut quadrageſimo die ex quo hæc curatio inchoata erat, abſceſſus jam ferme ad cicatricem ſpectaret. Quanquam autem febricula jam ante abierat, & virium infirmitas, macieſque decreverant; tamen ut bona hæc augerem, & confirmarem, ægro ultro optante, non modo annuente, decem præterea dies eadem ſum curandi ratione uſus. Quo tempore exacto, is qui ab extremo Aprili ad medium circiter uſque Septembrem decubuerat, ſurgere cœpit, & magis deinceps magiſque in dies convaleſcens, non modo priſtinum recuperavit corporis habitum; ſed illud ipſum crus unde tandiu tanta puris copia, totque cum hac alba membranarum oblonga fruſta exierant, nihil quidquam nutritione, & viribus ab altero diſcrepans mihi oſtendit, cum forte obvium haberem Decembri ineunte: poſteaque incolumis vixit annos aliquot, donec, me jam Patavii degente, extrema ſenectute confectus eſt.

15. Ut fuſe hanc tibi curationem deſcriberem, non una me impulit cauſa. Alii enim ſunt qui ea viperis tribuant quæ non habent, ut vim calefaciendi, & ſiccandi tantam, ut ſitim faciant inextinguibilem, & paucos qui ſenibus ſuperſunt, ſpiritus diſſipent: quapropter prohiberi a ſenili ætate, admonebat Claudinus (1), & tempore præſertim æſtivo, & regione calida. Redius (2) quidem vel multo largiori viperarum uſu nullam eſſe motam ſitim in ſene, juvenibuſve, quamvis æſtas interdum eſſet adnotavit. Ego ut a viperarum uſu nunquam, ſic etiam in decrepito hoc Sene anni tempore calidiſſimo, & in regione potius calida neque ſitim ullam, neque ſpirituum diſſipationem, imo horum inſtaurationem animadverti, nec ſiccari quidquam, niſi eum quem ſiccari volebam, abſceſſum; reliquum autem interea corpus non modo non ſiccari, ſed refici. Contra alii non plus a viperis expectandum ajunt, quam *a reliquis omnium animantium partibus ſiccatis, gelatinoſo quodam, blande ſulphureo & vaporoſo ſucco præditis*. Intelligis, hæc in iis regionibus ſcripta eſſe, in quibus copia non eſt recentium viperarum. Quamobrem non miror, quod ibi in *atrophia*, in *phthiſi*, in *ſcabie*, in *aliiſque hujus generis malis varia ex viperis confecta medicamenta nihil præſtiterint*, aut quod *nihil certe ſolidi quod operæ pretium faciat auxilii* ab iiſdem *in impuritatibus ſanguinis corrigendis peti & expectari* poſſe, dicatur. Mihi vero non de ſiccatis viperis, paratiſve ſic medicamentis hic ſermo eſt, ſed de recentibus; illis enim has ut prætulerim, vidiſti, quippe in abſceſſu qui eatenus ſanari non potuerat, vetuſtiorem quam quos ipſi laudant, illuſtremque Auctorem ſecutus, Antonium Muſam, qui ut in Italia degebat Auguſti Medicus, *cum incidiſſet in inſanabilia ulcera, viperas eden-*

[1] Append. ad Tract. de Ingreſſ. ad Infirm. Sect. 6. [2] Oſſervaz. int. alla Vipera.

edendas dabat, *miraque celeritate perſanabat*, ſicuti memoriæ tradidit Plinius (1). Nam quod illi addunt, *ſi quid boni* per ea medicamenta *præſtitum fuit*, *id potius aliis admixtis ingredientibus*, *& conjunctim datis medicamentis in acceptis referri debuiſſe*; ut de ſuis illis præparatis verum fuerit, de viperis certe quas Muſa edendas dabat, nec, quod ſciamus, remediis aliis commiſtas, ne ſuſpicaturum quidem eſſe te, arbitror, ut neque de illis *piſcis in modum paratis*, quibus veſci miſerum ſervum, ea ratione ab ſe curatum, juſſerat magnus inter Græcos Medicus Crateruſ, a quo Muſam id præſidii didiciſſe, conjicit Eruditiſſimus Meadius (2), nec quas eximius alter Medicus Aretæus (3) *in cœna obſonio dabat* & ipſe *coctas & conditas perinde*, *ac piſces*, id eſt *ſale*, *& oleo*, ut proclive eſt ex Cælio Aureliano (4) intelligere. Galenus quoque (5) juſſit viperarum venatorem iiſdem uti *præparatis in olla*, *anguillarum in modum*. At enim, inquis, non his ſolis venatorem ſanaſſe, conſtat: fatetur enim, quid antea fecerit. Verum de duobus illis prioribus Medicis idem non conſtat. Neque ſi ſanguinis miſſio, atræque bilis per pharmacum detractio venatorem ſanaſſent; poſt illa viperas Galenus dediſſet, nec his ſanationem acceptam retuliſſet. Idemque a me credito reſponſum iri, ſi forte idem objicias curationibus per viperas, aut per earum partes feliciter peractis, laudatiſque ſive a Græcis, ſive ab Arabibus Galeni aſſeclis, ſive a Medicis qui propioribus ſæculis extiterunt: qui tot ſunt, ut ſingulos hic nominare tum longum eſſet, tum ſupervacuum, cum videre poſſis apud M. Aurelium Severinum (6). Ex quibus etſi quædam ſunt quæ non facile accipias; tamen non credo, te omnia quaſi fabellas, & circulatorias fraudes rejecturum, quando harum acerrimus, ſi quis alius, hoſtis Redius (7) viperæ carnes alexipharmacas eſſe, & „remedium multorum morborum„ diſerte ſcripſit, ejuſque ſagax imitator Vallisnerius (8) quid ſentiret, aperte oſtendit, cum „longe efficaciores „in morborum curationibus Euganeas „noſtras viperas, quam Ferrarienſis agri, „& Mantuani, ſimiliumque humidorum, „& paluſtrium locorum eſſe„ affirmavit, in Conſiliis autem Medicis & quoties mecum ægris commendaverit, memini, & tu in iis quæ edita ſunt, quam ſæpe præſcripſerit, videre potes. Quin etiam in iis regionibus ubi minus eſſe notum id remedium, putaſſes, ex uſu & fuiſſe, & eſſe, comperies. Sic, exempli cauſa, Ettmüllerus; filium dico; quanquam & patrem (9), & vetuſtiores Germaniæ Medicos laudare poſſem; diſerte refert (10), in proxima Sileſia *decoctum viperarum in jure gallinaceo ad hecticam curandam*, *& impuritates ſanguinis lymphæque corrigendas tantum non ubique inter ditiores adhiberi*. Sic Hoffmannus ipſe (11); ipſe, inquam, neque enim ſemper in hoc ſibi conſtitit; ubi curationem examinat, quæ Illuſtri in Viro, aſthmate ſpaſmodico, & hydrope laborante cujus quoque diſſectionem proponit, perperam fuerat inſtituta, minus opportunum quidem non laudat tempus quo viperarum & pulvis, & juſcula data fuerant: ipſa autem dilaudat; *namque crebra conſtat experientia*, inquit, *viperas & in pulvere*, *& decocto datas*, *virtutem poſſidere antiſpaſmodicam*, *acres humores attemperare*, *tranſpirationem promovere*, *ideoque maſſam ſanguineam ab omnibus purgare ſordibus*. Sic Adolphus (12) militem proponit qui a moleſtiſſimo, & adverſus auxilia alia omnia pertinaci malo, *continuato remediorum*, *viperinorum præſertim*, *uſu liberatus eſt*. Sic denique; ne illa omittam quæ dum hæc ſcribo, inter eoſdem Germanos edita ſunt; a me alias tibi laudatus Medicus Jo. Bapt. Molinarius (13) commendans *e viperis ipſis confecta*

[1] Nat. Hiſt. l.30. c.13. [2] De Venen. Tentam.1. [3] De Curat. tardar. ægritud.l.2.c.13.
[4] Morb. Chron l. 4. c. 1. verſ. fin. [5] De ſimpl. medicam. facult. l. 11. c. 1.
[6] Viper. Pyth. P.3. c.7. & alibi. [7] Opere Tom.4. Lettera A. N. N. che comincia *La Vipera*.
[8] Opere Tom.3. nel Saggio. d'Iſtor. Med. alla parola *Vipera*. [9] Schroder. dilucid. de Animal. Cl.1. ubi de Vipera, & alibi. [10] Eph. N. C. Cent. 7. & 8. in Append. n. ult.
[11] Conſult. & Reſp. Medic. Cent.1. Caſ.93. [12] Act. N.C. Tom.2. Obſ.158.
[13] Specim. de Apopl. P. 2. S. 4. n. 180.

fecta decocta ; experimentis enim pluribus cum doctorum hominum, tum meis, inquit, *comprobata ſunt*. Non eſt opus de cultis aliis Nationibus dicere, cum de Indis ipſis ex docto Medico qui Bengalæ annos complures moratus erat, Meadius (1) acceperit, *conſtantem ibi morem eſſe medentibus imperare diæteticum uſum viperæ ejus regionis illis quos longi morbi exhauſiſſent*. Sed barbari illi, eoque non ita ſolertes. Quid igitur de Meadio ipſo dices, quem neque ſcientia, neque peritia, neque judicio, neque auctoritate ulli ex præſtantiſſimis Medicis facile poſtponas? Certe ille (2) de viperarum jure, gelatina, carnibus, ſale volatili præclare ſenſit, nihilque aliud reprehendit, niſi Anglorum Medicorum nimiam parſimoniam in remedio hoc præſcribendo *apto nato ad optimos ſcopos*, & cujus ipſe *pulchram efficaciam viderit in obſtinatis lepris*. Num dicemus, efficaciam hanc non viperis, ſed admiſtis remediis aliis tribuere debuiſſe? Ipſe vero nihil admiſcuerat, vino tantum uſus in quo duos treſve dies viperas, modico adjecto calore, maceraverat. Neque; ut tandem ad ægrum a me propoſitum redeam; te opinor, facile crediturum, cum cætera quæ illi dedi, omnia a me tibi conſulto memorata, perpenderis, illis potius quam viperis, eam ſanationem acceptam eſſe referendam. Quod ſi tibi forte dubitationis quidquam reſtat; alia mihi in promptu ſunt felicium curationum exempla in quibus præter viperas nihil aut dedi, aut dare coactus ſum. Cum enim plerumque, ut ſimpliciorem medicinam quoad poſſum, amo, viperarum carnes dumtaxat, & jus præbeam ſpeciatim adverſus pertinacem ſcabiem, quam aliis irritis, hac ratione ſic abegi, ut mundi, nitidique ægri, & pinguiores etiam fierent, tum nonnunquam accidit, ut res mihi eſſet cum quibuſdam remedia fere omnia, nedum viperas, pertinaciſſime averſantibus, quibus cum auxiliari neceſſe eſſet ejuſmodi præſidiis quæ ſentire ipſi, & animadvertere nequaquam poſſent; viperis in juſculis quibus utebatur, incoctis, ſalubri fraude ſalutem attuli. In iis præſertim fuit Ampliſſimus Senator Venetus, cujus caſus in pleriſque erat cum propoſito Archidiaconi caſu (3) comparandus. Nam ipſe quoque cum eſſet perſenex, æſtivo tempore, ex diuturno cruris abſceſſu laborabat A. 1732. Nullo autem alio interno auxilio, niſi eo quo dixi, conſecutus ſum, ut homo id ætatis par eſſet ferendo tam longum morbum eaſque puris aſſiduas effuſiones, humores autem vitiatos in melius adeo mutaret, ut ſic perſanato abſceſſu, ad priſtinas totius corporis, illiuſque cruris vires, & nutritionem multo quam ſperari poſſet citius rediret, ſexque; tot enim poſtea vixit; annos Medicinæ ope non indigeret. Num vituli, aut pullæ jus in quo, ſicuti pro cæteris illis, ita pro ipſo ſimul incoqui dimidiatam viperam jubebam, ea vi eſſe quis dixerit, ut quidquid inde boni ſecutum eſt, illi potius quam viperæ, ſit tribuendum? Quærent potius aliqui, cur igitur quod mihi; mihi autem? imo quod pleriſque omnis temporis, omniumque propemodum Nationum Medicis ſucceſſit, non idem omnibus ſuccedat? quaſi vero præter hoc unum, remedia cætera omnibus, ſemperque reſponderent. Aliis nimirum non reſponderit ob id ipſum quod cum aliis, atque aliis remediis commiſtum dederint. Aliis quod dederint non ſatis diu. Aliis quod in viperarum ſelectione decepti fuerint, non in iis captarum ubi credebant, regionibus, & locis, neque eo quo oportebat, anni tempore. Aliis quod in ejuſmodi ægros, in eamque morbi aut cauſam, aut vim, aut vetuſtatem inciderint, ut nulli, aut certe huic auxilio non eſſet locus. Alia id genus, quantum vis, adde, modo ne in ſcientiam, & fidem eorum cadant, quibus tamen hac in re non id ſatis fuit quod nunc, utinam ne nimis ſæpe, & plus æquo, uſitatum eſt, a Majoribus diſſentire, niſi eoſdem inſuper circumforaneæ vanitatis, ſi ſuperis placet, arguerent.

16. Senatoris illius Præſtantiſſimi modo facta mentio rem in memoriam redigit, ad

[1] Tentam. 2. cit. [2] Ibid. [3] n. 14.

ad abſceſſus pertinentem. Docuit quidem Hippocrates (1), *dum pus conficitur, dolores ac febres accidere magis, quam jam confecto*. Id tamen ut quæ in pluribus quoque aliis Aphoriſmis, plerumque eſſe verum, non ſemper, vel ipſe Epidemiorum libro IV. (2) ſignificavit, ſi non ubi maturos in morbis abſceſſus quoſdam, ſcripſit, ſine febre, & facile ferri; hoc enim Martianus (3) de ſuppuratis, non, ut Valleſius (4) de iis qui ſuppurantur, accipiendum eſſe, contendit; at mox certe, utroque eorum conſentiente, ubi Leambio poſt dyſenteriam *humerum & ſedem exulcerata eſſe*, ait, *citra febrem*. Nos quoque in eo Senatore cum tibiam ab non recenti œdemate, & ab levi nupera contuſione, quam exiguum ibi eryſipelas, & modica febris conſecuta fuerant, jam tumentem, mox quidem magis magiſque intumeſcere, videremus, nullam autem peculiarem febrem, nullos rigores, nullum doloris, caloris, pulſationis ſenſum æger, aut nos animadverteremus; pus tamen interea confici, ſuſpicari cœpimus, nec falſo, ut paulo poſt materiæ, ſub manibus fluctuantis, non obſcura perceptio confirmavit. Num igitur in ſenibus, num etiam in membris, œdemate affectis, pus fit ſine ullis, aut cum paucioribus, levioribuſque quæ pus firi ſignificent, notis? Utrumque interdum ab experientibus Chirurgis audivi, & ubi rationem conſulo, utrumque intelligi poſſe, video; ſecundum tamen magis. Neque enim ſenes omnes ſunt laxiſſimis fibris, aut lentis, inertibuſque humoribus. Itaque in Archidiacono de quo ſupra (5) dictum eſt, pus non conficiebatur ſine doloribus, & in illo ipſo de quo loquimur, Senatore cum forte eodem tempore quo prior abſceſſus apertus fuerat, multo minor alter incipiret ad imum femur, ubi œdema erat nullum; mox indicia quæ ſolent, dum pus conficeretur, animadvertimus. Poſſe tamen in illis etiam qui florente, aut firma ſunt ætate, pus interdum fieri ſine febre, idque in partibus œdemate non tumentibus, Obſervationes aliorum oſtendunt, in primiſque Clariſſimi, meique amiciſſimi Collegæ Pujati (6), qui, ut in Leambio Hippocrates, abſceſſus citra febrim confectos vidit primum quidem in Anu, ſed poſtea etiam in Adoleſcentula: quam ne forte dicas inertioribus fuiſſe humoribus, ut quæ poſt menſes aliquot hydropica obierit; in robuſto pariter Viro conſpexit.

17. Age nunc aliqua eriam de carie, abſceſſibus, ulceribuſque ſubjecta, attingamus. Habes inter initia Epiſtolæ XIV. (7) Obſervationes ad ejuſmodi cariem attinentes. Præcipue autem hæc ſubeſt in eo morbi genere cui nomen fecerunt Arabes *Ventoſitatis Spinæ*: quanquam non ſemper apparet manifeſtiſſima caries, ſed oſſium tumor dumtaxat, & mollitudo, velut in duobus quæ poſt mortem examinavit Mauchartus (8). Eo igitur de morbo cum pariter liceat in Tumoribus, atque in Ulceribus verba facere; propterea de illis agentes Epiſtola L. (9) cum de Exoſtoſibus quibuſdam eſſet injecta mentio, nonnulla de carie, ejuſque origine commemoravimus. Sed in Sepulchreto quoque invenies utrobique ad eundem morbum ſpectantia, quorum pleraque fuerunt Patavii obſervata, Sectione quidem II. (10) quæ libro hoc IV. inſcripta eſt Tumoribus, & Sectione hac IV. de Ulceribus (11). Neutrubi tamen Pandolphinus qui ea de *Ventoſitate* Tractatum edidit, aut Merclinus, qui hunc tot auxit Adnotationibus, & Obſervationibus, nominatur, aut quidquam ex Schelhammero (12) additur, qui preſſe quidem, ſed docte & erudite, rem tractat, Obſervationes quoque proferens (13) quarum nonnullas in Sepulchreto non video, & in his etiam ſuam, tum præclare Hornium (14), a Tulpio (15) diſcrepantem, adverſus Merclini (16) reſponſionem defendens

(1) S. 2. Aph. 47. (2) n. 22. apud Marinell. (3) Annot. ad hunc locum. (4) Comm. ad eund. locum qui ipſi eſt n. 95. (5) n. 14. (6) Dec. Obſ. 7. n. 3. (7) n. 3. & ſeqq. (8) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 33. & 34. (9) n. 57. 59. (10) Obſ. 20. & in Addit. Obſ. 10. (11) Obſ. 5. §. 1. &c. (12) De hum. corp. Tumorib. S. 2. P. 1. n. 94. & ſeqq. (13) n. 98. 99. (14) Microtechn. S. 2. P. 1. §. 53. (15) Obſ. Medic. l. 4. c. 13. (16) ad Pandolphin. c. 7. Annot. 1.

dens (1), contendentis, Corn. Celſum in loco (2) quem indicaverat Tulpius, cancri vocabulo oſſis deſignaſſe morbum ſatis cum *ſpinæ ventoſitate* convenientem. Certe autem loci ejus lectio cancrum non de oſſe dici oſtendit, ut recte aſſerit Schelhammerus: quod non vidiſſe Tulpium, & Merclinum, ego quidem non tam miror, quam hunc quod eo in loco non eſt, vidiſſe, id eſt *cancrum oſſis*. Ait enim, atque adeo inculcat, Celſum *hoc oſſis vitium non cancrum ſimpliciter, ſed cancrum oſſis vocare*; ut hunc locum Celſi non inſpexiſſe videatur.

18. Sed illi in nominibus; Chirurgi autem aliquando, etiam ſeniores, & valde exercitati, in re ipſa, id eſt in carie quæ neque oculis, neque ſpecillis pateat, dignoſcenda falluntur. Verum quidem eſt, cariem tunc indicari, ſi fuſca, vel ſubatra ſit quæ ex ulcere prodit materia. Non tamen ſi iſto colore infecta non prodeat; continuo cariem ſubeſſe, negandum eſt. Nam ſi hæc parvam oſſis non craſſi partem occupet, carni autem ſubſit multæ, & amplis ulceris ſinibus excavatæ; vel hæc una efficere cauſa poteſt, ne fuſca exeat per ulceris orificium materia, quippe cum pauxillum quod ex oſſe eſt, plurimo pure quod ex carne effluit, permiſto diluatur, & ſic fuſcus illius color occultetur. Quod in Veneta juniore Matrona A. 1736. accidiſſe, certo ſcio, cui magnus in alterius clunis latere innatus abſceſſus, nec niſi ſero apertus, internis, externiſque auxiliis incaſſum jam diu curabatur. Itaque puris colore minime fuſco tandiu Chirurgi ne cariem ſuſpicarentur, decepti ſunt, donec per eam reſpondentis oſſis ilium partem quæ circa ejus medium, in fœminis præſertim, hiſque junioribus, præ tenuitate pellucet, jam carie exeſam, ſpecillum nullo negotio in ventris cavum tranſire, animadverterunt. Nec dubito, quin oſſeæ illius partis tenuitas, ut in ea optima, & meliori ſorte digna Matrona faciliorem puris tranſitum in ventris cavum reddidit, ſic in aliis quibus profunda vulnera punctim ad eum locum infligantur, non difficile enſis mucronem ad inteſtina lædenda admittat. Contra haud raro accidit, ut ſpecilli quo in ulcerum exploratione uſi ſunt, colore inſpecto, Chirurgi plures malum prænunciare non dubitent, haud attendentes videlicet, ab Hippocrate (3) ſcriptum eſſe, *quibus a pure coloratur ſpecillum, tanquam ab igne, maximam* quidem *illos partem interire*; non omnes, ibique de empyicis ſermonem haberi, nec de quocunque ſpecilli colore, ſed de eo ut *pro candido & argenteo, velut plumbeum & igne peruſtum extrahatur, indicio puris feritate acerrimi*, ut eximii Interpretis Dureti (4) verbis utar. Denique inter cætera cariei genera, illa eſſet peculiari non modo commemoratione, ſed & examine perquam digna, ſub qua, cranium exedente, Slevogtii *armato oculo innumerorum vermiculorum, lento humori implicatorum, congeries apparuit, quorum multi, aquæ tepidæ injecti, motitatione ſua vitalitatis indicia edebant*. Sed cum ipſe qui ut in mortuo hæc vidit, ſic in ægro nonnulla huc ſpectantia animadvertere potuerat, *ætiologiam cariei* iſtius *verminoſæ* in aliud tempus rejecerit (5); minus hic miraberis, ſi nos divinare nolimus.

19. Jam vero quæ ad alterum de capitibus duobus propoſitis (6), id eſt ad tumores exulceratos, & gangrænas ſpectant, ſubjiciamus. Præter eas quæ ad te alias miſſæ ſunt, Obſervationes, ad tumores illos attinentes, una hæc ſupereſt, a Mediavia noſtro habita extremo Septembri A. 1739.

20. JUVENI in altero cervicis latere tumor erat exulceratus. Quo in ulcere quidpiam arcani illius pulveris ope quem Philippus Maſierius Corroſivum Magiſtralem appellare, & ipſe feliciſſime, ſed cautiſſime quoque, adhibere conſueverat, cum viſum eſſet Chirurgo abſumendum; ex eo & febris, & dolor capitis, quæ antea jam erant; aucta ſunt adeo, ut neque repetita ſanguinis miſſione, in quo cruſtula poly-

(1) P. 1. cit. n. 100. (2) De Medicina l. 8. c. 10. Edit. Almeloven. p. 532. l. 15. & ſeqq.
(3) Coac. Prænot. apud Duret. l. 2. c. 16. n. 48. (4) ad eum locum.
(5) Diſſert. de Carie Cran. in Hiſtoriæ fine. (6) §. 26. (7) n. 14.

polypoſa non deerat, neque diluentibus, cæteriſque tum datis, tum adhibitis remediis decreſcerent. Nam etſi dolor in ipſo ulcere eſt imminutus; in fronte tamen, ubi acerbior erat, nunquam remiſit. Itaque delirans, & convulſus æger obiit.

TUMOR ſubjectum muſculum nequaquam læſerat. Is erat quem Levatorem Scapulæ vocitant, illa videlicet parte qua communibus ſubeſt integumentis. Glandulæ ejus lateris Jugulares tumidæ erant, & duræ. Cerebri vaſa omnia ſangine diſtenta: medullaris ſubſtantia, ubicunque incideres, ſanguineis punctis diſtincta, & ipſa quidem longe mollior, quam æquum eſſet; cum corticalis ſecundum naturam ſe haberet. In Lateralibus ventriculis multa aqua limpida.

21. Etſi caro ex ulceribus excreſcens quanto periculo in extremis corporis partibus remediis tentetur erodentibus, præclare in primis oſtendit fidelis Scriptoris Benevoli Obſervatio (1); tamen vel aliis in locis uſus ad eundem finem ejuſcemodi remediorum non ſine periculo eſt, ubi diſpoſitio prava ſit, quemadmodum in propoſito Juvene fuiſſe, indicabat febris jam præſens, cum dolore capitis conjuncta.

Sed ab hoc exulcerato tumore ad eum morbum deſcendamus, qui Tumores inter ab Rei Chirurgicæ refertur Auctoribus, idemque cum maxima corruptione junctus eſt, ad gangrænam videlicet, initium ducentes a quibuſdam Valſalvæ Obſervationibus.

22. ADOLESCENS annum agens duodevigeſimum, mediocri ſtatura, & habitu, colore pallido, & ſubflavo, ex alto ædificio in peracutum lapidem cadens, ſimul femoris cervicem frangit, ſimul ibidem a lapide vulneratur. Cum in S. Mariæ de Morte Noſocomio ex arte curaretur, non ſolum de pectoris pondere cum difficultate ſpirandi querebatur, etſi nihil ſanguinei exſpuebat, nullamque habebat in exterioribus thoracis partibus, quæ ſub ſenſum caderet, contuſionem; verum inſuper quarto die delirare cœpit, & de dolore vulneris queri, & de quibuſdam ad illam partem motibus convulſivis. Inſequenti nocte eandem partem immanis invaſit gangræna, quæ circa horam proximi diei decimam quartam adeo increverat, ut a finibus abdominis e regione vulneris ad totum pedem ſe extenderet. Femoris cuticula multis locis, non ſecus *ac ſi veſicatoria* adhibita eſſent medicamenta, a ſeroſo humore attollebatur, qui & multis locis acredine ſua illam eroſerat; ut magna aquæ emanaret copia. Sic æger quinto die interiit. CADAVER totum paucis ab interitu horis ſumma nigredine infectum eſt, quaſi univerſali gangræna correptum: mox autem adeo intumuit, ut triplo craſſius videretur.

23. Hiſtoriam hanc prætermittendam non cenſui, quæ multo peſſimam humorum diſpoſitionem, & celerrimum gangrænæ progreſſum oſtendit; tametſi Valſalva cadaveris diſſectionem non addidit, credo, quia inſtituere non licuerit. Neque enim, modo licuiſſet, omiſſurum fuiſſe, indicant cum alia quæ in ejus Vita narravi, tum præſertim id quod niſi ipſe huc adſcripſiſſet, non eram facile crediturus. Serum quod gangrænam fovet, tam acre eſt, inquit, ut cum illud alias guſtaverim, non modo ſummam acredinem perceperim; ſed hæc linguæ papillas per ſolidum quaſi diem mordicaverit. Vide quo uſque hominem impulerit ſciendi, experiendique cupiditas! Cæterum gangrænæ univerſalis exemplum habes apud Tulpium (2); ſed in ſene cujus infirmiſſimæ a longo jam tempore erant vires. Habebis quoque apud Warrenium (3), ſed in febre flava, peſtis genere. Interna autem gangrænarum cauſa non ſemper in ſolo humorum vitio conſiſtit. Illæ enim aliquando crura corripiunt, quia Magna arteria ab ſcirrhoſo tumore in ventre comprimitur (4): quo ſpectat iſta quam in Sectione hac IV. Sepulchreti (5) legeris, Hildani Obſervatio; quanquam in ea non

(1) 30. (2) Obſ. Medic. l. 3. c. 46.
(3) Vid. Haller. in Addend. ad pag. 662. ſuar. Acceſſion. ad Boerh. Meth. Stud. Medic.
(4) Vid. Acta Erud. Lipſ. A. 1693. M. Nov. in Relat. Chirurg. Barbet.
(5) Obſ. 10. §. 2.

non Aorta ſolum, ſed & proxima vena Cava premebatur; facile enim in adeo proximis truncis id eſt. Nec tamen contra, quidquid poteſt venam aliquam ſatis comprimere, idem ad proximam arteriam æque comprimendam valet; ut Cel. Swietenii (1) conjectura quantum veri ſimilitudine, tantum cum ratione conſentiat. ubi ſiniſtri pedis tumorem, imminentemque gangrænam repetit ab Iliaca ejus lateris vena, quam unam extremum Colon inteſtinum, flatibus perquam diſtentum, preſſiſſet. Sanguinis autem in membra importatio prohibetur, aut minuitur ab iis quæ arteriæ impoſita hanc premunt; verum ab aliis inſuper cauſis: quas inter perrara eſt carneæ tunicæ arteriæ ipſius gangræna, quamvis ſanæ ſint circumjectæ partes, ut in *Caſu*, Halæ edito A. 1742. *de amputatione femoris non cruenta*. Minus rara eſt quæ eundem in amputatione parit effectum, tunicarum arteriæ in oſſeam naturam degeneratio quæ & illarum flexilitatem tollat, & viam ſanguini coarctet. Itaque Kulmus (2) cenſebat, ab hac eſſe cauſa, cur *ætate præſertim provecti nonnunquam ſphacelo pedum abſque ulla prægreſſa cauſa externa corripiantur*. Certe autem inde fuit in Nobili ſene, cujus hiſtoriam apud laudatum Swietenium (3) relatam invenies.

24. Porro eſt quoddam gangrænæ, imo ſphaceli genus apud noſtrates rarius occurrens, ut nec Valſalvæ unquam viſum etiamtum eſſet, cum adoleſcenti mihi ex relatione aliorum narrabat, exſiccationem a pedis pollice incipientem, & ſenſim ad femur uſque productam, ut pes, & crus totum, velut in *mumia*, ſine fœtore, arida eſſent, mortem cuidam mulieri annis ſuperioribus attuliſſe. Vidit autem poſtea, & ego cum ipſo, cum Bononia necdum diſceſſiſſem, in Noſocomio Incurabilium. Quin etiam inter ejus Conſilia unum legi pro Monacho ſcriptum ex morbo ejuſcemodi laborante. Erat is duos ſupra quadraginta annos natus, obeſus, humoribus ad ſcorbuticam dyſcraſiam vergentibus, impetigini, & podagræ antea obnoxius, tum etiam, idque a longo tempore, crebris digiti pollicis alterius pedis ſuppurationibus, unde fuſcum ſemper colorem is digitus retinuerat, donec exſiccatione corripi inciperet, lentiſſime per totum denique eum digitum, poſtea autem per totum pariter proximum digitum propagata. Qui non ſecus ac pollex; quem fruſtra amputaverant; ex quo prehenſus hoc morbo fuerat, aridus ſemper ſiccuſque permanſerat, niſi quod nuper circa extenſorem ejus digiti tendinem aliquod incipientis puris indicium fuerat animadverſum. Et quanquam ut plurimum in metatarſo obſcura quædam inflammatio eſſe videbatur; erat tamen hæc ſine ullo ſubſiſtentis humoris veſtigio, mediocri autem cum dolore. Febris quoque non ſemel quidem acceſſerat, circa veſpertinum præſertim tempus exacerbata; ſed nullo unquam prævio horrore, nullo valde acuto comitante ſymptomate. Quæ hic tibi volui diligenter deſcribere, ut cum iis mox poſſis quæ apud Auctores poſtea legi, aut propoſita mihi fuerant, exemplis comparare. Creberrima, ſicubi alibi, in quiduſdam Galliæ regionibus extitere. Neque enim ſolum circa A. 1710. ſicca iſta gangræna adnotata eſt ſed & circa A. 1676. ut in Hiſtoria Regiæ illius Scientiarum Academiæ (4) indicatur, imo & A. 1706. ut fuſius ab Rudolpho Jacobo Camerario (5) videre poteris commemoratum, & rurſus A. 1747. ut Commentaria verſans laudatæ Academiæ (6) reperies. Semper autem ibi culpa rejecta eſt in vitiata ſecalis grana, quippe in caritate annonæ a pauperibus, præter quos neminem is corripiebat morbus, in paranda farina cum integris probiſque granis relicta: quæ alibi quoque, nimirum cum ſylvæ hercyniæ incolas idem vixerat morbus, ſunt apud Brunnerum (7) accuſata. Ipſa tamen ſine certa corporum diſpoſitione tantum potuiſſe, non crediderim, tunc ſaltem, cum mares ſolum, non fœminas, ſi paucas excipiat puellulas, in iiſdem pagis eadem invaderet gangræna. Cæterum plerumque alias utrumque ſexum infeſtabat:

(1) Comment. in Boerh. Aphor. 422. ad B. (2) Diſput. ad Tend. Achill. diſrupto &c. in ipſo fine.
(3) Comment. cit. §. 424. (4) A. 1710. Botanique. (5) Eph. N. C. Cent. 6. Obſ. 82.
(6) A. 1748. (7) Eph. cit. Dec. 3. A. 2. Obſ. 224.

bat : & alibi alio tempore aliquanto aliter, ut alios quoque occuparet artus, parteſque alias, ut plurimum autem a digitis pedum inciperet : reliqua diſcrimina, libros, & Auctores quos nominavi, inſpiciens, per te videbis. Ego enim ad eos caſus redeo, in quibus ea grana accuſari non poterant. Et Benivenius quidem (1) ubi de infelici exitu loquitur gangrænarum a digito pedis, præſertim in ſenibus, incipientium, aliquid huc attinens videtur indicare, *cum incipere carnem*, ait, *paulatim nigreſcere, vel lividam fieri : quin & aridam interim atque ſiccam*. At certius, ac apertius Hildanus (2) in ſeptuaginta annorum viro, podagræ obnoxio, gangrænam deſcribit poſt moleſtum frigoris ſenſum, & ſtuporem, a digitis pedis ſurſum paulatim ſerpentem ſic ut pes, & crus carbonis inſtar nigra fierent, frigida, & ſupra modum ſicca & extenuata ſine ullo unquam dolore, pulſu autem vix nonnihil mutato, & appetitu vix depravato. Idem Smetii Obſervationem profert (3), pedis videlicet in muliere, ejuſdemmodi ſphacelo correpti, ut aridus, nigerque linguam bovillam referret fumo induratam. Huc quæ Barbettus (4) de gangræna tradit ſcorbutica, ex parte accedunt, nimirum quod a pollice ſoleat initium ſumere, in cruſtam ſiccam degeneret, nullo fœtore ſit, & dolore aliquando nullo. Nunc quæ mihi per litteras deſcripta ſit, accipe, cum Matthæus Tornierius, ſpectatus dum viveret, inter Vicetinos Medicus pro Comite Generoſiſſimo me conſuleret extremo Februario menſe A. 1720.

25. Is gracili habitu, egregio colore, alacer, promptus, vegetus, robuſtus adhuc erat cum annum quartum ſupra octogeſimum exegiſſet, nullo unquam in tam longa vita correptus morbo qui adnotatione dignus eſſet. Sub Januarii finem inſolito frigoris ſenſu, poſt triduum autem tanto frigore prehenſus eſt, ut lectum petere cogeretur, ibique nihilominus horas aliquot frigeret, donec calidis ſæpius admotis linteis, corpus tandem reliquum calefceret ; ſed pedis ſiniſtri omnes digiti, & metatarſus frigidiſſimi permanerent, nihil ſentirent, vixque Flectentium muſculorum vi, quorum videlicet carnem in ipſis digitis non eſſe, noſti, nonnihil flecterentur : & quod multo deterius erat, lividulus poſtridie color jam a pollice in metatarſum pergens animadvertebatur. Occurſum eſt internis, externiſque remediis. Sed quanquam in metatarſo livor, & frigus nonnihil remittere viſa ſunt ; circa finem tamen Februarii extrema digitorum, jam cute erant nigra, ſicca, & *mumiæ* inſtar dura, neque in ipſo metatarſo initia deerant futuri morbi, cute jam duobus locis in ejus dorſo nigricante, imo in altero eorum locorum jam dura. Duriuſcula quoque erat ad tarſum certo, ubi nigricabat, loco. Ipſe autem tarſus noviſſime factus erat nonnihil tumidus, &, ſi digito premeres, veſtigium ſervans, & dolens. Quin etiam ſub planta ſe extulerat parva albaque veſicula, vix pauxillulum aquæ continens. Ad malleolos idem ferme qui in tarſo, tumor. Crus reliquum nonnihil potius extenuatum. Inter hæc æger ; etſi febris, levis quidem, a morbi tamen die ſeptimo, quo primum cœperat, jugiter perſtabat ; priſtinam alacritatem, conſuetum pulſus robur, & appetitus vigorem retinebat, ut victu qui ad ſervandas vires homini præſertim haud ita pauca edere ſolito, non tenuis permittebatur, libenter uteretur. Quæ cum perlegiſſem, nec ſpem aliam reliquam eſſe, intelligerem, niſi ut ægri vita quoad ejus fieri poſſet, diutius produceretur, ea continuo reſcripſi, quæ hic neceſſe non eſt omnia commemorare. Fuſe enim quid de præſidiis tum quæ adhibebantur, tum quæ addi poſſent, mihi videretur, ingenue, ut par eſt, & conſuevi facere, expoſui. In hiſce alteris cum quæ improbarem, aut ſuſpecta haberem, ſignificaſſem ; diſerte inter cætera laudavi cum Hildano (5) ſuccum lumbricorum terreſtrium ita, ut Wierus ſolebat, paratum, exterius, ut exſic-

(1) De abditis nonnullis &c. morbor. cauſis c. 71. (2) Cent. 4. Obſ. Chir. 92.
(3) de Gangr. & Sphacel. c. 7. in fin. (4) Chirurg. P. 2. l. 1. c. 14.
(5) l. ſupra ad n. 24. cit. c. 13.

cationis tardaretur progreſſus, parti adhuc ſanæ adhibendum. Nec tamen reticui, niſi anni tempus præfrigido aeri ægrum pedem ſæpius exponere prohiberet, perpendi illud etiam poſſe, utrum hoc in caſu imitatione digna eſſet ratio quæ in eundem finem haud infeliciter ceſſerat Hagenſi Medico Samueli Cabliau (1), qui pedem, & crus ferme totum ſphacelo emortuum *penicillo majori*, *optimo terebinthinæ ſpiritu intinčto attingere*, *vel quaſi pingere* cum imperaſſet *aſſiduiſſime*; conſecutus eſt, ut *torridum*, *imo Mumiæ quaſi Ægyptiacæ* inſtar, parti adhuc incolumi, ſphacelo minime progrediente, adhæreret, ſicque Anum nonaginta duorum ferme annorum menſes propemodum ſex in vivis ſervavit. Cum cætera facta eſſent quæ probaveram, aut addideram; æger, ſi non tandiu quam illa, at certe diutius vixit quam ii qui aderant, ſperare ſe, oſtenderant. Nam ſub Maii finem rurſus per litteras conſultus ſum, quibus narrabat Tornierius, etiamtum alacrem, ut antea, pulſu non debili, ſuoque propemodum roſeo naturali colore ægrum eſſe, appetitu vigere, non ſitire, lotium juſta copia reddere, idque colore, & ſubſtantia ſecundum naturam, dura autem alvi recrementa non niſi quinčto, aut ſexto quoque die, ut ſanus conſueverat. Et morbum quidem intra eos tres menſes progreſſum eſſe; at paulatim adeo, & lente, ut quinquaginta circiter dies tranſacti eſſent priuſquam digiti, & metatarſus, & ad malleolos uſque tarſus nigri, duri, & plane *mumiæ* ſimiles fierent. Deinde vero cum prope malleolos nigra, & dura cutis ſe extuliſſet, ſub ea forficibus ablata, ulcus inter malleolos retečtum fuiſſe: quod eſſet, cum ſcriberet, manus latitudine, colore ad ſuperiorem ambitum vivide rubro, nec ſine dolore cum medebantur; ſed malleolum externum, & tibiæ partem nigricare; ad inferiorem autem ulceris ambitum fracidam eſſe, & putridam carnem, & nonnihil fœtentem, quæ ubi paulatim, ſicuti faciebant, adempta eſſet; ut erat illa eo loco quo tarſi ariditas, duritieſque deſinebant, viſuri erant, num putridi aliquid ſubeſſet, an quidquid mollis in tarſo fuerat, revera in *mumiam*, ut videbatur, eſſet converſum. Quod ad crus attineret, anterius quidem ſecundum naturam propemodum, ſura vero nonnihil eſſe ſubtumidum: crure compreſſo, aliquam in ulcus exprimi puris guttam, nunc albicantis, nunc rubro colore infecti; tamen ejus cutem naturalem calorem, coloremque ſervare. Ulceris pus eſſe variegatum: illiuſque parti qua putridum eſſet, ea quæ putredini adverſantur, imponi; qua autem vivide rubrum, lumbricorum terreſtrium ſuccum adhiberi, ut quem ibi quoque valde proficuum experirentur. Quod reliquum eſſet, lentam illam febriculam nunquam abiiſſe, imo aliquando etiam intendi: noctes aliquas inquiete traduci ob pruritum in corporis ambitu, nonnunquam ob motus ſpaſmodicos ſani cruris, denique cute quantumvis etiamtum molli; ægrum tamen ad extremam maciem eſſe redactum. Cum alia, tum hoc præſertim poſtremum vehementer diſplicuit, ut quod vitæ diutius protrahendæ ſpem valde minueret. Attamen ne Seni Generoſiſſimo, & Medico Humaniſſimo prorſus deeſſem, quorum uterque ob ea quæ antea ſcripſeram, plus mihi quam ipſe agnoſcerem, tribuebant; cum ad cætera reſpondiſſem, ea potiſſimum laudavi, quæ adverſus reliqua convenirent quidem, ſed in primis adverſus maciem. Itaque de duobus remediis quæ illo anni tempore valent plurimum, vipera, & lacte, utrum mallent, commendavi, illud etiam de lacte adjiciens, ut ſiquid utilis ex Hildano ſuperiore conſilio propoſuiſſe me, crederent, hoc etiam ex eodem Auctore (2) acciperent, adverſus iſtud ipſum morbi genus laudante non ſolum *muliebre lac*, ſed, *ſi hoc deſit*, *aſininum*: a quo ſi ferretur, facilis poſtea eſſet tranſitus ad vaccinum. De his remediis duobus utrum maluerint, neſcio: hoc ſcio, ægri vitam ad æſtatis initium, protrahi non potuiſſe.

26. Habes fuſe, ut de morbo non ita apud nos frequenti, quid ad me ſcriptum fuerit, & quid ipſe reſponderim. Num vero in hoc etiam gangrænæ genere locus eſſet

(1) Eph. N.C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 215.

(2) c. 13. cit.

eſſet proponendi interius quidem corticem Peruvianum, exterius autem aquam tepidam, cogitaſſem forſitan, ſi de illo tum extitiſſent Obſervationes, quamvis alias aliter reſpondentes, cum ab aliis Solertiſſimis Viris habitæ, tum Bononiæ præſertim ab Experientiſſimis illis Academicis (1) repetitæ; de tepida autem innotuiſſet felix Cl. Benevoli conſuetudo ex Obſervatione in primis illa (2) qua ſic gangrænas vicit, non modo nigram, ſed & duram cutem efficientes. Et quod ad Peruvianum quidem corticem ſpectat, etſi in gangræna ſicca ut laudatum ſcio a Cl. Chirurgo Guiſardo (3), ita ab altero ejus vim in dubium tractam eſſe, intelligo (4); tamen quemadmodum inter cætera quæ corticis utilitatem adverſus gangrænas alias oſtenderunt, experimentum illud in primis attendendum videtur in quo omnia in melius vergebant dum cortex ſumeretur, pejus autem dum omitteretur, & denique rurſus melius, dum rurſus in uſum trahetur; ſic non leve pondus ad eandem in ſicca etiam gangræna utilitatem monſtrandam ſimili Obſervationi ineſſe, crediderim, quæ in Hiſtoria extat Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (5): quæ enim in pede inceperat, gangræna ſicca pro alterna corticis exhibitione, & intermiſſione, alterne melius, peiuſque habebat donec ſub ejus haud amplius interrupto uſu pervicta eſt. Veruntamen repetitum ſæpius experimentum, neque in gangræna incipiente ſolum, ſed jam perfecta, optandum hic eſſe, vides; nec Benevoli conſuetudini; ut ad remedia exteriora tranſeam: tunc eſſe locum, quando id quod durum eſt, non detrahere, ſed vel magis ſiccum reddere ſtatutum ſit, ut æger diutius ſervetur: ad quod ea quæ emortuam partem, quaſi cadaver quoddam, condire poſſent, ſunt adhibenda. Contra etiam, atque etiam videndum eſt, ne facile in ſimilibus gangrænis ad ea quæ pus moveant, diſcendamus, Medicorum illorum memores, qui per ſuppurationem id quod erat in pollice pedis mortuum a vivo ſeparare ſperantes, gangrænam quam Boerhaavius (6) ibi ſex menſes coercuerat, ad femur uſque tridui ſpatio promoverunt. Quin etiamſi in perſimili caſu optima jam eſſet ſappuratio; ægrum tamen ſervari non potuiſſe, refert Cl. Dieter. Sproegelius (7), monetque, in morbis ejuſmodi ne optatis quidem, & ſuccedentibus ex ſententia ſuppurationibus adeo facile eſſe fidendum. Quæ res vel una eorum ſpem retardare poſſet, qui in iſtiuſmodi ſenum gangrænis emortui membri amputationem laudarent. Sed alia inſuper accedunt, ut puta ſi quod Kulmus (8) cenſebat, & certe aliquando eſt, ab oſſeis factis, arctatiſque ſuperius arteriis nata eſſet gangræna, aut ſi in ſanguine, ut creberrime accidit, inexpugnabilis eſſet gangrænæ cauſa, unde factum eſt plerumque, ut ſuperſtitem aut ejuſdem membri, aut alterius partem mox idem morbus invaderet, ſive a Chirurgo amputatione peracta, ut in Hildani (9), & Tulpii (10), & aliorum Obſervationibus, ſive facta ab natura ipſa ſeparatione, ut in epidemicis, quas ſupra (11) indicavimus, gangrænis a vitiatis ſecalis granis videre licet. Hæ igitur cauſæ, præter decrepitam ætatem, in Ægro a me deſcripto cogitare de amputando pede non permiſerunt. Sed etſi extremum illud auxilii genus ferre homo perſenex potuiſſet; neque alio idem malum paulo poſt rediiſſet; tamen difficile factu erat, ne mox novo alio aliquo de tot quibus illa ultima ætas patet, ſe exerente abſumeretur. Ut enim morbi dumtaxat unius exemplo utar, eoque ad hujus Epiſtolæ propoſitum attinente; inter magis provectos Auditores meos eſt Medicus qui tres, neque ita longo temporis intervallo ſenes hic vidit, calcanei omnes alium ulcere, alios gangræna correptos, feliciterque perſanatos, quorum omnium ſanationem arenarum mi-

Z 2 ctus

(1) Comment. de Bonon. Sc. Acad. Tom. 2. P. 1. inter Medica. (2) 16.
(3) Vid apud Haller in Acceſſ. ad Boerh. Meth. Stud. Med. P. 13. c. 4.
(4) Vid. Act. Erud. Lipſ. A. 1751. M. Jul. (5) A. 1748.
(6) Vid. apud Swieten. in Comment. ad illius Aphor. §. 424. (7) Obſ. Select. §. 37.
(8) Vid. ſupra, n. 25. (9) Cent. 4. Obſ. 92. (10) Obſ. Med. l. 3. c. 47. (11) n. 24.

ctus excepit, & hunc veſicæ inflammatio, hanc autem mors. Itaque ut in ætatibus firmioribus, heroicis, quas vocant, curationibus eſt locus; periculo enim ſpes opponitur longæ feliciſque vitæ, ſic in extrema ſenectute cum quod opponas magno periculo vix eſſe poſſit, ſenioreſque tuta etiam & miti curatione ſanati, mox nihilominus intereant; ab hac ſecunda eos curandi ratione non videtur temere eſſe recedendum. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LVI.

Sermo habetur de Oſſium Fracturis, Luxationibus, aliiſque vitiis motui officientibus.

ETſi propoſitos morbos Sepulchretum diviſos exhibet in proximas Sectiones duas V. & VI. hæ tamen ſunt breves adeo, ut Obſervationes utriuſque, & Scholia univerſa foliis duobus comprehendantur: neque hæc implerent, niſi aliqua jam ſupra poſita repeterentur: quod vel ipſo initio Sectionis V. factum deprehendes, ſi Obſervationis I. §. 1. eique ſubjecta duo prima Scholii capita cum II. Sectionis obſervatione XV. §. quidem 3. & appoſito ad hunc Scholio comparaveris. Nobis vero qui de Vulneribus Ictibuſque agentes, ſæpe oſſa fracta memoravimus, potius quam eadem hic iterare, placet quidquid in Valſalvæ, aut noſtris ſchedis ſupereſt quod ad propoſitos attineat morbos his unis Litteris complecti, initio ducto ab eo oſſe circa quod præcipue noſtræ ſunt Obſervationes verſatæ, cum fractum, an luxatum eſſet, inquireremus. Quæ res coget, ut promiſcue de utroque morbi genere, non ſeparatim, verba faciamus.

2. Veteres ut cæterorum oſſium, ita etiam oſſis femoris caput e ſua ſede excidere non dubitabant, eoque minus quod etſi difficilem prolapſi repoſitionem, difficiliorem autem repoſiti conſervationem eſſe, ſciebant, tamen utramque egregie aliquando præſtitam eſſe, ex Hippocratis, & Dioclis, & Philotimi, & Nilei, & Tarentini Heraclidis teſtimonio non ignorabant. Hi enim *clari admodum authores ex toto ſe reſtituiſſe*, ut Celſus (1) ait, *memoriæ prodiderunt*, & ille quidem Heraclides non ſemel, quod ejus locus oſtendit, nobis a Galeno (2) conſervatus, qui ſe quoque *femoris luxationem bis jam ita curaviſſe, ut in reliquum tempus non amplius exciderit*, idemque poſt Heraclidem *alios multos recentiores* præſtitiſſe, confirmavit. Sed quod Heraclides, & Galenus adnotaverant, id tunc ſuccedere cum relaxatum, non cum diſruptum eſt, teres, ut vocant, per quod femur cum acetabulo conjungitur, vinculum, propterea quia per medicamenta fieri poteſt, ut abſumpto laxante humore, laxatum vinculum rurſus contrahatur, non ut diſruptum coaleſcat, Medicos ut in parte verum docuit, ſic in parte a vero aſſequendo magis, magiſque abduxit. Verum enim eſt, laxato vinculo, prolabi ex ſuo acetabulo femoris caput; ſed non æque eſt verum, idem caput ſæpe prolabi, quia diſruptum ſit illud vinculum. Itaque ut luxatio femoris a cauſa interna qua videlicet laxetur vinculum, negari non poteſt; ſic ejuſdem luxatio a cauſa externa, a violentia nimirum quæ diſrumpat vinculum, non erat tam facile inter frequentiſſimas ponenda. Nec poſita eſſet, ſi hinc difficultas in rumpendo vinculo validiſſimo, inde vero facilitas in capite femoris ab ſua cervice avellendo, ſive in hac frangenda fuiſſent inter ſe comparatæ. Intellectum enim eſſet, vires quæ poſſint illud vinculum diſrumpere, multo citius hoc caput poſſe a cervice avellere, ſive hanc frangere, ſicque, niſi quid forte peculiare hic habeant nonnulla cor-

(1) De Medic. l. 8. c. 20. (2) in Hippocr. de Artic. Comment. l. 4. n. 42.

corpora (1), femur ob capitis avulſionem, aut ob cervicis fracturam, non ob luxationem, prolabi. Hæc autem, aliaque ejuſcemodi vix tandem animadverti cœpta ſunt poſtquam inſtituta in mortuis diſſectio manifeſtiſſime oſtendit, quæ capitis femoris luxatio ab externa violentia credebatur, eam ferme ſemper fuiſſe capitis avulſionem, ſive cervicis fracturam. Neque enim ex quo Pareus (2) ingenue faſſus eſt, & cautis Chirurgis aliquando, & ſibi in matronæ curatione accidiſſe, ut illi capitis femoris avulſionem, ipſe cervicis fracturam pro luxatione acciperent, ſtatim de rei cauſis cogitatum eſt. Deceptus autem Pareus fuerat a majori femoris trochantere quod ſupra iſchion tangens, femoris caput eſſe, crediderat, donec poſtridie dum iterum in acetabulum os compellere nitebatur, a ſtrepitu ſubaudito colliſi oſſis de fractura admonitus eſt, primuſque omnium, quod ſciamus, fallaciam hanc quanto graviorem, tanto ob ſignorum communitatem, & ſimilitudinem, faciliorem in femore quidem detexit. Nam generatim, ſed in pueris dumtaxat, indicaverat Columbus noſter (3), cum poſteaquam docuerat, *ſi hœdi, aut agni, vel alterius animalis nuper nati oſſicula decoxerimus, in eorum extremitatibus partes quaſdam*, id eſt appendices, ſive epiphyſes, *divelli ac concidere*, eſſe *conſpecturos*, tum, plurimis interjectis, admonuit, ſi *tenella puerorum oſſa validius imperiti medici manu fuerint attrectata, ligamenta eo uſque extendi, ut ſecum una appendices divellant.* Divulſionem autem, & fracturam, quantum ad inſtitutum ſermonem attinet, eodem redire, & propterea a me promiſcue accipi hic poſſe, facile intelliges, ubi animadverteris, ſive caput femoris a cervice avellatur, ſive cervix a femore, in adultis utique non poſſe hæc ſine fractura contingere, haud ſecus ac ſi cervix ipſa in medio frangatur. Sed neque in pueris, ſi rei effectum, & ſigna attendas, magni adeo referre, putabis, ſi avulſionem a fractura non ſepares; niſi forte ſignum illud quod a ſono capitur colliſorum inter ſe oſſium, in hac magis, in illa minus habere locum, exiſtimes: quanquam in pueris fere avulſio accidit, non fractura, neque in adultis ipſis quantum momenti in ſigno illo eſt, cum adeſt, tantum quoque eſt, cum abeſt. Fractæ enim cervicis extrema rarius reſpondent inter ſe, nec ſemper alterum ad alterum a Chirurgo admoveri licet, ut ſatis collidi inter ſe poſſint: nec ſemper poteſt ſonus, qui levis fere, & obſcurus eſt, ſatis audiri: quamobrem accidit aliquando, ut non niſi poſtridie, ſicuti de Pareo diximus, imo ut non niſi pluribus interjectis diebus, diſcuſſaque inflammatione, tandem audiretur.

3. Ex quo Pareus rem detexerat, non ſtatim rei cauſas eſſe quæſitas, ſed diſſectiones quæ rem evidentius oſtenderent, expectatas eſſe, ſupra diximus. Multo autem diutius expectatum eſſet, ſi primum illæ a Verneyo, ut nonnulli credunt, aut ab Ruyſchio, ut alii, aut etiam ab Rolfincio eſſent inſtitutæ. Quin Rolfincius ipſe (4) indicavit qui triginta ante ſe annis illud feciſſet, Caſparum videlicet Hoffmannum, qui Commentariis A. 1625. editis in libros Galeni de Uſu Partium, cum monuiſſet (5), *fieri aliquando, ut fractura ſit, cum putetur luxatio eſſe, cum videlicet femur vel in ſummitate, qua appendix eſt, frangitur, vel in ipſa cervice; illud*, inquit, *de appendicibus omnibus monet Columbus l. 1. c. 2.; hoc ego* vidi in femore *felis*: ſubjecitque ſuam felis Obſervationem, ex quo junior a vi externa ſemper claudicaverat, creditæ luxationem paſſæ, in qua tamen diſſecta, non luxatum femur, ſed femoris cervicem fractam invenit, cervicis capite in ſuo acetabulo etiam tum hærente. Et continuo cauſas addidit, cur humerus facile luxetur, femur difficulter, quarum prima eſt, *quia ille quidem caret hoc ligamento* terete, *hoc autem habet*: altera, quia hujus acetabulum ſtrictius eſt, & profundius, tertia quia ejuſdem junctura firmioribus muſculis cingitur, atque inſtruitur. Quæ omnes cauſæ nunc etiam proferri ſolent: quanquam Rol-

(1) Vid. infra, n. 5. in fine. (2) Oper. l. 14. c. 21. (3) De Re Anat. l. 1. c. 2.
(4) Diſſert. Anat. l. 2. c. 49. (5) Vid. l. 3. in fin.

Rolfincius Hoffmanni Obſervationem deſcripſit; eas omiſit: id quod etiam ex Sepulchreto (1) intelliges, quia quæ Rolfincius hac de re habet, exhibente, niſi quod hæc tamen verba prætermittit, inter Scholium, & Hoffmanni Obſervationem interjicienda: *Multoties erratum ingens hic obſervavimus, & ſimile adnotatum ab Hoffmanno.* Num autem mortuos ſecando, obſervaverit, an vivos tangendo, ut in altera Scholii parte Diemerbroeckius, ipſe exiſtimabis. Certe Parei in matrona illa animadverſionem, & monitum nemo horum memoravit. Aliud enim eſt quod neſcio ex quo Parei capite produxit Rolfincius, qui dum infantibus hanc epiphyſim nutricum culpa, & junioribus levi de cauſa, ut ex oſſium probat coctione, disjungi, inculcat, ſe per Columbum magis, quam per Pareum, profeciſſe, oſtendit. Sed Hoffmannus in Poſthumo Opere (2) univerſe confirmavit quod olim ex illa junioris felis Obſervatione docuerat, ſtatuitque, *maxime verum eſſe, fracturam potius in cervice femoris contingere, quam luxationem capitis femoris, ob ligamentum inprimis teres, quod in ipſo acetabulo eſt*: quanquam A. 1641. ad ipſum reſcribens Veslingius (3) nonnihil rem contrahere videbatur, ſpectans videlicet, cum id contingit, non modo ligamenti robur, ſed & fragilitatem oſſium *quibuſdam naturis inſignem*. Hæc paulo fuſius ad te ſcribenda putavi de iis qui ante noſtram ætatem de re propoſita mentionem injecerunt, ut quid cuique tribuendum ſit, appareret, ſive in præeundo, ſive in agnoſcendo, ſive in demonſtrando, ſive in rei ipſius cauſis inquirendis. A quorum Obſervationibus antiquior illa fortaſſe non diſcrepat Jacobi Sylvii (4) in latomo lapſo ex alto qui *crus fregerat ad caput coxæ*; cruris autem nomine quid intelligeret, cum ſæpe alibi, tum ibi præſertim manifeſtum eſt, ubi (5) ligamentum illud teres quod ſæpius memoravimus ſupra, ab acetabuli fundo ortum, deſcribens, *in medium*, inquit, *cruris caput inſeritur.*

4. Eorum autem qui noſtra ſcripſerunt ætate Obſervationes, non omnes tamen hic quidem, eaſque ſtrictim indicabimus; tum quia crebrius hæ ſunt in omnium manibus, tum quia præcipuæ extant in Salzmanni Diſſertatione (6) anno edita 1723. qua copioſe, & accurate, ſiquis alius, cauſas expoſuit ob quas difficilius luxatio femoris ab ejus colli fractura internoſcatur, & facilius tamen hæc, & quod conſequitur, ſæpius quam illa, ab externa violentia contingat. Sunt illæ Obſervationes in iis habitæ quorum claudicatio a luxatione, non a fractura eſſe credebatur, aliæ autem ad Ruyſchium, aliæ ad Cheſeldenum, aliæ ad Erndlium pertinet accedentibus cum Ravii approbatione aliis Borſtii Obſervationibus, qui cum octo pariter claudicantes ſecuiſſet, nunquam luxationem, ſed fracturam ſemper, ut illi, cervicis femoris deprehenderat. Ruyſchius autem, cujus potiſſimum auctoritate res confirmari noſtris temporibus cœpta eſt, & rei cauſas (7) ſimul cum Obſervationibus protulit, & in harum quibuſdam peculiare aliquid adnotavit, nimirum cervicis olim ruptæ, & comminutæ, non ſolum non ſuperſtites reliquias fuiſſe, ſed ejus loco aliquando (8) plura ligamenta comperta eſſe dura, craſſa, teretia, quæ non exterius, ſed interius ducta, femoris caput cum ſuprema ejus parte connecterent; aliquando autem (9) cum hac illud rurſus conglutinatum, ferruminatumque fuiſſe repertum. Ad quas duas peculiares adnotationes nonnulla ſunt quæ adjicias. Ad primam, Salzmannum in Diſſertatione alia (10), quinquennio ante eam quam laudavi, emiſſa, indicaſſe, ligamenta illa dura, & craſſa quæ inter caput, & femur Ruyſchius viderat, & ab natura in cervicis locum ſubſtituta eſſe, non dubitaverat, ex perioſtio facta eſſe, quod a fractura laceratum, ibi non raro durius, & craſſius fieri ſolet, ac ligamenti vicem præſtare, cujus rei exemplum in fractura qua-

[1] Sect. hac 6. Obſ. 2. cum Schol. [2] Apolog. pro Galeno l. 2. c. 81. [3] Epiſt. 25.
[4] Obſerv. poſt Iſagog. [5] Iſagog. l. 1. c. 3. [6] De Luxat. oſſ. femor. &c. c. 4.
[7] Theſ. Anat. 8. n. 103. [8] Theſ. 9. n. 74. [9] Ibid. n. 44.
[10] De Articul. Analog. &c. c. 2. §. 1. & 4. & c. 3. §. 2.

quadam ulnæ, & radii jam olim in Eruditorum Actis Lipſienſibus (1) propoſitum fuerat. Sed tamen hoc ſaltem attendas velim, Ruyſchiana iſta ligamenta non ad exteriores fractorum oſſium parietes, ut perioſtium, ubi eſt, ſolet, ſed ad eorum partem interiorem pertinuiſſe. Ad alteram, id eſt adnotatam ferruminationem, ſive conglutinationem fracti femoris cum ſuo capite, quod alioquin ſejunctum in acetabulo inveniri ſolet, adjiciendum eſt, cum ea accidit conglutinatio; accidiſſe autem non ſemel novimus; id deligationibus acceptum eſſe referendum, per quas femur ad caput appreſſum diutius ſervatum eſt, ægrique conſtantiæ in quieſcendo, omnemque motum vitando. Neque tamen non clauda illa anus erat, in qua ejuſmodi conglutinationem invenit Ruyſchius. Etſi enim deficiente femoris collo, os totum minus extrorſum obliquum fit, eoque artus minus brevis, quam futurus fuiſſet; tamen ſic femur femori propius eſt, & muſculorum ipſum, & crus moventium directiones mutantur. Sed & illa claudicabat fœmina de qua in Erndlii indicata Obſervatione ſermo eſt, tametſi ipſa fracta cervix per callum, digiti pollicis latitudine ſub capite extantem, coaluerat, ut non deeſſe cervix videri poſſet, nullaque in ligamentis, viciniſque tendinibus læſio, aut præter naturam conſtitutio apparebat; adeo facilis eſt poſt fracturam claudicatio! Quanto autem amplior, & firmior eſt tota illa pars ſummi femoris quacum cervix ſua baſi cohæret, quam cervix ipſa, tanto is coalitus de quo primum diximus, minus quam hic alter, difficilis eſt: cujus auget difficultatem eadem quæ facilem fracturam facit, obliqua cervicis protenſio. Impulſum enim quem homine, exempli cauſa, ab alto in pedes cadente, recta crurum, & femorum oſſa impune ſæpius excipiunt, ferre vix unquam poteſt cervix in tranſverſum protenſa, adeo præſertim fragilis, & a capite cujus aſcenſui acetabulum obſtat, motum femoris, ſurſum propulſi, ſequi prohibita. Hæ autem eædem cauſæ, cum muſculi femur ſurſum trahunt, fractæ cervicis partes, rurſus inter ſe contingentes, & coaleſcere incipientes, disjungunt, atque reglutinant. Et cervicis quidem hunc poſitum Auctores vetuſtiſſimi non ignorarunt: itaque Hippocrates (2) diſerte ſcripſit *caput femoris, & cervicem articuli natura obliquam eſſe*. Ariſtoteles autem (3) cum femur *biceps* eſſe, dixit, non id quod Niphus (4) interpretatus eſt, voluit, *alterum* videlicet *femur* eſſe *a dextris*, *alterum a ſiniſtris*; modo enim hoc ſatis indicaverat; ſed hinc majorem trochanterem, inde cervicem in ſuprema femoris parte ſpectans, ipſum biceps eſſe, docuit. Cur autem ita diviſum ſit, & cervicem habeat pene in tranſverſum protenſam, longe manifeſtius eſt, quam cur cervici fragilis adeo ſtructura contigerit. Nam & aliis quibuſdam oſſibus commune, non hujus dumtaxat, ut Docti quidam Viri ajunt, eſt peculiare, ut partes emittant quaſdam, cum ipſis angulum intercipientes, ut puta ſcapulæ, & inferior maxilla. Sed emiſſæ ab his partes longe firmiori ſtructura ſunt, ſi ſuis cum oſſibus conferantur, quam cervix femoris cum hoc comparata. Neque ipſa oſſe cui additur, eſt tanto craſſior, ut de ea pariter dici poſſit quod de extremis longiorum oſſium partibus, ſua craſſitudine, ſi non ſtructura, fractioni reſiſtentibus.

5. Quid vero in pleriſque accidat quibus cervix fracta eſt; ob eas enim quas diximus, cauſas rari omnino ſunt quibus coaleſcat; mox videbimus, ad Salzmanni illam aliam Diſſertationem tranſeuntes, ſimulque eas quas in memorata hactenus referre non potuit, indicantes; non omnes tamen; plures enim apud alios extare, novimus; ſed unius ſolum, & alterius mentionem facientes, quæ, cum hæc ſcriberemus, erant in manibus. Igitur ut illi quos omittimus, ita etiam experiens, induſtriuſque Chirurgus Gregorius Barbettus, ſicut in Apologia (5) eſt quam ad nos humaniter miſit, idem, in diſſecta a ſe fœmina vidit octoginta circiter annos nata, cui tametſi ad quartumdecimum uſque

[1] A. 1685. M. Nov. [2] l. de Articul. n. 63. apud Marinell. [3] De Hiſt. Animal. l. 1. c. 15. [4] in Expoſ. ejus loci. [5] Apologia di due Cure.

que ex quo ceciderat, diem non brevior ſano artu alter fuerat, cervix tamen femoris fracta erat, an, ut ſuſpicatur, quia cum initio eſſet non prorſus fracta tandiu muſculis femur moventibus reſtitiſſet? Idem tamen alteram profert Obſervationem hominis qui a vehementi calcis ictu ad eundem femoris articulum diu claudicaverat. In eo luxatum femur deprehendit, ut capite dorſum oſſis ilium contingeret, nullo teretis ligamenti veſtigio ſuperſtite, orbiculari autem deformato, & acetabulo quaſi deleto. Ipſe autem Salzmannus qui duorum quæ ſingula in ſingulis ſuis illis Diſſertationibus egregie conſtituit, neutrum ingenue faſſus erat ſibi etiamtum contigiſſe, ut per diſſectiones conſpiceret; quinquennio poſt, utrumque interea ita ab ſe compertum affirmare potuit (1), ut quod ad primum attinet, fracturam *femoris frequentius quam* luxationem *deprehendere ſibi licuiſſe*, aſſeveraret: quod vero ad alterum, quo femoris luxationum exempla proferret, in quorum uno femoris caput, cervice non fracta, in altero (2) cervix, a capite, quod abſumptum erat, abrupta, *oſſis ilii ſedi externæ paulo ſupra* acetabulum *inſiſtebat*, *& ab attritu a longo tempore facto cavitatem quandam & ſinum velut ſuperficialem efformaverat, unde, pede breviore licet exiſtente, utrumque ſubjectum, quamvis non expedite, greſſus firmare, & progredi utcunque poterat*. Nec vero exemplum de duobus his primum, aut Obſervatio quam ex Actis Berolinenſibus ipſe in Diſſertatione (3) produxerat, & ſiquæ aliæ *non frequentes*, ut vere ait, iſtiuſmodi Obſervationes ejus ſimiles quam paulo ante ſecundo loco ex Barbetto commemoravi, ſententiæ adverſantur ſuæ, quæ ex ipſo Diſſertationis ejuſdem titulo ſatis apparet *De Luxatione oſſis femoris rariore, frequentiore colli Fractura*. Cum plura enim hujus extent, quam illius, exempla in adultis quidem, & a cauſa externa, ut Ruyſchius (4) *raro*, Ravius (5) *rariſſime* luxationem accidere, confirmarint; exempla quædam contraria non officient cautæ prudentique Salzmanni ſententiæ; imo; ſi hæc nulla eſſent, ſtare ejus ſententia non poſſet, quæ *variorem* eſſe luxationem affirmat. Quin, cum enumerat (6) cauſas, propter quas hæc interdum contingat, ut pervulgatam ligamentorum laxitatem ab arthritide, circumjectorum muſculorum, tendinumque paralyſim, majorem æquo a primordiis acetabuli amplitudinem, aut capitis femoris parvitatem, item in margine acetabuli fracturam aliquam, aut defectum, aut tumores denique intra acetabulum ſubortos; proclive eſt nobis intelligere, ubi aliqua ex his cauſa ſit non tanta quidem, ut per ſe adhuc poſſit femoris caput ex acetabulo extrudere; tunc ſi forte externa aliqua vis accedat, non difficile fore, ut luxatio fiat, ſicut in iis pariter quibus a natura laxiora aliquanto obtigerint ligamenta, aut teres (quæ rara Nicolai (7) Obſervatio eſt) prorſus nullum.

6. Nunc quando nonnullæ ſunt Obſervationes commemoratæ quibus oſtenditur quid in illis acciderit quorum femur aut fractum, aut integrum ex ſua ſede prolapſum, reſtitui in eandem non potuit; ſubjiciendæ ſunt aliæ eodem attinentes. Et Joannes quidem Salzmannns in Diſſertatione illa de qua ſupra indicatum eſt, inſcripta *De Articulationibus Analogis, quæ fracturis oſſium ſuperveniunt*, cum hoc argumentum generatim pertractet, plura habet quæ libenter inſpicias, & huc transferas; ſed Obſervationes profert quarum pleræque cum ad alia attinent oſſa, tum præſertim, in viventibus tactu dumtaxat judice, non in diſſectis cadaveribus judice etiam viſu, habitæ ſunt: itaque ex iis quas potiſſimum hic quærimus, habet nullam; niſi forte attinere huc velis Ruyſchianam illam qua cervicis loco craſſa quædam vincula caput cum ſummo femore committebant; nam quæ ex Diemerbroeckio ſunt, illæ, ut ſupra (8) animadvertimus, ad anatomicam inſpectionem non

(1) Vid. in Comment. Imp. Acad. Petropol. Tom. 3. Obſ. Anat.
(2) Vid. etiam Act. N.C. Tom. 2. Obſ. 101. (3) c. 2. §. 7. (4) Theſ. Anat. 8. n. 103. §. 2.
(5) Vid. Diſſert. Salzman. modo cit. c. 4. §. 2. (6) Ibid. c. 3. §. 5.
(7) Dec. illuſtr. Anat. Obſ. 7. (8) n. 3.

non pertinent. Pertinet autem duplex in una muliere Obſervatio quam in Diſſertatione legi Oſteologica (1) ſub præſidio Celeberr. Gaubii edita, ab eodemque benigne ad me miſſa. Femur utrumque ex ſuo acetabulo exciderat. Dexteri autem caput erat integrum; ſiniſtri carie plane conſumptum. Itaque cum ſingula nova acetabula, in ſingulis Ilium oſſibus, ſingulis illis capitibus reſpondentia ſpectarentur; acetabulum ſiniſtrum leviter, dexterum profundius erat excavatum; vetera autem acetabula ferme deleta; ut facile poſſet exiſtimari, vetera hæc orbata capitibus, quæ ſua mole, & preſſione, & motu ipſa conſervarent, ſuum cavum ferme amiſiſſe, nova autem illa ſic inæqualiter eſſe excavata, quod capite ſiniſtro antea exeſo quam ſatis apprimi potuiſſet, corpus a dextero ſuffultum, eoque integro, magis magiſque os ilium dexterum ad ipſum apprimendo, ut ab eo excavaretur, effeciſſet. Neque abſimilia olim vidiſſe Pareum, animadverti ex quodam ejus loco (2), quem operæ pretium eſt hic tibi deſcribere. *Non ita raro*, inquit, *excrementitii humores in Iſchiade tanta vi in hujus dearticulationis cavitatem quaſi impetu quodam incurrunt, ut relaxatis ligamentis . . . . caput oſſis femoris hinc facile depellant, nunquam reſtituendum, ſi paulo diutius abfuerit: quia interim in illam cavitatem illapſus humor, mora velut in lapideum quaſi concreſcit, femoris vero ille articulus in vicino oſſe novam ſibi cavitatem attrivit, veræ vero cavitatis labra, quæ cartilaginea ſunt, ſtrictiora & depreſſiora evaſerunt*. Porro has, & ſiquæ ſunt aliæ, cum femur aut integrum, aut fractum in exteriorem incubuit partem, excavati interdum in ilium oſſe novi acetabuli Obſervationes ſine cadaverum diſſectionibus poſteri non minus ignoraſſent, quam Hippocrates in eo libri de articulis loco (3), quem ſi proferam ſecundum eam verſionem quam plerique poſt Cornarium ſecuti ſunt, minus facile intelligas, ut opinor, quam ſi ex Feliciani verſione, conjuncta cum Galeni interpretatione produxero. Sic igitur Hippocrates, de femoris luxati capite verba faciens. *Cum tamen in carne, in quam prolapſus eſt, articulus moram invenit: & caro lentorem contraxit: dolore vacans temporis proceſſu evadit. Cum vero dolore vacat, abſque baculo, ſi alioqui voluerint, poſſunt ambulare: poſſuntque corpus læſo crure ſuſtentare*. Sic autem hæc interpretatur Galenus (4): *Per translationem moram, i. τρίβον dixit a locis a viatoribus diuturna immoratione attritis, atque aſſuefactis. Ejuſmodi autem oratio ejus hæc eſt. Cum caput femoris e propria ſede elapſum in exteriorem partem, in carne firmatum fuerit: inter initia qui id patiuntur ex compreſſione dolore afficiuntur: poſtea vero temporis proceſſu caro ibi, non ſecus ac foſſorum manus, occalleſcit. Quod cum fit, locus dearticulationi ſimilis evadit: cum mora illa, quemadmodum antea acetabulo coxæ, caput femoris utatur*. Poſtea vero quam dixit quomodo poſt inflammationem humor ibi quidam *lentus ac mucoſus* relinquatur; *id*, inquit, *ad motionem capiti femoris commodiſſimum eſt. Ob hanc enim humiditatem mora illa tanquam articulo utuntur*. Quid igitur in re hac Veteres illi conjicerent, & quid inſuper morbidorum cadaverum diſſectiones oſtenderint, ex eorum comparatione præclare intelligis.

Hæc autem omnia in ipſo Epiſtolæ hujus initio longa oratione præfatus ſum, ut paucis dilucide poſſim quo ſingulæ attineant, & quas confirment mox producendæ Obſervationes, ſignificare. Earum prima ex Valſalva eſt.

7. MULIERI ſexaginta annorum, difficili reſpiratione cum tuſſi laboranti, caſu os femoris luxatur. Tunc aſſidua accedit febris: quæ, aucta ſpirandi difficultate, mulierem undecimo die interimit.

VENTRE patefacto, jecur invenitur durum, in ejuſque veſicula plures calculi.

Thorace recluſo, pulmones apparuerunt magnis extra, intuſque nigris maculis variegati. A dextris una circiter aquæ libra; a ſiniſtris pauxillum thoraci inerat. Concretio polypoſa dilatatam cordis auriculam dexteram implebat: altera in

(1) De modo quo oſſa ſe vicinis accommodant partib. §. 42. (2) Oper. l. 17. c. 22.
(3) n. 63. apud Marinell. (4) in l. Hippocr. de Artic. Comment. l. 3. n. 93.

in ſiniſtro erat ventriculo, indeque ſe producebat in vaſa. Tandem quod ad femur attinebat, revera luxatum inventum eſt, laxato videlicet eo ligamento quo femoris caput intra Innominati oſſis acetabulum alligatur.

8. Quæ luxationem præceſſerant, difficilis reſpiratio, & tuſſis ab dilatata auricula, aqua in thorace deprehenſa, & duro jecinore poſſunt repeti. Quæ vero luxationi ſucceſſit, febris, ab dolore, & vexatione quæ luxatio attulerit vicinis partibus: a febrili autem ſanguinis motu, pulmones, aliaque viſcera afficiente, aucta difficultas ſpirandi, & mors. Sed quod luxatio ſine fractura cervicis contigerit, id teretis, ut vocant, ligamenti laxitati tribuendum eſt, minus fortaſſe a natura, aut a prægreſſa quapiam cauſa firmo, & robuſto, eoque ut magis a caſu laxaretur, facileque cederet, jam diſpoſito. Neque hæc Obſervatio adverſatur ſententiæ Ruyſchii, ut qui *raro* quidem, ut ſupra (1) dixi, id contingere, affirmavit; non, quod aliqui ipſi affingunt, nunquam accidere, negavit. Fractæ autem cervicis Obſervationes has duas accipe, quarum prima ab exercitatis apud me Diſcipulis, altera a me ipſo habita eſt.

9. VIR ruſticus ex arbore delapſus, femur luxaſſe credebatur. Quod cum in ſuam ſedem reponere fruſtra Chirurgi conati eſſent tanto majori ſedulitate, quod elapſum femoris caput manu percipere ſibi videbantur; forte accidit, ut Juvenes illi qui me non ſemel audiviſſent docentem, quanto facilius a vi externa cervicis fractura, quam femoris luxatio, contingat, & quomodo trochanter major Pareo ipſi (2) pro femoris capite impoſuiſſet, hæc minime reticerent, nec tamen ſeniores illos Chirurgos a præjudicata opinione abducerent. Itaque duobus circiter exactis menſibus cum Thoracis morbus hominem qui e lectulo necdum ſurrexerat, corripuiſſet, & catarrho quaſi ſuffocante confeciſſet ante finem A. 1727. per diſſectionem cognoſcere voluerunt, ipſi, an Chirurgi decepti eſſent. FEMORIS ſummo oſſe, ejuſque acetabulo retectis, omnibus qui aderant, Anatomes, & Chirurgiæ ſtudioſis oſtenderunt, perfractam in medio fuiſſe cervicem, dimidio hujus altero ad caput, quod acetabulo inhærebat firmiter, altero ad os femoris prope trochanterem, qui in vivo homine fucum fecerat, adhærente. Ex eodem autem corpore, quod ictericum nequaquam fuerat, quot qualeſque calculos, in fellis veſicula inventos, ad me attulerint, & quæ ego de iis experimenta cœperim, cum ad Schroeckium ſcripſerim, & ipſe ediderit (3), non eſt hoc loco repetendum.

10. FŒMINA annos nata circiter quadraginta, pinguis, a ſiniſtris clauda, dorſo nuper ad imas coſtas vehementer contuſo febri correpta, & intra dies quindecim abſumpta fuerat A. 1742. quo tempore cum Anatomen in Gymnaſio docerem, ex Noſocomio cadaver illuc translatum eſt. Ubi quod ad exteriorem illam contuſionem attinebat, nihil peculiare adnotavi. Adnotavi autem alia, in primis quæ ad claudicationis cauſam ſpectabant. Eaque poſt nonnulla in Thorace, & Ventre animadverſa, hic tibi, quemadmodum pluribus qui tum aderant, monſtravi, diligenter deſcribam. CORDIS auricula dextera, & Cava Inferior vena concretiones, non ſine multa alba ſubſtantia, polypoſas habuere: quales uterque etiam ventriculus, ſed multo craſſiorem ſiniſter. Ex Aortæ arcu non tres, ſed quatuor naſcebantur arteriæ; Vertebralis enim ſiniſtra non ex Subclavia, ſed inter ipſam, & Carotidem ejus lateris oriebatur. In Ventre genitalia, & renes, & vaſa ſanguifera hæc quæ adnotarem, obtulere. Teſtis alterius ſuperficies maxime erat inæqualis. Uteri oſculum nulla cinctum corona; ut nihil intra vaginam protuberaret. Renes autem pro mediocri mulieris ſtatura ambo æquo longiores: ſiniſter ad extremum inferius facie exteriore nonnihil excavatus a cicatrice, cujus ambitus ad circuli formam accedebat, diameter tranſverſum digitum æquabat, veſtigio, ut credidi, hydatidis in rene olim ex parte conditæ; reliqua extantis. Magnæ arteriæ truncus æquo tenuior, non ipſe Sperma-

[1] n. 5. [2] ſupra, n. 2. [3] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 167.

maticam emittebat dexteram, quæ ab E-mulgente proveniebat: neque eodem quo ſolet, modo Lumbares, neque Iliacam ſiniſtram pari ac dexteram longitudine, ſed tertia parte breviorem. Quod fac attendas; jam enim ad ea accedimus quæ ad claudicationis tum effectus, tum cauſas pertinebant. A ſiniſtris enim, ut dixi, mulier claudicaverat, iſque artus erat digitis quatuor brevior, quam dexter, & calcaneum ad exteriora converſum habebat, non minus tamen, quam dexter, pinguis, imo craſſior, ſed ab œdemate. Iliaca igitur vena dextera æquo erat latior; at ſiniſtra, ejuſque rami tenues adeo, & pallentes, ut rem nunquam antea a me viſam miratus, Cavæ imum truncum aperuerim. Quo facto, vel magis miratus ſum. Nam pro Iliacæ ejus venæ oſtio lineam inveni, ipſius coalitum indicantem, qua in linea duo, aut tria parva erant oſcula, cum Iliaca vena communicantia. Quam cum ſecundum longitudinem incidiſſem, & præter filamenta polypoſa, quendam fibrarum quaſi faſciculum introrſum exſtantem conſpexiſſem; mox facile animadverti venæ parietes ab uno latere inter ſe coaluiſſe, ſicque eum faſciculum mentiri, cujus ſpecies, manu utraque parietes diſtrahendo; neque enim perdifficilis erat ſejunctio; prorſus evaneſcebat. Tum vero Cruralibus arteriis, & venis a ventre uſque ad poplitem utroque in femore detectis, nullum in arteriis diſcrimen ſe obtulit; vena autem, ſiniſtræ arteriæ ſocia, tertia ſaltem parte anguſtior apparuit, quam dexteræ: & quamvis complicatos, & coaleſcere incipientes parietes non haberet; habebat tamen inter tunicas nigrum quaſi ſanguinem, & ſanguinem fortaſſis, ſed a longo, ut videbatur, tempore concretum. His ita perſpectis, claudicationis cauſam, retecto ſiniſtri femoris cum Innominato oſſe articulo, quæſivi: occurritque os femoris cervice, & capite orbatum. Et caput quidem in ſuo acetabulo hærebat affixum, cartilagine tamen qua horum utrumque incruſtatum fuerat, hic illic exeſa: quin oſſea capitis ipſius ſubſtantia tum qua ſiniſtrum acetabuli ſpectabat parietem, tum qua cum cervice olim cohæſerat, non erat integra. Cervicis autem veſtigium ſupererat nullum, ſi oſſea quædam fragmenta exciperes, ligamentis adnata valde craſſis, & duris, in quæ capſulare quod vocant ligamentum abiiſſe videbatur; hæc certe a margine acetabuli ad eam partem ſummi oſſis femoris ex qua olim incipiebat cervix, producebantur, femurque ad eum marginem alligabant. In cavo autem quod cervicis loco intercipiebant, craſſiuſcula inerat materia carneo colore, ſed fuſco, & obſoleto, non fœtida tamen, nec multa. Præter hæc, os Innominatum ſiniſtrum antrorſum magis prominebat, quam dexterum; ut proclive eſſet ſuſpicari, quæ exterior violentia huic fœminæ, cum tenella, aut junior eſſet, femoris cervicem fregerat, eandem os quoque Innominatum luxaſſe.

11. Si Obſervationes has duas inter ſe comparaveris; in eam opinionem facile venies, ut quod Ruyſchius (1) de fracta cervice ſupereſſe nihil deprehenderit, id longo tempori tribuas, diutiuſque repetitis agitationibus, & frictionibus inter ſe fragilium cervicis diruptæ extremorum; prætereaque exedenti vi acrium particularum, e læſis, vellicatiſque membranis deſtillantium, & cariem mora afferentium. Quod vero de laceratis a fractura perioſtiis commemoravi (2), non raro videlicet duriora, & craſſiora fieri, id ligamentis quoque interdum accidere, ex ſecunda intelligis Obſervatione. Ex eadem quod de extenuatis habet Iliacis venis, læſo artui reſpondentibus, conferas velim cum diſſectione, alias (3) ad te ſcripta, claudæ alterius fœminæ. Reperies enim, tenuiora fuiſſe Iliaca vaſa ad claudum artum ſpectantia. Venam autem non modo per femur adeo extenuatam, ſed in ventre coaleſcentibus ab uno latere inter ſe parietibus contractam, ad oſtium autem per quod in Cavam influit, propemodum occæcatam non reperies. Perrara enim eſt res, nec intellectu facilis, artu ex quo redibat, œdemate quidem laborante, ſed tamen vivente; etiamſi a tem-

[1] ſupra, n. 4. [2] Ibid. [3] Epiſt. 46. n. 17.

pore non longo rem eo redactam ponamus. Cæterum in hac muliere os femoris ob alligantia vincula longe ab acetabulo recedere non potuerat. Vir autem de quo ante ipſam dictum eſt, cum ſemper cubuiſſet, eo oſſe utendi, eique inſiſtendi occaſionem non habuit. Nunc igitur in altera muliere, itemque in altero viro, qui elapſo, nec repoſito femoris capite uſi ſunt, diutius eidem inſiſtentes, quid deprehenderimus, exponamus.

12. ANUS clauda, jam octogeſimo anno erat proxima, cum apoplexia correpta, haud multo poſt non tam ex ea, quam ex ejus minus animadverſo effectu mortua eſt. Nam cum, reſoluta veſicæ vi qua lotium tum retineret, tum extruderet, aſſidentes mulieres ſtillicidio deceptæ, tantum lotii exire, quantum jugiter in veſicam deſcenderet, arbitrarentur, anus autem immanem hujus diſtentionem aut ſentire, aut ſignificare non poſſet; eidem quod & aliis (1) ob eandem fallaciam accidit, ut citius moreretur. CADAVERE enim in Theatrum delato, ut Anatomen tradere inciperem Januario menſe A. 1735. ea mortis cauſa inter initia in conſpectum venit, doctrinæque ordinem turbavit. Scilicet aperto Ventre, ſe ſe obtulit veſica lotio adeo diſtenta, ut ad umbilicum perveniret, & ilium utrumque occuparet, inteſtinis ſurſum ita compulſis, ut hinc jecur, & diaphragma altiſſime urgerent, inde vero lienem, & ventriculum adigerent medium verſus epigaſtrium. Virebant autem, & grave olebant viſcera pleraque; ut omnia eximi ſtatim e ventre juſſerim, & in ſepulchrum inferri. Quæ igitur in Thorace, & Collo, & Artubus animadverterim præter naturæ modum ſe habentia, huc addam; nam, meliora interea corpora nacti, Caput non attigimus. Pericardium cum anteriore Magnorum vaſorum, & cordis ipſius facie connexum erat, cum illa quidem per filamenta, cum hac vero per ſe ipſum quantum duo tranſverſi digiti tum in longitudinem, tum in latitudinem ſpatii obduxiſſent. Quæ res fecit, ut ab eo qui apoplecticæ Medicus fuerat, quærerem, num forte pulſus ſingulari aliquo modo, & præſertim intermittendo peccaſſent: quod ille continuo, diſerteque negavit. Arteria Magna interiore facie modico ſupra valvulas intervallo incipiebat aſpera fieri, quaſi fibræ ſecundum longitudinem ductæ, hic illic inter ſe disjunctæ, prominerent: ea aſperitas ad duos tranſverſos in longitudinem digitos, in latitudinem paulo minus extendebatur. Thyroidæa glandula prætérquam magna erat, etiam quibuſdam quaſi globis anteriorem faciem habebat nonnullis locis prominentem. Inferiorum artuum ſiniſter, quod in latus mulier claudicaverat, genu interiora, calce exteriora ſpectabat: dextero brevior, & ſi dorſum pedis exciperes, qua parte craſſior videbatur, valde extenuatus, amplaque præterea cicatrice, tamquam a magno ulcere exterius ſecundum longitudinem fibulæ deformis, cum dexter pulcher eſſet, atque egregie nutritus, veniſque tam latis præditus, ut latiores in nullo artu inferiore unquam vidiſſe, meminerim. Quod ut indicio erat tanto majoris copiæ ſanguinis in eum artum influentis, quanto minor in oppoſitum influebat; ſic, ut ægrius ferrem, efficiebat, humatis jam inde ab initio viſceribus ventris, & vaſis, non licere amplius, quomodo Iliaca ſiniſtra vena prope Cavam ſe haberet, inſpicere. Denique ſuperiore ſiniſtri oſſis femoris junctura retecta ejus oſſis caput non ita ut ſolet, globoſum, ſed quaſi complanatum, & nonnihil amplificatum invenimus, nulloque, per quod necteretur, vinculo terete inſtructum. Excipiebatur acetabulo minus cavo, quam ſecundum naturam, cartilagine tamen incruſtato. Erat autem ad hujus acetabuli oram arteriorem cavum alterum, multo quam ipſum, minus: cujuſmodi cavum ante acetabulum femoris dexteri nuſquam erat. Porro acetabulum ſiniſtri, quamvis, ſi ad os ilium ſuum, id eſt ſui lateris referres, neque humilius, neque altius, neque poſterius eſſe videretur, quam dexteri, ſi hoc quoque cum ſuo oſſe ilium comparares; plus tamen

[1] Vid. Epiſt. 42. n. 22. ubi & hæc hiſtoria promittitur.

famen a commiſſura oſſium pubis diſtabat, quam acetabulum dexteri. Nam & os ilium ſiniſtrum multo plus ab eadem commiſſura diſtabat, quam dexterum.

13. Quæ ad cordis, & pericardii nexum attinent, nulla cum pulſuum intermiſſione conjunctum, eo referes ubi (1) de ejuſmodi connexionibus, earumque effectibus alias a nobis actum eſt.

Quod vero ad acetabulum ſpectat quo femoris caput excipiebatur, non dubito, quin ſupra (2) commemoratis Cl. Virorum Obſervationibus cum hac noſtra comparatis, facile agnoſcas, excavatum illud fuiſſe a femoris capite, olim extra acetabulum naturale prolapſo, cujus etiamtum veſtigium in illo anterius proximo, multoque minori cavo ſupererat. Quod enim acetabulum novum minus eſſet profundum, quam ſecundum naturam, caput autem femoris a globoſo ad planum vergeret, ex his indiciis ſatis intelligis, dum os contra os ſive pondere apprimeretur, ſive agitatum muſculis ageret, alterum ab altero viciſſim eſſe detritum, atque depreſſum, ſicque excavatum eſſe acetabulum, quod ſi natura ipſa paraſſet, tum profundius, & commiſſuræ oſſium pubis propius, & alligatum habens, per vinculum teres, globoſum femoris caput effeciſſet. Nam quod cartilagine incruſtatum eſſet; ibi forſaſſe cartilaginea natura, cum excavatio incepta eſt, necdum in oſſeam mutata erat; ut non inducta poſtea ſit, ſed tantum ſervata. Quod vero cavum illud alterum, commiſſuræ oſſium pubis propius, vetus acetabulum eſſet, a natura ipſa olim paratum, & ſedes ipſa indicat, nec parvitas illius repugnat, ſive cum inter initia eo munere fungeretur, majus eſſe non debuit, ſive etiam, ut in alveolis dentium ſæpe videmus, dempto oſſe quod antea inſertum erat, circumjecta oſſea ſubſtantia creſcit, & ſinum implet, aut fere implet: id quod etiam in claudo viro cujus hiſtoriam promiſi hic eſſe me abſoluturum, perſpexi.

14. LANARIUS igitur ille cujus alibi (3) mortiferum vulnus deſcripſi, in latus dexterum, ut ibi dictum eſt, claudicabat. Hunc æquali utroque inferiore artu in lucem editum (de noto enim viro, quod de aliis ſæpenumero fruſtra optavi, quæ inquirebam, ſcire potui) cum mater tenellum adhuc, atque adeo primis vitæ menſibus e cunis eximeret, dolere artu illo dextero, animadvertit, ſive eum dolorem externa aliqua, ipſi ignota, cauſa forte induxerat, ſive interna. Poſt quem dolorem jam tum is artus factus eſt brevior; ut nemini poſtea, cum ingredi puer cœpit, mirum fuerit quod claudicaret. Uſu autem confecus eſt, ut claudicaret quidem, ſed prompto greſſu atque expedito. JUNCTURÆ vitium, ex quo alterius, quantumvis modici, occaſio extiterat, ut opinor, nimirum dum homo corporis pondus in firmiorem ſiniſtrum artum inclinare nitebatur, thoracis Spinam in latus illud nonnihil incurvaverat; juncturæ, inquam, vitium dexteri artus ad hunc modum ſe habebat. Acetabulum quod ſolita Sede a primordiis natura paraverat, ex dimidia tantum parte ſupererat, eaque anteriore: in cujus fundo ſubſtantia erat quædam ſubrubente, ſed lurido, colore, ut morbida videretur, quam ſi tangeres, non ligamenti, ſed glandulæ quodammodo natura eſſe, crederes. Dimidia autem altera pars acetabuli oſſea implebatur ſubſtantia, prætereaque operiebatur oſſe quadantenus terete, in quod ſuperficies proxima excreſcebat oſſis Innominati. Supra hoc vetus acetabulum, erat in facie externa oſſis ilium quaſi acetabulum alterum ex ſubſtantia conſtructum alba, firma, & ejus ex qua ligamenta conſtruuntur, ſimillima, addito inſuper limbo in quem non ſolum ab anteriore, ſed ab ſuperiore etiam parte prominebat, media inter cartilaginem, ligamentumque natura. Lævis erat hujus acetabuli facies, ſi inferiorem quendam in ea locum excipere, quem rubella non exigua tenebat ſubſtantia, pro mucilaginoſa glandula facile agnita. Exceptum in hoc acetabulum erat femoris caput, nullo terete vinculo inſtructum, neque ſolita magnitudine, forma, lævitate præditum. Namque ubi a cervice exſtare incipiebat, ubi quidem nulla

(1) Epiſt. 23. n. 18. (2) n. 5. & 6. (3) Epiſt. 54. n. 46.

nulla harum deerat. Sed poſtquam ſic aliquantum proceſſerat, deprimebatur, & nudatam cartilagine ſubſtantiam oſſeam oſtendebat: quæ mox in ſummo firma quidem, & dura, & albida, ſed granoſa haud ſecus apparebat, ac in multis veſicæ urinariæ calculis ſuperficiem videmus.

15. Si mirum forte videbatur, in Anu de qua paulo ante (1) dictum eſt, novum acetabulum cartilaginea cruſta non caruiſſe; mirum videbitur magis, quod in hoc viro mucilaginoſa glandula non caruerit nedum limbo, ſive, ut vocant, ſupercilio, quali naturale acetabulum inſtructum eſt. Scilicet multa fiunt quorum perobſcurus quo fiunt, modus, & ratio eſt. Neque illud admiratione caret, quod tam longo tempore vetus acetabulum, ſi non omnino deletum, at magis tamen repletum non ſit, itemque cum tenera eſſent oſſa, novum acetabulum non ipſum fuerit in oſſa excavatum, imo ex ſubſtantia factum ſit quæ cum Hippocratis, & Galeni ſententia (2) magis quam cum poſterorum Obſervationibus, videri poteſt convenire. Sed meæ partes ſunt ea quæ ipſe, & quicunque aderant, oculis, manibuſque percepimus, ſive admirationem habeant, ſive non habeant, ſumma fide proponere; tuæ autem animadvertere, non uno modo ab natura uſum membrorum amiſſum reparari, & quamvis modus a poſteris deprehenſus in aliis corporibus verus ſit, non ideo in aliis alterum quem vetuſtiores indicaverant, eſſe non poſſe. Quod ſi forte alia cupis analogæ, ut vocant, articulationis exempla, ſive ut cum iis conferas quæ a nobis propoſita ſunt, ſive ut ſaltem plura habeas quæ Sepulchreto adjungas; ſupra laudatas, Salzmanni præſertim Diſſertationes eruditiſſimas attente lege, aliaſque aliorum, ipſiuſque etiam, quas præterea indicavimus, Obſervationes: quibuſcum junge quæ in Scriptis extant Cl. Virorum Gutermanni (3), Schlichtingii (4), Ludwigii (5), & ſi in artu quoque ſuperiore novum articulum ex luxatione factum aves cognoſcere Henrici Alberti Nicolai (6). Et ne ab inferiore de quo loquimur, artu recedamus apud ſecundum, & tertium illorum, itemque apud Platnerum (7), alioſque pluſcula invenies ad ſupremi femoris aut fracturam, aut luxationem pertinentia, & hanc, ut nonnunquam, a vi externa, ut alias autem a vinculorum eroſione, vel, ut ſæpius, laxitate. Ab eroſione quidem ut in Caſu Halæ edito A. 1742. (8), & in aliis antea a Maucharto (9), & ab Schulzio (10) propoſitis; ab laxitate vero, ut in Cl. Boetticheri (11) exemplo, quo rarius facile non offendas; erant enim a peſtilenti iſchiade vincula de quibus ſermo eſt, adeo relaxata, ut *pedes ambos ad menſuram uſque ſpithamæ longiores, quam in ſtatu fuerant naturali, reddiderint*: quod mirabile eſt; ſed illud mirabilius, quod perſanata ægra ſit, *ut deinceps abſque ullo incommodo libere iterum incedere potuerit*. Denique & luxationem illam huc addes, quæ a Petito Chirurgo (12) indicata eſt, non tam a cauſa externa, quam ab læſione per hanc mucilaginoſis acetabuli glandulis illata, ut uberius ſecreta mucilago teres ligamentum ſenſim laxando, aut abrumpendo, caput femoris non ſtatim, ſed poſt longum tempus extrudat.

16. Hactenus quæ graviora in ſummo femoris articulo offendimus, vitia accepiſti. Nec leve illud erat quod, in clauda muliere animadverſum, in proximas Litteras differimus quibus de Arthritide verba fient (13). Sunt & leviora quædam, de quibus, cum in claudicantibus conſpecta ſint, qualiacunque fuerint, non eſt hoc loco reticendum.

17. VETULA Etruſca a contuſione coxendicis ita claudicabat, ut diu cubare cogeretur. Acceſſit univerſi corporis dolor, & ex longo decubitu gangræna ad nates. Itaque paulatim deficiens ſub initium Martii in Noſocomio mortua eſt A. 1744.

CADAVER etſi ad alia quæ ſecundum

(1) n. 12. (2) Supra, n. 6. (3) Act. N. C. Tom. 3. Obſ. 105. in fin.
(4) Commer. Litter. A. 1741. Hebd. 1. n. 2. (5) Prog. de Collo Femor. &c.
(6) Dec. Obſ. illuſtr. Anat. Obſ. 6. (7) Inſtit. Chir. in not. ad §. 1193. & 1194.
(8) De Amput. Femor. non cruenta §. 18. ad n. 6. (9) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 34.
(10) Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 235. (11) Eorund. Act. Tom. 7. Obſ. 21.
(12) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1722. (13) Epiſt. 57. n. 2.

dum naturam erant, & quæ huc non attinent, recognoſcenda, & Diſcipulis demonſtranda non inutile mihi fuit; tamen hoc dum agerem, quædam adnotavi huc magis pertinentia. In Ventre dexter Jecinoris lobus ſumma convexa facie erat a poſterioribus ad anteriora ſulco excavatus adeo profundo, ut digitum poſſet excipere, neque alii deerant ſulci hoc dexteriores: cujuſmodi ſulci ſi in mulieribus tantummodo occurrerent, inſpicioni poſſet eſſe locus, an arctioribus, dum juniores ſunt, imi rigidique quo uti ſolent, thoracis conſtrictionibus deberentur. Jecur ipſum intus extraque totum ex minimis albis corpuſculis factum videbatur, quæ interſtitiis fuſcis ex ſubrubro flavis tenuiſſimis interciperentur. Lienis gibba facies quaſi a craſſa quadam cruſta albicabat; ſima nigra erat. Teſtes ſtrigoſiſſimi, & in tenuem quaſi laminam depreſſi. Uteri oſculum amplum, & quodammodo triangulare, nulla circum protuberante corona ornabatur. Fundi univerſa interior facies nigra, & gangrænoſa. Thoracem coſtæ a dextris quidem duodecim, a ſiniſtris undecim cingebant. Prima enim harum, & ſecunda ex uno tantum oſſe maximam partem conſtabant. Scilicet ſuo ſingulæ capitulo a vertebris profectæ, vix digiti ſpatio emenſo, unum os latum fiebant, in quo nullum diviſionis quæ unquam fuiſſet, veſtigium. Id os ubi eo pervenerat, ut trium ferme digitorum intervallo a ſterno diſtaret ex ſuperna ora teretem oblongam cartilaginem vix dimidium latitudinis minimi digiti æquantem in ſternum immittebat; reliqua autem ex parte contractum, ſic tamen ut latitudinem retineret non ea minorem quæ in prima dextera coſta erat, modicoque ſpatio inter ſe, & teretem illam cartilaginem relicto, per cartilaginem alteram propriam cum ſterno committebatur. In pericardio aquæ copia aliqua. Dextera cordis auricula ſanguine diſtenta. Cor ipſum vel pinguedine qua inſtruebatur, detracta, æquo multo majus, nec ſolum ob latiores ventriculos, ſiniſtrum præſertim, ſed etiam ob multo craſſiores hujus parietes. Alterius valvulæ Mitralis pars erat oſſea facta, aut certe oſſiculum ſubnexum habebat, quaſi ex pluribus factum, eoque inæquale, ſubrotundum, magnitudine ferme æquans apicem minimi digiti. In corde polypoſæ aliquæ concretiones, & plurimus ſanguis ater, qualis, ſed fluidior, paſſim e diſſectis majoribus venis effluebat. Femoris denique claudicantis ſupremam juncturam inſpiciens, teres, ſæpius memoratum, in ea ligamentum offendi minus craſſum, & firmum, quam æquum ſit, luridaque rubedine infectum pene totum.

18. ANUS altera ab ætate jam curva, & quæ ita incedere ſolebat quaſi claudicaret, nuper erat noctu per ſcalas prolapſa, caputque alliſerat. Hinc mortis cauſa. Cum a nobis ibidem ſecaretur ante vernum tempus A. 1749. nonnulla ſunt quæ huc ſpectent, animadverſa.

IN THORACE Magni vaſorum trunci erant adeo a ſiniſtris; quamquam mulier curva quidem, ut dictum eſt, ſed gibba non erat; ut venam ſine pari nunquam viderim longius ſiniſtrorſum inflexam, ut ſe immittere poſſet in Cavam. In Ventre exterior renum facies non prorſus ſecundum naturam: quin alter parvulas quaſdam inſuper oſtendebat hydatides, ex ſe nonnihil exſtantes. Genitalia inſpiciens, nympham ſiniſtram neque eſſe, neque unquam fuiſſe, animadverti; dextera autem erat parva. Hypogaſtricas arterias latiores, quam ſolent, & duras, imo alteram earum non ſine oſſe qua Umbilicalem emittebat. Proximas unde illæ oriuntur, cum ſimul inſpectarem Iliacas, nec dexteram ſive latitudine, ſive tunicarum craſſitudine viderem quidquam a naturali conſtitutione diſcrepare; ſiniſtram miratus ſum cum minus latam, tum præſertim tenuibus adeo parietibus, ut vena propemodum eſſe videretur ab eo loco unde Hypogaſtricam dabat, ad illum uſque ubi prodibat e ventre. Quæ res ad memoriam redigebat quæ in duabus aliis claudis mulieribus (1) conſpexeram: quanquam in illis non arteriæ, ſed venæ anguſtiores erant, nec in femore quo claudicaverant, anguſtæ eſſe deſinebant. Hujus autem arteria

cum

(1) Supra, n. 10. & 12.

cum e ventre exierat, juſtam latitudinem, & parietum craſſitudinem, ut cum dextera comparando perſpexi, protinus recuperabat. Cæterum in ſiniſtri ſummi femoris junctura animadvertere nihil potui unde levem illam claudicationem repeterem, niſi forte attinere huc credas parvas, & leves duas, inter ſe vicinas, ſubfuſcas quaſi contuſiones quæ in cartilagine, ejus femoris caput conveſtiente, cernebantur.

19. Fuerunt & mulieres aliæ duæ claudicantes (mihi enim accidit, ut in iis ſæpius hoc vitium offenderim, quam in viris, an caſu? an quod propter minus robuſtam ſtructuram corporis illi magis fœminæ obnoxiæ ſint?) quas cum ſecarem, manifeſtiorem ejus vitii cauſam me deprehendiſſe, arbitratus ſum; poſtea autem num deceptus eſſem, dubitavi. Ut ut ſit; Obſervationem utramque; nam & alia continent quæ indubia ſunt, & a me tibi fuerunt inter has quæ ad claudicationem ſpectant, alias promiſſæ; hic primum exponam, tum deinde meæ dubitationis cauſam non reticebo.

20. FŒMINAM claudam, necdum ſeneſcentem, hydrops confecerat circa medium Decembrem A. 1746. Ex ea Anatomes ſtudioſis cerebrum, muliebria, & ſiniſtrum, quo claudicaverat, artum in Noſocomio demonſtrans, hæc dumtaxat quæ hic locum habeant, adnotavi. CEREBRUM eximendo, animadverti in Craſſa meninge, baſim cranii conveſtiente, paulo ante, ſed nonnihil ab externo latere, paulo, inquam, ante foramen in quod nervus Opticus ſiniſter ſe conjicit, aliquid reſtare quod, ſi colori crederem, particula corticalis ſubſtantiæ videretur. Sed molle non erat, neque meninx Tenuis quæ ei loco reſpondebat, lacera, imo integra, & lævis conſpiciebatur. Tum diligentius attendens, globulum eſſe, vidi, parvi vuæ acini magnitudine, ſubdurum, ſolidum, qui nulla, id quod lævor oſtendebat, niſi ima parte, quoquam adhæſerat, hac autem erat firmiſſime affixus Craſſæ dumtaxat meningi, non oſſi, quod ſubjiciebatur; ut cenſuerim, ejuſdem meningis excreſcentiam eſſe, generis, ſicut ejus ſubſtantiæ modus oſtendebat, quaſi glanduloſi, initium tumoris, multum, ſi increviſſet, non ſolum proximis nervis Optico, & Olfactorio, ſed & cerebro obfuturi. Ex Uteri ſupremo exteriore fundo dexterius prominebat tuberculum figura, & magnitudine eadem quæ in excreſcentia illa Craſſæ meningis modo indicata eſt, ſolidum pariter, ſed album. Huic alterum intus reſpondebat mollius atque humilius, manifeſto ex aggerie factum ejuſdemmodi veſicularum, ac in uteri cervice videre ſoliti ſumus; eodem enim quo hæ, limpido muco replebantur: quod tuberculum Epiſtola XLVII. (1) hic a me proponendum eſſe, promiſeram. Utrique huic tuberculo interjecta ſubſtantia uteri ſaniſſima erat. Cæteræ autem quæ ad genitalia attinent, Partes; ſi teſtes excipias, quorum alter erat altero minor, ambo tamen ſtrigoſi, & inæquali ſuperficie, & intus, extraque albi; non modo erant ſanæ; ſed infimæ omnium haud aliter ferme ac in virginibus, ſe habebant. Tenſa enim erat quæ dicitur Furcula, anguſtum vaginæ orificium, & hymene inſtructum, niſi quod hic contra ac videre conſuevimus, tanto minus propemodum latus fiebat, quanto magis ab urethræ orificio diſtabat, ſicut alias diligentius deſcribam. Attamen hæc fœmina viri notitiam habuiſſe non videbatur. Denique ſiniſtrum artum inferiorem ſpectantibus manifeſtum erat, ſic eſſe poſitum, ut digiti pedis alterum pedem reſpicerent, nec facile erat manibus in naturalem ſitum adducere; & mulier ea metatarſi parte quæ digitis proxima eſt, inſiſtendo, ambulaſſe dicebatur. Verum cum pes, crus, genu, femur, quantum exterius inſpiciendo judicari poterat, vitio carere, & juſta longitudine ſingula eſſe viderentur; retecto ſuperiore femoris articulo, ejus cervix brevior viſa eſt, quam mediocri illius fœminæ ſtaturæ conveniret.

21. ANICULA decrepita, & clauda, viginti circiter poſt illam diebus ex brachii ſi recte memini, abſceſſu mortua eſt. Itaque ibidem eaſdem, aliaſque Partes iterum

(1) n. 20.

rum diſſecantes; quæ ab naturæ modo aliena eſſent, hæc deprehendimus.

CRANIO exemtum cerebrum, inverſumque cum inſpectarem; Carotidis utriuſque arteriæ truncos, majoreſque horum ramos animadverti firmiores apparere, inveniquc, eorum parietes revera craſſiores eſſe factos. Contra, cum eſſent nervi cæteri, & præſertim quarti, & quincti Paris, pulcherrimi, firmi, & magis quam ſoleant, craſſi, Opticos cineraceo colore, anguſtos, & in tenuis inſtitæ modum depreſſos videbam, & medullarem illam quæ, ubi inter ſe accedunt, ipſis interjicitur, partem ſatis quidem latam, ſed colore, & tenuitate nihil ab ipſis diſcrepantem. Ipſi vero intra orbitas progreſſi, etſi colore erant albo, craſſitudine autem quaſi mediocri; inciſi tamen oſtenderunt, albedinem illam, nec parvam craſſitudinis illius partem meningibus deberi ſuis, craſſioribus factis, intra quas, tanquam intra tubum quendam firmiuſculum, ſubſtantia concludebatur, in altero præſertim nervo, ſanguinolenta. Cum oculos ad quem is nervus tendebat, non ſecus ac alter, nihil, ſi exterius aſpiceres, vitii monſtraret; ne interius quidem, cum diligenter a me ſecaretur, vitii oſtendit quidquam; ut præclare intelligerem, hunc a me alias (1) tibi deſcriptum, Opticorum nervorum morbum non ſemper a vitiatis, cæciſque prorſus oculis (hanc enim Vetulam; quod permirum eſt, niſi forte altero oculo nonnihil videbat; cæcam fuiſſe, negabant) occaſionem, & originem habere, ut neque a cerebro, ſed in nervis ipſis aliquando primum oriri (2). Hic certe cum cerebrum, intra quod nos nervos ob eorum tenuitatem vix potui perſequi, accurate diſſecuiſſem, nihil in eorum via, nihil in eorum thalamis vitiatum offendi. Et quanquam hippocampos ad imam extremamque ſui partem nequaquam, ut ſolent, ſe dilatantes animadverti; nullum tamen vel minimum extabat indicium, quin ſic a primordiis ipſos fuiſſe, judicarem. Nec præter hoc, inſoliti, non modo morbidi quidquam in cerebro toto fuit, niſi quod in quarto ventriculo pro medullaribus illis fibris quæ utrinque occurrunt ut plurimum, ad nervos Acuſticos pertinentes, vix uno in latere una fuit, eaque exilis, & inferius quam ſoleat, orta, & locata. In Maxilla inferiore nonnulla animadverti, in hac præſertim Epiſtola qua de Luxationibus agimus, & Fracturis oſſium, non omittenda. Siniſtrum enim illius capitulum ab uno ſupremæ ſuæ faciei latere excreſcebat ſurſum quaſi ex novo additamento, ut in partibus interioribus cranii cujuſdam anus alias (3) a me viſum ſcripſi; nam hæc quoque oſſea excreſcentia erat alba, & firma, præterea autem, ut reliquum illud capitulum, tenui, læviſſimaque cartilagine incruſtata. Quod additamentum ſi magis magiſque increſcendo ſe extuliſſet, non eſt dubium, quin capitulum ex ſuo ſinu fuiſſet ejecturum, aut certe maxillæ motibus valde incommodaturum. Imo hoc facere jam aliqua ex parte cœpiſſe, illud fortaſſe indicio erat, quod interjecta inter capitulum, & ſinum mobilis cartilago in medio apparuit quaſi cultro inciſa duobus locis, altero ſecundum longitudinem, altero oblique in tranſverſum. Dixi autem, fortaſſe, etiam quia huic reſpondens in dextero articulo cartilago parvulo erat foramine pertuſa ellipſis forma, nulla membranula occluſo (quo majus olim interdum viſum eſſe, ſcimus (4)) quod etſi in medio, ſed propius alterum extremum, & ſecundum longitudinem poſitum erat; tamen neutram cartilaginem hic quoque ex duabus conſtitiſſe, evidenter demonſtravimus. Quoniam vero præter Inciſores dentes, nullus aniculæ huic reſtabat, cum totam eam maxillæ hujus partem quæ cæteris olim dentibus inſtructa fuerat, utrinque oſtenderem non modo omni alveolorum veſtigio, ſed & ea ſui carere portione in qua alveoli quondam fuerant, ut foramina per quæ nervi egrediuntur (*Mentalia* vocant) jam in ſummo ferme eſſent exteriore maxillæ margine, itaque ejus oſſis altitudinem humillimam eſſe factam quemadmodum

[1] Epiſt. 13. n. 7. & ſeqq. & Epiſt. 52. n. 30. [2] Vid. Epiſt. 63. n. 8. in fin.
[3] Epiſt. 27. n. 2. [4] Vid. Stephan. cit. in Adverſ. II. Animad. 28.

dum præclare ab Ruyſchio (1) animadverſum, pictumque eſt; addidi, hinc conſequi, ut quibus hujus oſſis corpus poſt dentium lapſum ita decrevit; in iis, niſi forte ob ætatem major oſſis durities obſtet, multo citius, atque facilius ibi ipſum totum aut a carie interdum innaſcente exedatur, aut a graviore ictu aliquo perfringatur.

Thorace aperto, quatuor ex Aortæ arcu naſcentes arterias oſtendi; neque enim ex Subclavia ſiniſtra, quæ multo quam dextera, tenuior erat, ſed inter illam, & ſiniſtram Carotidem, illi tamen propior, Vertebralis ejuſdem lateris exiſtebat, quæ res cum mihi in fœmina quoque altera de qua ſupra (2) dictum eſt, & in aliis pariter (3) interdum occurrerit, non videtur inter rariores eſſe ponenda. Magna autem arteria inter cor, & Subclaviam dexteram manifeſto erat dilatata: cumque ad ſeptum uſque Tranſverſum fuiſſet inciſa, hic illic paſſim majora, minorave ſpatia intus oſtendit nonnihil prominentia, & albida, in quibus magis compacta arteriæ ſubſtantia in oſſeam poſtea duritiem fuiſſet mutata. Genitalia membra in ſummo teſtem alterum habuere intra quem hydatis erat non parva, ut ſe ad partem ſuperficiei teſtis faciendam extenderet; in imo autem, urethræ orificium ex quo interior illius tunica, non ſecus atque illa vaginæ, aut Recti inteſtini aliquando ſolet, parva ſui portione quadam inverſa extrorſum ab altero latere procidebat: quod alias (4) in alia vidiſſe me, dixi, ut de hac his Litteris eſſe dicturum.

Artus poſtremo, quo claudicaverat, dexter ſiniſtro brevior, & ſicuti in priore fœmina introrſum converſus, eandem vitii hujus cauſam quam in illa, habere viſus eſt, nempe cervicis femoris brevitatem.

22. Et ſic mihi eo quidem tempore viſum eſt; nec fortaſſe omnino deceptus ſum. Verum poſtea diſplicuit cervicem claudi femoris cum ſani cervice non comparaſſe: quæ ratio una maxime demonſtraſſet, recte, an ſecus cenſuiſſem, illam eſſe breviorem. Forſitan enim videri brevior potuit quæ in non magnæ ſtaturæ corpore juſta eſſet longitudine: & tot ſunt tum ſupra acetabulum, tum in acetabulo, tum infra acetabulum claudicandi cauſæ, ut cum plures abeſſe, viderim, omnes tamen abeſſe, ſatis fortaſſe videre non potuerim. Juvat hic pleraſque eo qui modo indicatus eſt, ordine commemorare. Supra acetabulum eſt pravus quicunque ſitus oſſis Innominati, cujuſmodi ſitus ad cætera vitia accedebat in claudis illis duabus quas ſupra (5) ante alias deſcripſimus, in primaque præſertim. Plura autem Sacri oſſis ab illo oſſe diaſtaſis exempla in claudicantibus pueris profert Cl. Baſſius (6), rationes addens ob quas illa infantibus facile accidat, ſigna per quæ internoſcatur, & cauſas quare difficile curari poſſit, ideoque in omnem ætatem fere permaneat, ut in Veneto adoleſcentulo quem ad me conſilii cauſa adduxerant, permanſiſſe a pueritia, vidi, cenſuique, ſemper eſſe manſuram. Quæ ſi perpenderis; ubi artum artu longiorem eſſe, aut breviorem videris, hujuſque inæqualitatis cauſa non ſit in artu ipſo manifeſta; primum omnium num forte inæqualis ſedes ſit Innominatorum oſſium indagabis; eam enim acetabulum, quippe in ipſis excavatum, ſequitur; hoc autem artus; ne forte illa æqualem habere ſedem, ponens, quam a natura, aut a vi morbi non habeant, mox in judicando, uter artus revera ipſe longior, aut brevior ſit, decipiaris.

23. In ipſo autem acetabulo & capacitas, & figura, & teres ligamentum, & caput femoris ut multifariam peccare poſſint ex iis quæ non ſemel ſupra dicta ſunt, intelligis. Huc addendi ſunt tumores, ſive in ligamento increſcant, ut Falloppius noſter (7) indicat, ſive in alia intra acetabulum parte, ut generatim loquitur Veslingius item noſter (8), ubi ſecum Sala ſæpius viſitaſſe, ait, Patricium Venetum, *cui ſuborto intra coxendicis acetabulum tumore, caput femoris evidenter extrorſum vergebat*. Valſalva autem in Con-

(1) Obſ. Anat. Chir. 8. & Fig. 65. 66. (2) n. 10. (3) Vid. Epiſt. 3. n. 20. & Epiſt. 15. n. 26. (4) Epiſt. 50. n. 51. Vid. & Epiſt. 70. n. 10. (5) n. 10. & 12. (6) Dec. 4. Obſ. Anat. Chur. 2. (7) Præfat. in Tract. de luxat. & fract. Oſſium, (8) Epiſt. 25.

Conſilio, quod pro Nobili Puero ſcripſit, cui factus longior erat ſiniſter artus, Muculaginoſam acetabuli glandulam ſenſim intumuiſſe ſuſpicabatur, tum quia in puero cætera ſano ligamenta laxata eſſe, veri ſimile non credebat, tum quia facile in glandulis vitium eſt ut intumeſcant, tum quia noviſſime poſt diuturnum ab acuto morbo decubitum is artus vel multo longior quam antea, deprehendebatur, quod ipſe a glandulæ incremento, tandiu a femoris capite non compreſſæ, repetebat; quamobrem auctor erat inter cætera, ut ſub dextero pede, cui ſtans puer plerumque & firmius ſolebat inſiſtere, tanto altior calceus eſſet, ut artu utroque æquali facto, ſiniſtro quoque jam inſiſteret, glandulamque comprimeret. Re vero ipſa in milite de quo Caſus extat Halæ editus, & a nobis ſupra (1) laudatus, ſubſtantia quædam ſpongioſa comperta eſt, quæ acetabuli plus quam dimidium replendo, inde femoris caput expulerat.

24. Denique ſub ipſo acetabulo longe plures ſunt cauſæ claudicationis. Namque; ut fracturam de qua dictum eſt, cervicis femoris, & vitia Capſularis, quod vocant, ligamenti prætermittam; muſculi primum qui femur ſua in ſede conſervant, ſive reſoluti ſint, nihil obſtant quo minus ipſum pondus totius artus femoris ligamenta extendat, ipſiuſque caput deorſum ducat, ſive dolore, tumore, convulſione contracti, tanto altius in acetabulo idem caput conditum appreſſumque ſervant, ut artus paulo brevior videatur. Quanta autem vi iidem muſculi vel naturali voluntatis imperio interdum contendantur, caſus in primis demonſtrat, ab Ingraſſia (2) deſcriptus, minoris trochanteris per nonnullos dumtaxat eorum quos generoſus Juvenis in haſtiludio præter modum contenderat, a femore avulſi: quem caſum minus incredibilem faciunt Ruyſchii præ cæteris Icones (3) quibus eundem trochanterem oſtendit qui coctione in Juvene a femoris oſſe receſſerat. Femoris autem ipſius quæcunque fractura adeo raro ſine conſequente claudicatione curatur, ut Celſus (4) diſerte ſcripſerit, *ignorari non oportere, ſi femur fractum eſt, fieri brevius; quia nunquam in antiquum ſtatum revertitur: ſummiſque digitis poſtea cruris ejus inſiſti*. Brevius autem fit aut quia inter fragmenta abierit, aut quia extrema illa perdifficile ita coaptentur, ut naturalis oſſis figura, & poſitus ſerventur, velut in eo præſertim femore cujus Icon a Grutzmackero (5) edita eſt, aut quia vel probe coaptata, niſu poſtea muſculorum dimoventur, quod in obliqua atque oblonga fractura facilius accidit, cum in tranſverſa extremum extremo obnitatur, ſicque alterum ab altero in reſtituto poſitu conſervetur. Ad has, aliaſque ejuſdemmodi cauſas Valſalva hanc addebat, in oblongis illis obliquiſque fracturis, magna violentia atque impetu factis, poſſe aliquando inter duas fracti oſſis partes quaſdam ex muſculis proximis fibras intercipi, quæ exactam coaptationem, & coalitum impediant, aut hunc etiam diu remorentur. Sed ut nihil horum quæ dicta ſunt, accidat, aut non eo accidat modo quem hic intelligimus, ut brevius inde os femoris fiat; claudicatio tamen vitari non poterit, ſi muſculi, tendines, nervi a vi frangente, aut a conſecutis incommodis valde infirmati, aut femur, aut ſubjectas femori partes juſto robore aut modo nequeant movere.

25. Ipſas quoque ſubjectas femori partes & pleriſque horum quæ dicta ſunt, obnoxias eſſe, & claudum hominem facere, manifeſtum eſt. Itaque multo pauciora de ſingulis me ſcribere ſatis erit, a proximo, quod tamen ad femur ex parte attinet, genu incipientem.

26. MULIER cujus mentio Epiſtola LII. (6) injecta eſt, hiſtoria autem in hanc propterea dilata quod flectere alterum genu non poterat; cum gravem fronte accepiſſet ictum, quem ſigna ſtatim mali ominis ſunt conſecuta, his obliteratis, in Noſocomio levi adeo cum febre cubabat, ut die ſeptimo victum poſceret minus tenuem. Sed decimo quarto ecce gravior febris cum frigore ingruit, & mentis

[1] n. 15. [2] in Gal. l. de Oſſib. c. 20. Comm. 4. [3] Theſ. Anat. 5. Tab. 2. fig. 2. & 3. [4] De Medic. l. 8. c. 10. Sect. 5. [5] Differt. de Oſſ. Medulla. [6] n. 9.

tis perturbatione, mors autem decimo ſeptimo, nullo unquam aut hiſce ultimis diebus, aut illis prioribus thoracis affecti indicio, nullaque de hoc querela. Menſis jam erat December A. 1745. quo tempore cum ibi eſſent Diſcipulis more inſtitutoque meo plura præmoſtranda quæ ſicuti thoracis, ventris, & artuum diſſectionem requirebant, ſic capitis incidendi ſpatium non dabant; hoc minime apertum eſt. In illorum autem ſectione hæc ſunt præter naturam animadverſa.

THORACIS alterum cavum libras habuit ad quatuor aquæ colore inter viridem, & flavum medio, alterum multo minus, illæſis tamen in utroque pulmonibus. In pericardio humor qualis ſolet, nec plus eo fuit: cor autem laxum, in hujuſque auricula dextera polypoſa concretio alba, craſſa, compacta. In Ventre vix aliud adnotatum eſt, quam uteri in alterum latus inclinatio. Artum denique illum cujus crus, genu, ut videbatur non permittente, ne noſtris quidem manibus, flecti poterat, poſtquam cum ſano comparaveram, neque aliud exterius diſcrimen, niſi quod rotula magis promineret, oculis potueram internoſcere; experiri primum placuit, num forte Extenſores cruris muſculi, quæcunque eſſet rei cauſa, ſic contenderent, ut hoc propter adverſantem illorum contentionem flecti non poſſet. Iis igitur muſculis non magno ſupra genu intervallo in tranſverſum diſſectis, crus illico flecti potuit. Neque tamen genu, ut rotulæ prominentia vel tum perſeverans, demonſtrabat, omni vitio carebat. Prominebat enim rotula, quia externus femoris condylus, ut erat a poſterioribus ad anteriora longior, quod ejuſdem cum externo alterius femoris condylo inſtituta comparatio manifeſtiſſime comprobabat, ſic antrorſum vel magis quam alioquin ſolet, prominebat. Contra autem, Laterale externum genu ligamentum multo craſſius ad alterum, quam ad hoc genu, fuiſſe, comparando pariter comprobatum eſt.

27. Unde aqua illa in parte, fœduſque ejus color in thoracem traduci potuerit, cum ſit ea quam paulo ante deſignavi, Epiſtola indicatum, cætera autem in propoſita Obſervatione ſatis per ſe dilucida ſint; de genuum contrario incommodo, & de quibuſdam eorum morbis quædam alia commemorabo. Genu de quo modo dictum eſt, flecti non poterat. Illuſtris autem Hallerus (1) cum in aliud incidiſſet quod extendi non poterat, nullam invenit cauſam *præter duram & pene tendineam celluloſitatem*, ab ea parte, opinor, aut certe magis ab ea parte quæ in artu poſterior erat. Rotulam in tranſverſum, ut ſæpius ſolet, frangi a violentis ictibus mirum non eſt; illud mirum, quod a violenta & ſubita muſculorum crus Extendentium ſeu contractione, ſeu reſiſtentia nonnunquam aut ipſa frangatur, aut validi eorundem muſculorum tendines ſupra ipſam diſrumpantur. Cujuſmodi exemplum diſruptionis apud Cl. Baſſium (2) leges, & ante illum duo apud Ruyſchium (3); apud quem (4), & Palfinium (5); ne alios nominem quam qui hæc ſcribenti erant in manibus; illiuſmodi fracturæ Obſervationes invenies. Semilunares quoque cartilagines quæ inter femur, & tibiam in genu articulo interjiciuntur, ab affluxu humorum excreſcere nonnunquam poſſe, & claudicationem afferre, laudatus Baſſius (6) obſervavit. De Valgis denique ut omittam ea quæ Severinus (7) fuſe ſcripſit; Ruyſchius (8) in valgo adulto ſummæ tibiæ caveas, iis cartilaginibus ſubjectas, ad femoris condylos excipiendos non æque depreſſas, &, quod conſequitur, utrumque illud os aliter ac ſecundum naturam, poſitum deprehendit: quas res melius Icon (9) monſtrabit, quam deſcriptio. Hæc enim ideo memoravi, ut ex eorum quos laudavi, libris plenius cognoſcas, indeque ea quibus internoſcas, ſigna, & quando, & quomodo curationem

(1) Opuſc. Pathol. Obſ. 50. (2) Dec. 3. Obſ. Anat. Chir. 6. (3) Adv. Anat. 2. c. 2.
(4) Obſ. Anat. Chir. 3. (5) Anat. du corps hum. tr. 5. ch. 17. (6) Dec. 2. Obſ. 5.
(7) De recond. Abſceſſ. nat. l. 6. P. 2. (8) Adverſ. 2. cit. c. 6. (9) Ibid. Tab. 1. Fig. 2.

nem ſuſcipias, quando contra jam præteritum ſit tempus quo auxiliari poſſis, intelligas. Attamen in nonnullis eorum quæ dicta ſunt, & nominatim in rotulæ fractura, & tendinum erus extendentium diſruptione quantum auxilii, præter ſpem, & expectationem, temporis ſpatium interdum afferat, contigit mihi ut annis ſuperioribus in duobus viderem. Procerus, & lacertoſus vir erat alter qui ante annos aliquot e rheda deſiliens cum rotulam dexteram in tranſverſum fregiſſet, Chirurgorum opera fruſtra uſus erat, donec Præſtantiſſimus in hoc Gymnaſio Chirurgiæ Profeſſor Hieronymus Vandellius, vigeſimo ſecundo a fractura die accerſitus, ſuperiorem partem rotulæ ad inferiorem adduxit quantum potuit, ut altera ab altera multo minori quam antea, intervallo diſtaret, faſciarumque ope ibi conſiſtere coegit. Erat id intervallum tranſverſi digiti: in illo autem natura ipſa aliquid ſenſim procreavit per quod rotulæ partes firmiter alligarentur inter ſe. Itaque homo eo artu jam libere utebatur, cum forte Venetiis in pontis cujuſdam gradibus ita lapſus eſt, ut eo crure valde & violenter flexo, crepitum audiret quaſi rei alicujus in genu diſruptæ: & ſane ea flexionis violentia ruptum eſt quidquid illud erat quod rotulæ partes inter ſe connexas ſervabat. Quas cum Chirurgi fruſtra conati, ſic adducere ut paulo antea erant, non poſſent, denique operam dederunt, ut inſtrumento ad genu appoſito juncturam quoad ejus liceret, firmarent, lutiſque Euganeis corroborarent. Longo autem interjecto ſpatio temporis homo qui ab utroque lapſu magnos dolores pertulerat, nec illo artu uti potuerat, tantum conſecutus eſt, ut eodem, omni jam abjecto inſtrumento, abſque ulla moleſtia utatur, ſive ſtet, ſive genu flectat, ſive incedat, quod expeditiſſime facit, vix leviter in id latus claudicans. Quod ego genu cum diligenter contrectarem, rotulæ partes quæ inter ſe ferme æquales erant, alteram ab altera non exiguo intervallo disjunctam offendi, eoque multo majori cum genu flectebatur: ubi enim rotula eſſe debuiſſet, tunc ibi cavum apparebat duos circiter digitos pollices amplum in longitudinem, nec minus in latitudinem, profundum autem ad digitum tranſverſum, ut imi femoris condylos, & ſupremam tibiæ oram tactu percipere liceret. Sed hunc, ut quæ dixi, inſpicerem, ad me adduxerat Profeſſor laudatus: qui conſimilia in quodam famulo pariter, ſi vellem, Patavii cernere me poſſe, ajebat. Vir autem alter quem conſilii cauſa, ad genu videlicet magis roborandum, cum eodem inviſi, Patricius Venetus fuit. Hic poſt duos lapſus, a quorum primo fracta in tranſverſum rotula, dein artis ope coaluiſſe dicebatur, ab ſecundo certe tota ſurſum retracta erat, jam expedite, & recte, ut cæteri homines, ſine ullo fulcro per plana quidem incedebat; in ſcalarum autem aſcenſu necdum profecerat ſatis; ſcandebat enim, ſed non pariter expedite. Huic quoque, cum ſtabat, in ipſa rotulæ ſede, inde ſurſum, ut dixi, recteque, fovea in oculos incurrebat. Cujus foveæ extantia latera, ut in priore etiam Viro, non dubitavi, quin laterales eſſent partes ampliſſimæ illius aponeuroſis per quam muſculi crus extendentes in hoc inferuntur: iiſque partibus quidquid uterque ſine rotula præſtaret, videretur acceptum eſſe referendum. Scilicet utrique acciderat, ut pars intermedia aponeuroſis, illæſis lateralibus, diſrumperetur, priori quidem ubi rotulam cui firmiſſime adhæret, complectitur, alteri autem, quantum ego vidi, inter rotulam, & quod in tibia extat, tuber. Neque enim ut minus facile inferior hæc pars rumpatur, quam alios quoque, nec ſemel, ruptam vidiſſe, ſcio, facere credo ligamentum quod plerique ſub ipſa ponunt, a rotula ad illud tuber pertinens. Certe mihi vel diligenter, & ſæpius in cadaveribus quærenti, oculato eſſe adeo non licuit, ut quidquam diſcrepans a tendinea fibrarum ipſius aponeuroſis natura, quod proprie ligamentum vocari poſſet, ſatis perſpicue viderem. Quamobrem cum Veſalio (1) adhuc facio, diſerte ſcribente, *patellam neque femori, neque tibiæ aliter quam tendinum beneficio committi: hocque privatim patellam ſibi vendica-*

(1) De corp. hum. fabr. l. 1. c. 32.

dicare, *quod alteri oſſi ligamentorum ope non alligetur*. Quem ſummum Anatomicum, ut ſe quoque hic ſequi, profeſſus eſt Weitbrechtus (1), utinam conſtantius ſecutus eſſet. Verum non eſt hic locus quædam in eximio alioquin *Syndeſmologiæ* libro examinandi; ſæpius ad nimiam in ligamentis ponendis facilitatem, alias ad minime neceſſarios diſſenſus, nonnunquam ad minus juſtum ſilentium ſpectantia. Nunc in propoſito perſtemus.

28. Cruris quoque oſſa quantum ambulationi poſſint officere, & quomodo hominem claudum facere, ignorat nemo, ſcilicet ubi utriuſque fracturæ non congrua adhibeatur curatio, & illius præſertim quod de duobus præcipuum eſt, tibiæ nimirum, a cujus vitiis etiam valgos homines fieri, paulo ante dicebamus. Quamvis autem ob naturalem horum oſſium rectitudinem facilius ſit eorum, quam curvi, & inclinati oſſis, ut femur eſt, fracturam ita ſanare, ut artus neque figura, neque longitudine diſſimilis alterius fiat; tamen ſi fractura obliqua ſit, perfacile accidit, ut is artus brevior evadat, nonnunquam & diſtortus. Quamobrem ex noſtratibus quidam hac memoria pati maluerunt quod olim plures (2), ut ſibi rurſus frangerentur oſſa, & dirigerentur: idque faciliter ceſſiſſe nonnullis, ſcio; ſed contra, novi hic Medicum haud ineruditum qui cum ſibi cruris oſſa, confervere jam incipientia, disjungi a Chirurgo, permiſiſſet; inde graviſſima ſymptomata, & mortem accerſivit. Quæres fortaſſe, quo tempore confervere incipiant fracta oſſa, & quo ad perfectum inter ſe coalitum perveniant? Res, opinor, ejuſmodi eſt, ut ſi rationem ſpectemus, pro certo nequeat in univerſum definiri. Neque enim; ut gravidas ſeponamus, in quibus conſolidatæ fracturæ ibi vix unum exemplum legimus, ubi non conſolidatæ plura habemus (3); neque, inquam, conſolidatio tam cito incipiet, aut perficietur in ægris corporibus, quam in ſanis, neque item ex ſanis pari celeritate in ſenibus, ac in junioribus, aut in iis omnibus quibus aut non eadem fractura ſit, aut non eadem adhibeatur curandi ratio. Nec vero aliter experientia docet, ſi pericula quæ Cl. Hamelius (4) fecit in brutis animantibus, attendamus. Namque in ægro animali quinctodecimo a fractura die callum, non, ut in aliis pari a fractura intervallo perfectum invenit, ſed æque imperfectum ac in altero, decimo die; erant autem juniores columbi, & os idem, ad eundemque modum & fractum fuerat, & repoſitum, & obligatum: quibus enim arctius obligatum eſt, illis aut gangræna quam Celſus (5) ex nimia adſtrictione prænunciat, mortem attulit priuſquam apparere poſſet cartilaginea calli firmitudo, ut quæ ante quartum diem in cæteris animadverſa non eſt, aut (6) ne octavo quidem die, quo in aliis eſſe oſſeus callus incipit, ullum prorſus calli initium fuit, ſed ita ſe habebant cuncta, ut ſi tunc fractum os fuiſſet.

29. Hæc autem omnia, ut alia bene multa, explicat Vir Experientiſſimus, callum repetens, non, ut alii, ab oſſeis fibris ſe producentibus, aut ab oſſeo qui ab his quidem fibris deſtillet, ſucco, aut ab effuſo, & adhærente fractis oſſibus ſanguine; ſed juxta proprias Obſervationes ex intumeſcente, & craſſiore facto ad fracturas externo, internove perioſtio, laminaſque ſuas in cartilagineam primum, deinde in oſſeam firmitudinem mutante. Sed de hac calli firmitudine ſive ipſam juxta laudatas Hamelii, ſive malis ſecundum minime negligendas Solertis Viri Dehtleefii (7) Obſervationes explicare; haud aliter ſentiendum eſſe, non dubitabis, ac de calli initio, & complemento dictum eſt, nempe pro variis, quæ memoratæ ſunt, aliiſque ejuſmodi conditionibus, quibus longius quoque, aut brevius ex quo completus fuerit, tempus addendum eſt, magis, minuſve compactum, aut certe durum, firmumque eſſe poſſe. Et hac ego ratione puto, adverſas inter ſe Clariſſimorum complurium Virorum ſen-

(1) Syndeſmolog. S.5. §.13. cum notula *m*.
(2) Vid. Celſum de Medic. l.8. c.10. prope fin.
(3) Eph. N.C. Dec.1. A.1. Obſ.25. cum Scholio.
(4) Memoir. de l'Acad. R. des Sc. A.1741. Mem.1.
(5) c.10. cit. S.1.
(6) Mem. 2.
(7) Differt. exhib. oſſium calli generationem &c.

ſententias eſſe conciliandas. Sunt enim qui ſcribant, pari firmitudine eſſe callum ac quævis pars oſſis, imo, ſi diametro ſit, ut ſæpe, quam os, majori, pro diametri augmento tanto eſſe robuſtiorem, idque ſapienter eſſe proviſum, quia fracta oſſa cum rariſſime ſecundum priſtinam directionem reponantur, ibi alioquin novæ fracturæ magis eſſent obnoxia, ibidemque difficile iterum poſſent coaleſcere propterea quia callus ſtructura caret vaſculari. Quæ ut ſeponamus tum quia ſecundum Hamelii quidem Obſervationes non ex oſſe, neque ex callo, ſed ex perioſtio, ut diximus, callus videtur repetendus, tum quia non ignobilis Chirurgus affirmat, fracto priore callo, alterum citius quam prior, formari, illudque unum hic attendamus, callum dici non minus ſaltem quam os ipſum, reſiſtentem, & firmum; ſunt certe alii & graves, & plures Viri qui cum hac re minime conſentientia proponunt. Vide enim, ut Celſus (1) ad nimium qui oſſibus recte inter ſe glutinatis ſupervenerit, callum extenuandum ea artui exterius adhibeat quæ, ſi oſſea duritie eſſet callus, opitulari nihil poſſent, ut lenes ex oleo, ſale, & nitro, longaſque frictiones, multa ex calida ſalſa aqua fomenta, malagma quod digerat, & adſtrictiorem alligationem. Aut ſi hæc profuiſſe non putas; Hamelium (2) leges ſcribentem, aquæ ſtillicidium non modo ad id ſæpenumero utile fuiſſe, verum etiam ubi nimius fuit ipſius uſus, nonnunquam callum adeo molliviſſe, ut duo quæ inter ſe coaluerant, oſſis extrema per ſe iterum ſejuncta ſint. Sed fuerint ejuſmodi calli aut non ita magnæ diametri, aut nimis recentes, ut bimeſtris ille, & parum eminens in crure junioris agni, qui callus ex interrupta intra paulo acrius lixivium ebullitione reglutinatus eſt apud eundem Hamelium (3); inſigni certe, & monſtruoſa eminentia erant illi duo, minime, ut videtur, recentes, quos ex Rolfincio Sepulchretum (4) proponit in femoribus cujuſdam cadaveris, quo *poſt anatomen cocto ad ſceleti ſtructuram, uterque ab invicem abſcedebat callus*. Præter cæteras autem digna eſt quæ hic memoretur, Obſervatio, a ſpectato Chirurgo cum Salzmanno (5) communicata. Militi fractura tibiæ callo tam firmo ſanata fuerat, ut huic pariter ac alteri inſiſtens, ſine ullo incommodo ambularet, cum forte octavo poſt menſe acuta febri correptus, in idemque in quo prius cubuerat, Noſocomium delatus, dum conſuetis adverſus febrim remediis curatur, animadverſum eſt, quaſi callo a febrili calore ſenſim abſumpto, extrema oſſis per ſe iterum ſejuncta eſſe: quæ perſtante febri, cum conglutinare non licuiſſet, mox, ſublata febri, a natura ipſa ſine magno vel medicamentorum, vel faſciarum apparatu, tibia in integrum reſtituta eſt. Denique calli ipſius compages in demortuis inſpecta, aliquando ejuſmodi eſt, ut quamvis diametro multo amplior, tamen longe fragilior quam os cui accrevit, inveniatur. Neque enim ex duro oſſe, ſed ex ſpongioſa, qualis inter duas cranii laminas, ſubſtantia eſt. Cujuſmodi callum in gallinæ, & anatis ala deſcribens, pinguenſque Ruyſchius (6), id *aliquoties in homine quoque obſervaſſe* ſe, dicit: *ita ut haud nimis fidendum ſit iis qui autumant, fracturarum callum ſemper tantæ eſſe firmitatis, ut oſſa olim fracta, & ferruminata, citius (ſi denuo fracturam patiantur) in loco vicino, quam in dicto callo frangantur*: quin etiam inde eſſe non dubitat, quod aliqui *poſt oſſium fractorum* ferruminationem facillimo negotio, imo inceden-do, in recidivam *incidant*. Cæterum ſi plura exempla cupis obſervatæ callorum ſtructuræ, & miræ interdum longitudinis; vix, credo, majori numero apud alios invenies, quam apud Erudit. Jo. Beniam. Boehmerum (7). Quem numerum, puto, augere poteris, quod ad ſtructuram attinet, Obſervatione Cl. Viri Alexandri Camerarii (8) in pueri femore; quod vero ad

[1] in fine c. 10. paulo ante cit. [2] Mem. 2. cit. [3] Ibid. [4] Sect. hac 5. Obſ. 1. §. 8. [5] Diſſert. de Artic. Analog. &c. c. 2. §. 7. [6] Theſ. Anat. 8. n. 49. & Tab. 3. Fig. 5. & Catalog. Rarior. Theca B. Repoſ. 2. n. 2. [7] Diſſert. de Oſſium Callo. [8] Act. N. C. Tom. 1. Obſ. 53. verſ. fin.

ad longitudinem, exemplo propoſito ab Jo. Jacobo Bajero (1) in molitoris maxilla inferiore *a mento uſque ad medium trium circiter unciarum amplitudine*.

30. Nunc ut ab iis quæ fractis oſſibus non cruris tantum, ſed & aliis accidunt, ad peculiares eorum fracturas redeam: unam, ſed rarum quidpiam præterea continentem, Obſervationem ſubjiciam.

31. SENEX ruſticus pinguior, dum vitem putaret, ex arbore in pedes ceciderat, & crus dexterum ita fregerat, ut oſſa per vulnus quod ipſa fecerant, ab latere interno paulo ſupra pedem extarent. His, utcunque potuerunt, repoſitis, hominem in Urbem, & Noſocomium vexerunt frigido anni tempore; erat enim medius circiter Februarius menſis A. 1736. Itaque cœli etiam injuriis accedentibus, ſervari non potuit, mortuuſque eſt intra quartum a fractura diem. Etſi Anatome quam in Gymnaſio tunc habebam, ſpectabat ad finem; tamen oblatam hujuſmodi cadaveris viſcera perſcrutandi, ægrumque artum introſpiciendi facultatem negligere nolui. In quibus hæc præter naturæ modum animadverti. ABDOMEN poſtridie mortis ſubtumidum, non aliam tamen ob cauſam, niſi quod aer, inteſtinis incluſus, hæc quoque ſubtumida faciebat, cum inciſum eſſet, atque diductum, omentum apparuit ſurſum totum ita retractum, ut infra tranſverſam Coli partem, quam operiebat, non deſcenderet. Lien æquo major, & facile lacerabilis. Jecur pallidum, & quacunque parte diaphragma ſpectabat, arcte adeo cum hoc connatum, ut membranæ utrumque inveſtientes, non duæ, ſed una eſſe viderentur. Fellea cyſtis oblonga, & pinguis, etſi vitellino colore exterius erat; bilem tamen ex flavo viridem, eamque fluidam, non fæculentam, & calculos, in homine non icterico, undeviginti continebat. Hi erant omnes in fundo, nec alii uſquam, niſi forte minimus aliquis inter cyſtis tunicas in glandula quapiam latebat, ut nigrum punctum indicabat quod in uno, aut altero faciei interioris loco per tunicas tranſpiciebatur. Sed ii de quibus dicere inceperam, ſubrotundi omnes, modici, nigri, ſuperficie granoſa, nihil magis quam mora matura eſſe videbantur. Qui a me continuo in aquam conjecti, illico omnes fundum petiere, & in eo quievere. Sed ex ea mox educti, [& poſt aliquot dies aquæ impoſiti; non projecti; paulo tardius ſubſederunt, bullulaſque emiſerunt: duobus autem poſt menſibus ſimiliter impoſiti, diutius in ſummo permanſerunt. Quo tempore cum ex ſiccis aliquem flammæ admoviſſem; hanc ille non concepit; ſcintillas dumtaxat, & combuſtæ pennæ odorem ingratum emiſit, retractuſque eſt qualis ferme antea fuerat. Cæterorum autem fragmenta quædam bimeſtri in aqua maceratione nihilo molliora facta, eandem ſemper firmitudinem retinuerunt. Addere hæc ad illa poteris quæ olim de felleis calculis ad Schroeckium ſcripſeram (2). Nunc autem id accipe quod rarius eſſe, dixi; ego certe niſi in hoc corpore nunquam vidi. Venæ Cavæ Inferioris truncus ubi ex Iliacarum confluxu coaleſcebat, non dexterum, ut ſemper, ſed ſiniſtrum per lumbares vertebras tenebat latus, pergebatque ad lævam arteriæ Magnæ donec per hujus anteriorem faciem ſtatim ſub Meſenterica Superiore oblique dextrorſum ſe inflectens, debitam ſibi dexteram peteret ſedem. Qua ex inflectione fiebat, ut quamvis ſiniſtra Emulgens vena ad duos treſve digitos inferius quam dextera, ſi Cavam in rectum extenderes, in hanc influeret; ren tamen ſiniſter non multo inferiorem ſedem obtineret. Hunc ego per Aortæ faciem venæ Cavæ tranſitum cum in quocunque corpore miraturus fuiſſem; non ſatis mirari poteram in ejus corpore qui inter aſſiduos graveſque agreſtis vitæ labores conſenuiſſet. Cæterum Aorta duri aliquid habuit ad ſuam in Iliacas diviſionem, itemque ad oſtium Meſentericæ Superioris.

Thorace autem aperto, etſi pulmones ubicunque pleura ſive pectus, ſive latera, ſive dorſum, ſive diaphragma conveſtiebat, cum ea arcte cohærerent; ſani tamen ſunt viſi: neque in propinquo corde vitii quidquam adnotatum eſt.

No-

(1) Eph. N. C. Cent. 7. Obſ. 4.

(2) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 167.

Noviſſime Crus fractum inſpexi. Non tumebat plurimum. Tibia, & fibula paulo ſupra eum locum ubi cum pede committuntur, fractæ erant ambæ, fractura in longitudinem, ſed non recta, pergente. Sanguinis ibi circum effuſi non plurimum: nec malus adhuc erat odor, aut color.

32. Hanc autem fracturam inſpexi, non quod in homine, eoque ſene quidquam tam cito me viſurum ſperarem quod ad calli initium conſpicuum attineret; ſed ut alia potius, in hiſque illud, an ſi fragmentum quodpiam eſſet ab oſſibus ſejunctum, id mucoſo quodam involutum eſſet humore, ſicut in Valſalvæ ſchedis ab eo inventum eſſe, legeram. Hoc quoque in ipſius quadam Epiſtola eſt quod huc ſpectet: ubi fractura cum vulnere eſt, ſanguinem effluere eſſe ſinendum; ſic enim & oſſa, & carnes facilius junctum iri: itaque in caſu ſibi propoſito fracti femoris, & tibiæ, ideo illud citius quam hanc, conferbuiſſe, quod illius fractura cum vulnere per quod ſanguis effluxerat, conjuncta erat; hujus non erat. Nec quando adnotare hæc cœpi, illam omittam quæ mihi non vulgaris Chirurgus de ſe narrabat. Crure fracto, oſſibuſque recte & repoſitis, & locatis, id primum animadvertiſſe, auctum ſibi dolorem hora una exacta poſtquam crus deligaverant: quod cum a deligatione quæ arctior interea facta eſſet, poſſe repeti, negaſſent id explorantes Chirurgi; intellexit a ſtupa eſſe quam circumpoſuerant, conquaſſato ovi albumine imbutam, quod dum reſiccaretur, fragmenta aliqua oſſea ad proximas ſentientes partes apprimeret. Deinde illud alterum, a leviſſimo quoque, dum qui ſibi aderant, ambularent, tabulati, & lectuli tremore, ſemper dolorem augeri, timoremque ſimul, ne is tremor oſſium conglutinationi officeret. Denique cum ſanatus jam eſſet, diuturnam valde ſibi, alioquin tunc juveni, & recte valenti, reliquam fuiſſe in calcaneo, cum vellet incedere, moleſtiam, & difficultatem propterea quia ſatis cautum non fuerat, toto illo tam longo quo immotum crus ſervaverat, tempore, ne calcaneo niteretur: ex quo etiam illud intelliges, quare navi, attentique Chirurgi velint fracti artus calcaneum apto foramine exceptum quod circumjecta ſtupa, aut linteum molle, in annuli formam convolutum, relinquat, ita quieſcere, ut æger calcaneo ipſo non nitatur.

33. *Luxari aliquando juxta pedem ambo oſſa* cruris, jam olim ab Hippocrate (1) ſcriptum eſt: eaque luxatio breviorem utique artum faceret, ſiquando ita disjungerentur, ut aſtragalus aſcenderet inter utrumque: quod tamen fieri non poſſe, niſi præter ſymptomata longe graviſſima, pes ad externum cruris latus evidentiſſime traductus, appareat, ſatis eſt in Reſponſo quodam meo demonſtratum: quod ſi legeris apud Clariſſ. qui edidit, Medicum; rem, opinor, ita perſpicuam eſſe, cognoſces, ut de ea nihil hic cenſeas eſſe adjiciendum.

34. Hactenus de Inferiore artu tam multa ſcripſimus, ut niſi longiſſimi eſſe velimus, pauca dumtaxat de Superiore, & de Vertebris ſint attingenda. Quorum pars tamen ad Inferiorem quoque artum ſpectabit, ut partem eorum quæ ſcripta ſunt, ad alia etiam oſſa transferri poſſe, intelligis. Ex iis enim illud quoque eſt quod ex Columbo memoravimus (2), in pueris facile epiphyſes ab oſſibus disjungi. Quod qui non attendat, is in illis decipi interdum poteſt, hujuſmodi disjunctiones pro fracturis accipiendo. Experienti alioquin Chirurgo id memini accidiſſe, qui cum ambo tumere brachia puelli nobilis videret ad carpos, tangendoque, ſub fluctuante humore quodam partes ibi extremas radii, & ulnæ mobiles factas eſſe, perciperet; mulierem quæ geſtare illum ſolebat, accuſavit, quaſi puer ex ejus manibus excidiſſet, & brachium utrumque fregiſſet. Quod cum pernegaret illa conſtanter, Parentes utri crederent, neſcii, a me petierunt, ut Chirurgum audirem, & num forte deciperetur, cognoſcerem. Cum illi inter petendum narraſſent, puellum paulo ante graviter ex variolis laboraſſe, idque confirmaret Chirurgus; vide, in-

(1) l. de Fractur. n. 14. apud Marinell.

(2) ſupra, n. 2.

inquam, ſodes, ne abſceſſus variolas conſecuti, erodendo perioſtia, epiphyſes illis cum oſſibus colligantia, has forte ſeparaverint; hoc enim cum ab aliis etiam internis cauſis, tum nominatim a *variolis ſæpenumero accidere*, vidit olim Pareus, cujus hac de re locus cum in Sepulchretum quoque (1) relatus ſit, miror, quomodo Eruditiſſimos cæteroquin Viros fugerit, qui de eadem re Chirurgos Pareo juniores laudaverint. Quid quæris? Sic erat, ut ſuſpicabar, Chirurgo ingenue mox fatente, me vera admonuiſſe: quam ingenuitatis laudem non pauci alias, me non ſuſpicante, ſed demonſtrante, conſequi, cum facile poſſent, noluerunt. Cognito autem morbo, recte perſanatus eſt ille puer. Porro de *diſceſſu epiphyſion a variolis* ut ſcio quædam obſervata extare etiam in Programmate (2), quod in meas nondum pervenit manus, Præcl. Weiſſii; ſic minus dubito, quin hoc tempore ſi quis forte ſcriberet *de Variolarum reliquiis*, non eſſet facile, ut olim in eodem argumento Vir alioquin doctiſſimus Georgius Francus (3) non rariſſime contingentem epiphyſium disjunctionem præteriturus.

Sed nemo in pluribus plures eadem tempeſtate epiphyſes ab oſſibus ob internam, alterius tamen generis, cauſam disjunctas vidit, quam Poupartius (4) in magno illo Scorbuticorum numero qui in Pariſienſe confluebat Noſocomium A. 1699. Ob eam disjunctionem fiebat, ut ſi ægri illi moverentur, crepitus audiretur oſſium ex horum, & epiphyſium colliſu. Quæ Obſervatio una ex illis eſt, perpaucis alioquin, quæ in Cl. Hertii *Diſcurſu Medico de Crepitu Oſſium* deſiderantur; diligenter enim collegit cætera quæ de hoc affectu ſcripta extant, ſubinde interjectis Parentis quoque Obſervationibus: quanquam diſſectionum luce caremus in cauſa ſtatuenda affectionis hujus, ut in pleriſque contingit. Quod ſi rationem attendamus; ea ſæpius cauſa in exſiccatione quadam ſtatuenda cum Hertio videtur, quam in humectatione, & laxitate. Nec aliter mihi viſum eſt, cum pro Matrona Primaria conſulerer, quæ, puerperio quincto ad finem ſpectante, dum ſe ab uno in alterum latus converterit, moleſtum quendam oſſium crepitum in genibus cœperat animadvertere, dein progrediente tempore in omnibus artus utriuſque ſuperioris juncturis ſic tamen, ut moleſtiſſimus eſſet in genibus, quippe non levi cum dolore in crurum extenſione conjunctus. Quo enim modo a laxitate deducerem quod cum dolore junctum eſſet? Itaque cum ea commendaſſem interna, externaque auxilia quæ moderate humectarent, tenſionemque remitterent; inſequenti anno cum iterum me conſuleret, nullæ amplius de iſto oſſium crepitu, quaſi nunquam fuiſſet; erant querelæ; ſed ut gravibus obnoxia eſſe hypochondriacis affectionibus ante conſueverat, de his tantummodo querebatur.

35. Vertebræ frangantur facilius, an luxentur, controverſia eſt inter Præſtantiſſimos Viros, quam aliis Litteris (5) commemoravi. Et quod ad ſupremas illarum attinet, quare cum ſæpius mihi rei indagandæ occaſio in ſuſpenſorum corporibus olim non defuerit, non indagaverim tamen, ibidem indicatum eſt. Ex eo tempore occaſio illa non eſt data. Quod ad cæteras autem vertebras ſpectat, cum Valſalva, & ego poſt vehementiſſimos ictus inſpiceremus, neuter luxatas, uterque fractas deprehendimus, ut ex LIV. (6) & LII. (7) Epiſtola cognoviſti. Quod ſi duæ in re ejuſmodi nimis paucæ tibi videntur Obſervationes; huc tres adde Cl. Tabarrani (8), qui ea qua pollet, ſolertia, & diligentia cum alia, tum hoc in primis examinavit. Is non ſemper vertebras loco motas invenit, & cum invenit, non adeo fere motas vidit, ut luxatas dici poſſe, crederet; ſemper autem fractas invenit. Nec vero hic mihi propoſiturum te, puto, noſtrorum Vislingii (9), & Pujati (10) Obſervationes. Illum probe memini in Dal-

[1] Sect. hac 5. Obſ. 1. §. 7. cum Schol. [2] Vid. adnot. ad Hallero c. 4. P. 13. Meth. Stud. Med. Boerhaav. [3] Eph. N. C. Dec. 3. A. 4. Obſ. 1. [4] Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1699. [5] Epiſt. 19. n. 14. [6] n. 26. [7] n. 34. [8] Obſerv. Anat. poſt n. 7. [9] Epiſt. 25. [10] Dec. Medic. Obſ. 6. n. 10. & ſeqq.

Dalmata dorſi aliquot vertebras leviter extrorſum dimotas, in Patavino autem omnes lumborum vertebras extrorſum notabiliter inclinatas, cum ſtupore partium inferiorum, vidiſſe. Sic etiam Præcl. Pujatum in aliis, & quod ob meritum quo eum proſequor, amorem ægrius tuli, in ſe ipſo paulatim ſuperiores lumbares vertebras extrorſum prolapſas, nec ſine crurum torporibus, obſervaſſe. At ſimul memini, utrumque ſubluxationes iſtas internis cauſis, ligamenta vitiantibus, tribuiſſe. Inſtitutus autem a nobis ſermo de luxationibus illis eſt quæ corpore, & ligamentis recte valentibus ab externa violentia dicuntur accidere: quas ipſe equidem non nego; quanquam, ut in caſu præſertim Cl. Targionii (1) quocunque modo intelligere coneris, perdifficiles habent explicatus; ſed an ſine fractura vertebrarum fiant, per mortuorum diſſectiones eſſe demonſtratum, haud ſatis ſcio. Hiſtoriam olim legi quæ a Bellino eſſe diceba-tur, Structoris qui e tabulato corruens, lumbis percuſſis, an alliſis, continuo pedibus ſentire nihil cœpit, & veſicæ, alvique recrementa inſcius egerere, atque alia pati quæ deſcribuntur. Poſt quatriduum mortui tres ſuperiores lumborum vertebræ inventæ ſunt adeo luxatæ, ut ad tranſverſum digitum in ventris cavo prominerent, ideoque Magnos vaſorum truncos ita comprimerent, ut oppoſitos eorum parietes ad mutuum uſque contactum adducerent, ex quo illud inter cætera fiebat, ut venæ omnes ab utroque *ſummo* pede ad luxationem uſque non ſecus ſanguine eſſent turgidæ, & duræ, ac ſi per vim fuiſſent infarctæ. Quis de vertebrarum luxatione hic dubitet? Sed num vis externa quæ vincere ligamenta potuit, illas non fregerat? num frangendo non minus forte Spinali medullæ, ejuſque appendici detrimenti attulerat, quam ipſa luxatio? De his vero, id eſt de inſpectis attentius vertebris, ipſaque medulla inter tot alia quæ deſcribuntur, ne verbum quidem. Sic in Sepulchreti libro IV. Sectione quidem III. (2) Obſervatio extat Fontani (Panaroli enim Obſervatio quæ in Sectione hac VI. eſt de Luxationibus (3), ad ſupremas attinet vertebras, neque, ut alibi dixi, ſatis conſtat an fuerit vera luxatio) qua in Fontani Obſervatione legitur quidem, bajulum qui ex alto in ſubjectam trabem ſupinus ceciderat, vertebras dorſi *diſlocaſſe*, ac *diſſolviſſe*, unde quoad vixit, incurvato corpore terram facie ſpectaverit. Sed dorſo mortui per anatomen retecto, cum expectas ut ſcias, an fractæ fuiſſent illæ vertebræ; de hoc nihil, ſed quinque vertebras conſpectas intelligis *conglobatas*, adhærentibus viſcoſis materiis, *in gypſum quaſi colore naturali inſpiſſante converſis*. Neque in Sepulchreto aliæ ſunt præterea diſſectiones; quod ſciam, huc attinentes: itaque jam vides, an juſta ſit nobis cauſa optandi, ut ſæpius, ac diligentius res eſſet a Majoribus veſtigata. Certe iſta Fontani Obſervatio dare poteſt ſuſpicioni locum, num illæ, numve aliæ nonnunquam vertebræ, non a luxatione promineant, ſed a materia quam externa, aut interna cauſa circa eas cogat, & induret, unde & nervi ex iiſdem orti premantur, & adſiti muſculi, attollendo, aut flectendo corpori attributi, vertebræque ipſæ ſuis in actionibus, atque uſibus impediantur, ac perturbentur. Quanto autem minus læduntur nervi, aut quo diutius protrahetur hominis vita, eo magis anſa dabitur ad hanc, aliamve ejuſmodi ſuſpicionem: quam, in re præſertim inſolita, eximere debebat Panarolus cum luxatam vertebram cervicis ſecundam, & quidem *admodum magna luxatione*, propoſuit, & hominem tamen *hoc modo per quam plurimos dies vixiſſe*; neque enim ſatis fuit dicere, illud *ex mortui ſectione eſſe obſervatum*; ſed accurate addendum erat, quam in partem luxata eſſet vertebra, & an violento ex illo caſu, niſi fractam ipſam, aut ejus Dentem, ligamenta ſaltem aliqua inveniſſet diſrupta. Contra autem laudo Præſtantiſſimum Trewium (4), qui cum in altero vertebram lumborum primam *parum luxatam* vidiſſe, ſcripſit, minime reticuit, *corpus ejuſdem*

(1) Semiluſſaz. delle vertebre lombari nella I. Raccolta d'Oſſervaz. Med. (2) Obſ. 28. §. 1. (3) Obſ. 1. §. 1. (4) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 51.

dem vertebræ *fractura longitudinali hiulca penitus fiſſum* fuiſſe : in altero autem *vertebræ dorſi penultimæ corpus ad conjunctionem cum ultima non ſolum a ſua cartilagine penitus avulſum, verum etiam ibidem in aliquot fruſta comminutum*, ab ſe repertum eſſe, tradidit. Utinam alii cum vertebram colli quinctam ſiniſtrorſum, ſextam vero dextrorſum luxatam, magno inter utramque interjecto hiatu (1), aut cum ipſius colli ſecundam vertebram non tam in ſeptenni puero (2), quam in milite (3) *dislocatam* offenderunt, tempus habuiſſent accurate inquirendi, num, & quid in iis vertebris, præſertim vero in ſecunda, fractum, aut in ligamentis diſruptum eſſet. Quæ cum dico, neque Panaroli, neque cujuſquam fidem in dubium traho; diligentiam dumtaxat, cum licet, requiro, & ab iis qui in poſterum in caſus ejuſcemodi forte incident, expecto (4).

36. Quod vero dixi de impedito muſculorum, vertebras ſive extendentium, ſive flectentium, aut vertebrarum ipſarum motu, commune oſſibus aliis eſt quæ mobili junctura inter ſe committuntur. Nam quod ad muſculos attinet, videre ex noſtra Obſervatione ſupra (5) potuiſti, crus, exempli gratia, inflexile fuiſſe propter nimiam muſculorum ipſum extendentium contentionem, qua flectentium actio impediebatur. Et contra, ex Caſpari Hoffmanni (6) Obſervatione, & monito intelliges, crus aliquando extendi non poſſe, prohibentibus oppoſitis muſculis, qui ob arctiſſimas deligationes Chirurgorum incuria, in poplite exſiccantur denique in durum nodum. Non impeditis autem muſculis impediri motum ipſorum oſſium propterea quia cum plura eſſe deberent, unum fiunt, exempla habes in Sepulchreti Sectione hac VI. (7) non modo in genu, ſed etiam in cubito, imo in omnibus a capite ad extremos uſque pedum digitos univerſi ſenilis corporis articulis. Quo in Sene cum vertebræ inter ſe non ſecus ac cætera oſſa, coaluiſſent; tum in aliis Senibus peculiare id vertebris fuit ex Paawii (8) Obſervatione. Sic diu ante ipſum, in lumborum vertebris nominatim viderat Cattus (9), Falloppius autem noſter (10) vertebras, *facientes gibboſitatem, ſucceſſu temporis ita ſimul ligari*, ſcripſerat, *ut una prorſus fiant vertebra, & nullum remaneat veſtigium commiſſuræ*. Quas Obſervationes non tam miror Sepulchreto non eſſe additas, quam mirabiliores, notioreſque Ruyſchii (11), qui in gibboſis non id modo, verum etiam hoc *plures* animadvertit, vertebrarum antrorſum curvatarum corpora in unum adeo fuiſſe compacta, ut quædam ex iis corporibus in nihilum abiiſſe viderentur, & nonnunquam corpora quatuor, an ſeptem ejuſmodi vertebrarum unum os facta, vix ut unius vertebræ corpus æquarent. Poſt quas, ſciens omitto alias, præſertim quas alibi (12) ſimul cum his Ruyſchianis, ſed preſſius, indicavi, tum Veterum, tum Recentiorum junctarum in unum vertebrarum Obſervationes, nedum noſtram qui ſic conjunctas quinque lumborum vertebras, in cœmeterio hujus Noſocomii repertas, & a Mediavia noſtro aſſervatas, conſpeximus. Nam hactenus ſcripta de Oſſium Fracturis, Luxationibus, aliiſque vitiis, motui officientibus ſatis tibi fore, arbitramur. Vale.

37. HÆC ſcripſeram, cum inter plures Diſſertationes, quas benigne, ut ſolet, ad me nuper miſit Illuſtris Vir Albertus Hallerus unam perlibenter legi ad illa pertinentem quæ paulo ante attigi de vertebrarum luxatione, Tubingæ editam a Cel. Profeſſore Maucharto A. 1747. In ea cum Vir Solertiſſimus *Luxationem Nuchæ* examinet, primum (13) *ne umbram* quidem *luxationis* fuiſſe, ait, in colli vertebris ullius ex omnibus, quos ſecuit, ſuſpendio enectis, quamvis carnifices violentiſſime, ac

(1) Commerc. Litter. A. 1738. Hebd. 40. II. (2) A. 1734. Hebd. 11. poſt n. 6.
(3) A. 1740. Hebd. 52. n. 3. (4) Vid. infra, n. 37. (5) n. 26.
(6) Comment. in Gal. de Uſu Part. in fin. l. 3. (7) Obſ. 3. §. 3. & Obſ. 4. §. 3. & 2.
(8) Ibid §. 1. (9) Iſagog. Anat. c. 3. (10) Præfat. ad Tract. de Lux. & Fract. Oſſib.
(11) Obſ. Anat. Chir. 67. (12) Epiſt. 27. n. 32. (13) §. 5.

ac diu antrorſum depreſſiſſent illorum capita: nec infra (1) reticet; quæ ut ſimul conferas cum iis quæ Epiſtola propoſuimus XIX. (2); in duobus Juvenibus, quorum ipſe alterum perſecuit, alterum Cl. Profeſſor Weiſſius, laqueo muſculos fuiſſe laceratos in primo Sternothyroidæos, nedum Sternohyoidæos, in altero hos, & Sternomaſtoidæos, in eodemque Cricoidem cartilaginem in multa diffractam eſſe fruſtula, & Aſperæ arteriæ truncum a larynge prorſus abruptum. Quod vero ad externas cæteras violentias attinet, ut puta ictus, lapſus, alias ejuſmodi, negat (3) ullam certam & accuratam Obſervationem extare luxationis primæ vertebræ a capite, quantum ipſe noverit, qui tamen celebres Chirurgiæ, ac Obſervationum Chirurgicarum Scriptores evoluerit amplius quinquaginta. Seceſſus autem ſecundæ vertebræ a prima, & quartæ a quinta duo omnino producit exempla (4) digna ſane quæ legantur, ut digna quoque ſunt plura quæ ad luxationes harum vertebrarum pertinent, monita, ut (5) falli qui a prima ſecundam vertebram luxatam eſſe, non dubitant, cum digiti apex inter utramque inferi poteſt, quaſi vero id ſecundum naturam non poſſet, eoque magis ſi interjecta ligamenta vim aliquam majoris extenſionis ſint paſſa: itemque (6) ſecundam vertebram luxari antrorſum non poſſe, niſi ſummo, & incredibili impetu validiſſima ejus Dentis ligamenta rumpantur, aut Dens ipſe frangatur. Mitto cætera, ſatis enim vel ex his intelligis, an jure in ejuſdem vertebræ luxatione, a Panarolo propoſita, queſtus ſim (7), plura eſſe prætermiſſa. Certe autem ſi ponas, a capite primam vertebram non poſſe luxari; obſtet illa Denti ſecundæ vertebræ neceſſe eſt ſive oſſeo anteriore ſuo arcu, ne antrorſum, ſive firmiſſimo ligamento tranſverſo, ne retrorſum feratur adeo cum impulſa ſecunda vertebra, ut hæc luxetur, niſi aut rumpantur vincula, aut Dens ipſe perfringatur: neque aliter fore, vides, ubi animadvertas, quid Denti a latere ſit objectum, ſi forte eam vertebram luxari velis in alterutrum latus. Sermo enim erat noſter de veris ejuſcemodi luxationibus. Quales in duobus Maucharti exemplis fuiſſe, vellem: quanquam enim inter vertebram, & vertebram potuiſſe, ait pollicem immitti, tamen in primo vel ipſe diſerte negat (8), *veram* fuiſſe *luxationem*. Illudque etiam opto, ut illud exemplum primum ab ipſo eſſet, non a vicino quodam Medico; ſic enim ruptorum ligamentorum, & fracti, aut non fracti oſſis facta eſſet mentio: quæ in ſecundo non deſideratur, in quo tamen ſi ipſe, ut interfuit, ſic diſſectionem peregiſſet; neque dubitatio fuiſſet ulla de ligamentis lapſus vehementia, an cultro laceratis; & vertebris intus extraque diligentiſſimo examine perſpectis, multo certius nunc eſſet, *nullam oſſium* fuiſſe *fracturam*. Quo magis & in iſtis, & in vertebris omnibus ab ipſo in primis ſperandum eſt, ut pro data in poſterum occaſione controverſia iſta penitus dirimatur, ſimulque perficiatur anatomica de Ligamentis doctrina, in qua ſupereſſe quæ poſt Weitbrechtum accuratius tractentur, cum ipſe animadverti, tum Mauchartus ſingulari qua pollet in diſſecando peritia & diligentia reapſe in Diſſertatione oſtendit quæ inſcribitur *Capitis Articulatio cum prima, & ſecunda Vertebra*. Atque hæc ſubſcribere Epiſtolæ huic volui, ne quia rariſſima ſunt in Italia alterius illius quæ modo indicatam ſubſecuta eſt, Diſſertationis exempla, quid de ſupremarum vertebrarum luxatione ſenſerit, aut viderit Vir Præſtantiſſimus, ignorares. Vale iterum

EPI-

(1) §. 16. (2) n. 8. & 13. (3) §. 9. & 11. (4) §. 11. & 12. (5) 15.
(6) §. 10. (7) ſupra, n. 35. (8) §. 16. in fin.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LVII.

Sermo eſt de Arthritide, aliiſque Artuum Doloribus.

QUod de Supino, aut in Latera impedito Decubitu hac Epiſtola non agam, perpaucas autem Obſervationes proferam ad Arthritidem attinentes, minus te miraturum ſpero, ubi Sepulchreti proximas Sectiones duas, remque ipſam conſideraveris. Nam quod ſupini, aut in latere cubare homines non queant, a morbis fere eſt de quibus ſæpe alias a me Litteras accepiſti, non magis eos morbos, quam incommoda quibuſcum conjuncti ſunt, memorantes. Quam ob cauſam Sectio quoque VII. iis decubitus impedimentis in Sepulchreto attributa, perbrevis eſt, non quod hiſtoriæ deſint ad id argumentum ſpectantes, ſed quod omnes propemodum cum fuerint ante ſuo quæque cum morbo productæ, tribus verbis hic indicantur, deſignato loco quo, ſicui lubeat, ſint perlegendæ, quemadmodum a me tibi Epiſtolæ poſſunt XVI. XX. XXI. XXII. XXXVIII. præ cæteris indicari.

Arthritis autem cum morbus fere ſit divitum, rariſſime pauperum, horum autem, non illorum, cadavera Anatomicis tradantur, aut ſiquando illorum quædam ſint incidenda, viſcera quidem, vix unquam artus examini permittantur; hinc eſt, ut Obſervationes quæ ad arthritidem proprie attineant, longe ſint, quam tot aliorum morborum, in Profectorum libris pauciores. Itaque & paucæ in Sepulchreti VIII. Sectionem, quæ de Arthritide eſt, referri potuerunt: quæ Sectio propterea multo maxima ex parte conſtat e Scholiis: & de paucis illis quas habet, Obſervationibus aliquæ jam libris ſuperioribus productæ fuerant; quin ultimam, quæ addita eſt, eam a Boneto ipſo in iſta eadem Sectione paulo ante, atque adeo proxima ſuperiore pagina totidem verbis fuiſſe propoſitam, deprehendes, ſi cum Obſervatione XI. ejuſque Scholio contuleris. Mihi vero ſtat nullam repetere hiſtoriam, cum plures ex Valſalva poſſem, & aliquam etiam ex meis. Cum quidpiam inde opus erit ad memoriam redigere; Epiſtolas in quibus relegas, indicabo. Hic quam pauciſſimas, ſed quas necdum miſeram, habebis.

2. MULIEREM iſchiadici dolores ſæpe torquebant ad juncturam femoris dexteram, quam in partem & claudicabat, & nonnihil gibboſa erat. Noviſſime paralyſis primum, deinde apoplexia corripuit, atque interfecit ante finem Januarii A. 1741. dum in Gymnaſio Rem Anatomicam tradebam: quo cadaver e Noſocomio translatum eſt. VENRTE aperto, omentum ſe obtulit propemodum ad pubem uſque protenſum. Quod cum revolvere ſurſum vellemus, una Colon inteſtinum ad inferiora curvatum, & omento arcte adhærens, revolvebamus. Scilicet ſedes erat ejus inteſtini alia ac ſolet. Nam præterquam quod ut Cæcum, ita ejus initium inferius erat quam conſuevit; ubi ab eo initio ferme ad jecur uſque conſcenderat, inde in arcus modum ſe deorſum in hypogaſtrium ſummum curvabat, & hinc ſurſum curvatura omnino ſimili in ſiniſtrum hypochondrium altius ſcandebat: toto autem hoc arcu firmiter, ut dictum eſt, ad omentum alligabatur.

Tuba utraque ad uterum clauſa. Hujus oſculum a tergo nulla prorſus corona erat cinctum. Vagina brevis. Breve quoque, & vix digituli intervallum a clitoridis glande ad urethræ orificium. Arteriæ Magnæ truncus qui in ventre eſt, majorem Cœliaca Superiorem Meſentericam emittebat: albidiſque intus maculis paſſim diſtinguebatur. Cætera viſcera, & vaſa, cum meliora interim ex aliis corporibus ſuppeterent, & ne Caput quidem introſpiciendi facultatem darent anguſtiæ temporis, non perluſtravimus. Colli, & reliqui trunci, & Artuum muſculos demon-

monſtrantes, in illo qualem Thyroidæam glandulam invenerimus, ad te alias (1) ſcriptum eſt; qualem vero femoris dextri cum acetabulo junćturam, nunc, ut Epiſtola ſuperiore (2) promiſimus, eſt ſcribendum; ſi modo illud prius indicaverimus, ſinum oſſeum quo ſcapula dextera caput oſſis humeri excipiebat, oram habuiſſe manifeſto deficientem ubi latere anteriore accedere debuiſſet ad ſummum.

Dexteri autem femoris caput non in globi formam rotundabatur, ſed depreſſum erat, nec levi, albaque, ſed lurida cartilagine obtećtum: quin hæc in poſteriore parte capitis omnino deerat, ut nudum ibi os appareret, in plures ſubrotundas protuberantes particulas conformatum. Acetabuli intima facies erat ſanguinolenta: ejus autem quod vocant ſupercilium intra naturalem ex cartilagine, & ligamento ſubſtantiam conditas oſſeas laminas habebat duas, non parvas, eaſque inter ſe vicinas.

3. Fernelius (3) quidem cenſebat, arthriticum humorum *nunquam*, *aut admodum raro* penetrare in articulorum cavum, ſed in circumjećtis dumtaxat vinculis, membranis, tendinibuſque ſubſiſtere, hoc inter cætera argumento uſus, quod in tophacea podagra, aut chiragra humor in calculum jam concretus, aperta ruptave cute, eruitur plerumque e digitorum articulis, capſulari *vinculo integro atque illæſo*. Verum alii poſtea, ut ex Sepulchreto (4) cognoſces, aliquid plus quam Fernelius, moliri voluiſſe videntur, cum vel tendinum, articulis infertorum, *nullum*, *aut obſcurum ſenſum* eſſe, contendunt, gypſeamque illam materiam tandem ob cauſas alias accedentes juxta articulos quidem congeri, ſed non ſemper, cum & aliis vicinis in locis ſe offerat. Nos autem in propoſita muliere, quam iſchiadici dolores adeo torquebant, nihil juxta articulum vitii, ſed omne intra articulum offendimus. Nec vero negamus, tartaream illam materiam juxta articulos etiam creſcere, quemadmodum in Sacerdote illo ſtatim ſub cute Valſalva (5) invenit in membrana, digitorum tendines obvelante. Nec repugnabimus, ſi forte ſic velint accipere verba Aretæi (6); *in articulis quoque tophacea quædam coaleſcunt: ab initio quidem velut abſceſſus occupant: poſtquam vero magis ſpiſſantur, etiam concreto humore difficiles fiunt inflexiones: demum tophi ſolidi albi conſiſtunt*. Quin etiam Sanćtorii noſtri (7) Obſervationes indicabimus. *Ego*, inquit, *aliquando vidi in quadam antiqua gonagra phlegma gypſeum molle, liquidæ calci ſimile, defluxiſſe ad cutem, qua perforata, ita liquidum egreſſum fuit: quo experimento excitatus, ſemel in quadam gonagra, ex gypſea pituita, utens ſtillicidio aquarum lanarum non ablutarum, in quibus malvaviſcum, malvæ, & naſturtium ebullierint, poſt longum aliquod intervallum aliquam portionem illius pituitæ gypſeæ ſub cute exiſtentis liquidam & mollem feci, indeque illam (ſećta cute) evacuavi*: quod curationis tentamen omittere hic nolui; quamvis me non fugeret (8) calcariam podagricorum materiam ab Recentioribus *ſola aqua calida* fuiſſe *reſolutam*, exemptam quidem, ut opinor, indeque ſpem eſſe conceptam, fore, ut largo crebroque hauſtu aquæ oſtracodermatum, cui ſapo additus ſit, in arthriticorum ipſis junćturis reſolvatur: quam utinam ſpem, juſtiorem futuram, ſi quantum illius aquæ in veſicam, tantundem in junćturas ferretur, ſucceſſus comprobaret. Damus igitur illis quos ex Sepulchreto indicavimus, juxta articulos quoque, neque id raro, tophaceam congeri materiam. Imo inſuper addimus, vel longe ab articulis, ut in mamillæ tumore vidimus (9) generoſi Viri, cujus avum, & patrem arthritis male habuerat, nec ipſi omnino pepercerat. Sed non propterea illud quoque probare poſſumus quod ſcribunt: cum ligamenta capſularia occludant articulorum cavas, cumque *nulla* ad has *pateat via*, *neque vena aliqua hæc loca ſubeat*, non poſſe

[1] Epiſt. 50. n. 31. [2] Epiſt. 56. n. 16. [3] Patholog. l. 6. c. 18.
[4] Sećt. hac 8. in Schol. ad Obſ. 1. [5] Epiſt. 40. n. 2. [6] De ſign. & cauſ. diuturn. morb. l. 2. c. 12.
[7] Comment. in 1. F. 1. l. Can. Avic. D. 4. c. 1. t. 1. [8] Vid. §. 11. Diſſert. cit. Epiſt. 42. n. 19.
[9] Epiſt. 50. n. 45. 46.

poſſe humorem arthriticum intra hæc perferri. Nam viæ huc eædem ſunt quæ mucilagini, cava articulorum lubricanti: cujus glandulas ſuis eſſe arteriolis præditas, non ratio ſolum, aut injectiones, ſed oculi ipſi inermes commonſtrant, rubellas illas tenueſque earum lacinias conſpicientes. Quare ubi ſanguis tartareis refertus corpuſculis fuerit, ut per alias arterias circa adſitos articulis tendines, atque membranas, ſic per iſtas eadem poterit ſimul cum mucilagine in articulorum cavis deponere. Quæ in tophos, & lapillos concreſcentia, diductis ſenſim oſſibus, & diſſolutis vinculis *frangunt articulos*, ut de *lapidoſa chiragra* loquitur Perſius (1), ſive ut de arthriticis hiſce *lapidibus* ait Cælius Aurelianus (2) *articulos ſolvunt*, & *cutem diſtendunt*, *atque erumpendo prominent*, & *chirurgia detrahuntur*: quæ vidi omnia, præſertim in digitorum manuum articulis Patricii Veneti. Neque erit cur dubites, num revera intra ipſa articulorum cava concreſcant, ubi ea legeris quæ ab Hardero (3), Schneidero (4) Dobrzenskyo (5) obſervata in Sepulchreto recenſentur.

4. Nec tamen ſemper neceſſe eſt, tartarea corpuſcula cum mucilagine ſubire cava articulorum, ut arthriticæ ibi affectiones exiſtant. Satis eſt, ſi Boerhaavium (6) audias, ipſa mucilago, ſi attritu congruo non attenuata, eoque non reſorpta, in juncturis *ſtagnet diutius*, & *mora ipſa acris fiat*. Sic enim dolores facit vehementiſſimos: & *ſæpe tanta mala a ſolo vitæ genere ſedentario oriuntur*. Huc vero addenda ſunt alia quæ nos inter cauſas referimus aut minoris attritus, aut difficilioris reſorptionis, aut utriuſque, nempe frigus humidum, naturalem tonum valde lædens articulorum eo facilius quod cartilagines, & ligamenta ex quibus conſtituuntur, & tendines quibus plerique operiuntur, ſanguiferis vaſculis neque ita multis, ſi cum pleriſque comparentur Partibus, & certe perminutis prædita ſunt, quo fit, ut frigori magis obnoxia ſint, in iiſque præſertim juncturis quæ frigoris injuriis ſunt maxime expoſitæ, ut in pedibus: preſſio, ut puta a ſtrictioribus calceis, unde revehentium vaſculorum plura aut nimis anguſta fiunt, aut prorſus obcæcantur, tantoque id facilius, quod ad duriores ex quibus articulos conſtare, dixi, partes apprimuntur; diſtantia a corde, unde languidior in propellendos humores impulſus: acclivis ad perpendiculum via per quam iidem ſunt evehendi: ipſa dolore affectarum partium quies in qua delicati vel diutius permanent quam opus ſit: lentior & viſcidior mucilago ſive a morbidis cauſis, & ingluvie in primis, baccho, venere, ſive a parentibus, a quibus revehentium quoque vaſculorum anguſtiæ, aut propellentium fibrarum imbecillitas: alia ejuſmodi. Quorum ideo complura enumeravi, quia animadverti, quoſdam ex Hoffmanno (7), apud quem fere omnia hæc ſunt, nulla facta ejus mentione, deſcribentes, aliqua prætermiſiſſe, minime omittenda, ſive nihil aliud quam quod Hoffmannus, explicandum ſumamus, nimirum cur pedes crebrius quam alias partes, corripiat arthritis, ſive etiam cur, & vel ab initio interdum, quampiam aliam. Re enim vera, uti ſcriptum eſt a Cælio Aureliano (8); *aliquando a pedibus ſumens* arthriticus *dolor exordium*, *ceteros articulos implicavit*, *aliquando in aliis incipiens*, *pedes invaſit*. Qui autem articuli non modo præ aliis ſunt in frequentiſſimo motu, ſed & ſimul paucioribus cauſis obnoxii ſunt ex iis quas enumeravimus, illi vix unquam, aut nunquam arthritide corripiuntur; neque enim legiſſe, aut audiviſſe meminimus, illos unquam articulos correptos eſſe quorum obſoletam memoriam reſtituentes, nihil in iis ob parvitatem deeſſe oſtendimus, quæ ſunt in magnis, nam & capſulari membraneo vinculo, & glandulæ mucilaginoſæ lacinia, & mucilagine evidenter præditos minimos illos propoſuimus (9) qui inter Cricoidem, & Arytænoides cartilagines intercedunt.

Sed a morbidis cauſis adventitiis ii maxime afficiuntur qui pleriſque ſunt e cæ-

[1] Sat. 5. v. 59. [2] Morb. Chron. l. 5. c. 2. [3] Sect. hac 8. poſt Obſ. 2. [4] Obſ. 3.
[5] Obſ. 5. [6] Prælect. ad Inſt. §. 258. [7] Medic. Rat. Tom. 4. P. 2. S. 2. c. 13. Theſ. Pathol. §. 16.
[8] c. 2. paulo ante cit. [9] Adverſ. Anat. 1. n. 15.

cæteris quas nominavimus, cauſis ſubjecti, pedis videlicet articuli: quamobrem cum Veteres Auctores (1) arthritidem epidemicam viderunt, ut eunuchi quoque, mulieres, pueri, puellæ, itemque caprarum greges ea tentarentur; podagra illa fuit quæ promiſcue per viginti annos loci incolas invaſit. Minus autem mirabile fuit, notos fuiſſe Braſavolo (2) illuſtres duos adoleſcentulos qui annos quindecim nati, ex ea laborare cœperunt; cum ipſe puellos viderim qui, infantia vix peracta, acerbis articulorum doloribus prehenſi, decumbebant; ſed eorum ego & parentem, & avum, & proavum noveram arthritidi obnoxios.

5. Quam vero acris interdum fiat ſtagnans in juncturarum caveis mucilago, ſanguinolentum propoſitæ fœminæ (3) acetabulum, & eroſum femoris caput ſatis oſtendunt. Ubi autem ad eum uſque gradum acrimonia pervenerit, ut hæc faciat, num ullo putas interno, externove auxilio poſſe iſchiadem perſanari? Ego certe non puto, ne ſi *ultimo* quidem, utaris, *& in veteribus quoque morbis efficaciſſimo*; ſic enim Celſi (4) verba legenda credo; *tribus aut quatuor locis ſuper coxam cutem candentibus ferramentis exulcerando*, nedum aliis quæ præterea Hippocrati (5) in uſu erant, mitioribus uſtionum generibus, qualia, & multo plura, a Cælio Aureliano (6) memorantur, inter quæ illud quoque, Hippocrati pariter uſitatum, quod præ cæteris videtur Indorum *moxæ* reſpondiſſe, apponendo videlicet fungum quendam, huncque a ſumma parte accendendo: cujuſmodi uſtionem etſi *lene penetratione moderatam* Cælius agnoſcat; omnes tamen aliis poſtponit remediis, quippe cum *plurima* vexatione conjunctas, & eorum uſum prohibentes, *cum partes ulceratæ appoſita tolerare non poſſint*. Verum uſtioni ad laxatas partes contrahendas, corroborandaſque ſuus eſt locus, & cutis exulcerationi ad noxiæ materiæ portionem aliquam ab intimis locis arcendam, & extra corpus amandandam: itaque mitius, & tempeſtive adhibitam non omnino in quibuſdam rejiciendam cenſebis, præſertim ubi non veterum modo, ſed etiam non ita antiquarum quæ feliciter ejus ope abſolutæ ſunt, curationum veniat in mentem. Neque aliter de aliis quibuſdam auxiliis exiſtimabis. *Tanta eſt*, inquit Arantius (7) in iſchiadico dolore, *præſertim incipiente, enematum facultas, ut ipſe nullo præter clyſteres adhibito medicamento, plures graviter affectos, in priſtinam ſanitatem perduxerim*. Et prima quidem, quæ proponit, enemata facile probabis, ab iis quæ laudat Cælius (8) ſæpe a nobis memoratus, non adeo diſcrepantia, quibus *pariter fota atque vaporata interiora laxamento conſentiant*. Sed ubi prima illa non ſatis fecerint, Arantius aliud præſcribit, idque purgans, quod & ipſe agnoſcit, *validum*. Num irritationes veritus, omnino rejicies? Imo ubi eæ ſint cauſæ, eaque corpora quæ ipſe ponit, ſi non illo, at alio aliquo clyſtere uteris quo idem conſequaris. Certe autem præter Arantii teſtimonium, ſi vetuſtiores, aut recentiores ipſo Medicos legas; invenies multos cum eo conſentientes. Sic Montagnana (9) *Dolores iſchiadici*, inquit, *ſapientum omnium concordia clyſteribus acutis ſanantur*. Riverius (10) autem ita poſt frequentes alios clyſteres, etiam acres denique proponit, ut manifeſtiſſime cum Arantio facere, intelligas. Porro Ettmüllerus (11); ut alios prætercam; non ſolum clyſteres in primis repetitos, ait, convenire; ſed hoc addit, *& quidem acres neceſſe eſt ſint iſti*. Quis auſit credere, tot experientiſſimis Profeſſoribus id non reſpondiſſe quod adeo commendant? Igitur & huic remedio ſuus eſt aliquando locus. Alias autem illis clyſmatibus quæ probabat Cælius, aut aliis aliud agentibus, in quibus profuiſſe interdum, ſcio quæ ex aqua parata erant in qua pernæ os incoctum fuerat, vel magis quam

[1] Vid. apud Donat. de Medic. Hiſt. Mir. l. 1. c. 8. [2] Vid. ibid. [3] n. 2.
[4] De Medic. l. 4. c. 22. Vid. Epiſt. 6. noſtram in Celſ.
[5] Vid. apud le Cler. Hiſt. de la Medic. P. 1. l. 3. c. 28. [6] l. cit. 5. c. 1.
[7] l. de Tumor. p. n. cap. 63. [8] c. 1. cit. [9] Conſil. 257.
[10] Prax. Medic. l. 16. c. 2. [11] Prax. l. 2. S. 2. c. 3. art. 8.

quam confecta ex elaboratis pharmacis, nedum ex rebus itidem vilibus. Credidérim autem, fuiſſe quædam ex iis compoſita quæ utilia eſſent nervis, Recto inteſtino proximis, quos pone iſchium os deſcendentes aliqui tanquam iſchiadis ſedem ſpectabant, præſertim ex quo Coiterus (1) ſcripſerat, ſpatium inter infimam Spinæ medullam, & Craſſam hujus meningem per quod nervi illi traducuntur, ſe *in arthriticis, iſchidiacis, & podagricis multoties tenui ſero, interim pituita viſcoſa refertum deprehendiſſe*. Quam Obſervationem vix Arniſæi verbis, eam commemorantis, fuiſſe in Sepulchretum (2) relatam, minus ægre fero, quod ejuſmodi humor in iis etiam reperitur, qui ex eo morbi genere non laborarunt.

6. Quod de clyſteribus cenſui, idem quoque de exhibitis purgantibus pharmacis, & de ſanguinis miſſione cenſeam, neceſſe eſt. Nam quod ad hanc attinet: ut nihil de opinione eorum dicam qui iſchiadem ab irrito naturæ conatu eſſe, credunt, ſuperfluum ſanguinem per hæmorrhoides expellere nitentis; certe eorundem Obſervationibus Majores præluxerunt, in quibus Joannes Zecchius (3) qui ratione, & experientia fretus, ſanguinem ex illis venis evocatum *mirum in modum iſchiadicis opitulari*, ſcripſit. Mirabiliora idem narrat de celerrimo ejuſdem morbi abitu, ſi vena ad reſpondentem malleolum exteriorem ſecetur, confirmante haud ita diſſimili Riverii (4) Obſervatione. Vidiſſe hos quæ ajunt, quis inficietur? Num tamen in exſangui, & infirmiſſimo homine id tentes quod in robuſto, & ſanguinis pleno, aut a ſuppreſſis hæmorrhoidibus iſchiadico facto, bene illis ſucceſſiſſe, credibile eſt? Purgantia quoque pharmaca ſcio te arthriticis illis non daturum, quorum corpus exſuccum, vireſque imbecilles, nervi facile in conſenſum trahendi, ventriculus denique is ſit qui inde capere detrimentum poſſit. Sed non propterea illorum quodcunque a te credi omnibus, & ſemper nociturum, exiſtimo. Id enim ſi eſſet; arthritidem nunquam, ne incipientem quidem, abegiſſent, aut arcuiſſent Medici plerique vetuſtiores, ut qui purgatione in primis uſos utrumque ſe præſtitiſſe, teſtantur. Ne ſingulos nominem, facit eorum aſſecla Demetrius Pepagomenus, Michaelis Palæologi Archiater, qui, hoc jubente, libellum de Podagra ſcripſit, tanquam *incerti Auctoris*, nec ſeorſum a magnis voluminibus parabilem, Patavinis typis noſtra memoria excuſum, quando; ut de antiquiore editione ſileam; Lutetiæ Pariſiorum ſeorſum exierat A. 1558. nec ſine veri Auctoris nomine, quemadmodum & Audomari A. 1619. edente Joanne Bergeſio, qui haud, puto, eum ſibi laborem ſumpſiſſet, ut e gallica Jamoti verſione latinum faceret, ſi græce, & latine Lutetiæ prodiiſſe, eleganterque a Marco Muſuro latine redditum, non ignoraſſet. Eum igitur libellum ſi vel feſtinanter verſes; quantum in arthritide & ſananda, & arcenda purgationi tribuerit Græcus Archiater, Græcos illos veteres Medicos ſecutus, continuo intelliges. Sed ne forte putes, in terra dumtaxat Græcia id feliciter ceſſiſſe, mihique objicias magni noſtro tempore nominis Medicum, aſſeverantem, catharſim omnem vel *per lenientia*, nedum per validiora medicamenta, arthriticis plurimum nocere, ſive præſenti mederi, ſive etiam venturo paraxyſmo velis occurrere, imo ſe, tam in ſe ipſo, quam in aliis facto periculo, compertum habere, illam parum adeo voțis reſpondiſſe, *ut malum, quod debuerat averruncare, atque avertere, accerſeret*; ne igitur hæc mihi objicias; duos ex noſtratibus præclaros, cum viverent, Medicos tibi opponam, ipſos quoque arthriticos, & in ſe ipſis purgationem expertos, Marcum Gatinariam, & Petrum Bayrum. Quorum ille (5) cum ſingulis per biennium menſibus ſemel evacuatione, ſingulis autem hebdomadis bis *minoratione* uſus eſſet, ſic *curatus fui*, inquit *& pro certo nunquam paſſus ſum* podagræ *dolores*. Bayrus autem (6) cum octies jam, aut decies vehementiſſimis laboraſſet cruciatibus omnium articulorum, ut ſolam linguam mo-

[1] Obſerv. Anat. [2] Sect. hac 8. Obſ.6. [3] Conſult. Med. 43. [4] Cent. 2. Obſ. Med. 25.
[5] Vid. apud Donat. c.8. ſupra ad n.4. cit. [6] De medend. hum. corp. malis Enchir. Diſt. 19. tr. 2. c. 1.

moveſe poſſet, iiſdemque rurſus affligere-tur, ſumpto electuario ſuo caryocoſtino, ambulare potuit eodem die, poſtridie autem jam liber erat: quod etiam poſtea bis pari felicitate expertus eſt. Quin denique poſteaquam eodem pharmaco ter quaterve ſingulis annis cum plenitudinis indicia perciperet, uti cœpiſſet, *ſunt modo pluſquam viginti ſex anni*, inquit, *quibus nullo modo a dictis doloribus fui moleſtatus*: idque *non ſolum in me ipſo, ſed in innumeris hominibus probavi experimento*: hoc autem eſt illud idem electuarium quod Capivaccius noſter (1) *maxime commendandum eſſe*, dicebat, in arthritide, *ſicut experimento fuit ſæpiſſime probatum*. Quæ fuſius de Bayro memoravi, ne Gatinariæ, diceres, purgationes feliciter ceſſiſſe, quia tunc podagra vexari incipiebat, præterea-que toto illo biennio nihil, aut parum de vino bibit: quamquam novi ego litterarum Virum, qui diu multumque, non ſecus ac frater, arthritide vexatus, omniaque alia expertus, in hiſque annuum pro vino aquæ potum, nihil tamen proficiebat, imo debilis, macerque fiebat, donec ante ſuam parcam cœnam quotidie una uti cœpit ex melanogogis pilulis Langelotti, unde mucoſa fere, nec ita multa, dejiciebat. Sic enim melius habere incipiens, domo prodiit: vidique ego poſtea ſine ſcipione incedentem firmo greſſu, atque expedito, priſtinoque corporis habitu, paucis, bene valentem, quo tempore non niſi quincto quoque die unam ex iis pilulis ſumebat. Neque dubium eſt, quin recentiſſimi Medicinæ Scriptores, niſi his ſimilia nota haberent exempla, ipſi quoque omnem arthriticis omnibus purgationem vetarent: ipſi vero pharmaca quidem vehementiora, præſertim in paroxyſmo, non probant; mitiora autem vel eo inſtante, atque adeo incipiente, nedum ad alios prohibendos paroxyſmos, commendant.

7. De diæta quoque, ut vocant, lactea certum eſt etiam atque etiam eſſe cogitandum priuſquam arthriticis imperetur; ne forte impuriori corpori, aut hypochondriacis affectionibus obnoxio, aut langui-do ventriculo multo plus detrimenti afferat, quam utilitatis. Quin etiam utilitatem hanc brevem eſſe, & fugacem vel in iis qui lac bene ferant, ſcripſerunt Medici nobiliſſimi, & quamprimum, eo omiſſo, ad ſanorum victum, quantumvis lenem, mitemque redierint, arthritidem reverti, longeque pejus, quam antea, vexare, aut ejus loco internos graviſſimos oriri morbos, quos mors haud multo poſt conſequatur. Veruntamen neque omne lac, nec quacunque ratione ſumptum, hæc poſt ſe relinquat incommoda, neceſſe eſt, ut puta ſi iis quibus conveniat, non ipſum modo, ſed & cibi alii congrui quidem, nec æquo plures haud aliter ac ſæpe aliis in morbis fit, eodem tempore præbeantur. Certe ex Obſervationibus quas Daniel Puerarius, opinor, Theſauro addidit Thomæ Burneti (2), una eſt excell. Comitis, qui, cum ventriculus ulteriorem lactis uſum non ferret, pultaceis ipſe veſcens, cum ſaccharo, & lacte paratis, & gallinaceis pullis, pane lacte imbuto nutritis, paulatimque ad priſtinum victum reverſus, levioribus tantum, & facile abigendis articulorum doloribus, non primis illis, vivebat obnoxius. Alii autem *non pauci* arthritici cum biennium circiter lac ſumpſiſſent, *innoxie* poſtea *vino, compotationibuſque indulſerunt*. Hæc illæ. Cornelius autem Celſus (3) olim memoriæ litterarum mandavit, arthriticos *quoſdam, cum aſinino lacte poto ex toto ſe eluiſſent, in perpetuum hoc malum evaſiſſe*. Confirmavitque Plinius (4), *eſſe inter exempla, qui aſininum lac bibendo, liberati ſint podagra, chiragrave*. Quem locum in Annotationibus ad Ballonii Conſilia (5) relatum video, non ſine animadverſione, quam facile, quamque idoneum ad acrimoniam ſeri arthritici emendandam remedium ejuſmodi a Medicis illius temporis omitteretur. Iis autem qui poſtea Hippocraticum lactis uſum adverſus hunc morbum renovarunt, cum alii aliquando alia objicerent; extitit denique Senex optimus, noſtrumque amiciſſimus Ludovicus Teſtius, qui

Dd 2

[1] Conſil. Medic. a Scholz. edit. 232. [2] Theſ. Med. Pract. l. 1. S. 40. in fin. [3] De Medic. l. 4. c. 24. [4] Nat. Hiſt. l. 28. c. 9. [5] l. 2. Conſ. 3. Annot. 4.

qui minus obnoxiam difficultatibus utendi lacte rationem excogitavit, ſaccharo, ut vocabat, lactis invento. Cujus non infelices effectus etſi pluribus fuerint tum apud noſtrates, cum apud exteros Obſervationibus comprobati; Auctore tamen extincto, neſcio quomodo ipſius inventi uſus paulatim decreſcere viſus ſit.

8. Noli expectare, ut de hydrargyro pariter verba faciam, quem inter cætera adverſus difficile hoc malum præſidia quibus auctoribus referre poſſimus, excitata quidem ſalivatione, monſtrabit Ettmüllerus (1), alia autem ratione, alii, in quibus Cl. Pujatus (2). Non de auxilio hoc magis, quam de diaphoreticis, aut de amarioribus, & calefacientibus herbis ſermonem hoc loco inſtituam, tum ne longior ſim, tum quia ut de cæteris remediis, ita de his quoque nihil aliud dicturus eſſem, niſi ſuum poſſe aliquando his omnibus eſſe locum; alias pro corporum conditione fore inutilia, imo etiam, vehementiora præſertim, noxia. Itaque memini; cum Medicus mihi quidam narraret, podagricis quos lues inſuper venerea corripuerat, ſe hydrargyro dato, atque uberi ſalivatione promota, luem quidem abegiſſe, podagræ autem cauſam nihil minuiſſe, cum ab ea non levius quam antea, invadi pergerent; memini, inquam, reſpondiſſe, imo ſatis eſt, quod non gravius. Quamquam autem in hoc etiam morbo; ne dicam in hoc magis, paucioribus, lenioribuſque, quo ad licet, remediis utendum eſt, & nos uſi ſumus; tamen ſiquando peculiares cauſæ aliquæ præſidium quod alias fugeremus, requirant, Boerhaavio (3) credendum eſt, de Arthritide ſcribenti, *maximum cuique remedium* eſſe *quod oppoſitum illi cauſæ, unde originem duxerat morbus*, præſertim ubi illud cum ejus corporis cui medemur, conſtitutione videtur congruere. Atque hinc eſt quod nonnulla aliquando auxilia, pluribus Medicis ſuſpecta, in hoc morbo attulerint utilitatem. Sic; ut de externis quoque medicamentis aliqua attingamus; oleum e radicibus arboris cinnamomi quam utile fuerit abigendis, arcendiſque articulorum doloribus, apparet ex *Tranſactionibus*, ut vocant, Regiæ Angl. Societatis (4). Sic Medicorum Scripta verſantibus quam multa, quam varia occurrunt quæ adhibita levamen attulerint! ut de pinguedine dumtaxat dicam; ranarum, erinacei, anſeris, vervecis, canis laudari, memini. Aſininam quoque ab Albertino vidi nonnunquam præſcribi, quam a Paullino (5) memoratam, nec tamen in hunc uſum, invenies. Num propterea quod ex his aliqua nonnullis interdum profuerit, omnes omnibus, & ſemper convenire, exiſtimabis? Certe Albertinus in iſchiadico quodam aſininam adhibuit, quem neque acerbiſſimus dolor, neque inflammatio torquebat. Alias autem ad demulcendum, quo ad ejus licebat, articulorum cruciatus, haud aliis utebatur, quam quibus plerique conſuevimus, in ſingulis tamen eo potiſſimum quo quiſque ſolebat levari, ut puta fruſto bubulæ recentis carnis bis quotidie mutato, vel ut nuſquam a me quidem lectum, ſed Bononienſi Senatori uſitatum, nec ſine levamine, commemorem; linteolo imbuto ſucco, ex foliis ſambuci, aut coliculos teneros, aut ipſa folia, ſed cum aliis conjuncta, ad podagræ dolores leniendos a Græcis (6) Latiniſque (7) Scriptoribus proponi, ſcio, ſimplicem autem foliorum ſuccum non memini.

9. Cæterum externa hæc, itemque interna de quibus diximus, auxilia, aliaque ab Auctoribus laudata ſeu juverint aliquem ob eam cauſam quæ paulo ante indicata eſt, ſeu quod caſu adhibita fuerint prope declinationem, quæ aliquando multo citius quam ſolet, per ſe advenit, ſive etiam (id quod præſertim de præſervantibus, quæ vocant, medicamentis dictum puta) quæ ſanitas horum uſui tributa eſt, verius fuerit exactæ victus rationi, quæ diu ſimul ſervanda injungitur, eſt tribuenda (quorum utrumque Cælius quoque Aure-

(1) Prax. art.8. ſupra ad n.5. cit. (2) Diſſert. de Hydrarg. n.51. & ſeqq. & in fin.
(3) Aphor. de cogn. & curand. morb. 1280. (4) Saggio delle Tranſaz. &c. Tom. 4.
(5) l. de Aſino S. 4. c. 3. §. 12. (6) Dioſcord. de Med. Mat. c. 168.
(7) Scribon. Comp. Medic. 160. Samonic. de Medic. c. 42. *Marcell.* de Medicam. c. 36.

relianus (1) eſt ſuſpicatus, alterum autem vel per ſe ſolum *ſecuritatem totius vitæ* attuliſſe, Celſus (2), aliique teſtantur) illud certum eſt, pleraque pleroſque aut nihil, aut parum adjuviſſe; quædam autem in graviſſimum diſcrimen conjeciſſe, aut mortis cauſam attuliſſe. Itaque ſi quæ commemoravimus omnia cum illius fœminæ (3) morbo contuleris a quo commemorandi occaſionem habuimus; facile intelliges, quam pauca levamen fortaſſe aliquod ferre potuiſſent; nam perfectam quidem ſanitatem, exeſo in parte, & deformato oſſe, ſperare non licebat; & contra, quam multa quanto futura detrimento procul dubio fuiſſent. In quibus & illa pones quæ necdum nominavi, ſed modo deſignabam, videlicet quæ arthriticam materiam circa articulos aut jam depoſitam, aut deponi incipientem, introrſum in venas repellunt, deponendamque aut tunc, aut in poſterum arcent, adſtringendo quæ ferunt ad articulos vaſcula, fibraſque improvide corroborando. Inde enim excluſa quid damni afferat, vel ex utilitate intelligi poteſt, quam ſæpius præſtat, cum admittitur. Videſis, ut auditus vitia, quæ cæteris auxiliis irritis, Virum generoſum vexabant, adveniens podagra omnino tollere conſueſſet, qua abeunte, revertebantur, ſicut adnotavit Reuſnerus (4), utque Gerbezii (5) Uxor diu, atque acerbe & ventriculo, & pectore torqueri ſoleret, donec erumpens arthritis extemplo liberaret. Sed quid ego ex his, aliiſque unde poſſem, Scriptoribus ejus utilitatis exempla quæro quam in me ipſo expertus ſum? Cum enim illa de qua alias (6) mentionem injeci, utriuſque oculi inflammatione, & jam propemodum chemoſi conflictarer, cæteriſque incaſſum remediis uſus, & ſentirem ipſe, & Amici confirmarent, non eſſe amplius differendam ſanguinis miſſionem, animum ſubiit experiri antea quam mihi vena ſecaretur; neque enim unquam ſecta fuerat, ut neque ad hoc tempus quo undeoctogeſimum annum ago, ſecta eſt; experiri, inquam, an pediluvium, cum lenibus pedum frictionibus junctum, ſatis levaminis afferret. Quæ cum ſecunda fierent veſpera, ecce dolor ad ipſam pollicis dexteri cum metatarſo juncturam adventare podagram, ſignificat: quæ noctu leviter increſcens, oculorum inflammationem ſtatim minuit, & diebus inſequentibus ſuſtulit. Mitiſſima fuit illa arthritis, ut in homine qui nunquam antea, ut neque parentes, majoreſque cæteri, morbo hujuſmodi abnoxius fuerat; nec poſtea niſi quincto poſt anno, ſed vel multo levius, in ſiniſtro genu ſe prodidit, ut ſimilis quidem pediluvii effectus fuerit in podagra adducenda, ſed longe diſſimilis in ejus vehementia, atque in Juvene fuiſſe, video cujus in Commercio Litterario (7) hiſtoriam leges; nec mirum, cum ille; ut cætera omittam; non tepido, ut ego, ſed calidiori uſus eſſet pediluvio. Verum arthritis quantum utilitatis affert, ſi ei pateant opportune articuli; tantum noxæ reliquis invehit partibus, ſi illi non amplius pateant. Quod cum liceat innumeris Obſervationibus comprobare, quarum multas inſpicere, ſi vis, potes in Cæſareæ Academiæ Voluminibus, & præſertim Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 55. indicatas; unam mihi ſatis erit commemorare ejus quem merito ſæpius laudo, Hippol. Franc. Albertini (8). Cum enim Aurifex, podagra quotannis laborare ſolitus, petroleo, nec ſemel, imminente jam morbo, pedes inunxiſſet, hunc quidem arcuit; ſed in multo graviores alios incidit qui abigi non potuerunt, niſi quamplurima ex alvo egeſta materia, quæ, ut podagricam fuiſſe, facile agnoſcas, *quaſi ex calce* erat *aut gypſo recens coagmentato*. Ea igitur a corroboratis articulis excluſa, in partes haud raro incumbit quæ aut abdomine, aut thorace, aut cranio concluduntur, præſens periculum, & ſæpe interitum afferens. Eademque accidunt ubi cauſa aliqua interna, & potiſſimum infirmæ vires obſtant,

[1] c. 2. ſupra ad n. 3. cit. [2] c. 24. ſupra ad n. 8. cit. [3] ſupra n. 2.
[4] Eph. N.C. Cent. 5. Obſ. 8. [5] Earund. Cent. 8. Obſ. 6. [6] Epiſt. 13. n. 24.
[7] A. 1741. Hebd. 25. n. 1. propius ſin.
[8] Comment. de Bonon. Sc. Inſt. Tom. 1. in Opuſc. de Cort. Peruv. haud ita procul. a fin.

ſtant, ne ad articulos feratur. Quod cum potueris ex duabus, alias (1) ad te miſſis, Obſervationibus arguere, tum evidentius ex hac cognoſces.

10. GEORGIUS CORNELIUS S. R. E. Cardinalis, Epiſcopus Patavinus, jam olim non artuum modo, ſed & renum doloribus valde obnoxius, cum ab his, nullis amplius ſe oſtendentibus calculis, jam vacaret, imminuta plurimum urinæ excretione, hydropicus fieri viſus eſt, fie- batque fortaſſe, niſi valentiſſimo diureti- co remedio dato, magna lotii vis prodiiſ- ſet. Ne illo quidem tempore calculus con- ſpectus eſt ullus, neque poſtea bene mul- tis annis quodquam renum laborantium indicium fuit, tametſi mutatis ad celeri- tatem equis rheda veheretur longa etiam, & aſpera via, velut A. 1721. cum hinc Romam iret, indeque Patavium repeteret. Verum non ut nephritici, ſic arthritici quoque dolores ſemper illis annis quieve- re; imo ſubinde redeuntes, eo crebrius, graviuſque cruciabant, quod propter obe- ſum corporis habitum, inferiorum artuum robur infirmum, & augeſcentem ætatem, minus jam, minuſque in dies uti poterat exercitatione. Huc accedebat aſſidua jam a longo tempore alvi adſtrictio, capitis deinde, & auditus gravitas, & ad ſo- mnum proclivitas, nec rara denique ani- mi deliquia. Per hæc cum annum vix exegiſſet ſexageſimum quartum, nulla pri- mum ciborum appetentia, tum arthriti- cus ingruit paroxyſmus: jamque manus dextera, & genu ſiniſtrum tumere cœpe- rant, cum triſtiſſimum accepit nuncium de lethali morbo Sereniſſimi Fratris, quem unice ambat, Joannis Venetorum Ducis. Unde magno alioqui animo Virum incre- dibilis mœſtitia cœpit, moxque arthritica materia non modo ad articulos expelli de- ſiit, verum etiam quæ expulſa erat, in venas rediit, & præcordiorum anguſtiam, ſpirandi difficultatem, & ſuper hæc re- pentinum quendam inſultum attulit, in quo cerebri ſimul, & cordis officiis pro- pemodum deficientibus, mors inſtare cre- dita eſt. Tunc ſenior ejus Medicus, & qui aderant aut ſanguine, aut intima fa- miliaritate conjuncti, me in conſilium propere accerſunt. Invenio ægrum nonni- hil interea recreatum, ſed animo, nedum corpore, adeo diſſimilem ſui, ut id con- tinuo me perculerit, recordantem Hippo- craticæ prænotionis (2): *præter conſuetu- dinem quid facere.... malum eſt.* Qui enim antea in difficillimis rebus nunquam ſibi, aliiſque defuerat, omnem omnino ſpem vitæ abjeciſſe, ex ejus verbis intel- ligebam, quibus ne fruſtra opem ſibi fer- re conaremur, monebat, præcipiebat, ro- gabat, idque a me præſertim, quem ſin- gulari, & aſſidua fuerat benignitate com- plexus, interea dum tangebam pulſus, majo- rem in modum etiam atque etiam petebat. Erant ii, ut tum, & poſtea tangendo co- gnovi, ſane peſſimi, quippe imbecilli, & poſt ictus ſæpe duos, ſemper autem perpaucos, intermittentes. Manifeſtum erat, niſi peccans materia ad articulos re- vocaretur, ſervari non poſſe. Nec minus tamen evidens erat difficultas ſumma re- vocandi in ea virium infirmitate, & in eo qui omnia incaſſum fieri, pro certo haberet. Itaque in extremo diſcrimine verſari, iis quibus debebam, ſeorſum di- xi: idque per curſorem, dictatis a me continuo litteris, ſignificandum Ampliſſi- mis Viris, Fratris ejus Filiis, curavi. At- tamen ex iis quæ inito conſilio facienda eſſe, ſtatueramus, nihil interea, aut poſt- ea omiſſum eſt, quantum quidem per ægri vires licuit, ab eoque precibus ob- tinere potuimus. Jamque genu tumere iterum incipiebat, quo die pulſus quoque aliquanto meliores factos animadvertimus. Sed mox natura fatiſcente, rurſus omnia in pejus ruere, & nequicquam nobis con- tra nitentibus, reſpirationis difficultas au- geri, ſopore caput gravari, convulſioni- bus non interiora modo, ſed & artus cor- ripi. Per quæ ſenſim intra perpaucos dies Cardinalis Præſtantiſſimus, Pontifex opti- mus, Litterarum Fautor ſummus eodem fere tempore quo Sereniſſimus Frater, o- ptimus ipſe quoque Princeps, & arthriti- di pariter obnoxius, bonis omnibus mœ- rentibus, ereptus eſt IV. Idus Auguſti A. 1722. CADAVER, ut juſta more ma-

[1] Epiſt. 25. n. 10. & Epiſt. 40. n. 2.

[2] in Coac. n. 1. apud Marinell.

majorum fieri poſſent, cum eſſet balſamo inſequenti nocte condiendum; Diſcipulum miſi, a me exercitatum, qui viſcera eximeret, & ſingula attente perluſtraret; neque enim animus tulit, ut ipſe adeſſem. Ab eo, & a Medico de quo antea dictum eſt, mox diligenter quæſivi omnia. Quæ autem ambo retulerunt, huc redeunt.

Venter præpinguis omentum, meſenterium, inteſtina etiam. Tenuia habuit multa pinguedine onuſta: amplum ventriculum; ſed tunicis maxime extenuatis: jecur ipſum quidem recte conſtitutum: ejus autem veſiculam parvulam, tuniciſque adeo tenuibus, & flaccidis, ut attactu rumperentur, excidente rotundo calculo, pro veſiculæ parvitate non parvo, quem unum hæc ſine ulla bile continebat. Renes erant æquo majores, ſed dexter maximus, ut ſimul cum pinguedine qua obtegebatur, capitis magnitudinem ferme æquaret. In eo lapides ad undecim, magni plerique, & ramoſi. In ſiniſtro unus, & is quoque ramoſus, nec parvus. Suo colore, & ramis nihil magis hi calculi, quam nigrum coralium referebant; ad me enim attulerunt ſpectandos; ab iis autem non eſſe viſos, oportet, qui eorum ſimiles fuiſſe, indicarunt quos Tabula III. declineavit Alghiſius (1). Cæterum illa quæ proxime, arcteque ipſos complectebatur, renum ſubſtantia dura erat., & calloſa'. Thorace recluſo, nihil in pulmonibus repertum eſt quod eſſet præter naturam; ſed Aſperæ arteriæ truncus cartilagines habuit præduras, nec facile conſtringenti manui cedentes. Quod vitii genus in arteriis quoque Iliacis, & proximo, unde oriuntur, Aortæ trunco animadverſum fuerat. Neque intra thoracem deerat; ſed ibi quo magis a corde recedebat Aorta, eo fiebat manifeſtius. Eratque hæc intra thoracem multo latior, quam juſtum eſſet. In corde nulla polypoſa concretio, & vix pauca ſanguinis portio, ejuſque ſpumoſi. Sed neque toto corpore multum ſanguinis fuit; ſi capitis integumenta excipias, quæ dum inciderentur, ſanguis non ita paucus effluxit.

Cranio aperto, præter ſerum quod inerat animadverſa eſt cerebri ſubſtantia tota majorem in modum laxa.

11. Nimis & multa, & gravia præter ea quæ manifeſta erant, latebant in hoc corpore, quæ naturæ, & arti obſtarent in arthritica materia ad articulos revocanda. Laxius enim cerebrum præcedentes quidem capitis, & auditus gravitas, & ad ſomnum proclivitas indicabant. Sed laxumne adeo factum putares ut ſuo præcipuo muneri ineptum fere jam eſſet, aptiſſimum vero excipiendæ arthritici ſeri copiæ, unde externæ, internæque illæ convulſiones, quibus præcordiorum anguſtia, & ſumma, illæſis alioquin pulmonibus (intra quos nec Joerdenſius (2) in caſu haud abſimili quidquam adnotavit morboſum) ſpirandi anguſtia debebatur. Magna autem arteria tum æquo latior, tum præduris tunicis, ut Iliaci quoque rami, inſtructa, qua vi poterat in ſuperiores, inferioreſque artus peccantem materiam impellere? Sane multo aptior erat ad ſanguinis motum ſubinde remorandum, unde & deliquia, & noviſſimus ille inſultus, & pulſuum intermiſſio repetenda, præſertim cum infirmæ eſſent cordis vires, ut pulſuum imbecillitas oſtendebat, nec ſine cauſa, quippe cum illæ ab ejuſmodi cerebro conſervari non poſſent. Huc illud accedebat, quod cum imbecillum cor, duræque arteriæ vel optimo, & vivido ſanguini circumagendo minime par robur haberent; erat illis circumagendus effœtus ſanguis, & impurus, qualem hunc fuiſſe commonſtrant præter vitam, noviſſime ſine corporis agitante exercitatione ductam, tot illa quæ præter naturam in ventre deprehenderunt. Nam primum ventriculus adeo laxus, tuniciſque adeo extenuatis probe conficere alimenta non poterat. Tum deinde nec inteſtina poterant chylum perficere, in quæ nulla jam bilis e cyſti influxerat, a tempore antem longo nec bona, & pauca influxiſſet, quorum illud non parvus felleus calculus, hoc autem cyſtis parvitas, & diuturna alvi adſtrictio ſignificant: quæ ipſa adſtrictio repurgando illa ex parte ſanguini quam adverſaretur, intelligis. Denique pur-

[1] Litotomia. [2] Act. N. C. Tom. 4. Append. n. 5. in fine §. 5.

purgatio, qua ſi ullus, ſanguis certe ejuſmodi maxime indigebat, cum per cutem potiſſimum, & per renes fiat; per cutem hic, quieſcente corpore, minus fiebat; per renes autem gravatos adeo, & ex parte calloſos quis ſatis bene eſſe factam, putet? Nec me fugit, qui rei cauſam quandam alibi (1) memoraverim, & in obeſis præſertim confirmaverim; nec me, inquam, fugit, ut ſæpe renum calculi cum arthritide conjungantur; imo ob hos quoque arthriticorum ſanguinem minus expurgari, & ſic arthritidis materiam augeri. Neque tamen hinc inferas, velim, in iis omnibus hanc minus poſſe ad articulos propelli, aut ſi forte ab his intro ceſſerit, non poſſe ad articulos revocari. Quin memini, Senatori illi Bononienſi de quo ſupra (2) indicatum eſt, calculis quoque renum, præter arthritidem, exercito, cum forte ab hac genua, & manus intumeſcerent, repente autem mox tumor, & dolor ſine manifeſta cauſa pene ex toto evaneſcerent, & terreret omnes inſequens ſpirandi difficultas; memini, inquam, per eadem tamen quibus hic nos fruſtra uſi ſumus, peccantem materiam ab Albertino fuiſſe ad articulos revocatam. Scilicet neque ætas eadem, neque mœror, neque cerebri, neque Magnæ arteriæ vitia illic erant: & quanquam calculi qui ſubinde excernebantur, non deerant; non erant tamen cum his de quibus loquimur, comparandi.

12. Nam primum coralii formam hi referebant. Quod attendendum a te eſt non tam ut mireris, quam ut eorum cauſam, effectumque cognoſcas. Leges enim in Sepulchreto, eſſe deprehenſos in rene calculos qui muris imaginem (3), nedum qui coralii (4) repræſentarent. Euſtachius autem qui primam fere omnium coraliformis calculi Obſervationem propoſuit, ſatis ejuſmodi figuræ cauſam indicavit (5). Secundum quam Piccolhominus (6) poſtea muris quoque formam in calculo explicavit ab ſe deſcripto. Cujus hiſtoriam ſi ex ipſo Auctore in Sepulchretum fuiſſet relata; lectores poſt quæ ſymptomata repertus eſſet, non ignorarent. Igitur ut calculorum materia in pelvi, initioque ureteris ſubſiſtit; ſic in eam figuram conformatur quæ corpus, & caput muris, aut quæ caudicem coralii refert: ut vero ſimul in tubulis qui in pelvim confluunt, ita caudam muris, & tibias, aut ramos coralii repræſentat. Obſeſſis autem ab ejuſmodi calculo pleriſque, aut omnibus quas nominavimus, urinæ viis, compreſſiſque minimis attiguis inſtrumentis per quæ ipſa a ſanguine ſeparatur, ſane intelligis, ut ejus ſecretio, atque excretio minui debeant, aut hæc etiam omnino intercipi, & niſi ab natura, aut ab arte, aut ab utraque feratur auxilium, incipere hydrops fieri, aut magna alia oriri noxa. Vides igitur, unde naſci hydrops cœpiſſet in propoſito Eminentiſſimo Viro, cum ars remedio prævalido lotium urgens, partim obſeſſas vias nonnihil expedivit, partim vero, idque potiſſimum, necdum obſeſſas præter modum dilatavit, ut urina, & tum copioſe, & poſtea ſic ſatis efflueret, adjuvante natura quæ materiam, novos ramos calculis addituram, ſæpius deinde, & majori copia ad articulos amandavit. Sed ut tubuli aliquot & patuli, & latiores ſervati ſint; plures tamen inutiles omnino reſtabant calculorum ramis pleni penitus, atque impediti: &, quod magis attendendum eſt, inutilis quoque reſtabat proxime ipſis circumjecta renum ſubſtantia, dura cum ipſis, & calloſa ab aſſidua compreſſione reddita. Quæ res efficiebat, ut ne a maxima quidem corporis concuſſione moleſtia ulla perciperetur in renibus, præſertim cum arctiſſima tubulorum ad ramos calculorum adhæſio ne hi agitarentur, præſtaret, ut in aliis præſtitiſſe ex Sepulchreto (7) cognoſces, cum magni lapides, coralii ſimiles, *clavi inſtar impacti*, & immobiles renibus inhærerent. Verum tot partibus ſubſtantiæ renum calloſis factis, eoque inutilibus, num horum viſcerum munus detrimenti nihil cœpiſſe, exiſtima-

(1) Epiſt. 40. n. 3. & 5. (2) n. 8. in fin. (3) l. 3. S. 22. Obſ. 26. §. 6.
(4) Ibid. Obſer. 21. §. 4. & ſeqq. & S. 25. Obſ. 20. & S. 28. Obſ. 26.
(5) Vid. §. 4. cit. (6) l. 2. Anat. Prælect. 23.
(7) cit. Obſerv. 20. & 26.

ſtimabimus? Erant præterea hi calculi & plures, & magni, ut reliquam non indu-ratam renum ſubſtantiam partim prægra-vari, partim diſtrahi neceſſe eſſet. Prægravata autem, & diſtracta non poterat ſane ſuo officio perfecte fungi in particulis quas alias ſolet, inutilibus, & noxiis a ſanguine ſeparandis. Denique erant hi calculi in renibus ejus corporis in cujus fellea cyſti alter continebatur, & quod conſequitur, in eo corpore quod egebat magis ſeparatione illarum particularum, velut ſupra (1) indicatum eſt. Nec ſum quidem neſcius, facile poſſe in iiſdem corporibus quæ obnoxia ſunt renum calculis, felleæ quoque cyſtis calculos produci; imo id alia olim Epiſtola (2) faſſus ſum, qua repertos in Cardinali hoc Ampliſſimo commemoravi, nec mihi proclivius quidquam eſt quam non paucas proferre eorum Obſervationes qui utroque ſimul in loco deprehenderint. Nam præter tot alias quas invenies a me tibi alibi (3) commemoratas, & præter inſignem illam quæ a Cl. Pohlio (4) indicatur, & Sepulchreto addi poſſet, in Sepulchreto ipſo ſex memini legiſſe, eaſque omnes libro III. (5): quas inter Grembſii una eſt, hoc etiam cum propoſita hic a nobis conveniens, quod intra veſiculam *nihil fellis* repertum eſt. Sed horum nemo, quod ſciam, arthritide vexabatur, & ſiqui vexatus etiam eſſet, non tot alias tamen, neque tam graves vaſorum, & viſcerum habebat læſiones.

13. Sunt alia etiam vitia quæ aliquando in articulis ſe oſtendunt, velut id quod in muliere conſpexi, cujus diſſectio non una de cauſa digna eſt quæ hic tibi deſcribatur.

14. ANUS, complurium liberorum parens, ante menſes circiter tres apoplexia correpta fuerat. Hanc reſolutio exceperat artus utriuſque dexteri ſic tamen, ut ſalva ſentiendi facultate, moveri nonnihil poſſent. Noviſſime autem cum quidam acceſſiſſet quaſi ſopor, minorque ad loquendum promptitudo, in Noſocomium illata, ibi ſenſim e vita exceſſerat poſt initium Decembris A. 1746. De multis quæ pluribus diebus ſecando, in ejus corpore animadverti, hæc ſunt potiſſimum quæ huc attinent. IN VENTRE uterus adeo brevi longitudine, ut vel exterius ab oſculo ad ſummum fundum vix duos tranſverſos æquaret digitos. Sed erat totus in ſe contractus, & conglobatus, ut parvulæ pilæ referret ſpeciem nonnihil a fronte, & a tergo depreſſæ, parietibus proportione craſſioribus: quorum ſubſtantiam, cum ſecarem, lividam conſpexi, nec ſanam judicavi. Alterius tubæ majus extremum non modo impervium erat, ſed cum teſticulo prorſus connatum, qui, ut compar, durus, & ſuperficie quodammodo teſſelata. In Thorace, grandes cor habuit polypoſas concretiones. In Calvariæ integumentis qua tempus ſiniſtrum operiebant, magna exterius, interiuſque apparuit ſugillatio; tametſi nulla capitis alliſio aut percuſſio, quantum perquirendo ſciri potuit, nuper præceſſerat mortem, aut hanc erat mox ſubſecuta. In toto cerebri hemiſphærio ſiniſtro contra ac hemiplexia indicaverat, nihil quidquam vitii offendimus. In dextero autem primum animadverti vaſa quæ per Tenuem meningem feruntur, præſertim qua capitis vertici reſpondebant, ſanguine turgidiora: per eandemque meningem tranſpici quaſi aquam cum aeris particulis miſtam; quæ revera ſuberat, ſed adeo pauca, ut ea meninx non facile ſequeretur trahentis digitos. Deinde vero ſingulare, nec leve, offendi ipſius ſubſtantiæ cerebri vitium, idque circa verticem ad trium, aut quatuor digitorum ſpatium ſecundum capitis longitudinem, & ad totidem ſecundum latitudinem ubi quidem vitium erat latiſſimum; nam erat alicubi multo anguſtius. Incipiebat autem a ſuprema illa hemiſphærii ora qua ſiniſtro propius eſt, indeque in latitudinem ſe extendebat. A ſuperficie cerebri quam tenebat, introrſum plus digito non deſcendebat. Tota igitur quæ deſignata eſt, ſede utraque ce-

(1) n. 11. (2) Epiſt. Anat. 1. n. 48. (3) Epiſt. 37. n. 43. (4) Diſſert. de Proſt. calcul. affect. §. 7. (5) S. 22. Obſ. 1. S. 23. Obſ. 4. §. 10. S. 24. Obſ. 2. §. 12. Obſ. 6. §. 4. Obſ. 10. ſecunda §. 4. & S. 25. Obſ. 9. §. 5.

rebri ſubſtantia colore erat ſanguineo fuſco obſoleto, mollitie autem non minori, quam ſi diu, multumque cerebris gravis cultri ictibus conciſa fuiſſet, ac ſubacta, ut propemodum difflueret. Neutiquam tamen fœtebat. Reliquum autem cerebrum; niſi quod ſi cum cerebello, & Oblongata medulla conferres, laxius erat; nihil diligentius quærenti obtulit quod ſecundum naturam non eſſet; ut ne in ventriculis quidem effuſum ſerum deprehenderim, etſi Pituitariam glandulam valde contractam, & ſubſidentem animadverti. In Genu denique ſiniſtro, ad interiora vincula, cartilagines, & glandulas frequentiſſimis, qui & ſuperiora omnia viderant, Spectatoribus demonſtranda, inciſo cum mucilaginis nihil quidquam conſpicerem; attentius inſpectare cœpi omnia, quæ tamen ſic ſatis erant lubrica, vidique cartilagineam rotulæ cruſtam qua parte externo femoris condylo reſpondebat, quaſi attritam, & levibus parallelis ſulculis haud aliter exaratam, quam ſi quis ſcalpri aciem, ab ſummo ad imum ſæpius ducendo, appreſſiſſet: cruſtam autem condyli quem modo dicebam, qua eidem rotulæ parti obvertebatur, adeo extenuatam, ut lividula, ob tranſpectum per ipſam os, appareret. Præ his antem multo obſervatione digniores globuli plurimi occurrebant, quorum maximi quinque pares erant ferme omnes mediocribus uvarum acinis, reliqui, plures viginti, alii aliquanto, alii multo illis minores. Albi erant omnes, & lævi ſuperficie, omneſque inter ſe disjuncti, intra articuli cavum prominebant, exigua ſui parte adhærentes, imo continuati, minores quidem Capſulari ligamento circa hujus latera inferiora ſic ut aliqua in oblongam ſeriem diſponerentur, majores autem cartilagineæ cruſtæ, ſeu potius fimbriæ glandulæ alicujus mucilaginoſæ, cartilagineam cruſtam arcte operientis in receſſibus quibuſdam oſſium ad cavum articuli pertinentium. Alii autem omnino erant oſſei, alii ſub cartilagineo cortice oſſeum nucleum continebant. Cum in altero quoque genu vellem quærere, ſi forte ineſſent, meliuſque originem oſtenderent ſuam; ægre tuli, jam cum pleriſque aliis partibus fuiſſe humatum.

15. Cæterum unde unde extiterint; illud certum eſt, ſive ex mucilaginoſis excreverant glandulis, ſecretionem mucilaginis imminuendo, nocere articulo potuiſſe; ſive aliunde erant, ſi hactenus haud multum nocuerant (neque enim id ſcire pro certo licuit) plurimum, augeſcendo, fuiſſe nocituros. Quin ſiquis forte diceret, ex iis oſſeis globulis minimum quempiam, genu ſe agitante, e ſua avulſum ſede, atque inter condylum, & rotulam interjectum, utriuſque cartilagini ea vitia attuliſſe quæ indicata ſunt; non is loqueretur a veri ſimilitudine omnino abhorrentia: quanquam memini, cum inſequenti anno ibidem neſcio cujus hominis genu perluſtrarem, cruſtam ejuſdem condyli cartilagineam eadem illa parte qua rotulam tangit, nonnihil quaſi corroſam inveniſſe non majori ſpatio quam quod unguis digiti minimi operire potuiſſet, exiguiſque aliis in ea vicinia ſpatiolis; tametſi nec in rotula quidquam vitii, neque alibi in toto articulo appareret; nedum globuli extarent nulli. Quorum deſcriptionem eo minus cenſui prætermittendam, quod iſtiuſmodi in genu morbi qui mentionem fecerit, neminem videor legiſſe (1). In alio tamen articulo ſic ſatis ſimilis, cum hæc recenſerem, prodiit Obſervatio Illuſtris Halleri (2). Scilicet in decrepita muliere, cujus arteriæ plures, & aliquæ cordis valvulæ oſſeis ſquamis, aut harum inchoamentis non carebant, dum inferioris maxillæ cum oſſibus temporum articulos itroſpiceret, horum alterum animadvertit *nudatum cruſta cartilaginea*, & *meniſcum pene dimidium conſumtum* & *perforatum. Cruſtam quam tritus deleverat, idem tritus in globulos fere viginti mutaverat, ſemioſſeos*, & *in capſulæ cavea libere collectos*. In altero articulo *mirum* hoc *ſpectaculum* non erat, ſed omnia ſecundum naturam. Plura, ſi plura addidiſſet, deſcriberem tibi, ut omnia cum mea poſ-

ſes

(1) Vid. Epiſt. 69. n. 13.

(2) Progr. de indurat. corp. hum. partib. §. 5.

ſes Obſervatione conferre. Verum nec ipſi pro certo reſciſcere licuit, ut videtur, quid inde, quantumve incommodi cœpiſſet fœmina. Sed neque ita multos legi qui id genus memoraverint corruptionis ſubſtantiæ cerebri, quod ut ferme in paucis aliis (1), ſic in propoſita Anu deprehendi. Porro nec ita frequens eſt reſolutio in eo corporis latere quod ſubjectum; non adverſum; ſit cerebri læſioni. Itaque hanc ad paucas illas addere poteris Obſervationes quas alibi (2) inter oppoſitas longe plurimas, quaſi exceptionum quarundam loco, indicavi: niſi forte læſionem hic dicas aut non repentinam, aut nimis ab iis cerebri partibus fuiſſe remotam, nempe ventriculis, & quæ in his ſunt, protuberantiis, quibus potiſſimum partibus repente læſis, hemiplexia ſolet in adverſo latere obſervari. Quæ tamen an dici poſſint de Obſervatione illa quam a Medico Neapolitano Curtio propoſitam alias (3) indicavimus, fortaſſe non ita facile eſt conſtituere. Dextero enim lateri ob apoplexiam reſoluto, haud ita diſſimilem ejus de qua modo loquebamur, ſubſtantiæ cerebri corruptionem, non in ſiniſtra vidit reſpondere, ſed in dextero hemiſphærio, eoque toto, ut vel meninges in mucoſam eſſent ſubſtantiam converſæ: quamquam cum de Oblongatæ medullæ cruribus quæ in protuberantias illas excreſcunt, nihil ajat; dubitandi locus aliquis ſupereſſe videri poſſit.

16. Arthritidis de qua præcipue his Litteris ſcriptum eſt, & Rheumatiſmi tanta in multis quidem eſt ſimilitudo, ut Medici hunc ab illo ſero diſtinxerint; quanquam non adeo ſero, ut circa medium ſuperioris ſæculi id primum fecerint, quod ajunt aliqui Ballonii (4) obliti. Rheumatiſmi autem nulla peculiaris in Sepulchreto mentio fit, ne eo quidem loco ubi maxime conveniſſet, nempe ſub finem XI. Sectionis libri hujus IV. qua ea pertinet ad Dolores *Externarum Partium*. Nec miror tamen, cum vix meminerim in aliam rheumatici diſſectionem incidiſſe quam in illam ex Drelincurtio auditam, & in Oſteologia ſua (5) ab Haverſio memoratam, qua diſſectione Drelincurtius invenit *gelatinam concretam in ſuperficie muſculorum, duos aut tres Ducatos denſitate adæquantem*. Quæ Obſervatio ad eam addi poterat Sectionis quam dixi, Sepulchreti particulam, quæ & perbrevis eſt, & in parte conſtat ex productis alibi hiſtoriis, imo & in quandam deſinit, una illa eademque pagina jam propoſitam (6). Ego qui ſpectantia ad cæteras Sectionis ejuſdem partes alibi tractavi, ne hanc ultimam prorſus omiſiſſe particulam videar, Obſervationes huc adjiciam duas Mediaviæ noſtri, quarum prima ad Externarum Partium Dolores attinet; altera, niſi diſſectio verum detexiſſet, ad eaſdem attinuiſſe videretur.

17. JUVENIS aurificis lumbum dexterum cruciaverat dolor nulli remedio cedens. Anno ſic exacto, ſiniſtrum quoque lumbum jam cœperat dolor invadere, nec dolores in cervicibus deerant, qui videbantur rheumatici; cum acceſſit crura movendi impotentia, hydrops tympanites, & mors denique circa medium Aprilem A. 1753.

CADAVERIS eas tantum exteriores partes incidere permiſſum eſt quæ ſedes fuerant pertinaciſſimi lumborum cruciatus. Itaque ab ipſis detracta cute, & Adipoſa membrana, in cujus cellulis aliquid aquæ conſpiciebatur, ſublatoque amplo illo tendine unde oritur Latiſſimus dorſi muſculus, neutroque in latere ulla in eo tendine adnotata labe, cum ad craſſum illud carneum corpus ventum eſt quod commune initium præbet Sacrolumbo, & Longiſſimo dorſi muſculis, ecce in eo corpore inſolitus apparet color, qualem in veſtis ex nucis arbore conſtructis armariis videmus, nec tamen in toto eo corpore, ſed ad ſpatium dumtaxat quinque circiter tranſverſorum digitorum ſecundum longitudinem pariter & latitudinem: idque a ſuperficie introrſum adeo pertinebat, ut in ſubjectis quoque muſculis Sacro, &

E e 2 Qua-

(1) Epiſt. 5. n. 6. & Epiſt. 9. n. 16. 18. (2) Epiſt. Anat. 13. n. 25. (3) Epiſt. 9. n. 19.
(4) Vid. ejus librum de Rheumatiſmo, & Quæſt. Medic. illi adjectam.
(5) Diſc. 4. ubi de Rheumatiſmo. (6) Obſ. 7. §. 11. & 7.

Quadrato lumborum ſpectaretur. Erant autem fibræ toto eo quod indicavimus, ſpatio mirum in modum laxæ, & cedentes, crebriſque interjectis ſanguineis grumulis disjunctæ. Et hæc quæ diximus, vitia omnia eo apparebant magis, quo muſculi erant Spinæ propiores: ſed extra illud in lumbis ſpatium nec color, nec quidquam aliud quod præter naturam eſſet, in muſculis eſt animadverſum. Quin gravior odor ne ibi quidem erat, ubi illa erant vitia. Quæ in utroque lumbo omnia deprehenſa ſunt; ſed in ſiniſtro multo leviora.

18. Hic te duo ex me quærere poſſe, video, alterum, unde illa eſſet movendi crura impotentia? alterum, unde in cervicibus dolores? Et horum quidem cauſam non difficile conjicies, ſi mearum, quas inſequentibus etiam annis confirmavi, Obſervationum (1) memor, Longiſſimos quorum initia vitiata hic erant, muſculos a dorſo per cervices in omnibus in quibus id quæſivi, perrexiſſe, non ignoraveris. Impotentiam autem illam inde fortaſſe natam eſſe ſuſpicari nihil vetat, quod vitia in Quadratis etiam lumborum muſculis, eoque graviora, quo propius vertebras, animadverſa, pervenire demum potuerint ad eos nervos ex quibus Crurales coaleſcunt nedum ad muſculos ipſos Pſoas, ut vitia illa ab exterioribus ad interiora pergebant: neque enim ab interioribus ad exteriora proceſſiſſe, illud, etſi ventrem introſpicere non licuit, indicio eſt, quod nullæ de renibus querelæ, nullaque horum læſionis ſigna memorabantur, nec crura, incipiente, ſed diu progreſſo jam morbo, ſunt infirmata.

19. Nunc alteram accipe Obſervationem, quæ contra, cum ad Externos Dolores videretur ſpectare, re tamen vera ad interiora ſpectare inventa eſt, eoque dignior eſt quæ minime prætermittatur.

20. MONACHUS Patavinus, annos natus minimum ſeptuaginta, poſt febrem quandam, frigore ſtipatam, laborare cœperat doloribus, quos a defluxionibus, ut vocitant, eſſe, credebat. Hi muſculis qui circa os alterum Innominatum, & paulo ſupra anterius ſunt, & qui per ſubjectum femur extenduntur, inſidere videbantur, nunc moleſtiores, alias minus, ut incedere non prohiberent. Quos dolores cum duos treſve annos pertuliſſet; tandem iis ingraveſcentibus, confectus eſt circa medium Qinctilem A. 1737. apparente pridie quam obiret, ad inguen lateris illius tumore in quo fluctuans materia percipiebatur. ABDOMINE illic inciſo, ut unde materia illa extitiſſet, inquireretur; præter omnem opinionem ingens vis puris inter peritonæum, & os Innominatum, ibi iis obtectum quos mox nominabo, muſculis, reperta eſt.

21. Obſervationem hanc tanto magis a Medicis eſſe attendendam, cenſebis, quanto facilius poſſunt per ſpeciem defluxionum imponere morbi interni, & in abſceſſus ejuſmodi degenerare, & quanto fortaſſe crebrius quam opinantur, ſub ejuſcemodi larva iidem morbi deliteſcunt. Hoc certe unus Chirurgus ter vidit; nempe Cl. Benevolus (2), qui pariter a Quercio idem conſpectum eſſe, addit: ſciteque explicat, cujus generis tumores muſculis adſiti quos Pſoas, aut quos Iliacos Internos vocamus, cum cauſa eſſe poſſint contractionum quæ femoribus moleſtæ ſint, tum denique ſuppurati pus queant in ſumma femora demittere. Sed hæc apud ipſum fuſius videbis. Interea Vale.

[1] Adverſ. Anat. 2. Animad. 15. in fin.

[2] Due Relaz. Chir. Vid. I.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LVIII.

Agitur de Lue Venerea.

EPiſtolis hactenus ad te miſſis Obſervationes bene multas communicavi quæ ad Veneream attinent Luem. Itaque non eſt cur mireris, ſi vix aliquam ſupereſſe, dixero, quam his Litteris deſcribam. Verum ſi Litteras illas inſpicias quas protinus indicabo; ſatis eſſe tibi factum, videbis, cum, aliorum morborum occaſione, qui aut ab hoc erant, aut cum hoc conjungebantur, me non omiſiſſe ejus mentionem, aut ſiquæ intus ab eo eſſe viderentur læſiones, neque has fuiſſe prætermiſſas, comperies.

2. Namque Epiſtola I. (1) cum de atrocibus capitis doloribus verba facerem, quid vitii eſſet in meningibus, cerebro, & cerebello, propoſui: & quid in cerebro, & cranio, cum ſcriberem Epiſtola IX. (2) de epilepſia. In Epiſtolis autem XLII. (3) & XLIV. (4) læſiones occurrunt aut in epiglottide tantum, aut in aliis etiam laryngis cartilaginibus, arteriaque Aſpera adnotatæ: in iiſdemque Epiſtolis (5) (6) noxæ intimæ arteriæ Magnæ; ut minus, iis poſitis mirandum ſit Epiſtola XVIII. (7) dilatari ipſam in aneuryſma, aut Epiſtoli XL. (8) XXVII. (9) & LIII. (10) aneuryſma inſuper, aut ipſam diſrumpi potuiſſe. Purulentum pulmonem Epiſtola oſtendit XVIII. (11) præſertim vero XXII. (12) Purulentos autem, aliterve læſos renes, aliaſve urinarias partes Epiſtolæ IV. (13) XLII. (14) XLIV. (15) & XLVIII. (16) Porro in utero excreſcentiam Epiſtola exhibet XLVII. (17) eademque cicatricem in vagina infima prope urethram. Virilis autem urethræ inſolitum madorem, & ruborem Epiſtola XLIV. (18) eademque (19) & XLII. (20) anguſtam urethram quibuſdam locis, atque contractam: duæque hæ Epiſtolæ (21) (22) & IV. (23) & XL. (24) urethræ excreſcentias, aut excreſcentiæ reliquas. Epiſtolæ autem; ut LII. (25) omittam; VIII. (26) XXVII. (27) XLII. (28) & XLIV. (29) majores illos canaliculos aut omnes, aut ex parte deletos, & denique Epiſtola hæc ultima aut alia urethræ læſionum veſtigia (30), aut ipſam qua cingitur Littrii glandula, inflammatam (31), aut Cowperi alteram glandulam induratam (32), aut ſtrigoſam (33), aut ductuum utriuſque oſcula non recte ſe habentia (34), aut obcæcata illorum oſcula qui ſemen invehunt (35), aut Seminales tandem veſiculas ſtrigoſas, & exſuccas (36).

3. Nec vero horum quæ dixi, vitiorum Obſervationes tantummodo ad te miſi; verum etiam iis præſertim duabus quas modo ſæpius memorabam, Epiſtolis XLII. & XLIV. fuſius quædam perſecutus ſum quæ Luem Veneream comitantur, aut ſubſequuntur, gonorrhœam videlicet, & urethræ quas appellant carunculas. De his enim quid alii ſenſerint, aut viderint, & quid mihi videre contigerit in illa XLII. Epiſtola (37) non omiſi. De gonorrhæa autem cum Epiſtola ſit tota XLIV; quid de ſingulis illius ſedibus, cæteris, mihique conſpectum fuerit, ordine propoſui nec quædam alia quæ ad ipſam attinerent, prætermiſi. Nihil igitur eorum repetere volenti reliquum eſt, ut tres, aut quatuor, quæ forte ſuperſunt, Obſervationes hic proferam ad Luem illam ſpectantes. Quarum duæ primæ ſunt ex Valſalva.

4. MULIERI quæ annum exegerat quin-

(1) n. 14. (2) n. 23. (3) n. 39. 40. (4) n. 15. (5) n. 39. (6) n. 3.
(7) n. 25. (8) n. 29. (9) n. 28. (10) n. 7. (11) n. 25. (12) n. 10. 11. 15.
(13) n. 19. (14) n. 2. 40. (15) n. 15. 27. (16) n. 32. (17) n. 28.
(18) n. 3. 5. 7. (19) n. 10. (20) n. 39. 40. (21) n. 7. 10. 18. (22) n. 39.
(23) n. 19. (24) n. 29. (25) n. 30. (26) n. 6. (27) n. 28. (28) n. 39. 40.
(29) n. 7. 9. 12. (30) n. 9. 14. (31) n. 15. (32) n. 3. (33) n. 12. (34) Ibid.
(35) n. 7. (36) Ibid. (37) n. 38. & ſeqq.

quinquageſimum, dolor obortus eſt ad maxillam inferiorem, cum multi interdum ſanguinis fluxu adeo ut candenti ferro admoto hunc compeſcere cogitarent, ni per ſe tandem deſiiſſet. Brevi poſt tempore dolores ad oſſa vexare mulierem cœperunt: quos cum diu pertuliſſet; incepit, quotieſcunque movebatur, queri, omnia ſibi oſſa frangi; & ſane qui aderant, tunc crepitum ad articulos audiebant. Ad hæc illud poſtea acceſſit, ut inferiorum artuum oſſa flecti cœperint, quaſi eſſent cerea, & ad levem etiam motum dolere.

MORTUÆ demum inventa ſunt oſſa Innominata, femoris, tibiæ, & quæ cranii fornicem efficiunt, non ſecus ac ſi ex craſſiore papyro eſſent, flexibilia: ſuperficie autem ſpongioſa erant; ad meditullium vero quibuſdam locis carioſa.

5. Unde ſanguis ille multus proflueret, cujus initio hiſtoriæ fit mentio, Valſalva ſcribere prætermiſit. Accepi autem ego ab iis qui cum ipſo olim mulierem & viventem, & mortuam viderant, abſceſſum huic fuiſſe ad alterum colli latus, ut ex illo fluxiſſe, conjiciam. Addiderunt iidem, alia quoque oſſa quædam, in quibus & coſtæ nonnullæ, & pedum oſſa flexilia in mortua fuiſſe, & tanquam cartilagines, cultrum admiſiſſe: quæcunque autem oſſa flectentibus, aut comprimentibus cederent, ea, dum hæc fierent, humorem quendam, diluti inſtar ſanguinis, emiſiſſe. Vidi poſtea & ego illa oſſa; nam Valſalva aſſervaverat; oblonga quidem in arcus modum curvata, ex iis autem quæ fecerant cranii fornicem, in planum depreſſa; fœdo omnia, etiam quia intime purgari non potuerant, colore, & odore, & contrectantium manus ungentia. Sed cum a longo jam tempore aſſervata eſſent; nonnulla quæ in recentibus, atque adeo in cadavere ipſo quæſiiſſem, videre non potui: quæ inter illud fuiſſet, quomodo eorum capita in articulis ſe haberent, id eſt minus, an magis eſſent mucilagine inuncta, ob crepitum illum videlicet qui ad articulos, cum hos ægra moveret, ab aſſidentibus exaudiebatur; multo autem magis, quomodo ſe haberent genitales partes in fœmina quam lue venerea infecta adeo fuiſſe, dicebant, ut inde vitium hoc tantum oſſium extitiſſe, non dubitarent.

6. Vetuſtiſſima ſuppeterent mollium factorum humanorum oſſium exempla, ſi quod Sachſius (1) videtur cum Petro a Caſtro exiſtimare, hunc morbum *Arabibus* vocatum eſſe *Alachad & Alzemena*, & *curatum ab Avicenna*, conſtaret, ut conſtat ex Andreæ Bellunenſis, quæ cum Avicenna edita eſt, latina arabicorum nominum adaucta interpretatione (2), *alzemana*, vel *zemena eſſe quando æger propter mollificationem, ſeu paraliſim pedum, aut manuum impeditur a motu illorum membrorum*; ut inſcriptio illa Obſervationis Petri a Caſtro *de membrorum & oſſium mollificatione*, membrorum quidem reſolutioni, ſive, ut Avicennæ Interpretes loquuntur, *mollificationi* (3); non oſſium; convenire videatur. Satis tamen antiqua exempla ſunt quæ olim Fernelius (4), & quem ipſe laudat, Ruellius litteris mandarunt, felici etiam addita per balneas aluminoſas curatione, quam ex Sachſio (5) intelliges alios quoque eſſe ſecutos. Sed quænam ſic emollitorum oſſium ſtructura, naturave per anatomen reperta eſſet, ut illis ex caſibus, quippe reſtituta firmitudine, ſcire non licuit, ſic neque ex aliis qui enumerari ſolent, ut puta ab Jacobo Hollerio (6), a Guilielmo Fabricio Hildano (7), a Petro Borello (8), a Thoma Bartholino (9), ab Daniele Prottenio (10) memoratis; id, uti ſperabam, didici. Quin illam etiam mitto quæ ad peculiarem potius certi alicujus oſſis labem, quam ad eam ſpectant quæ fit pleriſque ſimul communis, in illiſque pono quod ex nominato Bartholino in Ephemerides relatum eſt Cæſareæ N. C. Academiæ

[1] in Schol. ad Obſ. 37. A. 1. Dec. 1. Eph. N. C. [2] ad vocem *Alachad*.
[3] Vid. c. 2. Fen. 2. l. 3. Can. Avicen. [4] De abdit. rer. Cauſ. l. 2. c. 9. [5] Schol. cit.
[6] in adjectis l. 1. de Morb. Int. Raris quibuſd. n. 7. [7] Cent. 1. Obſ. Chir. 45. & Cent. 6. Obſ. 74.
[8] in fin. Epilog. additi ad Cent. 4. Hiſt. & Obſ. Med. Phyſ. [9] Cent. 6. Hiſt. Anat. 40.
[10] in Act. Med. Hafn. Vol. 3. Obſ. 24.

miæ (1). Itaque ad eos deſcendens qui memoria noſtra floruerunt, primum ex Italis Gabrielium (2) inveni, qui ſuperioris ſæculi anno, haud ſerius, duodenageſimo (Gagliardus (3) enim anno inſequenti eandem Obſervationem preſſius deſcribens, ſecum *nuperrime communicatam* eſſe, dixit) eo igitur circiter anno Matronæ oſſa diſſecans, quorum nulla priſtinam duritiem retinuerant, oblongiora autem fere omnia facta erant in omnem partem flexilia, hæc deprehendit in carnem non fibroſam quidem, ſed rubicundam, converſa. Poſt hanc, non abſimilem in fœmina altera legi Obſervationem Courtialis (4); imo, ut oſſa omnia, dentibus exceptis, quos Gabrielius non memoravit, ei flecti potuerant, ita omnia fungoſas, mollefque carnes, ſanguinolento ſero imbutas, referebant. Quanquam autem non alterius generis eſſe, video, Obſervationes quaſdam Chirurgi celebris Petiti (5), quippe quæ oſſa mutata exhibent in ſubſtantiam carni ſimilem, ſalvis, quod ipſe adnotavit; proximis, aut interjectis cartilaginibus, ſic ut ad memoriam mihi redegerint craſſa illa cartilaginea ligamenta, quæ interpoſita vertebrarum corporibus, cum hæc alte ab aneuryſmate vitiata eſſent, ipſa quidem illæſa deprehendi (6); tamen cum Petiti illæ Obſervationes eum morbum nunquam in pluribus ſimul Partibus, ſemper autem cum tumore conjunctum proferant, a me quidem nequeunt ad eam qua de loquimur, ſpeciem referri. Sed neque aliæ plures, ut puta quæ ex Maucharto (7) eſt in ſummis oſſis femoris partibus amplificatis, & adeo mollibus, ut ſcalpelli manubrio, imo digitis cederent, & preſſæ, cruentam quandam medullam emitterent ejus ſimilem quæ in minutis eſt oſſium cellulis, aut quæ bis edita eſt ex Nebelio (8) in multo majori ejuſdem oſſis parte, in amplam maſſam albicantem, ſpongioſamque converſa, niſi quod minimæ, & quamplurimæ lamellæ intra hanc diviſæ ſupererant, & medullarium ſyſtema ſemilacerum & exinanitum, complectente omnia membrana alba, duriuſcula, imo fere cartilaginea, quæ perioſtium credita eſt. Cujuſmodi membranam ab Alexandro Camerario (9) quoque conſpectam videbis, tumores cingentem, ſub quibus in rhachitico puero oſſium humeri, & femoris certæ partes ſic abſumptæ fuerant, ut in materiam abierint fluidam, minime fœtidam, albam, grumoſo lacti non abſimilem, quem propterea morbum *albam oſſium cariem* ipſe nominabat. Si Platneri Diſſertationem habes quæ inſcripta eſt *de Thoracibus*; videre poteris, num forte, & quatenus, huc attineant illa quæ de ea Diſſertatione in Actis Eruditorum (10) legi: *oſſa in ætate provectioribus aliquando præter naturam ita molliri, & cerea ac fragilia fieri, ut, quaſi liquata, diffluant; quod propria quidem experientia in oſſe dextro innominato viri cujuſdam compertum eſt*. Denique, ut a diffluentibus ad ſciſſilia oſſa redeam, Ill. Halleri (11) Obſervatio extat in fibula, quæ perioſtio non mutato, carnea omnino, aut molli cartilagini ſimilis, caſei fere ſolidioris modo ſciſſilis facta erat, tumenſque, intus fœtido ulcere eroſa. Quæ omnia etſi non magis quam Petiti Obſervationes, ob alterutram, aut ob utramque de qua ſupra dictum eſt, cauſam ad propoſitam attinent; prætermittere tamen nolui, minime dubitans, quin aliquid ex iis quæ in ſingulis comperta ſunt partibus, aliquando poſſis ad ea quæ in pluribus ſimul, aut fere omnibus occurrent, intelligenda transferre. Nunc autem ut ad eam quam hic ſpectandam ſuſcepimus, morbi ſpeciem referamus ſupra memoratas Gabrielii, & Courtialis Obſervationes, ejus quæ ex Valſalva propoſita eſt, in eo quoque conſimiles, quod emollitionem oſſium dolores toto corpore anteceſſerant; mirum certe eſt, poſt tantam, dum tres illæ

[1] Obſ. 37. ſupra cit. [2] Eph. N.C. Dec. 3. A. 2. Obſ. 3. [3] Anat. Oſſ. c. 2. Obſ. 3.
[4] Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1700. Obſ. 2. [5] Mem. de la même Acad. A. 1722.
[6] Epiſt. 40. n. 26. & 29. [7] Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 30.
[8] Act. N.C. Tom. 1. Obſ. 15. & Tom. 5. Obſ. 111. [9] Tom. eod. 1. Obſ. 53.
[10] A. 1751. M. Sept. P. 2. ex ejus diſſertationum pag. 139. [11] Opuſc. Pathol. Obſ. 54.

illæ mulieres viverent, morbi ſimilitudinem, tantam in mortuarum oſſibus diſſimilitudinem eſſe repertam, ut cum in duabus carnem referrent, in una ſpongioſa quidem, & carioſa facta, ſed oſſa tamen permanerent. Multo autem major diſſimilitudo (niſi forte hanc, aliaſque ejus ſimiles malis ab nimis progreſſo morbo repetere) in exemplo illo occurrit quod a Boerhaavio (1) commemoratum eſt. Nam qui emollitis oſſibus, nec ſine acerbiſſimis doloribus, vixerat, mortuus oſſa habuit *pulti ſimillima, qualis ex oſſibus paratur in Papiniana machina*. Quæ cum ita ſint; probe intelligis, ſiquando ejuſcemodi morbi recurrant, cautum eſſe Medicum oportere in prædicenda oſſium conſtitutione, cum poſt illos, in quatuor cadaveribus triplex, adeo inter ſe diſcrepans, conſtitutio deprehenſa ſit.

7. De his autem tribus iſta quæ a Valſalva reperta eſt, ne ad illam quidem conſtitutionem referri poteſt, quam interdum, præſertim vero a lue Venerea, Medici animadverterunt, cariem videlicet uſque adeo progreſſam, ut oſſa nullo negotio in cadavere, aut quocunque viventis adhuc hominis motu frangerentur: cujuſmodi exempla; ne longius te abducam, quæ Blawius (2), aliique ediderunt, indicando; habes in Sepulchreti hac IX. Sectione (3), & in V. (4) hujus ipſius libri IV. In propoſita enim Valſalvæ muliere oſſa erant quidem in ſuperficie ſpongioſa, & ad meditullium quibuſdam tantum locis carioſa; ſed locis cæteris ad meditullium, & tota parte inter hoc, & ſuperficiem interjecta ſine carie erant. Itaque non frangebantur; ſed flectebantur, ſicque non exeſas multo maxima ex parte fibras, ſed emollitas eſſe, oſtendebant. Unde autem hæc emollitio? Nam ſi carnea, aut pultacea eſſent facta; non deeſſent quos ſequereris, Ingenioſiſſimi Viri, conjicientes, in locum oſſearum particularum, quas vel in ſanis deteri, atque abradi ab oſſibus, credunt, novas ejuſdem, ut par erat, generis non fuiſſe ſuffectas, ſed longe alias, nunquam in duritiem oſſeam coituras. Igitur ſi tibi quoque lubeat conjecturis indulgere; excogitandus hic humor eſt, qui in oſſa illatus, ipſa poſſit emollire. Namque extra corpus, id eſt cum oſſa multo rigidiora ſunt, non deeſſe qui id poſſit, monſtravit Ruyſchius (5), cum ab liquore in quo coſtas ſervaverat, acidiore facto, illas adeo mollitas fuiſſe, ſcripſit, ut funiculi inſtar contorqueri in ſpiræ modum potuerint: quod poſtea, alias in liquore acido macerando, confirmavit; redigere enim potuit (6) in formam litterarum C, & P. In Adverſariis autem II. (7) ab diuturna eadem maceratione non coſtas ſolum, ſed generatim oſſa humana mollia, & flexilia fieri, aſſeveravit: quin diſerte hæc addidit: *an non & inde ratio liquet memorabilis morbi, quo affecta virgo, in Galliis, omnia habuit corporis oſſa paſtæ ad inſtar mollia?* Sed quoniam in ſuis illis experimentis coſtas memoravit *infantum* dumtaxat, & hic, eadem reſpiciens, oſſa *puerorum*; huc illa addere oſſa poteris ab Hunauldio oſtenſa Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſi (8), quæ macerata in aceto, ſic fuerant emollita: & quia oſſa illa quibus ex corporibus accepta fuerint, non apparet, cum iis conjungere quæ de duobus eburneis cochlearibus eidem Academiæ a Cl. Viris Fauchyo, & Geoffroyo relata ſunt (9), quorum alterum in lacte diu, &, quod conſequitur, in lacte acido facto, ex oblivione relictum, flexile, ut corium, inventum eſt, alterum autem quod parvum erat, & ab Academia ipſa viſum, cornu inſtar flexibile, & pellucidum factum fuerat, cum remanſiſſet longo tempore in embammate quod *moſtarda* vocitatur. Hoc etiam; ut ad acetum ipſum redeam; attendas velim, cum per acetum mollita fuiſſent illa oſſa quæ oſtendit Hunauldius; macerando in aqua, priſtinam duritiem recuperaſſe; in aceto autem, iterum amiſiſſe: ex hiſce autem omnibus, & ex eo quod

(1) Prælect. ad Inſtit. §. 401. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 7. & Obſ. 151. (3) Obſ. 1. §. 13. 14.
(4) Obſ. 1. §. 2. & Schol. ad §. 10. (5) Theſ. Anat. 6. n. 13.
(6) Theſ. Max. n. 164. & Theſ. Nov. n. 129. (7) c. 6. (8) Hiſt. A. 1742. Obſ. de Phyſ. & c. 7.
(9) Ibid. & Hiſt. A. 1743. Obſ. de Phyſ. & c. 13.

quod ſupra (1) commemoratum eſt de balneis aluminoſis quæ firmitudinem amiſſam viventium hominum oſſibus reddiderunt, novum argumentum capias multiplicis, & variæ tum cauſæ, tum labis per quam oſſa flexilia fiant; certe enim ſi carnea, aut pultacea fuiſſent, nulli remedio eſſe potuiſſet locus. Quod ſi inter omnes conſtaret, oſſa in rhachiticis pueris cerea eſſe flexilitate, nec Mayowius, ut in Sepulchreto (2) etiam habes, eſſe *potius firmiora, quam in aliis*, contenderet; quædam hic externa remedia quæ ipſis proſuiſſe dicuntur, commemoraſſem, & cum Hunauldi experimento contuliſſem. Verum cum ad oſſium curvaturas, quæ in pueris illis ſunt, explicandas apta quidem, ſed non prorſus neceſſaria mihi videatur cerea iſta mollities oſſium, quæ ſatis eſt, multo minus quam in adultis, ſicut illa ætas requirit, eſſe dura, ut a prævalente muſculorum vi, ad unam aliquam oſſium faciem attinentium, in eam torquerentur partem, quemadmodum alibi (3) indicatum eſt, ubi etiam de propoſito, explicatoque a Meryo (4) adoleſcentulæ ſceleto locutus ſum; ideo neque ejus adoleſcentulæ curvata adeo artuum oſſa, & humilem inde etiam ſtaturam, licet ſimilia his acciderint in illis quorum oſſa carnea, aut pultacea facta eſſe, dixi, neque pumilionum, ſive nanorum ob intorta a rhachitide oſſa brevitatem huc pertinere, exiſtimavi: quanquam non cunctos qui nani ſint, rhachiticos eſſe, ſcio. Poſſe enim breviſſimo corpore quoſdam naſci, & parum creſcere, oſſibus rectis, membriſque omnibus inter ſe proportione reſpondentibus, ſi forte dubitas; vel noviſſimo iſto exemplo convinci potes, quod in laudatæ Academiæ Hiſtoria (5) leges, hujuſmodi pueri jam jam quinquennis, neque tamen pollicibus duobus & viginti longioris. Nunc priuſquam ad alia tranſimus; ad eas de quibus ſupra dictum eſt, oſſium flexilitatis, & fragilitatis cauſas, juvat has quoque adjicere. Dominicus Gagliardus (6) mollia, &, quod conſequitur, fragilia oſſa iis in corporibus fieri, cenſuit, quibus minus dura obtigere; neque enim in omnibus eadem eſſe duritie, ſed pro vario oſſei ſucci coagmentationis, & conſolidationis gradu, aliis magis, aliis minus dura: quod ex eo forſitan confirmare potuiſſet, quod in fœminis multo ſæpius, quam in maribus, mollia fiunt: emolliri autem illud oſſeum, ut vocabat, gypſum, quippe *alcalicum*, ab acidis quæ in oſſium vaſa irruant, indeque eſſe, quod *rheumaticis ac arthriticis cruciatibus, præſertim gallicis*, obnoxii, obnoxii quoque ſint oſſium emollitioni. Et ſic quidem præivit iis qui poſtea, ut paulo ante dicebamus; per acidos liquores emolliri oſſa, confirmarunt. Et rheumaticis quidem, atque Arthriticis non ſemel contigiſſe ut flexilia oſſa fierent, docent Obſervationes, quibus & illam addes Cl. Targionii (7) in muliere, cui articularium dolorum vehementia humeros, ulnas, & radios in arcus modum contorſerat. In iis autem quas Gagliardus nominavit, affectionibus eſſe humores acidis particulis infectos; id vero cum ab omnibus probari non poſſit; tu ex illo tantum accipies quantum placuerit, cætera in medio relinques. Porro quod ad oſſium fragilitatem ſpectat, hanc non ſemper a carie induci, Cl. Loviſius (8) oſtendit. Cum enim fœminæ cadaver incideret, quæ levi niſu os humeri, mox femoris quoque fregerat; oſſa *non carioſa, ſed ſicca, & fragilia, medullam itidem ſiccam, friabilem, a parietibus cavitatum oſſearum liberatam* deprehendit. Et erat quidem ea mulier ſexaginta annos nata, ſed pinguiori corporis habitu, ſana præterea, & vegeta, niſi quod mammarum cancro jam ab aliquo tempore laboraverat.

Nunc alteram accipe, quam promiſimus, Valſalvæ hiſtoriam.

8. BONONIENSEM Virum dolores ex lue Venerea male habebant, quotidie certa periodo revertentes. Hi ad diaphyſim tibiæ ſimul, & ad ejus malleolum, ſed ad hunc

[1] n. 6. [2] l. 2. S. 12. in fin. [3] Epiſt. 27. n. 33. 34.
[4] Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1706. [5] A. 1746. Obſ. Anat. 8.
[6] Obſ. 3. ſupra ad n. 6. cit. (7) Prima raccolta d' oſſervaz. Med. nella Deſcriz. d'un Tumore Follicul.
[8] Vid. Act. Erud. A. 1751. M. Jun. P. 1. ubi de ejus Obſervationib.

hunc præſertim, ſæviebant; ubi parvus, & ſubmollis tumor oculis, & digitis percipiebatur. Internis externiſque auxiliis fruſtra adhibitis, Valſalva ſcalpello opem tulit. Nam diductis communibus integumentis, cum luteam *gelatinam* non multam, quæ inter illa & ſubjectos tendines interpoſita, tumorem efficiebat, dempſiſſet; poſtridie dolor ad malleolum non rediit. Attamen cum æger, ſi vicini tendines premerentur quibuſdam quaſi aciculis compungi ſe, diceret; intellectum eſt facile, ſub ipſis partem aliquam *gelatinæ* illius latere: qua demum tota dextere, paulatimque ad os uſque, ſalvis tendinibus, detracta, is quoque acicularum ſenſus evanuit. Reſtabat præter opinionem dolor ad tibiam; fieri enim per conſenſum creditus fuerat. Itaque ſcalpello perioſtium rectum eſt, neque prorſus ſecundum naturam inventum; ut ejus ab oſſe, ſano alioquin, fuerit procuranda ſeparatio. Quo facto, nullo amplius dolore ſuperſtite, facile ad cicatricem perductis vulneribus, incolumis æger dimiſſus eſt.

9. Cum hanc mihi Valſalva narraret Obſervationem; neque enim ſcriptam reliquit; addidiſſe memini, alios quoque non diſſimiles Venereos tumores ſimili ratione ſe feliciter ſuſtuliſſe ſic ut poſtea neque ipſi, neque dolores redierint. Referebat autem inter gummata, ut appellant, Venerea, minime neceſſarium ratus, ut omnia ſub perioſtio oriantur, aut peculiari tunica comprehendantur. Nihil ſimilius propoſitæ Obſervationi, quam alias quoque a nobis commemorata, Fabricii ab Aquapendente (1), niſi quod non ad malleolum, ſed ad carpum erat tumor, quotidie ſtatis quibuſdam horis acerbos dolores afferens, factus, ſicuti ſcalpello deprehendit, a concreta pauca, ut tunc loquebantur, pituita vitrea, tendines internos contingente. Ejuſdemmodi autem materiam deſignaſſe, credo, Nicolaum Maſſam, cum in eorum qui viventes morbo Venereo conflictati fuerant, cadaveribus; plura autem ſecuerat; ſcripſit, quemadmodum habes in Sepulchreto (2), *loca doloroſa madentia* inveniſſe *materia pituitoſa*: quam Fracaſtorius (3) quoque ubi dolorum ex eadem lue noctu affligentium cauſam *factis diſſectionibus* compertam propoſuit, *lentoris cujuſdam*, ſuper tendines, muſculoſque conſpecti, vocabulo indicavit: *gummoſitates* autem *concreto phlegmate conſiſtiſſe*, diſerte tradidit. Nec refert quod Fabricius tumorem illum quem exſecuit, venereum eſſe, non dixerit; nam gummata *ſæpe*, non ſemper, ab ea cauſa eſſe, agnoſcebat (4). Cæterum num duo Anatomici, iidemque Chirurgi præſtantiſſimi Fabricius, & Valſalva ipſi quoque tum forte decepti ſint, tendines uterque, hic etiam perioſtium illis cruciata doloribus fuiſſe, non dubitantes, malim per te exiſtimes, quam ipſe dicere. Gummata autem ſedem non ſemper inter perioſtium, & os habere; etſi non diſces das ab Sepulchreti hac Sectione; facile intelliges non ſolum ex Rhodio (5) qui in Theatro hoc noſtro *tria gummata candida*, recluſo cranio, oſtendi vidit ab Antonio Molinetto, *quæ inhærebant Duræ membranæ*, verum etiam ex Guarinonio (6) ſcribente, ſe *vidiſſe Gummata dicta in cerebro concreta*. Quam potiſſimum ſedem memoro, quia hæc adſcribuntur ad ejuſdem Obſervationem in qua *tria corpuſcula tanquam gummata virentia* in viri cerebro conſpecta leguntur, qui ex lue de qua loquimur, epilepſiæ, & convulſionibus obnoxius, denique graviſſimo ſopore confectus eſt. Quæ cauſa, & qui morbi cum in hiſtoria pariter legantur, alias (7) ad te perſcripta; poteris utramque inter ſe conferre, & quod de parvo & ſubrotundo illo intra cerebrum abſceſſu tunc in medio (8) reliquimus, iterum, ſi vis, perpendere, an videlicet ad gummata pertinuerit. Quod dum facies, ſimul capitis gummata, ut plerumque ſolent, ſub capitis

(1) De Chirurg. Oper. ubi de Articulot. Uſt. (2) Sect. hac IX. Obſ. 1. §. 1.
(3) De Morb. Contag. l. 2. c. 12. (4) l. cit. ubi de Gummatib.
(5) Obſ. 1. §. 9. (6) in Schol. ult. ad Additam.
(7) Epiſt. 9. n. 23. (8) n. 24.

pitis integumentis initium habentia, & cranium, niſi mature proſpiciatur, exedentia, ut hiſtoria eadem oſtendit, ad memoriam rediges, quando in Sepulchreto hujuſmodi Obſervationes hic deſiderantur, quibus propterea alias augendum eſſet, in iiſque illa quam una cum cadaveris diſſectione produxit Cel. Heiſterus (1).

10. Propoſitis quæ ſupererant, duabus Valſalvæ Obſervationibus, totidem, quæ ex meis ſunt reliquæ, ſubjiciam, ab illa incipiens, quam potiſſimum requirit inchoatus de carie ſermo, cranium exedente. Ut enim hæc late progrediatur, niſi tempeſtive occurras, vel ſine cadaveris ſectione & ipſe conſpexi, & tu intelliges.

11. VETULA decumbebat in Bononienſi Incurabilium Noſocomio, cui Venerea caries tantum de ſiniſtro oſſe ſincipitis, & proximo frontis abſumpſerat, ut per foramen digitorum tranſverſorum quoquoverſus trium cerebrum pateret, liceretque perſpicere, ubi arteriam ad carpum tangeres, eodem temporis puncto hanc, & cerebrum tum ſe ſe attollere, tum ſubſidere. Quod; ne forte dubites; vidi ſæpius anno illo, ſi recte memini, 1700; neque enim brevi tempore ibi mulier vixit; tametſi erodens virus necdum penitus infractum eſſet, neque exulceratio quæ circum oras foraminis exterius erat, cicatricem duceret. Ipſius autem membrana cerebri nitida, & pura conſpiciebatur.

12. Non me fugit, ad longe amplius ſpatium, ſi caries pergat, calvariam abſumi, qui; ut alios omittam; Falloppium noſtrum (2) legerim ſcribentem, *aliquando corrumpi totum ſinciput, & aliquando etiam partem occipitis, & totam interdum calvariam corrumpi, & auferri: & hoc ego vidi*, inquit, *primo in mea matertera, quæ a marito acceperat morbum gallicum; & ego ei abſtuli totam calvariam, & membrana tecta eſt quadam pellicula, & ſemper percipiebatur motus pulſantis meningis*. Additque, ſe *habere & plurima alia exempla & hic, & alibi*. In Vetula autem illa non erat manifeſta pellicula quæ meninges obtegeret: imo ſic res apparebat quaſi ubi, Dura detracta, cerebrum Tenui dumtaxat opertum aſpicimus rubella, nitida, humidaque ſuperficie. Itaque ſatis mirari non poteram, quomodo humor qui os exedere potuiſſet, membranam illam nullo modo violaſſet, nec mulier convulſione, paralyſi, aut alio læſi cerebri, ejuſve meningum indicio laboraret: quanquam num antea laboraſſet, ignoro. Neque minus olim mirabatur Hildanus (3), abfuiſſe læſæ medullæ Spinalis ſigna in eo qui hanc *plane denudatam, & non niſi membrana ſua coopertam* habebat, cum tria vertebrarum thoracis corpora abſtuliſſet caries. Et ſane mirabiliora hæc ſunt, quam impoſitos muſculos, aut integumenta aliquando ab humore non offendi qui ſubjecta oſſa extra, intuſque perrodit, nulla exterius ſive tumore, ſive colore prodente ſe noxa; quæ res incautos amatores miſere decipit, ſub corporis pulchritudine, nuſquam ne leviter quidem deformata, cariem vel graviſſimam latere poſſe, ignorantes: cujuſmodi exemplum legere eſt in primis apud Noveſium (4), unde in Sepulchretum, probante etiam Gulielmino (5) referri poſſet. A carie, ſed alterius, ut credibile eſt, generis os frontis ferme totum conſumptum ſine ullo exterius conſpicuo indicio cum quondam proponeret Benivenius (6), fulminis exemplo uſus eſt, quod aurum illæſis loculis, interdum liquat, aut alia ejuſdemmodi facit quæ Benivenii Obſervationem referens, addit Marcellus Donatus (7). Alii autem malunt ſimilitudine uti aquæ ſtygiæ, quæ ferrum videlicet rodit, ſebum non attingit. Tu vel aliud aliquid comminiſcaris oportet, vel hos ſequaris. Uſus enim erit non in propoſitis ſolum caſibus, ſed in aliis quoque. Sic Fabricius noſter (8) in puero, ſic Matthæus Blawius (9) in viro, ſic Jo. Jacobus Scheuchzerus (10) in muliere calva-

F f 2 riam

[1] Differt. de Oſſ. Tumorib. n. 15. [2] Tract. de Ulcer. c. 47. [3] Cent. 5. Obſ. Chir. 56.
[4] Lettre 6. [5] Reponſe 6. [6] De abdit. &c. Morbor. cauſis c. 18.
[7] Medic. Hiſt. Mirab. l. 5. c. 1. [8] De Chirurg. Oper. ubi de Gummatib in fin.
[9] Eph. N. C. Dec. 3. A. 7. Obſ. 151. [10] Act. N. C. Tom. 7. Obſ. 47.

riam viderunt non uno in loco ab exedente carie omnino pertuſam, Dura tamen meninge illæſa, ut evidens eſſet, acrem illum, & corrodentem humorem, ut Fabricii verbis utamur, fuiſſe *contrarium naturæ oſſis capitis, nequaquam ejuſdem membranæ ſubjectæ*. Quod tamen ne in cranii omni carie putes accidere, plures admonere poterunt Obſervationes, in his Laubii duæ, altera in muliere (1), altera in viro (2), quorum utriuſque cranium magna ad ſpatia ita erat carie abſumptum, aut perforatum, ut reſpondentes non meningum modo, ſed & cerebri ipſius partes puri aditum darent ad Lateralem uſque ventriculum, dexterum in utroque, tametſi in muliere acceſſit tandem ſubjecti lateris paralyſis, quæ in viro jam diu fuerat, ut plerumque tum ſolet, a ſiniſtris. De quo diſcrimine cum ſatis alibi verba fecerim; tu de diſcrimine altero, quod huc attinet, videbis, cur videlicet erodens cariei ichor aliorum quidem meninges vitiet, aliorum vero illæſas relinquat? num quod in his apertum extrorſum habeat exitum; in illis non habeat? num quia in illis venerea ſit virulentia infectus; in his non ſit? Sed cum utrilibet explicationi caſus non deſint qui repugnent, ut primæ qui a Blawio in viro, ut ſecundæ qui a me in muliere propoſitus fuit; ſane alias a certa quadam ichoris, aut corporum natura, & diſpoſitione ipſe repetas, neceſſe eſt. Ego ad meam alteram, qualis ea cunque eſt, Obſervationem propero.

13. LANIO annos natus ad quadraginta, Venerea infectus lue, ſæpe autem ebrius, factus jam pridem obnoxius fuerat thoracis morbis, ob eoſque alias hoc in Noſocomio decubuerat. Noviſſime in idem reverſus, præter acutam febrem, ob quam miſſus bis ſanguis fuit nec primum, nec iterum cruſta carens polypoſa, tuſſi conflictabatur aſſidua, quæ ter quaterve ſingulis horis adeo ingraveſcebat, ut ex conatu lividus fieret: purulenta expectorabat: pulſus habebat vibratos. Hæc cum dies pertuliſſet circiter quindecim; poſtremo viribus ſenſim intra unum diem magis, magiſque decreſcentibus, vivendi finem fecit ſub Januarii finem A. 1747.

CADAVER; ſi quaſdam ex thorace partes excipias; eo tempore perluſtrare non potui, quippe in aliis occupatus quæ ad tradendam publice Anatomen ex uſu erant. Pulmones fracidi fuerunt, & graveolentes. Cor laxum. In una ex arteriæ Magnæ valvulis Arantii corpuſculum multo majus, quam æquum eſſet. Sub eoque in ea facie qua valvula valvulas ſpectabat, membraneæ laminæ ex quibus illa fiebat, ad modicum tractum ita ſejunctæ, ut qua hiabant, ſpecillum immittere inter utramque potuerim. Ipſe autem proximus arteriæ truncus albidis intus maculis paſſim diſtinctus, nec ſatis lævis, imo nonnihil inæqualis. Mox autem ad curvaturam in aneuryſma diſtentus; ut quæ in illa valvula animadverti, minus, ſicut alibi (3) dixi, mirarer.

14. Etſi ob eam quæ modo memorata eſt, cauſam non ſatis potui hanc Obſervationem perficere; prætermittere tamen nolui, ut conjungere cum aliis poſſis, initio hujus Epiſtolæ (4) indicatis, quibus non raro in lue Venerea lædi pulmones, lædi arteriam Magnam, & in aneuryſma dilatari, oſtendimus. Fortaſſe renes quoque in viro iſto offendiſſemus vitiatos. Hæc enim quatuor, pulmo, aorta, & renes cum ſuis appendicibus ſæpius aliquanto occurrerunt nobis labefactata in iis qui lue hac diu graviterque laboraverant, quam ex plerorumque librorum lectione facile exiſtimes. Viſcus autem illud quod doctiſſimi olim Viri præ cæteris læſum atque adeo luis hujus ſedem eſſe, tradiderant, ut ex Sepulchreto (5) vides, non aſſentientibus tamen aliis, quod indidem (6) cognoſces, jecur dico, mihi unquam in iiſdem corporibus vitiatum apparuiſſe, in præſentia non memini. Nec tamen propterea inficias ivero, quæ rarius, aut nunquam mihi, ea ſæpius aliis, & quæ ſæpius mihi, ea rarius aliis occurrere potuiſſe; neque enim aliud hic volo, niſi quæ mihi frequentius invenire contigerit, tibi

[1] Eph. cit. Cent. 8. Obſ. 21. [2] Earund. Cent. 9. Obſ. 14. [3] Epiſt. 27. n. 7.
[4] n. 2. [5] Obſ. 2. §. 1. 2. 3. [6] Ibid. §. 4. & Obſ. 4.

tibi indicare, probe conſcius, hanc luem, ut ſub cujuſcunque morbi larva interdum deliteſcere, ita quodcunque viſcus poſſe vitiare. Quæ autem revera crebrius, quæ minus crebro afficiat, non facile ante ſtatuas, quam multæ multorum Obſervationes in unum conferantur. Sed mirari ſubit, cum infecti hoc morbo tot mortui ſint, totque moriantur, diſſectiones quæ adhuc extant, minime eorum numero reſpondere. Et certe in hanc Sepulchreti Sectionem relatas videbis non ita multas. Itaque Sectio brevis eſt, eoque brevior, quod neque tota de Lue Venerea eſt, ſed de Plica etiam Polonica, & qua de illa eſt, magnam partem ex Scholiis conſtat, quorum aliquod ne ſuo quidem loco legitur, ut puta quod tertium apponitur ad §. 1. Obſervationis I. in quo nihil de *tumentibus & ſuppuratis oſſibus*; cum pertineat, quantum judico, ad §. 11. tribus ab illo diſtantem paginis: fere omnia autem Scholia a Sylvio ſunt, acidam veneni hujus naturam adſtruere conante, ex quibus omitti quædam poterant, nonnulla autem pro illis ſubſtitui, ut puta cum (1) bubones in glandulis Inguinalibus oriri, conjecit, quia *vaſis ſpermaticis ſunt vicinjores*. Melius olim qui cum Braſavolo (2) *per penem*, ajebant, *pravam quandam qualitatem ad emunctoria aſcendere, & ad adenoſas inguinum partes, ibique bubones excitare*. Etſi enim viam non indicabant quæ in eas glandulas duceret; non eam tamen proponebant quæ non duceret. Quæ poſſit ducere, indicavit denique ſex annis ante quam Sepulchretum cum Additamentis, in quibus id fuerat ponendum, prodiret, Gulielmus Cowperus, ſicuti in Adverſariis noſtris (3) legiſti, ubi ad mulieres quoque eandem conjecturam tranſtulimus: eaque in Conſiliis ex illo tempore uſi ſumus, cum bubones propoſiti ſunt qui præputii, & glandis eroſionibus ſucceſſerant, in profunda ulcera cancroſa, ut non ſemel vidimus, degenerantes. Nec tamen iſtis in Scholiis deſunt quæ diſſectionibus deberi videantur, velut illud (4) de venerea infectione a fœmineis loculis *uſque ad uteri cornua aſſurgente, illaque corrumpente, & ulcera ibidem excitante*: quod perbelle convenit cum Valliſnerii noſtri (5) Obſervatione in muliere, cujus ab eadem lue non modo loculi omnes, ſed & dextera tuba tota erat exulcerata. His quæ a Valliſnerio in fœmineis, a Genſelio (6) autem, a Saltzmanno (7), a Caſparto (8), a Petſchio (9), ab aliis in virilibus etiam viſceribus, in aliiſve eorum partibus qui poſt hunc morbum interierant, conſpecta ſunt, tu numerum, ut dixi, non ita magnum augere poteris Obſervationum quæ Sectione hac Sepulchreti continentur.

15. Non me præterit, librum ætate noſtra exiiſſe, *de Pudendorum Morbis, & Lue Venerea* inſcriptum, quo plures ad hanc ſpectantes etiam in cadaveribus Obſervationes proponuntur. Num vero æque poſſint hæ, ac modo indicatæ, in Sepulchretum referri, non ſatis ſcio. Neque hoc eo dico, quod Auctoris fidei, ſed quod ejus oculis, & diligentiæ quatenus interdum fidendum ſit, neſciam. Alia enim ſunt quæ in aliis Scriptis ſe vidiſſe, affirmavit, quæ cæteri viſum eſſe videre credunt, cum videre ipſi nunquam potuerint. Qualia neque in hoc Scripto deſunt, ut puta cum ait, *interpoſitum* eſſe *uterum* inter Rectum inteſtinum, & Vaginæ lacunas: peritonæum *eminere ſuperextenſum* glandulis Inguinalibus ab exteriore parte, id eſt inter ipſas, & cutem: lympham *per lymphatica Meſenterica derivari ad Peyeri glandulas, id eſt acinos Inteſtinales*: Aſellii pancreas humano quoque ineſſe meſenterio; ait enim in mortuis ex lue Venerea eſſe *Aſellianum Pancreas ad nihilum redactum*: & alia, quæ ſciens prætereo, ejuſdemmodi. Interea autem dum ipſe iſta videt quæ cæteri non vident, contra non videt, aut neſcit quæ cæteri vident, & ſciunt, velut ubi ſcribit, *nil anfractuoſum* in veſiculis Seminalibus *contineri*, *cujus ra-*

[1] Schol. ult. ad §. 4. Obſ. 1. [2] l. de Morbo Gall. ubi de Cauſ.
[3] IV. Animad. 22. & 27. [4] ad §. 4. cit. Schol. 1. [5] Iſt. della Generaz. P. 2. c. 5. n. 21.
[6] Eph. N. C. Cent. 6. Obſ. 84. [7] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 99.
[8] Diſſert. de Exoſt. cran. §. 8. ubi num Aortæ aneuryſma? [9] Syllog. Anat. Obſ. §. 87.

ratione ſemini mora aliqua prætendi poſſit, aut ubi *de Mucoſo* inter cuticulam, & cutem *corpore nullam*, inquit, *apud Au-ctores Anatomicos, exceptis Monſpelienſibus, mentionem factam fuiſſe, invenio*: huic porro *cutis colores, in primis vero nigredi-nem Æthiopum primus tribuit Polſenus*. Sed qui Malpighium (1), alioſque ex eo hæc antea docentes legiſſe non videtur, multus eſt in pluribus producendis Scri-ptoribus tum Medicis, tum etiam non Medicis, ut confutatam ex multo pluri-bus, multoque gravioribus opinationem perſuadeat, luem Veneream antiquiſſimum eſſe morbum, nec alium denique ac ele-phantiaſim. Quæ nunquam, opinor, co-natus eſſet, ſi tum Medicum Doctiſſimum atque Eruditiſſimum legere potuiſſet a quo penitus convulſa hæc ſunt, Joannem A-ſtrucium (2): quanquam nihilominus il-lud mirum eſt, qui non ignoraret, quan-ta olim, & quam immoderata, dum Cæ-ſarum potentia vigeret, in Romanis lu-panaribus eſſet Nationum commiſtio, cre-didiſſe, eandem vel eo tempore fuiſſe luem, ſed a Medicis plures in morbos di-viſam, non antea pro uno morbo eſſe agnitam, quam eorum omnium morbo-rum *collectio in caſtris ad Neapolim* ani-madverſa eſt; quaſi vero iis in caſtris ma-jor fuiſſet Nationum commiſtio, quam Romæ quondam cum unum idemque ſcor-tum (id quo ipſe fatetur Martialis (3) verbis) pateret Cattis, Germanis, Dacis, Cilicibus, Cappadocibus, Indis, Judæis, &c. Una tum Romæ deerat Natio, Ame-ricana: quacum qui commercium per ſe, aut per alios ſaltem habuiſſent, in caſtris illis non deerant; ut unde nova non mor-borum collectio, ſed lues in Europam ve-nerit, intelligatur. Verum non modo in his, ſed & in facili alioquin annorum ab eo tempore numeratione, & meliorum Medicorum inde ad noſtrum uſque ævum lectione parem negligentiam animadvertas, ubi mox ſcriptum eſt, luem Veneream *jam ultra 300. annos ſub tali titulo dura-viſſe, nihilque etiam de atrocia ſua remi-ſiſſe*; quando inter omnes conſtat, Nea-politanum illud bellum non cœpiſſe ante annum 1494. & ab eo quem paulo ante laudavi, Aſtrucio (4) tot Auctores produ-cuntur, in iiſque plures qui, ut celebres Medici fuere, ita in omnium fere ſunt manibus, quorum teſtimonio planum fit, hunc morbum factum eſſe leviorem. Poſt hæc, & poſt alia quæ brevitatis gratia omitto, in hiſque proximum illum apho-riſmum prognoſticum, *Febris Lui Vene-reæ ſuperveniens morbum ſolvit*, ipſe exi-ſtimes velim, num iſtius oculis, & dili-gentiæ tantum tribuere poſſimus, ut o-mnes ejus Obſervationes nihil uſquam du-bitantes, hæſitanteſque accipiamus.

16. Cave credas, hæc a me ulla alia cauſa, quam veri ſtudio, de Auctore di-cta eſſe neque injuria mihi, neque bene-ficio, dum viveret, cognito, & cujus li-bro ſua quoque bona ineſſe, haud nego. Noli quærere, num in ratione illa pari-ter qua morbum hunc eſſe vincendum docebat? Ex quo enim hic Medicis mor-bus innotuit, aliis aliam placuiſſe meden-di rationem, & quæ olim placuerat, po-ſtea iiſdem in locis eſſe deſertam, & quæ diſplicuerat, ſubſtitutam, ſiquo in alio, in hoc certe morbo, neminem credo poſ-ſe ignorare; ut ſiquid nunc magis probes, aut improbes, timendum ſit, ne alii con-tra improbent, aut probent non modo ex poſteris, verum etiam ex iis qui nunc vivunt, in tanta ſententiarum mutabilita-te, & diverſitate. De duobus enim cele-bratiſſimis adverſus hanc luem auxiliis, decocto, ut vocant lignorum, & hydrar-gyro quot vigent adhuc diſſenſiones? nec ſolum utrum utri ſit præferendum, ſed cum alterutrum prætuleris, qua hoc ra-tione ſit adhibendum. Conſtat autem, inter ipſa hujus morbi initia mercuriales, quas dicunt, inunctiones in uſum tractas fuiſſe: deinde vero iis prælata lignorum decocta: poſtea mercurium ſumendum da-tum; nec propterea lignorum decocta ita exoleviſſe, ut in quibuſdam præſertim Ci-vitatibus non retinerentur; imo, rejecto prorſus utroque mercurii uſu, ipſa dumta-xat ſervata erant, donec tandem ad al-te-

(1) De Ext. Tact. Organo. (2) De Morb. Vener. l. 1. c. 1. & ſeqq.
(3) l. 7. Epigr. 29. (4) l. cit. 1. c. 14.

terutram mercurii adhibendi rationem, ubi lues gravior decoctis non cederet, in iiſdem Civitatibus reditum eſt. Memini, cum ego adoleſcentulus Bononiam petii, uſque adeo jam deſertum utrumque mercurii uſum, ut annis octo quos ibi Medicinæ ſtudio tribui, ne unum quidem audiverim Medicum nedum viderim, alterutra ratione utentem; mirum in ea Civitate in qua olim floruiſſet Jacobus Berengarius Carpenſis, a mercuriali inunctione clarus, quam inter primos excoluit, fortaſſe etiam, ut plerique cenſent, primus excogitavit: certe ſi annis aliquot erat natus ante A. 1467. quod ejus locus, a me alibi (1) productus, indicare videtur; ea erat ætate cum lues Venerea primum in Europa cognita eſt, ut vel inter illa prima initia id inſtituere potuerit. Quanto autem antea quam ipſe Bononiam irem, mercurius & ſuſpectus eſſe, & perraro ibi adhiberi cœpiſſet; ut vetuſtiores quoſdam ex Bononienſibus Scriptoribus prætermittam; ſatis oſtendit Claudini *Empirica Rationalis* (2), ubi de hydrargyri utrolibet uſu, non modo de perniciofis ſæpius, ideoque hic a me ne nominatis quidem, ex eo ſuffitibus verba fiunt. Quibus igitur Præſtantiſſimos illos Medicos vidiſti, inquis, remediis utentes contra Veneream luem? Nimirum decoctis five pervulgata, idque ut plurimum, ratione datis, ſive alia quam Valſalvæ, nec raro, in uſu fuiſſe, vidi. Cum enim quoſdam animadvertiſſet magnam decocti illius vim feliciter ingurgitantes quod A-quam Stibiatam, ſive Aquam *Corſi* vocitant; in mentem ſibi veniſſe, ajebat, eadem uti haud aliter ac thermalibus aquis ſolemus. Itaque dediſſe primum ad duas, treſve libras, animadvertendo, an facile, & per veſicam, non per inteſtina, aut cutem, ut aliquando, redderetur. Nam ſi non facile, aut ſi per has duas exiret vias; deſtitiſſe. Sin facile, & tantum per urinæ iter prodiret; poſtridie pondus, & ſic magis, magiſque in dies auxiſſe donec perveniret ad libras decem. Sic autem multum, citoque profeciſſe; ut aliquando intra tres, haud amplius, dies vetuſta ulcera ſanari, gummata deprimi, ut in E-quite quem mihi nominavit, conſpexiſſet. Et certe ea medendi ratione vidi ipſe perſanatam mulierem quæ jam biennium venerea ulcera pertulerat, magnum unum in altero genu, tria autem, an quatuor in palato, parva quidem, ſed per quæ tamen alimenta ex ore in nares gravi cum incommodo tranſirent, itemque generoſum Virum, civem meum cui ex eadem cauſa hypogaſtrium, & femora late erant, fœdeque exulcerata. Quæ cum intra ipſos potationis dies contingerent; illos adeſſe voluiſſem, qui propter celerem magnæ thermalium aquarum copiæ per veſicam excretionem, vias quaſdam commenti ſunt, per quas illæ, minime cum ſanguine circumeuntes, in veſicam deſcenderent; neque enim, niſi hoc decoctum, cum ſanguine circumvectum, partes omnes corporis adiiſſet, tam cito quæ exulceratæ, aut aliter vitiatæ erant, perſanare potuiſſet. Cæterum quod Valſalvæ in mentem venit de ejuſmodi uſu aquæ ſtibiatæ, de ipſo guajaci decocto olim venerat Joanni Manardo (3), qui *inter varios hujus ligni uſus, ego, inquit, eum magis probo, in quo ejus decoctum, inſtar medicatarum aquarum, imo ſeri a Dioſcoride ſcripti, bibitur. Ab eo enim modus bibendi aquas medicatas venit, qui in communi uſu apud Italos eſt, heminis videlicet quinis per intervalla epotis*. Quæ decocti exibendi ratio a Maſſaria noſtro (4) adeo probata eſt, ut miraretur, quomodo nemo ad ſuum uſque tempus ſecutus eſſet *tam præclarum tam illuſtris viri inſtitutum*: ſe vero hoc non ſemel uſum eſſe, teſtabatur, *ſumma cum facilitate, & felicitate ita ut ægri ſine multo labore, & paucis diebus id conſecuti eſſent quod alii vix magna moleſtia, & longo tempore ſolent conſequi*: nec ipſi tamen, ut locum perlegendo intelliges, quæcumque de tribus quæ paulo ante dictæ ſunt, excretiones ſequerentur, quidquam referre videbatur.

Sed; ut illuc redeam; ab eo quo ipſe Bononiæ degebam, ad hoc tempus, ſpatio

(1) Epiſt. Anat. 6. n. 2. in fin. (2) l. 6. S. 2. tr. 1. c. 3. (3) l. 14. Epiſt. Medic. 4. (4) Pract. Medic. l. 6.

ſpatio videlicet annorum necdum quatuor & quinquaginta', mercurius quoque inter præſidia antivenerea illic denuo relatus eſt.

17. Non multo minori temporis ſpatio in hac Civitate non tantam quidem, ſed aliquam tamen, in iiſdem præſidiis viciſſitudinem animadverti. Ut enim inter Medicos cæteroquin Peritiſſimos nunquam hic aliqui defuerunt validiorum potius, quam tutiorum, remediorum amantes, ſic poſtpoſitam quidem plerumque decoctis, nunquam tamen prorſus deſertam fuiſſe, accepi, quamlibet propemodum mercurio utendi rationem. Itaque ex quo huc veni, præter ſuffitus quorum mentionem audiviſſe, non memini, pleroſque alios modos in uſum vocatos eſſe, ſcio, in hiſque mercurium vel deglutiendum exhibendi, huncque aut cum iis conjunctum quæ per alvum ducerent, aut ita paratum, ut ſalivationem, aut etiam ut diaphoreſim moveret, vel cum pinguedine cuti illinendi. Verum ultimus hic modus rarior, minus rari priores tres; creberrima autem erant decocta lignorum, ut plurimum exoticorum, nonnunquam, ut pro pauperrimis, plantarum noſtratium, quo in loco non eſt tibi reticendum, cum Valliſnerius, qui id mihi teſtatus eſt, ejuſmodi homini quem diuturna Venerea lues peſſime habebat, decoctum præſcripſiſſet bardanæ radicum, marrubii, & viridium putaminum juglandium nucum, ingentibus obortis ſudoribus hominem eſſe perſanatum. Porro ſenſim, paulatimque res adeo mutatas vidi, ut niſi levior morbus ſit, perraro decocta ad ſudorem, creberrime autem mercurius detur ad ſalivationem ciendam, inunctionibus pene deſertis, cauſantibus Medicis, in his minus ſcire ſe poſſe quantum hydrargyri corpus ſubeat, minuſque propterea quomodo gerere ſe ſe oporteat. Atque utinam præſens quoque medendi ratio nunquam hic detrimenta illa gravia, & interdum funeſta attuliſſet, quæ laudatores neſcio qui inter commentitias quaſdam poſitiones ſuas, & exaggeratas narrationes, diſſimulant, eſſetque propterea cæteris perpetuo anteferenda. Sed quæ ſuperioribus temporibus acciderunt, & quæ nunc alibi fiunt, & hic iterum fieri incipiunt, ſpectantes, novas hic quoque viciſſitudines iterum non expectare non poſſunt. Non modo hydrargyri deglutiendi uſus, ſed & vis quarundam illius proprietatum adverſus hunc morbum non ignota olim Patavinis Profeſſoribus, ſi forte e minus doctorum memoria exciderant, certe excidere rurſus poterunt, ubi ratio alia & medendi, & explicandi apud pleroſque invaluerit. Non puto autem, eſſe te quæſiturum, qui Profeſſores illi fuerint, cum Fallopium (1), Tomitanum (2), Saxoniam (3); ne alios nominem; legiſſe te, ſciam: quorum ultimus non uno modo exhibitum deſcribit mercurium, id eſt cum catharticis, & ſine his, ut *quibuſdam ſputum copioſum excitaret*, huncque narrat tunc Patavii in uſu fuiſſe Profeſſori, & Medico Celeberrimo Albertino Bottono. Nec dubium eſt, quin ii qui deinceps in hoc Gymnaſio ſucceſſere, ut *præcipitato* illo, quo Bottonus, mercurio non uterentur, *ſublimatum* hunc, quo viventes utuntur, rite *dulcificatum* aut in uſum traherent ipſi, aut certe ex pluribus pervulgatis libris ſatis ſuperque jam noſſent, a Claris Medicis proponi ad ſalivationem concitandam. Vim autem proprietatum quarundam mercurii adverſus hanc luem non prorſus ignorarunt duo ſaltem ex noſtris veteribus Profeſſoribus Hieronymus Fracaſtorius, & Benedictus Victorius; hunc enim, a Papadopolo prætermiſſum, ante medium ſæculum XVI. hic docuiſſe, oſtendit Tomaſinus (3); illum vero, omiſſum a Tomaſino, Patavinum Profeſſorem ineunte eodem ſæculo fuiſſe, probat Papadopolus (5). Igitur de argento vivo ſic Fracaſtorius (6).

Quandoque eſt condenſum, humores diſ-
ſolvit, agitque
Fortius; &c.

Victorius autem (7) ſic: *ſui gravitate cutim*

[1] Tract. de Morbo Gall. c. 79. [2] De Morbo Gall. l. 2. c. 15. [3] Tract. de Lue Vener. c. 22. [4] Gymn. Patav. l. 3. c. 8. ad A. 1532. [5] Hiſt. Gymn. Patav. l. 3. S. 2. c. 11. n. 55. [6] Syphil. l. 2. [7] l. de Morbo Gall. c. 7.

tim corporis penetrat, quodammodo a calore corporis actuatum : & mox etiam, ubi corpus ſubiit, gravitatis mentio fit.

18. Prætereo quæ tanquam ex aliis, de tenuiſſimis, minimis, exiguis, ex quibus mercurius conſtat, particulis noſter memorabat Tomitanus (1), ut obſervationem, conſiliumque Trincavellii (2) pariter noſtri, ſubjiciam, ſimul ad morbum quo de agitur, ſimul ad has Aponi Thermas attinentia. Pro nobili Matrona conſultus, quæ ad plures alios morbos luem hanc adjunctam habebat, poſtquam alia propoſuiſſet, & ad duo quæ præcipue utilia eſſe poſſe videbantur, perveniſſet, decoctum ligni guajaci, & aquas thermarum, illudque adverſus & luem, & morbos alios profuturum, reſpondiſſet; ubi ad aquas, & multiplicem earum uſum bibendo, lavando, & excipiendo ex altiore loco ſtillantes deſcendit, cæteros quidem affectus, & eorum cauſas ſperare, inquit, poſſumus quod ſint penitus ſuperaturæ: quatenus autem ad veneream, vel gallicam luem pertinet, illi crediderim vel nihil, vel parum admodum poſſe prodeſſe: imo, ſi verum fateri velim, viſus ſum obſervaſſe, quod illis, qui hoc morbo detinentur, potius obeſſe, quam prodeſſe ſolent. En Obſervationem, modeſte propoſitam. Conſilium ſequitur: Sed ut tandem quidquid in hac re ſentiam tibi aperiam: ego utraque auxilio uterer: & primum ligni decoctum experirer; poſtea etiam vellem, Patavium ad balneas illam duci. Sic igitur jam tum anno 1561. Patavini Profeſſores obſervabant. Sic conſulentibus reſpondebant. Nec ſi aliqui, minus in eorum monumentis verſati, id forte ignorant; idcirco tenebras offundent Anteceſſorum gloriæ, quaſi nulla id, tam facili præſertim, obſervatione confirmaſſent. Quin etiam iſta quæ ex Guarinonii Conſultationibus Sectioni huic Sepulchreti addita eſt Obſervatio non videtur ab iis diſcrepare quæ adnotaverat Trincavellius. Certe autem non diſcrepant quæ Andreas Baccius (3) Scriptor de Thermis Celeberrimus tradidit. Cum enim haud omnes in hoc morbo eſſe noxias cenſeat (quod & ejus, & aliorum, recentium quoque, Clariſſimorum Hominum experientiæ procul omni dubitatione credendum eſt) Aponenſes nocere, diſerte affirmat; imo idem, inquit, ad Aponi balnea accidiſſe cuidam illuſtri Principi novimus, nimirum ut immemor jam præteriti venerei contagii, vetuſtos ſibi ex balneo conſciverit dolores. Nec fortaſſe a veri ſimilitudine aliena cogitares, ſi ad cæteras cauſas ob quas ille tantus ab antiquis uſque temporibus ad Euganeas Thermas ægrorum concurſus decrevit, hanc quoque adderes, quod eo pluribus, non ut olim prodeſſe, imo etiam obeſſe debuerint quo magis, magiſque auctus eſt numerus hominum, inter cæteros morbos Venereum inſuper ſive apertum, ſive occultum foventium. Quod ſi hic morbus, ut in Europam importatus eſt, ſic tandem aliquando, uti ſperabat Fracaſtorius (4), prorſus excederet, nec Medici eo tempore deeſſent qui magnis, ſed juſtis, laudibus ornari poſſent; vix dubito, quin Aponenſium Thermarum celebritas, imminuta quidem ob alias cauſas, ſed ob earum admirabiles facultates nunquam ſublata, longe alia iterum fieret, ac ſæculo hoc videmus, & diu fortaſſe viſuri quoque ſunt poſteri, niſi duorum, quos noſti, Amicorum ſingularis in horum fontium natura perquirenda ſolertia, in effectibus autem accurate obſervandis, pervulgandiſque diligentia, felicia exempla ante omnium oculos proponendo, quaſi nova quadam invitatione multo maximum ægrorum numerum ad ſalutem hic ſibi quærendam alliciat.

19. Nunc quando me veri ſtudium impulit, ut veteribus hujus Gymnaſii Doctoribus quæ reſtituenda eſſent, oſtenderem, nec illud ſilebo quod ad controverſiam attinet ſupra (5) indicatam, de Luis Venereæ novitate idem illos quod plerique doctiorum, ſenſiſſe, & Hippocrati, Galeno, Avicennæ fuiſſe cognitam, negaſſe eo graviori auctoritate, quo magis erant in eorum libris perlegendis verſati, quam ſucceſſorum nonnulli quibus aliter viſum

[1] c. 15. paulo ante cit. [2] l. 2. Conſil. Medic. 63. [3] De Therm. l. 3. c. 2. in fin.
[4] De Morb. Contag. l. 2. c. 12. [5] n. 15.

viſum eſt, in hiſque Eruditiſſimo alioquin Viro Carolo Patino. Hic enim, ut initio anni ſcholaſtici 1687. per *hoc paradoxum*; utor ejus verbo (1); proluderet, Orationem habuit, ediditque, inſcriptam *Luem Veneream non eſſe morbum novum*. In qua tamen nihil offendiſſet quod rejectum ſatis ab ſe non eſſet, aut facile rejici ad eundem modum non poſſet, Cel. Aſtrucius: qui (2) nunquam illam extitiſſe Orationem, ideo arbitrabatur, quod nullam ejus mentionem in noſtri Gymnaſii Hiſtoria feciſſet Papadopolus, ubi de Patino ſatis fuſe locutus (3), Opera ejuſdem ſingillatim recenſuit. Papadopolus vero, Doctiſſimus Vir, de hoc Gymnaſio egregie meritus, cum pro materiæ multiplicitate, & amplitudine non ſatis temporis ad ſcribendum habuerit; non mirum eſt, ſi quædam invitus omiſit in Profeſſorum quoque, Alumnorumque cum vita, tum lucubrationibus præſertim recenſendis, *quarum ſe qualem qualem, ut deprehendere licuit, Catalogum nominibus ſingulis adjeciſſe*, in Præfatione admonuit. Et nos quidem, quod ad Artium Doctores in primis attinet, ut ſe occaſio dederit, ſupplere aliqua ex parte ejus ſcripta non omittemus, tanto autem de Patino facilius, quod inter noſtros ſunt libros volumina duo in quibus ſua ipſe Opuſcula diſpoſuit eo fere ordine quo prodiere, pleraque ſua manu ſic emendata, & aucta, quemadmodum a typographo iterum deſcribi volebat. Quæ igitur omiſit Papadopolus, in primo quidem volumine hæc ſunt. *Quod Medico-Chirurgo liceat abſque artis dedecore beſtiis etiam mederi. Oratio.* —— *De Phœnice in numiſmate Imp. Antonini Caracallæ expreſſa. Epiſtola.* —— *Oratio de liberata Civitate Vienna*: quæ duæ Filiarum nomine ſcriptæ ſunt. —— *Medicinam Practicam non ſatis æſtimari. Oratio.* —— *Quod Medicus debeat eſſe* ΠΟΛΥΜΑΘΗΣ. *Oratio.* —— *Commentarius in tres Inſcriptiones græcas Smyrna nuper allatas.* —— ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΙΚΑ, *de Medico.* —— *Theoremata Philoſophico-Medica de Vita & Morte.* —— *Circulationem ſanguinis a Veteribus cognitam fuiſſe. Oratio.* —— *Flores Medicinæ Theoreticæ.* —— *Exercitationes Publicæ de Febribus*, videlicet non Oratio, quam indicare voluit Papadopulus, ſed Prælectionum habendarum Synopſis. Ex altero autem volumine præterita hæc ſunt: *Theſes Politicæ de Libertate, & Servitute.* —— *Opiniones Medicæ de Febribus.* —— *Idea Capitis humani. Oratio.* —— *Oratio habita Venetiis in Academia Dodonæa.* —— *Flores Medicinæ Practicæ.* —— *Luem Veneream con eſſe morbum novum. Oratio.* —— *Exercitationes Publicæ de Morbis particularibus Thoracis, & Abdominis.* —— *Commentarius in antiquum monumentum Marcellinæ e Græcia nuper allatum.* —— *In Febribus medendis inſpiciendum eſſe lotium. Oratio.* —— *Commentarius in antiquum cenotaphium Marci Artorii Medici Cæſaris Auguſti.* —— *Exercitationes Publicæ de Morbis Capitis.* —— *Oratio de Remediis Specificis.* —— *Flores Medico-Chirurgici.* Cur his duobus ultimis Scriptis non interjecerit Patinus, ut editionis ordo poſtulabat, Orationem quæ ſeorſum apud me extat, ſic inſcriptam, *Vanam eſſe Aſtrologiam Medico plane indignam*, quam A. 1690. hic habuerat, typiſque deſcriptam vulgaverat, non magis ſcio, quam cur duo de quibus dixi, Opuſculorum volumina neglecta adeo reliquerit, ut niſi in manus veniſſent meas, facile excidere, & perire potuiſſent chartulæ quas, nullo annexas glutine, hic illic magno numero interjecerat, nonnulla in Opuſculis ipſis emendans, plurima autem præclare illuſtrans, multumque augens. Quæ nunc chartulæ diligenter a me perlectæ, & collatæ, ſingulæ ad ſingula agglutinatæ ſunt loca ad quæ pertinebant, ut facile aut per me, ſiquando minus occupatus fuero, aut per alios ea Scripta jam poſſint iterata editione ſic proferri, quemadmodum pererudito eorum Auctori placuerat. Hæ autem chartulæ ſpectant ad Commentarios quos memoravi, nonnullæ in cenotaphium M. Artorii, longe plures in primam, & ſecundam ex tribus Smyrnenſi-

(1) pag. penult. (2) De Morb. Vener. l. 8. S. 17. ad A. 1687.
(3) S. 2. Supra ad n. 17. cit. c. 35. n. 159.

nenſibus Inſcriptionibus, plurimæ autem in monumentum Marcellinæ. Ad quas ultimas accedit autographa, nec ita brevis, epiſtola a famigerato Viro Gisberto Cupero ad Patinum miſſa, ſiquid ego judico, utroque digna. Nec dubito, quin hanc quoque, ut una cum chartulis interjecerat, editurus fuiſſet Patinus, niſi arteriæ Magnæ aneuryſma, a quo potius quam a concreto, ut fit, intra ipſum polypo, peremptum cenſeo (1), ejus propoſito obſtitiſſet. Quo perfecto, oſtendiſſet magis Vir Doctiſſimus, quanto plus in antiquis numiſmatibus, & monumentis declarandis valeret, quam in medico illo paradoxo vetuſtatis Luis Venereæ Hippocratis quoque ſi Superis placet, Galeni, Avicennæ, aliorumque locis confirmando. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LIX.

Verba fiunt de Morbis a Veneno inductis.

SEctio quæ in Sepulchreto ſuccedit, X. partim ad Morbos ſpectat Occultos, & Chronicos, partim ad eos qui a Veneno inducuntur. Plus autem affert utilitatis in his, quem in illis hic proponendis. Illi enim aut nullis cum ſignis, aut cum quibuſdam a ſuo quiſque Obſervatore traditi ſunt: ſi nullis cum ſignis; vix aliquid fructus eſt quod capias ex oppoſita diſſectione: ſin habent ſignum quodpiam adjunctum, ut puta febrem, vomitum, difficilem reſpirationem, alia ejuſmodi; ſane multo utilius in eas Sectiones relati eſſent, in quibus ſingula ſunt ea ſigna peculiariter ſpectata. Quod ut de quibuſdam factum eſt, in Sectione hac indicatis, ſic etiam de aliis faciendum fuerat, de quibus quidem licebat. Vides igitur, cur hac in parte Sepulchretum non ſequar, imo nec ſequi poſſim, cum hujus generis Obſervationes ſuo quamque loco in alias Epiſtolas conjecerim.

2. In altera autem parte quæ ad Venena attinet, libenter ſecuturus, perpauca a me (nam a Valſalva nulla habeo) aut a Mediavia noſtro adnotata exempla tecum protinus communicabo. Ejus eſt hoc primum.

3. MULIER annos nata ad ſexaginta, jam pranſa, paſtillos quoſdam ex amygdalis, in ſuperiore ædium parte ſepoſitos, clam domino, qui ſepoſuerat, devoravit. Exacta vix hora, moleſto quodam ventriculi ſenſu corripi cœpit, quaſi flatibus vexaretur. Quo diutius perſtante, & dein magis magiſque ingraveſcente, plura & vomuit, & dejecit: ſicque levari viſa eſt. Sed mox graviore moleſtia, nec ſine deliquiis, redeunte, tandem aliquando quid comediſſet, faſſa eſt; ſerius tamen, quam oportuiſſet. Illi enim paſtilli ad interficiendos mures parati, arſenicum admiſtum habebant. Itaque intra horam ab eorum eſu duodecimam virium potius lapſu, quam acrioribus doloribus, aut manifeſtis convulſionibus affecta, morte ſua miſerrima anus puerilis gulæ pœnas luit. CADAVER publico juſſu poſtridie inſpectum, ſectumque eſt, qui dies fuit circiter Nonas Maji A. 1727. Facies corporis poſterior, ne ſuris quidem, & calcibus exceptis, tota erat nigra. Corpus ipſum non rigidum. Venter non tumidus: quo, & ventriculo adaperto, hujus interior facies hic illic eroſa, præſertim ad antrum pylori, conſpecta eſt, adhærente eroſis partibus, inter membranea fruſta, arſenico ipſo. Nec Duodenum inteſtinum eroſionibus carebat. In Thorace nigricantes pulmones: in corde polypoſæ duæ concretiones digiti forma, & longitudine; cum cæteroquin fluidus in omnibus vaſis, & coccineus ſanguis occurreret.

4. Ut in cæteris, ſic etiam in morbis qui a veneno fiunt, neque ſigna, neque effecta eadem omnino in omnibus ſunt ex-

[1] Vid. Paſtæ Epiſt. de Cordis polypo in dub. revoc. n. 5.

expectanda. Aliæ in aliis corporibus tum fluidarum, tum firmarum partium quæ ad ventriculum præſertim attinent, conſtitutiones, ejuſque præterea inanitas, aut plenitudo, hæcque ab unius, aut alterius generis alimentis, facere nimirum poſſunt, ut venena, etiamſi eadem, eodemque pondere revera ſint (eadem enim poſſunt eſſe nomine; ſed aliter præparata) non iiſdem tamen ſignis, effectibuſque ſe prodant. Arſenicum, qua voce illud potiſſimum intelligitur quod album eſt, & cryſtallini adjuncto ſæpenumero deſignatur, ipſum quoque, deſerte confirmantibus Doctiſſimis Viris Meadio (1), & Boerhaavio (2), factitium eſt, itaque aliter ab aliis poteſt eſſe paratum, ut cum apud Meadium legas, totum aqua ſolvi; legere apud alios poſſis, non modo ejus particulas, ut in propoſita Muliere, in ventriculo fuiſſe animadverſas, ſed etiam inde fuiſſe agnitum arſenicum, quod ſub aqua calida reſtitiſſent ejus fruſtula inſtar alborum lapillorum, ut in illa habes Wepferi hiſtoria, quæ inter Additamenta ad Sectionem hanc Sepulchreti, prima eſt in Obſervatione XIII. Exhibet ea hiſtoria puellum biennem a prægreſſis febribus maceratum, adultioreſque puellas duas bene valentes, quorum ille vix duo cochlearia, hæ reliquum ſumpſerant de pulticula, arſenico infecta, vacuo ille ventriculo, hæ cibis pleno: ille non vomuit; hæ ſtatim, & poſtea, arte etiam adjutæ, multum, & ſæpius vomuerunt. Diſcrimina hæc diverſus exitus eſt conſecutus. Puellæ evaſerunt. Puellus autem, cujus nullæ convulſiones inter cætera ſigna adnotantur, viribus magis magiſque deficientibus periit, ventriculo intus exulcerato, pulmone ex atro liveſcente. Proferri ibidem videbis puerorum exempla alia, qui a devorato arſenico cum ſtatim, aut non pluribus poſt horis vomuiſſent, & remediis adjuti eſſent, convaluerunt. Inter ſymptomata artuum tremor in uno (3) memoratur. Qui autem arſenicale pigmentum, ſandaracham, delinxerat puer (4), iſque undecimeſtris, nec niſi poſt quartum diem medicamentis uſus, non ſine convulſionibus periiſſe narratur. Nec puellæ (5) quæ ſerius vomuit ab aſſumpto, ut ſuſpicabantur, veneno erodente, convulſiones terribiles omittuntur, quæ mortem anteceſſere. Evaſerunt qui citius vomuere quadriennis puer (6), & ſupergreſſa annum ſororcula, cujus, non illius, convulſiones adnotantur. Sed horum quoque venenum, erodens alioquin, ut videtur, ignotum fuit, ut etiam fœminæ (7) de qua illæ non adnotantur, quæ, ſi aliud non attendas, niſi cruorem ore rejeciſſe, videri poſſit a ſublimato mercurio mortua, quando non ſolum Ardoynus (8) vomitum aliquando ſanguineum inter illius indicia propoſuit, ſed & Wepferus proxima Obſervatione XIV. (9) inde vidit & vomitus, & dejectiones (quas nec Ardoynus prætermiſit) cruentas in cane, quem nunquam convulſum, nec a morte rigidis artubus fuiſſe, diſerte admonuit, inflammata autem, ut ex parte fœmina illa, inteſtina, & ventriculum intus extraque habuiſſe, ſanguinem autem neque in corde, neque ullis in vaſis uſquam concretum. Quæ attigi non ignarus, quantum Cl. Meadio (10), qui globulos mercurialium inſtar in arſenico pervidit, hoc cum ſublimato mercurio in modo inferendæ necis convenire videatur.

Sed ad ea quæ de arſenico ipſo porro adjiciuntur in Obſervatione, antea memorata, XIII. redeamus. Quid a devorato arſenico canibus duobus (11) acciderit, vix præter mortem indicatur. In mortuis tamen quatenus inflammatus utriuſque ventriculus, hujuſque tunicæ in altero extenuatæ, inteſtina autem perroſa, & perforata, in eodemque niger, & grumoſus ſanguis fuerit, non omittitur. Denique ut circulatores pleno ciborum pinguium & oleoſorum ventricolo, arſenicum impune devorent, mox tamen clam omnibus per vomitoria rejicientes; vomitum autem præter morem differre coacti, pereant, (12) non reticetur. Sed hæc omnia in

[1] Expoſ. mechan. Venenor. Tent. 4. [2] Elem. Chem. Tom. 2. P. 2. ubi de Sulph. [3] Hiſt. 2. [4] Hiſt. 8. [5] Hiſt. 9. [6] Hiſt. 10. [7] Hiſt. 11. [8] De Venen. l. 2. c. 5. [9] Hiſt. 2. [10] Tentam. cit. [11] Hiſt. 12. [12] Vid. etiam Schol. ad Obſ. 3.

in Additamentis, ubi & illud: felem (1) ab arſenico, peſſime habentem, vomitu concitato per tabacci fruſtulum cum cibo intruſum, vivam manſiſſe. In Sectione autem ipſa eſt illa potiſſimum attendenda Obſervatio (2), quæ modo dicta confirmat. Scilicet cum in convivio edulium appoſitum eſſet in ultima menſa, quo in edulio pro farina arſenicum miſtum fuerat, ex convivis qui hactenus minimum comederant, biberantque, ſtatim a veneno ſublati ſunt: qui vero jam ventriculum cibo, potuque diſtenderant, ii vomitu ſunt curati ſic tamen, ut in eorum cadaveribus, multis poſt annis decedentium, eroſionum, quæ latæ, & profundæ nihilominus fuerant, apparuerint notæ. Quod ſi quæ ex Pareo proxime (3) ſequuntur, perlegas; id fortaſſe quod paulo ante de fæmina illa conjiciebam, non improbabis. Sunt præterea in Sepulchreto Obſervationes quæ ad venena attineant, aliæ; tametſi contra ac ſæpe alibi factum eſt, in Sectione hac non indicantur. Reperies in Sectione VII. & VIII. libri III. in illa quidem ſeptem, vel potius ſex; quæ enim Obſervatione XVII. ſecundo loco proponitur, evidenter adeo eadem eſt ac quæ III. de Profeſſore illo Patavino producta jam fuerat, ut mirum ſit, non fuiſſe id animadverſum; in Sectione autem altera quinque, an ſex, quarum prima, quæ V. eſt, ad arſenicum nominatim ſpectat, cujus fruſtula circiter duodecim inventa ſunt ventriculi tunicis tam arcte inhærentia, vix ut avelli poſſent, tunicis iiſdem, ut in cane diximus, extenuatis, eroſo præterea, inflammatoque ejuſdem viſceris fundo, & cadavere a tergo plane livente. Sed præter vomitiones, dejectioneſque, nulla commemorantur ſymptomata. Obſervationes autem cæteræ quas in utraque Sectione enumeravimus, aut ad alia, aut ad ignota venena attinent. Quorum effectus in mortuis ſpectati, fere ventriculi, & inteſtinorum inflammatio, & eroſio fuerunt; in viventibus autem alias alia ſigna; ſed nullum vomitu frequentius, pro quo ſiquando fuit, aut mox ſucceſſit inanis vomendi conatus, ægri tum pejus ſe habuere, & citius interiere, quam ii in quibus reliqua paria eſſe viderentur. Quod vomitus ſignum cum iis quoque ad eundem modum commune ſit qui arſenicum devorarunt; ſi forte quæris, quoſnam præterea in iis ipſis crebrius adnotatum ſit; virium languorem, aut quæ hunc denotent, fuiſſe invenies, videlicet extremorum, aut totius corporis frigus, ſudores frigidos, pallorem, ipſamque interdum ſyncopem. Hunc virium languorem, ab affecto ſtomacho pendentem, qui per nervos cor in conſenſum trahat, moleſtiſſima, ut opinor, præcedit, & comitatur anxietas potius, quam lancinans dolor. In iis certe quorum deſcripta habemus ſymptomata, pueris, aut canibus, clamores fuiſſe, non legimus, anxietatem quam vix exprimere pueri ſciunt, in duobus legimus. Cæterum in uno torminum indicia, & ſingultus, in uno abdominis tumor, in quibuſdam ſitis, in aliis lingua tumens, aut aphthæ in ore, aut deglutitio impedita, aut æſtus, & ardoris ſenſus adnotatur. In quibus autem manifeſtæ fuerint, aut non fuerint convulſiones, ſupra indicatum eſt. Sed horum omnium ſymptomatum alia nonnunquam, alia haud raro ab aliis quoque venenis erodentibus contigere. Quin ubi a Sepulchreto diſceſſeris, quo uno circa arſenici effectus, & ſublimati mercurii ſpectato, ea quæ de clamoribus, doloribuſque modo dicebam, & quæ ſupra de cruentis excretionibus attigi, dici poſſe videbantur; non dubito, quin continuo aliter, & merito, ſentias.

5. Igitur ut hiſtorias quas in Sepulchreto non habemus, attentius ipſe perlegere, & conferre poſſis; bene multas protinus indicabo, omnes pariter ad *mineralia* venena ſpectantes. A vitro antimonii quod aurigæ perperam datum fuerat, inter cætera, dejectiones cruentas, motus ſpaſmodicos, & mortem denique adnotavit Cl. Baeumlinus (4), abraſum vero intus ventriculum, & rubra, prope pylorum, macula tinctum. Quamvis autem canis ab eodem vitro quod Jo. Adr. Sproegelius (5) in-

(1) in eod. Schol. (2) §. 5. in Obſ. 4. (3) Ibid. §. 6.

(4) Commerc. Litter. A. 1739. Hebd. 16. n. 1. (5) Experim. circa varia venena &c. Exper. 41.

intruſerat, nihil niſi validas convulſiones paſſus ſit, dum vomere vellet, nec propter conſtrictum vinculo os, poſſet; admonuit tamen Experiens Vir (1), brutorum naturam *multo fortiorem*, *&* *plerumque a noſtra diverſiſſimam*, pervincere ea venena poſſe, quæ noſtra non poteſt. Quin Obſervationes (2) extant quæ in alio cane oſtendant quæ a vitro illo paralyſes, convulſioneſque cum ejulatibus conjunctæ, & qua ventriculi ſede manifeſta inflammatio orta ſit, ut niſi vivens adhuc diſſectus eſſet, graviora fortaſſe contingere potuiſſent: tum etiam mulierem proponant ab eodem ingeſto vitro per enormes vomitus, mortuæ inſtar, humi ſtratam, rigidam, convulſam, & pedis alterius acerbiſſimo dolore, mox gangræna, & ſphacelo correptam, ut quemadmodum aurigæ illi, ſic & ipſi non proximam quidem mortis cauſam, ſed cauſam tamen, & occaſionem id pharmacum attulerit.

Tartarum vero Emeticum Vir alter Experiens Jacobus Foelix (3) cum dediſſet cani, & vomentem adhuc aperuiſſet, maximam ad pylorum inflammationem per aliquot pollicum ſpatium vidit. Non me fugit, Clariſſimos eſſe Viros (4) qui arſenicales veras particulas in antimonio necdum fuiſſe demonſtratas, contendant: neque ego propterea exempla hæc attuli, multoque minus ex Præcl. Henckelio (5) illud butyri antimonii afferam per errorem exhibiti, ſtatim confecutis faucium, & ſtomachi conſtrictione, & ardore immani, deinde vero per menſes, annoſque iis ventriculi affectionibus, ut planum fuerit, niſi lac illico, & largiter datum (id quod ab auriga illo nimis ſero, eoque fruſtra factum eſt) non tam vomitum adjuvando, quam acerrimum erodens venenum in caſeoſa coagula, quæ pluri ma egeſta ſunt, illigando, opem attuliſſet, hominem miſerrima morte fuiſſe periturum. Vis autem adeo erodens in eo veneno non eſſet, niſi pararent cum mercurio ſublimato. Sed hujus tamen effectus ut cum effectibus butyri illius poſſi comparare, Krameri (6) curationem lege non lacte ſolum, ſed & admiſto oleo tartari per deliquium, ut loquuntur, ad rectificandum mercurium, aliiſque feliciter peractam. Oris, gulæ, & ventriculi ea erofiones fuiſſe, intelliges, antequam remedia præberentur, unde multum ſanguinis tum per vomitus, tum per dejectiones, idque ſæpius, ejiceretur cum angoribus, torminibus, deliquiis, convulſionibus, aliis ejuſmodi. Baccius (7) autem ab eodem ſublimato mercurio, ſed minori, ut videtur, pondere, & certe cum aliis ſumpto, æſtum ventriculi, ſæva tormina, violentos vomitus adnotavit, per quos denique ichor purulentus ac *combuſtus*, ſimulque anima poſt triduum ejecta eſt. Quidnam per diſſectionem, ſi quidem eſt habita, compertum ſit, reticet. Sproegelius (8) vero cum ſublimatum mercurium feli, & cuniculo ingeſſiſſet, illam intra quinque horæ minuta prima, hunc vix ingeſto, mortua refert, nullis præegreſſis ſymptomatibus, niſi in illa convulſionibus leviſſimis, in hoc vomitu: additque, in illa intimam ventriculi tunicam ubivis, ſed magis in fundo, inflammatam fuiſſe; in hoc nuſquam, ſed nec potuiſſe, prohibente braſſica antea devorata; mortem autem adeo celeriter ingruiſſe, quod cum aqua datum venenum, ab hac ſolutum, vim ſuam ſtatim in nervos exercuiſſet. Verum cani (9) cum pariter dediſſet, ſed inani ventriculo; hujus villoſam tunicam ubique ſpiculis veneni repletam, eoque partim rubram, partim ſublividam offendit, ut os quoque totum vidit, imo ventriculum, inprimiſque orificium ejus ſupremum, valde inflammatum, nigrum, & gangrænoſum; tametſi vivens adhuc animal fecuit poſtquam per horam, & amplius magnos vomendi conatus, cum inquietudine, & ejulatibus conjunctos, animadver-

[1] Ibid. §. 50. [2] in Additam. ad Sect. hanc Sepulchr. Obſ. 12. Hiſt. 2. & 3.
[3] Experim. 11. inter ea quæ addidit Diſſert. de Mot. periſt. inteſtin.
[4] Commerc. Litter. A. cit. Hebd.24. n.1. [5] Act. N.C. Tom. 5. Obſ. 95.
[6] Commerc. Lit. A. 1735. Hebd. 30. n.3. [7] De Venenis &c. ubi an venenum nutriat &c. n.6.
[8] Exper. cit. Exp. 26. & 29. [9] Exp. 28.

verterat. In nulla trium harum beſtiarum, ſi primam excipias, ſanguinem in corde nigrum, & coactum memoravit. Jacobi autem Foelicis (1) unum modo video intruſi ejuſdem veneni experimentum, ſed cum pari ſimul arſenici pondere, ſed in cane quem vix iis intruſis bis vomentem continuo ſecuit, & tamen vehementem reperit ventriculi inflammationem. Quam in alterius quoque canis (2) ventriculo, præſertim pylorum verſus, vehementiſſimam autem in proximis inteſtinis deprehendit, ſed eo leviorem, quo propius accedebat ad Craſſa. Hunc vero canem viventem quidem, ſed non niſi poſtquam novies evomuerat, incidit, cum præter arſenicum nihil dediſſet quod venenatum eſſet. Quo de veneno quoniam hic, ut propoſita a nobis requirit hiſtoria (3), potiſſimum quærimus; experimenta aut per ipſum, aut per ejuſdem generis alia a Sproegelio habita (4) non omittemus. Feli, & cani arſenicum *album crudum* ingeſſit. Vomendi, aut vomituerien-di conatibus, anxietatis ſignis, & convulſionibus, aut concuſſionibus animadverſis, utrumque animal priuſquam interiret, diſſectum eſt; oſtenditque in ventriculo, aut circa pylorum, aut ubique valde inflammato, ſanguinis grumos inter rugas, aut inter villos effuſi, & coagulati, qui in cane arſenicum circumdabat. Cobaltum, quod arſenici *minera* eſt, cum unus, & alter canis impune evomuiſſent; alteri (5), ne evomeret, obligato ore, vehementiſſimi vomendi conatus, anxietas, convulſiones, debilitas obvenere, & intra perpaucas horas mors. Huic ventriculus nonnullis locis ſublividus, ubique multum inflammatus fuit, inflammata quoque inteſtina omnia, ſed tanto minus, quanto a ventriculo magis diſtabant. Nec deſunt in humanis corporibus funeſtorum ſumpti cobalti effectuum Obſervationes; ut una Cl. Kundmanni, (6) trium ſaltem mortem, inde ſecutam intra horas non multas, complectatur, cum omnes confeſtim vehementiſſima tormina corripuiſſent, enormes vomitus, & frigidi ſudores, dorſo cadaverum livido, valde inflammato ventriculo, & ex hujus eroſis vaſis ſanguinolento humore effluente. Eadem Obſervatio obitum quoque proponit mulieris, poſt ejuſmodi & tormina, & vomitus, intra paucas horas ſuccedentem deglutito arſenico rubro. Arſenicum autem citrinum; auripigmentum vocant; quem ardoris, & eroſionis ſenſum, & quot vomitiones, dejectioneſque, & quantas permoverit, Gerbezius (7) docebit, utque totam familiam, ex qua aliqui ſanguinem ex ore, & inteſtinis ejecere, pene interfecerit, puellam autem plane occiderit; ut minus mirum ſit quod leges apud Heydium (8), elicitas ex auripigmento cryſtallos, gallinæ præbitas, hanc alvi fluxu confeciſſe. Et quamvis non ad arſenicum, ſed ad plumbum ſpectet lithargyrium; digna tamen ſunt quæ a te legantur tum ejus, aceto ſoluti, & cocti factum in cane a Brunnero periculum, caniſque diſſectio, tum ejuſdem, cum bolo cocti, & acidi vini doliis injecti, Jo. Jac. Franc. Vicarii (9) habitæ in iis qui biberant, Obſervationes. Nec minus lectu dignæ ſunt aliæ, ut Cl. Jo. Mat. Mulleri (10) una, & Cl. Juſt. David. Hammeri (11) altera. Ex torminibus enim, vomitibus, dejectionibus, anxietatibus, deliquiis, ſiti, quæ in prima, & ex ſiti, æſtu, ſanguineis dejectionibus, quæ in ſecunda leguntur, tum ex cita morte quæ in utraque; itemque ex cutis univerſæ maculis, totius alimentorum canalis rubentibus ſtigmatibus, omniumque ejus tunicarum ſubtili hic illic perforatione, quæ in prima, & ex cadaveris atro poſterius colore, ventriculi, & inteſtinorum omnium magna exterius inflammatione, interius eroſione, quæ in ſecunda proponuntur, ſatis conſtat, venenum utrobique corroſivum cuncta effeciſſe, tametſi quodnam id fuerit, pro certo non liqueat. Certe autem a ſumpto arſenico fuere & ſymptomata, & viſceri-

[1] Exp. 28. [2] Exp. 9. [3] n. 3. [4] Exper. cit. Exp. 30. & 31. [5] Exp. 35.
[6] Act. N. C. Tom. 5. Obſ. 102. [7] Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 137.
[8] Obſ. Med. 49. [9] Dec. modo cit. A. 4. Obſ. 100.
[10] Eph. N. C. Cent. 5. Obſ. 51. in Schol. [11] Commerc. Litter. A. 1738. Heb. 10. n. 3.

ſcerum labes in hiſtoriis quas preſſius indicabo. Preuſſius (1) faucium, & pectoris conſtrictionem, ſitim, ardores, roſiones, tormina, immanes vomitus, & dejectiones memorat. Laudatus Mullerus (2) præter hæc, & dolores ventris, hujus quoque ſtatim intumeſcentiam, & anxietates. Mauricius Hoffmannus (3) celerem pariter, ſed multo maximam ventris intumeſcentiam, faciei livorem, oculorum, & cervicis contorſiones. Cl. Heimreichius (4) continuos per horas 24. vomitus cum horrendis clamoribus, artuum tremorem, pedum paralyſim. Cl. Jo. Phil. Wolffius (5) atrociſſimos ventriculi, & ventris reliqui dolores, cum Cholera morbo conjunctos. Quem ſupra laudavi, Hammerus (6), & Præſtantiſs. Quelmalzius (7) ille vehementes vomitiones, virium infirmitatem, & artuum contracturas, hic autem inſuper anxietates, cardialgias, intumeſcentiam oculorum, & totius capitis, ventriculi, & inteſtinorum lancinantes, erodenteſque cruciatus, ardores, aliaque adnotarunt.

Sed quoniam arſenicum in his tantum non omnibus caſibus vomitiones ipſæ magna ex parte ejecere, illius vero quidquid erat reliqui, ab ipſoque inchoatas noxas blanda oleoſa, lac autem præſertim, cohibuere; Obſervationes alias, in iis qui ſervari non potuerunt, dum viverent, & poſt mortem habitas, indicabimus. Ettmüllerus filius (8) de puella refert, quæ a ſumpto arſenico cum multa viſcida liquamina prima nocte rejeciſſet, mane inventa mortua eſt: nec tamen cadaver, præter externum quendam lividum, & cœruleum tractum, quidquam mox oſtendit in viſceribus quod veneno imputare poſſes; nihil uſquam putridi, nihil fœtidi in inteſtinis, nullas in his, aut in ventriculo inflammatio, aut eroſio, quanquam hic inter cætera, album pulverem continebat, qui prunis injectus fumum dedit *arſenicum ſpirantem*, eidemque ſimilis pulvis, in ædibus inventus, catello, & feli ingeſtus, hanc poſt ſeſquihoram, illum plurimis excitatis vomitionibus, tertia poſt hora interemit, ventriculo felis parva ex parte, catelli autem ex magna inflammato, ut & proximo Duodeno inteſtino, prope quod enormis fuit eroſio. Sed ab his puellæ ventriculum & multa viſcida materia, & cibus quem ante ſumpſerat, videntur defendiſſe, non item ab irritatione tunicæ illius intimæ, nervorumque ipſi inſerventium. Producuntur autem exempla arſenici vel exterius admoti, vim ſuam exerentis ſive ubi cutis ſunt ulcera, qua de re, quippe minus huc attinente, rejicimus te ad ea quæ alias (9) ſcripſimus, ſive ubi illa eſt integra, cujuſmodi exemplis addi illud in primis poteſt de quo eſt Heimreichii Obſervatio paulo ante citata, ſeu celeritatem ſpectes qua nocuit, ſeu gravitatem, & pertinaciam nocumenti, cum arſenicum pro cyprio, quem vocant, pulvere capillis inſperſum eſt, ne dicam cum olfaciendo internoſci voluit. Verum quia in propoſitæ puellæ ventriculo neque puſtulæ, neque tumor, neque rubor conſpectus eſt, idcirco, opinor, exempla non omittuntur noxarum alterius generis, ſummi autem periculi, quæ cum a ſumpto arſenico oriri ſoleant, ſunt etiam ab ejus vaporibus, nec raro, allatæ. Cæterum ut ut res in puella ſe habuerit; quomodo tres, aut quatuor alios, quorum hic attingam hiſtorias, nonnullas infra (10) additurus, arſenicum interemerit, diſquirere non erit opus. Nam a Tyſone (11) diſſectus foramen neque exiguum, neque regulare habuit in ventriculo. Hujus autem viſceris fundus in vetula, a Mauricio Hoffmanno (12) inſpecta, quaſi exulceratus, ſphaceloſus, & nigricans fuit. Sic etiam in altera fœmina, ab laudato Wolffio (13) deſcripta, inventus eſt plane eroſus; nec ſine graviſſima ſphaceloſa ad pylorum inflammatione. Et in Viro quem

Cl.

[1] Eph. N. C. Cent. 3. Obſ. 15. [2] Obſ. paulo ante cit. & Schol.
[3] Eph. N. C. Cent. 9. & 10. Append. n. 1. Obſ. 38. [4] Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 10. circa medium.
[5] Eorund. Tom. 5. Obſ. 29. in fin. [6] Commerc. Litt. A. cit. Hebd. 27. n. 2.
[7] Commerc. ejuſd. A. 1737. Hebd. 28. n. 2. [8] Eph. N. C. Cent. 3. & 4. Obſ. 126. cum Schol.
[9] Epiſt. 55. n. 12. [10] n. 9. & 21.
[11] Act. Lipſ. Supplem. Tom. 3. S. 4. [12] in cit. Append. Obſ. 35.
[13] cit. Obſ. 29.

Cl. Henckelius (1) incidit, maculæ fuerunt, nec parvæ, aut ex flavo fuſcæ, aut rubicundæ pylorum verſus, ſe extendentes, & duo inſuper anguloſa foramina villoſæ tunicæ, alterum eodem verſus, alterum verſus œſophagum. Virum hunc confecerant breviſſimo tempore vehementiſſimæ cardialgiæ, ardores, cruciatus, lipothymiæ, vomitiones. Mulier autem illa magnis præcordiorum anxietatibus correpta, & vehementibus ſimul ac aſſiduis vomitibus, & dejectionibus, denique convulſivis motibus, artus miſere diſtorquentibus, inter acerbiſſimos cruciatus obierat intra horas vix decem. Et ne dubitare poſſes, unde hæc omnia; in utriuſque ventriculo arſenicum deprehenſum eſt.

6. Hactenus quæ ex hiſtoriis ſive in Sepulchreto extantibus, ſive eidem, ſi volueris, adjiciendis, colligere licuit devorati præſertim arſenici ſigna, multo prolixius fortaſſe quam velles, haud inutiliter tamen commemoravi. Nunc quæ ipſe bis vidi, ſemel in uno, iterum in tribus, recenſebo: quos omnes, cum bene penſitarem cuncta quæ poſtea veſtigando ſcire potui, eo veneno affectos fuiſſe, conjeci. Primus vir fuit robuſto, & magno corpore, habituque pleniore quem correptum febri curabam, jam remiſſa adeo, ut e lecto nonnunquam ſurgeret. Is vix ſemihora poſt cœnulam in qua nihil niſi conciſum panem ſumpſerat in jure coctum, improviſo vomitu prehenſus eſt permoleſto, eoque magis quod ſæpius redibat. Venit ad me intempeſta nocte ex ejus domeſticis unus rem narrans, & quid agendum, quærens. Ratus, moleſtiam augeri, quod inani jam ventriculo, æger vomere cogeretur, jus dari, &, ſi nihilominus moleſta vomitio eſſe pergeret, enema ad avertendum impero. Quæ cum fruſtra eſſent, redit ille; ego autem alia, & in his denique laudani opiati granum unum præberi, jubeo, ſi non prodeſſet, ipſe venturus. Laudano quoque poſt horæ quadrantem rejecto, ſurgo, & cum eo domeſtico ad ægrum eo. Inter eundum, miratus, vomitum ſine manifeſta cauſa tam pertinacem, tamque gravem ſubito extitiſſe, quæro, num forte aliquid æger peccaverit, & plus, aut aliud quam dictum eſſet, in cœna ſumpſerit. Negans domeſticus, imo, inquit, nihil præter panem illum ſumpſit in jure coctum, & pulvere quo tu juſſeras, ab N. conſperſum. Ego vero qui nullum pulverem inſpergi juſſiſſem, & quo eſſe poſſet animo is qui inſperſerat, non ignorarem; tacitus, quid mihi protinus faciendum, quid ſilendum, quid in poſterum, & quomodo cavendum eſſet, cogitabam. Iamque ad ægrum veneram non tam de vomitu, quam de inexplicabili quodam angore ad cordis, ut vocant, ſcrobiculum miſere querentem, & opem quamprimum implorantem. Nulla ibi, aut in reliqua ventriculi regione tenſio, nullus dolor. At ſingultus cum ructibus ſæpe, & ſæpe quædam reſpirationis difficultas moleſta erat. Pulſus valde frequens; ſed parvus potius, & debilis. Bono animo eſto, inquam; quantum pravi humoris ejeceris, vides (& plurimum ſane erat, viſcido quo ipſe abundabat, phlegmate ſupernatante; in imo autem erat panis quem ſumpſerat, nec primis vomitibus, ſed aliquot poſt horis reddiderat) nunc optimo humore es reficiendus: & continuo petitum ex proximo magnum vaccini lactis cyathum præbui. Quo epoto, ſtatim a me vitam ſibi eſſe redditam, clamavit. Et profecto meliora omnia facta ſunt; ut pulſus ante duas horas ad naturalem magnitudinem, & robur redierit, angor remiſerit, vomitus, ne arte quidem provocando, amplius reverſus ſit. Lacte autem iterum, majori quam antea copia dato, ut vel ore, ſi res ita ferret, rejiceretur, vel inteſtina perliniret, atque perlueret, hoc alterum conſecutus ſum alvo ſaluta, ſimulque pulſu minus frequenti facto, ſpirandi autem difficultate, & ſingultu, quorum utrumque jam rarius accidebat, ſublatis, ut vix diebus inſequentibus ſemel, aut iterum ſint animadverſa. Pultes quoque ex hordeo, aut oryza cum lacte parabantur. Seri autem quantum vellet bibendum dabatur; namque ut alvus fluebat, ſitis, & æſtus invaleſcebant, quæ duo epoti ſeri copia levabat. Serum quo-

Tom. IV. H h

(1) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 155.

quoque, aut lac injectum ardoris ſenſum quo laborare cœperat podex, mulcebat. Ne longum faciam; intra duos, treſve dies prorſus abacta erant omnia quæ venenatum illum pulverem confecuta fuerant, nec quoad homo vixit; vixit autem poſtea complures annos; ullum noxæ in ventriculo, aut inteſtinis relictæ veſtigium oſtendit. Sic viſcidi quibus, ut dixi, abundabat, humores, & cita, ac ſæpius repetita vomitio, & lac denique, ac ſerum, quorum copia quidquid veneni, aut ejus effectuum in ventriculo, & inteſtinis reſtabat, irretiendo, diluendo, abſtergendo, & per alvum educendo, ſublatum eſt, hominem ſervarunt.

Qua autem ratione caverim, ne pulvis ille, quem album fuiſſe, intellexi poſtea, tunc iterum, ægrotanti daretur, aperte ſcribere nunc poſſem; diu enim eſt ex quo illi mortui ſunt; ſimulque oſtendere, quanto in periculo aliquando ſit Medicus, ni ſe intelligere quædam, diſſimulet, & in quanto æger, ſive quædam donec ægrotat, a Medico audiat, ſive non audiat, & quem tamen ad modum tum ab ægro novas inſidias, tum a me ipſo ſcelerati hominis, ſi per me ſe impediri ſentiret, ultionem averterim. Verum ad ea quæ in tribus aliis vidi, in quibus eadem conjectura, ſed non eadem diſſimulatione opus fuit, tranſire jam præſtat.

7. Inſequentis anni, qui fuit 1711. Majo menſe a ſacra peregrinatione domum redibat optimus Sacerdos Franciſcus Balduccius, cum Cæſenæ tantiſper ſubſtitit, dum ipſe, & tres qui ſimul erant, ætate, viribus, proſpera valetudine non minus quam ipſe, vigentes, frugaliter, & ſine cunctatione pranderent. Erant ii fratris uxor, vir alter, & altera mulier. Mox a prandio e diverſorio exeunt, & in viam ſe dant. Non multum proceſſerant, cum Sacerdotem tantus ventris corripuit dolor, ut ex equo deponi neceſſe fuerit. Depoſitus etſi multa, & ſæpius tum vomeret, tum dejiceret; ille tamen dolor, cum inexplicabili angore conjunctus, increvit adeo, ut animam agere videretur. Cæſenam revectus, a Medico creditur colico dumtaxat dolore torqueri propterea quia cruciatuum ſedes in regione erat epicolica dextera. Itaque totum illum diem, & magnam noctis partem tot enemata, fotus, potiones, bolos tum anodynos, tum purgantes adhibet, quot Medicus alter vix intra plures adhibuiſſet dies; incaſſum omnia. Nec tametſi mulierum alteram vomitibus interea, & dejectionibus, & gravibus inſuper animi deliquiis correptam videret, virum autem querentem audiret de ventriculi æſtu, & pondere; quidquam de veneno ſuſpicabatur, credo, quia fœmina altera quæ eodem prandio uſa erat, nihil prorſus mali perceperat, & caupo quoque nil in eo prandio eſſe potuiſſe quod noceret, conſtantiſſime aſſeverabat, & vir qui ſuapte ſponte theriacam ſumere voluerat, auctum inde æſtum ventriculi ſenſerat. Ipſe ei quæ male habebat, mulieri anodynam imperat emulſionem. Sed hanc, & Sacerdotem morbus ipſe adjuvit, cujus vi e ventriculo, & inteſtinis multa ejicere perrexerunt. Quibus excretionibus denique ſub auroram conquieſcentibus, ſimul omnes Forum Livii convehuntur, meque confeſtim accerſunt, & quæ ſibi acciderint, docent. Ego vero ſtatim quæſivi, fuiſſetne in prandio edulium aliquod de quo mulier quæ nil mali ſenſerat, nil comediſſet: cumque audirem, fuiſſe, pultem nimirum ex oryza, quæ primum omnium in magna patina allata eſſet, fuiſſeque igitur in ea pulte venenum, dicerem; & nos credere-mus, inquiunt, ſi qui de ea plus ederunt, gravius; qui minus, levius detrimentum retuliſſent: contra autem res ſe habet; nam Sacerdos hic, qui minimum, ut reliquorum eduliorum, ſic & illius comedit, graviſſime; mulier quæ aliquanto plus, minus graviter; vir qui plurimum, leviſſime omnium laboravit, & laborat. Sed num, inquam, num forte contritus caſeus ſuper, ut ſolet, erat inſperſus? Cum fuiſſe, dicerent, & Sacerdotem, quippe faſtidientem, nihil ferme, niſi de illo, ſumpſiſſe; mulierem autem multo plus de oryza, quam de caſeo; virum denique vix de hoc aliquid, plurimum autem de illa voraſſe; vos ipſi, inquam, vel me ſilente, jam intelligitis, in caſeo fuiſſe erodens venenum, ut mures necarent, fortaſſe admiſtum, eo autem caſeo minime, ut oportebat.

tebat, ſepoſito, inſcium aliquem, dum in diverſorio prandium inſtantibus vobis ap-properaretur, pulti inſperſiſſe. Vera tum dicere viſus ſum; multo autem magis; cum longo poſt tempore caupo, qui hos audiret evaſiſſe, minus ſibi jam timens, mutire aliquid non dubitavit. Tunc ni-hilominus duæ reſtare dubitationes vide-bantur, altera, quod inter edendum odo-rem quidam minus gratum quendam, pu-to ex pravo caſeo, nullum autem inſoli-tum ſaporem, nullum vel poſtea in lin-gua, aut faucibus eroſionis ſenſum perce-perant; altera, quod etſi venenum ero-dens fuiſſe, conjicerem, quodnam tamen ex erodentibus fuiſſet, ut peculiare oppo-ni antidotum poſſet, non conſtabat. Ve-rum in ſuperiore quoque caſu (1) eædem eſſe potuiſſent dubitationes. Neque enim, ut ex ſilentio meo tute argueris, ullum in lingua, aut faucibus eroſionis fuit in-dicium, neque peculiariter quodnam ve-nenum datum eſſet, ſciebam: & meam tamen erodentis veneni conjecturam lac, & ſerum tanta cum utilitate præbita con-firmarunt, ſimulque oſtenderunt, ubi ve-neni ſpecies ignota eſt, nec proprio ejus licet remedio uti; at eo ſaltem utendum eſſe quod illius, quippe minus ignoto, ge-neri adverſatur. Feciſſemque adeo in caſu hoc altero quod in priore, niſi multo plu-res jam prægreſſæ, nunc autem prorſus ſublatæ vomitiones, dejectioneſque, nul-luſque ſuperſtes angor, nulla tormina eje-ctum jam venenum viſa eſſent ſignificare. Tamen ſiquid forte adhuc reſtitaret, ut occurrerem, ſimulque ut ſitis, & febris, quæ tantam evacuationum copiam, tan-tamque erant commotionem ſecuta, ra-tionem haberem; ſeri plurimum bibendum dedi Sacerdoti quidem, & mulieri. Nam viro, qui neque ſitiret, neque febricita-ret, neque aliud a me peteret, niſi ut ponderis ſenſum, ventriculum gravantis, auferrem, facile annui oleo dato amygda-lino ea mente, ut vomitum potius, quam dejectionem moverem eo remedio, quod ſiquid forte erodentium particularum reli-quum eſſet, ſimul irretiendo, obliniendo-que prodeſſe poſſet. Verum cum vomitus ne digitis quidem penitius in os inſertis conſequeretur; alvus ſoluta eſt, ſenſuſque ponderis omnino ſublatus. Cui deinde o-ptime habenti, nihil niſi pultes ex oryza, & lacte commendavi. Quas & reliquis duobus dedi cœnæ loco, cum jam a lar-go ſeri potu febrem, ſitimque leviſſimas factas eſſe, animadverterem. Nox opti-ma fuit, ut poſtridie mulier ſine febre, aliove omni incommodo jam eſſet; Sacer-doti autem, decreſcente magis magiſque & febre, & ſiti, nihil præterea reſtaret de quo quereretur; nam & ſenſus in min-gendo ardoris qui pridie fuerat, jam nul-lus erat. Quibus etſi toto eo die, & pro-xima nocte, & inſequentis diei magna parte omnia in melius ire pergebant, & alvus lubrica ſine ullo ardoris ſenſu reſpon-debat; non ego tamen eadem dare inter-miſi quæ biduo dederam.

8. Ecce autem ineunte quarto die ex quo immanis ille dolor Sacerdotem pre-henderat, eadem pomeridiana hora, nulla prævia manifeſta cauſa, ad eundem mo-dum prehendit. Pedes initio frigebant, pulſus nonnihil contrahebantur. Præter dolorem, moleſtiſſimus erat quidam toto ventre inexplicabilis angor, a quo ſpiri-tum ſibi intercipi æger maximopere que-rebatur, eoque potiſſimum ſe cogi, aje-bat, ut modo huc, modo illuc miſere ſe contorqueret, nonnunquam ſurgeret, at-que ambularet. Sed dolor tenebat regio-nem epicolicam dexteram, & proximam lumbi partem, inde aliquando in tranſ-verſum per hypogaſtrium, alias in dexte-rum ſcroti latus, interdum in propinquum femen ſe extendens; ut nephriticus vide-ri poſſet. Verum neque obnoxius homo unquam fuerat dolori nephritico, & præ-ſenti, ſi vomitus, & dejectiones excipias, ſimillimum qui ante quatuor dies ingrue-rat, nephriticum non fuiſſe, tum illa quam ſupra expoſuimus, proxime præce-dens cauſa, tum graves ab hac in ſociis eodem tempore effectus ſatis oſtendebant: denique urinæ nihil mutatæ & ſanorum omnino ſimiles contra atque in nephriti-cis ſolent, non ejus generis dolorem eſſe, confirmabant. Attamen cum neque eorum

[1] n. 6.

quæ exterius adhiberi juſſeram, quidquam prodeſſet; enemata autem negaret æger ſe poſſe admittere propterea quod ſimul hæmorrhoidum tumor, & cum teneſmo tantus dolor acceſſerat, ut ſi ab immiſſa fiſtula magis exacerbaretur, par ferendo eſſe non poſſet; me neceſſitas urgens laxandi, & nephritici doloris ſimilitudo ad auxilium tentandum impulit in hoc profiſcuum, nimirum tepidum emolliens balneum. Nec me ſpes fefellit. Vix enim in balneo conſederat æger, cum angor primum, & paulo poſt dolor remiſerunt. Sed e balneo egreſſum cum uterque rurſus vexarent; conciliare pauliſper ſomnum, & ſic reficere coactus ſum. Itaque grano uno ſumpto laudani opiati, horam unam dormivit. Experrecto, & dolore aliquanto minus laboranti, ut capere aliquid cibi jam poſſet, ptiſanam dedi ex jure pingui, qua accepta, reliquam noctem dormivit. Poſtridie febricitanti, ſed nullo jam cum ventris dolore, amygdalinum oleum præbui, certa autem hora clyſma ex lacte, & mucilaginibus impetravi, cui ne dolor, quamvis minor factus, hæmorrhoidum obſtaret, exigua turunda profuit, antea podici indita, illitaque ranarum pinguedine, quippe ex Amici Medici obſervatione ad dolores venarum illarum mulcendos idonea; turunda autem exempta, ſiphonis fiſtula, ut minus moleſta eſſet, inverſo pulli tenuiore inteſtino obducta, ſicque ſenſim, ſenſimque immiſſa. Injecta cum horam, eoque amplius retenta ejeciſſet, levamen inde retulit angoris alicujus, etiamtum in ventre ſuperſtitis, & ſitis. Adverſus quam, & oris amarorem multa epota Nucerina aqua profuit. Exinde omnia magis ſemper in melius verterunt. Atque iiſdem fere mulier quoque adjuta eſt, cum flavæ dejectiones, utiles quidem, ſed ſitim, & leves quoſdam ac vagantes ventris dolores, & teneſmum cum ardoris ſenſu afferentes, ſubinde moleſtæ eſſent. Nec Sacerdos flavis dejectionibus caruit, ſed minus fluidis, nullumque, niſi hæmorrhoidum, dolorem moventibus. In iis muci erant, qui ſemel in globum compacti, cum hunc attentius inſpicerem, quaſi indigeſtum adipem, quocum tendinea permiſta eſſet ſubſtantia, referre videbantur. Is globus prodiit quarto a recidiva die cum ſolidis recrementis, ſanguine tinctis, non admiſto, ſed ſuperficie tenus aſperſo, ut ex hæmorrhoidibus eſſe, intelligeres. Sicque hi quoque duo intra undecimum a prandio illo diem convaleſcentes, multos annos poſtea ſine ullo relictæ in ventriculo, aut inteſtinis læſionis indicio, vixerunt. Quin Sacerdos nullo alio morbo, niſi Aortæ intra thoracem aneuryſmate, quod, ſexennio poſt inchoatum, diu pertulit, ad extremum confectus eſt.

9. Nunc ut ab his ultimis incipientes, ad cætera quoque in propoſitis quatuor ægrotantibus obſervata, aliquid adnotemus; ſi forte in Sectione hac X. Sepulchreti (1) Paawium credentem animadverteris, exhibiti veneni ſigna fuiſſe immanem ventriculi cordis dexteri, & proximæ venæ Cavæ dilatationem, & ſanguinem in corde, veniſque omnibus vi, ut putabat, frigidiſſimi veneni in vivente corpore concretum, quaſi ſeptima a morte hora cadaver non ſecuiſſet; noli ad ejus confirmandam opinationem, Sacerdotis noſtri aneuryſma referendum putare. Nam dilatationes ejuſmodi non cito adeo fiunt, ut videtur ille arbitrari, nec certe in noſtro aneuryſmatis incipientis ſigna, niſi poſt plures, ut dixi, annos ſe oſtenderunt; ut ſi vel a conſtrictionibus quæ doloris, & angoris tempore contigerint, primam habuiſſe originem, ſuſpiceris; pro veneni tamen indicio accipiendum id contendere non poſſis quod a tot aliis cauſis tam longo temporis intervallo factum eſſe, cæteri queant exiſtimare. Quod vero ad ſanguinem attinet tum in venis, tum in corde ipſo concretum; non raro id tibi in cadaveribus eorum inventum retulimus, quos cauſa longe alia ac venenum, intemerat; ut ſi a concreto intus ſanguine, quemadmodum in ſubjecto Scholio conjicitur, factum eſſet, ne cor Germanici (2) combureretur; complurium quoque aliorum corda in quibus nulla eſſe veneni ſuſpicio

(1) Obſ. 4. §. 1. (2) Sueton. de duodec. Cæſarib. l. 4. c. 1.

picio poſſet, igne abſumi nequiſſent. Quid? ſi huc illud addas quod Solertiſſimo Meadio (1) placet, venena in nervos præcipue, non in ſanguinem, agere, a qua ſententia non abhorruiſſe videtur Harderus (2): nec ſane de quibuſdam venenis negari id poteſt, ut puta quæ illico interimunt, quale Vibulenus Agrippa (3) *in ipſa Curia* (non ex *annulo*, ut Baccius (4) ſcribit, tunc alios quoſdam, ut opinor (5), in mente habes) ſed *depromptum ſinu venenum hauſit, prolapſuſque ac moribundus, ne feſtinatis quidem lictorum manibus* prius *in carcerem rapi* potuit, quam *fauces jam exanimis laqueo vexarentur*, aut quale Neronis juſſu *velociſſimum ac præſentaneum* paravit Locuſta (6), quo & porcellus *ſtatim examinatus* eſt, & Britannicus *ad primum geſtum concidit*; virus enim (7) *ita cunctos ejus artus pervaſit, ut vox pariter & ſpiritus raperentur*. Ipſi autem Meadio (8) nullum ad ſuam ſententiam confirmandam aptius viſum eſt, quam venenum illud quod, ex Nicholſii experimentis, memorat canem in ipſo per gulam tranſitu *non integro dimidio temporis minuto* necare, imo injectum in extremum inteſtinum *momento* idem facere, nullis inflammationis, vel corroſionis ſignis extantibus; ut minus mirari oporteat quæ de cuniculo ex Sproegelio, aut de puella ex Ettmülleri filio ſupra (9) adnotavimus, utroque propterea ad eundem modum rem explicante. Quoniam tamen dum venena afficiunt nervos, motum ſanguinis *varium* fieri, *vel intercipi*, ut Wepferi (10) utar verbis, ſive ejus *circulationem nunc impeditam, nunc confuſiſſimam* eſſe, contingit; continget quoque, ſanguinem aliter in aliis conſtitutum deprehendi. Itaque Meadius (11) fieri, cenſet, ut ſi univerſali paralyſi a veneno inducta, ſubito circulatio ſufflaminetur, ſanguis in vaſis perfecte fluidus perſtet, alias autem (12) ut circulatione turbata, ſecretionibus interruptis, minimis vaſculis ſtagnatione impeditis, quæ omnia ob affectos nervos contingunt, ſanguis ipſe varie mutetur, ut pote qui cum ſit humor ex diverſis permiſtis compoſitus, mutationibus quibuſcunque obnoxius eſt ſolo mutato motu. Mutationes autem hæ ſanguinis, præterquam quod neque primus, neque proprius effectus devorati veneni ſunt, pro varia non modo nervorum affectione, ſed & ſanguinis ipſius diſpoſitione longe aliæ in aliis corporibus eſſe poſſunt. Itaque; ne ab arſenico recedamus; mortua ob illud mulier fluidum, ut ſupra (13) legiſti, ſanguinem habuit, atque coccineum; mortuus autem ob idem canis, quemadmodum retulimus ſupra (14), grumoſum habuit, & nigrum. Et ipſe memini, cum ipſos ab Amico mures novem ex majoribus arſenico enectos diſſecarem, vidiſſe in cunctis auriculas ambas cordis nigro ſanguine diſtentas, ſed neque coagulato, neque, ut in viventibus, valde fluido. Verum quia non ut veneni effectus, ſed ut alia atque alia, ad naturales quaſdam ſtructuras attinentia, perſpicerem, illas beſtiolas incidebam, nihil præterea quod huc attineat, adnotatum habeo, niſi in omnibus valde plenum fuiſſe ventriculum, nec, quantum exterius apparebat, in nullo inflammatum, multoque minus pertuſum, quorum utrumque de inteſtinis quoque dictum putato. Nec Heydius (15) in duobus qui idem venenum voraverant, muribus refertum limo & pane ventriculum inflammatum, aut eroſum fuiſſe, ait. Illud vero ait, cum alterum mortuum diſſecaret; nam alterum viventem incidit; *nihil e vaſis effluxiſſe ſanguinis, imo e cordis ventriculis, ejus cono abſciſſo, ne guttam cruoris ſtillaſſe*, an quod alia in vaſa ſeceſſiſſet, an quod concretus eſſet, cum verbum hac de re non addat, incertum. Contra certum eſt ex Præſtantiſſimi Elleri (16) experimentis, cum ſanguini recens educto tertiam, aut quar-

(1) Tract. de Venen. paſſim. (2) Sepulchr. S. cit. in Schol. ad Obſ. 17. Additam.
(3) Tacit. Annal. l. 5. (4) De Venenis ubi de venenor. ingeſt. ſævitia.
(5) Vid. Plin. Nat. Hiſt. l. 33. c. 1. & Annot. Dalecamp. (6) Sueton. l. 6. c. 33.
(7) Tacit. Annal. l. 13. (8) Tract. cit. in Append. Tentam. 5. (9) n. 5.
(10) Sepulchr. ibid. in Schol. ad Obſ. 3. (11) Appen. cit. (12) Introduct. in fin.
(13) n. 3. (14) n. 4. (15) Obſ. Medic. 48.
(16) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. de Berlin. A. 1752. Claſſ. Philoſ. Experiment.

quartam partem ſolutionis arſenici admiſcuiſſet, illico ſanguinem eſſe ſpiſſatum, ejus tamen globulis, ſi per microſcopium inſpiceret, maxime extenuatis, diſſolutis, & quaſi in motum actis: quos inter hic illic perſpicue apparebant parvæ cryſtalli triangulares, ſcindenteſque mucrones ſagittarum referentes; ut ex his omnibus intelligeret, eroſiva ejuſmodi validiſſima venena agere deſtruendo non tam fluidas, quam firmas partes noſtri corporis. Sed neque ille ignorabat, devoratum quidem arſenicum non ita *immediate* ſanguini admiſceri, & tu ea proportione demum admiſceri non poſſe, vides. Præſtabit igitur, ut ab extracto ſanguine ad vivens corpus, & a canibus, & muribus ad homines redeam, & quæ in his ab devorato arſenico diſſecans Ruyſchius (1) invenerit, proferam. Aliquoties ille ejuſmodi cadavera inſpexit: & contra atque ii qui *in tali caſu, ſolummodo ſanguinem coagulari autumant*, nunquam ipſe coagulatum reperit, ſed ventriculum exulceratum, ſi ſatis quidem temporis ad id fuiſſet, ut in fœmina cujus ventriculi magnam partem in liquore ſervabat, in cujus tunica intima, variis locis ulceribus affecta, arſenicum album *hærebat*. Quod ſi citius interiiſſent; tum puncta ſanguinea hic illic vidit per ventriculum disjecta.

10. Ex his Ruyſchii Obſervationibus cum iis quæ ſupra (2) memoratæ ſunt, junctis, præclare intelligitur, primum, ac proprium devorati arſenici, & ejuſmodi corrodentium venenorum effectum edi in ipſas intimas canalis alimentorum tunicas, ventriculi præſertim, in quo primum morantur, irritatis earum nervis, ipſiſque tunicis compunctis, &, ſi tempus detur, inflammatis, exulceratis, perforatis. Itaque in ejuſcemodi infortuniis nihil accidere felicius poteſt, quam ut ventriculus id quod ingeſſit, rejiciat illico, aut certe quam citiſſime: unde præcipue factum eſt, ut qui curati ſunt a nobis (3), evaſerint. Quin multo felicius generoſo cuidam Viro accidit, ut cum pro cremore tartari binas tartari emetici drachmas ſumpſiſſet, mox aliquot non ſine præcordiorum anguſtiis, inſecutis vomitionibus, ab omni ventriculi incommodo ſolutus ſit, cenſente Cl. Dethardingio (4), vix nonnullis pharmaci moleculis diſſolutis, & ad vomendum ſtimulantibus, non datum eſſe tempus diſſolutioni reliquarum, ſed omnes, quæ certe hominem tanta illa copia peremiſſent, fuiſſe rejectas. At ſunt qui natura minus ad vomendum ſunt prompti. Sunt etiam quibus ejuſmodi in caſibus contenduntur adeo fibræ orificii ſiniſtri ventriculi, & gulæ, ut fibris reſiſtant ſe in reliquo ventriculo contrahentibus: nec ſemper ſuccedit, ut ſi aliquid tunc detur, aut infundatur deglutiendum, reſiſtentes illæ fibræ, ut Wepferus (5) docet, laxentur; ſunt enim caſus in quibus homo tunc deglutit, & tamen inani vomendi deſiderio laceſſitur (6). Illi etiam qui cito non vomunt, minus aliquando periclitantur, ut ſi, ventriculo pleno, venenum vorent. Itaque Baccius (7), cum ſuſpectum convivium non poteſt vitari, conſilium dat, ut nec ſitibundi, neque famelici accedant, ſed præſumpto lacte, & ſaturi craſſis ac pinguibus cibis. Viderat enim (8), ex eodem pravo alimento, quo omnis familia uſa fuerat, dominum dumtaxat mori illo ipſo die; nam ventre vacuo comederat; ſervatis cæteris qui pleno. Quæ res etſi non ſemper a veneno defendit, hujus ſaltem haud raro vim perniciofam retardat, ut in muliere vidiſti a cujus caſu hæc Epiſtola inchoata eſt, & Capuanis quoque Senatoribus ferme duodetriginta ideo ſerius mors accidit, quia impleti cibis, vinoque cum venenum ſumpſiſſent, ſic *minus efficacem in maturanda morte vim veneni fecerant*, ut Livius (9) memoriæ hiſtoriarum mandavit. Quod ſi inani ventriculo veneni pauxillulum, ſed multo cum cibo, deglutiatur; mirum non eſt, ſi levius periculum fiat. Sic enim venenum aut arcetur a ventriculi

(1) Theſ. Anat. 8. n. 70. (2) n. 3. 4. 5. (3) n. 6. 7.
(4) Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 74. cum Schol. (5) Scholio cit. ſupra ad n. 9.
(6) Sect. hac Sepulchr. Obſ. 4. §. 6. (7) De Venen. ubi de Particulari Præſerv. n. 1.
(8) Ibid. ubi Venena quibus modis fieri poſſint irrita n. 10. (9) Hiſtoriar. l. 26.

culi tunicis, aut multis admiſtis retunditur. Secundum hæc, pleraque eorum quæ ſupra a nobis ſcripta ſunt, explicare licet. Pleraque dixi; nam quædam ſunt profecto difficiliora, illud in primis, cur Sacerdotem (1) dolores non in ventriculi regione, ſed in epicolica dextera corripuerint. Quod ſi quarto dumtaxat die accidiſſet; conjici tum poſſet, quaſdam veneni particulas, in primis illis Coli inteſtini cellulis retentas, pupugiſſe. Mox autem a veneno ſumpto; niſi ventriculum, ut in quibuſdam corporibus, aut, quoniam id rariſſimum eſt, Duodenum inteſtinum aliquanto dexterius fuiſſe, aut aliud ejuſmodi comminiſcaris; non facile intelligas.

11. Quod vero in curatione, theriaca, aliiſve ejuſmodi antidotis uti, mihi ne venerit quidem in mentem, nihil miraturum te, ſcio. Cur enim, cum erodens venenum eſſe, cenſerem; oleum camino adderem, illudque magis commoverem, aut certe ejus effectus augerem? Et ſane videbam de quatuor quos curavi, cum unus theriacam ſua ſponte ſumpſiſſet (2), illi æſtum ventriculi eſſe auctum: quo minus miror, puerum in Sepulchreto (3) commemoratum, cui theriaca bis data eſt, intra quartam horam a comeſto arſenico interiiſſe: & ſi Jo. Faber (4) juveni qui *riſagalli* pulvere pro cinnamomo uſus erat, nihil niſi mithritidatium, præbuiſſet; certe non ſervaſſet. Servavit autem, quia ſimul juſcula pinguia, & lac copioſe exhibuit. Sic etiam ab Jo. Jod. Cyſato (5) puerum, & puellas duas, ingeſto arſenico periclitantes, ſervari potuiſſe, credo, non quod Elect. *Orvietanum*, ſed quod antea lac crebro dediſſet, natura autem hos omnes citis vomitionibus antea adjuviſſet. Neque enim illiuſmodi alexipharmaca poſſent erodentes particulas irretire, aut ſic obruere, ne pungendo inflamment, & exulcerent, aut exulceratas partes lenire, & abſtergere; ſed illis motum, & vim addere, his vero calorem, & irritamenta. Contra autem, lac, oleum, viſcidula alia, tum ſerum, atque adeo ipſa aqua, alia irretiendo, alia diluendo, leniendo, abſtergendo quantum poſſint, manifeſtum eſt, ſi ea quidem copia dentur qua vomitiones adjuvent, & ſiquid poſt has reliqui ſit, diluant adeo, ut noxiam ejus vim obruant. Et Veteres quidem, tametſi nonnulla quoque minus convenientia proponerent; ea tamen quæ modo laudabamus, quanti facerent, ſatis Ardoynus (6) oſtendit. Recentiores autem, inutilibus, noxiiſque omiſſis, cætera, cum occaſio tulit. ſuis alii ſcriptis, alii aliorum etiam collectis Obſervationibus comprobarunt. Sic de lacte, præter illas quas ſupra (7) indicavimus, plurimæ extant aliæ, in quibus ea præſertim eſt quam ex Hoffmanno deſcripſiſſe ſe, ait Henricus Dooſchodtius (8), decem videlicet juvenum a juſculo avenaceo cui arſenici plus ferme quam unciæ duæ cum ſacchari totidem admiſtum fuerat, brevi male habentium, ſervatorum tamen per lac tandiu exhibitum donec omnis vomendi conatus ceſſaret: tanta autem copia exhibendum fuit, *ut ſingulis vix decem menſuræ lactis ſufficerint*. Sic de oleoſis (& oleum ſane amygdalinum iis quoque, ut aliis pluribus, datum eſt) quid Recentiores, non ſecus ac Veteres, cenſuerint, a Viro Cl. Joanne Gentili (9) propoſitum leges. De aqueis autem, in quibus ſerum, & aqua ipſa eſt, apud Ettmüllerum Diſputationem inſpicito quæ inſcripta eſt *Parva magnorum morborum Initia*. Habebis in ea (10) exemplum hominis qui hauſta per errorem aqua, ut vocant, forti, epota mox aquæ magna vi ab omni noxa immunis eſt redditus. Ad quod adde alterum ex Sydenhamio (11), qui hoc uno remedio copioſe & dato, & per ſedem injecto, eum ſervavit *qui haud modicam mercurii ſublimati corroſivi quantitatem deglutiverat*.

(1) ſupra, n. 7. 8. (2) n. 7. (3) Sect. hac in Addit. Obſ. 13. Hiſt. 7.
(4) Ibid. Hiſt. 12. (5) Ibid. Hiſt. 2. & ſeq. (6) De Venen. l. 2. c. 1. 2. 3. 5. ubi de Curat.
(7) n. 5. (8) Differt. de Lacte in Corollar. (9) Annotaz. alla pag. 64. v. 5. della Letter. Filoſ.
(10) §. 47. (11) Epiſt. Reſponſ. I. verſ. fin.

rat. Et Boerhaavius (1) ubi ea proponit quæ adhibenda ſunt, cum ſumpti veneni ſpecies ignoratur, non modo eam Sydenhamii curationem, ſed & pleraque eorum laudat quæ paulo ante dicebamus, & in ægris illis adhibuimus, ne balneo quidem, & opio denique, prætermiſſis, quod etiam oſtendit quatenus utile eſſe poſſit. Cætera in eo quem modo indicavimus, loco apud Ettmüllerum non omittuntur: quæ ut profuerint cum venenum minus eſſet notum, Scretæ in Sepulchreto (2) Obſervatio monſtrat. Cum vero ejus ſpecies cognita eſt, quanto præſtet remediis uti, ipſi peculiariter adverſantibus, duæ primum haud diſſimiles, exitu autem diſſimillimo docebunt hiſtoriæ, altera ibidem (3), altera apud Cel. Meadium (4), ſi inter ſe conferre volueris. Cæterum ab uno, eodemque veneno quam varia in tribus illis quos ſimul curavi (5), ſint orta ſymptomata, niſi per te animadvertere potuiſſes, hic admonerem. Sed ſatis de *mineralibus*, cum etiam quæ a ſumpto ſulphure detrimenta viderim, alias (6) acceperis. Nunc quædam de vegetabilibus venenis attexamus.

12. PAUPERCULA nata annos circiter ſexaginta, quæ ſe; quecunque ejus rei cauſa eſſet; alias voluerat in flumen dejicere, noviſſime cum ex rhododaphne, quem fruticem noſtrates vocant *oleandro*, magnam foliorum vim decerpſiſſet, ex iiſque contuſis expreſſum ſuccum, admiſto vino, bibiſſet; tribus fere poſt horis a mulieribus quæ in proximis erant Zotheculis, audita eſt vomere vehementer. Accurrunt: quid fecerit, intelligunt: & ſitienti aquæ cyathum præbent, poſt vomitum ratæ nihil mali relictum iri. Verum cum mox peſſime habere cernerent, Sacerdotes primum, tum deinde & noſtrum, qui forte haud procul erat, Mediaviam accerſunt quincta circiter ex quo mulier ſuccum illum biberat, hora. In reſpiratione nihil animadvertit quod magnopere eſſet adnotatu dignum, neque in facie, ſi fuſca labra, & inferius præſertim, excipias; nam cætera aut naturali erant colore, aut vix ad pallidum nonnihil vergebant: nec frigidum corpus erat, ſed dumtaxat paulo minus quam tepidum. Cum fœminæ quæ adſtabant, dicerent, jam nullam ſupereſſe loquendi facultatem, inclamavit in aurem ægræ, quæ ſopitæ inſtar jacebat, brachium porrigeret. Illa vero facile ad ſedendum ſe erexit, & cum mulieres interea brachium alterum protraxiſſent, ipſa mox alterum præbuit. Pulſus erant parvi, debiles, ſubduri. Interroganti reſpondere conata, inconditam quidem vocem; ſed nullum diſtinctum edidit verbum, digito humorem quem vomuerat, nec ita paucum, humi indicans. Et præſcripſit ille quidem quæ continuo potanda darent. Sed fruſtra. Illa enim, nil ferme accipiens, quarta exinde hora mortua eſt; ut ab epoto ſucco horas vixerit haud amplios novem. CADAVER poſtridie, qui dies fuit XIV. Kal. Decembres A. 1745. cum Judicis rerum capitalium juſſu ſecandum eſſet, eique ſectioni idem præeſſet Mediavia, a quo mihi hæc omnia inſequenti die ſunt diligenter narrata; primum omnium animadverſum eſt, nuſquam in ſupino corpore livorem ullum, aut ullum tumorem, ne ventris quidem, apparere; in prono autem omnia a capite ad calces colore eſſe violaceo. Abdomine mox, & Pectore apertis, intus calor etiamtum aliquis perceptus eſt; tametſi hora eſſet ab obitu decima ſeptima. Intra illud omnia ſecundum naturam ſe habentia, & poſita occurrerunt; ut nec ventriculus, nec ullum inteſtinum tumeret; nam quod Colon in medio tranſverſi illius ſui ſub ventriculo tractus ad tres quatuorve digitos deorſum ſe inflecteret, indeque ſurſum rediret, res eſt quæ, ſicuti ex noſtris Epiſtolis intelligere potuiſti, non rariſſime vel in illis offenditur, in quibus a natura potius, quam a morbo, ſic eſſe videatur. Sed cum oculos attentiusdefigerent; venas quæ per ventriculum, omentum, & inteſtinorum partem, meſenterio annexam, feruntur, valde eſſe diſtentas, animadverterunt. Diſſecto ventriculo, viridem in eo hu-

mo-

(1) Vid. Inſtit. §. 1129. & Prælect. ad eund. §. (2) Hiſt. 10. in cit. Obſ. 13. (3) Hiſt. 13.
(4) Tract. de Venen. Tentam. 4. in fin. (5) n. 7. 8. (6) Epiſt. 55. n. 9. & ſeqq.

morem mediocri copia viderunt; quo abjecto, nihil uſquam læſionis in deterſo ventriculo repertum eſt, niſi quod rugæ quæ per fundum prope antrum pylori ſecundum longitudinem ducebantur, æquo duriores fuere. Neque præter conſuetudinem quidquam in Duodeno, quod aperuerant, inteſtino deprehenſum eſt, etſi non ſine eodem viridi humore fuit, quem in ventriculo conſpexerant, an a bile; quanquam hujus veſicula moderate plena occurrit; illuc effuſa, cum acidiſque ſuccis permiſta? nam is quem hauſerat mulier, nigrum potius ab admiſto vino colorem retinuiſſet. In Thorace, dexter pulmo ad pleuram annexus, & valde a tergo rubens, aliquid intus quaſi concreti ſanguinis habere viſus eſt. At ſiniſter non modo undique ſolutus; ſed ita in ſe concidens, ut ſi intus nihil ferme aeris eſſet reliquum, vix autem a tergo nonnihil rubens. In cordis ventriculis nihil prorſus erat ſive fluidi ſanguinis, ſive concreti. Cujus, cum majora vaſa diſſecarentur, magna copia, ſed neque in grumos coacti, neque juſto fluidioris, profluxit. Caput non attigere.

13. Eo libentius hanc Obſervationem ſcriptis mandavi, quod hoc veneno interfectorum anatomen apud quenquam legiſſe non memini; ſumpti autem ſigna ab Recentiorum ullo obſervata. Majores vero non omnes hominibus nocere, imo aliqui prodeſſe, ſcripſerunt. *Rhododendros*, inquit Plinius (1) *ne nomen quidem apud nos invenit Latinum: rhododaphnen vocant, aut nerium. Mirum, folia ejus quadrupedum venenum eſſe, homini vero contra ſerpentes præſidium, ruta addita e vino pota. Pecus enim, & capræ, ſi aquam biberint, in qua folia ea maduerint, mori dicuntur.* Quibus ſatis ſimilia ſcripſiſſe videbis Dioſcoridem (2): neque Apulejum (3), neque adeo quem tunc fere deſcribebat, Lucianum (4) hinc niſi beſtiarum perniciem memoraſſe. Certe ille fruticis hujus flores, quos vulgus *roſas Laureas* appellaret, *venenum* quidem *roſarium* dixit, ſed quia *cuncto pecori cibus* earum *lethalis ſit*. Quin Lucianus ne cunctis quidem illis animalibus, ſed aſinis dumtaxat, & equis perniciofum eſſe, ſcripſerat. Fideliter enim latine ſic reddiderunt: *Malus eſt is cibus aſino omni, & equo: num eum qui ex eo comederit, e veſtigio emori, dicunt.* Contra; ut Scribonium (5) prætercam non ita obſcure indicantem, ab eo qui rhododaphnes folia ad dentium dolorem mandere voluerint, ſalivam non eſſe deglutiendam; Galenus certe (6) hominibus quoque, non modo pleriſque pecudibus, pernicioſum eſſe hunc fruticem, diſerte docuit. Quem ſecuti Arabes Medici quique præcipui, quos ſingulos ab Ardoyno (7) productos invenies, præſidia adverſus id venenum propoſuere. Signa autem ejus ſumpti, tum ab eodem Auctore (8), tum a Matthiolo (9) collecta, huc ferme redeunt, ut vehemens oriatur anguſtia, intumeſcat venter, & doleat, & fluat, inflammatio creetur, æſtuſque univerſi corporis, alienatio mentis, ſyncope, & mors ſubſequatur: hæc autem, quia rhododaphne præter modum calefaciat, itemque incidat, mordeat, exulceret, reſolvat. Quorum ſignorum, atque effectuum cum in deſcripta ægra, ejuſque cadavere vix ullum facile agnoſcas, contra autem alia, atque alia fuiſſe, videas; te credo idem quod ego, optaturum, ut quotieſcumque hoc veneno aliquis læſus eſt ſive priſcis temporibus, ſive poſtea, eorum quæ ipſi acciderunt, ſcriptas haberemus hiſtorias potius, quam plurium Auctorum, quorum alii ſæpenumero alios deſcribunt, diagnoſes, hypotheſibus interdum fortaſſe magis, quam Obſervationibus, reſpondentes. Atque utinam, ſicut tot aliis e vegetabilibus venenis periculum in canibus a Wepfero, ab aliiſque factum eſt, & viventium ſymptomata, mortuorumque læſa viſcera adnotata ſunt, ita etiam in hoc factum eſſet, aut nobis faciendi tempus nunc eſſet; nihil libentius quam inter ſe ejuſ-

[1] Nat. Hiſt. l.24. c.11. [2] De Med. Mat. l.4. c.77. [3] Metamorph. l.4. prope initium.
[4] in Lucio, ſive aſino. [5] Compoſ. Med. 55. cum Rhodii Not.
[6] De Simpl. Med. facult. l. 8. [7] De Venen. l. 3. c. 21. [8] Ibid.
[9] Comment. in c. 12. l. 6. Dioſcorid.

ejuſmodi omnes Obſervationes conferremus, ut quid diſcriminis ab alia aut ſpecie, aut temperatura, aut ætate, aut regione, aut plantæ parte, aut hujus conſtitutione, aut admiſto denique humore exiſteret, liceret diſpicere.

14. Nunc ſi unam hanc ſpectemus Obſervationem; veri ſimile putabimus, egiſſe venenum hoc in ventriculum, ejuſque nervos, &, quod conſequitur, in alios cum iis cohærentes. Quid enim duriores illæ ventriculi rugæ, quid vomitus, quid expreſſa, ut videtur, bilis, quid amiſſa loquendi facultas, quid ille quidam quaſi ſopor, quid alia quæ nunc prætereo, niſi quarundam internarum convulſionum, contractionumque nobis conjecturam ſuadeant, a quibus cohiberi quoque potuit ſanguis, & externas illas ventriculi, & inteſtinorum venas diſtendere? Nec vero dicas, ſi ventriculo interius vellicato, illa omnia contigere; multo ipſam magis interiorem ventriculi faciem diſtentis vaſculis inflammatam apparere debuiſſe. Namque ita vellicari ventriculum, ut ejus nervi irritentur, ad ea quæ diximus, explicanda ſatis eſt. Ut enim habitam in ipſo homine Obſervationem primum commemorem, profecto Coriaria, ſive planta illa quæ *Rhus Myrtifolia Monſpeliaca* C. B. vocabatur, quam cito, quam repetitam, quam horrendam, quam brevi lethalem epilepſiam excitet, Clariſſimus Vir Sauvages (1) oſtendit. Idem tamen in viri cadavere, a comeſtis illius baccis admodum quindecim interfecti, nullam cerebri, nullam alicujus alius partis læſionem potuit deprehendere, & nominatim ventriculi ipſius, in quo Coriariæ etiamtum baccæ erant quinque, cum cæteræ, emetico dato, fuiſſent rejectæ. Atque ut ad plura, & pluribus in beſtiis obſervata tranſeamus; certe nec pauca, nec levia paſſus eſt canis, itemque paſſa feles eſt, quorum illum datis nucibus duabus vomicis Heydius (2), hanc napelli ingeſta drachma Sproegelius (3) peremit. Canis tamen *ſtomachus*, *œſophagus*, *& inteſtinum naturali conſtitutione gaudebant*: & felis ventriculus *naturali* erat *ſimillimus*, *nihilque eroſionis ſimile viſum eſt*, *villoſaque tunica nitidiſſima*, *inteſtina cum viſceribus reliquis ſaniſſima*. Itaque ut Heydius ex ſua Obſervatione patere cenſuerat, veneno illo *potiſſimum infectum* fuiſſe *fluidum*, *cerebrum*, *nervoſque irrigans*; ita Sproegelius ex ſua hoc concluſit (4): *cum nullum*, inquit, *nec eroſionis*, *nec inflammationis in animali*, *hoc veneno interempto*, *ſignum viderim*, *vim ſuam potiſſimum in nervos exegiſſe oportet*, *vellicando nerveam ventriculi membranam*. Quin experimenta etiam inſpice Wepferi, Brunneri, Nicholſii in iis animalibus habita, quibus vegetabile aliquod venenum, & nonnullis eadem quæ Sproegelius, & Heydius, præbuerant. Gravia in omnibus ſymptomata, nec multo poſt devoratum venenum ingruentia; non omninum tamen inflammatum ventriculum fuiſſe, leges. In aliquo enim (5) *interna* ventriculi *ſuperficies alba erat*, *nec ullibi vel minimum inflammationis ſignum apparuit*. In alio (6) *anfractus* ventriculi *albicabant*, *& ſi alicubi paululum magis quam alias obſervatur*, *rubebant*, *non tamen manifeſte inflammati erant*. In alio (7) *nulla* in ventriculo *inflammationis ſigna obſervari potuerunt*, tametſi *anfractuum ſuperficies minus alba erat ac alias conſpicitur*. In alio (8) denique ventriculi, & Duodeni inteſtini *ſuperficies interna prorſus albicans*, *& omnis inflammationis expers fuit*. In nullo autem ex iis quæ diſſecuit Nicholſius (9) *ulla intus membranarum inflammatio conſpicienda erat*; ſed fluido, qualis & in fele Sproegelii fuit, fluido, inquam, ſanguine diſtentæ venæ: quod adnoto, quia neque in quatuor modo commemoratis ex Sepulchreto animalibus ullus in ſanguine grumus fuit; quin eorum alicui (10) pariter ac in propoſita muliere (11), *in cordis ventriculis nihil omnino ſanguinis ſupererat*. Cæterum non eadem in omnibus quibus idem ac quatuor illis, ve-

[1] Mem. de l'Acad. A. des Sc. A. 1739. [2] Obſ. Med. 50. [3] Experim. circa venena Exp. 2.
[4] §. 5. [5] in Additam. ad Sect. hanc Sepulchr. Obſ. 5. Hiſt. 5.
[6] Ibid. Obſ. 6. Hiſt. 1. [7] Ibid. Obſ. 7. Hiſt. 1. [8] Obſ. eod. Hiſt. 1.
[9] apud Mead, in Append. ſupra ad n. 9. cit. [10] Obſ. 5. cit. Hiſt. 1. [11] n. 12.

venenum præbitum fuerat, inventa ſunt: imo in pluribus ventriculi inflammatio; ut minus tibi eſſe mirum debeat, ſi eandem in proximis ſaltem inteſtinis, aut in his ſimul, & in ventriculo extitiſſe ab alio aliquo ex vegetabilibus veneno, productis duabus hiſtoriis recentibus oſtendam. Solani quem furioſum vocitant, baccæ cum pernicioſos alias effectus, tum maxime in puellulo ediderunt: quem intra horas non multas miſerandis modis peremptum, cum Vir Cl. Schreckius (1) incideret, vidit, inter cætera, Jejunum, & Colon inteſtina valde inflammata. Fungi autem, & nominatim ex ea ſpecie quam Vaillantius ſic deſignavit *Fungus mediæ magnitudinis totus albus*, annis ſuperioribus prope Lutetiam Pariſiorum id propemodum fecerunt quod Romæ, dum ſcriberet Plinius (2) fecerant, ut *familiam interimerent*; niſi natura, auxilio adjuta Experientis Medici Monnierii (3), qui ſymptomata omnia diligenter, & ordine deſcribit, de ſex qui comederant, quinque ſervaſſet. Idem Virginis quæ una omnium ſervari non potuit, cadaver perluſtrans, inter alia plura quæ apud ipſum videbis, in ventriculo circa pylorum quædam inflammationis indicia, Duodenum autem inteſtinum vaſis tunicarum omnino ſanguine refertis, interius, præter leves aliquot excoriationes, purpureis maculis diſtinctum, in ſumma inflammatum deprehendit. Ego vero & inteſtinorum, & ventriculi inflammationem a vegetabili medicamento, ſed acriori, eoque interdum perniciem haud ſecus ac venenum, afferente, elleboro nigro inductam conſpexi. Ita autem res ſe habuit.

15. VIR, cujus anni, ſi ex facie æſtimares, necdum quinquaginta eſſe videbantur, corpore bene conformato, ſubpinguis, colore laudabili, quamvis ad fuſcum vergente, capillis autem, & barba nigris, ob delirium quoddam melancholicum in Noſocomio curatus, propediem erat diſceſſurus, cum extractum ſumpſit, quod vocant, ellebori nigri. Unde alvo ſoluta, plura dejecit. Sed cum mali nihil expectaretur; prima nocte, id eſt ſeptima, an octava ex quo id ſumpſerat, hora, vomitus, & ventris dolores ingruerunt. Quæ mox, calido hauſto juſculo, viſa ſunt conquieſcere circa horam noctis ſecundam. Quincta iterum extiterunt; iterumque minui viſa ſunt ita ut ante ſextam lectum peteret: vomitu autem nihil rejecerat, niſi materiæ ex viridi quaſi nigriſcentis quantum duo, aut tria cochlearia continere potuiſſent. Cubans quieſcere viſus eſt; certe nullam vocem indicem doloris edidit, quam in proximis lectulis cubantes ægri audiverint. Hora tantum octava ſonus quidam, ex ejus ore emiſſus, a miniſtris auditus eſt: ad quem accurrentes, hominem jam mortuum invenerunt. Quæ mihi, iis forte diebus, nempe circa medium Decembrem A. 1747. in Noſocomio Anatomen docenti, cum eſſent relata; quæſivi primum, quale ellebori extractum, quantumque ſumpſiſſet. Comperi autem idem quod aliis dari ibi ſolitum eſſet, videlicet e recens evulſis, contuſiſque radicibus ſimplici aqua paratum; pondere autem ſemidrachmæ ſumpſiſſe, cum perſæpe quidem ad ſcrupuli pondus, interdum tamen iis quorum alvus non facile ſolvitur, ultra ſemidrachmam ſine ullà noxa exhiberetur. Tunc autem quærenti, num aliud præterea quod nocere poſſet, homo accepiſſet, reſponſum eſt, imo in eo peccaſſe quod non accepiſſet omnia quæ debebat. Nimirum quibus id extractum darent, eos, hoc ſumpto, ſerum bibere: non bibiſſe autem hunc, poſt ejus mortem eſſe cognitum, ibi videlicet reperto ſero, ubi poſitum fuerat, ut hauriret. His ita perceptis, duodequadrageſima a morte hora ſectionem aggreſſi ſumus. CADAVERIS artubus minime rigidis animadverſis, Venter apertus eſt. Ventriculum, & inteſtina vel exterius hic illic inflammata conſpeximus; ut cum Ileum inteſtinum alibi juſta eſſet, alibi juſto majori, aut minori latitudine; ubi æquo anguſtius erat, ibi pertenues tunicæ, & ſine ullo rubore, alibi autem rubicundis ſtriis diſtinctæ ſpectarentur.

(1) Commerc. Litt. A. 1743. Hebd. 8. n. 4.
(2) Nat. Hiſt. l. 22. c. 23.
(3) Mem. de l' Acad. R. des Sc. A. 1749.

Tum ventriculo, & inteſtinis omnibus aqua immiſſa ablutis, & adapertis, illum cum annexa gulæ particula magna ex parte inflammatum, a ſiniſtris tamen, non a dextris, invenimus; inteſtina autem hic illic, ſic tamen ut minus levis in Tenuibus, quam in Craſſis eſſet inflammatio, ſi Rectum excipias, in quo ſpatia quædam æque manifeſto, ac ventriculus, erant inflammata. Nuſquam tamen in cadavere hoc toto vehemens apparuit inflammatio. Lien æquo paulo major, & ſima qua videlicet tangebat ventriculum, facie roſeo colore, totus autem adeo laxus, ut diſſecti interiora pene diffluerent. In jecinore nihil adnotatione dignum, niſi forte bilis color, qui, ut per veſiculæ tunicas tranſpiciebatur, ex viridi pallidus apparebat. Thorace adaperto, pulmones ſani, & undique ſoluti: neque cor, aut vaſa Magna quidquam habuere quod adnotarem, niſi quod in his parum ſanguinis, in illo vix aliquid fuit levis concretionis polypoſæ. Cranium cum ſecaretur, paucum ſanguinolentum ſerum defluxit: paucuſque mox ſanguis in Craſſæ meningis Sinibus, & majoribus per Tenuem ramis eſt animadverſus. Cerebrum, quod in eo qui melancholico delirio laboraſſet a primo miratus ſum, laxum adeo, ut cum dextere exemptum eſſet, in menſaque anatomica depoſitum, continuo ipſum hemiſphæriorum, extrorſum collabentium, pondus diſtraxerit partem poſteriorem Calloſi Corporis, nec tamen ab obitu dies tum erat ſextus. Ea diſtractio non prohibuit in reliqua ſuperiore, quæ integra erat, ejuſdem Corporis facie illum perſpicere faſciculum qui per medium ſecundum longitudinem extat, nihil ab eo quod ſolet, diſcrepantem. Mox perſecando cerebrum, neque in vaſculis quæ per medullarem ſubſtantiam ducuntur, neque in Choroidibus plexibus defuiſſe ſanguinem, vidi; ſed eandem ubique laxitatem animadverti, ut in cerebello quoque, & Oblongata medulla, & in Pineali ipſa glandula, quæ major potius, & globoſior apparuit, quam conſuevit. In tanta autem cæterarum partium laxitate mirabile fuit, lacunar quod dexterum, ſiniſtrumque ventriculi tertii parietem inter ſe conjungit, minime fuiſſe diſtractum.

16. Ex poſtrema hiſtoriæ hujus parte haberes quod exceptionis loco ad illa adderes, quæ de cerebro etiam melancholice delirantium alias (1) ad te ſcripſimus; niſi homo ante obitum jam ſanus eſſe videretur. Ex reliqua autem habes quid a nigro elleboro aliquando accidat, & in ventriculo, inteſtiniſque inveniatur. Scriptum eſt quidem ab nonnullis, & nominatim a Guillelmo Fabricio (2) non modo quod legerat, Virum Principem pharmaco, ex elleboro nigro parato, interemptum fuiſſe, verum etiam quod ipſe meminerat, Matronam corpore ſatis validam intra ſex horas mortuam eſſe ex quo devoraverat pillulas capitales, quibus nonnihil extracti ejuſdem ellebori admiſtum fuerat; tametſi vix vomitum, & dejectionem bis moverant: quam utramque mortem non ipſi elleboro, aut ejus extracto, quo feliciſſime in ſe ipſo, nedum in aliis, uſus erat, ſed præparantium negligentiæ, aut imperitiæ acceptam eſſe referendam jure cenſebat. Verum quæ ſymptomata eas præceſſerint mortes, aut quæ noxa in mortuorum interioribus reperta ſit, neque apud ipſum, neque apud alios legiſſe, nunc memini. Nam quod Ardoynus (3) ſymptomata ab hoc veratro enumerat immanem alvi fluxum, aduſtionem linguæ, eructationem plurimam, & inflationem, præter alia aliis quibuſdam, & in his elleboro albo communia, in quibus ſunt præfocatio, ſyncope, virium dejectio, ſudor frigidus, & ſpaſmus ab inanitione, ſi ex propoſita Obſervatione judicium ferendum eſt, magis fortaſſe pleraque hæc ſymptomata elleboro conveniunt albo, quam nigro. Certe in deſcripto viro non apparuerunt. At eorum quædam cum vehementi vomitione, quam recte ille albo adſcribit, in iis adnotata ſunt qui ab albo ſumpto perierunt, ut in muliere, quæ uti refert Joannes de Muralto (4), poſt crebrrimos vomitus, horrendis agitata convulſionibus occubuit, utque in tenero catello

(1) Epiſt. 8. n. 14. (2) Reſponſ. ad Doring. (3) De Venenis l. 3. c. 13.
(4) Sepulchr. l. 3. S. 8. Obſ. 6.

tello de quo Wepferus (1), mortuo ad eundem modum; quanquam canis de quo Courtenius (2), quadruplo ex eodem elleboro devorato paſſus quidem eſt vomitus, dejectiones, ſingultus, ſuffocationes, dolores etiam, ut videbatur; ſed evaſit tamen. Ut ut eſt; quæ in hoc viro acciderint ab nigro elleboro, accepiſti, ut illa pariter quæ in ejus viſceribus ſint deprehenſa. Ab albo enim elleboro ventriculum rubentem, imo etiam interne roſum, & nigricantem repertum eſſe, ex catelli, & mulieris de quibus modo indicatum eſt, vulgatis ſectionibus ſcire poteras. Ab nigro autem quid humanus ventriculus, & inteſtina detrimenti cœperint, fortaſſe, niſi ex noſtra deſcriptione, pro certo cognoſcere non potuiſſes. Quod ſi illud ex eo, ut videtur, revera acciderit, quod is vir poſt devoratum extractum, larga, ut cæteri, potione feri, ab Hippocrate (3) etiam poſt veratrum nigrum imperata, non ſit uſus; hinc quoque illa quæ ſupra (4) diximus, de feri in iis qui acre venenum ſumpſerint, utilitate, confirmantur. Fuiſſe autem virum ad inflammationem per ſe diſpoſitum, nec copia, nec conſtitutio ſanguinis oſtendunt, quippe cum paucus, & fluidus fuerit. Neque enim in quibuſdam negaverim, veneni effectus a corporis diſpoſitione augeri, cum facile agnoſcam, a prava ipſa corporis diſpoſitione internum aliquando poſſe venenum gigni.

17. Et ſane veteres quoque Medici (5) *eoſdem fieri affectus*, agnoſcebant, *& a lethalis veneni potione, & a corruptione quæ a corpore ortum habeat*, videlicet *poſſe hanc eſſe adeo vehementem, ut veneni tum qualitatem, tum vires æquet*. Neque ex poſteris plerique deinceps alieni fuerunt ab hac ſententia. Quam neſcio an ulla confirmare evidentius poſſit, quam hæc Obſervatio, mecum olim communicata ab Joanne Franciſco Cicognino Forolivienſi, ſpectato, dum viveret, experientique Chirurgo, qui ut Florentiæ didicerat, ſic Redii more periculum fecit.

18. FILIOLUS Franciſci Ridolfi Pictoris Foroliovienſis, Tertiana febre maceratus, extenuatuſque, noviſſime diris convulſionibus ingruentibus confectus fuerat.

ABDOMINE inciſo, apparuerunt inteſtina ad contractum meſenterium retracta, eorum tunicis ſubrigidis, & quaſi exſiccatis. Quæ, ut ventriculus quoque, multam continebant æruginoſam bilem, cujus attactu ſcalpellus violaceo colore inficiebatur. Eundem ſcalpellum, eadem bile ſtillantem, in carnem unius, & alterius columbi cum leviter impreſſiſſent ſic quidem, ut bilis intra vulnus remaneret; haud multo poſt uterque tremens, & convulſus periit. Quin etiam mica panis, illa admiſta bile, a gallo devorata, hic quoque parem habuit exitum.

19. Etſi eximius olim inter Patavinos Profeſſores Medicus Jo. Dominicus Sala (6) aſſeverabat, interna venena *raro generari in corporibus alioquin boni habitus, & nullis commiſſis erroribus; rarius ita repente, ut ex aliis partibus, aut aliis accidentibus æger non prævideat*; tamen hoc ipſo quod raro, aut rariſſime contingere id poſſe, non negabat, ab iis de quibus ſupra (7) indicatum eſt, diſcrepabat Medicis, qui (8) extantibus aliquo in homine veneni ſignis, minime dubitabant, *facile diſcerni poſſe eos qui venenum ſumpſerunt*, *ab iis qui aliunde*, nempe intus genito veneno, *affecti ſunt*. Qui enim *ſuapte natura pravis humoribus abundarent, ac ſanorum more ſe geſſiſſent, eos venenum ſumpſiſſe*, ajebant. Eſt certe aliquid in eo proferendo judicio, ſanus, an non is homo eſſet quo de agitur. Nam in Severino Falckio; ut petitis ex Sepulchreto (9) exemplis utar; neque omnium quæ ſumeret, vomitus, nec ventriculus intus rubicundus, & tantum non excoriatus veneni, noviſſime præſertim dati, ſuſpicionem movere poterant, cum ſcorbutus, vagæ febres, dein appetitus dejectus, & ſæviſſimi ſtomachi dolores jam diu vexaſſent. Contra in Juvene

(1) l. 4. S. hac lo. in Additam. Obſ. 8. (2) Saggio delle Tranſaz. trad. dal Dereham T. 3. c. 9. §. 6.
(3) De Intern. Affect. n. 46. apud Marinell. (4) n. 11. (5) Vid. Gal. l. 6. de loc. aff. c. 5.
(6) Vid. Sepulchr. l. 3. S. 7. in Schol. ad Obſ. 1. & 2. (7) n. 17.
(8) Galen. c. 5. ibid. cit. (9) Obſ. 1. & 2. modo cit.

vene de quo Salæ quærebatur ſententia, præter cætera exhibiti veneni indicia, illud quod boni eſſet habitus, & bene valeret, tantum apud Salam poterat, ut cum in Relatione altera fuiſſe is Juvenis ſcriberetur valetudinarius, & mali habitus, ille ſuam ſuſpicionem primam molliret. Tamen ut ſapiens vir erat, neque primo fuiſſe, neque ſecundo non fuiſſe venenum exhibitum, pro certo voluit reſpondere. Et ſane ut abundet corpus bonis humoribus; iſta ipſa abundantia facit, ut homo *ſuſpecta, habere bona ſua debeat*, nimirum ne *retro quaſi ruina quadam, revolvantur:* quæ Celſi (1), Hippocratis (2) monitum ſecuti, ſunt verba. Nefarios autem veneficos, ut nulla ſuo de ſcelere ſuſpicio ſit, affectæ valetudinis occaſionem haud raro aucupari, novimus: quod & una monſtrat ex ſuperioribua noſtris Obſervationibus (3), & alias alibi factum eſſe antiquis etiam temporibus, animadvertimus. Sic verſutiſſima fœmina, & filio magis, quam genitoribus, digna, Agrippina (4), cum maritum veneno tollere ſtatuiſſet, iſque valetudine adverſa correptus eſſet, hanc ſibi *oblatam occaſionem* non omittendam putavit, eademque ad facinus occultandum aliis inſuper non inſolitis veneficorum fallaciis uſa eſt. Ideo enim, ut opinor, venenum *delectabili cibo boletorum* infudit viro *avidiſſimo ciborum talium* (5), ut multum ex iis comedendo, noxam tum ex nimia copia, tum ex pernicioſo fungo aliquo, boletis quaſi per coqui errorem interjecto, contraxiſſe videretur, ſive, ut accidit, *excruciarent dolores*, ſive *niſus vomendi*, ſive *ſoluta alvus*, ſive etiam *febris* magis exercerent; hanc enim & plures *annos cum ipſo vixiſſe*, & *cum illo* in cælum *veniſſe*, L. Annæus Seneca (6) indicavit. Hos, & alios ejuſmodi caſus ſi mecum animadverteris; ſimul ſceleſtorum hominum dolos, qui Medicis ſæpenumero imponunt, in quibuſdam ægris facilius poteris internoſcere, aut ſaltem, atque utinam in tempore, ſuſpicari, ſimul non ratione ſolum, ſed ex Obſervationibus etiam intelliges, certa quædam ſymptomata, ut ſitim, & certos quoſdam morbos, ut febrem, quæ ab nonnullis adeſſe dicuntur, ſi venenum ingenitum ſit, adeſſe etiam poſſe, cum venenum præbitum eſt, imo quoque præceſſiſſe. Itaque laudatus Sala, etſi venenum *generari ſine febre*, negabat; non tamen propterea in ſecunda Reſponſione huic ſigno tantum tribuit, ut mortuum eſſe illum Juvenem ab ingenito veneno, affirmaret. Nec vero ut idem affirmemus, cogit quod nullus inſolitus odor, aut ſapor, nulluſve in deglutiendo, aut poſt deglutionem dolor in ore, aut faucibus perceptus ſit. Ut enim improbi Regis Perſei (7) pollicitationem prætaream veneni *quod nec in dando, nec datum ullo ſigno deprehendi poſſet*, & hic quoque alia quæ dici poſſent, omittam, ex meis ſupra (8) narratis Obſervationibus ſatis intelligis, vel ſine iis indiciis deglutitum eſſe venenum. Neque contra ex eo quod animal quodpiam ab iis quæ vomitu rejecta ſunt, devoratis male habeat, inferendum eſſe cum aliis, vomitum illum non ab interno, ſed ab aſſumpto eſſe veneno, propoſita noviſſime Obſervatio (9) ſatis indicat.

20. Sed & ea quæ in ventriculo mortuorum apparent, ut imponere aliquando poſſint, docet id quod de Falckio paulo ante (10) commemoravi. Eodemque addes quod ex Ballonio (11), itemque ex Riolano (12) in Sepulchretum retulerunt, in toxici dati ſuſpicione cum ventriculus exanthematis obſitus repertus eſſet, parum abfuiſſe, quin conſtanter Medici ſuſpicionem illam confirmarent, niſi admoniti fuiſſent, ea exanthemata a morbillis eſſe, qui cum erumpere in cute quidem cœpiſſent, ſed ob virium infirmitatem non pervexiſſent, ventriculum occupaverant: eandemque ſuſpicionem in multis ſubito extinctis falſo inde eſſe ortam, quod fundi ventriculi potiſſimum pars ſiniſtra intus, extraque nigreſceret; cum id non veneno,

[1] De Medic. l. 2. c. 2. [2] Sect. 1. Aph. 3. [3] n. 6. [4] Vid. Tacit. Annal. l. 12. [5] Vid. Sueton. de duodec. Cæſarib. l. 5. c. 44. [6] Apocolocynt. [7] Vid. Liv. Hiſt. l. 42. [8] n. 7. [9] n. 18. [10] n. 19. [11] Sect. hac 10. Obſ. 4. §. 10. [12] l. 3. S. 7. in Schol. ad Obſ. 10.

no, ſed ſanguini eſſet tribuendum; ibi intra venulas reſtitanti quæ ad ramum pertinent, *vas* olim *breve* nuncupatum. Sed neque e contrario quævis in ventriculo animadverſæ maculæ contemnendæ ſunt. Verum inter oculos, & lucem expandendus apertus ventriculus eſt. Sic enim qui maculis dumtaxat quibuſdam aſperſus videbatur, eundem, referente Ballonio (1), minimis foraminibus pertuſum deprehenderunt, veneni indiciis: quanquam tunc quoque diſpiciendum ex indiciis aliis crediderim, externi, an interni. Quin aliquando non manifeſtum modo, ſed & magnum ulcus in ventriculo reperiri poteſt, cujus originis prima ſigna toxici deglutitionem conſecuta eſſe videantur, neque res tamen ſine dubitatione eſſe. Sic in Juvene de quo Fabricius Hildanus (2) poſt lautum convivium primus ſtomachi dolor inceperat, ex quo paulatim aucto, & acerbiſſimo facto cum objiſſet, magnumque ulcus inventum eſſet, a ſuperiore ventriculi orificio in hunc deorſum ſe extendens, Parentes quidem id ab exhibito veneno repetebant; ipſe autem Fabricius veri ſimilius cenſebat, ab oſſiculo aliquo acutiſſimo ulcus incepiſſe, infixo in rugam aliquam illius orificii; nam ſi a veneno ſumpto facta eſſet exulceratio; ea, inquit, *potius in ipſo fundo, quam in ore ventriculi, extitiſſet*. Attamen qui diſſentire a Fabricio vellent, objicere poſſent duas puellas non ſine veneficii ſuſpicione mortuas, in quarum altera Joannes de Muralto (3) juxta idem orificium atra quinque ſtigmata inuſta reperit, in altera Petrus Paawius (4) illud ipſum orificium duobus locis eroſum deprehendit: atque ut virum ſilerent ab eodem Paawio (5) ob eandem ſuſpicionem apertum (nam præter orificii illius eroſam ſubſtantiam, eroſam quoque habuit reliquam internam ventriculi faciem) canem tamen producerent, de quo in Hiſtoriis a Wepfero (6) editis, qui cum arſenicum devoraſſet, poſtridie mortuus, atque inciſus, *circa ſtomachum in ventriculo ſuperficiem rubram & inflammatam* oſtendit, *in fundo* autem *ventriculi & circa pylorum nullum inflammationis veſtigium*. Denique ut melius appareat, quam difficile in hac materia judicium ſit, videri aliquando poteſt in hujuſmodi ſuſpicionibus venenum ipſum in ventriculo eſſe deprehenſum, ut in Matrona de qua Bened. Silvaticus (7), *pulviſculus* ille *coloris cinericii ulceratæ ventriculi parti adhæreſcens* pro *luculentiſſimo* præbiti veneni *indicio* acceptus, vel ut in Muralti puella paulo ante memorata, pulviſculus ille alter *arenoſus*, qui ex humoribus in ventriculo inventis, & mundo vaſe exceptis ſubſedit. Verum niſi deprehenſus pulvis ea copia ſit, ut a peritis probe examinari, & pro veneno agnoſci queat, aut niſi illius particulæ, eroſis ventriculi tunicis adhærentes, ejuſmodi ſint, ut per ſe facile ſe prodant, ut *gilla* illa quam iis adhærentem Heerſius (8) invenit, ſive ut arſenici albi fruſtula, quæ iiſdem inhærentia vidit, & vix evulſit Salmuthus (9), & in muliere quoque de qua eſt prima hujus Epiſtolæ Obſervatio (10), facile agnoverunt; nihil inde pro certo licebit pronunciari.

21. Quæ omnia, atque alia quæ Ettmüllerus; filium dico; in Programmate perpendit Lipſiæ edito A. 1729. erudite, & prudenter oſtendens, quam arduum, & periculoſum ſit certi aliquid in ejuſmodi quæſtionibus conſtituere; quæ, inquam, omnia quotieſcunque mecum ipſe conſidero, toties ſentio, jure meritoque eſſe a me factum, cum in quibuſdam diſſectionibus quas hic proponere potuiſſem, alibi autem ad te ſcripſi (11), venenum ingenitum, an ingeſtum eſſet, nolui pronunciare. In ea tamen in qua non ventriculum modo, & Duodenum inteſtinum, ſed & œſophagum eroſum deprehendi (12), magis augere potuiſſem, ſi pro certo notum fuiſſet, nullas extitiſſe vomitiones per quas rejectum venenum, fortaſſe ingenitum, ex parte aliqua reſtitando, œſopha-

[1] Sect. ead. Obſ. 17. §. 1. [2] Ibid. Obſ. 5. cum Schol. [3] l. eod. 3. Sepulchr. S. 8. Obſ. 7.
[4] l. 4. Sepulchr. S. hac 10. Obſ. 4. §. 7. [5] Ibid. § 8. [6] Ibid. in Additam. Obſ. 13. Hiſt. 12.
[7] Ead. S. 10. Obſ. 5. [8] Sepulchr. l. 3. S. 8. Obſ. 8. [9] Ibid. obſ. 5.
[10] n. 3. [11] Epiſt. 29. n. 18. & ſeqq. [12] Ibid. n. 20.

ſophagum forte læſiſſet. Non leve igitur veneni devorati indicium erunt ventriculi eroſiones, ſi nulla quidem cum vomitione, & cum œſophagi tamen ſint eroſione conjunctæ, præſertim ſi in eo reperiantur, qui cum ſanus hactenus fuerit, nihilque in victus ratione peccaverit, repente poſt ingeſtum quidpiam, inſoliti potiſſimum ſaporis, aut odoris, ſtomachi doloribus, aut angoribus, aliiſque ſumpti veneni ſignis correptus, intra perbreve tempus obierit. Non levis, inquam, ex hiſce omnibus, aut pleriſque in unum junctis conjectura ducetur. Sed res certa erit, ubi in ventriculo, aut proximis inteſtinis venenum ipſum reperietur facile agnoſcendum. Videſis Hoffmanni quoque (1) indicia ſuper hiſtoriis aliquot, dignis quæ in Sepulchretum referantur: ita & ſymptomata, & diſſectiones proponunt, minime omiſſis rationibus unde inter notas præbiti veneni, & nominatim arſenici, pluribus communes, huic non fuiſſe, illis fuiſſe datum venenum, intelligamus. Sed præcipuum illud dati veneni teſtimonium, ejus portio in viſceribus reperta cum pro varia venenorum conditione, exigua copia, cum aliiſque rebus miſtione non ſæpe occurrat; idcirco indicia aliunde quærenda ſunt, quorum alia cum ad Judices rerum capitalium attineant, a me prætermittuntur, aliud autem, ad Medicos ſpectans, non eſt reticendum, quamvis per ſe obvium, & a me ſemel, iterumque animadverſum. Nam præter id quod A. 1711. a me viſum, & ſupra (2) adnotatum eſt, cum videlicet tres qui ex eadem pulte comediſſent, omnes brevi poſt ſumpti veneni ſymptomatibus laborarunt; jam antea autumno A. 1709. acciderat, ut me plures meorum civium intra paucos dies advocarent, quos cum ſcirem familiariter inter ſe verſari, & convivari nonnunquam ſolitos; communem aliquem eorum in unum tempus incidentium ægrotationum cauſam ſuſpicatus, interrogando comperi, ex quo noviſſime ſimul omnes epulati eſſent, primum minus bene ſe habuiſſe, mox autem ægrotare cœpiſſe. Quæſivi, an præter ipſos alii in eo convivio fuiſſent. Cum & fuiſſe, & quotquot fuerant, jam omnes, ne uno quidem excepto, ex morbo decumbere, accepiſſem, nec quenquam tamen aut plus æquo, aut quidpiam minus ſalubre ſumpſiſſe, autumno autem illo raros in civitate ægros eſſe, animadverterem, vix dubitandum eſſe, intellexi, quin pravi aliquid, & veneno ſimile ex errore fortuito aliquo ſive epulas, ſive potiones, quibus in eo prandio uſi fuerant, infeciſſet. Verum quam facile erat hoc generatim conjicere, tam erat difficile ſive ex ægrotantium ſymptomátibus, ſive ex accurata, & ſæpe repetita perquiſitione quidnam illud fuiſſet, aſſequi. Symptomata enim pro alia aliorum ætate, diſpoſitione, & temperatura alia in aliis erant; quanquam in pluribus, inter cætera, alvi fluxus erant, & tormina, in aliquo, ſine torminibus, ſinceri ſanguinis dejectiones. Perquirendi autem verum ut optimam occaſionem haberem, eo libentius præter eum qui prandium dederat, ancillam etiam quæ coxerat, & reliquias comederat, liberaliter curandam ſuſcepi; uterque enim graviter, ancilla autem graviſſime ægrotabat. Huic igitur non ſemel oſtendens, quanto minus difficilis curatio eſſe poſſet, ſi mihi uni diceret quid per errorem admiſiſſet, aut ab aliquo admiſſum eſſe, conjiceret; nunquam exprimere aliud potui, niſi hoc unum, quo cogitaret magis, eo magis id ſe ignorare. Quæ cum ita eſſent; neceſſario coactus ſum unicuique ſic mederi, ut ſingulos hæc, vel illa ſymptomata gravius, aut levius urgebant. Quidam brevi, & facili; ſed reliqui longa, & difficili curatione ſervati ſunt; ut in quibuſdam bimeſtris fuerit, in eo qui ſanguinem dejecerat, quadrimeſtris. Unus ex omnibus qui morbum diutius contempſerat, undevigeſima ex quo cubare tandem cœperat, die febri, cum ſingultu, convulſivis tremoribus, aliiſque malignis ſymptomatibus juncta, fruſtra me, & ſeniore ejus Medico, quæcunque poterat, opem ferentibus, confectus eſt.

22. Quæ una fuiſſet reliqua, ignotarum illarum tot ægrotationum quærendi via, anatome videlicet, eam plures, variæque ratio-

(1) Medic. Rat. Tom. 3. P. 3. S. 2. c. 8. in Enarrat. Morb. Obſ. 2. 3. 4. (2) n. 7. & ſeq.

rationes prohibuerunt. Quarum aliquæ alterius quoque ſectionem vetuerant, quem non levis conjectura erat, ex opio, per Pharmacopolæ errorem minus parce præbito, deceſſiſſe. Cujus diſſectio eo nunc mihi gratior eſſet, quod in brutis animantibus, poſt datum largius opium inciſis obſervata ab Experientiſſ. Sproegelio (1) minus convenire, video, cum iis quæ in cane adnotaverat Cel. Meadius (2).

Cæterum de abuſu opii deteſtabili apud veneficos nullum a me verbum expectes in ſcriptis quidem. Res enim ejuſmodi, a Medicis alioquin non ignorandas, utinam ſecretis dumtaxat inter ſe colloquiis agitaſſent; chartis autem non commiſiſſent, ne quod ad curationem excogitandam ſcire neceſſe eſt, id a nefariis hominibus ad latenter, & impune occidendum, eſſet detortum. Quamobrem Galenus (3) Orpheum cognomento theologum, Horum Mendeſium juniorem, Heliodorum Athenienſem, alioſque librorum de iis compoſitionibus Auctores uſque adeo reprehendit, ut ne illud quidem concedat, earum notitiam Medicis ſaltem eſſe neceſſariam, ut iis qui ſumpſerint, poſſint ſuccurrere. Utcunque id eſt; ſane de venenis etiam aliis ſapientius quædam poſteriores magni cæteroquin Medici preſſiſſent; non epiſtolis, atque adeo libris editis vulgaſſent.

23. Eorum autem qui a morſu, aut ictu venenoſæ beſtiæ interierint, nullas memini aut a me, aut ab Amicis inſtitutas eſſe diſſectiones, ſi illas excipias quæ ad morſum attinent rabioſi canis, a me tecum alias (4) communicatas. Scilicet *Italia*, *frigidioreſque regiones hac quoque parte ſalubritatem habent, quod minus terribiles angues edunt*; quam æſtuoſæ; ut veris Celſi (5) verbis utar. Nec fere aliter ſe res habet in venenatis beſtiolis, quæ ſunt anguibus minores; certe autem de iis in quibus ego verſatus ſum, minus æſtuoſis Italiæ partibus non vera illi Boerhaavio (6) retulerunt, qui hæc narrarunt: *in Italia, ubi vis ſcorpiorum eſt, neminem ſubire diverſorium quin hoſpes ei lagenam oleo ſcorpiorum plenam indicet; quod vulneri, ſi quod ei beſtiola inflixerit, continuo inungat, ſic mortis evitaturus periculum*. Sed neque tam raros eſſe, Exterorum quis credat in terra Italia, quam Plinius (7) videtur ſcripſiſſe. *Sæpe*, inquit, *Pſylli, qui reliquarum venena terrarum invehentes, quæſtus ſui cauſa peregrinis malis implevere Italiam, hos quoque* (ſcorpiones) *importare conati ſunt: ſed vivere intra Siculi cæli regionem non potuere. Viſuntur tamen aliquando in Italia, ſed innocui*. Si ea ſinerent quæ de vulgaribus ſcorpiis ſequuntur; non de his, ſed de volucribus Africæ Scorpionibus de quibus noviſſime dixerat, Plinium multo libentius propter ea quæ paulo ante ſcripſerat, interpretarer. Cum vero non ſinant; deeſſe aliquid ſuſpicor; certe ii qui Romæ ante Plinium ſcripſerunt, Lucilius, & Cicero, raram beſtiolam exempli loco non ſic memoraſſent, ille quidem (8) *ut ſcorpius cauda ſublata*, hic vero (9) *ſerpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videmus boves, nepas aculeis*; ſed potius *veſpas aculeis* ſcripſiſſet, ut imperiti olim ediderant, aut quod *nepa*, quid eſſet, ignorarent, aut certe quod Nonium (10) neſcirent ita uti deſcripſimus, duo poſtrema Ciceronis verba produxiſſe, neque aliter, ut illius ſcribendi ordo, & ſententia poſtulant, producere potuiſſe. Quod ſiquis tamen credat, Plinium in Italia ſcorpios *innocuos* eſſe, dicere; id vero ut plurimum ita eſt, nec memini, in Civitatibus ubi vitam egi, vel frequentiſſimis, Medicum unquam, aut Chirurgum fuiſſe advocatum, ut vulneri, a ſcorpione inflicto, mederetur; nedum ex eo vulnere quenquam mortuum, ut in cadavere veneni effecta poſſent inquiri. Quin etiam ab noſtris Falloppio, & Valliſnerio idem confirmari, videris. Hic enim (11) venenum *quaſi innocuum* ab noſtratis ſcorpionis aculeo prodire, ſcripſit; Falloppius autem

[1] Exper. circa varia venena &c. Exp. 15. & ſeqq. [2] Tract. de Venenis Tent. 5.
[3] De Antidot. l. 2. c. 7. [4] Epiſt. 8. [5] De Medic. l. 5. c. 27. n. 10.
[6] Prælect. ad Inſtit. §. 1132. [7] Nat. Hiſt. l. 11. c. 25. [8] ex Satyr. l. 30. n. 23.
[9] De Finib. l. 5. [10] De Propr. Serm. in *Nepa*. [11] Opere Fiſ. Med. Tom. 2. P. 1.

autem (1), *in noſtra regione, ubi ſcorpiones ſunt minus venenoſi*, non oriri tumorem in loco ab ipſis icto, ut in regionibus calidis, ſed *tantum puſtulas, ac tubercula parva variolis ſimilia*. Atque ut Medicorum auctoritate qui in Italia vel temporibus, vel locis, vel utriuſque magis quam duo illi, diſtent a nobis, idem comprobemus., num Scribonium putas, ſi noxios in Italia vidiſſet ſcorpiones, ad hunc modum fuiſſe ſcripturum (2): *In Africa, aut ſicubi ſcorpiones ſunt noxii*, Cornelium autem Celſum (3) *inter peregrina, & aliquando magis peſtifera*, quam noſtratia, ſcorpionis venenum poſiturum fuiſſe? Poſuiſſe autem, non quod ſcorpio, ſed quod pernicioſus ſcorpio eſſet peregrinus mihi quidem illa ejus verba poſt varia recenſita remedia ſatis videntur indicare (*): *Cognovi tamen Medicos, qui ab ſcorpione ictis nihil aliud, quam ex brachio ſanguinem miſerunt*. Loco autem, non tempore, a nobis diſtabat Redius, diſtatque Gentilis, Medici ambo Etruſci. Quorum primus (4) idem quod Plinius, affirmabat propterea quod centies viderat ſcorpiorum venditores nudas manus in ſacculos inferere iiſdem plenos, & ſæpe ictus ab iis referre, neque unquam, tametſi fervente canicula hæc fierent, cum ullo vel minimo conſequente veneni indicio. Alter (5) a ſcorpionum ictibus funeſta mala fere non oriri, niſi in Africa. Ab Italis enim ſcorpiis ictos aliquos eſſe quidem mortuos; ſed pauca admodum ab rerum naturæ Scriptoribus ejuſmodi referri exempla.

24. Duo Vir ille Eruditus producit; alterum ex Ferrario, ex Lanzono alterum. In utroque vomitus, imo in altero ipſe volvulus intra horas aliquot lethalis. Juvat exempla alia addere, quotquot inter ſcribendum ſuccurrunt, funeſta fortaſſe futura, niſi obſtitiſſent remedia. Proferam autem eo libentius quod Patavii pleraque acciderunt. Cortuſus noſter civem hic ſuum, a magno ſcorpione vulneratum, jam animi deliquio detentum, brevi admodum tempore revocavit ad vitam externo pulveris auxilio quem a Matthiolo (6) acceperat. Benivenius (7) famulum a ſimili ictu, quamplurimo ſtatim frigidiſſimo ſudore perfuſum, theriaca ex generoſo vino exhibita, illico liberavit. Clari Veronæ Medici Petri a Caſtro indicem pupugerat ſcorpius, dolore, & frigore mox totum brachium invadente, cum ipſe, parum proficientibus remediis cæteris, eo liberatus eſt quod Amicus ejus Rhodius (8) memoriæ tradidit, hoc quoque adjiciens, anno tamen inſequente rediiſſe dolorem eodem tempore cum tumore digiti phlegmonode. Sed & ſe quoſdam Patavii ſcorpiorum *ictus tumore ac dolore graves animadvertiſſe*. Quin ipſe quoque Valliſnerius, qui, ut ſupra (9) dixi, illorum venenum apud nos *quaſi innocuum* eſſe, agnoverat, denique, mutata quadantenus ſententia, in Specimine *Alphabetico*, quod imperfectum reliquit, Hiſtoriæ Medicæ, & Naturalis (10) *hyeme* quidem illud *eſſe innocuum, ſed æſtate vel in noſtratibus* affirmavit *eſſe mortiferum*. Cujus tamen rei unum, haud amplius, exemplum protulit, nimirum adoleſcentulæ cui ſub caniculæ ardoribus in collo ictæ *paulatim membra fiebant gelida*, neque ex multis auxilium aliud profuit, quam oleum, *controveleni* dictum, Magni Etruriæ Ducis, interius, exteriuſque uſurpatum. Verum illud primum meminiſſe te, velim, non fuiſſe hæc denique funeſta exempla: deinde quid pauca adeo ad innumera alia, omnino diſcrepantia? quid hoc ipſum ultimum ad tot illa quæ indicavimus (11), Redii eodem fervidiſſimo anni tempore? Quo tametſi fatear, & venenum hoc acrius fieri, & hominum corpora ipſius noxis magis opportuna; tamen Octobri menſe caſus accidit Petri a Caſtro, & circa Junii finem is qui a Lanzono (12) verbis Medici qui affuerat, deſcriptus eſt. Qui, & Ferrarii quoque alter ſi funeſti, &

(1) Tract. de Tumor. c. 3. (2) Compoſ. Med. 164. (3) c. 27. cit. (*) Ibid. n. 5.
(4) Eſper. int. agl' Inſ. (5) Annotaz. alla pag. 66. v. 23. della Lett. Filoſ.
(6) Vid. hujus Comment. in Dioſcor. l. 6. c. 29. (7) De abditis Morbor. cauſ. c. 56.
(8) Cent. 3. Obſ. Med. 90. (9) n. 23. (10) Opere Tom. 3. P. 4. alla voce *Scorpione*.
(11) n. 23. (12) Eph. N. C. Dec. 3. A. 1. Obſ. 20.

& per vomitiones quidem fuere, at in hoc ſcorpius intra os dormientis pueri irrepſerat, idque ſauciaverat; in illo autem fœminæ, chloroſi laborantis, extremum, dum in latrina alvum exoneraret, inteſtinum ferierat. Quanti autem referat ad augendam, accelerandamque veneni noxam, ſi non modo ictum corpus tenerius, imbecillius, ægrumque ſit, ſed & pars icta ſit ipſa mollior, & exquiſitiore ſenſu prædita, cum per te intelligere ſatis potes, tum niſi hoc ponatur, aliquanto minus facile eſt aſſequi, cur non æque omnibus graves accidant non apud nos tantum, ſed & apud alios; ſi Africam, & alia æſtuoſa loca excipias; ſcorpionum ictus:

25. Ubi enim attendo illa quæ apud Monſpelienſes habita ſunt, experimenta, facile adducor, ut credam, non ſecus ac apud nos, ibi quoque ſcorpiorum ictus ut plurimum eſſe innocuos. Nec vero experimenta illa dumtaxat dico quæ ibi a Courtenio (1) A. 1679. ſunt inſtituta. Nam quod a pluribus ſcorpionibus lingua catelli compuncta fuerit, ejuſdemque abdominis cute nonnihil diducta, muſculi ipſi ab illis non ſemel icti, arte etiam altius appreſſo aculeo, venenoque e ſubjecta veſicula in vulnera expreſſo, canis tamen nihil detrimenti cœperit, ut neque columbus, ſæpe ad eundem modum a ſcorpione ſauciatus: contra autem quod talpa, cujus latus ſcorpio pepugerat, continuo mortem convulſa obierit; diſcriminis cauſam afferre hanc poſſes, quod catellus, & columbus ab inertibus, infirmiſque ſcorpiis, quippe ineunte Januario menſe, talpa autem a valido, acrique, ut pote circa medium Quinctilem, ſauciata fuerit. Pericula igitur illa potiſſimum ſpecto quæ ibidem quinquaginta, opinor, poſt annis fecit Vir Cel. Maupertuiſius (2). De novem canibus, tribus parvis pullis, & uno mure quos ſcorpii percuſſerant, unus omnino canis, & is quincta ex quo percuſſus fuerat, hora poſt ſæpe iteratas vomitiones convulſus, mortuus eſt; animalia duodecim reliqua nihil omnino læſionis retulere. His tamen per eoſdem, ut videtur, dies, certe autem a ſcorpiis ejuſdem generis, ad eundemque modum validis, acribus, ferocientibus eadem loca icta fuerant: ut hinc nulla repeti poſſit diſcriminis cauſa, cur unus, haud amplius, canis interierit, præſertim cum is ab uno, cæterorum aliqui a pluribus ſcorpiis vel multo pluries, multoque profundius defixo aculeo ſauciati eſſent, iiſque promiſcue tum maribus, tum fœmellis, itemque recens allatis, ut neque in ſexus varietatem, neque in venenum, forte in priores ictus omnino inſumptum, conjicere liceat diſcriminis cauſam, ſicut merito Redius (3) non in viperis ſolum, ſed etiam in ſcorpiis Africanis conjecit. Conjici tamen in alia, atque alia poteſt, & in aliquod fortaſſe eorum quæ a Maupertuiſio indicantur. Quoniam vero tam raro accidit, ut gravem ſcorpiones afferant noxam; facilius crediderim, eorum plura ſimul convenire oportere, ut afferant, aut fortaſſe aliud aliquod addendum eſſe quod præcipuum ſit. Exemplo rem declarabo.

26. Apud Veteres volucre erat animalculum, *cui nomen aſilo Romanum eſt*; ut Virgilii (4) verbis utar; *œſtron Graii vertere vocantes*. Idem a Latinis *tabanum* quoque eſſe dictum, indicat M. Varro (5), ſed Plinius (6) magis. Id animalculum ſitne idem quod modo apud nos tabanus dicitur, ſi forte quæras; facile negabo: ſitne vero quod Etruſci adhuc aſilum vocitant; dubius hærebo. Nam id certe aut non Veterum aſilus eſt, aut non ſemper idem efficit quod Veteres nobis deſcripſerunt, ut vulnerata boum cute hos concitet in furorem. Hocque adeo verum eſt, ut Vir Præſtantiſſimus Reaumurius (7) ſibi quærendam cauſam cenſuerit, cur interdum id faciat, alias non faciat. Itaque cum ipſe nullum, ſecus ac Vallifnerius (8), in eo acrem, quem in vulnere relinquat ſuccum agnoſcat, minime quærit, aliaſne

(1) §. ſupra ad n. 16. cit. (2) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1731.
(3) cit. ſupra ad n. 23. (4) Georg. l. 3. v. 147. (5) De Re Ruſt. l. 2. c. 5.
(6) Nat. Hiſt. l. 11. c. 28. (7) Memoir. pour. ſerv. à l'Hiſt. des Inſect. Tom. 4. Mem. 12.
(8) Opere Tom. 1. P. 4.

plus relinquat, alias minus: ſed neque credit, diſcriminis cauſam ab altius, aut minus alte defixo aculeo eſſe repetendam, propterea quia hic neque tenuior eſt, neque minus alte defigitur, quam bubulcorum ſtimulus, boum cutem alte perfodientium ſæpe, at nunquam idcirco in furorem agentium. Ipſe igitur cenſet, cum aſili aculeus ſubcutaneum aliquem craſſiuſculum nervum forte compungit, tum bovem furere; cum eum non compungit, non furere. Ego vero ne tum quidem ſi eſſem in hujus animalculi diſſectione vel maxime exercitatus, mihi tantum ſumerem, ut in diſſenſione virorum qui pares ætate hac minime habuerunt in perdifficili Inſectorum hiſtoria, aliquid adverſus alterutrum pronunciarem; ſed potius, quod mea erga memoriam utriuſque obſervantia poſtulat, darem operam, ſiqua fieri id poſſet, ut componeretur utriuſque ſententia, ſimul ad craſſiuſculum compunctum nervum, ſimul ad acrem inſtillatum ſuccum reſpiciendo, ſi forte hunc ex aſilo alicunde in vulnus exiſtere, invenire poſſem, eaque ratione ſcrupulum quendam mihi penitus evellere, factu perdifficile credenti, ne bubulci quoque ſtimulus in craſſiuſculum nervum unquam incidat, bovemque in furorem agat. Nunc vero Summi Viri conjecturam ab aſilo ad ſcorpium, in quo utramque componere ſententiam licet, transferentes, gravia ex ictu hujus tunc mala ſequi, veri ſimiliter ſuſpicamur, cum craſſiuſculo cuipiam nervo, aut alii exquiſiti ſenſus parti ſimul vulnus infligit, ſimulque acerrimum venenum immittit. Sane tum animalia quæ hinc mortua memoravimus (1), tum quæ Redius (2) per Africanum ſcorpionem occidit, convulſa periere, tum convulſa quoque ea mulier de qua ſupra dictum eſt (3) tum quæcunque alia ſymptomata in ipſa, & ceteris etiam qui mortui non ſunt, hominibus apparuerunt, facile per convulſiones licet explicare: & venena quoque alia, ictu, aut morſu venenoſorum animalium communicata, per nervos potiſſimum nocere, laudabilis Cl. Meadii (4) ſententia eſt.

27. De immiſſio autem ſimul cum aculeo etiam veneno, nulla amplius reſtat dubitatio. Nam etſi poſteaquam Plinius (5) *tenui fiſtula perforatos* eſſe, tradiderat, *ſcorpionum aculeos, venenum infundentes*, & (6) hoc *ab iis candidum effundi*, *Apollodorum auctorem eſſe*; Galenus (7) extitit, qui *nullum apparere foramen*, ſcriberet, *in* eorum *aculeo*, ideoque *aut perquam exiguum eſſe id quod injiceret*, *aut nihil omnino*, quin etiam Redius (8) ne in majori quidem ſcorpio, nempe Africano, ullum videre foramen potuit, quantumvis oculo exquiſitiſſimis vitris inſtructo; hic tamen non modo ex Aretino antiquo Scriptore (qui e Plinio exſcribere potuerat) ſed ex propriis multis in eodem illo ſcorpio obſervationibus, album ex aculeo prodire humorem, confirmavit: alii autem foramina, nedum foramen, perviderunt, quos inter Valliſnerius (9) in primis fuit, qui deinde, nec ſemel, edidit, oſtenditque tum quare ab Redio viſa non fuerint, quippe in ipſo extremo acumine quærente, tum quare in extremo eſſe non debuerint, videlicet ne ſi veneni canaliculus ad extremum uſque aculei perduceretur, hujus neceſſariis tum ſubtilitati officeret, tum firmitudini, obturationi autem a minima quavis in quam incurreret, materiæ particula obnoxius fieret. Ne vero dubites, num foramina, eaque non in extremo aculeo, in noſtratibus quoque ſint ſcorpiis; qua ratione in his etiam perſpexerit elegantiſſimo Vir ingenio Ferdinandus Antonius Ghedinus, & ipſe ad me ſcripſit A. 1707. & Valliſnerius communicatas a me Ghedini litteras vulgavit. Peculiaria hæc habet Valliſnerius, aculeum triangularis inſtar pyramidis tres facies habere: in harum ſingulis ſingula eſſe foramina: humorem per hæc exire quam maxime limpidum: hunc autem a canaliculo per internodia caudæ traductum, in ultimum ferri, ex quo extat aculeus. Tu in peregrinis illis grandioribus, ex quibus ipſe

[1] ſupra n. 25. [2] Eſper. ſupra ad n. 23. cit. [3] n. 24.
[4] Introdu. ad Expoſ. Mech. Venen. [5] Nat. Hiſt. l. 11. c. 37. [6] Ibid. c. 25.
[7] De Loc. aff. l. 6. c. 5. [8] Eſper. cit. [9] Vid. loca ſupra ad n. 23. & 24. indicata.

ipſe videtur hæc deſcripſiſſe, quærere poteris, an perpetua ſint, illudque præterea, quæ intima ſtructura ſit ultimi internodii. Nam præter veſiculam, quam olim indicavit Coiterus (1) ſcribens, *ſub caudæ aculeo*, *quo* ſcorpius *ferit*, *veſicam veneno plenam latitare*, credibile eſt muſculoſi aliquid ineſſe, quo venenum exprimatur. Extima enim internodii pars id præſtare per ſe non poteſt, ut pote quæ corneola eſt, & in Africano ſcorpione, externæ, ut Redius (2) expertus eſt, compreſſioni minime cedens. Sub cruſta autem illa, quemadmodum in cancrorum videmus brachiis, includantur muſculi, neceſſe eſt, quibus, ut internodia cætera, ſic etiam ultimum moveatur; itaque carnea, aut tendinea aliqua expanſio; intra ultimum internodium perveniens, validiore contractione quam qua illud movet, comprimere etiam poſſet veſiculam.

28. Sed hoc venenum in noſtratibus quidem ſcorpiis, aliiſque non æſtuoſarum regionum, ut Monſpelienſibus, longe minus validum eſt, quam in Africanis. Itaque non ſicut in Africa, ita apud nos ſæpius, imo raro adeo gravia ex eo occurrunt ſymptomata, quemadmodum ſupra (3) oſtenſum eſt, ut niſi plures cauſæ, & in his præcipua fortaſſe, nempe craſſiuſculi nervi compunctio, in unum conveniant, innocuum eſſe videatur. Quod ubi ponimus; facile cum Cel. Viro Maupertuiſio (4) in eam ſuſpicionem deſcendimus, ne forte plura quæ adverſus ſcorpionum ictus laudantur, remedia ideo proſuiſſe viſa ſint quod ſæpius fuerint iis hominibus adhibita quibus vulnus quidem inflictum fuerit, ſed innocuum venenum immiſſum. Inter ea remedia a priſcis uſque temporibus illud de cujus vi nominatim Vir ille Cl. dubitat, potiſſimum recenſitum eſſe, noſti, quod ex ſcorpione ipſo petitur. *Scorpio*, inquit Celſus (5), *ipſe ſibi pulcherrimum medicamentum eſt*, ſive *contritus ſuper vulnus impoſitus*, ſive *ſuper prunas*, ut *vulnus ſuffumigetur*. Verum laudati Viri dubitationem videtur confirmare tum ſuffumigium hoc fruſtra adhibitum ei mulieri quæ ſupra (6) memorata eſt, ex ſcorpionis ictu nihilominus mortuæ, tum contuſus ipſe ſcorpius, & vulneri impoſitus, qui *parum profuit* Petro a Caſtro, cujus quoque caſum retulimus (7), in eo ictis a tarantula ſimillimum, quod inſequenti anno dolor rediit eodem tempore. Hoc enim de ſauciatis a tarantula adnotavit Baglivus (8): qui & illud *obſervatione conſtare*, ſcripſit (9), *a ſcorpione* in Apulia *punctos eadem fere pati ſymptomata*, *ac ſi a tarantula morſi eſſent*. Sed nos ea ſymptomata, & mortes ſupra non recenſuimus, ut qui æſtuoſas Italiæ partes excepimus. Profert inſuper cuniculi, a tarantula occiſi, diſſectionem (10): nec reticet (11), ab illa ictorum *multa ſymptomata a depravata imaginatione pendere videri*. Hoc, atque alia quæ ad tarantulam attinent, magis explorata nos habituros ſperamus, ſiquando Vir Doctiſſimus Franciſcus Seraus ea poterit quæ de inſecto illo inchoata habet, perficere. Interea tamen, quod ad noſtrates pertinet ſcorpios, non ſine omni dubitatione ſumus, quin plures ex iis qui ab his compuncti gravia quædam pati viſi ſunt, timore imaginationem turbante, non tam ex veneno quod prorſus innocuum fortaſſe fuerit, quam ex animi agitatione, corpus percellente, male habuerint. Hanc autem dubitationem, in qua ipſum quoque Maupertuiſium (12) eſſe, video, comprobare ex parte illud etiam poteſt, quod nonnulli eorum vix icti, continuo de iis queruntur quæ tam cito ne in illis quidem contigerunt qui ex veneno eodem occiſi ſunt, iidemque antidoto aliquo adhibito, aut dato ex his quæ vulgus, ipſique magni faciunt, aut quod Medicus quiſpiam cui plurimum fidant, tanquam certiſſimum, commendaverit, illico nihil amplius ſe mali ſentire, & ſanatos eſſe, clamant. Nempe animi, non corporis, hæc eſſe videtur curatio: quæ ſicuti forte antidoto famam conciliavit, ut ima-

[1] Obſ. Anat. ex diverſis brutis. [2] Eſper. cit. [3] n. 23. & ſeqq.
[4] Comment. ſupra ad n. 25. cit. [5] De Medic. l. 5. c. 27. n. 5. [6] n. 24.
[7] Ibid. [8] Diſſert. de Tarant. c. 9. & Hiſt. 1. [9] Ibid. c. 7. & Hiſt. 3.
[10] Ibid. c. 10. [11] Ibid. c. 6. [12] Comment. cit.

immerito conciliaverit, ſimulque ut certiora quærenda ſint, vides.

29. Sed non ut Scorpionum, ita Viperarum quoque apud nos ſæpius innocuum venenum eſt: a quarum morſu plurimi interirent, aut certe graviſſime laborarent, niſi multo quam ſcorpii, eſſent illæ rariores, & propter magnitudinem facilius animadverti, & caveri poſſent. Graviſſime, inquam, laborarent, cum remedium necdum inventum ſciam cui quidem poſſint, audeantve homines fidere, ut ab ſe arceant vehementiſſima ſymptomata, viperinos morſus excipientia. Laudata ut maxime ad id fuerant devorata capita, aliæve partes viperarum. Sed Redii (1), & Francinii (2) experimentis res minime reſpondit. Poſtea magnis laudibus efferri audivimus viperarum pinguedinem, multo etiam magis vulgare oleum, ſi demorſo loco adhiberetur. Etſi vix credibile videbatur, per anguſta adeo, nec parum profunda foramina per quæ mordens vipera venenum immittit, ſatis aditus patere oleoſis præſertim linimentis; maluimus tamen judicium tempori permittere, quod ut certiorem, & utilem vim novorum remediorum, quemadmodum corticis Peruviani, ita ambiguam, & periculoſum, quemadmodum transfuſionis ſanguinis demonſtravit, & ne a propoſita materia longius abeamus, quemadmodum tot alia adverſus venenatos animalium ictus olim commendata præſidia inutilia eſſe, oſtendit, & oblivione tanta obruit, ut, exempli cauſa, quod Abbatius (3) *expertum eſſe*, ſcripſit, *admodum prodeſſe, & Patavii* quidem *expertum*, ego intra annos propemodum quinquaginta ex quo hic verſor, nunquam memorari a quoquam, nedum adhiberi, audiverim. Itaque anni vix pauci prætererant, cum Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis Commentaria illa (4) prodierunt: ex quibus per experimenta Cl. Virorum Geoffroyi, & Hunauldii demonſtratum eſſe, intelleximus, quam leves, & dubiæ iſtarum ex oleo inunctionum ſint vires: hocque judicium *rectum* eſſe, vel Anglorum Medicus doctiſſimus confirmavit Meadius (5). Qui tametſi viperinæ axungiæ probabiliorem laudem tribui poſſe, addidit; tamen neque hanc curationem *fidam* eſſe, ingenue faſſus eſt, & tu ex altero quod in memoratis Commentariis morſi hominis profertur, exemplo facile agnoſces. Ipſe vero præ cæteris auxiliis facile, & promptum illud commendat, quod ſignificare ſupra volui, cum remedium eſſe inventum, negavi, cui fidere audeant homines, videlicet quæ ore ſtatim fiat, veneni ſuctionem. Nam etſi Celſus (6) adverſus omnium ſerpentium morſus hanc fidenter adeo commendaverit, ut aſſeveraret, ſic & ſugentem *tutum fore, & tutum hominem eſſe præſtiturum*; eaque ab Dioſcoride etiam laudata (7), non Galeni (8) modo temporibus, ſed & Aetii (9), Pauli (10), & Actuarii (11), a quibus imperatur; ut Rhazem (12), alioſque omittam; in uſu fuerit; quin ut ad propiores nobis deſcendam; a Tagaultio quoque (13), Veſalio (14), Abbatio (15), Severino (16), Redio (17), Charaſio (18), alliſque (19) probetur: etſi, inquam, tot, tantiſque auctoritatibus nitatur; non eſt tamen facile ſperandum, populum eo poſſe adduci, ut Celſo (20), aut cuiquam credat, venenum hoc *non guſtu, ſed in vulnere nocere*: quam velit, clamet Severinus (21), *exſugat noſtra fide quiſquis; ... immunis a quaque labe, ab unoquoque detrimento, me fidejuſſore, futurus eſt exſuctor.*

30. Quanquam populum in eo ſapere, exiſtimarem, ſi huic fidejuſſori minime crederet, nullo in periculo exſugentem fore (22), tametſi exſugens Celſi (23) monitum,

[1] Lettera ſopra alcune oppoſizioni &c. [2] Lettera del Platt fra le Opere del Redi Tom. 2. dell' Ediz. Veneta. [3] De admirab. Viperæ natura c. 31. in fin. [4] A. 1737.
[5] Expoſ. Mechan. Venenor. Tent. 1. [6] De Medic. l. 5. c. 27. S. 3.
[7] De Medic. Mat. l. 6. c. 40. [8] Meth. medend. l. 13. c. 6. ad fin. [9] Tetrabibl. 4 Serm. 1. c. 10.
[10] De Re Med. l. 5. c. 2. [11] De Meth. *Med.* l. 6. c. 11. [12] 8. Almanſ. c. 1.
[13] Inſtit. Chir. l. 2. c. 11. [14] Chirur. magn. l. 3. c. 14. [15] l. cit. c. 31. & 32.
[16] Viperæ Pyth. P. 3. c. 5. [17] Oſſervaz. int. alle Vipere.
[18] Vid. Sepulchr. S. hac 10. in Schol. ad Obſ. 6. [19] Vid. du Hamel Reg. Sc. Acad. Hiſt. l. 4. c. 6. in fin.
[20] S. 3. cit. [21] c. 5. cit. [22] Ibid. & alibi. [23] S. 3. cit.

nitum, a pleriſque eorum quos laudavi, diſerte confirmatum, non attenderet, *ne quod in gingivis, palatove, aliave parte oris ulcus habeat*. Quod Redius monitum, & jure quidem, meritoque, tanti faciebat, ut quod ab aliquo illorum qui cum eo tunc aderant, audiviſſe olim, memini, cum ex iis qui expreſſum a viperis venenum potabant, unus in illud identidem panis cruſtam intingeret, ederetque, increpuerit continuo Redius, ne forte cruſta gingivam, ut interdum fit, vulneranſte, ſibi homo per jocum præſens periculum crearet. Qui etiam inter cæteras cauſas, quamobrem circulator commorſum ſibi ab aſpide brachium, imo homines duo ictum ſibi a vipera digitum cum ſuxiſſent, nihilominus mortui ſint, ut Ælianus (1), Matthiolus (2), & Amatus Luſitanus (3) cripſerunt, hanc ponendam eſſe, conjecit (4), quod os illi haberent fortaſſe ulcuſculo quopiam læſum. Hi tamen, aliique infra (5) commemorandi eventus homines terrent, dum quo alicui, quæcunque fuerit cauſa, accidit, idem ſibi quoque accidere poſſe, timent, ii præſertim quibus eſt gingivarum laxitas aut ſcorbutica, aut ad ipſam accedens, quando Matthiolus (6) vel ſine hac animadvertit, ſanguinem, a *forti* ipſa *ſuctione facile e gingivis manare*. Terrent etiam monita illa alia quæ plerique eorum quos probare diximus ſuctionem, aſtipulante quoque Avicenna (7), inculcarunt, ne ſugens ſit jejunus, utque in ore colluto oleum teneat, & quod exſuxit, continuo exſpuat. Quæ monita eo magis terrent, quod Doctiſſimus ipſe Meadius (8) eadem ferme commendat, tametſi id eo dicat, *ne veneni acredo inflammet labia, linguamque* exſugentis, nec immerito, quando cum aliis viperæ venenum guſtans, quamvis cum aqua miſtum, *ſapore eſſe acri & igneo*, percepit, *ut ſi lingua fervido aliquo & urente corpore pertuſa eſſet*, hoc ſenſu duas treſve horas durante; quin ſocius qui non dilutum guſtare voluit, inde retulit cum linguæ aliqua inflammatione & tumore ulcuſculum biduum permanens. Longe minus terrebantur homines, cum aut Severinum (9) legebant teſtantem, ſapore hoc venenum eſſe quaſi *ſorbi immaturi*, ut percepit Branchinus, Pharmacopæus Senenſis præcipuus, cum, ipſo vidente, *lingua libaret ac deguſtaret*, ... *nihil exinde noxæ perpeſſus*, aut Charaſium (10) aſſeverantem, *guſtatum, & deglutitum; quod ſæpe ſæpius expertus erat; neque homini, neque ulli animali nocuiſſe*; ut quod denique addit, *non detrectaverit ipſemet in os proprium ingerere* vel *abſque ſequente, aut præcedente oris collutione*, aut Redium (11) in primis confirmantem, *ſe vidiſſe infinitis vicibus illud lambentibus, & deglutientibus labra non intumuiſſe*, deſcribentemque Jacobum illum ſuum, cum id non ſine voluptate identidem lamberet, aut potaret, idem poſtridie non facturum, ſi oris, aut ventriculi noxam inde retuliſſet, aut ſaporem acrem, & urentem percepiſſet, quem contra, ſcribit Redius, *dulcem inſipidum* veneno illi eſſe, & *ſimillimum ſapori olei amygdalarum dulcium*. Sed de tanto inter Auctores diſſenſu, de uno eodemque veneno loquentes, mox erit iterum dicendi locus. Nunc illud cogita, num ex iſta ipſa diſſenſione hominibus addi poſſit animus, ut ſuctione utantur, præſertim cum pleroſque videant qui ſive ex Veteribus, ſive ex Recentioribus ipſam laudarunt, non uni illi fere plus fidere, quam auxilio quod minus quidem, quam oris ſuctio, ſtatim in promptu eſt, non diſſimili tamen, & certe minus ſuſpicionibus obnoxio, cucurbitularum videlicet; nam poſt utrumlibet alia, atque alia remedia imperant, indicio manifeſtiſſimo, non eſſe igitur exſuctionem præſidium illud quo ſemper credi liceat, venenum e fundo uſque peranguſti vulnuſculi, imo ex anfractibus, in quos inde prorepſiſſe interea poteſt, adſitæ celluloſæ membranæ, aliiſve flexuoſis ſemitis totum penitus eductum fuiſſe. Quod & de cæteris ſeu per ſipho-

(1) De Hiſtor. Animal. l. 9. c. 62. (2) Comment. in Dioſcor. l. 6. c. 40.
(3) Cent. 3. Curat. Med. 14. (4) Oſſerv. cit. (5) n. 33. (6) ad c. 40. cit.
(7) Canon. l. 4. F. 6. tr. 3. c. 1. (8) Tent. 1. cit. (9) cit. P. 2. c. 4. ad fin. & c. 8.
(10) Vid. Sepulchr. in Schol. ad Append. cit. Obſ. 6. (11) Oſſerv. cit.

ſiphones, ſeu per hirudines, ſeu per alia quælibet, exſugendi modis dictum putato.

Cæterum quod de efficacioribus Chirurgicis remediis, ut ſcarificationibus profundis, inuſtione, aut amputatione verba non fecerim, hanc cauſam habeto, quod hæc plerique a vipera icti aut non admittant, dum ſibi eundem quem multis a mitiori curatione fuiſſe, audiverint, felicem exitum pollicentur, aut nimis ſero tandem poſtulent; perrarum enim eſt quod ſcribit Kramerus (1), noviſſe ſe quendam, cujus digito, a vipera morſo, totum jam brachium inflammatum erat, jamque febris, crebræ animi defectiones, deliria, ſpaſmi, alia ejuſmodi acceſſerant, & hunc tamen *horis 32. a vulneratione jam elapſis, abſciſſione digiti demorſi curatum* eſſe. Itaque intelligis, cur hæc omiſerim, mitiora pleraque conſideraverim, quorum etiam infra (2) ſum quædam alia memoraturus.

31. At enim, inquis, unde igitur tanta aut ſuctioni, aut tot aliis, etiam olim, adverſus viperarum ictus mitibus auxiliis laus parta eſſet, niſi illorum ope homines vidiſſent ſervatos? Ego vero; ut illud omittam, perraro aliquem evaſiſſe qui non pluribus eſſet remediis uſus, ut cui potiſſimum ſalutem deberet, difficile eſſet conſtituere; hoc certe attendendum cenſebo, non pauca apud eos qui periculum ſæpius fecerunt, exempla occurrere beſtiarum quæ nullo dato, admotove remedio, aut levia, aut nulla a viperarum morſibus mala perpeſſæ, aut gravia etiam, nihilominus vitam ſervaverint. Sic Redio (3) accidiſſe, nec raro, leges. Sic Pariſienſium tum quos olim Hamelius (4), tum quos ego ſupra (5) laudavi, aliæ ſunt huc pertinentes Obſervationes. Quod ſi horum diſcriminum cauſam quæras; multiplicem eſſe potuiſſe, dicam, ſeu mordentes viperas, ſeu morſa animalia ſpectes, ſive utraque. Utriuſque communia ſunt ætas, conſtitutio corporis, vires, anni tempus, victus, & regio, a quorum varietate varius eſſe poteſt illatæ, aut acceptæ læſionis gradus. Sic; ut de regionibus dicam; vides quas Severinus (6) excipiat, ut quarum viperæ innoxio ſint ictu; quanquam quod de Anglicis ipſi ab Hougtono relatum fuerat (7), cum iis quæ alii, & quæ paſſim Cl. Meadius (8) ſcribit, minime conſentit, præſertim ubi Redii experimenta ita ſibi in Anglia reſpondiſſe, oſtendit, ut Verneyo antea in Gallia, aut ubi *ſolere ubique*, confirmat, eadem mala a viperæ morſu *ſimili fere modo oboriri*; quamvis, id quod propoſito huic noſtro ſatis eſt, pro *climatum*, & aliorum ferme, quæ diximus, *diverſitate, illa aut augeri poſſe, aut deprimi*, fateatur. Poſſe quoque alterutrum fieri pro varia mordentis viperæ magnitudine, ita, ejuſque veneni acrimonia, facile intelliges, ſi a majori, & magis irata plus veneni in vulnus immitti, & hoc profundius infligi, cogitaveris; nam de acrimonia res vel magis eſt manifeſta, eamque in aliis viperis aliam eſſe, diſcrepantia oſtendit, de qua ſupra (9) dictum eſt, inter laudatos Auctores de ſapore, & effectibus in labris, & lingua, veneni hujus; neque enim quiſquam auſit dubitare, quin ea quæ pro obſervatis a quolibet eorum propoſita ſunt, revera fuerint obſervata. Ad hæc illud quod eſt præcipuum, addendum eſt, intereſſe plurimum inter viperam quæ modo ſæpe ſæpiuſque momorderit, & inter illam quæ necdum poſt juſtum temporis intervallum id fecerit. Hanc enim inter impoſtorum fraudes jam olim recenſuit Auctor libri de Theriaca ad Piſonem (10), ut viperæ antea quam ipſos, oblatas carnes *aſſidue mordere* clam *cogerentur*; ſic enim *Venenum quod ore continent, ejicerent neceſſe erat*: unde tu e contrario unam deducere cauſam potes, quare nimirum jejunæ viperæ pernicioſius mordeant, cauſiſque addere quas alii excogitavere. Cæterum quod vetus ille Auctor tradidit, confirmavit Redius (11), ſe pluries expertum, ſcribens, ejicere viperas venenum omne, ſi non primo, at ſaltem ſe-

(1) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 11. n. 3. in fin. (2) n. 33.
(3) Oſſerv. cit. e Lettera cit. int. alle Oppoſiz. (4) Reg. Sc. Acad. Hiſt. L.4. S.1. c.1. n. 6.
(5) n. 26. (6) l. cit. P.3. c.1. (7) Vid. & P.1. c.7. §.3. (8) Tent. 1. cit.
(9) n. 30. (10) c. 12. (11) Oſſerv. cit.

ſecundo morſu, ut tertius deinde, & quartus veneno careant: & quanquam infra indicet, tertio quoque poſſe aliquando venenum inferri, imo alibi (1) non modo experimentum proponat, unde tertium, ſed & alterum, unde ſextum lethalem fuiſſe, apparet, Pariſienſes (2) autem unum, unde ſeptimum; tamen ſi hæc etiam velis quæ rarius accidunt, ſpectare; vides, noſtro propoſito non officere; nam tandem ad eum morſum qui innoxius ſit, perveniatur, neceſſe eſt, citius, aut ſerius, ut minor eſt vipera, aut major, vel certe ut minus, aut plus collectum habet venenati humoris, vel lentius hunc reparat, aut promptius, vel uberius in ſingulis morſibus effundit, aut parcius, vel denique minus, aut magis acrem gignit, ut minima etiam extrema guttula id poſſit quod grandior ſolet.

32. Huc adde quæ morſi animalis peculiaria ſunt, ut magnitudinem corporis, aut parvitatem, cutis duritiem, aut teneritudinem, humorum inertiam, aut acrimoniam, morſæ partis pauciora, aut plura ſanguifera vaſa, nervos, alia hujuſmodi. Nam parva, ſi paria ſint cætera, ab eadem veneni copia, & acrimonia citius interire, & ratio indicat, & Redii (3), ac Pariſienſium (4) experimenta confirmant. Quapropter mirandum non eſt quod apud primum legimus, cum eadem vipera anates momordiſſet quinque, & continuo tres columbos, neque anates poſtremæ tres periiſſent, primum periiſſe columborum, aut cum aves a viperæ morſu facillime intereant, equum, taurum, aliaque majora, & duriore cute animalia ſæpiſſime non interire; minus enim profunda vulnera accipiant, neceſſe eſt. Nec valde mirarer, ſi quæ in Sepulchretum (5) relata ſunt experimenta, ſæpius repetita ad eundem modum reſponderent; ut conſtaret, eas animantes citius necari quæ humoribus præditæ ſunt acrioribus, & magis vividis, tardius autem quæ aquoſioribus, viſcidioribus, & lenti motus, ut quædam ſic interfici nequeant. Et certe cum in una eademque animantium ſpecie alia aliis eſſe poſſit humorum, imo & firmarum partium conſtitutio; qua ratione accipiendum cenſeo quod ſapienter a Pariſienſibus indicatum eſt, credibile eſſe, ex eadem animalium ſpecie quædam magis, aut minus graves effectus pati a vipereo veneno, ut quamvis hoc eadem immittatur copia, & morſus videantur pares, non pariter, aut non æque ſero, aut cito moriantur; cum hæc, inquam, credibilia ſint; hinc videtur intelligendum, quare non ſemper eo quo ab eadem vipera ſunt morſa, ordine animalia unius ſpeciei intereant, ſed aliquando, ut de quinque Charaſii (6) columbis, illud primum quod morſum exceperit quinctum, & de tribus Parienſium ipſorum pullis, illud tardius multo quod ſecundum: quanquam cum ille prorſus ſiluerit, eadem omnes columbæ, an alia parte corporis ſauciatæ ſint, hi vero antea dixerint, non omnes, ſed *ferme omnes* in quibus periculum fecerunt, pullos eadem parte fuiſſe morſos; accedere aliæ cauſæ poſſunt quibus iſtam in moriendo ordinis mutationem tribuamus. Morſus enim illic exceptus ubi plura ſint, & craſſiora, aut perpauca, & tenuiora ſanguifera vaſa, aut nervi, perniciosior, aut levior eſſe adeo poteſt, ut ipſo prompto & concitato multi ſanguinis effluxu venenum ſimul eadem via rejiciatur, ut ab Redio (7) animadverſum eſt: quæ rejectio an forte aliqua ex parte contingeret ſero e vulneribus effluente, ipſe cogitabis; ſeri enim parem effluxum Pariſienſes negant ſe vidiſſe in iis quæ perierunt, animalibus, ac in iis viderunt quæ ſunt ſervata.

33. Facile hic quæres, per venaſne, ut plerique autumant, an per nervos, ut Cl. Meadius (8) cenſet, viperæ venenum aut noxia ejus vis in corporis intima deducatur. Cum primis ut ſentias, præter cætera, fortaſſe illud te movebit experimentum quod in Sepulchreto (9) proponitur, ut in canibus *non ſemel* habitum, videlicet ſucco venenato, e viperarum capitibus

(1) Lett. cit. (2) cit. ſupra. (3) Lett. cit. (4) cit. ſupra.
(5) in Addit. ad Sect. hanc 10. Schol. 2. ad Obſ. 2. (6) Sect. ead. Obſ. 6. §. 8.
(7) Lett. cit. (8) Tent. 1. cit. (9) Schol. 2. ſupra cit.

bus extracto, pauca aqua calida inter exprimendum ablutis, in ſanguifera vaſa injecto, brevi illos periiſſe. Veruntamen ubi animadverteris, alia etiam complura, quæ minime venenata ſunt, ad eundem modum injecta, brevi pariter mortem afferre (1); libentius perpendes quæ a Meadio pro via nervorum producta ſunt. Nam & ipſe antea (2) non improbabat venarum viam, præſertim ubi de venenis ageretur immiſſis per animalium ictus, aut morſus. Sed poſtea mutavit ſententiam, & quemadmodum ſumpta, ita & per vulnus infuſa venena aggredi potiſſimum nervos, credidit, cum attendiſſet celeritatem illam mirificam qua viperæ caudiſonæ morſus canem occidit, *non integro* videlicet *minuti temporis quadrante*. Sed & vipera vulgaris cum hominis digitum momordiſſet, iſque, ut ſupra (3) commemoratum eſt, os vulneri *ſtatim* admoviſſet, ſanguinemque exſuxiſſet; *hoc facto repente mortuus concidit*, ſive, ut alibi (4) loquitur idem qui vidit, Matthiolus, *derepente in terram cecidit, ubi illico mutus factus deperiit*. Non funeſtus quidem, ſed valde noxius, & ſubitus ab eadem cauſa in Venatore quem Sommerus (5) curavit, effectus fuit. Cum enim bina digito a vipera inflicta vulnuſcula ſibi ſuxiſſet; *actutum intumuit lingua* æque *ac ſi pomum in ore* teneret cum *loquelæ, & deglutitionis impedimento, obnubilatione viſus, capitis tumore, & gravedine*. Nec vero quia Redii conjecturam protulimus (6), ejuſmodi eventuum cauſam in quodpiam oris ulcuſculum rejicientis; continuo credas, venenum hiantes in ulcuſculo venas ſubiiſſe; in hoc enim non venulas ſolum, ſed & nervulos injuriis veneni patere, viciſſim dicere poſſent illi qui cum Meadio ſentiunt. Et ne ſuctionem magis, quam morſum, culpes; vel apud Pariſienſes lege quid Anglo illi acciderit qui in ſe periculum fieri voluit morſus viperini. Scilicet a demorſa manu violentus dolor per totum reliquum ſuperiorem artum ſe extenderat ſtatim, vel prius quam vipera mordere deſiiſſet. Atque ut intelligas dolorem nervis, non ut vulneratis, ſed ut veneno infectis eſſe imputandum, faciet quod Meadius (7) ut *memorabile* adnotavit, *parum latraſſe canem, dum vulnus* acu chalybea acuta, forma ſimili viperini dentis, *infligebatur, at veneno* per eandem acum *immiſſo, tum vero ululaſſe*. Sed præter celerrimam, ſaltem aliquando, veneni hujus, aut ejus noxarum progreſſionem, minime ab lento ſanguinis per venas motu repetendam, huc adde Cl. ejuſdem Viri experimenta in ſanguine humano, vitreo calente vaſe excepto, ob adjunctum autem viperæ venenum *neque colore, neque conſiſtentia* quidquam mutato, ut neque tum, neque poſtea internoſci poſſet a pari ſanguinis ejuſdem portione, cui nihil fuerat additum. Neque te illud moretur quod in Sepulchreto (8) leges, in occiſis hoc veneno animantibus ſanguinem repertum eſſe coagulatum, imo in corde, & venis omnibus in *polypos admodum tenaces concretum*. In eodem enim Sepulchreto contrariæ occurrent Obſervationes (9) reperti *fluidi magis, quam coagulati*, aut *ſumme tenuis & acris*, aut *ex parte diſſoluti, & corrupti*, & nuſquam *coagulati*. Quod ſiquas tamen inter has animadvertes quæ grumos, & concretiones proponant; at tu ſæpius laudatos Pariſienſes lege, qui ut referunt, duos in Anglia columbos ſanguinem habuiſſe coagulatum, ita ſe teſtantur in eodem, totque aliis animantium generibus nullum coagulationis indicium, ſed contra fluiditatis ſigna in ſanguine deprehendiſſe. Sed & Redius (10), qui tamen in quibuſdam coagulationem illam invenerat, diſerte negat, ſemper in omnibus inveniſſe. Satis igitur apparet, non eſſe *immediatum*, ut loquuntur, & proprium viperini veneni effectum ſanguinem coagulare, ut neque diſſolvere, ſed pro variis hujus diſpoſitionibus, & pro variis præſertim nervorum, ſanguinis motum, ut ſupra (11) etiam di-

(1) Vid. ex. gr. inter inject. Courtenii §. cit. ſupra ad n. 16. (2) Vid. Introd. ad Tentam. (3) n. 30. (4) Comment. in Præſ. Dioſc. ad l. 6. (5) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 152. (6) n. 30. (7) Tent. 1. cit. (8) in Addit. ad hanc 10. S. Obſ. 1. & Schol. 2. ad Obſ. 2. (9) Obſ. ead. 2. & Sect. ead. Obſ. 6. (10) Oſſervaz. cit. (11) n. 9.

dictum eſt, mire perturbantium, affectionibus vario modo ipſum vitiari, ut, quod pleraſque relegens indicatarum Obſervationum, intelliges, in aliis quoque ſit rutilus, & vividus, in aliis ater, & ad corruptionem pronus. Quæ cum ita ſint; facile per te vides quandocunque volatilibus corpuſculis referta medicamenta, a longo jam tempore commendata adverſus viperinos morſus, prodeſſe viſa ſunt, vel in eos caſus incidiſſe in quibus ſanguis ad concretionem vergeret, vel nervis potius opitulando profuiſſe. Quod eo magis dicendum eſſet, ſi quod in botanico Viri Cl. Juſſieu Diſcipulo (1) tribus in digitis a vipera vulnerato non ſine eorum fere ſtatim adveniente ſtupore, & tumore, nec levi, ad ipſam quoque manum extenſo, feliciter ſucceſſit ab exhibito, & vulneribus etiam affuſo alkalico volatili remedio, cum oleo ſuccini conjuncto, ſi idem, inquam, remedium, prompte in uſum tractum, ut in magno brutarum animantium numero certe dicitur reſpondiſſe, ita in hominibus ſaltem pleriſque in poſterum reſponderet.

34. Nec tamen propterea negandum eſt, vitiatum ſanguinem eorum qui a vipera icti ſunt, mortem accelerare: imo Pariſienſibus (2) dandum eſt, multum ad id facere, præſertim cum a gangræna infectus, quæ fere ſolet fauciatam partem, eique proximas corripere, eandem labem in diſſitas, intimaſque partes traducit, quemadmodum in anſeris corde, & jecinore ab ipſis conſpectum eſt, ab aliiſque nonnunquam fuerat in jecinore, quod *ex nigricante* flaveſcebat, alias in ventriculo, cujus color *quodammodo obſcurus*, non ſine *livoris quadam ſpecie*, aut *magis obſcurus*, itemque in meſenterio, & inteſtinis, in quibus *manifeſtior* is color, aut quæ *maculis lividis hinc inde leviter picta*, ad ingreſſum autem bilarii ductus, *livore*, *ſeu potius nigrore gangrænoſo* erant *infecta*, ut perlegens indicatas ſupra (3) in Sepulchreto Obſervationes, Scholiumque reperies. Interdum tamen accidit, ut non modo hæc ab aliis non adnotentur, ſed ne exterius quidem livor uſquam ullus ſe oſtendat, ut in canicula Francinii (4) quæ *nulla corporis parte tumorem* habuit, *aut livorem*: verique ſimile eſt, ab irritatis veneneto morſu nerveis ipſis qui ibi ſunt, ramulis contractiones fibrarum fieri, ſanguinem in proximis vaſculis remorantes, unde tumoris, inflammationis, livoris, gangrænæ initium, niſi forte ea corporis, aut fauciatæ partis diſpoſitio ſit; ut quamvis alibi, ut in illa canicula, nervi citiſſime convelli incipiant; morſa tamen pars neque tumeat, neque liveat, aut quamvis alias celeriter adeo intumeſcat, ut Pariſienſes (5) ſcripſerint, eodem quod mordetur, momento initium tumoris animadverti; in illo tamen Nobili Juvene, cujus hiſtoriam a Charaſio deſcriptam habes in Sepulchreto (6), *poſt horas demum aliquot* conſpectum ſit. Neque alia ferme, præter variam corporum diſpoſitionem, cauſa videtur afferri poſſe, quamobrem tumor in quibuſdam minus, in nonnullis autem adeo extendere ſe pergat, ut in illo eodem Juvene, toto artu jam occupato, qui ictus fuerat, & proximo hypochondrio, & mamilla, oppoſitum quoque latus jam impetere videretur, in altero autem Pariſienſium exemplo manum oppoſitam fauciatæ vel multo citius prehenderit, quin Falloppius noſter (7), & Albertinus (8) ex viperæ ictu viderint totum corpus intumuiſſe; ut Dioſcoridem (9) omittam, cujus verba aliter ab aliis (10) legi, ſcio. Aliquando tamen incidunt caſus in quibus ſi effectus explicare velis morſus veneficæ cujuſpiam beſtiæ, non ſatis ſit peculiarem corporis diſpoſitionem in medium afferre, velut cum equus (11) cujus poſteriorem dexterum pedem mus araneus momordiſſe dicebatur, intra biduum mortuus, diſſecantibus videndas exhibuit non tam adipoſas cellu-

L l 2 las

(1) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1747. Obſ. Anat. 2. (2) cit. ſupra n. 29. (3) n. 33.
(4) Lettera cit. n. 29. (5) Ibid. cit. (6) Append. ad Obſ. 6. hujus 10. Sect.
(7) Te Tumor. præt. nat. c. 3. (8) Opuſc. 2. in Comment. In. Sc. Bonon. Tom. 1.
(9) De Med. l. 6. c. 10. (10) Severin. c. 1. cit. ſupra ad n. 31.
(11) Vid. Mutry Quæſt. Med. Pariſ. propoſ. die ult. A. 1749. n. 4.

las a pede ad cervicem uſque ſero flavo turgidas, ſparſimque ſugillatas, flaccidos autem muſculos, & hæc quidem a dextris, quam pulmonem dexterum maculis diſtinctum nigris, & ipſam cordis auriculam dexteram flavam, ſeroque repletam; ſaniſſimis vero muſculis, pulmone, & auricula ſiniſtris: quod diſcrimen neque a virulentia e vulnere in ſanguinem immiſſa, neque a certa ſanguinis diſpoſitione, ſed ab irritatis potius nervis dexteris, ſi auriculas præſertim reſpicias, facile deduces.

35. Ut vero in iis de quibus paulo ante dicebam, ita etiam in aliis viperini veneni effectibus animadvertendas varietates ab alterutra quam commemoravi, cauſa repetes. Quaſdam ex præcipuis hic juvat proferre. Vomitum, ſi pleraſque attendas indicatarum Obſervationum, vix unquam abeſſe, credes. At vero Paulus (1), Aetius (2), Avicenna (3), niſi in pluribus deeſſe vidiſſent, hi eſſe *aliquando*, ille eſſe *in quibuſdam*, non ſcripſiſſent. Neque Courtenius (4) cum de multis loquatur canibus, neque iter cætera lethargicum quendam ſtuporem, a non multis alioquin memoratum, ut *ſolitum* hujus veneni effectum reticeat, ullum de vomitu verbum facit; quod neque fit in Scholii illius 2. neque in Obſervationis illius VI. experimentis, quæ ſupra (5) ex Sepulchreto indicavimus: ſi unum excipias, cui tamen quod continuo ſubjicitur, diſerte hæc habet: *Vomitus nullus ſequutus*. Pariter in iiſdem, & Courtenii experimentis dejectiones quæ dignæ quidem adnotatione fuerint, proponi haud video: quarum tamen vehementia, aut peculiaris natura a pluribus obſervata eſt, & Cl. Meadius (6) de cane quem hoc veneno infecerat per acum immiſſo, hæc ſcripſit: *ortæ ſunt turbæ ſolitæ, vomitus, dejectiones &c.* & certe in tertio exemplo hominis a vipera morſi, quod a Pariſienſibus (7) eſt deſcriptum, quam violenta fuerint utraque, manifeſtum eſt. Sed in duobus quæ illud præcedunt, exemplis, dejectiones ne nominantur quidem, ut neque olim apud Dioſcoridem (8), Aetium (9), Paulum (10), Avicennam (11): quorum tres priores *tormina*, Avicenna *gravitatem in dorſo*, omnes *urinæ difficultatem*, quin pro hac Aetius *cruenta lotia*, & fere omnes *cruentas gingivas* commemorant. Has tamen, & urinæ difficultatem in recentioribus Obſervationibus non videor legiſſe. Cruenta autem lotia in utroque Harderi (12) cane; de renibus autem, dorſo, & torminibus queſtum eſſe hominem in primo illo apud Pariſienſes, ſcio, ut Juvenem quoque Charaſii (13) de acerbis, perſtantibuſque circa umbilicum doloribus: in eoque etiam laborum tumor fuit, quem Redius (14) ab Avicenna, ait, eſſe memoratum. Quod ſi hic igitur, illique alii veteres Medici minus frequentia ſymptomata non omiſere; tanto magis dejectiones videntur fuiſſe propoſituri, ſi tam crebro ab ipſis eſſent animadverſæ. Neminem autem memini ſive priſcorum, ſive recentium qui non viderit convulſiones, eaſque aut nomine hoc ipſo, aut convulſivorum ſive motuum, ſive tremorum, ſive tenſionum, ſive horrorum non deſignaverit; aut ſymptoma aliquod, ſine iis haud facile explicandum, non protulerit. Mitto cætera quæ producere non vacat: mitto quæ proaduxi omnia præter vomitum, quem crebro adeo fuiſſe adnotatum, dixi, tanto autem magis hic attendendum, quod Pariſienſes qui ſupervenire *ſatis conſtanter*, agnoverunt, in ventriculo tamen ullum *ordinario* inflammationis, nedum gangrænæ indicium ab ſe repertum eſſe, negarunt; ut in tot ſaltem quæ diſſecuerant, animalibus a convulſis nervis videatur repetendus.

36. Nec vero facile diſſentiendum eſt ad Doctiſſimo quem ſæpius laudavimus, Viro, cum indidem eſſe deducendum putat, quod morſi a vipera icterici fiant; neque enim tam cito mutare in ſanguine particularum naturam, aut miſcelam admi-

[1] De Re Med. l.5. c.12. [2] Tetrab.4. S.1. c.21. [3] Canon. l.4. F.6. tr.3. c.32.
[4] §. cit. ſupra ad n. 16. [5] n. 33. [6] Tent. 1. cit. [7] cit. ſupra, n. 29.
[8] [9] [10] [11] capitib. cit. [12] Sepulchr. S. hac 10. in Additam. Obſ. 2.
[13] ſupra, n. 34. [14] Oſſervaz. cit.

miſtum veneni pauxillum poteſt, quam convulſione adſtrictis in hepate bilariorum ductuum initiis, quæ a ſanguine jugiter ejicienda eſſent bilis corpuſcula, in hoc retinere. Credo autem ipſi, colorem totius cutis intra non integram horam fieri *flavum*, nonnunquam tamen; non ſæpe adeo, ut ejuſmodi effectum *huic veneno proprium* dicere poſſimus. Et memini quidem Cardanum (1) legiſſe mirantem, quod *perſæpe ictu oculi, icti a viperis contrahant talem colorem*. Sed & Donatum (2) poſtea legi, *raro homines* a virulento ictu *fieri ictericos*, affirmantem, credentemque propterea, hoc iis dumtaxat accidere, quorum ſanguis plurima abundet bile, quæ ſi flava fuerit, flavo; ſi nigra, nigro; ſi porracea, porraceo quoque colore cutem inficiat. Quo ſane infectam fuiſſe, neque adeo cito, ex Galeni (3) exemplo conſtat, quod profert; citri autem colore ex altero, quod producit, Avenzoaris (4) exemplo; neque a morſu, ut in illo, viperæ, ſed a veneno devorato. Huc adde obſervatum *flavum* icterum a punctione aranearum, ut eſt apud Ettmüllerum (5); non ſemper tamen, nec omnium. Videre enim, exempli cauſa, potes, quam graves noxas illa attulerit de qua Cl. Bernerus (6), & quam varias, & ſæpe quanto pernicioſiores eæ de quibus ſub Etruſci phalangii nomine ſcripſit Vir Doctus Brogianus (7), cujus Tractatus pervellem antea prodiiſſet, quam has, jam ſcriptas, Epiſtolas recenſerem. Ab iis illud quoque adnotavit, per quod cum phalangio Apulo, & cum eo ſcorpio a quo punctum Petrum a Caſtro fuiſſe, dixi (8), videntur poſſe comparari, videlicet anno inſequenti eodem tempore ſymptomata rediiſſe. Ab neutro tamen Scriptore tot inter noxas icterum memorari, animadvertes. Porro Ettmüllerus etſi hæc ſubjicit, *ex viperæ morſu ſuboriri ordinario fere icterum*, *jam Veteres annotaſſe*, *ſicut Zacutus Luſitanus l. 5. Medic. Princ. Hiſt. 29. refert*; hunc tamen ſi inſpexeris, non plura de eo quidem invenies referre, quam Donatum, quem magis ſequitur, quam ſuſpicari poſſit qui utrumque non conferat; nec bene tamen ubi Braſavoli (9) in Tombeſio Obſervationem deſcribit, quaſi Donatus hanc produxiſſet, ut ad icterum ex venenato morſu ſpectantem. Paulus quidem (10), & Aetius (11), quos uterque laudat, de morbo regio ex venenatis ictibus fecere mentionem; quin Aetius inde etiam *contingere conſueviſſe*, diſerte ait. Sed utriuſque horum ſermo eſt de omnibus, non peculiariter de viperæ veneno, quam etſi alter exempli cauſa nominat, ex ea tamen *porraceo* colore tingi cutem, docet, imo cum peculiarem de ea habet, tractationem (12), *plumbeo*, Paulus autem (13) generatim ponit *coloris vitiationem*, quam Avicenna (14) *declivem* eſſe, ait, *ad viriditatem*. Atque ut intelligas, icterum non ſemper, & in aliis alio colore fieri; animadvertas, velim, Dioſcoridem (15) ſcripſiſſe, *ſubalbidum* inde *colorem concipi*, horum autem omnium vetuſtiſſimum Nicandrum (16),

> *Nigricat ipſa cutis, plumbi modo fuſca colore,*
> *Cærulea interdum eſt, æriſve ſimilli-ma flori.*

Utque ad Zacutum redeamus; habet hic alibi (17) Obſervationem huc maxime attinentem, & quam in Sepulchretum non relatam eſſe, miror, propter gangrænam in jecinore deprehenſam. Scilicet cum meſſores duos, alte dormientes, eadem vipera momordiſſet, amboſques poſt horam convulſiones variæ concuſſiſſent, eorum alter *in flaviſſimum icterum*, *poſt decem horas*; *alter*, qui ſervari non potuit, *in nigerrimum*, *poſt 14. horas lapſus eſt*, *ita ut Æthiopis formam repræſentaret*. Quas autem icterici coloris varietates, recentiores Zacuto Obſervatores adnotaverint, non poſſum dicere, cum in deſcriptis hominum exemplis, fortaſſe ob regiones, in qui-

[1] Comment. in Hippocr. Aph. 62. l. 4. [2] De Med. Hiſt. Mirab. l. 1. c. 9.
[3] De Loc. aff. l. 5. c. non 6. ſed 9. [4] l. 1. tr. 13. c. 6. [5] Prax. l. 1. S. 17. c. 3. art. 4.
[6] Eph. N. C. Cent. 9. Obſ. 49. [7] De Venen. Animant. P. 1. [8] ſupra, n. 24.
[9] Comment. in cit. Aphor. 62. [10] De Re Med. l. 3. c. 50. [11] Tetrab. 3. S. 1. c. 17.
[12] Tetrab. 4. S. 1. c. 21. [13] l. 5. c. 12. [14] cit. ſupra ad n. 35. [15] cit. ſupra ad n. 34.
[16] apud Severin. Viper. Pyth. P. 3. c. 1. [17] De Medic. Princ. Hiſt. l. 2. Hiſt. 115. Obſ. 20.

quibus erant, minus æſtuoſas, ne ićteri quidem mentionem factam eſſe, meminerim, ſed neque in tot brutis animantibus, quorum certe oculi, dum etiamtum viverent, aut membranæ paſſim in diſſectis poſt mortem, inſolitum colorem, præſertim flavum, vel curſim inſpicientibus oſtendiſſent.

37. Habes longum, ſed fortaſſe tuis ſtudiis non prorſus inutilem, de Vipera ſermonem ex comparatis inter ſe iis quæ nunc forte in manibus erant non veterum modo, ſed & recentium Auctorum Scriptis; ut non videar expectare a te poſſe quod olim ſuper Epiſtolis de Aſpidis veneno ad Lancifium datis (1) retuli ab Doctiſſimis, & erga me alioquin humaniſſimis Viris, ſcilicet *præſtitiſſe forte propriis experimentis fuiſſe me uſum, quam auctoritate Aetii, & reliquorum veterum, qui in his nimis ſæpe incaute procedunt*. Nempe hic uſus ſum recentium quoque cautiſſimorum hominum experimentis, quibus pariter uſurus fueram in illa diſputatione, ſi ulla eorundem extitiſſent. Nam mea ne in vipera quidem habui quæ ad te mitterem, quippe aliis, atque aliis, cum illa inſtituendi tempus per ætatem fuiſſet, occupationibus diſtentus, & periculi plena tentamina antea averſatus, quam mihi, ut aliis qui diu exercitati in iis fuerant, aut nocerent (2), aut abominationem, nedum faſtidium (3), crearent. Verum ut hæc me non retraxiſſent; non video, quomodo ab Eruditiſſimis illis Viris poſſent ex me experimenta in aſpidibus expectari, qui in Africa, atque adeo in Ægypto nunquam fuiſſem. Scribit enim Strabo (4), *Ægyptiam aſpidem*, de qua potiſſimum noſtra fuerat diſputatio, *proprium quiddam habere præter alias aliorum locorum*. Nam quod aſpides extra Africam etiam, in ipſaque Italia & priſci, & non priſci Scriptores aliqui memoraverint, nimirum vulgi opiniones, & voces ſecuti ſunt: *Quas enim vulgo vocamus aſpides, nullam habent fere communem notam cum illis* de quibus noſter fuerat ſermo, ut vere Salmaſius (5) cenſuit: & certe nec Lucanus (6) de aſpide dixiſſet,

> *Ipſa caloris egens, gelidum non tranſit in orbem*
> *Sponte ſua, Niloque tenus metitur arenas*,

neque ab Ovidio (7) ſic eſſet deſignata,

> *Plenaque ſomniferis ſerpens peregrina venenis*;

niſi *hæc genera ſerpentium* revera; ut Celſi (8) verbis utar; *& peregrina, & aliquanto magis peſtifera eſſent, maxime quæ æſtuoſis gignuntur locis*. Nec mirum, quando vel intra ipſam Italiam venenati quorundam animalium ictus alia vis eſt in aliis aut magis, aut minus calidis locis. Sic tarantula, inquit Baglivus (9) *venenifera dumtaxat eſt in Apulia, & præſertim camporum incola; nam quæ in montibus Apuliæ vicinis reperitur, vel nullo, vel non pernicioſo pollet veneno*, tantoque minus vel campeſtres illæ alias in Italiæ regiones translatæ, ut propoſita etiam hiſtoria (10) confirmat. Non eſt certe apud nos ejuſmodi terra, qualem apud Hibernos eſſe, animadvertit Lombardius (11), ex ea cauſam repetens, cur neque ibi ulla videre animalia potuerit quæ venefica eſſent, & quæ ex his varia illuc attulerat ex Anglia, fere ſtatim ac in Hiberniæ ſolum emiſerat, mori omnia cerneret, inflata pleraque, & convulſa. At ſi tamen aſpidibus, ex Africa huc importatis, illud dumtaxat quod tarantulis, ex Apulia alio translatis, forte accidiſſet; nonne me mea feſelliſſent experimenta? Cum igitur nulla eſſet experiendi ſine dubitatione facultas, nec, ſi fuiſſet, continuo reſcribendi officium, a me non una de cauſa debitum, faciendi periculi ſpatium daret; quid mihi erat reliquum, niſi ut eorum teſtimoniis uterer, qui morſuum aſpidis effectus aut vidiſſent ipſi, aut eorum qui viderant, ſcripta legiſſent?

38. Hoc facile ex me quæres, in diſputatione illa de genere mortis Cleopatræ quæ mihi cum Viro Ampliſſimo Lancifio fuit, quid

(1) in Append. ad Metallothecam Vaticanam Mercati. (2) Vid. Gentili Annotaz. alla pag. 73. v. 25. della Lett. Filoſ. (3) Vid. Redi Lett. int. alle Oppoſiz. (4) De Situ Orb. l. 17. (5) Plinian. Exercit. in Solin. (6) Pharſal. l. 9. (7) Met. l. 9. (8) De Medic. l. 5. c. 27. S. 10. (9) Diſſert. de Tarant. c. 7. (10) c. 11. Hiſt. 8. (11) Eph. N. C. Dec. 3. A. 3. Obſ. 79.

quid revera ipſe animo ſentirem, quando exercitationis cauſa, ut fit ſæpe inter Amicos, videtur illa a me ſuſcepta, nec ſecundæ ejus reſponſioni a me repoſitum quidquam extat. Ego vero in re quæ ob vetuſtatem ſine priſcorum teſtimoniis pro certo non poſſet definiri, cum forte in Vaticana Metallotheca (1) ad morientis Cleopatræ ſimulacrum hæc ab Lanciſio (quem de accepto libro certiorem facere continuo oportebat) adnotata animadverſiſſem: *In brachio aſpis ſpectatur, cujus morſu* Cleopatram *occubuiſſe, vulgaris fert opinio: quamvis alii epoto veneno mortem ſibi conſciviſſe, contendant*, ſuſpicatus, extare fortaſſis ignotum mihi veteris Scriptoris locum qui hoc tradidiſſet, nihil magis in utraque Epiſtola ſpectavi, quam, ut eum locum, ſi quis forte eſſet, ex Lanciſio elicerem. Eaque mente quæ pro magis vulgata opinione proferri a me ſtatim poterant, & confirmari, ſemel atque iterum ad illum ſcripſi. Quem locum ex ejus unis, & alteris Litteris cum eſſe nullum, intellexiſſem; facile ejus voluntati obſecutus ſum, ut finem facerem diſputandi, in controverſia præſertim, ea qua par fuerit, hinc modeſtia, inde comitate orta, & progreſſa, utramque eximie laudantibus Viris Doctis (2); ut minime dubium ſit, quin ex his aliquis a quo *acerrima* fuiſſe dicitur, nihil aliud, quam expromptos utrinque, & contentos ſpectaverit nervos rationum. Noſtrum enim utrique plurimum favet, mihi autem, quæ ejus par doctrinæ, & eruditioni humanitas eſt, tantum tribuit, quantum ne optare quidem auſim. Sed illuc redeo. Itaque ne tum quidem a me aliquid novandum cenſui; cum biennio ferme interjecto, accidiſſet, ut addere Lanciſius Appendicem deberet ad Metallothecam, ſcripſiſſetque ad me, placere Sanctiſſimo utriuſque noſtrum Domino, ut ſimul diſputatio illa quam benigne perlegerat, ederetur, & licere mihi, ſi quid in meis Epiſtolis additum, aut mutatum vellem; quod in ſuis fecit ipſe; ſignificare. Parendum enim imperanti reſcripſi: eo autem magis omnibus intellectum iri, non eſſe a me ſcriptas illas, ut vulgarentur, ſi ita, uti ex tempore fuſæ erant, prodirent. Nec tanti ſane erant quæ adjicerem; aliqua erant tamen, quæ tibi nunc indicabo, non ut poſtliminio controverſiam inſtaurem, neque vulgatam opinionem pro certa ſtatuam; ſed ne forte quæ pro hac aut confirmari, aut dici viciſſim poſſent, nulla prorſus fuiſſe, arbitreris. Eorum alia ſunt ab Hiſtoricis, alia á Medicis, alia ab utriſque, ab aliiſque inſuper Auctoribus repetenda. Ex Hiſtoricis Vellejus (3), Ælianus (4), Florus (5) ſummo conſenſu, & ſine ulla dubitatione aſpidis morſu Cleopatram ſe interemiſſe, tradiderunt. At enim Vellejus adulationis vitio ſupra quam credi poſſit, laboravit, neque inter Hiſtoricos a Quinctiliano recenſetur. Florus puerili deſiderio mirabilia dicendi, veritatis diſpendio ſe abripi, paſſus eſt: & ſi ad has accuſationes, a Sigonio, Lipſio, Scaligero acceptas, aliam ex Verderio (6) ſumptam, adverſus Ælianum adjungas; hic quoque dum alius ab Ariſtotele videri vult, a veritate recedit. Verum longe facilius eſſet ſingulorum laudationes ex multo pluribus proferre Auctoribus, quam accuſationes iſtas ex nonnullis perquiſiviſſe. Illas tamen omittimus, cum ad has ſatis ſit animadvertere, nihil ad Ariſtotelem attinere, quo mortis genere olim eſſet Cleopatra peritura: nihilque mirabilis in eo eſſe quod, quam, facto in damnatis periculo, nullum citius ſimul, mitiuſque in perimendo deprehendiſſe venenum conſtabat, quam ab aſpidis morſu, ea ſe quoque hoc ipſo necaſſet: nihil denique adulationis erga Auguſtum fuiſſe, ſcribendo, ab hoc illam morſu potius, quam ab epoto veneno, mortuam. Nam quod Vellejus non a Quinctiliano (7) inter Latinos Hiſtoricos nominatus, nec Cæſar ipſe nominatus eſt, credo quod laudabilia quantumvis utriuſque Scripta pro juſta hiſtoria, de qua ibi erat ſermo, non haberet, quando ſua Cæſar ipſe ut Commentaria, reliquerat, Vellejus autem amplius volumen non uno loco (8) pollicitus ſumma fere attigerat capita.

29. Sed

[1] ad fin. Armar. 10. [2] Giornale de' Letter. d'Ital. Tom. 33. P. 2. Art. 8. in fin.
[3] Hiſt. Rom. l. 1. c. 87. [4] De Hiſt. Animal. l. 9. c. 61. [5] De Geſt. Rom. l. 4. c. 11.
[6] Cenſion. in Auctor. [7] Inſtit. Orator. l. 10. [8] l. 2. c. 48. 96. 99. 103. 114. 119.

29. Sed iis tribus totidem objiciuntur Hiſtorici, qui non idem confirmaverint, Suetonius (1), Plutarchus (2), Dio (3): imo his duobus contenditur, majorem eſſe fidem habendam, quippe Græcis, eoque in hiſtoria verum diligentius inquirere ſolitis, quam Latini, & in re præſertim ad græcum imperium attinente, ſi loca attendas, propioribus; ſi documenta, inſtructioribus. Non eſt mihi in animo illud Quinctiliani (4) commemorare: *Græcis hiſtoriis plerumque poeticæ ſimilis eſt licentia*, multoque minus (5) *quidquid Græcia mendax audet in hiſtoria*: quin ultro fateor, fuiſſe ex Græcis ſummos Hiſtoricos, quorum ope res etiam Romanas diſcamus, præſertim quod ad ritus attinet publicos. Hos enim, aliaque ejuſdemmodi, ut in quadam Grotii Epiſtola legiſſe videor, adnotant, traduntque diligentius Exteri, quam Cives, qui ceu notiſſima omnibus, inutiliter ſcribi cenſent. Sed & res ab Romanis geſtas ex magnis illis inter Græcos Hiſtoricis permultas diſcimus, in primis ad ea uſque tempora quibus tandem Latini ſua ipſi facta elegantius ſcribere cœperunt. Nam vel *ab initio rerum Romanarum*, ut teſtatur Cicero (6), *uſque ad P. Mutium Pontificem Maximum res omnes ſingulorum annorum mandabat litteris Pontifex Max.* Quorum Annalium ſimilitudinem *multos ſecutos* eſſe, dicit; *qui ſine ullis ornamentis monimenta ſolum temporum, hominum, locorum, geſtarumque rerum reliquerunt*, ut major Cato, & Pictor, & Piſo: quæ cauſa videlicet fuit cur ad nos eorum Scripta non pervenerint contra, ac multa illorum qui poſt eos Romanas res ornatius ſcribere inſtituerunt. Quo ex tempore me non injuria facturum puto, ſi de modo rei præſertim, quam hic ſpectamus, neutrius partis gloriam augente, plus uni Latino credam in Romana quidem hiſtoria, quam Græcis duobus. Ad Romanam autem, an ad Græcam hiſtoriam ſpectet bellum ab Auguſto, victis, & ad mortis neceſſitatem adactis Antonio, & Cleopatra, confectum, quid attinet oſtendere, cum & dux uterque Romanus, & belli præmium Ægypti regnum fuerit, in Romanam provinciam redactum? At enim & Cleopatra Græca erat, & Græcorum id regnum, ut quorum imperium, & lingua vigerent Alexandriæ. Fuerit; quis enim negat? & Reginæ, & regni a Græcis vetuſta origo. Num Græca propterea & leges, & inſtituta, & lingua, an Ægyptia, an alia poſt annos jam prope trecentos in eo tum regno dominabantur? cujus Reges jam antea *vel ne Ægyptiam quidem* linguam *didiciſſe*, *vel Macedonicam reliquiſſe*, fatetur ipſe Plutarchus (7), populi autem illa pars quæ *ab antiquo ex Græcis* fuerat, & *communis Græcorum conſuetudini haud immemor*, jam Polybii ætate, ut Strabo (8) docet, *evanuerat*. Nam quod Plutarchus, & Dio locis propiores, documentis inſtructiores fuiſſe dicuntur; tam longum eſt intervallum quod Bœotiam, & Bythiniam, unde illi erant, ab Ægypto disjungit, ut non tanto majus denique videri debeat quod inter hanc, Italiamque interjicitur. At minus certe, id quod præcipue in Hiſtoricis ſpectandum eſt, intervallum temporis fuit, quo propior Cleopatræ morti Vellejus, quam Plutarchus; & Ælianus, quam Dio. Documenta autem num certiora Plutarchum accepiſſe credemus ex avo ſuo, narrante quod a Philota audiverat familiari cujuſdam ex Antonii coquis, an Vellejum, tempori illi quam proximum, ex præſtantibus Viris qui cum Auguſto fuiſſent Alexandriæ, ſæpius audire domi, militiæque potuiſſe, utrobique (9), ut nobiles Majores ſui, non ſine illuſtribus muneribus, & ornamentis verſatum? Quod ſi ut huic adulatio objecta eſt erga viventem Tiberium, necdum omnino peſſimum, ſed *inter bona*, ut ait Tacitus (10), *malaque mixtum incolumi matre*, in cujus obitu ſuæ hujus Vellejus hiſtoriæ finem fecit, mox ipſam

(1) De duodec. Cæſar. l. 2. c. 27. (2) Græc. Rom. q. III. Vit. in Anton. (3) Rom. Hiſt. l. 51.
(4) Inſtit. Orat. l. 2. c. 4. (5) Juvenal. Sat. 10. (6) De Oratore l. 2.
(7) in Antonio. (8) De ſitu Orbis l. 17. (9) Vid. Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 1. c. 24. & Boecleri Indic. Vellejanum in *Vellejus*, cui adde Velleji l. 2. c. 124. in fin.
(10) Annal. l. 5. in fin.

ipſam ad Vinicium inſequenti anno Conſulem mittens; ita placeret Dionem, & Plutarchum accuſare; non deeſſent Valeſii, Rapinii, Bodini, Voſſii, Lipſii cenſuræ, illum ut plagiarium, a vero deflectentem, optimis infenſum, ſæpe adulantem, ſæpe hallucinantem, diſerte arguentium, neque aliorum in Plutarchum, majorem in ipſo rerum Romanarum notitiam deſiderantium, nec perveterum ſolum, ſed & earum quæ in tempora non ita antiqua inciderunt: cujuſmodi exempla; ut mittam quod eſt apud Lambinum (1); vel uno in facto plura profert Paulus Manutius (2), miraturque, *tam turpiter eſſe lapſum*, quod & alibi (3) ait, *ſæpe eidem accidiſſe*: quanquam mirum id eſſe negat Bodinus (4), *in homine Græco, qui ſe linguam Latinam non ſatis intellexiſſe, in Vita Demoſthenis* (5), *confitetur*. Quo & illud pertinet quod ab Rhodio (6) ſcriptum eſt, Plutarchum, *Latinis codicibus uſum, in rebus Romanis ſæpiuſcule falli*. Neque ignota ſunt quæ ejuſdem vel in nominibus Romanorum errata notaverat Robortellus, alibi (7) a nobis laudatus, aut quod Lipſius (8), ubi non Plutarchum modo, ſed univerſe Græcos Hiſtoricos in iis præſertim quæ ad nationes externas attinent, Romanis eſſe præponendos, diſerte negat, *varia* illos *cum in rebus ipſis geſtis peccaſſe, tam in nominibus præcipue propriis turpiter lapſos* eſſe, contendens. Verum nos ob cætera eximii utriuſque Hiſtorici, Dionis videlicet, & Plutarchi præſertim, merita, hæc objicere tanto libentius omittimus, quod neuter, ut neque Suetonius, ipſe quoque tanto poſterior Vellejo, negat denique id quod de genere mortis Cleopatræ hic tradidit; ſed etſi idem non affirment, plura tamen habent, ex quibus, cum Medicorum, ad quos tranſimus, diagnoſtica doctrina conjunctis, Velleji ſententiam tueamur.

40. Nam Dio (9) *punctluras tantum exiguas in* mortuæ Cleopatræ *brachio repertas eſſe*, affirmat: quales & Plutarchus (10) memorat *duas*. Idemque Dio, & Suetonius (11) *pſyllos* ab Auguſto eſſe *admotos*, ſcribunt, qui *venenum* ſcilicet *exſugerent*. Unde autem exſugerent, niſi ex illis venenatis puncturis? quibus quam proficuum ſuctio remedium ſit, ſupra (12) ex veterum, recentiorumque Medicorum ſententia ſatis demonſtratum eſt. Puncturæ autem exiguæ, & duæ, ut apte congruant cum iis quæ veteres iidem Medici ſummo conſenſu de aſpidis morſu tradidere, altera oſtendit Epiſtola noſtra. Cum obſcuris enim vulnuſculis, quæ *acu* inflicta ſint, omnes compararunt, & diſerte *citra tumorem* eſſe, fere omnes docuere, aliqui etiam *binas* eſſe, non omiſere. Nec vero illos, tanquam ſua ex aliis deſcribentes, deſpicias; neque enim aliena ſemper, ſed & propria ſcripſerunt, quod ex attenta eorum lectione, aut ex Freindii Hiſtoria Medicinæ, ubi de ſingulis verba fecit, proclive tibi erit cognoſcere: & quæ aliena propoſuere, ex Obſervationibus fere ſunt, quas niſi ipſi nobis ſervaſſent, prorſus ignoraremus, excellentium Medicorum. Nec quod Dioſcorides, qui eadem tamen quæ ab illis omnibus, aut ferme omnibus ſcripta eſſe, modo dicebamus, ipſe quoque antea docuerat (13), aut non fuerit quem Cleopatræ familiarem fuiſſe, accepimus, aut nullam de hac ab aſpidis morſu interfecta mentionem injecerit; idcirco quæ de exigua, & ſine tumore punctura ſcripſerat, illum conſequente, non credemus: quanquam & facta fortaſſe Cleopatræ mentio poteſt, ut tot alia quæ Maranta indicat (14), temporis injuria in Dioſcoridis codice intercidiſſe, nec deſunt adhuc qui Suidæ (15) credant, fuiſſe hunc ipſum Dioſcoridem, qui *vixerit apud Cleopatram ſub Antonio*, habentes, ut puto, nonnulla per quæ rationes ſecus cenſentium in dubium vocent. Verum ut hæc prætercam; non illud certe moraturum te arbitror, quod tam pernicioſi morſus

[1] Adnot. 16. in Cicer. Orat. pro Dejot. [2] Comment. in Epiſt. 1. l. 2. Cicer. ad Q. Fr. [3] in Epiſt. 5. l. ejuſd. [4] Meth. Hiſt. c. 4. [5] in Proœm. [6] Not. ad Scribon. Epiſt. [7] Epiſt. ad Cel. Polen. de III. Conſul. Frontin. [8] Var. Lect. l. 3. c. 20. [9] l. 51. cit. [10] Vit. Anton. cit. [11] c. 17. cit. [12] n. 29. [13] De Medic. Mat. l. 6. c. 54. [14] Meth. cognoſc. Simplic. l. 2. c. ult. [15] Hiſtor. ad Vocem *Dioſcorides*.

tam leve, atque obſcurum, quale Veteres docuerunt, videatur eſſe non poſſe veſtigium; ſed eo adductum potius, quod Æliani (1) tempore jam facere conati erant, ut ipſe quoque admirandæ hujus rei cauſam inquiras. Scilicet hanc illi eſſe ponendam in *mirabili celeritate*, exiſtimabant qua id venenum *ad intima tranſeat*, ſicque exterius *nihil extet atque emineat: quare ab Octavianis Cleopatræ mors non facile*, inquit, *oculis comprehenſa eſt, niſi tandem ſero admodum ex duobus punctis difficilibus ad videndum*. Quod ſi tibi vetus illud cogitatum recenti explicatione placeat illuſtrare; tanto facilius uti ea poteris qua ſæpius ſupra uſi ſumus, venenum ponentes nervos adoriri, quanto hoc ab eo veneno fieri manifeſtius eſt quod aſpis mordendo immittit, *ſoporiferum*, ut ante (2) retulimus, ab Ovidio dictum, ut ipſa aſpis dicta eſt *ſomnifera* a Lucano (3), eademque mente, doctiſſimorum Virorum judicio, ab Helvio Cinna (4) *ſomniculoſa*, diſerte autem a Solino (5) *hypnale*; ſic enim explicat, *hypnale ſomno necat, teſte etiam Cleopatra*. Nam qua ratione, niſi tenuiſſimam dicas veneni vim per nervos celerrime transferri ad cerebrum, exponas hæc quæ Lucani (6) verbis proferam, ictum ab aſpide alloquentis,

nulloque dolore
Teſtatus morſus, ſubita caligine mortem
Accipis, & Stygias ſomno deſcendis ad umbras.
Non tam veloci corrumpunt pocula letho &c.

Uſus autem ſum non unius Poetæ verbis, non quod de ſomnifero aſpidis veneno, & de *veloci* ex eo *caligine*, ut Dioſcorides ipſe (7) loquitur, verba mihi Medicorum deeſſent, ſed ut intelligeres, vim hujus veneni maxime hypnoticam tam certam, & vulgatam eſſe, ut paſſim non in Medicorum modo, ſed & in Poetarum quoque libris memoretur. Cerebro igitur celeriter adeo, vehementerque occupato, mirum non eſt, ſi ab eo pendentes reliqui corporis vires mox ita collabaſcant, ut tanquam paralyſi univerſali inducta, ideoque ſanguinis motu per tenues præſertim ſubcutaneos ramulos ſufflaminato, in compuncto loco non magis propemodum rubor, livor, tumor ſe poſſint oſtendere, quam ſi cadaver pungeretur. Sic autem ubi aſpidis morſum præſentiſſimus interitus ſequitur, res videtur poſſe explicari: & ſane quam celer in Cleopatra fuerit, ex iis quæ Plutarchus (8) narrat, manifeſtum eſt.

41. At enim Aetius (9), inquis, ab uno quidem aſpidum genere *præſentiſſimam* eſſe mortem, ſcripſit, ab alio autem *in tribus ad ſummum horis*: nec deſunt qui tardiorem eſſe, ajant, & virente jam corpore ac diſcolore. Quin libri Auctor de Theriaca ad Piſonem (10) etſi fatetur, *revera aſpides velociter interficere, ſicut ſæpe ipſe in magna Alexandria ſpectavit*; tamen non continuo inde homines cadere, ſatis oſtendit, hæc ſtatim ſubjiciens: *Cum enim aliquem hoc ſupplicii genere condemnatum ſine longo cruciatu dilationeque necare volunt, aſpides illorum pectori admovent, ambulareque parumper faciunt, atque ſic ipſos brevi perimunt*. Sed & Plutarchus (11) alteram e Cleopatræ ancillis inventam refert capiti Reginæ diadema aptantem, nec loquendi facultate carentem. Utique; ſed tamen *ſemianimem*, & quæ vix perpaucis editis voculis, continuo cecidit. Nec qui *parumper* ambulabant, idcirco non *brevi*, & *velociter* moriebantur. Et ſiqui diutius vitam trahebant, non illis demum mirum eſt ob id ipſum diſcolor, & virens corpus fieri potuiſſe: quod ſi hoc commune fuiſſet omnibus; pſylli Cleopatræ non eſſent admoti; ſatis enim ejus corpus, ut Plutarchus (12) narrat, *neque deformatum, nec aliud ullum*, præter puncta illa duo, oſtendens *veneni ſignum*, non ab aſpide ictum eſſe, demonſtraſſet. Verum hæc ita diſputavimus, quaſi ubi inter venenatum ictum, & mortem horæ aliquot interceſſerint, fieri non poſſit, quin locus, per quem immiſſum venenum eſt, tumorem contrahat, & livorem. Tamen extant certiſſima

(1) c. 61. ſupra ad n. 38. cit. (2) n. 37. (3) l. ibid. cit. (4) apud Gell. Noct. Attic. l. 9. c. 12. (5) Polyhiſt. c. 29. (6) l. cit. (7) c. 54. cit. (8) Vit. cit. (9) Tetrabibl. 4. S. 1. c. 20. (10) c. 8. (11) Vit. cit. (12) Ibid.

ſima exempla quæ oſtendant, vel quinque, aut ſex horis interjectis, quidquam livoris, aut tumoris in eo loco non apparuiſſe, ut in columbis quos Africani ſcorpii ictibus occidit Redius (1). Sed neque in cane quem Monſpelienſis ſauciaverat ſcorpius, quincta exinde hora mortuo, tumoris quidquam in ſauciata parte offendit Cel. Maupertuiſius (2), cum alioquin tumor ſoleat vel apis, aut veſpæ puncturam ſequi; verum in cujuſque ictus loco parvum tantummodo rubrum punctum: negatque, in tot animalibus quæ ad idem adhibuit experimentum, unquam aliter ſe vidiſſe. Atque ut ad animal aſpidi ſimilius, id eſt viperam ſermonem convertam; ex iis certe quæ ſupra (3) ſcripſi, in Francinii catella noſti partem nullam corporis lividam, aut tumidam fuiſſe vel plures poſt horas ex quo lethales a vipera acceperat morſus, in Nobilis autem Juvenis (4) digito quem altero dumtaxat dente vipera ita vulneraverat, ut graviſſima ſint conſecuta ſymptomata, poſt horas demum aliquot tumorem apparuiſſe, cum ad id uſque tempus nil niſi *punctura* cerni poſſet *non major ea quam infligit acicula, foramine in ſuperficie minimo apparente, cum leviſſima rubedine, adeo ut ſolo colore innoteſceret*. Quod ſi interdum non plus a vipera eſt; quanto minus eſſe ab aſpide illa poterit, cujus veneni vis ut celerrime ad cerebrum repit, ſic tempus ſauciato loco non relinquit, ut liveat, & in tumorem ſe attollat.

42. Nunc quid Plutarchus, & Dio, ſi cum aliis præterea conjungantur Auctoribus, nobis ſuppeditent, videndum eſt, unde facilius tueamur ſententiam magis vulgatam. Igitur ex Plutarcho (5) hoc primum habemus, Cleopatram, neque ſtupido, neque humili animo fœminam, cum priuſquam in Auguſti poteſtatem veniret, quid ſibi imminere poſſet, proſpiceret; mori potius, quam ex regina ſervam fieri, & ante victoris currum per triumphum duci, ſtatuiſſe. Hac mente vim ingentem venenorum paraſſe, & de ſingulorum effectibus in capite damnatis periculum feciſſe, nempe ut ſibi illud ſeligeret, per quod non modo ſine dolore, ſed & celerrime obiret, ne forte, ſi mors tardaret, invita remediorum ope vivere cogeretur. Quodnam igitur ex omnibus elegiſſe, credemus? Mineralia certe repudiaſſet, quippe utrique ejus voto adverſantia, ſi tunc illis inter venena uſi eſſent, quod factum non memini legiſſe, præſertim cum artificia illa chymica nedum eſſent nota per quæ pernicioſæ eorum vires acuuntur. Ex Vegetabilibus, & ex Animalibus in uſu erant, nec ars varia deerat, ut quam celerrime necarent, quarum una ex Suetonio (6) intelligitur; cum venenum intra quinque horas occidens, mox a Locuſta *iterum ac ſæpius recoctum*; credo, ut multo maxima parte diſſipata aquearum particularum, veneficæ confertiores forent; *ſtatim exanimavit*. Quod venenum ſive ex Vegetabilium, ſive ex Animalium, ſive ex utrorumque ſuccis conſtabat, tametſi Cleopatræ notum fuiſſet, ut facile notum erat quod ex Animalibus eductum efferæ Nationes adhibebant ad tingendas ſagittas, quale apud Scythas Plinius (7) memorat, *irremediabile*, quantum ipſe ait, & *mortem illico afferens levi tactu*; tamen ut mortis celeritatem probaret, cruciatum brevem illum quidem, ſed acerbiſſimum, averſaretur, cujus indicia cruciatus ex convulſionibus, ut opinor, vehementibus cognoviſſet, quas ut Locuſtæ illud venenum ſtatim conſecutas eſſe, ex eo conjicio, quod lethalem ejus effectum per ſpeciem comitialis morbi, cui Britannicus eſſet obnoxius (8), ſtatim Nero occultari poſſe, credidit: Nicholſii autem aquam, ex lauroceraſo paratam, rapidiſſime quidem perimere; ſed non ſine vehementibus convulſionibus, refert Meadius (9): denique ex Reaumurii (10) experimentis conſtat, leviter puncta animalia ſagittarum mucrone, venenata compoſitione quadam illito ab incolis oræ Maragnoniæ,

 cito

(1) Eſper. int. agl' Inſetti. (2) Comment. ſupra cit. ad n. 25. (3) n. 34.
(4) Hiſtor. ibid. indicata. (5) Vita cit. (6) De duodec. Cæſar. l. 6. c. 33.
(7) Nat. Hiſt. l. 11. c. 53. (8) Vid. Tacit. Annal. l. 13.
(9) in Append. poſt Tentam. 5. de Venen. (10) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. A. 1747. Obſ. Anat. 1.

cito quidem interiiſſe; ſed, quod diſerte de urſo narratur, ante mortem ſe concuſſiſſe, atque agitaſſe. Ob has igitur, aut ſimiles cauſas factum eſſe, exiſtimo, quod Plutarchus narrat, ut Cleopatram, venenis primum aliis fruſtra tentatis, ut pote quæ minus ambobus ſuis reſponderent votis, ad animalia, quod & Dio (1) ſcribit, converſam, & per multos dies fruſtra pariter expertam, comperiſſe tandem; per *ſolum ferme aſpidis morſum* ſe poſſe voti utriuſque compotem fieri. Quæ ſi omnia attenderis; facile intelliges, cur rejectis aliis quæ illico necarent venenis, quorum aliqua in promptu habuiſſe, infra (2) oſtendemus, longe credibilius ſit, aſpidis prætuliſſe morſum, præſertim cum cætera quæ de puncturis exiguis illis duabus & de admotis pſyllis ſupra (3) dicta ſunt, apprime conveniant. Nam quod Doctus Vir iis qui minus attente legant videri fortaſſe poteſt iſtis de pſyllis ita ſenſiſſe, quaſi ab Auguſto illudendi tantum ſtudio fuiſſent adhibiti; ſatis eſt Suetonium (4), & Dionem (5) inſpicere, ut eo animo id ab Auguſto factum plane cognoſcamus, quo Cleopatram *ſervari triumpho magnopere cupiebat*, & quo poſtquam per pſyllos *qui venenum ac virus exſugerent*, ſervari vidit non potuiſſe, *magnopere doluit, omni ſe triumphi ſui gloria ſpoliatum eſſe ratus*. Quod ſi ipſe qui ſtatim adfuit, & corpus inſpexit, & qua erat potentia, & ingenio tum perquirere ex omnibus, tum diſpicere omnia potuit, illam aſpidis morſu enectam credidit, ut refert Plutarchus (6); *nam in triumpho, Cleopatræ imaginem tulit cum aſpide mordicus affixa*; cur non quod ipſe, nos quoque credamus? præſertim cum alia inſuper accedant quæ ex Plutarcho eodem, ex Dione, ex aliiſque, etiam Medicis Auctoribus continuo proferemus.

43. Quid enim potius ſignificat quod pro certo tradit Plutarchus (7), eodem quo Cleopatra obiit, die, atque adeo paucis ante obitum horis illata ad ipſam ex agro ciſta, *ficuum plena*, & *foliis* operta, niſi quod poſtea dictum eſſe, ait, aſpidem in ciſta fuiſſe abditam? idque etiam ex aliis refert Dio (8); tametſi *in urna* dicat *illatam aſpidem*, *aut inter flores quoſdam*, Auctor autem libri de Theriaca (9) *contectam ficubus*, & *uvis*. Quæ cum attendo, illud ſimul videor poſſe conjicere, nempe cujus generis aſpis fuerit. Cum enim tria eſſe genera traderent (10), alias ptyades, alias terreſtres, alias chelidonias appellantes, primas autem *bicubitales*, alteras interdum *quinque cubitorum longitudine*, tertias *cubito* dumtaxat *majores* inveniri; docerent; has ultimas non modo ut facile reperiendas, quippe circa fluviorum ripas, proximi *præſertim Nili*, latibula habentes, itemque ut celerrime præ cæteris necantes; ab harum enim *ictu* mors *præſentiſſima adeſt*; verum etiam ut quæ propter ſuam brevitatem multo facilius ſub floribus, foliiſque abdi poſſent; has, inquam, cum Cleopatræ opportuniores, tum præcipue ad fallendos qui januam cuſtodiebant, aptiores fuiſſe; non dubito. Conſentit autem pervetuſtus, doctuſque Artifex ſimulacri Vaticani, qui ut moribundam Cleopatram perite expreſſit quaſi placide dormientem, ita & brevem aſpidem brachio adjunxit, eique ſiniſtro, credo, hoc quoque a priſco aliquo Scriptore accipiens, a quo & Oroſius (11) Hiſtoricus alioquin ſæculi quinti, videtur accepiſſe. Verum ſive res ad eum modum ſe habuerit, ſive, ut alii ferebant apud eundem Plutarchum (12), *ſervata aſpis* fuerit *in vaſe quodam incluſa*, & *per fiſtulam auream a Cleopatra provocata*; utralibet narratio eo demum tendit, ut aſpidi ſe mordendam præbuiſſe, cenſerent. Vides igitur, ut quæ Plutarchus, aliique referunt, cum iis congruant quæ Vellejus, atque alii, initio laudati tradiderunt. Eandemque ſententiam ſibi magis placuiſſe, ſatis oſtendit, quem paulo ante memorabam, libri de Theriaca (13) Auctor. Qui ſive Galenus fuit, ſive alius Galeni certe contemporanens, ut qui *non multis ante ſe annis fuiſſe* Andromachum, ſcribat (14), *Marcum* autem *Antoninum paulo ante Roma-*

(1) l. 51. cit. (2) n. 44. (3) n. 40. (4) c. 17. cit. ſupra ad n. 39. (5) l. 51. cit. (6) Vita cit. (7) Ibid. (8) l. 51. cit. (9) c. 8. (10) Vid. Aetii c. 20. ſupra ad n. 41. cit. (11) Hiſtoriar. l. 6. c. 17. (12) Vita cit. (13) c. cit. (14) c. 5.

manum imperium ſumma integritate admi-niſtraſſe (1): non eſt a nobis contemnendus, ut pote qui, ſi ætatem ſpectes, neque Dione junior, nec tanto denique Plutarcho poſterior fuit, quippe imperante Hadriano & Plutarchum vixiſſe, & Galenum eſſe natum, conſtat; ſi vero experientiam attendas, unus ex omnibus quos produximus, diſerte ait, ut ſupra (2) legiſti, ſe Alexandriæ ſæpe vidiſſe, quomodo, & quam celeriter interficiant admotæ aſpides. Nec quia ptyade; quod tamen ab ſuperiorum nemine traditum inveni; uſam eſſe Cleopatram, ſcribit, id eo voluiſſe factum, intelliges, ut a ptyade conſpueretur; *tardius* enim inde *mors conſequitur*, ut proditum ab Aetio (3) eſt; ſed ut morderetur; nam & mordet, ut idem ſubjicit, & mordendo, ut Galenus ait apud Paulum (4) *celerrimam mortem inducit*. Imo niſi forte Paulus alium aliquem in libris qui interciderunt, ſpectavit Galeni locum; hunc ipſum de Theriaca librum pro Galenico habuerit, neceſſe eſt, & hinc ſumpſerit quæ ut Galeno dicta, proponit, videlicet tria illa aſpidum genera, & in his ptyadis, ut ſputo diſſitos aſſequatur, ingenium, & hac ſe occidentem Cleopatram. Utrobique enim hæc habentur. Sed quod in libro de Theriaca Regina dicitur *ſibi* ptyadem *admoviſſe*, id Paulus de morſu accipiendum eſſe, jure quidem meritoque non dubitavit; nam admovere, ut inſpueret quæ eminus ſolita ſit, minime neceſſarium. Quæ vero mox de celeri damnatorum interitu per admotam pectori aſpidem in eodem libro illo ſubjiciuntur, ea fortaſſe Paulus cum ſuperioribus connectenda arbitratus, Pictorum, Sculptorumque licentiæ præeuntem Galenum induxit, quaſi Reginam ſcripſiſſet, ptyadi *ſiniſtram mammam admoviſſe, & ab hac commorſam periiſſe*. Quod ne credamus, Plutarchus, & Dio faciunt, negantes, ut ſupra (5) vidimus, in mortuæ corpore ſignum uſquam ullum apparuiſſe veneni, præter duo exigua in brachio puncta. Quæ res ad id etiam valet, ut merito ab eodem libri de Theriaca Auctore factum eſſe, cognoſcamus, cum aliam quorundam narrationem iis verbis retulit ex quibus ipſi minus probatam eſſe, intelligimus, de *magno* videlicet, *ac profundo vulnere*, quod *brachio ſuo dentibus intulerit* Cleopatra, & de *veneno*, *quod prius ex aſpide paraverat*, *in pixide quadam ad ſe allato*, & mox ei *vulneri infuſo*.

44. At exigua iſta in brachio puncta ut de magno profundoque vulnere narrationem refellunt; ſic, inquis, aptiſſime congruunt cum alia, quæ etſi non apud ejuſdem libri Auctorem, at apud Dionem (6) extat, aliorum narratione. Scilicet acu qua capillos componere ſolita eſſet Cleopatra, inter eoſque geſtare, tunc detracta, & præſentiſſimo veneno inuncta brachium ſibi pupugiſſe. Tu vero fac, Redium (7) legas, ubi experimentis edoctus admonet, ſi vulnus quod infligis, anguſtum ſit, difficile eſſe venenum immittere: & qualecumque vulnus ſit, non ita celeriter mori animalia per quorum vulnera viperinum injicias venenum, ut quæ vipera ipſa momorderit. Et poſt hæc cogita, num credibile ſit, incerta & minus celeri moriendi ratione uti illam voluiſſe, quæ certam, celerrimamque mortem quærebat. Nec tamen de ſic immiſſo veneno, ſed de epoto noſtra erat potiſſimum diſputatio. De quo cum in tot narrationibus nulla uſquam, ut ſupra (8) diximus, occurrat mentio; ne forte illuc trahi poſſe, putes, hunc Plutarchi (9) locum: *venenum Cleopatram habuiſſe compertum eſt in laminula quadam concava, quam ſub crine occultabat*, fuiſſeque illud ſuſpiceris aut ejus ſimile quo illitis ſibi convivalis coronæ floribus, hiſque mox in ſcyphum conjectis, *eductum cuſtodia bibere juſſerat, illico expirantem*, ut eſt apud Plinium (10), aut ab eo non diverſum quod non multis ab Reginæ obitu luſtris Alexandria Hieroſolymam, ut Joſephus (11) tradidit, miſſum eſt ad Herodem necandum, id eſt *aſpidum virus, aliorumque ſerpentum ſucci*, quo

(1) c. 2. (2) n. 41. (3) c. 20. cit. (4) De Re Med. l. 5. c. 18. (5) n. 40. 41.
(6) l. 51. cit. (7) Lett. int. alle Oppoſiz. (8) n. 38. (9) Vit. cit.
(10) Nat. Hiſt. l. 21. c. 3. (11) De Bello Jud. l. 1.

quo epoto veneno quidam *capitis damnatus ſtatim mortuus* eſt; ne igitur hæc ſuſpiceris, non illud ex eodem Plinio (1) proferam: venenum aſpidum *potum quantalibet copia, non nocet. Non eſt enim tabifica vis: itaque occiſa morſu earum animalia, cibis innoxia ſunt*, quæ cum Redii aliarumque in viperino veneno experimentis (2) conſentiunt: neque alia in univerſum dicam, quæ in mea altera ad Lanciſium Epiſtola attigi, unde conjicias, id venenum ad idem potius quo Dio crinalem acum inunctam ſcripſit, attinuiſſe, nihil videlicet, ſicut aperte retulit, niſi per vulnus nocente. Unum modo ex Dione eodem, & Plutarcho adjiciam, unde continuo præclare intelligas, non ex ſumpto quod in concava lamella ſub crine geſtaret, veneno Cleopatram interiiſſe. Dio enim (3) pro certo narrat, priuſquam ſe occideret, Epaphrodito, cui mandata erat ejus cuſtodia, epiſtolam ad Auguſtum perferendam dediſſe, ut is *occaſione epiſtolæ reddendæ e medio removeretur, eoque digreſſo, rem propoſitam eſſe executam*. Plutarchus (4) pariter ſine ulla dubitatione tradiderat, ſe interfecturam, tabellas ad Auguſtum ferendas dediſſe, *& cæteris omnibus a ſe præter duas mulieres dimiſſis, januam clauſiſſe*. Quid, amabo te, ut ex lamella venenum ſumeret, attinebat, Epaphroditum, cæteroſque e medio removere, & januam claudere? Num, cum dormire noctu, crederent, non poterat, nemine advertente, lamellam ſibi e capillis detrahere, ex eaque venenum ſumere? Aliud igitur, quod non niſi remotis arbitris, id prohibituris, fieri poſſet, ſibi tunc faciendum conſtituerat, *aſperas* videlicet *tractare ſerpentes, ut atrum* non ore, ſed *corpore*, uti Horatius (5) loquitur, *combiberat venenum*. Cujus ego teſtimonium graviſſimum credo cum aliis de cauſis quas datis ad Lanciſium Epiſtolis indicavi, tum od eam præſertim quod ille, ut verbis utar minoris Plinii (6), *quæ ſtatim, cum maxime vera memorantur, audiverat, eſt perſecutus*.

45. Num tamen erat aliud præter aſpidum tractationem, quod, remotis arbitris, ut ſe veneno inficeret, potuerit Cleopatra facere, & fortaſſe fecerit? Nam forte, cum hactenus ſcripſiſſem, in locum incidi Græci quidem, ſed gravis, & Vellejo contemporanei Auctoris, qui locus in hac controverſia non videbatur omittendus. Strabo (7) enim hæc ſcripſit: *ipſa ſe Cleopatra clam admoto aſpidis morſu, vel veneno delibutorio confecit; nam utroque modo dicitur*. Apparet ergo, ſi veneno iſto voluit corpus ſibi perungere, debuiſſe antea januam claudere, & neminem apud ſe præter ancillas retinere. At tu priuſquam hoc dicas, Plutarchum (8) lege. Videbis, eo die Reginam balneo uſam, corpus, ut tum ſolebant, nemine admirante, aut prohibente, unguento quo vellet, ungere potuiſſe, tum prandiſſe, & magnifice quidem (unde novum capere argumentum poſſes, non ſe igitur veneno mox devorando, aut potando necare conſtituiſſe quæ per tot facta pericula ignorare non poſſet, quantum præſumptus cibus ingeſti veneni vim aut impediat, aut tardet (9)) dum pranderet, ciſtam illam, ficubus, & uvis plenam, ut juſſiſſe antea videtur, cum aſpide fuiſſe illatam, tunc vero denique & tabellas obſignatas ad Cæſarem dediſſe, & remotis arbitris, januam clauſiſſe. Igitur ex hac ipſa rerum ſerie intelligis, num veri ſimilius ſit unguento venenato, an aſpide ſe interfeciſſe. Huc adde, qui tam attente, & caute eam cuſtodiebat Epaphroditus, ut captæ *veſtem*; quod ſupra Plutarchus tradidit, continuo *excuteret, ne quid ſub ea occultaret veneni*, illum unguentarias pyxides ſine diligenti examine, & exploratione non fuiſſe facile relicturum, aut quod multo promptius, & tutius erat, in alias innoxio unguento quantivis pretii plenas mutaturum, quando ei mandaverat Auguſtus hoc *maxime, ut provideret, ne illa ſibi mortem inferre poſſet; cæterarum rerum omnium facultatem permitteret*. Unum igitur reliquum eſt, ut conjicias, pauxillum fuiſſe

[1] Nat. Hiſt. l. 29. c. 4. [2] ſupra, n. 30. [3] l. cit. 51. [4] Vita cit. [5] Carm. l. 1. Od. 37. [6] l. 6. Epiſt. 16. [7] De ſitu Orbis l. 17. [8] Vita cit. [9] Vid. ſupra, n. 10.

fuiſſe venenati iſtius unguenti, ut in lamella illa *concava*, de qua ſupra (1) dictum eſt, *ſub crine occultari* potuerit. Sic enim *in famoſa* quoque *veneficiis Martina*, *ſubita morte*, cum Romam accuſata adduceretur, *Brundiſii extincta*, apud Tacitum (2) legitur, *venenum nodo crinium ejus occultatum*, *nec ulla in corpore ſigna ſumpti exitii reperta* eſſe. At ſi forte ſic conjicias; argumentum redit quod ſupra (3) contra eorum opinionem adductum eſt qui ea lamella venenum incluſum fuiſſe, contenderent, quo Cleopatra devorato ſe interfeciſſet. Cum enim unguenti pauxillum non toti corpori perungendo, ſed certis dumtaxat partibus, ut puta naribus, aliiſque ejuſmodi, ſatis eſſet; quid referebat interdiu januas claudere, & arbitros amovere, ut id faceret quod noctu, cum dormire videretur, nemine ſuſpicante, facere potuiſſet. Accedunt tot alia, quæ iterare non oportet, cum unguento illo minime, cum aſpidis autem morſu apprime congruentia, admoti pſylli, binæ in brachio animadverſæ puncturæ, cætera: inter quæ ſunt perantiqua ſimulacra, quibus nonnihil tribuendum eſt, illudque præſertim quod diſputandi occaſionem attulit, in quo aſpis eſt ſic brachio alligata, ut ipſa vinculi conſtrictione irritari, & ad mordendum incitari videatur. Nec te illud moretur quod objicitur, quaſi nemo audere potuiſſet aſpidem vinculo ad brachium aſtringere, ne ſe potius, quam illud, morderet. Quid enim aliud illæ quærebant ancillæ duæ, niſi ut eodem ſimul cum domina fato interirent, contubernalis Eunuchi exemplum ſecutæ, quem Dio (4) refert, ſtatim ac ea capta fuit, *ſerpentibus ſe ſe ultro mordendum præbuiſſe*. Reliqua autem quæ de molli, timidoque mulierum animo, de una aſpide ad tres mulieres morſu interimendas non ſatis apta, & ſi quæ ejuſmodi alia aut ex Redio, aut aliunde objici poterant, tum editis antea Epiſtolis, tum hac quoque mihi videor diluiſſe.

46. Hæc habui quæ ad eaſdem illas Epiſtolas adderem, non ut iis quæ contra ingenioſe, & docte a Viro Ampliſſimo ſcripta ſunt, anteponeres, ſed ut collatis inter ſe utriſque, facilius tibi eſſet diſpicere, an pro ea ſaltem parte ſteterim quæ a veri ſimilitudine non longe denique in diſputatione hac abhorreat. Quæ etſi per ſe non magni momenti eſt; ob ea tamen quæ ejus cauſa tum ex Hiſtoria, tum ex Re Medica, tum aliunde etiam, proferre oportuit, tibi cui poteſt eſſe aliqua fortaſſe ex parte utilis, legendi faſtidium, ut opinor, mihi certe extremum hunc ſcribendi laborem allevavit; ut quibus verbis, a me ſæpius laudatus, Auctor libri de Theriaca (5) ſuam Piſoni de Cleopatræ interitu narrationem abſolvit, iiſdem propemodum & mihi licere credam hanc tibi ejuſdem argumenti tractationem concludere: *Hæc non ſine animi voluptate tractavi, ut tuo diſciplinarum omnium deſiderio ſatisfacerem.* Vale.

FINIS LIBRI QUARTI.

[1] n. 44. [2] Annal. l. 3. [3] n. 44. [4] l. 51. cit. [5] c. 8.

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI

DE SEDIBUS, ET CAUSIS MORBORUM

PER ANATOMEN INDAGATIS

LIBER QUINCTUS.

Quo plura adduntur ad ſingulos quatuor ſuperiores Libros attinentia.

CELEBERRIMO VIRO

JOANNI FRIDERICO MECHEL

Illuſtri Anatomico, & Medico

JOANNES BAPTISTA MORGAGNUS S.P.D.

QUI ex Tuis primis ad me Litteris, Berolini datis die 23. Julii anno 1754. quanto minus opinatum, tanto pluris æſtimabilem nuncium acceperim, REGIAM iſtam Scientiarum ACADEMIAM perbenigno omnium conſenſu me inter ſuos Honorarios Sodales retuliſſe, & abs Te, Vir Illuſtris, tunc petierim, ut Inclyto eidem Cœtui gratias meis verbis ageres quas poſſes, cumulatiſſimas, nunc pariter rogo, ut pro Tua eximia erga me Humanitate, quam vel ante iſta pro me officia ex laudatiſſimis Tuis Scriptis perſpexeram, meos hoſce libros velis, exiguum quidem, ſed quo majus in præſentia dare non poſſum, memoris, obſequioſique animi ſignum, Academicis Sapientiſſimis offerre. Satis mihi, ſuperque fuerit, ſi propter ea quæ ex Veſtris, Veſtrique ſimilium Summorum Virorum Obſervationibus ſæpius indicavi, omni certe commendatione digniſſima, æqui bonique feceritis non tam cætera quæ a me ſunt, quam propoſitum ipſum meum. Præcipuum autem, ſi quæris, hoc fuit, ut me meliores Anatomicos excitarem ad id publici boni cauſa præſtandum, ad quod Vir Experientiſſimus Richardus Meadius excitare voluit Medicos exemplo ſuo. Mori enim, ut ſcis, noluit, quin antea colligens quæ longo uſu cognoverat hominibus profutura, Monita, & Præcepta Medica, tanquam *legatum*, ut verbo ipſo ejus utar, relinqueret. Utinam Anatomici quoque ſeneſcentes quæ inter diſſecandum vidiſſent ad morborum cauſas ſpectantia, colligerent, ederentque, ne laborum, moleſtiarum, atque adeo periculorum ſuorum longe melior fructus ſecum periret.

Tanto enim *utilior* hæc Anatomes pars eſt, *quanto ad cauſas morborum dignoſcendas magis idonea*, quemadmodum magnus & Medicus, & Anatomicus cenſebat, ut noſti, Bartholomæus Euſtachius (1), ſero

(1) de Renib. c. 45.

ſero conquerens , tot annos non in hac potius ſecunda , quam in priore Anatomes parte, quæ ſana corpora examinat, tantumque ſtudium poſuiſſe . At enim ſecunda ſine priore ſtare non poteſt , nec ſine priore cognoſcere licet Partium uſus ad medendum adeo neceſſarios ; quaſi vero & ſecunda ex certæ Partis læſione cum certæ Functionis impedimento conjuncta, ad veros uſus non modo confirmandos, ſed & illuſtrandos, imo nonnunquam inveniendos, ad falſos autem refellendos mirifice non inſerviret . Nam quod ſecunda ſine priore ſtare non poſſit, nos quidem ultro fatemur, qui aliquando vel nobiles Medicos, nedum vulgares Chirurgos, vidimus hoc, vel illud viſcus, propter mutatam, morborum vi, ſedem, figuram, & cum colore ſpeciem, non agnoſcentes, quod nos ex nexibus, & vaſorum origine quodnam eſſet, continuo indicavimus, mox per diſſectionem demonſtrantes. Quin omnibus qui ſatis ſint in priore Anatome exercitati , proclive eſſe , exiſtimamus , errores graves , & in graviores inducturos dignoſcere , qui ob ejuſdem exercitationis defectum in quaſdam irrepſerunt, quæ in Sepulchreto leguntur , Obſervationes: & bene de Anatome ſecunda meritos Peyerum (1), & ante hunc, Thomam Bartholinum (2) laudamus, qui aliorum Obſervationibus hujus generis, Obſervationes Anatomicorum longe eſſe præferendas, admonuerunt, & felices tum fore Artes, confirmarunt, ſi ſoli de illis judicarent Artifices. Sed cum hæc de priore Anatome fatemur , ſimul contendimus, verum eſſe quod initio ponitur vetuſti libri , qui *de Anatomia Parva* inſcribitur , perperam alioquin inter Galenicos inſerti , priorem videlicet inſtitutam fuiſſe a Medicis propter ſecundam . *Quoniam interiorum membrorum corporis humani paſſiones erant ignotæ , placuit veteribus Medicis*, ille Auctor inquit , *ut per anatomen brutorum animalium , interiorum partes manifeſtarentur*. Aut ſi hoc omittimus, illud certe negari non poteſt, priorem Anatomen ob id potiſſimum ab hominibus permitti , a Principibus autem etiam protegi adeo, & promoveri, quia pro ſecunda eſt neceſſaria . Permagni enim cum ſingulorum intereſt , tum univerſorum, internas morborum cauſas, & ſedes a Medicis non ignorari , ſeu ſingulos illi, ſeu totas ex infelici hæreditate familias vexent, ſeu civitates occupent, & provincias. Medici autem vel ſummi

(1) Meth. Hiſt. Anat. Med. (2) Conſil. de Anat. Pract. & cæt. n. 12.

mi fatentur, vix tres, aut quatuor ex omninibus eſſe morbos qui ſuum habeant ſignum παθογνωμονικὸν, ita videlicet proprium, ut ab aliis cunctis diſtinguat; cæteros autem non niſi per conjuncta plura ſigna internoſci, propterea quia fere non ex ſimplici ſunt cauſa, & quæ unam tantummodo Partem afficiat. Valde igitur avent primum ſingularia illa ſigna, & maxime propria, ſi fieri poteſt, augere; deinde vero, ſi id non poſſint, at ex conjunctis pluribus, ut dictum eſt, ſignis quæ in quoque morbo præcipua ſint, conſtituere. Animadverſum eſt enim ſæpius, quæ præcipua, & ferme propria crederentur, reipſa non eſſe, cum ſine ipſis eædem intus læſiones repertæ ſint quas deſignare illa putabantur, aut cum longe aliis læſionibus ſigna eadem.

Hæc, atque alia, quæ Tibi, Vir Doctiſſime, non ſecus ac mihi, & legere, & audire, & videre non raro contigerit, & in iis occurrentes aliquando morborum cauſæ novæ prorſus, & inauditæ juſtas medentium querelas confirmant de abditis morborum cauſis, & ſedibus non ſatis adhuc perquiſitis. Quod cum minus certe Anatomicorum negligentiæ, quam rei ipſius naturæ immenſæ propemodum, & interminatæ imputandum ſit; nihil propterea fieri humano generi utilius poteſt, quam ſi primum quicunque Anatomen colimus, omnes, id quod Tu ſtrenue facis; & ipſe pro mea virili parte facere non prætermiſi, omnes, inquam, conatu unanimi connitamur, ut quanto plures id genus Obſervationes poſſimus, in publicum bonum conferamus: tum deinde; ne in poſterum accidat quod non ſemel antea accidiſſe, dolendum eſt, ut cum Auctoribus Obſervationes intereant; Profeſtores cunctos rogemus, ut quas prius non ediderint, ſeneſcentes colligant, atque edant, ſi non meum, at Meadii certe, qui imitatione dignus eſt, exemplum ſequentes, nec pauca tamen, ut ille, ſed omnia quæ diligenter obſervarint, ſumma cum fide proponentes. Sic enim, aut non aliter, poſſe tandem aliquando fieri, ſperandum eſt, ut poſteris tantus ſuppetat numerus Obſervationum, quantus, ſi ab ſolertibus, attentis, & ſtudiorum labori aſſuetis Viris morbi ſymptomata in earum ſingulis, & Partium læſiones, tum in aliis omnibus haud diſſimilis generis & illa, & hæ inter ſe conferantur, quantus, inquam, ſatis ſit, ut in pluribus ſaltem morbis ad id denique aut perveniant, aut accedant, ad quod nunc maturum non eſt, aſpirare. Neque ſpes deeſt, meum hoc conſilium haud eſſe iis Anatomicis diſpliciturum quibus cordi

cordi ſit Rei Medicæ, & publicæ utilitatis incrementum; quando aliqui Egregii Viri, rumore dumtaxat de hiſce a me edendis Obſervationibus, ut videntur, excitati, ſuarum editionem repræſentarunt. Quod ſi propoſitum hoc meum a Te quoque, ab aliiſque Clariſſimis Viris, & nominatim ab Inclyta iſta Academia probabitur; nihil mihi contingere optatius poterit. Vale.

D. Patavii Prid. Kal. Septembr. A. CIϽIϽCCLX.

JO. BAPTISTÆ MORGAGNI

AD AMICUM

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LX.

Spectat ad Apoplexiam.

CREDEBAM, me tibi ſatis jam, ſuperque feciſſe, & quod in extrema ſuperiore Epiſtola non reticueram, noviſſimo de his quidem rebus ſcribendi labore perfunctum eſſe. Ecce autem litteræ tuæ, quibus ita gratias agis, ut ſimul non obſcure ſignifices, expectari a te Obſervationes illas meas quas ſuo quamque loco inſerere non potuerim, quippe habitas poſtea quam ſingulas abſolveram Epiſtolas, ad quas attinerent: idque eſſe a te ſatis intellectum, non modo quia noſti, quotannis alia a me, atque alia cadavera perluſtrari, verum etiam quia nonnullas ex hujuſmodi Obſervationibus, a me tibi ſubinde inter ſcribendum promiſſas, necdum accepiſti. Quid dicam? Jus poſtulas, ab homine præſertim, niſi remittere ultro velis, promiſſorum ſervantiſſimo. Fac igitur ſaltem, ut eadem qua priora, comitate hæc quoque excipias, quæ, ut potero, addam, initium repetens a morbis cerebri, & primum quidem ab eorum graviſſimo, Apoplexia.

2. SENEX apoplecticus in Noſocomio Patavino deceſſerat circa initium Decembris A. 1744. quo ibi tempore ſtudioſis Adoleſcentibus partes quaſdam humani corporis oſtendebam. Plura, ut ſolitus ſum, diligenter ſciſcitatus, vix hæc ſcire potui, ante dies triginta apoplexia correptum, nuper demum ſine ullo ſenſu, & motu, oculis valde rubentibus, in eum locum fuiſſe illatum. CRANIUM dum circumſecabant, Thoracis viſcera, paulo ante detracta, inſpiciens, in pulmonis dexteri ſuprema parte duritiem animadverti qualis a vetere morbo relinqui ſolet. Continebat autem mediocre tuberculum in quo materia purulenta. Cor polypoſas habuit concretiones, nihilque adnotandum præbuit, niſi valvularum Semilunarium aggeres craſſiores factos, & albicantes. His amotis viſceribus, ad retectum interim Cerebrum oculos, manuſque converti. Exteriore meninge detracta; unum diſcrimen apparuit inter ſiniſtrum cerebri hemiſphærium, & dexterum, quod hujus ſuperficies poſterior nigricare in medio, & multum rubere videbatur. Nigrities autem a vaſis erat quæ per Tenuem meningem repunt, nigro ſanguine valde ibi diſtentis; rubor a ſangui-

ne qui inter illa vaſa, tanquam per exſudationem, effuſus, ſpatia, vaſis interpoſita, quaſi cruſta longe tenuiſſima occupaſſe videbatur: vel potius, quoniam nihil ibi revera effuſi invenire licuit, a ſanguine vaſcula omnia minima, quæ confertiſſima ſunt infarciente. Tum utroque Laterali ventriculo aperto, in ſingulis pariter ſerum valde cruentum conſpectum eſt ad drachmam fortaſſe unam, anteriora dumtaxat tenens, plexu Choroide utroque pallidulo, integro autem ſepto Lucido. Integrum quoque erat intus extraque hemiſphærium ſiniſtrum, & quidquid præterea eſt intra calvariam, ſic ſatis ſanum, uno excepto hemiſphærio dextero. Namque intra hujus medullarem ſubſtantiam erat cavea, medium ferme tenens ſecundum omnes hemiſphærii plagas, longa digitos tranſverſos minimum quinque, lata duos, & ſemis, totidemque profunda, pleniſſima nigro ſanguine, magna ex parte fluido, ex reliqua autem quaſi in grumos concreto. Quo detracto, caveæ parieter fœde laceratæ, & inæquales apparuerunt. Circumjecta ipſis ſubſtantia erat laxiſſima, non medullaris ſolum, ſed & quæ totius corporis Striati, totiuſque thalami nervi Optici externum latus, & quæ proximæ baſis utriuſque illius Protuberantiæ nonnullam partem faciebat.

3. Quomodo cavea iſtiuſmodi in cerebro fieri, & quam exitialis illarum Protuberantiarum vicinia tunc eſſe videatur, cum alias (1) ad te ſcripſerimus, hic iterare non eſt opus. Illud potius quæres, cum tanta, & ejuſmodi in loco, cerebri labe quomodo vivere homo potuerit triginta dies? Noli exiſtimare, ſic rem ſtatim ac apoplexia ingruit, ſe habuiſſe. Multo ſane eſt veri ſimilius, tunc ex intimo quopiam diſrupto vaſculo non multum exſtillantem ſanguinem illam ſibi caveam parare cœpiſſe, ipſam vero non illico ad eum modum ad quem nos conſpeximus, amplificaſſe; ſed paulatim porro exſtillando, id paulatim quoque feciſſe, donec tot viis ſpirituum perruptis, & tot aliis ſuo aucto pondere, & mole compreſſis externum omnem ſenſum, motumque, & poſtremo internum quoque ſuſtulit, mortemque ſic attulit: vel, quod facilius crediderim, novo demum quacunque de cauſa accedente impulſu, pluribuſque ſimul diſruptis vaſculis, repentina, magnaque eruptione hæc quæ ultimo dixi, non ita pridem effeciſſe. Utralibet ratione cogitandi proclive erit tibi non modo quod quæris, ſed illa etiam intelligere, cum ſigna quædam primum exiſtunt quæ ſanguineam minentur apoplexiam, quam utile ſit alimentorum, acribus præſertim, tenuibuſque particulis abundantium, copiam minuere, ab nimiis corporis, animique motibus abſtinere, ſanguinem educere, ubi vero ejuſmodi ingruerit apoplexia, tanto magis illum imminuere, &, quod alias videor ad te ſcripſiſſe, ea vitare auxilia quæ commovere, & agitare intempeſtive ipſum poſſint, ut remedia, volatilibus corpuſculis fœta, & quæ vomitum cient, ſternutationem movent, alia ejuſmodi.

4. AGRICOLAM in idem intulerant Noſocomium, cum ibi docerem ineunte anno 1748. media ætate hominem, ſubpinguem, apoplexia, quæ tertia eſſe dicebatur, forti adeo correptum, ut e via in qua ceciderat, ab Noſocomio non ita diſſita, in hoc protinus exceptus, jam ſtertens, totoque corpore reſolutus, ut nullum uſquam ſenſus, aut motus indicium daret, pulſibus autem ſic exilibus, ut mittere ſanguinem non ſint auſi, intra ſeptem, an octo horas interierit. Quarto poſt die hæc mihi omnia narrata ſunt, ſimulque cadaver ad diſſectionem oblatum. Quod priuſquam attingerem, fruſtra quæſivi, quo tempore, quibus præcedentibus cauſis, aut comitantibus ſignis, aut reliquis noxis duæ illæ quæ prægreſſæ dicebantur, fuiſſent apoplexiæ; nihil enim de illis, aut de hac ultima præter ea quæ dixi, reſcire potui. Attamen cum vaſa circa caput turgida conſpicerem, & in ſubpingui corpore tam violentam apoplexiam fuiſſe, audirem; confertiſſimæ Studioſorum coronæ dicere non dubitavi, mirum fore, ſi a ſanguine illam fuiſſe, non oſtenderem. CALVARIA igitur

[1] Epiſt. 3. n. 9. & 18.

tur continuo adaperta, cum id fieret, multoque magis cum cerebrum eximeretur, niger non paucus ſanguis defluxit; evidens autem erat, etiam ex Infundibulo exire. Ejuſmodi ſanguis non modo vaſa omnia diſtenderat quæ per Tenuem meningem, cerebrum, & cerebellum conveſtientem, feruntur, verum etiam ſub hac in medio hemiſphærii ſiniſtri; inter vaſa effuſus erat non ita multus: multus autem in ventriculis omnibus. In Lateralibus enim præter grumum qui duas, ne dicam tres, uncias pondere æquare videbatur, fluidus ſanguis reliquam partem ferme omnem eorum ventriculorum, & tertium inſuper, quartumque occupabat. Cum unde erupiſſet, inquirerem; ſic reperiebam. Siniſtri ventriculi ſuperficies poſterior, & Thalami qui in eo erat, nervi Optici ſua inæqualitate lacerationem prodebat: quam multo magis prodebat ſuperficies ventriculi dexteri, utpote quæ non modo ubique erat inæqualis, verum inſuper vix ullum veſtigium ſervabat Thalami ſui, nullum autem prorſus Striati corporis, cujus ſedem tenebat ſubſtantia quædam lurida, colore ex ſubrubro, & ſubflavo quaſi miſto, mucoſa, plane corrupta, ſine ullo tamen gravi odore. Ventriculi utriuſque cavum erat amplificatum, ſeptum Lucidum perrumptum, Fornicis veſtigium nullum, plexuum Choroidum vix ullum, idque a ſiniſtris dumtaxat, nec turgidis vaſculis, ſed pallentibus. Quarum rerum nulla eſſe poterat admiratio, ubi tanta effuſi ſanguinis copia fuerat, quantam diximus, & ex eo concreverat amplus ille grumus qui dexteram ſiniſtramque cavi partem, ſed hanc magis, tenuerat. Ob eam igitur effuſionem ſanguinis tantam ne hoc quidem ſum miratus, quod ventriculi tertii latera non ita perſpicue apparuerint ſive a compreſſione, ſive a diſtractione, ſive etiam a laceratione ſubſederant; nam ipſa quoque natium, & teſtium proxima ſuperficies ita lacerata erat, ut dignoſci eæ Protuberantiæ non poſſent. Ad hæc quæ præter naturam in capite conſpecta ſunt, duo ſuperſunt quæ addam, nimirum Vertebralem arteriam ſiniſtram, antequam in Baſilarem confluerer, ſubduram, craſſam, albam ex dimidia fuiſſe parte: Molares autem poſteriores, inferioreſque dentes pleroſque aut truncos, nigroſque etiam in radicibus fuiſſe, ut a dextris, aut penitus excidiſſe, ut a ſiniſtris, idque a tempore non ita brevi; nam alveolorum ne indicium quidem reſtabat ullum, imo ipſum oſſeum maxillæ corpus jam ſe ibi contraxerat, ſubſederatque. Et ne a capite oſſeum ejus fulcrum productamque in hoc cranii caveam disjungam; cum vertebras cervicis omnes, plureſque thoracis reſeratas, incluſamque medullam Spinalem inſpicerem, vidi inter hanc, & Piam, quam vocant, meningem in ſuperioribus quidem thoracis vertebris ad ſpatia non modica effuſum ſanguinem, huncque a facie poſteriori, ab eademque meningem illam ita e carneo rubentem colore, nullum ut ſanguiferum in ea vas a capite ad thoracis fere medium agnoſcere liceret, cum ab anteriori facie arteria quæ ſimplex per medium ferebatur, diſtenta ſanguine conſpiceretur. Sed & Craſſa meninx qua vertebrarum interna latera conveſtiebat, a ſubſiſtente ſanguine quaſi nigricabat. Thorax, quem, ut quædam ex paulo ante ſcriptis, diebus inſequentibus perluſtravi, cor habuit in homine ſubpingui non pingue; quod cum ſanguine atro, & concreto haud multo, continebat paucas, & modicas concretiones polypoſas, in dextero tamen ventriculo paulo majores, ut una Pulmonarem ſubiret arteriam. Cordis ſubſtantia erat valde laxa. Coronaria vena, qua baſim cordis a tergo cingit, æquo latior: Pulmonaris arteria non ipſa quidem latior; ſed tenuiores habere parietes, ut valvulas quoque, viſa eſt: amplior vero Sinus cordis ſiniſter, qua venoſos e pulmone excipiebat ramos. Valvulæ alterius Mitralis imus limbus craſſior fuit: Semilunarium aggeribus non magnæ, ſed craſſiuſculæ, increverant oſſeæ concretiones. Magna tamen arteria illuc uſque unde ſiniſtram emittebat ſubclaviam, ſana. Inde vero albas oſtendere in facie interiore, & poſteriore præſertim, maculas non raris locis, incipiebat: quarum nonnullæ, & prima potiſſimum, in oſſeam ſquamam degeneraverant. Reſpondebat illa prima canali

canali arterioſo, ibi olim patenti, nunc, ut ſolet, occluſo; niſi, quod in hoc homine, raro exemplo, ejus, unde incipit, orificium in arteria Pulmonari hians vidi, ut ſpecillum immittere ad ſeſquilineam Bononienſem potuerim. In Ventre quæ præter naturam eſſent, hæc adnotavi. Renis utriuſque ſuperficies fuit quaſi tuberoſa; ſed leviter: alterius inſuper quodam loco ſubſidebat, qui locus ambitu circumſcriptus erat circuli, cujus diameter tranſverſum digitum æquabat; ſuberat renis ſubſtantia, ibi duriuſcula, ad modicam tamen áltitudinem. Iliacæ arteriæ ambæ flexuoſæ, atque, ut ſic dicam, varicoſæ ferme inſtar Splenicæ arteriæ: in ſiniſtra vidi lamellam oſſeam. Cætera quæ in cadavere hoc perluſtravi, fuerunt intra naturæ modum.

5. Unde potiſſimum tanta ſanguinis copia in Laterales cerebri ventriculos erupiſſet, plexuum Choroidum univerſalis propemodum deſtructio indicat, quorum vaſa forſitan hic illic dilatata, repente diſſilierint. Potiſſimum dixi; nam vaſa quoque alia quæ per ventriculorum Lateralium ſuperficies ducuntur, in harum dilaceratione, quam ſanguinis, e plexibus effluentis, impetus non ſolum, ſed & copia diſtrahens fecerit, ipſa pariter dilacerari ſimul debuerunt. Veri autem ſimile eſt, ſanguinis majorem partem e vaſis dexteris exiiſſe; nam a dextris laceratas omnes ſuperficies, & plexum totum abſumptum vidimus. Nec vero quod magnus ille ſanguinis grumus in ſiniſtra magis, quam in dextera parte fuerit, obſtare id credas huic conjecturæ; ſed potius favere. Prima enim, & major reſolutio cum in latere corporis fieri conſueverit quod cerebri hemiſphærio opponitur magis læſo; credibilius eſt, hominem ſiniſtrorſum cecidiſſe (1), ideoque ſanguinis majorem copiam, perrupto Lucido ſepto, e ventriculo dextero in ſiniſtrum defluxiſſe. Caſum autem in ſiniſtrum latus illud etiam indicat quod ſanguis ſub Tenui meninge effuſus in ſiniſtri fuit hemiſphærii parte, non dexteri. Cujus in eo quoque major læſio fuit, quod pro Striato corpore mucoſam habuit ſubſtantiam. Cujuſmodi mutationem in ſubſtantia cerebri, alias (2) ad te ſcripſimus, non ſemel a nobis fuiſſe deprehenſam. An vero bis prægreſſæ in hoc homine apoplexiæ iſta mutatio effectus ex parte fuerit, an vaſorum dilatatio, an laxiores redditæ certæ quædam cerebri partes, cum pro certo definire non liceat, ad tertiam præſtat apoplexiæ ſanguineæ hiſtoriam tranſire.

6. MULIER pinguis, & ſemper, quantum noti meminerant, clauda, annos nata quinque & octoginta, quæ olim nupta vigeſies pepererat, apoplectico inſultu correpta primum fuerat æſtate proxima, altero autem diebus decem priuſquam tertio conficeretur. Omnes ad eundem modum inceperant, vomitu præcedente. Sed duo illi priores brevi, & ſine remediis, nullaque relicta paralyſi ſoluti fuerant. Hic autem noviſſimus intra horas ſexdecim peremit illatam in Noſocomium ſine ullo ſenſu, & motu, ſi reſpirationem, pulſuſque excipias: quorum hi abſque ullo vitio erant, & prementibus digitis reſiſtentes; illa autem ſine ſtertore pectus alterne attollebat, & ventrem. Kalendis Februariis A. 1754. cum in Gymnaſio jam ventris viſcera propemodum omnia ex alio cadavere demonſtraſſem; hoc deinceps uti ad reliquam Anatomen abſolvendam incepi.

IN VENTRE hæc præter naturam animadverti. Vaſorum Magnorum trunci ambo latiores viſi ſunt, præſertim ut in muliere. Quod ſi ad tot uteri geſtationes referas; non eodem referes certe oſſium inchoamenta; imo oſſeas ſquamas quibus paſſim arteria Aorta, natæque ex hac Iliacæ, & bini in quos hæ ſingulæ dividuntur, rami interiore facie diſtinguebantur. Quæ ſi ab ætate fuiſſe, dixerimus; ætatis dicemus fuiſſe morbum. At neque ab ætate, neque ab uteri geſtationibus profecto fuit vitium reni ſiniſtro innatum, quod tibi alias (1) me pollicitum eſſe, memini, in cujuſdam Vetulæ, hujus videlicet, hiſtoria expoſiturum. Ren ille a primo videri poterat præter omnem modum

[1] Vid. Epiſt. 2. n. 25. & Epiſt. 3. n. 14.
[3] Epiſt. 38. n. 41.

[2] Epiſt. 9. n. 16. & ſeqq.

dum longus. Sed paulo attentius defixis oculis, tranſpicere aquam licebat, quæ incluſa ejus augebat longitudinem. Oculorum judicium tactus, & multo magis ipſa diſſectio mox confirmarunt. Nimirum ſic educta eſt aqua ſubflava, quæ vaſe excepta, omnibus qui aderant, viſa eſt pondus æquare unciarum quatuor. Hæc ſub propria renis tunica qua ſuperius ejus viſceris extremum conveſtit, hanc ad eum modum ſurſum verſus expanderat, ut producti renis ſpeciem effingeret. Craſſior facta erat expanſa tunica, intuſque extantes plicas, & quaſi inſtitas firmas, ſed abnormiter poſitas, oſtendebat. Teſtis uterque ſphærulas habuit quaſi geminæ lineæ Bononienſis diametro, intus cavas, ſed prorſus inanes, quarum parietes intus extraque albicantes, craſſiuſculi, & firmi adeo, ut in una præſertim ſphærula quæ extrorſum protuberabat, oſſei viderentur; quamvis firmitudine revera eſſent inter cartilagineam, & nerveam media. Thorax pulmones exhibuit, quorum dexter lateri adhærebat, ſanos; tametſi in bronchiis multa inerat craſſa, ſed fluida ſic ſatis, materia. In corde omnia ſecundum naturam, ſi valvulam Semilunarem unam excipias, cujus ſummi limbi particula prope aggerem jam ferme erat oſſea. Proxima tamen pars aliqua arteriæ Magnæ; nam reliquam in Thorace quidem non diſſecui, nihil quidquam oſſei habuit. Diaphragmatis centrum, ut vocant, nerveum nec figura erat qua ſolet, neque amplitudine; foramine autem non uno, ſed tribus pertundebatur: quod tamen alias quoque, nec ſemel, vidimus (1), duobus ſcilicet, quæ majori attigua erant, minoribus ad duas ex jecinore venas traducendas ſpectantibus, quæ ſi in Cavæ truncum infra diaphragma, ut plerumque ſolent, non, ut hic, ſupra, ſe immiſiſſent, non tria, ſed unum fuiſſet in tendine illo foramen. Artus quoque ſuperiores peculiare quiddam habuere. Cum enim Longum Palmarem muſculum in brachio dextero non ita ut ad originem ſolet, craſſum, & carneum, ſed vel ibi tenuem, & ferme tendineum eſſe, animadvertiſſem; retectum autem in ſiniſtro, eſſe ad originem conſpicerem duplo quam dexterum, craſſiore carne, & longius deſcendente; quis hujus diſcriminis effectus, & quæ ex parte cauſa fuiſſet, ſuſpicatus, ex Anus domeſticis quæri, juſſi, an forte pro dextera, manu uti ſiniſtra conſueviſſet, qui ſic reapſe conſueviſſe, retulerunt. Verum huc magis ſpectant quæ in artubus inferioribus claudæ hujus fœminæ deprehendi. Claudicaverat in latus dexterum: neque cauſa in luxationem, quæ nulla erat, neque in acetabula referri poterat, quippe quæ inter ſe comparata, nec ſede, nec poſitu, nec profunditate quidquam diſcriminis oſtendebant. At ſi femorum oſſa inter ſe conferres, evidens inter utrumque apparebat diſcrimen, ex quo intelligeres, artum dexterum ſiniſtro breviorem, ut reapſe erat, eſſe debere. Os enim femoris dexterum tanto erat brevius ſiniſtro, ut ſi utrumque juxta poneres, ſumma capitis illius pars infimæ hujus parti reſponderet. Cauſa autem hujus brevitatis erat major illius oſſis, quam hujus, curvitas, eaque manifeſtiſſima. Nec præterea deerant in illo oſſe vitia alia, ut minor capitis ad imum latitudo, ſubſidentia nulla inter majorem trochanterem, & cervicem, & quemadmodum hæc, ita ille æquo erat craſſior; ut, ſi mulier unquam gracilis fuit, potuiſſet cuipiam exploranti Chirurgo iſta craſſitudo imponere pro luxatione. Erat item os illud femoris a cervice ad longitudinis ſuæ ſaltem medium juſto craſſius, & curvaturæ convexam partem ad externum latus converſam habebat, & , quod conſequitur, ejus condylorum poſterior facies ſiniſtrum femur ſpectabat, ut crus quoque, & pes non poſſent recte eſſe poſita. Quæ omnia cum attenderis; facile intelliges; hæc artus inferioris vitia aut a primordiis, aut ab infantia extitiſſe; itaque non mirum eſſe, quod mulier ſemper claudicaſſet. Caput denique cujus potiſſimum cauſa hanc tibi diſſectionem deſcri-

[1] Epiſt. 5. n. 9.

ſcripſi, adapertum eſt, detractaque Craſſa meninge, vaſa quidem per Tenuem ducta ſanguine diſtenta conſpeximus; ſed nihil hujus, aut feri effuſum uſquam repertum eſt, donec cerebri, cujus ſubſtantia erat firma, ſiniſtrum hemiſphærium ſecando, ad hujus ventriculum perventum eſt. Tunc enim prodire cœpit cruentum ſerum, nec paucum, ex non pauco videlicet ſanguine qui in eo ventriculo concreverat. Ejuſmodi ſerum in ventriculo quoque dextero, & in Tranſitu, quem vocant ad ventriculum quartum, invenimus, ſed nullam uſquam pro certo læſionem, unde ſanguis erupiſſe videretur: quanquam latuiſſe in ſiniſtro ventriculo, arbitramur. Tunc cultro ad cerebellum, quod undique integrum exterius apparebat, translato, ecce intra ejus dexterum lobum caveam, neque ita parvam, offendimus, ſanguinis in grumos concreti pleniſſimam.

7. De claudicationis expoſitæ cauſis ſatis modo dictum eſt. De aliis alias & diximus (1), & dicemus (2). De duabus autem quæ hanc ultimam præceſſerant, apoplexiis illud credibile eſt, reliquiſſe utramque in cerebro, & cerebello eas diſpoſitiones, quæ nullis præſertim remediis adhibitis, faciliorem aditum paraverint tertiæ, ut diſruptis internis vaſis mulierem necaret. Quæ quoniam vaſa non intra cerebellum dumtaxat, ſed intra cerebrum quoque perrupta ſunt, ut effuſus in utroque ſanguis oſtendit, duo idcirco quæ ex diſſectione hac deduci potuiſſent ad cerebellum attinentia, incerta ac dubia reddiderunt, nempe an læſionem alterius ipſius lobi reſolutio in oppoſito corporis latere conſequatur, itemque an a cerebello pulſus pendeant, & reſpiratio. Quid enim ſi tantummodo cum mors inſtabat, illa in cerebello cavea ab irrumpente ſanguine producta eſſet? vel quid, ſi reſolutio quæ utrinque fuit, a ſanguine in utrumque cerebri Lateralem ventriculum effuſo eſſet repetenda? Verum de utraque illa quæſtione dilucidius agendi alia, quæ ad te ſcribetur, noſtra obſervatio (3) occaſionem præbebit. Nunc vero ne forte ſuſpiceris, ſanguineam illam quæ celerrime necat, apoplexiam ſine diſruptione vaſorum eſſe non poſſe; tribus quæ cum hac diſruptione propoſitæ ſunt, totidem quæ ſine illa aut celerrime, aut ſatis cito necarunt, protinus ſubjiciemus.

8. VIR, ut videbatur, quadragenarius cum A. 1756. ante Januarii finem Mediolano pedibus Patavium veniſſet, laſſus adeo, ut mox Noſocomium peteret, in quod ob laſſitudinem, non ob febrem ullam, exceptus eſt, dum ibi extra lectum adhuc, ſedens cibum caperet, forti apoplexia repente perculſus, ſine ullo externi motus, & ſenſus indicio, nocentibus potius, quantum viſum eſt, quam opitulantibus, venarum ſectionibus, intra biduum vivere deſiit. Cadaver nobis ad perſequendam Publicam Anatomen datum eſt. Quod dum faceremus, antequam aperiendæ calvariæ tempus adveniret, hæc pauca adnotavimus. IN VENTRE fellea veſicula bile turgebat. In Thorace figura cordis, qualem in homine alias vidiſſe non memini, referebat illam quam rudes pictores nobis effingunt, quaſi cordis latus dexterum curva linea finiretur, ſumma videlicet baſi, & mucrone infimo dextrorſum prominentibus. Quin eandem inſolitam curvaturam ſeptum ipſum cordis ſequebatur. Cor parvum erat potius, quam magnum; ſed valvulas, aliaſque ejuſmodi partes vel infra hanc proportionem parvas habebat. Magna arteria poſtquam ſiniſtram Subclaviam emiſerat, intus ad aliquem tractum erat aſpera ob prominentes fibras, tanquam intima deeſſet tunica. Cranii demum fornice, & Craſſa meninge amotis, vaſa quidem per Tenuem conſpeximus nigro ſanguine perquam diſtenta, ut & minima quoque illa quæ per medullarem cerebri ſubſtantiam confertiſſima ferebantur; ſed nihil uſquam effuſi ſanguinis deprehendere potuimus: tametſi quod Lateralibus ventriculis ſerum inerat, nec ita paucum, eſſe vidimus ſanguinolentum, in plexibus autem Choroidibus qua in aſcenſus ſine ſe inflectunt, hydatides, in altero præſertim, non parvulas.

9. Has certe in aliis pariter quos apoplexia

(1) Epiſt. 56, paſſim. (2) Epiſt. 69. n. 2. 10. & ſeqq. (3) Epiſt. 62. n. 15.

plexia non ſuſtulit, ſæpe ibi conſpicere ſoliti ſumus: ſerum autem, dum cerebrum in quo conferta vaſcula ſanguine diſtenta, ſint, perſecamus, vix fieri poteſt quin ab hujus guttulis illabentibus, etiam perpaucis, ſanguinolentum non appareat. Quod ſi forte in ſero aut per acrimoniam irritante, aut per copiam, etiam non magnam, compreſſiones cerebri augente, cauſam hujus apoplexiæ ex parte aliqua velis agnoſcere ſecundum ea quæ de ſeroſis apoplexiis agens, alias (1) ad te ſcripſi; non repugnabo; difficile enim interdum eſt ab illis ſanguineas ſeparare, & de certis quibuſdam hiſtoriis utrum ad genus attineant, pro certo conſtituere. Fac tamen, ut conjecturas quæ utrinque eſſe poſſunt, ante perpendas, atque ubi cerebri vaſa externa ſimul, & interna ſanguine ſunt maxime diſtenta, velut in propoſito Viro, vide ne nimis facile neges, cauſam præcipua ex parte a ſanguine eſſe repetendam.

Ad laſſitudinem autem illam magnam, longi itineris laborem conſecutam, eo anni tempore peracti, num aliquid conferre potuerit hominis conſtitutio, quem inſolita illa forma cordis, & læſio illa intima Aortæ indicat, fortaſſe robuſtiſſimum eſſe non potuiſſe, ego quidem in medio relinquo: laſſitudinem tamen univerſi corporis cerebri quoque robur, & ejus vaſorum minuere, eoque illud compreſſionibus, hæc diſtentionibus opportuniora facere poſſe non dubito.

10. FŒMINA, eadem facile quas is Vir, ætate, non multis poſt eum diebus in Noſocomium excepta, indeque, ubi intra biduum deceſſit, in Anatomicum Theatrum illata eſt. Mortis cauſa apoplexia fuerat ejuſmodi, ut quarto ab hujus initio die cum in Noſocomium advecta eſt, tunc certe nullum facultatis ſentiendi, aut movendi retineret indicium, vixque oculos aperuerit, dum plantis candentes laminæ ad excitandum adhiberentur, ſed fruſtra; mox enim clauſit.

CADAVER, ſi crus alterum exciperes ulcere deformatum, nihil exterius quod docendi uſui repugnaret, uſquam oſtendebat: ſed & interius vix aliquid in iis quas perluſtravi, partibus ab naturæ norma alienum offendi. In Aortæ enim trunco qui per Ventrem deſcendit, leves intus alicubi erant albedines, quæ futuras olim oſſeas ſquamas indicabant: quarum una jam erat, ſed parva. Tuba Falloppiana ſiniſtra medio in itinere cum teſte cohærebat: hic erat, ſi cum dextero conferres, minor, paucoſque intus habebat albos globulos, quorum unum diſſecans, ex compacta ſubſtantia factum vidi, ad centrum cava. At dexter, cujus magnitudo vel juniori conveniret, nullos globulos, veſiculas nullas continebat, ſuperficie tamen erat tuberoſa, &, ſi oculos defigeres, non ſine cicatricularum indiciis. Illud quoque in hujus cadaveris diſſectione animadverſum eſt, membranas paſſim ſcalpello magis quam æquum eſt, etſi pinguedo non deerat, fuiſſe reſiſtentes. Calvaria denique recluſa, omnia intra hanc vaſa, ne plexibus quidem Choroidibus exceptis, inveni ſanguine turgentia. Sed præter aquæ pauxillum in ventriculis Lateralibus, nihil uſquam vitii in cerebro, cerebello, medulla Oblongata, quoquoverſum perſecando, potui deprehendere.

11. Si omnia quæ aut in vivis præceſſerant, aut in mortuis conſpecta ſunt, inter ſe conferre volueris; minus, opinor, miraberis, quod mulier hæc mortem obierit tardius, quam vir de quo ante ipſam dictum eſt, multoque etiam tardius uterque eorum, quam vir alter de quo ſtatim dicetur.

12. TONSOR annos natus quinque, & quinquaginta, capite maxima ex parte calvo, bibax adeo, ut ebrius domum deductus ſit ad veſperas, 16. Januarii die A. 1757. poſtridie mane inventus eſt mortuus, humi jacens inter lectum, & parietem prope fractam matulam, nulla tamen corporis parte læſa. Hoc ad ejus anni Publicam Anatomen inchoandam cum uterer, hæc quæ præter naturam eſſent, animadverti. VENTRE aperto, amplus ventriculus in conſpectum venit, cujus interior facies vini colore infecta erat. Omen-

(1) Epiſt. 4.

Omentum multa pinguedine refertum, ut plerorumque inteſtinorum externa tunica, & meſenterium, in quo glandulæ quædam majori quam ea ferat ætas, magnitudine. Bilis e flavo fuſca, reliquerat per cyſtis faciem interiorem multa alba quaſi arenæ granula, ſed quæ, inter digitos conterendo, minime erant dura. Renum, quorum alter altero longior fuit, ſuperficies non ſine vitiorum veſtigiis quibuſdam, inter quæ erat ſub tunica fovea adhuc parva, humore plena. Veſica lotio diſtenta adeo, ut pubis oſſibus, nec paulo, ſumma ejus pars altior eſſet. Quam ut credibile erat, ſæpe in vivo quoque præter modum fuiſſe expanſam, ſic mirum non fuit, ſolita non eſſe forma: etſi enim ad imum paulo erat latior, quam ad ſummum; tamen cylindrum potius, aut priſma, quam aliam figuram, primo aſpectu referebat. Urethra intus ubique alba, nec paucioribus tantum, & minoribus, quam ſolet, canaliculorum noſtrorum oſculis prædita, verum inſuper caruncula Seminali quaſi diffluente, ut in hac nihil perſpicue oſtendi potuerit, & cum præterea ipſius omnino deeſſet roſtrum, proclive eſſet exiſtimare, majori olim labe nec carunculam, nec urethram reliquam caruiſſe. Arteriæ Magnæ qua per vertebras lumborum decurrit, interior facies oſſium inchoamenta oſtendebat, Iliacæ autem lamellas habebant prorſus oſſeas, eoque duriores, quo magis in Externas, Internaſque diviſæ ad inferiora accedebant, ut Crurales quoque paſſim, & inter femoris condylos ad poplitem jam exceptæ, duræ eſſent, & rigidæ, viderenturque arteriæ quo longius a corde remotæ deſcenderent, eo magis eſſe huic vitio obnoxiæ. Et ſupra Ventrem certe ubi Aorta Inferiores emittebat Intercoſtales, apparebant oſſium inchoamenta; ſed prorſus levia. Præter quæ nihil in Thorace, nihil in reliquo corpore, ſi quæ dicentur, excipias, vitiorum animadverti. Cranii enim fornice, & exteriore meninge ademptis, quorum utrumque craſſius fuit, ut hæc, etiam qua inter cerebellum, & cerebrum ſe interponit, ſcalpello magis quam conſuevit, reſiſteret, cum omnia diligenter perluſtrarem, nihilque eorum quæ intra calvariam ſunt, ſine diſſectione prætermitterem; non modo quidquam ſeri, aut ſanguinis effuſum, ſed vitium omnino ullum præter id quod dicam, non deprehendi. Nimirum vaſa quæ per Tenuem meningem feruntur, referta adeo erant ſanguine, ab eoque dilatata, ut nunquam magis vidiſſe meminerim. Diſtenta quoque erant quæ Choroides plexus faciunt, & quæ per Lateralium ventriculorum parietes ducuntur, ubi aquæ aliquantum erat, præſertim a ſiniſtris.

13. Obſervationem hanc cum ea conferas, velim, quam habui in Petro Faſolato (1). Plura in utraque reperies quæ conveniant inter ſe, & plura pariter in iis quæ ad illam adnotavi, & hic non vacat repetere, ad hanc explicandam. Adjicere tamen quædam licet, hominis hujus peculiaria. Fuerat hic bibax, & quod non difficile inde conſequitur, ſæpe ebrius: quæ res quantum ad copiam ſanguinis augendam, & ad vaſa quæ intra cranium ſunt, infirmanda valeat, facile intelligis. Huc adde oſſea illa in arteriis inferioribus vitia, quæ ut ſanguinis deorſum motui officiebant, ita ſurſum majori copia ferri cogebant. Sed illud præcipue addendum eſt, in tanta iſta ultima ebrietate cum homo cubaret, atque dormiret, ad priſtinam ſanguinis copiam multum ex iis accedere cœpiſſe quæ ingurgitaverat, ex vino præſertim, cujus acceſſionis cum tantam partem veſica excepiſſet, ut plus poſſe admittere non videretur, neque homo, quippe ebrietate, & ſomno oppreſſus, mingendi neceſſitatem ſentiret, qua ratione locum in veſica iterum paraviſſet reliquæ lotii materiæ, interea in alveum ſanguinis advectæ; cum hæc, inquam, ita ſe haberent, accidere debuiſſe, ut ab ea retenta materia vaſa magis diſtenderentur, eaque potiſſimum quæ intra calvariam ſunt, nempe jam diu antea infirmata; & in decubitu præſertim, repletioni magis obnoxia. Videſis, ut ferme pariter Lowerus (2) a decubitu, ſomnoque poſt largiores ſtatim potationes, priuſquam maxima

(1) Epiſt. 3. n. 26. (2) Tract. de Corde c. 2.

xima epoti liquoris copia per veſicam prodierit, ortos explicet graves, ut ſæpe viderat, cerebri morbos, & in his nominatim apoplexiam.

14. Credo igitur, hominem a me propoſitum, quod nimis ſero veſicæ plenitudinem ſenſerit, dum matulam tandem capere vellet, aut potius cœpiſſet, lotiumque ex nimis diſtenta veſica, quod facillimum non eſt, ejicere conaretur, in eo ipſo niſu qui ſanguinem magis in vaſis capitis moratur, forti apoplexia correptum, cecidiſſe. Scilicet ad eum diſtentionis gradum pervenire denique potuerunt externa, internaque vaſa quæ intra calvariam ſunt, ut quidquid ipſa concludit, vehementiſſime comprimerent. Quoniam vero & his, & aliis ſæpe ad te Litteris ab ejuſmodi compreſſionibus petita cauſa eſt apoplexiæ; cave ſuſpiceris, obſtare nobis Cl. Laghii (1) experimenta, quibus per inſtrumentum illud ſane elegans, ab Nobiliſſimo, eodemque Ingenioſiſſimo Comite Gregorio Caſalio excogitatum, oſtendit, in canibus cerebrum poſſe comprimi ad Londinenſes lineas minimum ſex abſque ullo in illis moleſtiæ indicio: quin ubi queri incipiunt, paulatim mox quieſcere, niſi compreſſio augeatur: nec prius quaſi apoplexia prehenſos cadere, quam compreſſionis gradus ad pollicem circiter pervenerit. Alia enim eſt illa compreſſio, alia iſta de qua hic quidem nos loquimur. Illa exiguæ adhibetur cerebri parti; noſtra circum undique, imo etiam ubique interius, ſimul cerebro, cerebello, & Oblongatæ medullæ, ut in eo de quo agimus, homine. Quod ſiquando in aliis non ejuſmodi fuit; at alia addidimus, eamque intra cranium certe poſuimus undique clauſum, & reſiſtens; non ex parte ulla apertum: quanquam fœminæ illi de qua Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis retulit Poupartius (2), dimidium calvariæ deerat, & tamen cum Craſſam meningem apice digiti leviter aliquis tetigiſſet, eam attulit moleſtiam, ut mille faculæ ante oculos obverſari viderentur, magnumque edere clamorem cogeretur. Tu vero experimenta illa, quantum ad me attinet, accipito, iiſque utitor cum ad alia, tum præſertim ad hoc ſine admiratione agnoſcendum, poſſe certo compreſſionis gradui abſque moleſtia ferendo cerebrum par eſſe, eidemque ita auctæ, ut moleſta eſſe incipiat, paulatim, modo non creſcat, aſſueſcere, donec illud denique addatur, ſub quo ſuccumbere neceſſe ſit.

15. Hactenus (alias enim ad hunc morbum attinentes Obſervationes præſtabit ad Hemiplexiam (3), & ad Aphoniam (4) differre) hactenus, inquam, de Apoplexia. A qua mox ad alios cerebri affectus pergemus. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXI.

Pertinet ad Deliria quæ ſine febri contingunt.

GRavis certe is eſt cerebri morbus de quo nuper ad te ſcripſimus, Apoplexia. Sed gravis quoque, atque adeo miſerabilior eſt ille de quo ſcripturi nunc ſumus, ſine febre Inſania. Quæ ad hanc pertineant, tres adhuc diſſectiones habemus.

2. MULIER ſtulta, poſt varios caſus, media, ut videbatur, ætate in hoc obierat Noſocomio, ineunte A. 1746. Ne mihi deeſſent quæ ibi de Re Anatomica tunc oſtenderem; quæſivi, an cadaver ad id eſſe poſſet idoneum. Cum accepiſſem, ob maciem ſummam, itemque ob magnam, fœtidiſſimamque ad os Sacrum gangrænam, vix thoracem, & caput idonea fore;

[1] De Senſibilit. &c. Serm. 2. [2] Hiſt. A. 1700. Obſ. Anat. 20.
[3] Epiſt. 62. n. 7. 9. 11. [4] Epiſt. 63. n. 13.

re; cætera omnia humari juſſi, caput dumtaxat cum thorace, ſi modo hic ſine pure eſſet, cujus tanta illa macies ſuſpicionem faciebat, ſervari. THORACE igitur aperto, cum ſuſpicionem haud vanam fuiſſe, appareret, quippe altero pulmone magna ex parte puris pleno, his quoque viſceribus ſepulturæ datis, capitis ſectionem aggreſſi ſumus. Cranio recluſo, illud unum in meningibus animadverſum eſt, Tenuem vix apprehenſam, & tractam, facillime ſequi, & ex anfractibus cerebri educi. Subfuiſſe igitur aquam, non erat dubium, cujus etiam in ventriculis copia modica inventa eſt; ſed plus ex vertebrarum tubo profluxerat. Et tamen cerebri, & cerebelli ſubſtantia utraque durior procul omni dubio fuit, quam ſolet. Choroides plexus decolores quidem conſpexi; ſed qua rimæ imponuntur ventriculi tertii, erant per ſua vaſcula cum illius oris firme adeo conjuncti, ut niſi poſtquam ſunt ea vaſcula diligenter ſoluta, rima nihil prorſus hiaret. Præter hæc, quidquam adnotatione dignum non occurrit, niſi Pinealis glandula, quæ viſa major, & longioribus radiculis medullaribus ad ſuam ſedem annexa, eademque mucoſior.

3. Cum de ſtultis alias ſcriberem, meminiſſe potes, quæ in iis vitia, ab aliis, & a me præſertim animadverſa, memoraverim (1) ad Pinealem glandulam attinentia: quæ in aliqua etiam alia Epiſtola (2) non reticui. Prodiit poſtea Juſti Godofredi Gunzii Proluſio (3), quæ utinam illo tempore extitiſſet. Ut enim eruditiſſimus fuit, pleroſque eorum laudavit qui de vitiis ejus glandulæ fecerunt mentionem; itaque meam in iis Auctoribus producendis qualemcunque operam minuiſſet, ſive quod ad ſtultos, ſive quod generatim ad eos ſpectat qui lapillos, arenulaſve in illa glandula habuerunt. (4) Sed tamen id accidit quod in ejuſcemodi rebus eſt facillimum, ut aliquis eorum qui a me nominati ſunt, ipſum fugerit, & viciſſim ut alii ex illis qui ab ipſo adducuntur, me fugerint, non alios fere nominare ſolitum, niſi qui inter ſcribendum ſuccurrunt. Huc illud accedit, cur me meæ illius operæ minus pœniteat, quod ex ea, cum meis quas aut ſimul, aut ſeorſum propoſui, Obſervationibus conjuncta, proclive eſt intelligere, non modo contigiſſe aliis quod Præclaro contigit inter viventes Anatomico, *ut in omnibus cadaveribus hominum adultorum, morbo defunctorum*, Pinealem glandulam *pluribus* arenulis *refertam* invenirent; verum hoc etiam, non eſſe cur ex ejus gladulæ aut integritate in non ſtultis, aut vitiis in ſtultis ſperemus amplius poſſe Carteſii ſententiam de ſede in ea cogitantis animæ confirmari. Certe ego tibi tredecies ſaltem a me perſpecta in illa, aut ad illam glandulam vitia deſcripſi. Novies (5) videbis, hæc fuiſſe ſine ſtultitia. Contra videbis ſtultitiam fuiſſe in aliis (6) quorum illam glandulam nihil quidquam vitii habuiſſe, ex ſilentio ipſo meo intellexeris. Fere enim ſemper cum cerebrum diſſeco; nedum in ſtultis; Pinealem glandulam attente ſolitus ſum intus, extraque inſpectare, & ſi quidpiam adnotatione dignum habeat, in adverſaria, ex iiſque in deſcriptiones referre.

4. Quæ mea ferme perpetua conſuetudo ſatis oſtendit, non eſſe a me quidem laudabilis Gunzii adhortationes expectatas; ſed diu antea tum quæ ſecundum naturam, tum quæ præter hanc eſſent in Pineali glandula, ſimulque, ut noſti, in reliquo & cerebro, & corpore, & quæ in viventibus præceſſiſſent, quantum quidem videre, & ſcire licuit, in meis Obſervationibus non fuiſſe neglecta: quanquam cum eam glandulam memorandi occaſio incidit, non alia volui, niſi quæ propoſito ſatis eſſent, attingere: nec me adhuc pœnitet, ob eas rationes quas an ipſe prorſus diſſolverit, non eſt hic videndi locus, de ejus natura glandulæ ita eſſe locutum, ut viderer, num ab reliqua ſubſtantia cerebri nil plane differret, dubitare. Nulla certe

[1] Epiſt. 8. n. 14. & 16. [2] ut 59. n. 15.
[3] De Lapillis Gland. Pineal. in quinq. mente alienat. invent. [4] Epiſt. 5. n. 12.
[5] Epiſt. I. n. 14. III. n. 14. V. n. 11. VI. n. 12. VII. n. 15. X. n. 17. XI. n. 11. XIV. n. 35. XXI. n. 24.
[6] Epiſt. VIII. n. 4. 8. 11.

certe alia in tota hac ſubſtantia particula eſt quæ crebro adeo, ac illa glandula, peculiaribus ſit vitiis obnoxia, & arenulas præſertim, lapilloſque contineat. Quod tu vitium etſi cum ſtultitia, & ſine hac quoque deprehenſum fuiſſe, ſupra intellexeris; nolim tamen oblivifcaris, non ſæpe adeo inveniri cum uno alio aliquo morbo, ac cum ſtultitia, conjunctum. Cui rei oſtendendæ ſi forte non ſatis eſſent quas & propoſui alias, & indicavi (1), Obſervationes; at ſunt quas addas apud Gunzium. Non eas dico, in quibus alienatam mentem fuiſſe, ita ipſe conjicit, ut, ſi velis, negare liceat. Sed alias dico, in quibus manifeſta, & vera ſtultitia fuit, tum ex laudatis Auctoribus acceptas, tum præſertim ipſius proprias, ea cura ſcriptas, ut dignæ, ſiquæ aliæ, ſint quæ Sepulchreto adjiciantur. Eas ſi perlegeris, fac inter cætera animadvertas, lapillos quos in Pineali glandula deprehendit, eos etiam flavos fuiſſe, aut ſubflavos, tum quæ alia fuerint vitia, mox a nobis quoque commemoranda, ab eodem in ſtultorum cerebro, non modo in ea glandula, conſpecta, quæ in propoſita muliere qualia fuerint, vidiſti, ut infra (2) in altera videbis.

5. VIR quadraginta circiter annos natus, ex quo remex in triremibus fuerat, primum hypochondriacus, deinde ſtultus eſt factus, ſed læte ſtultus, idque annos ad decem, tandem ex cachexia toto corpore ſubtumidus, non ſine difficili reſpiratione in Noſocomio mortuus circa primos Januarii dies A. 1750. hæc quæ ad morbos attinent, nobis animadvertenda reliquit. THORAX multam habuit aquam, & duriorem quandam pulmonum partem. Caput cum amputarent, vix aliquid aquæ e cranio effluxit, quod etiam cum hoc circumſecarent, animadverterunt, itemque cum cerebrum eximerent. Quod ego certis de cauſis non niſi tertio, an quarto ex quo exemerant, die non potui diſſecare, ut neque potueram quæ Ventre continebantur, inſpicere. Cerebrum igitur diligenter perluſtrans, ſi omittam illud quod dubium fuit, Pinealis glandulæ parvitatem, non alia quæ huc ſpectent, deprehendi, niſi medullarem utriuſque hemiſphærii ſubſtantiam duriorem, tractum autem per mediam faciem ſuperiorem Calloſi corporis ſecundum longitudinem nonnihil prominentem, non hic unum ab initio ad finem uſque, ſed quodam loco duplicatum.

6. De duritie videbimus poſtea. Nunc quod ad Calloſum corpus attinet, conſideremus. Vir Cl. Joannes Fantonus, ad quem ſuam de Sede Cogitantis Animæ in Calloſo corpore Diſſertationem Lanciſius ſcripſit, ſicuti in Viro quodam (3) mini-me ſtulto Pinealem glandulam *triplo craſſiorem* conſpexerat, ita alterum (4), cujus in corpore Calloſo tumorem durum, juglande majorem, deprehendit; diuturna quidem in vertice cephalæa, & epilepticis inſultibus vexatum, ſed vix tandem poſtremis menſibus abſurda locutum eſſe, adnotavit, neque id ſemper, ſed tantum ſæpe, idque, cum vehementius ille dolor urgeret. Nos vero in illo eodem Calloſo corpore multo leviora animadvertimus. Pro tractu enim illo de quo noviſſime dicebamus, in aliis unico, & ſimplici, in aliis duplici, ut Lanciſius *nervulos longitudinales* duos vocaret, quemadmodum alias (5) commemoravimus, duo in ſtulto, nec parum profundi ſulci nobis occurrerunt (6). In alio videbis Gunzium (7) animadvertiſſe tum Lanciſii nervulos, tum ſulcum *flexuoſe procedentes*, & qui *hinc inde quaſi deficere viderentur*. Et Lanciſius ipſe in fatuo illos adnotaverat *non quæ ſolent ratione inter ſe parallelos* fuiſſe. Num ergo in ejuſmodi rebus ſtultitiæ cauſam agnoſcemus? Dubitandi ratio non jam inde mihi eſt quod ſuſpicatus ſim aliquando, tractus ibi illos, & ſulcos non ab natura ipſa utilitatis ullius cauſa, ſed aut a compreſſionibus formari utriuſque hemiſphæri cerebri, ubi dexterum ſiniſtrumque inter ſe accedentia in imam deſinunt oram, & corticalem faciem in medullarem illam mutant quæ lacunaris inſtar, ut alibi dilucidius oſtendam, ſed dextero ſiniſtroque lateri imponit Calloſi corporis, aut,

[1] Epiſt. 8. n. 16. [2] n. 7. [3] De Obſerv. Med. & Anat. Epiſt. 8. n. 3.
[4] Epiſt. 5. [5] Epiſt. 8. n. 6. [6] Ibid. [7] Proluſ. ſupra ad n. 3. cit.

aut, quod nuper Solertiſſimo quoque Viro in mentem veniſſe; vidi, pulſationibus deberi arteriarum quæ in longitudinem pariter eidem mediæ Calloſi corporis ſuperficiei incumbunt. Utrique enim ſuſpicioni adverſari videntur humiliores, tenuioreſque illi paralleli tractus qui hinc, & hinc ad medium ducuntur ejuſdem ſuperficiei, quorum conformatio ab illis de quibus ſuſpicabar cauſis repeti non poteſt. Quin etiamſi utraque, & ſecunda præſertim ſuſpicio ſtaret, ac licere aliquis crederet ab diverſo arteriarum ductu diverſam conjicere, & noxiam conſtitutionem intimam corporis Calloſi; is tamen quomodo per hæc ſtultitiam non innatam, ſed adventitiam explicaret? Dubitandi igitur ratio aliunde mihi eſt, animadvertenti videlicet, non ſolum perraro in ſtultis abnormes illas ſuperficiei corporis Calloſi conformationes reperiri, verum etiam eſſe a me viſas in pluribus quorum mens fuerat ſaniſſima. Itaque cum de his amplius videndum cenſeam; ad illud quod mihi in ſtultorum cerebro, ſi non ſemper occurrit, & quod vel in duabus fuit propoſitis Obſervationibus, tranſibo.

7. FŒMINA major triginta annis, ab ortu uſque ſtulta, & quæ noviſſime nihil alimenti capere volens, in Noſocomio deceſſerat eo tempore, quo ibi ſolitus ſum intermiſſas pauliſper Anatomicas exercitationes, perſequi, id eſt ſub initium Januarii A. 1757. VENTRIS partes examinanti; nam quæ ad Thoracem attinent, ex aliis cadaveribus antea oſtenderam; nihil mirabilius viſum eſt, quam florente adhuc ætate ſtultam, virginitatem, quantum apparuit, ſervaſſe. Neque enim ad vaginæ orificium, quod, ut in virgine, anguſtum erat, hymenis annulus defuit, lato quidem foramine, ſicut maturioribus ſolet, nuſquam tamen ruptus. Quo magis mox hæſi, cum vaginam conſpicerem, perpaucis exceptis ad infimam partem rugis, tota reliqua facie læviſſimam. Uteri oſculum, & ipſe uterus ſana, & quæ virgini convenirent. Tubarum neutra ſpecillo vel tenui, per majus orificium immiſſo, ultra medium earum longitudinis viam dedit. Teſtis uterque duriuſculus, alba, & inæquali ſuperficie, nullam intus veſiculam habuit. Cranio autem comprehenſas partes attente perſecans, omnes ſecundum naturam inveni. Quod ſi peculiariter quæras de corpore Calloſo, & de glandula Pineali; in illo tractus unus, & ſimplex, hæc majuſcula quidem, & ex fuſco quaſi ſubflava, ſana tamen erat.

Unum igitur adnotatione dignum fuit, quod cerebri, & cerebelli ſubſtantiam ubicunque inciderem, manifeſto duriorem offendi.

8. Nempe hoc illud erat quod etiam in duabus propoſitis Obſervationibus, imo in cæteris ſtultorum ferme omnibus, a me quidem habitis, fuiſſe, dicebam. Relege ſis Epiſtolam VIII. (1) videbis in cunctis quos ad id tempus ſecueram, rem ad eundem modum ſe habuiſſe. In quibus autem idem ab aliis compertum eſſet, ibidem (2) reperies. Addere nunc poteris Gunzium (3), qui in duobus *ſiccum* cerebrum vidit, atque *compactum*, eaque *firmitate*, ut pro ſaniſſimo non poſſet habere. Huic tamen non contigit certe, ut neque aliis illis, quod ſciam, idem quod mihi acciderat, ut plures ſtultos diſſecando, in omnibus durius cerebrum invenirent. Sed & mihi tandem accidit, quemadmodum Epiſtola legeris LIX. (4) ut in eo qui delirio quodam melancholico laboraverat, valde laxum deprehenderem, an quod delirium fuiſſet levius? an quod jam eſſet curatum? quanquam mea parvi refert utram ob cauſam, an ob aliam ſic fuerit, cum cerebrum in ſtultis laxum qui conſpexerint, non reticuerim (5), & durum ſine ſtultitia eſſe poſſe, non diſſimulaverim (6), ubi illud quoque diſerte addidi, crebram adeo in hoc morbi genere obſervationem cerebri duri non eſſe quidem negligendam; ſed tamen, quod nunc confirmo, non videri ipſam eſſe præcipue ſpectandam. Eo autem minus ſpectandam credent ſiqui Doctum Virum ſequentes, cui placet ſtultitiæ cauſam deducere a ſanguine craſſiore facto, & viſcidiore, lentiuſque propterea per

[1] n. 14. [2] n. 13. [3] Proluſ. ſupra cit. [4] n. 15.
[5] Epiſt. 8. n. 18. [6] Ibid.

per intimas cerebri arteriolas pergente, haſque diſtendente, & per harum diſtentionem ſubſtantiam medullarem cerebri attiguam comprimente, minuſque aptam ſic efficiente ad ſolitos uſus præſtandos, ſiqui igitur ad hæc addent, preſſam a diſtentis arteriolis cerebri ſubſtantiam ſic quidem compingi ac conſtipari, &, quod conſequitur, duriorem fieri; verum ſtultitiæ cauſam a mutata quocunque modo illius ſubſtantiæ intima diſpoſitione, non ab duritie quæ ex accidenti mutationem hanc comitetur, eſſe repetandam. Cæterum num ſæpe adeo in ſtultorum cerebro ut durities, ita vaſa præter modum ſanguine diſtenta reperiantur, ſi forte velis ex noſtris Obſervationibus exiſtimare; fac relegas: & quando Viri Docti non deſunt qui a polypis intra cerebri Sinus concreſcentibus maniam eſſe poſſe, autumant, eaque mente duas treſve producunt cerebri, & viſcerum Maniacorùm diſſectiones; has tu quidem accipias, velim, quibus numerum Obſervationum augeas huc attinentium; ſed quod ad polypos attinet, non tam quæras, an mihi unquam in ſtultorum Sinibus occurrerint, quam eorum memineris quæ alias (1) a me accepiſti de polypis non niſi in moribundo, aut mortuo homine agnoſcendis. Verum jam ad alia veniamus.

9. Etſi non omnes delirant hydrophobi, ut VIII. Epiſtola (2) oſtenſum eſt; in eadem tamen, ne a Sepulchreti ordine recederemus, poſt Maniacos de Hydrophobis verba fecimus. Idem in hac quoque faciemus. Et quoniam hoc temporis intervallo non accidit, ut eorum cadavera incidere poſſemus; aliorum, quæ tunc non extabant, Obſervationes in iis habitas commemorabimus. Quas utinam plenas dediſſent: quod nonnullis inſtitutum, aliis cauſa alia aliqua non permiſit. Et Ampliſſimo quidem Viro Senacio (3) ſuſceptum ſcribendi propoſitum non conceſſit, niſi ut hoc unum diceret, ſe pericardium vidiſſe in homine ex rabie mortuo adſtrictum adeo, & cordis faciei annexum, ut ab hac ſeparari non poſſet. Alexander autem Bruce in Diſſertatione (4) Edimburgi edita A. 1755. Cl. Rutherfoerdii Obſervationem referens in vivente, & mortuo hydrophobo *noſocomico*, poſtea quam cætera propoſuit, & in his Craſſa inteſtina aere mirum quantum diſtenta, Ileum leviter inflammatum, rariſque livoribus, ut jecinoris quoque portionem, affectum, & cum reliquis ventris viſceribus extra ſuam ſedem compulſum, in thorace autem nihil inſoliti; cum expectas cerebri, laryngis, pharyngis conſtitutionem, hæc, legis, inſpici, a conſanguineis prohibitum eſſe. Ob eandem fortaſſe cauſam factum crediderim, ne de tribus hiſce Partibus quidquam ſcripſerit is quem ante diem obiiſſe ægre tuli, Morandus Morandius (5), cum quaſdam ſuas eodem morbo confectorum diſſectiones illo ipſo anno vulgaret. In uno enim nihil memoratum video, niſi muſculos thoracis aliquot externos, internoſque inflammatos, imo gangrænæ, & quaſi putredini proximos. In duobus autem de iis muſculis nihil attigit: ſed ventriculum, & inteſtina fuiſſe, dixit, gangræna affecta, & nigra graveolente bile conſpurcata, veſicam, & cavernoſa penis corpora inflammatione correpta, ex membranis multas aridas, tenſaſque, multaſque alias arcte, ut in peripneumonia, cum viſceribus cohærentes, pinguedinem quaſi nullam, omentum propemodum arefactum, venas denique ſanguine prorſus plenas quam fluidiſſimo, arterias autem omnino vacuas contra, atque alii, id quod minime ignorabat, ſed non omnes, in aliis hydrophobis conſpexerant.

10. Quæ Obſervationes, ſi ſpectes quod in ſingulis deeſt, continuo oſtendent, per ipſas non augeri earum numerum, quas VIII. Epiſtola (6) nimis paucas adhuc eſſe, querebamur. Si tamen ſpectes quod ſingulæ in cadaverum vel quibuſdam tantum Partibus compertum proponunt, idque cum tot conferas cujuſquemodi Obſervationibus, quarum ſummam eadem illa Epiſtola (7) partite atque ordine indicavimus; fore utiles ſaltem videbis ad tantam inter hydrophobos varietatem, quantam ibi oſtendimus, comprobandam: nec mi-

Pp 2

(1) Epiſt. 24. (2) n. 19. & 22. (3) Traitè du Coeur. l. 1. ch. 1. n. 1. (4) De Hydrophobia. (5) Della Cura perſervat. della Rabbia Canina. (6) n. 32. in fin. (7) n. 30. 31.

mirum, cum vel paucæ hæ quas nunc addidimus, ita diſcrepent inter ſe,ut quod habent aliaquæ, non habeant reliquæ, aut certe non omnes. Quo magis autem novis Obſervationibus varietates illas video confirmari, eo magis intelligo, non aliunde æque veriſimilem conjecturam de hydrophobiæ cauſa peti poſſe, ac unde cum graviſſimis Viris tunc (1) petii. Quomodo enim communem omnibus deglutiendæ aquæ difficultatem, exempli cauſa, a ſanguinis vitio repetam, quem in aliis aliter ſe habentem conſpici, ſciam? Quin e venis emiſſus illius hydrophobi quem Edimburgenſis Diſſertatio (2) proponit, *per totum morbi decurſum bonus fuit*. At ſi ab hoc veneno peculiarem quandam mutationem in cerebrum, nervoſve inductam ſuſpicer, unde ad convulſiones ciendas externas, internaſve facile adigantur; nihil ferme jam obſtabit quo minus & difficultatem illam deglutiendi communem omnibus, & tot illas pro alia aliorum diſpoſitione non modo in viventibus, ſed & in mortuis varietates explicem: quod ſi a me ſatis non eſſe tunc factum videatur; poteris laudatam Diſſertationem perlegere, quæ cum eandem conjecturam ſequitur, tum per hanc fuſius in viventibus præſertim, ſatis autem in demortuis omnia exponit.

11. Vides, quatenus cerebrum, & a veneno hoc quidem affici, ſuſpicer; ne forte cum iis facere me, credas qui imaginationis vi morbum hunc omnem tribuerunt. Equidem non is ſum qui a concepto terrore augeri illum poſſe, negem. Sed neque is ſum qui a terrore ipſo fieri, cenſeam. Quo enim modo a terrore in compluribus factus eſſet (quorum caſus aliquot infra (3) commemorabo) qui cum animal a quo morſi fuerant, eſſe rabidum, ignorarent, alia omnia cogitantes, repente ſe teneri jam morbo de quo ne ſuſpicati erant quidem, per manifeſtiſſima, & mox funeſta ſigna oſtenderunt? Admiſſum igitur venenum, quacunque id ratione agat, pro morbi cauſa eſt agnoſcendum. Quod ſane quo magis latenter, & inſidioſe vim ſuam conſervat, & tandem exerit, eo magis ne admittatur, cavendum eſt, & ſi forte admiſſum fuerit, diligenter priuſquam vires ſuas exerat, impugnandum. Itaque ſi quæſtio incideret, an carnes rabie affecti animalis eadem inficere comedentes poſſint, minus me moveret Scaramuccii (4) exemplum de ſuis, a rabioſo cane demorſi, carne innoxie ſumpta, etiamſi conſtaret, in ſue illo rabiem fuiſſe jam manifeſtam; quam moveant contraria exempla, & nominatim Bauhini (5), accedente inſuper Lemeryi (6) Obſervatione canis rabientis a comeſto ſanguine qui hydrophobo detractus fuerat: neque enim quod coctus non fuerit, ut carnes ſolent, rem valde mutat, cum longe alia, atque adeo extrema ignis vis requiratur, ut virus pertinaciſſime inhærens, prorſus abigi potuiſſe, credamus. Etſi vero quæ ex Zacuto (7) producuntur, Obſervationes ſanguinis rabioſorum canum, gladio quo ii transfoſſi fuerant, ſic adhærentis, & venenum conſervantis, ut inde immiſſus in vulneratos vel multis poſt annis rabiem induxerit, etſi, inquam, mirabiliores ſint, quam ut omnes adhibere fidem queant; tamen credibiliorem, ni fallor, aliam legiſſe videor apud Cl. Brogianum (8), admonendoſque eſſe Profectores, non negaverim, ut in cadaveribus hydrophoborum perluſtrandis, attente caveant, ne manus ſibi forte compungant, neve has, ſi caſu ulcuſculis affectas habeant, temere illorum aut ſanguine, aut ſucco alio aliquo audeant inquinare.

12. In his vero, aliiſque cautionibus ne tam dirum admittatur venenum, ſi forte in alteram partem peccandum eſt, ſatius fore nimis eſſe cautos, quam parum, nemo inficiabitur qui cogitet, quam difficile, incertumque ſit, poſtquam admiſſum eſt, ipſum ante pervincere, quam bibendæ aquæ difficultate, & formidine ſe prodat. Cum enim huc pervenit; raræ adeo ſunt

(1) n. 32. (2) ſupra ad n. 9. cit. (3) n. 15.
(4) Eph. N. C. Dec. 3. A. 9. & 10. in Append. ſub n. VI. (5) apud Stalpart. Cent. 1. Obſ. 100. in Schol. haud procul. a fine. (6) Hiſt. de l'Acad. R. des. Sc. A. 1707. Obſ. Anat. 1.
(7) apud Stalpart. Schol. cit. (8) De Veneno Animant. P. 2.

ſunt felices , ſtabiles , perfectæ , certæque curationes , ut illud quod fit ut plurimum, ſpectantibus verum adhuc videri poſſit quod de Medicina ſuo tempore ajebat Ovidius (1),

nec formidatis auxiliatur aquis.

Quo magis ne eo perveniat , optandum eſt. Et balneum quidem , alibi adeo laudatum , cum ibi , ut alias (2) vidimus , tum apud noſtrates quoque pleroſque invenit, qui ei non fidant. Itaque non defuerunt qui ad argentum vivum , aut ad ea quæ ex ipſo parantur , confugerent. Quos alii , hac præſertim ætate ſequentes, etiam inter Italos, eadem uti cœperunt præſervandi ratione . Sic Morandius (3) Obſervationes plures hujus generis protulit ſuas . Mercuriale tamen remedium cum aliis conjunxit , quæ alexipharmaca ſunt: quin & moſchum addidit poſtea , Sinenſes imitatus , idque , ut præſervatio , quemadmodum ipſe ait , eſſe poſſet *tutior*. Quæ tot res , & cucurbitulæ in nonnullis vulneri initio adhibitæ , imo candens ferrum, in omnibus fere , alte impreſſum , non modo apud Medicos dubium relinquunt , cui potiſſimum auxilio ſalus ſit accepta referenda , verum etiam demorſi hominis, iiſdem uſuri , animum & pavidum faciunt, & incertum , num ſic quoque in tuto futurus ſit , dubitantis præſertim , an qui ſervati dicuntur , venenum revera contraxiſſent , & in hydrophobiam eſſent pro certo incurſuri. Quæ dubitatio etſi de omnibus juſta non ſit ; attamen ipſa animi ſuſpenſio in re graviſſima tantum moleſtiæ afferat , neceſſe eſt , ut vel hujus unius fugiendæ cauſa , nulla in vitando rabioſum virus cautio nimia videri cuipiam debeat.

13. Nec remedio , cum Regia Scientiarum Academia Pariſienſi (4) communicato ; etſi non ad præſervationem ſolum , ſed etiam ad curationem mire profuerit , tantum tribuendum eſt , ut in eo antea acquieſcamus , quam conſtet , in omnibus, idque longo decurſu temporis , idem præſtitiſſe . Diuturno enim periculo facto , compertum eſt , multa quæ olim in honore fuerant , hujuſce generis auxilia non reſpondere . Itaque Academia pro ea qua pollet ſapientia , in re *tanti momenti* non omittendum cenſuit , ut communicatam ſecum hiſtoriam ederet , ſuum tamen judicium non interponeret . Hiſtoria autem illa digna certe eſt quæ legatur , quippe exacte perſcripta , & illud adverſus dubitantes confirmans , vera ſcripſiſſe qui ab rabido cane venenum ſine vulnere , ſed per affuſam dumtaxat ſpumam , immiſſum interdum fuiſſe , tradiderunt : quorum nomina ubi poſſes legere , alias (5) indicavi ; addes autem præter cæteros Cl. Profeſſorem Ticinenſem Mazzucchellium (6). Utinam veniat tempus quo aut illud , aut aliud aliquod pariter ſimplex remedium ſatis ſit uſu multiplici comprobatum , aut etiam auxilium id quod Vir Doctus Arrigonius (7) , hæc dum ſcriberem , propoſuit , arteriotomiæ in dorſo pedis ea ratione inſtitutæ qua ipſe eſt ſolitus , & felicis exitus adjecta Obſervatione oſtendit. Quæ etſi una eſt , nec ſine aliis peracta remediis quæ alii quoque , & in his Morandius , exhibere conſueverunt ; tamen a te libenter legetur , ut tres aliæ pariter quæ ad Maniacos ſpectant , auxilio eodem ſanos e Noſocomio dimiſſos , ſi unum excipias , quem ſanitati jam reſtitutum , importune intra dies quinque phlegmon occidit . A metacarpo enim quem antea dum furens , vehementius ſe agitabat , circumjecta ferrea vincula contuderant , incipiens, ad brachium inde , & a brachio ad humerum magno impetu , & celeritate ſe extenderat . Quod dum leges , Valſalvæ conſilium , a me tibi alias (8) memoratum , laudabis , firmis quidem vinculis eos qui furunt , ſed minime duris , continendi . Cæterum quod ad eam attinet arteriotomiam , nolo te ignorare , cum Studioſi Juvenes a me petiiſſent , ut arteriam in illa ipſa tarſi parte ubi incidenda eſt , retegi juberem , vidiſſe nos , eam non ſub communibus ſolis integumentis , verum etiam

(1) De Ponto l. 1. Eleg. 4. (2) Epiſt. 8. n. 26. & 29. (3) ſupra ad n. 9. cit.
(4) Hiſt. de l'A. 1749. Obſ. Anat. 4. (5) Epiſt. 8. n. 21.
(6) apud Morandium paulo ante cit. (7) Differtaz. della Mania &c. P. 3. c. 2.
(8) Epiſt. 8. n. 5.

iam ſub tendinibus, digitos extendentibus, in eo certe corpore jacuiſſe,

14. Antequam ſcribendi finem facio, placet caſum non omittere, quem Patavii A. 1754. obſervavit Medicus, cujus mihi fides ſpectatiſſima eſt. Non ille quidem ad hydrophobiam prorſus attinet; accedit tamen, & plura habet quæ attinere videantur, quemadmodum ex brevi ejus narratione, & perpaucis, quas addam, animadverſionibus cognoſces. Felis ab adveniente catello timens, ne fœtui quem enixa erat non ita pridem, noceret, adverſa occurrit. Felis dominus catellum in ulnas recipit. Improba autem felis imum crus domini dentibus, & unguibus invadit, & paulo ſupra tarſum anterius ſauciat. Homo diebus tribus primis quidquam mali neque ſentit, neque metuit, quippe cum felis neque antea, neque poſtea ullum dediſſet rabiei indicium. Sed quarto a morſu die tanta illum circa præcordia anxietas corripuit, ut cum amplius par ferendo non eſſet, ad Medicum qui hæc mihi omnia narravit, confugeret, opemque flagitaret ea contentione, iiſque oculis, & vultu, ut proximi furoris metum incuteret. Itaque confeſtim hirudinibus, & cucurbitulis ad vulnera admotis (quibus poſtea diu impoſitus, ſic ægro cupiente, lapis eſt ille exoticus quem *cobram* vocant) & ſanguine, ut pulſus requirebant, de ſuperiore, & inferiore artu oppoſito, nec ſemel, detracto, & multa aqua ſæpius data, quam homo ſine ulla repugnantia, & difficultate potabat, cum per hæc, aliaque nihil omnino proficeretur, imo vaniloquia accederent, unum modo auxilium fuit quod anxietates levaret, aquæ balneum ita, ut quotieſcunque illæ gravius urgerent, in hanc æger ultro ſe conjiceret, quod ſæpe; erat enim calidum anni tempus; faciebat. Poſtremo febre non levi, nec longa tamen, prehenſus, cum multum ſudaſſet, quartodecimo a morſu die jam ſanus eſſe videbatur. Sed in pleniluniis deinde ſingulis, ab demorſo loco, quem, nimis cito clauſis vulneribus, lividus, quaſi ut ſolet in Sugillationibus, color cingebat, ſentire cœpit irritationes quaſdam aſcendere, quæ cum ad præcordia perveniſſent, ſummas anxietates eaſdem illas quæ prius fuerant, inferebant, a quibus non poterat, niſi per venæ ſectiones, liberari. Poſtquam ad eundem modum, eodemque tempore hæc ad duodevigeſimum uſque menſem redierant, cœperunt quarto quoque dumtaxat plenilunio redire: quod tempus jam quarto a morſu anno, hæc dum ſcriberem, adhuc ſervabant.

15. Si canes excipias; non ſæpius fere quam a felibus hydrophobiam, aut graves, ad hanc accedentes, noxas illatas memini legiſſe. Quod ſi canibus dumtaxat, & felibus illi dati eſſent folliculi qui graveolentem quendam humorem ad anum emittunt; non levis hinc confirmatio repeti poſſet conjecturæ eorum qui inter cauſas cur rabidi fiant canes, obſtructionem recenſent *facculi*; imo ſacculorum; duo enim ſunt qui fœtidam illam materiam continent, *quæ humorum acerrima pars eſſe videtur*, ut ſi *in ſaguinem reſorbeatur, vel ex eo rite minus ſecernatur*, ſummo cuique morbo pariendo idonea ſit: Etſi magna certe irritandi vi eſſe præditam, cum alias, tum præcipue tunc intellexi, cum muſtelam perſecans, & ex iſtis ſacculis, quos proportione grandiores habebat, humorem effundens, continuo nares perculſas ſylveſtri quodam acuto odore ſenſi, ut nulli alii magis aſſimilandus, quam acenſi ſulphuris, videretur. Verum non muſtelis tantum, ſed tot aliis animalibus hi obtigere, quot vel antequam alii in aliis, & nominatim Peyronnius (1) in *Moſchifero Animali*, indicaſſent, in adverſariis noſtris (2) jam legeris; ut mirum non ſit, ſcriptum eſſe poſtea a Præſtantibus Viris, *in quadrupedum pene toto genere*, aut ſaltem, quoniam plures tamen ſpecies ſunt excipiendæ, *maxime*, ut Cl. Fantonus (3) loquitur, *in digitatis quadrupedibus & carnivoris reperiri*. Illa igitur cauſa rabiei ſepoſita, ſi rem tantummodo ſpectemus, vix dubium eſt, quin poſt canes, feles præ cæteris, ut dicebam, hydro-

(1) Mem. de l'Acad. R. des Sc. An. 1731.
(2) IV. Animad. 29.
(3) Differt. Anat. Renov. 4.

drophobiam inferant, aut noxas ad hanc proxime accedentes. Tria habet exempla Scaramuccius (1); in duabus videlicet fœminis, & in Presbytero: bina Brogianus (2) alterum in Sacerdote, in viro quodam alterum: unum Lindernius (3): &, ne longius faciam, unus Stalpartius (4) novem produxerat a felibus rabie infectos, eaque occiſos, quorum primum ipſe viderat, reliquos Amatus, Hildanus, Zacutus memoraverant. Neque apud Patavinos exemplum defuit annis ſuperioribus in Nobili Viro, qui, ut Brogiani Sacerdos, inviſentes rogabat, ut longius abſiſterent, ne ipſos morderet, ſic confirmans quæ non unus ex Medicis admonuerat, non omnes hydrophobos delirare. Sed & pleraque ex indicatis exemplis ſi inſpicere volueris; inſuper cognoſces, accidiſſe non ſemel, ut nemo poſſet a terrore natum eſſe morbum, contendere, ut qui ignaros, felem eſſe rabidam quæ ipſos invaſerat, multis poſt menſibus prehenderit, ut in Stalpartii, & Hildani Obſervationibus. Quin ignari quoque fuiſſe videntur viri duo, ab Lindernio, & Brogiano memorati, ſecundus præſertim, quippe a fele, quam percutiebat, demorſus; ut ira potius; quam rabie, quemadmodum in caſu a me expoſito (5), concita fuiſſe videretur. Ad eundem autem caſum quadantenus id pertinet quod in Scaramuccii Presbytero accidebat, ut faucium anguſtia, a qua cito evaſerat, rediret *per multos annos eodem anni tempore* quo fuerat a rabida fele impetitus, ſola dentium impreſſione relicta, ſine cutis laceratione. Sed attinent magis duo alia Auctoris ejuſdem exempla. Scilicet in fœmina, de qua, & de aliis ſimilibus Epiſtola VIII. (6) nimis preſſe indicavi, prima hydrophobiæ ſigna ſe prodiderunt, cum a vulnere jam occluſo *quaſi radium aliquem inflammatorio ſenſu per brachium verſus pectus moveri ſenſit*. In viro autem qui unus de tribus, ab eodem cane demorſis, poſtquam duo ob eam cauſam obierant, quatuor circiter annos vixit, ex vulnere cui ferrum candens impreſſum fuerat, quotannis; nunquam enim ad cicatricem pervenerat, multum ſanguinis exibat per illud tempus quo morſus inflictus fuerat, *uſque dum in tibia, ubi vulnus contigerat, vena diſſecta fuit*. Et quando jam de rabido quoque cane mentionem fecimus; præter alias Obſervationes huc attinentes, legas velim quam ad Hildanum (7) Roſcius ſcripſit. Videbis, quot, & quam gravia, niſi quod aquæ potio nunquam recuſata eſt, Matrona pertulerit poſt acerbiſſimum brachii dolorem, quod ſeptimo ante anno rabioſus canis momorderat, itemque poſt annos totidem principio malorum ſemper ducto ab eodem brachio, & deinde interjecto ſexennio, tum anno dumtaxat uno, inſequente autem anno bis, & ter proximo ſic tamen, ut quo crebriores, eo breviores eſſent inſultus. Fuerant poſt acceptum morſum auxilia plura confeſtim adhibita; ſed poſt hæc vulnus ad cicatricem perductum. Quæ res cum male ceſſerit fœminæ quoque ex Scaramuccio commemoratæ, contra autem valde profuerit viro de quo ex ejus Obſervatione dictum eſt, nunquam vulnus coaluiſſe; facile apparere poteſt, egregium eſſe eorum omnium monitum, qui diutius apertum ſervandum, & ſi forte citius clauſum ſit, reſerandum ſtatim eſſe, docuerunt. Quas ſicut alibi (8) laudavimus; ita in expoſito a nobis caſu fuiſſe factum, vellemus.

16. Cæterum ut idem caſus, cum aliis qui alias (9), & modo præſertim produĉti ſunt a nobis, conjunctus, quæ de hujus veneni per nervos communicatione, & convulſiva natura conjecimus, non leviter confirmat, ſic levamen unicum ex aquæ balneo cum iis conſentit quæ de hujuſmodi auxilii uſu non prorſus contemnendo cenſuimus (10): multæ autem fudorum profuſionis utilitas ea comprobat quæ de hac Veteres & Recentiores docuere. Quorum præcipuos; ne hic ſingillatim nominem; ſatis illa quam ſupra (11) laudavi, Edimburgenſis Diſſertatio indicabit. Vale.

EPI-

(1) ſupra ad n. 11. cit. (2) P. 2. ibid. cit. (3) Commerc. Litter. A. 1735. Hebd. 11. n. 2. (4) Cent. 1. Obſ. 100. & in Schol. (5) n. 14. (6) n. 21. (7) Cent. 1. Obſ. Chir. 86. (8) Epiſt. 8. n. 26. (9) Ibid. n. 21. & 32. (10) Ibid. n. 29. (11) n. 9.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXII.

Spectat ad Epilepſiam, Convulſionem, Paralyſim.

NUNC quæ ſuperſunt accipe de iis quæ ad reliqua tria gravia cerebri, & nervorum mala pertinent, Epilepſiam, Convulſionem, Paralyſim. Et de Epilepſia quidem nullam haberem quam hic adderem, Obſervationem, niſi eam perire nollem quæ mecum Venetiis circa A. 1708. communicata eſt a ſpectatis, & tibi alias laudatis Amicis duobus Alexandro Bonis, & Joanne Hieronymo Zanichellio.

2. ADOLESCENS annos natus duodeviginti, nulla prævia manifeſta cauſa, febre prehenditur, nec ullius Partis, niſi capitis dolore, moleſtiaque conqueritur. Accedunt epileptici inſultus, qui mortem afferunt intra horam a febris initio vigeſimam quartam. CRANIO aperto, nihil uſquam vitii repertum eſt, ſi mucoſum excipias ſerum quod ſuper anteriorem cerebri partem inter Craſſam, Tenuemque meningem congeſtum, has multum diduxerat, illudque compreſſerat. Et Ventriculus quidem apparuit inflammatus, & lumbricorum teretium glomeramen in primis inteſtinis compertum eſt. Sed nullum rerum harum indicium fuerat.

3. An tantus fuit capitis dolor, ut ventriculi, & inteſtinorum dolorem, quemadmodum Hippocrates (1) loquitur, *obſcuraret*? Certe alterum ejus aphoriſmum (2) confirmavit mors, convulſiones in febricitante ſupervenientes conſecuta. Sed ut hæ ægrotationem, non ita brevem futuram, fecerunt breviſſimam; quidnam fecit, ut ipſæ eſſent adeo vehementes? Num lumbrici, Tenuia inteſtina irritantes? Crederem, ſi ulla in ventre moleſtia dolorem capitis anteceſſiſſet. Hunc vero quæ cauſa effecerat? An febris? Sed quæcunque ejus cauſa fuerit; ſi vehementiſſimum agnoſcimus; remoratum ab eo in meningum vaſis fuiſſe ſanguinem, & hinc ſerum illud effluxiſſe, non mirabimur. Cujus vel minori copia poſſe epilepſiam fieri, cum alia Epiſtola (3) indicaverimus; non opus eſt hic illa iterare quæ ibi potes relegere. Quod ſi Bohnium (4) inſpicias, ubi in diſſecto ab ſe decenni puero *ex cephalalgia primo immani, hinc epilepſia, & torpore omnium ſenſuum* defuncto, quid ſibi apparuerit, proponit; facile intelliges quid de ſero, aut ſi mavis lympha vel non effuſa, ſed circa anfractus cerebri in vaſis remorante, cenſuiſſe in ejuſmodi caſu Vir doctiſſimus videatur.

4. Ad Convulſionem tranſeamus. Nam Epilepſia quidem eſſe nequit ſine convulſione, at Convulſio ſæpiſſime eſt ſine Epilepſia, velut in eo quoque fuit, cujus tibi hiſtoriam continuo ſubjiciam.

5. FORICARIUS annorum, ut videbatur, circiter quinquaginta, robuſtus, boni coloris, atque habitus, vel potius plethoricus, bibax, & ſæpe ebrius, Noſocomii latrinas intempeſta nocte, ut ſolent, ſuis cum miniſtris expurgabat. Quibus identidem, ut ea ſordida ars requirit, ultro citroque commeantibus, cum forte ille ſolus eſſet, de improviſo ſpectrum, albis indutum, ſibi videre viſus eſt, & illico toto corpore contremiſcens, ſimulque oris diſtortione captus, ſic ab redeuntibus miniſtris repertus; & ad lectulum perductus fuit. Datis continuo antiſpaſmodicis, & cardiacis, cum remiſiſſent tremores, vireſque pulſibus rediiſſent, ſanguis eadem nocte e brachio ad ſelibram miſſus eſt. Mane autem tantumdem ex altero brachio detractum eſt, cum tremores jam magis remiſiſſent, & expanſi, febrileſque eſſent pulſus. Sed & poſtridie vena in pede ſecta eſt, levamine aliquo, ſed brevi, a ſin-

(1) S. 2. Aph. 46. (2) Ibid. Aph. 26. (4) Differt. de Trepanation. Difficult.

(3) IX. n. 10. & alibi.

a ſingulis venæ ſectionibus relato, ſangui-ne autem, præſertim in prima, ſpumoſo, pernigroque exeunte, cujus craſſamentum fuit duriuſculum, ſerum paucum. Perſta-bat febris, & pro clonicis jam tonicæ convulſiones ſubinde toto corpore vehe-menter urgebant. Loqui homo non po-terat: quæ intelligerentur, idque ex eo tempore quo miniſtris ſuis quid ſibi con-tigiſſet, narraverat. Se tamen cognoſce-re, & internoſcere adſtantes, oſtendebat: & geſtu, cum poterat, gravantem capi-tis dolorem moleſtum ſibi eſſe, indicabat. Per hæc, quibus fruſtra interna alia, ex-ternaque opponebantur remedia, intra ſex, an ſeptem dies confectus eſt pridie Kal. Februarias An. 1747. CADAVERIS, ut Publicam Anatomen abſolverem, in Gymnaſium poſtridie illati, brachia qui-dem erant non rigida, ſed manuum digi-ti rigidiſſimi. Penis, & ſcrotum, ſed cu-te tenus, nigricabant. Ventre aperto, & omento, cujus exigua pinguedo erat, ſublato, Colon inteſtinum quod ab aere incluſo fere ubique, nec tamen nimis, tumebat, animadverti ſic incedere, ut poſtquam ad jecur aſcenderat, inde ſe de-mitteret infra umbilicum ad duos treſve digitos ab dextero hujus latere; hinc ve-ro cum in ſuam rediiſſet ſedem, eamque, ut ſolet, tranſverſum ſub ventriculo, obli-quum autem in ſiniſtra hypochondrii ſini-ſtri parte, & rectum per totam anterio-rem faciem ſubjecti renis ſervaſſet, inde rurſus in idem hypochondrium regrede-retur, unde iterum deſcendens, pelvim-que ſubiens, ſine ullo flexu in rectum in-teſtinum abibat. Tenuia inteſtina, ſi tra-ctus eorum quoſdam, & in his partem Ilei non parvam exciperes, quæ intra pel-vim valde profunde ſe demittebat, erant aere diſtenta, ibique per eorum tunicas flavedo qua intus infecta erant, tranſpi-ciebatur. Scilicet bilis quæ cyſtim hepa-ticam ferme implebat, ut exſudans, in-teſtina proxima fecerat exterius flava, ſic in fluendo fecerat etiam interius. Je-cur vero ſubcæruleo fuit colore, uti & lien; ſed etſi ad illius crepidinem is co-lor ſaturatior erat, nuſquam tamen ultra ſuperficiem pergebat, ut neque in liene. Hic modicus, jecur autem magnum; ſed ſanum viſcus utrumque. Thorace re-cluſo, pulmones, qui vix alicubi, idque a tergo, ad pleuram adhærebant, erant potius turgidi, & quibuſdam locis majuſ-culas oſtendebant areas, nonnihil ſuperfi-cie reliqua altiores, in quibus manifeſto apparebant incluſæ quaſi veſiculæ. Nullus omnino intermedius lobus fuit a dextris, ſed ita res ibi ſe habebat, ut a ſiniſtris. Pericardio inciſo, nullam in eo humoris guttam inveni, faciemque ejus interiorem hactenus humidam, ut non prorſus cordi adhæreret, quamvis alicubi jam quaſi adhæ-rere inciperet. In corde parum omnino ſanguinis fuit; an quod dum majora ſub diaphragmate ſecarent vaſa, antea defluxiſ-ſet, præſertim, cum paſſim in hoc cada-vere ſanguis animadverſus ſit fluidus? Con-cretiones tamen duas polypoſas deprehendi, quarum una ex auricula dextera in ve-nam Cavam Superiorem, altera, quæ pau-lo erat ſpectabilior, ex ventriculo ejuſdem lateris in Pulmonarem arteriam pergebat, teres nec digitulo craſſior. Cranium denique, & Craſſa meninx cum ſecaren-tur, nihil occurrit adnotatione dignum. Sed Tenuis vaſa habuit ſanguine adeo ple-na, ut vel minima, quaſi ab injectione ubi-que apparerent. Plena in ventriculis quo-que, imo etiam intra ipſam medullarem cerebri ſubſtantiam erant: & cum ini-tium Spinalis medullæ, quod cum Oblonga-ta extractum fuerat, lente comprimerem; ſanguinem animadverti non ſolum ex ejus medullæ rima, verum etiam ex ſectione ſubſtantiæ ipſius quæ rimæ propior erat prodire. In Laterali ventriculo utroque copiam aquæ limpidæ non ita modicam; rubentes tamen Choroides plexus, & in his non veſiculas, ut ſæpius, ſed mini-mas particulas rubras conſpexi, eaſque ſolidas, ut glanduloſæ viderentur. Cere-brum, & cerebellum naturali erant fir-mitate; ſed laxus Fornix, laxaque me-dullæ Oblongatæ crura, & mox truncus; ſed hæc facie dumtaxat interiore. Nec vero hoc prætermittam, quod, ut quæ-dam alia ex hac diſſectione tibi deſcripta, ad ea quidem pertinet quæ minus ſunt conſueta, ſed ab ortu tamen, non a mor-bo repetenda; cerebri anteriores lobi qua inter ſe contingunt, ad medium ferme al-titu-

titudinis partem aliquam habebant ſuperficiei, alioqui inteſtiniformis, ita factam ut eorum alter ibi exciperetur, alter exciperet.

6. Quid terror, etiam vanus, poſſit, producta monſtrat hiſtoria. Vides, ut ilico & clonicæ, & tonicæ, ut ad os, convulſiones a perturbato ſpirituum motu obortæ ſint, quæ ſanguinem in vaſis, cerebro inſervientibus, remorando, ſicque effuſionem ſeri inducendo, novas facile attulerint cauſas ob quas convulſiones ipſæ ad mortem uſque perſtarent; niſi forte mavis limpidam illam aquam in Laterales ventriculos eſſe effuſam e compreſſis inſuper veſiculis, quæ in Choroidibus plexibus, ut ſæpe videmus, antea extitiſſent, quarum diſruptarum in ſe contractæ reliquiæ illa fortaſſe quaſi glandulofa corpuſcula repræſentaverint, qualia, nec diſſimiles ob cauſas, iis quoque Anatomicis apparere olim potuerint, a quibus ejuſmodi glandulæ iiſdem in plexibus agnitæ ſunt. Quibus ego de rebus, ut quæ mihi pariter venerunt aliquando in mentem, etſi fortaſſis non prorſus repugnarem; illud tamen quod de remorato ſanguine dixi, tanto credibilius eſt, quanto is majori, quippe in bibaci, & plethorico, erat copia, & quanto in ægrotante evidentius fuit levamen, quantumvis breve; quod ex ſingulis venæ ſectionibus relatum eſt; in mortuo autem vaſorum, etiam minimorum, cerebri manifeſtior diſtentio, ut vel ex hujus appendicis, medullæ Spinalis compreſſione intellectum eſt; perraro enim ex ipſa ejus medullæ ſubſtantia licet ſanguinem exprimere. Adde huc acres ex tam ſordida arte in hominis ſanguine particulas, ut poſita hujus mora exeuntes, irritare magis, & vellicare potuerint. Verum de Epilepſia, & Convulſionibus ſatis, præſertim cum de oppoſito malo, Paralyſi plura ſuperſint quæ huc adjiciamus.

7. VETULAM octoginta annis minorem, ſed majorem ſeptuaginta, repente apoplexia graviſſima corripuerat. Continuo in Noſocomium intulerunt ſtertentem, pulſu debili, & quod huc maxime attinet, artu utroque dextero reſoluto. Ibi intra biduum eadem qua primum apoplexia ingruerat hora mortua eſt poſt medium Martium A. 1750. CRANII fornice poſtridie ibidem circumfecto, cum effluxiſſet nihil; priuſquam ille attolleretur, magna audiente ſtudioſorum Juvenum corona, dixi, etſi ob ignotum mihi ejus Vetulæ temperamentum, & genus tum victus, tum morborum quibus fuiſſet obnoxia, non auderem, quam inventuri eſſemus apoplexiæ cauſam pro certo definire; tamen non inficiaturum, vel in muliere id ætatis eſſe poſſe a ſanguine, præſertim cum ab hoc valde tumerent in collo venæ, & fortis fuiſſet apoplexia: cæterum, quæcunque fuiſſet cauſa, dummodo in organica conſpicua læſione conſiſteret, ex paralyſi dexterorum artuum conjici probabilius poſſe juxta Valſalvæ tot Obſervationes, & meas, in ſiniſtro cerebri hemiſphærio apparituram. Tunc avulſo a ſubjecta meninge cranii fornice, cum in ea morboſi nihil, mox autem per meningem Tenuem repentia vaſa pleraque vidiſſem nigro ſanguine turgida, & aliquid cruentæ aquæ circa inferiores Oblongatæ medullæ fines animadvertiſſem; ad cerebri, quod erat firmum, cum cerebellum eſſet laxum, diſſectionem ventum eſt. Primum autem aperto Laterali ventriculo dextero, non pauca cruenta aqua ſe obtulit, quæ res videri poterat aliquid indicare quod paulo ante memoratis Obſervationibus non reſponderet. Sed cum in toto eo ventriculo nihil diſruptum, aut laceratum, niſi Lucidi ſepti quandam partem conſpicerem; ad ſiniſtrum ventriculum recludendum perrectum eſt. Qui totus partim eadem cruenta aqua, partim vero, præſertim poſteriora verſus, nigro non pauco ſanguine, eoque concreto, erat plenus. Sicque intellectum eſt, aquam illam cruentam ſerum fuiſſe e concreſcente eo ſanguine expreſſum, quod ſibi per ſeptum, ventriculis interpoſitum, ab ſiniſtro viam fecerat in dexterum, qui nihil habebat adnotandum, niſi Choroidem plexum pallidulum, multiſque, ſed parvis, hydatidibus, qua antrorſum inflectebatur, diſtinctum. At in ſiniſtro ab erumpente ſanguine læſus adeo fuerat Choroides plexus, ut quemadmodum ſe haberet, ſatis perſpicere non licuerit. Erumperat autem ſanguis ex ampla, cui adhærebat, fovea, ex-

excavata in dilacerata parte ferme tota Striati corporis quæ ab hujus longitudinis medio ad poſteriora extenditur, & in ſimul lacerato contiguo nervi Optici Thalamo propemodum toto; vix enim parva hujus portio, eaque lurida, reliqua erat quæ ad oram eſt ventriculi tertii, pleni eadem illa aqua ſanguinolenta: ab altero autem Thalami ejuſdem latere non ipſum dumtaxat, ſed & aliquam attiguam partem hemiſphærii ſiniſtri erumpens ſanguis dilaceraverat. Cætera quæ intra cranium erant, cum diligenter perſecuiſſem, omnia intra naturæ modum deprehendi, ut ne arteriæ quidem duri quidquam haberent, cum cæteræ pene omnes, & vel ipſæ per collum Carotides non ſine lamellis oſſeis in hac Vetula invenirentur. Sed neque in oſtendenda, diſſecandaque diebus inſequentibus in ſua ſede Spinali medulla quidquam offendi quod eſſet præter naturam.

Thoracis quoque, & Ventris viſcera nihil obtulerant adnotatione dignum, ſi Colon excipias, quod ab ſua ſub ventriculo ſede inflectebat ſe deorſum in arcus modum, nec breve ab ſpatium: eratque, ut ventriculus pariter, valde contractum. Animadverſum etiam eſt ad alteram axillam corpuſculum forma, & magnitudine lupini, ambigua inter os, lapidemque natura, quod niſi pleuræ magis, quam axillaribus glandulis, vicinum fuiſſet; fortaſſe ex earum aliqua factum eſſe, exiſtimaſſes.

8. Diſſectio hæc, ut tot aliæ, ſimul Hippocratis aphoriſmum (*) *ſolvere apoplexiam fortem impoſſibile*, ſimul Valſalvæ dogma de quo ſæpe, & ſupra diximus, comprobavit, tum inſuper quam exitialis ſit effuſio ſanguinis per Striata corpora, aut proximos Thalamos, aut eorum ſaltem viciniam. Quæ omnia proxima quoque confirmabit hiſtoria.

9. FŒMINA jam cana, ibidem circa medium Decembrem A. 1756. ex eodem morbo intra paucas horas mortua erat, paralyſi in dexteris artubus adnotata.

CEREBRUM in ſua ſede inciſurus, iis, qui poſt a me habitam de univerſis oſſibus Exercitationem plures ſubſtiterant, ſtudioſioribus Adoleſcentibus cum idem quod in ſuperiore muliere prædixiſſem, tum Craſſa meninge amota, vaſa per Tenuem diſcurrentia pleniora ſanguine a ſiniſtris oſtendi, ubi & quidpiam ſub ea apparebat quaſi *gelatinæ* ſimile. Deinde cerebrum ſecans, cujus erat ſubſtantia firma, cerebelli autem molliſſima, cum paucam aquam in Lateralibus ventriculis conſpexiſſem, nihil autem in hemiſphærio dextero, ut neque ulla alia in parte ex his quæ calvaria continentur, offendiſſem quod ab naturæ norma recederet; ſiniſtro hemiſphærio alte ſecundum longitudinem diſſecto, nigrum, concretumque ſanguinem ad duas, ut omnibus viſum eſt, uncias deprehendi. Erat is ad latus Striati corporis, & ſub hoc ipſo intra medullarem ſubſtantiam effuſus: quam etſi laceraverat; nullam tamen ſibi viam inde aperuerat per quam in proximum ventriculum, aut extra cerebrum perveniret. Nihil præterea, quippe aliis occupatus, in hoc cadavere diſſecui.

10. Hactenus ſcripſeram Kalendis Januariis A. 1758. cum poſtridie, ut interruptas Anatomicas Exercitationes reſumerem, in Noſocomium redeunti continuo alia habendæ ibi Obſervationis occaſio ſe obtulit, ad laudatas Valſalvæ adjungendæ.

11. MENDICUS quinquaginta circiter annorum cujus Spina ſic præter naturam ſe habebat, quemadmodum infra deſcribam, cum in foro eſſet, ante menſem apoplexia ictus ceciderat, dexteris ipſe quoque artubus reſolutis, & ore diſtorto. Illico in Noſocomium excepto cum venæ ſectiones, & alia quæ ſolent, eſſent adminiſtrata, hactenus profecerat, ut loqui aliquid poſſet. Interpoſitis diebus iterum apoplectico inſultu corripitur; iterumque medicis auxiliis levatur. Denique tertio inſultu conficitur. CALVARIAM circumſecando, & mox a Craſſa meninge, quæ arctius illi adhærebat, avellendo cum effluxiſſet nihil adnotatione dignum, & ipſe Auditoribus, qui conferti ſſimi aderant, quæ ſolitus ſum, prænunciaſſem; exitus prænunciationem confirmavit. Nihil enim uſquam per ſectio-

Qq 2 nem

(*) 42. S. 2.

nem deprehenſum eſt quod intra cranium peccaret, niſi cerebri hemiſphærium ſiniſtrum. Cujus intima pars medullaris, Laterali ventriculo adjacens, a ſanguine disjecta, tantum hujus nigri, & ſemiconcreti continebat], quantum mediocre cochleare vix caperet. Hujus autem hominis Spina ſic erat inflexa, ut in nullo magis vidiſſe meminerim. Ad infimam enim thoracis vertebram adeo flectebat ſe dextrorſum, ut angulum faceret deorſum verſus recto minorem, ſimulque & illius vertebræ, & quatuor, an quinque, ipſi impoſitarum corpora ſiniſtrorſum convertebat, ut hæc non anteriorem thoracis parietem, ſed prorſus latus ſiniſtrum ſpectarent. Et deſcripta quidem flexione multo erat minor quæ in vertebris univerſis lumborum, & quæ in ſuperioribus thoracis, imiſque cervicis conſpiciebatur. Sed tamen erat manifeſta utrobique Spinæ inclinatio arcum referentis; cujus convexitas in lumbis ad dexteram, concavitas ad ſiniſtram; in ſuperiore autem dorſo, proximiſque cervicibus illa ad ſiniſtram; hæc ad dexteram pertinebat. Denique ligamentum quod intra primam colli vertebram ſecundæ proceſſum quem Dentem vocant, dimidiati annuli inſtar a tergo amplectitur, animadverti cum Dente, præſertim a dextris, connatum, fortaſſe ob aſſiduum aut certe creberrimum colli poſitum, ſic facto homini commodiorem.

12. Prava adeo, quam deſcripſi, Spinæ figura, quantum inflectebat adhærentem arteriam Magnam, tantum expedito ſanguinis curſui inferiora verſus obſtabat. Itaque efficiebat, ut plus ex ipſo cerebrum peteret, hocque ad ſanguineam apoplexiam diſponeret. Quæ tamen ne citius occideret, tum illæſæ duæ illæ in ventriculorum baſi Protuberantiæ, tum opportunæ venæ ſectiones præſtiterunt, quibus nimirum factum eſt, ne læſio in illas uſque procederet, nec ſanguinis effuſio, niſi lente, & parce, & per intervalla fieret.

13. In eo autem cerebri hemiſphærio quod paralytico opponitur corporis lateri, in hoc quidem apoplexiæ genere labem quam ſæpiſſime deprehendi, non hæ ſolum Obſervationes, ſed & aliæ plurimæ confirmant noſtræ, quarum etſi pleraſque alibi (1) indicavimus, aut propoſuimus, aliquæ ſunt tamen quæ ſuperſint, ex iiſque una quam proximis Litteris (2) ad te mittemus. Nec tantum noſtræ, ſed etiam aliorum, pariter alibi (3) indicatæ, ad quas addes laudatam a Cl. Sulzero (4) ex Archibaldo Adams, & quas *olim in noſocomio non ſemel* ab ſe habitas eſſe teſtatur Meadius (5), & eam tandem quæ ſimillima noſtrarum Experientiſſimo Viro occurrit M. Antonio Caldanio (6), cum poſt fortem apoplexiam, & totius lateris dexteri paralyſim ſiniſtrum vidit Striatum corpus pro dimidio eroſum, grumoſique ſanguinis plenum. At enim ſunt etiam Obſervationes reſoluti lateris non oppoſiti, ſed illi cerebri hemiſphærio ſubjecti, quo in hemiſphærio erat labes. Sunt vero: nec Valſalva (7) inter ſuas diſſimulavit, nec ego (8) inter meas diſſimulo. Quin imo in Epiſtolis Anatomicis (9) produxi ſeptem ex aliorum libris acceptas. Quibus ſi forte accenſere velis quandam ex Præcl. Bergenio (10), & unam, aut alteram quæ apud laudatum Sulzerum (11) eſt; non repugnabo: rogabo tamen, ut quæ ad earum plures poſſunt regeri, perpendas: quod & ego (12) ad quaſdam feci, ut Sulzerus (13), qui Epiſtolas meas Anatomicas non viderat, poſtea ad alias, etſi nonnullas eſſe, credas, quibus nihil opponi liceat; tum exiguum harum numerum cum innumeris propemodum Valſalvæ, & aliorum conferas. Sic enim continuo intelliges, utris a Medico ea quæ ut plurimum fiunt, ut debet, ſpectante, utris inquam, magis fidendum ſit, nec in

[1] Epiſt. II. n. 10. & ſeqq. III. n. 2. 3. 14. & ſeqq. V. n. 7. XI. n. 10. 12. LI. n. 43.
[2] Epiſt. 63. n. 12. [3] Vid. eaſd. Epiſtolas. [4] De Actione Cerebri decuſſ. §. 8.
[5] Monit. Medic. c. 2. §. 2. [6] Lettera ſull' Inſenſi &c. §. 51.
[7] Tract. de Aure Hum. c. 5. n. 5. [8] Epiſt. 57. n. 14. 15. & Epiſt. Anat. 13. n. 23. 25.
[9] Ibid. eod. n. 25. [10] Ventriculor. Lateral. Cerebri nova Tab. not. *dd.* [11] §. 13.
[12] Vid. Epiſtolas indicatas. [13] §. 16. & ſeqq.

in theoria tantum, ſed & in praxi; ut ſi præſertim, quod ſæpe nominatus Sulzerus (1) indicat, terebra calvariæ percuſſæ, ob ſanguinem, aut pus ſub hac effuſum, fit adhibenda, & ad ſigna accedat alterutrius lateris reſolutio, a qua nimirum compreſſionis cerebri, & quod conſequitur, effuſionis circa hoc ſedes indicetur.

14. Et quod ad cerebrum quidem attinet, ſatis dictum eſt. Quid vero, ſi noxa ad cerebellum attineat? num ſi in alterutro, aut ad alterutrum hujus lobum ea ſit, hemiplexiam inducet, & ſi inducet, in oppoſito ne, an in ſubjecto corporis latere? Hoc ego problema Epiſtola Anatomica XIII. (2) propoſui: nec me pœnitet conſuetudinis meæ, quam tunc ſervans, nolui ex una Obſervatione quidquam definire; imo eam poſſe multifariam explicari, faſſus, alias, & generis alius expectandas eſſe, monui. Nam incidi poſtea in unam minus recentem, legique alteram novam Obſervationem, in quarum utraque ei lobo cerebelli in quo læſio erat, hemiplexia reſpondebat ſubjectorum artuum, non adverſorum. Quas tibi aliis Litteris (3) ſignificavi: quanquam iis varietatibus admonitus quæ nonnunquam contra ipſum Valſalvæ dogma, tot alioquin conſtantibus exemplis comprobatum occurrerunt, tutius conſilium eſſe, cenſui, ne ex duobus quidem præpropere quidquam conſtituere, ſed alia, atque alia; quod priuſquam ſuum dogma vulgaret, Valſalva fecit, his antea addere, quæ idem oſtenderent. Non ſum neſcius, ſi velis omnia, ut par eſt, perpendere, rarius hæc quam quæ ad cerebrum attinent, exempla occurrere, ut cognoſcere potuiſti ex iis quæ ad Obſervationem quandam meam adnotavi (4), in qua non parvam caveam intra alterum lobum cerebelli deprehenderam, eamque ſanguine pleniſſimam: & cognoſcere ex altera poteris, ibi, & alio quoque loco (5) tibi promiſſa, quam protinus communicabo.

15. VIR annos natus circiter duodequinquaginta, cum vel magis quam ars ejus requireret, quæ erat Coquinaria, accenſis carbonibus uti, & propius adſtare capite conſueſſet; de hujus acutiſſimis doloribus jam ante annum conqueri cœperat. His acceſſit utriuſque pariter inferioris artus debilitas tanta, ut neutro amplius poſſet inſiſtere. Qua re, illiſque doloribus, & febricula, quæ his ſe addiderat, cubare coactus, & denique Medicum advocare, ſanguine primum e brachio, tum e pede emiſſo ea quoque de cauſa quod ſubdelirio identidem laboraret; febricula quidem ſolutus eſt; at cætera omnia perſtiterunt. Medico dimiſſo, cephalicis, quæ hic imperaverat, remediis uti perrexit, ſed fruſtra adeo, ut poſtquam menſem jam quartum domi decubuerat, cunctis quæ dixi, malis afflictus, & propterea in Noſocomium denique illatus, ibi dies vixerit non amplius decem. Pulſus erant tenſi, & vibrati, cætera mediocres, nunquam febriles. Reſpiratio naturalis, ut alimenti quoque appetitus. Nec quamvis artus inferiores eſſent, quod ad motum attinet, reſoluti; ſuperiores, aut aliæ ullæ corporis partes ejuſdem modi affectione tentabantur. Interdiu plerumque ſomnus; noctu autem ſubdeliria. Inter cætera, quantumvis ſupervacua, auxilia, cum venæ in brachio ſectio, & paucis interjectis diebus, in pede quoque facta eſſet; forte accidit, ut nocte inſequente obiret, nullo defectionis toto eo die indicio dato: quin prandio ita, uti conſueverat, uſum, & prima nocte etiam parte cœnulæ, de improviſo animadverſum eſt, animam agere. Cum mente per intervalla vigeret; neque enim vigebat ut plurimum; tum domi non ſemel ſorori, tum in Noſocomio aliis dixerat, optare ſe, ut ſuo poſt mortem cranio aperto, atrocis morbi cauſa perquireretur. Id a me poſtridie factum, qui dies fuit VI. Idus Januarii A. 1754. inſpectantibus pluribus qui abſoluta Anatomica Exercitatione, in Noſocomii Scholam ſubſtiterant. CAPUT dum amputarent,

(1) §. 21. (2) n. 23. (3) Epiſt. 52. n. 27. (4) Epiſt. 60. n. 7. (5) Epiſt. 52. n. 26.

tarent, & calvariam ſecarent, aqua effluxerat. Priuſquam cerebrum inciderem, & magis poſtquam incideram, oſtendi, obliquum fuiſſe huic homini cranii cavum, ejuſque ſiniſtrum latus, ad poſteriora præſertim, magis, nec ita paulo, diſtare a medio, quam dexterum. Vaſa quæ per meningis, & per Lateralium ventriculorum parietes repunt, plus habebant ſanguinis, quam æquum ſit: quod etiam de vaſculis quæ per medullarem cerebri ſubſtantiam traducuntur, ſanguinea puncta magis conſpicua ſignificabant. Erat ea in hemiſphæriis quidem ſubſtantia durior. Contra fuit laxum corpus Calloſum. Fornix autem, & tractus medullaris qui ante columnas ejus baſis ducitur, multo laxiores, eæque columnæ laxiſſimæ; ut diſſoluta earum ſubſtantia videretur. Corpus quoque Striatum ſiniſtrum laxius, quam dexterum. At Lucidum ſeptum ſatis firmum. Ventriculis tribus anterioribus multum inerat aquæ limpidæ, in eaque alæ plexuum Choroidum, nec tamen pallidæ, natabant. Pinealis glandula, aqua eadem diſtenta, cum facile inter attollendum mediam illorum plexuum partem, diſrupta eſſet, nihil de ſe præter exiguam baſis particulam reliquit, ſuæ ſedi affixam. Ventriculus tertius viſus æquo brevior; at æquo longior certe apparuit quartus, poſtquam cerebellum per medium, ut ſolet, diſſectum, & ad latera diductum fuerat. Quod cum ita, ut dico, ſecarem; id offendi quod ſuperficies, conſuetæ ſimilis, ne ſuſpicari quidem ſinebat. Scilicet vix cultro ad digiti tranſverſi profunditatem perveneram, cum inſolitam reſiſtentiam percipiens, ſubſtiti, & eam quam diſſecueram, partem diducens, magnopere miratus ſum, nullum in ſectionibus indicium medullaris arbuſculæ apparere; ſed ejus loco ſtrias parallelas medullares inter corticalem ſubſtantiam ductas, quibus ex ſtriis nihil uſquam ramuſculorum emittebatur. Tunc acutiore, & validiore cultro connixus, quidquid ex medio cerebello ſupererat, ad quartum uſque ventriculum diſſecui, vitiumque illud ob quod potiſſimum hanc tibi Obſervationem deſcribo, cœpi conſpicere. Erat non mollis, nec bicolor, nec profundis creberrimis ſulcis interciſa ſubſtantia; ſed ſcirrhoſa, unius coloris, qui ad carneum dilutiſſimum accedebat; & quaſi ex corpuſculis ſubrotundis conſtans, inter ſe ita compactis, ut nullum uſquam interſtitium, nulla membrana, nulla ſanguifera occurrerent vaſa. Hujuſmodi vitium hinc dextorſum nonnihil, inde vero per totum pene cerebelli ſiniſtrum lobum ſe extendebat. Si enim exciperes hujus lobi ſuperficiem, quæ ex naturali fiebat ſubſtantia, nonnullis locis exigua, ad infimam autem faciem nulla, reliquam omnem partem idem prorſus vitium tenebat, & ad imum præſertim arcte ſe cum Dura meninge nectebat; ut ex loco ortum, indeque in cæteras quas diximus, partes propagatum credi poſſet. Lobus autem dexter etſi ex molli erat ſubſtantia, eaque duplici, corticali videlicet, ac medullari; tamen in tranſverſum diſſectus, non eam oſtendit utriuſque diſpoſitionem, quam in aliis ſolet, ſed evidenter ab ea diſcrepantem, quamvis non adeo ut media illa cerebelli pars, quæ ubi mollis erat, & duplici ſubſtantia facta, ſectiones obtulit ab iis quas ſemper conſpicimus, ita diverſas, ut paulo ante indicatum eſt. Nec plura quæ ab naturæ norma aberrarent animadvertere potui, etſi omnia diligenter, & in ſua quodque ſede perſecui. Nihil præterea in hoc cadavere inſpiciendi tempus fuit.

16. Cerebelli hic ſcirrhus quo ex loco videri poſſit incepiſſe, dictum eſt. Num vero ideo a ſiniſtris inceperit, quod cranii cavum ibi præter modum eſſet amplum, non magis dicam, quam unde originem habuerit in inſolita medullaris ſubſtantiæ per dexterum lobum, & mediam illam cerebelli ſedem diſpoſitio. Sic enim ab ortu uſque rem fuiſſe, credibile in eo non videtur qui ſine ullo capitis incommodo annos vixerit ſeptem & quadraginta. Veri potius ſimile eſt; ut ad alia tranſeam; ſcirrhoſo increſcente vitio, cum minus minuſque ſanguinis in totam illam cerebelli partem admitteretur, in qua nulla amplius conſpicerentur de tot vaſis quæ alte inter ſegmenta (hic prorſus oblitterata) in omnibus paſſim deſcendunt, tanto plus ſanguinis in cerebri tum extima,

tum

tum penitiora vaſa propulſum eſſe, indeque & dolores, & creberrima ſubdeliria, & denique, cum multa ſimul aqua in cerebrum defluxit, mortem proveniſſe. Quæ eo facilius omnia accidere potuerunt non modo ob artem hominis, & minus cautam in ea exercenda conſuetudinem, verum etiam ob pravam illam, ad quam hæc acceſſerant, cerebri diſpoſitionem, quæ a cranii abnormi figura indicatur, ſive hæc intra uterum, ſive in ipſo exitu ab utero fiat. Sæpius enim accidere hanc, credo, cum in difficili partu infantis caput diutius in anguſtiis moratur, imperitæ autem, ſocordeſque obſtetrices poſtquam rudi, & inæquali preſſione arreptum, & violenter protractum deformarunt, mox neſciunt, aut minime curant apta, blandaque contrectatione in naturalem formam reſtituere. Quantum vero tunc detrimentum capiat tenella cerebri, & cerebelli ſtructura, neque tunc ſolum, verum etiam deinceps, cum intra male conformatam calvariam creſcendo, ad hujus figuram accommodare ſe cogitur, profecto etiam me tacente, ſatis intelligis. Nec quia cum ſimilem; niſi quod amplius erat ad occiput non a ſiniſtris, ſed a dextris cranii cavum; in viro alio comformationem deprehendi (1), cerebri morbis obnoxium hominem fuiſſe, non ſcivi, ut neque ſenem in Noſocomio a me diſſectum ſub initium A. 1755. cujus frons a dextris, occiput autem a ſiniſtris adeo prominebant, ut longior cranii axis valde eſſet obliquus; idcirco non fuiſſe obnoxios, facile exiſtimes; neque enim omnia quæ ignotos plebejos homines in vita male habuerint, facile eſt poſt eorum interitum ſcire, Quin potius in fœminis duabus, quomodo ſe habuerit cerebrum, vide, quarum alterius (2) calvariam, ut in viro, alterius (3), ut in ſene, male conformatam offendi, & quam atroces capitis dolores primam vexaverint, lege, ad quorum diuturnitatem quantum conferat vitioſa capitis figura, de aliorum quoque ſententia (4) cognoſces. Huc adde puellum (5) cujus poſterior pars cerebri non ad ſphæræ, ſed potius ad cubi ſuperficiem accedere videbatur, convulſivis motibus peremptum, & mulierem (6) cui cranii cavea pro longitudine erat anguſtior, apoplexia, nec ſemel fortaſſe, correptam, certe autem ab eadem occiſam. Quod ſi forte dixeris, acceſſiſſe ad pravam capitis diſpoſitionem alias cauſas, eaſque externas; nempe idem quod ego de propoſito Coquo, dices.

17. Cujus cerebelli ſcirrho, ſi neglectis omnibus quæ in cerebro erant, vitiis, quaſi nulla eorum initia ante paralyſim contra ac capitis acutiſſimi qui hanc præceſſerant, dolores indicant, eſſe potuiſſent; ſi illi, inquam, ſcirrho unice, & per ſe paralyſim velis imputare; haud videberis meminiſſe, non eum dumtaxat artum inferiorem qui ſcirrho erat ſubjectus, ſed utrumque pariter fuiſſe reſolutum: quæ res nimirum facit, ut illud quod dixeram (7) per alias Obſervationes adhuc eſſe confirmandum, per hanc certe confirmari ne poſſit. Idemque prohibuiſſent alia in duabus Obſervationibus in quibus alterutram cerebelli partem effuſo intra ipſum ſanguine, vel affuſo erodente pure aut magis, aut unice læſam Epiſtolam II. (8) & XIV. (9) propoſuimus. In altera enim ullane hemiplexia fuerit, animadverti non potuit: in altera certe nulla fuit.

18. At enim, inquies, deſcripta Coqui hiſtoria illud ſaltem confirmabit quod adverſus tot illa quæ a Williſio fuerant cerebello attributa, nunc paſſim proferunt Viri docti. Cum tanto enim viſceris illius vitio, reſpiratio, & alimenti appetitus in Coquo erant naturales, pulſuſque ipſi tenſi quidem, & vibrati, cætera mediocres. Ego vero ſicuti non omnia quæ de cerebello Williſius ſcripſit, agnoſco; ita aliquando vereor, ne forte nonnulli cerebello nimium detrahant. Quapropter ſi aliquid pro hoc viſcere, præſertim antequam objecta in ipſum adeo creviſſent, in meis ad te Litteris (10) attigi, in eam partem accipias, velim, ut exiſtimes, non aliis omnino repugnandum, ſed caute, & pede-

(1) Epiſt. 53. n. 26. (2) Epiſt. 1. n. 14. (3) Ibid. eod. n. in fin. & Epiſt. 12. n. 2. (4) Epiſt. 1. n. 15. (5) Epiſt. 10. n. 9. (6) Epiſt. 3. n. 6. 7. (7) n. 14. (8) n. 22. (9) n. 3. (10) Epiſt. 2. n. 24.

pedetentim in hujus quoque doctrinæ mutatione eſſe a me incedendum, cenſuiſſe. Nec aliud me conſilium permovit, ut cum de cerebelli vulneribus ſcribendum fuit (1), ea ne prætermitterem quæ tunc legiſti, ut neque ea quæ ad læſiones ejuſdem attinent, quæ non illico, ut vulnera, ſed tempore aut minus, aut magis longo fiunt (2), ut præ cæteris ſcirrhi. Quæ cum relegere poſſis, non hic iterabo. Noli autem putare cum in cerebello vitium hoc tantum offendi quod tibi accurate, ingenueque perſcripſi, me non minus quam te in perlegendo, fuiſſe miratum, hominis tamen reſpirationem, & pulſus ita, ut diligenter quærendo comperi, ſe habuiſſe. Certe enim plus ante hæc noviſſima tempora ei viſceri tributum eſſe, perſpexi, quam conveniret, laudandoſque illos eſſe Egregios Viros, qui non tantum eſſe ipſi tribuendum, monuerunt. Minus quidem, ut aliis quibuſdam corporis Partibus alia in re, ita in iis quæ dicta ſunt, cerebello deferendum eſſe, apparet, quam ſuperiori tempore. Videndum tamen quatenus: idque puto melius quam nos, poſteros eſſe conſtituturos. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXIII.

Attinet ad Cæcitatem, ad Aphoniam, ad Anginam.

ETſi præter eas quas ante edideram (3), non unam ad te miſi (4) ex meis Cæcitatis Obſervationibus, unam vero, haud amplius, quæ ad Aphoniam (5), itemque unam quæ ad Anginam (6) attineret; tamen ſic accidit, ut ex iis etiam quas poſtea habui, ſingulas poſſim nunc tibi deſcribere quæ ad ſingulos hos duos ultimos Affectus pertineant, cum plures ſuppetant quæ ſpectent ad Cæcitatem, a quibus propterea initium ducetur.

2. ANUS cujuſdam oculus inter non paucos alios quibus A. 1747. ad Anatomen Publicam uteremur, oblatus eſt mihi, quem eo libentius diſſecarem, quod cæcum fuiſſe indicabat ejus figura non ſatis ſphærica, Corneæ autem maxima pars a magnis albis maculis opaca. TUNICÆ Scleroticæ Choroides arctius, quam ſolet, adhærebat, præſertim poſterius. Cryſtallini humoris anterior facies in medio erat inæqualiter excavata, idque altiuſcule: reliquæ humoris ejuſdem partes, quanquam luci objectæ flavum ſuccinum referebant; ſanæ pro ea ætate erant tamen. Iridem cum vellem a Cornea dimovere; totam auferre non potui, a medio præſertim. Cum enim ab una parte ad medium uſque, imo ultra medium Corneæ adhæreret; nuſquam arcte adeo, ac in medio, adhærebat ubi illa Corneæ facies erat inæqualis, & lamellam habebat quaſi abſcedere incipientem, & introrſum nonnihil extantem, cum facies exterior lævis eſſet, neque in eadem præter minutiſſima quædam quaſi puncta, eaque ſuboſcura, aliud poſſem animadvertere.

3. Quæ cum ita ſe haberent, nec ullæ uſquam in exteriore oculi facie cicatrices conſpicerentur, non ſecus atque in altero quem Cl. Anatomicus incidit Phil. Conr. Fabricius (7), alia quidem, digna quæ a te legantur, habente, ſed in ſede excavationis humoris Cryſtallini cum hoc noſtro conveniente; non ita difficile mihi erat vitia quæ deſcripſi, omnia ad interiorem, quæ olim præceſſiſſet, cauſam, ſive ea inflammatio fuiſſet, ſive alia, referre. Contra in oculo quem anno inſequenti pariter in Gymnaſio ſecui, anceps hæſi,

[1] Epiſt. 52. n. 27. [2] Ibid. n. 26. [3] Epiſt. Anat. 18. n. 22. 38. 40.
[4] Epiſt. 13. n. 8. 9. 15. [5] Epiſt. 14. n. 35. [5] Epiſt. 44. n. 3.
[7] Progr. quo Obſ. Anat. recenſ. A. 1754.

hæſi, an omnia quæ continuo dicam, ejuſmodi cauſæ eſſent imputanda.

4. VIRI oculus habebat Corneam a longo, ut videbatur, tempore opacam, & geminæ cicatricis tenuia quidem, ſed evidentia, veſtigia retinentem. CRYSTALLINUS humor cum tunica modo dicta connexus erat, nec tamen durus, quanquam decreverat adeo, ut vix quarta ejus pars ſupereſſet. Uvea non peſſime; at Vitreus humor, & Retina multo pejus ſe habebant. Nervus Opticus, tenuior factus, pro medulla ſabſtantiam arcte compactam, albidamque continebat toto eo tractu quo intra orbitam fuerat. Ab orbita autem interius qualis fuiſſet, cum cerebrum præpropere humaſſent, ſcire non potui.

5. Hoc autem quam ægre tulerim, & cur tulerim, ex iis quæ tum in Epiſtolis Anatomicis (1), tum alias (2) ad te quoque ſcripſi, facile intelliges. Quo magis, principio ſaltem, gaviſus ſum, cum in Noſocomio anno proximo 1749. ſub initium Januarii occaſio mihi ſe obtulit eum nervum a cæco oculo intra cranium perſequendi. Quæ Obſervatio, cum una ſit de duabus quas tibi olim (3) indicavi, & cum alteram quidem poſtea (4), hanc autem necdum miſerim, nunc diligenter deſcribetur.

6. VIRO olim, cum puer eſſet, variolæ oculum dexterum male adeo affectum reliquerant, ut nihil videret. Parentes autem diu lambendo hactenus profecerunt, ut tandem aliquid, ſed vix, ſubvideret. Neque ab illo tempore ad mortem uſque, ad annum videlicet quadrageſimum, plus unquam vidit. Et ſane is oculus non modo erat altero minor, ſed Cornea etiam ipſa; in qua nullum cæteroquin apparebat læſionis veſtigium, ut albedo quæ pone illam erat, præclare tranſpiceretur; Corneam alteram non æquabat. SCLEROTICAM igitur cum a tergo vix incidere cœpiſſem; limpida aqua ſtatim effluxit, in quam pars magna Vitrei humoris videri poterat abiiſſe, cum pars reliqua, naturali quadantenus ſimilis, annexa, ut ſolet, Cryſtallino humori reſtitiſſet, qui illam cum retrorſum traherem, ſecutus eſt. Is parvus erat ſecundum omnes dimenſiones, craſſitudine autem vel paulo minor quam ejuſmodi oculo conveniret. Facie anteriore in medio erat albus, ſicuti per Corneam tranſpexeram, cætera albidus: & cum inter digitos leviter comprimerem, mollis. Cum vero ejus tunicam incidere cœpiſſem; continuo aqua erupit, nihil purulenti habens, imo pura, & limpida, eaque copia pro parvitate Cryſtallini, ut hic ſtatim ad multo minorem craſſitudinem redigeretur. Quidquid de ſubſtantia ipſius reliquum fuit, lentis priſtinam figuram retinuit: & cum per diametrum diſſecuiſſem; utraque ſectio quandam quaſi ſeriem minimarum nigreſcentium particularum oſtendit, quæ per medium recta ad uno ad alterum ſectionis extremum ducebatur, cum ubique alibi color obſolete albidus appareret. Cætera in oculo non male adeo ſe habebant. In palpebra ſuperiore Sebaceæ glandulæ, quas in priore Viro (5) vel pulchriores, craſſioreſque conſpexeram, in hoc, propter variolas fortaſſe, minus quam ſolent, conſpicuas animadverti: duas tamen inter ſe proximas perſpexi, quæ ſummum verſus ſe decuſſabant: quod adnotare hic volui, ut ab nonnullis, qui minime, opinor, attendentes, cum Icon rerum minus bene antea pictarum proponitur, haſce ex eo potiſſimum corpore eſſe deſcribendas in quo magis eleganter ſe habeant, cum in mea, quaſi non una, ſed multiplex fuiſſet, varietates quas ſolicite enumerant, deſiderarent, hanc tamen quam modo dixi, viſam non eſſe, intelligeres.

Verum ad illud cujus præcipue gratia hanc tibi exſcribo Obſervationem, veniamus. Nervus, ad deſcriptum oculum pertinens, Opticus intra orbitam quidem ſub craſſioribus tunicis medullam comprehendebat æquo tenuiorem, & quam ſi comprimeres, humidiorem agnoſceres, quam par eſſet, quaſi aquam haberet admiſtam. Sed intra cranium idem nervus omnino ſecundum naturam ſe habebat, niſi quod ubi cum ſocio

(1) XVIII. n. 40. (2) Epiſt. 13. n. 7. (3) Ibib. n. 10.
(4) Epiſt. 52. n. 30. (5) n. 4.

ſocio committebatur, ibi paulo minus quam hic, videbatur craſſus: ſupra autem eum locum; nam alte quaod potui, ſum perſecutus; ne id quidem, ſed nullum prorſus animadvertere diſcrimen aut ego potui qui omnifariam inquirebam, aut alii qui perattente inſpectabant, a me in Re Anatomica exercitati, potuerunt.

7. De aqua loco Vitrei totius, nedum poſterioris ejus partis, a me quoque alias reperta, quid tradiderim in Epiſtolis Anatomicis (1), videre potes: de Optico autem nervo, ad cæcum oculum attinente, quæ locis ſcripſerim ſupra (2) indicatis. Quoniam vero cum id agerem (3), duas tibi Obſervationes promiſi, ex quibus non ſine admiratione intelligeres, nonnunquam ejus nervi eſſe vitia, ipſamque extenuationem, nec eſſe tamen reſpondentis oculi cæcitatem; de iis Obſervationibus cum alteram dumtaxat miſerim (4); nunc alteram habebis.

8. SENIS, diebus primis A. 1752. ex cachexia, ut ajebant, in Noſocomio mortui, cadaver cum ibi ſecaremus, quamvis non ad morbi cauſas indagandas: hæc tamen quæ præter naturam eſſent, adnotavimus. THORAX, ut Venter quoque nihil quidem habuit effuſæ aquæ; ſed non ſine duritie pulmones, ſiniſtrum præſertim, qui arcte inſuper Spinæ adhærebat. Cranii fornix, qui non ſine vi avelli potuerat, conſueta majori, intus erat foveis pluribus excavatus in oſſe frontis, & in altero ſincipitis, aliis quidem minoribus, ſed grandioribus tribus, & profundioribus, quorum duæ ad os illud, reliqua ad hoc ſpectabat, eaque non modo, ut illæ, exterius lamella dumtaxat tenui, ſed tenui adeo operiebatur, ut foraminulis pervia appareret. Unde intelligis, cranium illud quam facile, & quanto cum periculo ab levibus etiam ictibus, nedum a Chirurgis terebra illuc forte admota, pertundi potuiſſet, cum ſub ea lamina eſſent vix paucæ quædam fibræ oſſeæ, in reticuli modum diſpoſitæ, quibuſcum Craſſa meninx, foveas illas conveſtiens, implicabatur, unde illa in avellendo cranio major difficultas orta erat. Quæ non ideo tibi deſcribo quod a prægreſſo morbo, cujus hic nullum uſquam occurrebat indicium, potius quam a natura fuiſſe, crediderim, eorum oblitus quæ alias (5) ad te ſcribens, de his foveis attigi; ſed quod tum grandiores erant, tum nulla e ſubjectis meningibus exſtabat protuberantia ex corpuſculis quæ Pacchioni glandulæ dicebantur, quorum ne unum quidem hic fuit, confecta, cujuſmodi protuberantiæ, ut tunc ad te ſcripſi, ſolent alioqui intra eas foveas excipi. Etſi vero in cerebri diſſectione ſeptum Lucidum, & Fornicem laxa præter omnem modum, imo inter duas ejus ſepti laminas aquæ aliquid deprehendi, in Lateralibus autem ventriculis aquam ejus ſimilem in qua recens caro lota fit, non multam quidem, neque cum pallore Choroidis plexus conjunctam; cerebri tamen ipſius, & Oblongatæ medullæ, & nervorum, ex hac orientium, ſubſtantiam ſatis firmam, & omnino ſecundum naturam inveni. Quo magis me perculit nervi Optimi dexteri conſtitutio, qui cum ad unionem uſque cum ſiniſtro ſanus prorſus, hujuſque ſimillimus fuiſſet, repente ab unione minus quam ſiniſter, evidentiſſime craſſus, & ad cinereum colorem accedens conſpiciebatur, & ſic ad orbitam pergebat. Quamobrem continuo an cæcus oculo dextero homo fuiſſet, ſciſcitatus ſum, & cum id diſerte negaretur, oculum illum inſpectavi, nec minus ſiniſtro pulchrum, ſanumque deprehendi: neque intra orbitam Opticum illius nervum ab ſiniſtro quidquam jam differre amplius, conſpexi, niſi quod paulo minus tamen erat craſſus.

9. Sed quæ difficillimos habent explicatus in aliud tempus rejicientes, ad planiora nunc redeamus, Obſervationemque aliam, & deinde conjecturam quandam adjiciamus.

10. MOLITORIS quem cæcum fuiſſe, ajebant, nec alio tamen præter baculum ſuum duce, per urbem ire conſueviſſe, oculi, quos diſſecarem, oblati ſunt in Noſocomio ſub anni finem 1755. Exte-

[1] XVIII. n. 38. [2] n. 5. [3] Epiſt. 13. n. 11. [4] Epiſt. 56. n. 21.
[5] Epiſt. 8. n. 3.

Exterius per Corneam inſpecti, turbidi potius, quam albi, videbantur.

CRYSTALLINUM utrumque humorem ſubopacum offendi, non ut alibi magis opacus eſſet, alibi minus; ſed ut æqualiter ubique. Sub digito, imo inter digitos viſus uterque æque durus. Sed tamen alter, qui erat tenuior, ſicciore ſubſtantia fuit, magiſque compacta. Alter qui craſſior, plus æquo humidus, ut humorem in diſſectione totus emittere videretur, non qui exſiliret tamen, ſed qui exſudaret. Eorum alteri; nam utri adnotatum non habeo; amplior; alteri mediocris diametri pupilla reſpondebat.

11. Si forte alia cupis opacitatis non tam Cryſtallini humoris, quam ejus tunicæ, exempla; Cel. dabit Hallerus (1). Cujus (2), & Cl. Zinnii (3) Obſervationes, inventam a Præſtantiſſimo Wachendorffio (4) pupillarem fœtus membranam confirmantes cum legerem; facile mihi conjicere poſſe viſus ſum, quid fuerit *tegumentum quoddam membranaceum pupillæ obductum, ex infantis corpore, cera etiam liquidiſſima repletis arteriolis id perreptantibus*, eximio Medico Richardio Meadio (5) oſtenſum, quo ipſe uſus eſt ad comprobandum, rariſſime quidem, ſed tamen revera membraneam Cataractam eſſe deprehenſam, cum videlicet *membranula quædam infortunio aliquo ariditatem forte contraxit*. Veri igitur ſimillimum cenſeo, pupillarem membranam in nonnullis fœtibus craſſiorem, & Iridi firmius adhærentem, cum ante partum diſſolvi nequeat, & evaneſcere, ibidem reſtitare, & clauſam ab ortu pupillam facere, eoque cæcitatem non ſecus inducere, ac ſurditatem quidquid craſſius, magiſque adhærens Membranæ Tympani ex recens natorum Meatu Auditorio, ut in cæteris, non excidit, quemadmodum in Epiſtolis Anatomicis (6) non uno loco memoravi. Sunt & alia vitia, eaque etiam intima, quæ comparatis inter ſe Auditus, & Viſus organis poſſunt illuſtrari: ſed quæ oculo accidunt, tanto facilius poſſunt accidere, quanto ſubtilior ipſius ſtructura eſt. Quæ res ſi aliunde non pateret, non difficile conjici poſſet ex varia dumtaxat ratione qua nerveas Olfactorias, Auditorias, Viſorias fibras in ſuum quaſque organum Sapientiſſimus Conditor induxit. In nares enim per evidentia Ethmoidis oſſis foramina, eoque craſſiores ipſas immiſit; per multo minora in aures, eoque tenuiores; per exiliſſima tandem, ut recentiſſimi Profeſtores oſtenderunt, eoque tenuiſſimas in oculos; ut per quoſdam quaſi gradus mihi videatur ſubtilem, ſubtiliorem, & ſubtiliſſimam ſingulorum horum ſenſuum Inſtrumentorum fabricam indicaſſe. Verum hæc alias fortaſſe fuſius. Nunc ad morbos, ut promiſimus earum Partium quæ vocis, & deglutitionis cauſa ſunt conditæ, & potiſſimum ipſius inſervientium nervorum tranſeamus.

12. De lethali ex ebrietate Aphonia alias (7) ad te ſcripſimus, noſtram quoque, cum diſſectione conjunctam, Obſervationem mittentes. Hic alteram adjiciemus.

13. FAMULUS annos natus circiter ſexaginta, ſtatura alta, habitu corporis bono, ebrioſus, ſæpe antea in Noſocomium exceptus, ſemel ob gonorrhœam Veneream gravem, ex qua laboranti tantum jam viroſi humoris effluxerat, ut de lumborum debilitate quereretur, at non ſemel ab ebrietate aphonus illuc delatus; ſed aphonia tamen ſimul cum ebrietate diſcuſſa, poſtridie mane ſanus abierat. Verum noviſſime cum ab eadem cauſa aphonus in via jaceret noctu, pro moribundo habitus; & ſane humillimis erat pulſibus; eodem illatus, etſi vini plurimum, dum inferretur, evomuerat; nunquam tamen amplius vocem edidit. Quin die inſequenti, magna febri mane correptus, & præterea facultate orbatus ſentiendi, movendique in ſiniſtro dumtaxat artu ſuperiore; ſtimulatæ enim reliquæ partes ſentire ſe, oſtendebant; ſanguine emiſſo, nonnihil quidem minus male habere viſus eſt; ſed vel

[1] Opuſc. Pathol. Obſ. 3. [2] Opuſc. Anat. XIII. [3] Deſcr. Anat. Oculi hum. c. 2. S. 3. §. 4.
[4] Commerc. Litter. A. 1740. Hebd. 18. 1. [5] Monit. Medic. c. 11. S. 2.
[6] V. n. 2. & 6. & XIII. n. 3. [7] Epiſt. 14. n. 34. & ſeqq.

vel erodentibus emplaſtris, quæ appellant veſicatoria, ad crura poſtremo adhibitis, nihil prorſus agentibus, ſic aphonus, ut illatus fuerat, ad mortem uſque perſtitit: quæ, nullis unquam accedentibus convulſionibus, die quarta ineunte advenit pridie Idus Martias A. 1756.

CADAVER ante diem a morte ſeptimum, improviſa gonagra me domi retinente, inſpicere non potui, ubi cum me diutius fore, timerem; juſſi, caput ſaltem, & penem cum annexæ veſicæ parte ſervari. Dum Caput a collo dividerent, idque biduo ab obitu, multum nigri, & denſi ſanguinis effluxerat. Quo minus miratus ſum, reſerato demum cranio, meningis Tenuis vaſa non diſtenta ſanguine a me conſpici. In ventriculo Laterali dextero multum aquæ inveni, plexumque Choroidem pallidum, & qua antrorſum ſe inflectit, parvis auctum, ſed confertiſſimis, hydatidibus. In ſiniſtro ventriculo aquæ, & hydatidum multo minus. Ab hoc tamen inter utrumque diſcrimine reſolutio illa a ſiniſtris non provenerat. Nam cum præter cerebellum, medullamque Oblongatam, ſiniſtrum quoque cerebri hemiſphærium recte ſe haberet, in dextero cavernulam deprehendi ſubrotundam, nuculæ juglandis capacem, nigri ſanguinis plenam. Ea corporis Striati, & Thalami nervi Optici externum latus non modo contingebat, ſed & utriuſque partem aliquam occupabat ſic tamen, ut intra ventriculum non hiaret. Quibus perſpectis, oculos ad imam illam veſicæ partem, ad urethramque annexam converti. Veſicæ tunicæ craſſiores erant, ut in eo qui gonorrhœæ tempore ex urinæ difficultate laboraverat. Per interiorem vero illam veſicæ faciem tot orificium verſus ſanguifera tendebant vaſcula, & ſanguine adeo diſtenta, ut a primo crederes, tot ibi exſtare hæmorrhoides, eum locum operientes, quot erant quaſi aggeries parallelorum vaſculorum. Ab eo orificio cum urethram ad finem uſque aperuiſſem; nullum uſquam ulcus; imo nihil uſquam ab naturali colore alienum occurrit. Quin etſi ex oſculis Proſtatæ glandulæ materiam expreſſi quaſi putridam, & quæ ex albo ad cinereum colorem vergeret; id tot dierum moræ imputavi; hæc vero, quæ dicam, cætera prægreſſæ olim gonorrhœæ. In caruncula Seminali Sinus orificium mei laxius, Sinuſque ipſe quam ſoleat, longior fuit. A carunculæ autem utroque latere lineolæ erant quædam parallelæ, ſecundum longitudinem ductæ. Sed hæ humillimæ. Non ſic vero annulus ex intima urethræ ſubſtantia, lacerti inſtar, prominens, ut aliquantum, ferme ad valvulæ parvæ modum, deſcendenti lotio, aliive humori potuiſſe obſtare videretur. Tranſibat is annulus ſuper carunculæ non infimum roſtrum, huic, ut reliquæ circumcirca ſuperficiei urethræ affixus, nuſquam ſolutus. Cum ad Littrii glandulam, ad eamque ſedem in qua oſcula hiant ductuum Cowperi glandularum, nihil internoſcere potuiſſem quod eſſet præter naturam: rurſus in ea parte quæ tribus, aut quatuor tranſverſis digitis ſupra finem urethræ eſt, albas quaſi fibras obliquæ, ſed leviter, exſtantes animadverti. Tenebant hæ latera. Quæ autem inter hæc erant meorum Canaliculorum orificia ſatis erat inſpicere, ut morbum olim eſſe paſſa, intelligeretur; adeo ipſa magis quam cæterorum orificia, contracta erant, & proxima utrinque ſuperficies aliter ac reliqua omnis, ſe habebat.

Quæ ad graves morbos ſpectabant, deſcriptis, non ægre feres, ut opinor, ſi pauca addidero in hujus hominis capite animadverſa, quorum unum ad morbum, ſed levem, tria reliqua non ad morbum quidem, ſed ad res præter conſuetum naturæ modum pertinebant. Primum fuit tumor cyſticus, mediocri uvæ acino haud major, in tempore prominens dextero non ita procul a fronte. Materia plenus erat alba lactis inſtar, ſed lacte aliquanto minus fluida. Cavum tunicæ eam materiam continentis ſphæricum, dimidia ex parte ad cutem pertinebat; altera dimidia erat infra cutem. Secundum. Sinus frontis pituitarii nulli erant. Tertium. Sinus ejuſdem generis Sphenoidæi erant quidem, nec tamen in dexterum, ſiniſtrumque diviſi, ſed in ſuperiorem, & inferiorem, quorum hic major fuit. Quartum denique. Proceſſus Styloides ſiniſter digitos tranſverſos propemodum quatuor longus,

gus, ut vix digitulo diſtet (ſervo enim adhuc) ab oſſe Hyoide, id intervallum vinculo implente illo terete per quod cum eo oſſe connectitur; niſi forte mavis, ſuperiorem omnem ejuſdem vinculi partem multo craſſiorem factam eſſe, in oſque converſam, quando vinculo quoque dextero in medio ferme ſuæ longitudinis accidit, ut ad ſeſquidigiti tractum craſſius, & oſſeum fieret, idque manifeſtiſſime, cum ſupra, infraque nihil niſi vinculum ſit.

14. Sed iſtud vinculum num; quod Weitbrechtus (1) facere non dubitavit; negandum ſit, non eſt hic diſputandi locus. Hoc tantum dicam, optandum fuiſſe, ut priuſquam negaret, ſi non in ea quæ modo deſcripſi, at in ſeries ſaltem incidiſſet oſſiculorum, quales Veſalius (2), & Euſtachius (3) ab ſe viſas pinxerunt, & magna ex parte ipſe vidi: quæ oſſicula ſic facta, & connexa ſunt, ſicque ab Styloide proceſſu ad os Hyoides recta contendunt, ut tot particulas fuiſſe illius vinculi, intelligas, quæ cartilagineæ primum, dein, ſicut appendices ſolent ejuſdem oſſis, ipſæ quoque in os ſint mutatæ, & locum vicefque retineant vinculi de quo loquimur. Weitbrechtus autem nunquam niſi in *granulum oſſeum* videtur incidiſſe *unum vel alterum innatum* oſſi Hyoidi (4). Alibi igitur quatenus ſit ejus ſententiæ indulgendum, videbimus, ubi alia pariter ad os idem attinentia examinabimus, ut, quod nonnullis ex Deceſſoribus etiam noſtris excidit, vinculum de quo dictum eſt, in appendices inferi adjectas extremis cornuum apicibus, item num hæ aliæ appendices, aut certe quæ perbrevi vinculo ſæpe innaſcuntur, apices illos cum ſuperioribus cartilaginis Thyroidis proceſſibus colliganti, ita ab Anatomicis neglectæ fuerint, ut quidam Eruditi alioquin Viri credere videntur, Fabricii noſtri ab Aquapendente (5), & Bauhini (6) obliti, alioſumque, etiam recentiorum, ut Verheyenii (7), Winslowii (8), Weitbrechti (9), quorum alii olim vel geminatas pinxerunt, alii deſcripſerunt, alii uſum aliquem propoſuerunt, fere omnes ſatis memorarunt. Verum hæc alibi, ut diximus. Hic præſtat cætera quæ in propoſita hiſtoria legiſti, ad morbos proculdubio, nec leves, attinentia, tantiſper conſiderare. Spectant enim ad res quas fuſe tractavimus aliis Epiſtolis, velut ea ultima; ut ab ipſis incipiamus; quæ in urethra conſpeximus. Fac igitur conferas cum illis quæ a virulenta gonorrhœa alias (10) vidimus eſſe relicta. Exſtantes tunc quoque in urethra lineas, & canaliculorum, nedum contracta, ſed obliterata orificia occurriſſe nobis, leges, unde prægreſſas exulcerationes conjiceremus, & obices, lotio, ac cātheteri ſe opponentes, & pro carunculis perperam ſæpius habiti, quid eſſent, perſpiceremus. De cavernula autem ſanguine plena in eo cerebri hemiſphærio quod reſoluto erat artui oppoſitum, proximaque Striato corpori, & Thalamo nervi Optici deprehenſa, non opus eſt indicem, quibuſcum ex noſtris Obſervationibus poſſis comparare, cum id fecerim noviſſimis ad te Litteris (11). De funeſta vero ex ebrietate Aphonia cum ſupra (12) indicatum ſit ubi ſcripſerim, ſi hiſtoriam illam cum hac contenderis; utrumque hominem intra idem ferme tempus eſſe mortuum, animadvertes, utrumque ſine convulſione, alterum etiam cum febris cito corripuiſſet; ut ſi hæc ad Hippocratica dogmata, quæ tunc produxi, velis exigere; vel hinc intelligas, quam pauca extent Medicorum dictata quæ ſine ulla exceptione poſſis accipere. Etiam quæ de febre tradita ſunt, apoplexiam cui ſuperveniat, ſolvente, non ſine pluribus exceptionibus vera eſſe poſſe, ex iis quæ alias ad te ſcripſi, perſpexeris. Nec ſane hic uti licet exceptione illa quæ in extrema Epiſtola XI. (13) memorata eſt; cito enim febris advenit. Et de alia quam Epiſtola II. (14) indicavi; hic fortaſſe a primo dubitabis, cum in utriuſ-

(1) Syndeſmolog. S. 6. §. 15. & ſeqq. (2) De corp. hum. fabr. l. 2. c. 13.
(3) Tab. 47. Fig. 14. (4) S. cit. §. 17. (5) De Larynge Fig. 9.
(6) Theatr. Anat. l. 3. c. 44. & Tab. 33. Fig. 1. (7) Anat. corp. hum, tr. 3. c. 11.
(8) Expoſ. Anat. tr. de la Teſte n. 433. (9) S. cit. §. 20.
(10) Vid. Epiſt. 42. n. 41. & Epiſt. 44. n. 9. & Epiſt. 60. n. 12. (11) Epiſt. 62. n. 13.
(12) n. 12. (13) n. 24. (14) n. 10.

triuſque aphoni cerebro fuiſſe aquam, videris: quanquam in hoc quem corripuit febris, non ſeroſam fuiſſe apoplexiam, ſed propter cavernulam, ab ſanguine excavatam ſanguineam potius credere liceat.

15. Quoniam vero cum de Aphonia alias egi, non de funeſta dumtaxat, eaque ex ebrietate, verum etiam de alia longe diſſimili verba feci, curationem quandam referens meam; nunc quoque placet curationes duas alias in aphonis duabus Virginibus tibi, ſed perpaucis, ſignificare. Pro utraque & conſultus ſum, & reſpondi. Et ſanata quidem utraque eſt Adoleſcentula, altera fortaſſe a me, altera certe potius a caſu. Cum enim, remediis non proficientibus, rus forte ducta eſſet vindemiæ tempore, ibi dum uvam guſtaret, accidit, ut aliquid ex ea in laryngem incidens, tuſſim vehementem moveret, poſt quam ſtatim loqui potuit; ſed non longum ad tempus; nec mirum, quippe in ea quæ & alias in diuturno aphoniæ decurſu cum libera aliquando ab hac fuiſſet, rurſus in eandem recidiſſet. Quod pariter & Virgini illi alteri acciderat priuſquam Generoſiſſimi ejus Parentes a me pro ipſa conſilium peterent. Sed hanc poſt remediorum uſum iterum vocem recuperaſſe certior factus ſum; rurſus autem amiſiſſe, necdum audivi. Quam autem ad tempus ſanaverat tuſſis, qua ratione ſanaverit, ſcire, ſive aliquid forte, quod tamen ſub ſenſus non cecidit, diſcutiendo, ſive inertes laryngis muſculos incitando, ſive aliud aliquod ejuſcemodi in nervis præſtando, id, inquam, ſcire Medicis haud inutile fortaſſe eſſet, ut in pari caſu tanto fidentius experiri poſſent quid tuſſis, ſed moderatæ, auxilio conſequi liceret.

16. Jam vero ad alterum laryngis, aut pharyngis, aut utriuſque morbum, Anginam videlicet, tranſeamus. Ex hac mortuorum diſſectiones non extare, cum de ipſa ad te ſcribens mentionem injeci (1) non ſine admiratione queſtus ſum. Neque enim id videbatur accidere potuiſſe in morbo non ſolum adeo periculoſo, verum etiam non infrequenti, imo aliquando epidemice graſſante haud ſecus ac olim, ut ex Julio Modeſto Macrobius (2) retulit, cum ſacrificia inſtituta ſunt Angeroniæ Deæ, *quod populus Romanus morbo, qui angina dicitur, præmiſſo voto ſit liberatus*. Propiore autem nobis tempore in pueros potiſſimum incumbens, magnas, & diuturnas ſtrages edidit. Nec tamen etſi laudabilis cadavera humana diſſecandi mos jam vigebat, & Medici aderant in Anatome non mediocriter verſati, ut apud Siculos Jo. Bapt. Corteſius, & apud Neapolitanos M. Aurelius Severinus, qui & ægros inviſerunt, & de hoc eorum morbo ſcripſerunt (3); ullam ad hunc pertinentem in illorum ſcriptis diſſectionem invenies. Quin Corteſius ex iis fuit qui Meſſanenſibus Senatoribus, eam requirentibus, perſuaſerunt, aut certe recte perſuaſum eſſe cenſuerunt, *cadaverum ſectionem ad cognoſcendum* eum *morbum eſſe prorſus inutilem*, quippe cum in partium quæ adaperto ore cerni poſſent, & tonſillarum præſertim, inflammatione, gangrænaque conſiſtere, exiſtimaret. Severinus quoque ſatis per ſigna notum cenſens, ne verbis quidem (4) *inſumere* voluit *anxium laborem in delineanda ſede affectus, aut vitio ipſo*. Igitur vix unam tandem ad typographum Francofurtenſem miſit Obſervationem, quæ libro, jam formis deſcripto inferi non potuit, quapropter inter alia, libris quoque antepoſitis adjicienda, in calce voluminis edita eſt. Eam habes quidem in Sepulchreto (5), ubi & ipſe legeram; verum adeo oſcitanter exſcriptam, ut inter verba cætera, ad confirmandam Severini hypotheſim ferme ſpectantia, perpauca hæc, quæ una ad titulum *de Angina* attinebant, ſint prætermiſſa: *Perveſtigata larynx cruſtacea quadam pituita facie exteriore contecta citra ulceris ſpeciem*. Hæc autem ex quo ad te ſcripſeram, unica fuit Obſervatio quam de inſpecta mortui ob anginam larynge potui reperire, non dubitans, quin Severino, ſi non ſemel inſtituere, ſed ſæpius ejuſce-

(1) Epiſt. 14. n. 39. (2) Saturnal. l. 1. c. 10.
(3) Miſcell. Medic. Dec. 9. Epiſt. 6. De recond. Abſceſſ. nat. l. 8. ſive Diatriba de Pedanch.
(4) Part. 1. in fin. (5) l. 1. S. 23. Obſ. 24.

ejuſcemodi perveſtigationes placuiſſet; occaſio enim minime deerat, cum angina illa *tot millia puerorum*, ut ipſe teſtatur (1), occidiſſet; non, inquam, dubitans, quin & alia in aliis occurriſſent. Cum igitur præter eam unam Severini Obſervationem, alias non invenirem quæ in homine habitæ dicerentur; an ex beſtiis ſaltem, aliquot extarent, quæſivi; ſed vix in canibus ex angina mortuis reperi hæc eſſe a Stegmanno (2) conſpecta, *colla externe intumefacta: internæ fauces, gutturiſque muſculos inflammatos*. At ſi crebrius, ut aliorum morborum, ſic hujus quoque ſedes ab Anatomicis quæſita, & propoſita eſſet; num putas, hoc noſtro ſæculo futurum fuiſſe qui, nulla producta iſtiuſmodi perquiſitione, aſſeveraret, Thyroidæam glandulam *ſolam & unicam illam ipſam eſſe, quæ violentiſſimo morbo Anginæ ſedem conſtituat?*

17. Ex quo autem ego Obſervationem habui, poſtea ad te miſſam (*), faucium, & laryngis, & Aſperæ arteriæ Juvenis quem angina interemerat; alias prodiiſſe, ſcio, anno eodem habitas, præſertim in pueris, quos, ut olim Regno Neapolitano, & Siculo diximus, angina violentiſſima tunc perdebat in Gallia. Non ibi Medici contenti fuerunt aut morbi ſignis, aut inſpectione earum dumtaxat partium quæ, ægrotantium ore adaperto, ſub oculos cadunt: neque id fruſtra; diſſectis enim puerorum cadaveribus, quantum labis in arteria Aſpera lateret, manifeſto deprehenderunt, quemadmodum ex duabus diſſectionibus cognoſces, ab Solerte Medico Aurelianenſi Arnault ad Regiam Scientiarum Academiam miſſis, & ab hac editis (3). Sed etiam ex noſtratibus aliqui ſpectatæ diligentiæ, & fidei Viri non ſibi defuerunt, ut ex hiſtoria intellexi quæ ab uno eorum deſcripta ad meas pervenit manus. Summa erat, in viro ab angina occiſo inflammatam laryngem, pharyngis vero fornicem cum palato mobili, & tonſiliis gangræna, & ſphacelo prorſus nigricantem, & corruptum fuiſſe inventum.

18. Intelligis, hic a me, non ſecus ac Epiſtola XIV. (4) ſermonem hactenus eſſe factum de legitima, id eſt Inflammatoria angina. De ſpuria autem, quam nunc A-quoſam a Claris Medicis vocari video, a quibus aliæ quoque anginæ ſpecies, & in his Convulſiva, memorantur, ſi forte quæris, per diſſectionem quid ipſe viderim, ſic habeto. Quod ad ſpuriam attinet, unum, aut alterum me ſecuiſſe, quos Epiſtola eadem (5) tibi deſcripſi, cum ea, ſi ita vis, certe non ex ea mortuos. Ad Convulſivam autem referre non poſſum quæ ad *Paralytodeam*, ut quidam vocant, potius acceſſit in ea muliere cujus hiſtoriam continuo ſubjiciam.

19. ANICULA, quæ diu jacuerat in Noſocomio ſic extenuata, ut nihil, niſi oſſa, & pellis, eſſe videretur, accedente demum, aut manifeſtiore facta febre, cum deglutire non poſſet, neque os ita aperire, ut introſpici ſatis liceret, credita eſt ex angina mortua circa finem anni 1755.

CAPUT ibidem ſecantes, amplas quidem Maxillares Internas glandulas, & præſertim dexteram invenimus, ut maxillæ depreſſioni, quanta ad os valde aperiendum neceſſaria eſt, officere fortaſſe poſſent, & quadantenus etiam deglutitioni, nec tamen adeo ut omnino prohiberent. Sana autem larynx, ſana Aſpera arteria, ſanæ fauces cum palato mobili, tonſillis, & linguæ radice compertæ ſunt: neque illa glandularum Maxillarium amplificatio recens eſſe videbatur. Thorax modicam pulmonis alterius partem duram habuit; nec ſine pure. Tunc etiam Spina animadverſa eſt ab naturali inceſſu deflectens; ſed leviter. Quæ tamen inclinatio cauſa mulieri fortaſſe fuerat ſic caput gerendi, ut de teretibus duobus vinculis per quæ ſecundæ vertebræ Dens ad oram maximi calvariæ foraminis alligatur, dexterum ſiniſtro longius, & craſſius invenerim.

20. Et Meadius (6) ſane in eo quem Convulſiva angina ſuſtulerat, diſſectis faucibus *ne minimam quidem tumoris vel inflammatio-*

(1) De effic. Medic. l. 1. P. 2. ubi de Phlebot. c. 16. (2) Eph. N. C. Dec. 3. A. 5. & 6. Obſ. 169. (*) Epiſt. 44. n. 3. (3) Memoir. A. 1748. (4) n. 39. (5) n. 24. & ſeqq. (6) Monit. Medic. c. 4.

mationis in earum *glandulis*, *aut muſculis notam* offenderat: ſed craſſiore ſanguine vaſa omnia turgida, & ubique prominentia. Quin & nervorum omnium convulſionem in angina hac memorat, ipſamque *ſtrangulationem faucium* nominat. Cujus neque ſenſus, neque cætera quæ modo dicta ſunt, cum in propoſita Anicula fuerint, fuerint autem quædam alia ex iis quæ Boerhaavius (1) in angina commemorat *nervos*, *& muſculos reſolutos habente*, ut puta quod non modo *ſine ullo ſigno tumoris externi*, *internive appareat*, verum etiam *in fine morborum diuturnorum*, corpore *maxime* ſuccis exhauſto, *contingat*, & *fere ſemper* tum *ſit ſignum imminentis mortis*, tum *poſt hanc ſuppuratum pulmonem demonſtrat*; idcirco anginam hanc non ad convulſivam affectionem, ſed potius ad paralyticam, ſi ad alterutram referenda eſt, acceſſiſſe, crediderim.

21. Scripſeram hæc, cum recens huc Lipſia importatum Actorum Eruditorum Volumen (2) verſans, ex libris quibus hic caremus, quibuſdam nonnulla cognovi ad unum, atque alterum morborum genus ſpectantia de quibus hac Epiſtola actum eſt, Anginam, & Cæcitatem. Ad illam Hiſtorica Diſſertatio (3) attinet, gallice ſcripta, de gangrænoſa puerorum angina, eadem, opinor, de qua ſupra (4) indicatum eſt; ad Cæcitatem vero Obſervatio Cl. Viri Philippi Adolphi Boehmeri (5) in fœmina quæ poſt diuturnos capitis affectus, correpta viſus obſcuratione, & tandem jactura, diſſecanti exhibuit præter alia, & præſertim ſeri copiam ex parte fœtidi quo tres priores cerebri ventriculi, quippe cum Pituitaria glandula ſcirrhoſa eſſet ac ulceroſa, diſtendebantur, exhibuit, inquam, excreſcentiam fungoſam, conjunctioni incumbentem Opticorum nervorum. Simul plura, quæ alio pertinent, in cadaveribus obſervata, ibidem reperies; ut tibi pergratum fore, non dubitem, quod indicaverim. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXIV.

Ad Thoracis Morbos pertinet.

QUanto longius ſpatium inter illud tempus quo de Morbis Capitis primas ad te Litteras miſi, & annum hunc interceſſit, & quanto plures in Capite, quam in Thorace, ſunt Partes; tanto pauciores de hujus Morbis Obſervationes potui inſtituere; ut facile omnes queam hac una Epiſtola comprehendere, qua primo loco quæ in Pulmonibus conſpexerim, deinde quæ in Corde, Magniſque ejus Vaſis, exponam.

2. MULIER conſiſtente ætate mortua erat in Noſocomio ex pulmonis inflammatione ſub finem Januarii A. 1755. cum ego Anatomen in Gymnaſio docerem. Quod ut plenius facere pergerem, illata illuc ſunt ex ejus etiam cadavere; nam & ex aliis habebam; ſimul cum iis Partibus quæ tum urinæ tum generationis gratia mulieribus ſunt attributæ, Thoracis, qualiacunque erant, ipſius viſcera cum diaphragmate. VENTRIS illas Partes cum examinarem; alia quæ a conſueta naturæ norma dumtaxat diſcederent, alia quæ præter naturam omnino eſſent, deprehendi. Inter prima corpus ſubrotundum fuit diametro pollicis tranſverſi, rubello colore, ſua tunica cinctum, quod etſi in membrana erat adipoſa renis ſiniſtri, tamen neque ren Succenturiatus, qui ab eo latere duplex eſſet, nec ren alter parvulus, nec lymphatica glandula certe erat; ſed potius ſplen alter exiguus, ut bifariam ſecti natura oſtendit. In ambitu enim, ut ſæpe in liene animadverti, erat coccineum, cætera ex rubro fuſcum; ut quamvis ſtructura eſſet paulo magis reſiſtens cultro, quam lien, lienem eſſe, omnes qui aſpicerent, facile agnoſcerent. Ren idem ſiniſter longior fuit, quam dexter: nec mirum, cum pelvibus inſtructum eſſet duobus, ſuperiore, & inferiore, prorſus

(1) Aphor. de cogn. & curand. morb. §. 784. & ſeqq. (2) A. 1758.
(3) Vid. M. Jul. (4) n. 18. (5) Vid. M. Januar.

ſus inter ſe diviſis non ſecus, ac ureteres qui ſinguli ex ſingulis pelvibus profecti, in conſuetam veſicæ ſedem influebant orificio (id quod exercitatiſſimo Profeſſori Euſtachio (1) videre non contigerat; mihi autem caſus ter ſaltem (2) obtulit) orificio, inquam, ſinguli proprio, alter parvulo infra alterum intervallo. Ad morbum autem, an ad inſtans fortaſſe menſtruorum tempus id attineret quod in utero animadverti, dubium fuit. Nam fundi pars ſuperior intus rubebat; ſed quamvis ſanguifera vaſcula per intimam membranam tranſpicerentur; tamen appreſſis ſubtus digitis, non, ut ſæpenumero alias ſolet, quidquam. ſanguinis prodibat. At certe ad morbum referenda erant quæ in trunco arteriæ Magnæ, ejuſque Iliacis ramis vidi. Nempe in illo maculæ intus erant albæ, futuri oſſis inchoamenta; in his autem ramis per internam pariter faciem lineæ exſtabant parallelæ ſecundum longitudinem ductæ, quæ, utrumque latus in diverſa trahendo, minime poterant obliterari. Thorax quoque, & multo quidem magis, morboſa exhibuit; ſed & aliqua tamen quæ ſunt magis extra conſuetudinem, quam præter naturæ modum. Diaphragma enim non per unum, ſed per duo (quæ nuperrime quoque A. 1759. in viro offendi, & publice oſtendi) per duo inquam, inter ſe proxima foramina ita videlicet, ut alias vel per tria expoſui, venoſum e ventre aſcendentem ſanguinem tranſmittebat. Cor vero orificium Coronariæ venæ habebat non membranea valvula inſtructum, ſed tenuibus, crebriſque parallelis filamentis ab ſummo ad imum deſcendentibus tam a dextris, quam a ſiniſtris, ita opertum, ut ſanguis tamen inter filamentum, & filamentum, magis autem per orificii medium, ubi filamenta prorſus deerant, tranſire poſſet. Ad morbidam autem conſtitutionem ſanguinis quidem, ſpectabant quæ ex Magnis cordis vaſis eductæ ſunt albæ concretiones polypoſæ; ſolidarum autem partium cum ea tubercula, a quibus, ut alias, nec raro, vidi craſſiorem factum limbum valvularum Mitralium, tum præſertim id quod mortis cauſam attulit, pars magna alterius pulmonis tumens, dura, gravis, denſaque intus, ac firma ſubſtantia, quæ colore erat non ſolum dilute ſubrubro quaſi elixi jecinoris, qualem in pulmonum inflammationibus ſæpius conſpexi, verum etiam albeſcente ex immiſta, ut facile erat conjicere, purulenta materia, eaque gelu, quod per eos vigebat dies, concreta. Per Aſperæ autem arteriæ dorſum celluloſa membrana ſic erat a coercito humore diſtenta, ut glandulæ quas in illo olim (3) delineavi, minime, aut vix apparerent.

3. Non unam hanc quæ ad Thoracis inflammationes ſpectaret, habui diſſectionem ex quo tot illas ad te miſi Epiſtola XXI. Alias enim poſtea accepiſti, aliis Litteris (4) deſcriptas, ultimam præſertim quam cum iis conjunxeris Epiſtola illa, & XX. propoſitis, in quibus pleura inflammatione non carebat, quamvis ægrotantes ſenſu pungentis doloris caruiſſent. Quod etſi qua ratione accidere potuiſſet, cum illas propoſui, conjicere non omiſi; tamen cum pleuram ex inſtituto naturæ ſenſu defici, quod nemo facile tunc probaſſet, nunc Viri Experientiſſimi doceant; non ægre feram, ſi ubi controverſia iſta in eorum tandem fuerit ſententiam compoſita, ipſorum dogmati conjecturas poſtponas meas, longe facilius ſic explicans tum illas, tum alias earum ſimiles Obſervationes; in quibus ſunt quam Vir Cl. habuit Ignatius Vari (5), & quam idem a Petro Criſpo olim habitam indicavit. Certe earum utraque, quacunque ratione explicare velis, digna eſt quæ in Sepulchretum referatur. Cæterum quod ad pectoris, & laterum dolores attinet, aliæ, nec unius generis, ſunt in quarum conſideratione haud immerito verſeris, illa in primis quæ ex acuto prope ſterni ſiniſtrum latus dolore, cum peripneumoniæ ſignis conjuncto, ad inflammationem anterioris partis pulmonis ſiniſtri pertinere videbatur, cum poſt ægri tunc inex-

(1) De Renib. c. 19. (2) Vid. Epiſt. 7. n. 17. & Epiſt. 54. n. 33.
(3) Adv. I. Tab. 2. Fig. 1. (4) Epiſt. 36. n. 23. & Epiſt. 75. n. 16.
(5) apud P. Toſetti ſull' Inſenſib. &c. Lett. 4. n. 24.

inexpectatam mortem Præcl. Lieutaudius (1) deprehendit, ad inflammationem, ſuppurationemque membranæ quæ interius pericardium, exterius autem cor amicit, pertinuiſſe. Sed hæc propter adeo ſpectabilem morbi ſedem a te perlegenda Obſervatio, at cum aliis ejuſdemmodi conferenda, quas ubi quæras, infra (2) indicabo, ad inflammationum tamen genus ſpectabat. Aliæ autem ſunt ad aliud genus attinentes, ut puta quam apud auditorem quondam meum, nunc Doctum, & exercitatiſſimum Medicum legeris Joannem Larber. Hic enim in Adnotationibus quas ſuæ Palfinii Editioni (3) interſeruit, narrat de Juvene quem ab diuturna tuſſi, ſputo ſanguinis, & recurrente dextri lateris dolore liberatum vidit, cum fruſtum extuſſiviſſet lapideæ materiæ, albi coralii ſimile. Ibidemque Nobilis Viri qui *nigrum* Hippocratis *morbum* diu pertulerat, & maraſmo confectus obierat, pulmones memorat flaccidos, in quorum pluribus partibus dura corpuſcula deprehendit piſorum magnitudine, ſphærulæ autem forma. Quæ ut ipſe adjicit ad eam Auctoris ſui Obſervationem qua in pulmone militis repertum ab ſe refert lapidem, columbino ovo non minorem, neque hujus figuræ diſſimilem, ita ego hic etiam commemoro, ut tres haſce illis addas, & cum earum quibuſdam conferas quas tibi bene multas collegi Epiſtola XV. (4), cum de pulmonum calculis, eorumque effectibus ſermonem haberem.

4. Ad ea vero quæ XIX. Epiſtola (5) nec pauca, & varia protulimus ſuper agitata controverſia, an ſubmerſorum pulmonibus, & ventriculo aqua inſit, an non inſit, diſſectiones attinent quædam, a nobis lectæ non ita pridem. Meckelius enim Diligentiſſimus Anatomicus inter ſuas Morborum Cordis Obſervationes quinctam deſcribens (6) in milite habitam qui ſemet in flumen dejecerat, pulmones, ait, omnino plenos aeris, ſanguiniſque fuiſſe, hujus videlicet intra vaſa, quæ in cæteris quoque viſceribus, ut in ſubmerſis aliis, fluido tumentia ſanguine deprehendit: quod ſi ab aqua tumere ventriculum, conſpexiſſet; non videtur fuiſſe prætermiſſurus. Diſſectio altera epileptici eſt, qui in balneum frigidum cum ſe immerſiſſet, mox in eo ſuffocatus inventus fuit. In nullis autem hujus viſceribus quidquam aquæ repertum eſt a Cl. Weſzpremo (7), qui cum Aſpera arteria perforata eſt, *aerem in pulmone contentum tum levi quodam ſibilo erupiſſe*, audivit: quamobrem non aquam, ſed aerem eſſe, cenſet, qui *repetita* antea *inſpiratione accumulatus*, & *veſiculas pulmonales diſtendens*, ſanguinis per pulmones tranſitum, &, quod conſequitur, per univerſum corpus circulationem prohibeat, ſicque ſubmerſos, *forte & ſtrangulatos*, interimat. Et quod ad ſtrangulatos quidem ſpectat, meminiſſe potes, quid ipſe de retento in eorum pulmonibus, & dilatante ſe aere in illa eadem Epiſtola (8) ſim ſuſpicatus. Attamen, quod ad ſubmerſos attinet, eorum memor quæ aliter alii, & ego experiendo conſpeximus, tanto magis hæreo, quanto attentius alteram lego Obſervationem (9) quam priori Cl. idem Vir continuo ſubjecit. Cum enim quendam nautam, in Tameſi fluvio ſubmerſum, nec niſi *poſt quadrantem horæ cum dimidio* inventum, & extractum, in vitam cujus nulla ſupererant ſigna, revocare conaretur; non illico Aſperam arteriam, ſed *hora integra* jam in uſum cæterorum auxiliorum inſumpta, tum denique perforavit, nec ullum ſibilum, aut aliud erumpentis aeris indicium, quod ajat, animadvertit; imo per illud foramen fiſtula immiſſa aerem *iteratis vicibus* impulit, *ut ſic inflatis pulmonum veſiculis*, aliiſque adhibitis (quæ omnia haud inutiliter leges) auxiliis hærentem ſanguinem promoveret, quod tandem eſt feliciſſime conſecutus. Nec vero intra ejus curationis tempus, quod horas exceſſit duas, donec videlicet *mortuus*, ut a primo videbatur, *nauta in vitam revocatus eſt*, quidquam ex ejus ore ejectum dicitur; ut hanc non poſſimus cum Obſervationibus noſtris, alio-

(1) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1752. I. Mem.
(2) n. 14. (3) Anat. Chirurgr. Tom. 3. P. 6. c. 9. (4) n. 19. & ſeqq.
(5) n. 40. & ſeqq. (6) Sect. 1. Vid. Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. de Berlin. A. 1755.
(7) Obſ. Med. 8. §. 2. (8) n. 38. (9) ſub n. 9.

liorumve conciliare. Halleri in primis Solertiſſimi Viri, cujus non tam in muliere quæ pluſculis horis, quam in fele, & canibus, breviſſimum ad tempus ſubmerſis, habitas diſſectiones ſatis fuerit hic verbo indicaſſe tum quia tibi in mea illa Epiſtola (1) commemoratas, tum quia nuperrime ab ipſo iterum propoſitas (2) videre potes, ſimulque cognoſcere, ut viſcidam illam ſpumam quæ ex aqua cum aere agitata in ſubmerſorum pulmonibus oritur, in iiſque reperitur, diſerte adhuc (3) ajat, *nulla nobis nota arte* inde poſſe *depelli*, *& ejici*, ubi donec ſubſiſtat, neceſſarium ſanguinis tranſitum a dextero cordis ventriculo ad ſiniſtrum impediat. Quod tanto magis nunc dicit poſtquam ne in violentiore quidem electrizatione ſatis eſſe auxilii expertus eſt. Ipſe quoque tamen fatetur, ſummæ eſſe difficultatis ſuas cum oppoſitis tot ſubmerſorum quos Ars excitavit, Obſervationibus ita conciliare, ut conciliatoris, nedum cæterorum, animus acquieſcat, cujuſmodi aliquas in ſuis noviſſime editis Phyſiologiæ Humani Corporis Elementis (4) inter argumenta pro re quam ibi tractat, ultro producit. Inter experimenta autem quæ ad eam attinent controverſiam, cum alia addiderit ad alteram ſpectantia, videlicet ex natantibus in aqua fœtus pulmonibus recte arguatur, vivum eſſe editum, an ſecus; hæc etiam velim, & quæ ex his deducit, attendas. Invenies enim quod iis adjicias quæ de cauto iſtius Medico-Legalis Experimenti uſu ad te ſcripſi Epiſtola eadem XIX. (5) ſive cum fœtum cujus cadaver invaſerit putredo, ſpectavi ſive cum ipſum inter exeundum e maternis locis aerem inſpirantem, ibique mortuum, ſive demum cui per os aer immiſſus fuerit; animadvertes enim de tot fœtuum inflatis pulmonibus vix uno in agno exprimi aerem potuiſſe, ut amplius non natarent. Cætera, & ſiquæ alia ad pulmones attinent, in præſentia omittimus. Jam enim ad alia de quibus plura ſcribenda ſunt, id eſt ad Cordis, Magnorumque ejus Vaſorum affectiones tranſeamus, oportet, a Pulſibus initium ducentes, & a rariſſimis quidem illis quos cum in Sene a me perceptos indicarem (6); fieri poſſe, dixi, ut plenam ejus aliquando hiſtoriam; id quod nunc facio, ad te mitterem.

5. MERCATOR erat Patavii annos natus quatuor & ſexaginta, quadrata ſtatura, & obeſo, non tamen nimium, corporis habitu. Is olim rheumati, & nervorum contractionibus cum eſſet obnoxius, Medicis auxiliis ſanatus fuerat, ut quamvis pluribus, variiſque negotiis aſſidue diſtineretur, valeret tamen ad eam uſque ætatem quæ modo indicata eſt, cum improviſo ea acciderunt, unde vehementiſſimis animi affectibus terrore, timore, iraque deinde, & mœſtitia corriperetur. Paucis poſt hæc diebus, quadam ingruente quaſi vertigine, cecidit. Poſtridie autem motibus convulſivis cum inſultu, epileptici ſimili, vexari cœpit. Is erat brevis, ſed frequens, & ructibus fœtidis erumpentibus ſolvebatur, ſubſequente faciei interdum rubore, interdum pallore, ſenſu autem anguſtiæ faucium, & ventriculi perpetuo gravis. Erant pulſus eo tempore validi quidem, ſed duri, & rari: alvus autem, & veſica perpauca reddebant. Medicis jam inde a principio repetitis ſanguinis detractionibus fruſtra uſis, viſus eſt morbus a ventriculo pendere, præſertim cum æger adventare inſultus ex ſenſu fumi quaſi cujuſdam, ab hypochondriis aſcendentis, præſentiret. Igitur præter blandiora adverſus epilepſiam remedia, lenibus eccoproticis ventriculum per intervalla repurgare, inteſtina autem quotidie clyſterum ope ſtuduerunt. Si quid vero morbi ſævitiem mitigavit, oleum fuit ex dulcibus amygdalis recens expreſſum, quo identidem utebantur. Verum cum æger nunquam fortaſſe melius quam die ab initio morbi vigeſimo ſeptimo habuiſſe videretur, inſultus, qui nonnullis ante diebus abfuerant, eo ipſo die vehementes adeo redierunt, ut præter cætera quæ dicta ſunt, exinde æger cibum quemcunque averſari cœperit, ſumptum vomitu ſubin-

(1) n. 45. (2) Mem. fur pluſieurs phenom. de la reſpir. S. 4. (3) ut antea Opuſc. Pathol. Obſ. 62. (4) Tom. 1. l. 4. S. 5. §. 11. (5) n. 45. & ſeqq. (6) Epiſt. 24. n. 33.

de rejicere, & ſingultu vexari, & fœtente halitu eſſe, & quamvis nulla unquam eſſet reſpirationis difficultas, ſputa ſæpe cruenta, & putrida reddere. Huc acceſſerunt ſudores algentibus extremis corporis partibus, & identidem vaniloquia. Per hæc modo graviora, modo mitiora ad diem morbi ventum eſt trigeſimum quartum: eoque die poſtquam cruenta, grumoſa, & putrida, trium ferme unciarum pondere, ſunt dejecta, mirum in modum ſedata ſunt omnia, nec pulſus dumtaxat, raritate, & duritie depoſita, ad naturalem ſtatum mox redierunt; ſed omnino priſtina ſanitas eſt reſtituta. Hæc menſes perſtitit circiter quatuor, donec poſt brevem ambulationem, & ſcalarum aſcenſum, priores illi convulſivi inſultus, rariores tamen, & breviores, invadere iterum cœperunt, & pulſuum raritatem reducere. Menſis tum erat December. A quo tempore uſque ad Junii initium cum morbus vinci non poſſet, tunc ego conſulendi cauſa accerſitus, & ea quæ tibi hactenus deſcripſi, audivi, & ægrum qualem ex memorata Epiſtola cognoſcere potes, inveni. Raritas præcipue pulſuum illa tanta, ut eorum numerus duabus circiter tertiis partibus minor eſſet quam oporteret, tum inculcabatur, tum a me quoque reperiebatur; Ea autem perpetua a pluribus jam menſibus raritas, quotieſcunque inſultus imminebant, vel multo major percipiebatur, ut ex hoc ejus incremento nunquam fallerentur Medici, ſi inſtantem prædicerent inſultum: quo durante, pulſus non modo ex raro frequens, ſed ita frequens fiebat, ut in ægris frequentem vocamus. Hæc cum accepiſſem, & cætera omnia perpendiſſem; reſpondi, implicitum mihi videri morbum, & qui propterea non omni ex parte ſine erroris periculo dignoſci poſſet. Hinc temere nihil audendum, ſed iis quæ levaminis aliquid afferre hactenus conſueſſent, innoxiis remediis utendum. Attamen cum &, vetus ille morbus, & præſentis cauſa, initium, & ſymptomata pleraque nervos affici, aut certe in conſenſum trahi, ſignificarent; ad convulſiva horum irritamenta ſaltem mitiganda tentari poſſe opii pauxillulum, & ſi forte hic aliquid præſtaret, ut in meo illo Cive (1), non ita abſimilibus affectionibus laborante, multum præſtiterat, cautum ejus, & opportunum uſum non deſerendum. Et ſane Cl. Jacobus Placentinus, quocum eam conſultationem habueram, mihi poſtea retulit, id non ſine ægri utilitate ab ſe fuiſſe tentatum. Sed morbus tamen ea æſtate perſtitit. Sub cujus finem aucta reſpirationis difficultate cum tuſſi, & ſputis plumbeo colore tinctis, inſultus quoque crebriores, longiores, graviores ſque ſunt facti, & mens, quæ inter illos cum memoria vigebat, iis præſentibus abeſſe videbatur. Pulſus tamen validos, ſed raros adhuc fuiſſe, ſcivi ab iis qui inviſerant die ante mortem vigeſimo. Quæ penultimo tandem accidit Septembris die anno eodem 1747. quo die tres quatuorve inſultus præceſſerant. Ut liberum ſemper ægro fuerat, ſive ſupinus vellet, ſive in alterutrum latus cubare; ſic in latus cubans ſiniſtrum, ſuffocati inſtar mortuus eſt, exerta lingua, & vaſis faciei ad hujus uſque nigredinem tumidis. A primo initio morbi ad finem uſque, id eſt quindecim ipſis menſibus, nulla unquam ſe prodidit febris, nullus unquam fuit capitis dolor. CADAVERIS diſſectioni, ut rogatus fueram, poſtridie præfui. Thoracis cavum dexterum aquæ, lotium referentis, libras plures; ſiniſtrum autem minus habuit. Pulmones nuſquam ad pleuram adhærentes, nuſquam duri, colore hic illic per anteriorem ſuperficiem cinereo, inciſi nihil uſquam vitii oſtenderunt, niſi quod inter diſſecandum lobum ſuperiorem ſiniſtrum, pluribus in locis ex ſectis, opinor, bronchiis materiam albam fluidam puriformem potius, quam purulentam exire, animadverſum eſt. Aſperam quoque arteriam cum aliquo ex majoribus bronchiis ſecundum longitudinem aperiendo, vitii quidquam non potuit conſpici, præter colorem ex rubro fuſcum per interiorem illius arteriæ faciem. Intra pericardium aquæ ejuſmodi, qualem in thorace fuiſſe, dixi, mediocris copia. Cor vero amplum valde ob dilatatos

(1) Epiſt. 9. n. 6. 7.

ſatos ventriculos, non ob parietes factos craſſiores: amplificatæ tamen columnæ, quod in dextero præſertim ventriculo adnotavi. Auriculæ pariter, & valvulæ omnes amplificatæ, ſanæ tamen: & majora quoque erant arteriarum Coronariarum orificia. Magna etiam arteria ad curvaturæ uſque initium æquo latior. In facie ejus interiore paulo ſupra valvulas animadverti paucas quaſdam protuberantias, ibique ſubſtantiam arteriæ craſſiorem, duriorem, magiſque albam. Earum quoque aliquam vidi qua eadem arteria ſecundum vertebras thoracis deſcendebat; illuc enim uſque aperiri, juſſi. Pulmonaris autem arteria, & pars ima venarum ejuſdem nominis, & Cava utraque prope cor, intus, extraque ſecundum naturæ modum fuerunt. Nigri, fluidique ſanguinis ſine ulla vel leviſſima concretione polypoſa cum in venis Cavis, tum præſertim in auricula dextera, & ventriculo utroque multum vidi.

Ventre adaperto, turgidula aere inteſtina occurrerunt, Tenuibus omentum, quod ad ventriculum retractum erat, operientibus. Jecur duriuſculum, & ad cæruleum colorem vergens. Lien paulo major, quam ſecundum naturam. Ventriculus quoque amplus, ejuſque interior facies ex rubro fuſca, & hic illic ſubnigra, credidi ab ſanguine noviſſime reſtitante; nam & Tenuia inteſtina exterius ſubrubra. Quæ, & Colon cum omnia contrectata, & verſata etiam huc illuc eſſent; nihil morbidi potuit animadverti. Pariter neque in pancreate, neque in meſenterio durities, aut vitium aliud fuit. Illud denique non eſt omittendum, cum primum manu dimota ſunt inteſtina, aquæ copiam non omnino paucam ſub illis apparuiſſe. Cranium autem ſecare nec locus, nec hora permiſerunt.

6. De plena hac, ut promiſi, atque adeo prolixa hiſtoria, omiſſis conſulto quæ morbi effectus evidentes fuerunt, & quæ longiorem hiſtoria ſermonem requirerent, ad ea dumtaxat redibo quæ ſtatim a cadaveris diſſectione Præclariſſimo Placentino, & Solertiſſimo Profeſſori Publico Mediaviæ, & aliis, qui aderant, dixi, fuiſſe quidem univerſi cordis, & Magnæ arteriæ dilationem a nobis conſpectam, quæ certe antequam affectus illi vehementiſſimi animum hominis percellerent, nulla fuerat; optime enim valebat: itaque a maxime perturbato ſpirituum per nervos motu, eoſque præſertim qui cor eamque arteriam adeunt, videri ejus dilationis initium repetendum, ab iiſdemque irritatis ſubinde nervis, ventriculo quoque ſubſervientibus, tum ſenſum illum quaſi fumi inde aſcendentis, tum convulſivos inſultus qui eum ſenſum conſequebantur, a certo autem quodam, necdum tamen aucto, confirmatoque ſpirituum, & nervorum vitio primam illam non ita magnam pulſuum tarditatem facile deducendam. Quæ ſi omnia ſymptomata a cruenta illa dejectione primum quidem ſedata ſunt, non difficile ab iis cauſam quadantenus conjectum iri qui ab hæmorrhoidibus hanc repetant, & venæ Portarum radices cunctas, præſertim quæ a ventriculo in illius venæ truncum demum confluunt, non ignorent. Nec tamen propterea negandum, eam quam diximus, cordis, & Magnæ arteriæ dilatationem, præſertim poſtquam adaucta fuerat, quidquam ad pulſuum raritatem contuliſſe, quippe cum utrumque ſic minus aptum eſſet ad ſe ſtatim ac oporteret contrahendum, nervis præſertim ob dilatationem ipſam diſtractis. Sed neque ad ejuſmodi cauſas aut ſolum, aut præcipue, pulſuum tantam raritatem eſſe referendam, vel hinc intelligere proclive fore, quod in tot aliis quorum cordis, & arteriæ Aortæ aneuryſmata, multo etiam iſtis majora, deprehendimus, ejuſcemodi pulſus non fuere; ut niſi aliud aliquod accedat, eos non inde fieri ſatis conſtet. Hoc autem quod debet accedere, niſi certum quoddam ſpirituum & nervorum vitium ſit, perdifficile eſt conjicere. Hæc ferme dixiſſe tunc memini, & nunc placet altera quæ ad pulſus attineat, mea Obſervatione quo ad interea poſſum, confirmare.

7. RUSTICUS jam propemodum octogenarius, in Noſocomium admiſſus ob Tertianam febrem Intermittentem, poſtquam ſanatus fuit, ibidem propter paupertatem tandiu perſtitit, donec menſe octavo diarrhœa ſemel, iterum, ac tertium correptus, levi demum febre accedente, ſenſim eſt mortuus. Menſe hoc ulti-

ultimo urinæ fuerunt craſſæ, ſedimento quaſi lacteo, ſed inodoro. Reſpirationis vitium nullum, ut neque pulſuum, niſi quod cum antea molles, & ſicut ætas, morbuſque ferebant, humiles, & parvi fuiſſent, tribus extremis vitæ diebus imminuti erant adeo, ut minime perciperentur.

CADAVERE in Gymnaſium illato, ubi Anatomen tradebam; adventabat enim Januarii finis A. 1754.; hæc in Ventre animadverti. Intra imum inteſtinum Rectum hæmorrhoidalia tumebant vaſa. Inteſtina reliqua, ut ventriculus quoque, & pancreas, & lien, ſana. In meſaræo quidem glandulæ erant aliquot pro illa ætate non exiguæ, nec tamen morbidæ. Sanum quoque jecur, quamvis in ſe contractum, & parvum, veſicula autem valde a bile diſtenta. Renes, ſi exteriorem faciem aſpiceres, non optime conſtituti. Veſica autem optime. Interea ſcrotum, de quo nunquam tam longo tempore queſtus in Noſocomio Senex fuerat, animadverſum eſt utrinque morbo non vacare. A dextris enim intra Vaginalem tunicam, quæ non magis erat madida, quam ſecundum naturam, calculos deprehendimus duos, undique ſolutos, alterum majuſculum, alterum minimum, utrumque durum. Siniſtra autem Vaginalis, craſſior facta, nullum calculum, ſed aquam continebat multam, colore lixivium referentem. Craſſior quoque erat ea pars vaſis ſemen Deferentis, quæ intra aquam erat, ut etiam Albuginea, quæ conveſtiebat Epididymidem, majori hic tractu ad teſticulum arcte ſe annectentem, quam ſolet. Nec prope illius ſuperiorem globum corpuſculum deerat ſubrotundum, ex Albuginea exſtans, quale in hoc hydroceles genere invenire nos ſolitos eſſe, aliis ad te Litteris (1) ſcripſimus. Thorax pulmones habuit ſanos: cordis autem ſuperficiem ferme totam multa, duraque pinguedine opertam. Venæ Pulmonaris Sinus ea fuit amplitudine, ut omnes tantam dilatationem mirarentur, carneis fibris per internam ejus faciem exſtantibus. In valvulis Magnæ arteriæ omnibus Arantii corpuſculum in modicam quidem, ſed inæqualem, & ex parte oſſeam excreſcentiam mutatum vidimus, in facie autem interiore ejuſdem arteriæ toto eo tractu quo ab arcus fine, ad diaphragma uſque deſcendebat, oſſeas paſſim bracteas, quamvis non magnas, & tenuiores: inde vero ad diviſionem uſque in Iliacas, & in Iliacis ipſis alba dumtaxat illarum bractearum inchoamenta, ſed confertiſſima, & internam illam faciem inæqualem reddentia. Caput, quippe aliis deinceps uſi cadaveribus, non attigimus.

8. Igitur; ut cætera, & vel iſtas valvularum Magnæ arteriæ excreſcentias prætermittamus; ſatis vides, ne a tanta quidem Sinus venæ Pulmonaris dilatatione peculiare ullum in pulſibus vitium fuiſſe, cum tamen ſiniſter cordis ventriculus, &, quod conſequitur, ex hoc profecta arteria Magna non ita, ut par eſt, juſtam, & æqualem ſemper copiam ſanguinis ex adeo amplificato Sinu potuiſſe accipere videantur, ſicuti nec Sinus ipſe ex pulmonibus admittere, quippe ob dilatationem haud amplius ſatis aptus ad ſe ita conſtringendum, ut alterne tantum ſanguinis ex ſe ejiceret, quantum præciſe ad naturæ normam requirebatur, ne locus videlicet deeſſet novo e pulmonibus adventuro. Sed neque in reſpiratione vitium erat ullum: quod tamen eſſe conſueviſſe, alias (2) agnovimus. Licet igitur hinc intelligere, ne conſuetas quidem noxas ſemper, & neceſſario ſuccedere vaſorum Magnorum dilatationibus, nedum infrequentiſſimam illam pulſuum raritatem, cujus occaſione hanc tibi hiſtoriam eſſe mittendam, putavi.

9. Cum de inæqualitate, & intermiſſione pulſuum ad te ſcriberem (3), & an vitia ejuſmodi a polypis, ut complures fecerant, repeti poſſent, diſquirerem; memineris, ut puto, me tantum dubitationibus Viri Cl. Andreæ Paſtæ tribuiſſe, ut donec Vir alter experiens, doctuſque exiſteret qui perſpicue, & ſolide cunctas illas nobis eximeret dubitationes, me quidem tandiu cum Paſta an polypi ante mortem, diu præſertim, formarentur, dubita-

(1) XXI. n. 19. & XLIII. n. 16. & ſeqq.
(3) Ibid. n. 30.

(2) Epiſt. 24. n. 36.

bitaturum, nec tamen illas eximere ita facile, dixerim. Quod dixiſſe nunc tanto minus me pœnitet poſtquam in duos incidi Scriptores, quorum neutri eſſe notam Paſtæ illam Epiſtolam, niſi citarent, credidiſſem. At certe perlegiſſe attente, non puto. Uterque enim quædam objicit, quæ ab eo fuerunt ſatis ſuperque diſſoluta. Alter inſuper una, quam proponit, Obſervatione, cunctis Paſtæ rationibus ſatis eſſe factum, putat, quaſi vero perdifficile eſſet eam, non poſito diu ante mortem polypo, explicare. At ſaltem is polypus ex paucis illis fuiſſet, quos ego quoque excipiendos eſſe, exiſtimavi. Sed neque ad genus illorum ſpectat, neque ad eos accedit qui difficiles habent explicatus. Quos habuiſſet fortaſſe ille de quo litteras adhuc ſervo, A. 1707. poſtridie Nonas Junii ad me datas ab egregio, dum viveret, Bononienſi Profeſſore, Amicoque optimo Joanne Antonio Stancario. Scribebat is, fuiſſe ſibi eo die ab noſtro Laurentio Bonazolio oſtenſum muliebris venæ Cavæ ſegmentum ſuis cum Emulgentibus, quæ venæ erant omnes multum dilatatæ, tunicis inſtructæ magna ex parte cartilagineis, ex aliqua etiam oſſeis, plenæ autem ſubſtantia dura, & polypoſa ita ut prorſus obturatæ viderentur: quanquam attentius inſpiciendo, ſinus aliquis in ea ſubſtantia animadvertebatur, per quem ſanguis poterat, quamvis difficulter, tranſire. Ad eundemque modum eadem polypoſa duraque ſubſtantia venas quoque Iliacas, & Pudendas, & vel capillares per Abdominis muſculos fuiſſe plenas, ſibi eſſe a Bonazolio aſſeveratum. Qui cum ventrem ejus fœminæ properanter, nullamque aliam ob cauſam aperuiſſet, niſi ut quæ ad generationis Partes ad requiſitam ab ſe oſtenſionem, ut fit, præparandas extraheret, vix præter plenas illas capillares venulas, aliquid ſeri inter muſculos effuſi, & quaſi ſanioſi animadverterat, in cavo autem ventris minimam aquæ copiam. Serius vero, jamque humato cadavere, præparationem inchoando, ea quæ de Cava, aliiſque illis venis ſunt dicta, perſpexiſſe, ut ægre tulerit, ſe neque thoracem, neque caput referaſſe, & quemadmodum ſe ibi venæ haberent, & reliqua, perquiſiviſſe. Sed ut de mortua nihil aliud ſciri potuit, ſic de vivente nihil compertum eſſe, niſi in S. Mariæ de morte Noſocomio, ubi deceſſerat, pro hydropica fuiſſe habitam, cum tota eſſet tumida, colore autem ubique livido, qualis eſt cutis ubi plures ipſi venæ ſanguine turgidæ ſubjiciuntur: ſumma cum difficultate reſpiraſſe, pulſuſque humiles ſemper habuiſſe, & parum digitis explorantis Medici reſiſtentes. Hanc tibi hiſtoriam, quippe mancam, non ut explicarem, deſcripſi; ſed tum quia ex parte ad illam accedit Præſtantiſſimi Halleri, quam alias (1) conatus ſum explicare, tum quia ex rariſſimis certe, nec una de cauſa, eſt. Sed ab iis quæ de Polypis Epiſtola XXIV. ſcripſi, ad ea quæ de vehementibus arteriarum omnium pulſationibus in extrema eadem Epiſtola (2) attigi, tranſeamus.

10. Eas cum a meri abuſu, tum præſertim ab nervorum irritatione provenire, tunc non conjeci modo, ſed & Mercatoris cujuſdam exemplo me tibi vel magis eſſe alibi confirmaturum, promiſi. Is qui me, etiam poſt id tempus, nec ſemel conſuluit, a patre genitus fuerat, uſque adeo hypochondriaca, vel potius melancholica mœſtitia affecto, ut moleſtiarum finem per devoratum opium quæſiverit, & quamvis paulo poſt devoraſſe pœnituerit, fruſtra tamen vomitu ejicere conatus, illius vi interemptus ſit. Qui caſus animum filii, tunc adoleſcentuli, non mediocriter perculit. Acceſſit deinde Bacchi, & Veneris abuſus nimius. Quem exceperunt convulſivæ tuſſes, & ſtupores ſenſus in manibus, ſimul ita affectis, ut quæ vellet, ſtringere, atque attollere nequiret. Poſt hæc demum vehementes cordis, & arteriarum omnium pulſationes inceperunt; ut dubium non eſſet, quin & hæ ab nervis efficerentur, præſertim quoniam invitus caput, & cervices ſæpe inflectere, aut movere humeros cogebatur, & poſteaquam, multis exactis menſibus, arteriæ minus vehementer micabant, ea crebrius, magiſque cogebatur facere; & muſculorum palpitationibus,

(1) Ibid. (2) n. 35. & ſeqq.

bus, quas egomet in ſuris vidi, & moleſtiſſimis contractionibus ad artus, ad ventrem, & ad cor ipſum factus erat obnoxius, a quibus vel cum ſomnum primum caperet, expergefactus, dormire amplius non poterat. Cor autem, etſi arteriæ, ut dixi, non amplius ita vibrabant, non modo vibrabat ipſum, ſed & ejus vibrationes oculus, nedum admota manus, percipiebat, præſertim in ſpatio intercoſtali, modico ſub mamilla ſiniſtra intervallo, ubi ad tractus duorum, aut trium tranſverſorum digitorum ſe attollebat ad vibrationes ſingulas quidquid inter duas illas coſtas erat, quod ſi tunc manu tangeres, veſicæ inſtar cujuſdam, cedebat. Quid mali homini poſtea acciderit, neſcio. Quid morbus tunc minaretur, vel potius jam effeciſſet, certe autem unde primam originem habuiſſet, intelligis.

11. Nunc quando verba fieri de Aneuriſmatibus cœpta ſunt, quas eorum Obſervationes, poſt tot alias ad te ſcriptas, habuimus, huc addere non omittemus. Altera ad Cordis, & Majorum Arteriarum, altera ad Aortæ dumtaxat aneuryſma attinet. Quorum illud tamen non ſubito; hoc autem ſubito occidit.

12. VIR quidam menſes jam duos in Noſocomio decubuerat propter incommoda plura, in thorace omnia. Nam præter fiſtulam, quæ ad hujus cavum non perveniebat, cordis palpitatione, & æquo majori pulſatione laborabat. Hæ duæ ante annum inceperant, non jugiter quidem, ſed tamen ſæpe vexantes adeo, ut nudato pectore, oculis omnium apparerent. Pulſus in carpis certe non erant vibrati. Expectorabatur autem tanta puriformis materiæ copia; ut ſi quis a purulenta non internoſceret, is fiſtulam in cavum thoracis pervadere poſſet ſuſpicari. MORTUI denique pulmones diſſecuit Medicus, ac Profector Spectatiſſimus Mediavia noſter, & ſanos deprehendit. Non ita cor; quod propterea cum vaſorum Magnorum proxima parte in Gymnaſium ad me curavit afferendum, cum ibi Anatomen haberem A. 1757. extremis Januarii diebus. Vidi igitur utrumque cordis ventriculum dilatatum, non imminuta tamen parietum craſſitudine. Arteriæ quoque Pulmonaris truncus juſto erat latior; Aortæ autem latiſſimus ad curvaturam uſque incipientem; reliquum enim deerat. Interior ejus partis facies tota fuit alba, prædura, inæqualis.

13. MENDICI Viri eaſdem Partes, in Gymnaſium per dies eoſdem (ſed biennio ante) allatas, inſpexeram. Is quibus affectus antea fuiſſet incommodis ſcire pro certo non potui, niſi duo levia ulcera in crure altero, quæ etiam tum erant, geſſiſſe, & diebus proximis creberrima tuſſi, noctu præſertim, vexatum fuiſſe, qua concuſſione internam, ut videbis, hæmorrhagiam eſſe acceleratam, exiſtimo. Hunc ſyncope, ut ajebant, de improviſo correptum, & pro moribundo habitum, mox ad ſe reverſum, ſed omnium quæ tunc accidiſſent, prorſus neſcium, in Noſocomium intulerunt, pulſu quidem turgido, ſed prementibus Medici digitis non reſiſtente. Is erat Hieronymus Triviſanus, meus olim Auditor aſſiduus, Vir Nobilis, & Doctus, qui hæc, & quæ ſequuntur; adfuerat enim; diligenter narravit. Cum ex ægro quæſiviſſet, quid, & ubi tunc ipſi moleſtum eſſet; dolor quidam, reſpondit, hoc loco, imamque hypochondrii alterius partem deſignabat. Vix Triviſanus ad proximos inviſendos ægros proceſſerat, cum repente ille inſultu altero prehenſus eſt, qui certe ſyncope vera non fuit; nam quamvis pulſus eſſent nulli, facies tamen potius rubebat, & cum ſpiritus, quem vocant, ſalis armoniaci naribus ſubjiceretur, æger ſe nonnihil agitabat. Itaque intra horæ dimidium ex quo novus hic cœperat inſultus, vivendi finem fecit, alvi recrementis, unde ille videtur fuiſſe ad imum hypochondrium dolor, in lectulum prius effuſis. CADAVER cum laudatus Mediavia diſſecaret, pericardium offendit ſanguine plenum, Aortam autem arteriam, quanta in thorace erat, dilatatam. Hanc igitur, & annexum cor a me voluit inſpici. Et cor quidem, intus, extraque ſpectatum, juſta erat magnitudine, & conſtitutione. Sed arteria jam inde ubi a corde incipiebat, ad ſeptum uſque Tranſverſum æquo latior, quanto magis deſcendebat, tanto dilatata erat minus, niſi quod in medio ferme de-

deſcenſu magis lateſcebat propterea quia ab uno latere in cavæ ſphæræ ſegmentum protuberabat, cujus caveæ orificium, intra Aortam hians, diametro erat bini digiti tranſverſi. Similis hujus, ſed major, lateralis protuberantia inter cor, & primum ramum occurrebat qui ex Aortæ curvatura naſcebatur; ut ſi homo diutius vixiſſet, appareret, ad dilatatum arteriæ truncum duo præterea ſacciformia aneuryſmata fuiſſe acceſſura, quorum non parva in duabus illis protuberantiis extabant initia. Juſto erant etiam latiores arteriæ tres ex curvatura illa profectæ, nec ſecus ac totus arteriæ truncus, albis oſſium inchoamentis facie interiore paſſim diſtinctæ, non magnis tamen, nec craſſis, neque introrſum prominentibus, neque intimam tunicam, ut ſæpe fit, cum oſſeam ſunt nacta duritiem, exulcerantibus, quod ne ibi quidem fecerant, ubi jam ad iſtam duritiem perducta deprehendi, in perpaucis videlicet trunci locis. Attamen intervallo ferme ſeſquidigiti ſupra valvulas Semilunares tranſverſam tenuem fiſſuram vidi, quæ longitudine ſemunciam Bononienſem æquaſſet. Ei fiſſuræ in exteriore arteriæ facie reſpondebat, ſed paulo inferius, foramen cujus diameter vix par fuiſſet duabus lineis unciæ illius, idque oris cruentis, & ſemilaceris; ut palam eſſet, per fiſſuram ſanguinem inter tunicas ſubiiſſe, & harum extima demum perrupta, in pericardium exiiſſe.

14. Similes hujus hiſtorias habes a nobis ad te ſcriptas Epiſtola præſertim XXVI. (1), ad quas non pauca adnotavimus, interque illa, quædam huc attinentia, quæ repetere non eſt opus. Quod ſi forte alias potius legere cupis aneuryſmatum Obſervationes; non ita diſſimilem noſtrarum in Programmate (2) invenies quod Waltherus, illuſtris olim Profeſſor, Lipſiæ edidit A. 1738; complures autem, & varias apud Solertem Piſtorienſem Medicum Antonium Matanum (3) ſive in corde habitas velis, quod immani vidit amplitudine, idque ex ingluvie perpetua (4), in alio autem magnitudine pluſquam duplo majori (5); ſive in toto arterioſo genere, ut in Sene (6) cujus per corpus univerſum, innumera diſperſa erant aneuryſmata; ſive in Magna arteria, ut in Juvene (7) cui ex inveterata lue Venerea thoracis, & ventris caveam aneuryſma occupabat, aut in Viro (8) cujus aneuryſma, œſophago adhærens, per hunc viam aperuerat ſanguini, quo ventriculus refertus erat. Utinam ſingulas voluiſſet, aut potuiſſet perficere hiſtorias, additis iis quæ præceſſerant, peculiaribus aneuryſmatum iſtorum indiciis, aut iis ſaltem quæ poſtrema omnium ante mortem apparuerant, ut in eo (9) fecit, cui paulo ante obitum intumeſcens abdomen aſcitem mentiebatur, cum tumor non ab aqua, ſed ab ſanguine eſſet qui ex eroſo circa Emulgentes arterias ejuſdem Aortæ trunco in ventrem defluxerat, itemque in eo (10) quem perrupta arteria Pulmonaris intra adſitum, opinor, bronchium, & per hoc in fauces immanem vim ſanguinis effundendo, interemerat. Sed hoc nimirum illud eſt, de quo nos ipſi, nedum cæteri Medici Anatomici, ſubinde querimur, non ſemper poſſe eorum quæ morbum ſint comitata, aut mortem prægreſſa, notitiam habere cum propter alias nonnunquam cauſas, tum haud ita raro ob hanc quod corpora quæ plerumque diſſecamus, ut hominum ſunt infimæ ſortis, ſic multo ſæpius quam vellemus, contingit, ut propter ſummam aut inopiam, aut inſcitiam, eorum morbi non fuerint aut obſervati, aut intellecti. Hæc ipſa Meckelii Cl. Viri (11) querela eſt, primæ de Sectionibus duabus præfixa, in quas diviſit accuratas alioquin, & non vulgares ſuas Morborum Cordis Obſervationes, ſpatio plurium annorum collectas. Eas nihilominus attente perlege. Dignæ enim, ſiquæ aliæ, ſunt, & huc, & ad Sepulchretum maxime pertinentes: nec omnes ſignis carent ſuis; quin aliquæ morbi hiſtoriam habent diligentiſſime expreſſam. Huc adde interjectas, ſane congruas, explicationes, utileſque

(1) n. 13. & ſeqq. (2) De Aneur. (3) De Aneuryſm. Præcordior. Morbis.
(4) §. 7. (5) not. ad §. 9. (6) §. 27. (7) §. 50. (8) §. 62. (9) Ibid.
(10) §. 63. (11) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. de Berlin. A. 1755. & A. 1756.

que animadverſiones ad propoſitorum vitiorum naturam, & ſedem internoſcendam; ut puta nequando ægrorum angoribus, & reſpirandi difficultate abrepti, pulmones temere incuſemus; ſed, omnibus bene perpenſis, ubi eos incolumes dignoſcamus, cordi, ut par eſt, morbum imputemus; niſi forte (ficut alibi (1) vere pariter admonuit) ſymptomatum illorum cauſa in ventre ſit, quæ res ſæpius quam creditur, minime animadverſa, facit, ut curatio thoraci adhibita, noceat potius, quam ſanet. Illas igitur Obſervationes cum leges ſive pericardii, & cordis inflammationum, hujuſque, vel potius pinguedinis qua inſternitur, ſuppurationum; ſive pericardii, & cordis cohæſionum vel per ſteatomatoſam, hoc inſuper comprimentem, materiam, vel, ut ſæpius, per telas quaſi quaſdam, & fibras, haſque ad mucronem potiſſimum alligatas; ſive valvularum ad cor attinentium aut quam vocitant, oſſificationis, aut intumeſcentiæ, ut orificiorum viam ex parte impediant, aut contra lacerationis, & propemodum deſtructionis: ſive unius, aut alterius cavearum cordis amplificationis; ſive arteriarum ab eo diſcedentium dilatationis, aut conſtrictionis; ſive internæ in ipſa Magna arteria ſcabritiei, & ulcuſculorum, & oſſificationis; ſive demum non alterutrius, ſed utriuſque, id eſt tum cordis, tum Aortæ dilatationis; ejuſmodi igitur Obſervationes cum leges, ſi forte quarundam in mentem venerit, a me olim ad te ſcriptarum, quæ ad harum aliquas propius accedant; non illibenter collaturum te, ſcio. Quæ cauſa etiam fuit, ut has tibi indicarem, ſimulque eſt, ut Deſcriptionem quoque indicem Aneuryſmatis arteriæ ejuſdem Magnæ, & cordis inſuper, quam alter ex Inclyta illa Regia Academia Egregius Vir dedit Roloffius (2). Poteris enim cum ea conferre deſcriptione quam ad te miſi Epiſtola XXVI. (3) viri quem idem Aortæ morbus, iiſdem ex parte oſſibus abſumptis, & ſanguine itidem extrorſum effuſo interemerat, & cur tamen non illico, ut meus, perierit iſte alter, cognoſcere. Quod vero in ea Diſſertatione quam de Trombelli caſu verba faciens eadem Epiſtola (4) memoravi, ſperabam te aliquid non prorſus diſſimile Verlicchii Obſervationis reperturum; ea ſpe excidi, cum Diſſertationem illam tandem nactus, non de ſteatomatibus, quæ in Magnæ arteriæ tunicis increviſſent, agi, cognovi, ſed de concretionibus in bis dilatato hujus cavo hærentibus, nec ullum cum arteriæ pariete intimum commercium habentibus, ut eas pro polypoſis quæ in aneuryſmatibus paulatim per ſtrata creviſſent, poſſe accipi, intellexerim.

De duabus autem, quas tibi pollicitus ſum (5), rupti cordis Obſervationibus, mihi a ſpectato, dum viveret, Medico, & vetere Amico Laurentio Mariano ſignificatis, primam de qua ſcripſerat A. 1750. prætermittere nunc licet, quando poſtea ipſo qui illam habuerat, Galeatio proponente (6) perlegeris, fuſe ut ab eo qui ægrum curaverat, & hoc potiſſimum agebat, perſcriptam. Alteram vero quamadmodum ex Mariani litteris accepi, A. 1755. XIV. Kal. Martias ad me datis, continuo deſcribam tanto libentius, quia ſic augebitur numerus earum Obſervationum, in quas; ſi ea quæ præceſſerunt, & quæ deprehenſa ſunt, perpendamus cum ſanguis intra pericardium effuſus conſpectus eſt; cadere dubium non poſſit, an is ante mortem vi morbi exierit, an poſtea profectorum dumtaxat incuria, minime videlicet animadvertentium, ſed dum pericardium aperirent, ſcalpello ſimul quæ pericardio includuntur, vulneraſſe; neque enim deſunt qui vel in pleriſque, ſi Superis placet, harum Obſervationum ſic accidere potuiſſe, ſuſpicentur.

15. MEDICUS annos natus duodeſexaginta, valde, ſiquis alius, hypochondriacus, lurido colore, anno quem paulo ante dixi, ineunte, dolore gravi correptus eſt qui e ventre ad thoracem aſcendebat, non

(1) Hiſt. A. 1757. (2) Hiſt. A. 1757. (3) n. 9.
(4) n. 40. (5) Epiſt. 27. n. 10.
(6) Vid. Comment. de Bonon. Sc. Inſt. Tom. 4. in Opuſculis.

non ſine convulſivis quibuſdam motibus, anxiaque reſpiratione. Et hæc quidem per repetitam ſanguinis miſſionem leviora ſunt facta. Sed poſtridie cum omnia ad priorem modum rediiſſent, hominem intra tempus breviſſimum confecerunt.

VENTER nihil vitii oſtendit præter quam in hepate, & Ileo inteſtino, quorum hoc ad tractum aliquem erat ſublividum, illud vero magnitudine multo quam par eſſet, majori. Thorax autem effuſum intra pericardium habebat ſanguinem, qui illuc per tria foramina ex ſiniſtro cordis ventriculo exierat. Is ventriculus adeo erat dilatatus, ut cavum triplo majus quam ſecundum naturam, comprehenderet.

16. Hunc ego Medicum credo, ut ad Marianum reſcripſi, niſi ita eſſet hypochondriacæ affectioni obnoxius, non ex eo morbo, aut ſerius ſaltem fuiſſe moriturum, tum quia non ita cerebris, validiſque preſſus fuiſſet hypochondriacis internis convulſionibus, a quibus ſiniſtri cordis ventriculi aneuryſma, & demum perforationes repeto, ſanguine videlicet ſæpius cohibito intra eum ventriculum, irritatum propterea ad ſe fortius contrahendum, illumque expellendum, tum etiam quia mature occurriſſet initio, & progreſſui aneuryſmatis ſui, niſi ejus indicia ad hypochondriacam affectionem, ut fit, retuliſſet. Scilicet hoc maximum ex illa affectione ſæpenumero eſt detrimentum, ut ob pleraque ſigna quæ ei ſunt, & organicis vitiis communia, Medici cum in aliis, tum præſertim in ſe ipſis ita ut opus eſſet, curandis diutius hæſitant, & de morbis duobus eum eſſe quem mallent, nimirum leviorem, facilius credunt.

Cæterum etſi cum hanc tibi ſum Obſervationem pollicitus, multo rariora exempla eſſe, crederem, diſrupti ventriculi cordis dexteri, quam ſiniſtri; rariora quidem eſſe, adhuc credo, ſed non tanto rariora. Cum enim in Diſſertatione quadam (1) Cl. Chriſtiani Vateri aliud forte quærerem, incidi in militis diſſectionem, haud abſimilem ejus quam ex Bohnio produxeram (2), in æſtu venereo mortui, niſi quod vehemens quoque in diuturna chorea ſaltatio præceſſerat, & quod ruptio in ventriculo dextero inventa eſt. Sed præter hoc, duo alia ab aliis cauſis rupti ejuſdem ventriculi exempla indicari nuper vidi ab Illuſtri Hallero (3). Apud quem occurrent tibi complures Auctorum allegationes, quorum ego aliorum ſi libros habere, aliorum ſi Obſervationes ad intimos thoracis morbos ſpectantes, a me quondam lectas, retinere omnes memoria potuiſſem: non eas tibi inter cæteras quas protuli, facile eram omiſſurus; ſed nonnullas certe producturus quæ magis ad propoſitum meum facerent, magiſque ſpectandæ eſſe viderentur. Ibi (4) igitur velim quæras, & ſeligas quas adjungas iis quæ mihi, dum ſcriberem ad te Epiſtolas, ſuccurrerunt, ubi cavearum cordis, adjectorumque huic vaſorum dilatationes, harumque aut cauſas, in primiſque valvularum vitia, aut effectus, ut præternaturales reſpirationes, & pulſus, ſyncopem, internaſque hæmorrhagias conſideremus. Id ſi facias; quæ ad Sepulchretum addas, non pauca habebis.

17. Antequam de improviſis mortibus a Magnæ arteriæ, aut a cordis aneuryſmatibus, horumque ruptione ſcribendi finem faciam; illud fortaſſe ex me quæres, an inter Veteres quoque accidiſſe illas ab iiſdem cauſis, putem. Plures ſane tunc etiam mortuos repente eſſe, negari non poteſt, quod aliis ad te Litteris (5) memini oſtendiſſe, & nunc confirmare, ſi opus eſſet, vel ex Cicerone ipſo poſſem, cujus hæc nempe ſunt verba (6): *At repentina morte periit. Quod ſi eſſet ita factum; tamen ea res propter multorum ejuſmodi mortem, ſatis firmam veneni ſuſpicionem non haberet.* Igitur inter improviſas multorum mortes cur ejus quoque generis de quo dicebamus, tunc contigiſſe, non putemus? Num forte quod iis temporibus ab illis animum, corpuſque abſtinerent, a qui-

(1) De Mort. Subit. non vulg. cauſ. theſ. 8. (2) Epiſt. 27. n. 1.
(3) Elem. Phyſiol. corp. hum. Tom. 1. l. 4. S. 4. §. 13.
(4) Ibid. §. 10. 14. 16. 18. & S. 3. §. 17. & l. 2. S. 2. §. 9.
(5) Epiſt. 26. n. 1. (6) Orat. pro A. Cluentio.

a quibus homines his noſtris non abſtinent? At ex eorum hiſtoriis, librisque conſtat, vel longe minus abſtinuiſſe. Et quamvis ex iiſdem minime conſtet, ſe lue Venerea infeciſſe, quæ poſtquam ab America tandem in alias regiones allata fuit, una ex tot cauſis ipſa quoque eſt vitiorum cordis, & arteriarum, illiuſmodi; tamen cum cæteris horum cauſis vel magis quam noſtri homines, abuterentur, cur pravis earum effectibus non ad eundem modum obnoxii eſſent, haud video. Tanto autem id minus video cum earum ad hos morbos diſpoſitionum venit in mentem, quas a primordiis uſque extare, cum Lancifio me alias (1) agnoviſſe, memineris. Iis enim diſpoſitionibus quis Veterum corpora omnino caruiſſe, contendat? Itaque eos a me probari facile intelligis, qui illud quod tu, quærentibus, ad eundem fere modum reſpondendum eſſe, cenſuerunt.

18. Jamque hanc eram Epiſtolam obſignaturus, cum occaſio data eſt Obſervationem habendi quæ ad Litteras attineret in quibus de pulſuum vitiis, & de aucta magnitudine cordis, ut in his ipſis, actum eſſet. Illam igitur huc adſcribam.

19. VIR annos natus ad ſexaginta, adventante die VI. Kal. Februar. anno hoc 1759. in Noſocomio deceſſerat inter difficilis reſpirationis anguſtias. Ibi nunquam, niſi de his, queſtus erat, nec levaminis quidquam, niſi a venæ ſectione retulerat, idque & exiguum, & breve. Decimo ante obitum die pulſus vix ullus percipi poterat, multo autem minus cunctis qui inſecuti ſunt, diebus, cum homo tamen ad extremum uſque mente viguerit, libens alimentum ſumpſerit, in lectulo ſe movere valuerit, quin, ſi ultimum excipias diem, ſemper quotieſcunque major ſolito reſpirationis anguſtia cogeret, impetu quodam ſe ad ſedendum continuo erigere. Facies erat ex rubro violacea. Nihil quod morboſum eſſet, expectorabat, niſi quod biduo ante mortem ſanguinea aliquot ſputa apparuerunt. Quæ vero ad initia morbi, cauſaſque attinerent, cum homo eſſet alienigena, quærenti mihi poſt mortem ſcire non licuit. Bibacem tamen fuiſſe, ſuſpicabantur. VENTREM, & Thoracem Mediavia noſter cum aperuiſſet in Noſocomio; in altero aquam, ſed multo plus in primo fuiſſe, retulit, ventriculumque peramplum: in Thorace autem pulmonem dexterum arcte ad pleuram adhæſiſſe. Quem cum ſiniſtro, & cæteris quæ intra Thoracem ſunt, ex iis autem quæ ſunt in Ventre, Magna vaſa, & quidquid fere ad urinarias, & genitales partes attinet, ad me, ut petieram, afferenda curavit, in Gymnaſio Anatomen docentem. Igitur inſpeximus diligenter: neque in pulmonibus morboſi quidquam vidimus. Pericardium erat dilatatum, & ſicuti fluctuatio indicabat, humorem continebat, qui aqua non multa fuit, eaque flava: quo colore ut ſerum fuiſſe, dixerunt, emiſſi e vivente ſanguinis, ita mox interiorem diſſecti cordis, & arteriarum faciem ubique infectam animadvertimus. Cor magnum, ejus omnibus caveis, una excepta ſiniſtra auricula, amplificatis, non tamen extenuata parietum craſſitudine; imo aucta paſſim æque ac longitudine in omnibus cordis partibus, & præcipue in columnis. Amplificata manifeſtius in longitudinem, & latitudinem auricula dextera, ipſa quoque interiores lacertos craſſiores, & exſtantiores oſtendebat. Sanguis in ea multus, ut in utroque etiam ventriculo, iſque nigerrimus, & ſemiconcretus, nihil tamen polypoſi habens. Valvularum utriuſque arteriæ aggeres magis exſtabant; ſed quanquam prope unam Semilunarium oſſei quidpiam erat; nihil ejuſmodi in ulla valvula uſquam fuit. In aliqua ex valvulis quæ venæ Cavæ orificio ſubjiciuntur, itemque in minori Mitrali quandam alicubi duritiem cartilagineam animadvertimus. Non dilatata inventa eſt arteria Pulmonaris, non Magna. In hac autem ad Iliacas uſque diſſecta, & deterſa, etſi albedines illæ quibuſdam locis non deerant, indicia futuri oſſis; re tamen vera oſſei nihil fuit; ſi unum excipias locum, eumque procul a corde, & parvum. Quod reliquum eſt, urinaria veſica, quam ſimul cum iis de quibus dictum eſt, Partibus ante ſeptuageſimam a morte horam inſpexi,

(1) Epiſt. 27. n. 6.

ſpexi, ex ſublivido virere jam cœperat; ſed exterius ſolum; interius enim ſecundum naturam ſe habebat, ut ex eo quoque cognoſces quod cum exponere hic paucis non poſſim; opportuniore & tempore, & loco (1) non omittam.

20. Ingelligis, cum hanc hiſtoriam adjicerem, publicis fuiſſe me occupationibus diſtentum. Quamobrem non miraberis, quod ſuper ea nihil addiderim. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXV.

Ad pleroſque attinet Ventris Morbos.

QUod in Thoracis Morbis feci, idem ſi in Ventris Morbis facere non potero, ut quas a me horum Obſervationes expectas, omnes his unis complectar Litteris; at certe operam dabo, ut quam paucioribus potero, comprehendam. Neque enim illæ multæ ſunt, & pleræque breves. Sed ut raras noviſſimis annis occaſiones habui mortuos ex Ventris affectionibus diſſecandi; ita ſæpe in ea incidi quæ alii interea, aut antea ejuſmodi corpora ſecantes, deprehenderunt. Quare ut Sepulchreto poſſis addere, ſubinde illa, quemadmodum in miſſis ad te Epiſtolis feceram, ipſarum fere ſervato ordine, indicabo.

2. Et primum, quod ad læſam attinet Deglutitionem, legas velim, qualem anguſtiam in imo œſophago ab intumeſcentibus hujus tunicis, nec ſine indiciis prægreſſæ ibidem excreſcentiæ, animadverterit Abr. Vaterus (2), tum, niſi antea videris, quæ ex pluribus Obſervatoribus relata ſunt apud Ampliſſ. Swietenium (3) de gula, eodem, aut ſuperiore etiam loco peranguſta; quod tunicæ eſſent in ſcirrhoſam, & vomicis refertam, aut in cartilagineam mutatæ ſubſtantiam, ſive quod ejus cavum glanduloſus obturaret tumor, ſive quod ingens ſteatoma adſitum, aut ſcirrhoſa pulmonis pars comprimeret, ac coarctaret. De ruminantibus hominibus ad ea quæ curſim attigi Epiſtola XXIX. (4) nihil eſt quod addam, niſi corniculum quod paulo ſupra frontem Parens ille geſſerat, minime videri ad filii rumi nationem pertinuiſſe; quando Sachſius (5) cum tot exempla protulerit cornutorum hominum, non modo ullum horum, aut filiorum, præter illum unum, ruminaſſe, adnotavit; ſed denique admonuit, *pleroſque Auctores ex verrucarum genere hæc cornua eſſe, pronunciaſſe*; quas inter, & ruminationem, ſive origo, ſive natura ſpectetur, quis aliquid dicat eſſe commune? Ex verrucarum autem genere illud certe erat cornu quod nuperrime ipſe in Sene vidi ex Agro Patavino. In illud enim verrucam quam diu in læva ſincipitis parte geſſerat, ante annos quatuor degeneraſſe, ajebat, & ſenſim ad eam qua tunc erat, digitorum tranſverſorum amplius quatuor longitudinem excreviſſe. Niſi baſim verſus reprimeres; homo non dolebat: nec mirum; cutis enim quadam quaſi phlogoſi affecta circum baſim ita ſe attollebat, cum eaque cohærebat, ut ex cute cornu fieri, intelligeres juxta Malpighii (6) ſententiam: & quid aliud denique ſunt verrucæ, niſi productæ, morboſæque cutis papillæ? Baſis pollicem æquabat, unde, coni inſtar antrorſum curvati, ſenſim exileſcens, in apicem abibat. Totum corneа erat duritie, ſuperficie autem ſtriata ſecundum longitudinem, facile id quoque ab intervallis inter papillas, in longum pergentes, relictis. Singulare id fuit, quod ut ſtolo ex humo ſuæ proxima arbori ſe attollit, & pullulat, ita ex cute proxima lateri majoris cornu, alterum jam creſcere

(1) Vid. Epiſt. 66. n. 10. (2) Diſp. de Deglut. Diffic. & imped. Hiſt. 3.
(3) Comment. in Boerh. Aph. §. 797. (4) n. 4.
(5) in Schol. ad Obſ. 30. A. 1. Eph. N. C.
(6) Diſſert. Epiſtol. de Corn. Veget.

re corniculum cœperat, illius ſimile, niſi quod ut ſubtripla adhuc erat longitudine, & craſſitudine, ſic necdum ſe inflectebat. Sed de hoc ſatis. De Ventriculi autem Doloribus præter ea quæ infra (1), cum cyſticorum calculorum per anguſtos bilarios ductus egreſſum commemorabimus, a nobis facile indicabuntur, plures extant Obſervationes a Chriſtiano Wenckero productæ cum Hiſtoria Virginis per 27. annos ventriculum perforatum habentis (2): quæ omnes, aut fere omnes ventriculi ulcera proponunt. In iiſdem ſæpe Vomitus creber memoratur, in una (3) nigricantis etiam materiæ: de qua mentio quoque fit a Gotofr. Sandio in *raro ventriculi Abſceſſu* (4) deſcribendo. Cæterum vomitionem frequentem Jo. Kæmpfius (5) conjunctam profert cum omnium ventriculi vaſorum ab nigro, & ſphaceloſo ſanguine incredibili diſtentione, itemque cum illius anguſtia, & tunicarum craſſitudine, & in cartilagineam propemodum naturam mutatione: Langguthus (6) autem ab iiſdem tunicis immanem in modum craſſis, ſcirrhoſiſque, ut pylorum undique adſtringerent, & anguſtiſſimum redderent, qualis in memorata quoque fuit Wenckeri Virgine. Et harum quidem Obſervationum pleræque cum iis conveniunt quæ jam pridem a me tibi deſcriptæ ſunt. Poſtremæ autem inſuper ad memoriam reducunt Feltrienſem Virum pro quo, Januario menſe A. 1745. conſultus fueram. Cujus diſſectionem idem poſtea mecum communicavit Cl. Pujatus, qui tunc per litteras ejus morbum expoſuerat.

3. VIR annos natus quatuor & quadraginta, cum a patria abeſſet in montoſis, & incultis locis, multa adverſus leviſſimam gonorrhœam virulentam ex argento vivo remedia ſumpſit, qualia habere potuit, perperam fortaſſe & præparata, & ſervata. Quibus dum uteretur, ventriculus non modo irritabatur, verum etiam vomere cogebatur. Ab eo tempore quæcunque comederet, aut biberet, cœpit fere omnia rejicere; ni rejiceret; ventriculi angore, quo ſemper propemodum, ſed leviter, afficiebatur, multo magis torqueri, & ſingultu quoque; at poſtquam rejecerat, ſi nova ſumeret alimenta, hæc ſæpius retinere. Multam, eamque craſſam, & pravi ſaporis, expuebat ſalivam. Pigra alvus, lacte injecto nihil, niſi duros recrementorum globulos, reddebat. Et quamvis pulſus necdum quidquam haberent quod ab naturæ modo recederet; macies tamen non erat levis. Plura, & varia adverſus hunc morbum in uſum tracta ſunt auxilia: ſed incaſſum omnia; ut denique homini moriendum fuerit. VENTRICULUS pylorum anguſtum habuit, & prædurum, & prope hunc ulcuſculum; in reliqua autem interiore facie, multas quaſi glandulas paſſim disjectas.

4. Nunc age, quæ ad Inteſtinorum Morbos ſpectant, attingamus, & primum quæ ad eos in quibus ſæpe etiam ventriculus affici ſolet. Cl. Anatomicus Phil. Conr. Fabricius (7) in Dyſentericis ſubinde vidit præter Craſſa, Tenuia quoque inteſtina, & ventriculum inflammata. Sic in uno Craſſa quidem magis corrupta, & pure ſanguinolento obducta conſpexit, Tenuibus tamen omnibus ſimul ſphacelo affectis, & ventriculo ipſo inflammato: quamvis in altero dyſenteriæ ſedem in Colo dumtaxat, Rectoque inteſtino deprehenderit. Henricus autem Henrici (8) in fœmina quam Cholera morbus vehementiſſimus per 35. horas ſumme infirmaverat, tenuem, flaccidumque ventriculum reperit, hujuſque ſupernam partem macula quadam affectam obſcure rubicunda, ſugillationem referente, cui ſimiles erant hic illic in Colo inteſtino, ſed minores. Quæ Obſervatio facit, ne hoc loco omittamus noſtram alterius fœminæ, quam alvi fluxus ſuſtulerat, diſſectionem, ante extremum Januarium habitam A. 1753.

5. ANUS ab diuturna diarrhœa ad ſummam

(1) n. 12. & ſeqq. (2) Argentor. A. 1743. (3) Obſ. 1.
(4) Regiomont. A. 1701. (5) De Infarct. vaſor. ventric. caſ. 5. & 9.
(6) Progr. de Tabe ex calloſa pylori anguſtia. Wittemberg. A. 1750.
(7) Progr. quo Obſ. Anat. &c. Helmſt. A. 1754. M. Oct. pag. 19. & not. v.
(8) Diſſ. de Cholera morbo c. 1. §. 20.

mam denique macritudinem, viriumque infirmitatem, mortemque ipſam redactæ cadaver in Gymnaſium illatum eſt. Ubi ejus dumtaxat ventrem perluſtravimus, cum mox virile aliud, idque ad Anatomen perſequendam longe magis idoneum, nacti eſſemus. ABDOMEN adeo emaciatum, ut ſub cute non Adipoſam, quod in mulieribus vel macilentis eſt rarum, ſed inanem, telæ inſtar, membranam haberet, vix alicubi exiguas reliquias pinguedinis retinentem, cum referatum eſt, nec male oluit, nec aliquid oſtendit adnotatione ſtatim dignum, niſi quod cyſtis infra jecur, neque ita paulo, deſcendens, bilis quæ non pauca, & obſcurior inerat, colore ſuo proxima inteſtina multo latius quam plerumque ſolet, infecerat. Sed nec ullum Tenue inteſtinum, nec ventriculus, qui erat contractus, vitii quidquam habuerunt. Craſſorum dumtaxat partes aliquæ, ut quæ in Colo, & vero Cæco proximæ ſunt valvulæ Bauhini, ex inflammatione intus rubebant. Rectum vero ferme totum ab inflammatione jam livebat, & hic illic, ac præſertim in imo, introrſum tumebat, unde macula, quaſi circuli forma, ad digiti pollicis latitudinem ſurſum ſe extendebat, mollicula, & prominens, ut ſi a ſanguine fieret, ibi ſub intima tunica ſemiconcreto. Superius autem exſtabant disjectæ, & ex rubro vel magis fuſcæ aut veræ lenticulares glandulæ, aut quædam, earum inſtar. Cæterum in meſenterio glandulæ nonnullæ, quamvis ſanæ viderentur, majores tamen erant quam illi ætati conveniret. Hoc autem in ea frequentius, quod Magnæ arteriæ truncus hic illic erat ſubdurus, & interiore facie albidus ob plura oſſium inchoamenta. Sed illud peculiare; quod ſi eandem faciem inſpiceres, tunicæ latus arteriæ ſiniſtrum, & poſteriorem partem facientes, ad angulum inter ſe jungi, non curvæ inſtar lineæ, videbantur.

6. Quæ de Recto inteſtino ſcribebam modo, ad memoriam reducunt membranam illam ex Mercatoris Hebræi (1) podice propendentem, nec ſine ſanguine, & pravo ichore, & prægreſſis inteſtini ejuſdem moleſtiſſimis doloribus excuſſam ita ut poſtea ſanus ipſe vixerit ab A. 1729. ad initium A. 1748. Nunc addo, ad annum uſque vixiſſe 1758. quo longe alio, id eſt thoracis; morbo abſumptum audivi. Cur vero nihil præterea ad Viri, & Anus propoſitas Obſervationes adnotem, facile intelligis, qui repetitiones quantum oderim, ſcias, & quæ de morbis hujus generis ad te alias ſcripſerim (2), ſatis, ut opinor, memoria teneas. Quod de pleriſque etiam aliis dictum puta, qui infra memorabuntur. Præcipue de Ani tum Imperforatione, tum Prolapſu nihil habeo quod addam, niſi quod de illa nuper legi Cl. Phil. Apolphi Boehmeri (3) in recens editi infantis cadavere Obſervationem, cui propter podicem imperforatum acciderat, ut ex Coli inteſtini parte, ſphacelo correpta, & rupta tantum meconii effunderetur, ut tumidum valde, ac durum eſſet abdomen: legique item in Regiæ Pariſienſis Scientiarum Academiæ Hiſtoria (4) diſſectionem triennis pueri, qui per urethram in quam Rectum inteſtinum deſinebat, hujus recrementa ſemper emiſerat, cauſamque oſtenſam cur hæc demum retenta fuerant: De Ani autem Prolapſu id quod mihi Illuſtris Hallerus per litteras anno datas 1738. V. Kal. Februarii ſignificavit, hic tibi fideliter deſcribam. „ Mirificum nuper vidi „ ſpectaculum, inquit, vix crediturus alteri, prolapſum nempe craſſioris inteſtini, in quo ipſam coli valvulam facillime dignoſcendum, & patentem vi„ deres. Ruberrima erat villoſa tunica, „ nitroque conſperſa humorem ſudabat, „ cæterum immota. Vetuſtus morbus eſt: „ fruſtra repoſitum inteſtinum, cum chirurgus ventriculum per colon palpaſſet. „ Solet ſubinde elabi. „

7. Ad inteſtinorum autem Dolorem, atque adeo ad Iliacam Paſſionem attinet Cl. Kaltſchmidtii Programma (5), quod te legiſſe non pœnitebit. Nam præterquam quod totum inteſtinorum tractum in-

(1) Epiſt. 31. n. 19. (2) Epiſt. ead. (3) Vid. Act. Erud. Lipſ. A. 1758. M. Januar. (4) A. 1752. Obſ. Anat. 4. (5) De Ileo a ſcrupul. piror. meſpil. perfor. Jenæ A. 1747. M. Oct.

inflammatum invenit, ibique magis ubi prope Bauhini valvulam erat Ileum dilaceratum, hoc alvi recrementis non eo tantum loco, ſed ad ulnæ longitudinem prorſus obſtructum vidit, tam duris, ut argenti vivi libra una, ægro data, per ea ſibi viam facere non potuerit, aliaque inſuper adnotavit, & in his cauſam famis præter naturam qua ſæpius homo vexatus fuerat, pylorum videlicet duplo quam ſoleat, ampliorem. Nos qui de IlJaca Paſſione plura alias ad te miſimus, nunc de inteſtinorum doloribus unam dumtaxat Obſervationem addemus, quam in Gymnaſio pariter, eodem anni tempore ac priorem, ſed anno inſequente 1754. habuimus.

8. ANICULA ſex & octoginta annos nata, quæ coqua olim fuerat, quindecim jam menſes omnimodam pertulerat artuum inferiorum paralyſim, quorum menſium tres ultimos in Noſocomio exegit, cum ibi tandem acuta febri, & dolore ſub regione hypochondriorum non ſine magna ſiti, & genarum rubore correpta, his omnibus perſtantibus, intra dies ſeptem vivere deſiit. ABDOMEN exterius aſpectum, nihil vitii, niſi parvum ad alterum inguen tumorem oſtendit: quem pro hernia habui; nec deceptus ſum; inteſtini enim particulam continere mox vidi: quin etiam pro doloris cauſa habuiſſem, ſi unquam mulier, præſertim cum ille ſæviret, de eo loco queſta eſſet. Cum vero abdomen incideretur, ejus virere muſculos; & cum referatum eſſet, inteſtina, & meſenterium ex viridi & rubro variegari, conſpexi, nec ſine graviſſimo fœtore, ut quamvis tertio, haud amplius, a morte die, eoque anni tempore, continuo humandum cadaver fuerit, vix nonnullis, quæ protinus dicam, in genitalibus, & jecinore adnotatis. Vagina disjectas intus habebat maculas ex rubro obſoleto flaventes. Teſtium vix ſupererant humillimæ reliquiæ. Quorum hoc ætati, illud inflammationi, ex proximo inteſtino contractæ, & jam in gangrænam degenerare incipienti, erat tribuendum: ut peculiaris morbi inchoamento parum inæqualis ex rubro nigricans protuberantia, quæ ex fundi uterini ſupremo interiore latere exſtabat, & diſſecando viſa ex parte eſt paucis compingi veſiculis, pellucido humore plenis. In jecinore autem, cujus cyſtis valde erat bile diſtenta, erant peculiaria, quædam a primordiis, alia a prima fortaſſe juventute, alia a morbo repetenda. A primordiis quidem figura infimi limbi inſolita, ut inter dexterum, ſiniſtrumque lobum alte in arcus modum curvatus, hinc illum, hinc vero hunc lobum haberet ad parem prope tractum, quod ſiniſter alioqui non ſolet, deſcendentes: a prima autem juventute; ſi quid dandum eſt ſuſpicioni, alias (1) ad te ſcriptæ; profundi paralleli ſulci per convexam ejus viſceris faciem a ſummo deorſum verſus ducti: certe autem a morbo hydatides duæ in eadem facie, altera a dextris, altera a ſiniſtris, jecinoris tunica ambæ opertæ, intus autem membrana cinctæ, quæ rugis, vel potius quibuſdam quaſi inſtitis inæqualis, in illa non modicum, & valde profundum cavum, in hac exiguum comprehendebat. Ex hiſce hydatidibus, & magis ex rara iſta jecinoris figura hanc illam fuiſſe Vetulam, intelligis, ex qua tibi hæc utraque cum alias (2) obiter indicaverim, hic plenius volui, & dilucidius deſcribere.

9. Jam vero ad eas quas de Hypochondriorum Dolore, & Tumore, ad te ſcribens, Obſervationes produxi, has addas velim, quarum aliæ ad jecur, aliæ ad lienem, aliqua etiam ad ventriculum ſpectat; de jecinore autem illam potiſſimum qua (3) ejus proponitur vomica *in pectoris dextram cavitatem aperta*. Utinam Solertiſſimus Richertzius, ut quæ in mortuo invenit, diligenter deſcripſit, pariter quæ mortem præceſſerant, indicare potuiſſet. Nam certe memineris, cum rariſſimam, & fortaſſe primam ejuſdemmodi caſus Obſervationem Valſalvæ ad te ſcriberem (4); etſi non pauca quæ in ægra fuerant, non omiſit, me tamen plura deſideraſſe. Quod tanto magis facio in hac altera, quanto diutius videtur ex pulmonis

(1) Epiſt. 56. n. 17. (2) Epiſt. 58. n. 42.
(4) Epiſt. 36. n. 4. & ſeq.
(3) Obſerv. Viſcer. Abdom. Labis Epicriſ. Obſ. 2.

nis dexteri, & pleuræ ejuſdem lateris inſpectione ab [e]juſmodi ſingularis generis empyemate ægrum fuiſſe vexatum, ex magnitudine autem jecinoris, & purulentæ in hoc caveæ graviſſimas ibi quoque moleſtias pertuliſſe. Ibi, inquam; Lutetiæ enim Pariſiorum accidit, ut cum ægrotus quidam (1) *de ſummo dolore in dextro hypochondrio* conqueſtus eſſet, pernegante Chirurgo contra ac Medicus ſtatuebat, dolorem illum eſſe hepati adſcribendum; in cadavere tandem *hepar inflammatum* deprehenderetur. Quod ſi forte ob *aliquod adjunctum per intervalla delirium*, contigui diaphragmatis inflammationi; quam tamen neque Chirurgus, neque Cl. Auctor fuiſſent tacituri; malles ipſe in illa doloris cauſam ſuſpicari; alias prius conſideres Obſervationes oportet; & in his quaſdam ad ſuſceptum ſermonem attinentes: Neque enim dubito, quin moleſtiis gravibus in hypochondrio eodem illa quoque mulier conflictata ſit, in qua ingens, nec inflammatum tamen jecur ibidem (2) videre potes deſcriptum, cujus utinam in vivente ſymptomata indicari potuiſſent. At certe ſcio, in Diſputatione Cel. Rudolphi Jac. Camerarii, & Jonæ Brunneri exhibente *Hepatite defunctorum Extiſpicia* (3) adoleſcentuli, itemque mulieris caſum produci, quorum ut huic *maxima erat de hypochondrio dextro querela*, illi autem *dolor fere intolerabilis* ibidem fuerat; ſic jecur utrique prægrande erat, & a calculoſa materia durum, mulieri inſuper a triplici auctum atheromate. Num ergo in his pariter dolorem omnem tribues adjacentibus partibus, quas tumor, & pondus hepatis comprimeret, ac diſtraheret? Quod ſi tanto facilius a te fieri poſſe, credideris, quia calculoſa materia indurando jecur, hujus qualemcunque ſenſum hebetaſſet; non ultra adverſabor tibi; nam quocunque tandem modo explices; ſemper quas hic tibi addidi, Obſervationes ad Dolores, Tumoreſque dexteri hypochondrii, ut ſum pollicitus, ſpectabunt, quemadmodum ad hypochondrium ſiniſtrum pertinebunt illæ quæ protinus ſequuntur.

10. Magnus certe, præſertim ut in novenni puero, lienis tumor fuit, quem deſcripſit Cl. Kaltſchmiedius (4), quo in tumore, ſi manibus tentaretur, dolorem puer percipiebat; niſi forte tribuere hunc velis ſubjecti renis ſiniſtri amplo pelvi, quem incluſus aſper calculus, tunc appreſſus, compungeret. Aliquando autem e contrario non in lienis tumore occurrit dolor, ſed in lateris ſiniſtri ima parte ad dorſum vergente, ut in viro qui cum præterea pluribus aliis ſymptomatibus, phthiſim mentientibus, fuiſſet conflictatus, nihil denique in pulmonibus quod vitioſum eſſet, poſt mortem oſtendit, ſed lienem grandiorem, duriſſimum, & valde gravem, quippe ex denſa compactum ſubſtantia quam Abr. Vaterus (5) cum diſſecto *petaſone porcino*, *fumo leviter indurato* comparavit. Decipit etiam lienis tumor, cum valde ſe extendit, aut cum ea continet quæ rariſſime ſolet. Cujus utriuſque conſtitutionis in uno eodemque homine exemplum Regiæ Scientiarum Pariſienſis Academiæ præbebit Hiſtoria (6). Is enim aſcitis correptus ſignis, in quibus maniſeſtiſſima erat humoris in ventre fluctuatio, paracenteſim bis expertus, & pro aqua educto pure, a ſecunda hujus eductione poſtridie mortuus, lienem tanta habuit magnitudine, ut ab ſua ſede ad pubis oſſa perveniens, viſcera a fronte, & ab lateribus operiret, atque comprimeret, quippe tantumdem propemodum continens puris, quantum e vivente extractum fuerat; plurimum autem fuerat extractum. Pus quidem, non modo aquam, in liene inventum nonnunquam fuiſſe, alias (7) tibi commemoravimus; ſed immani adeo copia repertum eſſe, non meminimus. In tanta non magni viſceris extenſione, & fluctuantis humoris ſenſu quis lienem potiſſimum culpaſſet? Doloris ſedes, niſi forte inter initia, non id poterat ſignificare. Colici enim vehementes, qui denique ingruerant, dolores, cum ab inteſti-

(1) Vid. Bulchwald. Obſ. Quadrig. Obſ. 2. Ætiol. §. 6. (2) Obſ. 2. cit. (3) c. 1.
(4) Progr. de hoc Tumore. (5) Differt. de Scirrhis Viſcer.
(6) A. 1753. Obſ. Anat. 5. (7) Epiſt. 36. n. 18.

norum compreſſione facile eſſent, non ad illam unam ventris partem attinere poterant. Suſpicio ex hoc dumtaxat aliqua poterat oriri, quod febri quartanæ, duodeviginti, aut amplius, menſes duranti, ſucceſſerat morbus. In admirando quoque illo caſu quem legeris apud Præſtantiſſimum Fantonum (1), quis in abſceſſu, ad umbilicum aperto, latere ſplenem, dixiſſet? Vix leviſſima conjectura duci poterat ab atrociſſimis doloribus de quibus maximæ infra ſiniſtrum hypochondrium queſta ægra fuerat. Splen tamen ad umbilicum prociderat, unde & tunc extractus fuit, & poſtquam fuerat anno quincto muliere mortua, quæ interea conceperat, & pepererat, ne quis dubitaret, extractum eſſe, nullus in cadavere eſt uſquam repertus; *cicatrices tantum in proximis partibus apparuerunt, quibus ille naturaliter adhærere ſolet*.

11. Quoniam autem in ſiniſtro hypochondrio aliud præter lienem eſt viſcus; hujus quoque tumentis ſingularem hiſtoriam mox indicabo; ſi prius de liene oſſeo, aut lapideo facto; de hoc enim alias (2) ad te recordaberis me ſcripſiſſe; illud adjecero quod in Sene, propter cranii obliquam formam Epiſtola LXII. (3) commemorato, animadverti. Splenicæ membranæ pars, quantam circulus diametro gemini tranſverſi digiti operire potuiſſet, oſſea facta eſſe videbatur, eique arctius viſceris ſubſtantia adhærebat. Partem hanc membranæ cum detraxiſſem, & dies aliquot in aqua maceraſſem, adhærentemque lienis ſubſtantiam abraſiſſem; nihil ſupereſſe aliud in membrana, vidi, quam tenuem & hic illic deficientem ex manifeſta materia tartarea incruſtationem. Itaque non me pœnituit tartareæ quoque materiæ locum in illa XXXVI. Epiſtola reliquiſſe, ut neque ex convexa lienis faciē indurationem fere incipere, dixiſſe, indeque alio ſe extendere. Nam proximam induratæ parti membranam cum detraherem, non ipſam quidem ita duram, ſed rigidam tamen jam factam ſenſi, & hæc omnia in ea ſplenis facie vidi quæ diaphragma contingebat. Id autem num recte conjecerim alternæ hujus muſculi compreſſioni poſſe tribui, nonnunquam poſtea dubitavi, cum faciem illam jecinoris quæ eidem eſt compreſſioni obnoxia, non eandem, niſi forte rariſſime, indurationem contrahere, animadverti.

Nunc ſingularem illam ventriculi Obſervationem jugiter, nec ſine moleſtia, tumentis ex Cel. Viro Lieutaudio (4) indicabo. De moleſto in regione ventriculi, quæ ſemper elatior erat, ſenſu plenitudinis, aut ponderis æger cacheƈticus primum, deinde hydropicus querebatur, & de quibuſdam circa eam regionem minime acutis doloribus. Libera erat deglutitio, ſed adſtricta alvus, ut non niſi datis quæ cierent, reſponderet unquam, imo vel tunc leviter. Vomendi erat cupiditas: vomitum autem neque natura, neque ars movere poterant: & quanquam de alimentis minimum toto hujus morbi tempore, ultimo autem nihil propemodum ſumebatur, non ille tamen plenitudinis, aut ponderis ſenſus decreſcebat. Poſt obitum denique ſupra modum extenſus, & plenus ventriculus inventus eſt, inteſtina autem omnia, quamvis ita anguſta, ut univerſa molem ventriculi non ſuperarent, erant haud ſecus ac pylorus, omnino pervia; ut proclive fuerit ex his quæ in mortuo, & ex iis quæ in vivo obſervata fuerant, exiſtimare ad paralyſim ventriculi quandam morbum eſſe referendum. Et quoniam de Ventris tumoribus verba facimus, non reticebimus, ſi diutius is æger vixiſſet, facile tumorem alterius generis in eodem ventris latere fuiſſe apparitūrum. Acerbiſſimi enim doloris, qui diebus ante mortem quindecim ibi ortus fuerat, cauſa in ſanguine reperta eſt inter Obliquos abdominis ſiniſtros muſculos ad duas libras effuſo. Sed neque dexterum hypochondrium ſine labe fuit. Jecur enim plures ſolidiſſimos continebat lapides, quorum aliqui ſupra ejus viſceris ſuperficiem manifeſtiſſime prominebant, accedebantque ad avellanæ magnitudinem.

12. Quibus de Calculis facile biliariis cum

(1) De Obſ. Med. & Anat. Epiſt. 1. & 6. (2) Epiſt. 36. n. 14. & ſeqq. (3) n. 16. (4) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1752.

cum plurima ad te alias (1) ſcripſerim, nec ſolum de hepaticis, verum etiam, idque præſertim, de cyſticis; perpauca reſtant quæ nunc addam, & primum quidem ex Epiſtola, quæ forte nuper in manus rediit, miſſa ante multos annos ab non ignobili Medico, qui meus olim perattentus Auditor fuerat. Sic autem ſcribebat quæ ipſe tum viderat.

13. SENEX qui ad annum uſque ſexageſimum ſextum ſine ullo notabili morbo pervenerat, gravibus ad ventriculum cruciatibus correptus eſt cum bilioſo, & copioſo vomitu, alvi adſtrictione, & febri non valde acuta. Medicus oleo dato ex dulcibus amygdalis recens expreſſo, alioque aliquo remedio ejuſmodi, morbum levavit, ſed non ſuſtulit, doloribus identidem redeuntibus; donec duabus magneſiæ drachmis in uſum tractis viſus ſibi æger eſt perſanatus. Sed, contra Medici conſilium, cum ad priores curas, ciboſque inſalubres reverſus eſſet; dolores quoque reverſi ſunt; cito autem abacti magneſiæ uſu. Progreſſu interea dierum Medico diſplicuit, pulſum parvum eſſe factum, nec ſine aliqua intermiſſione, appetitum ciborum decreſcere, ſed præcipue aliquot interjectis diebus per alvum nigerrima reddi, atram antiquorum bilem referentia. Denique cum graviſſimum ingruiſſet deliquium, & mox defiiſſet, ſubdelirare æger cœpit, & de acerbiſſimo capitis dolore queri. Itaque poſt dies ſeptem per hæc exactos, non ſine pulſus intermiſſione, & magna virium infirmitate, ſexto circiter menſe a morbi initio, deceſſit. ABDOMINE inciſo, & diducto, nihil vitii in ventriculo repertum eſt, neque in hepate, niſi quod paulo erat pallidius, quam ſolet. Sed ejus veſicula, triplo propemodum naturali major, nigerrimam bilem continebat, vel potius amurcam, in qua calculi erant octo alia alius figura, omnes autem rara magnitudine: præter quos in ipſis veſiculæ parietibus alii conſpecti ſunt ad decem, milii granis haud majores.

14. Minimi hi calculi in cyſtis parietibus animadverſi, ad eos facile attinebant quos tibi alias (2) in illius glandulis, aut certe inter ejus tunicas memoravi. Fortaſſe autem paulo iis majores per Cyſticum, & Communem ductus exitum molientes, at ob parvitatem minime in alvi fæcibus animadverſi, cruciatus illos ventriculi, & vomitus ciebant; cum maximi illi octo in veſicula ob magnitudinem quieſcentes, nullum ſui indicium darent ne ponderis quidem ſenſu; an quod iis quæ paulatim augentur, aſſueſcamus? Vides hic quoque nullam de ictero mentionem fieri. Certe autem Vir Nobiliſſimus pro quo non ita pridem per litteras conſultus ſum, vix poſtquam diu noctes omnes inſomnes duxerat ob graviſſimum ad regionem pylori corripientem dolorem, & perpetuos vomendi conatus, vix, inquam, ictericus tandem per intervalla fieri cœpit. Morbi tamen cauſam oſtendit ſanatio; dolore enim a ventriculo paulatim umbilicum verſus, indeque ad pubis regionem deſcendente, ubi aliquot ſubſtitit dies, denique corporibus dejectis duobus non parvis, ad cubi figuram accedentibus, cruciatus omnitum ventriculi, tum jecinoris; nam & hoc dolebat; tum inteſtinorum ſolutus eſt. Erant ea corpora ſubflava, ex ſtratis compoſita, nucleum complectentibus, & flammam concipientibus, ut ſpectatis omnibus, cyſticos eſſe calculos, non dubitares. Vide autem, quantum in eodem morbo variis in corporibus diſcrimen ſit. Fr. Slare (3) nobilem fœminam, hepaticis doloribus valde cruciatam, animadvertit *ſtatim* atque duos cyſticos calculos repetitis vicibus in Duodenum inteſtinum ejecerat, maximum ſenſiſſe levamen, illos autem *vix per aliquot horas* in tota inteſtinorum via perſtitiſſe, cum ipſi quoque non eſſent parvi; alter enim ambitum craſſioris ſuperabat digiti, alter autem erat tenuior, nec tamen multo. De ejuſdemmodi autem calculis illa quoque tibi legenda ſunt quæ Præſtantiſſimus ſcripſit Ellerus (4), cujus explicationem præſertim naturæ, & ori-

(1) Epiſt. 37. (2) Ibid. n. 21. & 29.
(3) in Epiſt. edita a Sigiſm. Koenig in ſuo Lithogen. hum. Specim.
(4) Hiſt. de l' Acad. R. des Sc. de Berlin A. 1755.

ginis ejus lapidis qui per abſceſſum hypochondrii dexteri cum pure exierat, facile comprobabis tribus illis conſimilibus quæ tibi Epiſtola XXXVII. (1) protuli, exemplis. Simul cognoſces quæ Experientiſſimus idem Vir de renalium quoque calculorum origine eadem occaſione proponit, & lapidis etiam quem inter veſicæ urinariæ tunicas abditum conſpexit.

Ad alia autem Renum vitia attinent tum eorum hydrops, ſive a ſero flavo diſtentio, tum ſubſtantia ipſorum maximam partem deleta, tum indurata Adipoſa eorundem membrana, itemque in Aſcitica renum alter duplo major, alter juſto minor cum uretere, vaſiſque ſanguiferis valde contractis. Quas Cl. Bohemeri Obſervationes in eodem libro relatas invenies in quo alias, a me tibi ſupra (2) indicatas. Quod ſi eum librum verſans, in locum forte incideris ubi *Morgagnus* dicitur *nuper operam dediſſe, ut ſententiam de viis urinæ ex ventriculo ad veſicam novis argumentis confirmaret*; noli mirari qui ſcias in contraria huic ſententia me ſemper fuiſſe, & adhuc eſſe; ſed id nimiæ tribue erga me typographorum liberalitati qui alteram litterulam *g* addentes, non ſemel quæ ad alium omnino ſpectabant, mihi donare voluerunt.

15. Quæ de calculis paulo ante interjecta ſunt, & ipſa quidem ad Morbos attinent Ventris; ſed non modo ad iſtos, verum etiam ad ſuſceptum de Tumoribus ejuſdem ſermonem, cujus tibi obliti forte videbamur, ea ſpectant quæ noviſſime ex Bohemero indicavimus de renum hydrope, & de Aſcite. Ad nonnulla autem quæ de Tympanitide agentes, attigimus, illuſtranda facere poterit Programma ab Hambergero editum *de ruptura inteſtini Duodeni*, quam breviſſimus quidem, ſed ingens, lethaliſque tympaniticus tumor eſt conſecutus. Fac igitur perlegas. Nos enim tum eorum memores quæ de cæteris Ventris Tumoribus & multa, & varia ad te ſcripſimus, tum de alio hydrope non pauciſſima ſcribenda mox eſſe, cogitantes, non omnibus in quæ incidimus, immorari nunc poſſumus. Quamobrem haud alia, quod ad Meſenterium ſpectat, hic indicabimus, niſi ut ex Cl. Viris Henrico Henrici (3), & Joanne Fantono (4) excerpas quæ tunc nos fugerunt Obſervationes, Sepulchreto adjungendas. Hic enim magnum meſenterii tumorem, ille vero non paucos ejuſdem abſceſſus propoſuit. Et hæ quidem Obſervationes utiles ſunt; illæ autem utiliores in quibus mutata viſcerum ſedes Medicum poteſt decipere. Itaque totidem adjiciemus quas cum præclara illa Valſalvæ (5) conjungas, ventriculi e ſua ſede prolapſi, ibique tumorem efficientis ubi ventriculus ſecundum naturam eſſe non ſolet. Altera ea ipſa eſt quam ſupra (6) ex parte memoravimus, Cl. Langguthi: ut ſcirrhoſus enim tunicarum quæ pylorum cingebant, tumor immani craſſitudine hunc arctaverat, ita & pondere ventriculum omnino loco moverat, ut orificium ſuperius a diaphragmate ad maximam palmæ latitudinem diſtaret, fundus autem infra umbilicum in regionem hypogaſtricam protenderetur, & loco, ac mobilitate innatum omento magnum tumorem in vivente mentiretur. Altera autem Obſervatio eſt Cl. Schlenckeri (7), qui ventriculum vidit *pyloro ad os pubis uſque perpendiculari linea pertigentem*. Cujus prolapſus ſatis apta cauſa ex reliqua hiſtoria non apparet; præcipuum enim vitium propter quod tunc ſcripſit, inter ventris cætera viſcera in ovario ſiniſtro fuit *lapideo, magno, ponderoſo*, & omnino digno quod tot aliis accenſeas, a nobis alias (8) memoratis, Ovariorum Tumoribus. Quos inter deeſſe tamen credimus nonnullos ab laudato Fantono (9) propoſitos, ut cum ovarium ſiniſtrum decies erat naturali majus, & ſcirrhoſum, aut cum dexterum intus cavum, albicantem & durum globum ex materia ſebacea, ovo colum-

(1) n. 52. (2) n. 6. (3) Diſſert. de Abſceſſ. Meſent.
(4) De Obſ. Med. & Anat. Epiſt. 8. n. 9. (5) Epiſt. 39. n. 14.
(6) n. 1. (7) Diſſert. de ſingulari Ovar. ſin. morbo.
(8) Epiſt. 38. n. 54. & ſeqq. & Epiſt. 39. n. 37. & ſeqq.
(9) Epiſt. cit. 8. n. 13. & 16.

lumbino ſimilem, continebat, aut denique cum veſicæ inſtar, ambo turgebant ſero ſubflavo.

16. Etſi vero nullius generis tumorum muliebrium teſtium plura quam hujus tertii, exempla commemoravi, ubi de *Saccato* hydrope ad te ſcribens (1), illuc deni- que perveni, ut quærerem, num, & quomodo peritonæi, uteri tubæ, aliique ejuſmodi hydropes ab ovarii hydrope internoſci poſſent; quædam tamen generis ejuſdem Obſervationes ſuperſunt, quas haud inutile cenſeo hic tibi preſſe quidem, ſed ita indicare, ut facile queas cum prioribus illis, & cum iis quæ tum dixi, conferre, & quod melius tibi videatur tum de cognoſcendis, tum de curandis ejuſcemodi morbis conſtituere. Ut a vetuſtioribus incipientes, ad recentiora veniamus; editum fuit A. 1671. a Ludovico Salzmanno (2) exemplum fœminæ cui poſt diuturnam menſtrui ſanguinis ſuppreſſionem, abdomen ſenſim a ſiniſtro hypogaſtrio ſiniſtrum verſus hypochondrium attollebatur, abſentibus aſcitis indiciis, & facie ſic ſatis colorata. Verum ex quo non ſine impetu in terram cecidit, brevi aſcitis indicia cum magno totius abdominis tumore, & paulo poſt mors acceſſere. In Ventre præter aquam, & pus ea copia quæ tantæ diſtentioni conveniebat, ingens tumor viſcera operiens inventus eſt, plurimas continens cyſtes alia alias magnitudine, aliaque ſingulas fere materia plenas. Tumoris autem communis tunica etſi contiguis partibus undique per membranas nectebatur, ſanuſque erat uterus; tamen cum tumor, ut in vivente inceperat, ita in mortua dicatur peculiariter *ſub inguine ſiniſtro* fuiſſe conſpectus; non a veriſimilitudine procul abibis, ſi e ſiniſtro ovario ortum exiſtimabis: quanquam fortaſſe ad Saccatos alios, & aliunde natos hydropes referre males. Qualis certe erat is quem non ita pridem legi inter Obſervationes Medicas (3) Cl. Weſzpremi in viri cadavere qui per biennium pro aſcitico habitus, graveolentem humorem in quo magnæ hydatides natabant, concluſum oſtendit intra immanem quaſi veſicam, cujus erat collum inter veſicam veram, & Rectum inteſtinum implantatum, cum pars reliqua per celluloſum tantummodo contextum vicinis partibus annecteretur: & qualem, niſi quod nullæ in aqua limpida continebantur hydatides, fuiſſe, nunc video ex hiſtoria a Cl. Steubio (4) accuratius deſcripta, hydropem illum in quo alias (5) merito hæſeram, nempe Virginis cujus venter per decennium tumidus, etſi a ſiniſtris eminebat magis, neque aſcitis notas, imo colorem faciei floridum conjunctum habebat; tamen cum temere & aſciticus crederetur, & ferro propterea pertunderetur, & nimia ſtatim aquæ copia exhauriretur, ſicque citam afferret mortem, magnum tamen diſſecantibus obtulit membraneum ſaccum in quo aqua fuerat, nullis aliis annexum partibus; quam lieni, & reni ſiniſtro, quibuſcum ut vaſa communia habebat, ita firmiter cohærebat. Ut tibi igitur alias ovariorum hydropis de quo dubitare non poſſis, Obſervationes indicemus; ad eos qui ſuas poſt Ludovicum Salzmannum vulgarunt, ſicuti promiſimus, veniamus. Abr. Vaterus (6) fœminam propoſuit, quæ non ut duæ, de quibus paulo ante dictum eſt, aliæque, & in iis Vidua, de qua mox dicetur, anno morbi primo in falſa graviditatis ſuſpicione apud Medicos fuerunt, quæ res quanto longius curationem differt, tanto reddit difficiliorem, non, inquam, ejuſmodi ſuſpicione aſpergi potuit, cum ex viro ſuo, non alii modo, ſed & ipſa gravidam ſe crederet, jamque mammis humore, lactis non diſſimili turgentibus, notos ſibi ex quo gemellos, perquam difficili partu editos, utero geſſerat, infantis motus vel manu admota ſe percipere, confirmaret: quos motus poſt graviorem lapſum, cum amplius non ſentiret, mortuum eſſe fœtum quoad vixit; vixit autem tres annos cum dimidio; non dubitabat, tumore ventris du- riore

(1) Epiſt. indicatis 38. & 39. (2) De Abſceſſu interno miræ magnitud. &c.
(3) Obſ. 11. Caſ. 1. (4) Differt. de infelici hydr. ſaccati curat.
(5) Epiſt. 38. n. 63. in fin. (6) Differt. inſcripta Graviditas Apparens.

riore quidem, ſed primum non adeo ponderoſo, permanente, deinde vero mirum in modum aucto, & moleſto. Huic igitur cum maxima fœtidiſſimæ aquæ copia prægrandis tumor inerat, non ad uterum, quem in vaginam ſuo pondere detruſerat, ſed omnino ad dexterum ovarium attinens, quod in rotundas capſulas totum abierat, viſcido, ac purulento liquore oppletas. Sed longiſſime tumorem hunc tumor ſuperat in Cl. Nicolai Willi Diſſertatione (1) legendus. Cum enim in Vidua ſenſim tumere cœpiſſet abdomen, viribus interea, & appetitu integris, corporis habitu non cachectico, & lotio ſecundum naturam fluente, quinque annorum ſpatio majorem in molem accrevit, inæqualem tamen; nam a dextris magis prominebat; neque cum in lecto de latere in latus converteretur, ullum fluctuationis ſenſum faciebat. Quin cum intra annos aliquot ſic eſſet auctum, ut in perpetuo corporis paulo altiore decubitu ad ſpithamæ longitudinem infra genua, procerioris alioquin mulieris, propenderet, nec pedes erant tumidi, nec facies multum decolor, nec appetitus dejectus, nec ſitis, niſi matutinis horis, & vel tunc levis, nec febrilis pulſus; ſomnus autem pacatus. Sed morbo dein ad duodecimum uſque annum perſiſtente, abdomine autem magis tumente, pleraque horum mutata ſunt tandem, & quamvis a tumefactis, eroſiſque pedibus magna aquæ vis diſtillaret, ventre tamen non detumeſcente, illiſque gangræna correptis, mors ingruit. Nihil aquæ in ventre, in thorace, in pericardio inventum eſt; immani ejus copia intra membraneum ſaccum omnino conclusa. Cujus ſacci duplex erat tunica, & exterior alba, craſſa, fibriſque tenacibus compacta, cavum unum, origo una; ovarium enim dexterum in tam miram amplitudinem excreverat, vaſis Spermaticis quæ ad ipſum pertinebant, duodecuplo quam ſolent, craſſioribus.

17. In eadem quoque Diſſertatione (2) collectas invenies notas, per quas hydrops hic cognoſci, & ab aliis, uteri præſertim, diſtingui poſſe creditur, tum etiam (3) quam varius variis in corporibus reperiatur. Quæ omnia cum productis alias, aut nunc a me exemplis ſi conferas; quid crebrius, quid rarius tum in viventibus, tum in mortuis occurrat, perſpicies quidem: ſed non propterea, ſi me audis, quidquam pro certo in diagnoſi affirmare audebis, multo autem minus de efficaci, præſertim chirurgica, curatione promittere. Quidquid enim ſcribant nonnulli; Eruditus Diſſertationis Auctor ipſe quoque diſerte fatetur (4), *nullum medentium hactenus gloriari potuiſſe, ſe in hydrope hoc ovarii multa pollicitum fidem adimpleviſſe*: & quamvis ubi de paracenteſi tentanda loquitur ( ), hujus neque locum, neque modum, nec rationem præcipue omittat curandi, ut tumoris parietes inter ſe coaleſcant; tamen primum omnium monet Medicum, & Chirurgum, ne *dubium* ejus curationis *eventum prædicere* omittant. Urget enim, & inculcat (6) illud in primis, ſigna adhuc deſiderari per quæ priuſquam ea ſuſcipiatur, ſcire liceat, ſitne aqua intra unum cavum collecta, an diſperſa in plura. Vides autem, vel quod venerat nobis in mentem (7), ex aquæ fluctuatione tunc ſenſibili, nunc vero nulla id diſcrimen conjicere, perlecta Viduæ noviſſime propoſitæ hiſtoria eſſe procul dubio abjiciendum. Cæteras mitto ſatis animadverſas, & tibi alio loco a me expoſitas difficultates: quibus potius nunc velim addas quæ ex Obſervationibus eliciuntur Virorum Cl. Georgii Chriſtiani Brehmii (8), & Stephani Weſzpremi (9), quarum neutram antea memoravi, quoniam hæc eſt ſine morbi ſignis, illa cum plurium Partium morbis eſt complicata. Quid enim Chirurgus ageret, ſi, ut ſecundus, magnum in ſaccum incideret, cum fœtido humore non parvam concretionem oſſeam continentem, quem ad ovarium ſiniſtrum attinuiſſe, quidam quaſi funiculus oſtendebat

(1) Differt. inſcripta Stupendus Abdom. Tumor n. 5.
(2) n. 9. (3) n. 10. (4) n. 66. (5) n. 18. (6) Ibid. & n. 16.
(7) Epiſt. 38. n. 64. in fin. (8) Differt. de Hydatidib.
(9) Obſ. Med. 1.

debat cum hoc colligans, majori ex parte una cum proxima tubæ, & ligamentis uteri putrefacto, & lacerato; ut pronum eſſet intelligere, unde orta eſſet Virginis illius aſcites: aut quid ageret; ſi poſt non pauca Saccati hydropis indicia, ferro profundius in molliſſimam tumoris partem adacto, pauca glutinoſa aqua, hydatides autem plurimæ exirent: quæ poſt mortem a Brehmio inventæ ſunt numero prope incredibili, cum craſſiſſima ſcirrhoſa carne ſingula quidem ovaria in *magnitudinem duorum pugnorum* extendentes, ſed & ventris pene omnia viſcera, & diaphragma quoque obſidentes.

18. Igitur Saccati hydropis non alia prudentius curatio laudari poſſe videtur, quam probata alias (1) a nobis palliativa. Sic enim ſæpius, & paucioribus quidem, levioribuſque cum incommodis vivere diutius, multoſque ad annos potuerunt ægrotantes; quin etiam caſu, & natura opitulante, nonnunquam ſanari. Vide ſis quid acciderit Virgini, cujus hiſtoriam accurate ſcriptam diligentiæ Villi (2) debemus. Cum enim quatuordecim annos tantam ventris molem pertuliſſet, ut intra octo annos primos pondus corporis duplo majus ad lancem eſſet, quam antequam morbus inciperet, annum videlicet agenti vigeſimum ſecundum, tandem in ventrem prolapſa, crepitu intus percepto quaſi tympani diſrupti in regione ſiniſtra epigaſtrica (quæ res, & initium tumoris ex latere eodem pelvis, & ſigna etiam quædam, ejuſmodi hydropes de quibus hic loquimur, comitantia, ad horum aliquem hunc facile referendum eſſe, indicabant) tantam limpidæ, & inodoræ aquæ per intervalla mingere copiam cœpit, ut intra novem dies ventris tumor evanuerit, nec longo poſt tempore ſic convaluerit, ut annos jam quinque, cum hiſtoria edita eſt, valetudine ſatis proſpera uteretur. Antea vero a Cl. Chriſtoph. Erneſto Cono (3) edita Obſervatio fuerat Matronæ, quæ, primum gravidam ſe eſſe, credens, quinquennium exegerat ventré tumido, ſed florido faciei colore, appetitu integro, ſomno tranquillo, reſpiratione ſatis libera, nullo pedum tumore, urina non imminuta, deinde vero tumentibus pedibus, ventre autem adeo diſtento, ut mox dicetur, cum ſeptem jam annos perſtaret morbus, ipſa prolabens, ad ſiliceum ſtratum graviſſime abdomen alliſit. Mox autem idem ipſi, quod Virgini, accidit, ut ejuſdem generis urinam ea copia ſubinde excerneret, quanta, largo etiam ſpontaneo ſudore adjuvante, ad inaniendum ventrem ſatis fuit, qui ſic rugoſus, ac plane collapſus, ultra genua extendebatur: itaque biennium ſana vixit, donec epidemica dyſenteria extincta eſt. His duabus igitur fortuitus lapſus tam felix fuit, quam totidem infelix de quibus ſupra (4) dictum eſt. Et ne forte ſuſpiceris, Virgini huic, & Matronæ ideo aquam profluxiſſe, quod non ventris, ſed uteri cavo includeretur, ut in quibuſdam a Cunrado (5) memoratis, quarum felix pariter lapſus fuit; pro certo habe, duabus de quibus dicebamus, aquam ex utero non effluxiſſe, ut pote quæ non præter voluntatem reddebant, imo pro arbitrio poterant cohibere.

19. De eo autem quem modo dicebam Uteri, aut de hujus Tubæ Hydrope ſane perpauca ſunt quæ indicem Sepulchreto adjicienda. Nempe hydropis tubæ exemplum unum quidem, & a me tibi alias (6), ſed nimis preſſe, cum liber deeſſet, memoratum, nec vulgare profecto exemplum, quippe tubæ libras aquæ centum circiter, & quinquaginta continentis in muliere quam, primum gravidam, deinde aſciticam putatam, diſſecuit Abr. Cyprianus (7), qui curandam ſuſcipere noluerat, & ſapienter quidem; nam præter aquam, intra tubam multos offendiſſet *tumores carcinomatòſos*. Hydropici autem Uteri exemplum a Brehemio (8) habebis in Matrona quæ, cum a Medicis plurimis Saccato hydrope laborare jam per biennium crede-

[1] Epiſt. 38. n. 71. [2] Diſſert. ad n. 16. ſupra cit. n. 6.
[3] Diſſert. inſcripta Caſus Hydropicæ lapſu ſanatæ. [4] n. 16. [5] Diſſert. de Hydr. Uteri c. 4. §. 3.
[6] Epiſt. 38. n. 16. [7] Epiſt. hiſt. exhibit. fœtus hum. poſt 21. menſes &c.
[8] Diſſert. ſupra ad n. 17. cit. §. 2.

crederetur, ſumpto medicamento emmenagogo ſaccos ex utero edidit ſeptem, quorum uno quidem ſceletum fœtus continebatur, reliquis autem ſerum graviſſime olens; ut hydropem ab infelici graviditate ortum eſſe, intelligeres, intra ſaccos tamen concluſum. In hiſtoria autem quæ apud Cunradum (1) legitur, uno ingenti utre comprehenſam vim aquæ immanem reperies in muliere quæ præter ponderis ſenſum, nulla alia de re quærebatur, pedibus non tumidis, & ſine ullo, dum corpus moveret, fluctuantis aquæ ſenſu, &, quod maxime omnes mirabantur, per ſexennium circiter; tot enim annos tumorem geſſerat; non ſolum non erat emaciata, ſed neque menſtruis, rite provenientibus, purgationibus unquam caruerat. Quæ res, & ipſa diſſectio dubium facere te poteſt, an uter ille pro utero fuerit habendus; plurimi enim ex iis qui ſectioni intererant, corpus aliud potius quod uterum referebat, ejuſque ſedem obtinebat; indeque tumor pugni magnitudine primum inceperat; revera uterum fuiſſe, ſuſpicabantur. Sed quoniam id ipſum corpus & ſcirrhoſum, & aliis vitiis depravatum erat, neque cum vagina, ſub ipſo prorſus occluſa, communicabat; communicabant autem ſanguifera vaſa, per utrem illum repentia; tu cum omnia perlegeris, attenteque perpenderis, an ſaltem pro uteri diſtenta parte uter ille ſit accipiendus, conjicies, intereaque ex Diſſertatione eadem (2) notas conſiderabis, per quas uteri hydrops poſſe dicitur ab aliis ſive hydropis ſpeciebus, ſive uteri ipſius morbis, ut Scirrho, & Cancro, internoſci.

20. Quod ad hos ultimos attinet, meis duabus, alias (3) propoſitis, Obſervationibus totidem poteris adjungere ex Cl. Viris Rieslingio (4) & Roederero (5), & cum ea quoque ovariorum, & urinariæ veſicæ conſtitutione, quæ a me, & quæ ab illorum utroque, aut altero tunc ſimul inventa eſt, comparare. Hic enim de Utero, & Veſica, cæteriſque Urinariis, & Genitalibus Partibus a me alia non adduntur, quippe de ipſarum morbis plura inſequentibus Epiſtolis ſcripturo. vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXVI.

Ad Urinariæ Veſicæ Morbos potiſſimum ſpectat.

DE Morbis qui ad Urinarias, & qui ad Genitales Partes attinent, ut ſuperiore Epiſtola pollicitus ſum, ſcripturus, primum Obſervationem afferam ad utroſque ſpectantem, deinde alia quæ ad hos ſingillatim pertinent, tecum hiſce, & proximis Litteris eadem qua ſolitus ſum, ratione communicabo.

2. ANICULA, quæ doloribus ad infimam ventris partem, inter mingendum præſertim, ſeptem jam menſes laboraverat, primis quidem menſibus in Noſocomio fuerat. Unde domum reverſa, noviſſime eodem rediit, cruciatibus illis acerbiſſimis ſævientibus, & urina, quotieſcunque reddebatur, multum pus deponente. Convulſionibus denique prehenſa, deceſſit prope finem A. 1757. EX CADAVERE quod non niſi aliquot a morte diebus inſpicere poteram, cum ſtatim inteſtina ſaltem detrahi juſſiſſem; præſens tandem omnia quæ urinæ, & generationis cauſa creata ſunt, organa, tum depoſita, perluſtravi. Inter ovaria alba, ſcirrhoſa, parva, parvus quoque uterus fuit, intus, extraque ſic ſatis ſanus, niſi quod exterius in fundi tergo habuit rotundam quaſi papulam, ſubalbo pure plenam. Sed vagina, e cujus orificio fœdiſſima prodibat materia, itemque veſica diſ-

(1) Diſſert. ſupra ad n. 18. cit. c. 1. §. 14. (2) c. 3. §. 3.
(3) Epiſt. 38. n. 34. & Epiſt. 39. n. 33. (4) Diſſert. quæ inſcribitur Uterus poſt part. inflam. §. 13.
(5) Diſſert. de Uteri Scirrho n. 18.

diſſectis, univerſa utriuſque interior facies apparuit quaſi exeſa, cinereoque, craſſo, fœtidiſſimo pure operta, quod ſi cultri manubrio auferre velles, ſequebatur ſimul exeſæ utriuſque illarum ſubſtantia; ut manifeſtum eſſet, ambas teterrimo carcinomate laboraſſe. Puris autem tantum fuerat, ut veſica, quæ antequam incideretur, lotio ſemiplena viſa erat, ſic a pure, quod continebat, apparuerit. Cæterum cum uterque ureter, & præſertim dexter, latior eſſet, nihil vitii in perſectis renibus potui deprehendere.

3. Hiſtoriam hanc protuli, ut cum aliis conferas, quas alias (1) indicavi, in quibus & mea (2) eſt, diſſimilis in quibuſdam, ſed in eo ſimilis quod gravis morbus ſimul genitalia, & urinaria inſtrumenta occupaverat. Nunc alia, ad hæc ſecunda ſingillatim pertinentia, adſcribemus.

4. Et primum cum eam Epiſtolam releges in qua de Urinæ Difficultate a calculis præſertim verba facientes, de aquis attigimus quædam ad eos gignendos, aut præcavendos magis idoneis (3), adjungas velim experimenta, quæ multa, & diligenter in patriis, alieniſque aquis examinandis habuit is quem mœrenti Bononiæ ſuæ mors immatura eripuit nuper; Vincentius Menghinus (4). Deprehendit enim vel inter puteales, quaſdam quæ non modo calculos non augeant, ſed & imminuant, aliquoſque plane diſſolvant. Eædemque a calculoſis aliquot epotæ, & ad vina, & jus conficiendum in uſum tractæ, vires iſtas felici eventu comprobarunt.

Cum acu autem illa per virilem urethram intra veſicam traducta, & ſibi increſcente calculo adaucta, ſicuti eadem propoſui Epiſtola (5), conferre poteris triticeam quoque ſpicam (nam de hordeacea (6) ibidem legiſti) quam vir alter (7) cum ruri olim eſſet, ibique arenarum mictu valde cruciaretur, candelæ tenuis loco in urethram immiſerat, retrahere autem ob repugnantes, non ſine acerbiſſimo videlicet dolore, ariſtarum aculeos non potuerat, ideoque intra illam reliquerat, lithotomus denique ex ipſa veſica extraxit racemi inſtar quem petroſa materia incruſtaſſet. Cum hæc contuleris; ea quoque conferes, quæ tum adnotavi, ut magnum, quod inter meam eſſet, & aliorum ejuſmodi Obſervationes, diſcrimen pateret.

5. De obice autem qui urinæ egreſſui ab excreſcente Proſtata glandula opponitur, non iiſdem tantummodo Litteris, ſed & aliis, illiſque præſertim quæ eas proxime anteceſſerant (8), a me tibi ſcriptum eſſe, memineris. Nunc vero alia addenda ſunt. Quod enim ego tuberculum in ipſo urethræ initio nonnunquam deprehenderam, & pro excreſcentia Proſtatæ, ſaltem inchoata, habueram, id tuberculum noviſſime legi, ſine ulla dubitatione accipi pro naturali omnino, & omnibus communi particula, Uvulamque appellare a Cel. Anatomico, cujus nomen hic non ideo omitto, quod ejus ingenium, diligentiam, & cætera merita non tanti faciam, quanti debeo, & hæ ipſæ meæ non uno loco oſtendunt Epiſtolæ; ſed ut meam conſuetudinem ſervem, quotieſcumque ab Docto aliquo, & Spectato Viro qui vivat, & præſertim qui ex Cœtu illo Inclyto ſit ex quo ipſe eſt, cogor pro veri ſtudio diſſentire. Igitur ſi in omnibus ſua iſta Uvula eſt; utar enim, brevitatis cauſa, hic eo nomine; jure miratur, a me non eſſe conſpectam. Multo autem magis mirari ipſe hoc deberem, qui (9) cum ibi leviter extantem lineam quæ ad Seminalem deſcendit carunculam, imo in caruncula hac longe tenuiſſimam lineolam alteram, quæ videlicet conditi in ea Sinus orificium eſt, perviderim; corpus tanto extantius, & cum uvula comparandum, oculis aſſequi non potuiſſem: nec vero tunc ſolum cum lineolam carunculæ primum animadverti; ſed neque antea, neque poſtea cum eam urethræ partem, ſecundum naturam quidem ſe habentem, attente inſpectarem, id quod a me

[1] Epiſt. 47. n. 26. [2] Epiſt. 39. n. 33. [3] Epiſt. 42. n. 17.
[4] Comment. de Bonon. Sc. Inſt. Tom. 4. in Opuſc. [5] n. 28. [6] n. 29.
[7] Hiſt. de l'Acad. R. de Sc. A. 1753. Obſ. Anat. 1. [8] Epiſt. 41. n. 17. & ſeqq.
(9) Adverſ. Anat. I. n. 9.

me quoties ſit factum, non dico: hoc tantum dico, vel ante hujus initium ſæculi a me fieri cœpiſſe, quot autem in cadaveribus, Bononienſes, & Venetos Amicos ſcire; nam Patavii per hos annos quatuor & quadraginta in quot fecerim annis ſingulis ſive in Gymnaſio, ſive in Noſocomio, Studioſi omnes conſpexerunt. Quid ergo eſt? Non quod aliis contigit, in dubium voco. Sed quod mihi contigit, ingenue expono. In tanto enim inſpectionum mearum numero ut quam raro id viderim, plane intelligas, ſic habeto, quotcumque huc pertinent, ad eas perpaucas redire quas tibi jam ſcriptas alibi, hic tantummodo commemorabo, aut ſi nuſquam ſcribendi occaſionem habui, huc fideliter adſcribam. Vide igitur, ut in Sutore (1) uvulæ iſtius pyriforme inchoamentum offenderim; erat enim aliquanto major, quam ſubjecta Seminalis caruncula, cum in Aſcitico (2), itemque in Ruſtico (3) grandiorem, quippe æquantem mediocrem uvæ acinum, deprehenderim, paulo autem in eo majorem, cujus ob id unum protinus hic deſcribetur hiſtoria.

6. VIR ſexageſimo anno proximus, lacertoſus, procerus in Noſocomio ex ſuppurata thoracis inflammatione erat mortuus quinctodecimo morbi die. Ad me igitur qui ante Januarii finem A. 1755. in Gymnaſio Anatomen inchoaveram, nulla ex illo, niſi ventris, viſcera allata ſunt. In quibus præter naturam quæ eſſent, hæc ſolummodo animadverti.

IN VENTRICULO ex pylori annulo perparva exſtabat ſubrotunda excreſcentia, intus, extraque concolor eidem annulo, cujus ex ſubſtantia erat facta. In meſenterio raræ quidem erant glandulæ; ſed majores, quam pro ea ætate. Lien potius parvus, intuſque diffluens propemodum. Arteria Magna intus oſtendere incipiebat maculas albidas, in os poſtea abituras. Veſica demum urinaria cum eſſet immiſſo aere ſatis diſtenta, parva apparuit ſi cum hominis ſtatura, & ventris pleriſque viſceribus conferres. Attamen aperta, non viſa eſt habere tunicas valde craſſas, nec vitium aliud ullum, niſi quod ab orificii poſteriore parte intra illam exſtabat corpus parvi ceraſi figura, & magnitudine, quod per ſubjectæ urethræ initium quo magis deſcendebat, eo magis, magiſque ſe extenuabat ita ut ad Seminalem carunculam non perveniret. Læve erat exterius, ibique, & interius album, & evidenter adeo cum Proſtata glandula continuatum, cæteræque ejus ſubſtantiæ ſimile, ut ex ea excreviſſe, non dubitares.

7. Nunc ſi quartam hanc & tres quas antea (4) indicavi, meas excreſcentiæ hujus deſcriptiones cum ejus uvulæ de qua loquimur, deſcriptione comparaveris; proclive tibi erit perſpicere, eadem me vidiſſe; ſive parvum, ſive majus jam factum erat id corpuſculum. Cur ergo ſi in omnibus eſſet, in aliis, innumeris propemodum, non vidiſſem, quorum eadem loca pari, ut ſoleo, attentione ad id uſque tempus inſpectaveram, ſatis aſſequi non poſſum. At enim, inquies fortaſſe, vide, ne memoria te fallat; ex tuis enim ſcriptis in nonnullis quoque aliis meminiſſe videor, te ad ea loca excreſcentias conſpexiſſe. Ego vero conſpexeram tum ad ea loca, tum in iis ipſis locis, ſed non ejuſmodi excreſcentias. Quam enim in Cortinio (5) deſcripſi, ad ea quidem loca, ſed ad latus erat, neque ex Proſtatæ, ſed ex veſicæ ſubſtantia. Quam vero duodecim poſt illam annis a me viſam in Sene quodam Epiſtola I. Anatomica (6) memoravi, ad urethræ quidem initium ita uti veſicæ orificium fere obturaret, inventa eſt, ſed carnea, inæqualis, flaccida, ſubrubra. Quæ autem in quodam repente mortuo (7) a me tibi deſcripta fuit, ea quidem & forma, & ſede, & ſubſtantia, & origine cum ea de qua hic agimus, omnino conveniebat; ſed hoc diſcrepabat, quod duplex erat; non una. Magis autem diſcrepabat duplex illa excreſcentia quam in Muliere (8) a me deprehenſam legiſti, ut pote quæ non modo erat ex duabus non inter ſe, ut in illo, contiguis ſed ex duabus adeo ſejunctis, ut ſin-

[1] Epiſt. 37. n. 30. in fin. [2] Epiſt. 41. n. 18. [3] Epiſt. 43. n. 24. [4] n. 5. in fin.
[5] Epiſt. 42. n. 13. [6] n. 43. [7] Epiſt. 42. n. 11. in fin. [8] Epiſt. 39. n. 33.

ſingulæ e ſingulis orificii lateribus intra veſicam prominerent, apicem digiti pollicis æquantes, eædemque erant inſuper abnormi figura; ambæ cæteroquin albæ, & ex circumjecto urethræ glandoſo corpore productæ, quod ipſum quoque album hic erat, & durum, & craſſius factum. Hoc enim corpus etſi ego non univerſe dixero muneribus Proſtatæ fungi; huic tamen in eorum quibuſdam reſpondere, non negabo. Quod addere volui, quoniam in mulieribus quoque uvulam iſtam, minus tamen, quam in viris prominentem, poni video; quanquam mihi nondum contigit, ut ejuſmodi ſive parvulam, ſive majorem excreſcentiam ibi in fœminis, ubi in maribus, invenirem. Et ne forte ſuſpiceris, ſi antea quam ſummam urethram toties in utroque ſexu perattente examinarem, ea quæ de iſta uvula noviſſime propoſita ſunt, legere potuiſſem, me ipſam facilius in viris, mulieribuſque fuiſſe agniturum; omnes quas perbrevi hoc tempore ex quo ea legi, habere potui diſſectiones, quamvis nihil ferme præter quod ad propoſitum hoc attinet noſtrum, dignum contineant ut præſcribantur; tecum fideliter communicabo, & a fœmina initium ducam.

8. VETULÆ in hoc Noſocomio neſcio, quo morbo ſublatæ, urinariæ, & genitales Partes in Gymnaſium, ubi Anatomen docebam, allatæ ſunt paulo ante finem Januarii menſis anno hoc 1759.

IN GENITALIBUS quod præter naturam eſſet, nihil niſi unam, aut alteram ſubrotundam prominentiam adnotavi, utramque parvam, & in facie intima poſteriore uterini fundi nonnihil exſtantem, quales in eodem fundo majores, minoreſve a me tibi alias deſcriptas eſſe, memineris. Quod vero ad urinarias attinet Partes, in renem dexterum præter communem omnibus arteriam Emulgentem, alia, in nonnullis a me, ab aliiſque pluribus Anatomicis viſa, ferebatur ex trunco pariter arteriæ Magnæ. Sed hoc præter frequentiorem naturæ conſuetudinem; illud vero habuit ipſe Aortæ truncus præter naturam non modo ut quod in ſenioribus alioquin ſolet, non parvas intus oſtenderet albas maculas, futuri oſſis indicia, verum etiam ut anguſtior eſſet quam mulieri, non ita humilis ſtaturæ, conveniret. Sana veſica nullam ad ad imum prominentiam, nullamque pariter ad ſummum urethra, imo ne prominentiæ quidem veſtigium ullum habebant.

9. VIRI ſexagenarii, ut videbatur, cadaver eodem tempore, ibidemque conſecabatur. Quo de viro nihil aliud ſcivi, niſi olim priuſquam Patavii mendicaret, in triremibus fuiſſe, rixarum cauſa fortaſſe damnatum. Certe acceptorum vulnerum cicatrices plures in abdomine, proximiſque partibus apparebant.

VENTRE, & Thorace diſſectis, nullum ex iis vulneribus in eorum cavum perveniſſe, præter unum compertum eſt, quod tamen in omento ſubſtiterat, quippe cujus particula, ſubjectis viſceribus illæſis, agglutinata hærebat intra elypticam pertuſi olim peritonæi foveolam. Ventriculus ferme inanis, & tamen grandior, interius levem oſtendit phlogoſim, œſophagum verſus. Tenuia autem inteſtina colorem exterius e flavo fuſcum, cyſtica bilis flavum, ſed dilutum, & obſoletum. Jecinoris facies cava a dextris macula fœdabatur nigerrima, figura ad aream circuli quaſi accedente, cujus diameter tranſverſum digitum pollicem non ſuperaret. Cum ſubeſſe humoris quidpiam videretur; jecinoris tunicam qua operiebatur, incidi, & ſemiconcretum ſanguinem eſſe, cognovi, non valde profunda fovea comprehenſum. Interior facies Magnæ arteriæ particulas quidem habuit oſſeas; ſed disjectas, parvas, nec multas. Quas inter; ut de Thoracis quoque Partibus aliquid dicamus, major certe fuit quæ orificio ipſi erat impoſita quod deſinebat apertus olim in fœtu canalis arterioſus. Cor magnum: venæ autem Coronariæ oſtium pro valvula nihil aliud habuit, quam tenue filamentum, ab ſuperiore oſtii ora ad inferiorem productum. Quod hic, ſicut alia etiam, retuli, ut intelligeres, meam ad parvarum rerum diligentem fuiſſe in hoc cadavere obſervationem. Quanto igitur diligentius a me quæſitam uvulam fuiſſe, putas, in veſicæ oſculo hujus, & alterius de quo mox indicabitur, Viri, ejuſque de qua paulo ante dictum eſt, Vetulæ; præſertim

 cum

cum in hoc, jam aperta veſica, exſtare aliquid intra proximam urethræ partem necdum apertam videretur, ſubrotundum, & mediocriter prominens. Verum enimvero urethra porro inciſa, continuo apparuit, deceptum me eſſe, imo omnes qui aderant cum exercitatis Profeſſoribus ſtudioſiores Adoleſcentes; has enim Obſervationes, ut fere ſoleo, publice habui. Quæcunque enim fuerit deceptionis cauſa; certe nulla omnino prominentia fuit, quæ toto illo ſpatio quod veſicam inter, & Seminalem carunculam intereſt, a nobis conſpici jam poſſet.

10. Quoniam autem veri diſcendi adeo cupidus ſum, ut quidquid novi de Corporis ſtructura audio, aut lego, perquirendum mihi exiſtimem vel in iis Partibus in quibus centies a me perluſtratis nihil ejuſmodi vidiſſe memini, eaſque Partes quaſi nunquam antea inſpexiſſem, ſolicite aveo, iterum, iterumque; non ſine eorum qui me adjuvant, non obſcura admiratione, & fortaſſe tædio, inſpectare; per mihi gratum fuit per illos eoſdem dies occaſionem incidiſſe veſicam tertiam examinandi. Itaque petii, ut ejus Viri cujus ad te hiſtoriam ſcripſi extrema Epiſtola LXIV. (1) non ſolum thoracis viſcera, in quibus morbi erat ſedes, verum etiam urinæ inſervientia organa ad me afferrentur. Cum igitur veſica, & urethra apertæ ſatis mihi idoneæ viderentur, in quibus prominentiam iſtam attente quærerem; feci id quidem; ſed fruſtra feci; nulla enim prorſus reperta eſt. Quin etiam, cum deeſſent, abſoluta Anatome, humana cadavera; in cane non parvo inquirere placuit. Hunc in Gymnaſio, more Majorum, viventem ſecari juſſeram cum ob alia, tum inſuper ut appareret, num inter pericardium, & cor ſive in hujus ſyſtole, ſive in diaſtole interſtitium relinquatur nullum, ut non ita pridem legeram, ſed pericardium in viventibus faniſque ſemper quidquid continet, exacte adeo complectatur, nihil ut vacui intra ejus cavum ſuperſit. Ut enim obvia, ita dubitationibus minus obnoxia ea mihi ratio ad id cognoſcendum viſa eſt, ſi canis thorace ſic aperto ut ſanguis non multus effunderetur, ſtatim, dum cor adhuc ſuos valide exercet motus, experiremur, an pericardii, necdum inciſi, membrana cor arcte adeo contingeret, ut nullo modo, aut certe non facile inter duos digitos apprehendi, attollique poſſet. Quod vero potuit multo facillime, non uno experiente, & conſpicientibus omnibus: in aliiſque poſtea canibus idem periculum eodem exitu factum eſſe, ſcio. In eo igitur cane poſtquam, id quod ſæpe alias feceram, an Seminales veſiculæ non deſint, ſed, ut nonnulli videntur credere, ſint minus conſpicuæ, fruſtra quæſiviſſem; fruſtra pariter iſtam uvulam perquiſivi. Aperta enim veſica, & urethra, ut nihil in prima eminere vidi; niſi duo illa teretia corpora quæ ab ureteribus deſcendentia, ad angulum denique inter ſe coibant, ſic ab eo angulo nihil ad carunculam uſque Seminalem prominere conſpexi, niſi lineam illam in quam ſe ea corpora producebant, multo ipſis tum anguſtiorem, tum humiliorem. Nihil, inquam, exſtare inveni, neque illud in veſica eſſe trigonum, ut video appellari, de quo in hominibus quid antea, nedum poſtea, obſervaverim, & quid de ipſo mihi ſentiendum videatur, deque aliis ejuſmodi rebus quoniam non eſt hic multa dicendi locus; ad uvulam de qua neceſſe habui hic loqui, confeſtim redeamus. Pro morboſa enim Proſtatæ excreſcentia non immerito a me eſſe acceptam, ex iis quæ in hominibus mihi aut plerumque non occurrerunt, aut nonnunquam occurrerunt, te intellexiſſe, non dubito.

11. Neque aliter ab aliis, & nominatim a Valſalva, & Pohlio acceptam fuiſſe ex iis intellexeris, quæ alias ad te miſſis Epiſtolis XLI. (2), & XLII. (3) ſignificavi. Cum enim viſa ab utroque indidem orta ex ſenili Proſtata eſſet, referretque altera pyrum, altera ceraſum, qualibus videlicet formis a me quoque fuit in Sutore illo de quo alibi (4), & in Viro de quo ſupra (5) dictum eſt, olim animadverſa; nec Valſalva, nec Pohlius pro certa

[1] n. 19. [2] n. 6. [3] n. 37. [4] Epiſt. 37. n. 30. [5] n. 6.

certa quadam naturali Proſtatæ particula, quæ forte grandior facta eſſet, habuerunt, ſed omnino pro excreſcentia, ut erat, ſive pro tumore præter naturam. Et ſane quantum Proſtata glandula obnoxia ſit excreſcentiis quæ ex ſuperiore ejus ambitu, aut undique, aut certa e parte intra veſicam ſe attollant, facillimum mihi eſſet oſtendere, ſi placeret quæ alias (*) ſcripſi, hic iterare. Satius erit, ſi ea relegas: quæ etſi multa ſunt; non alia tamen deſunt quæ addas, velut Cl. Fantoni (1) exemplum illud, in Sepulchretum referendum, ſexagenarii videlicet hominis qui poſt diutinum, ac permoleſtum urinæ ſtillicidium mortuus, Proſtatam habuit non modo purulentam, duram, ac præter modum tumidam, ſed & *infimam verſus partem veſicæ longe lateque productam*: erat autem, quod alias (2) ad te ſcriptis adjunges, *perexigua capacitas veſicæ: craſſiores autem membranæ*. Noli mirari, quod lotii non ſuppreſſio, ſed permoleſtum dumtaxat eſſet ſtillicidium; nam in Pohlii etiam caſu frequentiores ſolum ad mejendum ſtimuli, quibus ſe addebant ſtatis temporibus dyſuria, & ſtranguria, memorantur, & in Medico illo apud Valliſnerium, a me Epiſtola XLI. (3) indicato, quamvis excreſcentia quæ a Proſtatæ ſubſtantia intra veſicam aſcendebat, nucis juglandis magnitudinem æquaret; tamen ſuppreſſioni urinæ hujus tantummodo ſtillicidium ſucceſſit, cum urethræ cruciatibus, & teneſmo conjunctum: neque ipſe de Muliere, & Viro, quorum ejuſdem generis excreſcentias ſuperius (4) commemoravi, aliud, quod ad has ſpectaret, accepi, niſi illam aſſiduo urinæ ſtillicidio affectam, hunc vero auditum fuiſſe, aliquando conqueri de urinæ acrimonia, & veſicam vidi utriuſque, ſicut in Medico quoque illo fuerat, urina diſtentam. Itaque appareret, pro varia rerum circumſtantium, quarum aliquæ ſunt certe variabiles, diſpoſitione aliud aliis creari incommodum, & majus, minuſve urinæ egreſſui objici ab excreſcentiis Proſtatæ impedimentum.

12. Satis autem cum his quæ modo dicebam, convenire, gaudeo Obſervationes tres quas ibidem lego; ubi eam uvulam proponi video qua de ſermo hic eſt inſtitutus. Cum enim in tribus inventa eſſet uvula iſta parvæ nuculæ (an avellanæ?) craſſitudine; primus cum frequentibus ad mingendum ſtimulis permoleſta urinæ difficultate, alter octo jam dies iſchuria, cui per catheterem medebantur, tertius alterutra; nam utra ignorabatur; affectione laboraverat; omnium autem veſica lotio inventa eſt valde plena. Sed in hoc diſcrepamus, quod illis aucta creditur fuiſſe uvula; cum meæ mihi Obſervationes perſuadeant, inde ubi nulla eſſet uvula, præternaturalem omnino excreſcentiam e Proſtata extitiſſe. Meaſque illud adjuvat Obſervationes, quod & alibi (5) animadverti, & hac quoque Epiſtola confirmavi, nulla in junioribus, omnia autem quæ vidiſſe, aut legiſſe antea minimi excreſcentiæ iſtius exempla in ſenibus fuiſſe, quos videlicet morbis eſſe magis obnoxios, & nominatim *urinæ ſtillicidiis*, & *difficultatibus*, nemo ab Hippocratis (6) uſque temporibus ignorat. Neque obeſt illud alterum quod una a me animadverſum legiſti, eas excreſcentias eſſe conſueviſſe ex illa per quam exſtans linea ducitur, Proſtatæ parte; nam facilius eſt, lineam jam nonnihil exſtantem tumidiorem fieri; & non ex ea ſolum parte excreſcentias Proſtatæ incipere, ibidem oſtenſum eſt.

In eo autem non minus diſcrepamus, quod iſta uvula excreſcendo ſedes morbi ſit frequentioris quidem, ſed ignoratiſſimi. Non rarus eſt, utique; ſed tamen non ita frequens, ut tametſi de tribus illis ægris ſecundus, qui perſenex erat, a Medicis non aliter tractaretur, quam ſi veſicæ paralyſi laboraret, cui nempe cauſæ tribuitur is morbus, ſenibus adeo communis; propterea conſequatur, non ſæpe quoque aut paralyſi, aut ſaltem infirmatis ob ætatem expellentibus [veſicæ viribus eſſe tribuendum: & ſane ſi hæc ignota hactenus, ut creditur, cauſa frequentiſſima

[*] Epiſt. 41. n. 17. & 19. [1] De Obſ. Med. & Anat. Epiſt. 8. n. 18.
[2] Epiſt. 42. n. 33. & 35. [3] n. 17. & 19. [4] n. 7.
[5] Epiſt. 41. n. 19. [6] S. 3. Aph. 31.

ma eſſet ; mirari oporteret, quomodo inter examinatas illas ſexaginta, aut ſeptuaginta veſicas non niſi ex tres fuiſſent, in quibus hæc occurriſſet cauſa. Qui vero dici eadem poſſit hactenus ignoratiſſima, ego quidem aſſequi non valeo: nec ſolum propter illa hoc dico quæ tot ab aliis jam vulgata exempla indicavi (1); verum ob id maxime, quod illud dictum ſit ubi hæc ipſa verba mox proferuntur Santorini (2), *Veſicæ oſculum, cui prominulum corpus præfigitur, quod in affectis veſicis ſic prominet aliquando, ut urinæ iter prorſus intercludat*. Et in Figura quidem cujus explicandæ cauſa hæc ſcripſerat Santorinus (utrumque igitur ante hos annos ſex & triginta) ſed de morbo cujus uvulam eſſe cauſam, diſerte ibidem, ut vides, ſcripſit, cur, quæſo, non idem dicitur? Imo quaſi is qui ita ſcripſerat, ea quæ explicavit, minime animadvertiſſet, dubitatur, an eadem delineatori potius debeamus, qui fideliter quæ videbat, expreſſerit: idque eo magis, quia in Santorini libro, cujus gratia, ut cæteræ, ita & ea Figura, adjecta eſt, fruſtra quæritur iſtius uvulæ deſcriptio, & de trigono vel unum verbum in illo ipſo articulo qui ei reſpondet Figuræ. Sed tu Santorini librum inſpiciens, ſicuti Figuræ illi reſpondere, non dubitabis caput X. quippe inſcriptum *de Virorum Naturalibus*, ita invenies, eam ipſam Figuram ſæpe in margine ibi indicari, & verba tandem bis fieri (3) de iis quoque particulis de quibus loquimur. Et primum quidem ſic: *quanquam aliquando ad cervicis Veſicæ oſculum poſterius quidpiam, de quo mox, in magnam ſatis molem prominere vidimus; id vel perraro compertum eſt, vel ex iis dumtaxat ſubjectis, quorum Veſica laboraret, uſque adeo extare obſervavimus, ut ea res haud mereatur, quæ ceu perpetua & conſtans, quæque vitioſa, & infrequens eſt, vel Tironum, vel minus Exercitatorum damno exhibeatur*. Altero autem loco ſic: *Illud vero quod ad cervicis veſicæ oſculum ita aliquando prominet, ut urinæ iter intercludere aliquantum valeat, ſub tenui intimaque veſicæ membrana conditum, ſic ut conſpicuis interdum, aggregatiſque glandulis formatum viderim, cujus latam circum aream a minoribus licet, extantibus tamen occupatam memini in ſene, intra cujus veſicam ſex ſupra triginta ex albo flaveſcentes calculi continebantur, quorum aliquot Avellana vix minores ab ſacculis ex ejuſdem veſicæ validiſſimis, diremptiſque lacertis conſtructis, concludebantur*. Itaque apparet, quid de uvula, & de trigono quoque; nam de ambobus ſimul locutus videtur; cenſuerit Santorinus; quanquam alia mihi de nonnullis ibi ab eo poſitis ſententia eſt, nihil aliud hic ſpectanti, quam morbum excreſcentiæ iſti aliquando tribuendum, ne ipſi quidem fuiſſe ignotum.

13. De minimis autem veſicæ glandulis quid viderim, & quid ſentiam, a me alibi (4) ſcriptum eſt. De ſacculis autem illis, ſive, ut vocavi, veſicæ herniis, a me obſervatis in areis quas ejuſdem lacerti ambiunt, ex tunicis, nimiæ interdum copiæ retenti lotii cedentibus, quanto jam antea tempore hæc ipſa, & quo libro ediderim, ſatis ſuperque a me fuit XLII. Epiſtola (5) indicatum, ubi etiam de calculis non pauca dixi, intra eos ſacculos comprehenſis, & de iis quæ inde oriri poſſunt, lithotomorum deceptionibus. Ob id ipſum autem hæc, & quæ ſequuntur, tibi commemoro, nempe quia, ut de illa uvula, ita etiam de his aliis quæ ad te, aut ad alios ſcribens, interdum poſui, neceſſe habeo, ſi non multa, at perpauca ſaltem adjicere quæ veri ſtudium cogit ſimul ea ſpectantem quæ illa de uvula, & de veſica nuper legi, & quæ de hac olim cum apud pleroſque Anatomicos, tum apud eum legeram qui multos antecellebat, Amicum meum Santorinum illo ipſo capite X. quod paulo ante laudabam. Ejus igitur, & cæterorum deſcriptiones, aut delineationes fibrarum veſicæ carnearum attendens, ac cum iis conferens quæ ipſe ultimis A. 1725, primis autem inſequentis anni menſibus videre potueram (6), illud præcipue intelligere viſus ſum, tantam eſſe

[1] Epiſt. 41. n. 12. 17. 19. [2] Obſ. Anat. in Explic. Tab. 2. Fig. 2. ad I.
[3] §. 20. & 22. [4] Epiſt. Anat. 1. n. 63. [5] n. 30. & ſeqq.
[6] Epiſt. Anat. 1. n. 60.

ſe in earum fibrarum diſpoſitione varietatem, ut ad unam certam, conſtantemque deſcriptionem redigi non poſſint. Itaque non valde poſtea miratus ſum, cum in aliorum variantes Icones incidi, ut puta ſpectati Viri Gulielmi Rutty (1), aut cum Illuſtrem Anatomes Profeſſorem Albinum (2) de eo quem pingit, veſicæ muſculo, ab oſſibus pubis naſcente, ſeque per inferiorem veſicæ partem quaſi in tranſverſum extendente, & cæteris ejus fibris continuante, monere animadverti, *perraro* ſibi eſſe viſum. Sed neque miratus fueram, cum anno, opinor, 1731. deſcriptionem legerem Joh. Wilhelmi Albreckt (3), quam totam hic tibi deſcribam oportet non ob varietatem modo, ſed etiam ob illud quod adverſus cæterorum Anatomicorum ſententiam, conſuetudinemque propoſuit. *In veſica Urinaria robuſti hominis* per ſyphonem Wolfii Anatomicum *ſex diſtinctiſſimas ſeparavimus tunicas, quæ pro triplici membrana ab Authoribus vulgo habentur. Quam vero muſcularem appellant, non video, quo jure inter tunicas referri poſſit. Fibræ enim muſculares in unam continuam membranam non coeunt, ſed hinc inde collectæ inſtar faſciarum unum digitum latarum, vel etiam anguſtiorum, veſicam ampleàuntur, ſine ordine ſibi occurrunt, & ad diverſos angulos ſe invicem ſecantes in membranis vel circa collum, vel circa ipſum ſphincterem terminantur.* Ego vero Auctorum neminem qui carneas veſicæ fibras haud ſemel ea qua par eſt, ratione quæſiverit, non vidiſſe, credo, interſtitia quæ inter ſe relinquunt, eoſdemque propterea, ſi forte interrogati eſſent, poſſentne eæ fibræ ſic inter ſe implicitæ, ut *areas*, quemadmodum in Adverſariis (4) deſignavi interſtitia illa, comprehendant, poſſentne, inquam, reticularis muſculi nomine appellari; non minus libenter affirmaturos fuiſſe, exiſtimo, quam muſculi urinæ Detruſoris, aut quam muſculoſam propter eas fibras vocarunt illam veſicæ membranam, quæ ipſas ſibi impoſitas, aut intertextas haberet, ſuoque interjectu conjungeret inter ſe. Vides igitur, quo ſenſu cum cæteris ego quoque membranam, aut tunicam carnoſam dixerim, aut muſculoſam; cum cæteris, inquam. Etſi enim is quem nuper mœrentes amiſimus, Cl. Fantonus (5) viginti ante Albrechtum annis de iiſdem fibris, eademque veſicæ membrana hæc ſcripſit, *Completam vero membranam hæ fibræ minime efformant; extenſa enim veſica, multum diſtractæ ab invicem occurrunt*; non negavit tamen, quam fibræ non complent tunicam, interjectam ipſis membranam complere. Nec porro cum hæc continuo ſubjecit, *unde lotium per intervalla earum fibrarum efflueret, ni exterior membrana denſitate obſtaret, interiori quandoque eroſa*; nec, inquam, propterea neceſſe eſt ſic intelligere, quaſi illa intervalla, ſi non denſa, & firma, at tenui ſaltem membrana compleri, noluiſſet, præſertim cum docuerit, nihilominus *ex tribus componi veſicam tunicis, quarum exteriorem peritonæum efformat, media carnoſa eſt, intima nervea ex candidis fibris denſiſſime texta.*

14. At membrana, inquis, ſive tunica in illis interſtitiis nulla eſt. Tu vero dic, quæſo, mihi, crediſne, ſi nulla eſſet, id ſummos inter Veteres Anatomicos non fuiſſe agnituros? Graviſſimus certe, ſiquis alius, & perſpicaciſſimus inter eos fuit Euſtachius, quem animadvertiſſe interſtitia illa ſatis ſuperque oſtendit Figura qualis ea cunque eſt, quam vides ſub numero VII. in ipſius Tabula XII. exhiberi. Num propterea e tunicis veſicæ hanc de qua loquimur, excluſit? Imo vero diſerte hæc ſcripſit (6): *veſicæ propria tunica gemina eſt, obtinetque exterior* (de qua hic ſermo eſt) *fibras conſpicuas craſſas ac fere carneas, quæ adeo variæ quoquoverſum diſtribuuntur, ut intuentibus multarum tunicarum ſpeciem habere videantur.* At enim, inquis, celluloſam telam, ut Veteres alii, a membrana non internoſcebat. Nolo hic dicere, conſueviſſe illos res magis, ut in corpore humano inveniuntur, ſpectare, quam

[1] Treatiſe of the Urinary Paſſag. Tab. [2] Tab. Sceleti, & Muſc. corp. hum. Tab. 12. Fig. 41.
[3] Obſerv. Anat. §. 5. [4] III. Animad. 36. [5] Anat. corp. hum. Differt. 7.
[6] Tract. de Renibus c. 19.

quam ubi aerem vi, ut Albrechtus, aut aquam impuleris, in quæ reſolvantur, attendere, quærentes videlicet, quales ab natura ipſa, & quare ita ut per ſe occurrunt, ſint factæ; non quonam artificiis redigantur. Satis eſt dicam, Eximium hoc tempore Anatomicum Winslowium (1) cum egregie noſſet, veſicæ carneas fibras inter ſe necti per textum celluloſum, ideoque ſeparari poſſe *artificioſe* ope aeris immiſſi; ſine ulla tamen dubitatione hanc muſculoſam cæteris veſicæ tunicis annumeraſſe membranam, probe conſcium, ſi quia membranæ, pluresque partes eodem artificio queunt in celluloſum textum magis, aut minus manifeſtum reſolvi, alio debeant, ac ſemper conſueverunt, vocabulo appellari: multo hinc majorem in Anatome tradenda confuſionem, quam utilitatem, invectum iri. Utique ſi nunc imponenda eſſent nomina quæ Facultatis hujus Parentes, aut qui olim auxerant, primi impoſuere, non dubito, quin plura excogitari poſſent meliora, & cum vero magis congruentia. Sed præſtat, opinor, verum poſtea animadverſum, docere, vetera autem, & uſitata vocabula retinere. Sic cordis venoſis orificiis quæ, & qualis, & quam varie ad imum diviſa membrana ſubjiciatur, opportune tradere non omitto; ſed cum a Viris Solertiſſimis nuper impoſita nomina valde probem, ipſe tamen Tricuſpidum, & Mitralium valvularum conſuetis nominibus uti pergo, & dexterum, ſiniſtrumque cordis ventriculum tanto libentius dicere, quod illorum aliqui diſerte fatentur, ſe, cum eos deſignare novis aliis appellationibus maluiſſent, ab auditoribus vel bene Doctis non fuiſſe intellectos. Sed ut intentioni huic meæ, ſi non laudem, at veniam ſaltem non eſſe negandam ſpero, ita hanc etiam ſpero, ſi Proſtatam auſim, quemadmodum vidiſti, inter glandulas adhuc referre, quod non modo cæteros, ſed vel ipſos qui glandulis bellum indixerant, & feciſſe, & facere, ignorat nemo. Qui nimirum etſi non omnes Proſtatæ partes ſecernendo, aſſervandoque peculiari ipſius humori aptas eſſe poſſe, ſciebant; ex hujus tamen glanduloſis tubulis *pene totam compingi proſtatam*, cognoſcebant; ut verbis utar Santorini, qui non id ſolum eodem quod ſupra laudavimus, capite (2), ſed & ejus glandulæ muſculum Levatorem, & Ligamentum, & Capſulam deſcripſit (3). Quanto autem plures, & conſertiores ſunt ii tubuli, tanto magis Proſtatam inter glandulas retinendam eſſe, conſtat, & mea quædam confirmatur opinio de cauſa cur Seminalium vaſorum extrema, & tenuior pars per eam glandulam traducatur, nempe ut dum ii tubuli per venerem deplentur, ſimul vaſorum illorum compreſſio aſſidua remittatur, ſemenque concluſum ejiciatur.

25. Sed ut redeam ad urinariarum Partium Morbos; cum ea nuper legerem quæ hæc mihi pro me & pro aliis qui ad eundem modum & ſentiunt, & loquuntur, hæc, inquam, mihi interjiciendi neceſſitatem attulerant, in illum quoque locum incidi ubi indicia proponuntur Iſchuriæ cujuſdam, quæ valde frequens eſſe dicitur, Mediæ inter Renalem, & Veſicalem, ſedem videlicet habentis in ureteribus extremum in modum ab lotio dilatatis, quod defluere in veſicam non poſſit propter illorum vehementem ad inſertionem ſtrangulatum. Indicia autem hæc afferuntur, conjunctus cum iſchuria dolor *ſurdus*, & ſenſus quidam ponderis in lumbis propius veſicam, quam renes. Extant quidem, ut noſti, non pauca ureterum dilationis exempla, alia ab aliis cauſis quæ illos ad inſertionem aut ſtringant, aut etiam obturent. Verum ſi tandiu hæ perſiſtant cauſæ, ut extremum in modum eos poſſit urina dilatare; multo prius quam hoc fiat, jugiter ſecreta urina tenuiſſimas intra renes ſemitas ſic opplebit, ut vim his afferat, & eam quæ ibi fit, ſecretionem, premendo impediat cito adeo, ut vix tempus ſit Mediæ illius iſchuriæ ſigna animadvertendi ab ſignis disjuncta, quæ illa obſcurent, ejuſcemodi iſchuriæ Renalis: aut ſi Mediæ indicia vel antea, vel poſtea adnotare ſatis liceat; certe ſi erunt propiora veſicæ, quam renibus, non in lumbis, quos renes ipſi occupant, ſed

[1] Expoſ. Anat. tr. du bas Ventre n. 451.

[2] 10. §. 22.

[3] §. 5. 17. 20.

ſed infra lumbos percipientur. Sed alia, nedum iſta, ex conjectura, non ex obſervatione propoſita, libens omitto, ut potius inter plura quæ ingenue commendo, unum laudem, unde poteſt inter cæteras illas tum incontinentiæ urinæ, tum iſchuriæ Veſicalis cauſas quæ ad ſphinƈterem attinent, nova quædam referri. Quot, & quam varia de ſpinƈtere veſicæ hactenus ſint tradita, non ignoras, propter quæ, meaſque ipſas, alias alio tempore habitas, Obſervationes, ego quoque alias aliter de illo ſentire coactus ſim. Nunc autem cum pro ſphinƈtere proponi videam fibras eas ipſas quæ ad veſicæ orificium ſitæ non muſculi, ſed ligamenti natura, ſuo ipſæ elatere circum prementes, urinæ exitum intercludant, donec validioribus potentiis urinam expellentibus cedant, hiſque ceſſantibus ſuapte vi elaſtica ſe continuo reſtituant, & ad priſtinum officium redeant; ipſa mihi ſe rei ſimplicitas commendat, & quomodo fibrarum illarum diſtractioni, eroſioni, inciſioni impotentiam retinendi lotii imputare poſſim, oſtendit. Nec minus placet gravis utique difficultatis ſolutio. Nam ſi nullm eſt in ligamenta, ſed in muſculoſas dumtaxat partes voluntatis imperium; qui fit, dixiſſes, ut pro arbitrio hominibus liceat urinam vel in medio curſu ſtatim cohibere? Reſponſum eſt igitur, id licere non propter fibrarum illarum, ſed propter muſculi Levatoris ani contractionem ſua illa parte quæ inter Proſtatam, & urethræ bulbum huic ſubjicitur anſæ inſtar. Quam ego muſculi illius partem *pſeudoſphinƈteris veſicæ* nomine deſignaverim, quod tamen nomen ſphinƈterem ſupponit, qui nullus eſt. Verum ego ut intelligerer, eo nomine uſus ſum quo uſi illi erant, adverſus quos ibi diſputabam: quanquam ſi forte ipſe nomen iſtud; a qua conſuetudine longe ſemper abfui; veteris loco imponere voluiſſem; non video, qui conſequeretur, veſicæ ſpinƈterem ſupponi, cum ſatis ſit, veros alios ſpinƈteres alicubi non deeſſe, quibuſcum non verum conferens, hunc poſſit quilibet pſeudoſphinƈterem appellare. Illam igitur præcipue partem, ſi urinam pro arbitrio cohibet, poſſe, intelligis, ſi convulſione aliquando corripiatur, iſchuriam Veſicalem afferre tanto facilius quod etiam pro voluntatis imperio diutius ad retinendam urinam contracta, ſæpe iſtam ipſam iſchuriam induxit, num ſola, an cum aliis quoque muſculis quos tunc iiſdem ani Levatoribus Cl. Gysbertus Beudt (1) accenſendos credidit, aut quos alii credidere, & præſertim Cel. Winslowius in calce ſuæ nunquam ſatis laudatæ Expoſitionis Tractatui de Ventre (2) adjungendos deſcribens, ab ipſis docuit formari in parte, & fortaſſe *præcipue* id quod ſphinƈter veſicæ appellatur. Etſi enim in iis quæ nuper propoſita ſunt, ſimplicitatem præſertim laudo; tamen in præſentia rem arbitrio relinquo tuo, quippe morem conſervans meum, & pro certo habens, ſi quid immerenti alioquin mihi ab ſummorum Virorum benignitate donatum eſt, feciſſe id ipſos non quod celeriter quidquam ſtatuerim, ſed quod lente feſtinaverim, imo ubi ſubſiſtendum eſſe, credidi, ibi ſubſtiterim donec ſatis repetitæ obſervationes, & nunquam prætermittenda eorum lectio qui ante me idem fortaſſe in quo ego hærebam, pervidiſſe, & ſcripſiſſe poterant, non amplius ſubſiſtendum eſſe, docuerunt. Vtrumque autem, ſi unquam alias, certe nunc faciam: Prius enim quam iſtam quæ noviſſime propoſita eſt, uvulam cæteris quæ ſecundum naturam ſunt, Partibus adjungam, quid de ipſa viſum interea fuerit aliis, legam, iis dico quibus nihil jure negari poſſit de tot adjumentis que in magno, ſi ingenue loquimur, Anatomico requiruntur, ſimulque ipſe, quantuluſcunque ſum, ad eas quas retuli, alias addam perquiſitiones. Quarum exitum fideliter tibi poſt abſolutas inſequente hyeme diſſectiones ſignificabo (3).

16. Cætera vero quæ, ſicut initio harum Litterarum promiſi, ad morbos Genitalium attinent Partium, quam primum potero, perſcribam. Vale.

(1) Diſſert. de Fabrica, & Uſu Viſcer. Uropoieticor. Claſſ. 3. (2) n. 660. & ſeqq.
(3) Vid. Epiſt. totam 70.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXVII.

Ad Partium utriuſque Sexus, & Muliebris præſertim, Genitalium attinet Moibos.

QUÆ de Ventris morbis ſcribenda reſtant, ad Genitales utriuſque Sexus attinent Partes. Sed pleraque erunt de Muliebribus.

2. De Herniis quæ in ſcroto accidunt, poſtquam ad te ſcripſeram (1), diſſectio prodiit, a Cl. Richerzio (2) habita, quam, ſi legas, & accuratam, & ad chirurgicam curationem eſſe utilem, cognoſces. Apud eundem (3) herniam quoque peculiarem videbis, an poſt ortum natam, an potius congenitam, in puella videlicet ſemeſtri, cujus ovarium ſiniſtrum, & tubam adjectam intra eum ſinum invenit per quem Teres uteri ligamentum e pelvi egreditur. Sed hæc ad bubonocelas eſt referenda. De quibus, & de Ventralibus ſi hic ſermo eſſet inſtituendus; duas inter cæteras commemorarem ob ea quæ dilatatis inteſtinis continebantur, memoria dignas, quæ in Hiſtoria Regiæ Scientiarum Pariſienſis Academiæ (4) propoſitæ ſunt.

3. Ad ea autem quæ de Uteri deſcenſu, & exciſione ſcripſimus (5), Schlenckeri (6) Obſervatio ſpectat illius deſcenſus ob laxata ligamenta ab impoſito ovarii pondere, quod amplificatum, & lapideum factum erat. Sic Abr. Vaterus (7) idem alteri mulieri accidiſſe viderat a gravante ovarii prægandis tumore. Ex quibus ut per diſſectionem confirmatur, uterum ipſum intra vaginam deſcendere, & quæ cauſæ interdum id faciant, oſtenditur; ita ex Cl. Kaltſchmiedii Obſervatione (8), ſive ex inverſo utero magnum excidit ſcirrhum, ſive molam ſcirrhoſam, cum utero certe ita cohærentem, ut cultello opus fuerit quo excideretur, ſuſpicio nimirum augeri poteſt deceptionis eorum qui minus quam hoc, illuſtri tempore uterum ab ſe amputatum fuiſſe, crediderunt.

4. Etſi vero ubi de Hyſterica Affectione verba feci (9) diſerte profeſſus ſum, nolle me cum iis altercari qui illam ab Hypochondriaca diſtinguendam eſſe, contendunt, neque cum iis qui contra negant; memineris tamen, generatim laudaſſe qui utramque ad nervorum paſſionem referunt. In hac me ſententia magis magiſque nuperrime etiam confirmavit auctoritas Præſtantiſſimi, & erga me Humaniſſimi Viri Comitis Sylveſtri Ponticelli in Parmenſi Aula Archiatri, & Conſiliarii Meritiſſimi (10), ut aliæ quoque aliorum confirmaverant Obſervationes, in iiſque duæ Docti Viri Antonii Fracaſſini (11), & præſertim altera quæ cum diſſectione cadaveris juncta eſt. Legendo quæ, & qualia, & quomodo in deſcriptis duobus illis viris contigerint, cur hoc dixerim, facile conjicies.

5. Nunc ad ea tranſeamus in quibus paulo amplius immoremur, nempe ad ea quæ ſpectant ad Veneris Impedimenta, & Sterilitatem. Cum de illis in maribus ſermonem habentes, urethræ vitium perpenderemus non canalis forma, ſed dimidiati canalis, per inferiorem penis faciem productæ, Salzmanni quoque Obſervationem memoravimus (12) urethræ in ſemicanalis modum, ſed per oppoſitam faciem, id eſt per totum penis dorſum apertæ. Quam urethræ, quantumvis non apertæ, ſedem cum Ruyſchius non bis, ut ille ait, ſed, ſi atttentem

[1] Epiſt. 43. & alibi. [2] Obſerv. Viſcer. Abdom. labis Epicriſ. Obſ.
[3] Obſ. 3. [4] in Obſ. Anat. A. 1752. n. 5. & A. 1723. n. 7. [5] Epiſt. 45.
[6] De Singulari Ovar. Morbo in Proœmio, & §. 19.
[7] Diſſert. inſcripta Gravidit. Appar. in Hiſt. & theſ. 18.
[8] De Mola ſcirrhoſa in utero inverſo extirpata.
[9] Epiſt. 45. n. 17. [10] Tratt. di tre Specie di Affez. Iſter. e Ipocondr.
[11] Naturæ Morbi Hypochondr. &c. Inveſtigat. P. 3. c. 1. [12] Epiſt. 46. n. 8.

rem conſideres (1), ſemel dumtaxat viderit, & *id ſe nunquam antea obſervaviſſe*, fateatur; non dubito, quin tibi gratum facturus ſim, exemplum alterum communicando quod ab ſe A. 1758. accurate perſpectum narravit mihi Joannes Gianella, Caroli Profeſſoris quondam hic Emeriti filius, ipſe quoque olim auditor meus, tum morum, tum ingenii, & diligentiæ cauſa dilectus, nunc Lemniaci multa cum laude Medicinam exercens.

6. VIR erat ex Lemniacenſi agro, qui tametſi hermaphroditus eſſe dicebatur, tamen a muliere quæ ſe gravidam ab ipſo factam ajebat, in judicium vocatus, non ſe defenderat, eamque dotaverat. Is cum ſibi poſtea uxorem quæreret, a fratre autem, ab aliiſque tanquam matrimonio minime aptus deferretur, & Medici proximæ Civitatis non ignobiles qui genitalia illius inſpexerant, delationem confirmaſſent, repulſæ dolore incenſus, litibuſque cum fratre implicitus, ob has curas in adeo gravem incidit morbum, ut vivendi finem fecerit. CADAVERIS inſpiciendi, non diſſecandi copia facta, ſcrotum, & teſtes ſede, magnitudine, & forma omnino ſecundum naturam apparuere. In pene autem, qui cæteroquin nec parvus erat, neque in vivo flaccidus fuiſſe videbatur, hæc deſiderabantur, ne ſurſum ad abdomen converſus, neve glande, quæ naturali erat magnitudine, & figura, prorſus fuiſſet imperforata, denique ne urethram inſolita brevitate, & ſede, & conſtitutione haberet. Neque enim ad glandem uſque perveniebat, neque per inferiorem penis faciem, ſed per dorſum, ferebatur, neque perfecti canalis, ſed ſemicanalis in modum aperta, erat; ut canaliculorum meorum oſtia quæ in oppoſito, ut ſolent, pariete cum eſſe non poſſent, in eo qui non deerat, ſtatim oculis obvia fierent, quippe, quam in aliis ſunt, ampliora; quibus inſpectis, minus fuit mirum quod ajebant, hominem olim fuiſſe infectum gonorrhœa virulenta. Porro ejus ſemicanalis initio, quod reliqua parte erat latius, quædam imminebat, ut matri, aliiſque mulierculis videri olim potuerat, vulva. Sed nullum ad hanc pertinebat foramen, niſi quod in ſemicanalis initium urinam ducebat, quam inter mingendum e ſemicanali exundare conſueviſſe, & ſic aliqua ſui parte conſpurcare hominem, ſatis aliunde conſtabat; non item quid ejaculato ſemini accideret, cui per illud idem foramen in ſemicanalem erat tranſeundum. Et foramini quidem ſpecillum indere, & in quoddam cavum introducere licebat, & conjicere, id cavum ad veſicam attinere; per diſſectionem autem id quod conjiciebatur, & cætera perſpicere, minime, ut dictum eſt, licuit.

7. Cum hæc Gianella narraſſet quæ videre ipſe in eo viro potuerat; tum de multo admirabiliore in quadam muliere genitalis oſtii ſede, cujus imaginem tantum conſpexiſſet, rem autem pro certa, & teſtata a Lemniacenſibus audiviſſet, narrare in hunc modum perrexit. Ante annos circiter quadraginta ancilla erat domi Patricii Veneti, qui Lemniaco præerat, conſervo nupta, ſed eam quam indicavimus, partem non eo quo debebat, loco, verum ſupra umbilicum habens, eamque anguſtam. Gravida tamen facta, cum parere non poſſet; Chirurgum acceſſivit, qui viam infanti, fruſtra exitum quærenti amplificaret: quod ita præſtitit, ut ab ima oſtii illius parte ſectione ad os uſque pubis producta; ſive omnino ex imperitia, ſicut ibi creditum eſt, ſive potius quod non ſatis ſibi nota, cæſarea, quam vocant, ſectione uti in animo habuerit, infans, quod conſtat, ſervatus ſit, & mater quoque poſt longam curationem tandem perſanata. Quid vero huic poſtea acciderit, quoniam cum marito; neuter enim indigena erat; inde diſceſſit, Lemniaci quidem ignoratur; at certe, quod unum ad hoc propoſitum ſatis eſt, ibi adhuc imago extat, quam mulieris Medicus reliquit, illius abdomen, ſicut ante ſectionem erat, fideliter repræſentans.

8. Nunc quando verba fieri de fœminis cœpta ſunt, minus matrimonio idoneis; quæ ipſe in duarum diſſectione, non de ſede quidem, ſed de occluſione

(1) Theſ. Anat. 3. n. 5. not. 1. & 2. & n. 22. not. 1. 2. 3.

genitalium obſervaverim, continuo ſubjiciam.

9. MULIER annos nata ſeptuaginta, jam diu propter aſthmaticam affectionem in Noſocomio jacuerat; cum peripneumonia acceſſit, eamque ſuſtulit circa medium Martium A. 1752. CADAVERIS macilenti pulmones detraxerat Mediavia, quos revera duros fuiſſe, affirmabat. Nonnullas vero alias Partes ego Studioſis Adoleſcentibus ibidem poſtea demonſtravi, in Capite præſertim, & Genitalibus. Et in illo quidem nihil animadverti quod præter naturam eſſet, niſi tendinis Trochlearis muſculi alterius oculi cum ſua trochlea coalitum; ut retrorſum trahentis digitos muſculus non ſequeretur. In Partibus autem quæ generandi cauſa creatæ ſunt, multo plura quam voluiſſem, deprehendi ab naturali conſtitutione prorſus aliena. Primum enim de Falloppianis tubis altera extremo ſuo fimbriato ita cum teſte coaluerat, ut interpoſitum fimbriis oſculum non appareret; altera autem illud oſculum imperviu m habebat, ſuamque proximam partem immobilem propter alam veſpertilionum, quæ ibi non, ut ſolet, latior, ſed perangusta, tubam ad teſtem annectebat. Uteri parietes erant craſſi, eorumque ſectio vas ſanguiferum, ſeu mavis ſinum comprehenſum intra ipſorum ſubſtantiam oſtendit ad tranſverſi pollicis longitudinem, diametro autem ſeſquilineam unciæ Bononienſis æquante: in eo ſinu pauxillum concreti ſanguinis vidimus. Interior uteri ſuperficies tota erat leviſſime humida; in fundo, & in cervicis infima parte fuſca, in reliqua autem albida: quæ cur hic memorem, infra dicam. Eadem infima cervicis pars erat æquo anguſtior, & uteri oſculum perparvum. Cum ſpecillum per hoc vellem in vaginam demittere; obſtaculum ſenſi impediens, ne infra oſculum, niſi extrema ſui parte, deſcenderet. Itaque per orificium vaginæ immittere ſpecillum coactus ſum. Verum ultra digituli tranſverſi intervallum cum tranſire non poſſet; vaginam ſecundum longitudinem profunde incidi, ut ſi cavum eſſet aliquod, in conſpectum veniret. Cum fruſtra ſic quærerem; tum non uno loco totam in tranſverſum vaginam diſſecui; ſed nuſquam apparuit cavum, & ne cavi veſtigium quidem. Vagina tota; ſi initium, & finem exciperes; omnino erat ſolidi cylindri inſtar, ex ſubſtantia facti ubique pariter alba, & duriuſcula; ut parietes, cum eo quod includebant, continuatos, ab hoc ipſo internoſcere non liceret. Cum hæc vaginæ acciderunt; nihil quidem, ſi exterius aſpiceres, de ſua diametro amiſiſſe videbatur; ſed longitudinis amiſerat tantum, ut cum ab ejus orificio ad ſummum uterum intervallum eſſet digitorum tranſverſorum octo; tres dumtaxat illa æquaret, quinque reliqui ad uterum attinerent, ſic tamen, ut contra ac ſolet, cervix longior eſſet, quam fundus. Cæterum ipſa neque ullas veſiculas, neque ullos qui introrſum extarent, lacertos habuit: Fruſtra autem in ea, fruſtra in fundo, fruſtra in vaginæ, ubi obturata non erat, extremis; quorum inferius omni hymenis carebat veſtigio; fruſtra denique in reliquo naturali ullius cicatricis indicia a nobis quæſita ſunt.

10. Attamen hunc tantum vaginæ coalitum ab eroſione, aut laceratione aliqua, aut nullo modo, aut negligenter curata, fuiſſe, credo, puta ab ultimo partu; nupta enim mulier fuerat, anniſque anteà non multis virum amiſerat, quocum in matrimonio vivere; imo ne vivere quidem, ſic clauſa a primordiis vagina potuiſſet. Quomodo enim cenſes, menſtruum ſanguinem, qui ab illiuſmodi utero non ſcaturiiſſe florente ætate non videtur, intra ejus cavum ſine pernicie mulieris potuiſſe retineri? Ego certe vix intelligerem, qui poſſet humor, ut perpaucus, & tenuis ſit, quo ſecundum naturam, ut in hac quoque fœmina vidiſſe me, dixi, intus leviter madet uterus, huic labem non attuliſſe, niſi per lymphæ ductus, aut alia abſorbentia vaſcula reveheretur. Sed hæc num ſanguini quoque, & ea copia qua ſcimus in uteri cavum ſingulis menſibus influere, abducendo paria eſſe, exiſtimabis? Quod vero de hac, idem ferme de muliere etiam altera ex te quæro, cujus tum fuerat in Gymnaſio cadaver diſſectum vix duobus ante menſibus, & hæc quæ ſequuntur, a me adnotata.

11. ANUS in Noſocomio deceſſerat non ea

ex alio, quantum apparebat, morbo, quam deficientium ſenſim virium; nec mirum in ea quæ annos exegerat nonaginta duos. CORPUS erat ſtrigoſiſſimum. Ex Abdomine duæ prominebant herniæ, altera in medio hypogaſtrio, quæ puelli caput æquabat, altera ad prioris latus dexterum. Utrique inerat pars inteſtini Ilei; minori vero pars omenti quoque: quæ niſi quod herniarum ſaccis adhærebant; nihil præterea habebant vitii. Ventriculus æquo inferior viſus, an quod deorſum tractus fuiſſet ab illa omenti parte, herniæ, ut diximus, incluſa, an potius ab aliis cauſis, & in his quadam glandula, ut a primo videbatur, prope lienem omento innexa, magnitudine, & forma ovi majoris columbini. Quam eum paulo attentius inſpectarem, & lienem alterum eſſe, ſuſpicarer; ſuſpicionem luculenter confirmavit diſſectio, & cum proximo liene collatio; eadem enim prorſus utriuſque ſtructura, & ſubſtantia fuit. Minorem craſſiuſcula omenti adibant ſanguifera vaſa. Majoris arteria erat magna; ſed vix leviſſime flexuoſa, neque in tanta ætate duri quidquam habebat; ut neque, ſi Iliacas excipias, aliæ, quaſcunque examinavi, arteriæ aliquid oſſei habuere, neque cordis valvulæ; tametſi quæ Aortæ præficiuntur, contractiores erant, & nonnihil vitiatæ. Erat tamen, quantus quantus in ventre eſt, ipſius Aortæ truncus ad oſſificationem diſpoſitus, quippe ſuperficie ubique propemodum tum albis maculis, tum inæqualitatibus quibuſdam diſtincta, idque interius. Præterea autem idem truncus hoc habebat inſoliti, quod ſtatim infra Emulgentes ſe ad tractum inflectebat duorum, aut trium digitorum: quæ inflexio vertebris imputari non poterat, ut quas recte poſitas, & bene ſe habentes videbam. Sed ad viſcera ut redeam; Meſaræi glandulæ neque exiguæ erant, neque duræ, neque atro, exterius ſaltem, colore, ſed rubello: Vermiformis Appendicula duobus tranſverſis digitis brevior, & & tenuiſſima, & omnino ſolida, ut nunquam cavi aliquid habuiſſe videretur: jecur autem num ſemper fuiſſet ſanum, facile dubitaſſes. Lobus enim dexter qua jam ſiniſtro propior erat, & unde ſe præter morem extendere deorſum pergebat, faciem convexam oſtendebat nec lævem & ſubalbam, quam ſi ibi ad aliquam profunditatem ſecares; eundem colorem, ſubſtantiam autem inveniebas accedentem ad ligamenti naturam. Reliquum eſt, ut de Genitalibus, quemadmodum pollicitus ſum, dicam. Tuba utraque ita ſuo quæque cum ovario connata erat, ut neutrius fimbriæ, nedum oſculum, quod inter eas eſt, apparerent. Intra ovaria autem erant hydatides. Uteri fundus cum ſectus eſſet; in medio poſterioris faciei conſpecta eſt altiuſcula ſubrotunda excreſcentia, quæ a primo quaſi ex veſiculis facta videbatur; ſecta autem, ex ſolida uteri ſubſtantia conſtare inventa eſt. Cum ſpecillum a fundo vellem in vaginam tranſmittere, nec poſſem; cervicem incidi, comperique hujus infimæ partis ad breviſſimum tractum, ſed & oſculi ipſius uterini parietes ſic inter ſe coaluiſſe, ut nullus, niſi forte aliquis tenuiſſimus, tranſitus ſupereſſet.

12. Coalitus hoſce a difficili partu laceratione, ut dixi (1), aliqua relicta, facile induci poſſe, illud fortaſſe comprobat; quod in utraque muliere tubarum occluſio, & cum ovariis concretio reperta eſt. Abrahamus enim Cyprianus (2) ad eundem modum, ſicut adjecto quoque Iconiſmo (3) oſtendit, tubas ſe habuiſſe, animadvertit in fæmina quæ ex partus quarti difficultate, multoque etiam magis ex imperitæ obſtetricis violentiſſima tractatione cum in graviſſimam uteri, & huic annexarum illarum Partium inflammationem, ut indicabant acerbiſſimi ventris, & præcipue circa lumbos dolores conjecta eſſet, & vix tandem evaſiſſet, de fœcunda ſterilis quo ad vixit, vixit autem annos decem, facta erat. Sed hæc, eadem, aut alia ſimili de cauſa mulieribus, atque utinam paucis, accidunt. quæ per ſe fœcundæ fuerant, & porro eſſent. Nonnullis tamen viarum quæ ſunt ad gignendum neceſſariæ, occluſiones, aut impedimenta a primordiis eſſe, conſtat, neque abdi-

(1) n. 19. (2) Epiſt. ad Millington. (3) Tab. 2.

abditarum tantum, ſed earum etiam quæ viſui, aut tactui obviæ ſunt, ut alias (1) commemoravimus. Hujuſque generis ex Cl. Boehmero quoque (2) exemplum duplex habebis. Qui ut Virginem diſſecuit quæ muliebri prorſus carebat orificio, cum cicatricis veſtigium appareret nullum, ſic & Mulierem incidens, cui maritus nunquam potuerat conjugale præſtare officium, apertum quidem genitalis oſtium invenit; ſed unius loco vaginas duas, ad bipartitum, ut in vaccis, ovibuſque, uterum pertinentes, adeo quantum intelligere licet, anguſtas, ut neutra viro excipiendo par eſſet. Sed ex his inſpicienti, aut tangenti non occultis ſive occluſionibus, ſive impedimentis ſunt quæ tolli poſſint, & quæ non poſſint. Tolli enim facile poſſunt quæ in membrana, vaginæ orificio prætenſa, conſiſtunt, aut in ejuſmodi quaſi inſtitis per quarum unam in Virguncula colligatos inter ſe, quemadmodum ad te ſcripſi (3), vaginæ parietes offendi. Quæ vero ejuſmodi ſint qualia in nupta illa ex Boehmero indicabam modo, quis tollat?

13. Adventitii autem coalitus, aut occluſionis cauſam non ab laceratione dumtaxat, aut ab inflammatione, ſed ab eroſione quoque eſſe poſſe, tum ſupra, tum alibi a me agnitum eſt, ſive eroſio luem Veneream, ſive uteri fluorem conſequatur. Ab hoc enim prægreſſo vel in Virginibus integerrimis, qualis erat illa cujus tibi diſſectionem ſcripſi Epiſtola XLVI. (4) licere, credo, ſiquis forte velit, membranulam ſubalbam repetere, quæ infimam cervicis partem, uteri oſculo proximam, occludebat. Sed is fluor ex acrioribus ſit, oportet; non ex frequentioribus illis de quibus meas plures Obſervationes ad te miſi Epiſtola XLVII. Cum iis conjungere poteris quam ſubjicio, quamvis ob alia, quæ continet, majoris momenti, libentius miſiſſem eo tempore, ſi jam tunc habuiſſem, quo Epiſtolas ſcripſi LX. LXII. LXIII.

14. FOEMINAM annos natam circiter ſexaginta apoplexia confecerat intra quatuor, haud amplius, dies. Quorum tres cum domi exegiſſet, quarto denique in Noſocomium intulerunt jam toto corpore ab ſuo morbo adeo oppreſſam, ut indicium aliquod gravioris in latere ſiniſtro reſolutionis peti non potuerit, niſi a vena quæ domi ſecta a dextris fuerat. Anatomen in Gymnaſio tunc docebam ea frigidiſſima tempeſtate quæ ſub Januarii finem A. 1758. permoleſta omnibus eſſe pergebat, illucque cadaver eſt importatum, cujus ut pleræque antea partes, ſic præſertim cerebrum diſſectum eſt, idque octavo circiter a morte die, cum adeſſet Cl. Vir. Caldanius qui Bononia huc venire, meiſque omnibus ejus anni Publicis Exercitationibus pro ſua erga me humanitate intereſſe voluit. CALVARIA cum meninge Craſſa arcte adeo cohærebat, ut ſine validiſſimis conatibus avelli non potuerit. Per meningem Tenuem vaſa erant ſanguine diſtenta. Subſtantia cerebri exſucca erat, & dura, vi, opinor, ſummi frigoris, qua certe cruentum ſerum, quod multum in ſiniſtro Laterali ventriculo offendimus, conglaciaverat, in plurimaſque lamellas concreverat. Porro etſi in poſteriore ejuſdem ventriculi extremo aliquantum ſanguinis erat nigri, concreti, & durioris, ibique ventriculi baſis videbatur quaſi in cavum ſubſediſſe quod eum ſanguinem contineret; tamen ea ſeri quam dixi, copia eum extitiſſe e tam pauco ſanguine non poſſet; conieci, & ipſum, & maximam ſeri illius partem per diſruptum Lucidum ſeptum in ventriculum ſiniſtrum ex dextero tranſiiſſe. Nec me conjectura fefellit. Aperto enim dextero, nihil ſeri, niſi aliquid forte erat in extremo anteriore, tantum vero ſanguinis conſpectum eſt, qualem in ſiniſtro deſcripſi, atri, concreti, imo eam quam gelu inducit, duritiem nacti, ut hunc ventriculum totum dilatatum plurimum, cerebri ſubſtantia non ad baſim tantum, ſed etiam in externo latere vehementer extenuata, viderimus. Nihil autem in cerebello, nihil in medullæ Oblongatæ facie exteriore vitii apparuit. Sed quod erat

(1) Epiſt. 46. n. 11. & ſeqq. (2) Vid. Act. Erud. Lipſ. A. 1758. M. Januar. (3) Epiſt. 50. n. 51. & ſeqq. (4) n. 17.

erat in baſis ventriculorum, dexteri præſertim, facie interiore quantum, quale, & quibus potiſſimum in illius eſſet partibus cum propter ſanguinis magnam effuſionem, tum propter conglaciationis præcipue effectus, ſatis diſcernere non potui. Thorax, qui antea apertus fuerat, bina, ut alias videram, pro uno qua Cava trajicitur vena, in diaphragmate oſtendit foramina. In pingui autem corde, quale & reliquum corpus fic ſatis fuit, parvas oſſeas ſquamulas animadverti ad valvulas Aortæ ſubjectas, & ad proximam ejuſdem arteriæ faciem interiorem, neque ibi dumtaxat, ſed & paſſim in trunco reliquo. Imo qua parte deſinebat ejus arcus; quæ pars, & arcus ipſe erant dilatata; conſpiciebatur inſuper quædam ſuperficiei inæqualitas, colorque alius. Ventrem autem diſſecantibus in ejuſdem arteriæ trunco tum lamellæ oſſeæ, tum ſuperficiei inæqualitates occurrebant majores, quin etiam paſſim eroſionum ſanguinolentarum ſpecies: quæ omnia & per Iliacas propagari conſpeximus. Sed & Crurales qua per femina deſcendebant, rigidiores erant, & intra ſinum poplitis, quod in una ſaltem animadverti, oſſeæ. Nec in altera certe Carotide bracteolæ oſſeæ defuerant, nec in Spermaticis ipſis arteriis durities, quæ inchoatam oſſificationem indicabat. Muliebri denique Fluori, unde occaſio extitit hanc ad te Obſervationem his Litteris mittendi, fœminam laboraſſe, non pauca indicavit craſſa, & ex albo ad cinereum vergens materia, qua cervix uteri, & proxima vaginæ pars fœdebantur. Infimam autem hujus partem, ipſumque orificium, quod erat ampliſſimum, hujuſque inferiorem viciniam cum rubere vidiſſem; inde propterea ad ſuperiora ſcalpello pergens, tum materiam illam conſpexi, tum oſculum uteri, cervicemque ambo æque latiſſima. Per uterini autem fundi interiorem ſuperficiem, quæ erat cæteroquin lævis, tranſpexi ſanguifera vaſcula nec pauca, & conferta, & nulla certa norma diſpoſita, quæ, ſubtus appreſſis digitis, a ſanguine intumeſcebant quaſi erupturo, non ſecus atque in iis videre ſolitus ſum quæ nuper in menſtruis fuerint.

15. Haud abſimilem vaſculorum conſtitutionem is, puto, videret qui narium interiorem membranam inſpiceret coryza affectam; cum hac enim affectione uteri fluorem iſtiuſmodi convenire; Medicos agnoviſſe veteres, nedum recentiores, a me ſatis alibi (1) ſcriptum eſt. Satis etiam de cæteris ſcripſi quæ in hac quoque ſunt diſſectione animadverſa ad Apoplexiæ Sanguineæ, & Hemiplexiæ cauſas attinentia. Quin alias (2) tibi effectus etiam gelidiſſimæ tempeſtatis ſignificant intra cadaveris cranium a me deprehenſos; quibuſcum poſtquam hoſce alios contuleris, tempeſtate minus aliquanto frigida adnotatos, utroſque autem cum diſſectione, a Cl. Lipſienſi Profeſſore Quelmalzio (3) in ſene habita, quem menſe Januario iter habentem frigus vehemens extinxerat; miraberis, huic in cerebri ventriculis lympham dumtaxat *viſcidam*, non gelu concretam, fuiſſe: nam etſi blando calore fotum antea cadaver fuerat; tamen cum in priore quoque illo noſtro id vel magis factum eſſet, non propterea illud quod in ventriculis iiſdem concreverat, ſerum eſt regelatum, nec ſane ille a nobis diſſectus ſenex, aut hæc anus vi frigoris in itinere oppreſſi fuerant, ſed in Noſocomii lectulis uterque mortui; ut credere debeam, vel frigus quod interemit Quelmalzii ſenem, non acre adeo, ut tunc noſtrum, fuiſſe, vel potius cadaver illud multo citius quam noſtra quæ in aperto jacuerant, in tepidum locum eſſe translatum.

Quod vero ad vitia arteriarum attinet, in anu eadem animadverſa, meminiſſe potes, quot in cadaveribus viderim, & quot inde repetierim circumitionis ſanguinis detrimenta (4). Ea autem vitia cum hic in arteriis magis fuerint inferioribus, minuſque propterea ſanguis poſſet per has facile moveri, tanto majori copia crederem in ſuperiores compulſum, intra anus cerebrum effuſum fuiſſe. Cum vero animadverteris, quo longius a corde arteriæ deſcen-

(1) Epiſt. 47. n. 11. (2) Epiſt. 13. n. 15.

(3) Progr. quo frigoris acrioris in corp. hum. effectus expend. (4) Epiſt. 26. n. 32.

ſcendebant, eo lamellas oſſeas habuiſſe majores; noli ſtatim cum iis facere, qui Boerhaavio id objiciunt, a validiori, qualis propius cor eſt, ſanguinis impulſu deducenti arteriarum oſſificationem, eorum memor quæ reſponderi poſſe, non uno loco indicavimus. Neque enim ſemel idem quod in muliere iſta, vidimus; tametſi nunquam in tot arteriis, in quot Cl. Buchwaldio (1) videre contigit. Qui cum in decrepito ſene arteriam Magnam a corde ad curvaturam ferme totam, cartilagini dumtaxat haud multum diſſimilem, inde vero per univerſum propemodum corpus ſuis cum ramis oſſeam factam deprehenderet, ſingulare illud animadvertit, *quod extremitatum arteriæ, quo magis ad manus, & pedes accedebant, eo magis oſſificatæ fuerant*. Cujus ſenis incommoda, & mortis genus utinam ſic addere potuiſſet, ut ejuſmodi conſtitutionum ſigna aliqua per conjecturam attigit in adjuncta Ætiologia (2).

16. Nunc ab his ſexus utriuſque communibus morbis, ad fœminarum proprios eſſet redeundum, niſi de ipſis longiſſima illa Epiſtola XLVIII. tot ſcripſiſſem, ut vix de infelici aut uteri geſtatione, aut partu ſive quod ad matrem, ſive quod ad fœtum attinet, hæc habeam adjicienda. Et de geſtatione quidem; ut omittam, me non pœnitere eorum quæ attigi ſuper vi maternæ imaginationis in fœtum, poſtquam in quædam incidi quæ a Viris Doctiſſimis prodierunt, nihil magis oſtendentia, quam ne ingeniis quidem excellentibus licere in quibuſdam exemplis quæ neque poſſunt negari, neque intelligi, aliter explicandis difficultates effugere, quin ſe in majores, ſi quæ ex propoſitis conſequerentur explicationibus, ſpectare velis, plane conjiciant; ut igitur hæc omittam; inter Boehmeri, quas ſæpius, meritoque laudavi, Obſervationes (3) præter alias ad affectionem hypochondriaco-hyſtericam, ad ovarii hydropem, ad infantem cum hydrorachitide natum pertinentes, unam legas, huc maxime ſpectantem, qua numerum augeas fætuum in Falloppii tuba deprehenſorum. Infelicis autem partus, aut puerperii Obſervationes Cl. Kierlingius (4) protulit duas, quas, ut illas, Sepulchreto addas. Altera puerperæ eſt, quam nono a partu die inflammatio uteri extinxit. Altera autem parturientis, cui gemini infantes vitam, ut ſibi quoque, ademerunt. Mihi vero nullam, quæ huc attineat, habere contigit præter unam, quæ tibi, qualis qualis eſt, deſcribetur eo libentius, quod alias (5) id factaſſe me facturum promiſi.

17. FOETUM, aliunde advectum, eumque fæminei ſexus, ſtudioſi Juvenes ad me attulerant, ut in Noſocomio diſſecarem, circa medium Martium A. 1751. Qui illis dederat, novimeſtrem eſſe, dixerat, duas vixiſſe horas, ejuſque morti parentis mortem paulo poſt ſucceſſiſſe, quo morbi genere, ſibi ignotum, at certe ante biduum hæc accidiſſe. Quæ ultima fuiſſe poterant vera: num autem & priora, vehementer dubitavi; nam corporis univerſi magnitudo non paulo minorem, funiculus autem umbilicalis non obligatus aliud videbantur oſtendere, ea vero quæ diſſecando offendimus inſuper confirmare. THORACE enim aperto, pulmones ex rubro maxime fuſcos inveni, eorumque partes, aquæ impoſitas, ruere ad fundum ſtatim, conſpexi. Abdomine recluſo, plurimus ſanguis occurrit in ventris caveam effuſus. Quo exhauſto, abſterſoque, nullum apparuit inteſtinum; ſi Rectum, & partem aliquam excipias Coli, cum illo continuatam, ſed neque meſaræum, neque meſocoli pars maxima uſquam conſpiciebatur. Tunc jecinoris cum totam convexam faciem diaphragmati, & proximis abdominis muſculis adhærentem, alteram autem, ſive cavam, non parum inæqualem animadverterem; ratus quod erat, ſub hac quidquid inteſtinorum, & meſenterii deeſſe videbatur, coercitum deprehendi, obtectumque membrana craſſiuſcula, tenaci, & quibuſdam quaſi arenulis aſpera, cum ea jecinoris facie connexa. Eadem facies non exiguum ad ſpatium eroſa, aut lacerata, unde

(1) §. 13. (2) Vid. Act. Lipſ. A. 1758. M. Januar.
(3) Diſſert. de Utero poſt partum inflamm. §. 14. & 6. (4) Epiſt. 39. n. 28.

unde tantum ſanguinis in ventrem efflu-xiſſet, monſtravit. Et nihilominus de mox ſecta ad diaphragma vena Cava ſanguis profluxit multus, iſque ater, qualis & in ventre effuſus, & in vaſis totius corporis fuit. Mitto cætera quæ hujus loci non ſunt; quippe ſecundum naturam in hoc fœtu a me demonſtrata, illud unum memorans, cum in quibuſdam ſuperioribus inteſtinis meconium eſſet, in Recto non fuiſſe: quæ res, & viſcerum parvitas, reliquo corpuſculo reſpondens, novimeſtrem fœtum non fuiſſe, confirmabat, juncta præſertim cum majori partium mollitie, quod ſiqua in alia, certe in cerebro maxime fuit. Cranium enim cum aperuiſſem, cerebri, & cerebelli ſubſtantiam vidimus tanquam *gelatinæ* cujuſdam in modum ferme diffluentem.

Cæterum nullus toto corpore fœtor, nullum putredinis indicium animadverſum eſt. Membranæ autem omnes ſcalpello, & unguibus, ſi diſcerpere forte velles, præter modum renitebantur.

18. Qui ea quæ præceſſerant, aut comitata fuerant partum, pro certo ſciret, aut etiam placentam examinaſſet, eorum quæ in hoc fœtu vidimus, non omnium, ſed nonnullorum, & effuſionis præſertim ſanguinis cauſam, fortaſſe poſſet conjicere. Cujus, & ex lacerato quidem jecinore, ſanguinis in fœtu effuſionis mentionem alias (1) a me tibi factam fuiſſe, memineris. Sed jam ad longe aliud morborum genus eſt tranſeundum. Vale.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXVIII.

De Febribus quædam; de Tumoribus autem plura adjiciuntur.

POST Epiſtolam XLVIII. quæ de Morbis Ventris ultima fuerat, cæterarum quas deinceps ad te dederamus, argumenta ad eos Morbos ſpectabant, qui aut in totis corporibus ſunt, aut ſi in partibus, Chirurgum magis, quam Clinicum, poſtulant. Nunc igitur ordinem quem tunc ſequebamur, conſervaturi, a Febribus initium, & a Tumoribus repetemus, de primis quidem perpauca, de alteris autem aliquanto plura verba facientes.

2. Quod ad Febres attinet, cum per alium ipſis adjunctum morbum noceant potiſſimum, atque interficiant, imo etiam ſæpe ab ipſo oriantur, & conſerventur; facile intelligis, quanti referat adjuncti hujus morbi ſedem, naturamque cognoſcere. Verum ſicuti diſſectio interdum ſub oculos utramque hanc ponit, ut viſcerum inflammationem, aut ulcus aliquod; ita haud raro neutram oſtendit, cujus rei exempla obvia ſunt, & nos cum de Febribus ad te ſcriberemus (2), eorum quædam ex Valſalvæ ſchedis produximus. Quod tunc magis dolendum eſt, quando in iis febribus, ut ſæpenumero, contingit, quæ & pernicioſiores ſunt, & plures eodem tempore invadunt, malignis videlicet, ac epidemicis. Neque enim tunc febrem impugnare tanti intereſt, quanti adjunctam illam malignam vim, &, quod difficultatem maxime auget, in ſingulis propemodum Conſtitutionibus peculiarem. Et certe niſi adverſus hanc potiſſimum pugnes; idem agis, ac ſi febrem, a viperæ morſu natam, remediis vincere antifebrilibus, neglecto veneno, conareris; ut exemplo eodem utar quo Cl. Queſnayum uſum eſſe, intelligo ex Hiſtoria Regiæ Scientiarum Academiæ Pariſienſis (3). Quo magis Dei O. M. Providentiæ agendæ ſunt gratiæ, quod in ſumma rei tum obſcuritate, tum varietate remedium obtulit, cujus etſi obſcurus ſit verus agendi modus, vires tamen in quibuſdam ſaltem pernicioſis febribus abigendis experientia com-

(1) Epiſt. 48. n. 19. & ſeqq. (2) Epiſt. 49. n. 2. & n. 12. & ſeqq.
(3) A. 1753.

comprobavit, corticem dico Peruvianum. Qui tametſi earum febrium aliæ alia cum malignitate, quantum externæ cauſæ, & ſymptomata ſignificant, conjunctæ eſſe videantur, has, illaſque pariter, variamque ipſarum poteſt malignitatem pervincere, quemadmodum nos & noſtræ, & aliorum Obſervationes docuerunt. Nec vero ſalubri corticis efficaciæ repugnat materia quæ aut ad cutem, aut ad articulos ejici e ſanguine cœpta ſit, inde autem introrſum vi frigoris externi repulſa. Perſanavit enim cortex Cardinalem Eminentiſſimum qui poſt id in maligniſſimam inciderat febrim, ut fuſe ad te alias (1) ſcripſi, & perſanavit quoque Famigeratiſſimum Virum Hallerum, quem ab ſic repulſa podagra febris vehementiſſima cum eryſipelate pariter faciei pene oppreſſerat, ut ipſe narrat in iis quæ ad CLII. Diſputationem adnotavit ex illis quas ab ſe collectas boni publici ſtudio edidit *ad Morborum Hiſtoriam, & Curationem facientes.* Scilicet non tam hæc, quam illud quod tunc diximus, attendendum eſt, an periodicæ ſint febres, id eſt intermiſſionem, aut remiſſionem ſaltem habere conſueverint, ut per tempeſtivum, ac juſtum uſum corticis ſperare liceat, ipſas, adjunctamque iis malignitatem abactum iri. Neque enim dumtaxat quod febrile eſt; ſed & illud quod non eſt, etiamſi abſque manifeſta febre ſit, quamquam tunc non fere ſemper, abigit cortex, dummodo periodice id recurrat: quod cum alias (2) obſervatum jam eſſe, ſcripſimus, tum recentiore, & luculentiore Stephani Weſzpremi (3) Obſervatione confirmare nunc poſſemus eodem remedio pervictæ æque atrocis, ac pertinacis hemicraniæ, binas jam hebdomadas quarta quaque hora exacerbatæ, nec niſi poſt horas duas remiſſæ. Quod ſi hæc Obſervatio ut A. 1756. & habita, & edita eſt, ita ante hos annos quinguaginta extare potuiſſet, cum acerbiſſimam hemicraniam illam (4) quotidie mane hora eadem revertentem, variis, & pluribus præſcriptis auxiliis vix tandem profligavi; nullo certe libentius, & felicius quoque fortaſſis, quam hoc, uſus eſſem, quantumvis rationem qua opituletur ignoraſſem.

3. Atque utinam febres malignæ, & epidemicæ, de quibus dicere cœperamus, eſſent omnes periodicæ, ut fere omnes cum varia, & obſcura vi malignitatis conjunctæ ſunt; haberemus in illo cortice medicamentum, quod etſi quomodo agat, neſciremus, non ſine ſpe tamen poſſemus experiri. At ſynochæ perſæpe ſunt, & quæ, ſi eorum quos ſuſtulerunt, corpora diſſeces, aut nihil, ut initio dixi, oſtendunt quod peculiarem præcipui morbi ſedem, naturamque patefaciat, aut viſcerum graves quidem, & manifeſtas læſiones oſtendunt, ſed quas ſi cum iis conferas quæ ſunt in ægrotantibus obſervata, facile intelligas ab latente alio præcipuo morbo fuiſſe productas. Scilicet febris, exempli gratia, viſcerum inflammatoria videnda exhibet in cadaveribus viſcera inflammata, ſive benigna fuerit, ſive maligna; at in ægrotantibus, ſi benigna ſit, repetitis miſſionibus ſanguinis levatur; ſi maligna, deterior fit, & citius occidit. Diſcriminis cauſa eſt præcipuus alter adjunctus morbus, ut in Rothomagenſi illa febri, a Cl. Malovinio (5) deſcripta, quæ ſub finem A. 1753. plures brevi tempore ibi interemit. Ob malignam enim materiæ acrimoniam, ventriculum, & inteſtina irritantem, inflammatio demum illa fiebat, quæ in iis viſceribus, jam in gangrænam degenerans, reperta eſt, reliquis internis illæſis partibus, & præſertim capitis, quod dolore alioquin, per conſenſum videlicet, in dies creſcente, & delirio vexatum fuerat. Sapienter igitur, atque utiliter Medicorum Rothomagenſium Collegium, non attendendam tunc inflammationem ſtatuit, quæ aut nulla initio erat, aut ex accidenti in progreſſu naſcebatur; ſed materiæ acerrimæ e primis viis educendæ eſſe operam dandam; ab hac enim, ſi intus relinqueretur, irritationem permanentem multo magis, quam tranſeuntem ab evacuantibus præſertim mitioribus eſſe timendam. Recte autem facies, ſi ad Sepulchretum addideris quæ in illis cadaveribus deprehenſa,

(1) Epiſt. 49. n. 30. & ſeqq. (2) Ibid. n. 29. in fin. (3) Obſerv. Med. 4.
(4) Epiſt. 1. n. 11. (5) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1753.

ſa, & quæ in aliis etiam cum epidemicæ aliæ febres graſſarentur, quorum alicujus diſſectionem apud eundem Auctorem invenies, item quæ dum peſtilentiæ hoc ſæculo aut homines, aut quod multo ſæpius, & multo pluribus locis accidit, boves invaſerant. Extant enim horum exſpicia tum ab noſtratibus, tum ab exterarum Nationum Medicis litterarum memoriæ commiſſa. Nunquam tamen non cogitabis, quæ in viſceribus ſive inflammationes, ſive gangrænæ, ſive alia diſſecantibus ſe obtulere, effectum potius præcipui latentis morbi, quam morbum ipſum, facile fuiſſe. Quin aliqua in iis diſſectionibus tanquam præter naturam propoſita, ſecundum conſuetas naturæ leges fortaſſe eſſe potuiſſe, ut puta cum in bobus, lue enectis, paſſim videbis adnotatam nimiam veſiculæ fellis plenitudinem, imo ab nonnullis pro cauſa habitam dyſenteriæ quæ boves cruciaverat, & inflammationis, ſphacelique inteſtinorum, quo videlicet tanto majorem copiam immiſiſſet erodentis bilis, quanto ipſa hac magis referta erat. Vix unus, quod ſciam, Mauchartus (1) rem aliter explicari poſſe, cenſuit, ſive non tam bile quam aeris, in putreſcente bile ſe expandentis, particulis diſtendi veſiculam, conjiciendo, ſive, quando iſtam aeris expanſionem *aliquoties* (non ſemper) obſervatam eſſe, dicit, ponendò, ab Duodeni inteſtini tunicis inflammatione tumentibus, aut ſpaſmodice, conſtrictis, aut etiam flatuum expanſione compreſſis, liberum, pleniorемque influxum bilis in id inteſtinum prohiberi per Communis ductus extremam partem ob eas cauſas contractam, unde illa in veſiculam uberius tum regurgitando, tum influendo divertat, ſicque hanc diſtendat, præſertim (id quod addere poterat) cum multiplex per hepaticyſticos ductus ſit in bovinam veſiculam aperta via. Mihi vero antequam Mauchartum legerem, in mentem venerat cauſa alia dubitandi, facilior fortaſſe, & cum frequentiori lege naturalis conſuetudinis valde conveniens. Cum enim bilis e veſicula pleniorem effluxum natura opportune eo tempore inſtituerit, cum ventriculus, proximave inteſtina alimentis referta, tumore ipſa ſuo veſiculam urgent; boves autem a primis uſque contractæ luis diebus alimenta omnia averſentur, conſequi hinc, cogitabam, ut numquam compreſſa veſicula longe majorem quam alias ſoleat, influentis jugiter bilis copiam retineat, ab eaque præter modum expandatur. Quam dubitandi rationem, qualis ea cunque ſit, cum in Theatro Anatomico propoſuiſſem, non diſplicuiſſe iis qui me audiebant, & nominatim Profeſſori Clariſſimo, meique, dum viveret, amantiſſimo Carolo Gianellæ, ex edita ejus Diſſertatione (2) cognovi.

4. Tumorem autem; de his enim poſt Febres ad te ſcripſeram, & ſedes, & natura cum ſæpius per ſe; tum plane per diſſectionem patent; ut ſine dubitatione referre in Sepulchretum poſſis quæ ab diligenti Obſervatore J. Alb. Henr. Reimaro in perutili Diſſertatione de Tumore Ligamentorum, Fungo Articulorum dicto, propoſita ſunt, & commemorata. Nec ejus dumtaxat Tumoris Ligamentorum circa articulos, quanquam ejus potiſſimum; ſed aliorum quoque Obſervationes in illa invenies, qui ad juncturas pariter, genuum præſertim, occurrerunt, ut puta aut ab acri humore (3) in cavo articuli acervato, & oſſa, aut cartilagines erodente, haſve (4) in aliam ſubſtantiam mutante, tumidaſque faciente, aut a mucilaginoſis glandulis (5) tumentibus earumque & oſſium læſionibus occaſionem præbentibus, & viciſſim ab eorum imminuta preſſione cauſam magis intumeſcendi accipientibus. Omitto alia, quæ cum his reperies, exempla, ſuis quæque ſignis quo ad ejus fieri poteſt, diſtincta; ut deſiderium moveant legendi cætera, quæ anguſtiis temporis excluſus, adjicere non potuit, nominatim de articulorum hydrope (6), cujus propoſuerat notas. Sed & ſignorum cauſas ex iis quæ per diſſectiones conſpiciuntur, dilucide explicat, ut ganglii (7) rotunditatem, mobilitatem, & a caſu, vel ab ictu de induſtria

(1) Diſput. de Lue Vaccar. Tubingenſi §. 18.
(2) Diſſert. inſcripta, Non ſemper ex cadaverum ſectione &c.
(3) §. 48. (4) §. 58. (5) §. 50. (6) §. 46. (7) §. 65.

duſtria inflicto diſcuſſionem, & ne plura memorem, oſſium in Spina Ventoſa expanſionem (1), cujus morbi Obſervatio, & ſectio producitur eo notabilior quod non pueri, ſed hominis quatuor & viginti annos nati tibiam invaſerat.

Porro expanſorum oſſium alias & Obſervationes, & diſſectiones alibi reperies quas Sepulchreto addas. Nam præter eas quas ſæpius ſibi occurriſſe, indicat Abrahamus Cyprianus (2), extat altera fuſe deſcripta, & pertractata a Frid. Jac. Tittmanno (3). Quæ autem commemoravimus expanſionum oſſium exempla, aliaque cum leges; facile animadvertes, eas deberi copiæ pravi humoris intra oſſa redundantis, urgentiſque extrorſum horum parietes, non difficile cedentes, ubi oſſeas fibras, laminaſque interiores humor idem molliverit, aut ſic eroſerit, diſſolveritque, ut jam perpaucæ exteriores laminæ reliquæ ſint. Vtrolibet enim modo os duritiem amittit ſuam. Cujus mutationis complures hiſtorias indicatas videbis a Cl. Morando (4), ubi admirabilem illam proponit, quam ipſe vidit. Lege ſis eandem, atque alteram quæ paucis poſt illam annis ſe obtulit Egregio Lipſienſi Profeſſori Ludwigio (5). Videbis in hac alia oſſa tam mollia facta, ut leviori digiti impreſſioni cederent, alia lamina externa adeo extenuata, ut ſubjectæ cellulæ tranſpici poſſent: in illa vero eandem externam laminam redactam alicubi ad formam vaginæ membraneæ in ipſis femoris, & tibiæ oſſibus, ſolida eorum ſubſtantia diſſoluta, & in ſanguinis alveum ut videbatur, relata; & per lotii vias ejecta; hujus enim ſedimentum mirifica erat copia, & tunc majori, cum pejus membra ſe habebant, natura autem peculiari, album videlicet, terreum, cretaceum, & per acetum, aliave acida ſolubile, cujuſmodi humoribus injecta oſſa emolliri, conſtat (6). Hæc cum perleges; fortaſſe tibi Obſervationis Zelleri (7) veniet in mentem. *Æcor* enim, *qui expirabat ex abdomine aperto* undecennis pueri, *inſignis admodum atque penetrantiſſimus fuit*; erat autem is puer rachiticus, ejuſque *oſſa adeo mollia, ut tibiam incurvatam, aliaque facili levique opera ſcalpello diſcindere potuerit*. Quapropter minus mirum fuit, quod ut rachitici ſolent, circa articulos haberet nodos, hoſque *inſignes* eo in loco ubi ſternum jungitur coſtis, utroque in latere, qui *diſciſſi*, *iſti pariter ſanguinem ſtillarunt*. Credibile autem eſt, pravo eodem humore quo fibræ oſſeæ emolliuntur, aut diſſolvuntur, vaſcula erodi quæ ſanguinem vehunt, & hoc effuſo medullare oleum reddere ſanguinolentum, qualis & is erat humor quem intra oſſa de quibus diximus, invenit Morandus; grumis autem ſanguineis refertam medullam in quibuſdam ſuorum offendit Ludwigius; qui in aliis eorum *vix congelatam*, *ſed maxime mollem & fere fluidam* deprehendit, imo *fluidam & quaſi aquoſam*. Quod hic memoro, ut cum medullari illo oleo conferas, quod tibi alias (8) a me animadverſum deſcripſi intra virilis tibiæ exoſtoſim, & caveam quoque ejuſdem oſſis, exoſtoſi reſpondentem, liquidum adeo & multum, niſi enim multum ſit, urgere extrorſum emollitas oſſium laminas non poteſt, ut tunc, & paulo ante etiam diximus. Itaque in Morandi Obſervatione femoris os ad trochanterem externum, & fibulæ extrema facta erant craſſiora, tum calvariæ craſſitudo duplo erat major, quam ſecundum naturam; ſanguine autem, qui erat inter utramque ejus tabulam per non brevem compreſſionem expreſſo, magna tenuitas tantæ illi ſucceſſit craſſitudini. Hæc igitur ad illa potes adjicere, quæ eo tempore de oſſium tumoribus ad te ſcripſi (9), & de eorum emollitione (10); ſic enim alia magis confirmari, intelliges, alia autem in aliis poſſe interdum aliquanto aliter & ſe habere, & explicari.

5. Nunc age ab duriſſimarum partium tumo-

(1) §. 62. (2) Epiſt. ad Millington. (3) Diſſert. Oſteo-Steatom. Caſ. rarior. &c.
(4) Mem. de l'Acad. R. des Sc. A. 1753. (5) Progr. Obſerv. in cadav. cujus oſſa emollita erant, propos.
(6) Epiſt. 58. n. 7. (7) Diſput. de Morbis ex ſtructura glandular. c. 2. n. 15.
(8) Epiſt. 50. n. 60. (9) Ibid. n. 57. & ſeqq. (10) Vid. etiam Epiſt. 58. n. 6. & ſeqq.

tumoribus ad molliſſimæ, nempe ad Membranæ Adipoſæ Tumores tranſeamus.Quorum mihi interea præter alias (1) indicatos, duo alii obtigerunt perluſtrandi.

6. ANUS in Noſocomio deceſſerat, cum tempus inſtaret Publicæ Anatomes inchoandæ A. 1755. Cadaver, ob meliorum inopiam, in Gymnaſium illatum cum inſpicerem, nec aliud de ea mulierè conſtaret, niſi ſenſim eſſe mortuam; animadverti; ut alia omittam, & in his ungues ex pollice utriuſque pedis in corniculi modum excreſcentes, quod ſe utrinque pariter ſupra duos, treſve ex proximis digitis contorquebat; animadverti, inquam, ex femoris ſiniſtri anteriore, & media ſecundum longitudinem parte protuberantem hemiſphæricum tumorem, cujus diameter digitos tranſverſos duos ſuperabat, mollemque adeo, ut pro meliceride poſſet imponere. Cutis erat ibi reliquæ concolor, in qua nihil uſquam erat icterici; ſed levis tantummodo ſcabies. Quid, & quomodo contineret tumor, dicam, cum ea quæ ex viſcerum inſpectione adnotata ſunt, indicavero. VENTER laxa inteſtina habuit, & in his Rectum, ab introrſum tumentibus hæmorrhoidibus male habitum: lienem aliquanto majorem æquo: in hepatis veſicula bilem ſubflavam, in eaque calculum ſphæræ forma, magnitudine avellanam quamvis maximam excedentem, colore nigrum, ſed craſſiuſculis quaſi punctis exterius diſtinctum ex albo flavis quorum unum prominebat. Intelligis, cur mulierem icterico non fuiſſe colore, ſupra adnotaverim: itaque hanc poteris ad tot alias addere Obſervationes, a me olim (2) tibi memoratas. Et ne cætera de hoc calculo animadverſa deſideres; ſic habeto, ſtatim atque extraximus, in aquam mediocriter calentem conjectum, illico fundum petiiſſe, indeque receptum, & mox leniter ſummæ aquæ impoſitum, ſtatim iterum ſubſediſſe. Cum vero ſepoſitum inſpicerem illo ipſo die, & magna ex parte in plurima nigra fruſta per ſe abiiſſe, viderem, hæc autem, chartæ incluſa, quadrageſimo circiter poſt die rurſus in manus ſumerem, & plura ex parvulis, unum autem omnium maximum in ſummo aquæ ponerem; omnia primum innatarunt; ſed ne ſexageſima quidem adhuc exacta horæ parte ad fundum deſcendit illud maximum, quod paulo poſt cætera ſunt confecuta. Extractum porro, & ſtatim aquæ impoſitum, ſtatim ſubſedit. Unum vero, aut alterum ex iis quæ aquæ non immiſeram, cum flammulæ admoviſſem, flammam quidem conceperunt; ſed non retinuerunt, nec liquata ſunt, & quod plumæ combuſtæ, oluerunt.

Sed alia accipe, in altero ovario, in tubis, uteroque conſpecta, quæ pariter ad noxas ſimiles adjungas, quas alias ſcripſi. Ovarium maximam juglandem nucem æquabat, factumque erat ex albis, craſſiſque membranis, aquam intercipientibus. Tubarum utraque cum Ligamentis uteri Latis ſic erat confuſa, ut majus illarum extremum non appareret. Uteri fundus habebat intus ab altero latere duas, treſve excreſcentias; ab altero unius dumtaxat inchoamentum. Et omnes quidem conſtabant ex alba ſubſtantia; ſed hæc in earum maxima ex albis fiebat membranis, cellulas aquæ plenas continentibus. Figura ipſius erat ovalis ſecundum uteri longitudinem poſita; cujus intimæ tunicæ per latiuſculum, ſed multo quam ipſa, anguſtiorem pedunculum continuabatur in facie illius cavi anteriore. In qua erant & duæ reliquæ, eidem tunicæ continuatæ, non per pedunculum quidem, ſed per totam baſim, depreſſæ, nec aquam continentes. In Thorace, & Collo; nam Caput non attigimus; duo quæ ad Vaſa pertinent, animadvertimus. Magna intra illum arteria maculis erat albis intus diſtincta, oſſeas, ſi longior fuiſſet vita, lamellas ibi prænunciantibus. Jugularis autem Externa vena a ſiniſtris per collum deſcendens, in medio curſu dividebatur in partes tres, quæ, duabus inſulis effectis, rurſus poſt tractum digitorum circiter trium, in unum confluebant. Sed hoc rarum magis, quam morboſum; illud ea ætate creberrimum. Illuc jam redeo quo ſum pollicitus, ad tumorem videlicet ut ante ſectionem apparuerat, hemi-

(1) Epiſt. 50. n. 22. & ſeqq. (2) Epiſt. 37.

miſphæricum, qui in femore meliceridem ob id etiam mentiebatur quod non per pedunculum inde pendebat, ſed ſuum alterum hemiſphærium condebat ſub cute. Hac igitur inciſa, manifeſtum omnibus qui aderant, fuit, nihil aliud eſſe, niſi Excreſcentiam, ſicut ego intelligo, membranæ Adipoſæ. Ex hac enim ipſa in tot parallelas quaſi partes diſpoſita, omnino conſtabat, nullo alio diſcrimine, niſi quod pinguedo, quæ ſubfuſca alibi erat, in tumore magis albicabat. Cæterum neque ſub cute membrana alia erat quæ cyſtis in modum tumorem complecteretur, neque ſub hoc quidquam interſepti inſtar, quod a continuata Adipoſa membrana ſecerneret.

7. Paucioribus nunc verbis alteram, quippe in viventis adhuc viri tumore habitam, Obſervationem deſcribam.

8. VIR honeſtus ex Agro Patavino tumorem gerebat fici non parvæ inſtar ex altero femine pendentem per brevem pedunculum, digito non craſſiorem. Mollis erat tumor; ut ſi contrectares, intelligeres, nec ſarcoma eſſe, nec a multo qui incluſus eſſet, humore diſtentum. Eodem quo reliqua cutis, colore, hoc uno diſcrepabat, quod ex hemiſphæricis hic illic, humilibus tamen, nec minimi digiti apice craſſioribus, protuberantiis conſpiciebatur inæqualis. Nuſquam pulſabat: nunquam, vel preſſus, dolebat: nec unquam, niſi cum equitare opus erat, incommodum ullum afferebat. Ob hanc igitur unam cauſam, timori adjunctam, ne magis in dies, magiſque creſceret, an ſine periculo abſcindi poſſet, ex me quæſivit. Qui cum ea quæ dixi, attenderem, neque aliud vas præter unam venam per tumoris cutem repere, viderem, quæ ne in ſummo quidem ad columbini calami craſſitudinem perveniebat, felices autem tumorum ejuſmodi amputationes memoria tenerem; facile annui: præſertim cum Vir Experientiſſimus, Publicus in hoc Gymnaſio Chirurgiæ Profeſſor, Hieronymus Vandellius ſe recepiſſet exſecturum. Quod & feliciter præſtitit ineunte Junio A. 1757. pauco omnino ſanguine effuſo, etiamſi paululo profundius quam eſſet pedunculi initium, exſecuiſſet, & facile cicatrice obducta, intra breve tempus homine perſanato. TUMOR, qui uncias circiter quinque pendebat, eodem mane per Filium, Parente, & Doctiſſimiſſis Patruis dignum, ad me miſſus, &, hoc inſpectante, a me continuo perſectus, id omnino erat quod cenſueram, nempe Adipoſæ membranæ Excreſcentia. Qualem, per Valſalvam abſciſſæ, pedunculum alias (1) tibi deſcripſi, talis hic fuit, id eſt ex eadem quæ in ſanis eſt, membranæ Adipoſæ ſtructura, & ſubſtantia, quaſi in cylindros aliquot contracta, intra pedunculum deſcendente, ex hoc vero intra tumorem continuata, ſubflava, molli, unctuoſa, tumorem univerſum, & illa ipſa exterius protuberantia parva hemiſphæria efficiente. Partes ex quibus compingebatur, non ſolum cuti, verum etiam inter ſe paſſim tenacius adhærebant; ut per ſolos digitos pars a parte ſejungi non poſſet; nulla tamen prorſus præter cutem erat tunica, quæ, ut in cyſticis videmus tumoribus, hunc complecteretur: nec cutis ipſa, quanquam erat craſſiuſcula, in duas poterat dividi laminas. Cuti autem hic illic ſuberant, præſertim ſuperiora verſus, tenuia vaſcula ſanguifera.

9. Parvi quidem hi quos perſecuimus, tumores fuerunt, ſi cum grandibus illis compares, quorum aliis (2) exempla indicavimus videnda præſertim apud Palfinium, aut cum alias etiam majoribus, quos ad eos addiderunt Præſtantes Viri (3) pondo librarum ſexaginta, aut amplius. Sed cum ſimiles eorum cenſeantur qui Cyſtici, & peculiariter *Natte* dicuntur; etſi pinguedinem continerent, a noſtris tamen intelligis fuiſſe diſcrepantes. Verum age, ab alios qui ſingulares, & ſæpe non parvi ſunt, ad alios qui ſunt multiplices, & exigui, aut certe modici, veniamus. Subſiſtemus autem in iis de quibus Epiſtola L. vix pauca attigimus, in ſumma aliis lingua, aliis toto propemodum corpore ſuccreſcentibus.

10. LINGUARUM, quas Februario menſe anno hoc 1759. in Gymnaſio diſſecui-

(1) Epiſt. 50. n. 23.

(2) Ibid. n. 22.

(3) Vid. in Italica Palfin. Edit. Part. 5. c. 4.

cuimus; una erat tumida, in eaque linea quam medianam vocant, primum quidem ab apice ad tractum pollicis tranſverſi in ſulci modum nec levis, nec ſi hinc & hinc linguæ latera traheres, tollendi, ſubſidebat, deinde vero nulla uſquam apparebat; imo æque mediam ac laterales ſuperficiei illius partes occupabant tubercula, nullam prorſus ad normam diſpoſita, humilia quidem, ſed craſſa ad ſeſquilineam uſque unciæ Bononienſis, facie inæquali, albo autem, ut lingua reliqua, colore. Definebant prope eam ſedem ubi eſſe debuiſſent illæ ultimæ craſſiores papillæ: quarum locum perexilia, ſed confertiſſima implebant tubercula. Poſt hæc denique ſuccedebat tota illa ſedes in qua extare ſolent glandulæ, at ſine ullo harum veſtigio plana omnino, & lævis.

11. Quid præceſſiſſet, unde ea ſic facta eſſet lingua, & quid afferret incommodi, ſcire non licuit. Contra vero & poſt quæ inceperit, & quæ attulerit non glandularum abſumptio, ſed amplificatio, & citiſſimus magna parte corporis intus extraque novarum quaſi glandularum proventus, apparet ex hiſtoria, hic minime prætermittenda, quæ ab laudato alias Laurentio Mariano, & ab Genero eo digno Joſepho Bonio a 1752. communicata, mihi eo gratior fuit, quod morbum non ita diſſimilem annis ſuperioribus ſpectare quidem, ſed non per diſſectionem, potueram, ut tibi de Tumoribus ſcribens (1), ſignificavi.

12. ADOLESCENS Generoſus annos natus quindecim, ab infantia uſque ſanus, & vivido colore præditus, duriori objurgatione exceptus, gravique timore tanto magis inde perculſus, quod natura erat cogitabundus, tunc quidem triduum quaſi ſtupidus exegit, tertio autem poſt menſe parvas per collum glandulas cœpit animadvertere, quæ paulatim primum creverunt, mox vero morbus celeriter adeo auctus eſt, ut præter ſalivarium, & Axillarium glandularum tumorem, brevi per dorſum, per pectus, & præſertim circa claviculas extiterint corpora, ovi columbini inſtar craſſa, ſtrumoſas glandulas referentia, qualia paulo poſt in abdominis quoque integumentis, imo, ut tangendo cognoſcebatur, in ventris etiam cavo non defuerunt. Dolore carebant fere omnia; nam quod Pectorali muſculo dextero inſidebat, tres digitos tranverſos longum, colore autem lividum, ad tactum nonnihil dolebat, ut ventris quoque interiora, a ſiniſtris magis, ubi major etiam tenſio, & renixus percipiebatur. Sive intus, extraque, id quod initio ſtatim, magiſque in progreſſu factum eſt, multa, & varia in uſum traherentur remedia, etiam validiora, quæ a Medicis Conſultiſſimis proponebantur, ſive nulla denique adhiberentur, tumorum moles increſcebat, curſu morbi adeo rapido, ut cum cœpiſſet menſe Decembri, ſimul cum vita circa Maji finem defierit. Non multo poſt morbi initium, acutus dolor in genu, & crure nunc dextero, nunc ſiniſtro ingruerat, qui & poſtea ſemper male habuit, ſymptomaticis, & incerta periodo accidentibus febribus, vigiliis, macie ſtipatus. Cæterum ad extremum uſque mens prompta, & hilaris, ciborum appetitus, imo acris fames, ultimis præſertim diebus, nunquam defuit: & quamvis aliqua ad jugulum moleſtia eſſet ex mucido catarrho, qui facile, & levi cum tuſſi ejiciebatur; nulla tamen ſpirandi difficultas unquam animadverſa eſt, id quod, perlecta thoracis diſſectione, miraberis. COLLI, Pectoris, Abdominis tegumentis communibus inciſis, tumores illos externos ſedem in cellulis habuiſſe membranæ Adipoſæ, compertum eſt arcte ibi ad ſubjectos muſculos annexæ. Pleni erant omnes ſubalbæ materiæ, ex parte nonnihil fluidæ; at majorem partem ſolidæ, & ſebaceæ. Eminentiorum aliqui, ut qui muſculis adhærebant Pectoralibus, unum cum Axillaribus glandulis continuatum corpus facientes, ſecti ſubflava, & ſanioſa emiſerunt. Ventre aperto, omentum omne corpuſculis duris hic illic obſeſſum apparuit, ſubalba illa materia plenis. Jecur, lien, renes ipſa quidem ſecundum naturam ſe habebant, ſed circa ſingula fuerunt hæc adnotata. Jecinoris parti dexteræ valenter annexum erat peritonæum: quod pluribus deinde locis quaſi unum idemque cum attiguis muſculis factum, ante-

(1) Epiſt. 50. n. 28. in fin.

anterius excreſcebat in corpus ovi gallinacei magnitudine, quod ea qua diximus, refertum materia, cum veſica urinaria connectebatur. Juxta ſplenem vero meſocoli ſiniſtra pars in corpus intumeſcebat conſtans ex pluribus colligatis quaſi ovis columbinis, eadem illa materia farctis: quibus & pancreas plenum erat: per meſenterium autem disjectæ ejuſmodi ſtrumæ conſpiciebantur. Renum denique Adipoſa tunica erat monſtroſum in modum craſſior facta; nam qua parte vertebras ſpectabat, duorum, parte autem oppoſita quinque tranſverſorum digitorum craſſitudinem occupabat, materia quam diximus, ubique diſtenta: proptereaque ren ſiniſter, accedente etiam dura & ſtrumoſa, quæ materiam illam interſecabat, linea, pondo fuit unciarum circiter ſex & triginta. Nec vero inteſtina morbo vacabant. Nam Coli tum adipoſæ appendices, tum ligamentorum, per ipſum ductorum, faſciolæ corpuſculis ejuſdemmodi conſpiciebantur diſtinctæ. Tenuia autem inteſtina per intervalla glandulas Peyeri habebant lupini figura, & magnitudine: quas inter quædam multo major, phlogoſi affecta, corruptum continebat humorem. Thorace recluſo, mediaſtinum conſpectum eſt circa medium corporibus ſæpius dictis obſitum, & in his aliquo non minus craſſo, quam modicum ovum gallinaceum, Aſperæ arteriæ truncum non modo contingente, ſed etiam comprimente. Pulmones intus erant ſani, quamvis extimæ ſuperficiei infixi eſſent duri, petroſique globuli, granorum hordei craſſitudine. Eadem ſuperficies a tergo tota excavata erat utrinque, ſed a ſiniſtris præſertim, ob incurrentes in ipſam non parvas ſtrumas, pleuræ innatas, alias quidem prope dorſi vertebras, alias autem in ſeriem quaſi quandam ita diſpoſitas, ut ſingulæ ſingulis coſtis ab ima ad ſummam inſiderent. Cor ſecundum naturam ſe habebat, niſi quod auriculæ dexteræ facies exterior tota erat tanquam granoſa a conſimilibus corpuſculis. Igitur (ſic concludebatur miſſa hiſtoria) deſcripti tumores majori ex parte erant cyſtici, & particulis turgidi tophaceis, duris, & velut ſebaceis intra cellulas depoſitis membranæ Adipoſæ, præter æque dura, quæ deſcripta ſunt, corpora glanduloſa.

13. Redii in memoriam hiſtoriæ hujus, cum aliam legerem nuper æthiopis duodecennis, quam Præcl. Anatomicus litteris mandavit Meckelius (1). Nam iniens ægri utriuſque ætas, acriſque fames, cum morbo conjuncta, & perſtans, uſque adeo per interiores tunicas, ventris præſertim, diffuſo in tuberculorum modum, quorum pleraque ſebacea implebat materia, hæc, inquam faciunt, ut abs te cupiam utramque conferri hiſtoriam. Quod ſi Viri illius Solertiſſimi in eo, itemque in altero æthiope (2) accuratas, quod ad eorum quoque nigredinem ſpectat, Obſervationes ſimul perlegens, forte miraberis, in illa apoplectici æthiopis, quam tibi olim miſi (3) ante hos quinquaginta annos Venetiis habita, diſſectione adnotatum nihil fuiſſe de nigriſcentibus, aut fuſcis in æthiopum cerebro partibus, nihilque de eorum nigro potius, quam rubro, ſanguine, ſcias velim, cadaver illud ante noctem incidere non licuiſſe, lucem autem aliam, noſti, eſſe ſolis, & lychnorum, nec pariter licuiſſe aliud in poſterum diem ſervare, niſi cutis, & cuticulæ ſegmenta quædam, in quibus mihi quid acciderit videre, in Adverſariis (1) eſt indicatum; ſed de his, & de cuticulæ natura neque hic eſt ſcribendi locus, neque antea facile ſcribam, quam aut diſſecandi æthiopis iterum facultas detur, aut quædam ſaltem de æthiopum infantibus pro certo ſciam, ut puta num forte umbilicalis funiculi initium non, ut noſtri, cinctum cute habeant quæ poſtea in umbilicum ſe contrahat, num paucis illis a partu diebus cum primum infuſcari incipiunt, non ita albis prorſus, ut in adultis poſtea videmus, ſint plantis, & volis, alia ejuſmodi. Nunc enim a propoſito non eſt divertendum. Collata igitur utraque tot ſebaceorum tuberculorum hiſtoria, ut in eo quoque convenire videbis, quod vi-

(1) Hiſt. de l'Acad. R. des Sc. de Berlin A. 1753. (2) A. 1756.
(3) Epiſt. 5. n. 17. (4) II. Animad. 4.

viſcera quædam ſub tunica ſic male ſe habente, erant tamen ſana; ita diſcrepare tum ſymptomatibus, animadvertes, tum ſede etiam tuberculorum, quæ in Berolinenſi Obſervatione tantum abeſt, ut ſicuti in quadam Roedereri quoque hiſtoria (*), ſcirrhoſa corpuſcula celluloſam occuparent ſubſtantiam; id ſingulare habebant, ut, hac prorſus ſalva, in propria ipſa, firmaque peritonæi, aut pleuræ hærerent membrana, tum denique ut exterius tubercula eſſent nulla; ſed interius omnia. Ad externos autem, ſimulque internos tumores attinet Obſervatio altera, quam ante illam Meckelius indicat, ab ſe, & Clariſſimo Profeſſore Zinnio in infante habitam, cujus præter partes cerebri induratas, conglobatæ glandulæ toto ferme corpore ſcirrhoſæ erant.

14. At ſive ad utroſque, ſive ad externos, quos potiſſimum hic attendimus, tumores exempla ſpectant quæ continuo memorabimus, illorum alii aut ea continebant quæ evidenter ſunt præter naturam, aut ea, propter quæ ab ſanarum glandularum modo vix, ac ne vix quidem viderentur diſcrepare, niſi ibi occurrerent ubi manifeſtas glandulas conſpicere non ſolemus. Ad primum horum generum, præter eas quas modo protulimus, hiſtoriæ pertinent non paucæ in Sepulchretum (1) relatæ, ut, cum ſtrumoſæ glandulæ, multæ præſertim, aut magnæ, exterius protuberabant; multæ quoque interius deprehenderentur inſidentes non meſenterio ſolum, ſed & omento, ſtomacho, inteſtinis, pancreati, veſicæ urinariæ, pulmonibus, ex Fontani obſervatione (2); ex Heurnii (3) autem, etiam peritonæo, hepati, lieni, renibus, uteri ligamentis, diaphragmati, mediaſtino, ipſique cerebri Duræ meningi. Mitto cæteras, quas deſcriptas ibi videre poteris, glandulas minus diffuſas, ſed omnes ſtrumoſas, & quaſdam gypſea, pultacea, purulenta, ſeroſa, alba, flava continentes. Quibus, & tubercula addere potes illa plurima, quæ Laubius (4) in pulmonibus vidit materiæ ſebaceæ plena, ejus ſimilis quæ in glandulis colli induratis ejuſdem hominis ſpectabatur. Ad ſecundum vero genus propter eam quam M. Aurelius Severinus ſimul profert, Aetii, imo Leonidæ ſententiam, ſpectaſſe crediderim glandulas quas Severinus ipſe (5) vidit tuberculorum inſtar in artubus, pectore, dorſo, ſub alis, & ad inguina exſtantes, quarum plus ſexaginta per Senis univerſum corpus diſperſas ob id maxime admirabatur, quod tubercula quam plurima *circa loca* conſpiciebantur, *quæ glandularum ſunt prorſus expertia: itaque venit in mentem*, inquit, *illud Aetii, qui Tetrab. 4. cap. 5. . . . profeſſus eſt, ex integro naſci plerumque candidas, & rubras carunculas in corpore*. Olaus autem Borrichius (6) cum in icterici diſſectis cruribus in glandulas incidiſſet ſub cute latentes *infinitas*; non ab integro ortas, opinabatur; ſed *in ſano corpore eſſe adeo minutas, ut viſum pene effugiant, in morboſo conſpectiores*. Has quoque ad ſecundum genus referri poſſe, vix dubito. At quas Whartonus Obſervatione pariter in Sepulchreto quoque (7) legenda, in militis brachiis, & femoribus conſpexit, eodem referendas eſſe pro certo ſcio. Cum enim omnes ſub cute mobiles, &, vel preſſiuſcule contrectatæ, eſſent indolentes, nec validiſſimis remediis cedentes; majuſculam unam a Chirurgo extractam, deprehendit *citra ullum putridum aut corruptum humorem totam ex ſolida glanduloſa atque alba carne conſtantem*; ut ſic glandulas *dari adventitias plane ſanas, niſi quod in numero partium præternaturalium recenſentur*, experientiſſimus glandularum ſcrutator demonſtratum eſſe, pronunciaverit. Quæ Obſervationes ad exteriores quidem glandulas pertinent, quemadmodum Antonii etiam Cocchii (8), ubi de Meſentericis Morbis loquens, id quod Leonida *raro* viderat, non ſemel ſibi occurriſſe ait (Severino autem *ſæpe* occurrerat) conglobatas videlicet exter-

(*) Diſſert. de Uteri Scirrho n. 18. (1) l. 4. S. 2. (2) Obſ. 6. §. 1.
(3) Ibid. §. 5. (4) Act. N. C. Tom. 2. Obſ. 106.
(5) De recond. Aſceſſ. nat. l. 4. c. 5. (6) Sepulchr. S. 2. cit. Obſ. 17. §. 2.
(7) Ibid. Obſ. 15. in Append. ad §. 1. (8) Dei Bagni di Piſa.

nas glandulas non modo auctas, ſed & ubi eſſe non videntur, quaſi creatas. Quin exemplum inſuper addit, in quo præter nonnullas non ſolitas conſpici, ut in lateribus, carneas, neque pure ſcatentes, ad hunc eundem modum alias intra ventrem offendit. Quam tu, & Severini Obſervationem ut quæ necdum mihi in Sepulchreto occurrit, huic adjicies, & Valebis.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXIX.

Ad Ictus, & Vulnera Capitis, & Thoracis, ad Juncturarum Vitia, & ad Luem Veneream pertinet.

QUÆ ad Morbos attineant, Epiſtola LI. & inſequentibus deinceps cæteris a me comprehenſos, non tot in præſentia habeo, ut his denique Litteris complecti non poſſim. Ad illam igitur Epiſtolam qua de Vulneribus Capitis, & Ictibus ſcripſi, hæc addes.

2. VIR necdum quinquaginta annos natus, cum bibaciſſimus eſſet, indeque ebrius, per ſcalas deſcendens, tanto facilius lapſus eſt, quod crure altero annos jam aliquot ex doloribus, Veneream, ut ajebant, luem conſecutis, claudicabat. Cadens autem ſiniſtrum tempus adeo contudit, ut omni ſentiendi, movendique facultate ſtatim amiſſa, ſic intra horas haud amplius quatuor interierit. Cadaver opportuno ad Publicam Anatomen inchoandam tempore, id eſt paulo poſt medium Januarium menſem A. 1756. Theatro conceſſum eſt, in quo, cum diligenter perſecaretur, hæc adnotavimus.

VENTER pane, & vino maxime diſtentum adhuc ventriculum exhibuit, ut ab ictu parum, vel potius nihil videretur evomuiſſe. Poſtquam ea omnia exhauſta fuerant, ne minimam quidem intus rugam ventriculus oſtendit. Jecur, & lien magna, nec tamen morbida, niſi quod diſſecti lienis viſa mihi eſt ſubſtantia laxior, color autem dilutus. At renum uterque pluribus hydatidibus excavatus, quæ ſub ipſa eorum tunica incipientes, eo perveniebant, ut tubulos qui papillas excipiunt, contingerent, inæquali intus ſuperficie, ſed ſua undique membrana comprehenſæ. Veſica urinaria amplior, in longitudinem præſertim, ut duplo propemodum longior eſſet, quam ſoleat. Sed hæc, ut in biboſo, mira non ſunt. Ad veneream autem luem num pertineret, an a primordiis ſic eſſet quod in Seminali caruncula animadverti, non facile dixerim. Sinus qui in illa eſt, orificium maximum erat ex omnibus quæ vidiſſe unquam memini, nec ſecundum longitudinem, ſed, quod in nemine conſpexi, in tranſverſum poſitum. Semen tamen, e veſiculis expreſſum, non per illud, ſed per bina oſcula, ut conſuevit, prodibat, quæ ab lateribus illius ſunt. Aortæ interior facies contra Cœliacæ oſtium non lævis erat, ut per ventrem alibi, imo duas ibi oſſeas ſquamulas oſtendebat. In Thorace quoque eadem Magna arteria nonnullis locis idem intus vitium fovebat; ſed prope valvulas præſertim ſuas, quarum duæ oſſe non carebant. Supra ipſas autem; quanquam cor erat mediocre; major Valſalvæ ſinus æquo erat latior. Sed hæc a morbo. Ab natura vero id quod non videor alias vidiſſe. Subclavia vena dextera ex duabus conſtabat quæ in Axillari jam incipientes, non ante in unam confluebant, quam ad oſtium acceſſiſſent Jugularis Internæ, ut inſula fieret longa digitos tranſverſos quinque. Erant autem duæ illæ quæ inſulam comprehendebant, venæ pari ambæ craſſitudine; at a ſiniſtris in Axillari vena erat inſula multo brevior, quippe non longa digitos duos, imparibuſque comprehenſa venis, altera videlicet multo quam altera, tenuiore.

Priuſquam de Capite dicam, aliquot ſunt interjicienda, quorum alia omittere hic nolo, alia autem nequeo. Cum pinguedo in

in abdomine, & intra abdomen non pauca eſſet; in cervice, dorſo, lumbis non erat quidem ita multa; ſed muſculorum ſuperficiei, & faſciculorum ex quibus ipſi compinguntur, adeo præter ſolitum adhærebat, imo affixa erat, ut Profeſtoribus moleſtiæ eſſet non levi. Ubi ad Artus inferiores ventum eſt, in eo qui ſanus erat, mihi accidit quod raro, ut Poſteriorem nervum Cruralem immiſſo, ut ſolitus ſum, cultri manubrio aut manu inter duos ramos in quos denique ad poplitem videtur dividi, non poſſem, ſurſum verſus tendendo, confirmare, non unum eſſe, ſed ex duobus fieri, per totum femur, imo interdum ſupra quoque, cohærentibus quidem, ſed revera in unum minime coaleſcentibus. Cum vero, id quod in eorum ſingulis, aut certe in craſſiore facere conſuevi, ſecundum longitudinem inciderem, ut parallelas, ex quibus conſtat, fibras demonſtrarem; miratus ſum tantum inter has pinguedinis interjectum conſpicere, ut hujus plus quam fibrarum, continere ubique videretur. Etſi enim plurimi ſunt anni ex quo in cadaveribus non prorſus macilentis interjici iis fibris manifeſtam pinguedinem haud raro animadverti contra ac creditur, ab iis præſertim quibus nervos placet cum intentis fidibus comparare; attamen ea qua tunc vidi copia interjici, nunquam antea conſpexeram, nec in mentem venerat, poſſe, ut facile intelligis, ſi pinguidinis loco aliud quod præter naturam ſit, aliquando huc conjiciatur, eos naſci morbos quos obſtructis, aut aliter vitiatis ipſis nerveis fibris imputant. Sanus tamen, ut dixi, is artus erat. Alter vero quo homo claudicabat, ſic attractus erat, ut quacunque manuum vi adhibita extendi crus non poſſet. Neque potuit ſatis extendi; etſi tunc aliquanto facilius extendebatur; cum Flexorum muſculorum tendines, qui ad poplitem valde contenti erant, in tranſverſum diſſecti ſunt. Quorum muſculorum, ut neque Extenſorum, color fuit, ut cæterorum ſane fuerat, rubens; ſed fuſcus, & obſoletus. Quin etiam perpaucæ mucilaginis quæ in genu illo erat, color ab naturali diſcrepabat, & Mucilaginoſa major glandula, albæ inſtar, ſubduræque pinguedinis apparebat. Sed hæc fere omnia a motuum ceſſatione illorum muſculorum, ejuſque juncturæ deducenda eſſe videbantur. Caput denique ſecando, Temporalem quidem muſculum qui ab ictu contuſus fuerat, tumidum, nigrumque conſpexi ob remorantem in eo ſanguinem, interioremque ſtructuram laxantem. Cranium vero neque ibi, neque alibi ulla fractura, fiſſurave, & ne depreſſione quidem læſum offendi. Vaſa autem per Tenuem meningem repentia nigro ſanguine paſſim turgidiſſima occurrerunt, cujus ſupra eam meningem effuſi grumus non mediocris conſpiciebatur. Hujus igitur, & concuſſionis cerebri mors illa tam cita effectus fuit.

3. Hiſtoriam hanc aliis addes quas ſub initium ſcripſimus Epiſtolarum LI. & LII. cranium pariter ab ictibus illæſum, at non ea quæ cranio ſubſunt, oſtendentes; quamquam in illarum nulla tam cita mors ſecuta eſt. Nunc accipe quam adjicias alteri in proxima Epiſtola LIII. deſcriptæ (1). Secunda enim eſt in qua nobis ſe ſe obtulit cordis vulnus. Sic a præcipuo viſcere cerebro ad alterum viſcus præcipuum cor, & a celeris mortis caſu ad celerrimæ exemplum tranſibimus.

4. SUTORI annorum circiter quadraginta per ſcalas aſcendenti inimicus deſcendens obviam venit, cultrumque in pectus defixit, & continuo aufugit. Ille vero ſe vulneratum eſſe, clamans, & cultrum e vulnere extrahens, tam cito ibidem mortuus, ut qui de proximo accerſiti, confeſtim accurrerant, vivum invenire non potuerint. CADAVER Studioſa Juventus non difficile obtinuit, & ad me, in Gymnaſio tunc Anatomen docentem, menſe videlicet Januario A. 1753. afferendum curavit. Magnum erat, ſanoque habitu, ut niſi aliquanto pinguius eſſet, quam vellemus, melius ad obſervandum, demonſtrandumque optari non poſſet. Quorum utrumque factum a nobis eſt accurate: quanquam hic nihil præter ea quæ ad vulnus, & ictus in ca-

(1) n. 26.

dendo attinent, memorabimus. Igitur vulnus perbrevi intervallo ab ſterni ſiniſtro latere inter cartilagines tertiæ, & quartæ coſtæ inflictum, exterius vix longius erat ſemuncia pedis Bononienſis, inde autem per mediaſtinum, & pericardium ad dexterum ventriculum cordis pervenerat, ejuſque parietem ſepto proximum, media fere inter baſim, & cuſpidem ſede, pervaſerat, non longius ibi lineis tribus. Itaque pericardium nigro ſanguine grumoſo diſtentum inveneramus, mediaſtini autem anteriorem partem, qua vulnus tranſierat, & ſupra, infraque ad non brevem tractum a ſanguine nigricantem, & quaſi turgidam; nihil autem ſanguinis, in ventriculis cordis, ejuſque auriculis. Neque intra thoracem quidquam præterea læſum fuerat. Exterius autem in ſummo dorſo contuſionis veſtigia quæ a cute in pinguedinem uſque ſe extendebant, Rotundis utriuſque ſcapulæ muſculis interjectam. Capitis etiam integumenta contuſionis ſigna in fronte ſervabant, credo inter cadendum relatæ, ſicuti mortuum credo in ſcalis (in quarum gradus, ſurgere conatus, iterum cecidiſſet) ita denique jacuiſſe; ut in caput proclivius ſanguini fuerit, quam in oppoſitam partem, defluere: certe quæ infra cor erant, vaſa mediocrem ſanguinis copiam, at quæ ſupra, plurimum continebant. Itaque cerebri ſuperficies rubebat a diſtentis ſanguine vaſis quæ per Tenuem meningem ducuntur, eorumque ramuſculis non ſecus ac ſi rubens materia fuiſſet injecta. Nec minus plena vaſa illa vidi, quæ intra medullarem ſubſtantiam apparent alias ſilorum inſtar; hic enim cavos eſſe tubulos, manifeſtum omnibus fuit.

5. Si vulnus hoc cordis cum eo contuleris quod tibi Epiſtola LIII. (1) ex Valſalvæ obſervatione ſcripſimus, utrumque autem in ejuſdem, nempe dexteri ventriculi caveam, nec multo diſpari in ejus pariete aperta rima perveniſſe, animadverteris; mirabere fortaſſe, ab illo hominem octava denique die, ab hoc vero tam cito fuiſſe interemptum; præſertim cum per illud tanta ſanguinis copia in thoracem & ventrem effuſa videretur. Verum ob illam ipſam non modo extra cor, ſed etiam extra pericardium defluentis ſanguinis effuſionem, cum hic non potuerit, ut in noſtra Obſervatione inter pericardium, & cor ſubſiſtere, illudque diſtendere, hoc premere, diſcrimen id extitiſſe, facile, ut opinor, exiſtimabis. Quod ſi facias; ex utriuſque hujus Obſervationis comparatione habebis unde illud confirmes quod alibi (2) inter cæteras cauſas poſuimus, cur multo minor inter pericardium, quam pleriſque aliis in locis, hæmorrhagia longe citius interitum afferat.

6. Dixi, quam pleriſque aliis in locis, & dixi item inter cæteras cauſas, non ignorans, quam celeriter vel paucus intra cranium ſanguis, aut plurimus, ſed vel in ventrem ipſum effuſus, homines ſoleat conficere, ut puta a liene diſrupto, id quod ex pluribus cognoſces earum Obſervationum, quas, ut perlegeres, tibi, cum de Ictibus Ventris ſcriberem (3) indicavi. Quas inter ſi forte deeſſent (neque enim rurſus vacat ſingula inquirere) quæ a Michaele Vanſelowio (4), aut ab J. Valentino Scheidio (5) propoſitæ ſunt; fac videas; vera a me dici, tanto magis intelliges.

7. Et harum quidem Obſervationum commemoratio me, ſi forte interea aut legendo, aut ſecando in alia incidiſſem ad ea quæ fuſe tunc ſcripſi, nunc adjicienda, opportune commonefaceret, ut hic adjicerem. Sed neque de illis, neque de Ulceribus cum in præſentia quidquam ſuppetat; ad ea tranſibo quæ ad juncturarum vitia pertinent, motui officientia. Nonnulla enim de his ſunt quæ poſt datam ad te Epiſtolam LVI. aut ipſe vidi, aut viſa ab aliis legi. Ad prima ſpectant hiſtoriæ hæ duæ.

8. SENEX erat Patavii, quem non ſine difficultate caput in latus inclinare potuiſſe, ab iis qui diu cum ipſo familiariter verſati fuerant, poſt diſſectionem accepimus. Is cum ex catarrho, ut ajebant, ineunte Martio A. 1755. in Noſo-

[1] n. 3. [2] Epiſt. 26. n. 18. [3] Epiſt. 54. n. 5.
[4] Diſp. exhib. Hiſt. de Ruptura Lien. [5] Obſerv. Lienum diſrupt.

comio deceſſiſſet, nobis qui tunc ibi quæ-dam, ad thoracis, & colli, & capitis anatomen pertinentia, oſtendebamus, hæc obſervandi occaſionem præbuit.

THORAX in facie anteriore pulmonis dexteri hydatides exhibuit duas, majorem unam, minorem alteram. Capiti intra cranium aqua inerat, cujus pars aquæ in Lateralibus ventriculis ſupererat. Glandula Pinealis tenuis. Cum parvi muſculi qui anterius inter primam colli vertebram, & caput interjiciuntur, vix ac ne vix quidem apparerent, neque id mihi peſſimæ dumtaxat, id eſt laxiſſimæ, ut in cæteris quoque muſculis, conſtitutioni imputandum videretur; attentius inſpectans, & profundius inquirens, in illud incidi cujus potiſſimum cauſa hanc ſcribere volui Obſervationem. Scilicet non modo quod Columbo (1) occurrerat ſcribenti, *primam vertebram occipitio ita adhærentem hiſce oculis vidi, ut moveri nequam poſſet*, hic quoque erat; ſed præterea adhæſio a ſiniſtro præſertim anteriore latere ejuſmodi conſpiciebatur, ut unum idemque os eſſent tum ea vertebra, tum occipitium: idque a primordiis uſque fuiſſe, plura indicabant proxima conformationis vitia. Nam ſecunda vertebra corpus habebat, mitto cum tertia connatum; erat enim hic, quod inter primam, & occiput ibi ubi dixi, nullum prorſus erat, aliquod tamen antiquæ diviſionis veſtigium; corpus, inquam, habebat, & Dentem lateri capitis magis dextero, quam ſiniſtro, propinqua, Dentem autem ipſum breviorem, proceſſus vero qui Obliqui Superiores dicuntur, tota illa facie qua Inferiores primæ vertebræ proceſſus excipiebant, qui hic officio condylorum occipitis fungebantur, nequaquam inter ſe pares; quippe dexterum ſiniſtro tum arctiorem, tum altiorem, tum antrorſum magis quam retrorſum vergentem. Sunt & alia, quæ tanto libentius brevitatis cauſa prætereo, quod oſſa hæc poteris, cum Patavium veneris, apud me inſpicere. Sed quæ, ut erant, ſervare non potui, ligamenta deſcribere non omittam. Tranſverſum, ut vocant, quicquid erat Dentis a tergo complectebatur, ima parte excepta, unde Lateralia longiora, quam ſolent, & tenuiora, præſertim dexterum, oriebantur. A ſiniſtro tamen quaſi ſummo Dentis latere perbreve quoddam proficiſcebatur, & craſſius.

9. Sed ligamentorum quæ modo dicebam, vitia alia, quamvis non ut hæc, a primordiis repetenda viderentur, memineris ſuperioribus unis, atque alteris Litteris (2) fuiſſe propoſita. Multo autem magis memineris, quia ſæpius factum eſt, cum de Claudicatione eſſet injecta mentio, ut inter cæteras cauſas deſcripta ſint vitia in ea junctura quæ inter femoris caput, & Innominati oſſis acetabulum intercedit. Huc ſequens ſpectabit hiſtoria, peculiaria quædam habens, quæ in ſcriptis alias non legiſti.

10. MULIER annos nata ſeptem & ſeptuaginta, in lucem edita fuerat, & vixerat ſana, filium quoque feliciter pepererat. Secundo autem partu qui difficillimus fuit, enixa filiam (quæ hæc narravit) doloribus ad iſchiadicam regionem dexteram corripi cœpit, & claudicare. Hæc mala neque ars ullis remediis, neque natura, etſi tertius, quartuſque partus felix fuit; tollere unquam, aut minuere potuerunt: quin ſæpe etiam cadebat, quod pondus corporis ſatis firme artus dexter non ferret. Denique in Noſocomium propter paupertatem magis quam ob morbum, admiſſa, ibi annum, & menſes aliquot fere ſemper cubuit propterea quia ſi ſurgere conaretur, dolores exaſperabantur. Appetitu alimentorum vigente, viribus autem paulatim deficientibus, & ſubinde deſipere viſa, tandem ſenſim mortua eſt ſub initium A. 1754. CADAVERIS macilenti partes quædam non inutiles nobis fuerunt, tunc ibi plura, & varia recognoſcentibus, & demonſtrantibus. Cerebrum enim, cerebellum, medulla Oblongata ſic ſatis firma fuerunt; nam etſi Lateralibus ventriculis aquæ limpidæ mediocris copia inerat, plexus tamen Choroides rubebant; nec Tenuis meninx detrahentem facile ſequebatur, duo fere indicia, non diu aquam illam intra cranium fuiſſe.

[1] De Re Anat. l. 15. [2] Epiſt. 62. n. 11. & Epiſt. 63. n. 19.

fuiſſe. . . . . Uterum quoque tametſi inclinatum vidi in eandem partem in quam anicula hæc claudicaverat, & ovariis ſtipatum maxime contractis; ad reliqua tamen oſtendenda fuit idoneus, & inter cætera ad monendos Studioſos Adoleſcentes, ne propter illud quod in I. Adverſariis (1), vaccini, & muliebris uterini oſculi ſitum comparans, olim ſcripſeram, negare me, crederent, illius oſculi, ſecundum naturam in muliere ſe habentis, coronam aliquanto; etſi non ſemper quanto Euſtachii Icones (2) collatæ inter ſe indicant, ab anterioribus magis, quam a poſterioribus, deſcendere. . . . Femoris dexteri juncturam cum acetabulo noviſſime examinavi: & cum vitium haud leve, ob eam ſedem extrorſum in latus deformiter protuberantem, me deprehenſurum, exiſtimarem; non unum, ſed plura, mox inſtituta diſſectione, deprehendi, qua, ut facilius eſſet, certiuſque ex comparatione judicium, utriuſque femoris ſuperiorem partem, & oſſis utriuſque Innominati inferiorem primum reteximus. Innominatum igitur os dexterum, ſive exteriorem faciem inſpiceres, ampliore in latus gyro, quam ſiniſtrum, extendi videres, & craſſiore exterius pariete acetabulum comprehendere. Acetabulum autem hoc dexterum orificio erat majori, quam ſiniſtrum, nec flexili, ut illud ſupercilio quod vocant, ſed oſſeo: figuraque, & dimenſionibus, ut ſiniſtrum ſano, ſic ipſum ab naturæ norma alieno capiti femoris prorſus reſpondebat. Hujus enim capitis forma non hemisphærii erat, ſed coni. Coni autem baſis externo quidem in latere ad radices ipſas incipiebat trochanteris majoris, cum in latere interno non parvo intervallo diſtaret a minori trochantere. Erat igitur acetabuli dexteri figura eadem quæ cavi coni, profunditas autem ab exteriori quidem latere permagna, ut ibi duplo propemodum profundius eſſet, quam ſiníſtrum: glandulæ autem mucilaginoſæ, quæ in ſiniſtro major eſſe, quam ſoleat, & ex ſua fovea quaſi prominere videbatur, ejus; inquam, glandulæ, & foveæ vix, ac ne vix quidem in dextero quidquam erat. Sed & cartilaginea cruſta, quæ alba, & nitida a ſiniſtris tum acetabuli, tum capitis femoris ſuperficiem ſecundum naturam conveſtiebat, fuſca, & lucida a dexteris conſpiciebatur, & præterea hic illic rubens. Quæ cum ſatis omnia, & ſimul quam flaccidum eſſet ligamentum quod teres vocant, capitis femoris dexteri, animadvertiſſem; cum caput idem ſerra, a vertice ad baſim per axem ducta, ſecari juſſi, ſectionemque in proximam quoque femoris partem produci, ut quid interius diſcriminis eſſet, cognoſcerem. Quod maniſeſtiſſimum fuit. Nam etſi hæc, & illud firma ſua oſſea lamina undique obducto cernebantur; medulla tamen quam pars hæc femoris proxima, & quam caput intra cancellos continebat ſuos, cum in hoc ex albo ſubflava, ad aquoſam magis, quam ad oleoſam, ubi premeres inter digitos, naturam inclinaret; in parte illa femoris ad rubedinem magis, & ad oleoſam vergebat naturam. Denique cum femur utrumque inter ſe compararem; animadverſione digna viſa eſt ejus partis quæ, interjecto aliquanto intervallo, trochanteribus ſuberat, tum figura quæ a terete multum diſcrepans, ad anguloſam propius accedebat, tum incurvatio ad modum ſegmenti arcus ſua convexa parte anteriora ſpectantis: quæ incurvatio major tamen in ſiniſtro erat femore, quam in dextero; id quod facilius intelligeres, ſi dolores, & claudicatio eo tempore jam fuiſſent quo oſſa adhuc flexilia magis cederent corporis ponderi in illo artu quo puellula, ut magis firmo, & dolores minus movente, magis niti conſueviſſet.

11. Quid ergo eſt? Num filia non verum narrabat? an mater non ſine ſtructuræ vitiis quibuſdam ex iis quæ deſcripſimus, nata, modice jam ab initio, & juventute florens, claudicabat? Ubi autem ex difficillimo partu, unde aliis aliter claudicationem accidiſſe, a me alibi (3) memoratum eſt, nova cauſa ad ſtructuræ vitium acceſſit, tum vero acerbi dolores, & claudicatio maniſeſtiſſima advenere? & mater, ut mulierum mos eſt, inde potius quaſi per infortunium, quam ab ortu ipſo, credi

[1] n. 15. [2] Tab. 14. Fig. 3. & 4. [3] Epiſt. 48. n. 32.

credi maluit ſuum morbum extitiſſe? Certe eas omnes, & ejuſmodi, quales deprehenſæ a nobis ſunt, mutationes in oſſibus contigiſſe adultæ mulieris, & duorum filiorum jam matris, non facile quiſpiam exiſtimabit, præſertim cum humorem illum quem acceſſiſſe, & iſchiadicos feciſſe dolores, arbitrari poſſit, ne ea quidem acrimonia fuiſſe præditum, animadvertet, quam in clauda altera, & ab iſchiade male habita muliere (1) ex eroſione cartilaginis, femoris caput obducentis, & ex ſanguinolenta acetabuli facie cognovi. Quam tamen hiſtoriam, ſi vis, relegito, & cum illa hanc conjungito, aut, ſi mavis, cum iis etiam in quibus ut in hac, ſimul claudicationem, ſimul uteri inclinationem propoſui (2).

12. Hactenus quæ ipſe vidi; nunc accipe nonnulla in quæ interea legendo incidi, ab aliis tum viſa, tum animadverſa de articulorum morbis ad Ankyloſim, ad Arthritidem, ad alia vitia pertinentibus; quæ in Obſervationibus aut modo, aut alias a me allatis, commemoratiſve attinguntur. Ne ad plures te rejiciam; unam illam quam Epiſtola quoque ſuperiore (3) laudavi, Reimari Diſſertationem (4) inſpicito. Quod ad Ankiloſim ſpectat, primum narrat (5) quid Londini Cl. Hunterus in femoris oſſe viderit non ita pridem fracto, ut mollis adhuc eſſet callus utrique extremo interjectus, progullulantes videlicet ab utroque horum oſſeas fibras, ſanguifera autem vaſcula ab oſſis meditullio evidenter profecta, indeque intra callum producta. Hinc animadvertit Reimarus, ſi forte oſſium, ad juncturam efficiendam inter ſe accedentium, cruſta lædatur, progerminare utrinque poſſe fibras, & vaſcula, & cum oppoſitis conjungi, ſicque ankyloſim, quam veram vocat, & inſanabilem, efficere. Sed quam in diſſecto pueri genu conſpexit (6) factam a connectente extremas oppoſitarum partium cartilagines quadam tela *qualis fere ab inflammatione in thorace, alibique naſci ſolet*, eam vero non modo ſanari, ſed accidere etiam poſſe, non dubitat, ut caſu a vi ſubito illata, ut puta in lapſu, extenſo, aut flexo rigido articulo, rumpatur ejuſmodi cohæſio, ſicque Meekrenii Obſervationem quandam feliciter explicat, non facile aliter intelligendam. Et tu fortaſſe eodem referendas exiſtimabis ſubitas quaſdam adventitiæ juncturarum inflexilitatis ſanationes per validam a Chirurgis factam, ſubjecti membri flexionem, aut contra ſi extendi hoc per ſe non poſſit, extenſionem, eodemque etiam crepitum pertinere qui tunc audiatur, nempe ad telæ ejuſmodi jam ſatis firmæ, non ad alius partis diſruptionem. Quo magis optandum eſſet, extare ſigna ankyloſis factæ ab hac tela: quæ ſi vera habet vaſa non ſecus ac quædam earum telarum per quas pulmones cum pleura connectuntur; credibile eſt, ut ibi, ſic quoque intra articulum læſionis aliquid olim præceſſiſſe, unde veluti de oſſium fractorum extremis diximus, & vaſa, & fibræ, ſed hæ membraneæ, potuerint expullulare.

13. Quod vero ad alios attinet articulorum morbos, quam variæ Obſervationes in Diſſertatione eadem occurrant, cum in illa in qua laudatum a me dixi, Epiſtola preſſe quidem, at ſic ſatis indicaverim; hic ea tantummodo attingam quæ ad morbum ſpectant, ut Reimarus ipſe agnoſcit (7), *ſingularem*, nimirum ad globulos intus oſſeos, exterius cartilagineos quos ſicuti A. 1746. intra Vetulæ genu deprehenderam, tibi diligenter deſcripſi Epiſtola LVII. (8) In Anglia, ubi rarus adeo apud nos morbus, non infrequens eſt, ut *vulgo* etiam vocent *mures in genu*, plura ille vidit, audivitve, & legit ejuſdem exempla. Libere per caveam articuli ejus vagantur huc illuc iſta corpuſcula, ut vix in uno, quantum ſine diſſectione percipere licuit, *corpuſculum adhærere quaſi ligamento cuidam viſum ſit, ut per totam commiſſuram vagari non poſſet*. Per ſe, aut manu in eas articuli ſedes compelluntur, ubi motui non officiant, nec dolores creent. Quibus in ſedibus per reme-

(1) Epiſt. 57. n. 2. (2) Epiſt. 48. n. 32. & ſeqq. (3) n. 4.
(4) De Fungo Articulor. (5) §. 61. (6) §. 45. (7) §. 54. & ſeqq.
(8) n. 14.

remedia exterius adhibita, & circumjectas faſcias nonnunquam ſic retineri potuerunt, ut vel auxiliis ejuſmodi poſtea omiſſis, rurſus inde non exciderent. Sed alios motus impedimentum, aut, ſi movere conarentur, dolor coegit ad Chirurgos confugere, qui parietes articuli incidendo, illa eximerent, ſucceſſu alias felici, alias ob ea quæ eorum parietum incisionibus ſupervenire poſſe, atque adeo non ſemel ſuperveniſſe, diligens Auctor (1) adnotavit, ſane funeſto. De corpuſculorum autem illorum origine, etſi duo exempla profert, unde videri poſſit, fruſtula eſſe quæ vi illata ab oſſium extremis diſcerpta fuerint; tamen cum undique *cartilagine æquali veſtita* ſpectentur, nec morbum ſemper vis extrinſecus illata præceſſerit; nihil definiri ab ſe poſſe, prudenter fatetur ante ulterius exemplorum complurium examen. Itaque me non pœnitet quid non modo ipſe, verum etiam Illuſtris ejus Præceptor Hallerus olim viderimus, ad te ſcripſiſſe. Fugit enim, ut fit, Eruditiſſimum Reimarum, negantem, in alio ac genu articulo ſibi nota eſſe hujus morbi exempla; fugit, inquam, Halleri Obſervatio, qui morbum hunc in articulo maxillæ offendit, offenditque ſimul ibi cartilagines ex parte abſumptas: quarum & ego nonnullas tunc vidi ſulcatas, extenuataſque, nec tamen quantum ad multo pauciora quam ego invenerim, efficienda corpuſcula ſatis eſſe potuiſſet; erant enim non viginti, ſicut in Halleri Obſervatione, ſed plura, & in iis non deerant quinque ea magnitudine, ut mediocres fere æquarent uvarum acinos: erantque omnia quæ uterque invenimus, globulorum forma; cum Reimarus non niſi unum memoret, aut, ſummum, duo, nec de magnitudine aut figura quidquam indicet, niſi unum fuiſſe *mole circiter phaſeolum æquans*. Mihi autem peculiariter accidit, ut non omnia cartilagineo cortice induta, ſed plura invenerim omnino oſſea; at ſoluta nulla, ſed omnia cartilaginibus, vel potius mucilaginoſis glandulis continuata deprehendi: quanquam non difficile fieri poſſe, intellexi (2), ut in genu agitationibus inde aliqua avellerentur. Hæc igitur, quæ non repetendi, ſed comparandi cauſa a me dicta ſunt, vide num Reimari exemplis adjuncta, inſervire poſſint ad nonnullas de origine morbi iſtius conjecturas vel excogitandas, vel confirmandas, vel interea ſeponendas.

14. Neque hic omitenda eſt illa quam laudatus idem Vir perpaucis verbis indicat (3), cum Cel. Gaubio habita Obſervatio; ad articulorum enim morbos; imo ad eum qui ab articulis nominatur, Arthritidem ſpectat. Scilicet in viro qui, cum podagra laboraſſet, hac ceſſante aſthmaticus obierat, hic illic intra pulmones *materiam* deprehenderunt *albam*, *quibuſdam partibus ſatis ſpiſſam*, & *gypſeam naturam referentem*. Quod tu legens, eorum facile recordaberis, quæ de arthritica materia ad te ſcripſimus (4), ſive cum articulos deſerens, in alias partes incumbit, ſive contra cum opportune e corpore eliminatur, ut per inteſtina, quemadmodum Albertinum vidiſſe, retulimus, *quaſi ex calce* eſſet, *aut gypſo recens coagmentato*, aut per lotii vias, cujuſmodi præclaram hiſtoriam habes, ab Regia Scientiarum Academia Pariſienſi (5) editam, viri quem levibus arthriticis inſultibus per intervalla tentari incipientem, ab eorum reditu, multo, ut credibile eſt, graviore futuro, liberum fecerunt urinæ, quas per novem circiter menſes lacteas reddidit, ſubſidente mox argillacea materia quæ intra unam, aut alteram horam ad gypſi perveniebat duritiem. At ſi non exeat, in articulos autem irruere nequeat, aut non pergat irruere; quam funeſta inferat mala; ut tunc exemplo oſtendimus (6) Eminentiſſimi Cardinalis Cornelii, ſic confirmare nunc poſſemus Ampliſſimi alterius Cardinalis, atque adeo Aug. Imperatoris Caroli VII. exemplis, a Cl. Jo. Godofr. de Hahn (7) propoſitis, niſi ſtatutum a nobis eſſet in aliis hic arthriticorum hiſtoriis non immorari; ſed de longe alio morbi genere aliquid adjicere. At tu nihilominus utrumque Hahnii exemplum cum iis quæ de Cornelio Cardina-

(1) §. 26. & ſeqq. (2) n. 15. (3) in notula *a* ad §. 40. (4) Epiſt. 57. n. 9.
(5) Hiſt. A. 1747. Obſ. Anat. 3. (6) Epiſt. 57. n. 10. (7) Hiſt. Podagræ & cæt. ad finem.

li ſcripſimus, haud inutiliter comparabis; in primo enim illorum & conſtitutionem corporis, & ſuſpicionem ſaltem de bilariæ veſiculæ calculo; in altero inventum calculum renum; in utroque autem ſymptomata quædam ad thoracem, caputque attinentia reperies, quæ in Cardinalis quoque noſtri caſu potes animadvertere.

15. Cum de Lue Venerea Epiſtolam ad te dedi LVIII. facile memineris, me eo pauciores in illa Obſervationes ſcripſiſſe, quod plures quas initio ibidem (1) ſingillatim indicavi, in aliis ſæpe Litteris miſeram occaſione variorum morborum quibuſcum ea lues conjungebatur. Ad illas nunc alias addes, & præſertim quam, de Aphonia ſcribens (2) ad vitia ſimul a virulenta gonorrhœa virili urætrhæ illata, pertinentem non omiſi. In fœmineis autem genitalibus quæ mala ab lue illa producta viderit Cl. Roedererus, ex ejus Diſſertatione de Uteri Scirrho (3) quæ, cum primum ſcripſi, necdum prodierat, & ex mea hac quam eo tempore nondum habueram, Obſervatione quæ mihi ſe obtulerint, cognoſces.

16. MULIEREM conſiſtente ætate, crurum œdemate, quod poſtea abierat, correptam fuiſſe, conſtabat; quis autem potiſſimum occidiſſet morbus, ignorabatur. Sed lue Venerea laboraſſe, dubium non erat. Nos, cum ad alia quæ ſecundum naturam eſſent, examinanda, & oſtendenda illius cadaver ante medium Martium A. 1754. in Noſocomio incideretur; hæc quæ ab naturæ modo aliena eſſent, adnotavimus. THORAX quidem nonnihil aquæ; Cranium vero, & cerebri ventriculi, & Spinæ cavum plus habuerunt. Venter autem uterum exhibuit in ſiniſtram partem valde inclinatum. Ab eademque parte nullum prorſus ovarii, nullum finis tubæ veſtigium perattente inquirenti mihi licuit deprehendere. Tuba enim, quantum videre potui, non cava, ſed ſolida, vix ab utero tractum digitorum tranſverſorum emenſa erat trium, cum ibi repente definebat; neque indicium læſionis, corruptionis cicatricis ullum vel minimum illic, aut in vicinia apparebat ut a primordiis uſque ſe ita res habuiſſe videretur. A dextris tuba finem quidem ad ovarium habebat; ſed ita cum hoc concretum, ut neque illius fimbriæ ullæ apparerent, neque ovarium, non exciſa quæ ſuper accreverat; tuba, poſſet in conſpectum venire, parvum præſertim, ut erat. Ex ſubalba conſtabat ſubſtantia, quæ inciſa, albido humore intus madens, albidoſque nonnullos concludens globulos conſpecta eſt. Uterus, dum una cum vagina, & veſica, quæ erat maxima, & lotio diſtenta, Rectoque inteſtino detraheretur, ſimul magna præter morem, in non pingui præſertim muliere, pinguedinis copia animadverſa eſt inteſtino illi circumjecta, ſimul grave olens ichor, a quæ ſimilis in qua caro recens lota eſt, e pudendo, & podice exibat. Uterini autem fundi interior facies tota uda erat humore lento, colore ſubflavo fuſco, & obſoleto, per quem rubentia puncta, & lineolæ tranſpiciebantur; quæ appreſſis ſubtus digitis creſcebant, ab expreſſo videlicet ſanguine. In cervice, & oſculo nihil erat adnotatione dignum. Sed lurida intus, & fuſca vagina univerſa in medio poſteriore pariete, aliquanto propius imo orificio, quam uteri oſculo, foramen habebat forma circuli, cujus diameter duos tranſverſos æquabat digitos, oris compreſenſum nigris, & peſſime olentibus. Id foramen in rectum inteſtinum patebat.

17. De Morbis a Veneno inductis, ad quos Epiſtola ſpectabat LIX. nihil habeo quod huc addam. Nam etſi non vulgaris fama laudes interea ad me pertulit, quas adverſus tum viperæ, tum rabidi canis morſus antidotus conſecuta eſt, a Specta- to Medico quem tibi alias merito laudavi, adinventa, Joanne Larber; tamen cum certior factus ſim, Diſſertationem a Cl. eodem Viro nunc ſcribi, qua ſua per eandem antidotum non ſolum in canibus experimenta, ſed in hominibus quoque feliciſſima curationum exempla complectitur; ad eam malo te rejicere, unde omnia plene, diſtincteque cognoſcas, quam pauca ipſe, eaque imperfecte, indicare. Illam igitur propediem, ut ſpero, prodituram expectabis. Vale.

(1) n. 2. (2) Epiſt. 63. n. 13. (3) n. 18.

EPISTOLA ANATOMICO-MEDICA LXX.

Pertinet ad promiſſa in extrema Epiſtola LXVI. ſimulque ad quoſdam Ventris, & Thoracis Morbos.

Quod de abſolutis hac etiam hyeme Diſſectionibus, & Exercitationibus gratularis; agnoſco benevolentiam erga me tuam. At ſimul ſentio quo præterea ſpectet iſta gratulatio, nempe ut admoneat quid in extrema Epiſtola promiſerim LXVI. me poſtquam illas abſolviſſem, eſſe facturum. Æquum poſtulas, neque committam, ut flagites. Quin continuo promiſſi mei ſummam non complebo ſolum, verum etiam cumul abo. Hiſtorias enim ſingulorum quæ poſt illam ad te miſſam Epiſtolam ſunt a me inſpecta, cadaverum, quales eæ cunque ſint, perſcribam; quanquam aliqua per ſe digna eſt quæ ſcribatur; ſic ulteriorum in illa Uvula perquirenda ſectionum qui exitus fuerit, cognoſces.

2. Quinque omnino fuerunt cadavera hac hyeme diſſecta, Exercitatis Profeſtoribus, nedum Juvenibus Studioſis quos Anatomen docerem, frequentiſſimis, inſpicientibus. Primum in Noſocomio ſectum eſt ante medium Decembrem A. 1759.

3. MULIERIS hernioſæ, & ob hoc ipſum inflammatione inteſtinorum ſublatæ, cum viſcera pleraque detraxiſſent, ut partes ex reliquo corpore ſumerent, quas ad anatomica elementa, ut mihi mos eſt demonſtranda appararent; nihil niſi Caput, & Genitalia, ipſe examinavi. CEREBRUM, etſi firmum erat, imo duriuſculum; tamen intra Laterales ventriculos Choroidum plexuum eam ipſam partem qua ſe ad angulum ſurſum reflectunt, ut Thalamos operiant nervorum Opticorum, obſeſſam utrinque habebant acervo quodam quaſi muci, cinerei obſoleti coloris, in ſphæro idis figuram conformati, tranſverſi digiti craſſitudine. Nihil autem erat aliud, niſi hydatidum acervus, quæ ei potiſſimum plexuum parti, quantumvis non ea copia, haud raro ſolent inſidere. In Genitalibus quidquam non fuit quod adnotatione dignum eſſet. Itaque annexam urinariam veſicam, quæ in ſe contracta erat, urethramque perſecui. Et in facie quidem illius interiore priuſquam ad orificium propius accederet, duas præter naturam exſtantes parvas, ſubrotundas, depreſſas, ſubrubras, læves quaſi glandulas conſpeximus; ad ipſum autem orificium, aut intra hoc nihil prorſus videre potuimus quod vel leviter promineret. Atque ut intelligas, quam attente, & diligenter quæſiverim; meos oculos tineola quædam inſolita non fugit, quæ per interiorem, poſterioremque urethræ ſuperficiem ad tractum pro urethræ brevitate non modicum recta ſecundum longitudinem deſcendebat, & medio in curſu nonnihil latior fiebat. Sed ea lineola non niſi infra urethræ initium ipſa incipiebat, humiliſque adeo erat, ut inter nigricantia illa quæ ſæpius per urethram muliebrem parallela deſcendere videmus ſanguifera vaſcula, percipi vix poſſet: quæ humilitas, & ſedes num ad eam pertinere poſſit quæ nobis deſcripta eſt, Uvulam, etiam tacente me, intelligis.

4. Secundum cadaver, ſub initium A. 1760. ibidem inciſum, plura quæ adnotarentur, digna obtulit: quamobrem mea quoque longior erit deſcriptio.

5. BAJULUS annos natus ad quinquaginta, bibaciſſimus, & hinc ſæpe ebrius, multi quoque cibi, nec tamen pravi, edax non modo non erat valetudinarius, ſed hactenus ſanus, ut ab ſociis ob ea quæ dicentur, ſedulo interrogatis, nihil aliud ſciri potuerit, niſi identidem de quadam moleſtia queri conſueviſſe, cujus ſedem manu epigaſtrio impoſita ad cordis ſcrobiculum deſignabat. Is igitur cum tres ante menſes in Noſocomium veniſſet propter

febrem

febrem Tertianam continuam; hac ceſſante, obnoxius fieri cœpit alimentorum vomitionibus: quæ tempore aliquo intermiſſo, redierunt iterum, nec poſtea ad vitæ uſque finem deſierunt. Itaque etſi nihil unquam, niſi quæ ſumeret, eaque ſine ullo malo ſapore, aut odore evomebat, uno excepto generoſo vino quod *moſcatum* vocant, præter quod, cardiaci remedii loco datum, nihil quidquam toto ultimo vitæ menſe potuit, unde viveret, retinere; tamen ob id ipſum macie ſumma, & febre iterum, ſed lenta, preſſus, ad finem properabat ſuum, non de ventris tumore ullo, aut dolore in Noſocomio unquam conqueſtus, neque pulſibus, præter aliquam nonnunquam intermiſſionem, quidquam oſtendentibus, quod peculiariter diſpliceret. Vana omnia fuerunt intrinſecus, aut extrinſecus ad vomitiones compeſcendas adhibita. Quin argentum ipſum vivum, quod uno circiter ante obitum menſe, cum alvus minime reſpondens Iliacæ paſſionis metum incuteret, trium unciarum pondere datum fuerat, neque profuit, neque poſtea cum clyſteres dejicerentur, a quoquam viſum eſt; quanquam famuli cum alvus poſtea nonnihil reddere incepiſſet, cum fæcibus exiiſſe, crediderunt. MORTUI denique cadaver cum inſpicerem, ad eam maciem redactum vidi, ut in dorſo manuum, & pedum metacarpi, & metatarſi oſſa præclare poſſent demonſtrari, oculi autem ob pinguedinis a tergo defectum, mire introrſum retracti eſſent, ſani tamen, etſi ab lobulo ſiniſtræ auriculæ tenuis annulus ex oricalcho pendebat, indicium, ut ſæpius ſolet, morbi in proximo oculo olim prægreſſi. Cum forte os hiaret, paucos ſupereſſe dentes, animadverti. Hæc exterius; incidendo autem, in Ventre, Thorace, Capite ea deprehendi, quæ, ab hoc initium ducens, accurate deſcribam.

Cerebrum diſſecans, in Lateralibus ventriculis aquæ aliquantum, in plexibus autem Choroidibus eo ipſo loco ubi in ſuperiore cadavere plurimas, unam ſaltem hydatidem vidi, ſed majuſculam, quæ mucum pariter a primo mentiebatur: tum Pinealem glandulam exiguam, ſed non exiguum pro ea parvitate corpuſculum intus habentem, abnormi figura, durum, non friabile, colore ſubflavo obſoleto. Spinalis medulla; nam hanc quoque, & nobiliores quoſque nervos ſuis in ſedibus, ut ſolitus ſum, oſtendebam Diſcipulis; valde erat laxa. In Thorace cor vidi ſine ulla, ut expectabam, pinguedine; ſed, quod non expectabam in viro præſertim cujus procera potius erat ſtatura, & vita in laboribus attollendi, & ferendi onera ſemper fuerat, cordis eam parvitatem offendi quam in adultis unquam conſpexiſſe non memini; pueri enim cor videbatur, non viri, & omnibus quidem dimenſionibus, & his, proportione, reſpondente parietûm tenuitate. Cæterum præter venas quæ in cordis ſuperficie alicubi erant varicoſæ, nihil extra, nihil intus vitii occurrit, ut neque in Aortæ valvulis, cujus tamen truncus videbatur eſſe dilatatus. Antequam de Ventre dico, omittere hic nequeo, diaphragma in centri ſui, ut vocant, nervei parte dextera factum fuiſſe oſſeum, aut certe ibi inter pleuram, & peritonæum oſſeam laminam fuiſſe non adeo tenuem, ſeſquidigitum tranſverſum longam, ſed anguſtam quodam præſertim prope alterum extremum loco; ad extremum autem alterum quo magis accedit, eo latior fit, ſed nuſquam latitudinem ſuperat apicis digiti minimi; aſſervavi enim, & cum hæc ſcriberem, ſub oculis habebam. Venter denique, ſi inteſtina, & ventriculum præſertim, excipias, nihil ferme habuit quod non eſſet intra naturæ modum. Inteſtina hic illic erant livida macula diſtincta; mitto id quod ex narrata diuturna rejectione alimentorum conſequitur, præter ſolitum tenuiora, Craſſa quoque; ſed hæc ad breviores tantum tractus, nec ſine recrementis, ſed perpaucis. At ventriculus inſolita in ſede, & mira longitudine, atque inflexione ſpectaculum nobis præbuit inuſitatum. Incipiens enim unde ſolet (neque enim hic œſophagi quidquam in ventrem deſcenderat) per ſiniſtrum ventris latus recta ad pubis uſque os ſe extendebat, inde autem ſe reflectens ſurſum, ac dextrorſum, in Duodenum inteſtinum deſinebat. Latitudine erat mediocri: nec aliud quam albam quandam, & tenuem quaſi pulti-

culam continebat, alimentorum, ut opinor, quorum partes quædam nonnunquam reſtitiſſent, reliquias. Nihilne igitur, inquis, in ventriculo erat argenti vivi? fuiſſe, credo; ſed dum ventriculus dimoveretur, in Duodenum inteſtinum tranſiiſſe. In quo nimirum, paulo ante per injectum vinculum non multo infra pylorum conſtricto, ad ſeſcunciam repertum eſt; at nullum in reliquis inteſtinis, ſicut ii quibus inquirendi cura data fuerat, retulerunt. Sed hæc poſtea. Antea autem cum pylori ſedem exterius contractando, duritiem percepiſſem; ventriculum aperiendo, pylori annulum videram in duas, treſve non magnas quidem, ſed duras, protuberantias quaſi diviſum. Dura erat etiam ventriculi pars pyloro proxima ad ſpatium bini tranſverſi digiti, craſſioribus factis ibi tunicis, & ad oſſeam duritiem accedentibus, non tamen revera oſſeis, neque eam partem coarctantibus, ſed quod flexiles minus eſſent, alimenta in Duodenum inteſtinum ſatis compellere non valentibus. Præter hæc, & levem in ventriculi interiore facie livorem, qui ab induratis illis tunicis ad brevem tractum extendebatur, nullum aliud vitium in eo viſcere animadverti. Sanam autem exterius veſicam, & lotii non multum continentem, cum antea in ſua ſede ſpectaſſem, & nonnulla quæ hujus loci non ſunt, adnotaſſem; aperui, ſanamque interius pariter comperi, ut annexam quoque urethram. Sed nullam omnino ad orificium, unde hæc incipit, videre potuimus ſubrotundam protuberantiam, id eſt Uvulam; cum ubi hæc eſſe debuiſſet, lineola illa dumtaxat tenuis in conſpectum veniret, quæ, uti ſolet, in Seminalem carunculam deſinebat.

6. Quanquam alias incidiſſe non memini in ſepti Tranſverſi oſſificationem; cordis tamen illa tanta parvitas, & aliena adeo ab naturæ conſuetudine ventriculi ſedes meum longe magis animum perculerunt; non facile invenientem rationem qua utramque illarum cum iis conciliarem quæ in vivo tum fuerant, tum defuerant. Nam ſi ut cæteros muſculos, ita cor quoque in macie extrema imminui unquam vidiſſem; non quærerem certe quomodo ante maciem bajulo robur præſtare valuiſſet. Num igitur quod cor non poterat, ſupplebant arteriæ? Sed quomodo a corde, omitto ut carne, ita viribus minus valido, at propter parvitatem paucum ſanguinem, quem in eas contruderet, habente, urgeri earum parietes ſatis poterant, ut mox valentius ſe reſtituerent, illumque propellerent? Hæc tibi qui ingenio polles, diſpicienda libens relinquo, ut illud pariter quod ad iſtam attinet ventriculi ſedem. Nam aut a primordiis, aut a cauſa repetas, neceſſe eſt, quæ ejus viſceris attulerit prolapſum, cujus tibi alias (1) exempla memoravimus. Sed ſi hoc alterum malis; defuiſſe, mirum eſt, ſigna quæ novum hunc morbum inſolito dolore, aut tumore indicarent homini præſertim minime valetudinario. At ſi a primordiis uſque repetas; non minus eſſe mirum, intelligis, laborantis ventriculi indicia manifeſtiſſima non modo nunquam fuiſſe, imo quantum viſcus id vigeret, ingeſtam aſſidue, & digeſtam non vini ſolum, ſed & ciborum, haud ſatis a per paucis dentibus ſubactorum, tantam copiam oſtendiſſe, donec poſt febrem illam Tertianam vomitiones primum acceſſere. Nam quod ejuſmodi vivendi norma pylorum denique, & proximam ventriculi partem ita vitiaverit, ut inverti potius ventriculi motus, quam compelli alimenta in Duodenum inteſtinum debuerint, veri adeo ſimile eſt, ut ab illa viſceris ſede neque ut congenita, neque ut nova deducere vomitus opus ſit, qui ſi a congenita, ſemper fuiſſent; ſi ab nova, non ſine hujus recentis mutationis indiciis acceſſiſſent. Sed ſcribere præſtat quæ in tertio cadavere adnotaverim.

7. LANARIUS juvenis, aut certe non multo major, cum in Noſocomio triduum, an quatriduum decubuiſſet, inſtante jam tempore quo publice Anatome erat inchoanda anno hoc 1760. e vita deceſſerat. Itaque in Theatrum cadaver illatum eſt; quod qui aſpexerant, præter ſtaturam potius magnam, ex nitida cute, & bono,

(1) Epiſt. 39. n. 14. & ſeqq. & Epiſt. 65. n. 15.

no, ut undique videbatur, habitu ad diſſectiones idoneum exiſtimaverant.

VENTER cum brevi intumuiſſet, ac virere cœpiſſet; quamvis ſuſpicarer quid mali in Lanarii corpore latere poſſet, nec mox deeſſet qui certiorem me faceret, hunc alias ſanguinem expectoraſſe; tamen dum melioris cadaveris copia fieret, ventris interea viſcera demonſtrare aggreſſus ſum: quibus circumfuſa quidem urinæ ſimilis aqua, nec pauca, erat; ſed vix ullus fœtor, & levis inteſtinorum livor animadvertebatur. Et ſane omentum macrum erat, ſed integrum: lien æquo major, nec paulo; ſed neque durus, neque laxus: cyſtis felleæ tunicæ craſſæ, & bilis pallidula; ſed jecur ſanum, & juſta magnitudine: meſenterii glandulæ juſto craſſiores; ſed non duræ. Nec in ventriculo, neque in ipſis, quamvis lividulis, ut dixi, inteſtinis vitii apparuit quidquam. Nam quod Colon in medio ferme ſuo illo tranſverſo infra ventriculum tractu umbilicum verſus deſcendebat, inde ſe ad hypochondrium ſiniſtrum reflectens; inter varietates potius hic viſum eſt, quam inter vitia referendum, ut illud certe; quanquam mihi antea non ſe obtulerat; quod arteria non tenuiſſima ab ſiniſtra Emulgente ad veſicam uſque urinariam ferebatur oblique adeo, ut in hujus poſteriorem faciem prope dexteram Seminalem veſiculam ſe inſereret. An vero ad varietates ſolum ſpectarent nulli flexus in Splenica arteria, aut ſulci quidam pauci, qui per totam anteriorem utriuſque renis faciem oblique nullo certo ordine ducebantur, ipſe arbitraberis; certe renum ſtructuram, atque ſubſtantiam, aliarumque omnium, quæ urinæ cauſa creatæ ſunt, partium ſaniſſimam deprehendi. Neque tamen intra imam veſicam, neque intra ſupremam urethræ partem videre ego, aut eorum qui pluri-mi aderant, quiſquam potuit quidquam protuberans præter id quod in proximo ſuperiore cadavere dictum eſt. Sed in hoc Partem ullam aliam demonſtrare non per-reximus; ad Thoracem enim fuiſſet tranſeundum, qui, ut ſuſpicati eramus, & qui antequam tumulo mandaretur, obiter inſpicere voluerunt, plane confirmarunt, pulmones continebat fracidos, & putridam, ac grave olentem, ex ipſis effuſam, materiam.

8. Cadaver quartum, & quintum utrumque mulierum fuit, quæ interea obiērant in Noſocomio. Sed ex prima quædam tantummodo thoracis, & ventris in Gymnaſium allata ſunt viſcera. Ab ea incipiamus.

9. ANUS ex aſcite deceſſerat. CORDIS ſubſtantia erat pallida. Ren ſiniſter minor dextero, & ſuperficie ob leves perpaucos quaſi ſulcos nonnihil inæquali, nihil tamen intus habuit quod ab naturæ conſuetudine diſcreparet. Dum hæc inſpicerem, animadverti, pro una duas inter ſe proximas, atque adeo contiguas, ſed ſuo tamen ſingulas orificio præditas ex Aorta exiſtere arterias Cœliacas, duas quoque Spermaticas venas ab ſiniſtro Pampiniformi corpore in lateris ejuſdem venam Emulgentem redire, alteramque tum de binis illis arteriis, tum de binis hiſce venis eſſe altera minorem. Sed hæc a variante natura. Illud vero a morbo, quod in fundi uteri cavo exſtabat ad latus rotunda, alba, dura, modica excreſcentia. Aperta demum veſica urinaria, quæ omnino erat ſana, conſpexi quidem corpora illa duo quæ ab ureteribus deſcendunt, inter ſe non ad angulum, ſed per curvum in quod abibant, corpus æque ac ipſa, craſſum ac prominens convenire; at quidquam ab hoc mitti ad veſicæ orificium, quod digitum ſaltem tranſverſum ab eo diſtabat, videre non potui, multo autem minus ſubrotundam ullam protuberantiam toto illo intervallo, aut intra urethram exſtare.

10. VETULAM alteram pulmonis inflammatio, & ad hanc accedens alvi profluvium confecerant. Hujus cadaver, demptis omnibus, præter uterum, & veſicam urinariam, ventris viſceribus, in Theatrum illatum eſt. THORACIS aperti lateri dextero inferior pulmonis lobus arcte adhærebat, qui lobus valde amplificatus, & gravis, cum diſſectus eſſet, jecur elixum referebat. Cor quanto in Bajulo (1) minus fuerat, tanto ferme in hac mulie-re

(1) ſupra, n. 5.

re majus erat, cujus alioquin ſtatura mediocris. Nec vero erat majus quod ejus cavearum parietes extenuati, diſtractique conſpicerentur, imo erant, ſi non majori, at juſta ſaltem craſſitudine, eorum autem columnæ, lacertique, ut auricularum etiam, craſſiores; ut minus mirarer, quod cæteroquin alias vidiſſe non recordor, Coronarias arterias orificia habere diametro ſuperantia lineas duas Bononienſes, & quæ eorum alterius lateri erat proxima, Adipoſam puta, ne ipſam quidem minimo eſſe oſculo: in venæ autem Pulmonaris Sinu, præter oſcula plura mediocria, orificium patere vix paulo minus, quam fuiſſe dixi arteriarum Coronariarum, quod cum incidiſſem, confluere in ipſum vidi venulas duas treſve, ſanguinem ex Sinus parietibus reducentes. Ejuſmodi cor ventriculos habuit plenos polypoſis concretionibus. Magnæ autem arteriæ quantum thorace concludebatur, inſpiciens, unum modo locum animadverti ubi interior ejus facies non lævis eſſet, introrſumque promineret, ibique inter tunicas duritiem oſſeam, non majus occupantem ſpatium, quam quod unguis poſſet digiti pollicis operire. Erat is locus a dextris ubi Aorta finito jam arcu, recta deſcendere incipiebat. Simul in oculos incurrit quidpiam adnotatione non indignum. Nam inter arterias quæ binæ, & binæ ab Aortæ jam deſcendentis poſteriore pariete ad partitionem uſque ejus trunci egrediuntur, pro binis unam aliquando egredi, rarum non eſt. Verum hic infra arteriarum Intercoſtalium Inferiorum duo ſuprema paria, tria proxima deſiderabantur, uno ter continenter oſculo pro duobus in medio occurrente, eoque non cæteris majori, neque ſtatim, ut ſæpius cum unum eſt, ſolet, in gemina diviſo, imo ad tractum ſaltem tranſverſi digiti, quantum videlicet depoſitæ Aortæ adhærens relictum fuerat, in arteriam unicam producto. Sed viciſſim diaphragma (quando enim de varietatibus loqui cœpimus, hanc, quamvis non ita raro a nobis quidem & conſpectam, & oſtenſam, nolumus prætermittere) unius vice foraminis pro vena Cava in thoracem tranſmittenda, duo habuit, tenuiſſimo quidem interſtitio, ſed evidentiſſimo, diviſa. Venter denique in iis quæ relictæ in ipſo fuerant, infimis Partibus hæc exhibuit adnotanda. Ovarium utrumque, & præſertim dexterum, album, & grandius permulto quam conſuevit, & tuberoſum, ex tuberibus fiebat, ſive ex hydatidibus, quas inter majores erant aliquæ, præ cæteris aqua adeo diſtentæ, ut altiuſcule, ſi pungeres, proſiliret. Tuba utraque tamen ab illis erat omnino ſoluta. Uterini fundi interior facies ex rubro nigricabat, nempe a ſanguine pluribus locis ſubſiſtente, quem ſi ut exprimeres, digitos exterius utero ſubjiciebas, præ laxitate facies illa interior lacerabatur. Quæ res, atque altera, a me in eodem cadavere animadverſa, & hic pro raritate non reticenda, nempe de duobus nervis (1), in quos manu dumtaxat interpoſita Cruralem Poſteriorem ad ventris pelvim uſque diviſeram, cum alterum, qui paulo erat ſocio craſſior, cultro in duas ſecundum longitudinem partes diſcidiſſem, vas inter ejus fibras, hiſque propemodum parallelum, nec procul ab nervi ejuſdem axe offendi, ſanguine plenum, cujus diameter vaſis Bononienſem lineam ferme æquabat; hæ igitur, ut dicere inceperam, duæ res ſuſpicionem incuſſerant ſanguinis, ut in vaſis pelvis, & quæ ad hanc pertinent, ſic in veſica quoque, & urethra adnexa ea fortaſſe copia reſtitantis, ut meæ ſolitæ officeret perquiſitioni. Sed utraque aperta, urethræ quidem internam tunicam a vaſculis illis confertis, & ſecundum longitudinem parallelis totam nigricantem inveni, ſed eo magis, quo magis ad imum orificium deſcendebat ſuum, quod laxum erat, & laxatam a dextris ejuſdem tunicæ particulam, ut in quibuſdam aliis vidi mulieribus (2), extrorſum prolabi ſinebat; urethræ tamen ſuperior pars præter colorem nihil habebat quod Obſervationi obſtaret noſtræ, veſica autem ne id quidem. Saniſſima enim erat, & corpora illa duo exſtantia oſtendebat ab ureteribus profecta, & ſic ſatis ad angulum convenientia qui tranſ-

(1) Vid. Epiſt. 69. n. 2.

(2) Epiſt. 50. n. 51. & Epiſt. 56. n. 21.

tranſverſi digiti intervallo a veſicæ orificio diſtabat. Neque autem in hoc intervallo, neque in eo orificio, neque in proxima urethra ſubrotundum quidquam, & vel leviter protuberans meis, & mecum attente inſpectantium oculis ſe ſe obtulit, & ut verbo dicam, Uvulæ illius nec vola, nec veſtigium fuit.

11. Habes hujus meæ perquiſitionis exitum in veſicis quinque repetitæ, quarum nullam morbus, aut urinæ copia, aut injectus aer diſtenderat, ſi tertiam excipias, in quam tamen vix tantum aeris immiſſum fuerat, quantum eſſet ad ejus oſtendendam figuram ſatis. Nec plura hac hyeme cadavera diſſecuimus; ſed ex horum aliis alias partes quæ pro minus ſanis ſubſtituerentur, accepimus, & ſic noſtris totam complectentibus Rem Anatomicam Exercitationibus hoc quoque anno, qui ab ſuſcepto hoc graviſſimo illam tradendi Munere quinctus nobis fuit & quadrageſimus, finem haud infeliciter impoſuimus.

12. Quod reliquum eſt, ſi forte miraris, me in his Litteris conſuetudinem minus ſervaſſe meam, ad hiſtorias videlicet fere ſingulas aliquid, imo interdum plurima adnotandi, & contra, quas inter diſſecandum varietates animadverteram, vix paucas, nec ſæpe adeo diſſectionibus interjiciendi; quod ad primum attinet, ſic habeto, non feciſſe, tum quia cito quod pollicitus fueram, mittere placuit, tum quia de pleriſque ejuſdemmodi jam ſatis multa tot aliis Epiſtolis adnotaveram: quod vero ad alterum ſpectat, non tam feciſſe, ne Litterulæ hæ tibi forte viderentur eſſe breviores, quam quia ſpes jam incipit me deficere, tantum mihi adhuc vivendi tempus fore, ut ſeorſum in unum colligam quas omittebam, varietates, & complura item quibus eſſe locum inter morbidarum Partium deſcriptiones, identidem negabam, nempe obſervationibus quibuſdam meis, ad Anatomen earundem Partium ſecundum naturam pertinentibus. Utrumque igitur pro tua humanitate æqui bonique facies, & Valebis.

FINIS TOMI QUARTI, ET ULTIMI.